

A man with dark hair, a black cap, and visible tattoos on his arms is shown from the side, aiming a bow. He is wearing a black t-shirt and a black strap is visible across his chest. The background is a blurred outdoor setting with trees and a path.

Mặt Bắc

Chiến thần trở lại

Mục lục

- Chương 1: Trở Lại
- Chương 2: Vậy Mà Lại Dám Cướp Em Gái Tôi
- Chương 3: Nhà Họ Lôi Không Xứng Với Em
- Chương 4: Vạch Rõ Ranh Giới
- Chương 5: Nguyên Vọng Của Người Nhà
- Chương 6: Không Người Nối Dối Tông Đường
- Chương 7: Chủ Nợ Kinh Hãi
- Chương 8: Lần Đầu Gặp Em Vợ
- Chương 9: Cậu Chủ Nhà Họ Hà Kiêu Ngạo
- Chương 10: Che Giấu Ý Định Giết Người
- Chương 11: Còn Chiêu Khác
- Chương 12: Việc Lớn Lập Uy
- Chương 13: Vân Sở Sở
- Chương 14: Quỳ Xuống Xin Lỗi Con Bé
- Chương 15: Khí Công Sóng Rùa
- Chương 16: Hai Trăm Năm Mười Triệu Tệ Nhiêu Lắm Sao?
- Chương 17: Thiếu Tiền Phải Nói Với Tôi Chứ
- Chương 18: Vậy Mà Lại Trở Thành Cổ Đông Lớn
- Chương 19: Cô Bé Bị Bắt Cóc
- Chương 20: Thân Phận Bất Ngờ Của Nhà Họ Dương
- Chương 21: Sói Diên Là Người Đẹp?
- Chương 22: Lão Hồ Ly Nghìn Năm
- Chương 23: Buồi Đâu Giá Mới Bắt Đầu Đã Lên Cao Trào
- Chương 24: Ra Tay Giết Trong Chớp Mắt
- Chương 25: Bắt Nhà Họ Lâm Tự Cắt Ngươi MẠch Kinh Tế
- Chương 26: Khiêu Chiến
- Chương 27: Chỉ Dạy Cho Hai Cô Gái Xinh Đẹp
- Chương 28: Người Đẹp Đấu Với Quái Vật Mặc Áo Giáp
- Chương 29: Hạng Ba Chỉ Là Xoàng Thôi
- Chương 30: Để Tôi Chơi Với Anh
- Chương 31: Đòi Người Lên Voi Xuống Chó
- Chương 32: Mạnh Mỗi Người Chết Để Lại
- Chương 33: Anh Còn Gì Có Thể Đưa Ra Không
- Chương 34: Đến Cửa Cũng Không Được Vào
- Chương 35: Đây Là Giang Sơn Trầm Giành Về Cho Nàng
- Chương 36: Hacker Giỏi Nhất
- Chương 37: Hiệp Hội Doanh Nghiệp Năm Tỉnh
- Chương 38: Đồi Khách Thành Chủ
- Chương 39: Cậu Có Du Thuyền Không?
- Chương 40: Không Bằng Cầm Thú
- Chương 41: Vũ Khí Tiện Tay
- Chương 42: Sợ Vỡ Mật
- Chương 43: Che Giấu Mỹ Nhân Kế Thâm Sâu

Chương 44: Cú Đánh Bì Kinh Hoàng
Chương 45: Nhà Họ Dương Lại Tặng Món Quà Nhỏ
Chương 46: Cháu Lấy Hết
Chương 47: Đàn Ông Trẻ Tuổi Không Chín Chấn
Chương 48: Giá Ưu Đãi
Chương 49: Cảnh Báo Trước
Chương 50: Tử Sĩ Giấu Mình
Chương 51: Đón Cuối Cùng Trước Khi Chết
Chương 52: Người Chết Sống Lại
Chương 53: Cơ Hội Nâng Cao Tên Tuổi
Chương 54: Đạp Văng Ra Xa
Chương 55: Nâng Đĩa Mài
Chương 56: Cửa Ải Thứ Hai Thứ Vị
Chương 57: Cao Thủ
Chương 58: Biết Đánh Đấm Thì Làm
Chương 59: Thương Vương Ra Tay
Chương 60: Tuyệt Kỹ Của Người Đẹp Sơn Trang
Chương 61: Người Đứng Sau Hùng Mạnh
Chương 62: Phần Thưởng Thần Bí
Chương 63: Tấm Gương Võ Sĩ
Chương 64: Hội Đấu Võ Thuật Thế Giới
Chương 65: Tấm Lòng Thiếu Nữ
Chương 66: Ngày Thi Đấu Đầu Tiên
Chương 67: Bận Lòng
Chương 68: Khoảng Cách Về Thực Lực
Chương 69: Lật Ngược Thế Cờ
Chương 70: Cây To Đón Gió
Chương 71: Ôn Cứu Mạng
Chương 72: Ba Cao Thủ
Chương 73: Căn Nguyên Của Võ Thuật
Chương 74: Đã Bảo Là Ba Chọi Một Mà?
Chương 75: Chương Pháp Giáng Từ Trên Trời Xuống
Chương 76: Không Huy ền Xuất Quan
Chương 77: Chụp Ảnh Chung
Chương 78: Cái Người Gọi Là Sư Phụ
Chương 79: Thu Hoạch Bất Ngờ
Chương 80: Vinh Quang Trở Về
Chương 81: Tán Gái Biến Thành Cúng Bái
Chương 82: Tám Chuyen Là Bản Tính Bẩm Sinh Của Con Người
Chương 83: Cô Nghe Tôi Giải Thích Đã
Chương 84: Cậu Không Đủ May Mắn Đâu
Chương 85: Thiếu
Chương 86: Rắc Rối Từ Trên Trời Rơi Xuống
Chương 87: Anh Có Tin Tôi Cẩn Anh Không Hả
Chương 88: Cuộc Rượt Đuổi Trong Đêm Mưa
Chương 89: Hoàn Toàn Bị Chấn Động
Chương 90: Không Ngờ Lại Biết Võ Công
Chương 91: Cuộc Cá Cược Năm Chắc Phần Thắng

Chương 92: Bạn Trai Tin Đồn
Chương 93: Sắp Xếp Ở Yên Kinh
Chương 94: Chuyển Đi Đến Đông Hải
Chương 95: Có Bố Sinh Mà Không Có Mẹ Dạy
Chương 96: Đánh Rất Công Bằng
Chương 97: Tôi Đã Đoán Được Từ Lâu Rồi
Chương 98: Không Có Kẻ Địch Mãi Mãi
Chương 99: Uống Rượu Cũng Có Thưởng
Chương 100: Xem Cậu Ra Về Đến Lúc Nào
Chương 101: Bây Giờ Mới Thật Sự Ra Uy
Chương 102: Nhà Giàu Hoàng Kim
Chương 103: Chỉ Có Một Phòng
Chương 104: Giải Đặc Biệt Lãng Mạn Nhất
Chương 105: Cứ Phải Chơi Lớn Vậy Sao
Chương 106: Cuối Cùng Cũng Có Được Nụ Hôn Của Người Đẹp
Chương 107: Dương Hưng Đã Về
Chương 108: Điêu Khắc Thường Ở Nhà Họ Dương
Chương 109: Thám Tử Lừng Danh Genko
Chương 110: Câu Cá To
Chương 111: Tên Sát Nhân Thay Đổi Diện Mạo
Chương 112: Thần Chết Ở Biên Giới Phía Tây
Chương 113: Cuối Cùng Cũng Có Manh Mối Mới
Chương 114: Quyết Định Của Genko
Chương 115: Ra Ngoài Không Nên Dẫn Theo Hai Cô Gái
Chương 116: Trấn Quốc Khí
Chương 117: Làm Chủ Cục Diện
Chương 118: Ninh Yên Nhiên Thất Thần
Chương 119: Tình Báo Của Đông Tuyết
Chương 120: Ông Chủ Rất Thơm
Chương 121: Ông Chủ Hào Phóng
Chương 122: Không Khiến Anh Mất Mặt Chứ
Chương 123: Người Đẹp Nhảy Cầu
Chương 124: Tôi Thích Chủ Động Hơn
Chương 125: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân
Chương 126: Bây Giờ Coi Như Là Người Phụ Nữ Của Tôi Rồi
Chương 127: Chỉ Là Bài Học Nhỏ
Chương 128: Mục Đích Của Người Âm Sát
Chương 129: Nguy Hiểm Khắp Mọi Nơi
Chương 130: Thề Nào Được Gọi Là Tàn Nhẫn
Chương 131: Ông Nội Cũng Bất Lực
Chương 132: Củ Khoai Nóng Phồng Tay
Chương 133: Chuyển Giao Trước Kỳ Hạn
Chương 134: Đã Nói Là Ra Tay Đoạt Báu Vật Cơ Mà
Chương 135: Nội Chiến Trong Gia Tộc
Chương 136: Nắm Đấm Mạnh Thì Lời Nói Mới Có Tác Dụng
Chương 137: Buổi Tối Trước Ngày Giám Định Bảo Vật
Chương 138: Ngày Sinh Nhật
Chương 139: Xuất Hiện Hoàn Hình Tráng

Chương 140: Xe Lu Bằng Người
Chương 141: Cơ Hội Một Bước Lên Mây
Chương 142: Đầu Muốn Ở Rể
Chương 143: Thành Quả Thắng Lợi
Chương 144: Mở Màn
Chương 145: Vân Hạc Phương Hồ
Chương 146: Sự Khác Biệt Về Đất Và Nước
Chương 147: Anh Say Châm Á
Chương 148: Đỡ Đòn Cấp Thẩn
Chương 149: Chiêu Độc Của Đông Phương Bạch
Chương 150: Đào Từ Đầu Ra
Chương 151: Chấp Niệm Của Cao Thủ Hạng Chín
Chương 152: Mục Đích Thật Sự Của Người Đeo Mặt Nạ
Chương 153: Vây Mà Vẫn Chưa Chết
Chương 154: Vai Trò Thực Sự Của Trấn Quốc Khí
Chương 155: Tuyệt Đối Không Bị Uy Hiếp
Chương 156: Cóc Ghẻ Còn Đòi Ăn Thịt Thiên Nga
Chương 157: Tôi Đi Trước Một Bước
Chương 158: Nhìn Xa Vạn Dặm Nghe Được Mọi Thứ
Chương 159: Tôi Có Đến Muộn Đầu
Chương 160: Cứu Ninh Yên Nhiên
Chương 161: Tặng Quà Được Lợi
Chương 162: Đứng Đầu Nhà Giàu Hoàng Kim
Chương 163: Dùng Mạng Để Ăn Vạ
Chương 164: Lúc Nguy Cấp Lại Còn Tán Tỉnh Nhau
Chương 165: Đám Đông Quỳ Lạy
Chương 166: Không Có Thánh Mẫu
Chương 167: Đánh Bao Cát
Chương 168: Anh Đây Đánh Giá Cao Cậu
Chương 169: Diệt Trừ Lực Lượng Mạnh Mẽ Của Kẻ Địch Trước
Chương 170: Thế Nào Được Gọi Là Khách Quý
Chương 171: Bây Giờ Đầu Là Của Anh
Chương 172: Phó Vân Đào Điền Tiết
Chương 173: Thử Động Vào Tôi Xem
Chương 174: Chị Gái Xinh Đẹp Cởi Bỏ Nút Thắt
Chương 175: Món Quà Quý Giá
Chương 176: Các Cô Gái Đáng Yêu
Chương 177: Ông Chủ Phát Phúc Lợi
Chương 178: Cảm Ứng Của Trấn Quốc Khí
Chương 179: Xếp Hàng Dài Đến Chúc Tết
Chương 180: Đến Nhà Họ Vân
Chương 181: Cậu Không Xứng Với Nhà Họ Vân
Chương 182: Cậu Tìm Việc Sao
Chương 183: Sự Nghiệp Của Thường Khoan Chấm Dứt
Chương 184: Tôi Không Thích Người Khác Đứng Trên Cao Nhìn Xuống
Chương 185: Lựa Chọn Duy Nhất
Chương 186: Tối Nay Anh Đừng Đi
Chương 187: Chuẩn Bị Đến Yến Kinh

Chương 188: Sự Việc Bất Ngờ Trên Máy Bay
Chương 189: Trúng Độc Thật R ấ
Chương 190: Hoa Mai Hạng Bốn
Chương 191: Tình Huống Đặc Biệt Khó Mà Tha Thứ
Chương 192: Tôi Dùng Mắt Để Nhìn
Chương 193: Không Ngờ Lại Là Cô Gái Kia
Chương 194: Ông Không Làm Biên Kịch Thì Đáng Tiếc Quá
Chương 195: Gia Chủ Nhà Họ Ninh Nổi Giận
Chương 196: Anh Lên Đấu Đi
Chương 197: Cách Sơn Đả Ngưu
Chương 198: Hai Đoàn Người
Chương 199: Nhận Nh ần Người
Chương 200: Vậy Mà Lại Đ ồng Ý
Chương 201: Suýt Thì Lộ Tẩy
Chương 202: Không Mang Sính Lễ
Chương 203: Không Nhận Nồi
Chương 204: Chạy Càng Nhanh Càng Tốt
Chương 205: Đuổi Đánh
Chương 206: Kiêng Dè
Chương 207: Người Đẹp Đúng Là Người Đẹp
Chương 208: Bôi Nhọ
Chương 209: M ềm Thối Thì Ăn Thêm Mấy Miếng
Chương 210: Lời Tuyên Bố Bá Đạo
Chương 212: Hang Động Dưới Đáy Hồ
Chương 213: Bắc Minh
Chương 214: Suy Đoán
Chương 215: Cướp Mối Làm Ăn
Chương 216: Động Vào Một Sợi Lông Thử Xem
Chương 217: Cướp Lời Thoại Của Tôi À
Chương 218: Cao Thủ Cô Độc
Chương 219: Tôi Thù Dai Lắm
Chương 220: Mặt Nạ Bá Đạo
Chương 221: Sàn Đấu Nhà Họ Hàn
Chương 222: Không Có Duyên Với Binh Khí
Chương 223: Siêu Kim Loại Đích Thực
Chương 224: Dự Cảm Mãnh Liệt Của Maneki Neko
Chương 225: Thắng R ấ Cũng Không Vui
Chương 226: Thực Lực Chênh Lệch Lớn
Chương 227: Lựa Chọn Duy Nhất
Chương 228: Vậy Mà Lại Bùng Nổ
Chương 229: Đuổi Theo Bước Chân Của Anh Ấy
Chương 230: Tất Cả Đ ầu Ngất Xỉu
Chương 231: Người Quan Sát Phía Sau
Chương 232: Đại Tiệc Bất Ngờ Xảy Ra Chuyện
Chương 233: Lòng Dạ Đàn Bà Quá Ác Độc
Chương 234: Thu Phục
Chương 235: Mê Đắm Hàn Tâm Nhụy
Chương 236: Trói Chặt Chưa

Chương 237: Lần Đầu Tiên Gặp Cậu Em Vợ
Chương 238: Không Khoa Học
Chương 239: Vây Thì Càng Phải Gặp
Chương 240: Gặp Người Hâm Mộ Đình Cao
Chương 241: Kỳ Đà Cản Mũi
Chương 242: Có Huy Hiệu Là Hay Lắm À
Chương 243: Liếm Sàn Thật Sạch
Chương 244: Bộ Ba Tinh Tế
Chương 245: Lại Dám Giành Sự Đối Đãi Với Đồ Đệ Của Minh
Chương 246: Từng Bước Tiếp Cận Nguy Hiểm
Chương 247: Chị Dương Nhiên Rất May Mắn
Chương 248: Bị Hố
Chương 249: Anh Cũng Nhớ Em
Chương 250: Xếp Hạng Nhất Trong Số Các Gia Tộc
Chương 251: Điền Đảo Nhận Thức
Chương 252: Thù Lao Không Thể Từ Chối
Chương 253: Ai Ra Tay
Chương 254: Cao Thủ Đình Cao
Chương 255: Tì ần Trợ Cấp Cuối Cùng
Chương 256: Nhớ Lại Lịch Sử
Chương 257: Bí Quá Hóa Li ền
Chương 258: Là Tôi Sao
Chương 259: Bố Vợ Lấy Làm Bia Đỡ Đạn
Chương 260: Ninh Yên Nhiên Tinh Ngộ
Chương 261: Dạy Đỗ Đến Nơi Đến Chôn
Chương 262: Viện Bảo Tàng Lịch Sử Yên Kinh
Chương 263: Tì ần Này Dễ Kiếm Quá
Chương 264: Kiếp Sau Hãy Làm Người Tốt
Chương 265: Trò Chơi Bắt Đầu
Chương 266: Thanh Đồng Th ần Thụ
Chương 267: Lựa Chọn Hóc Búa
Chương 268: Tốc Độ Ánh Sáng
Chương 269: Lời Trước Khi Chết
Chương 270: Cơ Hội Duy Nhất
Chương 271: Bốc Cháy Mà Chết
Chương 272: Mạnh Mới Bí Ẩn Càng Nhi ền Hơn
Chương 273: Thủ Đoạn Giết Người Th ần Bí
Chương 274: Mới Thù Giết Mẹ
Chương 275: Đặt Máy Giám Sát Trong Đầu
Chương 276: Náo Loạn Sân Bay
Chương 277: Người Đẹp Tuyệt Tr ần
Chương 278: Khí Thế Hùng Hổ
Chương 279: Treo Lên
Chương 280: Kẻ Kiêu Ngạo Của Yên Kinh Xuất Hiện
Chương 281: Lời Mời Của Phùng Tinh Kiếm
Chương 282: Còn Có Buổi Tối Nữa Mà
Chương 283: Cướp Giật Trắng Trợn
Chương 284: Không Trả Tì ần Được

Chương 285: Thôi Một Hơi
Chương 286: Vứt Mất Và Bù Đắp
Chương 287: Sẽ Gây Nghiện
Chương 288: Toàn Trường Kinh Ngạc
Chương 289: Mỗi Phút Tôi Kiểm Được Một Triệu Tệ
Chương 290: Giải Quyết Hẩn
Chương 291: Có Phải Cái Bấy Không
Chương 292: Đủ Loại Thử Nghiệm
Chương 293: Xuất Hiện Cấp Minh
Chương 294: Các Người Đang Ghen Tỵ
Chương 295: Yên Kinh Sắp Thay Đổi Rồi
Chương 296: Núi Dao Biển Lửa Cũng Phải Xông Vào
Chương 297: Ba Cô Gái Cứu Người Minh Yêu
Chương 298: Mười Nghìn Mũi Nỏ
Chương 299: Nồi Trận Lôi Đình
Chương 300: Muốn Lấy Mạng Tôi
Chương 301: Nào Ông Đây Dấu Chấm Hỏi Đúng Không
Chương 302: Hơi Tuyệt Tình
Chương 303: Trăn Thỉ
Chương 304: Oan Oan Tương Báo
Chương 305: Giao Đấu Nhì ầu Đến Mức Lên Cấp Th ần
Chương 306: Hai Gia Tộc Đặc Biệt
Chương 307: Vương Nữ Trở Lại
Chương 308: Đội Quân Tóc Dài
Chương 309: Truy ền Thống Tiêu Vĩ
Chương 310: Mở Đầu Bất Lợi
Chương 311: Tiêu Mai Lên Chức
Chương 312: Dư Luận Yên Kinh Như Vũ Bão
Chương 313: Cạnh Tranh Thật Sự
Chương 314: So Sánh Thực Lực
Chương 315: Toàn Gương Mặt Quen Thuộc
Chương 316: Người Không Phạm Ta
Chương 317: Hội Nghị Man Rợ
Chương 318: Không Thề Tha
Chương 319: Giao VỢ Ông Ra Đây Là Được
Chương 320: Không C ần Nhất Kiểm Thứ Hai
Chương 321: Một Đòn Chí Mạng
Chương 322: Suy Nghĩ To Gan
Chương 323: Thay Trời Đổi Đất
Chương 324: Biến Cố Đột Nhiên Ấp Tới
Chương 325: Nhà Họ Phùng Đại Loạn
Chương 326: Lão Già Mụ Mị Đầu Ốc
Chương 327: Cảm Ứng Người Trời
Chương 328: Cấp Ngụy Minh Toàn Lực Công Kích
Chương 329: Không Thề Chạy Thoát
Chương 330: Hai Lu ồng Ánh Sáng
Chương 331: Ra Tay Trước Mới Là Kẻ Mạnh
Chương 332: Bắn Pháo Hoa

Chương 333: Mười Năm
Chương 334: Hai Nhà Đứng Đầu Gia Tộc Hoa Lan
Chương 335: Mọi Người Đầu Phải Đợi
Chương 336: Ngủ Quên Là Rất Vất Vả Sao
Chương 337: Lại Xuất Hiện Bước Đột Phá
Chương 338: Ba Con Chip
Chương 339: Bản Đồ Kỳ La
Chương 340: Vị Thần Đằng Sau Con Chip
Chương 341: Cách Triển Khai
Chương 342: Trụ Sở Bí Mật
Chương 343: Hội Trưởng Hội Trưởng Thành
Chương 344: Chết Không Lùi Bước
Chương 345: Cảm Giác Gia Đình
Chương 346: Cảm Giác Gia Đình
Chương 347: Trông Rất Giống
Chương 348: Em Bằng Lòng
Chương 349: Xuất Phát
Chương 350: Chỉ Có Hai Người
Chương 351: Đột Mạch Xung Đầu Tiên
Chương 352: Đến Rồi
Chương 353: Diện Mạo Thật
Chương 354: Thần Linh Ngọn Lửa
Chương 355: Còn Biết Biến Hình
Chương 356: Mưu Đồ Quá Lớn
Chương 357: Nỗ Tung Là Cách Duy Nhất
Chương 358: Trong Họa Có Phúc
Chương 359: Mảnh Vụn Còn Sót Lại
Chương 360: Vật Thể Thần Bí
Chương 361: Cách Làm Tạm Thời
Chương 362: Đến Đông Đảo Vào Ban Đêm
Chương 363: Vật Về Chủ Cũ
Chương 364: Mười Trăn Quốc Khí
Chương 365: Diệt Trừ Mọi Họa
Chương 366: Kết Hôn Lễ

Chương 1: Trở Lại

Thành phố An Thành, tỉnh Trung Châu.

Máy bay đã hạ cánh.

Khoảnh khắc Trần Thái Nhật bước ra khỏi sân bay, anh cảm nhận được cái se se lạnh đầu thu.

An Thành, tôi đã trở lại!

Anh siết chặt cổ áo khoác màu cà phê, nhìn thành phố xa lạ mà quen thuộc trước mặt, nhớ lại chuyện mười năm về trước, trong lòng không khỏi phẫn hận.

Khi đó, bản thân anh chỉ là một thanh niên thiếu hiểu biết, mặc dù được người nhà họ Thẩm nhận làm con nuôi từ nhỏ, nhưng bố mẹ nuôi và em gái đầu đối xử với anh rất tốt, cuộc sống rất êm đềm.

Anh đem lòng yêu mỗi tình đầu Vân Vũ Tuệ, sau khi hai người ăn trái cấm khiến cô mang thai, bị người nhà ngăn cấm, mãi không có cách nào gặp lại Trần Thái Nhật.

Trước sức ép quá lớn của nhà họ Vân, Vân Vũ Tuệ đã sinh đứa bé ra.

Lúc Trần Thái Nhật biết tin mình được làm bố, anh hạnh phúc đến mức phát điên lên được!

Tuy nhiên, tin tức ngày hôm sau đã mang đến cơn ác mộng vĩnh hằng.

Trên đường đến nhà họ Vân, Trần Thái Nhật đột nhiên bị bắt cóc, hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh dậy, anh phát hiện mình ở trong căn phòng lạ, cuối cùng cũng gặp lại Vân Vũ Tuệ - người anh yêu sâu đậm.

Một... xác chết lạnh ngắt.

Khuôn mặt cô vẫn xinh đẹp tựa như một tiên nữ, nhưng chỉ còn lại cái xác không hồn.

Ngay sau đó, một nhóm người bất ngờ lao vào, chụp ảnh và quay phim lia lịa, biến căn phòng đó thành hiện trường vụ án.

Còn Trần Thái Nhật lại trở thành tội phạm giết chết Vân Vũ Tuệ, vì yêu mà sinh hận.

Từ niềm vui lớn bỗng biến thành nỗi bi thương, bản thân bị hãm hại bởi kẻ thù không rõ danh tính, trở thành tội phạm giết người chỉ sau một đêm!

Đây hoàn toàn là một âm mưu.

Nhưng không ai có thể biện minh cho Trần Thái Nhật.

Nhà họ Vân nhận xác con gái, đưa theo đưa con của Trần Thái Nhật, chuyển nhà đi nơi khác.

Từ đó, bố mẹ nuôi của anh và nhà họ Thẩm phải mang tiếng xấu là gia đình tội phạm, mãi không thể ngóc đầu lên được

Về phần Trần Thái Nhật, vì năm đó tuổi anh còn trẻ nên bị kết án mười năm tù.

Người yêu đã chết, nhà họ Vân biến mất, anh thân bại danh liệt.

Trần Thái Nhật cho rằng cuộc đời mình vậy coi như chấm hết.

Tuy nhiên, sau một lần khám sức khỏe ở trong tù, nền tảng thể lực vượt trội đã khiến số phận anh một lần nữa xuất hiện kỳ tích.

Trần Thái Nhật đã có một cơ hội chuộc lỗi, mặc dù xác suất tử vong cao tới chín mươi chín phần trăm.

Tất cả mọi nguyên nhân đều bắt nguồn từ tổ chức thần bí âm thầm bảo vệ Cửu Châu – Hội Trường Thành.

Dùng xương máu của các anh em để bảo vệ Cửu Châu trường tồn mãi mãi!

Hội Trường Thành đóng quân tại bốn vùng Đông Tây Nam Bắc ở biên giới Hoa Quốc, nhằm ngăn chặn tử sĩ và lính đặc chủng do nước khác huấn luyện tấn công vào trong nước.

Đối thủ đầu là những binh lính tinh anh có tài năng thiên bẩm của thế lực thù địch, mỗi người đầu có thể chặn đứng hàng trăm người trong mưa bom bão đạn, thậm chí một vài người còn có sức mạnh võ thuật khủng khiếp, có thể chém đầu chỉ huy địch trong một đội quân mười nghìn người!

Nếu kẻ thù như vậy lèn vào trong nước thì sức tàn phá mà nó gây ra là không thể tưởng tượng được.

Trong Hội Trường Thành của Hoa Quốc có tới hàng nghìn anh hùng vô danh chết mỗi năm vì chiến đấu chống lại kẻ thù!

Máu của anh hùng biến thành đất đỏ, thi thể hòa cùng đất trời tạo thành Trường Thành!

Trần Thái Nhật gia nhập Hội Trường Thành, dựa vào tài năng thiên phú và quyết tâm sống đến cùng, anh đã nhanh chóng trở thành cơn ác mộng của kẻ thù.

Trong vòng một năm, lưỡi dao của anh đã giết chết hàng trăm tên lính liều mạng.

Trong vòng hai năm, anh tập kích vùng ngoài biên giới, không dưới bốn mươi binh lính cấp S của thế lực thù địch đã bị anh chém đầu.

Trong năm năm, anh đảm nhận chức vụ người đứng đầu Hội Trường Thành ở phía Tây và trở thành Đại thống lĩnh trẻ tuổi nhất.

Trong tám năm, biên giới phía Tây Hoa Quốc đã trở thành khu vực cấm của các thế lực thù địch. Trần Thái Nhật đã ban hành sát lệnh ở phía Tây, bất cứ tử sĩ nào dám lèn vào biên giới thì sẽ bị giết trong vòng sáu giờ!

Mười nghìn tử sĩ tinh anh đã bị Trần Thái Nhật dẫn quân đánh bại từng tên một, không tên nào lọt lưới. Điêu đáng sợ hơn là thương vong trong trận chiến phía Tây của Hội Trường Thành từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc chỉ một con số!

Chỉ dựa vào sức mạnh một người và lực lượng của một bộ phận đã đủ để bảo vệ một phương của đất nước.

Quá mạnh mẽ!

Đây là một chiến công chưa từng có kể từ khi thành lập Hoa Quốc!

Người bảo vệ hòa bình, chiến thần mạnh nhất Hoa Quốc, anh xứng đáng với điếu đó.

Những lãnh đạo cấp cao ở Hoa Quốc biết rõ nội tình đều gọi Trần Thái Nhật với một danh xưng là Thần Nhật Thái.

Nhân tài của Hoa Quốc vậy mà lại sinh ra ở một thành phố nhỏ bé như An Thành, e rằng sẽ khiến nhiều người kinh ngạc.

"Chủ nhân, đây là quê hương của anh à?"

Một người phụ nữ có thân hình bốc lửa, mặc chiếc áo khoác da đen bó sát, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng đi theo Trần Thái Nhật, đặt câu hỏi với giọng điệu mơ hồ khó hiểu.

"Tề Vũ, tôi đã nói rồi, bắt đầu từ hôm nay, hãy gọi tôi là ông chủ".

Người đẹp ngoan ngoãn gật đầu.

Tề Vũ là nữ chiến binh thiên phú hàng đầu ở Hoa Quốc, đồng thời cũng là đội trưởng của tiểu đội Tiểu Vũ - thành viên của Tứ đại Vương Bài trong Hội Trường Thành ở khu vực phía Tây.

Là một chiến binh tinh anh, Tề Vũ sở hữu thể chất và khả năng chiến đấu vượt xa giới hạn của con người, cô có thể giết chết một con bò rừng hung bạo chỉ bằng một cú đấm!

Sau khi biên giới phía tây của Hoa Quốc trở thành khu vực cấm của kẻ địch, nhận được sự phê chuẩn, Trần Thái Nhật liền trở về nhà đợi lệnh.

Tề Vũ vừa là vệ sĩ vừa là thư ký riêng, chịu trách nhiệm giúp Trần Thái Nhật giải quyết mọi công việc.

"Ông chủ, chúng ta đi đâu bây giờ?"

Trần Thái Nhật cũng đang suy nghĩ.

Dựa vào công lao của mình, ở khắp Hoa Quốc này, Trần Thái Nhật đi đến đâu cũng giống như sự xuất hiện của hoàng đế.

Sau khi thu thập thông tin vụ án Vân Vũ Tuệ, anh đã nắm được một manh mối sơ lược.

Kẻ trực tiếp hãm hại Trần Thái Nhật rất có khả năng là gia tộc giàu có lớn mạnh nhất An Thành – nhà họ Lâm.

Còn lý do là gì thì chẳng ai biết được.

Chứng cứ cũng không có.

Nợ thì vẫn phải tính rõ ràng.

Nhưng đi đâu quan trọng nhất là phải tìm ra được chân tướng sự việc năm đó.

Một tin tức khác cũng khiến Trần Thái Nhật không thể không chú ý đến.

Con cưng của bố mẹ nuôi nhà họ Thẩm, Thẩm Mộng Hàm – cô em gái từ nhỏ lớn lên cùng anh sắp đính hôn!

Đối tượng của lễ đính hôn là Lôi Bác – cậu chủ nhà họ Lôi giàu có ở An Thành, hôm nay cũng là ngày nhà họ Lôi tổ chức tiệc đính hôn.

Trần Thái Nhật rất biết ơn nhà họ Thẩm.

Sau khi anh xảy ra chuyện, họ còn móc nối các mối quan hệ xung quanh, hi vọng có thể giảm nhẹ án cho anh.

Hơn nữa, Trần Thái Nhật hoàn toàn có thể hình dung ra gia đình của một "kẻ sát nhân" sẽ phải chịu những ánh mắt xem thường như thế nào.

Anh nhất định phải đến tham dự lễ đính hôn của em gái.

Tặng cho cô ấy một món quà lớn và những lời chúc phúc, đây cũng là sự bù đắp của anh trai dành cho em gái.

E rằng bố mẹ nuôi vẫn tưởng rằng anh đang chịu án ở một nơi nào đó.

"Đi, đến nhà họ Lôi trước".

...

Biệt thự của nhà họ Lôi nằm ở khu nhà giàu ở phía Đông thành phố An Thành.

Biệt thự đơn lập, xây dựng theo phong cách Châu Âu, trang trí xa hoa lộng lẫy.

Tiếng huyền não trong sân vang vọng ra bên ngoài, rất nhiều khách mời, vô cùng náo nhiệt.

Trần Thái Nhật dẫn theo Tề Vũ tò mò như một đứa trẻ, bước qua ngưỡng cửa và bước thẳng vào sân.

Một bàn tiếp khách được đặt ở cửa ra vào, vô số khách mời đến tặng quà nối dài không dứt, xếp thành một hàng dài trước cửa.

Là một gia đình giàu có ở An Thành, hiển nhiên nhà họ Lôi có mạng lưới quan hệ cực kỳ rộng, đám người này e rằng đâu đến để tạo dựng mối quan hệ.

Một nhân viên cao lớn, râu ria xồm xoàm dẫn theo mấy nhân viên bảo vệ đứng bàn tiếp khách làm nhiệm vụ nhận quà và tiễn mừng, lúc thấy

Trần Thái Nhật bước vào, hấn cau mày quát lớn.

"Tao là Lôi Kiến, em họ của chú rể, hai người tới đây dự tiệc sao?"

"Đúng vậy".

"Mày là bạn bè người thân của nhà nào?"

"Họ hàng nhà họ Thâm, đến để chúc mừng".

Vừa nghe thấy "nhà họ Thâm", gương mặt Lôi Kiến nở một nụ cười chế giễu.

"Hóa ra là người đến trào cao, hôm nay nhà họ Lôi mở tiệc đãi khách, nhà họ Thâm chỉ làm phong nhen, những người thân không liên quan thì không được phép vào".

Trần Thái Nhật nhướng mày.

"Hai người kết hôn, vậy mà lại không cho người thân vào chúc mừng sao?"

Lôi Kiến lắc đầu, giọng điệu đầy vẻ khinh thường.

"Tao nghĩ mày đừng giả vờ nữa, loại chuột nhắt qua đường như nhà họ Thâm nếu như không phải có cô con gái xinh đẹp được cậu chủ nhà bọn tao yêu thích thì làm gì có ngày được trở mình chứ".

"Bây giờ mọi người đều biết nhà họ Thâm leo lên cành cao nhờ cô con gái, đám người thân ai nấy đều nhao nhao đến đây ăn chùa uống chùa, nhà họ Lôi bọn tao không dễ bị lợi dụng như vậy đâu".

Trần Thái Nhật liếc xéo bộ dạng trông mặt mà bắt hình dong của đối phương, bình thản nói.

"Nếu tôi nhất quyết muốn vào thì sao?"

Đối phương quan sát đánh giá Trần Thái Nhật một lượt, rồi nói với vẻ mắt chó coi thường người khác.

"Thằng ranh, tao thấy mày cũng đến đây để xin một bát cơm thôi, đừng để bị đuổi mà nhục nhã. Trừ khi mày có thể đưa ra đây một phần quà lớn, nếu không tao sẽ gọi bảo vệ đuổi cổ mày ra ngoài, đến lúc đó sẽ xấu mặt nhà họ Thẩm lắm đấy!"

Trong bữa tiệc đính hôn, nếu người thân của một gia đình nào đó cư xử không đúng mực sẽ khiến nhà đó bị mất mặt, cứ xông thẳng vào thì chắc chắn không thể được.

"Ồ? Vậy thế nào mới được coi là một phần quà lớn?"

"Hừ, ít nhất là mười nghìn tệ, bị dọa sợ rồi chứ gì!"

Bên phía bàn đón khách ồn ào náo nhiệt thu hút rất nhiều khách mời đến chúc mừng dừng lại háng hót, không ít người chỉ trỏ Trần Thái Nhật.

"Hóa ra đây là đám người thân nghèo hèn của nhà họ Thẩm".

"Còn muốn lợi dụng sơ hở để lên vào bữa tiệc, mặt mũi đẹp trai thì có tác dụng quái gì chứ, đi tay không đến đây, ngay cả hộp quà cũng không mang theo".

"Chẳng hiểu quy tắc gì hết, nhà họ Lôi có thể xem trọng nhà họ Thẩm đúng là may mắn của bọn họ".

"Không cùng đẳng cấp, nhà họ Lôi là một gia tộc lớn, còn nhà họ Thẩm chỉ là một gia đình bên đường, không thể so sánh được".

"Mười nghìn tệ ư, theo tôi thấy ngay cả một tệ hán cũng chẳng móc ra được đâu".

Hôm nay nhà họ Lôi làm chủ, khách mời hầu hết đều là người thân hoặc đối tác làm ăn của nhà họ Lôi, bọn họ đều chẳng xem một gia đình bình thường như nhà họ Thẩm ra gì.

Lôi Kiến thấy Trần Thái Nhật không trả lời, còn tưởng rằng anh đã bị dọa sợ, hần dương dương đắc ý nói.

"Sao hả? Mà lấy tiêng ra, lấy tiêng ra đây đi xem nào? Có bản lĩnh thì mà lấy tiêng mừng mười nghìn tệ ra, nếu không thì mau rút đi, không có tiêng là không có tiêng, còn giả bộ ra oai gì chứ?"

Mọi người xung quanh cười phá lên.

Lôi Kiến nhìn thấy có người ủng hộ mình nên càng đắc ý hơn, khuôn mặt đỏ bừng, vượt bộ râu ngược lên, cứ như thể bản thân hần đột nhiên trở thành nhân vật trung tâm của nhà họ Lôi.

"Ha ha, thằng ranh, đừng nói là tao không cho mà cơ hội, mà dám đặt cược không? Nếu mà có thể lấy ra món quà mừng hơn mười nghìn tệ thì tao sẽ quỳ xuống và dập đầu với mà ba cái! Nếu không, thì mà phải gọi tao một tiếng ông nội trước mặt tất cả mọi người!"

Ngoài sảnh tiệc càng thêm náo nhiệt, mọi người nhìn Trần Thái Nhật và Tề Vũ mặc quần áo bình thường, nhao nhao bàn tán.

"Gọi đi! Mau gọi đi!"

"Nhà họ Lôi là nơi mà mà có thể đến sao?"

"Muốn lợi dụng chiếm hời thì phải làm cháu trai của người ta!"

Mọi người đứng hóng hớt cũng không ngại làm to chuyện.

Trần Thái Nhật chẳng thêm quan tâm đến sự ồn ào huyên náo xung quanh, anh nở một nụ cười nhạt.

"Hóa ra cậu thích dùng cách này để nói chuyện với tôi, cũng không tệ, thú vị đấy".

Dứt lời, anh quay sang nói với Tề Vũ đang ngó nghiêng xung quanh.

"Đi, lấy món binh khí mà tổ chức từng khen thưởng mang đến đây".

“Hả?”, TềVũ tỏ vẻ kinh ngạc: "Chơi đùa chút thôi cũng không phải đánh nhau, lấy cái đó đến đây làm gì vậy?"

"Nhanh lên".

TềVũ lè lưỡi, bộ dạng sợ Trầ Thái Nhật tức giận, cô bước dài chân, vội vàng chạy ra ngoài.

Chưa đến một phút sau, TềVũ mang theo một cái hộp vải nhung màu đen bước vào trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Dường như có thứ gì đó nặng trĩu trong đó.

Tất cả mọi người đều vươn cổ, muốn nhìn xem Trầ Thái Nhật muốn làm gì.

TềVũ chủ động mở hộp.

"Ôi trời! Muốn quay phim sao?"

Chiếc hộp vừa mở ra, ánh sáng chợt lóe lên, mọi người rối rít phát ra tiếng ò kinh ngạc.

Bên trong hộp, không phải đồng hồ nổi tiếng hay trang sức.

Mà là một thanh kiếm dày thủ công có tạo hình theo phong cách cổ xưa, màu đỏ và không có vỏ kiếm!

Trông có vẻ nặng mấy chục cân.

Tạo hình tuyệt đẹp, sự phản chiếu màu vàng chói khiến người khác khó nhìn thẳng vào nó.

Lưỡi kiếm sắc bén, hoa văn trang trọng, tao nhã, rất giống hình dáng kiếm của Bảo Việt Vương nước Viêm Hạ, mặc dù là vũ khí nhưng rõ ràng nó được dùng làm quà tặng hoặc là vật để thực hiện nghi lễ lớn, chạm khắc tinh tế, mang đúng dáng vẻ của một tác phẩm nghệ thuật.

Trần Thái Nhật cầm kiếm lên, rồi đập xuống bàn.

Keng!

Lôi Kiến bị dọa sợ giật nảy mình trước tiếng động lớn.

"Làm cái gì vậy hả, thanh kiếm rách nát này thì có thể đáng giá bao nhiêu tiền chứ?"

Trần Thái Nhật không đáp lời, anh thả nhiên dùng móng tay quệt nhẹ vào thanh kiếm.

Mọi người yên lặng vài giây.

Đột nhiên, một người phụ nữ đứng hóng hớt xung quanh thốt lên với giọng điệu run rẩy.

"Thanh kiếm này... hình như làm bằng vàng!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: Vậy Mà Lại Dám Cướp Em Gái Tôi

Cùng với tiếng thốt kinh ngạc, mọi người đều im lặng, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Vài người khách không tin lắm, cũng mặc kệ Trần Thái Nhật đang ở đó, tò mò chạy thẳng đến trước bàn, thử nghiệm trên thanh kiếm xem liệu có phải vàng thật hay không.

“Là thật! Mềm thế này cơ mà! Đúng là vàng thật!”

“Tôi cân nó thử... Mẹ ơi, nặng thật đấy! Vàng thật mới nặng như vậy”.

“Tôi cũng thử rồi... Mẹ ơi, vàng thật luôn! Còn là tác phẩm nghệ thuật nữa, cái này phải tốn bao nhiêu tiền đây chứ”.

Ánh mắt mọi người nhìn Trần Thái Nhật đều thay đổi.

Một lượng vàng có giá thấp nhất cũng phải hơn hai trăm tệ.

Nửa kilogram là năm trăm lượng, vậy ít nhất cũng phải một trăm nghìn tệ!

Dù thanh kiếm này được nấu chảy thành gạch vàng bình thường thì ít nhất cũng phải mười lăm kilogram.

Cứ thế mà tính thì...

“Mẹ kiếp, dù là thỏi vàng thì ít nhất cũng phải tốn mất ba triệu tệ!”

Một người đàn ông mặc vest không nhịn được chửi thề

Huống hồ đây còn là một món đồ thủ công, nếu cộng thêm giá trị nghệ thuật thì không biết là bao nhiêu tiền.

Thứ này có thể xem như là một vật gia truyền, thế mà lại bị Trậ̀n Thái Nhật dùng làm quà tặng.

Người có tiệ̀n đầu chơi kiểu vậy sao?

Lôi Kiến cũng không phải không biết gì, hắn cũng tự làm một thử nghiệm nhỏ trên thanh kiếm.

Là thật, không thể là đồ giả được.

Ánh sáng phản chiếu, trọng lượng, độ mệ̀n dẻo.

Tuyệt đối là vàng!

Mặt Lôi Kiến tái xanh, vốn dĩ hắn đang mong chờ xem trò cười của Trậ̀n Thái Nhật nhưng không ngờ anh lại dùng cách này để lật ngược tình thế.

Tiệ̀n mà thôi.

Trậ̀n Thái Nhật đã chiến đấu cho tổ chức trong mười năm và giành được danh hiệu chiến thậ̀n hơn ba năm.

Các phần thưởng, quà tặng, tài nguyên, nguộ̀n cung cấp khác đều được hỗ trợ bởi lực lượng của quốc gia.

Nhìn Lôi Kiến đang chờ người ra, Trậ̀n Thái Nhật bình thản nói: “Được rồi, quỳ xuống nói chuyện đi”.

Các khách mời lại xôn xao bàn tán!

Còn một vụ cá cược vẫn chưa thực hiện.

Nhìn Trậ̀n Thái Nhật trước mặt, Lôi Kiến lắp bắp nói.

“Tôi... tôi chỉ nói đùa thôi”.

Trần Thái Nhật híp mắt, khí thế của anh đột nhiên thay đổi, một áp lực kinh người bỗng đánh ập đến như sóng cuộn trào.

“Không ai có thể nói bừa ở trước mặt tôi được”.

Các khách mời xung quanh không hện mà ãng loạt hít sâu.

Trần Lôi Kiến ướt đầm mồ hôi, hấn không muốn quỳ xuống, bước chân dằn lụi lại định chuồn đi.

“Chủ nhân bảo cậu quỳ xuống mà cậu còn muốn chạy à?”

Tề Vũ đang đứng đằng sau Trần Thái Nhật bước đến chỗ Lôi Kiến, hai tay chống hông nhướng mày, trợn mắt như thể đối phương đã làm chuyện gì không thể tha thứ vậy.

Lôi Kiến thấy người trước mặt là một phụ nữ nên định ra tay thô bạo một chút.

Ánh mắt Tề Vũ thay đổi, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cô xoay người trên không trung, chân phải vẽ một đường vòng cung lớn quét ngang qua.

Bốp!

Tiếng động vang dội, đôi bốt da của Tề Vũ đá lên mặt Lôi Kiến.

Phụt!

Lôi Kiến phun ra một ngụm nước bọt có lẫn cả máu, chưa kịp kêu lên thảm thiết đã bị đá lộn nhào ngay tại chỗ!

Mặt hấn lập tức sưng to lên như một quả dưa hấu, bất tỉnh nhân sự!

Tề Vũ nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn cái tên đo đường trước mặt, khó hiểu lắc đầu.

“Rõ ràng mình chỉ dùng một phần năm công lực thôi mà, sẽ không chết đấy chứ...”

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu.

“Chắc thành người thực vật, cô đợi ngoài cửa, tôi vào trong một chút”.

“Ồ”.

Tề Vũ ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Trần Thái Nhật bước lên bậc thềm của biệt thự.

Ở đằng sau, các khách mời chưa vào trong, đang vây xem ở đây, đều khiếp sợ bởi võ công của Tề Vũ, mỗi người đều chìm đắm vào suy nghĩ của mình.

Nhà họ Thẩm thật sự rất yếu sao?

Nhà họ Lôi mạnh lắm à?

Ngay cả một nữ vệ sĩ cũng mạnh đến vậy, rốt cuộc cậu thanh niên tự xưng là họ hàng nhà họ Thẩm này là ai?

...

Bước vào đại sảnh biệt thự, tiếng ồn ào càng lớn.

Trần Thái Nhật vừa liếc mắt đã nhìn thấy cả nhà bố mẹ nuôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, cả hội trường bữa tiệc sẽ dựa theo địa vị cao thấp để phân bàn rõ ràng.

Cả nhà bố mẹ nuôi và họ hàng nhà họ Thẩm ngồi trong một bàn tiệc nhỏ hơn bàn tiêu chuẩn, sắc mặt lúng túng, ngây ngốc nhìn bàn tiệc.

Không một ai đến mời rượu, cũng không ai đến chào hỏi, cứ như tách biệt khỏi bầu không khí của tiệc đính hôn.

Trần Thái Nhật nhú mày, đây đâu còn đáng vẻ là bàn của bên nhà gái, rõ ràng muốn làm người ta khó xử.

Vậy mà em gái vẫn muốn gả à?

Xuyên qua đám đông, Trần Thái Nhật đi đến trước bàn nhà gái.

“Bố, con về rồi”.

Bố nuôi Thẩm Đông – người đàn ông cường tráng trong trí nhớ, lưng đã hơi cong, tóc mai điểm bạc, thất thần ngồi trên bàn nhưng vẫn không thể che giấu được vẻ buồn rầu giữa hai hàng lông mày.

Mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh, mái tóc của bà được cắt ngang, ăn mặc khá lịch sự, đã hơi già, ngồi ở một bên chào hỏi họ hàng, ăn trái cây nhưng trông có vẻ cũng không có tinh thần.

Nghe thấy giọng nói của anh, mọi người trong bàn đều ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trần Thái Nhật.

“Con là... Thái Nhật!”

Ngô Ngọc Vinh là người đầu tiên nhận ra cậu con nuôi đã xa nhà mười năm. Giọng bà run lên vì phấn khích, vội vã đứng dậy.

“Vâng ạ, mẹ, con mới về”.

Thẩm Đông không dám tin xoa hai mắt mình.

“Thái Nhật! Cuối cùng... con cũng bình an trở về”.

Nói rồi ông cũng đỏ hoe mắt nhìn cậu thanh niên cao lớn, tuấn tú trước mặt hồi lâu, không nói nên lời.

Thẩm Mộng Hàm không ngồi ở bàn này, có lẽ đang ở cùng chú rể.

Bố mẹ nuôi kích động nhìn Trần Thái Nhật, đứng lên nắm chặt lấy tay con trai như thể sợ rằng chỉ cần buông tay ra là con trai sẽ biến mất.

Đúng lúc này, một giọng nói không được hòa nhã cho lắm vang lên.

Chị gái của Thâm Đông là Thâm Mai vừa cắn hạt dưa vừa nói với giọng điệu khó chịu.

“Cậu còn về đây làm gì? Vừa ra tù chứ gì?”

“Chị Mai, chị nói gì vậy? Thái Nhật không thể nào giết người, nó bị vu oan!”, Ngô Ngọc Vinh kích động phản bác.

“Vu oan? Vậy tại sao mười năm sau cậu ta mới về đây? Không phải bị bắt thì sao lại không có chút tin tức nào vậy?”

Bố mẹ nuôi cũng nghi ngờ, Trần Thái Nhật bình thản nói.

“Bố mẹ, con không làm chuyện phạm pháp, mười năm nay con đi đánh trận”.

Thâm Mai bĩu môi: “Hừ, nói có ai tin đâu”.

Mấy họ hàng ng ồi bên cạnh cũng có người nói hòa theo.

“Hai người thông minh chút đi, chính vì cậu ta nên mấy năm nay nhà họ Thâm mới khó khăn như vậy, gia môn bất hạnh nên nuôi phải một thằng vô ơn”.

“Chắc chắn cậu ta biết Tiểu Hàm gả cho nhà giàu nên muốn đến bắt quàng làm họ, hai người phải tỉnh táo lại”.

“Đúng vậy, không thể để nhà họ Lôi biết được. Nếu họ phát hiện ra Tiểu Hàm có họ hàng vừa mới ra tù, chắc chắn sẽ càng xem thường nhà họ Thâm”.

Thâm Mai lo lắng lắc đầu: “Không chừng sẽ hủy hôn luôn thì gay to! Khó khăn lắm mới có cơ hội trở mình!”

Nghe mấy lời bàn tán lung tung, sắc mặt Thâm Đông ngày càng khó coi.

“Hủy hôn thì hủy thôi, dù sao Tiểu Hàm cũng không muốn gả! Nếu không phải bị ép không còn đường lui, tôi cũng không để nó hi sinh hạnh phúc của mình đâu”.

Thẩm Mai bịt miệng Thẩm Đông lại.

“Cậu nhỏ tiếng lại cho tôi! Chúng ta đang ở nhà họ Lôi đấy, cái tên sao chổi Trần Thái Nhật này vừa đến là não cậu mất tác dụng à. Cậu Lôi có thể yêu thích Mộng Hàm là phúc đức của nhà cậu đấy!”

“Cậu ta còn đồng ý giúp chúng ta giải quyết công việc. Người trong toàn thành phố nào có ai không muốn vào làm ở tập đoàn Lôi Thị đâu? Tiểu Hàm không gả cho người ta thì ba trăm nghìn vay nặng lãi để làm phẫu thuật cho cậu lấy mạng mà trả à?”

Nghe một hồi, Trần Thái Nhật nhú chặt mày.

Vốn dĩ còn nghĩ tiệc đính hôn này là tâm đầu ý hợp giữa hai người, nhưng xem ra còn có khúc mắc nào đó bên trong.

Nghe Thẩm Mai nói vậy, Thẩm Đông ở bên cạnh bỗng như mất hết sức sống, đánh mạnh mấy cái vào đầu mình.

“Đầu tại tôi vô dụng, nên mới để đưa con gái hiếu thảo, ngoan ngoãn, xinh đẹp như vậy bị người ta ép cưới!”

“Còn nói sẽ trả tiền cho tôi! Vốn dĩ chỉ là mấy lời lừa gạt! Nếu vì chút tiền đó thì tôi thà chết cũng không để con gái mình gả cho cậu ấm nhà họ Lôi đâu”.

“Mộng Hàm à, bố có lỗi với con, thế lực của nhà họ Lôi lớn mạnh, lấy mạng của bố để đe dọa con! Bố không cam lòng, bố vô dụng không thể bảo vệ con...”

Dứt lời, Thẩm Đông ôm đầu tựa vào bàn, nước mắt đầm đìa, vẻ mặt tuyệt vọng.

Mẹ nuôi bên cạnh cũng không kiềm chế được cảm xúc mà bật khóc.

Trần Thái Nhật đã hiểu toàn bộ câu chuyện.

Thẩm Mộng Hàm bị ép đính hôn, vì bố, vì nhà họ Thẩm nên hy sinh chính mình.

Em gái mình thế mà có người muốn ép buộc cưỡng đoạt à?

Đúng lúc này, ở chính giữa đại sảnh, một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest, tóc tai bóng lộn dẫn theo một cô gái xinh đẹp mặc sườn xám màu tím, đi đến trước micro đã đặt ở đó.

“Khụ khụ, hôm nay cảm ơn các vị họ hàng và bạn bè đã đến tham dự lễ đính hôn của Lôi Bác tôi và cô con gái nhà họ Thẩm. Nếu có chiêu đãi không chu đáo, các vị cứ nói”.

Lúc đầu mọi người đều im lặng, sau đó khẽ cười, đây chỉ là lời nói khách sáo của Lôi Bác thôi.

Nhưng vậy mà hắn chẳng hề nhắc gì đến tên cô dâu, chỉ nói là “con gái nhà họ Thẩm”, đây chính là sự hạ thấp, khinh thường rõ ràng không có ý tứ che giấu.

Nhà họ Thẩm không xứng làm họ hàng chính thức của nhà họ Lôi sao?

Sắc mặt của Trần Thái Nhật đang đứng ở bàn nhà họ Thẩm đã lạnh như băng.

Anh khẽ giơ tay phải lên, chậm rãi nói.

“Tôi phản đối cuộc hôn nhân này”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: Nhà Họ Lôì Không Xứng Với Em

Tất cả khách mời đều đổ dồn mắt về phía nhà họ Thâm.

Khuôn mặt ai cũng tỏ vẻ như gặp phải ma, tưởng tai mình có vấn đề

“Đây là ai vậy?”

“Đây là bữa tiệc của nhà họ Lôì, vậy mà anh ta dám gây sự sao?”

“Có khi nào là người yêu cũ của cô dâu không?”

“Phản đối đính hôn trước mặt mọi người? Lẽ nào muốn cướp dâu?”

Nhất thời, trong đầu mọi người nảy ra vô số kịch bản “máu chó” dài mấy trăm tập.

Sắc mặt của mọi người nhà họ Lôì vô cùng khó coi.

Lôì Bác hơi sững sờ, nhìn về phía Trần Thái Nhật.

“Anh là ai?”

Cô gái mặc sườn xám xinh đẹp phía sau Lôì Bác bước lên, hơi do dự kêu lên.

“Anh?”

Trần Thái Nhật gật đầu, nhìn cô gái như hoa sen mùa hạ trước mặt, trong lòng không khỏi nhớ lại thời niên thiếu chơi đùa với em gái.

“Tiểu Hàm, em không cần phải đứng ở đó nữa, không muốn lấy thì đừng lấy”.

Tất cả ò lên, xì xào bàn tán, người làm nhà họ Lôì vội vàng bước tới ghé vào tai Lôì Bác, nói với hần thân phận của Trần Thái Nhật.

Ánh mắt Lôi Bác cực kỳ khó chịu, gọi mấy tên đàn em đi cùng, đến bên cạnh bàn nhà họ Thâm, khinh thường nhìn Trần Thái Nhật.

“Con nuôi của nhà họ Thâm? Tôi nhớ là nhà họ Lôi không mời anh đến tham gia tiệc đính hôn mà, anh vào đây kiêu gì?”

“Mang quà đến cửa chúc mừng, đương nhiên là được vào rồi”.

Lôi Bác nhếch miệng, tỏ vẻ châm chọc.

“Ra về cái gì? Nghe nói anh làm lính ở nơi khác mới trở về, sợ là còn chưa tìm được việc gì lương đến hai nghìn tệ ấy nhỉ?”

“Cái loại anh mà còn mang quà sao? Phong bì hai ba trăm tệ thì để đó mà gọi đồ ăn ngoài!”

“Hôm nay là ngày vui, tôi cũng không làm khó anh, anh mang quà mừng bao nhiêu, tôi trả lại gấp mười, đủ để anh thuê nhà đi làm. Cút đi, đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ với nhà họ Lôi tôi”.

Bà bác Thâm Mai thấy Lôi Bác tới, vội vàng nở nụ cười, đứng dậy, lắc cái eo như thùng phuy, tỏ vẻ nịnh nọt, cung kính.

“Cậu Lôi đúng là rộng lượng! Thằng nhãi Trần Thái Nhật này từ bé đầu óc đã có vấn đề, vừa này chỉ là không biết nặng nhẹ, nhà họ Thâm tôi cũng không có quan hệ máu mủ gì với cậu ta cả”.

“Cậu xem Mộng Hàm ngoan ngoãn xinh xắn biết bao! Cô gái tốt như vậy, đính hôn xong gạo nấu thành cơm thì mới yên tâm, cậu nói phải không? Người làm bác như tôi đây nhìn chuẩn lắm, không có thông gia nào tốt hơn cậu đâu”.

Thâm Mộng Hàm đứng bên cạnh Lôi Bác, khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng yêu kiều, mái tóc ngắn chấm vai thuần khiết phối với chiếc sườn xám mang phong cách Dân Quốc, nhìn càng mới mẻ thoát tục.

Lôi Bác đánh giá mấy lượt, trong mắt không giấu được vẻ háo sắc.

Vành mắt Thâm Mộng Hàm đỏ ửng, trốn tránh ánh mắt ngang ngược của Lôi Bác, cô ấy nhìn về phía Trần Thái Nhật, tỏ ý từ biệt.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu, bình tĩnh đón nhận ánh mắt của em gái.

“Tiểu Hàm, lại đây”.

“Anh”.

“Hãy tin anh”.

“Anh! Em xin anh đấy, anh cứ kệ em đi! Nếu em không lấy anh ta thì nhà họ Thâm chúng ta sẽ xong đời, bố cũng gặp nạn! Những kẻ đòi nợ kia sẽ giết bố mất, nhà họ Lôi chúng ta cũng không dây vào nổi!”

Bố nuôi Thâm Đông và mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh ở bên cạnh thở dài thườn thượt, không ngăn nổi đâu, mắt ngân ngấn nước, không đành lòng nhìn con gái hi sinh bản thân.

Chứng kiến vẻ bất lực của nhà họ Thâm, Lôi Bác vô cùng đặc ý, giọng điệu vênh váo nói với bố vợ tương lai Thâm Đông.

“Yên tâm đi, con gái ông theo tôi thì nhà họ Thâm phát triển, tôi sẽ sắp xếp cho ông làm chủ nhiệm nhà kho, mẹ vợ làm hậu cần nhà ăn, hai người cũng có thể sống khá khẩm hơn chút”.

“Có nhà họ Lôi chúng tôi chống lưng, cả An Thành này ai dám chọc vào ông chứ? Nhưng ông cũng phải hiểu, nhà họ Lôi có thể nâng một đám người lên thì cũng có thể dễ dàng vùi dập họ xuống”.

Ánh mắt Lôi Bác cố ý liếc về phía Trần Thái Nhật.

“Đừng vì một số họ hàng thân thích không có não mà phá hỏng cục diện tốt đẹp ngày hôm nay. Ha ha, dù gì nhà họ Lôi chúng tôi mà muốn một người biến mất ở An Thành... cũng cực kỳ dễ dàng”.

Đây gần như là uy hiếp một cách trắng trợn.

Một cậu ấm nhà giàu nhìn trúng một cô gái xinh đẹp của gia tộc xuống dốc, dùng thế lực của cả thế giới ngầm và giới chính đạo để ép buộc dụ dỗ, bắt cô gái phải lấy mình.

Chẳng khác gì cường hào bắt dân nữ như thời phong kiến cả.

Trần Thái Nhật nhìn Thẩm Mộng Hàm run rẩy, bố mẹ nuôi tuyệt vọng, bà bác Thẩm Mai nịnh nọt, và Lôi Bác vẻ mặt uy hiếp, khiêu khích.

Anh nhìn một vòng, ánh mắt quay sang Thẩm Mộng Hàm, trong ánh mắt hoài nghi của mọi người, anh khẽ thở dài.

“Em gái, em không hiểu đâu, có anh ở đây, nhà họ Lôi không xứng với em”.

Tất cả khách mời đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì xì xào.

“Cái tên này nói gì cơ?”

“Nhà họ Lôi là gia tộc giàu có ở An Thành, tên thối tha này mặc cái áo gió rẻ tiền, cả người toàn đồ vớ vẩn, thế mà còn to mồm!”

“Ra cái vẻ trước mặt cậu Lôi, đúng là chán sống!”

“Đây là khiêu khích công khai rồi còn gì!”

Sắc mặt Lôi Bác thay đổi, ánh mắt không còn vẻ châm chọc nữa mà đầy vẻ độc ác.

“Thằng khốn họ Trần kia, hôm nay mày nhất định muốn gây sự chứ gì?”

Trần Thái Nhật cảm thấy rất vô tội, sao mình nói thật mà không ai tin nhỉ?

Lôi Bác giơ tay vẫy một cái, ba tên bảo vệ lực lưỡng tiến lên, bao vây Trần Thái Nhật lại.

“Trời thằng oắt này lại, bắt quỳ trước mặt tôi, tôi muốn tát hẳn một trăm cái trước mặt mọi người!”

Trần Thái Nhật vẫn bất động, vắt chéo chân ngồi trên ghế, tiện tay bốc mấy hạt dưa trên bàn cho vào miệng, chẳng thèm coi ba tên bảo vệ kia ra gì.

Mấy tên bảo vệ mặt mày dữ tợn, nhìn nhau một cái, khẽ gằn lên rồi lao về phía Trần Thái Nhật đang ngồi cạnh bàn.

Thấy ba tên sắp lao tới, tên gằn nhất có râu quai nón gằn như sắp tóm được cổ áo mình.

Sắc mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, môi khẽ động đây.

Vèo!

Một thứ màu đen rất nhỏ đột nhiên bắn ra như viên đạn, lập tức xuyên thủng tai phải của tên bảo vệ râu quai nón.

Phập!

Âm thanh làn da bị xuyên thủng.

Tên bảo vệ râu quai nón hét lên thảm thiết, ôm nửa mặt bên phải, đau đớn ngã xuống đất, đau đến mức cả người co giật như bị điện giật.

Mọi người xung quanh đều sửng sốt.

Hai tên bảo vệ kia cũng không quan tâm đến Trần Thái Nhật nữa, vội vàng tiến lên đỡ tên râu quai nón.

Máu tươi chảy qua kẽ tay gã, bỏ ra nhìn.

Tai phải như bị phi đao chém qua, chỉ còn lại một nửa, nửa khuôn mặt gã dính đầy máu tươi.

Còn hung khí cũng bị tên bảo vệ tinh mắt phát hiện ra.

Là một mẫu vỏ dừa vừa được cán xong.

Thời gian như dừng hẳn lại.

Người nhà họ Thẩm đầu tròn tròn mắt, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt không thể tin nổi, đến Thẩm Mộng Hàm đang đứng khóc cũng há hốc miệng, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ sững sờ.

Về mặt vênh váo của Lôi Bác cũng biến mất tăm, con người như muốn lòi ra ngoài, hắn nhìn tên đàn em đang đau đớn kêu la dưới đất và nửa cái tai máu me be bét, trên trán dãn tóa ra mồ hôi lạnh.

Trần Thái Nhật thản nhiên nói.

“Vừa rồi ai bảo muốn tát tôi một trăm cái ấy nhỉ?”

Mọi người nhà họ Lôi đang vây xung quanh hóng chuyện đầu lúi lại một bước, nhất là hai tên bảo vệ vừa rồi xông lên bắt anh, còn chẳng thèm quan tâm đến đồng bọn nữa, chuồn luôn khỏi đám người.

Lôi Bác đang giơ cánh tay lên, miệng há hốc, vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi mà không lúi lại.

Trần Thái Nhật nhú mày, hơi kinh ngạc.

“Vẫn có một người không sợ này...”

Anh vừa dứt lời, cả người Lôi Bác liền bắt đầu run lên, răng trong miệng va vào nhau lập cập.

Chưa đến ba giây, chân hắn đã nhũn ra, quỳ phịch xuống đất.

“Chân... chân của tôi bất động rồi”.

Trần Thái Nhật chậm rãi đứng dậy, khẽ xoa tay, rồi đập một chân lên vai Lôi Bác, coi hắn là cái ghế đầu.

Sau đó, anh lớn tiếng tuyên bố trước mặt mọi người.

“Thứ nhất, nhà họ Lôi các anh không xứng với em gái của Tr ần Thái Nhật tôi, trong vòng một tháng, nhà họ Th ầm sẽ trở thành gia tộc giàu có đứng đầu thành phố An Thành, vậy nên, hôn ước sẽ hủy bỏ”.

“Thứ hai, Lôi Bác ă n nói bất kính với tôi, còn mượn tiệc đính hôn sỉ nhục nhà họ Th ầm trước mặt mọi người. Tôi cho anh một tu ần, quyền góp ba mươi triệu làm từ thiện, nếu không... tôi xóa sổ nhà họ Lôi”.

“Thứ ba, nếu Lôi Bác đã to m ồm muốn trả ti ền mừng gấp mười thì anh ta sẽ được như ý nguyện, trả hết trước ngày mai. Bố mẹ, em gái, chúng ta đi thôi”.

Nói xong, Tr ần Thái Nhật bước lên nắm tay Th ầm Mộng Hàm, dẫn theo bố mẹ nuôi, xoay người rời khỏi đại sảnh biệt thự, không ai dám ngăn cản.

Trong sảnh tiệc, chỉ còn lại đám khách mời với vẻ mặt sợ hãi và Lôi Bác đã sợ đến ngu người.

“Rốt cuộc tên Tr ần Thái Nhật này là ai vậy?”

“Anh ta nói sẽ khiến nhà họ Th ầm trở thành gia tộc giàu có đứng đầu An Thành trong vòng một tháng! Sao có thể chứ?”

“An Thành sắp thay đổi rồi!”

“Đây chính là... kẻ mạnh sao?”

“Dám uy hiếp xóa sổ nhà họ Lôi trước mặt mọi người!”

“Anh ta bảo trả lại ti ền mừng nghĩa là sao?”

Đúng lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, bỗng một người làm của nhà họ Lôi chạy từ ngoài cửa vào.

“Cậu chủ! Cậu chủ! Vừa rồi có người tặng quà mừng h ỉn một món đồ xa xỉ gần một triệu tệ!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: Vạch Rõ Ranh Giới

Trần Thái Nhật và người nhà họ Thâm trở về căn nhà cũ.

Ngôi nhà cấp bốn bằng gạch bình thường, có một cái sân nhỏ, tuy không phải nhà cao cửa rộng, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Ngôi nhà này do tổ tiên nhà họ Thâm để lại, vị trí rất tốt, giao thông thuận tiện.

Bởi vì Thâm Đông là con trưởng nhà họ Thâm, theo quy định của An Thành, ông được kế thừa ngôi nhà tổ này.

Nhưng Thâm Mai và Thâm Vĩ luôn tỏ vẻ bất bình, bao nhiêu năm nay cứ làm ầm lên đòi đứng tên cùng.

Cả nhà bố mẹ nuôi đều là những người yêu cuộc sống, trong sân tròng rất nhiều hoa cỏ, còn tròng cả một cây thạch lựu đã được hơn mười năm.

Trở về đây, Trần Thái Nhật có cảm giác như về nhà, gọi lên những ký ức thuở niên thiếu vui vẻ.

Trong phòng khách, bố mẹ nuôi và em gái đều ngồi trên sofa, im lặng không nói gì, vẻ mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, giờ lại thêm lo lắng và sợ hãi.

Mấy người họ hàng nhà họ Thâm cùng đến bữa tiệc chỉ còn hai người vẫn ngồi đây.

Bà bác Thâm Mai và ông chú Thâm Vĩ là chị em ruột của Thâm Đông.

Những người khác đều là họ hàng vớ vẩn, vốn tưởng rằng cùng đến nhà họ Lôi dự tiệc thì sẽ được hỏi, lấy được lòng nhà họ Lôi.

Nhưng Trần Thái Nhật lại thẳng tay vả mặt nhà họ Lôi, bọn họ sợ bị nhà họ Lôi trả thù, bây giờ như chuột thấy mèo, chỉ mong tránh thật xa nhà họ Thâm, nên ai cũng chạy mất tăm.

Thẩm Đông rít một hơi thuốc, về mặt sợ hãi.

Vừa r ồi ở nhà họ Lôi, Trần Thái Nhật ra mặt, nói nhà họ Thẩm đang xuống dốc sẽ trở thành gia tộc giàu có đứng đầu An Thành.

Bây giờ về đến nhà, nhìn căn nhà không đến một trăm mét vuông, cùng với lác đác mấy người trong phòng, ông cảm thấy vô cùng khó tin.

Mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh cũng không quan tâm đến nhà họ Lôi lắm, mà quan tâm đến cô gái ng ồi bên cạnh Trần Thái Nhật, đang ngó nghiêng xung quanh.

“Tiểu Nhật, cô gái này là...”

“Tề Vũ, cũng coi như đồng nghiệp của con”, Trần Thái Nhật chỉ giới thiệu đơn giản.

“Cháu chào cô chú”, Tề Vũ có vóc dáng nóng bỏng hiếm khi tỏ vẻ ngoan hiền, cất tiếng chào hỏi.

Khuôn mặt hai ông bà đầu nở nụ cười như lần đầu gặp con dâu, chắc chắn lại hiểu lầm r ồi.

Nhưng Trần Thái Nhật cũng không buồn giải thích.

Còn Thẩm Mộng Hàm ng ồi phía đối diện lại nhìn Tề Vũ, căn môi, ánh mắt rất phức tạp.

Thẩm Mai và Thẩm Vĩ nhìn nhau một cái, hắng giọng.

“Khụ khụ, cậu Đông này, chị không muốn nói cậu đâu, nhưng bây giờ nhà họ Thẩm xui tận mạng r ồi, tất cả là tại Thái Nhật quá lỗ mãng! Đắc tội nhà họ Lôi, sau này chúng ta sống kiêu gì đây?”

Thẩm Đông cũng gật đầu.

“Nhưng mà... Thái Nhật có bản lĩnh như vậy, chắc chắn nhà họ Lôi không dám bắt nạt chúng ta nữa đâu”.

Thẩm Mai bật cười, liếc mắt nhìn Trần Thái Nhật đầy khinh bỉ.

“Hừ, chỉ biết đánh đấm thì ích gì, cho dù từng làm lính thì bây giờ cũng xuất ngũ rồi. Con người dù gì cũng phải ăn, phải kiếm tiền!”

“Vốn dĩ nhà họ Lôi đã đồng ý sẽ cho chị một công việc, sau đó sắp xếp cho Tiểu Vĩ đến Lôi Thị làm quản lý. Bây giờ thì hay rồi, xôi hỏng bỏng không cả! Tất cả là tại thằng con nuôi vô tích sự của cậu ấy!”

Thẩm Mộng Hàm ở bên cạnh nghe mà nổi giận, chen miệng nói.

“Bác! Sao bác có thể nói như vậy được? Nếu không nhờ anh cháu thì cháu đã bị ép phải lấy chồng rồi!”

“Phụ nữ vốn phải lấy chồng chứ! Không nhân lúc trẻ trung xinh đẹp mà ỉn chài mấy cậu chủ nhà giàu, chờ qua tuổi hai mươi sáu thì chẳng còn đáng giá đâu, bán cũng không bán nổi, cháu có hiểu không?”

Trần Thái Nhật ở bên cạnh thản nhiên nói.

“Em tôi muốn lấy ai, muốn lấy lúc nào, cho dù là bà cũng không quyết được”.

Thẩm Mai vừa nghe vậy thì nổi điên.

“Thằng nhãi này, ăn nói với bề trên kiểu gì đấy? Tôi nói cho cậu biết, tất cả là tại cậu! Nếu tôi với chú cậu mà được đi làm ở Lôi Thị, mỗi năm ít nhất cũng kiếm được hơn một trăm nghìn tệ! Đây chính là tổn thất!”

“Thế bà muốn sao nào?”, Trần Thái Nhật cũng nghe ra ẩn ý trong lời nói của bà ta.

Thẩm Mai ra vẻ uất ức.

“Tôi còn muốn sao nữa? Cậu đắc tội với nhà họ Lôi, gần như cắt đứt nguồn kinh tế của tôi và chú cậu, nhà các cậu phải gánh chịu tổn thất này”.

Hai vợ chồng Thẩm Đông và Ngô Ngọc Vinh nghe thấy thế thì sửng sờ.

Về mặt Ngô Ngọc Vinh không dám tin.

“Kìa chị, chị làm vậy cũng hơi quá đáng đấy! Lúc nhà họ Lôi đến ép cưới, thì chị vội vàng muốn gả, bây giờ không cưới nữa thì chị lại lật mặt, chị coi Mộng Hàm nhà bọn tôi là cái gì?”

Thẩm Vĩ ở bên cạnh, cũng tỏ vẻ cà lơ phất phơ, nói: “Chị dâu, sao chị coi bọn tôi như người ngoài thế? Cháu gái tôi lấy chồng là chuyện vui, kiếm được tiền lại còn với được nhà giàu như nhà họ Lôi thì chẳng tốt à?”

“Hôm qua tôi mới đến kho hàng của tập đoàn Lôi Thị làm việc, đã ứng trước mười nghìn tệ, bây giờ chị dắt tôi nhà họ Lôi thì số tiền này phải tính sao? Chẳng lẽ bảo tôi trả lại chắc?”

Thẩm Mai cũng tiếp lời hòa theo: “Phải đấy, tôi còn lấy danh nghĩa là họ hàng của nhà họ Lôi, lấy bộ quần áo hai mươi nghìn tệ ở trung tâm thương mại của bọn họ, cũng không thể bắt tôi trả lại chứ?”

“Các người... các người...”, Thẩm Đông tức phát điên, lồng ngực phập phồng, một lúc lâu sau mới thở đều được.

Hai người này cáo mượn oai hùm, tưởng Thẩm Mộng Hàm chắc chắn sẽ trở thành cô chủ của nhà họ Lôi, còn chưa kết hôn đã đi lừa lọc khắp nơi để kiếm chác từ nhà họ Lôi, bây giờ ăn được rồi lại không muốn nhả ra.

Thảo nào lại nóng lòng muốn đẩy Thẩm Mộng Hàm xuống hố lửa như vậy.

Thẩm Đông cực kỳ tức giận, một tay ôm ngực.

“Sao các người có thể làm vậy chứ? Dù gì chúng ta cũng là họ hàng cơ mà!”

Thẩm Mai cười lạnh lùng nói.

“Họ hàng? Hừ, đặ́c tội nhà họ Lội thì còn ai dặ́m làm họ hàng với cậu? Tôi nói thẳng luôn, nhà cậu đựa tôi năm mươi nghìn tặ̣ thì chúng tôi sẽ trả lại đ̣ồ, Mộng Hàm lấy ai thì tôi cũng mặc kẹ̣!”

“Năm mươi nghìn tặ̣? Sao lại nhiệ̀u thế?”

“Số này bao gộ̀m cả phí tổn thặ́t vệ̀ mặt tinh thậ̀n nữa! Vốn dĩ một năm tới chúng tôi sẽ làm việc ợ̉ Lội Thị, bây giờ thặ́t nghiệp ṛ̣! Cậu có biết cú sốc này lớn đến mức nào không?”

Bố mẹ nuôi tọ̉ vẹ̉ không dặ́m tin, giờ mới nhìn rọ̃ bộ̣ mặt của nhự̃ng người gọi là “họ hàng” này.

Chặ́ng khác gì sói mặt trắng phú quỵ́ thì phải cùng chung, hoặ̣c nạn còn đặ́m sau lưng.

Tống tiệ̀n một cách trắng trợn.

Trậ̀n Thái Nhật phặ́t tay, ra hiệ̣u bộ́ mẹ̣ đựng tức giận, ṛ̣ quay đậ̀u nói với Thặ́m Mai.

“Năm mươi nghìn tặ̣, hai nhà chúng ta coi nhự không ai nợ̣ ai, sau này bạ̀ đựng tự xưng là có họ hàng với nhà chúng tôi, nếu không đựng trách tôi”.

Thặ́m Vị̃ vừa nghe cọ́ tiệ̀n thì vộ̣i vàng nói.

“Đựng nhiên ṛ̣, cậu đặ́c tội với nhà họ Lội, chúng tôi cũng chặ́ng muộ́n dính dáng gì, chỉ cậ̀n đựa tiệ̀n, viết giậ́y cam kết cũng đựợc”.

Trậ̀n Thái Nhật nợ̉ nụ̣ cười vộ hại.

“Giậ́y cam kết? Chưa đủ đậ̀u”.

Thặ́m Mai và Thặ́m Vị̃ nhìn nhau, tọ̉ vẹ̉ khọ́ hiểu.

“Thệ́ cậu muộ́n thệ́ nào?”

...

Trần Thái Nhật lập tức bảo Tề Vũ lấy thiết bị ghi hình ra, quay ngay tại chỗ, ký một bản hợp đồng.

Năm mươi nghìn tệ đổi lấy chữ ký xác nhận của Thẩm Mai và Thẩm Vĩ, tuyên bố cắt đứt quan hệ họ hàng với cả nhà Thẩm Đông.

Cũng từ bỏ quyền thừa kế căn nhà tổ của nhà họ Thẩm, dù gì nhà cấp bốn cũng không được giá ở An Thành.

Hai người nhìn nhau, lựa chọn năm mươi nghìn tệ.

Trong hợp đồng nói rõ, nếu hai người dùng danh nghĩa người nhà Thẩm Đông ra nói chuyện trong bất cứ trường hợp nào, hoặc động đến đồ của nhà họ Thẩm, bị phát hiện thì phải trả một triệu tiền bồi thường.

Thẩm Mai và Thẩm Vĩ vui vẻ ký hợp đồng.

Trong mắt bọn họ, nhà Thẩm Đông hiện giờ vì sự kích động của Trần Thái Nhật, chắc chắn sẽ bị nhà họ Lôi tru dập đến chết ở An Thành.

Trả lại đồ cho nhà họ Lôi, cắt đứt quan hệ với Thẩm Mộng Hàm, không đắc tội nhà họ Lôi, lại còn được năm mươi nghìn tệ, đúng là một mũi tên trúng nhiều đích.

Hai người thầm vui sướng trong lòng, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật chẳng khác gì đang nhìn một thằng ngốc.

Trần Thái Nhật thầm lắc đầu.

Hai người này có tâm nhìn quá hạn hẹp.

Có bàn tay anh, nhà tổ của nhà họ Thẩm chắc chắn sẽ trở thành ngôi nhà có giá trị nhất của cả An Thành.

Đến lúc đó, sợ rằng năm mươi nghìn tệ chỉ có thể mua được một viên gạch của ngôi nhà này thôi.

Khiến bọn họ từ bỏ quyền thừa kế ngôi nhà mới là mục đích chính của hợp đồng này.

Mặt Thẩm Mai rất dày, chìa tay ra nói: “Đưa tiền đi, chúng tôi đi ngay đây”.

Trần Thái Nhật yên lặng móc một chiếc thẻ ngân hàng màu đen trong túi quần ra, gọi cho số điện thoại ở mặt sau chiếc thẻ.

“Mang năm mươi nghìn tệ tiền xu đến ngay đây”.

Bố mẹ nuôi và em gái ở bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu, Thẩm Mai cũng sửng sốt.

“Bạn làm cái trò gì đấy? Ngân hàng nào bị thần kinh mà cần năm mươi nghìn tệ tiền xu đến cho cậu chứ?”

“Phải đấy! Không có tiền thì đừng ra vẻ, cậu định kéo dài thời gian chứ gì?”, Thẩm Vĩ cũng mỉa mai.

Không đến năm phút, đột nhiên có tiếng phanh xe vang lên ở ngoài cổng.

Cộc cộc cộc.

Mấy nhân viên ngân hàng mặc đồng phục bước vào phòng.

“Bạn Trần, năm mươi nghìn tệ cậu cần đây”.

Nói xong, họ xách hai chiếc vali to vào, mỗi cái nặng ít nhất trăm cân.

Mở vali ra, từng đồng tiền xu xếp ngay ngắn thành hàng, tỏa ra ánh sáng lóa mắt!

Thẩm Vĩ nuốt nước bọt.

“Đây... đây đủ năm mươi nghìn chứ?”

Một nhân viên ngân hàng có vẻ là giám đốc, sắc mặt nghiêm túc, giơ thẻ công tác của mình ra.

Giám đốc khách hàng của Ngân hàng Quốc tế Hoa Quốc, chắc chắn là thật.

“Chào ông, cậu Trần Thái Nhật là khách VIP trọn đời của tất cả các ngân hàng ở Hoa Quốc, chiếc thẻ đen số một Hoa Quốc trong tay cậu ấy có thể chuyển khoản thấu chi không hạn mức và được vận chuyển tiền mặt vô điều kiện trong hạn mức năm mươi triệu”.

“Chúng tôi là ngân hàng lớn thuộc top mười của thế giới, sao có thể vì năm mươi nghìn đồng xu lẻ mà đắc tội khách hàng tôn quý được?”

Cả căn phòng yên lặng một giây...

“Anh nói gì cơ?”

Tất cả người nhà họ Thẩm, bao gồm cả Thẩm Mai và Thẩm Vĩ, cùng kêu lên kinh ngạc.

Thấu chi không hạn mức là cái quái gì?

Lần đầu họ nghe nói ngân hàng còn có dịch vụ vận chuyển tiền mặt giúp người khác, còn trong hạn mức năm mươi triệu nữa?

Bình thường ai điên mà cần năm mươi triệu tiền mặt chạy lung tung chứ?

Sắc mặt Trần Thái Nhật bình thản, đưa tay làm tư thế tiễn khách.

“Tự mà chuyển đi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: Nguyên Vọng Của Người Nhà

Rốt cuộc năng lực của Trần Thái Nhật lớn đến mức nào, người nhà họ Thâm cũng không biết rõ.

Cái cảm giác coi ngân hàng như túi tiền của mình, người bình thường chỉ tưởng tượng cũng khó mà biết được cảm giác đó là thế nào.

Sắc mặt Thâm Mai và Thâm Vĩ vô cùng đặc sắc.

Nhất là Thâm Mai, bà ta muốn đổi sang vẻ nịnh nọt, nhưng vừa rồi tỏ vẻ mỉa mai quá mức, bây giờ muốn đổi cũng khó.

Nhưng bà ta vẫn không cam lòng, cố nặn ra nụ cười giả dối, lấy lòng nói: “Tiểu Nhật à, bác chỉ nói đùa với cháu thôi, chúng ta...”

Còn chưa nói xong, Trần Thái Nhật đã lấy luôn “Cam kết cắt đứt” mà hai người vừa ký xong ra, nhắc nhở bà ta: “Mỗi lần một triệu, bà nghĩ kỹ rồi hãy nói. Nếu bà dám không trả, tôi cũng không ngại cho bà nằm viện rồi trả tiền viện phí”.

Thâm Mai và Thâm Vĩ đều rụt cổ lại.

Cảnh tượng Trần Thái Nhật chỉ phun một cái vỏ hạt dưa đã cắt đứt nửa cái tai của người khác ở nhà họ Lôi vẫn còn rành rành trước mắt.

Gây sự?

Phản kháng?

Ra tay?

Nghĩ thôi cũng không dám nghĩ.

Nhân viên ngân hàng làm xong chuyện thì rời đi.

Thẩm Mộng Hàm và Tề Vũ, một người khí chất duyên dáng, một người vóc dáng nóng bỏng, đứng hai bên phía sau Trần Thái Nhật.

Ba người cùng đưa mắt tiến hai “họ hàng”, đang kéo theo chiếc vali to bằng cái cối đá, chẳng khác gì kéo hai cái bao cốt thép, khó khăn rời đi.

Hai vali chứa đầy tiền xu, cho dù gặp phải kẻ cướp bình thường thì cũng phải lùi bước.

Cướp không nổi ấy chứ.

Phụt.

Thẩm Mộng Hàm không nhịn được, khẽ cười ra tiếng, kéo góc áo Trần Thái Nhật.

“Anh, em phát hiện anh cũng trở nên xấu xa rồi”.

“Vậy sao?”

Trần Thái Nhật nhếch miệng cười.

Ngô Ngọc Vinh ở trong nhà gọi mấy người vào ăn cơm.

Trong phòng khách, Trần Thái Nhật ngồi ở bàn ăn, nhìn thức ăn đầy bàn, bố mẹ nuôi hiền hòa, em gái ngoan ngoãn, và Tề Vũ đang gặm đùi gà.

Một cảm giác ấm áp bỗng dâng lên.

Giết chóc bên ngoài nhiều năm, cuối cùng anh cũng được trải nghiệm sự ấm áp của gia đình.

Thẩm Đông cầm chai rượu lên, rót cho Trần Thái Nhật một ly.

“Tiểu Nhật, con có thể trở về bố... vui lắm”.

Mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh cũng hơi cảm khái, không ngừng gấp thức ăn cho Trần Thái Nhật.

“Tại bố mẹ vô dụng, còn để con bị đám Thâm Mai lừa mất năm mươi nghìn tệ”.

Trần Thái Nhật nâng ly lên, một hơi uống cạn, khẽ cười nói.

“Dù sao cũng có quan hệ huyết thống, có thể sòng phẳng hai bên như vậy là cách giải quyết tốt nhất rồi. Chỉ năm mươi nghìn tệ thôi mà, không đến một tháng nữa, chắc chắn bọn họ sẽ phải hối hận”.

Thâm Mộng Hàm ở bên cạnh, một tay cầm đũa, một tay chống cằm, đôi mắt to tròn nhìn về phía Trần Thái Nhật, đầy vẻ sùng bái.

“Phải đấy, anh con đã nói rồi, trong một tháng có thể khiến nhà họ Thâm chúng ta trở thành gia tộc giàu có hàng đầu, đỡ cho đến lúc đó bọn họ lại nhảy ra, kiếm chác từ nhà chúng ta, làm hỏng thanh danh của nhà họ Thâm”.

Hai ông bà nhìn con trai con gái, cười khở lắc đầu.

Trần Thái Nhật nói nghiêm túc.

“Bố mẹ, nhà họ Thâm sẽ đi lên, không phải con nói suông đâu, trong vòng một tháng, bố mẹ cứ ngẩng nhà xem kịch hay thôi”.

Sau đó, anh đột ngột đổi chủ đề

“Lần này con về An Thành, thực ra còn một nguyên nhân khác”.

Sau đó, Trần Thái Nhật kể lại qua loa chuyện anh bị hãm hại năm đó, những gì đã trải qua anh đều giấu đi.

Về mặt Thâm Mộng Hàm tức giận, bàn tay nhỏ nhắn siết chặt thành nắm đấm.

“Nhà họ Lâm này tại sao lại hãm hại anh mình chứ?”

Trần Thái Nhật nghĩ một lúc, quay sang bố mẹ nuôi.

“Con cũng thấy khó hiểu, nhà họ Lâm và nhà họ Thẩm không liên quan gì đến nhau, nếu có thì chắc là do thân thế của con...”

Thẩm Đông nhìn ánh mắt dò hỏi của Trần Thái Nhật, chìm vào ký ức.

“Năm đó, lúc bố và mẹ nhặt được con, trong chiếc nôi chỉ có một tờ giấy, trên đó viết tên và nơi sinh của con”.

“Nơi sinh? Là đâu ạ?”

“Yến Kinh”.

Trần Thái Nhật sững sờ, thậm chí Tề Vũ ở bên cạnh cũng dừng ăn, tỏ vẻ kinh ngạc.

Mình sinh ra ở Yến Kinh sao?

Sao lại bị đem đến tận An Thành cách hơn chín trăm cây số để vứt bỏ chứ?

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

“Manh mối ít quá, nếu như con thực sự bị hãm hại vì liên quan đến thân thế, không chừng con có thể moi được ít thông tin từ nhà họ Lâm”.

Mọi người đều gật đầu.

Trần Thái Nhật tự uống một ly, vẻ mặt yên tâm.

“Bất kể thế nào, mọi người cũng là những người nhà duy nhất con có hiện giờ, An Thành chắc chắn phải do nhà họ Thẩm làm chủ”.

Thẩm Mộng Hàm tỏ ra tin tưởng tuyệt đối, nói về nũng nịu: “Anh! Em muốn mở một cửa hàng quần áo”.

“Đảm bảo là cửa hàng to nhất cả thành phố”.

“Em còn muốn sống cùng bố mẹ trong một ngôi nhà thật to”.

“Đảm bảo là ngôi nhà đất nhất cả thành phố”.

“VẬY... em còn muốn... em còn muốn làm ngôi sao lớn!”

“Tĩnh ngữ đi, anh quen không ít ngôi sao, còn chẳng xinh bằng em, học hành cho cẩn thận đi”.

Thẩm Mộng Hàm bị anh trêu, cất tiếng cười như chim hoàng oanh.

Bố mẹ nuôi thấy hai anh em trêu đùa nhau, khuôn mặt nở nụ cười được an ủi.

Trụ cột của nhà họ Thẩm đã trở về rồi.

“Bố, mẹ, bố mẹ không có nguyện vọng gì sao?”

Thẩm Đông tự giễu lắc đầu.

“Bố với mẹ con chẳng có nguyện vọng gì, chỉ mong trả hết nợ, sống yên ổn là được rồi. Ngôi nhà này là nhà tổ tiên để lại, nếu như không dỡ bỏ, duy trì nguyên vẹn, hàng ngày quét dọn sạch sẽ, bố cũng có chỗ để nhớ về”.

Ngô Ngọc Vinh mỉm cười, nói đầy khao khát.

“Nhà mình cách trung tâm thương mại xa quá, mua đồ ăn cũng không tiện, nếu gần đây có cái chợ thì tốt quá. Với lại, bãi đất hoang hai mươi mẫu ở bên cạnh hơi lãng phí, nếu thành phố xây cái công viên thì tốt”.

Sau đó, bà khẽ đánh Thẩm Đông một cái.

“Tại ông không có tài cán gì, nếu không chúng ta đã mua nhà mới ở nội thành rồi”.

Mọi người cười lớn, tinh thần tự thoải mái bản thân này cũng là thú vui của người bình thường.

Nghe nguyện vọng bình dị, thậm chí hơi chua xót của bố mẹ nuôi, Trần Thái Nhật gấp một miếng thức ăn, đầu cũng không ngẩng lên, tiện miệng nói.

“Bố mẹ yên tâm đi, không cần đến chỗ khác mua nhà đâu”.

...

Cả nhà ăn xong cơm tối, lúc sắp xếp chỗ ngủ lại ấm ỉ cả lên.

Ngô Ngọc Vinh coi TềVũ như con dâu tương lai.

Bà nhất quyết dọn dẹp một phòng, để Trần Thái Nhật và TềVũ ngủ cùng nhau.

TềVũ đỏ mặt đứng bên cạnh, không ho he tiếng nào.

Thẩm Mộng Hàm chu môi, giả vờ xem tivi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật thì sao?

Đương nhiên là từ chối bằng được.

Lại ỉ ỏi một lúc, cuối cùng là TềVũ ngủ cùng Thẩm Mộng Hàm, Trần Thái Nhật một mình một phòng.

Một đêm ngon giấc...

Sáng sớm hôm sau.

Một đám người ồn ào ở cổng nhà họ Thẩm.

Bố mẹ nuôi và em gái chạy ra ngoài hóng chuyện.

Gần nhà đã có một đám người vây quanh.

Họ đội mũ bảo hiểm vàng, mặc đồ lao động, phải có tới bốn mươi, năm mươi người.

Ngoài ra còn có hàng xóm gần nhà họ Thắm, già trẻ lớn bé, có người còn ôm cả con, đang bàn tán xôn xao.

“Những người này làm gì vậy? Chẳng lẽ đến dỡ nhà của nhà họ Thắm sao?”

“Có thể lắm, chẳng phải trước đó Thắm Đông nợ người ta nhiều tiền lắm sao?”

“Cũng có thể là nhà họ Lôi đến gây sự, nghe nói gì chưa? Đứa con nuôi của nhà họ Thắm đã phá đám nhà họ Lôi ngay trước mặt mọi người”.

“Đúng là họa vô đơn chí, cũng may họa không rơi xuống đầu mình”.

“Phải đấy, nhà này đúng là số khổ, bị thằng con nuôi hại cho thế thảm”.

Trần Thái Nhật đứng đó, bàn bạc một số chuyện với đám người đội mũ bảo hiểm vàng kia.

Thắm Đông bước lên, tỏ vẻ khó hiểu.

“Tiểu Nhật, bọn họ là...”

“Không có gì đâu bố, bọn họ là quản lý cấp cao của bộ phận quy hoạch và mấy công ty xây dựng”.

“Bọn họ đến đây làm gì vậy?”

Trần Thái Nhật không trả lời ngay, mà mỉm cười, chỉ vào mấy người công nhân bên cạnh.

Các công nhân đang dựng một tấm biển tuyên truyền.

Sau khi dựng xong, tất cả hàng xóm xung quanh đều xúm lại, Thắm Đông và Ngô Ngọc Vinh cũng ghé tới.

Mọi người đọc kỹ nội dung trên tấm biển.

Là hai văn bản chính thức.

“Bản quy hoạch xây dựng trung tâm mua sắm Huy Hoàng thành phố An Thành”

“Bản quy hoạch xây dựng công viên trung tâm thành phố An Thành”

Một tòa nhà trung tâm mua sắm cao cấp nhất An Thành, và một công viên giải trí tiêu chuẩn cao nhất toàn thành phố.

Một đông một tây, tạo nên khu vực đắt giá nhất toàn thành phố.

Tính theo giá nhà An Thành, sự đồng bộ này có thể khiến giá nhà tăng ít nhất gấp năm lần.

Nhà của nhà họ Thẩm nằm ở giữa.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: Không Người Nối Dối Tông Đường

Trần Thái Nhật dẫn theo Thẩm Mộng Hàm, dựa theo địa chỉ và số điện thoại mà Thẩm Đông đưa cho, đến nơi cho vay nặng lãi lúc trước.

Trong những năm con trai mất tích, một mình Thẩm Đông kiếm tiền nuôi cả nhà, thức khuya dậy sớm, sức cùng lực kiệt, cuối cùng bị bệnh nặng.

Chi phí phẫu thuật hết một trăm nghìn tệ.

Gom góp nhặt nhanh, còn vay nặng lãi, cuối cùng cũng chữa khỏi bệnh.

Nhưng lãi mẹ đẻ lãi con, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi, cả gốc lẫn lãi lên đến ba trăm nghìn tệ.

Số tiền này đối với nhà họ Thẩm mà nói thì vĩnh viễn không thể trả nổi.

Thảo nào Thẩm Mộng Hàm không còn cách nào khác, muốn hy sinh bản thân để dựa vào nhà họ Lôi.

Ông chủ cho vay tên là Ngô Bính, cũng là nhân vật có máu mặt ở An Thành, có rất nhiều tài sản, thế lực phức tạp, có nhiều cơ sở kinh doanh, nổi tiếng nhất là quán bar Dạ Yến, tối nào hắn cũng đích thân trấn thủ ở đây.

Tám giờ tối là quán bar bắt đầu mở cửa.

“Tiểu Hàm, trong này hỗn loạn phức tạp, đi theo anh thì an toàn tuyệt đối, nhưng không được thử đồ ăn đồ uống”.

“Em biết rồi, em sẽ không động vào”.

Trần Thái Nhật dẫn theo Thẩm Mộng Hàm thanh tú xinh xắn bước vào quán bar này.

Đèn đỏ rượu xanh, âm nhạc hấp dẫn, không khí mờ ám, tiếng la hét ồn ã, và cả những tiếng thì thầm ở trong góc khiến người ta phải nhúm mày.

Thẩm Mộng Hàm không quen với cảnh này, cảm thấy hơi chột dạ, cúi đầu theo sát phía sau Trần Thái Nhật, bàn tay tóm chặt góc áo anh.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ, ra hiệu bảo cô yên tâm.

“Chúng ta đến để trả tiền, nếu không có chuyện gì, chuyển tiền xong là đi được rồi, em đừng sợ”.

“Anh, trong số bảo vệ của quán bar có người lần trước đến nhà mình đòi nợ, hung dữ lắm, còn đập vỡ chậu hoa trong nhà nữa”.

“Yên tâm đi, không ai hung dữ bằng anh của em đâu”.

Phòng làm việc của Ngô Bính ở tầng hai, hai người đi qua sàn nhảy, vừa đến cửa thang máy đã bị một tên bảo vệ đầu trọc vóc dáng cao to, mặt mày bặm trợn ngăn lại.

“Làm gì đấy?”

“Tìm sếp Ngô của các anh để trả tiền, bảo hắn xuống đây”.

Tên bảo vệ đầu trọc suýt nữa phun nước miếng ra.

Trả tiền mà còn vênh váo như vậy, bắt cả chủ nợ xuống, bây giờ mấy người vay nợ đầu đầu gấu như vậy sao?

“Không xuống thì ba trăm nghìn đi tong đấy”.

Vừa nghe đến số tiền, tên bảo vệ đầu trọc liếc nhìn sờ, cũng không dám ra vẻ nữa, nói vài câu vào bộ đàm.

Đúng lúc này, đột nhiên một tràng cười nói vang lên.

“Cậu chủ Trần, cô gái tối hôm qua được đấy!”

“Ha ha, cũng được, học sinh trung học đúng là ngon thật, da đẹp, được h ầu hạ tôi là phúc của cô ta”.

“Khóc lên khóc xuống, cho năm nghìn tẻ r ồi dọa nạt tý là im ngay ấy mà, thằng con trai đi cùng còn chẳng dám ho he tiếng nào, ha ha ha!”

Cùng với tiếng cười ngạo mạn, một người đàn ông trẻ tuổi mặc qu ần áo hoa lá càn bước tới, đằng sau còn có mấy tên côn đ ồ trẻ tay c ần chai rượu.

“Úi chà, quán bar từ lúc nào mà có gái xinh thế này? Xem ra tối nay không uống công đến đây”.

Tên đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy Thẩm Mộng Hàm, mắt li ền sáng rực lên.

Tên bảo vệ đầu trọc thấy có người đến, vội vàng tiến lên đón.

“Cậu chủ T ần! Cậu lại đến chơi đấy à? Quán bar chúng tôi có khách quý như cậu, ngày nào việc làm ăn cũng phát đạt!”

“Vớ vẩn, chỗ nào T ần Lãng tôi thích thì các con cháu nhà giàu đầu phải đua đòi theo, chỗ anh làm ăn tốt ít nhất cũng có một nửa công lao là của tôi!”

“Dạ vâng, dạ vâng, hôm nay Hân Hân phải chuẩn bị làm vũ công chính, lát nữa mới lên sàn, tôi gọi đến uống với cậu hai ly nhé?”

Ánh mắt T ần Lãng quét qua Thẩm Mộng Hàm một lượt, tỏa ra ánh sáng như nhìn thấy con m ồi, nở nụ cười mờ ám.

“Không c ần đâu, hôm nay không c ần cô ấy”.

“Cô gái, cô có hay đến đây không? Có thể nể mặt uống cùng tôi một ly không?”

Thẩm Mộng Hàm sững sờ, nhú mày, dựa vào Tr ần Thái Nhật sát hơn, bàn tay nhỏ túm chặt cánh tay anh.

“Tôi đến trả ti tiền cho sếp Ngô, không uống rượu”.

Tần Lăng thấy hai người thân thiết, tỏ vẻ hơi khó chịu.

“Này, người đẹp, đây là bạn trai cô à?”

“Liên quan gì đến anh? Tôi không quen anh”, Thẩm Mộng Hàm đỏ mặt, lén nhìn Trần Thái Nhật một cái.

Tần Lăng nở nụ cười đùa cợt.

“Cô nợ giám đốc Ngô bao nhiêu ti tiền? Tôi với Ngô Bính thân nhau lắm, quán bar này còn có cổ phần của nhà tôi, cô nói cho tôi biết, có khi tôi nói đỡ giúp cô, có thể miễn giảm một chút”.

Thẩm Mộng Hàm chớp đôi mắt to.

“Thật không?”

“Ở An Thành, nhà họ Tần tôi không thuộc hạng một hạng hai, nhưng giậm chân một cái thì cả thành phố cũng phải run lên! Các cơ sở giải trí, quán karaoke lớn nào mà chẳng có cổ phần của nhà tôi, tôi cần lừa cô chắt?”

“Nhà chúng tôi vay nặng lãi, ba trăm nghìn!”

“Xùy, có tí ti tiền, thế này đi...”

Tần Lăng búng tay một cái, một nhân viên phục vụ ti hí mắt lơ đãng ở bên cạnh, cười nịnh hót bê một cái khay tới, trên khay có hai ly rượu sâm banh.

“Người đẹp, chỉ cần cô uống ly sâm banh này, tôi sẽ trả giúp cô một nửa, miễn luôn một trăm năm mươi nghìn! Được rồi chứ?”

Trần Thái Nhật ở bên cạnh lạnh lùng quan sát, đầu mũi hơi động đậy.

Trong rượu có thuốc.

Là người thường xuyên giết chóc trong nguy hiểm, không có loại thuốc độc hay thuốc mê nào có thể qua được mũi anh.

Nhưng anh không ra tay ngay, mà muốn xem đối phương còn chiêu gì nữa.

Thẩm Mộng Hàm trợn to đôi mắt.

“Anh đùa tôi à? Cái ly này chỉ uống hai hớp là hết, anh chịu trả tiền giúp tôi thật chứ?”

“Bảo vệ ở đây có thể làm chứng chứ?”, Tần Lăng nói xong, nháy mắt ra hiệu với tên bảo vệ đầu trọc.

Tên bảo vệ hiểu ý, vội vàng gật đầu.

“Cô gái, cậu chủ Tần là người nói lời giữ lời”.

“Vậy... thôi tôi không uống đâu”, Thẩm Mộng Hàm nghĩ một lát, lắc đầu.

Nụ cười của Tần Lăng tắt lịm.

“Ranh con, cô đùa tôi à?”

“Đâu có, tôi vốn không uống rượu, với lại, người nhà tôi không cho uống”, nói xong, Thẩm Mộng Hàm ôm lấy cánh tay Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật giơ ngón cái lên khen.

Sắc mặt Tần Lăng dần trở nên lạnh tanh.

“Ranh con, tôi cảnh cáo cô, trong quán bar này, để được uống rượu của Tần Lăng tôi, bao nhiêu cô gái phải tranh nhau cởi quần áo, thế mà cô còn không nể mặt tôi, chẳng biết thời thế gì cả”.

Trần Thái Nhật hơi nghiêng người, che Thẩm Mộng Hàm ở đằng sau, thản nhiên nói: “Thế anh muốn sao nào?”

Tần Lăng cười nham hiểm, lên tiếng chào hỏi bóng dáng đằng sau hai người.

“Sếp Ngô, có kẻ gây sự này”.

“Kẻ nào dám khiến cậu Tần của chúng ta mất hứng thế?”

Một giọng nói thô lỗ vang lên, ông chủ Ngô Bính của quán bar ăn mặc như người thành đạt, đeo năm chiếc vòng ngón tay bằng phỉ thúy, miệng ngậm xì gà, mặc vest đen, vẻ mặt tức giận.

“Chính là hai người họ sao?”, Ngô Bính nhìn thấy hai người Trần Thái Nhật, mở miệng chất vấn.

Thẩm Mộng Hàm thấy hắn có vẻ hung hãn, lấy hết dũng khí nói.

“Sếp Ngô, tôi là người nhà họ Thẩm, đây là anh trai tôi Trần Thái Nhật, hôm nay chúng tôi đến trả ba trăm nghìn tiền vay nặng lãi”.

Ngô Bính nhả khói, nhìn cô ấy đánh giá.

“Được đấy, tôi nhớ cô mà, nhưng hôm nay cô đắc tội cậu Tần, thế thì khó rồi đây”.

Tần Lăng ở bên cạnh nở nụ cười đắc ý, rõ ràng ở quán bar này, hắn cũng là một kẻ đứng đầu, cùng một giuộc với Ngô Bính.

Trần Thái Nhật nhíu mày.

“Sao nào? Anh không lấy tiền nữa à?”

Ngô Bính nhõ một cái.

“Đương nhiên là lấy! Nhưng con ranh này khiến cậu Tần mất mặt, món nợ này cũng phải tính”.

“Tính kiểu gì?”

Tần Lăng khinh bỉ chỉ vào Thẩm Mộng Hàm, khuôn mặt không che giấu vẻ háo sắc, ngoắc ngón tay.

“Bảo con ranh này quỳ xuống nhận lỗi, uống ly rượu này, sau đó ngủ với tôi một đêm, thì ngày mai không có chuyện gì cả. Yên tâm, tôi sẽ trả tiền, mười nghìn tệ chứ ít gì!”

Ha ha ha.

Đám bảo vệ xung quanh và mấy tên côn đồ Tần Lăng dẫn tới lập tức cười ầm lên.

Ngô Bính yên lặng rít mấy hơi thuốc, nhìn về phía Trần Thái Nhật, dường như đang chờ đối phương khuất phục.

Trần Thái Nhật chậm rãi lấy một chiếc găng tay dùng một lần và kính bảo hộ trong túi quần ra.

Anh đưa kính bảo hộ cho Thẩm Mộng Hàm, còn mình thì đeo găng tay vào.

“Đeo vào đi, rồi ngồi xuống sofa bên cạnh”.

“Anh?”

“Lát nữa cảnh tượng khó coi lắm”.

Khuôn mặt xinh xắn của Thẩm Mộng Hàm tỏ vẻ tin tưởng tuyệt đối, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, đeo kính bảo hộ.

Tần Lăng sa sầm mặt.

“Mẹ kiếp, thằng nhãi này muốn ra tay ở đây chắc?”

Mấy tên côn đồ ở phía sau cũng rút dao găm ra, khua mấy cái vẻ dọa nạt.

Ngô Bính mặt đầy thịt, neho mắt lại, gọi mấy tên bảo vệ đến, hình thành một vòng vây.

Trần Thái Nhật vừa chỉnh ống tay áo vừa tự nói: “Nếu tốc độ nhanh thì cũng không chảy nhiều máu, quán bar to thế này, chắc là có băng gạc”.

“Đi vệ sinh phải có người đưa đi, nhưng một tháng chắc cũng xuống được giường”.

Ngô Bính và Trần Lăng nhìn nhau một cái.

Lẽ nào thằng này bị thần kinh?

Trần Lăng tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

“Thằng nhãi kia, lắm bả cái gì đấy?”

Trần Thái Nhật sửa soạn xong ống tay áo và găng tay, khẽ bước lên.

Trong chớp mắt, thời gian như ngừng lại, âm nhạc trong quán bar dường như cũng chậm lại gấp mười lần.

Không ai nhìn rõ hành động của Trần Thái Nhật, chỉ thấy một cái bóng mặc áo gió đen đang lướt.

Một giây, dao găm trong tay một tên côn đồ biến mất.

Giây tiếp theo, cánh tay của Trần Lăng vẫn đang giơ lên, đột nhiên cảm thấy dưới háng đau nhói khi bị dao cắt.

Trần Lăng chưa kịp kêu tiếng nào, sau lưng lại bị đá một phát, hất phịch một tiếng quỳ xuống đất.

Mấy người chỉ cảm thấy một trận gió lốc thổi qua.

Thời gian lại khôi phục dòng chảy.

“A!”

Một tiếng hét thảm thiết vang vọng cả quán bar.

Trên sàn nhảy, trước quầy bar, tất cả mọi người đều dồn mắt đến cửa thang máy, vẻ mặt ai nấy đều kinh ngạc.

Tần Lăng gào thét ôm cái háng, đau đến mức đập đầu xuống đất như già tởm, chảy cả máu.

Đám côn đồ đi theo sững sờ.

Ngô Bính và đám bảo vệ cũng ngây người.

Trần Thái Nhật chậm rãi tháo găng tay dùng một lần, vứt vào thùng rác cùng với con dao găm, cuối cùng nói một câu.

“Bảo bố mẹ mày sinh thêm thằng em nữa đi, dù gì cũng phải có người nối dõi tông đường chứ”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: Chủ Nợ Kinh Hãi

Mọi người trong quán bar Dạ Yến đều há hốc miệng.

Tần Lăng - người đứng đầu ở quán bar, con trai của cô đồng, cậu chủ đào hoa nổi tiếng của thành phố An Thành, thay phụ nữ hàng ngày như thay áo.

Cứ thế bị “thiến” rồi!

“Mau lên! Mau đi gọi bác sĩ cứu thương cho cậu Tần!”

Ngô Bính suýt nữa bị điều xì gà kẹp ở ngón tay làm cho bị bỏng, khuôn mặt lập tức tái mờm.

“Mẹ kiếp, lần này to chuyện rồi, nhà họ Tần chắc chắn sẽ làm ồn lên cho xem!”

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Người trong quán bar đều đổ dồn mắt nhìn, bên này xảy ra chuyện ồn ào như vậy, ai nấy đều bàn tán.

“Cái tên mặc áo gió đen kia đúng là người sói!”

“Dám động đến cả cậu chủ Tần! Lại còn làm bị thương chỗ quan trọng như vậy, cậu ta là con trai độc nhất của nhà họ Tần đấy! Lần này thì to chuyện rồi!”

“Hắn ra tay không chút do dự luôn, xem ra cũng chẳng coi nhà họ Tần ra gì, rốt cuộc là thần thánh phương nào nhỉ?”

“Thực ra, từ lâu tôi đã cảm thấy Tần Lăng sẽ bị báo ứng rồi, chà đạp bao nhiêu cô gái như vậy cơ mà, nhưng không ngờ có người dám ra tay thật”.

“Không biết tại sao tôi lại thấy đáng đời”.

“Nhìn đi, ông chủ quán bar cũng nổi điên rồi, tý nữa chắc lại ầm ĩ cho xem”.

Trần Thái Nhật dường như chỉ làm một chuyện vô cùng nhỏ nhặt.

“Ngô Bính đúng không? Hôm nay tôi đến trả anh số nợ ba trăm nghìn của nhà họ Thẩm”.

“Trả cái mẹ mày...”

Còn chưa chửi xong, chỉ trong chớp mắt, một chiếc tấm đột ngột xuất hiện ngay trên mí mắt Ngô Bính.

Một tay Trần Thái Nhật nhón chiếc tấm, một tay đút túi quần, thản nhiên nói.

“Đây là nơi công cộng, ăn nói phải văn minh”.

Ngô Bính sắp phát điên rồi!

Vừa rồi, vì em gái mình bị trêu ghẹo, Trần Thái Nhật lập tức rút dao thiện luôn đối phương, thủ đoạn độc ác, vô cùng dứt khoát.

Trong chớp mắt đã ấn chặt cậu chủ nhà họ Trần xuống đất.

Hành động tàn nhẫn như vậy, lại còn đòi văn minh?

Văn minh Tịnh Sự Phòng của triều Đại Thanh chắc?

Ngô Bính nuốt nước bọt, hai tay bất giác giơ lên cao, mắt cũng không dám chớp một cái, sợ Trần Thái Nhật búng tay một cái là mù luôn mắt.

“Thế... anh Trần rộng lượng, tiền... tiền tôi cũng không lấy nữa”.

Trần Thái Nhật nhú mày: “Tôi là loại người có vay mà không trả sao?”

Ngô Bính sắp khóc đến nơi rồi.

Cái tên sát tinh này ở đâu chui ra vậy?

Nói kiểu gì cũng bắt bẻ được, càng nói càng nguy hiểm.

Trần Thái Nhật thản nhiên nói: “Tôi có chuyện hỏi anh đây”.

“Dạ”.

“Việc làm ăn của anh vừa đen vừa trắng, có mạng lưới thông tin và mối quan hệ rất rộng ở An Thành đúng không?”

“Anh Trần quá khen ạ...”

“Tôi cần một tài liệu chi tiết về tất cả các gia tộc giàu có hàng đầu An Thành, bao gồm lịch sử phát triển, phân bố tài sản, thành viên gia tộc, ba ngày sau đưa cho tôi, có vấn đề gì không?”

Ngô Bính vội vàng gạt đầu: “Chuyện này đơn giản thôi, anh Trần đây là muốn...”

Trần Thái Nhật chậm rãi dựng một ngón tay lên, ngạo mạn nói.

“Trong vòng một tháng, nhà họ Thẩm sẽ leo lên đứng đầu An Thành, trở thành gia tộc giàu có nhất, những thế lực khác, ai hợp tác thì giữ, ai gây sự thì xử”.

Ngô Bính kinh ngạc!

Đám côn đồ của Trần Lăng, bảo vệ của quán bar, các khách khứa gần đó, đều nghe thấy lời “tiên tri” như sét đánh giữa trời quang của Trần Thái Nhật.

Leo lên đứng đầu thành phố An Thành!

Gia tộc giàu có hàng đầu!

Hai chuyện này gây chấn động chẳng khác gì thay trời đổi đất, nhưng Trần Thái Nhật lại nói vô cùng nhẹ nhàng, cứ như nó cực kỳ đơn giản vậy.

Trong lòng mọi người vô cùng kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Trần Thái Nhật cũng thay đổi.

Trần Thái Nhật chỉ đứng yên ở đó, nhưng đột nhiên khiến người ta có cảm giác áp bức khó nói nên lời, giống như người đứng dưới chân núi, nhìn mãi không thấy đỉnh đầu.

Anh liếc nhìn Trần Lăng đang lăn lộn dưới đất, dặn dò Ngô Bính.

“Gây nghiệp thì lại bị nghiệp quật thôi, nếu nhà họ Trần đến kiếm chuyện thì cứ nói tên tôi ra, bảo họ có thủ đoạn gì thì cứ việc dùng”.

Chẳng hề sợ hãi!

Anh rút một tấm chi phiếu ra.

“Anh cần ba trăm nghìn này đi, chuyện nào ra chuyện nấy”.

Ngô Bính toát mồ hôi như mưa, rõ ràng là chủ nợ, nhưng còn chẳng dám chìa tay ra, nhận cũng không được, mà không nhận cũng không xong.

Trần Thái Nhật nhíu mày: “Trước giờ tôi luôn công bằng, An Thành lớn như vậy, kiêu gì chẳng có chỗ dùng người, cần lấy đi”.

Ngô Bính biến sắc, nhận lấy chi phiếu, cúi người với Trần Thái Nhật.

“Nếu anh Trần có việc gì mà Ngô Bính tôi giúp được, tôi chắc chắn sẽ giúp”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Tên Ngô Bính này rất tinh mắt, ai mạnh ai yếu, phán đoán cục diện rất chuẩn.

Lúc cần quỳ gối thì cũng chịu quỳ gối, hơn nữa vừa rồi lúc nhận chỉ phiếu của anh, tuy là chủ nợ, nhưng thực ra cũng có ý theo anh, quả không hổ là con cáo già trong giang hồ.

Nhà họ Thẩm muốn đi lên thì phải có các thế lực ở nhiều mặt giúp đỡ.

Tên Ngô Bính này là người có thế lực hàng đầu của thành phố An Thành, là một đối tượng thích hợp.

Trần Thái Nhật tháo kính bảo hộ trên đầu em gái ra.

Thẩm Mộng Hàm nhìn xung quanh, phát hiện mọi người đều đang nhìn về phía này.

“Anh, sao bọn họ đều nhìn chúng ta vậy?”

“Chắc là nhìn em đấy, dù gì em cũng sắp trở thành cô chủ được cả An Thành phải đổi mắt theo mà”.

Thẩm Mộng Hàm đỏ mặt, không nhìn được đấm anh một cái.

Reng reng reng.

Điện thoại của Trần Thái Nhật đột nhiên vang lên.

Anh bắt máy, đầu bên kia vang lên giọng nói của Tề Vũ.

“Ông chủ, tôi đã lấy được phương tiện giao thông được cung cấp riêng ở An Thành rồi, bây giờ tôi sẽ dừng ở cửa quán bar Dạ Yến”.

“Tôi biết rồi, ra ngay đây”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật vô cùng sắc bén, quét một vòng quanh quán bar, không ai dám nhìn lại anh cả.

Anh dẫn theo cái đuôi Thẩm Mộng Hàm, một nam một nữ chậm rãi bước ra cửa chính của quán bar.

Bên ngoài quán bar vốn là bãi đỗ xe, bây giờ lại có không ít người đi đường đang vây quanh, thỉnh thoảng lại thốt lên ngạc nhiên.

Những người tò mò trong quán bar cũng đi theo phía sau một khoảng, đưa mắt nhìn Trần Thái Nhật rời đi.

Tề Vũ mở cửa sổ ở ghế lái, vẫy tay với Trần Thái Nhật.

Khi Trần Thái Nhật dẫn theo Thẩm Mộng Hàm bước về phía đó.

Mọi người trong quán bar và rất nhiều người đi đường vây xem đầu nhỏ giọng kêu lên.

“Vãi chưởng!”

Quan chức địa phương còn cung cấp phương tiện riêng cho Trần Thái Nhật nữa...

Là một chiếc máy bay trực thăng công vụ loại sang.

Năm chiếc rotor trực thăng, thân máy bay rộng lớn, cửa sổ ghế lái bao quát toàn cảnh, cộng với lớp sơn màu bạc lóa mắt, khiến mọi người xung quanh tranh nhau chụp ảnh, ánh đèn flash lóe lên không ngừng.

Lái máy bay đi lại trong thành phố á?

Đây là việc mà không phải có tiền là có thể làm được.

Đằng sau chắc chắn phải có tiền ảnh hưởng cực kỳ lớn thì mới làm được như vậy.

Động cơ máy bay được khởi động, cánh quạt khổng lồ chậm rãi xoay.

Một trận gió lốc nhanh chóng nổi lên, khiến mọi người ở bãi đỗ xe không mở nổi mắt.

Nhìn chiếc máy bay trực thăng to lớn dần bay lên, người đi đường và người trong quán bar đều không khỏi ngẩn đầu lên nhìn.

Không có kiểu rời đi nào lại khiến người ta kinh ngạc hơn thế này.

Ngô Bính đứng ở cửa quán bar, mắt dãi ra nhìn chiếc máy bay trực thăng bay lên trời, th ần thờ phào nhẹ nh ồm.

Lấy h ản máy bay trực thăng lái như ô tô.

Thân phận người này không phải thứ mà h ản có thể đoán được.

H ản không dám nghĩ nữa, chỉ th ần cảm thấy, hình như mình đã đưa ra một lựa chọn đúng đắn.

...

Trong một căn biệt thự ở thành phố An Thành, gia chủ T ần Phong của nhà họ T ần nhìn T ần L ăng đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt u ám đến mức khiến người giúp việc run lên b ần bật.

Tiếng la hét của T ần L ăng vang khắp cả căn biệt thự.

“Ông chủ, gia cảnh của nhà họ Th ầm khá đơn giản, là người An Thành, nhưng bối cảnh của tên Tr ần Thái Nhật này thì lại không đi ều tra được, chỉ biết là được nhà họ Th ầm nhận nuôi từ nhỏ”.

Nghe quản gia báo cáo những chuyện liên quan, T ần Phong dùng sức bóp nát hai quả óc chó thiết kế trị giá mấy trăm nghìn tệ trong tay.

“Bất kể h ản là ai, phép vua còn thua lệ làng, dám động đến con trai tôi, cho dù h ản là ác quỷ địa ngục thì tôi cũng phải cho h ản biết chữ chết viết như thế nào!”

...

Rất nhi ều gia tộc giàu có ở An Thành đã biết v ề chuyện xảy ra ở quán bar.

Tin Tr ần Thái Nhật ra tay xong, còn to m ồm nói sẽ khiến nhà họ Th ầm của bố mẹ nuôi trở thành gia tộc giàu có hàng đầu An Thành đã truy ền

khắp nơi.

Tất cả những nhà giàu ở An Thành đều yên lặng chờ đợi, bao gồm cả... nhà họ Lâm đang ẩn náu ở nơi sâu nhất.

Chờ một cuộc báo thù khủng khiếp!

Nhà họ Trần chắc chắn sẽ không cam lòng để yên việc này.

Là nhà họ Trần đứng top đầu An Thành xử lý Trần Thái Nhật?

Hay là một kẻ ngoại lai vô danh tiểu tốt như Trần Thái Nhật lật tung cả An Thành?

Sóng ngầm đã nổi.

Thành phố An Thành không còn yên bình nữa rồi.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: Lăn Đầu Gặp Em Vợ

Trần Thái Nhật nhận được ba thứ của nhà họ Lôi.

Một tờ cam kết hủy bỏ hôn ước với Thẩm Mộ Dung Hàm.

Một chi phiếu trị giá tám triệu tệ để b ồi thường.

Cuối cùng là một tờ giấy mời mạ vàng.

“Kính gửi cậu Tr ần, lễ quyên góp từ thiện Ái Tâm và bữa tiệc của nhà họ Lôi sẽ được tổ chức tại nhà hàng ở t ầng cao nhất của khách sạn Hâm Huy, rất mong cậu sẽ đến tham gia”.

Người ký tên là gia chủ của nhà họ Lôi, Lôi Hằng.

Lúc rời khỏi bữa tiệc đính hôn, Trần Thái Nhật đã đưa ra ba đi ều với nhà họ Lôi.

Hủy bỏ hôn ước, b ồi thường t iền mừng, quyên góp ba mươi triệu làm từ thiện.

Không ngờ nhà họ Lôi lại đ ồng ý một cách dễ dàng như vậy.

Hơn nữa còn tỏ vẻ rất khiêm nhường, tổ chức hẳn lễ quyên góp, đ ồng thời gửi giấy mời cho anh.

Trần Thái Nhật xoa cằm.

Các gia tộc giàu có ở An Thành cũng không phải dễ bắt nạt.

Nghe lời như vậy thì sao sống được trong giới nhà giàu chứ?

Chắc chắn bữa tiệc từ thiện này của nhà họ Lôi sẽ không đơn giản như bên ngoài.

Sợ là H ồng Môn Yến!

Nhưng, cho dù là núi đao biển lửa, trong mắt Trần Thái Nhật cũng là chim hót hoa thơm.

Chẳng có gì phải sợ cả.

Bởi vì anh mạnh!

“Tề Vũ, ba ngày sau đến bữa tiệc từ thiện này với tôi”.

“Vâng”.

“Mời một nhà thiết kế giỏi nhất, dựa theo bố cục nhà ở của vương hầu cổ đại, biến ngôi nhà của họ Thẩm thành một đại viện trên cơ sở sẵn có, mua cả đất xung quanh nữa”.

“Không vấn đề gì”.

...

Ba ngày sau.

Khách sạn Hâm Huy.

Đây là khách sạn năm sao cao cấp nhất ở thành phố An Thành, cao bốn mươi tầng, phòng tiệc hình tròn ở tầng cao nhất luôn là lựa chọn hàng đầu của các gia tộc giàu có khi tổ chức tiệc.

Trước khách sạn, người xe nô nức tấp nập.

Các cô gái xinh đẹp mặc váy dạ hội và các chàng trai thành công mặc vest đi giày da, chậm rãi bước từ bãi đỗ xe vào khách sạn, rõ ràng là đến dự tiệc.

Trong đám người đó, chiếc áo gió màu đen của Trần Thái Nhật và chiếc áo da bó sát của Tề Vũ vô cùng lạc lõng, khiến ai nấy đều phải ngoái nhìn.

“Bày trận lớn thế này, chắc là phải quá nửa những người giàu có nổi tiếng của An Thành đến đây nhỉ?”

Trần Thái Nhật cảm nhận thấy một bầu không khí rất bất thường.

Những người thành công quý tộc giàu có của cả An Thành đều đến tham gia bữa tiệc từ thiện này, nếu nhà họ Lôi gây chuyện gì thì đúng là chuyện lớn của cả thành phố.

Trần Thái Nhật dẫn theo Tề Vũ bước vào đại sảnh khách sạn, trong đám người đông đúc, đột nhiên vang lên tiếng kêu the thé của một người phụ nữ.

“Đồ hồ ly tinh, sau này cô tránh cậu chủ Hà thật xa vào, nếu còn dám xuất hiện trước mặt bọn tôi, tôi sẽ cào nát cái mặt này của cô!”

Một người phụ nữ mặc váy dạ hội trễ ngực màu tím, trang điểm rất đậm, đang chỉ vào một người phụ nữ khác bên cạnh mắng mỏ.

Không ít người nhìn về phía phát ra giọng nói.

Người phụ nữ bị chửi rủa mặc bộ váy liền màu hồng, tóc dài thướt tha, vóc dáng yêu kiều, mỗi hành động đều thu hút sự chú ý của người khác.

Cô đeo hoa tai ngọc trai đen, góc nhìn nghiêng chẳng khác gì nữ thần Hy Lạp, khiến người ta phải kinh ngạc, sự quật cường trong ánh mắt càng tăng thêm phong thái.

Lại gần nhìn, Trần Thái Nhật bỗng ngây cả người.

Tuy anh là người không bao giờ để lộ vui buồn trên mặt, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Anh bước tới, tóm lấy cổ tay người phụ nữ đeo hoa tai kia.

“Vân Vũ Tuệ! Em vẫn còn sống sao?”

Người phụ nữ đeo hoa tai ngọc trai này giống hệt mối tình đầu của anh, người đã sinh cho anh một đứa con – Vân Vũ Tuệ!

Lẽ nào người chết rồi còn sống lại?

Trong lòng Trần Thái Nhật nổi lên giông tố.

Người phụ nữ đeo ngọc trai nghe thấy tiếng gọi của Trần Thái Nhật, sắc mặt cũng vô cùng kinh ngạc, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ không thể tin nổi.

“Anh là ai? Sao anh biết tên của chị gái tôi?”

“Chị gái?”

Trần Thái Nhật nghe thấy vậy, khẽ buông cổ tay người phụ nữ ra, thở dài.

“Hóa ra cô ấy chết rồi, thảo nào các cô lại giống nhau đến thế”.

Đối phương nhìn Trần Thái Nhật bằng đôi mắt tuyệt đẹp, mang theo sự khó hiểu và hoài nghi.

“Tôi tên là Vân Vũ Phi, gặp phụ nữ thì nên giới thiệu tên của mình trước chứ”.

“Trần Thái Nhật, chắc cô cũng nghe nói rồi”.

Hả?

Vân Vũ Phi che miệng, đôi mắt lập tức lộ vẻ thù địch, lùi về sau hai bước.

“Là anh? Anh là bố của Sở Sở! Chính anh đã hại chết chị tôi!”

Trần Thái Nhật đã hiểu ra.

Người phụ nữ trước mặt này chính là em vợ anh, con của anh được đặt tên là Sở Sở.

Vân Vũ Phi, thậm chí là cả nhà họ Vân, rõ ràng vẫn coi anh chính là hung thủ giết hại Vân Vũ Tuệ!

“Sở Sở? Là con gái tôi sao? Con bé... ở An Thành à?”

Đôi mắt Vân Vũ Phi tràn ngập tức giận và uất ức, chỉ vào mũi Trần Thái Nhật.

“Anh còn dám quay về sao? Cái chết của chị tôi đã khiến nhà họ Vân phải đau đớn biết bao! Bây giờ cuối cùng cũng khổ tận cam lai, tôi tuyệt đối sẽ không để Sở Sở bị tổn thương, anh vĩnh viễn đừng mơ được gặp con bé!”

Trần Thái Nhật lắc đầu, sự thù địch của Vân Vũ Phi đối với anh quả thực là quá lớn.

Đúng lúc hai người đang đối đầu nhau, người phụ nữ mặc váy dạ hội màu tím trễ ngực kia xông tới, đánh giá Trần Thái Nhật, nở nụ cười duyên dáng.

“Này anh chàng đẹp trai, xem ra anh cũng có thù với con họ lý tình này. Tốt quá, bữa tiệc tối nay tôi đang thiếu bạn nam, anh đi cùng tôi nhé?”

Nói xong, cô ta hơi cúi xuống, để lộ bầu ngực đầy đặn trước mặt Trần Thái Nhật.

“Tối nay tôi có chuyện muốn nói với Vân Vũ Phi, không thể làm bạn nam của cô được”.

Nụ cười của Chu Mị Nhi lập tức tắt lịm.

“Anh... anh đúng là không biết tốt xấu, Chu Mị Nhi tôi nhìn trúng anh là phúc mấy đời nhà anh đấy! Thế mà anh dám từ chối tôi sao?”

Trần Thái Nhật bình thản nói: “Từ chối thì sao nào?”

Chu Mị Nhi vừa nghe thấy thế, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Mọi người vây xem xung quanh cũng bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

“Kia chẳng phải là cô chủ của nhà họ Chu sao?”

“Chính là nhà họ Chu thuộc bốn gia tộc lớn Lâm Vi Chu Hà của An Thành”.

“Đúng rồi, đúng rồi, anh chàng này dám từ chối cô ta, lần này có kịch vui để xem rồi”.

“Người bình thường không dây nối vào nhà họ Chu đâu, lần này anh ta gặp rắc rối lớn rồi”.

“Nghe nói lần trước có người chọc giận cô chủ này, thế là bị cô ta cho người đánh gãy tay chân, trở thành tàn phế!”

Chu Mị Nhi nghe tiếng bàn tán xung quanh thì càng xấu hổ, tức giận hơn.

“Anh kia, bây giờ tôi ra lệnh cho anh, lập tức lại đây làm bạn nam của tôi, nếu không, tôi sẽ cho anh khỏi thấy mặt trời ngày mai luôn”.

Trần Thái Nhật chẳng thêm quan tâm đến cô ta, quay lại nhìn Vân Vũ Phi.

“Tối nay tôi sẽ nói rõ mọi chuyện với cô, cô hãy làm bạn nữ của tôi, tham gia bữa tiệc này đi”.

Vân Vũ Phi đang định lên tiếng từ chối, thì đột nhiên bị ánh mắt của Trần Thái Nhật làm cho hết hồn.

Đó là khí thế không được phép nghi ngờ, dường như cô chỉ là một con kiến, còn người đàn ông đối diện là ngọn núi, không chỉ có khoảng cách sức mạnh quá lớn, mà đối phương chỉ cần nhìn một cái đã thấu cả suy nghĩ của cô.

Vân Vũ Phi há miệng, đột nhiên phát hiện hình như đến cử động cũng trở nên khó khăn. Đối phương cứ nhìn cô chằm chằm, cảm giác áp lực đó khiến người ta không khỏi tim đập thình thịch, huyết áp lên cao.

Bị nhìn bằng ánh mắt soi tỏ lòng người như vậy, cuối cùng Vân Vũ Phi không thốt được lời phản kháng nào, cô khoanh hai tay trước ngực, chu môi tỏ vẻ bất mãn.

Chu Mị Nhi ở bên cạnh, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo.

“Cái tên thối tha này lại còn đầu mày cuối mắt với con hồ ly tinh, coi tôi là không khí à? Tôi phải cào nát mặt cô ta trước, sau đó tìm người đánh anh tàn phế! Cho anh biết cái giá phải trả khi động vào nhà họ Chu!”

Nói xong, Chu Mị Nhi giơ bàn tay ra, móng tay được tỉa tốt vô cùng sắc bén, vẻ mặt dữ tợn, sắp động tới mặt của Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi còn chưa kịp có phản ứng, Trần Thái Nhật đã nhíu mày.

Một bàn tay nhỏ nhắn đẹp đẽ đột nhiên xuất hiện ở sườn mặt.

Bốp!

Chu Mị Nhi lập tức bị ăn một cái tát.

Tất cả đều kinh hãi.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh, sau đó đám người như bùng nổ.

“Chu Mị Nhi bị tát kìa!”

“Đó là cô chủ của gia tộc giàu có hàng đầu An Thành đấy, đi đến đâu mà chẳng được nâng như nâng trứng!”

“Cái tát này mạnh thật!”

“Mặt cũng sưng lên rồi kìa”.

“Gan to quá đi mất!”

“Chắc hẳn nhà họ Chu sẽ trả thù, mấy người này chết chắc rồi!”

Tề Vũ chân đi bột da, uốn ngực ngẩng đầu, vóc dáng vô cùng nóng bỏng, chắn trước mặt Vân Vũ Phi.

“Dám động đến bạn nữ của ông chủ tôi, cái tát này là còn nhẹ đấy”.

Chu Mị Nhi ôm gò má sưng đỏ, hơi sững sờ, khó tin lắm lắm.

“Cô dám đánh tôi?”

Tề Vũ nhếch môi cười, nhìn rất vô hại, sau đó lấy một con dao găm nhỏ dài hơn hai centimet trong túi quần ra, chơi đùa trên đầu ngón tay.

“Ông chủ tôi có thân phận cao quý, không thềm ra tay với cô, cô dám chặn đường người phụ nữ của ông chủ xem, có tin tôi giết cả cô luôn không hả?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: Cậu Chủ Nhà Họ Hà Kiều Ngạo

Chu Mị Nhi nhìn con dao trong tay TềVũ, ánh mắt dần lộ vẻ sợ hãi, ngây người đứng im, không dám nhúc nhích.

“Đi thôi, chúng ta vào trong”.

Trần Thái Nhật mặc kệ cô ta, dẫn dò TềVũ, ra hiệu cho Vân Vũ Phi mau đi theo.

Vân Vũ Phi ngạc nhiên nhìn dáng vẻ oai phong hiên hách của TềVũ và sự bình tĩnh của Trần Thái Nhật, do dự một hồi, cuối cùng cô vẫn lẳng lặng theo sau.

Phía sau, Chu Mị Nhi biến sắc, vẻ mặt trở nên điên cuồng, miệng phát ra một âm thanh trầm thấp khó nghe, dường như đang nói với chính mình.

“Họ Trần kia, chờ đó cho tôi, lần sau tôi nhất định sẽ khiến anh quỳ xuống trước mặt tôi, xin sống không được xin chết chẳng xong!”

...

Ba người Trần Thái Nhật đi thang máy lên nhà hàng xoay ở tầng cao nhất.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa lớn của phòng tiệc ra, luồng không khí nóng bỏng phả vào mặt.

Trong sảnh tiệc, cùng với âm nhạc tao nhã, những người nổi tiếng đang chạm cốc tụng ly, trò chuyện không ngừng.

“Anh nghe gì chưa? Lần này nhà họ Lô làm từ thiện là bị ép buộc đó”.

“Ai vậy? Khắp cả An Thành này còn có ai ép được nhà họ Lô làm việc gì? Bốn gia tộc lớn kia sao?”

“Không phải đâu, nghe nói là một thanh niên không có danh tiếng gì, họ Trầ, tên là Trầ Thái Nhật”.

“Tôi cũng có nghe nói, hình như là con nuôi nhà nào đó, à, đúng rồi, bố mẹ nuôi cậu ta họ Thầm”.

“Nhà họ Thầm là gia tộc giàu có à? Chưa từng nghe đến?”

“Tất nhiên là không, chỉ là một gia đình bình thường, nhưng Trầ Thái Nhật này, lại nói muốn biến nhà họ Thầm trở thành gia đình giàu có nhất An Thành, lá gan cũng quá lớn”.

“Xì, tôi thấy là giả đó, ngu dốt, gia đình giàu có là chuyện ai cũng làm được chắc”.

Trầ Thái Nhật mặc một chiếc áo gió, ánh mắt cuồn cuộn như biển cả, bước đi chậm rãi.

Tề Vũ có dáng người nóng bỏng, trên mặt mang theo nụ cười kiêu ngạo, khí chất tự tin càng tô điểm sự xinh đẹp, từ tốn đi bên trái.

Vẻ mặt Vân Vũ Phi hơi hờn dỗi, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Trầ Thái Nhật, tóc đen vấy dài, tựa như tiên nữ giáng trần, chậm rãi bước bên phải.

Tổ hợp một nam hai nữ này dần thu hút sự chú ý của mọi người.

Ánh mắt của phụ nữ nhìn Tề Vũ và Vân Vũ Phi mang theo sự ngưỡng mộ, thực sự có cảm giác bị “sắc đẹp áp đảo”.

Tất cả khách nam nhìn Trầ Thái Nhật với vẻ đố kỵ trăn trui.

Dựa vào đâu cơ chứ!

Có hai người đẹp tuyệt trần ở hai bên, mà anh ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh đi ềnh ềnh.

Đúng lúc này, một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, đeo cặp kính gọng vàng, nở nụ cười hòa nhã đi ra nghênh đón, bước thẳng đến trước mặt Vân

Vũ Phi.

“Vũ Phi, em đến rồi à? Lần trước anh tặng em hơn một nghìn bông hồng, chắc em cũng biết tình cảm của anh dành cho em sâu đậm thế nào rồi nhỉ?”

Vân Vũ Phi nhìn người vừa bước đến, lộ vẻ khó chịu, hơi lùi lại một bước nhỏ.

“Anh Hà, hôm nay tôi đại diện cho tập đoàn Vân Thị đến dự tiệc, mong anh tự trọng”.

Một quý bà tao nhã cần ly rượu đứng bên cạnh, bày ra vẻ khinh thường chế nhạo.

“Ôi, cô gái, Hà Hiên là cậu chủ nhà họ Hà thuộc bốn gia tộc lớn ở An Thành mà cô cũng không nể mặt à? Cô cũng có giá quá nhỉ”.

Hà Hiên phớt lờ sự giúp đỡ của quý bà kia, neho mắt đánh giá Trần Thái Nhật đang đứng bên cạnh.

“Vũ Phi, người đàn ông này là ai? Anh muốn mời em cùng đến dự tiệc thì em từ chối, anh ta dựa vào đâu mà có thể đứng cạnh em?”

Trần Thái Nhật nhướng mày, bước lên trước một bước, từ tốn nói.

“Nếu thị lực có vấn đề thì đi gặp bác sĩ khoa mắt đi, tối nay Vân Vũ Phi là bạn nữ đồng hành của tôi, anh có ý kiến gì sao?”

Nói xong, anh hơi nâng cánh tay phải, hướng về phía Vân Vũ Phi.

Gương mặt Vân Vũ Phi đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp trừng Trần Thái Nhật một cái.

Có lẽ là cậu chủ nhà họ Hà này quá phiêu phước, Vân Vũ Phi bĩu môi, do dự một lát rồi vẫn chậm rãi khoác tay Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật hơi sững sốt, xúc cảm từ cánh tay không ngừng truyền tới, Vân Vũ Phi lại có dáng người xinh đẹp không để lộ như vậy, đúng là có chút mong đợi!

Hai người đứng cạnh nhau, nam cao ráo đẹp trai, chín chắn điềm tĩnh, khí thế lấn át thiên hạ, nữ là tuyệt thế giai nhân, chẳng khác gì tiên nữ giáng trần.

Một cặp đôi nam nữ như vậy, nghiễm nhiên trở thành cặp đôi sáng chói nhất trong mắt toàn bộ những người có mặt ở đây.

Nụ cười trên mặt Hà Hiên nhạt dần, thấy vẻ thân mật giữa Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi, sự thù địch trên mặt hắn càng ngày càng lộ rõ, giọng điệu cũng trở nên khó chịu.

“Anh là người từ đâu đến, cậu ấm gia đình giàu sang quyền quý ở An Thành tôi đã biết, nhưng chưa từng thấy anh”.

“Tôi là Trần Thái Nhật, giờ thì anh biết rồi đó, nếu không còn chuyện gì thì có thể tránh qua một bên rồi đấy”.

Trần Thái Nhật!

Những vị khách xung quanh thốt lên tiếng xì xào bàn tán.

Thì ra đây chính là người đã ép nhà họ Lôi phải quyên góp ba mươi triệu tệ!

Một gia đình giàu có như nhà họ Lôi, thực lực hùng hậu, tài sản hàng nghìn tỷ.

Bởi vì gia chủ Lôi Hằng giỏi xã giao nên rất được yêu thích trong giới thượng lưu An Thành, vì vậy dù thực sự nhà họ Lôi không hùng mạnh như bốn gia tộc lớn nhưng danh tiếng cũng rất cao.

Một gia đình lớn mạnh như vậy lại bị người đàn ông ăn mặc giản dị trước mặt chèn ép, thoát nhìn ai nấy đều không thể lý giải nổi.

Khi Trần Thái Nhật xuất hiện, có hai người đẹp đi cùng, khí thế hơn người, hơn nữa trước mặt bao người còn dám không nể mặt cậu chủ nhà họ Hà.

Xem chừng, tất cả những người thuộc giới thượng lưu An Thành đều phải thay đổi phán đoán của họ về thực lực của Trần Thái Nhật.

Rốt cuộc là phô trương thanh thế, hay thực sự có bản lĩnh?

Hà Hiên cười khẩy.

“Hừ! Mặc kệ anh đến từ đâu, năng lực của nhà họ Hà tôi ở An Thành không phải đi đâu anh có thể tưởng tượng nổi, cho anh ba phút, bỏ tay ra khỏi người Vân Vũ Phi, nếu không, hậu quả tự chịu!”

“Ồ? Tôi không bỏ ra thì sao?”

“Nếu anh không nghe lời, vậy thì hai cánh tay này của anh, hôm nay để lại đây đi!”, Hà Hiên âm trầm nói, rõ ràng là hấn đã vô cùng phẫn nộ.

Trần Thái Nhật mỉm cười, tay phải khẽ động, ôm Vân Vũ Phi gần sát vào mình hơn.

Tư thế lúc này, dưới góc nhìn của người khác, dường như Vân Vũ Phi được Trần Thái Nhật ôm trọn trong lòng.

“A!”

Vân Vũ Phi hơi sửng sốt, lần đầu tiên trong đời bị một người đàn ông ôm trọn trong lòng, vội vàng thốt ra âm thanh kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc, bị hơi thở riêng biệt của một người đàn ông bao trùm, Vân Vũ Phi chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên mất hết sức lực, mặt đỏ ửng lên, trái tim đập nhanh hơn, ngay cả hơi thở cũng dần hỗn loạn.

“Anh...”, Vân Vũ Phi vốn định trách móc, nhưng tiềm thức lại muốn nhanh chóng thoát khỏi sự dây dưa của Hà Hiên, cuối cùng chỉ đành âm thầm chấp nhận hành động của Trần Thái Nhật.

Hà Hiên ngậy người một lúc, sau đó lửa giận bùng cháy, gương mặt đẹp trai hơi méo mó.

“Họ Trần kia, mày chán sống rồi à, khắp An Thành này còn chưa có ai dám khiêu khích nhà họ Hà chúng tao đâu!”

“Bây giờ không chỉ là hai cánh tay, tao còn muốn bẻ từng cái răng của mày xuống, để tao xem lúc mày cả miệng toàn máu, hai tay bị tàn phế còn tỏ vẻ thế nào được nữa! A Bưu!”

Một gã đàn ông vạm vỡ mặc vest đen, đeo kính râm đứng dậy ngay lập tức, năm tên đàn em nhà họ Hà cũng đứng dậy theo, vây quanh hắn, bộ dạng như chuẩn bị đánh trận lớn.

“Đánh tàn phế tên nhãi ranh này rồi trói lại cho tôi, tôi muốn đích thân bẻ răng anh ta!”

Hà Hiên lạnh lùng ra lệnh, tất cả khách quý xung quanh đều sửng sốt, nhanh chóng tránh khỏi vòng vây giằng co.

Trần Thái Nhật trở thành điểm trung tâm, một khoảng trống tênh tênh năm mét được hình thành.

Hà Hiên này dám ra tay tại bữa tiệc tối như hôm nay, xem ra địa vị của bốn gia tộc lớn ở An Thành đúng là danh bất hư truyền.

Nghe theo thì sống, chống đối thì chết.

Nhà họ Hà có sức mạnh như vậy đó!

Vài khách mời xung quanh hơi nhát gan, thậm chí còn che mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng tiếp theo.

Gã đàn ông vạm vỡ tên A Bưu lấy ra một cây gậy rút bằng thép nguyên chất từ trong túi.

Năm kẻ khác cũng lấy ra vũ khí của riêng mình, mấy người cùng vây thành vòng tròn.

Đám người đứng gần đó, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng, hai mắt tròn trừng.

Ngoại trừ... Tề Vũ đang nhai kẹo cao su.

Cô khoanh tay, di chuyển qua một bên, hiển nhiên vô cùng hứng thú với món tráng miệng được sắp xếp trong bữa tiệc.

Trần Thái Nhật nhìn Vân Vũ Phi bên tay mình.

“Cô sợ không?”

Vân Vũ Phi mím môi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông gần ngay trước mặt, đột nhiên có cảm giác yên tâm khó hiểu.

Cảm giác được bảo vệ này khiến Vân Vũ Phi hơi bối rối, lại vui vẻ khó lý giải.

Vân Vũ Phi suy nghĩ chốc lát rồi khẽ lắc đầu.

Trần Thái Nhật cho cô một nụ cười trấn an, vẻ mặt bình tĩnh.

“Tin ở tôi, chị cô không nhìn nhầm người đâu”.

A Bưu gặm lên, rút gậy ra xông đến.

“Lên cho tôi!”

Sáu người hung hăng lao đến, vũ khí trên tay từng người, từng cái một đánh về phía Trần Thái Nhật.

Phần đầu, phần bụng có thể sẽ bị hai vũ khí bằng thép tấn công.

Đôi mắt Trần Thái Nhật nhú lại, bóng dáng đột nhiên trở nên mờ ảo.

Vũ khí của sáu người đánh vào khoảng không, do quán tính, cả người loạng choạng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngón trở tay trái của Trậ̀n Thái Nhật, với tốc độ cực nhanh, tựa như một cây súng liên thanh chĩa vào ngực sáu người.

Thời gian dường như chậm lại, trong mắt mọi người, động tác của Trậ̀n Thái Nhật như vẽ lên không khí một làn sóng nước uyển chuyển, tao nhã.

Mấy âm thanh nhẹ nhàng vang lên, tựa như tiếng đũa tre chọc vào miếng thịt.

Sáu gã đàn ông vạm vỡ, như bị một chiếc xe tải lớn đâm vào, bay ra ngoài trong phút chốc.

R`ân r`ân bịch bịch!

Sáu người bay ra khỏi vòng tròn, khiến chén đĩa, bàn ghế vỡ nát, gây lên những âm thanh ầm ĩ.

Kết quả đã định.

Trậ̀n Thái Nhật ôm Vân Vũ Phi, bốn mắt nhìn nhau, tựa như chưa từng tách ra.

Sáu tên đàn em nhà họ Hà, ngã xuống đất với đủ loại tư thế, không rõ sống chết!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: Che Giấu Ý Định Giết Người

Tất cả mọi người trong phòng tiệc đều trở nên ngây ngốc.

Sáu gã đàn ông vạm vỡ nhà họ Hà hung hăng xông lên.

Sao chỉ trong chớp mắt đã giống như pháo cối nổ tung, tất cả đều văng cả ra r ối?

Từ lúc Tr ần Thái Nhật ra tay đến lúc sáu người bị đánh văng ra ngoài, tất cả quá trình không quá năm giây.

Con người có thể làm được động tác nhanh đến vậy sao?

Biểu cảm của mọi người khi nhìn Tr ần Thái Nhật đều thay đổi.

Người đàn ông này tuyệt đối không hề ảm thương.

Tr ần Thái Nhật vẫn khẽ ôm lấy Vân Vũ Phi như cũ, chỉ có vạt áo khoác ngoài đang lay động mới có thể chứng minh vừa r ối anh thật sự đã ra tay.

Vân Vũ Phi đỏ mặt, nhìn Tr ần Thái Nhật vẫn đang ôm lấy mình như cũ, vừa xấu hổ vừa bức bối.

“Còn không mau buông tôi ra?”

Tr ần Thái Nhật thả lỏng tay, buông người đẹp đang nép trong lòng ra, quay đầu lại, chuyển ánh mắt lên trên người Hà Hiên.

Nụ cười đắc ý và hung hăng của Hà Hiên đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ sợ hãi như rơi vào hầm băng.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Ánh mắt của Tr ần Thái Nhật trở nên vô cùng lạnh giá, khí thế ngút trời.

Ôi...

Tất cả mọi người đều cảm thấy trái tim mình bị đả kích nghiêm trọng, trên người Tr ần Thái Nhật giống như mang theo ánh nắng gay gắt giữa trưa hè, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đây là một loại áp lực quá lớn, là sự tự tin không có ai sánh bằng, khiến cho người ta kinh ngạc không thôi.

Đám người đứng gần Tr ần Thái Nhật hơi yếu vía, hai chân đã bắt đầu mềm nhũn ra, muốn quỳ luôn xuống đất.

Vân Vũ Phi đứng gần nhất, đôi mắt chớp chớp kinh ngạc, cứ như bắt đầu làm quen lại với người đàn ông này.

Hà Hiên bị khí thế của Tr ần Thái Nhật dọa, trái tim vốn đã bị đả kích nghiêm trọng không thể chống đỡ thêm được nữa, gương mặt toát lên vẻ sợ hãi tột độ, cứ thế ng ẫ bệt xuống đất mà khóc lớn.

“Đừng! Xin đừng giết tôi! Anh muốn cái gì tôi đều cho anh hết! Tôi cầu xin anh đấy! Tôi không dám nữa đâu, từ giờ nhà họ Hà cũng sẽ không dám gây hấn với anh nữa đâu!”

Tr ần Thái Nhật không trả lời, chỉ giơ cánh tay lên, tùy ý chỉ vào mặt Hà Hiên, sau đó thì đánh Hà Hiên chỉ trong nháy mắt.

Bốp!

Hà Hiên như đột nhiên bị vật nặng đập trúng vào mặt, bật ngửa ra sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Khi hoàn hồn lại, miệng hắn đã đầy máu, toàn bộ răng đều rụng dưới đất.

“Hoạ từ miệng mà ra, tự mình gây hoạ thì không thể sống, tôi không phải kẻ khát máu, đây coi như là cái giá phải trả cho việc động vào tôi”.

Hà Hiên vừa dùng tay bụm cái miệng bê bết máu lại, vừa bò sấp chu ồm ra ngoài, không dám ở lại nơi này thêm phút nào nữa.

Cả căn phòng tiệc yên ắng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi, cảnh tượng ban này khiến cho tất cả mọi người đều khó có thể quên được.

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên trông như giang hồ tươi cười tiến đến, phá vỡ bầu không khí ngọt ngào.

“Ồi chào! Cậu Trầ, sự hiện diện của cậu đúng thật là đáng quý, mời ngồi vào vị trí chủ tọa!”

Mặc dù đối phương nhiệt tình nhưng cũng rất có chừng mực, đứng cách Trầ Thái Nhật tận hơn hai mét rồi giới thiệu bản thân.

Người ngày chính nhà gia chủ đương nhiệm của nhà họ Lôi – Lôi Hằng.

Lôi Hằng nở nụ cười tươi rói, thái độ đối đãi với Trầ Thái Nhật vô cùng cung kính, đáng vẻ nịnh nọt cứ như thể thân thiết lắm.

Trầ Thái Nhật không động đậy, không đáp lời cũng không lên tiếng, anh dẫn theo hai người đẹp ngồi xuống, thản nhiên nói một câu.

“Đừng lèm nhẽ nữa, bắt đầu thôi”.

Mặc dù Lôi Hằng mang theo nụ cười trên môi, nhưng trong đáy mắt lại lộ lên sự nham hiểm khó có thể nhận ra.

“Được, nếu cậu Trầ đã lên tiếng, vậy thì lễ quyên góp từ thiện sẽ lập tức bắt đầu”.

Sau một phen náo loạn vừa rồi, buổi tiệc từ thiện cũng coi như chính thức bắt đầu.

Mở đầu là những tiết mục biểu diễn văn nghệ, sau đó là bài diễn văn của nhà họ Lôi với tư cách chủ nhà.

Những cơ quan nhận được quyên góp cũng công khai cảm ơn sự hỗ trợ của các gia đình giàu có.

Bầu không khí xem ra rất hài hoà, giống như một bữa tiệc thông thường vậy.

Nhưng ánh mắt của Trần Thái Nhật và Tề Vũ theo thói quen, bắt đầu quan sát xung quanh.

Tề Vũ mấp máy môi thông báo với Trần Thái Nhật đang nhâm nhi ly rượu trong tay:

“Chủ nhân, hướng ba giờ có năm người giả dạng thành bảo vệ, trong người có mang theo vũ khí, có lẽ là súng tiểu liên thu nhỏ, từ hình dáng lộ ra có thể chính là súng tiểu liên bộ cạp Vz61”.

“Hướng bảy giờ có năm người giả dạng khách mời, vẫn luôn quan sát bàn này, có vẻ là không mang theo vũ khí, thế nhưng phần ống tay áo lại có vật gì đó như đầu mũi tên, có thể là nỏ tay cường kích”. . Chap mới luôn có tại [[trùm truyện.COM](#)]

“Thân hình và khung xương của hai tên vệ sĩ bên cạnh gia chủ nhà họ Lôi đều mang đặc điểm của bộ đội đặc chủng đã qua huấn luyện, ban này có mùi của độc tố thần kinh toả ra, có vẻ như là thủ đoạn hạ độc ám sát”.

Trần Thái Nhật vờ như đang thưởng thức rượu ngon, mặt không biến sắc gật đầu, cũng nhỏ giọng dặn dò:

“Đám tôm tép này đều có sát khí rất mạnh mẽ. Ở bên ngoài cửa sổ phía góc trái sân khấu biểu diễn, cái tên có thể treo mình trên những tấm kính thủy tinh của toà nhà này cũng không phải dạng vừa”.

“Cô chú ý bảo vệ Vân Vũ Phi, tôi muốn xem tên này lúc nào sẽ ra tay, nhà họ Lôi rõ ràng cũng đã có chuẩn bị, diễn trò sẽ không được lâu đâu”.

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Tề Vũ chớp chớp, tỏ ý rằng mình đã rõ rồi.

Hai người tiếp tục xem tiết mục của buổi tiệc từ thiện như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng vào lúc này, gia chủ Lôi Hằng của nhà họ Lôi đột nhiên cười vui vẻ bước lên trên sân khấu, giơ tay ra hiệu mọi người yên lặng, rõ ràng là đang muốn nói đi đâu gì đó.

“Thưa các vị khách quý và các bạn bè thân thiết, chào mừng mọi người đến buổi tiệc quyên góp từ thiện của nhà họ Lôi chúng tôi ngày hôm nay. Bây giờ, tôi xin phép giới thiệu cho mọi người một trang hào kiệt đến từ thành phố An Thành – cậu Trần Thái Nhật!”

Những người ngồi phía dưới khi nghe thấy mấy lời này của Lôi Hằng thì đột nhiên trở nên ồn ào xôn xao, lũ lượt ghé vào tai nhau bàn tán.

“Nhà họ Lôi đang muốn làm gì vậy? Bọn họ sợ hãi rồi hay sao?”

“Bị người ta ép buộc quyên góp ba mươi triệu tệ, tại sao vẫn còn cung kính như với Bồ Tát thế?”

“Nghe nói Trần Thái Nhật muốn trở thành người đứng đầu An Thành, chẳng lẽ Lôi Hằng chuẩn bị để dựa dẫm sao?”

“Bảo sao cứ cảm thấy bầu không khí có gì đó rất kỳ lạ”.

“Bây giờ đã lớn chuyện lắm rồi, nếu như nhà họ Lôi không chịu giải thích rõ ràng thì sẽ rất khó để thu dọn tàn cục trong giới nhà giàu ở An Thành”.

Lôi Hằng chú ý đến phản ứng của mọi người, miệng khẽ nhếch lên cười sâu xa.

“Những chuyện xảy ra giữa cậu Trần Thái Nhật và nhà họ Lôi hẳn các vị cũng đã rõ cả rồi, tôi còn muốn mời lên đây thêm một người nữa, đó chính là ông Trần Phong!”

Mọi người càng bàn tán sôi nổi hơn!

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên dáng vẻ dữ tợn, mặc áo khoác ngoài màu đen kiểu Trung Hoa, chậm rãi bước ra từ trong đám đông, bước

lên sân khấu đứng ngang hàng với Lôi Hằng.

Trần Thái Nhật khẽ cau mày.

Tần Phong chính là bố của Tần Lăng.

Thế này thì hay rồi, hai gia tộc lớn của thành phố An Thành đã kết thù với mình tự đứng lại tề tựu đông đủ cùng một chỗ.

“Đúng là càng ngày càng thú vị”, Trần Thái Nhật khẽ cười, tự mình lẩm bẩm.

Lôi Hằng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, đưa tay về phía đám đông rồi nói:

“Hôm nay, tôi và ông Tần cùng tổ chức buổi tiệc từ thiện này, mục đích căn bản nhất thật ra chính là để các bạn bè có tiếng nói ở An Thành đây đứng ra làm chứng”.

Tiếp đó, Lôi Hằng liến đối đề tài, chỉ tay vào Trần Thái Nhật, giọng điệu trở nên lạnh lùng.

“Trần Thái Nhật, từ lúc đến An Thành đã tự mình huỷ bỏ hôn ước, xúc phạm con trai tôi, coi gia tộc tôi không ra gì. Ngay bây giờ, nhà họ Lôi xin thề rằng hôm nay sẽ là ngày chết của hắn!”

Ồ!

Phía dưới sân khấu giống như muốn nổ tung.

“Hoá ra hôm nay nhà họ Lôi không phải muốn quy phục mà là chuẩn bị trực tiếp ra tay. Hơn nữa còn là ngay trước mặt toàn bộ những gia tộc giàu có của An Thành, đây là muốn ra oai với Trần Thái Nhật đó mà!”

“Không chỉ có vậy! Trần Thái Nhật còn quá là điên cuồng, chưa đến hai ngày đã đắc tội với hai gia tộc lớn, tôi thấy nhà họ Tần hôm nay cũng quyết sống chết một phen đây!”

Đúng như dự đoán, sắc mặt Tần Phong cũng lạnh lùng u ám, lập lời thề y như vậy.

“Tần Thái Nhật, mày cắt đứt hương khói nhà họ Tần tao, lại còn hống hách ngang ngược, Tần Phong tao xin thề hôm nay không phải mày chết thì là tao chết! Tao dốc toàn bộ lực lượng nhà họ Tần, nhất định phải khiến cho mày nhà tan cửa nát!”

Quả nhiên là Hồng Môn Yến!

Hai gia tộc lớn đã liên kết rồi!

Ván bài đã lật ngửa, quyết định chính vào giây phút này, nhất định phải lấy mạng Tần Thái Nhật ngay trước mặt toàn bộ những gia tộc giàu có ở An Thành chỉ với một đòn duy nhất!

Rầm rầm!

Vừa dứt lời, xung quanh chiếc bàn Tần Thái Nhật ngẩng đột nhiên xuất hiện hai mươi người bao vây lấy.

Năm người cầm súng tiểu liên, cùng ngắm chuẩn vào đầu anh.

Năm người cầm nỏ tay, ngẩng xông xuống chặn hết mọi đường lui.

Còn có hai người khác ngậm một cái ống không rõ tên trong miệng, chậm rãi đi xung quanh chiếc bàn, ánh mắt giống như sói đói, nhìn Tần Thái Nhật như nhìn một người đã chết.

Ầm ầm!

Cửa lớn phòng tiệc đột nhiên mở ra, một nhóm binh lính mặc đồ phục màu đen, tay cầm theo vũ khí quân đội tràn vào như nước thủy triều.

Phải có đến hàng trăm người!

Nhóm người mặc đồ đen này vây xung quanh chiếc bàn nơi Tần Thái Nhật đang ngẩng.

Thiên la địa võng!

Tần Phong đứng bên ngoài cười lớn: “Ha ha ha, Trần Thái Nhật! Mày đúng là không biết tự lượng sức mình. Ở đây có hai mươi sát thủ là lính đánh thuê tinh nhuệ, còn có hơn trăm cao thủ gan dạ dũng mãnh”.

“Hai gia tộc Lôi, Tần hợp sức lại với nhau, hôm nay mày có chạy đằng trời!”

“Một người bình thường lại đắc tội với gia tộc lớn, kết cục chỉ có con đường chết! Tao phải phanh thây mày ra thành tám mảnh cho chó ăn! Nếu không thì nổi hận thù trong lòng tao khó mà tan biến được!”

“Hai người phụ nữ bên cạnh mày cũng chôn cùng luôn, coi như bố thí cho mày, nhưng để sau khi bọn tao chơi xong đã, ha ha ha!”

Vân Vũ Phi ngồi bên cạnh Trần Thái Nhật, cả người khẽ run rẩy.

Trần Thái Nhật vỗ nhẹ vào tay cô, cho cô một ánh nhìn yên tâm và kiên định.

Trần Thái Nhật không hề di chuyển, vẫn thư thả ngồi yên trước bàn như cũ, trong tay cầm ly rượu vang.

“Hai nhà cùng nhau sao? Thế thì bớt chuyện rồi, đừng phí lời nữa, đầu xông lên cả đi”.

Lôi Hằng giả tạo cuối cùng cũng xé bỏ lớp mặt nạ, lớn tiếng chế giễu:

“Còn ở đó mà ra vẻ! Lát nữa sẽ cắt lưỡi mày đầu tiên, cho mày biết được bọn hạ lưu không có tư cách để lên tiếng!”

Trần Thái Nhật lắc nhẹ chiếc ly, lạnh lùng nói:

“Nếu như trong vòng mười giây không giải quyết được hết mấy người thì coi như tôi thua”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: Còn Chiêu Khác

Bây giờ Tần Phong đã không thể khống chế nổi dục vọng muốn báo thù nữa, lộ ra vẻ ác độc, hất tay trái.

“Lên đi! Bắt sống hắn! Sau đó hai người phụ nữ kia thì tùy bọn mày xử lý, làm xong việc thì chôn cùng luôn!”

Hai mươi tên lính đánh thuê dày dạn kinh nghiệm, cầm vũ khí tấn công cận chiến trong tay, từng bước áp sát vòng vây.

Hai tên tinh anh ngậm ống trong miệng rõ ràng là cao thủ thực sự, trong ánh mắt không có bất cứ vẻ coi thường nào, mỗi người rút ra một con dao găm từ trong túi, đứng ở trên cùng, chuẩn bị chiến đấu tay đôi.

Đám lính đánh thuê cầm theo súng tiểu liên cỡ nhỏ và nỏ tay tấn công đã tập trung hết tinh thần, chuẩn bị bắn ra.

Những người khác trong phòng tiệc đầu đã nép hết vào góc tường, tránh việc bị thương.

Lần này phải công khai vây giết ba người.

Đúng vào lúc tất cả mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về phía Trần Thái Nhật đang bị hòng súng và mũi nỏ nhắm thẳng vào người.

Một loạt thanh âm không dễ nhận ra đột nhiên vang lên.

Trần Thái Nhật vẫn nguyên tại chỗ, lắc lắc ly rượu.

Nhưng trong miệng anh lại phát ra một giai điệu kỳ lạ.

Một tiếng huýt sáo từ thấp đến cao, dần dần trở nên sắc bén.

Tề Vũ kéo Vân Vũ Phi lại, lúc đối phương vẫn chưa kịp phản ứng lại đã nhét luôn vào trong lỗ tai cô hai thứ gì đó.

Tiếng huýt sáo ngày càng vang vọng, ngày càng đình tai nhức óc.

Sau ba giây, tay của hai tên lính đánh thuê ngậm ống đứng gần nhất đột nhiên run lẩy bẩy, môi thì cứng đờ lại.

Leng keng!

Một giây sau, tay của hai tên đứng gần nhất này đã run đến mức cẳng không chắc, con dao găm và ống thối hợp kim trong miệng rơi thẳng luôn xuống đất: “A!”

Cơ thể hai người này run rẩy như không thể tự khống chế, con người đột nhiên xuất hiện tia máu, hai tay ôm lấy huyết thái dương, nhìn đáng vẻ cứ như đang bị tra tấn!

Hai giây sau, đám lính đánh thuê cẳng súng tiểu liên và nỏ tay xung quanh cũng bắt đầu run lên lẩy bẩy, ánh mắt vô thức nhắm lại, răng nghiến ken két, động tác bắt đầu vặn vẹo.

Ngay sau đó, bọn họ cứ như bị bệnh truyền nhiễm, hơn một trăm cao thủ mặc đồng phục vây quanh vòng ngoài cũng bắt đầu xuất hiện vẻ rối loạn, biểu cảm trên mặt ai cũng giống như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp lắm.

Điều khiến người khác kinh ngạc là đám khách mời đứng ở góc tường phía xa quan sát lại không có bất kỳ hiện tượng bất thường nào.

Tiếng huýt sáo của Trần Thái Nhật ngày càng trở nên rõ ràng.

“A! Tôi không chịu nổi nữa rồi!”

“Để tôi chết! Để tôi chết đi! Đừng thôi nữa mà!”

“Những thứ trước mắt sao lại xoay ngược hết cả rồi!”

“Đừng dùng dao cứa vào não tôi nữa!”

Vòng vây bao xung quanh Tr ần Thái Nhật của nhà họ Lô và nhà họ T ần đã bắt đầu mất kiểm soát.

Đám lính đánh thuê chiến đấu và mấy cao thủ này, dù là cơ thể cường tráng hay gầy gò, không có một ai là ngoại lệ, toàn bộ đều giống như bị đầy đoạ bởi một loại vũ khí tinh thần nào đó.

R ầm! R ầm!

Ngay sau đó, đám lính đánh thuê đứng g ần Tr ần Thái Nhật nhất là những kẻ đầu tiên không chịu đựng nổi.

Hai tên lính đánh thuê ngậm ống đứng g ần nhất đã quỳ luôn xuống đất, đập đầu lia lịa, máu tươi cứ thế không ngừng tuôn ra.

Mười tên lính đánh thuê còn lại, vũ khí trong tay đã quăng loạn ra bốn phương tám hướng từ lâu, tên nào cũng lăn bò dưới đất mà gào khóc và co giật.

Tổ chất cơ thể của hơn một trăm tên cao thủ mặc đ ồng phục vây ở vòng ngoài cùng vẫn kém hơn đôi chút so với lính đánh thuê tinh nhuệ.

Khá hơn chút thì còn có thể quỳ trên mặt đất, mấy tên kém quá thì đã sùi bọt mép, choáng váng nằm thẳng cẳng dưới đất.

Từ lúc tiếng huýt sáo vang lên cho đến khi cả đám người mất đi năng lực chiến đấu giống như mắc phải bệnh truyền nhiễm, tới lúc toàn bộ đám người vây xung quanh đầu ngã quỵ tổng cộng chỉ mất có tám giây.

Trời ơi...

Tr ần Thái Nhật ngừng huýt sáo.

Phòng tiệc đột nhiên trở nên im ắng, giống như không có bất kỳ sinh vật nào còn sống t ần tại ở đây.

Trên mặt đất, hai mươi tên lính đánh thuê đã lẫn lộn với đủ tư thế khác nhau, vũ khí đạn dược lung tung hết cả.

Hơn một trăm cao thủ vây ở vòng ngoài, ngoài co giật ra thì đại đa số đã rơi vào mê sảng.

Quá kinh khủng!

Tần Phong và Lôi Hằng đứng trong góc tường phía xa cùng với khách mời, không hên mà cùng nuốt nước bọt, mặt mũi méo xệch như ăn phải phân.

Thất bại thảm hại!

Ánh mắt của tất cả mọi người khi nhìn về phía Trần Thái Nhật đều giống như đang nhìn một con quái vật.

Đây là năng lực gì vậy?

Anh ta thật sự là con người hay sao?

Chỉ là một loại âm thanh thần bí khó đoán mà đã có sức công kích lớn đến như vậy rồi.

Hơn một trăm cao thủ cường tráng, mười mấy tên lính đánh thuê tinh nhuệ kinh nghiệm dày mình, dù là đạn là dao hay là súng cũng chưa kịp dùng tới.

Chỉ vài giây đó thôi mà đã đánh gục được tất cả rồi!

Biểu cảm của Trần Thái Nhật cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chậm rãi uống hết rượu vang trong ly.

Anh đứng bật dậy rồi nhìn xung quanh một lượt.

Ngoài trừ Tề Vũ và Vân Vũ Phi ra, trong vòng bán kính mười mét, không ai có thể chặn được ánh nhìn của anh.

Anh bước từng bước một, chậm rãi bước về phía Lôi Hằng và Tần Phong.

Tốc độ bước đi rất chậm, mỗi một bước chân đặt lên mặt đất, cả phòng tiệc đều sẽ vang lên tiếng bước chân khẽ khàng mà có sức nặng.

Trần Thái Nhật ngày càng tiến lại gần, hai mắt của Lôi Hằng và Trần Phong cũng ngày càng mở ra to hơn.

Mỗi một tiếng bước chân đều giống như búa chú đòi mạng, càng lúc càng gần.

Cuối cùng, khi Trần Thái Nhật đi đến nơi cách hai người kia khoảng chừng hai tới ba mét thì dừng lại, vẻ mặt anh lạnh tanh, ánh mắt mang theo một loại khí thế cao ngạo.

“Hai người có lẽ không biết rằng động đến tôi chính là việc ngu xuẩn nhất trên đời này... Nhưng được chết trong tay tôi thật ra cũng là một loại vinh hạnh”.

Lôi Hằng đã sợ tới mức cả người run lẩy bẩy, ngay cả giọng nói cũng run bần bật theo.

“Không! Mày không thể ra tay với tao, quan hệ của tao với rất nhiều gia tộc hào môn ở An Thành đều vô cùng mật thiết, mày không thể đắc tội với quá nhiều người! Mày không thể không nể mặt mấy người bạn tao!”

Trần Thái Nhật nhướng mày, quét mắt nhìn sang đám khách khứa đang trốn ở trong góc tường.

“Có ai muốn ngăn lại sao?”

Không ai trả lời, cả căn phòng im ắng tới mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Có lẽ một số gia tộc giàu có thật sự có quan hệ không tầy với nhà họ Lôi, nhưng mà thời khắc này cũng đành loạt lựa chọn im lặng.

Hai nhà họ Lôi và Trần cho phục kích hơn một trăm người, đủ loại vũ khí, nỏ tay, súng tiểu liên cũng dùng cả rồi, hôm nay rõ ràng phải là ngày

chết của Trần Thái Nhật.

Mối thù một mất một còn này đã hình thành rồi thì chỉ có một bên được tồn tại lại sau cùng mà thôi.

Cái gì gọi là tạo nghiệp thì bị nghiệp quật.

Nhà họ Lôi và nhà họ Trần không từ thủ đoạn, nghĩ trăm phương ngàn kế để đoạt lấy tính mạng người khác.

Hôm nay mới là lần đầu Vân Vũ Phi gặp Trần Thái Nhật, bởi vì đi cùng với anh mà bọn chúng cũng không chịu bỏ qua.

Thủ đoạn độc ác như vậy, nếu như Trần Thái Nhật không phản đòn lại thì mới là lạ.

Nhưng đi đâu khiến cho tất cả mọi người phải kinh ngạc là một mình Trần Thái Nhật đánh gục hơn trăm tên lính đánh thuê mà ngay cả tay cũng không cần giơ lên.

Kiểu phản đòn chèn ép này còn gì để mà nói nữa đâu.

Trần Thái Nhật danh chính ngôn thuận phục thù công khai.

Vừa nhìn thấy toàn bộ đám nhà giàu tham gia bữa tiệc xung quanh đầu nhắm mắt làm ngơ, Lôi Hằng hoàn toàn hoảng hốt.

Lúc này, mặt Trần Phong cũng dần dần mờ lạnh, vậy mà vẫn có thể giữ lại vẻ bình tĩnh.

Bộ mặt hung ác ban đầu đột nhiên trở nên sâu xa khó lường.

“Tên họ Trần kia, mày thật sự cho rằng mình thắng rồi sao?”

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, ngay cả Lôi Hằng cũng nhìn Trần Phong với vẻ nghi hoặc, rõ ràng hoàn toàn không hiểu tại sao đến bước đường cùng rồi mà ông ta vẫn dám nói mấy lời uy hiếp như thế.

Trần Thái Nhật không buồn chớp mắt, bộ dạng thong thả, nhàn nhã.

“Có lời gì trần trối thì nói luôn đi”.

Tần Phong đột nhiên cười phá lên như kẻ tâm thần.

“Ha ha ha! Trần Thái Nhật, một thằng như mày thì có tài cán gì cơ chứ! Mày bảo vệ được hết người nhà họ Thẩm sao? Bây giờ e là bọn chúng đều đã chết không có chỗ chôn thân rồi!”

Trần Thái Nhật chợt sửng sốt, sắc mặt dường như cũng thay đổi trong nháy mắt, ngay cả tư thế và khí thế vốn không có gì tác động được cũng xuất hiện đôi chút sơ hở.

Đúng lúc này, biến cố chợt xảy ra!

Choang!

Ô cửa sổ lớn bên cạnh đột nhiên vỡ nát, vô số mảnh kính vỡ bay khắp bốn hướng, khói bụi mịt mờ.

Lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ nghe thấy một trận gió quét qua.

Một bóng người màu đen mạnh mẽ như loài báo bay từ bên ngoài cửa sổ vào, tốc độ cực nhanh!

Bóng đen không có bất kỳ động tác dư thừa nào, từ giữa không trung rút ra một khẩu súng lục có gắn giảm thanh, ngắm chuẩn vào ấn đường của Trần Thái Nhật với tốc độ như điện giật.

Pằng pằng pằng!

Ba phát súng liên tiếp được bắn ra.

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 12: Việc Lớn Lập Uy

Từ lúc tiến vào ở cửa sổ tới khi bắn ba phát súng, động tác của bóng đen nhanh đến mức người khác không nhìn rõ được.

Đám khách mời sợ đến mức mặt mũi tái mét, biểu cảm mỗi người mỗi kiểu.

Sắc mặt Tần Phong đỏ bừng như máu, dần trở nên méo mó, trong ánh mắt mang theo sự điên cuồng của ván cược cuối cùng.

Biểu cảm của Lôi Hằng càng phong phú hơn, vốn dĩ tuyệt vọng nhưng đột nhiên lại có biến cố khiến ông ta kinh ngạc há hốc miệng, trợn trừng mắt như muốn phát tiết hết cảm xúc ra ngoài.

Đám khách mời đều bị thu hút bởi tiếng súng, nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật cứ như thể một giây sau sẽ thấy một một cái xác với đầu bị nổ tung.

Choang!

Mảnh vỡ cửa kính rơi xuống đất, khói bụi bay tung tóe.

Sau khi bóng đen bắn súng xong thì uyển chuyển đặt chân xuống đất như một con báo đang săn mồi, ngửi xôm và giữ nguyên tư thế công kích như cũ, hai tay cầm súng chĩa thẳng vào mục tiêu.

Hắn đeo kính bảo hộ đen, có râu quai nón, biểu cảm lạnh lùng, vóc dáng gầy gò nhưng rất dẻo dai.

Người bình thường cũng có thể nhìn ra được tay súng này là cao thủ trò thể thao mạo hiểm hoặc binh lính đã trải qua huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt.

“Báo đen! Mau lên! Bắn thêm hai phát nữa! Để hắn chết luôn đi, đừng để hắn sống sót!”, Tần Phong hét lớn, ra yêu cầu với hắn.

Tên lính đánh thuê tên Báo đen không hề động đậy.

Hắn dừng lại khoảng hai giây, sau đó đứng bật dậy rồi tháo kính râm xuống.

Đôi mắt sau cặp kính râm vô cùng hung dữ, là vết tích để lại từ những cuộc chiến sống còn.

Báo đen hoàn toàn không để ý đến tiếng hét của Trần Phong, tay mang theo khẩu súng, biểu cảm nghiêm trang, từng bước từng bước tiến tới cạnh Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật vẫn đứng đó như cũ, cách xa khói bụi, bóng dáng mờ mờ, sống chết không rõ.

Báo đen làm ra động tác khiến mọi người không ngờ tới.

Hắn quỳ phịch xuống!

Hai chân quỳ xuống, hai tay cầm súng giơ lên, làm ra động tác lạ.

Trần Phong sửng sốt.

Lôi Hằng cũng ngăn người.

Tất cả khách mời tham gia tiệc rượu cũng ò ra.

Ngay cả Tề Vũ ở bên cạnh vốn không quan tâm cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Báo đen mở miệng nói chuyện, giọng điệu âm trầm.

“Thưa người trấn giữ vùng biên giới phía Tây, Báo đen đã mạo phạm, nên bị phạt cực hình, mong anh xử lý”.

Mọi người trong phòng tiệc đều chết lặng.

“Hắn không phải là người mà Tầ Phong tìm tới giết Trầ Thái Nhật sao?”

“Vậy mà hắn lại quỳ gối rồi kìa!”

“Nghe ý của hắn là mong Trầ Thái Nhật cầm súng bắn chết hắn à? Khoa trương quá đi! Nhàn lẫn gì rồi sao?”

“Trấn giữ vùng biên giới phía Tây?”

“Vừa nãy Trầ Thái Nhật không bị trúng đạn sao?”

Khói bụi hoàn toàn tan biến.

Trầ Thái Nhật đứng thẳng người, bất động như núi, ngoại trừ góc áo còn bay phấp phới thì cả người không có chỗ nào bị thương!

Anh giò tay phải ra, nhẹ nhàng xòe ra.

Leng keng.

Mấy âm thanh giòn tan vang lên.

Ba viên đạn đã biến dạng và rơi xuống đất.

Khóc mắt Tầ Phong như sắp nứt ra, lớn tiếng rống lên.

“Không thể nào!”

Những người có mặt ở đó đều vô thức dụi mắt mình.

Vừa nãy Báo đen tiến vào từ ô cửa sổ vỡ, bắn súng ở giữa không trung, cự ly giữa khẩu súng và Trầ Thái Nhật vốn vẹn chỉ cách chừng nửa cánh tay.

Tương đương với việc bắn trực diện.

Mà còn bắn ba phát!

Tốc độ viên đạn nhanh như nào? Lực bắn mạnh đến mức nào chứ!

Vậy mà Trần Thái Nhật lại có thể tay không bắt được ba viên đạn.

Điều này không thể giải thích bằng võ công cao cường được, đơn giản là nó vượt qua phạm trù nhận thức của tất cả mọi người.

Trong khi mọi người đang trợn mắt há mồm, Trần Thái Nhật thản nhiên nói.

“Anh biết tôi sao?”

“Trên phạm vi toàn cầu, võ giả thật sự, lính đánh thuê, tử sĩ, thích khách, đấu sĩ có lẽ không ai không biết đến anh...”

“Anh là người đứng đầu trong đội ngũ này à?”

Báo đen lắc đầu.

“Tôi là cao thủ hàng đầu trong binh đoàn lính đánh thuê, thủ lĩnh của chúng tôi tên Sói điên, lần này không tới”.

Nghe danh Sói điên, trong phòng tiệc có không ít người biết vài chuyện đầu không nhịn được nhỏ giọng thì thầm.

“Sói điên là người thuộc binh đoàn lính đánh thuê hoàn thành nhiệm vụ với xác suất một trăm phần trăm sao?”

“Tôi nghe bảo, cả tỉnh Trung Châu này muốn mời được bọn họ đầu phải bỏ ra ít nhất mười triệu tệ!”

“Vậy mà nhà họ Trần lại mời được bọn họ tới đây!”

“Đáng sợ hơn là nhà họ Trần và nhà họ Lô hợp tác lại mới mời được họ ra tay”.

“Quá đáng sợ, nếu là gia tộc giàu có bình thường thì chắc đã bị binh đoàn lính đánh thuê này tiêu diệt rồi”.

“Tên Báo đen này là cao thủ hàng đầu trong đám đàn em của Sói đen, vậy mà lại quỳ gối trước Tr ần Thái Nhật...”

“Chẳng lẽ, thân phận của Tr ần Thái Nhật còn hơn...”

Khi mọi người đang bàn tán thì Báo đen đã đâm mạnh vào ngực mình, ngược đầu tỏ vẻ hổ thẹn.

“Trấn giữ biên giới phía Tây, một mình một đội bảo vệ mảnh đất Tây Cương của Hoa Quốc, khiến kẻ địch nghe tiếng đã sợ mất mật, là tấm gương vĩ đại nhất của võ sĩ chúng tôi, là vị anh hùng bất diệt, hôm nay tôi lại mạo phạm tới anh, quả thực tôi...”

Chưa dứt lời, Báo đen đã lộ vẻ xấu hổ và giận dữ, bỗng rút ra một con dao găm từ phía sau lưng chém về phía tay trái của mình!

Xoẹt!

Âm thanh nặng nề vang lên.

Báo đen tự chặt đứt một tay của mình trước mặt mọi người!

Người đàn ông vô cùng kiên định, mồ hôi toát như mưa nhưng không hề kêu đau mà vẫn giữ biểu cảm như phạm tội nặng, cầu xin sự khoan dung tha thứ.

Tr ần Thái Nhật thở dài.

“Luyện võ không dễ dàng, miễn tội chết đi, năm sau tới sa mạc Tây Cương gia nhập đội quân trấn giữ. Đối với anh mà nói thì việc rèn luyện ba năm cũng không phải chuyện gì xấu”.

Báo đen vô cùng xúc động, dập đầu hai cái thật mạnh.

“Cảm ơn anh đã tha thứ!”

“Trở về bảo Sói đen tới chỗ tôi báo cáo, đừng làm phiền mọi người”.

“Vâng!”

Trần Thái Nhật xua tay, ý bảo Báo đen lui xuống.

Anh đảo mắt quan sát xung quanh, hai người Lôi Hằng và Trần Phong đang cứng họng đứng bên cạnh.

Hai tên đầu sỏ giật nảy mình như cả người bị điện giật.

Cuối cùng, tất cả khách mời cũng nhận ra được vấn đề

Nhà họ Trần, nhà họ Lôi thật sự đã đắc tội với người không nên đụng tới rồi.

Nhân vật lớn đã tới thành phố An Thành rồi!

Buổi tiệc từ thiện tối nay, bốn gia tộc lớn của thành phố An Thành là nhà họ Lâm, Vi, Chu, Hà.

Cô chủ Chu Mị Nhi của nhà họ Chu và cậu chủ Hà Hiên của nhà họ Hà bởi vì một vài lý do nên khi chưa mở màn đã rời đi.

Địa vị nhà họ Lâm và nhà họ Vi cao hơn hẳn, bình thường cũng không giao thiệp với những gia tộc giàu có bình thường, nên không đến tham dự.

Bọn họ đã bỏ lỡ một sự việc lớn có thể thay đổi cả thành phố An Thành!

Ngoài bốn gia tộc lớn kể trên thì tất cả các nhân vật lớn của gia tộc giàu có khác ở thành phố này đều cùng nhau chứng kiến.

Trần Thái Nhật lập được uy rồi!

Vân Vũ Phi đứng cạnh há hốc miệng kinh ngạc, trong lòng càng dậy sóng.

Mối tình đầu của chị gái vậy mà lại mạnh đến mức này!

Người như vậy mà là hung thủ hại chết chị mình sao?

Sự mâu thuẫn và nghi hoặc đan xen vào nhau, Vân Vũ Phi không ngừng tranh đấu, chỉ cảm thấy càng lúc càng không hiểu người đàn ông cao lớn trước mặt này, cô chỉ có thể khẳng định một chuyện.

Anh rất mạnh!

Mạnh đến đáng sợ!

Mà thân phận của anh lại sâu không lường được.

Trần Thái Nhật không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, anh chậm rãi bước tới chỗ hai người Lôi Hằng và Trần Phong.

“Sai lầm lớn nhất của các người là dùng người nhà tôi để uy hiếp tôi, tuy chỉ là hy vọng hảo huyềnh nhưng cũng khiến tôi khó chịu”.

Dứt lời, anh tùy ý đá hai con dao ở dưới đất lên.

“Nhà hai người cứ giữ lại mớ của cải có được bằng thủ đoạn quang minh chính đại, còn những người trong gia tộc dời tới nơi khác, ẩn họ giấu tên thì có thể bình an vô sự, người tôi không muốn gặp lại chỉ có hai người mà thôi”.

Lôi Hằng và Trần Phong chấn động, đã hoàn toàn hiểu ý của Trần Thái Nhật.

Tự tạo nghiệp, không thể sống, nhưng người trong nhà lại không có tội.

Thấy lính đánh thuê và đám đàn em đã tề tựu xúm lại dưới đất và cảnh tượng bàn ghế lộn xộn.

Lúc này hai người họ trở mắt nhìn nhau, cùng đứng dậy tiến tới chỗ Trần Thái Nhật cúi rạp người, sắc mặt không chút lưu luyến.

Trần Thái Nhật không nói nữa, xoay người dẫn theo Tề Vũ và Vân Vũ Phi cùng rời đi.

Không để lại dấu vết, chỉ để lại một lời đồn đồn tại mãi tại thành phố An Thành.

...

Ra khỏi khách sạn, Thẩm Mộng Hàm gọi một cuộc điện thoại. . Tiên Hiệp Hay

“Anh, tối nay có một nhóm người cứ đi vòng quanh đoạn đường gần nhà, hình như đang chuẩn bị làm chuyện gì lớn, nhưng bỗng nhiên lại có rất nhiều người mặc quân phục và trang bị vũ khí đến bắt hết bọn họ đi rồi, em hơi sợ”.

“Đừng lo, mấy người đó vẫn luôn túc trực gần nhà họ Thẩm, để đề phòng xảy ra chuyện thôi”.

“Hả? Anh nói là bọn họ bảo vệ nhà họ Thẩm ư?”

“Không cần kinh ngạc, anh ở thành phố An Thành thì bọn họ cũng không dám để nhà họ Thẩm xảy ra chuyện đâu, có chuyện gì thì đợi anh về rồi nói tiếp”.

“Được, anh về sớm nhé”.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Thái Nhật thả nhiên cười mỉm với Vân Vũ Phi.

“Có lẽ, tôi cũng nên gọi cô là em gái, suy cho cùng, cô cũng là người thân của cô ấy”.

...

Ngày hôm sau, bốn gia tộc lớn của thành phố An Thành cùng nhận được tin động trời.

Gia chủ nhà họ Trần và nhà họ Lôi - hai gia tộc giàu có ở An Thành đã tự tử.

Nguyên nhân vẫn chưa rõ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: Vân Sở Sở

Giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp.

Trần Thái Nhật đến trước cổng chính trường tiểu học thực nghiệm số hai của thành phố An Thành, một mình đứng trong góc khuất vừa có thể quan sát toàn bộ cổng chính vừa không gây chú ý với người đi đường.

Reng reng reng!

Tiếng chuông tan học vang lên.

Một trận ồn ào náo động và tiếng cười đùa, đã đến giờ tan học.

“Tạm biệt, buổi chiều gặp lại”.

“Buổi trưa đi cùng nhau nhé”.

“Em chào cô ạ”.

Một nhóm học sinh tiểu học dễ thương, chơi đùa huyên náo ở trước cổng trường, có đứa trẻ nhai đồ ăn vặt, có đứa trẻ đang cầm sách, tràn đầy hơi thở thời thơ ấu tốt đẹp.

Trong đám đông, có rất nhiều phụ huynh đang đứng đợi.

Nhìn theo lớp trẻ con nhỏ nhất rời đi, trong lòng Trần Thái Nhật vẫn bình tĩnh như cũ, khó mà nhìn thấy vẻ dao động.

Sau khi anh trò chuyện với Vân Vũ Phi, cô không tin tưởng hoàn toàn chuyện năm đó nhưng cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ cô trong bữa tiệc.

Xem ra, trải qua tối hôm qua, lòng hận thù của cô em vợ Vân Vũ Phi này đối với Trần Thái Nhật đã giảm đi không ít.

Cô đã nói cho biết thông tin con gái của anh, đưa con gái mà năm đó Vân Vũ Tuệ để lại - Vân Sở Sở.

Cô bé đang học lớp bốn ở trường này.

Thị lực của Trần Thái Nhật đã có thể cùng lúc nhìn rõ hoạt động của cả một trăm người cùng lúc.

Mỗi đứa trẻ bước ra khỏi cổng trường, anh đều cẩn thận quan sát một lượt.

Cuối cùng.

Trên mặt Trần Thái Nhật cũng hiện lên nụ cười.

Một cô bé giống như thiên sứ mặc trên người đồng phục màu hồng nhạt, tóc ngắn ngang tai, làn da trắng nõn, mặt bầu bĩnh, trên mặt nở nụ cười lanh lợi.

Cô bé và một cô bạn học chung khác cùng nhau đi ra.

Trần Thái Nhật vừa nhìn đã khẳng định đây chính là con gái của anh - Vân Sở Sở.

Nguyên nhân rất đơn giản, cô bé và Vân Vũ Tuệ năm đó giống nhau như đúc, cứ như một bản sao khác.

Cũng có thể nói, trông cô bé cũng xinh đẹp như Vân Vũ Phi.

Bạn của Vân Sở Sở là một cô bé dễ thương cột tóc hai bên, quan hệ của hai đứa trẻ có vẻ khá tốt, vừa nói vừa cười.

Đến trước cổng chính, bố mẹ của cô bé cột tóc hai bên xuất hiện, tươi cười chào hỏi Vân Sở Sở, xem ra hai bên đều rất quen thuộc.

“Sở Sở, vậy mình về nhà trước nhé, tạm biệt”.

“Tạm biệt Lôi Lôi”.

Sau khi hai cô bé tạm biệt nhau, Vân Sở Sở đứng một mình bên đường đợi người đến đón.

Trần Thái Nhật chỉnh lại áo quần rồi chậm rãi bước tới.

Vân Sở Sở cũng để ý thấy người đàn ông lạ đang đến gần mình, cô bé quan sát người đàn ông đang chậm rãi bước về phía mình, không khỏi căng thẳng, sau đó không nhận được liên bước lui hai bước.

Trần Thái Nhật sững sờ, bất lực nở nụ cười.

“Cháu là Vân Sở Sở đúng không? Chú là... là bạn của dì cháu, hôm nay dì của cháu nhờ chú đến đón cháu về nhà, cháu có thể gọi điện thoại cho cô ấy để xác nhận, chú tên là Trần Thái Nhật”.

Đôi mắt to của Vân Sở Sở chớp chớp, nghi ngờ gọi điện thoại cho Vân Vũ Phi.

“Vâng ạ, cháu biết rồi thưa dì, cháu sẽ đi theo chú về nhà”.

Cô bé tắt điện thoại, ngẩng đầu nở nụ cười ngọt ngào nhìn Trần Thái Nhật.

“Chú Trần, cảm ơn chú”.

Nhìn con gái ngoan ngoãn trước mắt, trong lòng Trần Thái Nhật vô cùng phức tạp.

Cô bé là người thân máu mủ mười năm chưa từng gặp của anh.

Lúc gặp lại, cảm xúc của anh lẫn lộn.

May mắn, Sở Sở lớn lên bình an khỏe mạnh, hơn nữa còn rất ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Anh và nhà họ Vân vẫn còn nhiều khúc mắc, trước khi có thể hóa giải hiểu lầm, anh không biết phải làm sao để nói sự thật với con gái.

Do đó anh chỉ có thể dùng danh phận “bạn của dì” để gặp con gái mình.

Nhà họ Vân cách trường học không xa nên hai người đi bộ về.

Hơn nửa cuộc đời của Trầٰn Thái Nhật sống trong chém giết, nên anh không giỏi giao tiếp lắm.

Nhưng đứng trước mặt con gái ruột của mình, anh lại nói mãi không hết chuyện, khí thế kinh người luôn vô thức tỏa ra trên người anh, bây giờ lại hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Vân Sở Sở cũng cảm thấy ông chú xa lạ này rất thú vị, khi nghe Trầٰn Thái Nhật kể những câu chuyện nguy hiểm mà bản thân anh từng trải qua ở vùng biên giới phía Tây, thỉnh thoảng cô bé còn nở nụ cười như chuông bạc.

“Chú, vậy sau đó có bắt được tên trộm vật báu xấu xa không?”

“Đương nhiên là có rồi, tên trộm đó cũng rất giỏi, leo trèo nhanh như khỉ, chỉ mất một ngày một đêm đã trèo lên được cao nguyên Tuyết Phong cao năm nghìn mét so với mực nước biển rồi”.

“Đáng tiếc, hẳn không phải là đối thủ của chú, chú mặc bộ đồ bay có cánh, mượn lực gió từ trên núi để bay suốt năm tiếng đồng hồ mới đuổi kịp tên trộm, sau đó thì bắt được hắn”.

“Ôi, chú thật giỏi!”

Nghe con gái khen ngợi, trong lòng Trầٰn Thái Nhật dâng lên cảm xúc ấm áp.

“Sở Sở à, cháu có học môn nào kiểu như lớp bơi dưỡng không? Có bạn học lắm không?”

“Đương nhiên có ạ! Võ thuật, đấu vật, võ Judo, phi tiêu, bắn cung, múa đao cháu đều biết!”

Trầٰn Thái Nhật sửng sờ.

Những chương trình học này là thứ mà một cô bé có hứng thú sao?

“...Tại sao dì của cháu lại cho cháu học những môn này?”

“Là do cháu cảm thấy thú vị, nên dì đã đăng kí cho cháu, cháu rất có thiên phú đấy, người bình thường đâu không thể lại gần cháu, cháu có thể phóng phi tiêu chính xác trong vòng một trăm bước”.

Trần Thái Nhật cảm giác trong đầu mình hơi mông lung, anh không nhận được liên tưởng gì về mình vài cái.

Chẳng lẽ sở thích tập võ cũng là di truyền?

“VẬY... còn về văn nghệ thì sao?”

Vân Sở Sở cong cái miệng nhỏ nhắn.

“Cũng có ạ, mặc dù cháu không thích lắm nhưng dì bắt cháu phải học, có đàn piano, đàn violon, hội họa, tuy rằng giáo viên luôn khen ngợi nhưng cháu vẫn thấy không có hứng thú lắm”.

Trần Thái Nhật cạn lời.

Hóa ra con gái của anh, đánh nhau, vật lộn, binh khí, cần kỳ thi họa cái nào cũng đều biết, bây giờ trẻ con đều giỏi vậy sao?

Trong lòng anh đột nhiên dấy lên cảm giác tự hào.

Có con gái như vậy đúng là niềm kiêu ngạo của anh.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng, đột nhiên ánh mắt của Vân Sở Sở cứ nhìn chăm chăm, không thể rời mắt.

“Chuyên bán kiếm Long Tuyền gia truyền?”, Trần Thái Nhật nhìn thấy bảng hiệu này thì bất dĩ lắc đầu.

Vân Sở Sở nhìn chăm chăm một thanh bảo kiếm trong tủ kính của cửa hàng rất lâu, đột nhiên nhớ ra Trần Thái Nhật vẫn còn đứng bên cạnh mới

lưu luyến thu lại ánh mắt, lúc rời đi còn quay đầu lại nhìn vài lần.

Xem ra cô bé này đúng là rất thích những thứ liên quan đến võ thuật.

Hai người nói cười suốt quãng đường về biệt viện nhà họ Vân.

Bây giờ nhà họ Vân đang ở tại một khu dân cư giàu có yên tĩnh của thành phố An Thành, khu này hoàn toàn khép kín, rất an toàn, có giám sát hai mươi tư giờ và bảo vệ tuần tra.

Đứng ngoài cửa khu dân cư, Trần Thái Nhật xoa cái đầu nhỏ của Vân Sở Sở.

“Chú chỉ đưa cháu đến đây thôi, về nhà đi, dì đang đợi cháu đấy”.

Vân Sở Sở nháy mắt, biểu cảm lưu luyến không đành lòng.

“Chú, chú rất thú vị, cháu rất thích chơi với chú, chú có còn đến thăm cháu nữa không?”

“Chắc chắn là có rồi”.

“Chỉ nói thôi thì không tính, móc tay nhé”.

Vân Sở Sở chìa bàn tay nhỏ ra, trong lòng Trần Thái Nhật phức tạp, hẹn ước với con gái.

Nhìn thấy Vân Sở Sở vẫy tay với mình sau khi vào khu dân cư, khóe miệng Trần Thái Nhật vô thức nở nụ cười, ngẫm nghĩ một lát, anh lấy điện thoại từ trong túi ra.

“Alo, Tề Vũ, mua giúp tôi những thứ đồ này...”

...

Buổi tối, trong biệt thự nhà họ Vân, Vân Sở Sở mặc bộ đồ ngủ ôm gấu đồ chơi trong tay, không hề chớp mắt cứ nhìn chăm chăm vào dì Vân Vũ Phi đang bận rộn dọn dẹp giường ngủ cho mình.

Vân Vũ Phi thấy biểu cảm kì lạ của cô bé, vội vàng đưa tay thử nhiệt độ trên trán cô bé.

Mọi thứ đều bình thường.

“Sở Sở, cháu làm gì mà nhìn chăm chăm dì thế?”

“Dì, chú mà trưa hôm nay đưa cháu về nhà, thật sự là bạn của dì sao?”

Vân Vũ Phi nghe thấy vậy, trong lòng bỗng lo lắng, không giấu được căng thẳng trên mặt, cô sợ Sở Sở đã đoán được điều gì đó.

“Đương... đương nhiên rồi, sao dì có thể lừa cháu được chứ?”

Trên khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh của Vân Sở Sở hiện ra biểu cảm “cháu biết là dì đang nói dối”, thoát nhìn rất kỳ quặc.

Vân Vũ Phi chột dạ.

“Nhóc con, làm gì mà nhìn dì như vậy?”

Vân Sở Sở nhếch miệng cười.

“Ha ha, dì, thật ra chú ấy là bạn trai của dì đúng không?”

...

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: Quỳ Xuống Xin Lỗi Con Bé

Trần Thái Nhật lật xem tài liệu trong tay.

Ông chủ Ngô Bính của quán bar Dạ Yến quả nhiên có năng lực làm việc không tồi.

Những gia tộc giàu có của cả thành phố An Thành, từ thành phần gia tộc, đến tuổi tác, thân phận, sở thích, sở yếu lý lịch của gia chủ đều được đi đầu tra rõ ràng.

Trong giai cấp thượng lưu của thành phố này, đỉnh của kim tự tháp chính là bốn nhà Lâm, Vi, Chu, Hà trong “bốn gia tộc lớn”.

Nhà họ Lâm có gia sản kếch sù, thủ đoạn làm việc kín kẽ, người nắm quyền là Lâm Thanh Châu rất khiêm nhường, hiếm khi lộ mặt tham gia các sự kiện công khai.

Nhà họ Lâm bắt đầu nổi lên từ mười năm trước, dần trở thành gia tộc hàng đầu được công nhận ở An Thành.

Thông tin quan trọng nhất là hình như đằng sau nhà họ Lâm còn có một thế lực lớn hơn chống lưng.

Nhà họ Vi, nhà họ Chu và nhà họ Hà đều là những gia tộc giàu có đã tồn tại ba đời trở lên ở An Thành.

Mỗi nhà đều có đặc điểm riêng.

Nhà họ Vi nổi tiếng giàu có, gia chủ Vi Giác Nghiệp là người chu toàn, hành xử khéo léo.

Nhà họ Chu đứng đầu về công nghiệp, chủ yếu kinh doanh mảng vàng bạc đá quý, nắm giữ cổ phần của rất nhiều công ty sáng tạo thương hiệu ở địa phương, gia chủ Chu Đạt rất có đầu óc kinh doanh.

Nhà họ Hà kinh doanh công ty bảo vệ lớn nhất cả thành phố, dưới trướng người đông thế mạnh, gia chủ Hà Kỳ Đạo tính khí nóng nảy, trông rất giang hồ.

Trần Thái Nhật xoa cằm.

Muốn leo lên đứng đầu An Thành thành công thì phải vượt qua bốn gia tộc lớn này.

Nhà họ Lâm có thể là kẻ thù lớn nhất của anh.

Nhà họ Chu, nhà họ Hà cũng đã trở mặt với anh trong bữa tiệc từ thiện.

Ba nhà này chỉ có thể dùng biện pháp mạnh.

Còn về nhà họ Vi...

“Tề Vũ, cô đến nhà họ Vi đưa tin đi, cứ nói là tôi muốn làm một giao dịch với bọn họ, thử xem bọn họ có thái độ gì”.

“Vâng, thưa ông chủ”.

Nhìn bóng dáng đã đi xa của Tề Vũ, Trần Thái Nhật nhếch môi cười.

Lại đến giờ đi đón con gái rồi.

...

Trần Thái Nhật dùng thân phận “bạn thân của dì”, nhiều lần đưa đón Vân Sở Sở, cô bé đã rất thân thiết với anh.

Nhưng mấy ngày hôm nay, vẻ mặt Vân Sở Sở lúc nhìn anh hơi kỳ lạ, thỉnh thoảng còn cười trộm, khiến Trần Thái Nhật chẳng hiểu ra làm sao.

Vì ngại người nhà họ Vân, nên lần nào Trần Thái Nhật đưa con gái về cũng dừng xe ở cổng khu dân cư.

Vậy nên, đến tận hôm nay, anh vẫn chưa gặp ai nhà họ Vân ngoài Vân Vũ Phi.

Anh đón Vân Sở Sở đang nhảy chân sáo ở cổng trường tiểu học, chiều nay cô bé được nghỉ, nhà họ Vân cũng không có ai ở nhà, suy nghĩ đến vấn đề an toàn, anh liền đưa cô bé đến phòng làm việc của Vân Vũ Phi.

Tập đoàn Vân Thị là doanh nghiệp gia đình của nhà họ Vân, có quy mô rất lớn, chủ yếu kinh doanh mỹ phẩm, cũng có chút danh tiếng ở thành phố An Thành.

Sau khi Vân Vũ Phi đảm nhiệm chức tổng giám đốc đi đầu hành vào hai năm trước, với tài năng kinh doanh xuất sắc của cô, Vân Thị đã bước vào thời kỳ phát triển hoàng kim.

Vân Vũ Phi vốn là người đẹp nổi tiếng ở An Thành, chiến lược tuyển dụng của Vân Thị là lấy luôn giám đốc của mình ra làm người mẫu.

Với dung mạo nghiêng nước nghiêng thành và khí chất xuất chúng, cô không chỉ nâng cao lượng tiêu thụ của mỹ phẩm trong phái nữ, mà còn được vô số người theo đuổi.

Trần Thái Nhật dẫn theo Vân Sở Sở bước vào tòa nhà trụ sở của tập đoàn Vân Thị.

Vân Sở Sở lần đầu được đến công ty, dáng vẻ nhìn ngang nhìn dọc trông rất đáng yêu.

Phòng làm việc của Vân Vũ Phi nằm ở tầng cao nhất.

Ở cửa thang máy có không ít nhân viên văn phòng đang chờ thang máy, ai cũng nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mặt với ánh mắt tò mò, còn nhỏ giọng bàn tán.

“Cô bé này đáng yêu quá!”

“Phải đấy, mặt hoa da phấn, còn xinh hơn cả mấy ngôi sao nhĩ”.

“Muốn về nhà quá”.

Thang máy vẫn chưa đến, xung quanh đã có rất nhiều người xếp hàng.

“Nhường đường nào, cho tôi qua trước”.

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng kiêu ngạo vang lên phía sau.

Mọi người quay lại nhìn, không ít người thay đổi sắc mặt, vội vàng chào hỏi.

“Chào sếp Hình!”

“Sếp Hình đến làm sớm thế?”

“Mời sếp Hình đi trước”.

Người vừa đến là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đầu tóc vuốt keo bóng lộn, thịt ở bụng như muốn xõ đứt chiếc thắt lưng, mặc vest đi giày da, kẹp chiếc cặp tài liệu, ra vẻ ta đây.

Mọi người nhao nhao nhường lối, có mấy người mới không biết rõ chuyện, liền bị người bên cạnh kéo sang bên cạnh.

“Đây là Hình Cường quản lý mảng marketing của tập đoàn, lúc Vân Thị thành lập thì nhà họ Hình đã hợp tác đầu tư, là nguyên lão công ty. Nếu chọc vào anh ta thì anh đừng mong đi làm ở công ty nữa!”

Hầu hết mọi người có mặt là nhân viên của Vân Thị, thấy sếp đến đầu nở nụ cười.

Hình Cường coi như không thấy, dẫn theo một doanh nhân nam nước ngoài tóc vàng mắt xanh chen ngang vào hàng, đến thẳng trước thang máy, vẻ mặt nịnh nọt nói với người nước ngoài kia.

“Anh Ed, mời anh đi trước, nếu anh có yêu cầu gì thì cứ nói, dù sao cũng là hợp đồng mấy trăm triệu, tôi nhất định sẽ khiến anh được hài lòng ở An Thành”.

“Hình này, anh đúng là một người được việc, hai cô gái anh tìm tới qua phục vụ chu đáo lắm, tối nay đổi hai người mới nhé, phụ nữ ở An Thành đúng là cũng mới mẻ”.

Gã doanh nhân nước ngoài tên là Ed kia nở nụ cười đậm đàng, ngẫm hạ lệnh.

Hình Cường nở nụ cười đê tiện, vội vàng gật đầu.

“Anh yên tâm, lần này Vân Thị phải trông đợi quý công ty rót vốn, đây chỉ là việc nhỏ thôi”.

Trần Thái Nhật nhú mày.

Trước mặt trẻ con mà hai tên khốn này nói cái quái gì không biết.

Vẻ mặt Vân Sở Sở cũng khó chịu, chu môi tỏ vẻ tức giận.

Tinh.

Thang máy đã đến.

Trần Thái Nhật dắt theo Vân Sở Sở định cất bước.

Hình Cường nhanh chân hơn, giơ tay ngăn lại, quay lại định mời gã nước ngoài kia vào thang máy.

“Nào nào, anh Ed, anh vào trước...”

Hình Cường còn chưa nói xong, Vân Sở Sở đứng ở bên cạnh đột nhiên giơ chân, dùng mũi chân đá mạnh vào mắt cá chân hắn.

“Ui da!”, Hình Cường đột nhiên kêu lên như bị kim đâm, chân treo một cái, đau đến mức nhảy loi choi, vội vàng nhảy sang bên cạnh.

Vân Sở Sở hành động nhanh nhẹn dứt khoát, trong chớp mắt đã rút chân lại, có thể nhìn ra cô bé có chút nền tảng võ thuật.

Làm xong, cô bé còn nháy mắt với Trần Thái Nhật, bộ dạng trêu đùa thành công.

Trần Thái Nhật vẫn dặt tay Vân Sở Sở, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên bước vào thang máy.

Hình Cường bị trẹo chân, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Vân Sở Sở ở bên cạnh, hẩn hoài nghi chớp chớp mắt, nhìn vẻ mặt rõ ràng là đang nén giận.

Gã Ed kia nhìn thấy bộ dạng tập tễnh của Hình Cường, không nhịn được cười lớn.

Xung quanh còn có không ít nhân viên của Vân Thị, họ đều cố nhịn cười, bờ vai rung rung.

Mặt Hình Cường dãn đỏ ửng, nhưng trước mặt người Tây không tiện nổi đóa, chỉ đành đi theo vào thang máy.

Trong thang máy, Hình Cường, hai người Ed và Trần Thái Nhật ở trong cùng, mấy nhân viên giữ khoảng cách xa một chút.

Hình Cường càng nghĩ càng thấy có vấn đề, ánh mắt đánh giá Trần Thái Nhật và Vân Sở Sở, dãn tỏ vẻ không tốt đẹp gì.

“Thằng nhãi, vừa rồi là cậu lấy gì đâm vào chân tôi đúng không?”

Trần Thái Nhật liếc hẩn một cái, không thềm tiếp lời.

Hình Cường thấy Trần Thái Nhật tỏ thái độ như vậy, cảm thấy rất mất mặt, liềnn nổi giận đùng đùng.

“Mẹ kiếp! Tôi hỏi cậu đấy! Cậu ở bộ phận nào? Đi làm còn mang cả con đến? Coi công ty là nhà mình chắc?”

Trần Thái Nhật nhìn Vân Sở Sở ở bên cạnh, chớp mắt, thản nhiên nói.

“Đối với con bé mà nói thì coi là thế đi”.

Hình Cường ngẩn người, sau đó đổi từ xấu hổ sang tức giận.

“Thằng ranh, dám đùa tôi à? Con cậu vô giáo dục như vậy, sau này lớn gả đi còn phải các thêm tí ền ấy chứ! Dám đá tôi à, cậu có biết tôi là ai không?”

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe lên vẻ lạnh lẽo.

“Xin lỗi”.

“Xin lỗi suông mà được à? Mỗi phút của tôi kiếm được mấy trăm nghìn tệ đấy, cái loại vô danh tiểu tốt như cậu, có bán đi cũng không đ ền nổi đâu!”

Ánh mắt Trần Thái Nhật dần nhìn chăm chăm vào mặt Hình Cường, khiến hắn đột nhiên im bặt, rùng mình một cái.

“Ý tôi là, anh, quỳ xuống, xin lỗi con bé”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: Khí Công Sóng Rùa

Tất cả mọi người trong thang máy đều kinh ngạc, đến mức còn quên ấn số tầng.

Gã doanh nhân người Tây Ed nhú mào, bộ dạng xem kịch.

Đám nhân viên văn phòng trong ngoài thang máy cũng tỏ vẻ hóng hót.

Hình Cường cảm giác mình há miệng mắc quai thật rồi.

“Mẹ kiếp! Cậu có biết mình đang nói chuyện với ai không? Trong cả tòa nhà này, có ai không biết gia cảnh của Hình Cường tôi, thế mà cậu còn bắt tôi xin lỗi nó? Đầu óc cậu có vấn đề à?”

Ánh mắt Trần Thái Nhật nhìn Hình Cường chẳng khác gì nhìn một con kiến.

“Nghe cho rõ đây, là quỳ xuống xin lỗi, cho anh năm giây”.

Hình Cường nổi giận đùng đùng, chửi bới ầm ỹ.

“Thằng nhãi này mào ra vẻ cái gì, tao nói cho mào biết, ở tòa nhà này còn chưa có ai dám nói chuyện to tiếng với tao đâu, mào là cái thá gì?”

“Năm”.

“Mào có tin tao gọi bảo vệ tới đánh gãy chân mào không?”

“Bốn”.

“Mào có tin tao lôi mào đến chỗ không người đánh cho mào tàn phế, khiến nửa đời sau của mào chỉ có bò lê không?”

“Ba”.

“Vẫn còn ra vẻ, ai đó gọi bảo vệ đến đi!”

“Hai”.

“Mẹ kiếp, hôm nay không vả cho mày một cái thì tao cùng họ với mày luôn”.

“Một”.

Hình Cường không còn chút kiên nhẫn nào nữa, cứ thế giơ tay tát vào mặt Trần Thái Nhật.

Nhưng đi đâu khiến mọi người kinh ngạc là thân thể nhỏ bé của Vân Sở Sở đột nhiên xuất hiện trước mặt Trần Thái Nhật, bày ra tư thế phòng ngự, hai tay giơ về đằng trước, muốn chặn bàn tay đang vung lên của hắn.

“Không được đánh chú ấy!”

Bốp!

Một tiếng vang lạnh lót.

Trong chớp mắt, mọi người chỉ nhìn thấy bàn tay của Hình Cường hình như đánh vào người Vân Sở Sở, nhưng đột nhiên lại bay ra ngoài thang máy như bị ô tô tông phải.

Hắn bay trên không hai mét, rồi lăn lông lốc.

Nằm rạp dưới đất.

Tất cả im phăng phắc.

Mọi người trong ngoài thang máy kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng.

Vân Sở Sở đang giơ lòng bàn tay lên, miệng khê há ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Bây giờ mình lợi hại đến vậy sao?

Cô bé cảm thấy hơi nghi ngờ bản thân.

Một anh chàng bên cạnh nhìn có vẻ là nam thanh niên suốt ngày chỉ thích ở nhà, lằm bằm trong miệng.

“Đây là... khí công Sóng Rùa?”

Mọi người bỗng im bật...

Một lúc sau, tiếng bàn tán nổi lên, không ít người thẫn gật đầu.

Mọi người đều nhìn Vân Sở Sở như nhìn siêu nhân.

Cô bé bị nhìn mà thấy ngại ngùng, vội vàng thu lại tư thế, đỏ mặt trốn sau lưng Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật đã thu lại sức mạnh, đứng bên cạnh bữu môi.

Đám người này đúng là đầu óc không được bình thường cho lắm...

Gã nước ngoài Ed cũng tỏ vẻ kinh hãi, vội vàng áp sát vào thang máy, giữ khoảng cách với Vân Sở Sở.

Trần Thái Nhật cầm tay Vân Sở Sở, bước ra khỏi thang máy, đến trước mặt Hình Cường đang quỳ dưới đất.

Hình Cường ôm bụng, mặt áp xuống đất, không ho he tiếng nào.

Trần Thái Nhật bước lên, khễ đá hấn một cái.

“Đừng giả chết, xin lỗi đi”.

Lúc này đã có hai mươi, ba mươi người vây xem xung quanh, nhiều người như vậy, Hình Cường lựa chọn yên lặng quỳ đó giả làm không khí.

Trần Thái Nhật bình thản nói: “Nếu anh còn không xin lỗi thì tôi sẽ châm lửa trên người anh đấy”.

“Xin... lỗi...”, một giọng nói lí nhí vang lên như muỗi kêu.

“Nói to lên!”

“Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi cô bé!”, Hình Cường cảm thấy vô cùng mất mặt, trước giờ toàn là hấn ỷ thế hiếp người ở công ty, lần này đúng là đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma.

Xin lỗi cũng không mất miếng thịt nào, còn hơn là bị đánh.

Hấn vốn là một con rùa biết thời thế, trúng một đòn khí công Sóng Rùa cũng đáng.

Trần Thái Nhật cũng không tính toán với hấn, anh bước vào thang máy, liếc gã Tây Ed một cái.

Cả người gã run lên, vội vàng chạy ra khỏi thang máy, không dám vào nữa.

Mọi người xôn xao bàn tán, thỉnh thoảng lại vang lên những từ như “thiếu nữ kungfu”.

Trần Thái Nhật mặc kệ, ấn tầng cao nhất, rồi dẫn Vân Sở Sở lên.

Trên tầng cao nhất, trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Cốc cốc cốc.

“Dì ơi! Đây là phòng làm việc của dì à? To quá đi mất!”, Vân Sở Sở nhảy chân sáo vào phòng, có vẻ cũng là lần đầu đến công ty, nhìn ngó xung quanh, thấy rất lạ lẫm.

Vân Vũ Phi đứng trước bàn làm việc, hai tay ôm má, vẻ mặt hơi buồn rầu, cô mặc bộ vest công sở, gọn gàng sạch sẽ.

Nghe thấy giọng nói, rồi nhìn thấy cô bé, Vân Vũ Phi mới nở nụ cười, lại nhìn thấy Trần Thái Nhật bước vào, nhớ đến sự mờ ám tối hôm đó, cô không khỏi đỏ mặt, giả bộ trách mắng Vân Sở Sở.

“Cháu không gây rắc rối gì cho chú Trần đấy chứ?”

“Sao lại thế được ạ? Chú ấy thích cháu lắm, mà không ngờ dì lại bênh người khác như thế, dì là dì ruột của cháu đấy nhé!”

Trần Thái Nhật thấy sắc mặt Vân Vũ Phi hơi khác, bèn hỏi.

“Có chuyện gì rắc rối à?”

Vân Vũ Phi cười nhún nhó, lắc đầu.

“Công ty có chút vấn đề về tiền vốn, đã tìm được nhà đầu tư lớn rồi, có thể giải quyết được”.

Trần Thái Nhật nhìn dáng vẻ của cô, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nhưng cũng không hỏi thêm.

Sau mấy lần tiếp xúc, tuy Vân Vũ Phi có vẻ mềm yếu, nhưng thực ra là một người phụ nữ độc lập rất mạnh mẽ, vấn đề gì tự giải quyết được thì sẽ không xin người khác giúp đỡ.

Đúng lúc này, điện thoại của Vân Vũ Phi đổ chuông.

“A lô? Sếp Vân, người của tập đoàn Tây Thụy đến rồi”.

“Được, mời vào đi”.

Vân Vũ Phi cúp máy, cười vẻ xin lỗi với Trần Thái Nhật.

“Anh có thể ở lại chơi với Sở Sở một lát không? Tôi sang phòng họp bên cạnh ký hợp đồng, xong sẽ quay lại ngay”.

Vân Sở Sở nắm lấy tay Trần Thái Nhật.

“Dì cứ đi đi, chắc chắn chú sẽ đồng ý thôi”.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ gật đầu.

Dù gì con gái anh cũng ở đây, để người khác trông anh không yên tâm.

Sau khi Vân Vũ Phi đi, Vân Sở Sở liền cười toe toét.

“Chú Trầ, dì cháu có xinh không?”

“Xinh... Ừa? Cháu hỏi cái này làm gì?”

“He he, chú không cần giấu cháu đâu, cháu sắp lên cấp hai rồi, cháu hiểu cả mà”.

Trầ Thái Nhật sững sờ, con nhóc lém lỉnh này nghĩ gì trong đầu không biết.

Đúng lúc này, phòng bên cạnh đột nhiên vang lên một tràng tiếng chửi rủa bằng tiếng Anh, giọng nói còn hơi quen tai.

Trầ Thái Nhật nhú mày, tập trung sự chú ý vào tai.

Tiếng nói ở phòng họp bên cạnh lập tức trở nên rõ ràng.

“No, no, tổng giám đốc Vân, nếu công ty các cô không ký hợp đồng này, thì chúng tôi chỉ đành hủy bỏ kế hoạch rót vốn thôi”.

“Anh Ed, các anh đây là tăng giá còn gì! Đã bàn là lấy số vốn hai trăm bốn mươi triệu tệ để đổi lấy ba mươi phần trăm cổ phần của Vân Thị, sao mới được hai ngày lại thành năm mươi phần trăm thế?”

“Chúng tôi biết rất rõ về Vân Thị, nếu không có số vốn đầu tư của chúng tôi thì các cô chỉ có chết thôi. Vào lúc quan trọng như thế này, chúng tôi tăng ít cũng bình thường mà”.

“Tăng ít? Các anh làm vậy chẳng khác gì nhân lúc cháy nhà hôi của! Vân Thị của chúng tôi dù gì cũng có giá trị một tỷ, anh chỉ dùng hơn hai trăm triệu đã muốn chiếm một nửa cổ phần, lại còn đòi nắm quyền khống chế cổ phần! Thật là bỉ ổi!”

“Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ, cô chỉ còn cách này thôi”.

“Chúng ta đã ký hợp đồng giai đoạn đầu rồi, các anh không thể lật lọng như thế được, nếu không chúng tôi sẽ nhờ pháp luật can thiệp!”

“Cô Vân, trên hợp đồng không hề nói rõ thời gian thanh toán cụ thể, nếu chúng tôi muốn thì để ba tháng sau vẫn hoàn toàn hợp pháp. Nhưng đến lúc đó chẳng phải là Vân Thị cũng không còn tồn tại sao?”

Bộp!

Tiếng tài liệu bị ném lên bàn.

Trần Thái Nhật nhú mày, đứng bật dậy.

Cốc cốc cốc.

“Vào đi!”, giọng nói của Vân Vũ Phi nghe hơi run rẩy, rõ ràng là đang tức giận.

Trần Thái Nhật đẩy cửa phòng họp, chậm rãi bước vào.

Trong phòng có không ít người, bên trái có mười mấy người, nhìn có vẻ đều là quản lý cấp cao của Vân Thị, Vân Vũ Phi ngồi ở ghế chủ tịch đàm phán với người Tây, chính là gã Ed.

Cửa vừa mở ra, tất cả mọi người đều dồn mắt nhìn Trần Thái Nhật.

Ed và Hình Cường ngồi ở bên phía Vân Thị đều kinh ngạc.

“Sao lại là cậu?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: Hai Trăm Năm Mươi Triệu Tệ Nhiều Lắm Sao?

Trong phòng, ngoài Vân Vũ Phi ra, không ai quen biết Trần Thái Nhật cả, ai nấy đều tỏ vẻ khó hiểu.

Vân Vũ Phi cũng không hiểu gì, cả người sửng sờ.

Hình Cường ngẩng ở đó, nhú mào, có cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt.

Trần Thái Nhật nhướng mày nhìn Hình Cường và Ed.

“Hai người cũng có mặt à...”

“Cậu câm miệng!”, Hình Cường đột nhiên kêu lên, khiến mọi người xung quanh ngẩn ra.

Trong này toàn là các quản lý cấp cao của công ty, chắc vẫn chưa ai biết chuyện vừa nãy hắn bị ngã chổng vó ở cửa thang máy.

Bây giờ nhìn thấy Trần Thái Nhật, Hình Cường chỉ sợ anh nói ra chuyện đó.

Giám đốc marketing của công ty bị một cô bé đánh cho te tua, lại còn phải quỳ dưới đất xin lỗi trước mặt mọi người.

Quan trọng là hắn còn ra tay với trẻ con trước.

Các công ty bình thường mà xảy ra chuyện này thì chắc chắn sẽ trở thành scandal, nhà họ Hình vốn dĩ cũng chỉ là kẻ ngoại lai ở Vân Thị.

Bây giờ các cổ đông đều có mặt, nếu để họ biết chuyện này, sợ là hắn cũng mất cái chức giám đốc marketing.

“Bảo vệ!”

Cộp cộp cộp! Bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Mấy người mặc đồng phục bảo vệ xông vào.

Hình Cường ra vẻ uy phong của lãnh đạo cấp cao trong công ty, ra lệnh.

“Mau đuổi người này ra ngoài, hôm nay cậu ta đến công ty để gây sự, còn vô duyên vô cớ khiến người khác bị thương, bắt luôn cậu ta đến đồn cảnh sát đi”.

Hình Cường tác oai tác quái ở công ty đã lâu, vừa là cổ đông vừa là quản lý cấp cao, các bảo vệ cũng không dám làm trái lệnh của hắn.

Các nhân viên quản lý khác của tập đoàn Vân Thị cũng không cảm thấy có gì khúc mắc, dù gì họ cũng đều là những người thành công trong giới kinh doanh, thấy Trần Thái Nhật ăn mặc đơn giản như thế, trong lòng cũng có chút khinh thường.

Đúng lúc mấy tên bảo vệ định tóm lấy Trần Thái Nhật.

“Khoan đã!”

Vẻ mặt Vân Vũ Phi khó hiểu.

“Giám đốc Hình, anh làm cái gì vậy?”

“Sếp Vân, cô không biết đâu, cái tên này có vấn đề về thân kinh đấy! Vừa rồi nhân lúc bảo vệ lơ là, cậu ta còn lén dẫn một cô bé lên vào công ty gây sự!”

Hình Cường sợ Vân Vũ Phi hỏi kỹ quá, liền đổ mọi tội lỗi lên đầu Trần Thái Nhật.

“Bọn họ chặn đường tôi, giả vờ bị tôi va phải, rồi bắt đền tôi mười nghìn tệ! Cái tên này còn nằm lì dưới đất đòi tiền tôi, con bé kia còn to mồm nói nếu không đưa tiền sẽ kiện tôi kìa!”

“Cô cũng biết nhân phẩm tôi mà, danh tiếng của quản lý cấp cao tập đoàn Vân Thị sao có thể bị hủy hoại bởi loại người này chứ, phải đuổi ngay bọn họ ra ngoài!”

Nghe Hình Cường kể lễ, sắc mặt Vân Vũ Phi ngày càng khó coi.

Gây sự? Mười nghìn tệ?

Một người có thể xóa sổ hai gia tộc giàu có ở An Thành là nhà họ Lôi và nhà họ Trần trong một nốt nhạc mà thiếu mười nghìn tệ sao?

Thậm chí cô còn nghi ngờ, nếu có mười nghìn tệ rơi dưới đất, Trần Thái Nhật còn chẳng có hứng cúi xuống nhặt ấy.

Đáng giận hơn là tên khốn Hình Cường này còn nói cô bé đi cùng anh vu cáo đòi kiện hắn.

Đó là Vân Sở Sở, là cháu ruột của cô, một trong những người thừa kế của nhà họ Vân đấy!

Cả tập đoàn Vân Thị cũng có phần của cô bé, nói cô bé là cô chủ nhỏ của tòa nhà này cũng không quá.

Hơn nữa cô bé mới học lớp bốn.

Đúng là muốn chửi bậy mà phải kìm lại.

Ánh mắt Vân Vũ Phi nhìn Hình Cường chẳng khác gì nhìn một tên biến thái.

“Hình Cường... anh chờ chút đã”.

Vân Vũ Phi còn chưa nói xong.

Cửa phòng làm việc lại mở ra, Vân Sở Sở thò cái đầu nhỏ vào, khuôn mặt đáng yêu nhìn mọi người vẻ khó hiểu.

Hình Cường cuống đến mức nhảy dựng lên, hét lớn: “Chính là con bé này, hai người họ là cùng một giuộc! Bảo vệ đâu, còn ngờ ra đó làm gì? Mau đuổi hai đứa thần kinh này ra ngoài”.

Vân Sở Sở đầu tiên là sững sờ, sau đó nhìn một lượt đám người, lúc nhìn thấy Vân Vũ Phi, ánh mắt cô bé đột nhiên dừng lại, cười toe toét.

“Dì ơi!”

Không khí trong phòng lập tức đóng băng.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng đều quay sang nhìn Vân Vũ Phi.

Nguyên nhân rất đơn giản, tất cả các quản lý cấp cao có mặt ở đây, chỉ có cô là nữ.

Lần này thì to chuyện rồi.

Hình Cường như bị hóa đá, không hiểu chuyện gì xảy ra, hết nhìn Vân Vũ Phi lại nhìn Vân Sở Sở.

Hình như... cũng hơi giống nhau.

Dì là sao?

Tổng giám đốc của tập đoàn Vân Thị là dì của con nhóc này?

Thế chẳng phải con nhóc này là người của nhà họ Vân sao...

Vừa nghĩ đến đây, Hình Cường đột nhiên cảm thấy sau lưng túa mồ hôi lạnh, chỉ muốn đào cái hố rồi tự chôn mình.

Vân Vũ Phi dở khóc dở cười, lắc đầu.

“Sở Sở, sao cháu lại đến đây? Dì đang họp mà”.

“À! Cháu thấy chú qua đây nên mới đi theo, không có gì đâu ạ, cháu sang phòng bên chơi máy tính đây”.

Nói xong liền đi mất.

Không khí trong phòng họp như nén một quả bom, tất cả các quản lý cấp cao Vân Thị đều nhin cười, ai cũng sắp không nhin nổi, bờ vai rung rung.

Tuy đi đầu hòa mở mát lạnh, nhưng trán Hình Cường vẫn không ngừng chảy mồ hôi ròng ròng.

“Chuyện đó... sếp Vân...”

“Đó là cháu ngoại tôi, Vân Sở Sở, một trong những người thừa kế của tập đoàn Vân Thị. Hình Cường, anh ra ngoài trước đi, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với anh về chức vụ giám đốc của anh”.

Hình Cường hết hy vọng hoàn toàn, ngã ng ối xuống ghế. Lần này thì đụng phải hòng súng thật r ồi, còn là súng trường, một viên chết luôn.

Tất cả các quản lý cấp cao đều nhin hẩn như một thẳng ngốc.

Ừ, đúng là cũng giống thật.

Đúng lúc này, một người bất ngờ lên tiếng.

“Tổng giám đốc Vân, tôi hy vọng giám đốc Hình có thể tiếp tục tham gia cuộc đàm phán của chúng ta”.

Gã Tây Ed dùng tay xoắn mấy sợi tóc trên đầu, nói với giọng điệu đùa cợt.

Tất cả các quản lý cấp cao của tập đoàn Vân Thị, bao g ồm cả Vân Vũ Phi, đầu tỏ vẻ không thể tin được.

Cái gã Ed này nói có ẩn ý cả đấy.

Việc làm ngày hôm nay của Hình Cường rõ ràng đã khiến hẩn mất sự tin tưởng của Vân Vũ Phi, chức vụ cũng không giữ được.

Nhưng gã Ed này lại công khai ra mặt, muốn giữ Hình Cường lại để đàm phán.

Nếu dùng mối quan hệ quốc tế để so sánh thì chẳng khác gì Mỹ Quốc can thiệp trực tiếp vào việc đi đầu chuyển nhân sự của Hoa Quốc.

Nhưng Ed lại rất tự tin.

Đàm phán đến hiện giờ, tất cả mọi người đều nghĩ tới tình hình vừa này.

Rất có khả năng Vân Thị sẽ bị tập đoàn Tây Thụy cưỡng chế khống chế cổ phần.

Sự việc của Hình Cường đúng lúc cho gã Ed một cơ hội để lập uy cho tập đoàn Tây Thụy.

Sắc mặt Vân Vũ Phi lạnh lùng.

“Anh Ed, hình như đây là chuyện nội bộ của công ty chúng tôi thì phải”.

“Tổng giám đốc Vân, hình như cô cũng không còn lựa chọn nào khác thì phải, dù gì số vốn của tập đoàn Tây Thụy chúng tôi là cơ hội duy nhất để Vân Thị sống sót. Cô vẫn nên nể mặt tôi thì hơn”.

Tất cả mọi người phía tập đoàn Vân Thị đều im lặng.

Gã nói đúng sự thật.

Vân Thị quả thực đã rơi vào đường cùng về mặt tài chính.

Hình Cường ở bên kia cảm động đến phát khóc, nước mắt nước mũi nhìn Ed.

“Anh Ed, cảm ơn sự ủng hộ của anh và tập đoàn Tây Thụy”.

“Hình, anh yên tâm đi, sau này ở công ty, anh chính là người bạn tốt nhất của tập đoàn Tây Thụy chúng tôi, cá nhân tôi cảm thấy, tập đoàn Vân Thị đang thiếu một phó giám đốc như anh”.

Hình Cường gật đầu lia lịa, vẻ mặt nhìn các quản lý cấp cao cũng thay đổi, bỗng chốc trở nên tự tin hẳn.

Đây gọi là lợi ngược dòng.

Vốn dĩ hẳn đặc tội Vân Vũ Phi, tưởng rằng mình sắp mất chức.

Kết quả lại được cổ đông lớn tương lai là tập đoàn Tây Thụy nhìn trúng, đi đâu này chẳng khác gì hẳn được đề bạt công khai.

Biết chọn đội mới là quan trọng nhất!

Hình Cường bỗng chốc có chí viện mạnh nhất, lưng liền thẳng hẳn lên.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật chậm rãi bước về phía bàn họp, đặt mông ng ồi xuống bên cạnh Vân Vũ Phi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Hình Cường lập tức ra vẻ chủ nhân, chồm chọc nói.

“Oắt con! Đây là cuộc họp quan trọng, chỉ có những quản lý cấp cao như tôi mới được tham gia, cho dù cậu quen biết sếp Vân thì cũng không có tư cách, công ty sắp thay đổi người nắm giữ cổ phần rồi”.

Trần Thái Nhật thản nhiên lên tiếng: “Ồ? Thay đổi kiểu gì? Lẽ nào tập đoàn Vân Thị không phải nhà họ Vân làm chủ nữa sao?”

“Ha ha ha! Cậu điếc à? Vừa rồi anh Ed đã nói rồi, hai trăm bốn mươi triệu tệ, một nửa cổ phần của Vân Thị sẽ được nhượng lại cho tập đoàn Tây Thụy, nhà họ Vân không đảm đương nổi nữa rồi”.

Trong số các quản lý cấp cao cũng có người ủng hộ nhà họ Vân, nhưng Ed đang ở đây, họ cũng không dám đặc tội “cổ đông lớn” tương lai. Rất nhiều người chỉ đành siết chặt nắm tay, nhìn Hình Cường đang vênh vao.

Ed tỏ vẻ đã nắm chắc phần thắng, hơi ngửa người ra sau, bắt đầu thông thả xoay chiếc bút máy hàng hiệu trong tay.

Khuôn mặt xinh đẹp của Vân Vũ Phi hơi mệt mỏi, dường như cũng không muốn tranh cãi thêm nữa.

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế, nhìn tên người Tây đang dương dương đắc ý và Hình Cường đang cáo mượn oai hùm, tỏ vẻ khó hiểu.

“Hai trăm bốn mươi triệu tệ nhiều lắm sao?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: Thiếu Tiền Phải Nói Với Tôi Chứ

Trần Thái Nhật vừa nói xong, Ed và Hình Cường lập tức bật cười.

Vân Vũ Phi cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Các quản lý cấp cao khác của tập đoàn Vân Thị đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng mọi người đều nghĩ thẳng nhãi này đúng là không biết trời cao đất dày gì cả.

Hình Cường cười ngặt nghẽo.

“Ha ha ha! Oắt con, sáng nay cậu mới ăn mật báo gan hùm à? Cũng to mồm gớm! Hai trăm bốn mươi triệu tệ, tôi sợ là cũng khó mà giải thích với loại què mùa như cậu xem là bao nhiêu tiền”.

Về mặt Ed cũng đầy mỉa mai, cười nói với Vân Vũ Phi.

“Tổng giám đốc Vân, đây là bạn cô à? Tôi thấy cô nên gọi một chuyên gia tâm thần cho cậu ta đi, cậu ta điên thật rồi”.

Trần Thái Nhật chẳng thèm quan tâm tới bọn họ, quay đầu nói với Vân Vũ Phi bên cạnh.

“Vân Thị thiếu vốn thật sao?”

“Ừ”, đôi mắt tuyệt đẹp của Vân Vũ Phi buồn bã, không cam lòng gật đầu.

“Thế thì tôi phải quản rồi, thiếu tiền thì phải nói với tôi chứ”.

Vân Vũ Phi mất chữ A mồm chữ O, tỏ vẻ hoài nghi, nói với giọng điệu không chắc chắn.

“Anh muốn làm gì?”

“Chẳng phải là vốn sao? Tôi cũng có thể đưa cho cô mà”.

“Công ty thiếu tận hơn hai trăm triệu tệ đấy!”

“Thế thì sao chứ?”

Hình Cường và Ed ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, cười như điên.

Tiếng cười ngặt nghẽo vang khắp cả phòng họp, càng khiến những quản lý cấp cao của Vân Thị thấy tuyệt vọng hơn.

Vân Vũ Phi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tôi không đùa với anh đâu, với lại, Vân Thị còn có khúc mắc với anh, tôi không thể lấy tiền của anh được”.

Giọng nói của Trần Thái Nhật vô cùng kiên định.

“Bây giờ có người muốn cướp cổ phần của Vân Thị, cô phải lấy tiền của tôi, Vân Thị có một phần của Sở Sở, chuyện của Sở Sở tôi có thể bỏ mặc sao?”

Vân Vũ Phi sửng sốt.

Nếu quyên nắm cổ phần của tập đoàn Vân Thị mà thay đổi, thì một phần lợi ích mà Vân Sở Sở có thể thừa kế cũng bị tổn thất.

Trần Thái Nhật lại là bố ruột của Sở Sở.

Lúc này, đúng là anh cũng nên ra tay thật.

Lý thì là vậy, nhưng đâu phải thiếu mỗi hai trăm triệu tệ.

Mà là tròn hai trăm bốn mươi triệu tệ!

Vân Vũ Phi cũng trải qua bao khó khăn, tìm mấy tập đoàn đầu tư mới tìm được một tập đoàn lớn có thể rót nhiều vốn như tập đoàn Tây Thụy.

Người bình thường thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ?

Nhưng Trần Thái Nhật chẳng tỏ vẻ nao núng, anh cầm điện thoại, gọi đến một số.

Sau ba tiếng chuông thì có người nghe máy.

“A lô, chuyển hai trăm năm mươi triệu tệ vào tài khoản của tập đoàn Vân Thị”.

Rồi anh cúp máy.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Quay phim chắc?

Bây giờ, đến các quản lý của Vân Thị cũng có người không nhận được muốn cười nhạo Trần Thái Nhật.

Một cuộc điện thoại chuyển luôn hơn hai trăm triệu tệ sao?

Hơn nữa còn dư ra mười triệu tệ so với yêu cầu của Vân Thị.

Ngân hàng do nhà cậu mở chắc? Không cần phải phê duyệt sao?

Hình Cường ở bên cạnh có vẻ rất vui, mắt hấn đỏ lên, lập tức mở lời.

“Chỉ nói suông là có thể bù được số vốn còn thiếu của Vân Thị sao? Đúng là nực cười, Hình Cường tôi nói luôn, trong vòng nửa tiếng, nếu có hơn mười nghìn tệ chuyển từ chỗ cậu đến tập đoàn Vân Thị...”

Trần Thái Nhật hơi có hứng thú.

“Thì sao nào?”

Hình Cường đập chiếc bút trong tay xuống bàn, vô cùng hùng hổ.

“Tôi sẽ uống nước trong bồn cầu của nhà vệ sinh công cộng ở tầng này!”

Tất cả mọi người đều bị lời cá cược của Hình Cường làm cho hết hồn.

Đường Đường là giám đốc marketing của một công ty lớn mà lại chơi lớn như vậy.

Nhưng mọi người cũng không để ý lắm, dù sao hành động của Trần Thái Nhật cũng giống như đùa hơn.

Hai trăm năm mươi triệu tệ...

Mọi người đều nhìn Trần Thái Nhật, chờ xem dáng vẻ há miệng mắc quai của anh.

Trần Thái Nhật thản nhiên gật đầu: “Cứ quyết định thế đi, ai thua thì người đấy uống”.

Vân Vũ Phi biến sắc, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật đầy lo lắng, nhưng trong lòng lại thầm mơ tưởng.

Trải qua mấy chuyện với Trần Thái Nhật, cô biết anh là một người có cảnh giới tinh thần cao đến mức nào, trước giờ anh không làm chuyện gì mà không nắm chắc.

Nhưng, tận hai trăm năm mươi triệu tệ... tiền mặt!

Đây không phải số tiền mà nhà giàu bình thường có thể bỏ ra được.

Thậm chí trong phạm vi cả nước cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trần Thái Nhật nở nụ cười với Vân Vũ Phi.

“Nhớ mời tôi đi ăn đấy nhé”.

Trong lòng Vân Vũ Phi ấm áp hẳn, không khỏi thấy hơi cảm động.

Người đàn ông này cũng rất có trách nhiệm, tuy nói là vì con gái mình, nhưng chị gái đúng là không nhìn nhầm người.

Ánh mắt Vân Vũ Phi vô thức nhìn sang sườn mặt Trần Thái Nhật, không rời đi được.

Coi như là đồ dành mình đi, nhưng nhớ là thật thì sao?

Vân Vũ Phi bỗng cảm thấy hơi mong chờ.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng giày cao gót.

Cộp cộp cộp.

Rầm!

Cửa phòng họp bị đẩy mạnh ra.

Một cô gái mặc đồng phục vest, đeo thẻ kế toán, vội vàng lao vào, nhanh chóng đến trước mặt Vân Vũ Phi.

“Tổng giám đốc Vân, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Sao thế?”

“Tài khoản công ty đột nhiên nhận được một khoản tiền, tròn hai trăm năm mươi triệu tệ! Phòng kế toán chúng tôi đã kiểm tra ba lần, là thật ạ!”

Lời cô kế toán chẳng khác gì tia sét, đánh thẳng vào đầu những người có mặt.

Ai nấy đều sửng sốt.

Gã Ed của tập đoàn Tây Thụy vốn đang tươi cười tự rót trà cho mình, giây phút nghe được tin này, vẻ mặt và động tác của gã cũng cứng lại.

Nước trà tràn ra ngoài ly, đổ cả vào quần, nhưng gã vẫn không có phản ứng gì.

Hai bàn tay thon dài của Vân Vũ Phi nắm chặt tay vịn ghế, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, không thốt nổi lời nào.

Vẻ mặt Hình Cường là đặc sắc nhất, vốn dĩ hắn đang vui mừng tưởng mình chắc chắn giành phần thắng cơ. Lúc này, mặt hắn đỏ bừng, siết chặt nắm tay, dường như đã lên đến đỉnh cao của đời người.

Tin tức bất ngờ này bỗng chốc khiến hắn hiểu ra, đời người lên voi xuống chó.

Vẻ mặt hắn thay đổi, méo mó, rối rắm, rồi bùng phát, như sắp phát điên.

“Không thể nào!”

Tiếng gằn của Hình Cường không thay đổi được bất cứ chuyện gì, cô kế toán lập tức đưa một tờ chứng từ chuyển khoản vừa được in ra, đưa cho tất cả các quản lý cấp cao của Vân Thị chuyền tay nhau đọc.

Vân Vũ Phi xem xong, lặng lẽ lau giọt nước mắt ở khóe mi.

Thời gian này cô đã phải gánh chịu áp lực quá lớn.

Bây giờ đột nhiên có bước ngoặt mới, cảm giác như trải qua một giấc mơ.

Cô nhìn Trần Thái Nhật, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi tắn, đủ để khiến người ta nín thở.

“Cảm ơn anh, Vân Thị đã được an toàn rồi”.

Các quản lý cấp cao khác chuyền tay nhau xem tờ chứng từ chuyển khoản kia, ai nấy đều phải kinh ngạc, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật cũng không còn vẻ khinh thường nữa.

Cái gì gọi là thực lực?

Đây mới là thực lực thực sự!

Một cuộc điện thoại là có thể đi đầu động luôn số vốn hai trăm năm mươi triệu tệ.

Số tiền như vậy, ở khắp An Thành, cho dù là nhà họ Vi tự xưng giàu nhất, sợ là cũng khó mà làm được.

Đây không phải là tài sản, mà là tiền mặt.

Tập đoàn Tây Thụy đã có thực lực hùng hậu rồi, mà hơn hai trăm triệu tệ cũng phải chia làm ba lần để chuyển.

Trần Thái Nhật này đúng là sâu không lường được!

Hình Cường điên cuồng cướp lấy chứng từ chuyển khoản, lật đi lật lại nhìn chăm chăm cả nửa phút.

Đột nhiên, cả người hắn như bị rút cạn sức lực, ngã ngửa xuống ghế.

Vân Vũ Phi lấy lại chứng từ, ném vào mặt gã Ed của tập đoàn Tây Thụy.

“Anh Ed, tôi nghĩ hợp tác giữa Vân Thị và tập đoàn Tây Thụy đến đây là kết thúc được rồi”.

“Không! Cô không thể làm thế được!”, Ed tỉnh táo lại, khuôn mặt không còn vẻ trấn tĩnh nữa, thay vào đó là hoảng hốt.

“Chúng ta chắc chắn vẫn còn cơ hội hợp tác, Vân Thị của các cô vẫn cần tiền đúng không?”

Vân Vũ Phi xua tay, nói đầy chắc chắn: “Đúng là cần thật, nhưng chúng tôi không muốn cần tiền của quý công ty nữa”.

Gã Ed ngây người ra.

Tập đoàn Tây Thụy thực hiện chiến lược ra sức ép, gần như đã nắm chắc phần thắng.

Tình hình tài chính của tập đoàn Vân Thị, và thời cơ gia nhập của Tây Thụy vốn đã chắc như đinh đóng cột.

Mất thấy có thể dùng hơn hai trăm triệu để lấy được quyền khống chế cổ phần của một công ty trị giá một tỷ.

Nếu lần này thành công, tập đoàn Tây Thụy sẽ cho gã ít nhất mấy chục triệu tệ.

Nhưng bây giờ thì hỏng hết cả rồi.

Chấm dứt hợp tác, tập đoàn Vân Thị đã có “kim chủ” mới.

Hành vi thay đổi hợp đồng phút chót, tăng giá gây áp lực của tập đoàn Tây Thụy, và việc thao túng đi đầu động nhân sự Vân Thị của Ed lúc này.

Tất cả đều trở thành trò cười!

Cả người Ed run lên, nhìn sang Trần Thái Nhật thái độ dửng dưng ở bên cạnh.

“Cậu... rốt cuộc cậu là ai?”

Trần Thái Nhật thản nhiên đáp: “Anh còn chưa có tư cách được biết”.

Tất cả mọi người có mặt không còn dám coi thường người đàn ông này nữa.

Chỉ trong mấy phút đã đi đầu động được số tiền hai trăm năm mươi triệu tệ.

Đúng là kỳ tích!

Hình như đột nhiên nghĩ ra gì đó, Trần Thái Nhật quay đầu sang nhìn Hình Cường mặt mũi đờ đẫn ở bên cạnh.

“Anh có thể đến nhà vệ sinh, chọn một cái bồn cầu sạch sẽ chút”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: Vây Mà Lại Trở Thành Cỗ Đông Lớn

Khuôn mặt Hình Cường lập tức đỏ bừng, khó coi giống như vừa ăn phải ru ồi nặng.

Dường như hắn đã quên mất vẫn còn một vụ cá cược chưa hoàn thành.

Giọng điệu của Trần Thái Nhật mang theo vẻ chân thực đáng tin.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Hình Cường.

Quả nhiên, con người nếu ra vẻ quá mức, nhất định sẽ bị báo ứng.

Hắn từng nói nếu Trần Thái Nhật có tiền chuyển vào tài khoản của tập đoàn thì hắn sẽ uống nước trong bồn cầu của nhà vệ sinh công cộng.

Bây giờ tiền của Trần Thái Nhật đã chuyển vào tài khoản thật.

Hơn nữa, một lần chuyển hắn hai trăm năm mươi triệu tệ.

Đây khác gì là tát bôm bốp vào mặt hắn.

Trần Thái Nhật dùng tiền dạy cách làm người, thực sự là khiến hắn không có cách nào để chối cãi.

Hình Cường muốn kéo dài thời gian tranh cãi thêm vài câu.

“Tôi, tôi...”

Trần Thái Nhật hơi cau mày, khí thế tỏa ra tập trung lên người Hình Cường.

“Nếu như anh dám nuốt lời thì tôi bảo đảm, thứ anh uống trong bồn cầu sẽ không chỉ là nước thôi đâu!”

Hình Cường cứng đờ, sau lưng toát mồ hôi lạnh, cả người như rơi vào hầm băng, cứ như thể nhìn thấy sự khủng bố trong vực thẳm.

Lúc này, Trần Thái Nhật khiến người ta có cảm giác anh ng ồi tít trên cao, tựa như thay mặt cho sự uy nghiêm của đạo trời, không thể làm trái, nếu sơ suất một chút sẽ bị thiêu đốt thành tro bụi.

Áp lực đè nén vô hạn!

Không thể chống cự!

Sẽ chết, nếu như không nghe theo nhất định sẽ chết!

Biểu cảm trên mặt Hình Cường đã bộc lộ hết tất cả những gì hắn đang nghĩ.

Vân Vũ Phi nhìn Hình Cường với ánh mắt xem thường.

Tên này, đầu tiên là vu khống Vân Sở Sở, sau đó là trong thời khắc mấu chốt của cuộc đàm phán thì lại tỏ rõ lập trường sẽ đứng về phía tập đoàn Tây Thụy.

Vậy mà trước đây cô còn giao nhiệm vụ cho loại người ăn cây táo rào cây sung như hắn, đúng là mắt mù r ối.

Hắn chính là nội gián trong tập đoàn Vân Thị, là kẻ phản bội từ đầu đến cuối!

Chỉ bắt hắn chịu khổ một chút đã là quá hời cho hắn r ối.

“Bảo vệ! Cần điện thoại ghi hình lại”, Vân Vũ Phi ra lệnh.

Ba tên bảo vệ đứng ngoài cửa nghe thấy mệnh lệnh của tổng giám đốc công ty, không chút do dự kéo Hình Cường ra ngoài.

“Tổng giám đốc! Tôi...”

Không ai nghe rõ hắn nói cái gì, cũng không ai thêm quan tâm đến hắn.

Khoảng mười phút sau.

Ba nhân viên bảo vệ kéo Hình Cường đã nôn không biết bao nhiêu lần trong bốn lần trở lại phòng họp.

Trần Thái Nhật liếc nhìn video trong điện thoại của bảo vệ.

Ừ, quả nhiên chân thực.

Biểu hiện của Hình Cường trong video có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Sống không bằng chết.

Vân Vũ Phi chán ghét gọi bảo vệ kéo Hình Cường ra ngoài.

Lúc này, Trần Thái Nhật mới quay đầu, ánh mắt hờ hững nhìn Ed của tập đoàn Tây Thụy.

“Cho anh ba giây rút khỏi đây, có lẽ công ty các anh có tiền, nhưng Vân Thị tuyệt đối không phải là nơi mà các anh có thể tranh giành quyền lợi”.

Ed nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, run rẩy chậm rãi đứng dậy.

Vốn dĩ gã muốn thừa nước đục thả câu, muốn lập công lớn cho tập đoàn Tây Thụy để nhận được khoản hoa hồng lớn, không ngờ cuối cùng mọi việc lại thành ra như thế này, trở về có khả năng còn phải chịu phạt từ lãnh đạo cấp cao của tập đoàn.

Ed nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt sâu xa, dường như muốn nhớ kỹ người trước mặt này.

“Trần, tổng giám đốc Vân, chúng ta sẽ còn gặp lại”.

Dứt lời, Ed cấn áo vest trên lưng ghế, rời khỏi phòng họp với vẻ mặt lạnh lùng.

“Quá tốt rồi! Vân Thị được cứu rồi!”

“Muôn năm!”

Cảm xúc của các quản lý cấp cao Vân Thị bị dồn nén từ lâu liền bùng nổ.

Mọi người hoan hô ăn mừng.

Trong một doanh nghiệp ước tính trị giá một tỷ tệ, những người có thể làm đến vị trí quản lý cấp cao đều là những nhân viên cũ của công ty.

Không nói đến đãi ngộ tốt, quan trọng nhất là họ đều có tình cảm với công ty.

Bây giờ, Trần Thái Nhật không đưa ra bất cứ điều kiện gì mà thẳng thừng chuyển một số tiền mặt lớn đến cứu vớt Vân Thị.

Họ có cảm giác như từ trong đêm đen thấy được ánh sáng!

Do đó, tất cả mọi người đều cảm thấy ngay cả bầu trời cũng trong xanh lạ thường.

Vân Vũ Phi chậm rãi đứng dậy, trịnh trọng chìa tay về phía Trần Thái Nhật.

“Bắt tay đi, hôm nay thật sự cảm ơn anh”.

Trần Thái Nhật nắm lấy bàn tay trắng trẻo đẹp đẽ ở trước mặt, khẽ nở nụ cười.

“Chỉ tiện tay giúp đỡ chút thôi”.

Vân Vũ Phi lắc đầu.

“Tôi càng ngày càng không thể nhìn thấu được anh, Sở Sở có người bố như anh đúng thật là không tui”.

Hai người đứng đối diện nhau, trong ánh mắt cả hai đều hiện lên vẻ ấm áp.

Vân Vũ Phi háng giọng, ý bảo các quản lý cấp cao của Vân Thị yên lặng.

“Hôm nay, tôi vẫn còn vài chuyện phải tuyên bố với mọi người”.

“Thứ nhất, đuổi giám đốc mảng marketing Hình Cường ra khỏi công ty, vĩnh viễn không tuyển dụng nữa!”

“Thứ hai, Vân Thị có thể thắng lớn như vậy đều là nhờ vào anh Trần Thái Nhật, anh ấy chính là ân nhân lớn nhất của chúng ta, vì thế tất cả các quản lý cấp cao đều phải nhớ kỹ đi đâu này”.

“Thứ ba, theo nguyên tắc cổ phần rút vốn của công ty, thay mặt hội đồng quản trị, tôi sẽ chuyển nhượng 30% cổ phần của công ty cho anh Trần, mọi người thấy thế nào?”

Trần Thái Nhật nghe thấy vậy liền sửng sốt.

Anh rút vốn vào tập đoàn Vân Thị vốn chỉ là chuyện nhỏ nhặt, chưa từng nghĩ đến việc sẽ có được cổ phần gì đó.

Nhưng Vân Vũ Phi đã tuyên bố như vậy, tất cả quản lý cấp cao có mặt ở đây đều nghe với vẻ rất nghiêm túc.

“Tôi đồng ý, hai trăm năm mươi triệu tệ của anh Trần đổi lấy 30% cổ phần, rất hợp lý”.

“Đồng ý, vốn dĩ định giao cho tập đoàn Tây Thụy, vậy mà đối phương lại đòi tăng giá, giờ giao lại cho anh Trần là quá hợp lý rồi”.

“Đồng ý, không có vấn đề gì”.

“Hoan nghênh sếp Trần gia nhập đại gia đình Vân Thị”.

“Hoan nghênh!”

Không biết là ai mở đầu, đột nhiên tiếng vỗ tay của các quản lý cấp cao Vân Thị vang lên.

Càng lúc càng lớn.

Bộp bộp bộp!

Ánh mắt sùng bái của mọi người đều tập trung lên người Trần Thái Nhật. Đột nhiên, trung tâm giữa phòng hình thành một lực hướng tâm, trên mặt tất cả mọi người đều tràn đầy hy vọng vào tương lai của công ty.

Ngay cả Vân Vũ Phi cũng vậy, cô nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt như phát sáng.

Trần Thái Nhật mỉm cười, cũng không giả vờ lãnh đạm, suy cho cùng, sau này nếu những người này có thể dốc hết sức lực thì tập đoàn Vân Thị nhất định sẽ có tương lai xán lạn, cũng tốt cho Sở Sở.

...

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc Vân Thị, Vân Sở Sở ngồi trên sofa đung đưa đôi chân nhỏ của mình, nhìn Vân Vũ Phi và Trần Thái Nhật ngồi đối diện xa xa, không nhận được đưa tay lên che miệng cười.

Trần Thái Nhật không hiểu gì, còn Vân Vũ Phi biết rõ trong đầu cô nhóc quỷ quái kia đang nghĩ cái gì, bỗng nhiên đỏ mặt.

Hai người nhỏ giọng trò chuyện với nhau, tránh Vân Sở Sở nghe thấy.

“Anh Trần, nhà họ Vân chiếm 50% cổ phần trong tập đoàn Vân Thị, có thể nói là cổ đông lớn nhất của công ty, nhưng thật ra cổ phần công ty cũng không phải chỉ có mỗi nhà tôi độc chiếm”.

“Bao gồm bố tôi Vân Khang, bác cả Vân Vinh, bác hai Vân Hoa, cô cả Vân Phương, có thể nói, thực ra anh là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Vân Thị!”

Trần Thái Nhật xua nhẹ tay.

“Tôi không có hứng thú với cái này lắm, chỉ là không muốn Vân Thị rơi vào tay kẻ khác thôi”.

Vô cùng khí phách.

Tốt xấu gì Vân Thị cũng có trị giá một tỷ tệ, trong trường hợp nhà họ Vân không liên kết bỏ phiếu thì gần như cổ đông lớn nhất tương đương với chức chủ tịch!

Ánh mắt của Vân Vũ Phi tràn đầy vẻ sùng bái nhìn về phía Trần Thái Nhật.

Hơi thở của đàn ông luôn rất có sức hấp dẫn.

Bá đạo mà có thực lực, lắm tiền nhiều của, quan trọng là đẹp trai, không ngờ người vậy vẫn còn tồn tại.

Vân Vũ Phi hơi say đắm.

Dường như cảm nhận được ánh mắt dao động của Vân Vũ Phi nhìn mình, Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Cô làm tổng giám đốc của Vân Thị không phải vẫn tốt đó sao, có thể chăm sóc tốt cho Sở Sở, cô ấy có người em gái như cô thì ở trên trời cũng có thể yên nghỉ rồi”.

Nhắc đến “cô ấy”, ánh mắt Vân Vũ Phi liền thay đổi.

Vân Vũ Tuệ - con gái cả của nhà họ Vân đã qua đời, mối tình đầu của Trần Thái Nhật.

Vừa nghĩ đến chị gái và người đàn ông này là tình đầu ý hợp, trong lòng Vân Vũ Phi không biết tại sao lại thấy hơi phức tạp và khó chịu.

Có đi đâu, cô lại quay đầu cười tự giễu, dù sao chị gái cũng đã mất rồi.

“Anh Trần, vậy anh, định lúc nào sẽ đi gặp bố tôi? Dù sao nhà họ Vân cũng đang tranh luận chuyện của Sở Sở”.

“Tranh luận gì?”

Vân Vũ Phi cảm thấy rất hồ thẹn và hơi do dự.

“Thực ra mấy người bác cả nghĩ rằng Sở Sở không phải là người của nhà họ Vân, nói con bé là đứa trẻ không danh không phận”.

Nghe đến đây, ánh mắt Trần Thái Nhật hơi đanh lại, lơ đãng phát ra một luồng sát khí.

Vân Vũ Phi nhẹ giọng nói tiếp.

“Tôi và bố mẹ hao tâm tổn trí, sợ Sở Sở cảm nhận được bầu không khí này trong gia tộc, cũng không nói nhiều về thân thế của con bé, dù sao nhiều năm như vậy cũng không có tin tức của anh”.

“Bây giờ anh đã trở về, chuyện này chúng ta phải bàn bạc lại, dù sao Sở Sở cũng là con gái duy nhất của chị”.

Trần Thái Nhật gật đầu: “Cô yên tâm, có tôi ở đây, Sở Sở ở nhà họ Vân nhất định sẽ không chịu chút oan ức nào”.

Đúng lúc này, Sở Sở đang ngồi ở phía xa đột nhiên hét lên sợ hãi.

Khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh đầy vẻ hoảng sợ, giờ điện thoại về phía Vân Vũ Phi hét lớn.

“Dì ơi! Không hay rồi, Lôi Lôi xảy ra chuyện rồi!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: Cô Bé Bị Bắt Cóc

Khuôn mặt Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi đều biến sắc, quay sang nhìn nhau, đi đến bên cạnh Vân Sở Sở hỏi rõ sự tình.

Vân Sở Sở đưa điện thoại qua cho hai người xem.

Trên màn hình là một thông báo tìm người, cô bé mất tích tên là Dương Vũ Lôi.

Nhìn thấy bức ảnh của cô bé này, Trần Thái Nhật có ấn tượng ngay.

Đó không phải bạn học cùng lớp vô cùng thân thiết, ngày nào cũng như hình với bóng với Vân Sở Sở sao?

Trong trí nhớ của anh, cô bé này vô cùng ngoan ngoãn và ít nói, thắt bím tóc hai bên hình sừng bò trông rất dễ thương.

Mấy ngày nay lúc tan trường, khi cô bé gặp Trần Thái Nhật thì còn lễ phép chào hỏi.

Bây giờ tự nhiên lại mất tích!

Thế nhưng, không chỉ có vậy, đi đâu khiến Trần Thái Nhật kinh ngạc hơn là lời chú thích ở trên thông báo tìm người này.

Bố mẹ của Dương Vũ Lôi nói rõ trong thông báo tìm người là chỉ cần có bất kỳ manh mối nào về tình hình hiện nay của Dương Vũ Lôi là đã có thể nhận tiền thưởng. Số tiền thưởng thật sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, lên tới mười triệu tiền mặt!

Chỉ cần một manh mối đã có thể nhận mười triệu tệ.

Con số này đủ để khiến một người bình thường vui sướng tới phát điên.

Nhìn thấy số ti ền này, Tr ần Thái Nhật không khỏi cau mày.

Nếu chỉ là đi lạc thông thường thì còn dễ b ề tìm lại.

Thế nhưng nếu như là bắt cóc hoặc là trò lừa đảo với mục đích tống ti ền thì thông báo tìm người này chẳng khác gì đang nói thẳng với tên tội phạm rằng cô bé là một bảo vật vô giá!

Người làm cha mẹ lại đang lo lắng tới mức hoảng loạn luôn r ồi.

Tr ần Thái Nhật vẫn nhớ rõ bố mẹ của Dương Vũ Lôi là một cặp vợ chồng thoát nhìn rất có khí chất của t ầng lớp tri thức, thường lái chiếc xe thương vụ màu đen tới đón con gái.

Bây giờ xem ra thân phận của cặp vợ chồng này không hề ềm thương, nếu không cũng chẳng thể nào bỏ ra được số ti ền thưởng lớn đến như thế.

Theo như những gì anh được chứng kiến khi tan trường hàng ngày, bọn họ vô cùng cứng ch ều cô con gái độc nhất này.

Bây giờ e rằng đang ở trên bờ vực sụp đổ r ồi nên mới đăng thông báo tìm người như vậy.

Tr ần Thái Nhật không rảnh để tò mò bối cảnh là người khác, nhưng tâm trạng của Vân Sở Sở dường như đã bị ảnh hưởng rất nhi ều.

Bạn thân chẳng rõ đang ở nơi nào, Vân Sở Sở cũng không còn dáng vẻ hiếu động hoạt bát như vừa nãy nữa, biểu cảm bu ồn bã, cả người không ngừng run rẩy, vành mắt đã bắt đầu ửng đỏ.

“Chú Tr ần, dì ơi, Lôi Lôi sẽ không sao đâu có phải không?”

Vân Sở Sở vẫn còn nhỏ, đối với việc bạn thân mất tích càng sợ hãi và nhạy cảm hơn người lớn.

Nhìn thấy biểu cảm của cô bé, Vân Vũ Phi li ền vội vàng an ủi.

Tr ần Thái Nhật hơi suy tư, đi đến trước mặt Vân Sở Sở.

“Sở Sở, Lôi Lôi rất quan trọng đối với cháu sao?”

Vân Sở Sở lập tức gạt đầu, nước mắt cũng đã rơi xuống từ trong khóe mắt.

“Lôi Lôi là người bạn tốt nhất của cháu, nếu như cậu ấy bị làm sao thì cháu cũng không dám tưởng tượng thêm nữa!”

“Vậy chú Trầ giúp cháu tìm Lôi Lôi v ềnhé, cháu đừng khóc nữa có được không?”

Trầ Thái Nhật vừa nói ra những lời này, đôi mắt của Vân Sở Sở đã mở to đ ầy kinh ngạc.

“Thật sao ạ?”

“Móc ngoéo nào”.

Hai bố con cùng nhau ước định, tâm trạng của Vân Sở Sở đã bình tĩnh hơn một chút, trong mắt ngập tràn sự tin tưởng dành cho Trầ Thái Nhật.

Nếu như muốn tìm người thì tuyệt đ ối không được mù quáng.

Mấu chốt chính là phải nhanh chóng xác định được vị trí của cô bé.

Với tình hình này, sự phối hợp từ phía chính quyền mới là vũ khí mạnh mẽ nhất.

Trầ Thái Nhật rút điện thoại ra.

“T ề Vũ, sử dụng hệ thống Skynet của thành phố An Thành giúp tôi tìm một người, lát nữa tôi sẽ gửi ảnh sang cho cô”.

...

Trời chập tối, ánh mặt trời le lói sắp tắt.

Trần Thái Nhật dẫn theo Vân Sở Sở cứ nằng nặc đòi đi cùng, còn cả một cặp vợ chồng khoảng chừng ba mươi tuổi và ba tên vệ sĩ cùng bước từ trên xe xuống, ánh mắt khoá chặt vào nhà kho cũ nát trước mặt.

“Chú Trần, Lôi Lôi thật sự đang ở đây sao?”

Trần Thái Nhật xoa đầu Vân Sở Sở, khẽ cười nói: “Chú nói ở đây là ở đây”.

Cặp vợ chồng đứng bên cạnh không ai khác chính là bố mẹ của Dương Vũ Lôi, bọn họ nhận được tin nhắn của Vân Sở Sở liền tức tốc dẫn theo vệ sĩ chạy đến ngay.

Người đàn ông tên là Dương Hồng, người phụ nữ tên Tân Minh Lệ, vẻ ngoài trông rất tri thức, nói năng lễ độ, thể hiện được khí chất của con nhà gia giáo.

Nhưng lúc này, gương mặt hai người chỉ đầy vẻ hoảng hốt, bất an, lo lắng, còn có cả nỗi nghi hoặc đối với việc chuyển đi này có thể thành công hay không.

Tân Minh Lệ vô cùng sốt ruột, hai tay túm chặt lấy tay áo của chiếc áo khoác ngoài màu cà phê.

“Cậu Trần, thông tin cậu báo với chúng tôi là thật sao? Lôi Lôi thật sự đang ở đây à?”

“Đúng vậy”.

“Vậy tại sao lại không cho chúng tôi báo cảnh sát chứ? Báo với phía cảnh sát, nếu như nhà chúng tôi yêu cầu thì có thể đi đầu động những thiết bị tốt nhất như trực thăng, xe chống đạn,... đến chi viện với tốc độ nhanh nhất”.

“Tránh bứt dây động rừng”.

“Lỡ như Lôi Lôi gặp nguy hiểm thì phải làm sao? Tôi đã dẫn theo ba vệ sĩ trong nhà, nếu như đối phương đông người...”

“Kẻ xấu chỉ có hai người, nhưng võ công rất cao, e rằng đã biết được thân phận của cô bé và muốn trở nên giàu có, mấy vệ sĩ mà anh mang theo không phải đối thủ của bọn chúng”.

Nghe thấy những lời này, mặt hai vợ chồng nhà họ Dương liền biến sắc.

Thân phận của bọn họ thật sự không tầm thường, trước đây vì quá lo lắng hoảng loạn nên mới đăng thông báo tìm người như vậy, bây giờ đã rất hối hận, nghe Trần Thái Nhật nói như vậy thì càng lo lắng hơn.

Trong số ba tên vệ sĩ, đáy mắt tên cầu đầu chợt loé lên vẻ khinh thường, cố ý đập cây côn sắt trong tay, cơ bắp trên cánh tay thể hiện rõ sức mạnh cường bạo.

“Anh Dương, đừng tin mấy lời nhảm nhí của tên này, cô chủ chưa chắc đã ở đây, nếu như có thì ba anh em chúng tôi nhất định có thể cứu ra ngoài”.

Ba tên vệ sĩ này do nhà họ Dương mời về với số tiền rất lớn, võ nghệ thật sự không hề tầm thường.

Nghe thấy những lời họ nói, cơ mặt của Dương Hồng và Tân Minh Lệ cũng thả lỏng một chút.

Dương Hồng cũng nhìn về phía Trần Thái Nhật với vẻ kỳ quái.

“Cậu Trần, sao cậu biết Lôi Lôi đang ở đây thế?”.

“Tôi đã cho người quét toàn bộ An Thành bằng tính năng nhận diện khuôn mặt của Skynet, sau đó phát hiện ra hành tung của tội phạm”.

“Skynet?”, Dương Hồng vô cùng ngạc nhiên.

Hệ thống Skynet của Hoa Quốc là hệ thống vệ tinh vũ trụ có thể chụp ảnh từ xa mạnh nhất trên thế giới, nhưng chỉ được sử dụng để tìm kiếm trong những trường hợp cực kỳ quan trọng.

Trần Thái Nhật lại thản nhiên nói rằng đã dùng Skynet để tìm người, Dương Hồng kinh ngạc không thôi, rõ ràng là không thể tin nổi.

Người giàu có không thôi thì chưa đủ tư cách để dùng Skynet mà còn phải có địa vị và quyền hạn vô cùng tôn quý thì mới được.

Biểu cảm của Trần Thái Nhật cứ như đó chỉ là chuyện con con không đáng kể.

Dương Hồng thử dò hỏi: “Cậu Trần, tôi vẫn chưa kịp hỏi cậu, xin hỏi hiện giờ cậu đang làm việc ở đâu?”

Trần Thái Nhật bình thản trả lời: “Cửu Châu của Hoa Hạ đều là vùng đất do tôi bảo vệ, vạn dặm biên giới đều là công lao tôi gây dựng nên, có đi đâu tất cả đều là chuyện quá khứ rồi”.

Dương Hồng và Tân Minh Lệ đều sửng sốt.

Đây là cách trả lời kiểu gì vậy chứ?

Dương Hồng coi như cũng có chút hiểu biết, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Một tổ chức thần bí, chỉ có lãnh đạo cấp cao của Cửu Châu Hoa Hạ mới biết.

Nhà họ Dương ở tỉnh Trung Châu hoàn toàn có thể coi là gia tộc đẳng cấp nhất, vậy nên Dương Hồng cũng đã nghe nói qua một chút nội tình.

Lẽ nào cậu ấy chính là...

Nhìn khí thế oai phong凛冽 của Trần Thái Nhật, dường như núi Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mắt cũng không hề kinh ngạc.

Dương Hồng càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này.

Trần Thái Nhật thản nhiên nói một câu:

“Tôi sẽ đích thân ra tay, dù cho bên trong có mấy chục nghìn kẻ địch thì cũng có thể bảo vệ được con gái anh bình an vô sự, tin hay không thì tùy anh”.

Vừa bộc lộ được sự tự tin vừa thể hiện được khí thế ngút trời, từ trên cao liếc nhìn thiên hạ, cứ như thần tiên hạ phàm

Dương Hồng và Tân Minh Lệ run rẩy, trợn mắt cứng họng không nói nên lời.

Chân ba tên bảo vệ bên cạnh đã run lên lẩy bẩy dưới luồng áp lực vô hình.

Trần Thái Nhật không nói thêm gì nữa, kéo Vân Sở Sở lên phía trước.

Thực lực chính là hy vọng.

Hai vợ chồng nhà họ Dương đưa mắt nhìn nhau, vội vàng bước nhanh theo sau.

...

Đây là một công trường bỏ hoang, bốn bề đều là núi đồi hoang vu, bọn bắt cóc quả là rất biết chọn địa điểm.

Sắc trời đã dãn tối, Vân Sở Sở hơi sợ hãi, nắm chặt lấy tay của Trần Thái Nhật.

Mấy người đi theo phía sau cũng vô cùng lo lắng.

Trần Thái Nhật vẫn mang dáng vẻ hời hợt lạnh nhạt, chậm rãi bước vào một nhà máy trống không lớn nhất trong công trường.

Tai anh đã nghe thấy tiếng hít thở của ba người từ xa, chính là ở trong nhà máy này.

Mấy người đi đến nhà máy tr ần cao, ánh sáng càng thêm ít ỏi, một số máy móc lớn không biết dùng để làm gì được đặt trên mặt đất, bóng đen ch ồng lên nhau khiến cho người ta cảm thấy hoảng hốt trong lòng.

Khoé miệng Tr ần Thái Nhật khẽ nhếch lên, nở một nụ cười.

Trong bóng tối có tiếng tim đập của hai người, rõ ràng nhịp tim đang tăng lên không ít.

Hai tên bắt cóc quả nhiên ở đây.

Xem ra đã phát hiện có người tới r ồi.

Tr ần Thái Nhật tiến được vài bước thì đột nhiên ra hiệu bằng tay, ý bảo mọi người dừng lại.

Vợ ch ồng Dương H ồng đã lo lắng đến mức không nói nên lời, cũng không dám lên tiếng gọi con gái mình, sợ nếu bọn bắt cóc nghe thấy sẽ làm cô bé bị thương.

Ba tên vệ sĩ cũng bày ra dáng vẻ như phải đối đ ầu với kẻ địch lớn.

Tr ần Thái Nhật rút ra một đ ồng ti ền xu từ trong túi, đặt vào lòng bàn tay trái.

Yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của vài người, b ầu không khí yên lặng mà nặng nề tới cực độ.

Dường như chỉ c ần có người phá vỡ cục diện này thì sẽ mất đi thứ gì đó.

Ánh mắt của Tr ần Thái Nhật giống như lưỡi gươm, giọng nói tr ầm ổn, bình tĩnh và rõ ràng lên tiếng.

“Bỏ con dao trong tay mày ra khỏi cô cô bé, nếu không mày phải tự gánh lấy hậu quả”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: Thân Phận Bất Ngờ Của Nhà Họ Dương

Mọi người đều sững sờ.

Dương Hồng và vợ kinh hãi tới mức suýt hét lên.

Trong hoàn cảnh này, khi tần nhin bị chặn lại, họ hoàn toàn không dám làm gì cả, chỉ có thể đứng ở giữa để đám vệ sĩ bảo vệ.

Bây giờ chỉ cần Trần Thái Nhật phát ra bất kỳ tiếng động nào, họ liền bị dọa sợ mất hồn mất vía.

"Lôi Lôi bị kềm vào cổ sao?"

Tân Minh Lệ gần như ngất đi vì sợ hãi.

Kẻ bắt cóc vẫn hết sức điềm nhiên, không trả lời.

Trần Thái Nhật khịt mũi lạnh lùng, vung tay ra.

Keng!

Đồng tiền xu lấp lánh ánh bạc chói lọi bay lên không trung rồi đập vào một góc.

Keng, keng, keng, keng!

Tiếng kim loại va đập vang lên.

Phụt!

Dường như có nghe thấy tiếng dao cùn cứa vào thịt cách đó không xa.

"A!"

Một tiếng hét thảm thiết đột ngột vang lên.

“Chết tiệt!”, r Ần một tiếng, hai bóng đen mạnh mẽ đột nhiên nhảy ra từ trong tối, kéo theo một đứa trẻ đang hôn mê bất tỉnh.

“Lôi Lôi!”, vợ chồng Dương Hồng lập tức nhìn thấy cô bé mặc đồng phục học sinh màu hồng bị bắt ở giữa.

Vân Sở Sở không khỏi thốt lên, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng vô cùng.

Hai người đàn ông to lớn, cầm một con dao hai thước lạnh lẽo trong tay, chúng hơi khom người, nghiêng về phía trước, đồng thời hướng mũi dao về phía đối diện, thực hiện tư thế phòng thủ tiêu chuẩn.

Trong đó tên côn đồ đáng người thấp bé, mắt hẹp và dài, mặt đã đàn đũa mờ hôi.

Nhìn kỹ lại, vợ chồng nhà họ Dương và ba người vệ sĩ không khỏi kinh ngạc.

Trong miệng tên côn đồ lùn ngậm một con dao, bàn tay phải từ chỗ cổ tay bị chặt đứt lìa!

Tại chỗ cổ tay bị đứt, máu chảy ròng ròng trên mặt đất, đọng lại thành một vũng đỏ lôm.

Những kẻ côn đồ như gã đúng là không giống người thường, bị thương nặng, cổ tay đứt lìa cũng nghiến răng, nhất quyết không hét lên.

Gương mặt của tên côn đồ cao to đầy hung tợn và độc ác, gã nhìn mấy người Trần Thái Nhật, ánh mắt sắc như lưỡi dao, gằn giọng nói:

"Chủ Đại, Chủ Nhị này từ khi bước chân vào giới giang hồ, chưa từng phải chịu tổn thất lớn đến thế này! Đứa nào dùng ám khí hại anh em tao? Đứng ra ngay!"

Khi ba vệ sĩ bên cạnh Trần Thái Nhật nhìn thấy vậy, vẻ mặt của họ đột nhiên trở nên hưng phấn.

Chỉ có hai tên côn đồ thôi sao?

Ba vệ sĩ nhà họ Dương nhìn nhau rồi chậm rãi đi về phía trước.

Soạt.

Chiếc gậy thép không gỉ, dài một mét rưỡi, dễ dàng đập vỡ gạch, đá, ngay cả một người trưởng thành khỏe mạnh cũng có thể bị liệt chỉ bằng một cú đánh.

Dao của đối phương ngắn, lại còn mang theo một cô gái nhỏ, ảnh hưởng rất lớn đến hành động của gã.

Trên đường đến đây, nhà họ Dương hứa với họ rằng nếu giải cứu thành công cô bé sẽ được trả công năm mươi triệu!

Có tiền sai quẻ cũng được.

Người đứng đầu đội vệ sĩ là một người đàn ông vạm vỡ, cao một mét chín mươi, anh ta nhìn Trần Thái Nhật với vẻ phòng bị, bước đi chậm rãi.

Trần Thái Nhật lạnh nhạt nói:

"Các anh muốn xông lên cứu người thì cứ làm đi".

Nghe vậy, ánh mắt của ba người vệ sĩ đều sáng lên, nhìn về phía hai tên côn đồ đối diện như nhìn thấy vàng, cứ thế bước thẳng!

"Cùng lên đi!"

Thân thủ của ba người vệ sĩ cũng không tồi, xông ra từ ba hướng về phía gã côn đồ đứng đầu, nhưng mục tiêu lại là gã bị chém đứt cổ tay.

Tận dụng cơ hội này!

Anh em nhà họ Chử đột nhiên im bất, hai mắt trợn trừng, hô hấp như ngưng trệ, khiến người khác có cảm giác bọn chúng càng thêm nguy hiểm.

Ba người vệ sĩ cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn, nhưng bằng thân thủ tốt, họ chạy đến chỗ hai tên côn đồ gần như trong nháy mắt.

Ba thanh thép dày sắp giáng xuống tên bắt cóc lùn.

Đột nhiên, bóng dáng của hai tên côn đồ trở nên mờ hồ.

Hai mũi dao thẳng tắp giao nhau trên không trung, trong nháy mắt, anh em nhà họ Chữ thay đổi vị trí.

Rắc!

Một chuỗi âm thanh như tiếng thép gãy vang lên.

Ba người vệ sĩ đứng sững lại, không thể tin được khi thấy thanh thép trong tay chỉ còn một nửa.

Nhà họ Dương đứng ở phía sau cũng chết lặng.

Chỉ trong nháy mắt!

Ba người vệ sĩ được thuê với giá cao thậm chí còn không thể tưởng tượng được dao của đối phương!

Hai tên côn đồ họ Chữ lợi dụng lúc ba người còn đang ngơ ngác liền ra tay với tốc độ cực nhanh.

Ngực, cổ và dưới xương sườn.

Bọn côn đồ đánh mạnh vào chỗ hiểm của ba người vệ sĩ, khiến họ ngã xuống đất ngay lập tức, bất tỉnh nhân sự.

Toàn bộ quá trình mất chưa đầy ba giây!

Tên côn đồ có vóc dáng cao tên Chữ Đại diện cũng cười lớn: "Ha ha ha, lão Nhị, bây giờ còn có thêm ba con tin. Xem ra hôm nay chúng ta có thể rời đi thuận lợi rồi".

Nhưng vẻ mặt Chữ Nhị vẫn lạnh lùng, không có nẩy một nụ cười, gã quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trần Thái Nhật.

"Đại ca, anh đừng sợ ý, vừa rồi chính thằng này dùng ám khí, không phải là kẻ chỉ biết sợ sợ thôi đâu".

Khóe miệng Trần Thái Nhật nhếch lên, vẻ mặt lạnh nhạt.

"Cũng có mắt nhìn đấy, đã luyện ra được nội lực, hơn nữa còn biết đao pháp hợp kích, xem ra chúng mày cũng không phải là loại tôm tép đâu nhỉ? Học võ thuật truyền thống của Tông Môn được nửa đường rồi bỏ, đúng chứ?"

Chủ Đại sừng sốt: "Làm sao mày biết..."

Trần Thái Nhật tiến lên hai bước, anh khoanh tay đứng sừng sững như cây tùng, tỏ vẻ nghiêm túc.

"Bắt cóc trẻ con để tống tiền là hành vi đáng khinh bỉ! Nếu chúng mày vẫn còn chút tôn nghiêm của người học võ thì bỏ đứa trẻ xuống, qua đây chịu chết đi!"

Chủ Nhị lùn một tay cầm dao rồi liếm lưỡi dao, ánh mắt gã thảm nhiên như đang nhìn người chết.

"Mày dám làm thương một bên tay của tao, thằng nhãi, hôm nay tao sẽ bẻ gãy tay mày, tra tấn mày bằng chết thì thôi!"

Trần Thái Nhật ngáp dài.

"Chúng mày đừng nói nhảm nữa..."

Còn chưa nói xong, Vân Sở Sở ở phía sau đã hoảng sợ hét lên:

"Chú cẩn thận đấy!"

Trần Thái Nhật nhướng mày nhìn.

Chủ Đại và Chủ Nhị, mỗi tên cầm một con dao sắc bén, nhưng trong nháy mắt, lưỡi dao đó đã quẹt một phát cách lông mày anh ba mươi centimet!

Tốc độ này có thể ngang với tốc độ đạn bay!

Ngay từ đầu hai tên côn đồ này đã đưa anh vào tầm ngắm, vừa rồi chúng đánh lạc hướng anh mà thôi!

Lúc không chế được ba người vệ sĩ, bọn chúng không hề dùng hết sức lực.

Sức bật, tốc độ và sức mạnh đột phá của hai tên côn đồ này thật đáng kinh ngạc, bọn chúng hoàn toàn không phải là những tên cướp bình thường.

Vợ chồng nhà họ Dương và Vân Sở Sở dường như nhìn thấy cảnh máu của Trần Thái Nhật bắn ra tung tóe!

Khoảnh khắc ấy, người bình thường không tài nào phản ứng kịp.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật bất ngờ giơ tay phải lên và làm điểu mà không ai ngờ tới.

Anh búng ngón tay.

Bốp!

Một làn sóng xung kích sộc ra từ đầu ngón tay của Trần Thái Nhật, cuộn thành một cơn gió lớn!

Rắc, rắc... Keng!

Con dao trong tay hai tên côn đồ họ Chử đột nhiên nứt ra và vỡ nát trong tích tắc!

Các mảnh vỡ bay loạn lên xung quanh!

Chử Đại và Chử Nhị đang xông lên, sắc mặt thay đổi rõ rệt, vội vàng dừng bước.

"Mẹ kiếp! Lúc nhận việc đâu có nói sẽ gặp phải cao thủ chứ!"

"Lão Nhị, chúng ta bị lừa rồi!"

"Đừng nói nữa, chạy mau!"

Cả hai sợ hãi chạy đi như gặp quỷ, nhưng đã quá muộn.

Phịch! Phịch!

Hai tiếng động vang lên nặng nề

Gương mặt hai anh em họ Chử như bị thứ gì đó đóng chặt vào, sống mũi hõm xuống.

Ngay lập tức, hai người đàn ông to cao vạm vỡ bay ra xa năm mét, đáp mạnh xuống đất, bốc lên một đám khói.

Trần Thái Nhật lắc đầu: "Xem ra chúng mày chẳng luyện tập đến nơi đến chốn gì cả..."

Ưc, Dương Hồng và vợ nuốt nước bọt trong vô thức.

Đó có còn là con người không?

Màn thể hiện của hai tên côn đồ vừa rồi rõ ràng là cao thủ từng trải qua vô số cuộc đấu tranh sinh tử.

Tốc độ ra tay và tấn công ác liệt của bọn chúng là điều cực kỳ hiếm thấy trong thời đại này.

Nhưng Trần Thái Nhật lại không ngạc nhiên chút nào, anh nhìn bọn chúng chẳng khác gì đang xem hai đứa trẻ đang đấm đá trêu nhau.

Khoảng cách này không còn là vấn đề thực lực, mà là cảnh giới.

Dương Hồng rất ngạc nhiên, không còn nghi ngờ gì về thân phận của Trần Thái Nhật nữa.

Chắc chắn cậu ấy là thành viên của tổ chức đó, cậu ấy đã đạt tới trình độ mà người bình thường không tài nào với tới được.

Lời nói trước đó của đám côn đồ cũng khiến anh ta phải suy nghĩ.

Nhận việc?

Dường như có người cố tình nhắm vào nhà họ Dương.

Nếu lần này không nhờ Trần Thái Nhật, cô bé Lôi Lôi sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ đến đây, Dương Hồng nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt phức tạp, trong lòng không ngừng nghĩ cách kéo gần khoảng cách với Trần Thái Nhật.

Rõ ràng, kẻ mạnh lúc nào cũng được người khác săn đón, kéo thân làm quen.

Trần Thái Nhật quay lại, ánh mắt của Vân Sở Sở dõi dẫn, gương mặt bầu bĩnh nhìn Trần Thái Nhật với đôi mắt to, cô bé im lặng, không nói gì.

"Sở Sở?"

Vân Sở Sở há hốc mồm, ngây người nhìn lên Trần Thái Nhật.

"Chú Trần? Chú là thần tiên ạ?"

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu, quay đầu nói với vợ chồng nhà họ Dương: "Đừng đứng ngây ra nữa, cứu đứa nhỏ trước, rồi gọi cảnh sát".

Sau đó hai người mới phản ứng lại.

Một lúc sau, Dương Lôi Lôi cuối cùng cũng tỉnh dậy, khoảnh khắc cô bé nhìn thấy cha mẹ mình, lập tức bật khóc.

Tân Minh Lệ đã sợ đến mức rơi nước mắt từ lâu.

Dương Hồng nhìn con gái mình bình an vô sự, tâm tình dường như cũng thả lỏng hơn, anh ta nhìn vào mắt Trần Thái Nhật, không còn nghi ngờ gì nữa.

Anh ta hơi nghiêng người, cúi đầu trước Trần Thái Nhật.

“Cậu Trần, ân huệ này của cậu, không dùng lời nào có thể đủ để cảm ơn, cả đời này, gia tộc giàu có vững mạnh nhất tỉnh Trung Châu nợ cậu một ân tình!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: Sói Diên Là Người Đẹp?

Trần Thái Nhật có chút bất ngờ.

"Nhà họ Dương mạnh nhất Trung Châu?"

Dương Hồng tỏ vẻ như giáo viên, cả người như được tiếp thêm sức mạnh, ánh mắt lộ ra vẻ tự tin, đắc ý nói.

"Nhà họ Dương tôi mà đứng thứ hai thì chả ai dám đứng thứ nhất!"

"Cậu Trần, ở tỉnh Trung Châu này, bất kể cậu cần gì đều có thể liên hệ trực tiếp với tôi. Đừng nói là ở thành phố An Thành còn con, ngay cả thành phố Minh Dương ở tỉnh, cũng không có chuyện gì mà nhà họ Dương không làm được!"

Về mặt anh ta hết sức chân thành.

Vì cứu con gái, anh ta đã phải phát thông báo tìm người mất tích, chỉ cần cung cấp manh mối là có thể nhận được mười triệu tròn trĩnh tiền thù lao!

Một số tiền lớn như vậy chắc chắn không phải chuyện một gia tộc nhỏ nhoi, bình thường có thể làm được.

Thảo nào mặc dù Dương Hồng và vợ anh ta cư xử rất đúng mực, nhưng lời nói của họ luôn có vẻ gì đó rất cao ngạo hơn người.

Thân phận gia tộc giàu có và mạnh nhất tỉnh Trung Châu nhà họ Dương vừa nói, chắc không phải là bịa ra.

Trần Thái Nhật lắc đầu: "Sở Sở và Lôi Lôi là bạn tốt của nhau. Đây chính là lý do duy nhất tôi nhúng tay vào chuyện này, ý tốt của nhà họ Dương, tôi xin nhận".

Khi Dương Hồng nghe thấy lời này, vẻ mặt anh ta đầy ngạc nhiên.

"Cậu Tr ần, cậu đừng nói vậy chứ, ân tình lớn như thế..."

Tr ần Thái Nhật xua tay.

"Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải nói gì thêm đâu".

Giọng điệu thờ ơ của Tr ần Thái Nhật khiến Dương H ồng không thể không đánh giá cao anh hơn.

"Cậu Tr ần cũng không phải người t ần thường, tôi sẽ cố hết sức mình để trả ơn nếu có cơ hội! Lần này cứu đứa trẻ đã khiến cậu phải hao tâm tổn sức r ồi, tôi gửi cậu một trăm triệu ti ền mặt coi như ph ần thưởng, xin cậu đừng từ chối".

"Tôi không thiếu ti ền. Một trăm triệu này quyên góp đến biên cương phía Tây giúp tôi, ở đó có người cần".

Dương H ồng sửng sốt.

Từ chối thù lao không phải là chuyện lạ gì.

Nhưng đây không phải là mười nghìn, hai mươi nghìn tệ.

Mà là một trăm triệu tệ!

Tr ần Thái Nhật tỏ vẻ qua loa, thẳng tay quyên góp cho tổ chức từ thiện.

Dương H ồng thật sự không ngờ rằng việc thật tâm muốn báo đáp ai đó lại khó như vậy.

Báo đáp làm sao để khiến cho đối phương cảm thấy chân thành.

Nhưng Tr ần Thái Nhật, với võ công xuất chúng và khí thế hơn người, thậm chí cả số ti ền trăm triệu mà anh cũng không coi ra gì!

Dương H ồng thật sự hết cách r ồi.

Không thể hiện được lòng thành thì anh ta phải làm sao đây?

Nghĩ đến đây, Dương Hồng im lặng vài giây, như thể đã hạ quyết tâm.

"Đại ân không thể không nói lời cảm ơn, bây giờ tôi không thể báo đáp cậu. Vậy thì đến khi cậu Trần có việc cần giúp đỡ thì xin cứ nói, nhà họ Dương chúng tôi vẫn còn có một ít sản nghiệp ở thành phố An Thành, chúng tôi sẽ chuyển sang cho cậu như một món quà. Xin cậu đừng từ chối nữa".

Trần Thái Nhật có chút ngạc nhiên.

Lời nói của anh ta rất sâu xa.

Nếu đối phương nhất quyết tặng đồ để báo đáp cho Trần Thái Nhật, thì có nghĩa là anh ta muốn hết trả ơn huệ này càng sớm càng tốt.

Bên ngoài chỉ nói là tặng quà, nhưng thực chất là muốn kết bạn.

Nói cách khác, nếu sau này Trần Thái Nhật có việc, nhà họ Dương sẽ luôn đứng về phía Trần Thái Nhật mà giúp đỡ, đây là cách báo đáp tốt nhất mà đối phương có thể nghĩ ra.

Nhà họ Dương có thể trở thành gia tộc giàu có và mạnh nhất Trung Châu, nhìn qua đúng là có chút kiêu ngạo, nhưng ít nhất anh ta vẫn giữ được những nguyên tắc cơ bản nhất trong việc đối nhân xử thế.

Tuy rằng có chút bất ngờ, nhưng nhà họ Dương, một gia tộc giàu có, thực lực lại đứng đầu tỉnh, chắc chắn có thể giúp anh giải quyết một số chuyện không tiện ra mặt.

Trần Thái Nhật không thể từ chối lần nữa, chỉ có thể gật đầu.

Đột nhiên, chuông điện thoại trong túi anh vang lên.

Anh ấn nghe máy.

"Tề Vũ, có chuyện gì sao?"

"Ông chủ, lính đánh thuê Sói đen xin gặp anh vào tối nay, nhà họ Vi cũng đã trả lời rồi, họ mời anh đến làm khách".

Trần Thái Nhật chớp mắt, cười lạnh lùng.

"Tối nay đi gặp Sói đen trước, còn nhà họ Vi... cô cứ nói với họ là ngày mai tôi sẽ đến đó".

"Vâng".

...

Việc cải tạo, mở rộng xung quanh nhà Thẩm đã tiến hành một giai đoạn nhất định, với sự huy động toàn lực lượng của các bên, một biệt thự phong cách cổ kính với bốn lối vào, bốn lối ra, tường cao cổng kín đã dần thành hình.

Trần Thái Nhật đứng trên nóc một tòa nhà cao tầng, cách biệt thự nhà họ Thẩm không xa, anh nhìn căn biệt thự cũ của nhà họ Thẩm phía dưới, ký ức thời thơ ấu như ùa về.

Tề Vũ đứng phía sau, lật xem tập hồ sơ.

"Ông chủ, nhà họ Dương này... thật sự rất giàu".

"Sao vậy?"

Tề Vũ đưa tập hồ sơ cho Trần Thái Nhật, anh liếc nhìn, mày nhíu lại.

Đúng là kẻ có tiền mà.

Khách sạn Hâm Huy nơi mà anh đến tham gia bữa tiệc từ thiện của nhà họ Lôi lần trước, là một tòa nhà sang trọng với tổng chiều cao ba mươi tầng, một địa điểm nổi bật của thành phố An Thành, và cũng là địa điểm ăn uống tốt nhất trong khu vực, không ngờ lại chính là tài sản của nhà họ Dương.

Càng khoa trương hơn là món quà mà Dương Hồng nói...

Hóa ra là khách sạn này!

Đối phương thẳng tay chuyển nhượng giấy chứng minh sở hữu nhà đất sang cho mình.

Thái độ dứt khoát này... quả nhiên là danh bất hư truyền.

Tính cả dịch vụ ăn uống và dịch vụ cho thuê phòng, khách sạn Hâm Huy này có doanh thu hàng ngày lên tới hàng triệu tệ.

Tức là một năm được hơn ba tỷ!

Đối phương thẳng thừng đưa cho mình một mỏ vàng, quả thật là một món quà lớn.

Trần Thái Nhật đoán rằng Dương Hồng có lẽ là có ý kết bạn với mình.

Suy cho cùng, thực lực anh thể hiện ngày hôm nay chắc chắn không phải tầm thường.

Đặt tập tài liệu sang một bên, Trần Thái Nhật không quan tâm nhiều nữa.

Đối với Trần Thái Nhật mà nói, tiền bạc, sản nghiệp và những thứ lý tưởng mà người bình thường phấn đấu trong suốt cuộc đời, đều không có ý nghĩa gì cả.

Dù sao, sống trên đời mà không có kẻ thù thì thật tẻ nhạt.

Tề Mặc chợt thay đổi vẻ mặt, nhắc nhở: "Ông chủ, cô ấy tới rồi".

"Ừ".

Cộp, cộp, cộp

Sân thượng vang lên tiếng giày.

Quay đầu lại, Trần Thái Nhật không ngờ lại bắt gặp một bóng dáng yêu kiều.

Một người phụ nữ có vóc dáng thấp bé, mái tóc ngắn chưa đến tai, cao khoảng một mét sáu mươi, mặc áo khoác da bó sát và áo gile lính bên trong, trên đôi ủng chiến đấu giắt một con dao găm ngắn.

Bước đi nhẹ nhàng, yêu kiều, đôi mắt sáng ngời cùng đường nét khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng thu hút người khác, nhưng sát khí trong mắt ngược lại rất nồng đậm.

Người phụ nữ này chắc chắn đã phải đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết nhiều lần, mới có được khí chất cương nghị và lạnh lùng như vậy!

Hiên ngang, mạnh mẽ!

Đối phương bước đến gần, nhìn thấy Trần Thái Nhật, đôi mắt của cô ấy lóe lên một tia sáng khác lạ.

Người phụ nữ tóc ngắn quỳ nửa gối, hơi cúi đầu.

"Sói điên Phùng Linh Nguyệt xin tới báo cáo. Được gặp anh là vinh hạnh lớn nhất của tôi, thưa đại nhân trấn thủ biên giới phía Tây!"

Trần Thái Nhật gật đầu, anh không ngờ lính đánh thuê nổi tiếng Sói điên lại là một người phụ nữ.

"Mười năm rồi tôi không trở lại Trung Châu, ở đây có một số việc cần giải quyết. Thời gian này, binh đoàn lính đánh thuê của cô nên biết đi đâu một chút đi".

"Tất cả xin nghe theo sự đi đầu khiến của ông chủ Trần. Được phục vụ anh là niềm vinh hạnh của binh đoàn lính đánh thuê chúng tôi!"

Thế giới ngày nay là thời đại hòa bình, nhưng vẫn có một nhóm người kiếm sống nhờ võ thuật.

Một số người trong bọn họ thật giả lẫn lộn, chỉ có một số ít là có tài năng thật sự.

Trong giới này, chỉ cần có một chút quyên lực và bản lĩnh, không ai không biết đến danh tiếng của Trần Thái Nhật.

Anh hùng của các anh hùng, nhân vật huyền thoại này đang ở ngay trước mặt.

Ánh mắt Phùng Linh Nguyệt trở nên mơ hồ, cô ấy không thể rời mắt khỏi Trần Thái Nhật.

Không phải hoàn toàn vì dáng người đẹp trai và khí chất khác người của Trần Thái Nhật, mà là vì võ thuật của anh.

Sức mạnh võ thuật của Trần Thái Nhật là một huyền thoại trong giới này.

Tất cả những kẻ thù từng chứng kiến uy lực của anh đều đã không còn trên cõi đời này.

Chiến tích đã nói lên tất cả.

Là một người có thực lực vượt trội, Phùng Linh Nguyệt luôn coi Trần Thái Nhật là thần tượng, và chắc chắn không ngoa khi nói rằng cô ấy là người hâm mộ cuồng nhiệt.

Phùng Linh Nguyệt cắn môi, quỳ gối không rời.

Trần Thái Nhật đưa mắt nhìn, nghi ngờ.

Phùng Linh Nguyệt không khỏi buột miệng nói: "Anh Trần, tôi muốn đi theo anh!"

Tề Vũ đang đứng bên cạnh lập tức nhướng mày, cô hất tóc, vẻ mặt giống như một đứa trẻ bị cướp mất kẹo.

"Đừng làm loạn nữa! Ông chủ rất bận! Chỉ cần tôi đi theo là đủ rồi!
Người ngoài miễn lại gần!"

Trần Thái Nhật hơi ngạc nhiên: "Đi theo tôi? Còn những người trong
binh đoàn của cô thì sao?"

"Tôi sẽ nhường vị trí trưởng binh đoàn cho Báo đen. Anh ta luôn xử lý
tốt mọi chuyện".

"Tôi luôn mơ ước được theo đuổi võ thuật đỉnh cao. Chắc hẳn ông trời
đã nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, cho anh Trần xuất hiện trước mặt tôi!
Tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội này".

Trần Thái Nhật nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mạnh mẽ trước mặt.

"Võ công của tôi, cô học không nổi đâu".

"Không sao đâu! Chỉ cần cho tôi đi theo quan sát anh là được, cuối
cùng tôi cũng sẽ tự đi con đường của mình".

Trần Thái Nhật suy nghĩ trong giây lát.

"Được rồi, từ nay cô cũng sẽ giống như Tề Vũ, đi theo làm thư ký riêng
của tôi. Gần đây tôi rất cần nhân lực".

Tề Vũ ở bên cạnh khoanh hai tay trước ngực, chu cái miệng nhỏ nhắn,
ưỡn ngực.

"Ông chủ! Trong hai người thư ký, ai lớn hơn ai?"

Trần Thái Nhật nhìn dáng vẻ của hai người họ, Tề Vũ thì đẹp đến phát
điên, dáng chuẩn hình chữ S. Phùng Linh Nguyệt mặc áo gile lính nhìn
không ra thân hình, nhưng dáng chân thì rất đẹp, rõ ràng là rất giỏi kỹ năng
đá.

"Cô có quyền hạn lớn hơn, trước hết để cho cô ấy làm quen công việc
thư ký đã. Ngày mai, chúng ta cùng đến nhà họ Vi".

Tề Vũ nở một nụ cười quyến rũ khiến bao trái tim phải rung rinh.

Phùng Linh Nguyệt đứng dậy, gật đầu.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Lão Hồ Ly Nghìn Năm

Nhà họ Vi mời Trần Thái Nhật, lý do ngoài mặt là trưởng tộc Vi Giác Nghiệp đón sinh nhật năm mươi tuổi.

Tất cả những gia tộc giàu sang có mối quan hệ tốt với nhà họ Vi ở An Thành đều đến tham gia.

Ở thành phố An Thành, địa vị của nhà họ Lâm và nhà họ Vi khá cao.

Có thể nói là muốn gì được nấy.

Trần Thái Nhật dẫn theo Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt, mặc một bộ quần áo bình thường, đến trang viên của nhà họ Vi.

Trang viên của nhà họ Vi, riêng sân đã như một cái công viên quy mô lớn, chim hót hoa thơm, cỏ cây um tùm.

Được người làm dẫn đường, ba người đến thăm cỏ đón khách của bữa tiệc sinh nhật.

Đội hình một nam hai nữ nhanh chóng thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt đều mặc bộ sườn xám viền nhung khá trang trọng, vóc dáng yêu kiều, khiến không ít nam thanh niên có mặt bàn tán.

“Ồi chào! Cậu Trần đến rồi, thất lễ vì không đón tiếp từ xa!”

Cùng với tiếng chào hỏi sang sảng, một người đàn ông trung niên tóc đã hoa râm, vẻ mặt hiền hòa, mặc bộ quần áo kiểu Trung, tươi cười ra nghênh đón.

Theo tài liệu mà ông chủ quán bar Dạ Yến thu thập được trước đó, Trần Thái Nhật nhìn thoáng qua đã nhận ra đây chính là gia chủ của nhà họ Vi,

người được mệnh danh là “ông thần tài” của thành phố An Thành – Vi Giác Nghiệp.

Ông ta tươi cười đón khách, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật của ông ta, cũng phải nể mặt chút.

Trần Thái Nhật gật đầu mang tính tượng trưng.

“Gia chủ Vi, hôm nay là sinh nhật ông, tôi cũng đến để xin ít vía vui”.

“Cậu nói gì thế, mời cậu vào chỗ, hôm nay, ngoài sinh nhật tôi, thì còn một cuộc bán đấu giá rất thú vị, chắc chắn không khiến cậu Trần phải thất vọng”.

“Bán đấu giá?”

Vi Giác Nghiệp gật đầu, mỉm cười giải thích: “Nghe nói cậu Trần thích làm từ thiện, nhà họ Vi chúng tôi cũng muốn góp một phần làm từ thiện”.

“Hôm nay, chúng tôi đã mời những người quen thích sưu tầm ở An Thành, lấy một số tranh chữ đồ cổ đã sưu tầm nhiều năm ra để chia sẻ với mọi người, số tiền đấu giá được sẽ quyên góp cho vùng biên cương”.

Bán đấu giá từ thiện.

Lần trước nhà họ Lô tổ chức bữa tiệc từ thiện, cuối cùng lại thành Hồng Môn Yến.

Nhưng đã có vết xe đổ, chắc là nhà họ Vi cũng không ngu ngốc đến như vậy.

Vi Giác Nghiệp đích thân dẫn đường, đưa Trần Thái Nhật vào ngồi ở khu vực khách quý trước bục đấu giá.

Không ít người thấy gia chủ nhà họ Vi nói cười với Trần Thái Nhật, đều phỏng đoán thân phận của anh.

“Cậu thanh niên này là ai vậy? Phải đích thân gia chủ nhà họ Vi đón tiếp cơ à?”

“Anh chưa biết gì à? Trần Thái Nhật đấy, chính là người to mồm bảo sẽ khiến nhà bố nuôi trở thành gia tộc hàng đầu của An Thành!”

“Ngông cuồng thế cơ à?”

“Người ta có tiền mà! Một lúc tiêu diệt hai gia tộc, không thấy nhà họ Vi cũng khách sáo đấy à?”

“Rốt cuộc cậu ta có bối cảnh gì nhỉ?”

“Không rõ nữa, dù sao những gia tộc giàu có bình thường cũng không động vào được, chắc chỉ có bốn gia tộc lớn là đánh tay đôi với cậu ta được thôi”.

Trần Thái Nhật nhìn xung quanh, nhưng không thấy người của ba gia tộc lớn còn lại.

Nhà họ Vi không mời ba gia tộc lớn sao?

Có vẻ thú vị đấy.

Xem ra nhà họ Vi không lập tức từ chối cảnh ô liu – biểu tượng hòa bình mà anh chìa ra.

Vi Giác Nghiệp đích thân bước lên bục, nói một tràng những lời khách sáo, cuối cùng tuyên bố cuộc bán đấu giá.

“Thưa quý vị, những thứ được mang tới hôm nay chắc chắn đều thuộc hàng quý hiếm, thậm chí là những món bảo vật mà ai cũng muốn có, hy vọng mọi người có thể cạnh tranh lành mạnh, đừng làm mất hòa khí”.

Nói xong câu này, không biết tại sao, Vi Giác Nghiệp lại nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt đầy sâu xa.

Trần Thái Nhật nhú mày, không biết ông ta muốn giở trò gì.

“Hôm nay tôi đã mời đến chuyên gia giám định đồ cổ nổi tiếng Hồng Thừa, mọi người cứ yên tâm”.

Trên bục đấu giá đặt một chiếc ghế, một người trung niên để râu dề, đeo kính gọng tròn, thoát nhìn rất có văn hóa, giờ tay ra vẫy với mọi người.

Trong đám đông lập tức có người kêu lên kinh ngạc.

“Đại sư Hồng!”

“Đúng là đại sư Hồng, đại sư về giám định có biệt danh là “hỏa nhãn kim tinh”.

“Xem ra đúng là có bảo bối thật rồi”.

Bởi vì có chuyên gia, nên các khách mời có mặt cũng lập tức có hứng thú với những thứ sẽ xuất hiện trong buổi đấu giá hôm nay.

Mọi người bàn tán xôn xao, không khí bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Đúng lúc này, một cô gái bê một chiếc hộp nhỏ, chậm rãi bước lên bục đấu giá.

Một anh chàng chủ trì ăn mặc sành điệu đứng trên bục giới thiệu.

“Kính thưa các vị khách quý, xin mọi người hãy chú ý, món đồ đấu giá đầu tiên hôm nay là... đôi hoa tai tròn Hỏa Diễm Long Châu của hoàng tộc triều triều để lại”.

Ồ!

Cô gái kia mở chiếc hộp bằng gỗ đàn hương màu tím ra, một luồng ánh sáng màu cam phản chiếu dưới ánh mặt trời, vô cùng lóa mắt.

Bên dưới kinh ngạc kêu lên.

Chơi lớn quá!

Mới mở màn đã chơi lớn như vậy rồi!

Long châu là cực phẩm trong ngọc trai, còn được gọi là Hỏa Diễm Châu hoặc Mỹ Lạc Châu.

Loại ngọc trai này được lấy từ ốc biển, không thể nuôi nhân tạo được.

Hỏa Diễm Long Châu cực kỳ quý giá, sản xuất cũng không dễ dàng gì, tỷ lệ tìm được trong ốc biển chỉ có một phần vài nghìn, tỷ lệ khai thác được những viên có kích thước khá lớn, chất lượng tốt lại càng thấp hơn.

Từ hình elip bất quy tắc đến hình trứng đều có, càng tròn thì giá trị càng cao.

Trong thị trường sưu tầm, Hỏa Diễm Long Châu cực kỳ hiếm gặp, loại có màu cam của đu đủ chín là quý giá nhất, bên trong có cấu tạo đường vân như mây như lửa, bên ngoài lại bóng loáng như pha lê.

Hai viên long châu được đấu giá, viên nào cũng có đường vân ấm áp như lửa thiêu mây, sống động như thật.

Viên nào viên nấy tròn xoe, đường kính bằng ngón tay út, ít nhất một trăm cara, không hổ danh là di vật hoàng gia.

Lại thêm thiết kế thành hoa tai bằng vàng ròng, càng thêm quý giá.

Trong số các khách mời có mặt, không ít người là những chuyên gia thích sưu tầm.

Cho dù là các khách mời nữ không có hứng thú với đấu giá, thì lúc này ánh mắt cũng bị hai bông hoa tai tuyệt đẹp thu hút.

Ngọc trai đi với mỹ nhân, tất cả các khách mời nữ có mặt đều để lộ ánh mắt khao khát, chỉ muốn sở hữu ngay đôi hoa tai long châu này, đeo nó lên, trở thành người được chú ý nhất thành phố An Thành.

Về mặt Trần Thái Nhật sững sờ, khuôn mặt luôn điềm tĩnh cũng tỏ vẻ kinh ngạc, anh nhìn đôi hoa tai long châu trên bực, lông mày ngày càng

nhú chặt.

Nhà họ Vi này được đấy!

Vốn dĩ Trần Thái Nhật cũng không có hứng với buổi đấu giá này, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy rất bất ngờ, bởi vì anh biết đôi hoa tai này.

Đôi hoa tai Hỏa Diễm Long Châu này là di vật của Vân Vũ Tuệ – mối tình đầu đã qua đời của anh.

Sau khi Vân Vũ Tuệ qua đời, đôi hoa tai cực phẩm này cũng thất lạc.

Theo lý mà nói, người có khả năng sở hữu đôi hoa tai này nhất chính là người đã ra tay giết hại Vân Vũ Tuệ.

Đầu óc Trần Thái Nhật linh hoạt đưa ra suy đoán.

Nhà họ Vi không có khả năng lắm, đối phương rõ ràng đã biết mối liên hệ giữa đôi hoa tai này và anh, họ đấu giá đôi long châu này, sợ rằng chỉ muốn cho anh thấy họ biết một số nội tình.

Trần Thái Nhật vẫn luôn muốn đi sâu tra rõ ràng chân tướng việc anh bị hại năm đó, mục tiêu gần như chỉ thẳng về phía nhà họ Lâm, nhưng anh thiếu cái gì?

Chứng cứ!

Nguồn gốc của đôi hoa tai long châu này chẳng khác gì chứng cứ vững chắc.

Kẻ nào có được đôi hoa tai này ở hiện trường sát hại Vân Vũ Tuệ, kẻ đó có liên quan đến hung thủ, thậm chí chính là hung thủ.

Nếu quả thực liên quan đến nhà họ Lâm thì anh có thể lập tức dấy binh hỏi tội.

Còn nhà họ Vi đấu giá đôi hoa tai long châu này là có nhiều dụng ý.

Thứ nhất là để thăm dò thực lực của Trần Thái Nhật.

Những người ở đây đều là gia tộc giàu có của An Thành, nếu không mua nổi đôi hoa tai long châu này, thì Trần Thái Nhật cũng không có tư cách hợp tác ngang hàng với nhà họ Vi.

Thứ hai là tiết lộ lập trường của nhà họ Vi.

Dám công khai mang món đồ quý giá có khả năng liên quan đến tội lỗi của nhà họ Lâm ra, cho thấy nhà họ Vi và nhà họ Lâm đối đầu với nhau, đi đầu này là để cho Trần Thái Nhật thấy.

Nhà họ Vi có thực lực lớn, hơn nữa có thể tìm được điểm yếu của nhà họ Lâm và mâu thuẫn với bên đó, đây chính là cơ sở và tiền cược của họ.

Thứ ba, đây là một ân tình rất lớn.

Đôi hoa tai này có ý nghĩa đặc biệt đối với Trần Thái Nhật.

Nhà họ Vi lấy ra, tuy nói là đấu giá, nhưng thực ra là cho Trần Thái Nhật một cơ hội nhận lại vật cũ. Nếu về sau hai bên có hợp tác thì có thể dùng đến ân tình này.

Trần Thái Nhật nhìn Vi Giác Nghiệp đang ngồi bên cạnh bọc chào hỏi khách mời, vẻ mặt tươi cười hiền lành, trong lòng không khỏi thán phục.

Đúng là một lão hồ ly nghìn năm.

Anh nhất định phải có được đôi hoa tai này.

Nó liên quan đến mục đích chính anh trở về An Thành – trả thù!

Người chủ trì phiên đấu giá thấy mọi người đã không rời được mắt, khẽ cười.

“Giá khởi điểm của đôi long châu hoàng gia này là mười lăm triệu! Mỗi lần ra giá là một triệu!”

Anh ta vừa dứt lời, tất cả mọi người đều há hốc miệng.

Hoa tai mười lăm triệu tệ!

Thế này đâu còn là đồ xa xỉ bình thường nữa, chẳng khác gì đeo hai ngôi biệt thự sang trọng lên tai cả.

Không ít phụ nữ có mặt đều để lộ ánh mắt không cam lòng.

Trần Thái Nhật đang định báo giá để lấy đôi hoa tai này, đột nhiên, một giọng nói ồm ồm và kiêu ngạo vang lên.

“Đôi hoa tai này năm mươi triệu, Chu Mị Nhi tôi sẽ lấy!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: Buổi Đầu Giá Mới Bắt Đầu Đã Lên Cao Trào

Chu Mị Nhi đi giày cao gót, môi tô son tím vô cùng diễm lệ, khoác chiếc khăn choàng lông báo bước từ ngoài hội trường vào.

Nhà họ Chu nằm trong số bốn gia tộc lớn, không ai dám khinh thường cả.

Các khách mời có mặt đều nhìn người phụ nữ này với tâm trạng phức tạp.

Không ít khách mời nữ nhìn cô ta với ánh mắt ghen ghét, ngược lại, đám đàn ông lại nhìn cô ta với vẻ khao khát đầy dục vọng.

Thành phố An Thành có câu lưu truyền, ai có thể trở thành con rể của nhà họ Chu, thì sẽ có được quyền lực của gia chủ nhà họ Chu, dùng thân phận con rể để nắm giữ cả nhà họ.

Vậy nên, Chu Mị Nhi có thể nói là mục tiêu của tất cả đám con cháu độc thân nhà giàu ở An Thành.

Nhưng người phụ nữ này cũng có tiêu chuẩn rất cao, trước giờ vẫn một lòng với cậu chủ Hà Hiên của nhà họ Hà, đáng tiếc đối phương không có hứng kết hôn với cô ta.

Là người đẹp duy nhất thường xuyên công khai lộ diện trong số bốn gia tộc lớn, Chu Mị Nhi đi đến đâu cũng là tiêu điểm của đám đông.

Nụ cười trên khuôn mặt hiên hòa của Vi Giác Nghiệp vẫn không đổi, kheo mắt nhẹ giọng nói.

“Khách không mời mà đến sao?”

Giọng nói không lớn không nhỏ, những người có mặt đều có thể nghe thấy.

Chu Mị Nhi cười khẽ.

“Ha, bác Vi, bốn gia tộc lớn chúng ta nổi danh ngang nhau suốt bao nhiêu năm nay, sao bác đón sinh nhật mà không mời cháu chứ?”

“Bác quên viết giấy mời thôi mà, nếu đã đến rồi thì ng ồi đi”.

Vi Giác Nghiệp không hề nề mặt chút nào, chỉ tùy tiện chào hỏi, dù sao ở An Thành, ngoài nhà họ Lâm coi như đối thủ, thì nhà họ Vi chẳng ngán gì các gia tộc còn lại.

Chu Mị Nhi cũng không quan tâm, chậm rãi bước tới trước bục, cao giọng nói.

“Năm mươi triệu tệ! Nếu như không ai ra giá cao hơn thì người chủ trì có thể đập búa được rồi đấy”.

Người chủ trì ở trên bục hình như giờ mới có phản ứng, vội vàng gật đầu.

“Năm mươi triệu lần thứ nhất!”

Không ai lên tiếng, Chu Mị Nhi không mời mà đến, còn ra vẻ trong buổi đấu giá, rõ ràng là muốn nhà họ Vi phải khó chịu.

Lại thêm bốn gia tộc lớn có uy đã lâu, dám cướp ngọc trai của Chu Mị Nhi, sợ rằng sau này cũng hết đường sống ở An Thành.

“Năm mươi triệu lần thứ hai!”

Bên dưới vẫn im lìm, tài sản, thế lực và khí thế của Chu Mị Nhi đủ để đè bẹp tất cả khách mời có mặt, không ai dám ra mặt đối đầu với cô ta cả.

Nói một cách chính xác thì không ai dám can dự vào cuộc tranh đấu của bốn gia tộc lớn...

Thấy người chủ trì sắp hết lần thứ ba rồi đập búa.

Trần Thái Nhật thản nhiên nói một câu.

“Một trăm triệu tệ”.

Tất cả kinh ngạc!

Lần này đúng là khiến tất cả mọi người phải bất ngờ, ai cũng bị cái giá trên trời này làm cho há hốc miệng.

Chỉ có Vi Giác Nghiệp là để lộ ánh mắt tán thưởng, thán gật đầu.

Hai viên long châu cực phẩm, cho dù đáng giá thì cũng không đến một trăm triệu tệ.

Tổng cộng có hai người ra giá, mở miệng là thêm cả năm mươi triệu tệ.

Đã bảo mỗi lần thêm một triệu cơ mà?

Các gia tộc giàu có ở An Thành bây giờ đầu điên cuồng như vậy sao?

Không khí trong hội trường sôi trào, bỗng chốc trở nên huyên náo.

“Cậu ta hét luôn một trăm triệu kìa!”

“Thế này khác gì đối đầu với nhà họ Chu!”

“Trần Thái Nhật có thực lực mạnh đến thế sao? Thảo nào dám nói sẽ đứng đầu An Thành!”

“Lần này Chu Mị Nhi ê mặt rồi”.

Cùng với tiếng bàn tán ở bên dưới, sắc mặt Chu Mị Nhi cũng trở nên lạnh lùng.

“Họ Trần kia, lại là anh”.

Trần Thái Nhật chẳng thèm quan tâm.

Ánh mắt Chu Mị Nhi gần như có thể phun ra lửa, nhưng hình như nghĩ đến đi đầu gì đó, cô ta lại ra vẻ người đứng trên cao, giọng điệu mỉa mai sâu cay.

“Tôi cảnh cáo anh, đôi hoa tai này không phải tôi muốn lấy, mà là nhà họ Lâm, anh chắc là anh muốn hót tay trên chứ?”

Nhà họ Lâm!

Gia tộc giàu có đứng đầu thành phố An Thành!

Tất cả mọi người không hèn mà cùng nhỏ giọng kêu lên.

Đến lão h ồly Vi Giác Nghiệp cũng bất giác nhú mày.

Xem ra nhà họ Lâm đã ý thức được sự uy hiếp của thứ đ ồ này.

Nhưng nhà họ Vi lấy ra bán đấu giá, họ không thể công khai cướp đoạt, nên mới bảo Chu Mị Nhi đến đấu giá?

Nhà họ Chu và nhà họ Lâm hợp tác với nhau r ồi sao?

Tình hình ở An Thành ngày càng phức tạp hơn r ồi.

Trần Thái Nhật còn chẳng thêm chớp mắt một cái.

“Người chủ trì mau quyết đi”.

Người chủ trì trên bục lập tức tỉnh táo lại.

“Một trăm triệu lần thứ nhất!”

Chu Mị Nhi tức phát điên.

“Họ Trần kia, anh muốn đổi đầu với hai gia tộc chúng tôi chứ gì? Nhà họ Lâm thậm chí có thể khiến anh và người nhà họ Thẩm biến mất trong vòng một ngày đấy!”

“Một trăm triệu lần thứ hai!”

“Trần Thái Nhật! Mẹ kiếp, bà đây quyết đến cùng luôn! Hai trăm triệu!”

Buổi đấu giá đã mất không chế.

Tất cả mọi người đã mất đi lý trí, vươn dài cổ để xem phản ứng của Trần Thái Nhật.

Chu Mị Nhi lại hét giá hai trăm triệu tệ?

Cô ta đã nói nhà họ Lâm muốn đôi hoa tai này, vậy tiền chắc cũng của nhà họ Lâm.

Đôi hoa tai long châu này có gì đặc biệt sao?

Mọi người đều phỏng đoán, thậm chí có người còn lén lút bàn tán, nói thực ra trong hai viên long châu này giấu một tấm bản đồ châu báu trị giá mấy tỷ, còn nói như là thật vậy.

Trần Thái Nhật yên lặng bưng ly trà lên, từ tốn uống một ngụm nhỏ.

“Bốn trăm triệu!”

Khuôn mặt Vi Giác Nghiệp cũng tỏ vẻ kinh hãi.

Trần Thái Nhật thêm hẳn hai trăm triệu! Gấp đôi luôn!

Mọi người bên dưới lập tức im bật.

Vẻ mặt ai nấy như bị sét đánh, nhất thời đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

Người chủ trì đã sững sờ.

Bây giờ các đại gia đều chơi lớn vậy sao?

Bốn trăm triệu tệ? Để mua một đôi long châu?

Long châu này mua về còn ai dám đeo nữa?

Nhỡ va đập vào đâu, xước một tý thì chẳng khác gì tổn thất mấy triệu tệ!

Nếu ai dám mang thứ này ra ngoài, sợ là đám người xấu ở thành phố An Thành đều điên cuồng hóa thành kẻ cướp mất.

Chu Mị Nhi ngây cả người.

Nhà họ Lâm thông qua gia chủ của nhà họ Chu, ra lệnh cho cô ta phải đấu giá được thứ này, nhưng tổng cộng chỉ chuẩn bị số tiền hai trăm triệu!

Vừa rồi cô ta hùng hổ, muốn ép chết Trần Thái Nhật, nên mới ra luôn cái giá gây chấn động như vậy.

Trong suy nghĩ của cô ta, Trần Thái Nhật dù có tiền thì cũng không thể bằng số tiền nhà họ Lâm đã chuẩn bị được.

Kết quả bị vả mặt đom đóp.

Trần Thái Nhật không có ý định so bì tiền nong với cô ta.

Cô ta nghiêng rằng, thêm một trăm triệu!

Anh lập tức tăng luôn hai trăm triệu...

Dù sao anh cũng muốn có thứ này.

Chu Mị Nhi quả thực không dám hét giá nữa.

Những người khác có mặt lại càng không cần phải nói.

Trần Thái Nhật thản nhiên nói một câu.

“Người chủ trì”.

“Hả? À! Bốn trăm triệu lần thứ nhất, bốn trăm triệu lần thứ hai, bốn trăm triệu lần thứ ba! Chốt kèo!”

Người chủ trì cũng đập búa.

Kết quả đã định.

Nhà họ Chu vênh váo nhảy vào giữa chừng, lượt đấu giá đầu tiên, lời nhà họ Lâm ra uy hiếp, mang đến tròn hai trăm triệu.

Thất bại hoàn toàn.

Trần Thái Nhật nhận lấy chiếc hộp, nhưng không mở ra ngay.

Tất cả các cô chủ nhà giàu còn độc thân đều nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt đầy sùng bái.

Tia lửa bắn ra bốn phía.

Chỉ mong dùng móc câu để kéo ánh mắt của Trần Thái Nhật về phía mình.

Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt, mỗi người một bên, tỏ vẻ cảnh giác cao độ, khẽ nghiêng người chắn những ánh mắt này, khiến bao người oán thán.

Trọc phú!

Đây mới là trọc phú thực sự!

Chu Mị Nhi cũng không biết ý nghĩa thực sự của đôi hoa tai này, nhưng so vệtiền bạc, nhà họ Lâm và nhà họ Chu hợp lại mà vẫn lép vế trước đối phương.

Cô ta đúng là tức muốn chết!

Nhưng đây là bữa tiệc của nhà họ Vi, cô ta không thể lên giọng ở đây được, cảm giác này càng khiến người ta muốn nổi điên hơn.

Chu Mị Nhi lập tức cậ̀n chai rượu vang trước mặt mình lên, tu hai ngụm, r ậ́i ném mạnh xuống đất.

Choang!

Một tiếng choang vang lên.

Vi Giác Nghiệp bất giác nhếch miệng cười, nhìn v ề phía Trậ̀n Thái Nhật, khẽ gật đậ̀u.

Bá đạo lộ ra, khí thế vạn dặm, có thể hợp tác.

Buổi đấu giá từ thiện vừa mở màn đã lên đến cao trào.

Cuộc đối đậ̀u giữa bốn gia tộc lớn An Thành, vừa bắt đậ̀u đã mưa giông bão giạt.

Sự xuất hiện của Trậ̀n Thái Nhật chẳng khác gì một thanh kiếm thậ̀n đủ để chém đứt bầu trời, một nhát chia đôi An Thành.

Nhà họ Vi và Trậ̀n Thái Nhật, thông qua đôi hoa tai, đã đặt cược với nhau.

Nhà họ Lâm và nhà họ Chu đã liên minh với nhau, ngấm ngầm chờ đợi.

Trậ̀n Thái Nhật không quan tâm đến lời bàn tán của các khách mời, cũng không quan tâm đến Chu Mị Nhi đang điên cu ờng phát tiết.

Anh nhìn chiếc hộp, trong lòng không khỏi nhớ đến bóng dáng tuyệt đẹp cô đơn kia.

“Vân Tuệ, anh lấy được đậ̀u của em r ậ́i”.

Anh khẽ mở chiếc hộp ra.

Long Châu Hỏa Diễm cực phẩm, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng ấm áp và chói mắt.

Trần Thái Nhật giơ tay, khẽ cầ đôi long châu kia lên, ánh mắt xa xăm.

Cạch! Xì!

Đột nhiên, phần trang trí bằng vàng của hoa tai động mạnh một cái, một luồng khói màu vàng nhạt nhanh chóng phun ra nhanh như chớp.

Nửa người trên của Trần Thái Nhật lập tức bị làn khói bao trùm.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: Ra Tay Giết Trong Chớp Mắt

“Ông chủ!”

“Chủ nhân!”

“Trần Thái Nhật!”

Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt lập tức có phản ứng, sắc mặt vô cùng kinh hãi.

Vi Giác Nghiệp ng ẩ g ần đó, sợ đến mức nhảy dựng khỏi ghế.

Có người muốn Trần Thái Nhật chết ở trang viên nhà họ Vi!

Chiêu này thật là độc ác!

Nhà họ Vi và Trần Thái Nhật vốn dĩ mới chỉ có ý định hợp tác, nếu Trần Thái Nhật xảy ra chuyện gì ở trang viên nhà họ Vi, thì chuyện hợp tác chắc chắn sẽ đổ bể.

Không những có thể trừ khử được Trần Thái Nhật, mà còn có thể vu oan giá họa cho nhà họ Vi.

Bởi vì đôi hoa tai long châu phun ra khói độc là đồ của nhà họ Vi.

Dù có trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Nếu Trần Thái Nhật chết ở đây, nhà họ Vi dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

Trần Thái Nhật có thể tiêu diệt hai gia tộc trong một nốt nhạc, tung hoành An Thành, khí thế không ai cản được.

Vi Giác Nghiệp đã sớm đoán được thân phận của anh chắc chắn không đơn giản.

Một người có thân phận đặc biệt, một người có năng lực cực lớn, nếu thực sự bị hiểu lầm là do nhà họ Vi hại chết thì nhà họ Vi sẽ gặp phải tai ương gì đây?

Vi Giác Nghiệp không cần tưởng tượng quá nhiều đã cảm nhận được nguy hiểm ở ngay trước mặt.

Bởi vì, một con dao găm lạnh lẽo đã kề ngay cổ ông ta.

Phùng Linh Nguyệt! Biệt danh Sói điên, vua lính đánh thuê ở thành phố An Thành, không phải hạng người tầm thường.

Sau khi khói độc phun ra bao trùm cả người Trần Thái Nhật, cô ấy nghĩ ngay đến việc đây có thể là việc làm của nhà họ Vi.

Cô ấy lao tới, đá bay chiếc bàn, trong vòng nửa giây đã rút con dao găm ở cạnh bớt ra, kề luôn vào động mạch chủ của Vi Giác Nghiệp.

Khuôn mặt của cô gái xinh đẹp tóc ngắn đầy vẻ đau thương, cả người tức đến phát run.

“Lão già chết tiệt! Nếu lần này chủ nhân có mệnh hệ gì thì tôi sẽ chém ông thành nghìn mảnh! Sau đó giết sạch không chừa một ai nhà họ Vi!”

“A!”

Đúng lúc này, một khách nữ ngồi bên cạnh Trần Thái Nhật kêu lên một tiếng sợ hãi.

Mọi người nhìn sang, ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Làn khói độc màu vàng quanh người Trần Thái Nhật dần tản đi, chiếc áo gió trên người anh đang phân hủy với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Quá trình này còn phát ra tiếng xèo xèo như dầu sôi.

Dã man quá!

Đến quần áo cũng bị phân hủy, thì con người bằng xương bằng thịt sao chịu được?

Đúng lúc này, trên bục đấu giá đột nhiên vang lên tiếng cười đắc ý.

“Ha ha ha, ông Vi, cũng may không làm nhục sứ mệnh! Hôm nay có thể diệt trừ được tên súc sinh này, cũng coi như lập được công lớn vì hòa bình của các gia tộc giàu có ở An Thành”.

Mọi người nhìn lên, không dám tin vào mắt mình.

Người đang cười lớn ở trên bục chính là chuyên gia giám định, được gọi là đại sư – H ồng Thừa!

Nhìn thì có vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng vẻ mặt lại vô cùng dữ tợn.

Lão ta đắc ý chấp tay với Vi Giác Nghiệp.

Tất cả mọi người đều biến sắc nhìn Vi Giác Nghiệp.

Ai nấy đều nhìn ông ta như nhìn một kẻ âm mưu ẩn giấu cực kỳ sâu.

Thậm chí có không ít người đại diện cho các gia tộc giàu có vốn quan hệ tốt với nhà họ Vi, lúc này cũng có vẻ mặt cảnh giác và đề phòng.

Mẹ kiếp!

Vi Giác Nghiệp th ầm chửi th ề, đúng là chó chết thật!

Hóa ra kẻ ra tay chính là tên khốn H ồng Thừa này.

Lão ta gần bục đấu giá nhất, kẻ động tay động chân chính là lão ta.

Lão khốn H ồng Thừa này cười như vậy, còn ra ám thị với mình là đã làm xong một việc lớn.

Thế chẳng phải đã chứng thực Tr ần Thái Nhật do chính mình lên kế hoạch hại chết sao?

Đúng là nhà dột còn gặp mưa rào!

Hết hy vọng rồi, lần này thì hết hy vọng thật rồi!

Vốn dĩ ông ta muốn tìm một chi viện thật mạnh để cùng đối phó với nhà họ Lâm.

Bây giờ còn bị người ta tính kế ngược lại, đúng là xui xẻo.

Vì Giác Nghiệp chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cảm giác mũi con dao găm trên cổ lại gần hơn chút nữa.

Ông ta nhìn quanh một lượt, phát hiện có một người đang đứng xa xa, nở nụ cười khế, làm động tác cắt cổ với ông ta.

Chính là Chu Mị Nhi!

Lúc này, vẻ mặt của cô ta rất rạng rỡ, cười tươi rói, tựa như một chai rượu vang lên thưởng thức, cứ như đang uống ngọc lộ quỳnh tương trên tiên giới.

Nhà họ Lâm!

Vì Giác Nghiệp lập tức tỉnh táo lại!

Chu Mị Nhi xuất chiêu ngoài chỗ sáng, còn Hồng Thừa là kẻ núp trong chỗ tối của nhà họ Lâm.

Nhà họ Lâm đã lên một kế hoạch độc địa để giải quyết cả Trần Thái Nhật và nhà họ Vi trong cùng một lần luôn.

Nhưng bây giờ giải thích gì cũng vô ích.

Trần Thái Nhật bị khối độc bao phủ, sắp bị phân hủy thành một bãi thịt nát rồi.

Còn mũi dao của Phùng Linh Nguyệt cũng sắp cắt đứt cổ họng ông ta.

Vi Giác Nghiệp rất không cam lòng!

“Lâm Thanh Châu! Lão chó chết! Tiên sư nhà ông nữa!”

Một tiếng g ầm phẫn nộ, như mang theo sự tức giận cuối cùng khi rời khỏi nhân thế.

...

Đúng lúc này, một giọng nói hùng h ền và bình tĩnh vang lên.

“Gia chủ Vi, ai cũng phải chết, nhưng không được thay lòng đổi dạ đâu”.

Các khách mời lại kinh ngạc. . truyện teen hay

Chu Mị Nhi đang thưởng thức rượu bỗng dừng sửng lại, con người không ngừng run rẩy, g ầm như không dám dời t ầm mắt đi.

H ồng Thừa đứng trên bục đấu giá cũng run lên b ần bật, không còn dáng vẻ đắc ý nữa.

“Không thể nào!”

H ồng Thừa siết chặt nắm đấm, nhìn chăm chăm phía dưới, g ầm lên.

Một thân thể tràn đ ầy sức mạnh chậm rãi đứng dậy.

Người đó chỉ khẽ vẫy tay một cái, làn khói độc vẫn bao trùm trên người li ền tan đi.

Mọi người xung quanh sợ bay mất ba h ền bảy vía, ai cũng chạy nhanh như thỏ, lùi lại sau mười mét, tạo thành một khoảng trống hình tròn.

Bộ vest và đ ồ lót đ ầu bị phân hủy không còn cái gì.

Cả người Tr ần Thái Nhật tr ần trụi, cơ thịt lộ ra bên ngoài đẹp như bức tượng điêu khắc Hy Lạp với các đường cong hoàn mỹ, tràn đ ầy sức mạnh.

Chiều cao gần một mét chín, tư thế chẳng khác gì lực sĩ tái sinh, tuy chỉ yên lặng đứng đó, nhưng lại như một ngọn núi cao nguy nga, khiến người ta không khỏi ngẩng lên nhìn.

Khuôn mặt điên tĩnh của anh mang theo khí chất coi khinh thiên hạ, không có bất cứ gợn sóng nào.

Trần Thái Nhật!

Không có một vết thương nào!

Tất cả mọi người, bất kể là khách mời hay người nhà họ Vi, cả Chu Mị Nhi và Hồng Thừa, thậm chí là Phùng Linh Nguyệt.

Ai nấy đều nghĩ Trần Thái Nhật chết chắc rồi!

Nhưng kết quả lại ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Khói độc có thể phân hủy quần áo, thoát nhìn chẳng khác gì độc Kiến Huyết Phong Hầu.

Nhưng đến sợi tóc của Trần Thái Nhật cũng chẳng mảy may làm sao.

Tề Vũ nhanh nhẹn lấy một chiếc áo dài tay màu đen trong túi ra.

“Ông chủ! Vừa nãy anh làm tôi sợ chết đi được! Tiểu Nguyệt hành động nhanh quá, tôi còn chưa kịp khuyên thì đã cần dao xông ra rồi!”

Nói xong, cô còn nghịch ngợm lè lưỡi.

Trần Thái Nhật mặc quần áo vào, vẫy tay với Phùng Linh Nguyệt.

“Lại đây”.

Phùng Linh Nguyệt nhìn khuôn mặt Trần Thái Nhật lần nữa, không nhận được sự kích động, thu dao lại, nhảy tới trước mặt anh.

“Chủ nhân! Anh... anh không sao chứ?”

Trần Thái Nhật cười sang sảng.

“Ha ha ha, suốt độc trong rừng rậm ở biên cương phía Tây tôi còn lấy làm nước uống, cô nói xem tôi có thể làm sao được chứ? Học hỏi Tề Vũ đi, lần sau đừng hấp tấp như vậy”.

Phùng Linh Nguyệt hơi đỏ mặt, nhưng lại được thấy chủ nhân, cô ấy không khỏi vui vẻ, mỉm cười tươi tắn, ngoan ngoãn gật đầu.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Trần Thái Nhật chậm rãi bước tới trước mặt Vi Giác Nghiệp.

“Gia chủ Vi, khiến ông sợ hãi rồi”.

Vi Giác Nghiệp chết hệt, nhìn Phùng Linh Nguyệt ngoan ngoãn như một cô vợ nhỏ bên cạnh Trần Thái Nhật, cả người run mình.

Phụ nữ thật là đáng sợ.

“Cậu Trần nói gì vậy, không ngờ tình thế không lối thoát như vậy mà cũng không làm gì được cậu, tôi đánh giá thấp cậu rồi”.

Trần Thái Nhật gật đầu, đi lướt qua ông ta, bước từng bước lên bục đấu giá.

Hồng Thừa đứng trên bục, cơ bắp cả người căng lên.

“Oắt con, làm người phải để lại đường lui, tôi cảnh cáo cậu, cậu mà bước lên một bước nữa, thì đừng trách tôi ra tay lấy mất mạng!”

Thấy Trần Thái Nhật từng bước lại gần, sát khí trong ánh mắt anh ngày càng đậm hơn.

Cuối cùng, lão ta hét lớn một tiếng, nhảy lên, đánh đòn phủ đầu!

Giữa không trung, bàn tay Hồng Thừa ra một thế đánh, một sức mạnh to lớn có thể thấy được bằng mắt thường rõ cả không khí, như gợn sóng nước.

Hồng Thừa ở trên cao, bổ một chưởng thật mạnh, đánh thẳng vào đỉnh đầu Trần Thái Nhật.

“Đối đầu với nhà họ Lâm thì chỉ có chết thôi, không hạ độc chết được mà thì tao sẽ đánh cho đầu mày nát bét! Mày cũng là người đầu tiên có thể ép tao phải dùng đến sức mạnh thực sự!”

Chưởng này mang khí thế khủng khiếp, có thể chém vỡ tảng đá.

“Cũng đáng cấp đấy chứ”, Trần Thái Nhật chớp mắt, cảm thấy hơi bất ngờ.

Tất cả những người có mặt đều nhìn không chớp mắt, sợ bỏ qua một chi tiết nhỏ.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

Ai nấy đều kêu lên kinh ngạc.

Tay trái Trần Thái Nhật vẫn đút trong túi quần, tai phải chìa hai ngón ra, khẽ giơ lên, kẹp chặt bàn tay như sắt thép của Hồng Thừa.

Đến một sợi tóc của anh cũng không động đậy...

“Chết trong tay tôi, ông cũng coi như không còn gì phải hối tiếc”.

Trần Thái Nhật khẽ nói một câu, tay phải như đang quay chậm, co lại rồi duỗi ra, vỗ nhẹ một cái vào lồng ngực Hồng Thừa, như vỗ một con búp bê vải.

Bụp!

Lồng ngực Hồng Thừa lập tức xuất hiện một vết lõm rõ ràng.

Sắc mặt lão ta trắng như tờ giấy, tròng mắt đầy tơ máu, thở hắt ra một hơi cuối cùng.

Phịch, lão ngã xuống đất, còn không kịp run rẩy cái nào.

Giết trong chớp mắt!

Trần Thái Nhật ngạo nghễ đứng đó.

Tất cả mọi người đều không hện mà cùng nghĩ tới một từ.

Vô địch!

Trần Thái Nhật quay đầu lại, ánh mắt khóa chặt lấy Chu Mị Nhi, cô ta đã sợ đến mức cả người run bần bật, rượu trong ly cũng đổ mất quá nửa.

“Cô v ề nói với Lâm Thanh Châu, trong vòng mười ngày, tôi sẽ diệt nhà họ Lâm!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: Bắt Nhà Họ Lâm Tự Cắt Nguồn Mạch Kinh Tế

Trước mặt tất cả khách mời, Trần Thái Nhật gửi thông điệp cuối cùng đến nhà họ Lâm.

Chu Mị Nhi cảm thấy chân mình hơi nhũn ra, bàn tay cũng không còn chút sức nào.

Choang một tiếng.

Lần đầu tiên cô chủ của bốn gia tộc lớn – Chu Mị Nhi, cảm nhận được sự sợ hãi của cái chết, cô ta cần không vững ly rượu, cái ly cứ thế rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Trần Thái Nhật, anh điên rồi! Anh không biết nhà họ Lâm đáng sợ đến mức nào đâu!”

Chu Mị Nhi hét lên xé ruột xé gan, nhìn Trần Thái Nhật với vẻ mặt không thể tin được.

Ở An Thành, thứ tự sắp xếp của tất cả các gia tộc giàu có thì có thể có tranh cãi.

Nhưng riêng nhà họ Lâm thì không có bất cứ dị nghị gì.

Bởi vì họ mạnh!

Nhà họ Vi có nguồn tài chính, nhà họ Chu và nhà họ Hà có mối quan hệ, nhân tài và tài sản.

Còn nhà họ Lâm thì sao?

Nguồn tài chính hơn cả nhà họ Vi, mối quan hệ, tài sản và thủ đoạn cũng hơn đứt bất cứ gia tộc nào khác, vậy nên mới có thể xưng bá một phương ở An Thành.

Bây giờ, một kẻ ngoại lai như Trần Thái Nhật lại dám khiêu chiến vượt cấp, muốn diệt cả nhà họ Lâm!

Chu Mị Nhi thấy chẳng khác gì chuyện cười.

Về mặt Trần Thái Nhật dừng dừng, chậm rãi nói.

“Thiên cận, nhà họ Lâm là cái thá gì chứ, cho dù gộp cả nhà họ Chu các cô và nhà họ Hà thì tôi cũng chẳng coi ra gì cả”.

Lần này, đến Vi Giác Nghiệp cũng phải tỏ vẻ kinh ngạc.

Tất cả khách mời có mặt đều lú lút cả lưỡi.

Trần Thái Nhật muốn một chọi ba gia tộc lớn sao?

Ai nấy đều không tin vào tai mình.

Những khách mời được nhà họ Vi mời đến, hầu hết đều biết nhà họ Vi với nhà họ Lâm không hợp nhau.

Mà biểu hiện của Trần Thái Nhật cũng cho thấy Vi Giác Nghiệp đang chuẩn bị lôi kéo Trần Thái Nhật cùng đối phó với nhà họ Lâm.

Đây là một chiến lược ổn thỏa.

Bản thân Vi Giác Nghiệp cũng nghĩ như vậy.

Nhưng ông ta phát hiện hình như mình đã nghĩ nhiều rồi.

Ngay từ lúc đầu, Trần Thái Nhật đã quyết định dùng chính sức mình để chống lại tất cả các kẻ thù.

Việc anh đến tham gia bữa tiệc của nhà họ Vi, chắc là muốn thử xem nhà họ Vi có cùng một giuộc với nhà họ Lâm hay không.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến sự kinh ngạc của mọi người, anh chậm rãi bước ra chính giữa hội trường, tuyên bố.

“Bắt đầu từ ngày hôm nay, tất cả các sản nghiệp dưới trướng, các công ty holding, và tất cả các ngành nghề kinh doanh được mở ở An Thành của nhà họ Lâm, tôi đều sẽ không bỏ qua”.

“Hoặc là quay sang đối đầu với nhà họ Lâm, hoặc là phải gánh chịu hậu quả phá sản, tôi sẽ dùng cách thức trực tiếp nhất để nói cho các người biết, tôi muốn nhà họ Thẩm leo lên đứng đầu An Thành chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi!”

Tất cả khách mời đều sững sờ.

Lời tuyên bố của Trần Thái Nhật chẳng khác gì yêu cầu nhà họ Lâm tự cắt đứt nguồn mạch kinh tế.

Không thể nào!

Nói xong, Trần Thái Nhật bước tới trước mặt Vi Giác Nghiệp.

“Gia chủ Vi, nhà họ Lâm cử người xử lý tôi, như vậy là đã trở mặt hoàn toàn rồi. Bây giờ nhà họ Lâm vẫn được coi là doanh nhân nghiêm túc, tôi sẽ ra tay trước ở mặt kinh doanh! Sao nào? Ông có muốn ăn chia lợi ích không?”

Vi Giác Nghiệp cười nhếch nhếch, nói: “Với tình hình hiện giờ thì tôi với nhà họ Lâm cũng chẳng thể qua lại với nhau được nữa, không muốn tham gia cũng không được”.

“Vậy ông hãy chờ sắp xếp của tôi, yên tâm đi, sẽ kiếm bọn tiền”.

Trần Thái Nhật nở nụ cười đầy tự tin, chào một tiếng, rồi dẫn theo Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt chậm rãi ra khỏi hội trường, chỉ để lại một bóng dáng khiến người ta phải ngoái nhìn.

...

Ngày hôm sau, tiêu đề tất cả các tờ báo ở thành phố An Thành đều nói về cuộc chiến tranh thương mại giữa nhà họ Lâm và Trần Thái Nhật.

Còn giật tít ùng ùng nữa.

“Con nuôi nhà họ Thẩm khai chiến với gia tộc giàu có mạnh nhất An Thành”

“Trần Thái Nhật mua hoa tai bốn trăm triệu, ngỏ lời sẽ diệt nhà họ Lâm trong bữa tiệc từ thiện”

“Gia sản nhà họ Lâm gặp nguy hiểm rồi”

“Kẻ ngoại lai không biết tự lượng sức mình”

Ngôi nhà của nhà họ Thẩm đã được sửa chữa xây dựng ra hình ra vẻ, ngoài một số chỗ còn chưa trang trí xong, thì nhìn cũng có vẻ quy mô lắm rồi.

Trong sảnh chính, Thẩm Mộng Hàm đang cầm một tờ báo, đôi mày thanh tú nhíu lại, quay sang nhìn Trần Thái Nhật đang nếm rượu ở bên cạnh.

“Anh! Anh không lo lắng chút nào sao? Anh muốn khai chiến với nhà họ Lâm thật à?”

Về mặt Trần Thái Nhật rất thản nhiên.

“Thông qua nhà họ Vi, anh đã tìm được chứng cứ quan trọng năm đó nhà họ Lâm hại chết Vân Vũ Tuệ, đương nhiên anh sẽ không bỏ qua cho bọn họ”.

Thẩm Mộng Hàm nghĩ một lúc, gật đầu.

Chuyện năm đó đã hại Trần Thái Nhật suýt nữa phải ngồi tù, nhà họ Thẩm mất mười năm không ngừng được đầu lên, mối thù này tất nhiên là phải trả.

“Thế chiến tranh thương mại thì đánh kiểu gì? Nhà chúng ta có công ty sao?”

Thẩm Mộng Hàm ngày càng tin tưởng Trần Thái Nhật, chứng kiến dáng vẻ điềm tĩnh của anh trai, cô cũng không lo nghĩ bậy bạ nữa, tùy ý nâng một ly trà lên.

“Có chứ, vừa mới thành lập, vốn đăng ký là mười tỷ”.

Phụt!

Thẩm Mộng Hàm phun luôn nước trà ra ngoài.

“Pháp nhân chính là em”.

Thẩm Mộng Hàm sững sờ, dưới mái tóc ngắn ngang tai, khuôn mặt thuôn khiết của cô tỏ vẻ khó hiểu.

“Em á?”

“Đúng vậy, đã nói là công ty của nhà họ Thẩm, chẳng lẽ lại để anh làm pháp nhân?”

“Nhưng em có biết gì đâu?”

Trần Thái Nhật lắc ngón trỏ.

“Em không cần biết gì cả, anh cũng không giỏi về kinh doanh, nhưng... có rất nhiều người chen nhau vỡ đầu muốn giúp anh việc này”.

Thẩm Mộng Hàm đỡ trán, đáng vẻ đau đầu.

Anh trai có năng lực quá mạnh, dường như mọi phiền não đều rơi vào người khác.

Xem ra cô vẫn nghĩ nhiều rồi.

“Anh... cái cô Phùng Linh Nguyệt ở phòng của khách là sao vậy? Cô ấy từ đâu đến? Một cô gái xinh đẹp như vậy sao lại đi theo anh chứ?”

“Chuyện của người lớn, trẻ con đừng quan tâm”.

...

Vào ngày thứ ba sau khi Trần Thái Nhật yêu cầu nhà họ Lâm tự cắt đứt nguồn mạch kinh tế.

Ở phía Tây Bắc thành phố An Thành, trong một ngôi biệt thự trên đỉnh núi thuộc khu thắng cảnh, người nhà họ Lâm đang vô cùng bận rộn.

Các tin tức bên ngoài như tuyết bay vào phòng, bày đầy trên bàn của gia chủ nhà họ Lâm - Lâm Thanh Châu.

“Tất cả các siêu thị thuộc chuỗi siêu thị Lâm Ký trên toàn thành phố đột nhiên bị các nhà cung cấp chấm dứt hợp đồng, hiện giờ các giá hàng đầu trông không!”

“Nghe nói có một chuỗi siêu thị Thẩm Ký mới mở, dùng giá lên kệ cực thấp cướp hết các nhà cung cấp của chúng ta!”

“Gia chủ, ba mươi hai nhà máy các loại của nhà họ Lâm đột nhiên không nhận được đơn sản xuất nữa, khách hàng đầu bị một tập đoàn sản xuất mới thành lập cướp hết rồi ạ, đằng sau tập đoàn đó là công ty đầu tư Thẩm Ký!”

“Tập đoàn Lâm Thị không xin vay được khoản mới ở các ngân hàng lớn, nghe nói hạn ngạch năm nay đã bị doanh nghiệp mới thành lập dưới trướng công ty đầu tư Thẩm Ký lấy hết rồi ạ!”

“Gia chủ, các nhà bán lẻ của cửa hàng Lâm Ký, bất kể là về phục trang, vật liệu xây dựng hoặc bách hóa gia dụng, đầu đột ngột bị cạnh tranh rất lớn. Cửa hàng mới mở của công ty đầu tư Thẩm Ký khai trương giảm giá 50%, khách hàng đầu chạy hết qua bên đó!”

“Chúng ta phải làm sao bây giờ? Có khả năng tháng sau còn không trả nổi lãi ngân hàng, tài sản đầu bị đóng băng hết rồi!”

Việc kinh doanh, khách hàng, tài chính đầu gặp báo động!

Lâm Thanh Châu mặc bộ vest đen vừa người, đôi mắt hẹp dài tỏa ra sự lạnh lẽo, khiến người ta phải sợ hãi.

Khuôn mặt lão vốn đã hung ác, bây giờ vẻ mặt u ám, gần như có thể nhỏ ra nước.

Không ngờ chỉ trong hai ngày, nhà họ Lâm lại gặp nguy hiểm trong mọi mặt kinh doanh.

Không cần nghĩ cũng biết công ty đầu tư Thẩm Ký này là của Trần Thái Nhật.

Một người đứng trước mặt Lâm Thanh Châu, chính là chuyên gia vận hành phụ trách mảng kinh doanh mà nhà họ Lâm đã bỏ lương cao mời về.

“Hiện giờ việc kinh doanh của nhà họ Lâm có cách gì cứu vãn không?”

Chuyên gia vận hành đẩy chiếc kính trên sống mũi, lắc đầu.

“Công ty đầu tư Thẩm Ký mới xuất hiện kia hình như đã cướp sạch tất cả những sản nghiệp mà nhà họ Lâm có dính dáng ở thành phố An Thành!”

“Nguồn vốn đằng sau nó quá lớn, lại còn được tất cả các ngân hàng và doanh nghiệp hàng đầu ủng hộ tuyệt đối, chúng ta đã hết cách cạnh tranh về mặt kinh doanh rồi, nếu còn tiếp tục, không đến một tuần sẽ phải phá sản”.

Đúng lúc này, một nam thư ký vội vàng lao vào phòng làm việc.

“Gia chủ, không hay rồi, rất nhiều pháp nhân và giám đốc của tất cả các công ty con, công ty chi nhánh và sản nghiệp dưới trướng của chúng ta xin nghỉ việc! Bây giờ việc vận hành tập đoàn đã xuất hiện vấn đề rất lớn!”

Lâm Thanh Châu có cảm giác trong lòng như bùng lên lửa giận ngút trời, dường như sắp không chịu được mà bùng phát ra ngoài.

Bốp!

Lão đấm mạnh hai cái lên bàn làm việc bằng gỗ dày, lập tức hai cái hồ xuất hiện.

“Mẹ kiếp, lúc trước đáng lẽ tôi nên xử lý cả thằng nhãi kia và con đàn bà đề tiện đó một thể!”

Một quân sư của nhà họ Lâm ở bên cạnh nhỏ giọng đề nghị.

“Gia chủ, chúng ta còn có rất nhiều đối tác ở thành phố Minh Dương ở tỉnh, chúng ta có thể xin bọn họ xoay vòng nguồn vốn và nhân viên, mỗi năm chúng ta chia cho họ nhiều hoa hồng như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ đồng ý với yêu cầu nhỏ này”.

Lâm Thanh Châu nghĩ tới đó, khuôn mặt tỏ vẻ vui mừng.

“Ông nói đúng, mau đưa điện thoại cho tôi...”

Cộp cộp cộp, lại một thư ký nữa hấp tấp chạy vào.

“Gia chủ, không hay rồi, các công ty, nhà máy, tập đoàn đối tác ở thành phố Minh Dương đột nhiên gửi giấy tờ muốn chấm dứt hợp đồng.”

“Cậu nói sao?”

“Thật đấy ạ! Bọn họ nói, đằng sau có người mà bọn họ không dây vào rồi đã yêu cầu bọn họ không được hợp tác với nhà họ Lâm nữa!”

Lâm Thanh Châu cảm giác mình sắp phát điên lên rồi!

“Rõ ràng thế lực của Trần Thái Nhật vẫn chưa vươn đến tỉnh, rốt cuộc là kẻ nào đối đầu với nhà họ Lâm chúng ta vậy?”

Thư ký hơi nín thở, vẻ mặt cẩn trọng.

“Hình như... là nhà họ Dương...”

“Nhà họ Dương nào?”

“Chính là... nhà họ Dương mạnh nhất cả tỉnh ấy ạ...”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: Khiêu Chiến

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi Trần Thái Nhật tuyên bố muốn tiêu diệt nhà họ Lâm.

Sau khi nghe TềVũ và Phùng Linh Nguyệt báo cáo tình hình bên ngoài, trong lòng Trần Thái Nhật đã có tính toán.

Ngoài lực kinh tế của nhà họ Lâm sắp tiêu rã.

Mà đây chẳng qua chỉ là khởi đầu của sự tiêu diệt thôi.

Anh từng nói muốn tiêu diệt nhà họ Lâm trong mười ngày.

Tuyệt đối không thể nuốt lời được.

Ngày nào TềVũ và Phùng Linh Nguyệt cũng cứ như gặp phải kẻ thù ở nhà họ Thẩm, các biện pháp an ninh đều được thực hiện quanh ngôi nhà.

Đây là để đề phòng nhà họ Lâm chó cùng rứt giậu, muốn dùng cách bí ẩn để trả thù người nhà họ Thẩm.

Nhưng kì lạ là mấy ngày hôm nay lại không có động tĩnh gì.

Xung quanh nhà họ Thẩm, ngay cả trộm cướp cũng không có.

“Nhà họ Lâm không giống những gia tộc dễ nhận thua như vậy...”

Trần Thái Nhật nghĩ trong sảnh chính nhà họ Thẩm, suy nghĩ về sự sắp xếp trong mấy ngày tới.

Mà lúc này, đôi chân dài của TềVũ bước qua bậc cửa, khuôn mặt sáng rạng ngời, đôi mắt to như hồ nước mùa thu, son bóng rực rỡ, hồ hởi tiến vào.

“Ông chủ! Tôi mang cho anh một lá thư”.

“Ai gửi vậy?”

“Của Lâm Thanh Châu”.

Trần Thái Nhật nhướng mày, tỏ ra hứng thú, mở thư ra đọc một lượt.

Sau khi đọc xong, anh hơi bất ngờ.

Tề Vũ chớp đôi mắt to tròn.

“Ông chủ, trong thư nói gì thế?”

“Nhà họ Lâm tự cao tự đại quá rồi”.

Tề Vũ hoang mang: “Là ý gì vậy?”

Trần Thái Nhật tùy tiện vứt lá thư qua một bên.

“Bây giờ, huyết mạch kinh tế của nhà họ Lâm đã bị đứt đoạn, đi đâu chờ đợi bọn họ chính là sự diệt vong, nhưng bọn họ vẫn đề ra một điếu kiện thú vị”.

Tề Vũ cũng nổi lòng hiếu kỳ: “Ông chủ nói mau đi”.

Trong mắt Trần Thái Nhật loé lên một tia sáng.

“Lâm Thanh Châu muốn cá cược với tôi bằng hình thức đánh nhau!”

Vừa đọc tới nội dung chính, Trần Thái Nhật không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đường đường là nhà họ Lâm, mà chiêu trò này cũng quá kỳ lạ.

Vì biết rõ không phải là đối thủ, do đó Lâm Thanh Châu đã đề xuất trong thư muốn dùng một trận đánh nhau để quyết định sự sống chết của nhà họ Lâm.

Chỉ cần trong trận đấu Lâm Thanh Châu đánh thắng được Trần Thái Nhật, thì Trần Thái Nhật sẽ phải tuyên bố từ bỏ việc trả thù nhà họ Lâm trước mặt mọi người và suốt đời không đối địch với nhà họ Lâm.

Nếu nhà họ Lâm thua thì sẽ tự nguyện giải tán gia tộc, trở thành người dân bình thường, trong thư Lâm Thanh Châu thậm chí bằng lòng lấy cái giá của mạng sống để làm dịu cơn giận của Trần Thái Nhật.

Nếu dựa theo cục diện bình thường thì Trần Thái Nhật sẽ không thêm để ý tới nhà họ Lâm.

Dù sao ở phương diện này, Lâm Thanh Châu cũng không phải là đối thủ của anh, chỉ cần chen ép là được.

Thế nhưng lão lại là người đầy mưu mô, trong thư lão cũng nói rõ đã công bố cụ thể nội dung của thư thách đấu trên các tờ báo lớn ở thành phố An Thành.

Là công khai mời! Nếu Trần Thái Nhật từ chối, tức là sợ nhà họ Lâm!

Nhà họ Lâm muốn diễn vai phản kích ở bước đường cùng, xây dựng bản thân thành hình tượng chủ động ra trận.

Lão đã tổ chức một trận đấu thoát nhìn có vẻ rất công bằng, nhưng về mặt dư luận thì đã chiếm được thế chủ động.

Với bối cảnh kinh doanh của nhà họ Lâm nhiều năm tại An Thành thì Trần Thái Nhật có thể đoán ra được hiện giờ phương diện truyền thông ở An Thành đang nói như nào.

Ví dụ như “Thư thách đấu của nhà họ Lâm, nhân tài mới xuất hiện sẽ tiến tới hay lùi bước”, hoặc là “Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, e là Trần Thái Nhật sẽ từ bỏ vị trí đỉnh cao ở An Thành”.

Những tiêu đề giật tít như này sẽ được viết trắng trợn.

Nếu Trần Thái Nhật không tiếp nhận kiểu thách đấu như này

Thì sẽ trở thành kẻ nhất gan.

Việc này cũng giống như một đứa con gái cao một mét bốn mươi, còn chưa dậy thì mà khiêu khích muốn đánh một trận với nhà vô địch quyên anh thế giới cao hai mét, thử hỏi bạn có dám hay không!

Trần Thái Nhật hô mưa gọi gió ở An Thành đã rất nổi tiếng.

Nhưng được mọi người nhắc tới nhiều nhất là việc anh đã mấy lần công khai bộc lộ võ công mạnh mẽ của mình.

Ngay cả cao thủ hạng sơ cấp có thể tay không đánh voi như Hồng Thừa cũng bị anh giết trong chớp mắt.

Những gia tộc giàu có tại An Thành đều biết đến thực lực của anh.

Nhưng trong tình huống này, nhà họ Lâm lại làm ngược lại, muốn dùng việc đánh nhau – sở trường mà Trần Thái Nhật giỏi nhất để tiến hành khiêu khích.

Lúc này, nếu Trần Thái Nhật nói không đánh, vậy những lời tuyên bố trước kia của anh muốn biến nhà họ Thẩm thành gia tộc giàu có đứng đầu ở An Thành cũng sẽ trở thành trò cười!

Đây là một cuộc chiến dư luận và tâm lý rất cao minh, đặt cược vận mệnh của nhà họ Lâm, tính toán thái độ của Trần Thái Nhật.

Bây giờ Trần Thái Nhật có thể từ chối sao?

Không thể!

Nếu anh từ chối, cho dù anh có quay đầu tiêu diệt nhà họ Lâm đi nữa, thì đến thời điểm mấu chốt cũng sẽ bị chửi thành con rùa rút đầu ngay cả lời thách đấu công bằng cũng e sợ.

Sau này sao anh có thể làm ông trùm ở An Thành được nữa sao?

Làm sao khiến mọi người nể phục được nữa?

Trần Thái Nhật giận đến mức bật cười.

“Tề Vũ, giúp tôi trả lời thư công khai, nói tôi tiếp nhận lời khiêu chiến, thắng hai trong ba trận là được, địa điểm tùy bọn họ chọn”.

“Nhưng thời gian phải trong hai ngày, tôi không có kiên nhẫn chờ đợi đâu”.

“Được, ông chủ”.

Nhìn bóng dáng Tề Vũ rời đi, Trần Thái Nhật không nhịn được khẽ nhếch khóe miệng.

Lâu lắm không gặp loại kiến thú vị như vậy.

Nếu đối phương đã có tự tin dám chủ động ra trận, vậy anh cũng hoạt động gân cốt một chút, chơi tới cùng là được.

Xem ra nhà họ Lâm vẫn chưa hiểu rõ mình đã chọc phải người như nào.

Trong từ điển của anh hoàn toàn không tồn tại chữ thua cuộc.

...

Người trong thành phố An Thành, cho dù là người dân bình thường hay gia tộc giàu có đều biết vụ cá cược của nhà họ Lâm và Trần Thái Nhật.

Tin động trời lại nóng hổi như này lập tức trở thành đề tài nói chuyện nhiều nhất của mọi người sau khi cơm nước xong.

Thậm chí có người tốt còn đăng bài viết hàng đầu lên mạng để mọi người trên mạng tranh luận xem cuối cùng bên nào sẽ giành được chiến thắng.

Nhà họ Lâm - gia tộc giàu có trước giờ chủ động khiêu chiến, ắt hẳn là vô cùng tự tin và đã chuẩn bị đầy đủ.

Trần Thái Nhật - người thật sự đứng sau đi đầu khiến nhà họ Thẩm, vô cùng bá đạo, đã hoàn toàn đánh gục nhà họ Lâm trong vòng hai ngày trên thương trường, có võ công siêu mạnh, bộc lộ tài năng.

Hai bên đều có người ủng hộ, thậm chí còn vì tranh cãi xem ai thắng ai thua mà nổ ra một trận chiến mắng chửi trên mạng.

Reng reng reng!

Trần Thái Nhật ở nhà nghe điện thoại.

Là Vân Vũ Phi gọi tới.

“Vũ Phi, sao lại gọi cho tôi thế, Sở Sở không ngoan à?”

“Anh Trần, anh định đến buổi thách đấu của nhà họ Lâm thật à?”

“Đi chứ, không đi chẳng lẽ để mọi người nói tôi không ra gì sao?”

Vân Vũ Phi im lặng một lát rồi nói.

“Nhà họ Lâm kinh doanh ở An Thành đã lâu, quen biết đủ loại người, trong đó có lẽ sẽ có cao thủ, e là lần này không đơn giản vậy đâu”.

“Dù ông ta có làm gì, dám khiêu chiến tôi chính là sai lầm lớn nhất của ông ta”.

Nghe Trần Thái Nhật hùng hồn tuyên bố, dường như hô hấp của Vân Vũ Phi cũng nặng nề hơn.

“Vậy... chúc anh thuận lợi chiến thắng”.

“Sao dạo gần đây cô đột nhiên quan tâm tới tôi vậy...”

“Làm... làm gì có”.

“Chẳng lẽ cô...”

“A! Tôi có chuyện cần làm, cúp trước đây!”

Nhìn màn hình điện thoại đã tắt, Trần Thái Nhật hơi bối rối.

Em vợ chắc là lo lắng mình đánh thua sẽ rời khỏi An Thành, sau đó không đầu tư cho tập đoàn Vân Thị nữa chẳng?

Ở nơi khác, tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Vân Thị.

Gương mặt Vân Vũ Phi đỏ bừng, bàn tay nhỏ nhắn đè trước ngực.

Tiếng tim đập thình thịch nhanh chóng, sau một hồi mới chậm lại.

Trên gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ mơ màng phức tạp.

Chẳng lẽ mình vô thức đã thích người đàn ông tựa hạc giữa bầy gà kia sao?

Anh ấy từng là chồng chưa cưới của chị mình!

Hơn nữa còn có Sở Sở...

Vân Vũ Phi thấy rất đau đầu, tựa lưng trên ghế sofa muốn xua hết mấy suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình đi.

Nhưng không biết vì sao lại chợt dấy lên nỗi niềm khó mà nói thành lời của một người phụ nữ.

...

Không lâu sau, nhà họ Lâm đã trả lời, hơn nữa còn được biểu đạt bằng hình thức tin tức truyền hình.

Địa điểm là nhà thi đấu của thành phố An Thành.

Cách thức tự do đánh nhau, không giới hạn trường phái và chiêu thức.

Quy tắc duy nhất là không được đánh chết đối phương trên sàn đấu bằng bất cứ hình thức nào.

Số lần đấu: thắng hai trên ba ván, đấu đơn.

Thời gian, chiều ngày thứ tư kể từ khi Trần Thái Nhật đưa ra tuyên bố.

Nhà họ Lâm không hổ danh là cáo già xảo quyệt, buổi công bố sẽ sắp xếp một đám phóng viên, bình luận viên, máy quay phim để theo dõi trận đấu.

Nếu trong trận đấu Trần Thái Nhật có lật mặt cũng không thể chối được.

Anh ngồi trên ghế sofa mềm, nhìn thông tin trên tivi, bĩu môi.

“Giờ trò âm mưu quỷ kế, cuối cùng cũng không chịu lộ mặt, để tôi xem thử võ sĩ thời đại mới của Cửu Châu Viêm Hạ có gì khác so với trước đây”.

“Tề Vũ!”

Tề Vũ đang đứng sau ghế lạnh lợi đáp lời.

“Sao thế ông chủ?”

“Thay tôi đón Sở Sở tới nhà họ Thẩm, chỉ cần nói với con bé chú Trần nhờ nó giúp đỡ và sẽ dạy nó một vài thứ thú vị”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: Chỉ Dạy Cho Hai Cô Gái Xinh Đẹp

Một mảnh đất rừng ban đầu nằm ở phía Tây biệt thự nhà họ Thẩm, nay đã được chính quyền thành phố An Thành quy hoạch làm công viên.

Vườn ươm mới trờng, chưa tiến hành thi công.

Bây giờ, trong cả khu rừng không còn ai khác, chỉ có Trần Thái Nhật và hai người đẹp, một lớn một nhỏ.

Vân Sở Sở vẫn đang ngậm miếng xúc xích trong miệng, tay trái còn cầm chiếc kẹo mút và tự chuẩn bị một chiếc ghế ng ấ, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt đầy tò mò.

Phùng Linh Nguyệt bên cạnh thì hoàn toàn khác.

Trang phục gọn gàng đơn giản, đứng ưỡn ngực, tư thế quân nhân ngay ngắn, tóc ngắn linh động, đôi mắt hổ phách thanh tú, vô cùng sùng bái, chóp mũi khẽ dô m ồ hôi, có vẻ rất căng thẳng.

“Cảm ơn ông chủ đã tự mình chỉ dạy cho một mình tôi, Linh Nguyệt vô cùng cảm kích!”

Trần Thái Nhật không để ý xua tay.

“Cô đi theo tôi với mục đích ban đầu là học võ, ý chí của cô rất vững vàng, lần đối đầu với nhà họ Lâm này vừa hay là một thử thách, tôi muốn xem nhà họ Lâm có thể tìm được những cao thủ nào”.

“Ông chủ, anh định để cho tôi và TềVũ cùng ra tay sao?”

Trần Thái Nhật khẽ cười, lắc đầu.

“Không, chỉ một mình cô thôi, một đấu ba”.

Vân Sở Sở và Phùng Linh Nguyệt đều trợn mắt há m ồm kinh ngạc.

“Có tôi chỉ dạy, cho dù đối thủ hạng ba đến thì cũng là gà thả vườn, tùy cô có thể kho hoặc hằm”.

Võ thuật của Trần Thái Nhật yêu cầu về thể chất quá cao, không có cách nào truyền đạt lại cho Phùng Linh Nguyệt.

Ngẫm nghĩ một lát, trong số những môn võ công cao cường nhất ở Cửu Châu, anh chọn ra một kỹ năng võ thuật ngoại môn mang tên “Tia chớp đá lửa”.

Đây là kỹ năng võ thuật lấy động tác nhanh nhẹn và một đòn tấn công trí mạng làm chủ đạo, rất phù hợp với Phùng Linh Nguyệt ở thời điểm hiện tại.

“Tôi sẽ trình diễn liên tiếp ba đòn, cô hãy nhìn cho kỹ”.

Trần Thái Nhật nhắm thẳng vào một cái cây lớn bên cạnh.

Vân Sở Sở ở bên cạnh giơ bàn tay nhỏ bé lên, ngờ ngác hỏi: "Chú Trần, chú định làm gì thế?"

“Đi vòng quanh”.

Anh dần lực dần dần vào hai chân, ngón tay và khuỷu tay.

Nắm vào điểm yếu, bất ngờ ra đòn.

Soạt soạt soạt!

Vân Sở Sở và Phùng Linh Nguyệt chỉ nhìn thấy một bóng đen đột nhiên di chuyển trước mặt, trong vòng nửa giây đã chạy vòng quanh thân cây ba vòng với tốc độ cực nhanh!

Trong không gian xuất hiện tiếng chim kêu.

Bịch bịch bịch!

Cùng với ba tiếng động trầm thấp, Trần Thái Nhật trở lại chỗ cũ, ngoại trừ lá cây trên mặt đất bị gió cuốn lên, mọi thứ khác vẫn bình thường cứ như thể anh chưa từng rời đi.

Lại nhìn cây to mà hai người đứng cạnh, đột nhiên xuất hiện ba cái lỗ to bằng nắm tay.

Sức mạnh này, giống như bị ba viên đạn thép bắn thủng.

Bản thân Phùng Linh Nguyệt có nền tảng chiến đấu không tệ, gắng gượng có thể thấy rõ được động tác của Trần Thái Nhật, hai mắt cô ấy mở to, ánh mắt vốn dĩ kiêu ngạo không phục nay hoàn toàn trở nên sáng rực.

“Ông chủ, anh... anh chính là cường giả thực sự sao?”

Xúc xích trên miệng Vân Sở Sở đã rơi từ bao giờ, cái miệng nhỏ há rộng, mắt chữ A mồm chữ O.

Trần Thái Nhật dùng ngón tay tạo nên một động tác.

“Mấu chốt là phải hết sức tập trung toàn bộ khí lực, cô lại đây, đưa hai tay cho tôi”.

Phùng Linh Nguyệt nghe lời tiến về phía trước, đưa hai tay ra.

Hai tay Trần Thái Nhật nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của đối phương, cảm nhận được các vết chai do cầm dao kiếm lâu năm.

Ngoài ra, bàn tay của Phùng Linh Nguyệt còn rất đẹp, vừa trắng vừa dẻo dai, cho thấy sinh lực của người tập luyện lâu năm.

Cả hai người bây giờ đang đan mười ngón tay vào nhau.

Phùng Linh Nguyệt có thể nhìn thấy được đường cong mũi hoàn hảo của Trần Thái Nhật ở khoảng cách gần như vậy, không biết tại sao, cô ấy cảm thấy hơi khó thở, đột nhiên cơ bắp hai tay hơi mềm nhũn.

“Tập trung tinh thần, cảm nhận lực tôi truyền đến tay cô”.

Theo Trần Thái Nhật vận công, Phùng Linh Nguyệt chỉ cảm thấy có một luồng khí lực từ lòng bàn tay.

Có lực, mạnh mẽ, như thể một dòng sông đang không ngừng chảy xiết.

Thông qua lòng bàn tay, Trần Thái Nhật thay đổi sức mạnh từ phân tán rồi hợp lực, rồi lại tập trung, sau đó bất ngờ tác động, để Phùng Linh Nguyệt cảm nhận một lần.

Mặc dù Trần Thái Nhật kiểm soát lực và giải phóng một phần trăm sức mạnh, nhưng Phùng Linh Nguyệt vẫn cảm nhận được nguồn năng lượng đó đi khắp nơi, sau đó tập trung lại để tạo đòn mạnh nhất.

Rất khó để hình dung.

Trên mặt, trên người Phùng Linh Nguyệt bắt đầu đổ mồ hôi, nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên.

Gương mặt trắng nõn sau khi vận công dần dần trở nên ửng đỏ.

Cảm nhận được sức mạnh của đối phương, Phùng Linh Nguyệt nắm chặt tay Trần Thái Nhật, không dám buông ra vì sợ bỏ lỡ những chỉ dẫn quan trọng.

Nhưng không biết tại sao, ngắm nhìn Trần Thái Nhật ở khoảng cách gần, thật khó dời mắt khỏi gương mặt anh, từng hơi thở gần như chạm vào chóp mũi của anh.

Sức mạnh của Trần Thái Nhật dần trở nên dữ dội, năng lượng tích tụ càng lớn.

Cơ thể của Phùng Linh Nguyệt có chút không thích ứng được.

Hai vai cô ấy run rẩy, mồ hôi từ bụng và ngực thấm vào quần áo.

Cuối cùng.

Phùng Linh Nguyệt kêu nhỏ một tiếng, ngay lập tức mất sức, ngã thẳng vào lòng của Trần Thái Nhật.

“Ông chủ, xin lỗi... năng lực của tôi không đủ”.

Cơ thể trong lòng mềm mại nhỏ bé, Trần Thái Nhật chậm rãi đỡ cô ấy ngồi xuống.

“Không vội, cô có thể chống cự đến bây giờ là rất tốt rồi, vừa này không phải không đạt được gì, trong lúc chống cự sức mạnh, cô cũng đã hấp thu một chút sức mạnh của tôi, thể lực cũng đã gia tăng không ít”.

Mắt Phùng Linh Nguyệt phát sáng: “Thật sao?”

“Nghỉ ngơi một lúc, sau đó cô tự trải nghiệm xem”.

Khoảng chừng mười phút.

Phùng Linh Nguyệt đứng dậy, cùng với sự cổ vũ của Trần Thái Nhật, cô ấy đứng bên cạnh thân cây.

Soạt soạt!

Với sự giác ngộ tuyệt vời cùng khả năng chiến đấu tốt, cộng với sự hướng dẫn của Trần Thái Nhật.

Phùng Linh Nguyệt lần đầu làm thử, vậy mà gần nhanh như tia chớp, hơn nữa còn tạo hai lỗ thủng trên thân cây bằng khuỷu tay.

“Đây... là sức mạnh của tôi sao?”

Phùng Linh Nguyệt không thể tin nhìn hai tay mình, hai mắt ngập tràn sự kích động.

Trần Thái Nhật gật đầu nói: “Đúng là tôi đã không nhìn lầm người, trẻ nhỏ dễ dạy”.

Phùng Linh Nguyệt là kẻ cuồng võ thuật, nếu có được phương pháp nâng cao võ thuật của anh thì có thể trở thành vũ khí huấn luyện không biết mệt.

Hi!

Ha!

Một tiếng hét nhỏ từ miệng của người đẹp tóc ngắn.

Trần Thái Nhật đứng bên cạnh hướng dẫn cách ra lực và vận dụng sức mạnh cơ bắp.

Không biết bắt đầu từ lần thứ mấy, ánh mắt Phùng Linh Nguyệt nhìn Trần Thái Nhật lại xuất hiện sự ấm áp.

Cứ như đang chứng minh mình cho người đàn ông trước mắt xem, Phùng Linh Nguyệt càng liều mạng.

Vân Sở Sở bên cạnh nhìn Phùng Linh Nguyệt đang phá hủy cây to, vô thức nuốt nước bọt, quay đầu hỏi Trần Thái Nhật.

“Chú Trần, cháu cũng phải học võ công khó như thế sao?”

Trần Thái Nhật bật cười.

“Cháu mới mấy tuổi chứ, không học được, hôm nay chú Trần dạy cháu cái khác nhé”.

“Là gì ạ?”, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa đưa ra câu hỏi.

“Chạy!”

Trần Thái Nhật đã sớm nghĩ đến chuyện của Vân Sở Sở.

Cô bé chính là người thân duy nhất của anh trên thế gian này, cũng rất có khả năng sẽ kế thừa võ thuật của anh.

Nhưng cô bé còn quá nhỏ, lại là con gái.

Nếu như để cô bé học loại tuyệt kỹ võ công yêu cầu sức mạnh cao như này thì không được phù hợp lắm.

Nhưng con bé cũng nên có năng lực tự vệ nhất định.

Cuối cùng, Trần Thái Nhật nghĩ ra chủ ý, dạy Vân Sở Sở cách chạy nhanh nhất.

Giống như đang chơi trò chơi với trẻ con.

Trần Thái Nhật bế Vân Sở Sở lên vai, sau đó chạy nhanh trong rừng với tốc độ một trăm kilomet trên giờ.

Một bước nhảy lên cành cây, đôi khi nhảy vài mét, thậm chí bắt lấy những con chim én đang bay ở tầng thấp!

Vân Sở Sở cười không khép miệng lại được, liên tiếp vỗ tay nói “Hay”.

“Ha ha ha! Chơi cái này vui quá! Cháu muốn học! Cháu muốn học!”

Hứng thú chính là thầy giáo tốt nhất, Trần Thái Nhật nhìn đáng vẻ vui sướng của con gái, thỏa mãn gật đầu.

Một ngày trôi qua thật nhanh... . truyện xuyên nhanh

Đến tối, Trần Thái Nhật phải trở về biệt thự nhà họ Thẩm.

Trong rừng có hơn sáu mươi cây to, mỗi cây đều có trăm nghìn lỗ thủng, không tìm được cây nào thích hợp nữa rồi.

Trần Thái Nhật công Phùng Linh Nguyệt đã luyện tập quá sức, hai chân không còn sức lực tiến về phía trước.

Trên đường đi, Phùng Linh Nguyệt ôm chặt tấm lưng của Trần Thái Nhật, không dám buông lỏng.

Hai người dính chặt vào nhau, có thể cảm nhận đường cong đúng chuẩn của người đẹp quật cường.

Tề Vũ ra đón, nhìn thấy Phùng Linh Nguyệt nằm trên lưng Trần Thái Nhật liền há hốc miệng, hơi hờn dỗi.

“Ông chủ! Đưa cô ấy đi tập luyện mà không dẫn tôi theo!”

“Cô đường đường là cao thủ hạng bốn, căn bản không cần ra mặt, dạy cô cái gì chứ, nhà họ Lâm có tin tức gì không?”

Tề Vũ lắc đầu, hơi cau mày.

“Tôi tạm thời chưa tra được bọn họ đã mời những cao thủ nào, chỉ sợ đầu là thiên tài đến An Thành”.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng đặt Phùng Linh Nguyệt xuống, phát hiện đối phương còn đang nhắm mắt giả vờ ngủ, lồng ngực khẽ run, không khỏi lắc đầu.

“Không sao cả, đến lúc đó chuẩn bị cho tôi cái mặt nạ che nửa mặt là được”.

Vân Sở Sở ở bên cạnh, không hiểu lắm hỏi: “Cần mặt nạ làm gì ạ?”

Tề Vũ che miệng khẽ cười.

“Vậy mà còn cần hỏi nữa sao, nếu nhà họ Lâm thực sự mời được cao thủ, ngộ nữa nhìn thấy ông chủ mà rút lui thì mất vui rồi!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: Người Đẹp Đấu Với Quái Vật Mặc Áo Giáp

Nhà thi đấu ở thành phố An Thành là nhà thi đấu cỡ trung có thể chứa mười nghìn người.

Trong đó có một sàn đấu mới có diện tích hơn một nghìn mét vuông được xây dựng để sử dụng cho trận thi đấu.

Lần khiêu khích này nhà họ Lâm lấy danh nghĩa dùng võ kết bạn.

Để mở rộng tầm ảnh hưởng trước dư luận, vậy mà còn bán vé vào cửa.

Các đài truyền hình địa phương, các phương tiện truyền thông và một số lượng lớn khán giả yêu thích đấu vật ở An Thành đều biết trận đấu lần này.

Trên danh nghĩa, đây là trận thi đấu giữa tuyển thủ của công ty đầu tư Thẩm Ký và tập đoàn Lâm Thị.

Nhưng những người biết được nội tình đều biết, đây là cuộc chiến để trở thành gia tộc giàu có đứng đầu An Thành.

Mặc dù Trần Thái Nhật đã giành chiến thắng giòn giã cách đây một thời gian, nhưng khi đối mặt với sự chống cự cuối cùng của nhà họ Lâm, anh vô cùng hào phóng, cho bọn họ thêm một cơ hội cuối cùng.

Dùng võ để quyết thắng.

Vé của trận đấu lần này đã được bán hết từ lâu.

Hàng chục nghìn khán giả theo dõi trận đấu lịch sử thay đổi quyền lực ở An Thành, nhưng họ không hề hay biết đi đâu đó.

Ở thành phố An Thành có rất nhiều gia đình giàu có, nhưng tâm tư của họ không giống nhau.

Bởi vì ý nghĩa của trò chơi này thật sự không bình thường, nó liên quan trực tiếp đến vấn đề chỗ đứng của các gia tộc ở An Thành.

Các ghế VIP ở hàng ghế đầu của nhà thi đấu đã được các đại gia lớn đặt kín chỗ.

Bốn gia tộc lớn đều có mặt, như nhà họ Thẩm, ngồi ở vị trí cao nhất, cách sàn đấu năm mét, có thể nhìn rõ bất kỳ tình tiết nào trên sân đấu ở khoảng cách gần.

Các gia tộc vừa và nhỏ, những người nổi tiếng ở An Thành ngồi ở vị trí phía sau.

Hình thức đấu của trận đấu này là đấu tự do, quy tắc duy nhất là không được giết đối thủ.

Kiểu chơi kịch tính này đã tạo nên làn sóng điên cuồng ở An Thành.

Bởi vì đi đầu này có nghĩa là người chơi có thể sử dụng bất kỳ vũ khí nào ở trên sân đấu!

Có thể bị thương nhưng không được giết người.

Dùng súng bắn chắc chắn không được, nhưng khả năng xảy ra một trận đấu vũ khí lạnh là trăm phần trăm.

Ngoài mặt tập đoàn Lâm Thị và công ty đầu tư Thẩm Ký đặt ra mức tiền thưởng siêu cao cho trận đấu này.

Tổng số tiền lên đến bốn tỷ tệ!

Nói cách khác, nhà nào thắng thì sẽ phải trả cho tập đoàn kia bốn tỷ tệ tiền mặt!

Con số này khiến những người không biết sự thật phát điên.

Số tiền cược này quá lớn!

Nhưng trong lòng Lâm Thanh Châu biết rõ, nếu nhà họ Lâm thua thì toàn bộ tài sản nhà họ Lâm sẽ bị Trầ n Thái Nhật chiếm mất, cái giá phải trả có thể lên đến hơn chục tỷ tệ.

Dưới những mảnh khóe tinh vi và sự thông minh của các thế lực ngầm dâng trào, trò chơi chính thức bắt đầu.

Trong nhà thi đấu.

Khách mời và khán giả đã có mặt đầy đủ.

Bầu không khí náo nhiệt, các cuộc thảo luận ồn ào không ngừng vang lên.

Hai bình luận viên một nam một nữ bắt đầu lên tiếng trên sân đấu.

Người đàn ông tên Chu Bân, người phụ nữ tên Phùng Lệ.

Bọn họ là hai bình luận viên chuyên nghiệp ở thành phố An Thành, họ đã tham gia bình luận rất nhiều trận đấu toàn quốc.

Hôm nay ở đây, họ còn có một thân phận ngầm khác.

Đó là tai mắt của nhà họ Lâm.

Lâm Thanh Châu cho mỗi người họ một triệu tệ để hoàn thành một nhiệm vụ.

Đó là phải làm tất cả những gì có thể để khán giả ủng hộ tập đoàn Lâm Thị, tạo nên bầu không khí chủ nhà.

“Không biết hôm nay hai bên sẽ ra đội hình thế nào đây?”, Chu Bân mở đầu trận đấu bằng một câu hỏi cốt lõi mà ai cũng quan tâm, đi ều này thổi bùng sức nóng của sân đấu.

Phùng Lệ cũng phối hợp rất ăn ý.

“Theo tôi được biết, người mà công ty đầu tư Thẩm Ký cử ra chính là thư ký kiêm vệ sĩ riêng của anh Trần Thái Nhật, còn là một cô gái chỉ cao mét sáu, tôi nghĩ anh Trần hơi coi thường đối phương rồi”.

“Đúng vậy, lần này tập đoàn Lâm Thị rất quyết tâm nên đã chọn ra một cao thủ”.

“Khán giả có thể vẫn chưa hiểu rõ trận đấu nên sau đây anh Chu sẽ giới thiệu sơ qua cho mọi người”.

“Được, tuy bây giờ là thời đại hòa bình, nhưng ngoại trừ những người bình thường như chúng ta thì các võ sĩ Hoa Hạ đều sống thành một thế, mỗi công pháp môn phái đều có sở trường riêng, bất luận là nội gia hay ngoại gia thì đều là cao thủ”.

“Trong số đó có một tổ chức bí ẩn công bố danh sách chiến lược Cửu Châu ở Giảng Võ đường tại thủ đô Yên Kinh. Có thể nói, về mặt chiến đấu, danh sách này là uy tín nhất”.

Phùng Lệ gật đầu, bổ sung thêm: “Đúng vậy, quan trọng hơn là danh sách này đã chính thức được công nhận! Một trong những bằng chứng là quân đội đã ưu tiên tuyển chọn nhân tài từ danh sách này”.

“Toàn bộ danh sách được chia thành mười hai cấp bậc, từ thấp đến cao là từ hạng một đến hạng chín, hiện có ba cấp đang bỏ trống đó là cấp Minh, cấp Long và cấp Thần!”

“Tuy có nhiều cấp bậc nhưng theo thống kê danh sách thì số võ sĩ được vào danh sách ở Hoa Hạ không vượt quá nghìn người! Xét trên cơ sở dân số hơn một tỷ thì bất kỳ ai vào danh sách đều được gọi là cao thủ”.

Chu Bàn lấy ra một phần dữ liệu thống kê trên tay ra, chiếu lên màn hình lớn.

“Thưa các vị khán giả, tranh chấp nội bộ giữa võ sĩ, bất kể sống hay chết thì đều vô cùng bi thảm. Cách duy nhất để tiến lên cấp cao chính là thách đấu với các võ sĩ cấp cao!”

“Tính đến hiện nay, 70% võ sĩ trong danh sách chiến lược Cửu Châu chỉ tập trung ở cấp một đến cấp ba”.

“Cấp bốn trở lên cực kỳ hiếm! Còn những cao thủ cấp sáu trở nên đầu là kẻ thù của chục nghìn người, bởi vì họ đã chấp nhận thách thức hơn chục nghìn nghìn võ sĩ mà không bị đánh bại!”

Chu Bân vừa nói xong, khán giả liền bàn tán rất sôi nổi.

“Oa! Vậy chẳng phải hôm nay sẽ được tận mắt nhìn thấy cao thủ quyết đấu sao?”

“Người mà nhà họ Lâm mời đến chắc chắn là cao thủ cấp cao!”

“Trần Thái Nhật thật sự cử một cô gái ra trận à, thật không coi ai ra gì!”

Khóe miệng Phùng Lệ lộ ra một nụ cười, thấy bầu không khí đã dần lên đến cao trào, liền nói thẳng.

“Các vị, bây giờ tôi xin long trọng giới thiệu với mọi người tuyển thủ của hai bên trong trận đấu đầu tiên”.

Khán giả nghe vậy, thấy trò vui bắt đầu rồi, liền vội vàng nín thở, không chớp mắt nhìn chăm chú lên sàn đấu.

“Về phía tập đoàn Lâm Thị, võ sĩ đầu tiên lên sàn là Vũ Liên Phong! Võ sĩ hạng ba!”

Oa!

Trong nhà thi đấu vang lên tiếng hô cảm thán tồ mồ.

Dưới sự chào đón của mọi người, một người đàn ông đầu đinh, gầy guộc, cao một mét tám lăm xuất hiện trên sàn đấu với khuôn mặt lạnh lùng.

Đề râu rậm rạp, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn rất có tác phong của quân nhân, kèm theo tiết tấu của đoạn nhạc lên sân khấu, trông rất có sát khí.

Trên người mặc một bộ quần áo bảo hộ bằng thép tấm tiêu chuẩn, miếng bảo vệ trước trán, miếng đệm đầu gối, đeo bột quân đội dày nặng, trong tay còn cầm một chiếc khiên nặng trăm cân.

Khi Vũ Liên Phong bước lên sàn đấu dài hơn ba mươi mét, Phùng Lệ bắt đầu giới thiệu thân phận của gã một cách kích động.

“Trưởng đoàn trung đoàn lính đánh thuê ở nước ngoài đã giải ngũ, từng một mình tiêu diệt hơn năm mươi phiến quân trong cuộc chiến tranh Châu Phi! Am hiểu cận chiến và phòng thủ! Thể lực và lực chiến đấu đều thuộc loại một!”

Khán giả chợt nhận ra một vấn đề

Hình như có thể mặc đồ bảo hộ!

Vũ Liên Phong này cả người đều được bao phủ bởi áo giáp thép không gỉ, dao, kiếm, giáo thông thường không thể đâm thủng!

Kiểu chơi giống rùa sắt này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người!

Còn có thể chơi kiểu này sao?

Không phải kiểu đánh cời trăn đeo găng tay dăm bốt sao?

Lúc này, mọi người mới thực sự nhận ra trận đấu giữa các võ sĩ thực sự là như thế nào.

Không có quy tắc!

Người chiến thắng là vua!

Với giọng điệu khoe khoang, Phùng Lệ kịp thời bình luận: “Có thể mọi người vừa nhận ra đây chính là điểm quan trọng của trận đấu này! Có thể làm bất cứ điều gì, miễn là có thể giành chiến thắng!”

“Trang bị của Vũ Liên Phong có thể gọi là bất khả xâm phạm. Người được Tr ần Thái Nhật cử đến gặp rắc rối to r ồi! Nghe nói còn là con gái, e là đến cả tấm khiên của Vũ Liên Phong cũng không nhấc lên nổi ấy chứ!”

Ha ha ha ha!

Mọi người cười lớn!

Đi ầu này cũng đúng.

Vũ Liên Phong rõ ràng là một người đàn ông có th ần lực trời sinh, tấm khiên nặng trăm cân c ần lên nhẹ nhàng như nhựa vậy, còn có bộ áo giáp kín kẽ này thì đánh sao nổi đây?

Chu Bân hăng giọng.

“Tiếp theo, chúng tôi xin mời tuyển thủ bên phía anh Tr ần Thái Nhật - Phùng Linh Nguyệt!”

Vào!

Một thân hình khỏe mạnh như cáo lập tức nhảy lên sàn đấu, đối mặt với Vũ Liên Phong từ xa.

Cô ấy có mái tóc ngắn, dáng người chuẩn đẹp, không quá cao, khuôn mặt xinh đẹp với đôi mắt màu hổ phách đ ầy vẻ đi ềm tĩnh.

Phùng Linh Nguyệt thản nhiên mặc áo chiến đấu màu nâu, quần rằn ri và đi boots chiến đấu, ngay cả dao găm cũng không mang theo.

Một bên là người đàn ông cứng rắn toàn thân là sắt, một bên lại là một cô gái nhỏ nhắn đóng vai nữ quân nhân.

“Ha ha ha! Người đẹp! Đừng đùa nữa! Đối đàn ông đến đánh đi!”

“Vũ Liên Phong, để đối phương đánh anh một trăm lần trước đi, đừng bắt nạt phụ nữ!”

“Lần này Trần Thái Nhật mất trắng bốn tỷ thật rồi, tôi không lấy lại được tiền cược rồi!”

“Một cô gái nhỏ bé như vậy cũng là võ sĩ sao?”

Một giọng nói nghi ngờ vang lên.

Phùng Linh Nguyệt phớt lờ những lời chế giễu của khán giả, duỗi ngón tay chỉ vào Vũ Liên Phong.

“Tôi lấy uy danh của Sói điên để thề, trong vòng ba chiêu, nhất định sẽ đánh võ mai rùa của anh!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: Hạng Ba Chỉ Là Xoàng Thôi

Sói điên?

Mọi người có mặt vừa nghe thấy Phùng Linh Nguyệt dáng người nhỏ nhắn tự báo biệt danh, ai nấy đều sững sờ.

Những người thành công có máu mặt ở thành phố An Thành đều tròn mắt.

Cô gái nhìn có vẻ khí khái hào sảng này chính là Sói điên sao?

Ở cả tỉnh Trung Châu này, binh đoàn lính đánh thuê Sói điên rất nổi tiếng.

Rất nhiều nhà giàu có đều chọn thuê bọn họ để làm bảo vệ hoặc thực hiện một số nhiệm vụ cơ mật quan trọng.

Những kẻ xấu bình thường mà nghe đến tên của binh đoàn lính đánh thuê Sói điên đều sợ đến mất mật.

Nhưng rất ít người từng gặp Sói điên.

“Cô gái này chính là lính đánh thuê Sói điên nổi tiếng như c ãn đó sao?”

“Không thể tin được! Sao cô ta lại giỏi thế nhỉ?”

“Sói điên nổi tiếng ở cả tỉnh Trung Châu như vậy, sao lại trở thành thư ký của Trần Thái Nhật thế này?”

“Lẽ nào binh đoàn lính đánh thuê Sói điên vốn là cấp dưới của Trần Thái Nhật?”

Nhất thời, mọi người bàn tán xôn xao.

Lâm Thanh Châu, gia chủ Hà Kỳ Đạo nhà họ Hà, gia chủ Chu Đạt nhà họ Chu ng ẫ ở hàng đầu, sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Còn Vi Giác Nghiệp của nhà họ Vi lại tươi cười hơn hở.

Ánh mắt của mọi người vô thức chuyển sang Tr ầ n Thái Nhật của phía công ty đầu tư Thẩm Ký ở hàng đầu tiên.

Hôm nay Tr ầ n Thái Nhật đeo một chiếc mặt nạ che mất nửa mặt, nên mọi người không nhìn rõ mặt.

Hà Hiên ng ẫ cách đó không xa, l ầ n b ầ n một tiếng.

“Ra về”.

Bởi vì là trận đấu không có quy tắc, nên cũng không có trọng tài, bình luận viên Phùng Lệ thấy mọi người đã mong chờ l ầ m r ẫ , lập tức tuyên bố.

“Trận đấu đầu tiên bắt đầu!”

Phùng Linh Nguyệt tùy ý rút hai cái đệm khuỷu tay bằng hợp kim ra, đeo vào cánh tay, sau đó lại lấy một bộ bọc ngón tay bằng kim loại ra.

Ánh mắt Vũ Liên Phong lóe lên tia sáng, chẳng nói chẳng rằng, ra luôn đòn tấn công.

Lao thẳng đến!

Vũ Liên Phong vừa cất bước, cả sàn đấu đã vang lên tiếng bước chân chấn động màng nhĩ.

R ầ n! R ầ n! R ầ n!

Không có gì mới mẻ, cũng không tránh né.

Bước chân của Vũ Liên Phong ngày càng nhanh, động năng cũng ngày càng lớn.

Mọi người dường như nhìn thấy hai chiếc xe tăng hình người đang lao về phía Phùng Linh Nguyệt gầy nhỏ.

Tất cả kinh ngạc phát hiện, khi Vũ Liên Phong sắp đến gần mục tiêu, mặt đất còn để lại từng dấu chân lún sâu xuống.

“Tiếp chiêu đi!”

Chạy mười mấy bước, Vũ Liên Phong giơ chiếc khiên bằng sắt đen nặng mấy trăm cân trong tay lên, với khí thế che trời phủ đất, mang theo gió lốc rít gào, nện từ trên mà xuống.

“Mọi người đoán sai hết rồi! Các võ sĩ đầu dốc sức chiến đấu, sở trường của cao thủ hạng ba Vũ Liên Phong không phải là phòng thủ, mà là dùng cách thức thô bạo, dùng áo giáp toàn thân làm vũ khí để tấn công!”

Phùng Lệ kinh ngạc hét lên với chiếc micro, dường như ngay giây tiếp theo có thể phân định thắng thua vậy.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, mũi chân Phùng Linh Nguyệt khẽ nhún.

Ầm!

Chiếc khiên sắt màu đen nặng nề mang theo luồng gió, nện thẳng xuống mặt đất làm từ gạch nung, cả nhà thi đấu như chấn động.

Gạch đá tung tóe, bụi bay mù mịt.

“Lẽ nào Phùng Linh Nguyệt bị nện chết rồi sao?”, bình luận viên Chu Bản nói với vẻ ngạc nhiên.

Vân Sở Sở ngồi bên cạnh Trần Thái Nhật túm lấy góc áo, lo lắng hỏi: “Chú Trần, chị Linh Nguyệt sẽ không sao chứ?”

Trần Thái Nhật hơi bất lực.

Gọi là chị Phùng Linh Nguyệt, lại gọi anh là chú, con nhóc này chẳng nề mặt bố mình chút nào.

“Cháu yên tâm đi, Phùng Linh Nguyệt vẫn chưa ra tay đâu, cô ấy mà ra tay thì trận này cũng kết thúc”.

Một trận gió thổi qua, khói bụi dần tan hết.

Khi nhìn rõ tình hình trên sàn đấu, mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

Một phần năm sàn đấu được làm từ gạch nung đã bị chiếc khiên nện cho nát bét.

Uy lực này chẳng thua kém gì bom nổ!

Bình luận viên Chu Bân lẩm bẩm nói: “Đây... chính là thực lực của cao thủ sao?”

Võ sĩ chính là binh khí hình người!

Lần đầu tiên các khán giả ở An Thành được mở mang tầm mắt như vậy.

“Mau nhìn kia, cô gái kia vẫn còn sống!”

Mọi người vội vàng nhìn lên sàn đấu.

Vũ Liên Phong nhìn đám gạch vụn trống không trước mặt, cũng đang tìm kiếm bóng dáng của Phùng Linh Nguyệt.

Đột nhiên, gã cảm thấy vai trái hơi nặng.

Gã liếc mắt nhìn lên.

Phùng Linh Nguyệt khoanh tay trước ngực, đứng trên vai trái Vũ Liên Phong trong tư thế gà trống với độ khó cao.

“Ngông cuồng đấy!”

Vũ Liên Phong nổi giận, lật tay hất chiếc khiên lên trên.

Vù! Một tiếng rít vang lên, chiếc khiên va vào khoảng không.

Phùng Linh Nguyệt nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng đằng sau Vũ Liên Phong khoảng ba mét.

Cuộc tấn công ở hiệp đầu, nói thì phức tạp, nhưng thực ra chỉ có mười giây.

Mọi người đều bị chấn động trước màn đấu đặc sắc của hai cao thủ võ sĩ.

Vũ Liên Phong có sức mạnh hơn người, mặc bộ áo giáp bất khả chiến bại.

Phùng Linh Nguyệt có thân pháp nhanh nhẹn, có thể tránh được một kích trí mạng, nhảy lên tận vai đối thủ, hơn nữa nhìn có vẻ kinh nghiệm phong phú, khiến người ta phải thán phục.

“Cố lên! Cố lên!”

“Đánh tiếp đi! Hay quá!”

Các khán giả đột nhiên trở nên sôi nổi, tiếng la hét, tiếng cổ vũ không dứt bên tai.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Vũ Liên Phong không có bất cứ cảm xúc nào, gã nhấc chiếc khiên lên che trước ngực.

“Tránh tránh né né, không thắng được tôi đâu”.

Phùng Linh Nguyệt giờ ngón trở ra quơ qua quơ lại.

“Không không, vừa rồi tôi chỉ thử nhiệt của anh thôi, chủ nhân nói đúng, dưới hạng ba không xứng làm đối thủ của tôi”.

“Gì cơ...”

Vũ Liên Phong neho mắt lại, còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy trước mắt hoa lên.

Bóng dáng của Phùng Linh Nguyệt đột nhiên biến mất.

Cảm giác nguy hiểm ập tới, bỗng gã cảm thấy một cái bóng lượn đến bên cạnh mình.

Vù vù.

Cái bóng đen coi Vũ Liên Phong là trục, đi hai vòng xung quanh như gió xoáy.

Bốp bốp!

Hai tiếng động nặng nề vang lên.

Vũ Liên Phong quay lại với vẻ mặt không thể tin nổi, lắp ba lắp bắp.

“Nhanh... quá...”

Đằng sau gã, Phùng Linh Nguyệt chậm rãi thu lại chiếc đệm khuỷu tay.

Rắc!

Tiếng sắt thép nứt ra.

Tấm thép bộ giáp của Vũ Liên Phong cứ thế nứt toác, vỡ thành một đồng kim loại.

Chiếc áo màu đen đằng sau tấm thép cũng rách tan, một vết bầm màu tím đậm to bằng cái đĩa sứ xuất hiện sau lưng Vũ Liên Phong, thấu cả sang lồng ngực.

Phụt!

Vũ Liên Phong há miệng phun ra máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Leng keng, chiếc khiên rơi xuống đất.

Vũ Liên Phong cũng chậm rãi ngã xuống đất.

Thắng thua đã rõ!

Lâm Thanh Châu ngồi ở hàng ghế khán giả nheo mắt lại, nghiến răng ken két.

Lần này, để có thể giữ được cơ nghiệp của nhà họ Lâm, lão chẳng tiếc tí tiền mời các cao thủ đến thi đấu.

Võ sĩ hạng ba vốn dĩ không có nhiều, tên Vũ Liên Phong này trước kia từng nhận ơn của nhà họ Lâm, nên lão trả tám mươi triệu tệ tiền mặt, cộng thêm gã trả ơn, mới có thể mời được gã ra trận.

Trước khi thi đấu trận này, Vũ Liên Phong đã lập kỷ lục ba nghìn lần liên tiếp khiêu chiến thành công võ sĩ hạng hai!

Chính vì gã có thành tích khiến người ta yên tâm như vậy, nên Lâm Thanh Châu mới dám để gã đánh trận đầu.

Nhưng chẳng ngờ.

Trận đầu tiên, con ranh dưới trướng Trần Thái Nhật chỉ qua hai hiệp đã đánh bại gã chỉ trong ba chiêu.

Do người lão tìm chưa đủ giỏi sao?

Lâm Thanh Châu lắc đầu.

Hay là Phùng Linh Nguyệt quá mạnh?

Lâm Thanh Châu nghĩ nát óc vẫn không rõ, bởi vì nhà họ Lâm trước kia cũng biết về thực lực của Sói điên.

Đáng lẽ chỉ là hạng hai mới đúng.

Lời giải thích duy nhất là Trần Thái Nhật đã dùng cách gì đó để nâng cao thực lực của Phùng Linh Nguyệt.

Mới theo Trần Thái Nhật mấy ngày mà đã tiến bộ một cách đáng sợ như vậy.

Lâm Thanh Châu không khỏi nhìn về phía người đàn ông ngẩng cách đó ba bốn dãy, đeo một nửa chiếc mặt nạ.

“Trần Thái Nhật, rốt cuộc cậu có thực lực thế nào...”

Các gia chủ của bốn gia tộc lớn ở An Thành cũng không ngừng suy đoán vấn đề này, nhưng đều không tìm được đáp án.

“Năm, bốn, ba, hai, một!”, Phùng Lệ căng thẳng đếm số giây, cuối cùng cũng kết thúc.

“Tôi xin tuyên bố, trận đầu tiên, Phùng Linh Nguyệt thắng!”

Ồ!

Hàng ghế khán giả vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Mọi người đều cảm thấy được mở mang tầm mắt.

Ba trận thắng hai, nhà họ Lâm đã thua trận đầu!

Trận sau chính là trận quyết định!

Nếu còn thua nữa, thì Trần Thái Nhật sẽ thực hiện lời tuyên bố, xóa sổ nhà họ Lâm.

Tất cả các gia tộc giàu có của thành phố An Thành đều nhìn về phía Lâm Thanh Châu.

Gia chủ nhà họ Lâm vốn là người hành sự cẩn trọng, đột nhiên lão đứng bật dậy, bước về phía nhà họ Hà gần đó.

Gia chủ Hà Kỳ Đạo của nhà họ Hà là một người đàn ông có tướng mạo chất phác, thấy Lâm Thanh Châu bước tới, ánh mắt hơi do dự.

Lâm Thanh Châu đã tới trước mặt.

“Ông Hà này, bảo cháu trai ra đánh đi, từ nay về sau, một nửa tài sản của nhà họ Lâm sẽ thuộc về nhà họ Hà!”

Hà Kỳ Đạo vẫn ngời yên đó, chưa trả lời ngay.

Hà Hiên ngời ở bên cạnh, ánh mắt tỏ vẻ thù ghét: “Bố! Đã đến lúc này rồi, chỉ cần đánh thắng thì nhà họ Hà chúng ta sẽ trở thành người đứng đầu An Thành! Để anh họ ra trận đi bố!”

Trần Thái Nhật cũng chú ý tới tình hình bên nhà họ Hà.

Hà Kỳ Đạo dường như đã ra quyết định, giọng nói trầm thấp.

“Hà Cuồng, cháu ra đánh! Đánh luôn hai trận đi!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: Để Tôi Chơi Với Anh

“Hà Cuồng? Hình như tôi từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó”, Tề Vũ ngẩng đầu phía sau Trần Thái Nhật, vẻ mặt suy ngẫm.

“Cũng giống cô, là võ sĩ hạng bốn, xếp hạng cũng không kém cô là bao”.

Trần Thái Nhật nhíu mày, trong lòng thầm thấy bất ngờ.

Cả Hoa Hạ, mỗi tỉnh cũng chỉ có hơn hai mươi võ sĩ hạng bốn mà thôi.

Không ngờ nhà họ Hà lại giấu một người.

Nhà họ Hà có thể trở thành một trong bốn gia tộc lớn của An Thành, e rằng đây chính là con át chủ bài lớn nhất.

Lần này nhà họ Lâm cược lớn thật rồi.

Để bảo toàn gia nghiệp, không tiếc bỏ ra một nửa gia sản để nhờ nhà họ Hà ra tay.

Cho dù nhà họ Lâm thắng trận đấu này, thì cuối cùng người đứng đầu An Thành cũng sẽ là nhà họ Hà.

Bỏ xe giữ pháo.

Miếng mồi ngon như vậy, thảo nào Hà Kỳ Đạo không giữ được bình tĩnh nữa.

Lại thêm cái tên Hà Hiên ở bên cạnh đồ thêm dầu vào lửa...

Trần Thái Nhật đúng lúc chạm phải ánh mắt của Hà Hiên, ánh mắt hẩn vệ cùng âm độc, lấy tay làm tư thế cắt cổ với Trần Thái Nhật.

Xem ra, nhà họ Hà cũng không cần phải tồn tại ở An Thành nữa rồi.

Bình luận viên nhận được tin nhà họ Lâm đưa tới.

Nam bình luận viên Chu Bản lớn tiếng tuyên bố: “Tập đoàn Lâm Thị đã chọn được người thi đấu trận thứ hai, xin hỏi tuyển thủ tiếp theo của công ty đầu tư Thẩm Ký là ai vậy? Có đổi người không?”

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thái Nhật.

Ai cũng biết, hiện giờ người làm chủ ở nhà họ Thẩm chính là cậu con nuôi đột nhiên xuất hiện này.

Cứ thế biến một gia đình bình thường trở thành một gia tộc giàu có mạnh nhất An Thành.

Nhưng nhà họ Thẩm không có họ hàng thân thích gì, vì vậy tuy mạnh nhưng cũng rất khiêm nhường.

Trần Thái Nhật khẽ lắc đầu.

“Không đổi người, Phùng Linh Nguyệt, cô lại đây”.

Trận đầu Phùng Linh Nguyệt đánh có vẻ rất nhẹ nhàng, không mất quá nhiều sức, nên đánh tiếp cũng không vấn đề gì.

“Chủ nhân, anh có chuyện gì dặn dò vậy?”

“Trận thứ hai là cao thủ hạng bốn, cô không đánh được đâu”.

Về mặt Phùng Linh Nguyệt kinh hãi, nhưng ngay lập tức lại tỏ vẻ kiên nghị.

“Chủ nhân cứ yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không khiến anh bị mất mặt, chết cũng không lùi bước, ít nhất cũng phải khiến hắn mất nửa cái mạng”.

Trần Thái Nhật gật đầu, nhìn cô gái quật cường này, trong lòng không khỏi khen ngợi.

“Cô yên tâm, tôi trợ uy cho cô, cô cứ đánh thoải mái, sẽ không có chuyện gì đâu”.

Khuôn mặt Phùng Linh Nguyệt đột nhiên ửng đỏ, dường như biến thành một cô gái nhỏ được bảo vệ.

Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, cô ấy nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng, quay trở lại sàn đấu.

“Trận thứ hai, tuyển thủ tập đoàn Lâm Thị cử ra sân khiến chúng tôi rất bất ngờ, chính là đời thứ hai của nhà họ Hà ở An Thành – Hà Cuồng, cao thủ hạng bốn!”

Chu Bàn gân cổ gào lên, khuấy động không khí.

Sau một đoạn nhạc sôi động, một người đàn ông có tướng mạo đặc biệt bước từ phía nhà họ Hà ra.

Hắn nhuộm tóc đỏ, miệng ngậm một cái tàu thuốc, vẻ mặt ngông nghênh ngạo mạn, một mắt luôn hơi nhắm lại, ánh mắt khiến người ta phải sợ hãi.

Hắn mặc một chiếc áo gió bình thường dáng ngắn, vai vác một thanh đao dài hai mét, tuy kiểu dáng phổ thông, nhưng mũi đao lại lóe lên ánh sáng màu đỏ, rõ ràng là hung khí đã liếm máu một thời gian dài.

Hà Cuồng ngậm tàu thuốc, bước nhanh lên sàn đấu, đánh giá Phùng Linh Nguyệt ở trước mặt.

“Một đứa con gái như cô mà đòi đánh với tôi sao? Ha ha ha! Mau quỳ xuống xin tha, tôi có thể để cô rời sân với một chân!”

Sắc mặt Phùng Linh Nguyệt lạnh tanh.

“Vênh váo!”

Hai người vừa lên đã nòng nặc mùi thuốc súng, Hà Cuồng rõ ràng chẳng thèm quan tâm, giấu cột Phùng Linh Nguyệt.

Phùng Linh Nguyệt thì nén giận, muốn tự tay xử lý tên cao thủ hạng bốn này.

“Trận đấu thứ hai bắt đầu!”

Bình luận viên hô lên.

Phùng Linh Nguyệt lập tức lao tới, nhanh như gió như chớp, trong lòng bàn tay là một con dao găm, hiển nhiên là định giành chiến thắng bằng một chiêu!

“Ha ha ha! Được lắm!”

Hà Cuồng gầm lớn một tiếng, khuôn mặt nở nụ cười dữ tợn.

Hai tay hắn nắm lấy thanh đao trên vai, hai vai dùng sức, chém ra một nhát!

Trong chớp mắt, tất cả mọi người dường như nhìn thấy không trung xuất hiện một bóng đao hình quạt, bổ về phía Phùng Linh Nguyệt với sức mạnh vô cùng khủng khiếp từ bốn phương tám hướng.

Vẻ mặt Phùng Linh Nguyệt kinh hãi, vội vàng dừng lại, không xông lên nữa mà nhảy lên cao mấy mét.

Vù!

Thanh đao của Hà Cuồng khiến cho mặt đất xuất hiện vô số vết chém nhỏ, ai nấy đều sợ hãi.

Còn chưa kịp thở, Phùng Linh Nguyệt đã cảm nhận được một cái bóng đen vồ tới trước mặt.

“Con ranh kia! Tiếp chiêu!”

Không biết từ lúc nào, Hà Cuồng vạm vỡ đã nhảy đến giữa không trung, bổ ra một đao, chuẩn bị chém Phùng Linh Nguyệt thành hai nửa.

Giữa không trung, cô ấy không thể mượn lực để tránh được.

Về mặt Phùng Linh Nguyệt đầy tuyệt vọng.

Đây chính là cao thủ hạng bốn sao?

Sự khác biệt giữa các thứ hạng chẳng khác gì vực sâu, không thể vượt qua được.

Vốn tưởng rằng có thể cố gắng một phen, ít nhất cũng khiến đối phương bị thương nặng.

Kết quả là còn không đỡ nổi một chiêu của đối phương.

Tốc độ, sức mạnh, lực bùng phát của mình đâu không bằng đối phương, hấn đã biến sức mạnh vào đao, muốn giết mình thì dễ như trở bàn tay.

Các khán giả đều kêu lên kinh hãi, mắt thấy thân thể gầy yếu của Phùng Linh Nguyệt sắp bị chém đôi dưới mũi đao khủng khiếp.

Vèo!

Đột nhiên, một bóng dáng bay lên, tới trước mặt Phùng Linh Nguyệt nhanh như chớp, khẽ búng một cái vào thanh đao của Hà Cuồng.

Keng!

Tiếng kim loại vang lên.

Thanh đao suýt nữa bị búng bay đi, Hà Cuồng biến sắc, mất sức chín trâu hai hổ mới giữ được đao.

Hai bên hạ xuống đất.

Trần Thái Nhật đeo mặt nạ, ôm ngang Phùng Linh Nguyệt trong lòng.

“Hà Cuồng đúng không? Đánh thắng là được rồi, không cần phải giết người”.

Phùng Linh Nguyệt nhìn thấy người đang ôm mình, chính là bóng dáng cao lớn kia, trong lòng không khỏi xấu hổ.

Mặt cô ấy đỏ bừng, vùi sâu nửa người vào lòng Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân...”

Trần Thái Nhật cảm nhận được tâm trạng của cô ấy, khẽ vỗ hai cái để an ủi.

Khuôn mặt Hà Cuồng đột nhiên xuất hiện cảm xúc đã lâu lắm không thấy, đó là sự hưng phấn của động vật ăn thịt khi nhìn thấy con mồi.

“Ha ha, oắt con, được đấy! Không ngờ ở nơi nhỏ bé này mà tao lại bắt được một con cá lớn! Hôm nay đao của tao sẽ lấy mày để tế máu!”

Trần Thái Nhật khẽ đặt Phùng Linh Nguyệt sang một bên.

Anh mặc một bộ quần áo bình thường, hai tay đút túi quần.

“Được thôi, trận thứ hai coi như các anh thắng, trận thứ ba tôi sẽ chơi với anh, bắt đầu luôn đi”.

Ồ!

Tất cả mọi người đều há hốc miệng trước bước ngoặt này.

Phùng Linh Nguyệt trận đầu còn thắng cuộc dễ dàng, thế mà vừa lên đã suýt bị hai đao của Hà Cuồng chém chết.

Hiện giờ, là ông trùm đứng sau trận đấu.

Trần Thái Nhật đích thân ra trận!

Lần này chơi lớn thật!

Nam bình luận viên Chu Bân lập tức tuyên bố: “Trận đấu thứ hai! Hà Cuồng thắng! Trận quyết định sẽ là Trần Thái Nhật đấu với Hà Cuồng, hai

người vào chỗ, bắt đầu!”

Vừa dứt lời.

Trần Thái Nhật và Hà Cuồng vẫn chưa ra tay.

Hai người chỉ yên lặng đứng đó.

Trần Thái Nhật lấy tay xoa cằm, nghĩ thật kĩ xem nên “chơi” thế nào.

Còn phía Hà Cuồng...

Một luồng khí thế khiến người ta sợ hãi bắt đầu tích tụ quanh người hắn.

Thanh đao của hắn cũng xuất hiện sự thay đổi khác thường.

Màu đỏ trên mũi đao bắt đầu dần trở nên rực rỡ, chuyển sang màu đỏ tươi khiến người ta nhìn mà thấy da đầu tê dại.

Hà Cuồng nghiêng chặt răng, ánh mắt ngập tràn sát khí.

Từng sợi tóc màu đỏ dựng đứng lên như kim.

Không biết từ lúc nào, âm thanh xung quanh như dừng hẳn lại.

Trong nhà thi đấu, ngoài Trần Thái Nhật và Hà Cuồng, dường như động tác của những người khác cũng trở nên chậm lại.

Trong mắt Trần Thái Nhật, cơ bắp toàn thân Hà Cuồng bắt đầu căng lên, đao trong tay hắn ngày càng nặng hơn, như nước lũ đang chuẩn bị xả.

Nhát đao này chắc chắn sẽ rất khủng khiếp!

Trần Thái Nhật khẽ thở dài, chớp mắt một cái.

Hà Cuồng bùng phát!

Giẫm chân một cái đã khiến nền gạch nứt toác!

Hắn nhảy lên cao, không màu mè gì, người đao hợp nhất, cùng chém xuống.

Khí thế đó chẳng khác gì thiên thạch lao từ trên trời xuống.

Trần Thái Nhật hơi ngẩng đầu, mái tóc bị đao khí thổi cho tung bay.

Thanh đao trước mặt ngày càng to hơn.

Mũi đao như rộng cả trăm trượng, không thể tránh được.

Lâm Thanh Châu đứng bật dậy, hét lớn.

“Hay lắm! Chém chết hắn luôn đi!”

Quá nửa khán giả, bao gồm cả bình luận viên, đều bị uy lực của nhát đao này làm cho sợ hãi, tất cả đều đứng dậy, muốn nhìn thấy kết quả kinh hoàng kia.

Trần Thái Nhật không hề tránh đi.

Hai tay anh vẫn đút trong túi quần, không có ý định bỏ ra.

Đao khí đã chém nền gạch dưới chân Trần Thái Nhật thành một cái rãnh sâu mấy centimet.

Phùng Linh Nguyệt đứng bên cạnh sàn đấu, đang chăm chú quan sát, cũng không tránh được, cánh tay bị rạch xuất hiện vết thương, cô ấy vội vàng lùi lại mấy bước.

“Ha ha! Không thềm tránh cơ à? Ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày!”

Khuôn mặt Hà Cuồng nở nụ cười như ác quỷ.

Đúng khoảnh khắc mũi đao sắp chạm tới gò má Trần Thái Nhật.

Thì anh động đậy.

Anh hơi nghiêng đầu, rồi há miệng ra.

Keng!

Cạch!

Trần Thái Nhật dùng răng cắn chặt mũi đao.

Rồi khẽ dùng sức.

Nứt ra, gãy đôi.

Thanh trường đao kim loại mang theo máu này cứ thế bị vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: Đời Người Lên Voi Xuống Chó

Lạch cạch.

Chiếc tàu thuốc trong miệng Hà Cuồng rơi xuống đất.

Cao thủ hạng bốn với mái tóc vốn đang dựng đứng, toàn thân tỏa ra sát khí, bỗng chốc rơi vào trạng thái đứng hình.

Vẻ ngạo mạn của Hà Cuồng đã biến mất, thay vào đó là sự bối rối.

Hiện giờ Trần Thái Nhật và Hà Cuồng chỉ cách nhau nửa mét, gần như giờ tay ra là có thể chạm vào nhau.

Trần Thái Nhật vẫn tỏ vẻ uể oải, hai tay đút túi quần, đứng nguyên tại chỗ.

Phì.

Anh khẽ nhổ mảnh vụn của thanh đao ra.

Hà Cuồng cứ trơ mắt ra nhìn, trong tay chỉ còn lại mẫu đao dài bằng lòng bàn tay, vẫn chưa có bất cứ phản ứng gì, nhìn chẳng khác gì một thằng ngốc.

Trần Thái Nhật hơi mất kiên nhẫn.

“Mất vũ khí thì không biết đánh nữa à?”

Câu nói này như đột nhiên đánh thức Hà Cuồng.

Cuối cùng ánh mắt hắn cũng có chút thần thái của con người, nhưng vẫn không biết phải làm thế nào.

“Mày... mày đã làm gì với đao của tao?”

“Đổi thanh khác cứng hơn đi”.

Hà Cuồng sững sờ mấy giây, sau đó trên người hắn bắt đầu xuất hiện sự thay đổi kỳ dị.

Trong mắt Trần Thái Nhật, kinh mạch và khí kinh toàn thân Hà Cuồng đã có sự thay đổi về chất.

Sau khi đao bị cắn nát, khí thế của Hà Cuồng bỗng tăng lên.

Về mặt hắn đầy ngạc nhiên và vui mừng, khuôn mặt lại tỏ vẻ kiêu ngạo, hắn đứng dậy.

“Ha ha ha! Hóa ra không có đao mới đạt được người đao hợp nhất thực sự! Đúng là trời giúp ta mà!”

Khí kinh trên người Hà Cuồng bắt đầu chuyển hóa.

Các khán giả ngồi gần đều có ảo giác, Hà Cuồng đứng đó cứ như một thanh đao đang dần tuốt vỏ, vô cùng sắc bén.

Trần Thái Nhật vẫn tỏ vẻ dừng dừng.

“Đột phá thì đột phá, đừng lằng nhằng nữa, ra tay đi”.

Hà Cuồng lắc đầu, lớn tiếng kêu lên: “Không ngờ một trận đấu mà có được thu hoạch như vậy, từ nay về sau, mình cách vô địch thiên hạ chẳng còn xa nữa rồi!”

“Sẽ có một ngày, mình phải giẫm đạp lên cao thủ hạng năm, hạng sáu, thậm chí là cấp Thần, ha ha ha!”

Vừa nói xong, Hà Cuồng hét lớn một tiếng, coi bàn tay như đao, bổ thẳng về phía Trần Thái Nhật.

Dường như trong phạm vi năm mét xung quanh toàn là kinh lực của đao tay, không thể tránh được.

Lâm Thanh Châu vừa bị đòn ra tay của Trần Thái Nhật làm cho hết hồn, khoảnh khắc này, trái tim lão suýt nữa thì ngừng đập.

Cơ hội đến rồi!

Hà Cuồng đột phá giữa trận, trạng thái hiện giờ của hắn có thể ngang với hạng năm.

Có khả năng thắng!

Các khán giả đều nín thở, không dám chớp mắt.

Cuối cùng, Trần Thái Nhật cũng ra tay.

Anh không lùi mà còn tiến, chậm rãi giơ tay phải ra, chẳng thèm nhìn đến đòn tấn công của Hà Cuồng, nhìn như tùy ý vỗ một cái lên vai hắn.

Ầm!

Hà Cuồng lún vào rồi...

Cũng như dùng búa đóng đinh, Hà Cuồng dường như bị một sức mạnh khủng khiếp nào đó giáng từ trên xuống, nện cho lún vào nền gạch của sàn đấu.

Rất sâu.

Chỉ có từ ngực trở lên, cộng thêm cái đầu đỏ rực là lộ khỏi mặt đất.

Cánh tay vốn đang vung lên, bởi vì bị kẹt trong gạch, tư thế hiện giờ rất vặn vẹo, hơi giống hành lễ, trông chẳng ra sao.

Ồ.

Các khán giả trong nhà thi đấu đều bùng nổ.

“Mẹ kiếp! Vừa nãy tôi còn tưởng Hà Cuồng sẽ bỏ chết Trần Thái Nhật chứ!”

“Sao lại... bị ấn lún xuống đất thế kia?”

“Bị máy thủy áp nện xuống sao?”

“Có rút ra được không vậy?”

“Hà Cuồng bại trận rồi!”

Lâm Thanh Châu bỗng cảm thấy hình như mình bị lên cơn đau tim.

Lên voi xuống chó quá nhanh, tim ông ta không chịu đựng nổi.

Chuyện gì thế này?

Tốt xấu gì Hà Cuồng cũng là cao thủ cấp bốn, đã đạt đến cảnh giới người đao hợp nhất.

Ra trận đột phá lại càng có thiên phú hơn người, mắt thấy sắp bỏ Trần Thái Nhật ra làm đôi!

Thế mà Trần Thái Nhật chỉ dùng một chiêu đã ấn hẳn xuống đất.

Không đúng, là ấn thẳng thành một cái lỗ.

Trận đấu sống còn giữa các võ sĩ, tại sao đến lượt Trần Thái Nhật lại trở nên áp đảo như vậy?

Lâm Thanh Châu không thể nào hiểu được.

Hà Cuồng cố gắng ngẩng cổ khỏi mặt đất, nhìn từ dưới lên, ánh mắt tuyệt vọng nhìn thẳng vào Trần Thái Nhật đang đứng trên cao đánh giá hắn.

“Vô địch thiên hạ? Bây giờ anh có thể nói là vô địch dưới đất rồi”.

Bình luận viên Chu Bân ở bên cạnh há hốc miệng, vẻ mặt do dự rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định tiếp tục thực hiện trách nhiệm bình luận trận đấu của mình.

“Trận thứ ba, Trần Thái Nhật thắng! Người giành chiến thắng cuối cùng là công ty đầu tư Thẩm Ký!”

Ồ!

Cùng với tiếng bàn tán ồn ào, không khí của nhà thi đấu cũng trở nên sôi nổi.

“Lần này nhà họ Lâm mất nhiều máu rồi! Cứ thế mất bốn tỷ cho nhà họ Thẩm!”

“Kết quả này đúng là bất ngờ, nhìn Trần Thái Nhật có vẻ như đang đùa với nhà họ Lâm ấy, chứ anh ta mà ra trận từ đầu thì chẳng có gì phải đánh nữa!”

“Hà Cuồng hạng bốn mà bại trận trong tích tắc, thế... Trần Thái Nhật là hạng mấy nhỉ?”

“Thực lực của Hà Cuồng đã đáng sợ lắm rồi, không ngờ An Thành có thể chứng kiến trận đấu điên cuồng như vậy”.

Trong một khu vực nhỏ, các gia tộc giàu có của An Thành đang nhỏ giọng nói chuyện, giọng điệu khác nhau, nhưng sắc mặt ai nấy đều rất nghiêm trọng.

“Nhà họ Lâm... xong đời thật rồi”.

“Nhà họ Thẩm, không, phải là Trần Thái Nhật mới đúng, lần này đúng là kẻ cười đến cuối cùng”.

Vì Giác Nghiệp phe phẩy chiếc quạt gấp, ngồi ở khu vực VIP nở nụ cười.

Khuôn mặt Hà Kỳ Đạo, Hà Hiên, Chu Mị Nhi của nhà họ Chu đều tỏ vẻ không thể tin được, một cảm giác mất mát, dường như đã mất tia hy vọng, lan giữa hai nhà.

Chọn nhầm đội rồi.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến tiếng bàn tán xôn xao, anh bĩu môi, bước đến gần chỗ khán giả.

Ánh mắt anh nhìn về phía Lâm Thanh Châu đang đứng ngây người ở đó, mắt dại ra, nhìn chằm chằm mặt đất.

“Gia chủ Lâm, ông đã phục chưa?”

Lâm Thanh Châu siết chặt nắm tay răng rắc, lấy lại sự tỉnh táo, dường như đã mất đi ký ức.

Một lúc lâu sau, lửa giận trong mắt lão ngày càng dữ dội, dần lấn át mọi cảm xúc, khuôn mặt lóe lên sự điên cuồng cuối cùng.

“Tao không phục! Đáng lẽ mười năm trước mày đã chết rồi, tại sao vẫn có thể lật ngược tình thế? Tại sao mày lại hủy hoại nhà họ Lâm? Tại sao?”

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe lên ánh sáng, dần hiện lên sát khí.

“Di vật của Vân Vũ Tuệ bị trộm trong kho báu gia tộc của ông, chỉ dựa vào điếu này thì ông đã phải đền mạng cho cô ấy rồi!”

Lâm Thanh Châu tức giận bật cười, vẻ mặt thất thố.

“Ha ha ha! Là tao làm đấy thì sao nào? Mày có biết người sau lưng tao là ai không? Mày chẳng biết đâu! Mày cùng lắm chỉ lật được ván cờ, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được cái chết đâu!”

“Mày tưởng mày thắng rồi sao? Ha ha ha, người sau lưng tao đã sắp xếp một cao thủ tuyệt thế bảo vệ tao ở đây rồi, chỉ cần một cuộc điện thoại của tao là ông ấy có thể lấy mạng mày bất cứ lúc nào!”

“Chẳng phải mày đánh giỏi lắm sao? Ha ha ha, hôm nay tao không chơi âm mưu quỷ kế với mày nữa, tao muốn mày chết! Cho dù không phải là tao giết, thì tao cũng phải sỉ nhục mày!”

Tất cả im phăng phắc.

Nhà họ Lâm còn có phương án dự phòng khác nữa sao?

Ai nấy đều chấn động trước sự điên cuồng của Lâm Thanh Châu.

Lúc này, lão đã bị ép đến bờ vực sụp đổ, quyết định không từ thủ đoạn nào.

Đúng là có một cao thủ tuyệt thế thật, là chủ nhân đằng sau lão cử từ Yến Kinh đến An Thành, hơn nữa trước giờ không cách Lâm Thanh Châu quá một kilomet.

Trần Thái Nhật cũng vô cùng tò mò, bởi vì nếu người gọi là cao thủ này mà xuất hiện, thì có khi anh không cần phải cạy miệng Lâm Thanh Châu nữa, mà cũng có thể tìm được luôn kẻ đứng sau hãm hại anh năm đó.

Trong lòng ai cũng thầm đoán rốt cuộc phương án dự phòng của nhà họ Lâm sẽ ghé gớm đến mức nào.

Ánh mắt Lâm Thanh Châu độc ác, lập tức gọi một cuộc điện thoại, còn mở cả loa ngoài.

Tút tut tut.

Có người nghe máy.

“A lô! Ông Đổng! Thằng oắt này đang chuẩn bị ra tay với tôi! Xin ông hãy đến đây, giết hắn cho tôi, tôi muốn lấy mất hắn để ngâm rượu!”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một giây.

Một giọng nói già nua chậm rãi vang lên.

“Gia chủ Lâm, tôi cũng đến xem trận đấu, tôi không phải đối thủ đâu, ông bảo trọng nhé”.

Tút...

Bên kia đã cúp máy.

Xung quanh lập tức yên lặng như chết, đến nỗi nghe được cả tiếng kim rơi.

Lâm Thanh Châu nhìn điện thoại trong tay mình, lập tức hóa đá.

Vẻ mặt vốn đang điên cuồng, bỗng chốc như rơi xuống hầm băng.

Nếu như có máy đo huyết áp thì chắc chắn Lâm Thanh Châu sẽ phát hiện, hôm nay huyết áp của lão lúc cao lúc thấp, lúc nghe điện thoại thì đạt đến đỉnh cao hưng phấn, lúc điện thoại cúp thì rơi xuống đáy vực.

Người giúp đỡ cuối cùng, tia hy vọng duy nhất.

Mất rồi sao?

Lâm Thanh Châu lầm bầm: “Cứ thế vứt bỏ nhà họ Lâm mà đi thật sao?”

Các gia tộc giàu có khác ở An Thành lại quan tâm đến vấn đề khác.

Cao thủ ở đâu bên kia điện thoại nói ông ta cũng không phải đối thủ của Trần Thái Nhật.

Vậy rốt cuộc Trần Thái Nhật mạnh đến mức nào?

Trần Thái Nhật cũng tỏ vẻ hơi bất ngờ, anh chớp mắt, giọng nói lạnh tanh.

“Ông muốn chết kiểu gì nào?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: Mạnh Mỗi Người Chết Để Lại

Trận đấu khiến cả An Thành quan tâm đã kết thúc.

Các gia tộc lớn bắt đầu đưa thêm người vào, những khán giả bình thường trong nhà thi đấu lập tức được sơ tán với tốc độ nhanh nhất.

Bây giờ chỉ còn một số ít người ở khu vực VIP thuộc hàng ghế khán giả.

Những người này chính là lực lượng nòng cốt nhất của cả An Thành.

Họ là những người thành công trong giới kinh doanh, các nhà giàu có, các gia tộc trăm năm.

Về cơ bản, những người có máu mặt đều tập trung ở đây.

Bọn họ cùng chứng kiến một thời khắc.

Nhà họ Lâm - gia tộc giàu có số một thành phố An Thành bỗng nổi lên mười năm trước.

Cực kỳ bá đạo, gần như là vô địch ở địa phương.

Sau khi thôn tính mấy gia tộc giàu có vừa và nhỏ vì dám chống lại họ, cuối cùng đã trở thành người không lờ mà không ai dám đối đầu ở An Thành.

Nhưng, từ lúc Trần Thái Nhật xuất hiện trước mắt mọi người đến hiện giờ còn chưa đến một tháng.

Nhà họ Lâm liên bị anh ép đến tình cảnh tuyệt vọng với các thủ đoạn đao to búa lớn.

Những người ở đây đều đã biết chuyện.

Dưới sự ảnh hưởng của các tin tức vỉa hè, những người có mặt cũng đã biết nội dung đại khái về oan án giữa nhà họ Lâm và Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật vốn chỉ là con nuôi của một gia đình bình thường.

Nhưng người phụ nữ anh yêu sâu đậm lại bị nhà họ Lâm hạ độc hại chết.

Bản thân anh cũng bị ng ỗ tù oan uổng, mười năm sau mới trở về quê hương.

Mối thù không đội trời chung như vậy, sao có thể không báo được chứ?

Mọi người bắt đầu lấy Trần Thái Nhật làm trung tâm, vây lại thành một vòng tròn.

Vừa rồi Lâm Thanh Châu vẫn còn vênh váo, sợ là đã nghĩ ra vô số cảnh tượng sau khi xử lý Trần Thái Nhật.

Bây giờ lão lại như tội phạm đang chờ xử án, sợ đến nỗi cả người run lên bần bật.

Thực tế cho thấy.

Thứ có thể quyết định thắng thua vẫn là thực lực.

Trần Thái Nhật khí thế vô địch, thiên hạ vô song!

Lâm Thanh Châu cả đời kiêu hùng, bây giờ lại chẳng khác gì một con chó chết, trong lúc không biết phải làm gì, lão nước mắt nước mũi ròng ròng, khóc thút thít như một mục đàn bà.

Về mặt Trần Thái Nhật không cảm xúc gì, mở miệng nói.

“Những người khác nhà họ Lâm có thể phân tán tài sản, chuyển đến vùng khác sống, làm người bình thường không tranh với đời, đây là sự nhân từ cuối cùng của tôi rồi đấy”.

“Cảm ơn... cậu Trần rộng lượng tha thứ!”

“Tôi hỏi ông một câu cuối cùng”.

“...”

“Rốt cuộc năm đó là ai sai khiến ông ra tay với tôi?”

Cả người Trần Thái Nhật tỏa ra khí thế ngút trời, hỏi câu hỏi mà anh quan tâm nhất.

Nhà họ Lâm nổi lên rất đột ngột.

Nhà họ Vi đã xác nhận ngu ồn ti ền và sự ủng hộ phía sau nhà họ Lâm đến từ một thế lực nào đó không thể đi ều tra được.

Kẻ chủ mưu đứng sau ra tay với Trần Thái Nhật năm đó!

Đây mới là chân tướng thực sự anh muốn tìm hiểu khi trở về An Thành.

Nhà họ Lâm chỉ là một con chó được thả ra để cắn chết người, chủ nhân đằng sau mới là mục tiêu của Trần Thái Nhật.

Lâm Thanh Châu nghe thấy câu hỏi này của Trần Thái Nhật, cả người run bắn lên, ánh mắt thay đổi, dường như đang chìm vào ký ức nào đó.

“Chủ nhân đứng sau tôi sao?”

Trần Thái Nhật nheo mắt.

“Nói đi, là ai?”

Lâm Thanh Châu bỗng chốc như rơi vào tình cảnh tuyệt vọng nhất, cơ thể vốn sợ hãi cũng không còn run lên b ần bật nữa, thay vào đó là cảm giác mất hết sức lực khi rơi xuống vực sâu.

“Trần Thái Nhật, tôi nên cảm ơn cậu vì đã tha cho những người khác của nhà họ Lâm”.

Lâm Thanh Châu nhếch miệng cười nhả nhó, bỗng chốc như nhìn thấu hòng trần.

“Bán mạng cho người khác, cuối cùng vẫn chẳng được gì, bị bọn họ vứt bỏ thì tôi còn có thể thế nào được nữa?”

Dường như lão đang tự lẩm bầm với mình.

“Không có thực lực thì không nên động đến những người như cậu và bọn họ, hóa ra tôi chỉ là một kẻ yếu ớt mà thôi”.

Lâm Thanh Châu đột nhiên như lấy lại được sức lực, lão đứng bật dậy, trong mắt là lửa giận ngút trời, mở miệng mắng chửi.

“Mẹ kiếp! Tôi hận bản thân mình! Lúc sắp chết mà vẫn không thể khai bọn họ ra! Tôi còn người nhà nữa, không dám, tôi không dám!”

Phụt!

Phun ra một ngụm máu tươi.

Sinh mạng của Lâm Thanh Châu ra đi trong chớp mắt!

Đống tử lão mở to, ngã ngửa xuống ghế, cái đầu rũ sang một bên.

Gia chủ Vi Giác Nghiệp của nhà họ Vi ở bên cạnh chìa tay ra.

“Chết rồi”.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

Cuối cùng anh vẫn không hỏi được gì.

Ánh mắt anh dời sang bên cạnh, liếc thấy một thứ màu đen rơi dưới đất.

Điện thoại.

Điện thoại của Lâm Thanh Châu.

Anh nhật lên, mở nhật ký cuộc gọi ra.

Đúng là lão hồ ly, ngày nào lão cũng xóa sạch nhật ký cuộc gọi.

Nhưng hôm nay thì bó tay rồi.

Trần Thái Nhật nheo mắt, nhìn chăm chăm vào số điện thoại ở trên cùng.

Cuộc gọi cuối cùng là gọi cho kẻ được gọi là “cao thủ tuyệt thế” kia.

Anh thầm ghi nhớ số điện thoại này, sau đó nhét điện thoại vào trong túi quần mình.

Bất kể thế nào, anh cũng phải lôi được kẻ chủ mưu phía sau ra ánh sáng.

Tuy Lâm Thanh Châu đã chết, nhưng vẫn còn số điện thoại này làm manh mối.

“Nếu như có thể lôi được tên cao thủ này ra thì cũng có thể tìm hiểu được chút”.

Quân tử báo thù, nhất định phải báo cho xong!

Chuyện của nhà họ Lâm cũng coi như kết thúc rồi.

Lúc này, những người đứng đầu trong các gia tộc giàu có khác của thành phố An Thành đều đứng thẳng tắp, nhìn Trần Thái Nhật trong vòng tròn.

An Thành thay đổi rồi!

Cuối cùng Trần Thái Nhật đã thực hiện được lời tuyên bố mà ai cũng nghĩ là không thể.

Trong vòng một tháng, leo lên đứng đầu An Thành!

Trong vòng mười ngày, xóa sổ nhà họ Lâm!

Nói được làm được.

Anh không dựa vào miệng lưỡi ngon ngọt, không nhờ vào chi viện hùng mạnh, mà dựa vào thực lực vô địch.

Lúc này, tất cả những người thuộc tầng lớp thượng lưu của An Thành đều tâm phục khẩu phục cậu thanh niên trước mặt này.

Sợ là chỉ có Hoàng đế dựng nước thời cổ đại mới có được khí thế như vậy.

Không gì địch nổi!

Trong ánh mắt khâm phục của mọi người, Trần Thái Nhật nhìn quanh một vòng, chậm rãi lên tiếng.

“Mọi người đều là những người thành công ở An Thành, sau này kiểu gì cũng phải qua lại, tối mai, mời tất cả các vị đến phòng tiệc ở tầng cao nhất khách sạn Hâm Huy, tôi sẽ mở tiệc chiêu đãi!”

Bốp bốp bốp!

Không biết là ai mở đầu, tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay.

Sau mấy giây, tiếng vỗ tay ngày càng lớn hơn.

Bất kể là khâm phục, sợ hãi hay nịnh nọt, bất kể những người ở đây có mục đích gì.

Trần Thái Nhật cũng đã thắng!

Ở quê hương, nhà họ Thâm đã là con dê đầu đàn, là gia tộc giàu có hàng đầu của thành phố An Thành, muốn đứng vững thì phải cần sự ủng hộ của một số người.

Vậy nên, Trần Thái Nhật quyết định tổ chức một bữa tiệc tạo dựng uy thế cho nhà họ Thâm.

Còn những thứ như quyền lợi, tiền bạc, danh vọng.

Trần Thái Nhật chẳng coi ra gì.

Dù gì anh cũng đã là người vô địch không ai bì kịp rồi.

...

Trong một sơn trang ở Yên Kinh.

“Trần Thái Nhật đã tiêu diệt nhà họ Lâm ở An Thành rồi”.

“Tại sao ông không ra tay?”

“Tuy không trực tiếp giao chiến, nhưng tôi đã chứng kiến toàn bộ quá trình, sợ là tôi cũng không phải đối thủ của cậu ta”.

“Đường đường hạng tám mà không đánh được sao?”

“Tôi vô dụng...”

“E rằng Trần Thái Nhật sẽ là một mối họa rất lớn, nhưng hiện giờ vẫn chưa uy hiếp đến chúng ta. Muốn tiêu diệt ai thì phải khiến người đó điên cuồng trước, cứ để cậu ta được đắc ý mấy ngày đi, tôi sẽ cử người khác giải quyết cậu ta”.

“Rõ”.

...

Trần Thái Nhật dẫn theo một đoàn người trở về nhà họ Thâm.

Bố mẹ nuôi đã chờ ở sảnh chính.

Thẩm Mộng Hàm dẫn đầu nhảy chân sáo bước vào phòng.

“Bố ời, mẹ ời! Anh thắng rồi!”

Ôi!

Bố nuôi Thẩm Đông và mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh đầu tỏ vẻ vui mừng.

Nhất là Thẩm Đông, mười năm nay, một mình ông phải gánh chịu áp lực rất lớn, làm trụ cột cho cái nhà này.

Bây giờ con trai đã trở về, lại còn giúp nhà họ Thẩm có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, đúng là ứng với một câu nói.

Ông trời luôn rất công bằng.

Chỉ cần có kiên nhẫn, những gì đã mất đi chắc chắn sẽ lấy lại được, thậm chí còn nhận được nhiều hơn.

Mẹ nuôi tươi cười gọi mọi người vào ng ồi.

Trong phòng đã bày sẵn một bàn tiệc mừng.

Các món sơn hào hải vị, hoa quả, cái gì cũng có, đều mang hương vị gia đình.

Đây mới gọi là tiệc nhà.

Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt cũng ng ồi xuống.

Thẩm Mộng Hàm như một nàng tiên nhỏ, riu rít kể cho bố mẹ nghe những cảnh tượng hung hiểm kích thích ngày hôm nay.

Bố mẹ nuôi đầu tỏ vẻ kinh hãi, thỉnh thoảng lại thốt lên.

Đến cuối cùng, nghe xong kết quả, hai ông bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt mẹ nuôi nhìn con trai ngày càng tự hào, cười không khép được miệng.

“Ồi chao, con trai giỏi quá đi mất! Lớn r ồi, có thể làm việc lớn r ồi. Mộng Hàm cũng thế, đã thành thiếu nữ r ồi, ha ha, có lúc mẹ nằm mơ còn nghĩ, nếu như Mộng Hàm mà lấy được Tiểu Nhật thì...”

Khụ khụ!

Thẩm Đông ở bên cạnh ho sù sụ, cắt đứt lời nói đùa của Ngô Ngọc Vinh.

Thẩm Mộng Hàm nghe được một nửa, khuôn mặt đã đỏ như quả táo, cúi đầu ngày càng thấp, không dám nói một câu.

Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt ở bên cạnh vốn đang gấp thức ăn cũng đầu sưng lại, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Trần Thái Nhật thì cảm thấy đau đầu...

Còn đau đầu hơn là đi đánh nhau.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gọi rối rít ở ngoài cổng.

“Cậu Tr ần! Cậu Tr ần!”

Một bóng dáng hấp tấp lao vào, vẻ mặt sốt ruột.

Nhìn kĩ mới nhận ra là con cháu của gia tộc giàu có hàng đầu Trung Châu, ở thành phố Minh Dương - Dương Hồng!

Anh ta vừa vào đã tóm lấy tay Trần Thái Nhật, sống chết không chịu buông ra.

“Cậu Tr ần... Bất kể thế nào, xin cậu hãy cứu mạng cả nhà tôi với!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: Anh Còn Gì Có Thể Đưa Ra Không

Trần Thái Nhật dẫn Dương Hồng sang gian phụ, Thẩm Mộng Hàm ngoan ngoãn bưng một ly trà lên.

Trong ấn tượng của Trần Thái Nhật, Dương Hồng vốn là người rất nhỏ nhẽ.

Có khí chất, có phong độ, rất giống một thầy giáo, vậy nên mới có thể nuôi dạy được một cô bé ngoan ngoãn biết đi đâu như Dương Vũ Lôi.

Nhưng bây giờ, nhìn Dương Hồng chẳng khác gì một người mắc chứng mất kiểm soát cảm xúc.

Anh ta không ngừng lảm nhảm những từ như “lần này thì toi rồi”, “lần này rắc rối rồi”.

Cũng không ngồi yên trên ghế, mà đứng dậy đi qua đi lại.

Trần Thái Nhật nhíu mày.

“Dương Hồng, có chuyện gì vậy, con anh xảy ra chuyện gì sao?”

Dương Hồng lắc đầu, xoa tay, cố khống chế tâm trạng rồi ngồi xuống.

“Không phải Lôi Lôi gặp chuyện, mà là cả nhà họ Dương gặp chuyện rồi”.

Trần Thái Nhật bình tĩnh uống một ngụm trà, ra hiệu anh ta tiếp tục nói.

Dương Hồng thở dài thườn thượt.

“Lần trước, nhờ ơn cậu Trần ra tay cứu Lôi Lôi, sau đó không bao lâu, nhà chúng tôi liên tục nhận được thông báo cuộc họp gia tộc của tỉnh”.

“Nhà họ Dương là gia tộc giàu có hàng đầu của tỉnh Trung Châu, lắm tiền nhiều của, có rất nhiều người ở nhánh nhỏ như tôi bị sắp xếp đến các thành phố ngoài tỉnh để khai thác phát triển nghiệp vụ và quản lý tài sản”.

“Nhưng tham gia cuộc họp gia tộc mới biết, nhà họ Dương chúng tôi đã bị các gia tộc lớn ở tỉnh Đông Bình, tỉnh Lâm Giang và tỉnh Nam Hồ đề mắt đến!”

“Bọn họ đầu là những gia tộc hàng đầu ở các tỉnh, sản nghiệp có mâu thuẫn với nhà họ Dương, đúng là người chết vì tiền, bọn họ đã công khai muốn trói thế lực của nhà họ Dương ở thành phố Minh Dương”.

“Ngoài sáng là chơi chiến tranh thương mại, còn trong tối... Hóa ra lần trước Lôi Lôi bị bắt cóc cũng là do bọn họ chủ mưu”.

“Những kẻ này không từ thủ đoạn nào cả! Bọn họ đã ra thông điệp cuối cùng, nếu nhà họ Dương không bán hết toàn bộ sản nghiệp ngoài thành phố Minh Dương, thì những người nhà họ Dương ở nơi khác, bất kể già trẻ lớn bé đều sẽ gặp nguy hiểm”.

Vừa nói đến đây, Dương Hồng lại trở nên kích động, đứng bật dậy, đến trước mặt Trần Thái Nhật cúi người một cái thật sâu.

“Cậu Trần, tôi biết cậu không phải là người tầm thường, cậu có thực lực rất lớn! Nhà chúng tôi tuy sinh ra ở thành phố Minh Dương, nhưng đã sống ở An Thành gần ba mươi năm, quả thực tôi không muốn rời đi!”

“Bình an là quan trọng nhất, tôi thực sự không muốn sống trong nơm nớp lo sợ nữa”.

Nói đến chỗ kích động, khóe mắt Dương Hồng còn chảy nước mắt.

“Xin cậu Trần hãy ra tay giúp nhà chúng tôi với!”

Dương Hồng giữ nguyên tư thế cúi người, không dám động dậy.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ lắc đầu.

“Dương Hồng, bản chất chuyện này là sự tranh đấu giữa nhà họ Dương và người khác, không liên quan đến tôi, tôi không muốn nhúng tay vào”.

Dương Hồng nghe thấy Trần Thái Nhật từ chối thì cuống hết cả lên.

“Tôi có thể cho cậu năm mươi phần trăm cổ phần tất cả các sản nghiệp ở thành phố An Thành, trị giá hơn năm tỷ tệ!”

“Tôi không thiếu tiền...”

“Tôi có thể chuyển nhượng một mảnh đất thương mại trung tâm tốt nhất ở An Thành cho cậu!”

“Tôi cũng không thiếu đất...”

“Tôi... tôi... tôi có thể tặng cậu mấy chục món đồ cổ tiền triêu mà tôi sưu tầm được, món nào cũng độc nhất vô nhị, là báu vật vô giá!”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ cạn lời, tùy ý lấy một món đồ nhỏ xinh trong túi quần ra.

Là một con ve bằng phỉ thủy màu xanh lá cây đậm, được điêu khắc sinh động như thật.

Phỉ thúy xanh biếc, hoàn toàn tự nhiên, không chỉ chi tiết thích hợp, mà con ve cực kỳ khó điêu khắc cũng được mài giũa hoàn mỹ, không chê được điểm nào.

“Đây là di vật của Hoàng thái hậu tiền triêu, là quốc bảo cấp một, mấy loại này tôi có nhiều lắm”.

Dương Hồng đứng hình, nuốt nước bọt.

Mẹ kiếp, sao cảnh tượng này quen thế nhỉ?

Lần trước cũng thế, cậu ấy cứu con gái mình, muốn tặng món quà để tỏ lòng cảm ơn mà cũng không tặng được.

Người ta muốn gì có vậy!

Tặng gì cũng thấy rẻ tiền!

Dương Hồng mặt nhăn mày nhí, bộ dạng không thiết sống nữa.

“VẬY... vậy cậu...”

Anh ta lấp ba lấp bắp.

Trần Thái Nhật nâng ly trà lên, chậm rãi nói.

“Ngày mai tôi sẽ chiêu đãi những người có máu mặt thuộc các ngành nghề ở thành phố An Thành tại khách sạn Hâm Huy, tiện đây cũng sẽ chinh đón các thế lực, rất chào đón anh đến tham gia”.

Trong lòng Trần Thái Nhật vẫn còn một số chuyện quan trọng nữa, ví dụ như xoa dịu các gia tộc giàu có ở An Thành, cả nhà họ Hà, nhà họ Chu...

Làm người đứng đầu một thành phố đúng là rất phiền phức.

Tuy nói là mời, nhưng thực ra Trần Thái Nhật đang có ý đuổi Dương Hồng đi.

Đúng lúc này, Dương Hồng đảo mắt, dường như nghĩ ra tin quan trọng nào đó.

Anh ta bỗng nở nụ cười thật thà.

“Chuyện đó... Cậu Trần, cậu xem, vợ tôi...”

Trần Thái Nhật suýt nữa thì đánh rơi ly trà trong tay, nước cũng đổ ra ngoài một ít, trong lòng không khỏi khinh bỉ.

Cái tên này điên rồ chắc? Vợ mình mà cũng hiến sao?

Hơn nữa...

Anh hơi nghiêng đầu, nhìn sang bên cạnh.

Rõ ràng Thẩm Mộng Hàm cũng đã nghe thấy, đang chu môi trừng mắt lườm anh.

Cô ấy muốn dáng có dáng, vừa thuần khiết vừa xinh đẹp, hơi thở thanh xuân khiến người ta phải xao xuyến.

Rồi lại nhớ đến Tân Minh Lệ bên ngoài bình thường, ăn nói còn hơi cay nghiệt.

“Tôi không có hứng... Dương Hồng anh quá đáng rồi đấy”.

Dương Hồng vội vàng xoa tay, dáng vẻ kinh hãi.

“Không phải, không phải, cậu Trần, ý tôi là, vợ tôi hỏi tôi có phải hiện giờ cậu đang tìm chủ nhân của một số điện thoại đúng không?”

Trần Thái Nhật nhú mày.

“Sao các anh biết?”

Nụ cười trên khuôn mặt Dương Hồng càng tươi tắn hơn, ánh mắt dấy lên hy vọng.

Cuối cùng cũng có phản ứng khác rồi.

“Tôi cũng coi như làm ăn đã lâu ở thành phố An Thành, cậu TrẦN với nhà họ Lâm đã có thù với nhau, lúc đó có rất nhiều người nhìn thấy cậu lấy điện thoại của Lâm Thanh Châu, đúng không?”

“Nói tiếp đi”.

“Trước khi Lâm Thanh Châu chết, câu hỏi cuối cùng của cậu không nhận được đáp án, tôi nghĩ, có lẽ manh mối quan trọng nằm ở chiếc điện thoại này”.

Nói xong, khuôn mặt Dương Hồng tỏ vẻ tự tin.

Hôm nay là lần đầu tiên Trần Thái Nhật đánh giá Dương Hồng thật kĩ.

Anh chàng này cũng giỏi suy luận đấy chứ.

Chiếc điện thoại Lâm Thanh Châu để lại có lưu nhật ký cuộc gọi của một người được gọi là “cao thủ tuyệt thế”.

Vào thời khắc cuối cùng, tên cao thủ kia đã vứt bỏ Lâm Thanh Châu, không đánh mà chạy.

Cho dù người này không phải kẻ chủ mưu hại anh năm đó, thì cũng có liên quan rất lớn đến thế lực mà đến lúc chết nhà họ Lâm cũng không dám khai kia.

Chuyện này liên quan trực tiếp đến việc trả thù của anh.

Thậm chí...

Theo suy đoán của Trần Thái Nhật, có lẽ còn liên quan đến thân thế của anh nữa.

Đây có thể nói là chân tướng mà Trần Thái Nhật muốn biết nhất hiện giờ.

Trần Thái Nhật đặt ly trà xuống bàn, ngẩng đầu lên nhìn Dương Hồng.

“Đúng như anh nói, tôi đã bảo cấp dưới đi điều tra số điện thoại kia, nhưng số kia không những đã không thể liên lạc được nữa, mà nhật ký, thông tin đăng ký và người sở hữu ở công ty viễn thông cũng bị xóa sạch sẽ”.

“Bây giờ, tôi đúng là rất muốn tìm được chủ nhân của số điện thoại này. Sao nào? Anh có cách à?”

Cuối cùng Dương Hồng cũng thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được thàn đưa tay làm tư thế chiến thắng ở trong lòng.

Trần Thái Nhật có thực lực rất mạnh, chắc chắn là r ồng trong loài người, hơn nữa còn cao thâm khó lường, đối với đời thứ hai của nhà giàu như anh ta thì chẳng khác gì sao trên trời.

Anh ta nghĩ mãi làm sao mới có thể móc nối quan hệ, để Trần Thái Nhật nợ ơn, lần này thì tìm đúng đường r ồi.

“Tôi có một người anh em rất thân, tên là Trình Duy Lực, là hacker hàng đầu trong nước”.

“Sở trường lớn nhất của anh ấy là xử lý các thông tin số liệu đã được mã hóa hoặc đăng xuất, thậm chí còn phá được kho dữ liệu của bộ phận an ninh, tôi tin là anh ấy có thể giúp được cậu Trần!”

Trần Thái Nhật lập tức có hứng thú.

“Anh có chắc không?”

“Tôi sẽ gọi anh ấy tới để thử”.

“Điều kiện là gì?”

Khuôn mặt Dương Hồng lại đổi sang vẻ nghiêm túc.

“Bảy ngày sau, nhà họ Dương sẽ tổ chức hiệp hội các doanh nghiệp hàng đầu năm tỉnh ở thành phố Minh Dương, mời đại diện của bốn tỉnh xung quanh đến tham gia”.

“Tôi có hai thỉnh c ầu, thứ nhất, tôi đã đi điều tra được kẻ chủ mưu sai khiến bắt cóc Lôi Lôi, lúc đó hắn cũng sẽ đến, hy vọng cậu Trần có thể trút giận giúp tôi!”

“Thứ hai, hy vọng cậu Trần có thể ra mặt cho nhà họ Dương, chủ yếu là để khiến đối phương khiếp sợ, không dùng những thủ đoạn d ề hèn uy hiếp an toàn tính mạng của những người bình thường trong nhà họ Dương”.

Dương Hồng vội vàng bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bắt cậu Trần giúp đỡ không công. Nếu chuyện này mà

thành công, cậu có thể lựa chọn thoải mái sản nghiệp của Dương Hồng tôi ở thành phố Minh Dương!”

Bắt cóc con gái, uy hiếp tính mạng...

Vẻ mặt Trần Thái Nhật điềm tĩnh, khẽ đặt ly trà trong tay xuống.

“Chốt kèo!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: Đến Cửa Cũng Không Được Vào

Ngày hôm sau, ở khách sạn Hâm Huy.

Tất cả các nhân viên từ sáng đến tối đều bận tối tăm mặt mũi.

Quản lý nói ông chủ của khách sạn sẽ chiêu đãi khách vào tối nay, phải chuẩn bị trước.

Tiêu chuẩn tiếp đãi tốt nhất, đồ ăn thức uống đẳng cấp nhất, phục vụ hoàn hảo nhất, không được có bất cứ sơ sót gì.

Vì thương xót nhân viên, lương ngày hôm đó được trả gấp mười lần bình thường.

Thế là hầu hết các nhân viên đều làm hết sức mình, dù sao cũng chưa từng nghe có cơ hội làm một ngày nhận lương mười ngày.

Trần Thái Nhật mặc bộ quần áo bình thường, đứng một mình trên sân thượng tầng cao nhất của khách sạn Hâm Huy, nhìn cảnh đêm của thành phố An Thành.

Ồn ào náo nhiệt, hối hả phồn hoa.

So với lúc vào sinh ra tử ở biên giới phía Tây thì yên tĩnh hơn gấp nghìn lần.

Sống ở đời cũng là một kiểu tu luyện.

Hôm nay, Trần Thái Nhật gửi giấy mời đến tất cả những gia tộc giàu có, những người có máu mặt trong giới kinh doanh và quan chức của thành phố An Thành, coi như đặt nền tảng cho nhà họ Thẩm.

Đây rõ ràng là bữa tiệc lớn nhất ở An Thành trong mười năm gần đây.

Đứng trên sân thượng nhìn xuống, dòng xe ở cửa khách sạn ngày càng đông, bãi đỗ xe gần như đã hết chỗ.

Tất cả mọi người mặc những bộ quần áo cao quý đắt tiền và trang trọng, xuống xe vào khách sạn, dọc đường gặp được người quen lại hàn huyên mấy câu.

Dưới sự giúp đỡ của nhà họ Vi, công ty đầu tư Thẩm Ký đã nhanh chóng cử các chuyên gia tiếp nhận sản nghiệp, tài nguyên, mối quan hệ và cơ sở của nhà họ Lâm với tốc độ nhanh nhất, trong vòng một tháng có thể sắp nhập xong.

Vì chọn đúng đội từ trước, nhà họ Vi đã nhận được hai mươi phần trăm lợi ích làm phần thưởng.

Chỉ vậy thôi nhưng Vi Giác Nghiệp đã vui như hoa nở rộ, bởi vì ít nhất ông ta đã có mấy chục tỷ tệ thu nhập trực tiếp.

Lúc Thẩm Mộng Hàm đưa cho bố mẹ xem báo cáo tài chính mới nhất của công ty đầu tư Thẩm Ký, bố nuôi Thẩm Đông kích động đến mức huyết áp tăng cao, cả nhà phải vội vàng bón nước và cho uống thuốc mới hạ xuống được.

Là người đại diện pháp nhân của công ty đầu tư Thẩm Ký, người giàu nhất An Thành đương nhiên chính là cô chủ của nhà họ Thẩm – Thẩm Mộng Hàm.

Trần Thái Nhật nhớ đến cảnh tượng em gái Thẩm Mộng Hàm kéo anh sang gian phụ, vừa vui vẻ vừa đếm tiền, không khỏi mỉm cười.

“Chủ nhân, mọi người đến gần hết rồi, anh có cần xuống xem thế nào không?”

Cùng với giọng nói lại gần, Phùng Linh Nguyệt mặc một bộ sườn xám dáng ngắn màu đen, vẻ ngoài xinh đẹp cùng với vóc dáng yêu kiều, khiến người ta khó mà dời mắt.

Hiện giờ, cô ấy và Tề Vũ thay phiên nhau đảm nhiệm công việc của thư ký thân cận, khiến Thẩm Mộng Hàm rất khó chịu, muốn làm nũng với anh trai cũng bị nhòm ngó.

Trần Thái Nhật cũng bó tay.

“Xuống xem thử đi”.

...

Cửa chính của nhà hàng xoay là gỗ đàn hương sơn vàng, nhìn rất tráng lệ, năm sáu bảo vệ và ba bốn nhân viên của bộ phận tiếp tân khách sạn phụ trách kiểm tra giấy mời của khách.

Tuy những người đến đây hôm nay đều là những nhân vật có máu mặt ở thành phố An Thành, nhưng ai cũng đứng trước lối vào rất quy củ, không dám vênh váo chút nào.

Có những ông chủ ăn mặc trông rất giàu có, nhưng đối xử với nhân viên tiếp tân và bảo vệ của khách sạn rất khách sáo, vẻ mặt tươi cười.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ông chủ của khách sạn Hâm Huy hiện giờ tên là Trần Thái Nhật.

Nếu gây sự ở đây thì chẳng khác gì muốn đào mồ cho chính mình ở An Thành.

Người phụ trách kiểm tra danh sách khách mời là trưởng ca bộ phận tiếp tân khách sạn, tên là Lưu Cường, hơn ba mươi tuổi, bao nhiêu năm nay làm ở khách sạn cũng chỉ làng nhàng.

Nhưng hôm nay hắn cũng coi như được trải nghiệm cảm giác đỉnh cao của đời người.

Trước kia những giám đốc, giáo sư, hội trưởng lúc đến nhà hàng xoay dùng bữa đều quát mắng nạt nộ các nhân viên phục vụ như bọn hắn, chỉ một chuyện nhỏ cũng bị mắng cho té tát.

Nhưng lúc này, cục diện lại trái ngược hoàn toàn.

Những ông lớn kia nhìn thấy hần đều khách sáo gọi là giám đốc Lưu, sau đó cung kính đưa giấy mời.

Cảm giác này thật là phê!

Lưu Cường là trưởng ca của bộ phận tiếp tân, càng có cảm giác khoan khoái hơn người.

Thậm chí hần còn hơi to gan, thấy các cô chủ nhà giàu đến dự tiệc ăn mặc xinh đẹp, còn chòng ghẹo mấy câu, khiến đối phương che miệng cười.

Có khi sờ nhẹ một cái cũng chẳng sao.

Trong đầu Lưu Cường đã tràn đầy ảo tưởng, đối tượng là các cô gái xinh đẹp nhà giàu, ai cũng gào tên anh Lưu.

“Phiền anh kiểm tra giấy mời cho chúng tôi với, cảm ơn”.

Đúng lúc này, một giọng nói ngọt ngào dễ nghe cắt đứt giấc mơ của Lưu Cường.

Lưu Cường gần như muốn nổi cáu, vừa rồi lúc đang ảo tưởng, hần đã cởi cả thắt lưng quần ra rồi.

“Xếp ra sau...”

Mới nói được một nửa hần đã sững cả người.

Nguyên nhân rất đơn giản, người phụ nữ trước mặt thực sự là đẹp không lời nào tả xiết.

Như tiên hạ phàm, thanh cao thoát tục, nghiêng nước nghiêng thành!

Những từ này dùng để miêu tả cô cũng không quá.

Lưu Cường nuốt nước bọt, bàn tay hơi run rẩy, nhận lấy giấy mời.

“Tập đoàn Vân Thị... Vân Vinh, Vân Phương, Vân Vũ Phi...”

So với những doanh nghiệp lớn nằm trong top mười ở thành phố An Thành, thì tập đoàn Vân Thị không có quy mô lớn lắm, Lưu Cường hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Hắn nhìn người đẹp trước mặt, không thể nén được kích động muốn tán tỉnh.

Nếu như cô chủ của các gia đình giàu có khác chỉ gọi lên dục vọng của hắn, thì cô gái tên Vân Vũ Phi này đã câu mất hồn hắn rồi.

Hắn hắng giọng, bộ dạng làm chuyện công, cố tỏ vẻ cao thâm.

“Tập đoàn Vân Thị, sao tôi chưa từng nghe nói nhỉ? Giấy mời của các cô là thật chứ?”

Vân Vũ Phi sững sờ, không ngờ mình lại bị chặn ở cửa.

“Đương nhiên là thật rồi, cái này còn có thể làm giả được sao?”

Khuôn mặt Lưu Cường tỏ vẻ “cô đúng là thiếu kiến thức”.

“Hôm nay khách sạn mời toàn những người tai to mặt lớn cả thành phố, khó tránh một số người muốn trà trộn vào, dù sao nếu làm quen được với bất kỳ ông chủ nào thì cũng có thể khiến một công ty bay lên”.

Hắn đảo mắt, đánh giá thật kỹ Vân Vũ Phi bằng ánh mắt gian tà, khiến Vân Vũ Phi phải nhú mày, hơi lùi lại một bước.

“Tôi thấy ba người các cô chắc là vào đây tìm cơ hội chứ gì?”

Người trung niên có vóc dáng cao to đứng bên cạnh Vân Vũ Phi là bác cả Vân Vinh, đến với thân phận là chủ tịch thường vụ của tập đoàn Vân Thị, vừa nghe Lưu Cường nói vậy, ông ta liền vội vàng giải thích.

“Ôi, giám đốc Lưu đừng hiểu lầm, chúng tôi đúng là nhận được giấy mời mới dám đến đây chứ, cậu châm chước chút, phó hội trưởng của hiệp hội doanh nghiệp An Thành còn từng uống rượu với tôi đấy!”

Sắc mặt Lưu Cường đành lại: “Sao nào? Còn muốn lấy người khác ra để dọa tôi à?”

Bà cô Vân Phương của Vân Vũ Phi là một người phụ nữ ăn mặc trang trọng, trang điểm đậm, dáng người to béo, vôi vàng đứng ra xoa dịu tình hình.

“Giám đốc Lưu, cậu đừng tức giận, thực sự là chúng tôi có quen biết những người tai to mặt lớn ở An Thành, nếu cậu không tin thì tôi gọi điện bảo ông ấy ra, ông ấy có thể đảm bảo cho tôi”.

Sắc mặt Lưu Cường thoát cái trở nên u ám.

“Tôi là trưởng ca của bộ phận tiếp tân, có nghĩa vụ không cho những kẻ vớ vẩn được vào, ba người các bà nhìn có vẻ cũng không giống nhà giàu cho lắm, lại còn dám lấy phó hội trưởng hiệp hội doanh nghiệp chớ chết gì đó ra hù tôi sao?”

“Tôi nói cho bà biết, hôm nay cho dù là chủ tịch của hiệp hội doanh nghiệp An Thành đến gặp tôi thì cũng phải khiêm tốn!”

Vân Vinh và Vân Phương vội mỉm cười, gật đầu nói phải.

Hôm nay bọn họ được mời đến đây đã cảm thấy lo sợ vì được quan tâm rồi.

Tập đoàn Vân Thị ở An Thành cũng không phải là lớn, lần này lại toàn là các doanh nghiệp lớn tham gia bữa tiệc, rất nhiều trong số đó còn là khách hàng lớn mà tập đoàn Vân Thị phải duy trì dài hạn.

Lúc Vân Vũ Phi nói với bọn họ tin này, vẻ mặt cô rất bình tĩnh.

Bọn họ còn lấy thân phận bề trên ra quở trách cô, nói cô lúc tham gia phải nhanh nhẹn chút, chăm giao lưu với các nhân vật lớn, cùng ly mời rượu họ.

Nói không chừng còn có thể nhân cơ hội kiếm được con rể vàng, gả vào nhà giàu có.

Vân Vũ Phi cũng không biết nói gì hơn, cô chẳng thêm giải thích, để lại giấy mời rồi rời đi.

Buổi tối, cô trang điểm ăn mặc rất đẹp, thoát nhìn còn hơi vui vẻ.

Chỉ là không ngờ, còn chưa vào đến cửa đã bị ngăn lại.

Về mặt Vân Vũ Phi nhăn nhó, hai tay chống eo đứng đó tức giận.

Lưu Cường thấy Vân Vinh và Vân Phương tỏ thái độ mềm mỏng, sắc mặt cũng dịu đi, đổi giọng nói.

“Tôi thấy ông bà cũng to gan đấy, bữa tiệc này mà loại người bình thường như ông bà có thể vào được sao? Nhưng tôi cũng không phải người tuyệt tình, muốn vào thì tôi có thể châm chước...”

Vân Vinh và Vân Phương chưa kịp vui mừng thì Lưu Cường đã chuyển mục tiêu.

“Nhưng tôi có một điều kiện, chỉ cần cô gái này đi cùng tôi tới phòng bên cạnh, mời tôi mấy ly rượu rồi mát xa một lúc, nửa tiếng sau, tôi sẽ tìm cơ hội cho các người vào”.

Vân Vũ Phi vừa nghe thấy thế, đôi mắt đẹp như nước hồ thu lập tức trợn trừng, tức đến nỗi cả người run lên.

Đây rõ ràng là muốn động chạm cô còn gì!

Vân Vinh và Vân Phương đứng hình, nhìn thấy phản ứng của Vân Vũ Phi thì vội vàng bước tới nắm lấy hai tay cô.

Bọn họ biết thừa tính khí của cô, nếu như gây chuyện ở đây thì tập đoàn Vân Thị cũng chẳng được lợi gì.

Không ít người đang xếp hàng phía sau tỏ vẻ mất kiên nhẫn, có người còn lên tiếng thúc giục, giọng điệu rất khó chịu.

Lưu Cường ra vẻ đã nắm chắc phần thắng, khuôn mặt nở nụ cười đắc ý.

Xinh đẹp thì sao nào? Thân phận địa vị mới có thể quyết định tất cả, ai bảo ông chủ nhà mình mạnh mẽ chứ.

Xinh đẹp như vậy nhưng cuối cùng vẫn phải khép nép khúm núm với mình.

Đúng lúc Lưu Cường đang mơ mộng thì Vân Vũ Phi đột nhiên nhìn thấy một bóng người mặc áo gió màu đen đang bước đến gần.

Khuôn mặt tuyệt đẹp của cô lập tức tỏ vẻ uất ức, chỉ vào mũi Lưu Cường nói.

“Cái đồ ỷ mạnh hiếp yếu, có giỏi thì anh nói lại mấy lời vừa rồi xem nào!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: Đây Là Giang Sơn Trầm Giành Về Cho Nàng

Trần Thái Nhật và Phùng Linh Nguyệt đi đến cửa phòng tiệc thì phát hiện đã tụ tập không ít người.

Đi lại gần hơn liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên cao lớn đang nghiêm nghị khiển trách một cô gái mặt đầy ầm ỉm.

“Cái con nhóc này, lúc đến đây bác đã nói với cháu thế nào? Chủ nhân khách sạn có thân phận tôn quý, sao cháu có thể có thái độ này chứ, mau xin lỗi giám đốc Lưu!”

Người phụ nữ mập mạp bên cạnh đang nhún nhường xin lỗi Lưu Cường về mặt kiêu ngạo đầy khinh miệt.

“Ôi trời, giám đốc Lưu, con nhóc này từ nhỏ đã ngang ngược cũng không có đầu óc, đã mạo phạm cậu đúng là không nên, thế này đi, lát nữa tôi bảo nó mời cậu một ly rượu, mong cậu rộng lượng bỏ qua”.

Khóe miệng Lưu Cường nhếch lên, mặt lộ ra vẻ đắc ý nhìn Vân Vũ Phi.

“Cô gái, đừng có mà không biết xấu hổ, tôi nói một lần nữa nhé, nếu cô không đến phòng bên cạnh mát xa cho tôi nửa tiếng thì tôi sẽ tìm bữa một người quen khiến công ty rách nát của cô đóng cửa, cô có tin không?”

Đôi mắt Trần Thái Nhật nhíu lại.

Vân Vinh, Vân Phương là người nhà họ Vân, anh từng xem ảnh của họ.

Vân Vũ Phi...

Sao cô gái này lại bị chặn ở cửa chứ?

Chẳng phải giấy mời do Tề Vũ đưa đến sao?

Còn có tên Lưu Cường kia nữa, hình như là nhân viên của khách sạn.

Vừa nãy tên khốn này đã nói gì?

Bảo Vân Vũ Phi mát xa ư?

Khuôn mặt Vân Vũ Phi đầy vẻ tủi thân xoay người qua, thoáng chốc ánh mắt chạm phải tầm nhìn của Trần Thái Nhật, phút chốc nước mắt rơi xuống, lớp trang điểm nhạt trên khuôn mặt đã xuất hiện vết loang, nhưng nhìn lại có vẻ phong tình khác.

Cô em vợ vừa tức vừa giận, giậm mấy bước đi đến trước mặt Trần Thái Nhật, vô cùng phẫn nộ.

“Đầu là chuyện tốt anh làm đấy!”

Lúc này mọi người mới để ý đến Trần Thái Nhật.

Lưu Cường sững sờ, thoáng chốc giật nảy mình, như rơi vào hầm băng, sợ đến mức quần áo cũng sắp rơi xuống.

Hắn bước thật nhanh xông đến trước mặt Trần Thái Nhật như bay, vội vã giải thích.

“Ông... ông chủ! Con đàn bà điên này không biết chui ra từ đâu, chắc là ở bên ngoài bị thằng chó nào bỏ rơi sau đó đến đây phát tiết, tôi lập tức cho người đuổi cô ta ra ngoài, bảo vệ!”

Vân Vinh và Vân Phương đứng bên cạnh sững sờ.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc áo khoác đen đối diện, không ngờ lại là ông chủ đứng sau danh tiếng lẫy lừng khắp thành phố, không ai không biết kia!

Vậy mà Vân Vũ Phi nổi giận với anh, thế tập đoàn Vân Thị chẳng phải sẽ bị phán tử hình sao?

Toàn thành phố đều biết, chủ nhân của buổi tiệc tối nay có thể quyết định sống chết của bất kỳ gia tộc giàu có, tập đoàn, doanh nghiệp nào của thành phố An Thành.

Lần này thật sự tiêu r ồi!

Bên cạnh có không ít người hóng chuyện, cũng bị thái độ của Vân Vũ Phi làm cho khiếp sợ!

Cô gái này đúng là tự tìm đường chết mà!

Bảo vệ nghe thấy lệnh của Lưu Cường, đang chuẩn bị qua cưỡng chế đuổi người.

Cổ áo của Vân Vinh đã bị một tên bảo vệ túm lấy.

Đúng vào lúc này, chuyện khiến mọi người không ngờ tới đã xảy ra!

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng nắm bàn tay ngọc ngà thon dài của Vân Vũ Phi, giọng bình tĩnh mang chút dịu dàng.

“Là tôi sắp xếp không chu đáo, đừng giận nhé”.

Trong nháy mắt, xung quanh yên tĩnh!

Khoảnh khắc tay Vân Vũ Phi bị nắm lấy, vẻ mặt cô ngạc nhiên, quên cả uất ức, thoáng chốc mặt đỏ xấu hổ.

Cô vẻ kiêu ngạo, tiếng tim đập ngày càng nhanh, vùng vẫy muốn rút tay ra, nhưng không biết tại sao lại không làm gì được.

Cuối cùng chỉ đành từ bỏ, để che đi khuôn mặt đỏ ửng, cô cúi đầu nói nhỏ như tiếng muỗi.

“Mau buông ra, cô với bác tôi đang nhìn kìa!”

Hai người này... chắc chắn là có chuyện!

Bây giờ trong đầu tất cả mọi người ở đây đều đồng loạt có suy nghĩ này.

Đừng quá rõ ràng vậy được không?

Người phụ nữ tên Vân Vũ Phi này, vậy mà lại có liên quan đến ông chủ đứng sau vô địch nhất thành phố An Thành hiện giờ!

Vân Vinh hoảng hốt.

Vân Phương cũng sững sờ!

Bảo vệ không biết nên làm sao.

Lúc này, Lưu Cường hận không thể tát mạnh vào mặt mình đến khi máu thịt lẫn lộn mới thôi!

Có thể dựa vào thân phận trưởng ca bộ phận tiếp tân nhỏ bé, để ra oai trước đám gia tộc giàu có thành phố An Thành là nhờ vào đâu chứ?

Chính là dựa vào ông chủ của khách sạn không ai dám chọc vào!

Vậy mà vừa nãy hắn đã làm gì?

Lưu Cường chỉ muốn mất trí nhớ ngay tại chỗ, nhưng lúc này những hành động vừa nãy lại giống như khắc ghi trong đầu rất rõ ràng.

Bảo người phụ nữ có khả năng là bà chủ... mát xa cho mình.

Còn nói cô ấy bị thằng chó nào đó bỏ rơi!

Tieu r ấ! Chẳng phải người đàn ông của cô là ông chủ sao?

Sắc mặt của Lưu Cường còn khó coi hơn bố chết.

Trần Thái Nhật dắt tay Vân Vũ Phi đi về phía trước.

Người vây xem, nhân viên khách sạn và bảo vệ lần lượt chủ động nhường đường.

“Tôi dắt cô vào, tôi xem ai dám cản cô”.

Lời tuyên bố ngang ngược của Trần Thái Nhật khiến Vân Vũ Phi cúi thấp đầu hơn, dường như mặt đã đỏ đến tận cổ.

Bàn tay của cô dường như cũng vô thức thích ứng, nắm lấy tay người đàn ông không buông.

Lúc đi qua Lưu Cường, ánh mắt Trần Thái Nhật lạnh như dao băng, trừng mắt nhìn người đàn ông mặt mũi thô tục, toàn thân run rẩy trước mặt.

“Tự vả miệng, một nghìn lần, sau đó cút khỏi tỉnh Trung Châu!”

Vẻ mặt Lưu Cường như hiện lên bốn chữ: “như được đặc xá!”

Không cần chết nữa!

“Cảm ơn ông chủ rộng lượng! Tôi vả ngay đây ạ!”

Bốp!

Bốp!

Cái sau mạnh hơn cái trước, hắn không hề dấm lười biếng, hai tay tát qua tát lại, vừa tát vừa nước mắt nước mũi cảm kích hô lớn: “Cảm ơn ông chủ! Tôi đáng chết!”

Dường như hắn không phải tát vào mặt, mà đang làm hành động không liên quan.

Dẫu sao, so với mạng sống thì khuôn mặt có là gì đâu.

Sau vài cái tát, miệng Lưu Cường đã sắp chảy máu, nhưng ánh mắt lại ngày càng điên cuồng, theo người bên cạnh thấy hình như còn đánh đến mức ngiên.

Trần Thái Nhật nhú mày, không muốn so đo với người như vậy.

Anh nhỏ giọng nói với cô em vợ lúc này vô cùng ngoan ngoãn: “Vào trong với tôi nhé”.

“U”.

Nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, hai người tay trong tay bước vào phòng tiệc đèn đuốc sáng chói rực rỡ.

Phía sau là đám người trợn mắt há mồm với các vẻ mặt khác nhau.

Không biết ai đã không nhịn được cảm thán một câu.

“Con mẹ nó, đây mới là đỉnh cao của cuộc đời!”

Vân Vinh và Vân Phương trở mắt nhìn Vân Vũ Phi được Trần Thái Nhật dắt vào trong, lúc này mới bừng tỉnh lấy lại tinh thần rồi quay sang ngơ ngác nhìn nhau.

“Nhà họ Vân sắp phát lên rồi!”

...

Trong đại sảnh, tiếng cụng ly trò chuyện nhiệt tình, thân thiết quen thuộc, bầu không khí sôi động náo nhiệt.

Khi người đầu tiên phát hiện Trần Thái Nhật bước vào, cả phòng tự giác bắt đầu im lặng trong phút chốc.

Sau đó vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bốp bốp bốp!

Trong ánh mắt chăm chú và tôn sùng của mọi người, Trần Thái Nhật dắt tay Vân Vũ Phi, Phùng Linh Nguyệt đi phía sau nửa bước không rời, vẻ mặt hơi buồn bực.

Vừa đi, anh vừa giơ tay chào những người từng gặp mặt.

Trên thế giới này, có những người quả thật là tự mang khí chất vương giả.

Trần Thái Nhật hiển nhiên là người nổi bật nhất trong số đó.

Dường như trên người anh mang theo hào quang khiến người khác không thể xem thường, trong ánh mắt của tất cả quý cô gia tộc nhà giàu, cô chủ độc thân, con gái nhà danh môn quý tộc đều hiện lên vẻ chỉ muốn lập tức nhào vào lòng Trần Thái Nhật.

Khi phát hiện bên cạnh anh còn dắt theo một Vân Vũ Phi xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt đó thoáng chốc biến thành vẻ ai oán.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến những điếu này, anh đi thẳng vào vị trí chính của phòng tiệc.

“Hoan nghênh mọi người đã đến, hiếm khi mọi người cùng tụ tập, tôi không nói nhiều lời, chỉ có ba điếu”.

“Thành phố An Thành là quê hương của tôi, nếu nhà họ Thẩm đã trở thành người dẫn đầu của thành phố An Thành, thì có nghĩa vụ dẫn dắt tất cả mọi người cùng nhau dốc sức!”

“Chúng ta không chỉ muốn làm thành phố An Thành của tỉnh Trung Châu, mà còn muốn làm thành phố An Thành của cả Hoa Hạ! Sau này muốn để mọi người đều biết, ở thành phố An Thành của chúng ta, ai nấy đều là nhân trung hào kiệt!”

“Thứ hai, chuyện nhà họ Lâm đã kết thúc, những người từng có đụng chạm với tôi, nể mặt là đồng hương, tôi sẽ không đuổi cùng giết tận, chỉ cần ngậm chặt cái miệng, thì có thể yên ổn sống!”

Hà Kỳ Đạo gia chủ nhà họ Hà, Chu Đạt gia chủ nhà họ Chu, nghe những lời này liền kích động rơi nước mắt, đứng dưới sân khấu, cúi rạp người trước Trần Thái Nhật.

“Thứ ba, mấy ngày sau, tôi phải đến thành phố Minh Dương ở tỉnh tham gia hiệp hội các doanh nghiệp hàng đầu năm tỉnh, những người đến tham dự đều là ông lớn siêu cấp của các tỉnh xung quanh!”

“Nếu thành phố An Thành chúng ta muốn xuất sắc vượt trội trên cả nước thì không thể vắng mặt, lần này tôi chuẩn bị đến đó làm việc, có đồng hương nào muốn đi cùng tôi thì báo danh!”

Yên tĩnh một giây, trên gương mặt các tinh anh đủ ngành nghề bên dưới đều lộ ra biểu cảm phấn kích.

“Tôi!”

“Tôi!”

“Tính tôi nữa!”

“Tôi cũng theo anh Tr`ân!”

Dường như trong nháy mắt, các tinh anh ở đây hầu như giơ tay toàn bộ.

Tr`ân Thái Nhật nở nụ cười nhạt, giơ ly rượu trong tay lên.

“Được, vậy chúng ta làm việc lớn! Nâng ly, vì thành phố An Thành!”

Bầu không khí bên dưới bùng nổ trong nháy mắt.

“Vì thành phố An Thành!”

“Vì thành phố An Thành!”

“Vì thành phố An Thành!”

Ba tiếng hô lên, trên mặt mỗi người đều mang theo ánh sáng hy vọng, đó là một loại ước mơ với vinh quang, cũng là một loại khát vọng với đoàn kết.

Tr`ân Thái Nhật nhìn mọi người lòng đầy nhiệt huyết bên dưới, quay đầu nhìn Vân Vũ Phi bên cạnh đang nhìn mình không chớp mắt.

“Đột nhiên tôi nhớ đến một câu nói”.

“Câu gì?”

“Nhìn đi, đây là giang sơn trăm giảnh về cho nàng”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: Hacker Giỏi Nhất

Những việc xảy ra ở khách sạn Hâm Huy đếm đó sẽ trở thành lịch sử lâu dài của thành phố An Thành.

Chỉ sau một đêm, công ty đầu tư Thẩm Ký trở thành thế lực đứng đầu thành phố An Thành.

Trong suy nghĩ của tất cả các gia tộc giàu có đều khắc sâu một cái tên - Trần Thái Nhật.

Danh sách người đến tham gia hiệp hội các doanh nghiệp năm tỉnh của thành phố Minh Dương có hạn, dưới sự lãnh đạo của nhà họ Vi, bắt đầu tập hợp tất cả nhân viên tinh anh, ưu tú nhất trong thành phố An Thành thành một đội.

Sức mạnh của cả thành phố, sau khi trải qua một trận biến động lớn đã bắt đầu có sự đoàn kết chưa từng có.

Mà tất cả đều bắt nguồn từ người đàn ông vô địch kia.

Ngược lại, lúc này Trần Thái Nhật lại là một người rất nhàn rỗi, không có việc gì phức tạp cần phải giải quyết.

Hoặc có thể nói, bây giờ trong đầu Trần Thái Nhật có một chuyện còn quan trọng hơn nhiều so với việc tổng động viên toàn thành phố.

Biệt thự có tổng kinh phí khoảng một tỷ tệ của nhà họ Thẩm đã hoàn thành.

Trong biệt thự có bốn cửa ra vào thông với nhau, biệt viện, đình viện, vườn hoa nhỏ, chính đường, sảnh chính, phòng khách v.v... mọi thứ chẳng khác gì nơi ở của quý tộc thời cổ đại.

Cột trụ chạm khắc màu đỏ cổ kính, rất có phong cách cổ xưa.

Trong một căn phòng khách, Trần Thái Nhật ngồi trên ghế cao, Tề Vũ đứng sau lưng anh với vẻ mặt tò mò.

Tần mắt của họ đều nhìn lên người đang ngồi trên bàn làm việc không xa kia.

Máy tính được trang bị ba màn hình cao cấp nhất, tốc độ xử lý giống như tên lửa, giá của một cái hơn bốn trăm nghìn tệ!

Đây là do Trần Thái Nhật đặc biệt căn dặn Tề Vũ làm dựa vào yêu cầu của đối phương.

Lúc này có một người thanh niên trẻ mặc áo hoodie, khuôn mặt hiền lành như khúc gỗ, thân hình thấp bé ngồi trước máy tính, bàn tay trên máy tính thao tác cực nhanh.

Tề Vũ ghé sát bên tai Trần Thái Nhật nhỏ giọng nói, hơi thở ấm áp từ trong miệng phả vào trên cổ khiến anh thấy hơi nhột.

“Ông chủ, thao tác của người này cứ như đang gõ cùng lúc bốn mươi cái bàn phím vậy...”

“Tôi nhìn thấy rồi, là hacker giỏi nhất do Dương Hồng giới thiệu, nếu như không có bản lĩnh thì tôi cũng chẳng xem trọng”.

Người múa tay như điên đang ngồi trước mặt kia quả thật là hacker bí ẩn siêu cấp được giới thiệu - Trình Duy Lực.

Trước khi đến biệt thự nhà họ Thẩm, Trần Thái Nhật đã nói với anh ta về những vấn đề liên quan đến mục tiêu nhiệm vụ thông qua Dương Hồng.

Tên hacker này dường ý, chỉ có một yêu cầu duy nhất, đó là thiết bị tai phone cao cấp nhất và cung cấp nước ngọt coca không giới hạn.

Mọi thứ sắp đặt xong, Trình Duy Lực lần đầu tiên đến đây cũng khá được tin cậy.

Vừa ng ồi xuống đã ng ồi suốt bảy tiếng đ ồng h ồ, từ buổi sáng đến gần tối.

Tr ần Thái Nhật cũng rất kiên nhẫn, biết rõ việc này không thể nôn nóng nên cũng không hề thúc giục.

Lông mày Trình Duy Lực cau lại, coca uống hết từ ly này đến ly khác, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Đột nhiên hai tay anh ta đang điên cuồng gõ dừng lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như vừa thở phào nhẹ nhõm.

“Hi, tuy rằng không thể nói là hoàn toàn thành công nhưng cũng xem như có đột phá r ồi”.

Trình Duy Lực tươi cười xoay ghế, trên tay cầm ly coca, dáng vẻ rất tự tin.

Tr ần Thái Nhật bình tĩnh nhìn anh ta, chậm rãi nói: “Nhìn vẻ mặt của anh như vậy, xem ra mọi việc đã xong r ồi?”

Trình Duy Lực sững sốt, lắc đầu r ồi lại gật đầu, biểu cảm hưng phấn trên mặt còn chưa giảm bớt.

“Thông tin người đăng ký, chủ sở hữu và thông tin chủ sở hữu của số điện thoại này đã hoàn toàn biến mất trên toàn bộ hệ thống mạng, nhưng tôi đã tìm được manh mối mới đáng tin cậy khác”.

Lông mày Tr ần Thái Nhật nhíu chặt: “Manh mối gì?”

Vẻ mặt Trình Duy Lực đắc ý, rõ ràng rất hài lòng với thủ đoạn của mình.

“Ba năm trước, số điện thoại th ần bí này thường xuyên liên lạc với một người, thông tin của người này bị nhân viên của công ty truy ền thông chặn trong cơ sở dữ liệu, đã bị tôi tìm ra”.

Lông mày đang cau chặt của Tr ần Thái Nhật li ền thả lỏng.

“Cũng có thể nói, mặc dù không thể tìm được người sở hữu số điện thoại bí ẩn này, nhưng lại tìm ra được một người biết người sở hữu số điện thoại này, phải không?”

“Không sai! Anh Trầnn, anh nhất định sẽ không tưởng tượng được, thực ra người có liên hệ với số điện thoại bí ẩn kia cách chúng ta không xa”.

Nói xong, Trình Duy Lực thầnn bí gõ bàn phím trên máy tính, máy in bên cạnh liềnn phát ra tiếng ong ong.

Trong tay Trình Duy Lực cầnn một tờ giấy in số liệu thông tin đưa cho Trầnn Thái Nhật.

Kết quả vừa nhìn thấy nội dung trên tờ giấy, Trầnn Thái Nhật rất bất ngờ.

Cao thủ thầnn bí kia - người có liên hệ với số điện thoại bí ẩn ba năm trước tên là Dương Hưng.

Mà căn cứ theo thông tin tìm được, nơi ở, mối quan hệ, nơi làm việc của người tên Dương Hưng này đầnn ở thành phố Minh Dương tỉnh Trung Châu.

Nhìn kỹ ảnh chụp của Dương Hưng trên giấy in, trong lòng Trầnn Thái Nhật không khỏi bồi ngừnn.

Nhà họ Dương này thực sự rất phức tạp.

Không sai, Dương Hưng có quan hệ với số điện thoại thầnn bí kia, thế mà lại là người của nhà họ Dương - gia tộc giàu có nhất Trung Châu!

Từ tuổi tác của Dương Hưng, e rằng người này có quan hệ họ hàng cùng thế hệ với Dương Hầnn.

Dương Hầnn nhất định không biết chuyện này, nếu biết thì đã không móc nối quan hệ tìm người đến điềnn tra.

Nhưng những người khác của nhà họ Dương thì sao?

Nội bộ nhà họ Dương có chia bè kết phái hay không, liệu có liên quan đến chuyện năm đó hãm hại mình? Liệu họ có phải là người đứng đằng sau xúi giục hay không?

Những vấn đề này phải đi đầu tra kỹ.

“Xem ra, thành phố Minh Dương là nơi mà vận mệnh đã định trước của chuyển đi này rồi”.

Trần Thái Nhật lặng lẽ thu lại tờ giấy, lẩm bẩm một mình.

Lúc anh quay đầu đã thấy Trình Duy Lực đứng bật dậy.

“Anh Trần, có thể làm đến như thế này cũng coi như tôi đã nỗ lực hết mình rồi, tôi dám bảo đảm, trong phạm vi cả nước, cho dù tìm một hacker khác cũng không thể tìm được thông tin cụ thể như thế đâu!”

Trình Duy Lực thay đổi một bộ mặt chàng trai ham mê máy tính suốt ngày chỉ biết ngồi ở nhà.

“Cho nên, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi đúng không?”

Trần Thái Nhật mở to hai mắt quan sát kỹ Trình Duy Lực, im lặng hai giây liên gập đầu.

“Anh giúp tôi tìm được người này, xem như đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, bảy triệu tệ tiền thù lao tôi sẽ chuyển cho anh ngay”.

Nói xong, anh ngoắc ngón tay với Tề Vũ đứng sau lưng.

Tề Vũ hiểu ý liền lấy ra điện thoại, về mặt đứng dựng bấm điện thoại trên tay.

Tĩnh!

Điện thoại Trình Duy Lực đổ chuông.

Anh ta lấy điện thoại ra lướt nhìn, khuôn mặt lập tức nở nụ cười, rồi giờ điện thoại trong tay lên.

“Anh Trần, anh thực sự là người hào phóng nhất mà tôi từng gặp, sau này nếu lại có chuyện tốt thế này thì nhất định nhớ tìm tôi nhé!”

Nói xong, Trình Duy Lực xoay người đi ra cửa.

“Khoan đã”.

Trần Thái Nhật đột nhiên lên tiếng với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Trình Duy Lực xoay nửa người lại, nghi hoặc.

“Anh Trần, còn có việc gì sao?”

Trần Thái Nhật vươn vai đứng bật dậy, chậm chậm từng bước từng bước đi đến trước mặt Trình Duy Lực.

“Trả về như cũ đi”.

Vẻ mặt Trình Duy Lực mờ lung, lộ ra khuôn mặt hacker uể oải và thờ ơ.

“Trả cái gì cơ?”

Trần Thái Nhật vẫn bình tĩnh, lời nói không mang theo bất cứ cảm xúc gì, chậm rãi lên tiếng: “Ba tỷ bảy mươi ba triệu năm trăm tám mươi chín nghìn không trăm bốn mươi sáu tệ, trả lại đây”.

Nghe thấy con số mà Trần Thái Nhật nhắc đến, sắc mặt Trình Duy Lực đột nhiên biến đổi!

Vốn dĩ là vẻ mặt ngây thơ thờ ơ, bây giờ lại biến mất không thấy đâu, mà thay vào đó là ánh mắt hoảng hốt và khó tin.

“Anh... anh nói cái gì? Tôi nghe không hiểu”.

Khí thế trên người Trần Thái Nhật đột nhiên tăng mạnh, một luồng áp lực vô hình bắt đầu vây xung quanh.

Bỗng chốc, sắc mặt Trình Duy Lực trắng bệch, mồ hôi ướt đầm trán, hai hàm răng va vào nhau, đôi chân run rẩy, suýt nữa ngã phịch xuống đất.

Ánh mắt Trần Thái Nhật cứ như có thể nhìn rõ mọi vật trên thế gian.

“Chuyện tìm người, từ lúc anh ngã vào máy tính chỉ tốn một tiếng là đã tìm được rồi!”

“Sau đó, anh cũng không dừng lại mà tiếp tục thao tác, tôi cũng thấy rất kỳ lạ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì”.

“Mặc dù thao tác của anh rất nhanh và liên tục thay đổi phương thức mã hóa, dùng số liệu trình tự ngôn ngữ không ngừng thao tác trên bốn mươi nền tảng, nhưng tất cả không thể thoát khỏi mắt tôi”.

“Anh lợi dụng thiết bị cao cấp nhất mà tôi chuẩn bị, trong sáu tiếng đồng hồ, tự mình tạo ra virus, phá giải khóa hệ thống an toàn, trong nháy mắt lấy mười tỷ tệ vốn lưu động của ngân hàng thuộc sở hữu nhà nước!”

“Sau đó, anh dùng số tiền lớn đó để thực hiện giao dịch ngắn hạn trên thị trường chứng khoán, ngoại hối, trái khoán và thị trường trái phiếu”.

“Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, anh đã mua vào bán ra bốn trăm lần, sau khi lấy được tiền lời, đã trả lại số tiền thuộc sở hữu của nhà nước một cách thần không biết quỷ không hay”.

“Lợi nhuận cuối cùng đều rơi vào túi anh, mấy trăm lần giao dịch, số tiền mà anh thu được phi pháp đó chính là số tiền mà tôi vừa nói”.

Trần Thái Nhật thở dài, ánh mắt lạnh tanh, chậm rãi nói.

“Anh thấy có sai sót chỗ nào không?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: Hiệp Hội Doanh Nghiệp Năm Tỉnh

Trình Duy Lực hoàn toàn kinh hãi, khoé miệng run rẩy, nửa ngày trời mới thốt ra được một câu.

“Anh... anh không thể nhìn thấy nhiều như thế...”

Khoé miệng Trần Thái Nhật khẽ nhếch lên: “Anh giao dịch mấy trăm lần trên máy tính, số hiệu của mỗi lần giao dịch tôi đều nhớ rõ trong đầu, có cần tôi đọc ra cho anh nghe không?”

Trình Duy Lực nuốt nước bọt, gương mặt bình tĩnh liên tái mét chỉ trong nháy mắt.

“Chuyện này không thể nào! Tôi cố ý mỗi phút đổi ba lần giao diện, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ màn hình đã thay đổi cả nghìn lần, người bình thường sao có thể ghi nhớ nhiều đến thế? Nếu cứ nhìn chăm chăm vào đó thì mắt đã mù từ lâu!”

Tề Vũ đi giày cao gót tiến đến bên cạnh Trần Thái Nhật, hai tay chống nạnh, vẻ mặt khinh thường.

“Anh cảm thấy ông chủ của tôi chỉ là người bình thường thôi à?”

Trình Duy Lực run lấy bầy, không thốt nên lời.

Trần Thái Nhật lạnh lùng cất lời:

“Số tiền hàng chục tỷ mà anh biến thủ kia là số tiền mồ hôi nước mắt làm việc, tăng ca thậm chí là dùng sức khoẻ và tính mạng để đổi lấy của biết bao con người trên cả nước”.

“Họ đã cho phép anh sử dụng chưa? Số tiền hơn ba tỷ mà anh kiếm được, đã bao giờ anh nghĩ đến chuyện cho bọn họ dù chỉ một đồng hay chưa?”

“Mấy nhà đầu tư nhỏ và người bình thường bị anh dùng số tiền lớn cướp trắng hơn ba tỷ trên thị trường cổ phiếu, ngoại hối, trái phiếu kia, anh không hề có một chút cảm giác có lỗi nào với bọn họ à?”

Sau khi hỏi liên tiếp vài câu, Trần Thái Nhật dừng lại một chút rồi mới chậm rãi nói tiếp:

“Số tiền kiếm được bằng cách này quá bẩn thỉu!”

Cùng với những lời chất vấn của Trần Thái Nhật, gương mặt dần dần mờ nhạt của Trình Duy Lực dần dần từ hoảng hốt trở nên ngờ vực, lại từ ngờ vực trở nên ngỡ ngàng.

Cứ giống như đang không ngừng tự chất vấn bản thân.

Cuối cùng, Trình Duy Lực bị áp lực tâm lý to lớn khủng khiếp đè bẹp.

Một người đàn ông to lớn đột nhiên bật khóc, quỳ phịch xuống trước mặt Trần Thái Nhật.

“Tôi... tôi thua rồi...”

Biểu cảm của Trần Thái Nhật không hề thay đổi.

Chuyện sinh tử cũng chỉ như áng mây trôi, so với trải nghiệm thịt nát xương tan ở chiến trường biên giới thì mấy trò lừa lọc, trộm cắp trong xã hội bây giờ thật sự không đáng để nhắc đến

“Không nên lấy thì trả lại là được rồi, số tiền bảy triệu kia là anh tự kiếm được bằng năng lực của mình, Tề Vũ, coi chừng cho tới khi anh ta làm xong, tôi ra ngoài trước đây”.

Vào khoảnh khắc Trần Thái Nhật quay người định đi, Trình Duy Lực đột nhiên vươn tay ra ngăn lại, sao đó mạnh mẽ cúi đầu.

“Anh Trần, tôi hy vọng có thể đi theo anh!”

Vừa nghe thấy lời này, Trần Thái Nhật hơi sững sờ.

“Bây giờ tôi không cần anh làm gì cả, nếu như có chuyện thì tôi sẽ lại liên lạc với anh”.

Trình Duy Lực vội vàng lắc đầu: “Tôi không cần tiền! Tôi chỉ cảm thấy làm việc cho anh có thể khiến người ta phá vỡ được giới hạn của mình để trở nên có giá trị hơn!”

“Tôi đắm chìm trong kỹ năng hacker hai mươi lăm năm, vẫn luôn cho rằng ngoài kiếm tiền ra thì những mục tiêu khác cũng không có gì quan trọng. Nhưng hôm nay, anh đã dùng hành động thực tế để nói cho tôi biết không phải như vậy!”

Trần Thái Nhật khẽ nhún mày: “Không kiếm tiền thì anh muốn làm gì nữa?”

Trình Duy Lực nghiêm túc, nét mặt không có vẻ giả dối: “Tôi muốn làm vài việc, những việc có tính thách thức và có ý nghĩa thật sự, tôi cảm thấy anh có thể chỉ bảo tôi!”

Trần Thái Nhật chậm rãi thu bước chân lại, nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt, đưa tay sờ cằm, nghĩ ngợi một chút.

Đột nhiên, khoé miệng anh nở một nụ cười.

“Hai mươi quốc gia hàng đầu thế giới hiện nay, mỗi một quốc gia đều có một danh sách tên các tử sĩ với biệt hiệu “Vĩnh viễn không tồn tại”, anh có thể đánh cắp danh sách đó từ kho dữ liệu được không?”

...

Bốn ngày sau, ở thành phố Minh Dương thuộc tỉnh Trung Châu.

Thời tiết trong xanh, cái lạnh cận kề ngày Tết không làm xua tan đi sự cuồng nhiệt của đám đông thành phố.

Là một trong mười lăm thành phố lớn của Hoa Hạ, cảnh tượng phồn hoa tại nơi này khiến cho người ta hoàn toàn choáng ngợp.

Hàng trăm toà nhà cao tầng đang xây dựng, trạm xe, khu thương mại đầu chạt ních người.

Xe cộ qua lại như mắc cửi, tàu điện ngầm luôn đông đúc, tất cả đều thể hiện rõ sức sống của một thành phố lớn.

Trong khu thương mại trung tâm thành phố Minh Dương có một toà tháp đôi, tạo hình kỳ dị, giống như hai đầu tên lửa đang bay lên trời.

Tám mươi tầng cao tít trời mây.

Nơi đây chính là toà tháp đôi Dương Thiên - trụ sở chính công ty cổ phần trách nhiệm hữu hạn tập đoàn Dương Thị, thuộc quyền sở hữu của gia tộc giàu có nhất tỉnh Trung Châu.

Hôm nay là ngày tụ họp của các ông lớn năm tỉnh Trung Châu, Đông Bằng, Lâm Giang, Nam Hồ và Vân Trung.

Hiệp hội các doanh nghiệp năm tỉnh sẽ do chủ nhà năm nay – nhà họ Dương của tỉnh Trung Châu phụ trách tổ chức tiệc chiêu đãi để cùng nhau tiến hành thảo luận các kế hoạch lớn.

Nhà họ Dương là gia tộc giàu có số một của tỉnh Trung Châu, quy cách và nghi thức tiếp đón đương nhiên cũng ở mức độ cao cấp.

Bên dưới toà tháp đôi là vườn hoa xinh đẹp, bãi đỗ xe sang trọng và các biển chỉ dẫn. Chỉ tính riêng những nhân viên phụ trách chỉ dẫn đường đã lên đến gần một nghìn người.

Ở thảm đỏ bên ngoài bãi đỗ xe, gia chủ Dương Vệ Đông của nhà họ Dương, năm nay đã gần bảy mươi tuổi nhưng thoát nhìn vẫn rất khoẻ mạnh minh mẫn.

Đại diện đám con cháu nhánh chính và nhánh phụ của nhà họ Dương xếp thành hai hàng trái phải thể hiện sự đón tiếp của thế hệ mới nhà họ Dương.

Trong đó có Dương H ồng và Dương Hưng!

Dương Hưng là con trai út của Dương Vệ Đông, vì có thân phận thuộc nhánh chính nên nắm giữ nhiều quyền uy nhất so với đám con cháu bằng vai vế trong gia tộc.

Còn Dương H ồng lại là đại diện xuất sắc trong số đám con cháu đi ra ngoài mở rộng sản nghiệp cho gia tộc, trước mặt gia chủ cũng rất có tiếng nói.

Dương Hưng nhìn Dương H ồng đứng bên cạnh mình đang hơi lo lắng, khẽ nhếch miệng cười khinh bỉ.

“Dương H ồng, cậu đừng bày ra bộ dạng chưa nhìn thấy thế giới bao giờ nữa được không, đợi lát nữa người ta đến sẽ cho rằng nhà họ Dương chúng ta đâu là một lũ nhà quê đấy!”

Có lẽ đã quá quen với cách nói chuyện của Dương Hưng nên Dương H ồng không đáp trả lại, chỉ giải thích bừa một câu:

“Lát nữa sẽ có một nhân vật lớn đến, cậu ấy chỉ nói hôm nay sẽ tới đúng giờ, cũng không cần cho xe đi đón, tôi sợ giữa chừng xảy ra sự cố thì không đảm đương nổi”.

“Nhân vật lớn? Mấy ông lớn của năm tỉnh đâu có xe riêng đưa đón, làm gì có nhân vật lớn nào cần chúng ta đi đón đâu?”

Dương H ồng nhìn dáng vẻ muốn hỏi cho ra lẽ của hắn, chỉ đành lên tiếng: “Là ông lớn của thành phố An Thành, người đứng đầu công ty đầu Tư Thẩm Ký – Trần Thái Nhật”.

Vừa nghe thấy vậy, biểu cảm của Dương Hưng lập tức trở nên khó coi.

“An Thành? Đó không phải thành phố cấp thấp của Trung Châu chúng ta hay sao? Tên ranh con đâu sỏ của cái nơi bé tí này là do thằng khốn nạn nào mời đến tham gia hội nghị?”

Dương Hồng nghe vậy, dù cho tính khí có tốt thế nào đi nữa cũng không nhịn được mà đáp lời: “Là tôi mời đấy! Sao hả? Đó là vị khách quý dù có tiền cũng không mời tới nổi, đặc biệt đến vì thể diện của nhà họ Dương và Trung Châu đấy!”

Dương Hưng dè bủ, nhìn Dương Hồng từ trên xuống dưới một lượt: “Đọc sách đến ngu người rồi à, nhà họ Dương ở Trung Châu chúng ta còn cần người khác tạo thể diện cho à? Mẹ kiếp, còn là một người An Thành, đúng là mất mặt!”

“Anh!”

“Được rồi! Đừng cãi nhau nữa!”, Dương Vệ Đông không giận mà vẫn oai nghiêm lên tiếng quát.

“Đã là lúc nào rồi, lần này ông trùm ba tỉnh đã âm thầm liên kết lại, rõ ràng có ý đồ muốn gây khó dễ cho nhà họ Dương chúng ta ở trong hiệp hội doanh nghiệp, đã là thời khắc nguy cấp của gia tộc rồi mà hai đứa còn có tâm tư để đấu đá nội bộ à?”

“Tiểu Hồng đã báo cho bố chuyện Trần Thái Nhật rồi, là bố đồng ý, có thêm một sự trợ giúp từ bên ngoài thì càng tốt, huống hồ cũng đều là người Trung Châu”.

Dứt lời, gương mặt của Dương Vệ Đông không có bất cứ dáng vẻ nhẹ nhõm hay an tâm gì.

Gần đây, áp lực của nhà họ Dương thật sự quá lớn.

Nhân viên nòng cốt bị uy hiếp, không thể không rút lui, sản nghiệp bị liên kết chèn ép đã hao hụt đi rất nhiều.

Xem ra cũng chỉ đành dằn lòng thỏa hiệp trên một số lợi ích nào đó.

Còn về Trần Thái Nhật, Dương Vệ Đông không có bất cứ hy vọng gì, chỉ là thêm một người thì thêm một phần sức mạnh, vả lại cũng không ảnh hưởng đến tài sản của tổ tông nhà họ Dương.

“Người nhà họ Lâu ở Đông Bình và nhà họ Hoàng ở Lâm Giang tới!”, một tiếng hô vang lên.

Chỉ nhìn thấy hai hàng xe từ xa tiến đến.

Một đoàn mười chiếc Rolls-Royce Phantom cấp tổng thống, dáng xe dài rộng, logo nhỏ hình người ở phía đầu xe cùng chậm rãi lái tới.

Đoàn còn lại là mười chiếc xe Bentley Continental GT thống nhất với logo chữ B hình đôi cánh thiên thần, vô cùng bắt mắt đi theo ngay sau.

Cạch! Cạch!

Một loạt âm thanh mở cửa xe vang lên.

“Ôi chao, ông Dương, đã lâu không gặp rồi, ha ha ha!”

“Gia chủ Dương, lâu quá không gặp!”

Một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, trông rất khỏe mạnh, vừa xuống xe Bentley đã mang theo nụ cười bước đến.

Gia chủ Hoàng Thừa của nhà họ Hoàng tỉnh Lâm Giang đã hơn sáu mươi tuổi, chân có chút vấn đề, chống gậy và được một cô gái trẻ xinh đẹp dìu đi, cụ ta bước xuống từ trên xe Rolls-Royce rồi cất tiếng chào hỏi người nhà họ Dương.

“Khách quý tới nhà, thật là vinh hạnh quá!”

Nếp nhăn trên mặt Dương Vệ Đông dần lại một đống, đổi lại một nụ cười hoà hoãn, vội vàng nghênh đón.

Hai gia tộc này đầu là kẻ thù, nhưng bên ngoài thì vẫn không thể trực tiếp lật mặt...

Hoàng Thừa bước đến gần, nhìn đám con cháu nhà họ Dương một lượt, gật đầu nói: “Ồ, đầu là thanh niên tài giỏi, gia chủ Dương, giới thiệu với ông, đây là cháu gái tôi, Hoàng Thanh Uyển”.

“Chào ông Dương ạ”.

“Chào cháu, chào cháu”.

Hoàng Thanh Uyên khí chất thanh cao, đeo một đôi khuyên tai ngọc trai, thân hình mảnh mai thon thả, ngũ quan xinh đẹp không thô tục, trông rất đặc sắc, thu hút ánh nhìn của rất nhiều thanh niên xung quanh.

Khoảnh khắc Dương Hưng nhìn thấy Hoàng Thanh Uyên, nước miếng suýt thì rớt cả ra ngoài.

Mấy người đang chào hỏi thì đột nhiên lại nhìn thấy hai đoàn xe tiến tới.

Một đoàn toàn là xe Maserati Quattroporte và một đoàn toàn là Land Rover Range Rover.

Hai đoàn người vừa xuống xe đã đứng cách xa và nhìn nhau bằng ánh mắt lạnh lùng, đôi bên cứ như đang oán hận lẫn nhau.

Trong đó người đàn ông có cặp mắt mảnh dài, thân hình hơi gầy chính là gia chủ Phó Vân Đào của nhà họ Phó tỉnh Nam Hò, người có bộ râu quai nón dài với khí chất có phần lỗ mãng bên cạnh chính là ông trùm Nghiêm Xung của tỉnh Vân Trung.

“Gia chủ Phó, gia chủ Nghiêm, mau tới đây, đã lâu không gặp”.

Hai người đó nhìn thấy mọi người đều đã có mặt đông đủ lập tức bước thẳng lên trước.

Dương Vệ Đông thấy người đã tới đông đủ, gật đầu nói:

“Nếu mọi người tới cả rồi thì mời các vị lên nhà hàng trên tầng cao nhất dùng bữa, chắc hẳn mọi người cũng đã đói rồi”.

Nói xong, đám người xoay lưng định rời đi.

Dương Hồng đứng bên cạnh, vội vàng nói:

“Gia chủ! Cậu Trầ n vẫn chưa đến mà!”

Dương Vệ Đông sững sờ: “Trầ n gì... ồ, cậu ta à, ở đây đầ u là khách quý, không thể để mọi người ở ngoài chỉ để đợi một mình cậu ta, đi vào trước đi”.

Dương H ồng sắp phát điên lên, ở đây chỉ có mình anh ta biết nếu như thất lễ với Trầ n Thái Nhật thì hậu quả có lẽ không thể tưởng tượng nổi!

Đúng vào lúc này, Hoàng Thanh Uyển đột nhiên giơ tay chỉ lên trời, giọng điệu kinh ngạc:

“Mọi người nhìn kìa, trên trời có một chiếc phi thuyền hình như sắp đáp xuống mặt đất!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: Đồi Khách Thành Chủ

Giọng nói của Hoàng Thanh Uyển khiến mọi người đều kinh ngạc.

Phi thuyền?

Trò gì vậy?

Mọi người cùng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa bầu trời hướng Đông Bắc có một chiếc phi thuyền hình quả bóng bầu dục đang chậm rãi bay về phía họ.

Bên ngoài sơn màu vàng rực rỡ, hình dáng rất lớn, phát ra tiếng vù vù trong không trung, giống như một con thú to lớn biết bay.

Phía dưới phi thuyền có một khoang thủy tinh, thoạt nhìn có thể chứa không ít đồ.

Mọi người đều phát hiện ra điểm bất thường.

Chiếc phi thuyền này càng bay càng thấp, càng bay càng gần.

Ôi mẹ ơi!

Rõ ràng nó đang lao về phía toà nhà này.

Toàn bộ ông trùm của năm tỉnh đều cảm thấy ngỡ ngàng.

Chuyện gì thế này?

Không lẽ có kẻ thù từ đâu ra đã chuẩn bị bom, lợi dụng cuộc gặp của hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh để tiêu diệt hết tất cả mọi người?

May mà lúc phi thuyền tiếp đất, tốc độ cũng đã giảm bớt đi.

Không gian bãi đỗ xe bị một bóng đen khổng lồ bao phủ hết.

Dương Vệ Đông đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, lúc này cũng không khỏi hơi run rẩy.

“Rốt cuộc là chuyện gì đây?”

Khi vật khổng lồ trên bầu trời từ từ hạ xuống, tiếng gầm rú của động cơ khiến không khí cứ như đang rung lên.

Ông trầm ngâm tĩnh và đám đàn em của bọn họ vội vàng nhường ra một khoảng đất trống.

Ầm!

Phi thuyền mang theo sức ép lớn, cuối cùng cũng chậm rãi đáp xuống một khoảng trống rộng lớn bên ngoài bãi đỗ xe.

Lúc này, có người tinh mắt đã nhìn thấy gì đó và đột nhiên hét lên: “Mau nhìn kìa, trên khoang phi thuyền có chữ!”

Mọi người cùng nhìn theo hướng chỉ tay, hai bên khoang phi thuyền lần lượt dùng màu bạc sơn một chữ “Trần” rất lớn!

Dương Hồng đứng bên cạnh, trong lòng hơi kinh ngạc.

Không lẽ là...

Rầm!

Cửa khoang phi thuyền mở ra, một cô gái xinh đẹp với mái tóc ngắn và đôi mắt lạnh lùng, mặc trên người áo gile chiến đấu và bộ đồ tác chiến bó sát bước xuống đầu tiên.

Sau đó liếc mắt nhìn, nhường ra một lối đi.

“Chủ nhân, chính là nơi này, trụ sở chính của Dương Thị”.

Một người đàn ông cao lớn mặc áo gió cổ lông chần chậm rãi bước ra, một cơn gió thổi qua, đuôi áo phía sau khẽ bay lên.

“Cậu Trầ! Đúng là cậu rầ!”

Tôi mắt của Dương Hề đã sắp đỏ ửng, vậy mà đúng là cậu ấy.

Trầ Thái Nhật!

Đây là người đàn ông đứng trên cả thiên hạ, được người người tôn sùng của thành phố An Thành, giờ phút này cuối cùng cũng đến thành phố Minh Dương đúng như lời hẹn.

Hơn nữa còn tới bằng phương thức mà không một ai có thể ngờ tới.

Dương Hề vội vàng chạy tới tiếp đón, bởi vì tốc độ quá nhanh nên suýt chút nữa vấp vào một viên gạch nhỏ mà ngã lăn quay.

“Cậu Trầ, cậu đến thật rầ!”

Những người đang có mặt vừa chấn động lại vừa ngờ vực.

Người này rốt cuộc là ai?

Rõ ràng những ai đến tháp đôi Dương Thiên hôm nay đều vì mục đích tham gia hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh.

Nhưng ông trùm năm tỉnh đã đến cả rầ, người này từ xó xỉnh nào chui ra vậy chứ?

Nhìn dáng vẻ vui sướng và hào hứng chạy tới đón của Dương Hề, trong đầu Dương Vệ Đông đột nhiên nghĩ đến một khả năng, miệng lầm bầm: “Không phải là cái người tới từ An Thành đó chứ?”

Cái gì!

Dương Hưng đứng bên cạnh hoàn toàn kinh ngạc, nhìn chiếc phi thuyền khổng lồ với vẻ không thể tin nổi.

Trầ Thái Nhật chậm rãi bước xuống, quay sang chào hỏi Dương Hề.

“Tôi đến không muộn chứ?”

“Không hề không hề”, Dương Hồng vội vàng lắc đầu, “Cậu Trần, để tôi giới thiệu mọi người với cậu!”

“Ồ, sân bãi của anh có đủ lớn không? Hôm nay tôi dẫn theo hơi nhiều người”.

Dương Hồng sững sờ, tất cả người nhà họ Dương đứng bên cạnh cũng ngây ngốc, ông trùm năm tỉnh và đám đàn em của họ cũng hoàn toàn mịt mờ.

Dẫn theo hơi nhiều người, ý gì đây?

Trần Thái Nhật hất tay.

“Đằng sau lên cả đi”.

Khi Trần Thái Nhật chậm rãi tiến về phía năm vị gia chủ kia.

Từ trong khoang phi thuyền, một đám người lũ lượt kéo ra, mang theo khí thế mạnh mẽ, mãi chưa dừng lại. Tổng cộng phải có đến hơn hai trăm người, trông cứ như chuẩn bị lên chiến trường đánh trận!

Dương Hồng sững sờ, Dương Vệ Đông đứng ở gần đó, nhìn thấy nhiều người như vậy cũng bị dọa giật nảy mình.

Ông trùm năm tỉnh và đám đàn em đi theo đầu không tự chủ được, vô thức lùi lại phía sau vài bước.

Dương Hồng vừa nhìn trận thế này đã muốn khóc tới nơi.

“Cậu Trần, cậu đang làm gì thế?”

“Ồ, các vị tinh anh của An Thành chúng tôi hay tin hôm nay là một ngày quan trọng của giới kinh doanh Trung Châu nên cũng muốn đến góp vui, đáng tiếc là người hơi đông nên tôi dùng phi thuyền đưa tất cả đến đây”.

Không phải, tôi có thể hiểu việc anh dẫn theo đàn em tới.

Nhưng hôm nay là ngày của riêng các ông trùm năm tỉnh, mỗi người bọn họ nhìu nhất cũng chỉ dẫn theo hơn ba mươi đàn em hoặc thư ký.

Một đại ca của thành phố địa phương như An Thành, chưa nói tới chuyện đi từ trên trời xuống, vậy mà còn dẫn theo hai, ba trăm đàn em, nhìn thế nào đi nữa cũng thấy giống đến để gây sự!

Trần Thái Nhật nhìn thấy Dương Hồng thật sự bị dọa sợ hết hồn nên đành lên tiếng an ủi.

“Không phải sợ, bọn họ đều là đại diện các giới, đặc biệt tới để học hỏi, hơn nữa lần này do tỉnh Trung Châu tổ chức, nhìu người tới thì với tư cách là ông trùm Trung Châu, thể diện của nhà họ Dương mấy người cũng tốt hơn có đúng hay không”.

Dương Hồng cảm thấy khá là có lý, nhưng mà vẫn thấy có gì đó không đúng lắm.

Trong lúc nói chuyện, mấy trăm người đến để “tham quan học hỏi” của An Thành đã đi tới trước mặt các ông trùm lớn của năm tỉnh.

Một nửa bên này, mấy gia tộc giàu có nhất năm tỉnh, cộng lại ước chừng khoảng một trăm năm mươi người.

Một nửa bên kia, Trần Thái Nhật dẫn đầu, các tinh anh của thành phố An Thành xếp thành một đội ngũ, phải lên tới hơn ba trăm người! Xem ra cũng gấp đôi so với phía đối diện.

Dương Hồng vội vàng giới thiệu với các ông trùm và gia chủ.

Dương Vệ Đông vừa nghe tên đã không nhận được mà nuốt nước bọt.

“À... cậu Trần, cậu đến chuyến này cũng không dễ dàng gì, đầu là anh em Trung Châu, vất vả rồi, chúng ta...chúng ta cùng lên dùng bữa nhé, vừa ăn vừa nói chuyện”.

“Được thôi”.

Nói xong, Trần Thái Nhật liền tiến lên trước, đội ngũ của bốn tỉnh khác cũng lần lượt đi vào trong khách sạn.

Vấn đề là người của An Thành thật sự quá đông, người của tỉnh khác căn bản không có cách nào để chen chúc giành chỗ với nhiều người như vậy.

Kết quả nhà họ Dương đi trước dẫn đường.

Trần Thái Nhật dẫn đầu đội ngũ đông đảo của mình, đi thẳng đến vị trí thứ hai, rậm rạp cả một vùng, khiến nhân viên tiếp đón ở cửa khách sạn cũng cảm thấy lo lắng.

Sau đó đội ngũ của bốn tỉnh phía sau mới lác đác chậm chạp đi theo.

Cảnh tượng này, thoát nhìn giống như người của bốn tỉnh đã trở thành kẻ thấp tùng đi theo Trần Thái Nhật.

Mấy gia chủ của bốn tỉnh còn lại cùng trở mắt nhìn nhau, trên mặt đều mang theo vẻ không vui.

Rõ ràng là hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh, tại sao lại bị Trung Châu đẩy ra phía sau cùng rồi.

Sắc mặt gia chủ Lâu Dịch của tỉnh Đông Bình không rõ là vui hay giận, chỉ lạnh lùng nói một câu:

“Đám thanh niên bây giờ quá kích động rồi, không phải chuyện tốt, nếu làm người mà quá hống hách, cái cây cao nhất trong rừng ắt sẽ bị gió quật đổ trước tiên”.

Tỉnh Đông Bình là tỉnh có thực lực mạnh mẽ nhất trong số năm tỉnh, thành phố Đông Hải của tỉnh Đông Bình là thành phố lớn thứ hai cả nước, vậy nên sức mạnh của nhà họ Lâu cũng không hề tầm thường.

Phó Vân Đào của tỉnh Nam H ồ cũng vội vàng hứa theo: “Anh Lâu nói chí phải, tôi thấy người thanh niên này chính là một kẻ lỗ mãng, giả vờ giả vệt trước mặt mấy người chúng ta, sau này nhất định phải đập cho tắt uy phong của cậu ta mới được!”

Người nhà họ Nghiêm và nhà họ Phó ở tỉnh Vân Trung cùng thấy không thuận mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của Tr ần Thái Nhật, mang theo tiếng hừ đầy phẫn nộ.

Ông cụ Hoàng Thừa của tỉnh Lâm Giang là người nhiều tuổi nhất trong đám, chỉ mang theo một nụ cười nhạt, nói với vẻ hứng thú:

“Cậu thanh niên này mặc dù hơi thô lỗ, nhưng xem ra nhà họ Dương cũng có cơ hội để củng cố thanh thế, Tiểu Uyển, cháu thấy thế nào?”

Hoàng Thanh Uyển chớp đôi mắt đầy quyến rũ, nhìn theo bóng lưng vừa mới bước vào khách sạn.

“Cháu lại cảm thấy anh ấy rất có cá tính”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: Cậu Có Du Thuyền Không?

Tòa tháp đôi Dương Thiên xứng danh là một công trình kiến trúc tiêu biểu của tỉnh Trung Châu, phong cách trang trí tổng thể xa hoa, bên trong dùng pha lê, mạ vàng, nguy nga tráng lệ.

Sảnh tiệc của tập đoàn Dương Thị có thể phục vụ hàng nghìn người dùng bữa cùng lúc, nhưng gia chủ vốn là những người có tâm cỡ, tất nhiên sẽ vui vẻ thưởng thức rượu ở phòng bao xa xỉ cạnh sảnh lớn.

Năm gia chủ cùng hai đàn em sau lưng, bên cạnh còn có năm, sáu vệ sĩ bảo vệ mọi lúc mọi nơi, đứng sau Dương Vệ Đông là Dương Hồng và Dương Hưng.

Ở nơi này, người duy nhất tương đối nổi bật là Trần Thái Nhật.

Theo lý mà nói, bàn của hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh, đáng lẽ chỉ có năm gia tộc có thực lực mạnh nhất mới có thể ngồi vào.

Nhưng không hiểu Dương Vệ Đông nghĩ thế nào mà đại diện của thành phố An Thành nhỏ bé cũng xếp vào phòng bao, ngồi cùng bàn, ngang hàng với mấy gia chủ có máu mặt.

Trần Thái Nhật thản nhiên nâng chén, nếm thử trà Mao Tiêm Trung Châu hảo hạng, hoàn toàn phớt lờ lời chỉ trích bàn tán của đám người tỉnh khác.

Năm vị gia chủ đang cùng nhau lời qua chén lại có lẽ không hề để tâm đến người tới từ một “địa phương nhỏ” như Trần Thái Nhật, vì vậy gia chủ bốn nhà khác hoàn toàn không có ý định giao thiệp với anh.

Khung cảnh lúc này vô cùng kỳ dị.

Đột nhiên Trần Thái Nhật phát hiện một ánh nhìn khác lạ, nhìn thẳng vào anh, không hề che giấu.

Ngẩng đầu lên nhìn, anh thấy một đôi mắt quyến rũ nhưng không lảng lơ, long lanh rực rỡ, tựa như những ngôi sao đang ở gần ngay trước mặt.

Hoàng Thanh Uyên vô cùng tò mò, hoàn toàn không để ý đến tâm trạng của mấy chàng trai trẻ xung quanh, ngay khi bước vào phòng bao, cô ta đứng bên cạnh ông nội, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật khẽ cười: “Cô Hoàng, mặt tôi có chữ à?”

Phụt.

Hoàng Thanh Uyên bật cười, từ tốn che miệng: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy, anh chẳng giống đi tham gia hiệp hội doanh nghiệp gì cả, giống như đang đi du lịch hơn”.

Trần Thái Nhật khẽ lắc đầu: “Vốn dĩ tôi đến thành phố Minh Dương để tham gia cuộc họp của hiệp hội doanh nghiệp, đi đâu tôi mong đợi là nhân tài kiệt xuất tụ họp, các nhân tài của tập đoàn lớn gặp nhau”.

Trần Thái Nhật thở dài, thay đổi giọng điệu.

“Chỉ có đi đâu, cuộc quy tụ của những gia đình quyền lực nhất năm tỉnh, cuối cùng xem ra chẳng có lấy một thứ gì mang lại tính thử thách với tôi, về điểm này, tôi cảm thấy việc An Thành trở thành thành phố số một cả nước, không còn xa nữa rồi”.

Xoảng!

Ly rượu trong tay Dương Hồng rơi thẳng xuống đất, vỡ nát.

Cả căn phòng im lặng, ngay cả mấy ông trùm đứng đầu năm tỉnh đang vui vẻ uống rượu trò chuyện, ra vẻ thân thiết đều nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tên này từ trên trời rơi xuống à, đến đây mặt dày chém gió thế sao?

Dương Hưng ngẩn bên cạnh nổi giận đùng đùng, chỉ vào Trần Thái Nhật, khinh thường nói: “Một kẻ lưu manh ở nơi nhỏ bé cấp thành phố

như cậu mà lại dám la lối ở bữa tiệc do nhà họ Dương chúng tôi tổ chức, cậu xem nhà họ Dương chúng tôi không có ai đấy à?”

Gương mặt Trần Thái Nhật mang theo biểu cảm chân thành, gật đầu.

“Phải đó”.

Xoạt!

Ngoại trừ Dương Hồng, năm, sáu vệ sĩ nhà họ Dương ở bên cạnh đồng loạt đứng bật dậy, khí thế hùng hổ, trừng mắt với Trần Thái Nhật

Mặt Dương Hồng tái mét, vội vàng đứng dậy: “Ngồi hết xuống, ngồi hết xuống đi, đâu là người Trung Châu sao lại gây sự với nhau”.

Thấy Dương Hồng đang hòa giải, Dương Hưng - kẻ luôn tự cho mình là chủ nhân nhà họ Dương lập tức xoay hòng súng.

“Dương Hồng! Cậu xem cậu làm được chuyện tốt gì đi! Hôm nay có năm gia tộc lớn ở đây mà cậu lại gọi một kẻ lố lăng từ bên ngoài đến, còn bảo là đồng hương Trung Châu, thật khiến nhà họ Dương chúng ta mất mặt!”

Một tay hất chỉ vào Trần Thái Nhật, giọng điệu chế nhạo.

“Cậu căn bản không có tư cách ngồi ở bàn này, ra ngoài ngay lập tức! Nể tình cậu là đồng hương Trung Châu, dưới tầng hầm có cơm hộp phát miễn phí tại nhà ăn, nhận xong thì mau chóng rút về quê đi!”

Nghe những lời này, tất cả đều sửng sốt.

Về mặt Dương Vệ Đông phức tạp, hơi nheo mắt, không hề lên tiếng, chỉ âm thầm chăm chú quan sát Trần Thái Nhật như thể muốn xem phản ứng của người đến từ An Thành này.

Trong số các ông trùm của bốn tỉnh khác, Lâu Dịch tự cao tự đại, bày ra dáng vẻ con kiến làm sao so được với con voi, con rồng.

Phó Vân Đào và Nghiêm Xung vừa đến đã tình cờ thấy cảnh mấy người Trung Châu tranh chấp nội bộ, khoanh tay trước ngực, chờ xem kịch hay.

Hoàng Thừa chống gậy ng ồi tại chỗ, âm thầm mỉm cười quan sát, Hoàng Thanh Uyển ở sau lưng cũng trưng ra vẻ mặt mong ngóng, hoàn toàn là dáng vẻ không sợ thiên hạ đại loạn.

Phùng Linh Nguyệt đứng phía sau nheo mắt, tay vô thức chạm vào con dao găm dắt trên thắt lưng.

Trần Thái Nhật giơ tay phải lên, ra hiệu cho cô ấy dừng hành động lỗ mãng, khéo miệng khẽ nhếch.

“Ồ? Tôi không có tư cách ng ồi ở bàn này sao? Vậy anh nói thử xem, phải có tư cách thế nào mới có thể ng ồi ở đây?”

Dương Hưng khinh thường, điên cu ồng cười khẩy.

“Ha ha ha, mấy vị gia chủ có thể ng ồi ở đây, chí ít cũng là ông trùm, giá trị con người trên mấy chục tỷ tệ, một kẻ t ầm thường như cậu nhi ều nhất chỉ đủ để mua nhà mua xe thôi nhĩ?”

“E là cậu khó mà tưởng tượng nổi, gia đình giàu có hàng đầu tỉnh nhà họ Dương tôi đây, muốn bước vào cửa thì ít nhất cũng phải có một du thuy ền tư nhân xa hoa!”

Nói đến đây, trên mặt Dương Hưng lộ rõ vẻ kiêu căng ngạo mạn, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt nhìn một kẻ ăn mày.

“Ranh con, kiếm được chút ti ền thì ngoan ngoãn mua một mảnh đất ở thành phố nghèo của mình mà trồng rau nuôi gà đi, đừng đến thế giới của những người đẳng cấp như chúng tôi để mà xấu mặt!”

Trần Thái Nhật sờ cằm, tựa như đang suy xét, tự lẫm bẫm một mình: “Du thuy ền... hả?”

Dương Hưng có cảm giác hứng thú như đang đứng ở vị trí cao hơn người khác, coi Trần Thái Nhật thành đối tượng để phát tiết.

“Đúng! Du thuyền! Cậu từng thấy chưa? Đã được ngồi lần nào chưa? Từng chơi thử chưa? Ha ha ha, e là chỉ từng xem trên tivi thôi!”

Người của tỉnh khác cũng nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt khinh thường.

Chính xác, thô nhưng mà thật.

Nhà giàu mới nổi và nhà giàu chân chính vẫn có bản chất khác biệt.

Mặc dù nhìn Dương Hưng có vẻ kiêu ngạo, nhưng mỗi một nhà ở đây, hiện giờ đều có du thuyền tư nhân, chẳng hạn như nhà họ Lâu ở tỉnh Đông Bình thậm chí còn có hai chiếc.

Vả lại trở thành thành viên của câu lạc bộ du thuyền cũng là yêu cầu cơ bản khi gia nhập giới tư bản của hội siêu giàu.

Đó được gọi là... vòng tròn quan hệ.

Phó Vân Đào của tỉnh Nam Hồ, ngồi một bên lắc đầu, ăn đậu phộng trên bàn với vẻ mặt quái lạ.

“Ồi chao, có vài người không biết thân biết phận, nhất định phải đến đây góp vui, từ xưa đến nay giàu nghèo khác biệt, không nên ảo tưởng quá thì hơn”.

Trần Thái Nhật nghĩ ngợi mấy phút, chậm rãi lắc đầu.

“Hình như tôi đúng là không có du thuyền”.

Dương Hưng nghe vậy, bật cười ha hả, cười đến mức không ngậm được miệng, đỏ bừng cả mặt.

“Ranh con, không còn gì để nói nữa nhỉ, ha ha ha, ôi trời, không được rồi, tôi cứ nhìn cậu là lại buồn cười, ngay cả du thuyền còn không có lại

dám dẫn theo người đến dự tiệc!”

Trần Thái Nhật từ tốn uống một ngụm trà, chậm rãi nói tiếp: “Có đi đâu...”

Dương Hưng cười chảy cả nước mắt, vừa dùng tay lau đi, vừa cười cợt hỏi; “Có đi đâu cái gì cơ?”

Trần Thái Nhật chậm rãi lấy từ túi ra một quyển sổ màu đỏ, tùy tiện ném lên mặt bàn.

“Nếu có thứ này, hẳn là có thể ng ồi vào cái bàn này mà không cần du thuy ền nhĩ”.

Hoàng Thanh Uyên vẫn đứng một bên nhìn chăm chăm từng động tác của Trần Thái Nhật, đột nhiên thấy anh ném ra một món đồ, lập tức tò mò tiến lên phía trước, c ần lấy cuốn sổ đỏ mở ra.

“Đây là...”

Lật được một nửa, gương mặt thanh tú của Hoàng Thanh Uyên bỗng nhiên cứng ngắc.

Dương Hưng vẫn đang tận hưởng cảm giác lâng lâng khi được làm người t ầng lớp trên, thấy vẻ mặt của Hoàng Thanh Uyên li ền cười hỏi: “Gì mà như thấy ma vậy, không phải là bản sao giấy chứng nhận bất động sản đấy chứ, ha ha ha...”

Hoàng Thừa thấy biểu hiện kỳ lạ của cháu gái, li ền nhanh chóng lấy cuốn sổ từ tay cô ta, sau khi xem xong, cả người run rẩy, đột nhiên tr ầm mặt.

Hai người liên tiếp như vậy, dù cả đám người có ngu xuẩn đến đâu cũng phát hiện có gì đó không đúng lắm.

Nghiêm Xung của tỉnh Vân Trung, tính cách thẳng thắn, ghét nhất là người khác thừa nước đục thả câu, cau mày, cũng vươn cổ ngược nhìn.

Vừa nhìn li ền có thêm một người hóa đá.

Dương Vệ Đông, Phùng Vân Đào lập tức đứng dậy trố mắt nhìn nhau, đầu là vẻ khó tin.

Mấy người này sao vậy.

Dương Vệ Đông thẳng thừng lấy cuốn sổ từ tay Nghiêm Xung, nhìn lướt qua.

Đột nhiên, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, hai mắt trân trân, ngẩng đầu nhìn người ng ồi đối diện vẫn đang từ tốn thưởng thức trà, giọng điệu không thể tin nổi.

“Đây... một hành tinh nhỏ trong vũ trụ được đặt theo tên của cậu sao?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: Không Bằng Cầm Thú

Bùm!

Tất cả mọi người như bùng nổ!

Không chỉ mấy ông trùm đã xem cuốn sổ, hiện giờ ngay cả đám đàn em, vệ sĩ, nhân viên phục vụ, nhân viên đang đứng gác của nhà họ Dương đều bị câu nói của Dương Vệ Đông làm cho chấn động

Nụ cười trên mặt Dương Hưng cứng đờ, không kịp ngậm miệng.

Không nói đến những người khác, ngay cả người bên An Thành, Phùng Linh Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

Đặt tên cho hành tinh nhỏ?

Tất cả những người ở đây, đừng nói là bản thân không thể trải nghiệm việc này, e là khắp Hoa Hạ, vài thập kỷ qua mới có vài nhân vật kiệt xuất mới có được vinh dự này.

Chuyện này căn bản có tiền cũng không làm nổi, có lẽ là vấn đề tiếng tăm có đủ lớn hay không.

Là nhất định phải có cống hiến đặc biệt, đáng để nhân loại khắc ghi, hoặc là được ghi lại trong lịch sử, chỉ người có kinh nghiệm đặc biệt mới có đãi ngộ này.

Toàn thế giới, thậm chí chỉ nói toàn Hoa Hạ, danh sách top mười tỷ phú mỗi năm đổi một lần.

Nhưng không ai trong đám tỷ phú dám nói thẳng muốn dùng tên mình đặt cho một hành tinh nhỏ.

Bởi vì đó là một loại vinh quang tối cao, một vinh hiển được lịch sử và tương lai thừa nhận.

Dương Hưng thấy ông cụ nhà mình nói vậy, liền thấy sợ hãi trước Trần Thái Nhật, hai tay run rẩy cầm cuốn sổ.

Cuốn sổ này không chỉ đơn giản là một tờ chứng nhận đặt tên, mà còn là ghi chú kỷ niệm cho từng hành tinh nhỏ được đặt tên.

Bên trên đánh dấu kỷ lục hiện có về việc đặt tên cho hành tinh nhỏ quan trọng.

“Hễ là hành tinh nhỏ đánh số là bội số của 1000, căn cứ vào quy tắc của hiệp hội Thiên văn thế giới, được trao tên gọi dựa vào tên người có những đóng góp không thể thay thế của quốc gia cụ thể”.

Dương Hồng bắt đầu đọc tiếp.

Số 3000, DaVinci, danh họa có một không hai trên thế giới.

Số 8000, Newton, một trong số những nhà khoa học vĩ đại nhất thế giới!

Số 13000..., Trần Thái Nhật.

Ba con dấu được đóng trực tiếp lên cuốn sổ để bảo đảm thẩm quyền.

Con dấu của hiệp hội Thiên văn thế giới.

Con dấu của tổ chức UNESCO của Liên hợp quốc.

Con dấu chính thức cao cấp nhất của Cửu Châu Hoa Hạ.

Hàng thật giá thật, uy tín tuyệt đối!

Về mặt Dương Hưng vốn đang chế nhạo, muốn dùng Trần Thái Nhật để thể hiện uy quyền của nhà họ Dương ở Trung Châu.

Hiện giờ lại bị người ta vả bôm bốp vào mặt.

Những người ng ẫ ở đây, quả thật đều là nhân vật có quyền thế, là những người vô cùng giàu có, thậm chí có vài người có ngu ầ vốn và tài phú không thua kém gì mấy người có tên trong danh sách tỷ phú của cả Hoa Hạ.

Du thuy ầ đúng là tài sản để bước vào ngưỡng cửa của những gia đình giàu có.

Thế nhưng, hiện giờ mang nó ra so sánh với cuốn sổ đỏ của Tr ầ Thái Nhật.

Đó chẳng khác nào một bạn nhỏ lớp m ầ, c ầ bông hoa màu h ầng nhỏ mới được phát cười ngu ồ với huy chương vàng của nhà vô địch Olympic!

Căn bản là không cùng t ầng lớp, không cùng một đẳng cấp.

Tr ầ Thái Nhật được lịch sử ghi nhận, tên tuổi được ghi danh trên vũ trụ.

Mà gia chủ năm gia tộc lớn ng ẫ đây, tên tuổi nhi ầ nhất là được người ta khắc lên bia đá!

So với đẳng cấp của Tr ầ Thái Nhật, cái mà Dương Hưng ban nãy ba hoa khoác lác là ngưỡng cửa nhà giàu, là quyền lực chẳng qua chỉ là thứ dung tục!

Gương mặt Dương Hưng xám xịt, vừa mờ mịt lại chết lặng.

“Không thể nào... sao lại như vậy? Sao tên cậu lại có thể dùng để đặt tên cho một hành tinh nhỏ được chứ!”

Bốp!

Một tiếng tát bạt tai lên!

Dương Vệ Đông - gia chủ nhà họ Dương thẳng tay tát vào mặt con trai mình một cái.

Dương Hưng che một nửa mặt bên trái với vẻ không thể tin nổi.

“Bố, sao lại đánh con?”

Bốp!

Má phải lại ăn thêm một cái tát!

Dương Hưng hai tay ôm mặt, lộ vẻ đau đớn.

Dương Vệ Đông đã ngoài bảy mươi, vẻ mặt phẫn nộ, ánh mắt dường như có thể phun ra lửa.

“Cái tát đầu tiên là đánh đũa súc vật mày, đứng ra khoe khoang, làm xấu hổ nhà họ Dương! Cái thứ hai là đánh mày vì có mắt không trông, phá hoại mối liên kết giữa các gia tộc ở Trung Châu!”

“Đồ khốn đáng chết, còn không mau xin lỗi cậu Trăn!”

Dương Vệ Đông rõ ràng đã thực sự nổi giận.

Nếu Trăn Thái Nhật quả thật là tôm cá nhỏ tầm thường, vậy thì Dương Hưng có chèn ép, giẫm đạp anh thì nhà họ Dương căn bản không cần để tâm.

Nhưng tình huống hiện giờ hoàn toàn khác biệt.

Trăn Thái Nhật chắc chắn không phải người tầm thường!

Chỉ dựa vào thân phận “thượng sao” của anh, Dương Vệ Đông có thể hiểu được, anh tuyệt đối không chỉ là một người giàu có không thôi!

Dương Vệ Đông liếc nhìn Dương Hồng đứng bên cạnh đang cố tiêu hóa những tin tức bùng nổ này, dường như đã hiểu ra vì sao Dương Hồng lại mời Trăn Thái Nhật đến làm viện trợ từ bên ngoài.

Lúc này, Hoàng Thanh Uyển - người đầu tiên xem xét cuốn sổ đang dùng bàn tay trắng nõn mảnh mai vỗ về bộ ngực xinh đẹp để hòa hoãn lại

sau chuyện ban nãy.

Đôi mắt cô ta nhìn Trần Thái Nhật dường như phát ra ánh sáng không hề che giấu.

“Anh Trần, thật không ngờ anh còn đặc biệt hơn tôi nghĩ!”

Trần Thái Nhật khẽ cười, nhìn một vòng xung quanh.

“Tôi nghĩ, giờ tôi ngồi đây uống trà, chắc không còn ai ý kiến nữa nhỉ?”

Tất cả đều chẳng còn thắc mắc gì nữa!

Gia chủ gia đình giàu có thuộc bốn tỉnh, mỗi người đều ngấn thừa nhận.

Dương Vệ Đông thậm chí còn đi tới, vỗ vai Trần Thái Nhật.

“Hậu sinh khả úy, đều là người Trung Châu, chúng ta nên đồng tâm hiệp lực, cùng tạo nên đại cục mới phải, vừa nãy là tôi thất lễ, không quản được con cái, Dương Hưng! Tên súc sinh này, còn không mau qua đây!”

Dương Hưng không dám cãi lời ông cụ, ôm khuôn mặt sưng vù như bánh bao, sợ hãi và không can tâm, cúi người với Trần Thái Nhật, tư thế rất thấp.

Tuy nhiên đôi mắt tinh tường của Trần Thái Nhật nhìn ra đối phương vẫn ẩn giấu sự căm ghét.

“Cậu Trần, vừa nãy là tôi có mắt không trông, mạo phạm rồi”.

Trần Thái Nhật cẩn thận quan sát thanh niên trước mặt, ẩn ý nói: “Ừ, không biết thì không có tội, sau này, nói không chừng còn có lúc cần anh giúp đỡ đó”.

Dương Hưng này, không đơn giản là cậu ấm sống trong nhung lụa bình thường.

Ba năm trước, hắn có liên hệ mật thiết với “cao thủ tuyệt thế” bí ẩn kia!

Mục đích quan trọng nhất trong chuyến đi lần này của Trần Thái Nhật chính là nghĩ cách tìm ra danh tính thực sự của người kia từ miệng hắn.

Nhưng cũng không cần quá vội vàng, lỗ tên này giống Lâm Thanh Châu, vào thời khắc quan trọng lại bị ép phải tự sát để bảo toàn bí mật, vậy thì manh mối sẽ bị đứt đoạn.

Phải chờ thời cơ.

Trần Thái Nhật buông chén trà xuống, đi đâu chỉnh sắc mặt.

“Các vị gia chủ, tôi thấy mọi người không cần phí tâm tổn trí vào thứ này đâu, về phần hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh, bên ngoài là mọi người cùng giao lưu trên phương diện tài nguyên và sản nghiệp, nhưng trên thực tế...”

“Hừ, các người đang chuẩn bị đến thành phố Minh Dương, ép nhà họ Dương thỏa hiệp để phân chia miếng thịt, tôi nói không sai chứ”.

Soạt!

Tựa như một tấm màn sân khấu tối tăm bị trực tiếp xé rách, thứ đồ vật giấu trong bóng tối liền bại lộ dưới ánh sáng mặt trời!

Bá chủ Lâu Dịch của tỉnh Đông Bình chế giễu.

“Thế thì đã sao?”

Trần Thái Nhật khẽ lắc đầu, tùy ý xua tay.

“Tôi là người An Thành, cũng là người Trung Chân, nếu các người hợp lực tấn công nhà họ Dương, các thế lực khác trong toàn tỉnh sẽ không còn ai trấn áp, đến lúc đó, quần hùng tranh đấu, An Thành chúng tôi cũng sẽ chịu ảnh hưởng”.

“Vì vậy, tôi không thể trơ mắt ng ờ nhìn các người xâu xé miếng thịt, hơn nữa, quan trọng nhất là một trong số các người lại có kẻ bắt đầu lạm dụng thủ đoạn...”

Nói xong, ánh mắt Tr ần Thái Nhất dán chặt vào Phó Vân Đào - gia chủ nhà họ Đào ở tỉnh Nam H ồ.

“Muốn tranh đấu thì phải quang minh chính đại, phái người bắt cóc đứa bé còn đang học tiểu học nhà người ta để uy hiếp, chính là hành vi không bằng c ần thú!”

Về mặt Phó Vân Đào thay đổi, ánh mắt hung ác, đứng dậy chỉ vào Tr ần Thái Nhất.

“Ranh con, cho cậu chút màu sắc lại định mở phường nhuộm luôn à? Có giỏi cậu lập lại một l ần, ai là kẻ nói bóng gió mắng người khác?”

Ánh mắt Tr ần Thái Nhất hùng hực, thẳng tay bẻ gãy một chiếc đũa trên bàn.

Ánh nhìn kiên định, ném thẳng nó ra ngoài.

Soạt!

Đũa tựa như phi tiêu bay ra, đâm thẳng vào lòng bàn tay Phó Vân Đào!

Tất cả sững sờ!

“A a a!”

Phó Vân Đào nắm chặt tay, hét lên thảm thiết.

Mặt Tr ần Thái Nhất lạnh như băng, giọng điệu từ tốn nói: “Tôi mắng ông đó, ông làm gì được tôi?”

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 41: Vũ Khí Tiện Tay

Trần Thái Nhật đột nhiên chất vấn khiến những người đang ng ồi hoàn toàn bất ngờ.

Ngoại trừ một người... Dương H ồng.

Lúc mời Trần Thái Nhật đến thành phố Minh Dương, Dương H ồng đã đưa ra yêu c ầu của mình.

Nhất định phải khiến hung thủ đã sai khiến bắt cóc Lôi Lôi phải trả giá!

Trải qua nhi ều hướng đi ầu tra, cuối cùng Dương H ồng cũng đã xác định được mục tiêu, tìm được chứng cứ, nhà họ Phó tỉnh Nam H ồ đứng sau mọi chuyện!

Nhà họ Lâu tỉnh Đông Bình dẫn đầu có mối quan hệ hợp tác chặt chẽ với nhà họ Phó tỉnh Nam H ồ và nhà họ Hoàng tỉnh Lâm Giang, cả ba ông trùm đầu có cùng một mục đích khiến nhà họ Dương lộ bộ mặt thật, co đầu rút cổ trong thành phố Minh Dương.

Nhưng trên thực tế, thủ đoạn của ba gia tộc này không giống nhau.

Nhà họ Lâu tỉnh Đông Bình chiếm địa bàn ở thành phố lớn thứ hai trong cả nước - thành phố Đông Hải, thực lực mạnh nhất, dùng cách đơn giản mà thô bạo nhất để cạnh tranh thương mại, tiến hành thâm tóm sản nghiệp bên ngoài của nhà họ Dương trên phương diện chiếm đoạt sản nghiệp và nhân viên.

Nhà họ Hoàng vững vàng như núi Thái Sơn, áp dụng biện pháp cạnh tranh cốt lõi nhất trong các gia tộc giàu có, “cướp người”! Đưa ra đi ầu kiện ưu đãi gấp ba khiến toàn bộ người ưu tú bên ngoài của nhà họ Dương phản bội và đầu quân cho nhà họ Hoàng!

Còn nhà họ Phó ở tỉnh Nam H ồ lại chọn cách cực đoan nhất, nhưng cũng là cách có sức uy hiếp cao nhất - uy hiếp người thân.

Hễ là con cháu đang làm việc bên ngoài của nhà họ Dương, những thành viên khác trong gia tộc hay bạn bè thì sự an toàn tính mạng và tài sản của họ đều bị uy hiếp ở mọi mặt.

Trẻ con có thể sẽ bị đánh, thậm chí có thể bị bắt cóc.

Vợ có thể sẽ bị người khác quấy rối, hơn nữa sẽ không để lại chứng cứ.

Họ ra ngoài đi làm, có thể sẽ vô duyên vô cớ bị người khác trùm vãi đen đánh đập tàn bạo!

Cách tránh né duy nhất là rời khỏi sản nghiệp nhà họ Dương, trở lại thành phố Minh Dương.

Cứ như vậy, đám con cháu nhà họ Dương, hầu như không có ai muốn bị cử ra ngoài thành phố để làm việc, thậm chí ngay cả khi ở trong thành phố Minh Dương cũng không dám ra khỏi cửa.

Hành động này của nhà họ Phó có thể nói là thủ đoạn cạnh tranh ác liệt nhất, đối với người nhà họ Dương, đặc biệt là Dương H ồng đã sống ở thành phố An Thành hai ba mươi năm thì đúng là một nỗi sợ hãi lớn.

Nỗi sợ hãi bao trùm cả một gia đình hạnh phúc vốn dĩ đang không phải lo cơm ăn áo mặc này.

Từ sau khi cô bé Lôi Lôi bị bắt cóc, hai vợ chồng Dương H ồng và Tân Minh Lệ mất ăn mất ngủ, mặc dù con gái cuối cùng cũng đã an toàn trở về, nhưng để xoa dịu và an ủi cô bé, cũng khiến họ hao tổn tâm trí.

Vì thế, Dương H ồng mới hạ quyết tâm, dù bỏ ra hơn một nửa sản nghiệp của mình ở thành phố Minh Dương cho Trần Thái Nhật, cũng nhất định phải giải quyết mối uy hiếp từ nhà họ Phó.

Tuy nhiên Dương H ồng không ngờ rằng, Trần Thái Nhật lại dùng cách dứt khoát như vậy để ra mặt giúp mình.

Bỗng chốc, máu nóng sôi sục, ánh mắt Dương Hồng nhìn Trần Thái Nhật, ngoại trừ sùng bái, còn lại là sự tin tưởng và biết ơn.

Lúc này, cho dù bảo Dương Hồng quỳ xuống dập đầu một trăm cái thì anh ta cũng sẽ không chút do dự làm theo, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Trần Thái Nhật thẳng thừng ra tay, dùng đũa khiến Phó Vân Đào bị thương, biểu cảm trên mặt vẫn lạnh lùng.

Bản thân anh cũng có một cô con gái, anh có thể hiểu được tâm trạng của Dương Hồng vì thế không hề do dự liền thẳng thừng ra tay.

Đám gia chủ giàu có khác có mặt ở đó bị hành động tàn nhẫn của Trần Thái Nhật dọa sợ chết khiếp.

Phó Vân Đào ôm tay bị đâm, máu chảy ròng ròng, đau đến mức hàm răng va lập cập.

“Mấy người còn ngây ra đấy làm gì? Mau bắt thằng ranh kia lại rồi treo lên cho tôi, tôi phải lột từng lớp da thịt trên người cậu ta xuống!”

Ông ta vừa ra lệnh, đám người tỉnh Nam Hồ trong căn phòng xa hoa sang trọng đều đứng bật dậy.

Mười mấy người này thoạt nhìn đều không phải người tốt.

Nhà họ Phó tỉnh Nam Hồ, có sở trường dùng bạo lực và thủ đoạn nham hiểm, con cháu và đàn em của nhà họ Phó đều có võ, là đám người hung tợn hiểu rõ nhất việc đánh đấm trên giang hồ!

Trong nháy mắt bầu không khí liền trở nên căng thẳng!

Bên phía Trần Thái Nhật chỉ có một mình Phùng Linh Nguyệt lẻ loi đứng phía sau.

Còn bên tỉnh Nam Hồ đã có mười mấy gã đàn ông vạm vỡ thoạt nhìn có vẻ giỏi chém giết chậm rãi bước tới gần.

Dương Vệ Đông là chủ nhà, vội vàng đứng lên giảng hòa.

“Gia chủ Phó! Ông bình tĩnh, đừng chấp nhặt với tiểu bối! Việc cấp bách trước mắt là băng bó vết thương!”

Cụ ta không nói câu này thì còn tốt, vừa nói xong thì vẻ mặt của Phó Vân Đào càng tối sầm lại, ánh mắt dần trở nên hung ác.

“Gia chủ Dương, tôi nể mặt ông, hôm nay chỉ nhắm vào một mình Trần Thái Nhật, người của ông đừng tham dự vào, nếu không đừng trách tôi tập trung toàn bộ tinh lực tuyên chiến với nhà họ Dương!”

Ông ta nói xong, trên mặt Dương Vệ Đông liền hiện lên vẻ do dự.

“Thùng thuốc nổ” này đã bị Trần Thái Nhật làm nổ tung rồi!

Bây giờ nhà họ Dương đang bị người của ba tỉnh vây đánh, vốn dĩ đã bốn phía đều có kẻ thù, nếu vì Trần Thái Nhật mà khiến nhà họ Phó xung đột với nhà họ Dương...

Thì dường như nhà họ Dương đã rơi vào đường cùng!

Dương Vệ Đông suy nghĩ một lát, nhìn thấy ánh mắt nóng như lửa đốt của Dương Hồng bên này, lại liếc nhìn bộ dạng bình tĩnh nhàn nhã của Trần Thái Nhật, cuối cùng cụ ta cũng không nói tiếp nữa.

Người của nhà họ Dương đã án binh bất động.

Người của ba tỉnh kia càng không muốn dính vào việc này.

Bây giờ cuộc đối chọi gay gắt nhất là Trần Thái Nhật và nhà họ Phó tỉnh Nam Hồ.

Rõ ràng Phó Vân Đào rất căm hận Trần Thái Nhật.

Ông ta tốt xấu gì cũng là ông trùm đứng đầu của một tỉnh, nhà họ Phó tỉnh Nam Hồ nổi danh ở cả nước.

Cho dù Trần Thái Nhật thành tích chói lọi, danh tiếng lớn mạnh hơn thì cũng chỉ là một tiểu bối vừa ra mắt được mấy ngày ở thành phố nhỏ.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy ông ta sẽ không nói nhiều mà quỳ xuống ôm đùi ông ta luôn, ít nhất cũng phải e sợ vì chọc phải rắc rối.

Nhưng Trần Thái Nhật đã làm gì, vừa gặp đã dùng đũa đâm thủng tay ông ta.

Nếu thù này mà không trả được thì danh tiếng của nhà họ Phó tỉnh Nam Hồ cũng hoàn toàn bị hủy hoại!

Sau khi bảo đàn em băng bó vết thương, Phó Vân Đào đau đến mức nghiến răng nghiến lợi nói: “Tên súc sinh, nếu hôm nay mày có gan thì ng ẩng đầu, tao chặt một bàn tay của mày trước xem mày còn có thể kiêu ngạo được nữa hay không!”

Mười mấy tên đàn em tỉnh Nam Hồ, mỗi người đều rút vũ khí mang theo bên mình, bao tay sắt, dao găm, côn, côn điện, ánh mắt nhìn về phía Trần Thái Nhật cứ như bày sới nhìn thấy thỏ hoang.

Mười mấy người bước đến càng lúc càng gần, những người khác mặt không biến sắc, tránh xa khỏi bàn tiệc.

Bàn tiệc lớn này tổng cộng có thể ng ẩng hơn hai mươi người, đường kính chừng bốn mét, còn lớn hơn phòng ngủ của gia đình bình thường!

Toàn bộ bàn được làm bằng gỗ lim cao cấp, nặng ít nhất nửa tấn, rộng rãi sang trọng.

Nhưng bây giờ, trên bàn lớn xa hoa chỉ có một mình Trần Thái Nhật ng ẩng với vẻ cao ngạo xa cách!

Giữa phòng tiệc hình thành một khoảng trống lớn, vây quanh Trần Thái Nhật ở giữa.

Phùng Linh Nguyệt đứng phía sau Trần Thái Nhật, nhúu mày, rút ra một con dao ngắn ở bên hông, nhưng vẫn chưa ra tay.

Là một vệ sĩ thân cận, hoặc là không ra tay, nếu ra tay thì nhất định phải giết!

Trần Thái Nhật hoàn toàn không quan tâm tới hoàn cảnh bấy giờ của mình, vẫn thong thả ung dung uống chén trà Trung Châu trong tay.

Vòng vây càng lúc càng chặt.

Trong ánh mắt của mười mấy người Nam Hồ, sát khí dần dần hiện rõ khiến những người đứng bên cạnh xem đầu thẩn hoảng sợ.

Cánh tay mảnh khảnh của Phùng Linh Nguyệt trở nên rắn chắc, mắt quan sát sáu hướng, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng giết chết kẻ nào dám xông lên đầu tiên.

Ngay lúc này, cuối cùng Trần Thái Nhật cũng uống xong ly trà trong tay, miệng không khỏi khen ngợi.

“Trà ngon”.

Nói xong, anh chậm rãi liếc nhìn mười mấy kẻ địch vây quanh, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh cũng không đứng dậy mà vươn tay phải ra, nâng chiếc bàn gỗ lim có thể ngẩng hơn ba mươi người lên.

Rầm!

Mặt đất rung động.

Xoảng! Xoảng!

Âm thanh bát sứ rơi xuống đất vỡ vụn.

Trần Thái Nhật ngồi bên kia, lại có thể nâng bàn tiệc nặng đến hơn nửa tấn, nặng gấp đôi giường đôi bình thường.

Cần trong tay vũ khí có thể so sánh với một chiếc xe, vậy bừa vài cái liềm bầu không khí trong phòng chấn động.

Bóng đen của chiếc bàn che đi ánh sáng, bao trùm cả căn phòng.

Mặt Trần Thái Nhật không chút biểu cảm, quay đầu nhìn mười mấy người tỉnh Nam Hồ.

“Các người, ai lên trước đây?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: Sợ Vỡ Mật

Trần Thái Nhật hỏi một lúc lâu nhưng vẫn không có được câu trả lời.

Một tên đàn em nhà họ Phó đang đi phía trước ngẩng đầu lên nhìn chiếc bàn tròn khổng lồ nặng nửa tấn trong tay Trần Thái Nhật, vẻ mặt dò dẫm, như thể tất cả tế bào não đột nhiên trở nên trống rỗng.

Ngay cả con dao găm trong tay rơi xuống đất mà cũng không phát hiện ra.

Mấy chục tên đàn em nhà họ Phó cũng ngơ ngác nhìn chiếc bàn khổng lồ sắp chạm trần nhà.

Không có bất kỳ phản ứng gì.

Không tiến cũng không lùi.

Giống như lũ ngốc vậy.

Không nói đến bọn họ, những người khác vốn dĩ đứng ngoài hóng hớt, lúc này cũng có trạng thái chẳng khác họ là mấy.

Gia chủ đứng đầu năm tỉnh, ai cũng đều há hốc mồm, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc bàn khổng lồ như thể nhìn thứ đồ đẹp đẽ nhất trên thế giới.

Lúc này, Phó Vân Đào - gia chủ tỉnh Nam Hồ, người đáng lẽ nên ra lệnh trực tiếp xông lên, lại đưa một tay đang quấn băng lên làm động tác dừng lại.

Về mặt ông ta vô cùng hoài nghi, thậm chí ông ta còn không phát hiện ra máu trên tay vẫn đang chảy ròng ròng.

Trần Thái Nhật bình tĩnh quét mắt lướt nhìn đám người.

“Rốt cuộc là ai lên trước đây?”

Anh đứng dậy, nâng chiếc bàn khổng lồ tiến lên một bước.

Động tác này của Trần Thái Nhật không vội vàng, nhưng lại phá vỡ trạng thái sững sờ của đám người kia.

Hơn chục tên đàn em nhà họ Phó vốn chỉ còn cách vài bước nữa là lao tới trước mặt Trần Thái Nhật.

Nhìn thấy Trần Thái Nhật đứng lên, mười mấy tên liền kia lùi lại một bước.

Chỉ có một người ngoại lệ, chính là gã đàn ông lúc nãy xông lên trước.

Gã đàn ông này ít nhất cũng cao mét chín, nhưng lúc này hai chân run rẩy, vẻ mặt đáng thương như bị dí súng vào trán.

“Đại ca! Đại ca! Anh đừng qua đây... Bọn mày mau lùi tao đi, chân tao không cử động được nữa rồi!”

Hai người anh em gần nhất của hắn cũng khá nghĩa khí, tỏ vẻ anh dũng lao nhanh về phía hắn với tốc độ nhanh nhất có thể!

Hai người nhanh như tia chớp, kéo lê hắn về phía sau!

Trần Thái Nhật không thêm quan tâm đến lũ tôm tép nhỏ bé này, anh đút tay vào túi, vẻ mặt thản nhiên, đi từng bước về phía trước, trong tay cầm chiếc bàn khổng lồ đủ để đập nát một chiếc xe hơi.

Khi Trần Thái Nhật tiến từng bước về phía trước, dưới ánh đèn chiếu rọi, toàn bộ căn phòng dần bao phủ bởi bóng của chiếc bàn khổng lồ.

Đám người hóng hớt cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Trần Thái Nhật chậm rãi bước lên, bọn họ liền lùi về phía sau.

Không ai dám nói chuyện, cổ họng như bị khóa chặt, đến cả tiếng kêu sợ hãi cũng không dám thốt lên.

Ai cũng sợ một khi phát ra âm thanh thì vũ khí khổng lồ kia sẽ nhắm vào họ, sau đó đập mạnh xuống.

Khoảng trống xung quanh Trần Thái Nhật ngày càng lớn, bởi vì không ai dám đến gần anh ba mét.

Mọi người cũng không dám bỏ chạy, bởi vì bây giờ ai cũng tin rằng Trần Thái Nhật không chỉ có thể nâng chiếc bàn khổng lồ này, mà còn có thể ném nó như tên bắn!

Ai cũng chậm rãi di chuyển, bọn họ đang ở trên đường đi của Trần Thái Nhật, chỉ có thể nhắm mắt lại, cả người dựa sát vào tường, vô cùng sợ hãi.

May là mục tiêu của Trần Thái Nhật rất rõ ràng.

Phó Vân Đào - gia chủ nhà họ Phó tỉnh Nam Hồ đang ngồi trên ghế không ngừng ngẩng đầu lên nhìn bóng đen trước mặt càng lúc càng lớn.

Bất thành linh, Trần Thái Nhật bước đến trước mặt gia chủ nhà họ Phó.

Một thứ có trọng lượng nửa tấn treo ngay trên đầu Phó Vân Đào.

Trần Thái Nhật vẫn không có ý định nói gì.

Phó Vân Đào cũng không hề quan tâm đến vết thương trên tay, máu đang chảy cũng không khiến ông ta phân tâm.

Cổ họng chuyển động, Phó Vân Đào khẽ mở miệng, giọng nói hơi khàn.

“Đại ca...”

Trần Thái Nhật nheo mắt, tay phải cần chiếc bàn khổng lồ đập xuống!

Rầm!

Ầm!

Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn vang lên, âm thanh như tiếng bom nổ chói tai!

“A a a! Tôi c ầu xin cậu! Đại ca, anh Tr ầnh! Đại ca Tr ầnh! Bô! Tôi sai r ồ! Tôi sai thật r ồ! Đừng giết tôi!”

Mùn cửa bay tứ tung, khắp nơi đều là bụi.

Chiếc bàn khổng lồ nặng nửa tấn không đập thẳng vào đầu ông ta mà đập vào góc tường, khiến Phó Vân Đào bị mắc kẹt chặt ở mặt đất.

Cứ như thể ở đây vừa trải qua một trận động đất kinh hoàng.

Tiếng van xin của Phó Vân Đào thật đau lòng, khiến da đầu người ta tê dại.

“Bô! Đại ca Tr ầnh, tôi nguyện làm con trai cậu! Không, tôi nguyện là cháu trai của cậu! Chỉ c ầnh cậu không giết tôi thì vợ tôi, tài sản, tất cả mọi thứ nhà họ Phó, tôi đều cho cậu hết!”

Một cơn gió thoáng qua, bụi bay mù mịt.

Gia chủ nhà họ Phó bị kẹt dưới đất, giống như một con rùa bị bắt vào n ớ sắt.

Nước mắt lưng tròng, đầu ông không ngừng đập xuống đất cho đến khi chảy máu, thậm chí còn không dám mở mắt, ngay cả dũng khí nhìn Tr ầnh Thái Nhật cũng không có, vô cùng sợ hãi.

Bây giờ, ngay cả những người vốn dĩ đang ở ngoài sảnh tiệc cũng bị tiếng ồn ào ở đây thu hút, họ nghiêng người qua cửa xem đã xảy ra chuyện gì.

Tr ầnh Thái Nhật đứng đó, hai tay đút túi, nhìn Phó Vân Đào van xin như một con chó chết.

Mọi người đều sững sờ, đám đông những người không biết sự thật bắt đầu bàn tán về những gì vừa xảy ra.

“Đại ca Trần ở An Thành phát điên rồi!”

“Gia chủ Phó ở tỉnh Nam Hồ bị anh ta dùng một chiếc đĩa đâm xuyên qua lòng bàn tay!”

“Nhìn thấy mười mấy người đang co rúm vào một góc kia không? Đó là người Nam Hồ đấy, họ vô cùng sợ hãi, sắp khóc đến nơi rồi!”

“Nhìn thấy đồng gỗ đó chưa? Là chiếc bàn tiệc lớn trong phòng! Ngay cả bàn và ván đều bị đại ca Trần nâng lên rồi!”

“Lúc đó gia chủ nhà họ Phó nói rằng muốn giết đại ca Trần, vậy mà bây giờ lại gọi người ta là bố luôn rồi!”

“Lần này tỉnh Nam Hồ mất hết mặt mũi rồi”.

Mọi người đang bàn tán xôn xao thì bỗng nhiên có một mùi lạ bốc lên.

Hoàng Thanh Uyên và Phùng Linh Nguyệt đều vô thức đưa tay lên che mũi.

Mọi người nhìn ngang nhìn dọc, thấy Phó Vân Đào đang nằm dưới đất, cả người run lẩy bẩy.

Ông ta sợ đến mức tè cả ra quần!

Trần Thái Nhật cau mày, lạnh lùng nói: “Giết hại người như ông thì bản tay tôi”.

Nói xong, anh quay người đi tới trước mặt Dương Vệ Đông.

Trong bốn người đứng đầu, Lâu Dịch nhanh chóng lùi lại hai bước với vẻ mặt trợ hãi, còn Hoàng Thừa hai mắt sáng rực, chống gậy, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

Vốn dĩ chuyện này không liên quan đến người đứng đầu tỉnh Vân Trung, mặt ông ta tối sầm lại, vuốt râu, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt kinh ngạc, như thể đang suy nghĩ đi đâu gì đó.

Còn Hoàng Thanh Uyển xinh đẹp nắm chặt chiếc váy ôm eo của cô ta, giống như đang cố gắng khống chế hơi thở, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt tán thưởng.

“Gia chủ Dương, chúng ta đổi nơi khác nói chuyện đi, hoàn cảnh ở đây tệ quá”.

Dương Vệ Đông sững sờ, mãi một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần.

“A? À, được... Đại ca Trần, mời cậu lên tầng hai”.

Tất cả mọi người lần lượt rời đi, chỉ có tiếng rên rỉ của Phó Vân Đào vẫn chưa dừng lại.

...

Trên tầng hai, một sảnh tiệc hoành tráng hơn nữa.

Chiếc bàn lần này đã được đổi thành bàn nhỏ dành cho mười người ngồi.

Các ông trùm lần lượt ngồi xuống, trên mặt vẫn còn biểu cảm kinh sợ, vô thức liếc nhìn Trần Thái Nhật đang ngồi ở vị trí chính.

Các món ăn trong bữa tiệc được bày lên ngay lập tức, Trần Thái Nhật cầm tách trà Mao Đài Trung Châu trên bàn lên, vẻ mặt bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Im lặng một lúc, Hoàng Thừa - gia chủ nhà họ Hoàng ở tỉnh Lâm Giang, liếc nhìn Trần Thái Nhật rồi ngập ngừng hỏi.

“Cậu Trần, tôi thấy thái độ đến thành phố Minh Dương vì tỉnh Trung Châu lần này của cậu rất kiên quyết, có vẻ như không còn cách nào khác vẹn toàn hơn à?”

“Đúng thế, vậy thì sao?”

Hoàng Thừa mỉm cười, trên mặt đầy vẻ mưu mô nham hiểm.

“Chúng tôi đâu là người đứng đầu các tỉnh, thật không thích hợp để chém giết, tôi nghĩ tốt nhất là nên đổi cách nào văn minh hơn đi, chúng ta đặt cược được không?”

Trần Thái Nhật nhướng mày: “Ý của ông là gì?”

Hoàng Thừa lộ ra vẻ tự tin.

“Cháu gái Hoàng Thanh Uyển của tôi đánh bida rất giỏi, hay là để nó đấu một trận với cậu Trần, nếu chúng tôi thua thì nhà họ Hoàng sẽ rút khỏi phạm vi tỉnh Trung Châu, không làm khó nhà họ Dương nữa”.

“Nếu Thanh Uyển thắng thì đi đâu kiện cũng rất đơn giản...”

“Đi đâu kiện gì?”

Trên khuôn mặt từng trải của Hoàng Thừa nở một nụ cười, nhìn đứa cháu gái bên cạnh mình.

Hoàng Thanh Uyển là một cô gái xinh đẹp xuất chúng, có nụ cười quyến rũ, bỗng chốc đỏ mặt.

“Cậu Trần, đột nhiên tôi cảm thấy cậu và Thanh Uyển nhà tôi trông rất xứng đôi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Che Giấu Mỹ Nhân Kế Thâm Sâu

Trần Thái Nhật sững sờ.

Ông cụ Hoàng nói vậy là có ý gì?

Đối phương cười ha ha, chậm rãi lên tiếng.

“Nếu cậu Trần thua ván bida này thì tháng sau, sinh nhật hai mươi tuổi của Tiểu Uyển, tôi muốn tổ chức buổi tiệc kén rể cho con bé, hy vọng cậu Trần có thể đến cạnh tranh, cậu thấy thế nào?”

Trần Thái Nhật chớp mắt, nhanh trí suy nghĩ.

Mình thắng thì đối phương sẽ rút khỏi phạm vi thế lực của tỉnh Trung Châu, đi đâu này đương nhiên rất tốt, cũng tránh việc người ngoài can thiệp vào chuyện trong tỉnh.

Còn nếu thua thì bảo mình đến tận nơi xem mắt?

Hành động này quá vô lý.

Chỉ mới tiếp xúc như thế, vậy mà cụ ta lại nhìn trúng mình, muốn để mình làm cháu rể sao?

Anh lại liếc nhìn Hoàng Thanh Uyển đứng sau lưng Hoàng Thừa, lúc này gò má ửng đỏ, tóc dài xoa vai, yêu kiều động lòng người.

Trong đầu Trần Thái Nhật chợt như lướt qua một tia chớp!

Cái bầy!

Mưu kế!

Mẹ kiếp, con cáo già này đúng là gian xảo, suýt nữa thì ném mình xuống mương rồi!

Đây quả thật chính là chiêu mỹ nhân kế khoác năm mươi lớp áo lót mà!

Một cô gái chưa chồng, vô cùng non nớt, còn là cháu gái được nuông chiều nhất của nhà họ Hoàng đứng đầu tỉnh Lâm Giang.

Sắc vóc gần như hoàn mỹ!

Kiểu khí chất hút hồn, vả lại còn quyến rũ mà không dung tục!

Thân thế bối cảnh, của cải tài sản, đứng top đầu của cả nước, nếu lấy được một cô gái xinh đẹp như vậy, há chẳng phải là lên tiên sao, sẽ đỡ phải phấn đấu ít nhất năm mươi năm đấy!

Lúc này, nếu là một người đàn ông bình thường, thậm chí là người đứng đầu của một nhà giàu có tầm trung, sẽ lựa chọn thế nào?

Chắc chắn là lúc đánh bida sẽ cố ý thua rồi!

Hơn nữa còn thua một cách vui vẻ, thua một cách tình nguyện, thua như mở cờ trong bụng, chỉ muốn bỏ luôn quả bi trắng vào lỗ mới hài lòng.

Nhưng nghĩ kỹ, nếu Trần Thái Nhật thua ván bida này thì kết quả sẽ như thế nào?

Nhà họ Hoàng ở tỉnh Lâm Giang, sẽ tiếp tục liên kết với nhà họ Lâu ở tỉnh Đông Bình, dựa trên cơ hội liên kết hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh ép nhà họ Dương tự cắt đứt hai cánh tay, mà nhà họ Nghiêm ở tỉnh Vân Trung, mặc dù không tham gia liên kết ba tỉnh thì cũng khó tránh sẽ đâm thêm một dao.

Nhà họ Dương sẽ loạn.

Tỉnh Trung Châu sẽ loạn.

Thậm chí ngay cả thành phố An Thành cũng sẽ loạn!

Sau đó nhà họ Lâu và nhà họ Hoàng có thể nhân cơ hội phân chia phạm vi thế lực của tỉnh Trung Châu trừ thành phố Minh Dương, biến thành bá

chủ không lờ thực sự!

Lần này Trần Thái Nhật đến thành phố Minh Dương đứng ra giúp tỉnh Trung Châu và nhà họ Dương, còn ý nghĩa sao?

Còn có thể trở mặt với nhà họ Hoàng sao?

Đây là đi đâu hoàn toàn không thể!

Đã đồng ý với người ta là sẽ cạnh tranh làm cháu rể ở buổi tiệc sinh nhật của cháu gái người ta, bây giờ anh không biết xấu hổ trở mặt với ông nội tương lai của mình sao?

Kết quả cuối cùng chính là chỉ đành ngoan ngoãn nhìn nhà họ Dương bị chèn ép dã man, thậm chí nếu nhà họ Hoàng mặt dày, yêu cầu anh trực tiếp ra mặt ức hiếp nhà họ Dương thì chưa chắc anh sẽ dám từ chối.

Đợi đến buổi tiệc sinh nhật của người đẹp, nếu Trần Thái Nhật hí hửng chạy đi xem mắt, kết quả sẽ tốt sao?

Dù à, người ta đã nói rồi, là cạnh tranh!

Cũng chính là bảo anh qua cho đủ chỗ, sau đó người ta sẽ chọn mà thôi.

Được chọn hay không được chọn, hoàn toàn là do nhà họ Hoàng quyết định!

Đến lúc đó, chỉ cần nói một tiếng, xin lỗi, Hoàng Thanh Uyển và anh không hợp...

Trở về đường cũ, tiền vé xe anh cũng phải tự trả!

Lão già Hoàng Thừa này, lựa chọn thời điểm nói chuyện cũng vô cùng khéo léo.

Tiệc sinh nhật xem mắt là lúc nào?

Một tháng sau!

Cũng tức là một khi thua ván bida thì trong một tháng, Trần Thái Nhật sẽ đứng cùng một phía với nhà họ Hoàng, cho dù không thành trợ thủ, thì ít nhất cũng không thể đối đầu.

Nếu nói sau một tháng thì sao?

Cho dù lúc đó Trần Thái Nhật đưa Ngọc Hoàng Đại Đế, Như Lai Phật Tổ đến cứu nhà họ Dương thì cũng đã muộn rồi.

E là một nửa tỉnh Trung Châu cũng đã thuộc về họ Hoàng!

Vừa nghĩ đến đây, Trần Thái Nhật không khỏi liếc nhìn Hoàng Thừa.

Về mặt cụ ta đây về hòa nhã, đi đứng không tiện lắm, nhìn thế nào cũng giống ông cụ hàng xóm chỉ thích xem sách đọc báo.

Nhưng tung bừa một chiêu đã ẩn giấu ý định giết người.

Đây mới gọi là gia chủ đứng đầu gia tộc giàu có, đây mới gọi là người ngang ngược có dã tâm!

Nhà họ Hoàng có thể một mạch giết đến vị trí cao nhất của tỉnh Lâm Giang, tuyệt đối không phải dựa vào vận may.

Lão già này đúng là rất biết tính toán!

Đầu óc phân tích một lượt như tia chớp, Trần Thái Nhật đã biết nên làm gì tiếp theo.

Anh xoay người nhìn phía sau, Phùng Linh Nguyệt đang đứng đó, cái miệng nhỏ hơi chu lên, trên gương mặt xinh đẹp mà khí khái hào hùng mang theo chút bất mãn.

Trần Thái Nhật vỗ bàn tay của Phùng Linh Nguyệt rồi nói nhỏ một câu.

“Yên tâm, tôi sẽ không thua đâu”.

Nghe thấy vậy, đôi lông mày thanh tú của Phùng Linh Nguyệt mới giãn ra, nở nụ cười ngọt ngào.

Hoàng Thừa cũng sờ, vẫn duy trì nụ cười và phong độ.

“Xem ra cậu Trầ đã đồng ý rồi, gia chủ Dương, phiền sắp xếp một ván bida ngay bây giờ, mọi người chơi cho vui!”

...

Bida trong phạm vi cả nước cũng là một môn thể thao thịnh hành, nó cũng rất phổ biến với con gái, thậm chí còn có cuộc thi bida chuyên nghiệp.

Trần Thái Nhật đứng trước bàn bida, Phùng Linh Nguyệt ở phía sau giúp cầm cây cơ.

Hoàng Thanh Uyên mặc váy ôm bó sát, để thuận tiện hơn khi đánh bida cô ta đã buộc tóc lên, lộ ra vùng trán trắng như ngọc.

Người đẹp bida cầm cây cơ bên cạnh, mài cây gỗ bằng cục lơ, sau đó chơi thử, cúi rạp người xuống bàn, chân dài mỏng vênh, bày ra tư thế đánh bi chuyên nghiệp.

Làn da cô ta trắng ngần như thiên nga, dáng người lả lướt cuốn hút.

“Anh Trầ, chúng ta chơi một ván tám bi kiểu Trung phổ biến nhất đi, anh thấy thế nào?”

Hoàng Thanh Uyên khom lưng, nghiêng đầu, lộ ra nụ cười khiến người khác say mê.

Trần Thái Nhật thì thế nào cũng được.

“Tùy cô, quyền phá bi cũng nhường cho cô, ưu tiên con gái”.

Hoàng Thanh Uyên nghe vậy, trên gương mặt lộ ra vẻ hơi kinh ngạc, quay sang nói đầy ẩn ý.

“Anh Trần, tôi là tuyển thủ chuyên nghiệp chín bi kiều Hoa nữ, còn từng đạt giải trong cuộc thi toàn quốc, anh phải cẩn thận không được sơ suất đấy”.

Khóe miệng Trần Thái Nhật nhếch lên: “Vậy cũng mong cô đừng nương tay”.

Đã xác định xong quy tắc, Trần Thái Nhật từ bỏ quy ước phá bi, nên Hoàng Thanh Uyên đánh trước.

Cốc!

Cốc!

Bi màu trắng đánh ra, trúng trận bi hình tam giác một cách chính xác.

Trận bi lập tức lăn ra khắp nơi, ngẫu nhiên đụng vào các bề mặt của chiếc bàn màu xanh.

Một trận đấu hoa cả mắt.

Bi số bảy màu xanh, rơi vào lỗ góc một cách chuẩn xác.

Đã xác định màu bi của hai bên, bi màu trơn của Hoàng Thanh Uyên, bi vân của Trần Thái Nhật.

Khóe miệng Hoàng Thanh Uyên nở nụ cười, cậ̀n thẳng cây cơ lên, lượn quanh bàn một vòng, tiếng giày cao gót lộc cộc trong trẻo vui tai, vì mặc váy bút chì, tư thế thướt tha nhiều kiều, đúng là cảnh đẹp mê người.

Cắt dưa, chọc gậy!

Bụp!

Bi vàng số 1 rơi vào lỗ.

Cốc!

Bi đỏ số 3, rơi vào lỗ.

Cốc!

Bi tím số 4, rơi vào lỗ!

...

Cuối cùng Trần Thái Nhật đã nhìn ra.

Hoàng Thanh Uyên đang chuẩn bị một lượt cơ giải quyết anh luôn!

Cô ta nói mình có năng lực chuyên nghiệp, có thể là còn khiêm tốn.

Với trình độ này, sát biên, hình chữ T hoàn toàn không có sơ suất, thậm chí bi trắng còn đánh ra hình uốn khúc xoay tròn, cạ sát nhẹ nhàng, cắt đưa với độ khó cực cao rồi rơi vào lỗ.

Một tiếng trăn thấp vang lên, bi xanh lá số 6 cuối cùng trên bàn rơi thẳng vào lỗ, bây giờ Hoàng Thanh Uyên chỉ cần đánh một cơ vào bi đen số tám.

Thời gian mới vừa qua chưa đến mười phút!

Lâu Định đứng bên cạnh vây xem, liếc nhìn Hoàng Thừa, lộ ra nụ cười thẳng lợi.

Trên gương mặt của Nghiêm Xung tỉnh Vân Trung là vẻ xem kịch hay, lắc đầu tỏ ý tiếc nuối.

Trên gương mặt Lâu Định gia chủ tỉnh Đông Bình mang theo sự chế giễu, bật cười ha ha.

“Nếu sớm biết có thể giải quyết chuyển đi Trung Châu đơn giản như vậy thì không cần để mất cái tên nhất gan như Phó Vân Đào kia rồi! Ông cụ Hoàng, vẫn là chủ ý của ông hay!”

Hai tay Hoàng Thừa chống gậy, mặt nở nụ cười cao thâm khó lường.

“Cậu Trầ, chuyện này với cậu mà nói là một chuyện rất tốt đấy, nhất định phải nhớ tham gia tiệc sinh nhật của Tiểu Uyển đúng giờ nhé, tôi rất xem trọng cậu!”

Trong lòng Trầ Thái Nhật thầm khinh bỉ.

Xem trọng? Có quý mới tin.

Trái lại Hoàng Thanh Uyển nghe câu nói vừa nãy của ông nội, khuôn mặt đột nhiên ửng hồng, mím môi, đôi mắt như nước mùa thu liếc nhìn Trầ Thái Nhật đầy sâu xa.

Trên bàn đã không còn bị màu trơn nữa, Hoàng Thanh Uyển chỉ cần đánh bi đen số tám vào lỗ thì có thể chiến thắng.

Dương Vệ Đông ở bên cạnh, tim cũng đập thình thịch vì căng thẳng.

Nhà họ Dương ở Trung Châu rất lớn mạnh, nhưng không lớn đến mức có thể cùng lúc chống đỡ được thực lực của người đứng đầu ba tỉnh liên kết lại.

Trước khi tổ chức hội nghị hiệp hội doanh nghiệp lần này, suốt một tháng trời Dương Vệ Đông đầu không ngủ ngon giấc.

Cụ ta đã bảy mươi lăm tuổi, lực bất tòng tâm, gánh vác trách nhiệm của gia tộc ngày càng nặng, trong khi nguy cơ cần xử lý ngày càng lớn.

Trong lòng mệt mỏi.

Nhưng sự xuất hiện của Trầ Thái Nhật khiến cụ ta nhìn thấy một thứ khác biệt.

Mạnh mẽ, cá tính, có năng lực, không chút kiêng dè.

Đây chính là đi đầu mà đám con cháu nhà họ Dương không hề có.

Trong vô thức, Dương Vệ Đông đã đặt hy vọng lên người Trầ Thái Nhật.

Nhưng mọi thứ đều sắp sụp đổ dưới sự đa mưu túc trí của Hoàng Thừa.

Không quan tâm người bên ngoài đang nghĩ gì.

Hoàng Thanh Uyên khom lưng cúi người lần nữa, đôi mắt to sáng rực chứa đầy sức hấp dẫn của sự tự tin, nhắm ngay mục tiêu cuối cùng.

Ánh mắt Trần Thái Nhật nhìn chăm chăm mặt bàn bida.

Cốc! Gậy chạm vào bi trắng.

Khụ khụ.

Trần Thái Nhật ho khan mấy tiếng một cách tùy ý, di chuyển ánh mắt.

Bi trắng trên bàn bất thành linh hơi lệch khỏi quỹ đạo đã định trước.

Góc độ chỉ chênh một chút, đụng trúng bi đen số tám.

Lăn vòng, tiếp giáp, bật lại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bi đen số tám dừng sát biên gần lỗ, cách túi không đến một centimet.

Quyền đánh đã thay đổi.

Hoàng Thanh Uyên, Hoàng Thừa, Lâu Dịch, Nghiêm Xung lần lượt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thắng lợi, dường như đã bị ấn nút tạm ngừng!

Sắc mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, nhận lấy cây cơ mà Phùng Linh Nguyệt đưa qua, hơi nghiêng cổ.

“Hình như đến lượt tôi rồi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: Cú Đánh Bì Kinh Hoàng

Hoàng Thanh Uyển vừa kinh ngạc vừa tiếc nuối, hời cau mày, dường như đang suy nghĩ vì sao lại đánh lệch hướng.

Nụ cười trên mặt Hoàng Thừa – ông nội của cô ta cũng dần dần biến mất và thay vào đó là sự lo lắng giữa đôi lông mày.

Ánh mắt cụ ta nhìn Trần Thái Nhật cũng không còn nắm chắc được phần thắng như ban nãy mà ngập tràn vẻ không dám chắc.

Vốn dĩ Nghiêm Xung của tỉnh Vân Trung cho rằng Trần Thái Nhật thua chắc rồi, lúc nhìn thấy cảnh này liền vội vàng đến vỗ vai Dương Vệ Đông.

“Gia chủ Dương, ha ha, suýt chút nữa là thua rồi, kích thích lắm phải không?”

Dương Vệ Đông trợn mắt nhìn ông ta

Kích thích? Kích thích cái đầu ông ấy!

Tìm tôi muốn rớt ra ngoài luôn rồi này!

Có tuổi cả rồi, hà cớ gì phải chịu đựng sự giày vò như này chứ?

Mọi người lại nhìn về phía Trần Thái Nhật.

Hôm nay, người đàn ông này đã tạo ra quá nhiều điều không tưởng được.

Mở đầu là màn đi từ trên trời xuống, khí thế bá đạo đầy dứt khoát và sự tàn nhẫn khi đối đầu với nhà họ Phó.

Dường như mỗi người đều không thể nhìn rõ được bản lĩnh thực sự của anh.

Nhưng màn đánh bida mà Hoàng Thanh Uyên biểu hiện mới là kỹ thuật thực sự.

Đó là trình độ chuyên nghiệp phải trải qua vô số lần khổ cực luyện tập mới đạt được.

Nếu người bình thường không phải là vận động viên chuyên nghiệp sẽ không tốn nhiều công sức để luyện tập môn thể thao mang tính giải trí này.

Thoạt nhìn Trần Thái Nhật cũng không giống kiểu người như vậy.

Ít nhất thì động tác cầm gậy rất... quê mùa.

Trần Thái Nhật vác cây cơ trên vai giống như đang cầm một khẩu súng dài, vô cảm quan sát bàn bida trước mặt.

Hoàng Thanh Uyên suýt nữa bị chọc cười bởi tư thế kỳ lạ của anh.

“Anh Trần...đây là tư thế gì vậy?”

Trần Thái Nhật luôn tỏ ra thân thiện với người đẹp, anh nhìn Hoàng Thanh Uyên, nhưng trọng điểm lại đặt vào vị trí bàn này.

“Cô Hoàng, chi bằng chúng ta lại đánh cược tiếp nhé?”

Đối phương bỗng thấy thích thú.

“Anh Trần muốn cược cái gì?”

Trần Thái Nhật sờ cằm, ngẫm nghĩ thật kĩ: “Chi bằng tôi để cô Hoàng đoán xem tôi sẽ ghi được mấy quả với lần đánh này?”

Gương mặt xinh đẹp của Hoàng Thanh Uyên lộ vẻ hơi tò mò, vội vàng hỏi: “Vậy đặt cược như nào?”

“Nếu cô Hoàng đoán đúng thì tôi sẽ nhận thua, về thăm An Thành, cô thấy thế nào?”

Mọi người kinh hãi!

Hoàng Thừa, Lâu Dịch và Nghiêm Xung đều tỏ vẻ không tưởng tượng nổi.

Chuyện này liên quan tới tính mạng của nhà họ Dương nên Dương Vệ Đông càng lo lắng hơn nữa.

Vụ đánh cược này quá lớn rồi.

Mọi chuyện đã đến bước này, tạm thời hy vọng của nhà họ Dương đều gửi gắm lên người Trần Thái Nhật.

Ván cược này tương đương với việc Trần Thái Nhật đặt tất cả sự thịnh vượng của nhà họ Dương và sự hưng suy của tỉnh Trung Châu vào vận may của Hoàng Thanh Uyển.

Nhỡ như Hoàng Thanh Uyển đoán đúng, vậy nhà họ Dương sẽ bị những người đứng đầu tỉnh khác phân chia mổ xẻ.

Ánh mắt của Hoàng Thanh Uyển xuất hiện nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau, rõ ràng là cô ta không ngờ Trần Thái Nhật sẽ to gan như vậy.

Những viên bi vẫn trên bàn được đánh từ số 9 -15, có tổng cộng bảy quả.

Tức là có một phần bảy xác suất để khiến Trần Thái Nhật rời khỏi đây!

Xác suất này không được coi là thấp.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Thanh Uyển đặt lên môi: “Vậy nếu tôi đoán không đúng thì sao?”

Trần Thái Nhật lớn tiếng nói: “Nếu đoán không đúng thì mời tôi uống một ly trà ngon nhất của tỉnh Lâm Giang mấy người là được”.

Bá đạo!

Tự tin!

Trần Thái Nhật không hề nghĩ tới việc lợi dụng cơ hội này để uy hiếp người khác, anh hoàn toàn không quan tâm.

Với nhà họ Hoàng mà nói, ván cược này chỉ có lợi chứ không có hại.

Hoàng Thanh Uyên vội gật đầu: “Không thành vấn đề! Tôi đoán anh Trần sẽ ghi được quả số 15!”

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên căng thẳng!

Vốn dĩ ván bida này phải đánh quả bi số tám màu đen vào lỗ để phân thắng thua.

Nhưng cú đánh tiếp theo của Trần Thái Nhật có thể quyết định tất cả thắng thua.

Trần Thái Nhật bĩu môi, tỏ vẻ tiếc nuối, lắc đầu nói: “Cô Hoàng, tôi đoán 15 không phải là con số may mắn của cô”.

Dứt lời, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người trong hội trường, anh nâng gậy, cúi người ngắm chuẩn.

Trần Thái Nhật nhắm mắt, xoay bàn tay rồi đột nhiên xoay tròn cây gậy một cách kỳ lạ.

Cộp!

Bộp!

Cây gậy đánh chính xác vào quả bi trắng, bi cái bắt đầu chuyển động!

Lúc này, mọi người chột trờng mắt, cái miệng nhỏ nhắn của Hoàng Thanh Uyên cũng há hốc ra, dường như không tin vào mắt mình.

Viên bi cái trắng trên bàn bỗng xoay tròn một cách kỳ lạ, rồi bắt đầu chạy theo tuyến đường đặc biệt giống như hình xoắn ốc.

Tự xoay tròn rồi lại xoay.

Bốp!

Bi trắng đụng quả bi vẫn số 9, bi số 9 cũng bắt đầu xoay tròn theo đường vòng cung đẹp mắt rồi lăn vào lỗ giữa.

Bốp!

Bi trắng lại đụng bi vẫn số 11, mục tiêu bị cắt đưa rơi vào lỗ.

Về mặt bình tĩnh của Hoàng Thừa biến mất, lầm bầm nói: “Không thể nào!”

Trên bàn bida, Trần Thái Nhật đánh trúng bi trắng, quả bi tựa như được lắp pin, sau khi liên tục đụng trúng hai viên bi vẫn cứ xoay vòng.

Bốp bốp bốp!

Trên bàn, ngoài bi đen số 8 thì chỉ còn lại bi vẫn của Trần Thái Nhật.

Kiểu bi đụng nhau như này giống như con quay đang xoay tròn, trừ bi đen số 8 ở sát lỗ góc thì tất cả bi vẫn đều bị đụng cả rồi!

Vào lỗ!

Lại vào lỗ!

Kiểu vào lỗ như này!

Cuối cùng, bi trắng dừng xoay rồi dừng trên một đường thẳng với bi đen số 8 và lỗ góc.

Bảy viên bi vẫn còn lại...

Đều được đánh vào lỗ cả rồi!

Chỉ trong một lần đánh!

Quét sạch!

Thực sự chỉ đánh có một lượt cơ!

Gia chủ nhà họ Nghiêm tỉnh Vân Trung – Nghiêm Xung kinh ngạc đến suýt rớt cằm, lắc đầu: “Tôi có nhìn lần không vậy, trên đời còn có chuyện như này sao? Mẹ nó chứ, chẳng lẽ quả bida này được đi đâu khiến từ xa hả?”

Thắng thua đã rõ!

Không hề hẫ hốp!

Trần Thái Nhật đưa cây cơ cho Phùng Linh Nguyệt rồi nhìn Hoàng Thanh Uyên.

“Cô Hoàng, quả bi đen số 8 cuối cùng này, cô thấy tôi cần đánh nữa không?”

Hoàng Thanh Uyên mở miệng lắc đầu: “Tôi... thua rồi”.

Lúc này, Dương Vệ Đông vui mừng muốn nhảy dựng lên!

Trần Thái Nhật thắng thật rồi!

Hơn nữa còn thắng với khí thế chẻ tre!

Hoàng Thừa đưa ra chiêu đánh bida này, thoát nhìn thì không có mùi thuốc súng, nhưng thực tế thì nguy hiểm trùng trùng.

Nhưng quả thực không ngờ được rằng Trần Thái Nhật lại có thể chơi một trận khiến người khác kinh ngạc như vậy!

Kết thúc trận đánh cũng tức là nhà họ Hoàng phải thực hiện lời hứa của mình!

Trần Thái Nhật quay đầu nhìn Hoàng Thừa, biểu cảm lạnh nhạt, không chủ động lên tiếng.

Hoàng Thừa chống gậy, chậm rãi thờ dài.

“Cậu Trầⁿ, tôi sẽ thực hiện lời hứa, trong vòng ba ngày nhà họ Hoàng sẽ ra khỏi hiệp hội doanh nghiệp ba tỉnh, hôm nay một mình tôi sẽ quay về tỉnh Lâm Giang”.

Sắc mặt Lâu Địch – gia chủ đứng đầu tỉnh Đông Bình cũng khẽ biến sắc!

Thế cục đã có sự thay đổi lớn!

Vốn dĩ hiệp hội các doanh nghiệp năm tỉnh thì ba tỉnh Đông Bình, Lâm Giang, Nam H^ồ cùng chĩa mũi nhọn vào Trung Châu, ngày hôm nay định dùng thế trận hung hãn bắt nhà họ Dương nhận thua.

Nhưng giờ thì sao?

Phó Vân Đào tỉnh Nam H^ồ đã sợ mất mặt, hoàn toàn không thể tham gia nữa.

Hoàng Thừa tỉnh Lâm Giang thì quyết định rời khỏi hiệp hội, không màng tới thế sự!

Chẳng khác nào giờ đây chỉ còn lại một gia tộc ở tỉnh Đông Bình chống lại Trung Châu?

Theo lý thì thực lực tỉnh Đông Bình vượt xa thực lực tỉnh Trung Châu.

Nhà họ Lâu vốn cũng chẳng xem nhà họ Dương ra gì.

Nhưng giờ lại có thêm Trầⁿ Thái Nhật ở An Thành đến!

Trong lòng Lâu Địch bỗng hơi khó chịu và chột dạ, bởi vì ông ta hoàn toàn không nhìn ra được thực lực của Trầⁿ Thái Nhật.

Trầⁿ Thái Nhật gật đầu ra hiệu với Hoàng Thừa rồi quay qua nhìn Lâu Địch.

“Gia chủ Lâu, ý của ông thì sao?”

Lâu Dịch lộ vẻ đấu tranh và do dự, sau một hồi mới nói với giọng điệu ngạo mạn.

“Tỉnh Đông Bình chúng tôi là mạnh nhất, tiến vào Trung Châu là chuyện phải làm, chỉ là tôi sẽ không lập hiệp hội doanh nghiệp gì đó nữa, toàn một lũ không đáng tin cậy!”

Dứt lời, Lâu Dịch quay qua nhìn Dương Vệ Đông.

“Ông Dương, ba cái mưu mô quỷ quái giả dối thì dẹp đi, hai tỉnh chúng ta độ thắng thua trên phương diện kinh doanh và tài sản một cách chính đáng đi! Mặc dù chậm nhưng tôi nắm chắc phần thắng!”

Đây là một âm mưu!

Lâu Dịch vẫn muốn nhúng tay vào Trung Châu nhưng lại quyết định dựa vào việc cạnh tranh chính đáng của chính mình.

Chuyện này cũng không thể từ chối được, chỉ có thể dùng biện pháp hợp lý để đối phó.

Dương Vệ Đông gật đầu: “Gia chủ Lâu thật quyết đoán, nhà họ Dương sẽ theo tới cùng”.

Hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh về cơ bản cũng đã định được kết cục!

Vốn dĩ là thế cục ba đánh một giờ đã không còn, cạnh tranh tập thể đã trở thành trao đổi kinh doanh các tỉnh một cách bình thường.

Cục diện này đã thay đổi rất lớn so với tưởng tượng ban đầu.

Hoàng Thanh Uyên chậm rãi bước tới trước mặt Trần Thái Nhật với vẻ mặt phức tạp.

“Anh Trần, hôm nay tôi và ông nội sẽ đi máy bay về tôi mong... sẽ được gặp lại anh ở Lâm Giang vào tháng sau, tôi còn nợ anh một ly trà,

không gặp không vể’.

Nói xong, cô ta nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật rồi xoay người đỡ Hoàng Thừa, không ngoảnh đầu lại.

Lâu Định và Nghiêm Xung vẫn muốn bàn chuyện kinh doanh với Trung Châu nên đã lên sảnh hội nghị trên lầu trước.

Trong sảnh chỉ còn lại nhà họ Dương và người của Trần Thái Nhật.

Gương mặt già nua của Dương Vệ Đông chợt đỏ bừng, liếc nhìn Trần Thái Nhật.

“Cậu Trần... ân nhân, đại ân nhân!”

Lúc này đột nhiên có người tới báo.

“Anh Trần, ngoài kia có một người phụ nữ tới tìm anh!”

“Là cô Hoàng hả? Không phải cô ấy đi rồi sao?”

“Không phải, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, cô ta tự xưng là vợ của Phó Vân Đào!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: Nhà Họ Dương Lại Tặng Món Quà Nhỏ

Trần Thái Nhật nhất thời không kịp phản ứng.

Vợ của Phó Vân Đào?

Cô ta đến tìm mình làm gì?

Chẳng lẽ là báo thù cho chồng sao?

Đúng lúc này, Dương Hồng ở bên cạnh dường như chợt nhớ ra điều gì, về mặt kỳ quái nhìn Trần Thái Nhật, khẽ nói.

“Cậu Trần, ban nãy Phó Vân Đào nói muốn nhận cậu làm ông nội, làm bố, hình như còn nói thêm một chuyện...”

Trần Thái Nhật cố gắng nhớ lại.

Chết tiệt!

Hình như ông ta nói muốn tặng vợ ông ta cho mình!

Vừa nghĩ đến chuyện này, Trần Thái Nhật vội vàng nhìn qua bên cạnh.

Phùng Linh Nguyệt khoanh hai tay trước ngực, về mặt lãnh đạm, nhưng móng tay lại bấm sâu vào lòng bàn tay, như thể có cảm xúc nào đó đang chực dâng trào.

Trần Thái Nhật nhanh chóng nói với người đến báo tin.

“Bảo cô ta về đi, tôi bận lắm, không gặp”.

Còn chưa dứt lời liền thấy bóng dáng một người từ ngoài sảnh đi vào.

“Anh Trần, anh thật sự rất bận à?”

Cùng với giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng, một người phụ nữ với mái tóc búi cao, vẻ mặt kính cẩn, chậm rãi bước đến, giữa hai chân mày mang theo nét sầm muện.

Nếu nói, cô gái hơn hai mươi tuổi, lực sát thương lớn nhất chính là sự trẻ trung, thuần khiết.

Vậy thì phụ nữ ngoài ba mươi, vũ khí tuyệt nhất là sự dịu dàng.

Về ngoài của người phụ nữ này, vừa nhìn đã thấy là dịu dàng như nước, sự xinh đẹp xen lẫn khoan thai.

Đôi mắt sâu, nét mặt kính cẩn, gương mặt trái xoan mang theo phong tình, không quá cao nhưng thân hình rất đẹp, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật có chút điềm đạm, đáng thương.

Trần Thái Nhật nhíu mày hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Người phụ nữ khẽ cúi chào, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tôi là Tiêu Mai, là vợ thứ mười chưa cưới về của Phó Vân Đào, ông ta đã dẫn người chạy về Nam Hờ ải, bảo tôi qua đây đi theo anh Trần”.

Vợ thứ mười?

Còn chưa cưới?

Trong lòng Trần Thái Nhật không khỏi khinh thường Phó Vân Đào là kẻ thô tục, thấp hèn.

Tên háo sắc này thật đúng là bị dọa sợ r ải, đến cả vợ cũng bỏ lại, ông ta lo sợ Trần Thái Nhật sẽ đuổi cùng giết tận.

“Tôi không giết Phó Vân Đào, cũng không còn chuyện của cô nữa, cô có thể về Nam Hờ ải”.

Nói đến đây, vẻ mặt vốn bình tĩnh của Tiêu Mai chợt hiện lên nét bi thương, hai hàng nước mắt trong suốt lẳng lẳng rơi xuống, quỳ gối trước mặt Trần Thái Nhật.

“Cô làm gì vậy?”

Giọng nói của Tiêu Mai mang theo sự quyết liệt, bật khóc.

“Năm hai mươi lăm tuổi, tôi bị người nhà vứt bỏ, để đuổi tôi ra khỏi nhà, họ dùng danh nghĩa kết thông gia với nhà họ Phó, ai ngờ đến Nam Hò, tôi bị nhốt trong biệt thự, trừ cô giúp việc ra, ngay cả Phó Vân Đào, tôi cũng chưa từng gặp mặt!”

“Tôi sống cuộc sống c ần tù ấy đằng đằng năm năm trời, Phó Vân Đào từ trước tới giờ chưa từng chạm vào tôi. Tôi thực sự không muốn quay lại cái l ồng giam đó nữa, nếu anh Tr ần không chịu thu nhận tôi, tôi thà chết còn hơn!”

Nói xong, hai vai Tiêu Mai run rẩy, khóc thành tiếng.

Tr ần Thái Nhật cũng cạn lời.

Tiêu Mai này có vẻ ngoài khá xinh đẹp thanh tú, e là Phó Vân Đào có đi đâu gì kiêng dè mới không dám đụng đến.

Đầu tiên là bị gia đình bắt gả cho người khác, sự thật là bị đuổi khỏi nhà.

V ềsau lại bị Phó Vân Đào giam c ần, sống cuộc sống cách biệt với xã hội suốt năm năm.

Lần này bị Phó Vân Đào vứt bỏ, ngược lại xem như được giải thoát.

Lúc này, Phùng Linh Nguyệt không nhìn nổi nữa, có lẽ không nhìn nổi chuyện một người phụ nữ bị xem như hàng hóa gửi qua gửi lại, cô ấy bước lên phía trước an ủi Tiêu Mai mấy câu, rồi quay lại nhìn Tr ần Thái Nhật.

“Ông chủ, hay là chúng ta cứ để chị Tiêu Mai về An Thành trước đã, để chị ấy phục vụ bà Thầm thì sao?”

Tr ần Thái Nhật suy nghĩ, nhà họ Thầm rộng như vậy, diện tích hàng ngàn mét vuông, bà Thầm có một mình cũng khó mà xoay sở được.

“Cũng được, Tiêu Mai, sau này cô đi theo tôi, hai ngày nữa tôi về An Thành, cô đi cùng tôi về nhà chăm sóc mẹ tôi cho tốt”.

“Cảm ơn! Cảm ơn anh Trầ, chỉ cần có thể trải qua một cuộc sống bình thường thì bảo tôi làm gì cũng được”, Tiêu Mai vội dùng tay lau sạch nước mắt, xúc động nói lời cảm ơn với Trầ Thái Nhật.

Tiêu Mai cảm thấy có lối thoát, ánh mắt hiện lên tia hy vọng, dáng vẻ dịu dàng ban đầu như nhều thêm và phần quyến rũ của tiểu thư khuê các.

...

Chuyện này xem như đã được giải quyết, Dương Vệ Đông lùi lại vài bước, mời Trầ Thái Nhật đến văn phòng chủ tịch của tập đoàn Dương Thị bàn chuyện riêng.

Trong phòng, ngoại trừ Dương Vệ Đông - gia chủ nhà họ Dương, người đứng đầu tỉnh Trung Châu, thì chỉ có Dương Hề là con cháu nhà họ Dương.

Trầ Thái Nhật ngồi ở ghế sofa lớn, Dương Vệ Đông nhìn chàng trai trẻ trước mặt, bỗng nhiên hơi kích động, gập người chín mươi độ, cung kính cúi chào.

“Gia chủ Dương, ông đây là...”

Dương Vệ Đông đứng thẳng người lên, khuôn mặt chột như trẻ ra mười tuổi, nét sầm muện vốn có cũng phai nhạt đi nhều.

“Cậu Trầ, đầu là người con của mảnh đất Trung Châu, tôi có lời tâm huyết phải nói. Cây cao đón gió lớn, hơn nửa năm nay, nhà họ Dương, thật sự rất khó khăn...”

“Ba tỉnh bao vây tấn công, cho dù ở Trung Châu chúng tôi như mặt trời ban ngày, cũng lực bất tòng tâm. Thật không ngờ, không ngờ... Tiểu Hề lại có thể mời cậu đến đây, đúng là được thần tiên cứu giúp!”

Dương Hồng ở bên cạnh cũng vô cùng phấn khích, Trần Thái Nhật thẳng tay đánh Phó Vân Đào trọng thương, hơn nữa còn khiến ông ta không thể ngóc đầu lên nổi trong giới siêu giàu có của năm tỉnh.

Đối với Dương Hồng mà nói, đây là báo được thù lớn!

Về mặt Dương Vệ Đông chân thành, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật đầy cảm kích.

“Cậu Trần, đại ân nhất định phải báo đáp, nhà họ Dương chúng tôi dẫu sao cũng là gia đình giàu nhất Trung Châu, tuyệt đối không vô duyên vô cớ nhận ân huệ từ người khác! Đây là tấm thẻ có một tỷ tệ, coi như chút lòng thành”.

“Gia chủ Dương, tôi không thiếu tiền”.

Đối phương sững sờ, như chợt hiểu ra điều gì, vội gật đầu.

“Phải phải, đưa tiền thì hơi thô tục, như này đi, nhà họ Dương chúng tôi cất giữ hai bức tranh của thầy Thất Bách Thạch, rất có giá trị sưu tầm, tôi liền dứt khoát tặng...”

“Tôi cũng không thiếu tác phẩm nghệ thuật, một hai trăm bức cũng có”.

Dương Vệ Đông lại ngây người.

Dương Hồng đứng sau gia chủ, sắc mặt xanh mét, dáng vẻ như sắp khóc tới nơi.

Sao tình cảnh này lại quen thuộc tới vậy...

Trần Thái Nhật cũng đang tự hỏi, nhà họ Dương đúng là huyết thống lưu truyền mà, đến cả phong tục tặng quà cũng y chang, liên miên không dứt.

Nghĩ một lát, Trần Thái Nhật đi thẳng vào vấn đề

“Gia chủ Dương, thật ra lần này tôi đến thành phố Minh Dương, còn có một mục đích quan trọng khác, chính là muốn nhờ cậy vào nhân lực và tài nguyên của nhà họ Dương”.

Dương Vệ Đông nghiêm túc hỏi: “Cậu Trần là đang chuẩn bị...?”

“An Thành chúng tôi, sớm muộn cũng sẽ trở thành một trong những thành phố lớn mạnh nhất cả nước, muốn mở rộng kinh doanh ở tỉnh, thời điểm ban đầu, kinh nghiệm không đủ, mong nhà họ Dương có thể dẫn dắt chúng tôi”.

Nghe vậy, vẻ mặt Dương Vệ Đông hơi hoài nghi, liếc nhìn nhắc nhở.

“Ý của cậu Trần, chẳng lẽ là muốn thu mua cổ phần sản nghiệp của nhà họ Dương tôi?”

Trần Thái Nhật lắc đầu, từ tốn nói.

“Không phải vậy, một tỉnh lớn thế này, chuyện làm ăn buôn bán, một nhà các ông cũng không làm nổi, đối với thị phần và ngành nghề khác, nhân tài dưới trướng tôi sẽ cạnh tranh công bằng, đi đâu còn thiếu chính là một con đường để tiến vào”.

Dương Vệ Đông suy nghĩ chốc lát, sau đó khẽ gật đầu.

Nếu nói một nhà có thể thôn tóm toàn bộ thị trường kinh doanh, buôn bán của một thành phố, thậm chí là cả một tỉnh, đó là mơ ước viễn vông, Trần Thái Nhật chẳng qua chỉ muốn có cơ hội cạnh tranh mà thôi.

“Cậu Trần yên tâm, hoàn toàn không có vấn đề gì, công nghiệp của An Thành muốn tìm người, làm việc, mua đất, đăng ký công ty, mua nhà, đều có thể liên hệ trực tiếp với Dương Hồng, tôi sẽ sắp xếp mọi chuyện thuận lợi nhất có thể”.

Nói xong, Dương Vệ Đông lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp cá nhân.

“Cậu Tr ần, đây là danh thiếp cá nhân của tôi, nếu có việc gì c ần, có thể gọi điện cho tôi! Ngoài ra, phía sau có mấy món quà nhỏ, tôi sẽ bảo Dương H ồng lập tức gửi cho cậu”.

Tr ần Thái Nhật kh ẽ gật đ ầu, nhếch môi.

Thói quen thừa nước đục thả câu này của nhà họ Dương đúng là di truyền.

...

Sau khi ra khỏi văn phòng, Tr ần Thái Nhật đi thẳng đến sảnh lớn, nơi tập trung đám tinh anh của An Thành, công bố quyết định của nhà họ Dương.

Đi ều này tương đương với việc chính thức tiến hành kế hoạch tiến quân vào thành phố Minh Dương của những gia đình giàu có tại An Thành.

Con đường trở thành thế lực giàu nhất của Trung Châu mở ra, những người ở đây đ ều là kẻ thông minh, phần sau đ ều phải dựa vào nỗ lực của bản thân, nếu chuyện buôn bán làm không tốt, vậy thì cứ an phận ở An Thành, đừng bước ra ngoài.

Gia chủ ba nhà g ồm nhà họ Vi, nhà họ Hà và nhà họ Chu, vẻ mặt bừng bừng, cùng nhau bàn bạc bước chuẩn bị tiến quân vào thị trường, tiếng tranh luận vang vọng khắp sảnh lớn.

Những người ưu tú khác cũng dựa theo chỉ dẫn phân công của Tr ần Thái Nhật, đi tìm kiếm cơ hội ở các hiệp hội doanh nghiệp.

An Thành đã vươn cánh tay đến trung tâm của tỉnh Trung Châu, chỉ chờ tích lũy đủ.

Tiêu Mai và Phùng Linh Nguyệt theo sát Tr ần Thái Nhật, một bước không rời.

Phùng Linh Nguyệt ngoan ngoãn hỏi: “Ông chủ, tiếp theo chúng ta làm gì, khi nào sẽ về An Thành?”

Trần Thái Nhật khẽ lắc đầu: “Chưa cần quay về vội, nhà họ Thẩm chúng ta cũng cần có căn cứ ở An Thành, hai người cùng tôi đi xem thử, dạo quanh mấy tòa văn phòng, chọn một nơi tốt”.

Đúng lúc này, Dương Hồng tươi cười từ bên cạnh đi tới, trên tay cầm một cái hộp.

“Cậu Trần, gia chủ bảo tôi tặng cậu vài món quà nhỏ, đây là một trong số đó, cậu nhận lấy trước đi”.

Vừa mở hộp ra nhìn, bên trong lại là một chiếc chìa khóa xe.

Nhìn theo hướng Dương Hồng chỉ, Trần Thái Nhật liếc mắt ra ngoài.

Ngoài cửa tòa nhà trụ sở của tập đoàn Dương Thị, một chiếc xe thể thao hình giọt nước đang đậu ở đó.

Kính xe đen bóng, thân xe thon dài, mũi xe hình tổ ong, bốn bánh cao ngang người, tràn đầy uy lực.

Bugatti veyron, bốn mươi bảy triệu tệ một chiếc!

Tiêu Mai đứng sau Trần Thái Nhật, nhẹ nhàng mỉm cười, nói: “Biển số xe khá đẹp”.

Ừ, khá đẹp.

Trung A66666...

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: Cháu Lấy Hết

So với thành phố Minh Dương thì Trầnn Thái Nhật vẫn thích không khí của thành phố nhỏ như An Thành hơn.

Yên tĩnh, thoải mái, có hơi người.

Nhưng thành phố lớn cũng có sức hấp dẫn riêng, đó là sức sống d ãi dào.

Xe cộ qua lại như mắc cửi, các thanh niên nam nữ thời thượng đi dạo ở đường đi bộ, nói chuyện công việc và tình yêu.

Trầnn Thái Nhật dẫn theo Tiêu Mai và Phùng Linh Nguyệt, sau khi ra khỏi khách sạn năm sao mà nhà họ Dương sắp xếp, liền bước lên chiếc Bugatti Veyron mới cóng.

Động cơ g ãn lên, chiếc xe chậm rãi tiến vào trục đường chính của thành phố, mỗi khi qua một cái ngã rẽ lại thu hút sự chú ý.

Lúc dừng ở một ngã tư, một đám thanh niên đứng ở phần đường dành cho người đi bộ ở ngã rẽ, còn xuýt xoa tán thưởng chiếc xe.

“Ồi vãi! Chiếc xe này giá hơn bốn mươi triệu tệ đấy, không ngờ hôm nay lại nhìn thấy nó thật!”

“Mau chụp ảnh cho tôi với, mau lên, không đèn lại chuyển sang màu xanh mất”.

“Ch ờng ơi! Lúc nào thì anh mua chiếc xe này cho em?”

“Đừng gọi anh là ch ờng, em đổi cái đ ầu khác bình thường hơn đi”.

“Người ng ắ trong xe là ai nhĩ? Liệu có phải là ngôi sao nào không?”

“Tránh xa chút đi! Nhỡ xước tý sơn là tiền thưởng cuối năm của anh cũng đi tong đấy!”

Nghe những lời bàn tán bên ngoài, Trần Thái Nhật vẫn vô cùng bình tĩnh.

Thanh niên nhìn thấy xe sang mà tò mò, kích động, đây là chuyện tốt.

Nếu con người không có mục tiêu phấn đấu lên cao hơn thì chẳng phải cuộc đời vô cùng ảm đạm tăm tối sao?

Nhìn gương chiếu hậu trong xe.

Phùng Linh Nguyệt ngồi ở hàng ghế sau, đang cẩn thận và nghiêm túc lau con dao găm trong tay.

Còn Tiêu Mai ngồi rất ngay ngắn, vẻ mặt hiền hòa, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh, ung dung.

Ngồi trong chiếc xe sang trị giá hơn bốn mươi triệu tệ mà vẫn có thể yên tĩnh như vậy, xem ra Tiêu Mai cũng là một người phụ nữ từng trải.

Chiếc xe nhanh chóng đến một khu bất động sản ở giữa trung tâm thành phố Minh Dương.

Minh Hòa Phủ Đệ.

Vị trí nằm bên cạnh khu vực thương mại lớn nhất thành phố Minh Dương, bán cả biệt thự và các tòa nhà cao tầng.

Cả khu dân cư được bao quanh bởi một dải cây xanh nhân tạo hình tròn cao năm mét, vừa có được phối cảnh thương mại đẹp nhất thành phố Minh Dương, vừa có được sự yên tĩnh giữa phố xá ồn ào.

Nhìn bên ngoài có vẻ rất vừa mắt, Trần Thái Nhật không lái xe vào, mà đỗ ở bãi đỗ xe bên đường gần văn phòng kinh doanh.

Ba người đi bộ, vừa thưởng thức phong cảnh của khu dân cư, vừa bước vào trong.

Ở gần lối vào bãi đỗ xe, một tên bảo vệ mặc đồng phục hấp tấp chạy tới.

“Chào anh, anh đến xem nhà sao?”

Trần Thái Nhật mặc quần áo bình thường, nhìn không có gì nổi bật, nhưng hai người đẹp phía sau anh ai cũng có nét đẹp riêng, bảo vệ liếc nhìn một cái, cảm thấy đây hẳn là một vị khách sộp.

“Ừ, dẫn chúng tôi vào trong đi”.

Tên bảo vệ cầm bộ đàm lên vẻ rất chuyên nghiệp: “Ba khách VIP đến xem nhà, tiếp đãi chu đáo nhé”.

Ở cổng bãi đỗ xe dựng một tấm biển lớn, Tiêu Mai ngẩng đầu lên nhìn.

“Khu bất động sản này là của nhà họ Dương”.

Trần Thái Nhật liếc nhìn, quả nhiên trên đó viết tám chữ to “Tập đoàn khai thác phát triển Dương Thiên”.

“Chẳng sao cả, cũng vẫn phải trả tiền mà”.

Dưới sự dẫn đường của bảo vệ, ba người vừa vòng qua bãi đỗ xe để vào trong.

Ầm ầm ầm!

Đột nhiên, một chiếc xe to lớn nặng nề phanh gấp ở cổng bãi đỗ xe.

Là Roll-Royce Phantom phiên bản cao cấp nhất, còn quét một lớp mạ vàng rất ngông nghênh.

Cả chiếc xe chẳng khác gì một cục gạch vàng to lớn, tỏa sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Cạch.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc vest trắng, đế râu lún phún bước từ trên xe xuống, nhìn không đến bốn mươi tuổi, ánh mắt sắc sảo, nhìn ai cũng có vẻ kiêu ngạo.

Một người phụ nữ điệu chảy nước, trang điểm rất đậm, hai mươi tuổi mà như hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, giữa trời đông giá rét mặc chiếc váy ôm ngắn, khoác áo ngoài lông chồn trắng, cũng xuống xe cùng.

“Ôi, sếp Hình! Anh đến rồi à?”

Tên bảo vệ thấy người kia, ánh mắt lập tức sáng rực lên, lập tức ngó lơ ba người Trần Thái Nhật, qua bên kia chào hỏi ân cần.

“Ha ha, nhóc con, có mắt nhìn đấy”, người đàn ông mặc vest trắng cười đắc ý nói.

“Tất nhiên rồi ạ, ông chủ lớn Hình Siêu đến văn phòng kinh doanh của chúng tôi mua nhà đúng là ông đến nhà tôm mà! Lần trước anh đã mua một căn biệt thự, hôm nay đưa vợ đến xem ạ?”

Hình Siêu mỉm cười, ra vẻ thần bí, nhỏ giọng nói: “Lần này tôi đưa bà đến, lần trước tôi mua nhà cho bà cả, cô ấy không vui, cứ đòi tôi cũng phải mua một căn cho cô ấy nữa, ha ha!”

Tên bảo vệ rất biết phối hợp, ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ giơ ngón tay cái lên.

Phùng Linh Nguyệt ở đằng sau ngửa hết cả mắt.

“Này anh bảo vệ, anh có đưa chúng tôi vào nữa không vậy?”

Tên bảo vệ quay lại, đánh giá ba người Trần Thái Nhật.

“Văn phòng kinh doanh ở bên kia, mời cô cứ tự nhiên, tôi đây còn có khách hàng quan trọng mà sếp tổng dặn dò”.

Phùng Linh Nguyệt trợn mắt, đang định nổi bão.

Tiêu Mai đứng ở bên cạnh khuyên: “Em Nguyệt, đừng chấp bọn họ, dù sao cũng không xa lắm”.

Lúc này, Hình Siêu vênh vác mới chú ý đến hai người đẹp mỗi người một vẻ đứng gần đó, hai mắt hắn lập tức sáng lên, lại nhìn Trần Thái Nhật đứng bên cạnh, tỏ vẻ khinh bỉ.

Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, đồ trai bao”.

Nói xong, hắn móc năm tờ tiền đỏ chót trong túi quần ra, rất khí thế ném vào tay tên bảo vệ.

“Đi, cậu dẫn đường! Hôm nay xem có căn nào trên một trăm tám mươi mét vuông không!”

“Ok anh!”

Tên bảo vệ nở nụ cười nịnh nọt, chìa tay ra rồi đi trước dẫn đường.

Hình Siêu mặc vest trắng dẫn theo cô bồ nhí trang điểm đậm, vừa dùng đưa chiếc chìa khóa xe Roll-Royce trong tay vừa ngâm nga một bài hát, cất bước rời đi.

Lúc đi qua Phùng Linh Nguyệt và Tiêu Mai, hắn không nhìn được nhìn thêm cái nữa, bị cô bồ nhí véo mạnh một cái.

Trần Thái Nhật đứng ở bên cạnh, vẻ mặt rất bình thản.

Dưới sự dẫn đường của tên bảo vệ, Hình Siêu đi qua chỗ Trần Thái Nhật đứng, còn khẽ lắc đầu, miệng phát ra tiếng chặc chặc.

Trần Thái Nhật cau mày, nghĩ một lát rồi chìa cánh tay phải ra.

Phùng Linh Nguyệt còn chưa kịp có phản ứng, Tiêu Mai đứng ở bên cạnh đã hơi đỏ mặt, nhưng vẫn bước lên trước, nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay Trần Thái Nhật.

Thế này mới đúng tác phong của người đi xem nhà chứ.

Trần Thái Nhật nhếch mép, cũng đi theo tên bảo vệ ở phía trước.

...

Văn phòng kinh doanh có không gian rộng lớn, phải đến bốn năm trăm mét vuông, trang hoàng lộng lẫy, bật nhạc nhẹ cổ điển, cho thấy phẩm chất của khu dân cư cao cấp.

Trần Thái Nhật khoác tay Tiêu Mai, lượn quanh mô hình ngấm ngĩa thật kĩ, thỉnh thoảng lại thảo luận với Phùng Linh Nguyệt xem căn nhà nào nhìn thuận mắt.

Đúng, là cuộc thảo luận của ba người.

Không có nhân viên bán hàng nào đi cùng.

Chỉ có một cô lao công nhìn có vẻ chăm chỉ chất phác, đang đứng lau bụi trên mô hình bên cạnh.

Bởi vì bây giờ là buổi trưa, cũng chỉ có ba cô nhân viên đang trực.

Ba người mặc đồng phục giống nhau, trang điểm nhẹ, mỗi người một vẻ, nhan sắc cũng coi như đạt chuẩn.

Hình Siêu vừa bước vào, ánh mắt cả ba người đều tỏa ra ánh sáng như sói đói vồ thịt, giày cao gót bầy sẵn tư thế chạy nước rút một trăm mét.

Ba người xô đẩy nhau, như bày ong chen đến trước mặt Hình Siêu.

“Sếp Hình! Anh lại đến mua nhà nữa sao?”

“Sếp Hình, lần trước là tôi tiếp đón anh, lần này vẫn để tôi phục vụ anh nhé?”

“Hai người các cô đừng có quá đáng, rõ ràng bây giờ đến lượt tôi chứ!”

“Đến lượt cô thì sao chứ? Chẳng phải bên kia còn có hai người dẫn em gái đến xem nhà sao? Cô đi tiếp đón bọn họ đi!”

“Đừng đánh trống lảng với tôi, khu dân cư này làm gì có giá thấp, đây là Minh Dương, phải hai mươi nghìn tệ một mét vuông, bọn họ mua được chắc? Mau cắt đi, nếu không tôi sẽ nói với giám đốc!”

Thấy ba cô nhân viên bán hàng sắp đánh nhau đến nơi, Hình Siêu liền quay đầu nhìn Trần Thái Nhật, nở nụ cười đắc ý.

“Đừng cãi nhau nữa, hôm nay ai phục vụ khiến tôi hài lòng, tôi sẽ đặt tiền cho người đó, tôi nói là giữ lời”.

Hắn vừa hét lên, ba cô nhân viên liền trở nên hăng như gà chọi.

Họ chẳng thèm quan tâm đến cô bồng nhí mặt bự phấn bên cạnh, ai cũng ồng ọ, luôn miệng gọi “anh Hình ơi anh Hình”.

Cô vóc dáng đầy đà uốn éo hết cỡ.

Cô thì giọng nói ồng ọ, cô thì ánh mắt sùng bái.

Ghê nhất là một cô nàng tóc ngắn, còn to gan khoác cánh tay Hình Siêu, khẽ lắc lắc, nói đầy mờ ám.

“Anh Hình, bọn họ chẳng xinh bằng em, anh thấy đúng không? Hay là tan làm anh chờ em, chúng ta đi dạo phố nhé, hôm nay anh mua căn to không?”

Nụ cười trên mặt Hình Siêu như sắp nở hoa.

“Căn kia đi, một trăm tám mươi mét vuông, biệt thự đôi. Anh thích yên tĩnh, có mỗi một hàng xóm càng tốt, sân phải làm cho anh to chút, cũng phải có ưu đãi giảm giá đấy nhé!”

Cô nhân viên bán hàng tóc ngắn cười tươi roi rói, nếu bán được căn này thì hoa hồng phải được mấy chục nghìn tệ.

“Anh Hình! Chuyện nhỏ thôi, anh cứ yên tâm đi. Nào nào, em dẫn anh đi xem căn mẫu”.

Vừa nghe có căn mẫu, Trần Thái Nhật ở xa xa liền hỏi một câu.

“Dẫn cả chúng tôi đi xem với, căn ở trên đảo Hồ Tâm ấy”.

Trong số ba cô nhân viên bán hàng, cô nàng có giọng nói ồm ồm quay đầu liếc Trần Thái Nhật một cái, “xì” một tiếng, rồi lại bắt đầu vây lấy Hình Siêu.

Ánh mắt Hình Siêu tỏ vẻ vô cùng hưởng thụ.

Hắn nhìn Trần Thái Nhật không khác gì nhìn một thằng ngốc.

Trái ôm phải ấp, ba người đẹp mặc đồng phục xúm lấy hắn, xoay người chuẩn bị ra ngoài xem căn mẫu.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn xung quanh một cái, thấy cô lao công vẫn đang lau mô hình.

“Cô ời!”

“Hả? Cậu có việc gì sao?”

“Cô làm việc ở đây, nếu cô bán được nhà thì có hoa hồng không?”

Cô lao công tháo khẩu trang, vẻ mặt khù khờ, một lúc sau mới tỉnh táo lại, gật đầu.

“Ông... ông chủ, cậu muốn mua thật sao?”

Trần Thái Nhật gật đầu đáp: “Vâng, ở trên đảo Hồ Tâm này”.

Vừa nghe thấy thế, ba cô gái bán hàng đang vây quanh Hình Siêu cũng không khỏi dừng chân, nhìn về phía mô hình với ánh mắt hoài nghi.

Cô lao công có vẻ hơi căng thẳng, nói cũng lắp bắp: “VẬY... ông chủ... trong các căn biệt thự từ số 25 đến số 30, cậu chọn căn nào?”

Trần Thái Nhật lắc đầu, ngón tay vẽ một vòng.

“Cháu lấy hết cả đảo này”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: Đàn Ông Trẻ Tuổi Không Chín Chắn

Trần Thái Nhật vung tay một cái, tất cả mọi người đều há hốc miệng.

Cô lao công đánh rơi cả chiếc khăn lau trong tay, bỗng chốc rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân.

Tôi là ai?

Đây là đâu?

Tôi đang làm gì?

Sững sờ một lát, cô lao công mới hỏi lại với giọng điệu không thể tin được: “Ông chủ, vừa rồi cậu nói gì cơ?”

“Cháu nói là cháu lấy hết cả sáu căn biệt thự trên đảo, cô đưa bọn cháu đi xem căn mẫu nhé”.

Ba cô nhân viên bán hàng đứng cách đó không xa, đang xun xoe dẫn Hình Siêu đi tham quan căn mẫu, vốn mới chỉ chuẩn bị bước một chân ra khỏi cửa văn phòng kinh doanh.

Đột nhiên họ trở mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng kinh hãi.

Cô gái tóc ngắn kia đã sắp đu cả lên người Hình Siêu, giọng nói hơi run rẩy, hét lên với Trần Thái Nhật bằng giọng nói không tin tưởng lắm.

“Này anh, ban ngày ban mặt anh đừng đến văn phòng kinh doanh chúng tôi đùa thế chứ, cô ấy còn phải quét dọn vệ sinh nữa”.

Cô nhân viên giọng ồm ồm kia cũng đứng bên cạnh hòa theo: “Phải đấy, phải đấy, anh còn chưa thèm xem bảng giá cơ mà, đừng gây rối ở đây nữa. Sếp Hình, đây là cái đuôi anh dẫn đến à?”

Hình Siêu mặc vest trắng vẻ tiêu sái, vừa rồi hắn đứng là cũng hơi hết hồn, bây giờ nghe hai nhân viên giải thích, sự kinh ngạc trong lòng cũng tạm thời lắng xuống, khuôn mặt lấy lại vẻ tự tin.

“Không phải đâu, nhân viên công ty chúng tôi đều rất thật thà, chẳng có ai thích chém gió cả, chắc là tên nhà quê nào đó ở nơi khác đến, tưởng nhà ở thành phố Minh Dương hai nghìn tệ một mét vuông!”

“Phải đấy, phải đấy!”, cô nhân viên bán hàng có vóc dáng đầy đặn cũng cười phụ họa.

Mấy người này hoàn toàn không tin lời của Trần Thái Nhật, chỉ coi như anh lừa đảo.

Nhất là Hình Siêu, vốn dĩ hắn đang hưởng thụ đãi ngộ siêu VIP một khách ba nhân viên ở văn phòng kinh doanh, hắn sẽ không để bất cứ ai cướp mất vinh hạnh này.

Hắn ra dáng bậc bệ trên đàn anh, dáng vẻ ung dung và tiêu sái, đến trước mặt Trần Thái Nhật.

“Này cậu em, làm người vẫn nên khiêm tốn chút, đây là thành phố Minh Dương của Trung Châu, nằm trong top năm mươi thành phố lớn của cả nước đấy!”

“Đây là khu dân cư cao cấp nhất của cả Minh Dương, một ngôi nhà cao tầng cũng có giá hơn hai triệu tệ!”

“Nhìn tuổi tác của cậu, chắc là vẫn phải đến ngân hàng xin vay tiền, cậu với vợ trả tiền lãi hàng tháng thì mệt lắm, mỗi tháng phải mất năm sáu nghìn tệ! Đừng tự gây áp lực quá lớn cho bản thân, nghe anh đây đi”.

Tiêu Mai đứng ở bên cạnh, thấy đối phương hiểu lầm mình và Trần Thái Nhật là vợ chồng, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng, gò má ửng hồng, đôi mắt như nước hồ mùa thu nhìn về phía Trần Thái Nhật, dường như sợ anh tức giận.

Trần Thái Nhật chẳng thèm quan tâm, neho mắt lại, nhìn Hình Siêu như nhìn một thằng ngu.

“Muốn mua thì cứ mua của mình đi, đừng chõ mũi vào chuyện của tôi”.

Câu nói này khiến sắc mặt Hình Siêu thoát cái sầm xuống.

“Thằng nhãi thối tha, cậu ăn nói kiêu gì đấy? Tôi có lòng tốt nói cho cậu biết, mà cậu dám tỏ thái độ này với tôi sao? Cậu có biết tôi là ai không?”

“Không biết”.

Hình Siêu suýt nữa thì bị tức chết, sắc mặt ngày càng khó coi, lửa giận trong mắt cũng ngày càng lớn hơn.

“Tôi nói cho cậu biết! Nhà thầu của khu bất động sản này chính là bố tôi đấy! Nhà chúng tôi có ít nhất bốn tòa nhà cao tầng ở khu này! Cậu không tưởng tượng nổi mối quan hệ của tôi ở đây đâu!”

Ba nhân viên bán hàng kia cũng nói hùa theo.

“Phải đấy, trông anh cũng đẹp trai, nhưng phải học cách làm người đi. Sếp Hình rất thân với giám đốc kinh doanh của chúng tôi, nếu anh móc nối được quan hệ với anh ấy, có khi chúng tôi có thể giảm giá chút cho anh”.

“Học tập sếp Hình nhiều vào, đây mới gọi là người thành công, căn biệt thự trước đó đã được công ty giảm giá tròn 2%, là tám mươi nghìn tệ đấy! Chắc bằng tiền lương một năm của anh chứ gì!”

Mấy người kẻ xướng người họa, lúc thì dạy Trần Thái Nhật làm người phải khiêm tốn, lúc thì nói phải nhân cơ hội móc nối với Hình Siêu, mời điều thuốc có khi lại được giảm giá.

Cô nhân viên bán hàng có vóc dáng đầy đà kia còn đi lạc đề, nói chuyện với Tiêu Mai.

“Chị ơi, chị xem chừng chị đi, còn trẻ quá, chưa chín chắn...”

Phùng Linh Nguyệt đứng sau lưng Tiêu Mai, nếu như ánh mắt có thể đánh người thì cô ấy đã đánh cho con ranh ăn nói lung tung này vêu mớ r ồi.

Khuôn mặt Tiêu Mai nhanh chóng đỏ bừng như quả táo.

Nhìn đám người trước mặt, Trần Thái Nhật không khỏi nhú mào.

Anh quay đầu nhìn cô lao công bị ba nhân viên bán hàng chèn sang bên cạnh, tay chân lóng ngóng.

Trên tấm thẻ của bộ đồ phục ghi mấy chữ Lý Hồng Mai.

“Cô Lý, cô có biết quẹt thẻ không?”

Cô lao công Lý rùng mình, lưng bỗng ưỡn thẳng lên.

“Biết! Trước kia giám đốc từng đào tạo lúc tiếp thị toàn diện!”

“Cô đi lấy máy quẹt thẻ đến đây đi”.

Sắc mặt Hình Siêu ngày càng khó coi, Trần Thái Nhật rõ ràng là muốn khiến hắn mất mặt đây mà, hành động ra vẻ này sao hắn có thể nhịn được chứ?

“Oắt con, cậu ra vẻ đại gia trước mặt tôi cái gì hả? Tôi đặt cọc ở đây ít nhất là năm mươi nghìn tệ! Thẻ có mười nghìn, hai mươi nghìn thì đừng có lấy ra cho mất mặt!”

Trần Thái Nhật mặc kệ hắn.

Thái độ này càng khiến Hình Siêu điên tiết hơn.

Hắn tỏ vẻ miệt thị và khinh bỉ, nói đầy mỉa mai.

“Tôi từng trải hơn cậu nhiều, nhìn quần áo là biết cậu là loại người gì, bớt ra vẻ trước mặt tôi đi!”

“Tôi nói trước, nếu hôm nay cậu có thể mua được hơn hai trăm mét vuông thì tôi sẽ quỳ xuống gọi cậu là anh trước mặt mọi người luôn!”

Hình Siêu không phải là kẻ ngu ngốc, khu bất động sản này đầu thuộc dạng khủng, cho dù là nhà ở thì cũng phải trên một trăm hai mươi mét vuông, ít nhất hơn hai triệu bốn trăm nghìn tệ.

Tuy Trần Thái Nhật nhìn không có gì nổi bật, nhưng có khi đến mua nhà để lấy vợ thật, nên Hình Siêu ăn nói cũng dè chừng.

Hai trăm mét vuông thì bằng diện tích của một căn biệt thự rồi.

Biệt thự ở khu dân cư này có giá lại càng cao, bởi vì còn có cả sân, nên phải ba mươi nghìn tệ một mét vuông.

Hai trăm mét vuông là sáu triệu tệ rồi!

Khuôn mặt Hình Siêu tỏ vẻ tôi biết tổng rồi, chìa tay định vỗ vai Trần Thái Nhật.

“Nếu cậu chịu cúi đầu, để em gái cậu mời rượu và gọi tôi một tiếng anh Hình, thì tôi sẽ không chấp nhận nữa, còn bảo giám đốc Lưu ở đây giảm chút giá cho cậu, cậu thấy sao? Có phải tôi rất rộng lượng không?”

Dứt lời, ánh mắt Hình Siêu sắc soi Phùng Linh Nguyệt, tỏ vẻ thèm muốn.

Khuôn mặt Trần Thái Nhật vẫn không có bất cứ cảm xúc gì, né tránh bàn tay của hắn.

Đúng lúc này, cô lao công Lý mang chiếc máy quét thẻ tới.

“Ông... ông chủ, máy đây, cậu quét bao nhiêu?”

Trần Thái Nhật cũng biết sử dụng, anh lập tức cầm lấy máy quét thẻ, tự nhập số tiền và mật khẩu.

Tinh.

Âm thanh nhắc nhở tự động của máy quét thẻ vang lên.

“Thao tác thành công, số tiền quét thẻ là mười triệu tệ, xin hãy nhận biên lai, cảm ơn”.

Xung quanh bỗng im phăng phắc.

Khoảnh khắc này, không biết tại sao mà không có bất cứ ai lên tiếng.

Cả văn phòng kinh doanh lớn như vậy, nhưng chỉ có tiếng nhắc nhở máy móc của máy quét thẻ đang nhắc lại lần nữa.

Vẻ mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, đặt chiếc máy vào tay cô Lý mặt đã sưng sồ, rồi quay đầu nhìn về phía Hình Siêu.

“Tôi quét xong rồi đấy, quỳ đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: Giá Ưu Đãi

Khuôn mặt vốn đang tỏ vẻ miệt thị và khinh bỉ của Hình Siêu bỗng đông cứng lại.

Ba cô nhân viên bán hàng cũng đều sửng sờ.

Chỉ có cô lao công Lý là còn đang động đậy.

Ừ, tay đang động đậy.

Run rẩy đến mức không thể dừng lại được.

Mười triệu tệ!

Mà đây chỉ là tiền đặt cọc thôi!

Lúc này, tất cả mọi người mới hiểu một đi ầu.

Trần Thái Nhật không hề đùa.

Hình Siêu lấy lại tinh thần, đánh giá lại Trần Thái Nhật bằng ánh mắt kinh hãi, giọng nói không thể tin được.

“Cậu... cậu có mười triệu tệ sao?”

Trần Thái Nhật thực sự đã mất hết kiên nhẫn với hắn.

Hình Siêu lắc đầu, nhìn xung quanh, lúc phát hiện ba cô nhân viên bán hàng vốn đang vô cùng nhiệt tình nhìn mình với ánh mắt như trò cười, tim hắn li ền thót lại.

“Tôi... vừa nãy tôi chỉ nói thế thôi! Giữa nơi công cộng đông người này, cậu có tiền thì giỏi lắm chắc? Ra về cái gì chứ? Cậu dựa vào đâu mà bắt tôi quỳ?”

Hắn vừa dứt lời, một con dao găm sắc bén đã kề ngay trán.

Bị hơi lạnh trên mũi dao kích thích, giọng nói ngông cuồng của Hình Siêu lập tức im bật, cả người run bắn lên, không dám thở mạnh.

Phùng Linh Nguyệt đã mất kiên nhẫn từ lâu, cô ấy hơi nghiêng mũi dao, ngấm đúng vào mắt Hình Siêu.

“Chủ nhân bảo anh quỳ, tôi chỉ cho anh ba giây để suy nghĩ thôi đấy”.

“Một”.

Phịch.

Chân Hình Siêu nhũn cả ra, cứ thế quỳ phịch xuống đất.

Phùng Linh Nguyệt lướt dao qua tai và mắt hắn, giọng nói lạnh lùng.

“Anh nói xem, anh không cần tai trái hay là không cần mắt phải?”

Tốc độ phản ứng của Hình Siêu cực nhanh.

“Chị...”

“Hử?”

“Chị dâu...”

“Có gì nói nhanh!”

“Anh! Chị dâu! Mọi người tha cho tôi đi, là tôi lớn lối, tôi đáng bị sét đánh!”

Hình Siêu nói xong, nước mắt bắt đầu giàn giụa, bộ dáng còn thê thảm hơn bố chết.

Ánh mắt Phùng Linh Nguyệt tỏ vẻ vô cùng khinh bỉ.

Đúng là đờnhat gan.

Trần Thái Nhật quay đầu nói với cô lao công Lý: “Đừng lèm ẽn nữa, cô dẫn bọn cháu đi xem căn mẫu đi”.

Phùng Linh Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng, cất con dao găm đi.

Hình Siêu lập tức như được cứu từ địa ngục trở về, hai tay giơ lên cao, đập đầu rất khí thế.

“Cảm ơn đại ca tha mạng!”

Loại người không ra gì này, Trần Thái Nhật cũng không có tâm trạng để mắt đến.

Cô lao công Lý đi trước dẫn đường, Trần Thái Nhật cùng hai cô gái theo sau, sắp ra khỏi văn phòng kinh doanh.

Đột nhiên, tiếng cộp cộp vang lên, ba cô nhân viên bán hàng lao tới trước mặt họ với tốc độ như tên bắn, khuôn mặt ai cũng nở nụ cười vô cùng ngọt ngào.

“Chào anh! Tôi đã nhìn ra từ lâu rồi, anh mới là cậu ấm thực sự!”

“Phải đấy, hôm nay là ca làm của tôi, tôi có thể phục vụ anh một cách chuyên nghiệp nhất!”

“Cút hết sang bên cạnh cho tôi, tôi là trưởng nhóm, khách hàng quan trọng như vậy phải do nên tiếp đón, nếu anh đây không vui thì các cô có chịu trách nhiệm được không?”

Ba người tôi một câu cô một lời, giờ đủ trò để thu hút sự chú ý của Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật nhú mày.

“Để cô Lý đưa tôi đi là được rồi, các cô thì cút đi”.

Giọng nói lạnh lùng, khí thế tỏa ra, ba cô gái lập tức cảm giác được sự nguy hiểm, không khỏi cứng đờ người lại.

Lúc này, Trần Thái Nhật chẳng khác gì một thanh đao báu vô cùng sắc bén, dường như chỉ cần lại gần anh là sẽ bị tổn thương trí mạng.

Ba cô nhân viên bán hàng đã bao giờ gặp phải tình cảnh này, ai nấy răng va lập cập, vội vàng tránh ra.

Trần Thái Nhật thu lại khí thế, đang định rời đi.

Cô nhân viên tóc ngắn ở phía sau không cam lòng nói: “Cô ta không phải là nhân viên bán hàng chính thức, anh mà không mua từ tay chúng tôi thì không được giá ưu đãi đâu”.

Cô nhân viên có chất giọng ông ẹo cũng đứng bên cạnh thả mồi với giọng nói ngậy muốn chết.

“Anh nghĩ cho kĩ đi, nếu anh mua từ tay chúng tôi, sáu căn biệt thự thì ít nhất có thể xin giảm giá cho anh hơn trăm nghìn tệ đấy!”

Thấy bọn họ nói thế, khuôn mặt cô lao công Lý chất phác cũng tỏ vẻ do dự và phân vân, cuối cùng vẫn dừng bước, sắc mặt nghiêm túc giải thích với Trần Thái Nhật.

“Ông chủ, đúng là tôi cũng muốn nhận được tiền hoa hồng bán nhà, nhưng mấy người bọn họ nói cũng đúng, tôi... không có tiếng nói với giám đốc, không thể xin giảm giá cho cậu được, hơn trăm nghìn tệ cũng là số tiền lớn”.

Cô nhân viên bán hàng vốc người đẩy đà thấy thái độ yếu đuối của cô lao công, lập tức được đà lấn lướt.

“Phải đấy! Anh này, ai mà lại chê tiền chứ? Nếu anh muốn giá thấp nhất thì phải thông qua nhân viên bán hàng như chúng tôi, tôi có thể bảo giám đốc của chúng tôi... Ấy? Giám đốc đến rồi”.

Cô ta vừa nói xong, một người đàn ông mặc vest đi giày da, tóc xoắn, vội vàng đi từ ngoài cửa vào, vẻ mặt sốt ruột.

“Ba cô, cô Lý, mọi người có nhìn thấy...”

Cô nhân viên tóc ngắn về mặt vui mừng chạy đến trước mặt giám đốc giới thiệu.

“Này anh, đây là giám đốc của chúng tôi Phùng Vĩ, chỉ cần anh chốt kèo mua bán với chúng tôi thì tôi sẽ xin giảm giá cho anh ngay lập tức”.

Giám đốc Phùng Vĩ tỏ vẻ rất kỳ quái, đánh giá Trần Thái Nhật.

“Anh là... người vừa r ồi đến xem nhà sao?”

Cô nhân viên ồng ẹo vội vàng nói chen vào.

“Đúng đấy ạ! Anh Phùng, anh ta là khách sộp thực sự luôn, muốn mua sáu căn biệt thự cùng lúc! Nhưng bị cô lao công Lý Hồng Mai cướp mất mối r ồi, anh mau nói với anh ta, nếu không theo chúng tôi thì không mua được nhà với giá thấp đâu”.

Phùng Vĩ không quan tâm đến lời thúc giục gấp gáp của cấp dưới, sắc mặt đột nhiên tỏ vẻ cung kính.

“Xin hỏi anh là anh Trần đúng không? Chiếc xe đuôi 666 đỗ ở ven đường là của anh sao?”

Trần Thái Nhật chớp mắt.

“Phải thì làm sao?”

Sắc mặt Phùng Vĩ lập tức trở nên kích động.

“Anh Trần! Không ngờ anh lại đến văn phòng kinh doanh của chúng tôi, đúng là r ồng đến nhà tôm mà! Thế mà ba người các cô không thông báo với tôi, đúng là thất trách, trực ban cái kiểu gì đấy? Trừ hết tiền thưởng chuyên c ần!”

Ba cô nhân viên vừa nghe thế thì há hốc miệng.

Trần Thái Nhật thấy giám đốc đã đến, bèn hỏi.

“Anh là giám đốc à? Anh đến đúng lúc lắm, tôi đã quẹt thẻ mười triệu tệ đặt cọc, hoa hồng lần này thì cho cô lao công, anh tính giúp tôi xem sáu căn biệt thự hết tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi quẹt nốt cho xong luôn”.

Phùng Vĩ vội vàng gạt đầu, hỏi rõ những căn mà Trần Thái Nhật nhìn trúng.

Trần Thái Nhật lấy thẻ ra, tùy ý hỏi: “Tổng cộng bao nhiêu?”

Phùng Vĩ cười tươi rói, giờ nắm ngón tay ra.

“Năm mươi triệu tệ à? Sáu căn mà, con số này hình như không đúng”, Trần Thái Nhật không khỏi cau mày.

Những căn biệt thự này đều có diện tích hơn hai trăm mét vuông, tính theo giá ba mươi nghìn một mét vuông thì mỗi căn phải mất sáu triệu, tổng cộng cũng chỉ hơn ba mươi triệu, chắc không phải tên giám đốc này định thụt anh một khoản đấy chứ?

Phùng Vĩ lắc đầu, nở nụ cười xin lỗi.

“Anh Trần, sáu căn biệt thự, diện tích một nghìn ba trăm mét vuông kèm vườn hoa, tổng cộng là năm triệu tệ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: Cảnh Báo Trước

“Anh vừa nói bao nhiêu tiền cơ?”, Trần Thái Nhật hơi ngây người.

Tiêu Mai ở bên cạnh cũng tỏ vẻ vô cùng khó hiểu, hỏi: “Giám đốc Phùng, có phải anh nói thiếu một số 0 không? Sáu căn biệt thự sao chỉ mất có năm triệu chứ?”

Phùng Vĩ trả lời một cách nghiêm túc, dường như không cảm thấy những lời mình nói có gì kỳ lạ.

“Tôi tính đúng mà, ba nghìn tám trăm năm mươi tệ một mét vuông, tổng cộng một nghìn ba trăm mét vuông, sáu căn biệt thự hết năm triệu lẻ năm nghìn tệ, anh là khách sộp nên năm nghìn tệ thì miễn”.

Tất cả mọi người có mặt đều mắt chữ A mồm chữ O, đến Hình Siêu đang quỳ cạnh mô hình, đập đầu hối lỗi với không khí cũng sững sờ cả người.

Có phải đầu óc giám đốc Phùng này có vấn đề không vậy?

Bán lung tung mà còn nói như đúng rồi ấy.

Thành phố Minh Dương tìm lời mất cũng không có căn nhà nào có giá dưới hai mươi nghìn tệ một mét vuông!

Hơn ba nghìn tệ một mét vuông là sao? Đây là bán nhà hay bán mô hình vậy?

Trưởng nhóm bán hàng tóc ngắn kinh ngạc tới nỗi tròng mắt như sắp rơi ra, vội vàng khuyen nhủ.

“Giám đốc Phùng! Anh đừng nói lung tung, văn phòng kinh doanh chúng ta làm gì có nhà rẻ như vậy, bảng giá ở ngay trên bàn đây, anh nói lung tung như vậy các khách hàng khác sẽ đến đòi trả nhà mất!”

“Phải đấy, phải đấy, có phải anh bị sốt không vậy?”

Nghe cấp dưới bàn tán, sắc mặt Phùng Vĩ ngày càng khó coi, lập tức lên tiếng quở trách.

“Các cô thì biết cái quái gì! Người khác thì đương nhiên là giá hơn ba mươi nghìn một mét vuông, anh Trần đến thì phải khác chứ!”

“Tôi nói cho các cô biết, hiện giờ các văn phòng kinh doanh lớn trên toàn thành phố Minh Dương, chỉ cần thấy xe của anh Trần thì đều giảm giá 90%!”

Ba cô nhân viên bán hàng sắp khóc đến nơi.

Trước giờ bọn họ chưa từng thấy ai chơi như vậy cả.

Bây giờ nhà ở không nhiều, có thể mua với giá rẻ hơn mười nghìn tệ đã là có quan hệ tốt lắm rồi, cho dù là họ hàng của tổng giám đốc thì nghe nói cũng chỉ được giảm 5%, tức là một trăm tệ thì tính chín mươi lăm tệ.

90% là cái quái gì chứ?

Cho dù dỡ hết mấy căn biệt thự đó, chỉ bán cốt thép bùn lầy thì cũng phải hơn cái giá đó.

Trần Thái Nhật cuối cùng cũng hiểu ra.

Các khu bất động sản ở tỉnh mà nhìn thấy anh thì sẽ giảm giá 90% sao?

Nể mặt anh thật đấy, chào hỏi trong phạm vi toàn thành phố luôn.

Vậy thì chỉ có nhà họ Dương mới có thể làm được chuyện này.

Gia tộc giàu có hàng đầu ở tỉnh Trung Châu, có lẽ trong mắt Trần Thái Nhật thì chẳng là gì.

Nhưng ở địa phương, thế lực của nó thực sự rất lớn, các vấn đề ăn ở đi lại của người bình thường hầu như đều thuộc tầm ảnh hưởng của nhà họ

Dương.

Ở tỉnh, nhà họ Dương là biểu tượng của sự quyền uy nhất, lớn mạnh nhất, không có doanh nghiệp nào dám không nể mặt nhà họ Dương.

Xem ra đây cũng là một trong những “món quà nhỏ” mà Dương Vệ Đông hứa sẽ tặng anh.

Để trả chút ân huệ cho anh, nhà họ Dương cũng bỏ ra một số vốn rất lớn.

Phùng Vĩ thấy Trần Thái Nhật vẫn chưa có phản ứng, hình như anh ta hơi lo lắng, nói với giọng gấp gáp.

“Anh Trần, anh đừng nghĩ là rẻ, chúng tôi chỉ có thể bán được với giá như vậy thôi, nếu còn bán đắt nữa cho anh thì cấp trên sẽ đuổi việc tôi mất!”

Các nhân viên khác của văn phòng kinh doanh bỗng chốc cảm thấy tự nghi ngờ bản thân.

Đây là văn phòng kinh doanh sao?

Nhà khai thác phát triển mang tiếng ác bá đâu rồi?

“Môi trường và hạ tầng ở đây đều là tốt nhất, hơn nữa còn có thiết kế nội ngoại thất đầy đủ, chỉ cần xách vali vào ở. Nếu anh vào đây ở thì đúng là vinh hạnh rất lớn của chúng tôi!”

Đối phương có cả đồng lý lẽ, Trần Thái Nhật cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.

“Được rồi, đi xem căn mẫu trước đã”.

...

Trần Thái Nhật hiếm khi ra ngoài và có hoạt động giống người dân bình thường như mua nhà, nên tâm trạng anh rất thoải mái và nhàn hạ.

Giám đốc văn phòng kinh doanh Phùng Vĩ làm theo đúng yêu cầu của Trần Thái Nhật, thanh toán luôn hoa hồng của sáu căn biệt thự cho cô lao công Lý Hồng Mai, tròn mười nghìn tệ!

Lúc cần mười tập tiền mặt đỏ chót, cô lao công Lý rơi nước mắt, kích động vô cùng, lập tức quỳ xuống trước ba người Trần Thái Nhật, nhưng bị Tiêu Mai ngăn lại.

Một lần gặp gỡ, có người mất, có người được.

Trần Thái Nhật đứng trên đảo Hồ Tâm của khu dân cư ngắm cảnh.

Tuy đang mùa thu đông, nhưng trên đảo tròng một số loại cây thường xanh và cây phong, lá đỏ lá xanh chen nhau, nhìn vẫn đầy sức sống.

Sáu căn biệt thự độc lập, phân bố rải rác trên đảo, mỗi căn đều có ba tầng, tường ngoài là đá sa thạch kiểu Âu, phối với sân rất rộng, trong đó hai căn tốt nhất có cả hồ bơi.

Nhìn một lượt căn biệt thự mẫu, môi trường, bố cục, kiểu nhà, Trần Thái Nhật cảm thấy rất vừa ý.

Trần Thái Nhật vẫy tay, nói với Phùng Linh Nguyệt và Tiêu Mai.

“Hai cô chạy đi chạy lại với tôi suốt cũng vất vả, ưu tiên cho các cô trước, mỗi người chọn một căn đi”.

Hai người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Phùng Linh Nguyệt không ngờ Trần Thái Nhật lại tặng mình một món quà quý giá như vậy.

Còn Tiêu Mai thì thấy bất ngờ, dù gì thân phận hiện giờ của cô ta cũng chỉ được coi là một tôi tớ của Trần Thái Nhật.

Nhưng thực ra suy nghĩ của Trần Thái Nhật rất đơn giản, nhà thì không thể để không được.

Nhà họ Thắm một căn, nếu tiện thì anh và vệ sĩ thân cận Tề Vũ sẽ ở riêng một căn, bốn căn biệt thự còn lại chẳng lẽ để cho bám bụi.

Không bằng để hai cô gái có nơi ở chốn về

Nhưng nhìn vẻ mặt của hai người, hình như... hình như có gì đó sai sai.

Khuôn mặt Phùng Linh Nguyệt dần đỏ lên vì kích động, trông chẳng khác gì thiếu nữ lần đầu được nhận hoa hồng.

Tiêu Mai thì khác hoàn toàn, trên khuôn mặt dịu dàng và xinh đẹp tỏ vẻ phức tạp, có chút hoài nghi, ngại ngùng, lại hơi cảm động.

“Tôi muốn ở cùng một căn biệt thự với chủ nhân”.

“Tôi muốn ở cùng một căn biệt thự với anh Trăn”.

Hai người gần như đồng thời lên tiếng.

Nói xong, hai người nhìn nhau, ánh mắt kinh ngạc, sau đó sắc mặt đỏ bừng.

Trăn Thái Nhật sững sờ.

“Tại sao?”

Phùng Linh Nguyệt tỏ vẻ nghiêm túc, cố gắng khiến giọng nói mình thật bình thường: “Tôi là vệ sĩ thân cận của chủ nhân, cho dù sống ở tầng hầm thì cũng không được cách chủ nhân quá xa”.

Tiêu Mai hơi cúi đầu, không nhìn rõ vẻ mặt, giọng nói chậm rãi: “Bình thường việc ăn uống đi lại của anh đều phải có người lo liệu, em Nguyệt còn quá trẻ, chắc chắn tôi phải lo việc nhà hàng ngày”.

Ừ, nghe có vẻ đầu là lý do chính đáng.

Trăn Thái Nhật cảm thấy hơi khó hiểu: “Tùy các cô”.

Nhân lúc đang ở khu biệt thự, Trần Thái Nhật liền mở điện thoại, kết nối video với nhà họ Thẩm.

Thẩm Mộng Hàm như một cô bé tò mò, làm nũng bắt Trần Thái Nhật chụp chỗ này chỗ kia, còn chọn sẵn một phòng trong biệt thự làm phòng riêng của mình.

“Anh! Anh giỏi quá, chúng ta cũng có nhà ở Minh Dương rồi, yêu anh chết mất”.

Nghe giọng nói làm nũng của em gái, Trần Thái Nhật bất đắc dĩ lắc đầu.

Bố mẹ nuôi và Trần Thái Nhật nói chuyện về tình hình gần đây của nhà họ Thẩm, rất nhiều nhà giàu ở An Thành cứ định kỳ đến nhà họ Thẩm báo cáo, tặng quà, bây giờ cửa nhà họ Thẩm cứ nườm nượp.

Đúng lúc này, Tề Vũ đột nhiên chen vào cuộc gọi video.

“Ông chủ!”

“Tề Vũ, có chuyện gì sao?”

“Anh còn nhớ hacker máy tính Trình Duy Lực không?”

Sắc mặt Trần Thái Nhật nghiêm túc.

Trình Duy Lực?

Đương nhiên là nhớ chứ.

Anh ta nhìn như một người suốt ngày chỉ ru rú trong nhà, nhưng quả thực là cao thủ máy tính hàng đầu cả nước, sau đó nhờ cơ duyên mà đầu quân theo anh.

Trần Thái Nhật nhớ lại, hình như nhiệm vụ cuối cùng anh giao cho anh ta liên quan đến...

Danh sách tử sĩ!

Chẳng lẽ anh ta đã lấy trộm được danh sách tử sĩ của các nước lớn từ kho dữ liệu thật sao?

Cho dù Trần Thái Nhật đã đạt đến cảnh giới này, nhưng trong lòng vẫn khó tránh khỏi hơi kích động.

Tròn mười năm giết chóc ở biên cương, mỗi họa duy nhất chính là những kẻ khó nhân này.

Anh vội vàng hỏi.

“Rốt cuộc anh ta đã phát hiện ra gì vậy?”

Trong video, vẻ mặt Tề Vũ vô cùng nghiêm túc.

“Ông chủ, tuy Trình Duy Lực chưa trực tiếp lấy được danh sách tử sĩ của nước địch, nhưng anh ta đã gián tiếp đi đầu tra được dấu vết liên lạc trong một tuấn gầ đây của tử sĩ đang mai phục ở Hoa Hạ”.

“Nói tiếp đi”.

“Theo số liệu thì có hai tử sĩ nước địch ngày mai sẽ bí mật liên lạc, địa điểm là ở thành phố Minh Dương!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: Tử Sĩ Giấu Mình

Trần Thái Nhật sắp xếp cho Tiêu Mai trở về An Thành trước, đồng thời dặn dò em gái tiếp đón.

Đối với người không biết võ công thì tốt nhất không nên tham gia những hành động mang tính nguy hiểm như thế này.

Để đảm bảo tính bí mật, Phùng Linh Nguyệt đã trang bị cho bản thân đến tận răng.

Dao găm, phi tiêu độc, thuốc mê, lựu đạn gây choáng, dây thừng đàn hồi cao, quần áo đi đêm, áo chống đạn, cùng với hai khẩu súng lục và ba mươi băng đạn.

Về phần Trần Thái Nhật, anh chẳng có gì khác so với trước kia.

Anh mang theo một bộ bài poker, năm đồng tiền xu, và hai đôi găng tay cao su dùng một lần, cứ thế xuất phát.

Săn giết tử sĩ.

Đây gần như là việc quen thuộc nhất của Trần Thái Nhật trong mười năm nay.

Nhưng anh không ngờ lại có tử sĩ nước địch mai phục ở một thành phố trung tâm của Hoa Hạ như vậy.

Thông thường, binh lính trấn giữ bốn phía của Hội Trường Thành sẽ nghĩ cách để tiêu diệt thẳng tay hầu hết kẻ địch ở ngoài biên giới.

Cho dù có cá lọt lưới, để tránh truy sát, bình thường chúng cũng như chuột qua đường, chỉ dám trốn chui trốn lủi ở các thành phố gần biên giới hoặc các thôn làng xa xôi.

Khi TềVũ báo tin thành phố Minh Dương có tử sĩ, trong lòng anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Điều này cho thấy mấy chuyện bất thường.

Tử sĩ bình thường thâm nhập chủ yếu là để ám sát và phá hoại, nên thời gian ở lại cũng không dài, vào nhanh rút nhanh.

Tử sĩ nước địch ở thành phố Minh Dương chắc hẳn đã mai phục ở đây với nhiệm vụ dài hạn, nên mới cần liên lạc gì đó.

Nói cách khác, hai con chuột này có khả năng đã ở tỉnh Trung Châu một thời gian rất dài rồi.

Một điều khả nghi hơn nữa là, với trình độ giám sát Skynet của Hoa Hạ, bọn chúng có thể ở trong nước lâu như vậy mà không bị phát hiện, theo kinh nghiệm của Trần Thái Nhật, thì sợ rằng có nội ứng.

Họa trong còn đáng sợ hơn thù ngoài.

Tuy Trần Thái Nhật đang tạm thời nghỉ phép, nhưng gặp tình huống này, anh không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Vì sự an toàn của cả Cửu Châu Hoa Hạ, nhất định phải nhổ tận gốc đám người bản thổ này.

Chiều tối, Trần Thái Nhật dẫn theo Phùng Linh Nguyệt, đến địa chỉ mà TềVũ cung cấp.

Hộp đêm lớn nhất thành phố Minh Dương, quán bar Lai Mạn.

Cơ sở kinh doanh có ba tầng, diện tích lên tới mấy nghìn mét vuông, nằm ở khu thương mại trung tâm, tối nào cũng người đông như trẩy hội.

Hai người bước từ chiếc Bugatti Veyron xuống, còn chưa ra khỏi bãi đỗ xe của quán bar đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Trần Thái Nhật mặc một bộ vest bình thường, vẻ mặt tùy ý.

Phùng Linh Nguyệt vì che giấu vũ khí nên mặc một chiếc áo cánh dơi rộng rãi, nhưng vẫn không thể che được vóc dáng cao gầy yêu kiều.

Hai người khoác tay nhau giả làm người yêu, khiến mọi người bàn tán xôn xao.

“Ồi vãi! Đây là cậu ấm nhà ai thế, lái chiếc xe đắt tiền như vậy!”

“Thành phố Minh Dương cũng không có mấy chiếc đầu, cô bồ đi cùng xinh thế, đúng là có tiền có khác”.

“Đỉnh cao đời người mà!”

Trần Thái Nhật không quan tâm đến sự tò mò của mọi người xung quanh, anh giả vờ ôm eo Phùng Linh Nguyệt, nhỏ giọng dặn dò cô ấy.

“Tử sĩ có khả năng là người sở hữu những kỹ năng đặc biệt, ví dụ như bậc thầy hóa trang, nhưng nếu xác định đối phương có võ công thì chắc chắn là cao thủ hạng bốn trở lên, ở đây đông người, đừng tùy tiện ra tay”.

“Vâng, chủ nhân”.

Dưới sự hướng dẫn nhiệt tình của nhân viên phục vụ quán bar, hai người bước vào nơi ẩn giấu nguy hiểm này.

Vừa vào cửa, một luồng không khí nóng phả thẳng vào mặt.

Trong chiếc loa to phát ra nhịp trống mà DJ trên bục đang mix, nghe rất có tiết tấu.

Trên sàn nhảy, các nam thanh nữ tú mặc quần áo ngắn bốc lửa thời thượng, lắc lư điên cuồng theo tiết tấu và âm nhạc.

Bóng người đàn xen, Phùng Linh Nguyệt cảm thấy hơi căng thẳng, ánh mắt không ngừng quét qua đám người, hy vọng có thể tìm thấy hai bóng đáng khả nghi.

Còn Trần Thái Nhật lại rất ung dung, coi như mình đến dạo chơi quán bar thôi.

“Xin hỏi anh đi mấy người?”, một nhân viên phục vụ mặc đồng phục hầu nữ cười rất chuyên nghiệp, bước tới.

“Hai người, xếp chỗ cho tôi đi”.

“Vâng, xin hỏi anh muốn uống gì không ạ?”

“Chỗ các cô có gì?”

“Các loại rượu nổi tiếng cao cấp, cocktail, bia, các loại nước uống cái gì cũng có”.

“Ồ, thế cho hai ly trà”.

Nụ cười của cô phục vụ tắt lịm, sau đó mất hứng dẫn hai người vào chỗ.

Vị trí chỗ ngồi rất đẹp, tầm nhìn bao quát toàn cảnh.

Từ khi đi theo Trần Thái Nhật, đây là lần đầu tiên Phùng Linh Nguyệt làm nhiệm vụ kiểu này, cô ấy vừa hưng phấn vừa lo lắng. truyện đam mỹ

“Chủ nhân, người đàn ông đội mũ lưỡi trai kia hình như cứ giữ túi quần này giờ”.

“Hắn vừa ăn trộm ví của người khác thôi”.

“Hương ba giờ có một cô nàng xinh đẹp mặc quần soóc và áo ba lỗ, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi, vẻ mặt nghiêm trọng, hình như đang tìm người”.

“Đó là người đồng tính, đang tìm người giống mình mà thôi”.

“Hả? Nhưng... anh xem! Cô ta đang bắt chuyện với một người đàn ông kia”.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ thở dài.

“Tiểu Nguyệt, cô nhìn kĩ đi, đó là đàn ông mặc đồ phụ nữ... Đương nhiên anh ta phải tìm đàn ông rồi”.

Phùng Linh Nguyệt sững sờ, nhìn thật kĩ yết hầu và xương hông của đối phương.

“Thật là... loạn quá đi mất”.

Trần Thái Nhật bưng ly trà lên, khẽ nhấp một ngụm: “Cũng chỉ có ở nơi như này thì mới có thể giấu mình tốt nhất, thả lỏng mới có thể giữ bình tĩnh được, cô căng thẳng quá”.

Trong loa vẫn không ngừng phát ra nhịp trống điện tử đinh tai nhức óc theo tiết tấu.

Trong lúc không để ý, hai người đã ng ồi ở đây được hơn một tiếng.

Bây giờ đến lượt Phùng Linh Nguyệt không còn căng thẳng, nhưng Trần Thái Nhật lại d ần nhú mảy.

Nếu như liên lạc thì hiện giờ đang là lúc lượng người đông nhất, khách trong sàn nhảy và quán bar đã lên đến đỉnh điểm, theo lý mà nói thì hai con chuột kia phải có hành động rồi mới phải.

Lẽ nào tình báo nh ầm lẫn?

Trần Thái Nhật vẫn loại trừ khả năng này, dù gì trước giờ Tề Vũ đầu làm việc rất cẩn thận.

Trần Thái Nhật nhanh chóng suy nghĩ đủ loại khả năng trong đầu, ánh mắt cũng d ần trở nên chăm chú.

Phùng Linh Nguyệt thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh: “Chủ nhân, có khi nào tối nay bọn họ không đến không?”

Không có tiếng trả lời.

Phùng Linh Nguyệt cảm thấy khác lạ, liền nhìn về phía Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân?”

Ánh mắt Trần Thái Nhật đột nhiên run rẩy, anh chậm rãi đứng dậy.

“Cô đến nhà vệ sinh của quán bar soi gương trang điểm đi, nếu có một người phụ nữ hỏi xin khăn giấy thì dùng kim châm thuốc mê hạ gục cô ta trong vòng ba giây”.

“Hả?”

“Đừng hoảng, đi chuẩn bị đi”.

“Ông chủ, còn anh thì làm gì?”

“Chọn bài hát”.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến ánh mắt kinh ngạc của Phùng Linh Nguyệt, mà bước vào sàn nhảy.

Trong sàn nhảy, một người đẹp đứng trên bục cao ở chính giữa, mặc bộ đồng phục cosplay thủy thủ, đang nhảy múa theo tiếng nhạc, giày cao gót giẫm lên sàn phát ra tiếng cộp cộp theo tiết tấu.

Vóc dáng cô ta tuyệt đẹp, đúng kiểu mặt học sinh thân hình phụ huynh.

Trần Thái Nhật rất có hứng thú thưởng thức màn nhảy một lúc, rồi quay đầu đến gần DJ đang mix nhạc gần đó.

Dưới chiếc loa, nam DJ đeo tai nghe, để râu dê kiểu nghệ thuật, miệng ngâm nga bài hát, nhấn máy đập nhịp trông vô cùng chuyên nghiệp.

Trần Thái Nhật chậm rãi ghé lại.

“Này anh trai, tôi muốn chọn bài được không?”

Nam DJ nhìn Trần Thái Nhật, lắc đầu, chỉ mọi người trong sàn nhảy, tỏ ý đang nhảy không chọn bài được.

Trần Thái Nhật cũng không nổi giận, lại nhìn đối phương mix nhạc.

Mấy chục giây sau, nam DJ bắt đầu chuyển từ nhạc nhanh sang nhạc chậm, nhịp trống và tiết tấu cũng biến thành nhạc nền là hiệu ứng điện tử.

Trần Thái Nhật mỉm cười, lại đến bên cạnh DJ.

“Đổi bài khác đi, tôi nói, anh mix”.

Nam DJ râu dê nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một thằng ngốc, dường như đang nói “chẳng hiểu gì cả”.

Đúng lúc này.

Một lá bài poker được cắt vô cùng sắc nhọn gần như im lặng kèn vào động mạch chủ ở sau gáy người đàn ông râu dê.

Cả người đối phương rùng mình một cái, còn không kịp quay đầu lại.

Giọng nói của Trần Thái Nhật mang theo sát khí vô cùng lạnh lùng, chậm rãi nói.

“Đừng dừng lại, làm theo lời tôi nói, đổi bài khác đi, dùng mã Morse đánh những việc mà tôi nói ra, giống như vừa nãy anh mix nhạc ấy”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: Đòn Cuối Cùng Trước Khi Chết

Nam DJ mix nhạc này chính là một trong số hai tử sĩ phải liên lạc tối hôm nay.

Trần Thái Nhật đã loại trừ tất cả các khả năng, cuối cùng đưa ra hai kết luận.

Thứ nhất, hai tử sĩ đã có mặt ở quán bar, chỉ là anh vẫn chưa tìm thấy.

Thứ hai, chắc hẳn hai con chuột này đã bắt đầu liên lạc rồi, chỉ là cách thức khá đặc biệt, vô cùng kín kẽ.

Đầu óc Trần Thái Nhật rất nhạy bén linh hoạt, cuối cùng anh đã phát hiện ra sự bất thường trong quán bar.

Nhạc nền!

Thông thường, các DJ mix nhạc trong quán bar sẽ chọn những bản nhạc phù hợp cho vũ công chính lựa chọn, thuận tiện cho khách khứa nhảy theo, khuấy động không khí.

Chọn nhạc cũng có quy tắc, đó là những bản nhạc có tiết tấu nhanh đan xen với những bản nhạc có tiết tấu chậm, những bản nhạc sôi động đi kèm với những bản nhạc nhẹ nhàng.

Mục đích của việc này rất đơn giản, đó là không thể để mọi người trong sàn nhảy nhảy mãi, như vậy thì thể lực của vũ công chính và khách đều không chịu đựng được.

Nhưng nhạc nhảy của quán bar Lai Mạn tối hôm nay có vấn đề rất lớn.

Nhạc có tiết tấu nhanh được phát trong thời gian dài hơn hẳn nhạc có tiết tấu chậm.

Quan trọng hơn là nhịp trống và tiết tấu trong bản nhạc dường như có quy luật nào đó.

Trần Thái Nhật yên lặng nghe khoảng nửa phút, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối.

Hai tên tử sĩ này dùng máy mix nhạc để đưa nhịp trống, tạo nên mã Morse.

Ở nơi người đông ồn ào như quán bar thì hình thức giao tiếp này đúng là quá kín đáo.

Trần Thái Nhật suýt nữa đã bị bọn chúng qua mặt.

Nếu đã phát hiện được cách thức thì Trần Thái Nhật liền lập tức xác định được mục tiêu.

Người đàn ông mix nhạc này chính là kẻ mai phục!

Sau khi nhìn rõ vị trí của người mix nhạc, Trần Thái Nhật lại tìm đồng bọn của hắn.

Nếu đã là liên lạc thì chắc chắn phải giao tiếp với nhau, người mix nhạc truyền tải thông tin qua nhạc nền, thì đối phương sẽ truyền lại kiểu gì đây?

Cuối cùng đã có đáp án.

Người đẹp cosplay làm vũ công chính kia đi một đôi giày cao gót có thể phát ra tiếng động rất vang.

Cùng với kẻ hở nhạc nhảy của người mix nhạc, vũ công chính dùng giày cao gót phát ra tiết tấu, cũng truyền đạt thông tin bằng mã Morse.

Cô ta chính là kẻ mai phục thứ hai!

Hai con chuột này có IQ rất cao.

Cũng may Trần Thái Nhật ở biên giới phía Tây có kiến thức sâu rộng, biết tổng những thủ đoạn của đám người này.

Giờ trò trước mặt Trần Thái Nhật chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Người đã xác định được, việc còn lại là bắt chúng.

Trần Thái Nhật quan sát thật kĩ sà n nhảy.

Bây giờ đang là lúc kinh doanh cao trào, người trong sà n nhảy rất đông.

Nam DJ mix nhạc còn dễ, chứ bắt nữ vũ công chính kia sợ là sẽ khiến người vô tội bị thương.

Trần Thái Nhật thẩn suy nghĩ một cách vẹn toàn, sau đó lặng lẽ triển khai hành động.

Tuy nam DJ không quay người lại, nhưng cơ bắp toàn thân đã căng lên, một luồng khí thế của người biết võ hội tụ đến cực điểm, dường như chuẩn bị nhảy lên cho Trần Thái Nhật một đòn trí mạng bất cứ lúc nào.

Trần Thái Nhật nhú mào, khẽ dí lá bài poker xuống, chạm nhẹ vào làn da của nam DJ.

Đối phương đột nhiên rùng mình một cái.

Sát khí mà Trần Thái Nhật ẩn trong lá bài poker dường như khiến người ta nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp dưới mười tám tầng địa ngục, nơi có kẻ tội lỗi đang bị quỷ đói xé xác.

Không thể dây vào!

Đây không phải là người mà hắn có thể đánh lại được.

Sắc mặt nam DJ đã trở nên trắng bệch, cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình.

“Đừng... đừng giết tôi, tôi sẽ làm theo”.

Trần Thái Nhật không nói nhiều, đọc luôn một đoạn, bảo đối phương
truyền tải đi.

Tùng tùng tùng, thịch thịch thịch.

Cùng với sự thay đổi của nhạc nền, người phụ nữ là vũ công chính có
vóc dáng nóng bỏng kia đột nhiên biến sắc.

Đúng lúc không ai phát hiện, cô ta gọi một người nhảy cùng đổi chỗ cho
mình.

Sau đó cô ta bước về phía nhà vệ sinh nữ.

Nam DJ nhìn đồng bọn của mình đã đi xa, vẫn không dám quay đầu lại,
run rẩy nói: “Đại...”

Bốp.

Trần Thái Nhật khẽ ấn ngón tay vào một huyết đạo đặc biệt của người
đàn ông râu dê.

Đối phương lập tức nhũn người ngã xuống đất.

Chỉ trong ba giây, Trần Thái Nhật đã kéo hắn vào một góc không người.

...

Trần Thái Nhật tìm một phòng bao không có ai ở tầng hai, đưa cho nhân
viên phục vụ hai nghìn tệ tiền bo, sau khi dọn đồ không cần rượu thì gửi tin
nhắn cho Phùng Linh Nguyệt.

Trần Thái Nhật nếm trà, ung dung ngồi chờ.

Cạch.

Cửa mở.

Phùng Linh Nguyệt dìu một người đẹp vào, còn hỏi đây quan tâm.

“Em gái, để chị dìu em vào phòng bao nghỉ một lát, cho em ăn ít hoa quả”.

RẦM, cửa phòng bao được đóng lại.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu, nheo mắt lại.

Quả nhiên!

Vũ công chính cosplay mặc đồ thủy thủ nhắm nghiền mắt, đã bất tỉnh nhân sự.

Phùng Linh Nguyệt vẫn còn đang nói: “Em gái... để chị chăm sóc em nhé, em đừng...”

“Được rồi, cửa cũng đóng rồi, không có ai quanh đây đâu, đừng diễn nữa”.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ lắc đầu, phụ nữ đúng là nghiện làm trò.

Phùng Linh Nguyệt nghe thấy thế liền nhếch mép nở nụ cười chiến thắng, đặt nữ vũ công nằm nghiêng trên sofa.

“Chủ nhân, tôi làm tốt chứ?”

Trần Thái Nhật nhìn cô ấy với ánh mắt khen ngợi, chỉ tay vào nam DJ đang nằm dưới đất.

“Là hai người bọn chúng, cô khóa cửa lại đi, tôi muốn đích thân hỏi cung”.

Phùng Linh Nguyệt ngoan ngoãn làm theo, sau đó cho hai người đang hôn mê dùng thuốc tỉnh táo.

Hai người dần tỉnh lại.

Người phụ nữ mặc đồ thủy thủ đột nhiên phát hiện có một nam một nữ đang nhìn mình, khuôn mặt biến sắc, bàn tay túm chặt cổ áo.

“Các người muốn làm gì?”, trong giọng nói còn mang theo vẻ hoảng sợ, cứ như mình là một thiếu nữ nhà lành bị bắt cóc.

Còn nam DJ kia sau khi tỉnh lại, chỉ nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt sợ hãi, không nói câu nào.

Ánh mắt Trần Thái Nhật dần trở nên lạnh lẽo.

“Tên hai người là gì?”

“...”, người đàn ông không nói gì, còn người phụ nữ vẫn đang giả vờ vô cùng sợ hãi.

Trần Thái Nhật xoa cằm, quan sát thật kĩ hai người, rồi lấy một thứ trong túi quần ra, tiện tay ném qua.

“Chắc chúng mày biết thứ này”.

Bộp.

Là một mẫu xương ngón tay của người.

Trên ngón tay còn đeo một chiếc nhẫn bạc nhìn rất bình thường, trên nhẫn khắc một đóa hoa cúc.

Hai người kia vừa nhìn thấy thứ này, sắc mặt lập tức đông cứng lại, hai mắt trợn trừng.

Ả đàn bà kia cũng không còn tỏ ra vô tội như vừa rồi nữa, mà khuôn mặt tràn ngập vẻ không dám tin, ánh mắt tức giận.

“Xì xà xì xồ!”

Về mặt Trần Thái Nhật bình thản: “Có gì mà không thể chứ, chỉ là một võ sĩ hạng tám, cũng đâu phải thiên hạ vô địch, không đến hai chiêu đã tự hủy hoại chính mình rồi, cô nói tiếng Hoa Hạ đi”.

Cô ta lập tức vứt bỏ tất cả mọi nguy trang, giọng nói lạnh lùng: “Anh là ai? Tại sao nhỡ của đội trưởng thì nhiệm vụ tôi lại ở chỗ anh?”

“Chắc các cô cũng từng nghe nói, tôi tên là Trần Thái Nhật”.

Anh vừa thốt ra cái tên này, khuôn mặt đôi nam nữ đối diện bỗng tỏ vẻ khó tin.

Gã tử sĩ giả làm DJ kia cũng không còn im lặng nữa, mà hỏi với giọng nói run rẩy: “Trấn giữ... phía Tây Cửu Châu?”

Trần Thái Nhật không phủ nhận, đôi lông mày dãn cau lại.

“Bây giờ là tôi hỏi, chắc là các cô cũng biết tính tôi, trước giờ tôi không nương tay với kẻ địch, nhất là những kẻ tay từng dính máu người Hoa Hạ, chỉ có hai lựa chọn là chết nhanh gọn hoặc là sống không bằng chết”.

Trên khuôn mặt gã DJ bỗng xuất hiện vẻ lạ lùng, hấn nở nụ cười quái dị.

“Đến anh ta mà cũng chết trong tay mày, thảo nào bên ngoài đồn mày là địa ngục sống, chuyển đi này đúng là... đáng giá!”

Vừa thốt xong chữ cuối cùng, gã tử sĩ kia liền nghiêng mạnh hàm răng.

Phụt!

Hai cây kim bạc nhỏ xíu đột nhiên bắn từ trong miệng hắn ra.

Trên cây kim mang theo ánh sáng màu tím, trong chớp mắt chuẩn bị đâm vào mắt Trần Thái Nhật!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: Người Chết Sống Lại

Sắc mặt Phùng Linh Nguyệt vô cùng hoảng hốt.

“Chủ nhân! Nguy hiểm!”

Còn ả đàn bà vũ công đối diện lại tỏ vẻ hưng phấn vô cùng, muốn hét lên sung sướng.

Trần Thái Nhật chẳng thèm chớp mắt lấy một cái, trong một phần một trăm giây, đầu ngón tay trái của anh bắn ra nhanh như chớp.

Vèo.

Một đòng tiều xu bắn ra như viên đạn, vạch một đường vòng cung màu bạc trước mắt.

Keng keng!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên rõ ràng.

Cạch!

Đòng xu ghim vào tường phòng bao, sâu không thấy được.

Trên mặt đất, hai cây kim nhỏ màu tím đã gãy làm bốn đoạn, tấm thảm xung quanh phát ra tiếng xèo xèo, nhanh chóng rữa nát.

Trong chớp mắt này, Trần Thái Nhật vẫn ung dung bình thản.

Lòng ngực Phùng Linh Nguyệt đập phồng dữ dội, bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay lại nhìn, gã tử sĩ kia đã miệng trào máu tươi, ngoẹo đầu, chết tại chỗ.

Ả tử sĩ khẽ há miệng, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật chẳng khác gì nhìn một sinh vật bí ẩn, vừa khó hiểu vừa sững sờ.

“Đây chính là... vô địch sao?”

Khuôn mặt Trần Thái Nhật vẫn bình thản, ngón tay búng một cái giữa không trung.

Vù vù!

Lại hai đòng xu nữa bắn ra, mang theo tiếng gió sắc nhọn, mục tiêu chính là thi thể của gã tử sĩ kia.

Rắc!

Hai tiếng kêu giòn tan.

Thi thể đang ngổ đối diện bỗng chốc như tan rã, xương cốt dường như đã vỡ vụn, mềm oặt dưới đất, không còn hình người.

Trần Thái Nhật quay đầu nói với Phùng Linh Nguyệt: “Tử sĩ Đông Đảo có thói quen tự hủy hoại chính mình, sau khi giết thì phải phá nát cơ thể để phòng có cơ quan, sau này cô cũng phải chú ý”.

Ánh mắt Phùng Linh Nguyệt tỏ vẻ kinh ngạc, gật đầu thật mạnh.

Đấu nhau sống chết, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.

Trần Thái Nhật đã trải qua quá nhiều chuyện, cũng từng mất quá nhiều đồng đội, tất cả mọi thứ hiện giờ chính là minh chứng rõ nhất cho mỗi trận giết chóc.

“Tôi không muốn hỏi cô lần thứ hai đâu, hãy khai hết tất cả những gì cô biết đi. Nếu đúng sự thật thì tôi sẽ nghĩ đến việc coi cô là con tin trao đổi, tha mạng cho cô”.

Ả tử sĩ ngẩng đầu lên rồi lại nặng nề cúi xuống, phân vân mấy giây, cuối cùng vẫn nói ra hết.

Không ngoài dự đoán, đây là tử sĩ Đông Đảo cử tới, đã mai phục ở Hoa Hạ ba năm.

Trần Thái Nhật không khỏi chửi thề trong lòng.

Cái tên Đông Tuyệt kia làm ăn kiêu gì không biết.

Không chăm chỉ luyện võ, xử lý sạch sẽ đám cá lọt lưới này, lưới biếng như vậy, thảo nào không đánh thắng được anh.

Hai tử sĩ này, nam tên là Torato, nữ tên là Genko.

Theo tên họ ở Đông Đảo thì cô ta chắc hẳn xuất thân từ gia đình quý tộc.

Bọn chúng mai phục ở tỉnh Trung Châu, mục đích cuối cùng không phải là ám sát hay phá hoại, mà là xúi giục làm phản.

Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó, Hoa Hạ đông dân, nội bộ cũng có một số kẻ ngu dốt.

Bọn chúng nghĩ đủ cách để tìm những kẻ nội ứng và người hợp tác tiềm năng.

Đồng thời thông qua những kẻ phản bội này, xúi giục làm phản trong phạm vi rộng lớn hơn.

Ung nhọt!

Đúng là ung nhọt!

Cũng giống như hình thức đa cấp, nếu cứ để hai kẻ này phát triển ở tỉnh Trung Châu, thì không biết sẽ có bao nhiêu người rơi xuống vực thẳm vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Trần Thái Nhật không ngờ lúc trước tìm đến hacker Trình Duy Lực lại gián tiếp tóm được con cá lớn như vậy.

“Phòng tuyến phía Đông của Hội Trường Thành cũng không phải yếu, rốt cuộc các cô thâm nhập vào tỉnh Trung Châu sâu như vậy kiểu gì?”

“Có người để chúng tôi vào, thông qua con đường chính quy hợp pháp, sau đó làm giả thân phận”.

Phần quan trọng đây rồi!

Nội ứng của Hoa Hạ!

“Cô có biết thân phận của hắn không?”

Genko hít sâu một hơi, bất ngờ lắc đầu.

“Tôi không rõ, chắc là hiệp ước của các cấp cao hơn, chúng tôi không biết thân phận của nội ứng cao nhất ở Hoa Hạ, ba năm nay cũng chỉ có hai chúng tôi được cài cắm”.

“Mấy kẻ nội ứng kia kiểu gì cũng liên lạc với các cô, người mà các cô có thể tiếp xúc là ai?”

Genko ngẩng đầu, chậm rãi thốt ra một cái tên.

“Dương Hưng của nhà họ Dương tỉnh Trung Châu”.

“Sao cơ?”, Phùng Linh Nguyệt đứng ở bên cạnh không khỏi kêu lên kinh hãi.

Đôi mắt Trần Thái Nhật lập tức lóe lên tia sáng.

Dương Hưng? Không ngờ hắn cũng có liên quan đến tử sĩ!

Đúng lúc này, Genko đột nhiên nở nụ cười kỳ lạ, lắc đầu.

“Đáng tiếc, người Hoa Hạ kia muốn làm gián điệp hai mang, nhưng bị cấp trên phát hiện nên bí mật xử chết rồi, một năm nay cũng không có ai liên lạc với chúng tôi cả”.

Đột nhiên Trần Thái Nhật cảm giác có một âm mưu mà anh không nhìn thấy được, nhưng vô cùng to lớn, đang bao trùm cả thành phố Minh Dương.

Dương Hưng chết rồi sao?

Genko đã như cá nằm trong rọ, Trần Thái Nhật có thể lấy mạng cô ta bất cứ lúc nào.

Thế nên cô ta không cần phải nói dối.

Vậy cậu con trai của Dương Vệ Đông mà anh nhìn thấy hôm trước là ai?

Còn “cao thủ bí ẩn” có liên lạc với Dương Hưng mà anh khổ sở tìm kiếm thì có thân phận gì?

Đầu óc Trần Thái Nhật xoay chuyển rất nhanh.

Xem ra, điểm đột phá duy nhất nằm trên người tên “Dương Hưng” kia.

Chỉ có khám phá được chân tướng thực sự của hắn thì mới có thể tìm được người liên lạc tử sĩ Đông Đảo, và thân phận thực sự của cao thủ bí ẩn kia.

Sau khi làm rõ manh mối có trong tay hiện giờ, Trần Thái Nhật lại nhìn Genko.

“Cô muốn chết hay muốn sống?”

“Tôi không muốn cứ thế chết đi”.

“Nếu có tử sĩ Đông Đảo mới xâm nhập, thì phương thức liên lạc và nhận biết của các cô có thông dụng không?”

Vẻ mặt Genko vô cùng do dự, cuối cùng vẫn gật đầu.

Trần Thái Nhật mỉm cười: “Vậy thì tôi chỉ có thể nói, cô vẫn có giá trị tiếp tục lợi dụng”.

Dứt lời, ngón tay anh nhanh như chớp điểm ba phát liềm ở vị trí dưới lồng ngực cô ta.

“A...”, tiếng kêu đau đớn rất nhỏ vang lên.

“Võ công của cô đã bị phong bế hoàn toàn, nếu vận khí đột phá thì trái tim sẽ tan vỡ, sau này cô hãy đi theo tôi, cố gắng bắt mấy con cá lớn giúp tôi”.

Đôi mắt của Genko tỏ vẻ vô cùng không cam lòng, nhưng khi nhìn Trần Thái Nhật lại tràn đầy sợ hãi, cuối cùng chỉ đành khẽ cúi người.

“Cảm ơn anh đã tha chết”.

Phùng Linh Nguyệt đứng ở bên cạnh khó hiểu nói: “Chủ nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?”

Ánh mắt Trần Thái Nhật lạnh lùng: “Đi, đi gặp kẻ được gọi là “Dương Hưng” kia”.

...

Trong căn biệt thự của nhà họ Dương.

Khi Trần Thái Nhật nhận được tin Dương Hưng đã ra nước ngoài, anh không khỏi thẫn thờ kinh hãi.

“Gia chủ Dương, tại sao Dương Hưng lại ra nước ngoài đột ngột thế?”

Tuy Dương Vệ Đông cảm thấy hơi kỳ lạ khi Trần Thái Nhật tìm Dương Hưng, nhưng vẫn trả lời đúng sự thực.

“Cũng không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ là tập đoàn Dương Thiên ở nước Đông Đảo có một dự án khánh thành, bên đó mời đại diện qua tham dự, nên tôi cử nó đi”.

Trần Thái Nhật nhất thời im lặng, sau khi nghĩ một lúc liền đưa ra phán đoán.

Bởi vì đây là gia chủ nhà họ Dương cử đi, chứ không phải do hấn chủ động xin đi, nên chắc không phải hấn bỏ trốn đột ngột khi thân phận bại lộ.

“Thế lúc nào anh ta trở về?”

“Cả tham gia và hoạt động trừ bị thì mất gần một tháng, sao vậy, cậu có chuyện gì quan trọng sao?”

Trần Thái Nhật lắc đầu: “Không có gì, nếu đã vậy thì tôi về An Thành trước, nếu Dương Hưng về thì làm phiên ông thông báo với tôi”.

Đối phương mất một tháng mới có thể quay lại Hoa Hạ, tạm thời Trần Thái Nhật cũng không có cách nào khác.

Đúng lúc này, khuôn mặt Dương Vệ Đông nở nụ cười.

“Cậu Trần, tôi mạo muội hỏi một câu, cậu có thể ở lại tỉnh Trung Châu thêm một thời gian không?”

“Hử?”

Trần Thái Nhật nhíu mày: “Có chuyện gì sao?”

Khuôn mặt Dương Vệ Đông đột nhiên tỏ vẻ hơi căng thẳng.

“Cậu Trần, hai ngày nữa là liên đoàn võ thuật Hoa Hạ sẽ tổ chức hội đấu võ thuật thế giới ở tỉnh Trung Châu, trước kia đều là bảy trưởng lão của liên minh võ thuật chịu trách nhiệm làm giám khảo”.

“Nhưng năm nay, Không Huyền phương trưởng của Đại Lâm Tự vẫn đang bế quan, đến giờ tỉnh Trung Châu vẫn chưa chọn được người thích hợp làm giám khảo tạm thời”.

Trần Thái Nhật chớp mắt: “Thế nên?”

“Vậy nên tôi muốn hỏi cậu Tr ần có thể hạ mình làm giám khảo cho hội đấu võ thuật thế giới lần này hay không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Cơ Hội Nâng Cao Tên Tuổi

Hội đấu võ thuật thế giới?

Trần Thái Nhật vô cùng quen thuộc với cuộc thi đấu này.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Tề Vũ cũng nhờ cuộc thi này mà bộc lộ tài năng, cuối cùng được Hội Trường Thành chọn trúng.

Cửu Châu Hoa Hạ rất chuộng võ đạo.

Không chỉ có hệ thống tuyển chọn của quân sự chính thức mà còn có sự tôn sùng tinh thần thượng võ dân tộc.

Là người canh giữ biên giới Cửu Châu, trong Hội Trường Thành, có ít nhất một phần ba là anh tài ưu tú, dù ít hay nhiều đều có xuất thân từ liên đoàn võ thuật.

Liên đoàn võ thuật Hoa Hạ là tổ hợp của các môn phái thượng võ, trường võ thuật, các gia tộc và tổ chức ở Cửu Châu.

Nó tương đương với một hiệp hội ngành nghề.

Sự kiện cao cấp nhất chính là hội đấu võ thuật thế giới, bốn năm tổ chức một lần.

Đến lúc đó, hội viên của mỗi một liên đoàn võ thuật sẽ cử ra tinh anh đứng đầu, tham gia một cuộc quyết đấu công khai với nhau.

Những người có thành tích tốt nhất tại sự kiện này, không chỉ nhận được số tiền thưởng khổng lồ do liên đoàn võ thuật tài trợ, mà còn có tư cách tham gia vòng tuyển chọn của Hội Trường Thành.

Đây là giấc mơ tuyệt vời nhất của những người luyện võ ở Cửu Châu.

Hội đấu võ thuật thế giới lần này, quán quân sẽ nhận được số tiền thưởng lên đến một tỷ tệ!

Không chỉ có vậy.

Điều kiện để tham gia hội đấu võ thuật thế giới chỉ có một, đó chính là bắt buộc phải có thực lực đạt đến hạng sơ cấp mới được.

Phàm là võ sĩ sơ cấp, muốn thăng cấp thì chỉ có thể thách đấu với võ sĩ hạng cao cấp thành công, đó là con đường duy nhất!

Thông thường, cho dù bạn chuẩn bị chu đáo để khiêu chiến rồi, nhưng vài võ sĩ cao cấp nếu quý trọng danh dự không nhận giao chiến, thì bạn cũng đành chịu.

Vì vậy, hội đấu võ thuật thế giới chính là một cơ hội tuyệt vời để nâng cấp thứ hạng!

Tại sự kiện này, võ sĩ hạng thấp có thể có được rất nhiều cơ hội thách đấu cùng võ sĩ hạng cao, chỉ cần không bị loại bỏ, một số thiên tài thậm chí có thể thăng lên ba cấp bậc!

Giám khảo của hội đấu võ thuật thế giới, thường là do bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật đảm nhiệm, mà bảy đại trưởng lão này lại được lựa chọn từ vô số thành viên của của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, vô cùng uy tín.

Nếu đại biểu của tỉnh nào đó được bầu làm trưởng lão, đảm nhiệm chức giám khảo của hội đấu võ thuật, đó chính là vinh dự của nhân dân cả tỉnh.

Mà năm nay, vị giám khảo vốn đã định sẵn của tỉnh Trung Châu, Không Huyền phương trưởng của Đại Lâm Tự đã bế quan.

Phần vinh dự này có vẻ không giữ được nữa.

Vì vậy, với tư cách là gia tộc giàu có quyền thế hàng đầu Trung Châu, nhà họ Dương vì vinh quang của cả tỉnh Trung Châu mới chột nghĩ tìm

một người để cứu nguy.

Đó chính là Trần Thái Nhật.

Dương Vệ Đông đã được tận mắt chứng kiến võ công tuyệt thế của Trần Thái Nhật

Vả lại, theo báo cáo của Dương Hồng, Trần Thái Nhật có vẻ chưa thể hiện toàn bộ thực lực.

Vì vậy, Dương Vệ Đông mới thăm dò, đưa ra yêu cầu này, trong lòng hơi thấp thỏm không yên.

Trần Thái Nhật không trả lời ngay mà đang sờ sờ suy nghĩ.

“Gia chủ Dương, để tôi suy nghĩ thêm đã, hôm nay tôi chưa về An Thành vội, lát nữa sẽ cho ông câu trả lời”.

Về mặt Dương Vệ Đông vui mừng, gật đầu lia lịa.

“Được được được, cậu Trần cứ từ từ suy nghĩ”.

...

Trong phòng khách sạn, Trần Thái Nhật tắm rửa xong, choàng một chiếc khăn to.

Genko là một người phụ nữ vô cùng thông minh, hiểu rõ tình hình liên thay thế vai trò của Tiêu Mai, làm người chăm lo cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của Trần Thái Nhật.

Cô ta rót một tách trà xanh, sau đó đi ủi đồ, rồi cung kính đứng bên cạnh anh.

Với thực lực của Trần Thái Nhật, để cô ta lại bên cạnh, hoàn toàn không lo cô ta sẽ đâm sau lưng.

Chỉ có như vậy, mới có thể phòng ngừa cô ta tìm cơ hội giở trò, nếu để cô ta ở nơi khó thấy, ngược lại có thể khiến cô ta lợi dụng sơ hở.

Phùng Linh Nguyệt đứng một bên, nhìn cơ bắp rắn chắc nửa người trên của Trần Thái Nhật, không khỏi thở gấp mấy nhịp.

“Chủ... chủ nhân, hội đấu võ thuật đó, anh có đi không?”

Trần Thái Nhật uống một ngụm trà, từ tốn nói: “Đây là một cơ hội, một cơ hội dành cho An Thành”.

Suy nghĩ một hồi, anh chậm rãi giải thích.

“Lúc trước tôi đã từng nói, rồi An Thành sẽ trở thành một thành phố lớn cấp quốc gia, vậy chắc chắn phải đối mặt với sự cạnh tranh của các thành phố lớn khác, thực lực của võ sĩ địa phương cũng là một phần quan trọng trong sức mạnh của cả thành phố, không thể xem nhẹ”.

“Hội đấu võ thuật lần này cũng là một thời cơ tốt để nâng cao danh tiếng của võ đạo An Thành”.

Phùng Nguyệt Linh chớp đôi mắt to thanh tú.

“Lẽ nào chủ nhân muốn đích thân xuất trận?”

Trần Thái Nhật khẽ mỉm cười: “Sao có thể chứ, trừ khi là chiến đấu vì tổ quốc, còn kiểu sự kiện nhỏ nhoi này, tôi chẳng thèm coi trọng đâu, chỉ là tôi vừa nghĩ tới một người phù hợp”.

“Ai vậy?”

Trần Thái Nhật nở một nụ cười sâu xa: “Cô thấy Hà Cuồng thế nào?”

Phùng Linh Nguyệt sửng sốt, sau đó suy nghĩ nghìên ngẫm một hồi: “Có vẻ... khá phù hợp”.

Trần Thái Nhật gật đầu, uống hết tách trà.

“Genko, đi truyền tin cho gia chủ Vi, bảo tên Hà Cuồng kia, trong vòng ba tiếng lập tức chạy nước rút đến trước mặt tôi, bằng không tôi quay về lột da ông ta”.

“Vâng, thưa anh”.

...

Tỉnh Trung Châu có rất nhiều di tích từ thời cổ đại, Đại Lâm Tự là ngôi chùa cổ đã có niên đại hàng nghìn năm.

Khi biết Trần Thái Nhật nhận lời làm giám khảo tạm thời, Dương Vệ Đông vui mừng khôn xiết, liền vội vàng đích thân cùng đến trụ sở tạm thời của liên đoàn võ thuật ở Đại Lâm Tự.

Trụ sở chính của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ ở Yến Kinh, nhưng hội đấu võ thuật thế giới năm nay, tổ chức tại Đại Lâm Tự ở tỉnh Trung Châu, đây là sự kiện lớn của toàn tỉnh.

Tất cả các thành viên đã hội tụ về Đại Lâm Tự ở huyện Lâm Phong từ một tuần trước để chuẩn bị, chỉ chờ hội đấu võ thuật khai mạc.

Trần Thái Nhật dẫn theo Phùng Linh Nguyệt, Genko và Hà Cuồng vừa từ An Thành hỏa tốc chạy đến đây, bốn người ngồi trên xe thương vụ của nhà họ Dương, đi hết một giờ thì đến Lâm Phong.

Núi Đại Thất huyện Lâm Phong, nổi tiếng với ngôi chùa cổ Đại Lâm Tự trên núi.

Trước khi hội đấu võ thuật bắt đầu, Đại Lâm Tự sẽ tiến hành vòng khảo hạch năng lực, mục đích của khảo hạch là để loại bỏ những võ sĩ không đủ tiêu chuẩn đầu vào, để phòng có kẻ đục nước béo cò.

Theo quy định của liên đoàn võ thuật, bất cứ ai lên núi tham gia tuyển chọn, bắt buộc phải đi bộ, không được đi xe, không được ngồi kiệu.

Nhìn bậc thang bộ kéo dài hàng trăm mét trước mặt, nghĩ đến tuổi tác của Dương Vệ Đông, Trần Thái Nhật nhận thư giới thiệu từ tay cụ ta, sau đó đồng ý cụ ta ở lại huyện Lâm Phong.

Bảy trưởng lão năm nay của liên đoàn võ thuật, lúc này đều đang tạm thời ở Đại Lâm Tự, muốn làm giám khảo thì nhất định phải đến chào hỏi bọn họ.

Trần Thái Nhật đi đầu, ba người theo sau.

Phùng Linh Nguyệt trải qua sự chỉ điểm và rèn giũa hàng ngày của Trần Thái Nhật, hiện giờ đã là thực lực hạng bốn ổn định vững chắc, thậm chí khi bộc phát còn không thua gì võ sĩ hạng năm.

Genko chỉ có thực lực hạng bốn, tuy võ công bị phong bế nhưng căn cơ vẫn còn đó.

Hà Cuồng càng không cần nhắc đến, nếu không phải có Trần Thái Nhật đi trước, với tính cách bốc đồng của tên này, chắc chắn sẽ vác một thanh đao lớn điều võ dương oai xông lên núi, chỉ muốn ngay lập tức biểu diễn khoe khoang trước mặt mọi người.

Lúc này đã có các võ sĩ khác, mặc dù loại quần áo khác nhau, đi bộ lên núi.

Cho dù độ rộng của bậc đá đủ cho sáu người đi song song, nhưng do dòng người đông đúc nên vẫn khá chen chúc.

Hà Cuồng cười ngu ngơ chạy đến trước mặt Trần Thái Nhật.

“Đại ca, lần này chúng ta xông lên là để xử kẻ nào?”

Trần Thái Nhật cạn lời, liếc xéo hẩn rỗi nói: “Anh đang ngứa tay hả? Hay là tôi đánh với anh một trận nhé?”

Vừa nghe vậy, cao thủ hạng năm Hà Cuồng lập tức rút cổ.

Trận đấu lần trước, cảnh tượng bị Trầnn Thái Nhật một chưởng đập thẳng xuống đất vẫn còn rành rành trước mắt.

Nếu nói Hà Cuồng hiện giờ sợ ai nhất, thì trên thế giới này trừ Trầnn Thái Nhật ra còn có thể là ai được nữa.

Đây là sự đè ép bởi thực lực.

“Đại ca anh đừng đùa, tôi nào dám ra tay với anh, tôi biết lần này là thay An Thành lập công! Nên tôi thấy háo hức đấy chứ!”

Nếu không phải cũng là đồng hương An Thành, Trầnn Thái Nhật thật sự không nghĩ ra tên này ngoại trừ có sức chiến đấu ra thì còn thứ gì hữu dụng.

Nhưng dù sao đi nữa, thiên phú của Hà Cuồng rất tốt.

Lâm trận đột phá cảnh giới, bây giờ đã sở hữu thực lực trung cấp hạng năm, người và đao hợp nhất đã cơ bản hòa hợp, quả thực là xứng với cái danh ứng cử viên tốt nhất của liên đoàn võ thuật An Thành.

Đúng lúc này, mặt đất bỗng nhiên bắt đầu rung chuyển.

“Đừng đây! Vãi chưởng! Mà tuổi con voi à?”

“Tránh đường, tránh đường!”

“Ôi vãi, tôi sắp ngã rồi!”

“Đừng chen lấn chứ!”

Cách nhóm của Trầnn Thái Nhật không xa, một “khối thịt lớn như núi” cao ít nhất hai mét rưỡi, cân nặng khó đoán, chạy từ dưới núi lên bằng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thể hình, một đường lao như điên về phía này!

Theo từng bước chân của hắn, mặt đất rung lên từng đợt.

“Tránh hết ra! Tao muốn một mạch xông lên đỉnh núi! Tên ranh Quạ đen kia, ngon thì đuổi theo đi, nếu không tao sẽ đánh rắm thối chết mày!”

Một gã đàn ông vóc dáng mảnh khảnh, mặc áo gió màu đen, mái tóc trắng như cước, nở nụ cười chế giễu.

“Con heo chết tiệt, có giỏi thì đến đi”.

Nói xong, gã đàn ông mảnh khảnh đó vọt lên, khinh công rất lợi hại.

Gã liên tục giẫm lên vai đoàn người đang leo núi, tăng tốc tiến về phía trước.

“Ôi trời! Ai đạp lên tôi đấy?”

“Mẹ nó đạp lên đầu tao rồi!”

“Người này là ai vậy? Khinh công cao thế?”

Người đàn ông có biệt danh là Quạ đen nở nụ cười tự mãn, dưới chân không hề dừng lại, một đường thẳng tiến, dùng đầu người đang leo núi làm bàn đạp, nhận lại vô số lời mắng chửi.

Sau vài cú nhảy, Quạ đen mượn lực dưới chân, vọt lên cao, chọn một chỗ để đạp xuống.

Bụp!

Giày của Quạ đen chuẩn xác đạp lên một cái đầu tóc đỏ rực.

Hà Cuồng vốn đang cười ngu ngơ, nhìn đông nhìn tây.

Trên đầu bất ngờ nhận một cú đạp khiến cả người choáng váng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Đạp Văng Ra Xa

Trên thế giới này nếu có ai nói có thể khiến Hà Cuồng thu lại nỗi sợ hãi thì cũng chỉ có một mình Trần Thái Nhật.

Vậy người khác thì sao?

Cách xử lý của Hà Cuồng chỉ có một, đó chính là thô bạo.

Mày chọc vào tao thì chắc chắn tao sẽ xù lông cắn mày.

Không chọc đến tao mà tao thấy mày không thuận mắt thì vẫn sẽ xù lông cắn mày.

Tình hình bây giờ càng thêm rõ ràng.

Ngôi sao mới võ sĩ của thành phố An Thành - Hà Cuồng trời không sợ đất không sợ chỉ sợ Trần Thái Nhật, bị người ta đạp một phát lên đầu rồi!

Hà Cuồng sững sờ giây lát, lập tức ý thức được xảy ra chuyện gì.
Truyện chính ở — [trùmtruyện.COM](#) —

“Mẹ kiếp! Tên khốn nào? Bước ra đây đi!”

Dứt lời, Hà Cuồng vận nội lực, đồng thời giơ tay hình đao, từng sợi tóc màu đỏ dựng đứng lên đong đưa theo gió giống như ác ma màu đỏ.

Một lớp chân khí truyền đến khiến thịt chỗ bàn tay cứng như sắt thép!

Hà Cuồng ngược mắt lên nhìn, có một bóng đen trong không trung.

Quá ghê gớm, dao sắc bén được vận dụng hết mức có thể, chém lên một phát.

Nhát dao này tung ra sẽ khiến đối phương đứt đôi giữa hai chân, hoặc ít nhất cũng bị đoạn tử tuyệt tôn!

Quạ đen vốn đang hả hê đắc ý giữa không trung, đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng nói với hắn, tính mạng mình gặp nguy hiểm!

Quạ đen hoàn toàn không thềm quan sát, hắn xoay chuyển bay vút lên cao, vận mạnh cơ thể, tránh khỏi một nhát trí mạng này.

Hắn xoay người trong không trung, đập vào nham thạch bên núi, sau đó mượn sức nhẹ nhàng đáp xuống đất, trong ánh mắt mang theo sự căm hận muôn phần.

“Kẻ nào muốn chết, dám ra tay với ông nội Quạ đen của mình? Còn vô cùng cay độc như vậy!”

Hà Cuồng vừa nghe thì vui vẻ.

Thật là giúp đỡ đúng lúc.

Trên cả đoạn đường này gặp nhiều võ sĩ chọn lên núi non hiểm trở như vậy, giống như Trần Thái Nhật nói, Hà Cuồng sớm đã ngứa tay khó nhịn nữa.

Chỉ muốn lập tức tóm lấy một người chơi trò mài giũa vận mệnh.

Bây giờ thì hay nữa, một kẻ thù đã tự mình bước đến tận cửa.

“Tao là ông nội Hà Cuồng của mày đây! Xem dao!”

Chữ “dao” còn chưa dứt, Hà Cuồng đã xông thẳng lên, vung tròn cánh tay, một tay bổ núi!

Trong con ngươi của Quạ đen lóe lên một tia sáng bạc, mang theo nhát dao cuồn cuộn, dường như sắp chém từ trên trời xuống!

Căn bản không dám chống cự, Quạ đen dùng toàn bộ sức lực nghiêng thẳng sang một bên, nguy hiểm tránh được một kiếp!

Cạch!

Dao khí trong tay Hà Cuồng chém thẳng lên nham thạch sau lưng Quạ đen, để lại một dấu vết sâu mấy tấc!

Quạ đen cũng không còn đắc ý hả hê và liêu lĩnh như vừa nãy nữa, trán rơi xuống một giọt mồ hôi, yết hầu không ngừng cử động.

Đột nhiên một sợi tóc màu đen rơi xuống trước mặt hắn.

Hà Cuồng thu lại chân khí, tay chống eo cười như điên: “Ha ha, thằng nhóc trốn cũng nhanh đấy, có bản lĩnh”.

Quạ đen quan sát Hà Cuồng từ trên xuống dưới mấy giây, trong đôi mắt mang theo sự ngạc nhiên nghi ngờ: “Người dao hợp nhất? Sao tao chưa từng nghe đến cái tên Hà Cuồng?”

Mọi người trên bậc thang leo núi, cảm thấy leo núi rất buồn tẻ, đột nhiên bên này đánh nhau thì tất cả đều vây sang xem náo nhiệt.

Chính vào lúc này, mặt đất dường như chấn động.

Tên to con giống như ngọn núi vừa nãy, mấy bước giậm chân đã đến đây.

“Quạ đen, cái đờ xui xẻo, mày chạy đi! Mày cứ chạy nữa đi! Ha ha ha!”

Trần Thái Nhật cũng vô cùng hiếu kỳ khi nhìn người giống như quái thú khổng lồ thời thượng cổ này.

Xem bộ dạng của hắn chắc hẳn là một võ sĩ xe tăng.

Quạ đen hừ một tiếng rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

“Kim Man, ân oán của tao và mày để sang một bên trước đi, cái tên Hà Cuồng này vừa đánh lén tao, gần như đả thương tính mạng tao, giờ tao phải tính sổ với hắn trước!”

Gã đàn ông vạm vỡ Kim Man nghiêng đầu sang một bên với vẻ mặt hung tợn, liếc nhìn Hà Cuồng tóc đỏ, chớp đôi mắt ti hí.

“Mày là người bên nào? Có thù với Quạ đen sao? Tao với mày cùng nhau thẳng tay tiêu diệt hần, thế nào?”

Hà Cuồng bật cười ha ha: “Buồn cười! Hà Cuồng tao còn cần hợp tác với mày nữa sao? Hai kẻ không ra hồn các người cứ cùng xông thẳng lên đi, để ông nội Hà đây hôm nay chơi cho đã!”

Kim Man sững sờ, gương mặt lập tức giận dữ.

“Thằng nhóc thói tha, vậy mà lại dám nói năng ngông cuồng, ăn một chưởng của tao đi!”

Kim Man bị Hà Cuồng chế giễu, cũng không nhiều lời, thẳng thừng vung nắm đấm mạnh mẽ mang theo tiếng gió gào thét, đánh thẳng vào đầu Hà Cuồng.

“Đến hay lắm!”

Hà Cuồng gầm lên một tiếng, chắp hai tay lại làm thành kiêu súng, mang theo khí thế ác liệt đủ để đánh bại sắt đá trực tiếp nghênh đón.

Ầm!

Một tiếng ầm vang lên nặng nề!

Kim Man chật vật lùi về phía sau một bước lớn.

Hà Cuồng bay thẳng ra phía sau, bịch một tiếng đâm vào bên núi!

Kim Man không để gì mới giữ vững người, đập lên tảng đá xanh dưới đất vang lên răng rắc, tay phải đầm đìa máu tươi, trên tay có một mảng máu thịt lẫn lộn, rõ ràng là bị dao khí làm bị thương.

Nhìn bên ngoài Hà Cuồng không bị thương, nhưng lực phủ ngũ tạng của hần đã quần quại không thôi, chắc chắn là bị dao khí phản phệ, hần che ngực há miệng thở dốc.

Trên mặt Kim Man cũng không còn vẻ khinh thường ban nãy, không để ý vết thương của mình.

“Hạng năm sao? Sao tao chưa từng nghe nhắc đến cái tên này nhỉ?”

Hà Cuồng nhếch miệng cười: “Ha ha, bây giờ ông nội Hà của mày chỉ là hạng bốn thôi, đánh thắng mày thì thăng cấp lên hạng năm rồi!”

Kim Man nghe vậy, gương mặt cũng nổi lên sự khao khát chiến đấu: “Thanh niên bây giờ, thật thú vị... Cần thận!”

Đúng vào lúc này đã nảy sinh biến cố.

Quạ đen vốn dĩ đứng ở bên cạnh, đột nhiên bước dài, biến mất tại chỗ, đứng giữa không trung lấy ra một cây dùi sắt dài khoảng một thước, nhân lúc Hà Cuồng vẫn đang thờ dõc, thì im hơi lặng tiếng đánh lén hắn.

Nhìn thấy dùi sắt sắp đục thủng một lỗ thủng trên đầu Hà Cuồng.

Vết thương bên trong của Hà Cuồng vẫn chưa lành, trợn mắt trừng to, hoàn toàn không có cách nào di chuyển.

Mọi người bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

Hội đấu võ thế giới vẫn chưa bắt đầu, vậy mà lại sắp xảy ra một vụ án giết người.

Trên gương mặt Quạ đen mang theo vẻ hung tợn, mắt thấy đỉnh đầu của Hà Cuồng ngày càng gần.

“Ha ha! Dám chọc vào tao thì tao nhất định khiến mày phải trả giá, giao mạng mày ra đây!”

Đột nhiên một bóng người màu đen như tia chớp xuất hiện giữa không trung, bay thoáng qua với tốc độ nhanh như chớp.

Bóng dáng lắc lư mấy cái liên tục giữa không trung, trong nháy mắt còn cao hơn Quạ đen một dáng người, hai chân vừa hay lơ lửng trên lưng cong

của Quạ đen.

Giày da cũng nhấc lên, hai chân hơi cong, bấp đui cơ thịt dùng sức hướng mạnh về phía dưới, nặng nề rơi xuống!

Bụp!

“A!”, một tiếng kêu thảm thiết vang khắp vách núi.

Quạ đen ở giữa không trung bị bóng đen đập mạnh xuống.

Bịch!

Hai người nặng nề rơi xuống sân mặt đất, phát ra một tiếng ầm vang dội, cát bụi bắn tung tóe.

Gió thổi qua trong ánh mắt chấn động của mọi người.

Quạ đen nằm trên mặt đất với tư thế úp mặt, một người đứng trên lưng, khoanh tay, đứng thẳng tắp, sắc mặt không chút dao động.

Người đó chính là Trần Thái Nhật!

Sau khi chà sát trên lưng Quạ đen, Trần Thái Nhật nhẹ nhàng ngẩng đầu xồm xuống, nhìn cao thủ kinh công nằm dưới đất, sau lưng còn có hai dấu chân.

“Có đánh nhau thì đến hội đấu võ thuật rồi hãy đánh”.

Toàn thân Quạ đen cứ như rụng rời, trong miệng phát ra hơi thở bi thương, không cách nào trả lời.

Ánh mắt Trần Thái Nhật chuyển sang Hà Cuồng và Kim Man, trong giọng điệu mang theo vẻ lạnh lùng.

“Hai người có ý kiến gì không?”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 55: Nâng Đĩa Mài

Trần Thái Nhật vừa dứt lời, những sợi tóc đỏ của Hà Cuồng như mất tinh thần mà xẹp xuống, đôi mắt trũng lớn, sợ hãi liên tục lắc đầu.

Khuôn mặt đầy thịt của Kim Man lộ vẻ khó tin.

“Mày... Mày là ai? Qua đèn đường đường là cao thủ hạng năm, hơn nữa có sở trường là khinh công, sao mày lại biết?”

Trần Thái Nhật ngược đầu lên nói: “Anh thừa lời quá đấy, sao nào... muốn đấu với tôi ư?”

Cùng với giọng nói đi kèm tĩnh, khí thế như rùng phá vỡ Cửu Châu ngút trời.

Những cây thông xung quanh bỗng như bị gió thổi không đứng vững.

Kim Man đột nhiên có cảm giác một luồng áp lực ép người khó tả xông đến, thân hình to lớn không chống đỡ được lùi về sau một bước.

RẦM!

Trần Thái Nhật tiến đến một bước.

Kim Man lùi về sau một bước. Mặc dù là thán chấp lạnh giá nhưng cổ và mặt của hắn đều ướt đầm mồ hôi, khóe miệng khẽ giật, ánh mắt dần hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Không... không đánh nữa!”

Cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực này, Kim Man vội vã lớn giọng hét lên.

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng, hai tay chấp sau lưng, bình tĩnh gọi hai cô gái rồi xoay người rời đi. Hà Cuồng cũng biến thành bộ dạng

yếu ớt đi theo phía sau, không dám nói lớn tiếng.

Mọi người ở hiện trường đều chấn động bởi khí thế của Trần Thái Nhật. Cho đến khi mấy người rời đi, hiện trường vẫn rơi vào trạng thái yên lặng trong suốt một phút.

Đợi lúc mọi người hoàn hồn lại thì lập tức nổ tung chẳng khác gì núi nước sôi.

“Anh có cảm nhận được không? Vừa nãy tôi lại không thể cử động được!”

“Rốt cuộc người đàn ông đó là ai? Cũng là võ sĩ sao? Khí thế phóng ra ngoài có thể như thế thì có thể là hạng mấy nhỉ?”

“Quạ đen đó là cao thủ hạng năm! Vậy mà lại bị anh ta đạp xuống từ trên không trung”.

“Lẽ nào là cao thủ hạng tám?”

“Vãi! Tôi chưa từng thấy võ sĩ có cấp bậc cao như vậy”.

“Anh ta cũng đến để tham gia hội đấu võ thuật thế giới sao? Xem ra thực lực này sẽ vào đến trận chung kết”.

Mọi người đều ồn ào suy đoán thân phận của Trần Thái Nhật.

Mà lúc này Kim Man đứng ở đó, mặt ướt đẫm mồ hôi chưa khô, nhưng lòng lại càng chấn động hơn.

“Người này... lẽ nào là trưởng lão mới của liên đoàn võ thuật à?”

...

Mấy người Trần Thái Nhật một đường du ngoạn núi non sông nước, tận hưởng phong cảnh mùa đông của núi Đại Thập, tuyết đầu mùa vừa tan, sắc xanh của rừng thông vẫn còn vương vấn chút màu trắng của tuyết.

Boong!

Một tiếng chuông vang lên, chùa Đại Lâm Tự đã ở ngay trước mắt.

Là một ngôi chùa có hàng ngàn năm tuổi, cửa Phật thanh tịnh. Chùa Đại Lâm Tự không chỉ là cội nguồn của Phật giáo mà các nhà sư của chùa Đại Lâm Tự cũng được nhiều người biết đến nhất.

Trong liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, chùa Đại Lâm Tự có lịch sử lâu đời, các môn võ thuật được kế thừa, độc nhất vô nhị. Trụ trì các đời của chùa Đại Lâm Tự đều là các trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Đây không phải dựa vào danh tiếng mà là thực lực.

Tường xanh ngói đỏ, chùa Đại Lâm Tự đã gần ngay trước mắt, bây giờ sáu vị trưởng lão khác của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ cũng tạm thời ở trong chùa.

Anh phải đưa tận tay thư giới thiệu của Dương Vệ Đông cho họ mới được.

Trước cổng chùa Đại Lâm Tự có một vị hòa thượng mặc đồ màu xanh hơn hai mươi tuổi đang đứng đón họ.

“Các vị đến tham gia tuyển chọn sao?”

Trần Thái Nhật dẫn đầu lắc đầu. nói: “Tôi có một bức thư giới thiệu của gia chủ nhà họ Dương ở Trung Châu, trước tiên phải đưa cho hội trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, không biết bây giờ có tiện không?”

Hòa thượng mặc đồ màu xanh sừng sốt, cẩn thận suy nghĩ sau đó mới chậm rãi lắc đầu.

Hà Cuồng ở bên cạnh nói: “Cái gì? Tiểu hòa thượng, cậu không hiểu đại ca tôi nói gì sao? Chúng tôi muốn vào trong gặp trưởng lão liên đoàn võ thuật”.

Công phu dưỡng khí của hòa thượng mặc đồ màu xanh rất tốt, vẫn kiên nhẫn giải thích.

“Anh này, hôm nay là ngày tuyển chọn đầu tiên của hội đấu võ thuật thế giới. Để phòng ngừa có người đục nước béo cò vào chùa đăng ký tham gia nên bất kể là ai cũng phải vượt qua ba cửa ải ở ngoài cổng chùa mới được vào”.

“Chỉ cần vượt qua ba ải là đã có thể vào chùa, đến lúc đó dĩ nhiên tôi sẽ cho anh vào. Anh thấy như vậy được không?”

Trần Thái Nhật nhướng mày có vẻ khá thích thú.

Để đảm bảo tuyệt đối thực lực của những người đến tham gia, liên đoàn võ thuật đã thiết lập các cửa ải từ khi bước vào cổng chùa, rất nghiêm ngặt.

“Vậy hòa thượng nói xem ba ải đó thế nào?”

Hòa thượng mặc đồ màu xanh giơ một ngón tay ra: “Ái thứ nhất rất đơn giản, chỉ cần có thể nhấc đĩa mài đá khoảng bốn trăm kilogram trên mặt đất này lên đỉnh đầu trong vòng ba giây là được”.

Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy ở khoảng đất trống ngoài cổng chùa có một đĩa mài đá trông khá cũ, không ít võ sĩ tham gia đang khảo hạch ở đó.

Cửa ải đầu tiên này là cấp độ cơ bản, mục đích là để tống khứ hết những người không đạt được sơ cấp.

Hễ là võ sĩ sơ cấp thì thể lực, sức mạnh phải hơn người bình thường. Tóm lại, có thể nâng một vật nặng bốn trăm kilogram có lẽ hơi mất sức nhưng cũng không phải là khó.

Trần Thái Nhật khẽ cười: “Vậy được, thử đi. Hà Cuồng, anh trước đi”.

Hà Cuồng vui mừng, háo hức đi đến chỗ đó.

“Tránh ra hết đi! Ông nội Hà Cuồng tôi đến thử đây!”

Lúc này, không ít võ sĩ đầu đang thay phiên nhau thử sức ở trước đĩa mài đá bên phải, cửa ải cơ bản này cũng không có ai tranh với hắn. Nhưng tính cách khoác lác của hắn đã chọc vào không ít người.

“Xì, nâng có một đĩa mài đá thôi mà cũng giả vờ cho được, ai mà chẳng phải là võ sĩ sơ cấp chứ!”

“Phải đó, làm như mình thắng rồi không bằng, lên sàn đấu còn chẳng biết bị ai đánh cho khóc lóc gọi bố gọi mẹ”.

“Có bản lĩnh thì thử nâng hai cái xem nào!”

Hà Cuồng chuyên tâm hoàn thành việc này nên hoàn toàn không để ý đến những lời bàn luận của các võ sĩ đó.

Hắn bước tới, khinh thường nhìn đĩa mài đá lớn trên mặt đất.

Một tay cầm đĩa mài đá.

“Lên!”

Hừ!

Đĩa mài đá bị Hà Cuồng nâng lên như nâng một quả tạ rồi đưa lên đỉnh đầu, còn ra oai lắc qua lắc lại vài cái.

Ngay lập tức, các võ sĩ xung quanh đầu bày ra vẻ mặt không giống nhau.

“Vãi... Người này cũng có bản lĩnh nhỉ”.

“Ít nhất cũng trên hạng ba đấy!”

“Nhìn quả đầu tóc đỏ của hắn vậy mà không ngờ sức lực lại lớn như vậy”.

“Sức lực lớn, đi gánh phân được đấy, giả vờ...”

“Tóc đỏ nhìn cũng thú vị đấy, không chừng có thể đi đến vòng tứ kết”.

Hà Cuồng cười hê hê, sau đó vững vàng đặt đĩa mài đá xuống đất, tạo ra âm thanh rúng động.

Hòa thượng mặc đồ màu xanh gật đầu: “Người tiếp theo”.

Trần Thái Nhật nói với Phùng Linh Nguyệt: “Cô thử không?”

Phùng Linh Nguyệt lắc đầu: “Võ công của cô Genko bị phong bế, lát nữa không vào được. Tôi không thử sức đâu, lát nữa ở bên ngoài với cô ấy”.

Nghĩ lại cũng phải nên Trần Thái Nhật gật đầu rồi tự mình bước lên trước.

Thay vì ra oai như Hà Cuồng, Trần Thái Nhật thản nhiên đứng xếp hàng phía sau, cẩn thận quan sát các võ sĩ đăng trước từng người thay nhau lên thử sức.

Đa số đều là võ sĩ mới vào sơ cấp không lâu, hai tay dùng sức, mặt đỏ bừng mới có thể nhấc đĩa mài đá lên đỉnh đầu được.

Thế mà thật sự có người đục nước béo cò!

Có người hoàn toàn không nhấc nổi đĩa mài đá lên, có người nhấc lên đến nửa thì không còn sức, suýt nữa bị đĩa mài đá đập vào chân.

Trần Thái Nhật đứng quan sát nhưng không nói gì.

Cũng có... cao thủ.

Người có thể nâng đĩa mài đá bằng một tay giống Hà Cuồng có gần hai mươi người!

Hơn nữa trong đó có vài người rõ ràng chưa dùng hết sức lực.

Có một cô gái mặc áo bông màu trắng, đội mũ chuột Mickey, ăn mặc khá giống sinh viên vậy mà cũng đến tham gia hội đấu võ thuật.

Cô ta khẽ dùng sức, nhấc đĩa mài lên bằng hai tay khiến một đám đàn ông độc thân xung quanh điên cuồng nịnh hót, nhân cơ hội bắt chuyện.

Nhưng Trần Thái Nhật nhìn ra chút sơ hở, cô gái này vẫn còn giữ lại chút sức lực!

Thế nhưng anh cũng không vạch trần, dù sao vẫn chưa khai chiến nên mấy võ sĩ muốn chiến thắng ẩn giấu chút thực lực của mình là chuyện rất bình thường.

Cuối cùng cũng đến lượt Trần Thái Nhật.

Hà Cuồng khua chân múa tay lớn giọng hét lên: “Đại ca cố lên, lợi hại lắm!”

Khóe mắt Trần Thái Nhật khẽ giật, chỉ muốn đá hấn một phát.

Mọi người cũng bị tiếng hét thu hút nhìn sang Trần Thái Nhật, trong đó có cô gái ăn mặc rất dễ thương lúc này.

Trần Thái Nhật không ra vẻ gì cả, lặng lẽ đi đến trước đĩa mài đá, nhìn đĩa mài đá gần bốn trăm kilogram trước mặt.

Hai tay anh đút vào túi.

Hơi giơ ngón chân phải về phía trước.

Ngay khi mọi người chưa kịp phản ứng thì mấy ngón chân của anh đã đặt dưới đá mài khẽ nhấc lên!

Vù!

Một cơn gió thoảng qua, đá mài khổng lồ bay lên không trung.

Một lúc sau, một bóng đen khổng lồ rơi xuống như thể sắp đập Trần Thái Nhật thành bánh nhân thịt.

Ngay lúc này, Trần Thái Nhật làm một động tác mà mọi người đều không ngờ đến.

Ngón trỏ tay phải của anh hơi duỗi ra.

Bốp!

Một âm thanh va chạm rất khẽ như tiếng chạm khẽ của kim loại.

Đĩa mài đá gần bốn trăm kilogram dựng đứng ngay trên đầu ngón tay đang vươn ra của Trần Thái Nhật như một con quay!

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Cửa Ải Thứ Hai Thú Vị

Mọi người bỗng chốc đều rơi vào im lặng.

Các hòa thượng đang quét sân ngoài cổng chùa cũng dừng động tác.

Ai cũng đều sững sờ như bị sét đánh.

Ngay cả Hà Cuồng mồm to nhất, hai tay hấn vốn dĩ còn đang vùng vẫy cũng cứng ngắc.

Há hốc mồm kinh ngạc!

Các võ sĩ có mặt ở đó đều khó mà tin nổi!

Có thể nhấc bổng đĩa mài đá bốn trăm kilogram cũng không phải là chuyện gì khó khăn với các võ sĩ tu luyện nhập môn.

Nhưng để có thể đặt một thứ gì đó to bằng bánh xe dưng đứng trên đầu ngón tay thì phải đòi hỏi một sức mạnh ở cảnh giới khác.

Dễ như trở bàn tay!

Những võ sĩ ở đây chưa từng thấy ai thể hiện cách này cả.

Cao thủ bình thường chỉ sử dụng cách dũng mãnh này khi đang vật lộn trong khoảnh khắc sinh tử.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Trần Thái Nhật, dường như anh rất thoải mái, chẳng khác gì đang chơi trò chơi.

Ngón tay anh chỉ hơi cử động, đĩa mài đã bị ném xuống đất.

RẦM!

Một tiếng vang cực lớn!

Đĩa mài đá cực lớn đập xuống đất tạo ra một cái hố to.

Lúc này mọi người mới phản ứng lại, đây là thứ có cân nặng gần bốn trăm kilogram đấy!

Mọi người bỗng chốc nhốn nháo, ai cũng nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt nhiều cảm xúc khác nhau: ngạc nhiên, phỏng đoán, đố kị...

“Người này... cũng muốn tham gia cuộc thi hội đấu võ thuật sao?”

“Tôi... tôi không muốn đánh với anh ta”.

“Tại sao một võ sĩ hạng ba như tôi lại cảm thấy sợ nhỉ?”

“Trong võ lâm vậy mà có quái vật như vậy sao?”

Cô gái dễ thương đội mũ chuột Mickey, mặc áo bông trắng kia đang đứng dưới tán cây phía xa, vẻ mặt vui vẻ vốn có đã biến mất tăm, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm nghị, tự lắm bầm.

“Cao thủ... thật sự”.

Trần Thái Nhật tùy ý xoay người đi về phía hòa thượng mặc đồ màu xanh, nói: “Cửa thứ hai là gì, hòa thượng nói xem”.

Hòa thượng mặc đồ màu xanh vẫn chưa hoàn hồn lại từ kinh ngạc lúc này, bị tiếng gọi của Trần Thái Nhật gọi tỉnh.

“Hả? À... Thích quả nhiên không tầm thường, tôi đây bái phục. Cửa thứ hai, mời thích chủ tự lấy trứng chim”.

Trần Thái Nhật sừng sốt: “Có ý gì?”

Hòa thượng mặc đồ màu xanh khẽ mỉm cười chỉ vào cây đại thụ sừng sững trước chùa.

Đó là một cây thông cao lớn, là một loại cây thông thường, cây này e là cũng có ít nhất mấy trăm năm tuổi.

Cây cao năm mươi mét, tính từ gốc đến ngọn cây cao khoảng mười sáu tầng.

Cây thông này mọc rất nhiều nhánh và tán từ phần giữa cây trở xuống.

Mắt thường có thể thấy trên nhiều tán cây đều có tổ chim.

Trần Thái Nhật dùng mắt thường để suy đoán, tán cây thấp nhất của cây này cách mặt đất khoảng mười lăm mét, cũng cao gần bằng tòa nhà năm tầng.

Nói cách khác, tổ chim thấp nhất cũng cao khoảng năm tầng.

Hà Cuồng ở bên cạnh cười toe toét: “Chùa Đại Lâm Tự này thú vị thật, xem ra cửa thứ hai này là muốn kiểm tra các kỹ năng cơ thể, tốc độ và sức lực cơ bản của võ sĩ”.

Hòa thượng mặc đồ màu xanh chấp hai tay, nói: “A Di Đà Phật, thí chủ thật tinh mắt”.

Đột nhiên, một giọng nói thánh thót vang lên từ bên cạnh.

“Tôi trước!”

Chỉ thấy một cô gái dễ thương mặc áo bông trắng, đội mũ hoạt hình bước nhanh đến dưới tán cây.

Võ sĩ nữ luôn ít hơn võ sĩ nam nên đi đến đâu cũng đều là tiêu điểm.

Mọi người cũng nhốn nháo vây quanh xem cô ta thể hiện.

Cô gái này có gương mặt tròn bầu bĩnh, mày thanh tú, lúc cười lên như ánh trăng, đáng vẻ rất được nhiều người yêu mến.

Cô gái đến dưới gốc cây, hơi cử động cổ một chút sau đó ngẩng đầu lên tìm mục tiêu.

Ánh mắt cô ta bỗng thay đổi, nhón chân lên!

Cô gái đạp lên thân cây mượn lực để nhảy lên với tốc độ khá nhanh, vài bước đã vượt qua tầng tán cây thứ nhất, cô ta giờ một tay ra.

Soạt!

Cô gái tiếp đất rất nhẹ nhàng, tay còn cần một quả trứng chim nhỏ.

“Hay lắm!”, xung quanh vang lên tiếng thán phục.

Cô gái cũng rất vui mừng, đắc ý nở nụ cười.

Trần Thái Nhật lắc đầu.

Vẫn còn giữ sức... Xem ra cô gái này quyết tâm giành chiến thắng trong hội đấu võ thuật.

Hà Cuồng đứng bên cạnh, lòng lại ngứa ngáy muốn chạy đến dưới gốc cây để so tài.

“Nhìn ông nội Hà này!”

Nói xong hai chân Hà Cuồng đạp mạnh xuống đất, lao lên trên nhanh như chớp, chẳng khác gì một mũi tên rời khỏi cung tên!

Bụp bụp bụp!

Đôi giày đạp lên thân cây, tốc độ không hề giảm.

Tán cây thứ nhất!

Tán cây thứ hai!

Thứ ba!

Hà Cuồng nhảy thẳng lên đến độ cao bảy tám tầng!

Hắn đã dùng hết tốc lực, nhanh chóng vươn tay ra bắt lấy.

Soạt!

Tên này thế mà lại kéo luôn cả một tổ chim xuống, tiện thế còn kéo cả một đồng lá cây, hiển nhiên cơ thể bắt đầu trượt xuống, kết quả tay chân loạn xạ.

Nhảy trái, nhảy phải.

Hà Cuồng mượn lực của cành cây để vững vàng đáp đất.

“Hê hê... Không cẩn thận lấy hơi nhiều rồi”.

Mọi người: “Xí...”

Hai cao thủ hạng ba trở lên đã thuận lợi thông qua cửa ải thứ ba.

Mọi người ở đó lại không có ý muốn lên thử.

Bất kể là hạng cao, hạng thấp hay là tăng nhân đón khách trong chùa, tăng nhân quét sân, lúc này ánh mắt họ đều tập trung lên một người.

Trần Thái Nhật!

Cửa thứ nhất lúc này, mọi người đều kinh hãi trước màn thể hiện của anh, lúc này ai cũng có tâm tư của mình.

Dĩ nhiên võ sĩ hạng thấp muốn nhìn xem phong thái của cao thủ, muốn xem Trần Thái Nhật rốt cuộc có thể lên được thân cây rồi lấy trứng chim bằng cách nào.

Hay đơn giản chỉ muốn xem khả năng khinh công của Trần Thái Nhật.

Còn các võ sĩ hạng cao lại có khá nhiều tâm tư.

Người ta thường nói biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng.

Nếu họ có thể hiểu rõ thực lực thật sự của đối phương thông qua cửa ải nhập môn này thì hiển nhiên sẽ chiếm ưu thế hơn trong hội đấu võ thuật

thế giới.

Đa số vẫn nghĩ Trần Thái Nhật đến đây để tham gia cuộc thi, bản thân họ có thể giấu thực lực, sau đó đợi đến lúc đối đầu với Trần Thái Nhật mới gây bất ngờ, đây là tính toán nho nhỏ của họ.

Lúc này hòa thượng mặc đồ màu xanh vốn dĩ không có cảm xúc cũng không khỏi chăm chú nhìn động tác của Trần Thái Nhật.

Liếc nhìn ánh mắt của người xung quanh, Trần Thái Nhật nhận ra ngay suy nghĩ của họ, anh nở nụ cười sâu xa.

“Các người xác định không lên à? Vậy tôi lên đây? Tôi có ý tốt nhắc nhở bây giờ các người không lên thì lát nữa sẽ hối hận đấy”.

Nghe Trần Thái Nhật không đầu không đuôi nói vậy, mọi người đều rất khó hiểu nhưng vẫn không có ai bước lên.

Mọi người vẫn muốn làm khán giả trước vậy.

Trần Thái Nhật lắc đầu, nở nụ cười vô hại, sau đó chậm rãi đi đến cây đại thụ cao năm mươi mét.

Cây đại thụ này dù có năm người ôm vẫn không hết, thân cây rộng ít nhất bằng hai cánh cửa.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Trần Thái Nhật đút hai tay vào túi, vẻ mặt không cảm xúc chậm rãi đi đến.

Một bước.

Hai bước.

Sắp đến dưới gốc cây rồi nhưng anh vẫn không có ý định tăng tốc.

Cô gái mặc áo bông trắng cau mày.

“Rốt cuộc anh ta muốn làm gì vậy?”

Trần Thái Nhật chỉ còn cách thân cây vài bước.

Một giây sau.

“Má ơi!”

Mọi người ở đó đồng loạt thốt lên, thậm chí có người không dám tin những gì mình thấy, ra sức dụi mắt.

Thế mà Trần Thái Nhật lại giẫm lên thân cây bằng cách để người song song với mặt đất, vuông góc với thân cây, treo người ở giữa không trung nhàn nhã đi bộ lên như các nhà du hành vũ trụ đi trong không gian!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Cao Thủ

Phùng Linh Nguyệt và Hà Cuồng đều không ngờ tới màn thể hiện của Trần Thái Nhật, đứng bên cạnh nhìn chăm chăm với khuôn mặt cứng đờ.

Còn Genko đứng bên cạnh Phùng Linh Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Đám võ sĩ xung quanh và hòa thượng canh giữ chùa Đại Lâm Tự lúc này đều không nói nên lời.

Họ chưa từng thấy ai chơi như vậy cả!

Bọn họ từng thấy người có khinh công giỏi.

Cũng từng thấy người có tốc độ nhanh và khinh công tốt.

Nhưng hành động này của Trần Thái Nhật là có ý gì?

Đây căn bản chính là phản trọng lực!

Thậm chí có một số người đầu óc tốt, bây giờ trong đầu lại nghĩ đến quá trình leo lên núi của Trần Thái Nhật lúc nãy.

“Không phải là đi thẳng từ vách đá lên đó chứ?”

Không chỉ một người có suy nghĩ như vậy.

Còn trong mắt hòa thượng mặc đồ màu xanh đón khách kia lại lộ ra vẻ tán thưởng chưa từng có.

Trên mặt cô gái võ sĩ trẻ mặc áo bông trắng, ăn mặc phong cách hoạt hình cũng lộ ra vẻ trầm tư.

Người có chuyên môn nhìn cái biết ngay.

Những dấu chân dẫm lên thân cây mà Trầ n Thái Nhật để lại đầ u có thể nhìn thấy được.

Dường như có thứ gì đó in dấu ở phía trên.

Hòa thượng mặc đầ u màu xanh chấ p tay, miệng đọc Phật hiệu: “A Di Đà Phật, chân khí hóa hình tập trung vào hai chân, thân cây dùng để mượn lực, quả thực là cao thủ đương thời”.

Chân khí hóa hình?

Đám võ sĩ hạng thấp xung quanh e rằng đây là lần đầ u tiên nghe thấy từ này.

Cô gái mặc áo bông trắng trầ n ngâm gậ t đầ u.

Trầ n Thái Nhật không để ý đến sự ngạc nhiên của đám người dưới gốc cây mà chậm rãi đi lên.

Trên thân cây, tuy rằng phương hướng bị ngược nhưng Trầ n Thái Nhật vẫn cảm thấy như ở trên mặt đất.

Cuối cùng, anh từ từ bước đến tầ ng thứ nhất của tán cây.

Trầ n Thái Nhật nhẹ nhàng cầ n một tổ chim với hai ba quả trứng trong đó lên.

Đồ đã cầ n trong tay, nhưng hành động vẫn chưa dừng lại.

Anh tiếp tục đi lên, tìm kiếm những tán cây khác.

Nhìn thấy tổ chim liề n cầ n lên.

Rồi đi lên tìm ở những tán cây cao hơn.

Nhìn thấy tổ chim lại cầ n lên.

Không lâu sau, Trầ n Thái Nhật đã đi lên độ cao hơn ba mươi mét.

Ở khoảng cách này, những người bên dưới không còn nhìn thấy hành động gì của Trầ Thái Nhật nữa.

“Sao anh ta vẫn chưa xuống vậy?”

“Lúc này hình như tôi thấy anh ta lấy được trứng chim ở bên dưới rồi mà?”

“Chắc không phải anh ta muốn lên trên ngắm cảnh đấy chứ?”

“Xì, tôi thấy anh ta muốn ra về ta đây...”

Người phía dưới bắt đầu bàn tán, đoán già đoán non xem khi nào Trầ Thái Nhật xuống dưới.

Trầ Thái Nhật ung dung vượt qua cửa này như một chuyến đi chơi, vừa thưởng thức phong cảnh từ góc độ đặc biệt, vừa hoàn thành nhiệm vụ.

Cuối cùng, ở trên phía ngọn cây.

Trầ Thái Nhật đứng trên tán cây cao năm mươi mét, nhìn xuống dãy núi.

Cây cối trên núi vàng xanh xen kẽ, ở giữa tô điểm thêm màu trắng của tuyết.

“Phong cảnh đẹp thật”.

Trầ Thái Nhật rời quê hương khi còn trẻ, sống ở vùng biên cương sa mạc, đã lâu lắm rồi anh mới cảm thấy tâm trạng thoải mái như thế này.

Ngắm nhìn một lúc sau, Trầ Thái Nhật nhảy khỏi tán cây.

“Này, mọi người nhìn kìa, hình như có thứ gì đó rơi xuống”.

“Hình như là một người?”

“Mẹ nó! Có người nhảy từ ngọn cây xuống!”

“Độ cao năm mươi mét, cao mười mấy tầng đấy!”

“Có người chết rồi!”

Đám người dưới cây kinh ngạc kêu lên, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Rầm!

Một tiếng động đinh tai nhức óc vang lên.

Bóng đen rơi thẳng xuống, tạo thành một cái hố đất, bùn đất trong hố văng khắp nơi.

“Chủ nhân?”

“Đại ca?”

“Anh Trần?”

Phùng Linh Nguyệt, Hà Cuồng và Genko đồng thanh gọi.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ hiện trường.

Trần Thái Nhật phủ bụi trên quần áo, trong tay cầm một tổ chim, bình tĩnh đứng trên mặt đất.

Không hề bị thương!

Giờ phút này, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh, trong lòng chấn động không nói nên lời.

Nhảy từ độ cao hơn chục tầng xuống đất, tốc độ của trọng lực đủ khiến người thường tan xương nát thịt!

Cái hố trên mặt đất chứng tỏ tác động của cú đáp đất vừa rồi lớn đến mức nào.

Nhưng Trần Thái Nhật dường như lại đáp đất một cách rất nhẹ nhàng.

Lúc này, trong lòng mọi người đều có chung một suy nghĩ.

Hội đấu võ thuật thế giới lần này xem ra rất sóng gió, có “dị vật” xuất hiện rồi!

Cần tổ chim lớn trên tay, Trần Thái Nhật đi đến trước mặt hòa thượng mặc đồ màu xanh.

“Hôm nay chơi rất vui, cửa ải thứ ba là gì?”

“...”

“Tôi hỏi cậu đấy”.

Sắc mặt hòa thượng mặc đồ màu xanh thay đổi, khóe miệng khẽ giật: “Thí chủ, anh định làm gì?”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khó hiểu: “Sao thế? Có vấn đề gì sao?”

Lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một trận мэng chửi.

“Mẹ nó! Tên thất đức nào lấy hết trứng trong tổ chim rồi?”

Mọi người đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Trần Thái Nhật.

Hòa thượng mặc đồ màu xanh nghe vậy, khóc không ra nước mắt.

Trần Thái Nhật bưng một cái tổ chim lớn, bên trong trứng chim chắt thành đồng, có đến mấy chục quả!

Thừa dịp đi lên cây du ngoạn, Trần Thái Nhật đã nhặt hết tất cả trứng chim trên cây!

Những người khác dù có nhảy lên cao hơn, công phu tốt hơn thì cũng không còn trứng nữa, vậy còn chơi cái quái gì nữa chứ!

Trần Thái Nhật mỉm cười, đặt tổ chim vào tay hòa thượng mặc đồ màu xanh.

“Chỗ trống này đủ để cả chùa ăn một bữa, mau nói đi, cửa ải thứ ba là gì?”

Hòa thượng mặc đồ màu xanh chậm rãi đặt tổ chim xuống đất, lướt nhìn mọi người, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Cửa ải thứ ba, xin mời những võ sĩ đã qua cửa thứ hai, đấu với bần tăng vài chiêu, bần tăng sẽ chọn ra những người phù hợp với yêu cầu của liên đoàn võ thuật lần này”.

Mọi người bên ngoài chùa đều sững sờ.

Cửa ải thứ ba của hội đấu là đấu cùng hòa thượng này?

Cô gái mặc áo bông trắng giơ tay hỏi: “Tất cả mọi người đều đánh với cậu sao?”

Hòa thượng mặc đồ màu xanh gật đầu: “Đúng vậy”.

Mọi người sững sờ, ngay cả Trần Thái Nhật cũng tỏ vẻ kinh ngạc

Lần này có hàng trăm võ sĩ tham gia hội đấu võ thuật.

Hai cửa ải trước đều là kiểm tra năng lực cơ bản của võ sĩ, chỉ cần không quá kém cỏi thì đều có thể vượt qua.

Nhưng cửa ải thứ ba này lại phải thi đấu cùng vị hòa thượng này, vậy chẳng phải hàng trăm võ sĩ, bất kể cấp bậc thế nào, sức mạnh ra sao thì đều phải đấu cùng cậu ta? Đam Mỹ Sắc

Đây chẳng phải là tương đương với chuyện vài trăm võ sĩ sẽ đấu với một mình cậu ta sao?

Hà Cuồng kinh ngạc nói: “Hòa thượng, cậu... hạng mấy?”

Hòa thượng mặc đồ màu xanh chấp tay, bình thản nói: “Bần tăng Không Diệp, đứng đầu bảng hạng bảy”.

Hả?

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc!

Không ngờ hòa thượng tên Không Diệp này lại là võ sĩ hạng bảy, lại còn đứng đầu bảng!

Nói như vậy tức là cậu ta đã là cao thủ bậc nhất ở Hoa Hạ rồi!

Quả nhiên, chùa Đại Lâm Tự lưu truyền ngàn năm thật không tầm thường.

Để một võ sĩ hạng bảy ra đón khách, vừa có thể thể hiện sức mạnh, vừa truyền đạt ý đến mọi người.

Hội đấu võ thuật thế giới không phải là trò đùa dễ dàng!

Lúc này, nếu có người đục nước béo cò thì đã sớm bị dọa cho bỏ chạy rồi.

Nếu vẫn ở lại đây lợi dụng sơ hở, lỡ như bị hòa thượng Không Diệp đánh chết thì sao đây?

Cậu ta hạng bảy đấy!

“Sự sắp xếp của liên minh võ thuật quả nhiên thật thú vị, Hà Cuồng, anh đi lĩnh chiêu của đại sư Không Diệp đi”.

Trần Thái Nhật nhếch môi ra hiệu, đứng sang một bên, bảo Hà Cuồng lên trước.

Hà Cuồng đứng bên cạnh hơi căng thẳng.

Hạng bảy đấy! Hơn hẳn hai cấp, sao có thể không căng thẳng chứ?

May là Hà Cuồng có dã tâm lớn, thấp giọng nói: “Xin dạy bảo!”

Chưa nói xong, đao khí của Hà Cuồng đã ngưng tụ khắp cơ thể, tay phải nắm chặt nhanh như gió, phóng lên.

Soạt!

Không khí như bị thứ gì đó chia cắt, vô số cạnh sắc nhọn ngưng tụ lại, chỉ cần là người gần Hà Cuồng ba mét thì đều cảm nhận được một luồng sát khí, giống như bảo đao đâm máu sắp ra khỏi vỏ.

Đám người xung quanh nhao nhao lùi lại sau vài bước.

Trong mắt hòa thượng Không Diệp hiện lên vẻ bình tĩnh, thân hình vẫn đứng yên bất động.

Ngay khi sát khí của Hà Cuồng ngưng tụ đến cực điểm, lúc chuẩn bị xuất chiêu thì hòa thượng Không Diệp đột nhiên lên tiếng.

“Được rồi, Hà thí chủ, không cần đánh nữa, mời vào chùa”.

Mây mù tiêu tan, Hà Cuồng sững sờ, từ từ thu lại đao khí.

À!

Mọi người lúc này mới hiểu ra.

Cửa ải thứ ba chính là sàng lọc võ sĩ sơ cấp, sao có thể vừa lên đã chiến đấu sống chết được chứ.

Hòa thượng Không Diệp dựa vào biểu hiện của Hà Cuồng để đánh giá tiêu chuẩn, vì vậy có thể thông qua.

Phù...

Không ít người xung quanh thở phào nhẹ nhõm.

Cứ tưởng rằng phải quyết đấu với cao thủ hạng bảy, đi đầu này khiến mọi người sợ chết khiếp.

Trần Thái Nhật gật đầu: “Thì ra là vậy, quý chùa suy nghĩ thật chu đáo, vậy thì đến lượt tôi”.

Nói xong, Trần Thái Nhật tiến lên một bước, hai tay đút túi, sắc mặt như thường, hai mắt tỏ vẻ bình thản, nhìn thẳng vào hòa thượng Không Diệp.

Hòa thượng Không Diệp không nói gì, cũng nhìn chăm chăm vào Trần Thái Nhật.

Mọi người nín thở, tất cả đều rất mong chờ.

Hai người này sẽ đấu thế nào đây?

Vài giây sau.

Không Diệp khẽ thở dài.

“A Di Đà Phật, bần tăng... không dám”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Biết Đánh Đấm Thì Làm

Mọi người có mặt ở đó đều sững sờ.

Bọn họ đều nghe rất rõ ràng lời hòa thượng Không Diệp nói.

Đường đường là cao thủ hạng bảy lại chính miệng nói ra hai từ... không dám!

Cũng không có chuyện gì khiến người khác bất ngờ hơn chuyện này nữa.

Cao thủ hạng bảy, cho dù tính khắp cả liên đoàn võ thuật thì cũng là sự tôn tại cực kỳ quý hiếm.

Không chỉ nhận được sự cung phụng đặc biệt của liên đoàn võ thuật, hơn nữa còn có địa vị xã hội cao quý.

Người như vậy, thông thường khá cách biệt, đối nhân xử thế đều hơi tùy ý, cũng không có vấn đề gì gọi là so đo sĩ diện.

Trông hòa thượng Không Diệp giống một người rất tùy ý, năng lực mạnh, lại có chùa Đại Lâm Tự nghìn năm làm hậu thuẫn, người như vậy không có lý do nịnh hót người khác.

Nói như vậy, “không dám” trong miệng của Không Diệp thật sự là không dám!

Người mà ngay cả một võ sĩ hạng bảy cũng không dám giao đấu thì sẽ có năng lực thế nào đây?

Khi tất cả mọi người nhìn sang Trần Thái Nhật, đều mang theo vẻ kính nể.

Ngay cả cô gái mặc áo bông trắng biểu hiện xuất chúng vừa nãy, lúc này đang đứng bên cạnh, cũng cảm thấy hơi khó tin.

Không Diệp nói không dám, suy nghĩ kỹ lại thì còn có nhiều ẩn ý!

Ý là năng lực không đủ để làm đối thủ, đánh không lại sao?

Hay là ám chỉ thân phận Trần Thái Nhật quá đặc biệt, không dám ra tay?

Hay là cả hai?

Lúc mọi người xung quanh đều đang ngạc nhiên khó hiểu.

Trần Thái Nhật liền bật cười.

“Võ sĩ Hoa Hạ, tu thân tu tâm, dòng chính của Đại Lâm Tự quả nhiên danh bất hư truyền”.

Không Diệp hơi cúi người: “Mời thí chủ”.

Trần Thái Nhật cười cao giọng, dẫn theo Hà Cuồng, sải bước đi vào cửa chùa, chỉ để lại một bóng lưng màu đen vững chãi.

...

“Thật không ngờ, Đại Lâm Tự lại là nơi cổ kính như vậy, cảm giác cứ như xuyên không”.

Hà Cuồng như một tên nhà quê, vừa đi vừa nhìn vừa khen ngợi.

Sắc mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, hai người đi đến trung tâm quảng trường trong chùa, dừng lại ở một bảng thông báo.

Nơi ghi danh tuyển chọn hội đấu võ thuật thế giới cách quảng trường không xa lắm, do liên đoàn võ thuật mở một chỗ ghi danh tạm thời ngoài trời.

Nhân viên làm việc ba người một bàn, ghi danh họ tên, xuất xứ, thứ hạng, sau đó rút thăm.

Số rút thăm sẽ được thông báo ở bên cạnh, sau đó tiến hành phân chia thứ hạng, tiến hành sắp xếp buổi thi đấu.

Do võ sĩ đến tham gia hội đấu võ thuật đông đảo, khoảng cách thứ hạng rất lớn, vừa có cao thủ bình thường mới sơ cấp, cũng có võ sĩ siêu cấp hạng sáu thậm chí là hạng bảy trở lên.

Tất cả nằm trong sắp xếp thi đấu của liên đoàn võ thuật.

Hạng nhất đến hạng ba được gọi là võ sĩ giai đoạn đầu, số rút thăm của võ sĩ này sẽ ở trong một cái rương, sắp xếp luật tỷ thí hai đấu hai.

Theo nguyên tắc như vậy.

Hạng bốn tới hạng sáu được gọi là võ sĩ giai đoạn giữa, cũng phân thành một loại tiến hành rút thăm.

Hạng bảy đến hạng tám được gọi là võ sĩ giai đoạn cao.

Còn về võ sĩ hạng chín trở lên...

Chỉ định so tài.

Không sai, hề là võ sĩ hạng chín trở lên, có thể trực tiếp chỉ định cao thủ siêu cấp cùng hạng, hoặc khiêu chiến vượt cấp cũng không thành vấn đề

Đây chính là đặc quyền của võ sĩ tuyệt thế!

Trước bàn ghi danh, đã có không ít người đang xếp hàng theo thứ tự.

Trần Thái Nhật liếc nhìn rồi dặn dò Hà Cuồng.

“Anh xếp hàng ghi danh rút thăm ở đây, làm xong thì đến quảng trường đợi tôi”.

“Yên tâm đi đại ca, tôi sẽ không gây chuyện gì đâu”.

Khuôn mặt của Trần Thái Nhật đanh lại.

Cái tên khốn này nếu không nói câu này thì còn may, vừa nói ra câu này thì anh cứ có cảm giác nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Nhìn Hà Cuồng trước mặt trông như kẻ ngốc, anh bất lực lắc đầu, xoay người tìm một tiểu hòa thượng, hỏi rõ nơi ở tạm thời của hội trưởng lão liên đoàn võ thuật.

La Hán Đường của Đại Lâm Tự

Vốn dĩ là nơi đệ tử cấp cao đi học sớm tối, bây giờ tạm thời được quét dọn sạch sẽ, làm chỗ ở tạm cho bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật.

Trong La Hán Đường, có một biệt viện, nhiều gian phòng, thật ra khá giống một đại viện, mấy người ở cũng không sao cả.

Từ ngoài cửa Trần Thái Nhật đi vào một mạch không trở ngại, đến sảnh chính, nhìn ra xa, vừa hay nhìn thấy có ba người đang đứng bàn chuyện ở phòng khách.

Còn về tại sao không có bảo vệ, người gác cửa.

Là vì không cần thiết.

Trừ phi bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật nước Hoa Hạ tự đánh nhau, nếu không ai dám vào gây chuyện thì chỉ có tự tìm cái chết.

Riêng Không Huyền phương trượng đang bế quan cũng là người đứng nhất bảng xếp hạng chín đương thời!

Trong sảnh đầu là những người quái dị có võ lực bùng nổ, sớm đã phát hiện bóng dáng của Trần Thái Nhật, họ lập tức dừng thảo luận, ánh mắt đồng loạt tập trung vào cửa sảnh chính.

Trần Thái Nhật chậm rãi bước vào với vẻ mặt bình tĩnh, không chút dao động.

“Ba vị, tôi được Dương Vệ Đông – gia chủ nhà họ Dương ở thành phố Minh Dương nhờ vả, đến đưa thư”.

Dứt lời, ánh mắt anh quét qua một vòng.

Người đang ngồi có dáng vẻ đạo sĩ, tóc bạc trắng, sắc mặt hồng hào, hai người còn lại đều mặc đồ thường, trông tuổi tác đều trên năm mươi tuổi.

Một trong số hai người mặc đồ thường, tóc rối bù, còn đeo một chiếc mắt kính viền rộng, trông không giống võ sĩ, mà lại giống người đàn ông trường tư thực cổ đại.

Ông ta đánh giá Trần Thái Nhật, giọng điệu ôn hòa: “Chàng trai, đưa thư cho tôi xem thử”.

Ông ta cần lấy thư mở ra, sau khi đọc xong, lại truyền cho đạo sĩ và người đàn ông trung niên mặc áo da lông bên cạnh.

Ba người liếc mắt nhìn nhau.

Người đàn ông trung niên giống như thầy giáo chậm rãi lên tiếng.

“Tôi là Diệp Thâm phái Nam Hải, cậu Trần, hai người này là Mục Vân đạo nhân của núi Võ Thanh và ông Vương Tác Lâm tỉnh Hắc Giang”.

Vừa nói đến ba cái tên này, Trần Thái Nhật cũng có ấn tượng.

Bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật nước Hoa Hạ, cũng không hoàn toàn định vị trí theo xếp hạng trên bảng chiến lược Cửu Châu.

Năng lực đúng là có một ngưỡng cửa, thấp nhất là hạng tám, nhưng quan trọng hơn là danh vọng lớn lao, có tầm ảnh hưởng và sức kêu gọi lớn mạnh đối với võ sĩ ở địa phương.

Diệp Thâm phái Nam Hải được mệnh danh là vô địch Nam Quyển, là ngọn cờ riêng của tỉnh Nam Vệ, đệ tử trong tay nhiều không kể xiết.

Chùa Chân Võ núi Võ Thanh là lá cờ đầu của liên đoàn võ thuật, gần như nổi tiếng ngang với Đại Lâm Tự, Mục Vân đạo nhân là cao thủ đứng đầu trong chùa.

Còn Vương Tác Lâm truyền kỳ hơn, lúc còn trẻ là thổ phỉ ở bản địa, sau này được một cao nhân không biết tên nào đó nhận làm đệ tử.

Sau khi cải tà quy chính dưới sự chỉ dạy của sư phụ, võ công đột nhiên tăng mạnh, dựa vào một bộ võ công Kinh Long Cửu Biến đánh khắp ba tỉnh Đông Bắc không ai sánh bằng.

Mặc dù võ công rất cao, sức kêu gọi ở Đông Bắc cũng không ai bì kịp, nhưng cho đến nay hình như chỉ nhận một đệ tử bế môn.

Diệp Thâm đỡ kính trên sống mũi, nói với giọng điệu nghi vấn.

“Chúng tôi đã rõ ý của gia chủ Dương, cụ ấy là bạn tốt mấy đời của Không Huyền phương trượng, đề cử một người có tài có đức đến bổ sung cho chức giám khảo thì cũng có thể, chỉ là...”

Lông mày Trần Thái Nhật nhướng lên: “Chỉ là gì?”

Vương Tác Lâm ở bên cạnh nhoen miệng cười: “Chỉ là rốt cuộc cậu có đánh được hay không, đánh được thì làm, không đánh được thì đừng thêm phiền cho liên đoàn võ thuật!”

Được.

Người Đông Bắc này vẫn đúng là thẳng thắn.

Lo lắng trong lòng Dương Vệ Đông trước đây, chủ yếu cũng là vấn đề này.

Dẫu sao cụ ta cũng chỉ là bạn của Không Huyền phương trượng, không có quyên uy như bản thân Không Huyền phương trượng.

Mượn danh tiếng của Đại Lâm Tự đề cử thí sinh đương nhiên là được.

Nhưng thái độ của các trưởng lão khác, thì không dễ đoán lắm.

Khóe miệng Trần Thái Nhật nhếch lên: “Vậy làm sao để phán đoán có đánh được hay không?”

Toàn thân Vương Tác Lâm run lên, vén mạnh áo lông da trên người ra phía sau, bắp thịt dưới áo lộ ra rắn chắc, gần như có thể kéo căng áo lông cừu co giãn đến nổ tung!

“Trong sáu trưởng lão liên đoàn võ thuật chúng tôi, cậu tự chọn hai người, có thể đánh hòa với một người, thì coi như cậu được thông qua!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Thương Vương Ra Tay

Ánh mắt Trần Thái Nhật hơi nghiêm túc.

“Cũng công bằng đấy”.

Diệp Thâm gật đầu nói: “Để tôi đi mời mấy trưởng lão khác đến đây”.

Mục Vân đạo nhân chìa tay ra: “Mời cậu Trần ng ồi, chờ đợi một lát”.

Mấy người lần lượt ng ồi xuống.

Vương Tác Lâm nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt soi mói, trong mắt tràn ngập ý chí chiến đấu, nhìn đáng vẻ như muốn khai chiến luôn tại căn phòng này.

Công phu dưỡng khí của Mục Vân đạo nhân rất tốt, ng ồi khoan khoái xếp bằng trên ghế, chỉ là ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Trần Thái Nhật đầy vẻ tò mò.

Trần Thái Nhật... đang uống trà.

Sơn trà do Đại Lâm Tự sản xuất cũng là một đặc sản nổi tiếng ở địa phương.

Trần Thái Nhật nhìn thấy trên bàn có trà, liền không chút khách khí, tự rót cho mình một ly, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Anh khẽ nhấp một ngụm, khuôn mặt tỏ vẻ ung dung và thỏa mãn.

Cuối cùng Mục Vân đạo nhân vẫn không nhin được, lên tiếng hỏi: “Không biết cậu Trần là võ sĩ độc hành hay là có môn phái?”

Trần Thái Nhật nhấp một ngụm trà, chậm rãi đáp.

“Không môn không phái, chỉ là nhờ chút kỳ ngộ nên mới lĩnh hội được lý luận tinh hoa của võ thuật”.

Mục Vân đạo nhân nhú mày, rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời này lắm.

“Thế hiện giờ cậu Trần xếp hạng mấy trong bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu?”

“Trên bảng không có tên tôi, trước kia không có, sau này... sợ là cũng không nốt”.

Sắc mặt Mục Vân đạo nhân hơi kinh hãi.

Bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu là bảng xếp hạng thực lực của võ sĩ có quyền lực nhất cả Hoa Hạ, do Giảng Võ Đường Yên Kinh công bố.

Về cơ bản, những võ sĩ được thống kê đều có tên trong bảng.

Nếu võ sĩ đạt hạng tám trở nên thì lại càng có thể nhờ vào bảng xếp hạng này để đề cao tên tuổi khắp nơi.

Nếu Trần Thái Nhật dám đến đây làm giám khảo, thì đương nhiên cũng có chút bản lĩnh, vậy mà lại không có tên trong bảng?

Mục Vân đạo nhân và Vương Tác Lâm liếc mắt nhìn nhau.

Chuyện này thật là kỳ quái.

Vương Tác Lâm gãi đầu, cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Thế cậu cảm thấy mình thuộc trình độ nào? Lát nữa đánh với các trưởng lão khác, chắc không phải cậu định nhờ miệng lưỡi để qua ải đấy chứ?”

Trần Thái Nhật im lặng một giây, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, một lúc sau anh mới chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đột nhiên tỏa ra ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Võ thuật là vô tận, nếu thiên hạ không có tôi thì ai dám xưng vô địch!”

Vương Tác Lâm và Mục Vân đạo nhân đầu kinh hãi.

Hai người đầu tỏ vẻ khó tin.

Cậu thanh niên trước mặt này dám tự nhận là vô địch thiên hạ?

Hơn nữa còn ngay trước mặt hai đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ nữa.

Dáng vẻ còn không giống như đang đùa!

Mục Vân đạo nhân tỏ vẻ hơi bất mãn, nói với giọng điệu khuyên nhủ: “Này anh chàng trẻ tuổi, cậu phải biết biết núi cao còn có núi cao hơn, còn đầy người giỏi hơn mình, đừng ngông cuồng tự đại quá”.

Trần Thái Nhật nhếch mép cười, lắc đầu, không tiếp lời, chỉ tự thưởng thức ly trà trong tay mình.

Vương Tác Lâm ngồi ở bên cạnh có phản ứng lại, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật ngày càng tràn ngập ý chí chiến đấu.

Đúng lúc này, Diệp Thâm dẫn theo ba người bước vào.

Ánh mắt Trần Thái Nhật nheo lại.

Sáu đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ đã đến đủ.

Ba Ngạn Na - hồng y đại lạt ma Kim Đỉnh Tự tỉnh Mông Nội, võ công xuất thần nhập hóa, có biệt danh Hồng Đỉnh Kim Phật.

Trữ La Thành - quán chủ của Trấn Viễn Quốc Thuật Quán ở Yến Kinh, tinh thông mười tám loại binh khí, sở trường nhất là trường thương, được tôn xưng là Thương Vương.

Khúc Lan Phi - trang chủ của sơn trang Thất Tú ở Thục Trung, nguần cội gia truyền kéo dài mấy trăm năm ở địa phương, sở trường dùng ám khí, là đệ nhất Tây Xuyên mà không ai dám dị nghị.

Sáu cao thủ tuyệt thế tề tựu ở La Hán Đường của Đại Lâm Tự, khí thế tản ra trong vô thức cũng đủ khiến võ sĩ sơ cấp bình thường như rơi xuống vực sâu, tầu hỏa nhập ma.

Diệp Thâm đã kể với ba trưởng lão kia chuyện về Trần Thái Nhật.

Trữ La Thành đề râu chữ bát, khẽ nhếch mép, nói về kiêu ngạo.

“Này anh chàng trẻ tuổi, cậu còn chưa mọc đủ lông mà dám khiêu chiến với chúng tôi sao? Theo quy tắc, tôi sẽ không nương tay đâu, đến lúc đó nếu xảy ra chuyện, không cần thận đánh chết cậu...”

“Coi như ông là một người, chúng ta đánh thôi”.

Trần Thái Nhật ra quyết định nhanh như chớp.

Trữ La Thành sững sờ, đang nói được một nửa thì bị ngắt lời, sắc mặt trở nên giận dữ.

“Được được được, vậy tôi tiếp cậu một trận! Từ khi tôi tập võ đến nay chưa từng đánh hòa với ai bao giờ, nhất định phải phân thắng thua. Cậu muốn ng ẩ ngàng hàng với chúng tôi sao? Hỏi cây trường thương của tôi trước đi!”

Mục Vân đạo nhân gật đầu: “Cậu Trần, cậu có thể chọn thêm người nữa, hai trận chỉ cần đánh hòa một trận là được”.

Vương Tác Lâm đứng ở bên cạnh, vẻ mặt nôn nóng muốn thử, hai nắm tay siết chặt, dưới lớp quần áo sức mạnh bùng bùng, cả người tràn ngập ý chí chiến đấu.

Trần Thái Nhật nhìn ông ta cười nhạt, quay đầu nói: “Trang chủ Khúc, hay là chúng ta so tài chút nhé?”

Về mặt Vương Tác Lâm cứng đờ, sau đó lắc đầu: “Thằng oắt, lần sau đừng để tôi gặp được cậu, nếu không gặp lần nào tôi đánh lần ấy!”

Trần Thái Nhật chẳng thèm để ý đến tên cu ồng chiến đấu này.

Ánh mắt trang chủ Khúc Lan Phi của sơn trang Thất Tú lạnh lùng, sự chín chắn của tuổi ba mươi cũng không thể che giấu được hơi thở nguy hiểm dưới dung nhan kia.

“Được, nhưng tôi cũng giống quán chủ Trữ, sẽ không nường tay”.

Trần Thái Nhật gật đầu: “Vây chọn nơi yên tĩnh đi, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh”.

...

Đằng sau Đại Lâm Tự, trong một thung lũng ở núi Đại Thất.

Ở nơi không ai để mắt đến này.

Sáu đại cao thủ nổi tiếng Hoa Hạ đang đứng rải rác thành một hình tròn, chừa một bãi đất trống bằng sân bóng rổ ở giữa.

Trần Thái Nhật đứng ở giữa, sáu người còn lại mỗi người một vẻ mặt.

Trữ La Thành tay cầm một cây trường thương bằng thép không gỉ trông rất đơn giản, dưới ánh mặt trời, mũi thương tỏa ra ánh sáng khiến người ta rợn người.

“Trần Thái Nhật, cậu cũng là võ sĩ, được giao đấu với tôi thì cậu nên cảm thấy may mắn, hôm nay tôi sẽ cho cậu biết võ thuật thực sự có uy lực đến mức nào!”

Trần Thái Nhật lắc đầu: “Ông có tin ông đánh với tôi một trận là đủ cho ông chém gió cả đời không?”

Trữ La Thành trừng mắt, rõ ràng đang coi lời nói của Trần Thái Nhật là một lời khiêu khích to gan.

Lửa giận bùng lên, ông ta siết chặt trường thương, phát ra tiếng ma sát kim loại.

Trữ La Thành bước lên hai bước, đi đều hòa hơi thở mấy giây, trong mắt dần ngưng tụ sát khí.

Trong thung lũng đột nhiên nổi lên trận gió nhẹ.

Vô số lá khô dưới đất bị cuốn lên.

Trần Thái Nhật vẫn thản nhiên đứng đó, trong lòng chợt dao động.

Trên người Trữ La Thành ở phía đối diện bỗng chốc tỏa ra một luồng sát khí lạnh lùng, trường thương trong tay bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Mấy chiếc lá bay qua thung lũng.

Lúc rơi xuống bên cạnh Trữ La Thành, mấy chiếc lá khô vàng đột nhiên bị một sức mạnh vô hình xoắn nát vụn.

Dường như Trữ La Thành và ánh sáng của trường thương đang dần hòa làm một, khí thế đó xông thẳng lên, dường như chọc thủng bầu trời.

Trong không khí vang lên tiếng nứt toác không tên.

Vô số chiếc lá theo gió bay qua, rồi nát vụn trong chớp mắt.

Mới chỉ ngưng tụ chân khí mà đã có thể đạt được hiệu quả như vậy rồi.

Trữ La Thành không hổ là một trong bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật.

Nhìn từ xa, Trữ La Thành dường như bị ánh sáng của trường thương bao trọn, trong ảo ảnh, dường như người và thương cũng khó mà phân biệt được.

“Trần Thái Nhật! Dám đỡ một thương của tôi không?”

Còn chưa dứt lời, một luồng ánh sáng trắng lao vút lên trời.

Cơ thể Trữ La Thành và thương hợp làm một, mang theo khí thể xuyên thủng trời đất, rạch một đường dài, lao thẳng tới.

Tiếng nứt toác trong không khí dường như ở ngay bên tai.

Một luồng sóng khí hình nón theo đầu thương tỏa ra xa.

Mặt đất bị khí thể của trường thương rạch thành một đường rãnh sâu đến nửa mét.

Tách!

Thương chưa tới, nhưng một tảng đá sau lưng Trần Thái Nhật mười mét đã xuất hiện mấy vết nứt, dường như bị một thứ gì đó nện vào.

“Hãy!”

Ánh sáng trắng đã đến trước mặt nhanh như chớp.

Dường như có thể xuyên thủng mọi thứ.

Các trưởng lão xung quanh đầu tỏ vẻ thương hại, nhưng cũng không thể ngăn được lần ra tay này.

Võ sĩ quyết đấu, sống chết tự chịu!

Hồng y lạt ma Ba Ngạn Na niệm Phật hiệu.

Trang chủ Thất Tú Khúc Lan Phi nhìn chăm chăm cuộc chiến.

Trên khuôn mặt những người còn lại cũng tỏ vẻ tiếc nuối, dường như đang chờ khoảnh khắc thân thương đâm xuyên qua.

Đúng lúc này.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

Gió cuốn xung quanh đột nhiên dừng lại.

“Sao có thể chứ?”, Khúc Lan Phi kêu lên kinh hãi.

Chỉ thấy Trần Thái Nhật vẫn đang đút tay trái trong túi quần.

Tay phải của anh đưa về phía trước, giờ ngón tay giữa theo đúng tiêu chuẩn quốc tế.

Còn đầu ngón tay giữa vừa hay đặt nghiêng trên mũi thương đang tỏa ánh sáng lạnh lẽo.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Tuyệt Kỹ Của Người Đẹp Sơn Trang

Ánh mắt Trữ La Thành ngây dại, từng sợi tóc dựng đứng, khuôn mặt tỏ vẻ không thể tin nổi.

Cao thủ so chiêu, không được lơ là một giây nào.

Chỉ thấy sắc mặt ông ta dần đỏ bừng lên, trong mắt lóe lên tia sáng điên cuồng, gân xanh trên tay nổi lên, rõ ràng là đang vận công lực toàn thân.

Mũi trường thương tỏa ra ánh sáng ngày càng chói mắt.

Một luồng khí kinh hình xoắn ốc theo chỗ va chạm ở đầu mũi thương, bắt đầu vây quanh Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật vẫn tỏ vẻ ung dung, giữ nguyên tư thế giờ ngón giữa, không có bất cứ động tác dư thừa nào.

Mặt Trữ La Thành sắp biến thành màu gan lợn.

Mũi thương vẫn không nhúc nhích.

Ngón tay Trần Thái Nhật tùy ý giơ lên kia cứ như một cây đinh hải thần châm, bất kể là thiên lôi hay sóng biển đều không thể xô dịch nó dù chỉ một chút.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật nhếch mép cười nhạt.

Ngón trở tay phải của anh đột nhiên búng lên cán thương của Trữ La Thành.

Vù! Vù!

Cán thương bằng thép bắt đầu phát ra tiếng chấn động như gảy đàn, ngày càng to hơn.

Trữ La Thành biến sắc, đột nhiên cảm thấy trường thương trong tay mình có xu hướng mất khống chế.

Biên độ rung của cán thương dần rõ ràng, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cứ như một chiếc lò xo bị ép xuống, bật lên bật xuống.

Keng.

Tiếng kim loại uốn cong rất khẽ, gần như không nghe thấy.

Trữ La Thành hét lớn: “Rút!”

Ông ta vừa dứt lời thì phát lực thật mạnh, nắm chặt lấy chuôi thương, rút về toàn bộ sức mạnh, sau đó lộn một vòng dưới đất.

Chỉ thấy lồng ngực ông ta phập phồng, dường như muốn phun máu, nhưng lại cố hết sức để nuốt vào.

Ánh sáng trên trường thương dần tắt lịm.

Trữ La Thành đi đầu hòa hơi thở rất lâu, một lúc lâu sau mới mở hai mắt.

Lúc nhìn về phía Trần Thái Nhật, Trữ La Thành gần như không dám nhìn thẳng, sắc mặt tái xanh, tuy đã cố gắng che giấu, nhưng hai tay đang khẽ run rẩy thì ai cũng thấy.

“Trần Thái Nhật, cậu cũng có bản lĩnh đấy, trận này hòa”.

“Hừ, chẳng sao cả, tùy ông thôi”.

Mấy trưởng lão khác có mặt đều nhìn nhau, vẻ mặt kinh hãi rõ mồn một.

Thực ra Trữ La Thành đã thua, hơn nữa còn thua một cách thảm hại.

Nếu ông ta cố thêm lúc nữa thì kiểu gì cũng đấu nhau một trận sống mái với Trần Thái Nhật, sợ là cây trường thương mà ông ta đã dốc toàn bộ công lực vào sẽ vỡ thành mảnh vụn ngay lập tức.

Đường đường là trưởng lão của liên đoàn võ thuật, cuối cùng Trữ La Thành phải cố gắng thu h ãi công lực, suýt nữa thì phun máu ra, lại cố nuốt vào, rõ ràng đã bị chân khí bản thân cắn ngược lại.

Trong tình huống này, cho dù Tr ần Thái Nhật ném phi đao ra thăm dò thì sợ rằng Trữ La Thành cũng không có sức mà chống được.

Nhưng Tr ần Thái Nhật không làm thế.

Anh chỉ ung dung đứng đó, cứ như trận chiến vừa r ồi chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ nhất.

Đường như thắng thua đã nằm trong dự liệu của anh r ồi.

Những người có mặt đều là trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, nếu Tr ần Thái Nhật cố chấp đè Trữ La Thành xuống đất đánh cho một trận thì sẽ khiến tất cả các trưởng lão mất mặt.

Cách xử lý không màng danh vọng và lợi ích đó của Tr ần Thái Nhật lại khiến mấy người còn lại phải nhìn bằng con mắt khác.

Thực lực siêu mạnh, lại có tấm lòng nhân hậu.

H ồng Đình Kim Phật Ba Ngạn Na chấp hai tay: “Tr ần thí chủ phẩm chất cao thượng, b ền tăng khâm phục”.

Vương Tác Lâm cũng ở bên cạnh toét miệng cười: “Nhóc con, cậu cũng khá lắm, tôi cảm thấy cậu làm giám khảo thì quá hợp r ồi”.

Mục Vân đạo nhân cũng th ần gật đầu.

Tr ần Thái Nhật cười thản nhiên: “Nếu trận đầu đã hòa r ồi thì còn đánh trận thứ hai nữa không?”

Ánh mắt mọi người nhìn v ề phía Khúc Lan Phi.

Tr ần Thái Nhật đã được tất cả các trưởng lão chấp nhận tư cách làm giám khảo, theo lý mà nói thì không c ần đánh trận thứ hai nữa.

Người đẹp của sơn trang Thất Tú chớp mắt, suy nghĩ một lúc.

“Cậu Trậ̀n, tôi cảm thấy hơi ngứa tay, muốn thỉnh giáo cậu một chút, nhưng để tránh làm tổn thương hòa khí, chúng ta thì cái khác được không?”

“Trang chủ Khúc muốn thì gì nào?”

“Ám khí”.

Ồ!

Ai mà chẳng biết sở trường của sơn trang Thất Tú chính là ám khí, người đẹp này đâu phải ngứa tay, rõ ràng là không phục, muốn lấy lại mặt mũi cho liên đoàn võ thuật thì có.

Trậ̀n Thái Nhật mỉm cười gật đầu: “Được”.

...

Một lúc sau, Khúc Lan Phi và Trậ̀n Thái Nhật đứng song song với nhau trong thung lũng.

“Cậu Trậ̀n, trong tay cậu c̣ần một đ̣ồng tịền xu, cậu muốn đánh gì nào?”

“Tôi vẫn chưa nghĩ xong, trang chủ Khúc thì sao?”

Khúc Lan Phi nở nụ cười, đôi mắt đẹp tràn đ̣ầy tự tin.

“Vừa ṛồi vẫn chưa nghĩ ra, bây giờ thì... chính là nó”.

Vèo.

Một tiếng sắc nhọn vang lên như tiếng huýt sáo.

Bụp!

Phịch phịch phịch!

Giữa không trung, ba chấm đen nhỏ mà mắt thường cũng khó thấy đột nhiên rơi xuống.

Vương Tác Lâm chạy qua đó như bay, sau đó lại vui vẻ chạy về

“Ôi, em gái được đấy, là ba con chim én, cách trăm mét mà vẫn bị cô dùng một phi tiêu bắn trúng! Ha ha, tối nay có đồ nướng ăn rồi!”

Khúc Lan Phi khẽ nở nụ cười, rõ ràng vô cùng đắc ý với công phu của mình.

“Cậu Trần thấy sao?”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ suy ngẫm, không hề để ý đến Khúc Lan Phi, khiến người đẹp hơi oán giận.

Thung lũng nằm ngay sau núi của Đại Lâm Tự, nhìn ra xa, có thể mơ hồ nhìn thấy chính điện và gác chuông của chùa.

Đứng nhìn từ khoảng cách này, hương khói trong chùa như một làn khói xanh đang lượn lờ.

“Cậu Trần? Có thể thể hiện cho Lan Phi mở mang tầm mắt được không?”

Khóe miệng Khúc Lan Phi đầy vẻ trêu chọc, nhưng trong lòng lại đầy tự tin.

Ám khí thiên hạ, Thất Tú đứng đầu.

Sở học truyền thừa cả trăm năm, từ nhỏ Khúc Lan Phi đã phải luyện tập tuyệt kỹ phi chỉ xỏ vào lỗ kim ở khoảng cách mười mét.

Nếu hôm nay không phải Trữ La Thành thua te tua như vậy thì cô ta cũng không cần phải ra tay.

Dù gì hội trưởng lão của liên đoàn võ thuật cũng thân nhau như thể tay chân, cũng không thể để mất mặt quá như vậy được.

Tuy Trần Thái Nhật đã nỗ lực, nhưng với tính khí quật cường, cô ta vẫn muốn thắng một ván dựa vào bản lĩnh thực sự.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lúc lâu, ánh mắt chuyển động, chậm rãi nói.

“Trang chủ Khúc đúng là kỹ thuật như thần, tôi vô cùng khâm phục, ván này cứ coi như tôi thua đi”.

Nói xong, Trần Thái Nhật vung mạnh tay về phía trước.

Một luồng ánh sáng bạc xẹt về phía xa như sao băng, sau mấy giây thì mất hút.

Khúc Lan Phi và các trưởng lão đều sửng sốt.

“Cậu Trần, cậu...”

“Chẳng sao, dù gì tôi đã có tư cách làm giám khảo rồi”, Trần Thái Nhật nở nụ cười thiện ý với người đẹp, rồi xoay người rời đi.

Boong!

Đột nhiên, một tràng tiếng chuông vang rõ truyền từ phía Đại Lâm Tự tới, âm sắc trang trọng.

Tiếng chuông vang tới thung lũng, vọng lại không dứt.

Trần Thái Nhật đã đi xa về phía Đại Lâm Tự, gần như không còn thấy bóng dáng nữa.

Đúng lúc này, Khúc Lan Phi đột nhiên biến sắc.

“Trang chủ Khúc, có gì không ổn sao?”, Diệp Thâm khó hiểu hỏi.

Về mặt Khúc Lan Phi đột nhiên tràn đầy vẻ kinh ngạc không thốt nên lời, sau đó là phức tạp, cuối cùng là khâm phục và xấu hổ.

“Mọi người, Khúc Lan Phi không phải là đối thủ của cậu ta”.

“Sao cơ?”

Khúc Lan Phi giờ ngón tay ra.

“Tiếng chuông của Đại Lâm Tự không nên được gióng vào lúc này, sợ rằng đã có thứ gì đánh trúng vào chiếc chuông đó”.

Năm vị trưởng lão còn lại bỗng tỏ vẻ sững sờ, đầu quay đầu lại.

Ánh mắt đều tập trung vào Đại Lâm Tự ở xa xa, khoảng cách hơn cả nghìn mét.

Đúng lúc này, một tiểu hòa thượng mặc đồ lạt ma màu đỏ vẻ mặt hốt hoảng chạy từ trên núi xuống, vừa chạy vừa lớn tiếng gọi hòng y đại lạt ma Ba Ngạn Na.

“Sư phụ! Sư phụ! Không hay rồi!”

Ba Ngạn Na sững sờ.

“A Mộc, con đến đây làm gì?”

Tiểu lạt ma thở phì thò, khó khăn lắm mới đến được trước mặt Ba Ngạn Na.

“Sư phụ! Không hay rồi! Sư đệ Kim Man đang đánh nhau với một võ sĩ lưu manh tóc đỏ rực ở trong chùa!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: Người Đứng Sau Hùng Mạnh

Trần Thái Nhật vừa đi đến cổng chính của Đại Lâm Tự, đột nhiên phát hiện bầu không khí lạ thường.

Tất cả các võ sĩ tiến hành ghi danh tuyển chọn hội đấu võ thuật đang vây thành một vòng lớn, bàn tán sôi nổi.

Ngay cả ba người phụ trách ghi danh của liên đoàn võ thuật cũng đứng lên bàn hóng hớt.

“Mọi người đoán xem, mọi người đoán xem, ai sẽ thắng đây?”

“Tôi thấy chắc chắn là tên to con sẽ thắng, kim thân Mật Tông La Hán của hắn đã thành hình rồi, vũ khí bình thường vừa đụng vào sẽ gãy”.

“Quỷ tóc đỏ đó là vũ khí bình thường à? Dao người hợp nhất đó! Đầu là võ sĩ hạng trung, tấn công mới là cách phòng thủ tốt nhất, tôi cảm thấy tên tóc đỏ có thể thắng”.

“Thật không ngờ, hội đấu võ thuật chưa bắt đầu, đã có một màn kịch đặc sắc như vậy”.

“Đúng đó, đúng đó, xem đến nổi tôi cũng sôi trào nhiệt huyết, tôi cũng muốn xuất trận rồi!”

“Xì, anh mới hạng ba, qua đó làm đệm chân à?”

Vừa nghe người xung quanh nghị luận, sắc mặt Trần Thái Nhật đã tối sầm lại.

Anh thẳng thừng tách đám hóng chuyện này ra hai bên.

“Tên mập chết tiệt, có ngon thì mày ngăn lại đi! Tao xem cái bụng thép của mày có thể chống đỡ đến khi nào?”

Hà Cuồng khí thế đứng trên một tảng đá bên cạnh, tay phải hơi run, da bên ngoài bàn tay đã ửng thành màu tím, trông bộ dạng là hậu quả của đao tay chém phải vật cứng.

“Quý tóc đỏ! Mẹ nó, từ trước đến nay Kim Man tao đâu xem người khác như bao cát, hôm nay mày lại dám dùng tao để mài đao, tao nhất định phải để mày ng ồi dưới móng làm b ần c ầu!”

Chiến sĩ cao hơn hai mét như núi thịt này chính là võ sĩ Kim Man từng gặp phải trên bậc thang lúc leo núi.

Hắn có mũi nhỏ mắt nhỏ, búi một kiểu tóc phong cách dân tộc, lúc này lỗ mũi đang thở phì phò.

Cơ bắp toàn thân lóe lên màu vàng nhàn nhạt, nhưng trên bụng có vài vết cắt, rỉ máu tươi, rõ ràng là kim thân bị phá.

Hai tên này không đấu võ trên bậc thang leo núi, mà lại thắng thường đánh nhau ở Đại Lâm Tự.

Trần Thái Nhật quả thật thấy cạn lời.

Để Hà Cuồng một mình trong một đám võ sĩ tuyệt đối là một sai lầm, với tính cách này của hắn, mua bừa chai nước cũng có thể bị phun đầy mặt.

Đúng lúc gặp được Kim Man, hai người vốn dĩ đã có khúc mắc, bây giờ không có gì ràng buộc nên đã đánh nhau tại chỗ luôn.

Có đi đâu xem tình hình thắng thua thì Hà Cuồng cũng không chịu thiệt.

Trần Thái Nhật quan sát tỉ mỉ một lát.

Thực lực của Hà Cuồng chắc hẳn phải hơn Kim Man một chút.

Kim thân của Kim Man đã bị phá, nếu tiếp tục đánh thì sẽ bị thương nặng hơn.

“Hà Cuồng! Anh làm cái trò gì đó?”

Vừa nghe tiếng hét, Hà Cuồng suýt nữa đã ngã thẳng từ trên tảng đá xuống, bồng chốc hai chân mềm nhũn, tóc đỏ dựng đứng cũng không có tinh thần.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, ánh mắt đánh lại, trong đôi mắt lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Mũi chân hắn chĩa xuống đất, xoay người như diều hâu, quay người lộn vòng ba trăm sáu mươi độ.

Phịch một tiếng, hắn quỵ thẳng xuống trước mặt Trần Thái Nhật.

“Đại... đại ca, tôi sai rồi, đánh người không đánh mặt, xin anh giơ cao đánh khẽ”.

Không gian lặng ngắt như tờ.

Chớp mắt mọi người bật cười lớn!

“Ha ha ha, sao quý tóc đỏ đột nhiên sợ hãi vậy?”

“Đây là đại ca của hắn à? Ha ha, buồn cười chết mất”.

“Trông bộ dạng hình như có vẻ rất sợ”.

Thấy hắn hùng hổ như vậy, mọi người vốn dĩ còn cho rằng hắn muốn ra tay với Trần Thái Nhật, thì ra là van xin.

Kim Man cũng phát hiện sự có mặt của Trần Thái Nhật, đột nhiên toàn thân giật thót.

Trần Thái Nhật quay đầu liếc nhìn hắn: “Anh nói thế nào?”

Kim Man hơi căng thẳng nuốt nước bọt: “Đây là chuyện của tôi và quý tóc đỏ, lần này là hắn chủ động khiêu khích, tôi và anh không thù không oán, anh đừng nhúng tay vào!”

Lông mày Trần Thái Nhật nhướng lên, vừa định mở lời.

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng kêu kinh ngạc.

“Hồng Đình Kim Phật đến rồi!”

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, ngay cả ba nhân viên làm việc của liên đoàn võ thuật cũng run lấy bầy.

Hồng Đình Kim Phật - Ba Ngạn Na!

Một trong bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, cao thủ hạng chín của bảng chiến lực Giảng Võ Đường!

Trừ Phật pháp uyên thâm, năng lực cao siêu, hàng năm Ba Ngạn Na còn cứu trợ thiên tai ở khu vực biên cương Mông Nội, rất được lòng dân.

Nhắc đến ông ta, các võ sĩ đều giơ ngón cái lên tán thưởng.

Đó là một loại kính nể từ trong tâm.

Thân hình to lớn của Kim Man chợt cứng đờ, trên gương mặt mang theo vẻ mừng rỡ.

“Sư phụ đến rồi!”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Kim Man xông thẳng vào tách đám người ra, lúc chạy nhanh mặt đất dường như đều đang chấn động.

“Sư phụ!”

Bóng dáng hồng y đại lạc ma ngày càng gần, mặt Kim Man đầy kích động, bỏ nhào về phía trước quỳ thẳng xuống đất, dập đầu lạy ba cái theo tiêu chuẩn, chắp hai tay, trên gương mặt ngập tràn sự thành kính.

“Sư phụ, đồ đệ chạy từ Mông Nội đến, cuối cùng cũng gặp được ân sư, đúng là tốt quá rồi”.

Hồng y lạt ma Ba Ngạn Na tỏ vẻ hiên hòa, mỉm cười gật đầu với Kim Man.

Lúc này, mọi người đều xì xào khe khẽ.

Thì ra tên to con này chính là đệ tử thân truyền của hồng y đại lạt ma Ba Ngạn Na – trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ!

Danh vọng của Ba Ngạn Na ở Hoa Hạ vô cùng cao, tiếng tăm vang xa, đệ tử không nhiều, nhưng đều là người giỏi bậc nhất.

Ngoài ra còn có lời đồn đại, bình sinh Ba Ngạn Na đối xử với đệ tử như con ruột, nếu đệ tử có chuyện thì sẽ luôn chăm sóc đến cùng.

“Ừa? Kim Man, vết thương ở bụng con là sao vậy?”

Kim Man sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ.

“Ân sư, là một tên võ sĩ lưu manh ngông cuồng làm con bị thương, con đang định phân cao thấp với hắn!”

Lúc này, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Quỷ tóc đỏ Hà Cuồng tiêu đời rồi!

Không chỉ khiêu chiến trước mặt mọi người ở Đại Lâm Tự, mà còn không màng quy tắc của liên đoàn võ thuật, tùy tiện quyết đấu.

Hơn nữa còn đả thương đệ tử thân truyền của trưởng lão liên đoàn võ thuật!

Cao thủ hạng chín đấy.

Nói câu khó nghe, nếu Ba Ngạn Na đích thân ra tay, e là ngay cả một chiêu Hà Cuồng cũng không tiếp nổi!

Tất cả võ sĩ ở đây đều lần lượt chuyển ánh mắt sang Hà Cuồng mặt đầy ngơ ngác.

Trên mặt Hà Cuồng lúc này đã đầy dấu chấm hỏi.

Sư phụ của tên mập chết tiệt này... là trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ à?

Còn đặc biệt là hạng chín nữa?

Hà Cuồng thần tính toán rất lâu, phân tích khả năng mình đánh để vượt cấp bốn hạng liên tiếp.

Cuối cùng cũng đưa ra một kết luận.

Hình như mình thật sự rước phải phiền phức lớn rồi.

Một bạt tai của đối phương dường như có thể đánh chết mình luôn!

Hồng Đình Kim Phật kiềm chế biểu cảm trên gương mặt, nhưng cũng có thể nhìn ra được ông ta rất bất mãn khi đệ tử bị thương.

“Trước mặt mọi người, hội đấu võ thuật vẫn chưa bắt đầu đã làm người khác bị thương ở Đại Lâm Tự, hành động như vậy...”

Ba Ngạn Na còn chưa dứt lời đã ngược mắt lên nhìn Trần Thái Nhật mặt không cảm xúc đứng đối diện.

Bước chân vững vàng của ông ta liền khựng lại.

Tất cả mọi người hóng hớt đang đợi cơn giận của đại lạc ma, cũng chờ đợi có thể nhìn thấy trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ đích thân ra tay.

“Hành động như vậy... hành động như vậy...”, biểu cảm của Ba Ngạn Na dần trở nên rất kỳ lạ, có vẻ như đang cố gắng điểu chỉnh cảm xúc của mình.

“Hành động như vậy... vẫn nên xử lý cho ổn thỏa”.

Hả?

Tất cả mọi người ở đây đều ngổ ngàng.

Đại lạt ma đang nói gì thế?. Truyện Trọng Sinh

Sao lại nghe không hiểu gì hết vậy nhỉ?

Không để ý lời bàn tán của mọi người, đường đường là trưởng lão hạng chín - Ba Ngạn Na dẫn Kim Man bước lên trước.

Trên gương mặt Kim Man mang theo nụ cười đắc ý.

Sư phụ ra tay thì còn vấn đề gì mà không giải quyết được chứ?

“Kim Man, quỳ xuống đi”.

“Vâng thưa sư phụ”.

“Xin lỗi cậu Trầi đằng hoàng”.

“Hả, vâng... ủa?”

Hai đầu gối của Kim Man đã quỳ vững vàng, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hắn quay đầu sang hỏi với vẻ ngờ ngác.

“Sư phụ, cậu Trầi nào cơ ạ?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Phần Thưởng Thần Bí

Ai nấy đều sững sờ, hoàn toàn không hiểu nổi dụng ý của trưởng lão Ba Ngạn Na.

Ba Ngạn Na vốn đang vui vẻ hòa nhã với đồ đệ, lúc này trên mặt lại phủ một tầng lạnh giá.

“Còn hỏi cậu Trần nào? Tất nhiên là cậu Trần Thái Nhật đang đứng trước mặt con rồi! Con xảy ra xung đột với cậu ấy, hành xử lỗ mãng, còn không mau xin lỗi!”

Về mặt Kim Man sững sờ, quay đầu nhìn Trần Thái Nhật trước mặt, lại nhìn qua sư phụ mình, đột nhiên trong đầu lóe sáng.

“A! Con hiểu rồi thừa sư phụ, phải lễ trước bỉnh sau đúng không? Trước tiên con xin lỗi anh ta, sau đó sư phụ sẽ dùng Đại thủ ấn của môn phái chúng ta, một chưởng đập chết hắn!”

Bốp!

Tay phải của Ba Ngạn Na nhấc lên, tung một chiêu Đại thủ ấn ra.

Đánh thẳng... lên đầu Kim Man.

“Ồi trời! Sư phụ, sư phụ đánh con làm gì?”

Kim Man hơi choáng váng, vốn dĩ IQ của hắn không cao lắm, giờ như kiểu về thẳng số không.

Đại thủ ấn thì không sai.

Nhưng chẳng phải sư phụ nên ra tay với tên họ Trần kia sao?

Sao lại đánh mình chứ?

Vẻ mặt Hồng Đình Kim Phật - Ba Ngạn Na vô cùng đặc sắc, hận không thể một chưởng đánh nát tên đồ đệ có chỉ số IQ chậm mức không này.

“Sư phụ... bảo con xin lỗi cậu Trầ! Thành thật xin lỗi! Thành tâm xin lỗi! Con làm theo là được rồi!”

Kim Man sững sờ, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Hắn tuyệt đối không dám làm trái lời sư phụ.

“Anh... anh Trầ... xin lỗi, tôi sai rồi”.

Lúc này, những người có mặt đều như muốn rót luôn tròng mắt xuống đất.

Ai nấy đều cảm thấy não mình không theo kịp diễn biến.

Nơi này là Đại Lâm Tự, là nơi ở tạm thời của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Đại lạt ma Ba Ngạn Na, đương đương là trưởng lão hạng chín của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, cao thủ hàng đầu bấy giờ!

Đồ đệ của ông ta bị kẻ khác đánh, còn bị thương.

Sau đó ông ta lại bắt đồ đệ xin lỗi đại ca của tên quỷ tóc đỏ đó?

Hôm nay cần nhậm kịch bản à?

Giờ phút này, ánh mắt mọi người nhìn Trầ Thái Nhật đều mang theo vẻ vô cùng kinh ngạc.

Người này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Trầ Thái Nhật nhìn Kim Man đang quỳ trên đất với vẻ mặt ngu ngốc, hờ hững nói với Ba Ngạn Na: “Đại sư khách sáo rồi, tôi cũng sẽ quản tốt người của mình”.

“Đương nhiên, đương nhiên, đức hạnh và thực lực của cậu Tr ần, người cậu đích thân huấn luyện, thiết nghĩ cũng sẽ trở thành trụ cột của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ”.

Hai bên gật đầu với nhau, bầu không khí hài hòa.

Võ sĩ xung quanh sắp phát điên, lúc này họ đã hiểu tường tận hơn chút ít.

Tr ần Thái Nhật là một người có thể xếp ngang hàng với các trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ!

Hiện trường lúc này có hai người kinh ngạc nhất.

Một là võ sĩ thích khách đang núp trong bóng tối, không dám lộ diện, cẩn thận quan sát - Qua đen!

Kẻ còn lại là cô gái võ sĩ áo trắng đã lẫn vào trong đám đông, ng ắm xem trò vui.

Lúc lên núi, hai người này đã từng chứng kiến sự lợi hại của Tr ần Thái Nhật.

Nhưng thật không ngờ, thân phận của Tr ần Thái Nhật vẫn vượt qua dự liệu của họ.

Người như vậy sẽ không tham gia hội đấu võ thuật chứ?

Ai nấy đều đang âm thầm cầu nguyện trong lòng, tuyệt đối đừng gặp phải Tr ần Thái Nhật.

Tất nhiên, sự lo lắng của họ hoàn toàn là thừa thãi.

Sau khi Tr ần Thái Nhật và Ba Ngạn Na thăm hỏi nhau mấy câu, xung đột giữa Hà Cu ồng và Kim Man tự nhiên cũng tiêu tan.

Lúc này, Hà Cu ồng hết như người giúp việc, từng bước theo sát phía sau Tr ần Thái Nhật, mặt cười tủm tỉm.

Nở mày nở mặt!

Đi theo đại ca như này, đúng là nở mày nở mặt!

Có thể trò chuyện vui vẻ với một đại sư hạng chín.

Đúng lúc này, ba nhân viên đăng ký của liên đoàn võ thuật chạy vội đến trước mặt vị hõng y đại lạt ma.

“Trưởng lão, danh sách đăng ký hôm nay đã có rồi, vốn dĩ cần trình lên hội trưởng lão, giờ ông đã đích thân tới đây, vậy mời qua xem chút”.

Ba Ngạn Na bình tĩnh cần lấy tờ danh sách nhân viên đưa đến, nhìn lướt qua, là số thứ tự rút thăm bình thường.

Các võ sĩ có mặt, nhất là người vừa mới vây xem và khen Hà Cuồng đấu hay đều thấy hơi lo lắng.

Họ sợ trưởng lão liên đoàn võ thuật vì đồ đệ bị thương mà ghi hận trong lòng, giờ trò gì đó trong trận đấu của họ.

Hiển nhiên vị đại lạt ma không phải loại người nhỏ nhen ghi thù đó, ông ta hoàn toàn không có ý kiến gì.

Chỉ là, hành động tiếp theo của ông ta khiến mọi người đều sửng sốt.

“Cậu Trần, cậu cũng qua xem đi”.

“Được”.

Ba Ngạn Na vô cùng tự nhiên đưa danh sách qua cho Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật cũng nhận lấy như chuyện đương nhiên.

Nhưng những người khác thì như bị sét đánh.

Ý là sao?

Danh sách thi đấu của hội đấu võ thuật thế giới, vì sao phải đưa cho Trầ³n Thái Nhật xem?

Ngay cả ba nhân viên của liên đoàn võ thuật cũng ngây người.

Ba Ngạn Na nhìn biểu cảm của ba người, từ tốn giải thích.

“Hội đấu võ thuật thế giới lần này, do sáu vị trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ và cậu Trầ³n cùng làm giám khảo, mấy người có chuyện gì, thời gian này cũng có thể báo với cậu ấy”.

Ba người sửng sốt, sau đó sắc mặt thay đổi, vội vàng gật đầu đồng ý.

Lúc này, tất cả võ sĩ xung quanh đã bị sự việc bất ngờ này làm cho choáng váng.

Tin tốt là Trầ³n Thái Nhật không trực tiếp tham gia hội đấu võ thuật lần này. truyện ngôn tình

Càng kích thích hơn là Trầ³n Thái Nhật lại là giám khảo!

Hà Cuồng ở sau lưng Trầ³n Thái Nhật, cười tươi như hoa, lộ ra vẻ nịnh nọt đại ca.

“Đại ca à, tôi thật sự phục anh rồi, anh đúng là đến làm giám khảo, giờ tôi quỳ xuống bái anh làm sư phụ còn kịp không?”

Vừa nói vừa mang theo vẻ “ông đây có ô dù, ông đây là ngà³u nhất” nhìn tất cả mọi người, như thể bản thân đã giành được chức vô địch của hội đấu võ thuật vậy.

Trầ³n Thái Nhật lẳng lẳng nhìn dáng vẻ vênh váo của Hà Cuồng, mặt không cảm xúc, quay đầu nói với nhân viên liên đoàn võ thuật.

“Thành viên giao đấu ba trận đầu với Hà Cuồng, đổi toàn bộ sang hạng sáu, hạng bốn và hạng năm”.

“Vâng”.

Tất cả chợt im lặng, đến tiếng kim rơi còn có thể nghe thấy.

Về mặt Hà Cuồng vốn đang kiêu ngạo chợt biến thành khó coi như ăn phải phân.

Ba giây sau, hắn rút nước mắt.

“Đại ca! Anh muốn tôi chết thì cứ nói thẳng đi!”

Trần Thái Nhật bước đến, vỗ vai hắn.

“Tuổi trẻ phải có chí khí, mặc dù giờ anh chỉ là hạng bốn, nhưng lần này anh tới đây chẳng phải là để thăng hạng sao? Tiếp đó anh phát huy xuất sắc hơn bình thường thì đánh một người hạng sáu không phải dễ như trở bàn tay sao?”

Hà Cuồng sắp khóc tới nơi, mình còn trông chờ Trần Thái Nhật làm giám khảo sẽ cho mình đi cửa sau cơ.

Vừa lên đã cho mình đấu với người hơn hắn hai hạng, trận này xong, dù không chết e là cũng mất hai cái xương đùi đó!

Nhân viên công tác sửa lại một danh sách mới theo như lời Trần Thái Nhật nói.

“Anh Trần, bảng thi đấu mới đã được đi đầu chỉnh xong rồi, mời xem qua”.

Trần Thái Nhật cầm bảng thi đấu mới đã chỉnh sửa qua, nhìn lướt một lượt.

“Hàn Tâm Nhụy? Hiện giờ có đây không?”

Nghe Trần Thái Nhật hỏi, tất cả mọi người đưa mắt tìm kiếm xung quanh.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lạnh vang lên.

“Là tôi”.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, một cô gái lưỡng lự giơ tay lên.

Người này lại là một cô gái khá dễ thương, mặc áo bông trắng, đội mũ mickey!

Trần Thái Nhật cũng hơi ngạc nhiên: “Cô là Hàn Tâm Nhụy à?”

“Đúng”.

Vẻ mặt Hà Cuồng chết lặng, nghi ngờ hỏi lại: “Cô hạng sáu sao?”

“Đúng!”

Hàn Tâm Nhụy gãi đôi tai chuột mickey trên mũ của mình, nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt tựa trăng rằm, cả người nhìn rất vô hại.

Thoạt nhìn chỉ là một cô gái non nớt chưa trải sự đời, không ngờ lại luôn ẩn giấu sâu đến thế!

Võ sĩ hạng sáu trong bảng chiến lược!

Ở Hoa Hạ đã gần như đứng vào hàng ngũ một trăm cao thủ hàng đầu!

Trần Thái Nhật tràn đầy hứng thú quan sát, đánh giá cô gái này, khẽ gật đầu, mỉm cười.

“Khá lắm, đánh cho tốt, nếu cô đánh thắng trận đầu tiên với Hà Cuồng, tôi có thể cho cô một phần thưởng”.

Mọi người xung quanh nghe vậy, đều kinh ngạc.

Hàn Tâm Nhụy đột nhiên tràn ngập hiếu kỳ.

“Ồ? Còn có cả phần thưởng nữa ư?”

Trần Thái Nhật nở nụ cười thần bí.

“Tuổi thọ của cô còn chưa đến một tháng, nếu đánh thắng Hà Cuồng, tôi có thể cứu cô một mạng, cô thấy sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 63: Tấm Gương Võ Sĩ

Trần Thái Nhật vừa dứt lời, mọi người đều ngạc nhiên.

Trưởng lão liên đoàn võ thuật Ba Ngạn Na cũng ngờ vực, cẩn thận quan sát Hàn Tâm Nhụy, như muốn nhìn ra gì đó từ sắc mặt của cô ta.

Lúc này, nụ cười trên mặt Hàn Tâm Nhụy cũng biến mất.

Khuôn mặt thanh tú đáng yêu như toát lên sự lạnh lùng, nhìn Trần Thái Nhật với vẻ cảnh cáo.

“Anh này, anh nói gì vậy, sao tôi không hiểu gì cả?”

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu, chậm rãi nói.

“Luyện võ phải chú ý đến sự tiến bộ từng bậc, cô mới chỉ hai mươi tuổi đầu nhưng đã dùng đến bí pháp khắc chế tiềm lực của cơ thể, cưỡng ép thăng cấp lên hạng sáu, có thể lừa người khác nhưng không gạt được tôi đâu”.

“Xương và cơ của cô đã không thể chịu được áp lực mạnh từ chân khí hạng sáu trong cơ thể từ lâu, nhất là tim. Chắc chắn trong một năm trở lại đây, vô số lần tim đập nhanh khiến cô cũng sợ hãi nhỉ?”

Hàn Tâm Nhụy im lặng hồi lâu, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp, trịnh trọng nhìn Trần Thái Nhật.

“Sao anh lại nhìn ra được, dựa vào đâu mà nói tôi không sống được qua một tháng?”

Trần Thái Nhật bình tĩnh, thản nhiên nói.

“Sở dĩ lúc vượt qua cửa thứ ba, cô thể hiện dè chừng, không phải là để bảo toàn thực lực, mà là vì mỗi lần cô bộc phát toàn bộ sức mạnh thì có khả năng khiến tim ngừng đập”.

Sắc mặt Hàn Tâm Nhụy dần lộ ra vẻ sợ hãi, khuôn mặt vốn dĩ xinh xắn lại hiện rõ vẻ sợ hãi khi đối mặt với cái chết.

“Tôi nghe được tiếng dòng chảy của máu trong người cô, trong vòng một tháng đã có năm lần tim ngừng đập, trong ba mươi ngày tới sẽ phát tác ít nhất ba lần nữa, đến lúc đó ngừng rồi sẽ không đập lại được nữa”.

Trần Thái Nhật dừng lại vài giây, đứng đưng nhìn cô gái trước mặt.

“Cho nên, tôi có nói sai không?”

Hàn Tâm Nhụy đứng ở đó, cả người như rơi vào hẫng vắng, vẻ mặt không còn thư thái và hoạt bát nữa, ánh mắt lóe lên như nhìn thấy kết cục của mình.

Hàn Tâm Nhụy chậm rãi bước lên trước, đến trước mặt Trần Thái Nhật.

Phịch.

Hai đầu gối quỳ xuống, nước mắt tuôn rơi, giọng nói mang theo sự tuyệt vọng.

“Anh Trần, xin hãy cứu tôi! Tôi tình nguyện làm bất cứ chuyện gì!”

Lúc này Hàn Tâm Nhụy không còn là cao thủ hạng sáu thực lực cao cường, làm người khác kinh ngạc trên hội đấu võ thuật nữa, mà đã trở thành một người đáng thương chỉ ước ao được tiếp tục sống.

Trần Thái Nhật không cảm xúc nói: “Tôi vừa nói rồi đấy, chỉ cần cô có thể dùng toàn lực đánh thắng được Hà Cuồng thì tôi sẽ giúp cô”.

Hà Cuồng đứng bên cạnh, chảy đầy mồ hôi.

“Đại ca, anh nói vậy là muốn cô gái này liều mạng đánh với tôi đấy à?”

Ba Ngạn Na ở bên cạnh cũng rất khó hiểu: “Cậu Trần, cậu làm vậy rốt cuộc để làm gì? Chẳng phải Hà Cuồng là đàn em của cậu sao?”

Trần Thái Nhật ngẩng cao đầu lên, ánh mắt hiện lên khí thế từ trên cao nhìn xuống.

“Tôi dẫn Hà Cuồng đến tham gia hội đấu võ thuật là để rèn luyện cho anh ta, để anh ta có thể đại diện cho lớp võ sĩ thế hệ mới của thành phố An Thành tạo dựng uy danh!”

“Nhưng bản thân tôi cũng là giám khảo của hội đấu võ thuật, các ông nói xem nếu là người khác thì sẽ nghĩ thế nào?”

Bỗng đầu của Hà Cuồng lóe sáng, sắc mặt hắn cũng dần trở nên nghiêm túc.

“Họ sẽ nghĩ võ sĩ An Thành chúng tôi được ông quan tâm hơn, nhất định sẽ gian lận để thắng cuộc thi bằng cách đi cửa sau”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe sáng: “Đúng vậy!”

“Cho nên tôi muốn nói cho mọi người biết, tôi sẽ để đối thủ của Hà Cuồng chiến đấu với thái độ đặt cược tính mạng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự thiên vị nào”.

Dứt lời, Trần Thái Nhật bày ra vẻ nghiêm túc, hiếm khi trịnh trọng nhìn Hà Cuồng.

“Thiên phú của anh không tệ, hội đấu võ thuật là viên đá mài tốt nhất, chỉ có không ngừng thử thách cực hạn của bản thân thì anh mới có thể bước vào hàng ngũ võ sĩ đỉnh cấp. Có thể chứng minh võ thuật của mình, dù có chết trên sàn đấu cũng chẳng sao!”

Lời này của anh khiến mọi người đều dậy sóng trong lòng!

Rốt cuộc võ sĩ tồn tại vì mục đích gì?

Có người tập võ để mưu sinh, có người để trả thù.

Còn Trần Thái Nhật lại chỉ ra cho mọi người một nguyên tắc.

Võ thuật tồn tại là để vượt qua bản thân!

“Hà Cuồng, dùng hết sức đi, chỉ cần anh có thể sống sót qua trận này của hội đấu võ thuật, anh nhất định có thể trở thành ngôi sao chói lọi mới trên bảng xếp hạng chiến lực của Hoa Hạ”.

Ánh mắt Hà Cuồng dần trở nên rực lửa.

“Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức dù có chết!”

Trần Thái Nhật xoay người đi, tầm mắt nhìn lướt qua mọi người.

“Mọi người đều đến tham gia hội đấu võ thuật, với tư cách là một giám khảo, tôi khuyên mọi người một câu, ở trên sàn đấu thà chết vinh còn hơn sống nhục!”

“Dù người dưới tay của tôi có lên sàn đấu, nhưng hễ có bất kỳ hành vi trái với đạo đức võ thuật, tôi cũng sẽ khiến anh ta phải trả giá bằng máu! Đã rõ chưa?”

Mọi người nghiêm túc đáp.

“Đã rõ!”

Ba Ngạn Na nhìn mọi người xung quanh nhiệt huyết một lòng hướng về võ thuật, rồi nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt khó tin.

“Đây chính là... vương đạo sao?”

Lúc này trong đầu vị tông sư hạng chín, cao thủ tuyệt thế đạo đức uy tín rất cao này không khỏi lóe lên một ý nghĩ đặc biệt.

Nếu liên đoàn võ thuật Hoa Hạ trên dưới một lòng thì sẽ tuyệt vời thế nào.

“A Di Đà Phật, đức hạnh võ thuật cậu Trần là tấm gương của tôi, bản tăng bái phục”.

“Đại sư quá khen rồi”.

Trong lòng rất nhiều võ sĩ lúc này, Trần Thái Nhật và cái danh giám khảo liên đoàn võ thuật thật sự có mối liên kết với nhau.

Ai cũng tin rằng đây là hội đấu võ thuật thế giới đầu tiên vừa công bằng vừa tràn đầy tinh thần chiến đấu.

Hà Cuồng đứng bên cạnh hào hứng, phấn khích muốn thử.

“Đại ca, nếu tôi có thể vượt qua hai cấp đánh thắng hội đấu võ thuật thì trong vòng mười năm có thể ngang tài ngang sức với anh không?”

Trần Thái Nhật khinh thường liếc nhìn hắn.

“Trời còn sáng mà, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa”.

...

Trong một khách sạn ở huyện Lâm Phong.

Khi biết được Trần Thái Nhật thuận lợi trở thành giám khảo của hội đấu võ thuật thế giới và được hội trưởng lão công nhận, Dương Vệ Đông vô cùng kinh ngạc.

“Cậu Trần quả nhiên là người tài giỏi. Lần này thì tỉnh Trung Châu nổi danh cả Hoa Hạ rồi. Ngoài Không Huyền phương trưởng là trưởng lão, còn xuất hiện thêm một tài năng vô song đảm nhiệm giám khảo, vinh quang biết bao!”

Trần Thái Nhật khẽ cười không nói gì. Anh ngẩng đầu nhìn thấy Genko cách đó không xa nháy mắt ra hiệu có chuyện cần bàn với anh.

Hai người họ đến một nơi vắng vẻ của khách sạn.

“Có chuyện gì, cô nói đi”.

Genko hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn nói thật.

“Đại nhân, có người không nên xuất hiện đã xuất hiện ở hội đấu võ thuật”.

Trần Thái Nhật cau mày nói: “Ý cô là tử sĩ?”

Genko gật đầu.

“Hôm nay tôi và Linh Nguyệt đứng ngoài cổng chùa thì có một nhóm tín hiệu liên lạc tần số cao được phát ra từ một nơi nào đó trong nghìn dặm xung quanh Đại Lâm Tự. Tai người bình thường không nghe được nhưng tử sĩ của chúng tôi đã được đào tạo nên có thể cảm nhận được”.

“Có thể xác định quốc gia và tổ chức không?”

“Tạm thời không thể xác định, nhưng nếu chúng phát ra tín hiệu tương tự, khá gần chỗ tôi thì tôi có thể nhìn ra manh mối”.

Trần Thái Nhật xoa cằm.

“Mấy sự kiện quan trọng của võ sĩ Hoa Hạ này thế mà lại có tên nào không sợ chết đến phá rối. Đi chuyến này không vô ích, không chừng còn có thể có thu hoạch bất ngờ”.

Genko tỏ vẻ khó hiểu.

“Đại nhân, nếu thật sự có tử sĩ thì mục tiêu của chúng là gì?”

Trần Thái Nhật khẽ cười: “Phải xem chúng có đủ can đảm hay không. Dù sao hiếm khi có sự kiện lớn nào mà quy tụ được mấy cao thủ tuyệt thế hạng chín của cả Hoa Hạ”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 64: Hội Đấu Võ Thuật Thế Giới

Ba ngày sau.

Đại Lâm Tự lọt sâu trong núi đẫm mình trong màn sương sớm.

Mặt trời dần lên cao, chiếu rọi rắng hõng tuyệt đẹp.

Boong!

Boong!

Boong!

Ba tiếng chuông lớn vang lên!

Trên quảng trường Sơn Môn của Đại Lâm Tự, hàng trăm người ăn mặc khác nhau tề tựu về.

Ánh sáng chiếu lên khuôn mặt mỗi người, dường như được mạ thêm một lớp chói lọi.

Họ đều đứng xếp hàng theo thứ tự, mọi người đều dán mắt vào bãi đất trống rộng rãi ở giữa. Tuy đông người nhưng ai cũng nghiêm túc, không dám gây ồn ào.

Bảy người đứng thành một vòng tròn ở giữa quảng trường, chính giữa có một lư hương lớn, làn khói xanh cuộn mình bay theo gió.

Mục Vân đạo nhân của núi Võ Thanh mặc một chiếc áo choàng đen truyền thống, tay cầm một cái chuông bằng vàng, mặt hướng về lư hương với vẻ mặt trang nghiêm.

“Thần phù hộ Cửu Châu, võ thuật trợ giúp Hoa Hạ!”

“Hôm nay có bốn trăm hai mươi chín đệ tử võ thuật Hoa Hạ tề tựu về đây để tham gia hội đấu võ thuật thế giới!”

“Trời ở trên, đất ở dưới, lấy ngày hội này để cầu cho vận mệnh võ thuật Cửu Châu hưng thịnh, giết kẻ địch, an định đất nước!”

“Đệ tử võ thuật Hoa Hạ, Mục Vân!”

“Đệ tử, Diệp Thâm!”

“Ba Ngạn Na!”

“Khúc Lan Phi!”

“Vương Tác Lâm!”

“Trữ La Thành!”

“Trần Thái Nhật!”

“Tôi tự nguyện làm người chủ trì hội đấu, phân xử thắng thua, công bằng công chính! Lấy tấm lòng với võ thuật ra làm chứng, xin thần chứng giám!”

Khi bảy vị giám khảo võ thuật Hoa Hạ đọc lời thề trời, mấy trăm võ sĩ Hoa Hạ đứng trên quảng trường cũng hùng hân, đồng thanh hô lớn.

“Thần phù hộ Cửu Châu, võ thuật trợ giúp Hoa Hạ!”

“Thần phù hộ Cửu Châu, võ thuật trợ giúp Hoa Hạ!”

Ba tiếng chuông lại vang lên.

Mục Vân đạo nhân đối diện với mọi người đại diện cho quyên uy của võ thuật Hoa Hạ.

“Hội đấu võ thuật thế giới lần thứ ba trăm linh bảy chính thức bắt đầu!”

Tiếng thông báo này có nghĩa là hội đấu võ thuật được kế thừa một nghìn năm của Hoa Hạ cuối cùng cũng bắt đầu.

Vòng thi đầu tiên vào ngày thứ nhất chủ yếu dành cho các tuyển thủ võ sĩ từ hạng một đến hạng ba.

Các võ sĩ trẻ đến từ các đơn vị võ thuật, gia tộc, tông môn, với niềm đam mê cháy bỏng nối tiếp nhau bước lên sàn đấu thiêng liêng.

Trên băng ghế giám khảo, sáu vị trưởng lão ngồi một chỗ, Trần Thái Nhật ngồi ở vị trí ngoài cùng bên phải, đằng sau là Phùng Linh Nguyệt và Genko.

Hôm nay không có trận đấu của Hà Cuồng. Cái tên này bị Trần Thái Nhật kích thích đã biết sau này mình phải gánh vác trọng trách là tấm gương của võ thuật An Thành, áp lực rất lớn.

Ngay từ ngày đăng ký, hắn đã chủ động chạy vào một hang động trong núi gần đó để luyện võ.

Hắn không thể không liều mạng.

Để có thể giành được cơ hội sống sót trong tay Trần Thái Nhật, Hàn Tâm Nhụy đã vào núi trước Hà Cuồng đánh nhau với chim ưng thú dữ, kích thích tinh thần chiến đấu của mình qua những trận chiến đẫm máu.

Một cao thủ hạng sáu liều mạng như vậy, đối thủ là Hà Cuồng lại chỉ có hạng năm. Nếu còn lơ là, thanh thoi thì e là Đại Lâm Tự phải chuẩn bị thêm một cái quan tài nữa.

“Genko, lát nữa nếu có tin hiệu liên lạc gì bất thường thì nhớ đề ý”.

“Vâng, thưa đại nhân”.

Sau khi dặn dò xong, ánh mắt Trần Thái Nhật cũng dời đến sàn đấu trước mặt.

Võ sĩ hạng một đến hạng ba quả thật cách cảnh giới của Trầ Thái Nhật rất xa, nhưng mỗi một người tập võ đều phải trải qua giai đoạn này.

Độ tuổi tối thiểu để tham gia vào hội đấu võ thuật lần này là mười ba tuổi.

Nhìn những gương mặt hai mươi tuổi, thậm chí chỉ mới mười mấy tuổi trên sàn đấu, Trầ Thái Nhật không khỏi hơi bùi ngùi.

Mình hình như hơi nghịch thiên một chút.

Bảy trưởng lão hội đấu ngoài việc đánh giá thắng thua của mỗi trận đấu thì còn một trọng trách nữa.

Đó là vào thời khắc quan trọng nhất không được để xảy ra thương vong không đáng có.

Việc kế thừa võ thuật của Hoa Hạ tương đối khó, mỗi một người tập võ đều là nhân tài quý giá, hơn nữa cũng là hạt giống cho sức mạnh của Hoa Hạ sau này.

Thắng thua chưa phân định rõ thì dĩ nhiên phải cố gắng hết sức khi còn đứng trên sàn đấu.

Nhưng nếu đã phân định được thắng thua mà lại có hành động giết người, thì giám khảo có trách nhiệm ngăn chặn.

Bảy vị giám khảo đều quan sát từng hành động của võ sĩ trên sàn đấu.

Trên sàn đấu, sau khi nhà sư Đại Lâm Tự tuyên bố bắt đầu, ngay lập tức các võ sĩ bước vào cuộc chiến của riêng mình.

Có tổng cộng ba trận diễn ra cùng một lúc.

“Hãy!”

“Ha!”

“Chém!”

Sau một tiếng đập người xuống đất nặng nề, Khúc Lan Phi cầm chuông vàng trong tay lên.

“Hòa thượng Cửu Minh, Đại Lâm Tự thắng!”

Ở giữa sân, một nhà sư trẻ mặc áo cà sa ngắn chào đối phương đã nằm trên mặt đất theo kiểu Phật giáo.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Mới vừa bắt đầu trận đấu ba phút mà đã có người phân định thắng thua rồi.

Hòa thượng Cửu Minh, thực lực hạng hai, đối thủ là một võ sĩ quyên sư độc hành hạng hai.

Hai người đều đánh bằng tay không, trận đấu lấy cứng chọi cứng, nắm đấm vung lên tới tấp.

Kết quả rõ ràng công phu của hòa thượng Cửu Minh vững chắc hơn, đã giáng những cú đấm xuống vùng bụng và điểm yếu của đối phương.

Đánh được vài cái thì đối phương không chống đỡ được nữa ngã gục xuống đất.

Trần Thái Nhật cẩn thận nhớ lại, hòa thượng Không Diệp hạng bảy của Đại Lâm Tự đó hình như không luyện võ theo phương thức cứng rắn này.

Có thể thấy vốn võ thuật của Đại Lâm Tự có nền tảng rất vững chắc, vừa cứng rắn vừa mềm mại, nhân tài vô số.

“Chủ nhân nhìn đi, tên kia khá thú vị”.

Vào lúc này, trận đấu bên cạnh bỗng chốc thu hút sự chú ý của mọi người, Phùng Linh Nguyệt cũng không khỏi nói với Trần Thái Nhật.

Đứng ở sân đấu bên phải là một chàng trai dung mạo thanh tú, khoảng mười lăm tuổi, đối thủ của cậu ta là một người đàn ông cao một mét chín lăm.

Hai người đầu có trang bị vũ khí.

Người đàn ông cầm một đôi găng tay đánh quyền bằng sắt, kết hợp với vóc dáng và sức lực cực lớn của mình, mỗi cú đấm đầu khiến người ta thót tim.

Vũ khí của chàng trai lại khá đặc biệt, là một cái muỗng lớn bằng sắt dùng để nấu ăn!

Người đàn ông điên cuồng chế nhạo ngay trên sân đấu.

“Nhóc con, bên ngoài trông giống con gái đấy, mày mua một cái muỗng ở chợ về mà cũng dám đánh với ông đây à? Quyền sắt của tao sẽ không nương tay đâu, nếu mày chịu gọi tao ba tiếng ông nội thì tao sẽ tha cho mày một mạng!”

Giọng nói của chàng trai đó khá trong trẻo, vẫn chưa đến thời kỳ vỡ giọng.

“Khuê Bình phải không? Bớt nói nhảm nhí đi, tôi vốn là một đầu bếp kiêm chức, cái muỗng này là vũ khí của tôi. Đầu của anh chưa chắc đã cứng hơn đầu heo, thử rồi biết!”

Ánh mắt người đàn ông tên Khuê Bình đó như phun ra lửa giận. Hắn hét lớn một tiếng, sau đó lao lên.

Trần Thái Nhật cũng cảm thấy thú vị, liếc nhìn về sân đấu.

“Thôi Nam?”

Anh không khỏi thầm cảm thấy kinh thường, tên này nghe có vẻ hơi giống “con trai nhút nhát”, bố mẹ chàng trai này cũng kém khoản đặt tên thật.

Khuê Bình nắm hai tay vào nhau, sau đó không nói hai lời lao lên.

Nắm nắm sắt vung lên, nếu đánh trúng là sẽ bị thương ngay lập tức.

Nhưng cơ thể Thôi Nam cực kỳ linh hoạt, giống hệt con khỉ nhỏ đu trên cây.

Tránh đông né tây, cuối cùng chạy vòng quanh Khuê Bình, đối phương cũng hết cách.

Khuê Bình bị cậu ta làm cho tức giận, nắm chặt đôi găng tay quyên sắt, sau đó vung lên buộc Thôi Nam phải chạy đến nơi trong tầm mắt hắn.

Tên nhóc này càng lém lỉnh hơn, một chân điềm xuống đất, sau đó nhảy lên vai Khuê Bình, giờ cái muống sắt lên đánh mạnh vào phía sau Khuê Bình.

R`ân!

Âm thanh vang lên khá lớn.

“Ôi trời!”

Khuê Bình bị thương nặng, đứng không vững, cả người lão đảo.

Trần Thái Nhật híp mắt.

Thằng nhóc này lém lỉnh lắm, hơn nữa đánh cũng ác, tuyệt đối không nhả nhận như vẻ bề ngoài.

Khó khăn lắm Khuê Bình mới hoàn hồn lại được, hắn vội vã giờ tay ra muốn tóm lấy Thôi Nam.

Động tác của Thôi Nam rất nhanh nhẹn, một chốc đã nhảy xuống bằng một cú lộn ngược, giờ muống lên đánh vào đầu Khuê Bình một cái.

“A!”

Giọng Khuê Bình the thé, hấn ôm đầu lại, hai chân mềm nhũn, miệng còn mắng vài câu, hai mắt chớp liên hồi, dường như hơi choáng.

Ngay lúc Thôi Nam chuẩn bị đánh cú chốt để giành chiến thắng, muống sắt đã giờ lên.

Trần Thái Nhật bỗng lên tiếng.

“Dừng, không được đánh nữa!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 65: Tấm Lòng Thiếu Nữ

Thôi Nam giờ chiếc muống lớn trong tay lên, dường như không nghe thấy lời của Trần Thái Nhật.

Chiếc muống mang theo tiếng gió rít, đập mạnh vào đầu Khuê Bình.

Đúng lúc này, một thứ màu đen mang theo sức gió lao tới.

Bốp!

Thứ màu đen kia nện thẳng vào mặt Thôi Nam, khiến cậu ta lộn một vòng trên không, ngã xuống đất.

Phùng Linh Nguyệt nhìn tay phải trống không của mình, vẻ mặt sững sờ.

“Chủ nhân, anh lấy găng tay của tôi làm gì?”

“Không có thứ gì khác tiện tay, cái này cũng không làm chết người được, cho tôi mượn chút”.

Trần Thái Nhật nói xong liền đứng dậy, chậm rãi bước lên sàn đấu bên phải.

Anh thông thả nhặt thứ dưới đất lên, chính là một chiếc găng tay chiến đấu có lỗ làm bằng bông.

Thôi Nam kêu lên đau đớn, nghe giọng giống như đang rên.

Cậu ta chậm rãi đứng dậy, trên mặt là năm dấu ngón tay đỏ bầm, vẻ mặt tủi thân, khóe miệng méo xệch, gần như sắp khóc.

Trần Thái Nhật nhìn cậu ta, thản nhiên tuyên bố: “Võ sĩ độc hành, Thôi Nam, thắng!” . truyện xuyên nhanh

Khán giả vây xem nhất thời chưa có phản ứng, bởi vì họ đang bị “ám khí” vừa rồi của Trậ̀n Thái Nhật làm cho chấn động.

Lấy găng tay làm ám khí?

Cái thứ này vốn rất mềm, gần như không có trọng lượng, không có góc cạnh cũng không có đầu nhọn, thì lấy đâu ra lực sát thương?

Nhưng Trậ̀n Thái Nhật lại khiến nó có lực sát thương.

Một chiếc găng tay bằng bông bình thường mềm mại mà chẳng khác gì cái miếng sắt, khiến Thôi Nam phải ngã lộn vòng.

Tất cả mọi người đều chứng kiến.

“Phải bằng võ lực của trưởng lão trong liên đoàn võ thuật ấy nhỉ?”

Mọi người đều tỏ vẻ kính sợ, nhỏ giọng bàn tán chi tiết vừa rồi.

Mỗi lần cao thủ ra tay đều là một cơ hội quan sát quý giá.

Thậm chí có võ sĩ chuyên về ám khí còn bắt đầu mô phỏng góc độ ra tay của Trậ̀n Thái Nhật.

Trậ̀n Thái Nhật tuyên bố thắng thua xong, nhìn Thôi Nam đang ôm mặt.

“Tuy chỉ có thực lực hạng một, nhưng biết tấn công vào chỗ yếu hại, tu luyện chăm chỉ sẽ có tiến bộ rất nhanh. Đạo của võ đề cao việc vượt qua chính mình chứ không phải giết kẻ địch, đừng tàn nhẫn quá”.

Về mặt Thôi Nam tủi thân, chỗ bị găng tay đánh trúng hơi sưng lên, nước mắt cũng rớt xuống.

“Tôi đâu có tàn nhẫn”.

“Chiêu nào của cậu cũng nhằm vào đầu đối phương, đó là chỗ yếu ớt nhất trên cơ thể người, đánh mạnh một phát là đủ để ngất rồi, cậu dùng cái muống sắt này đập thì Khuê Binh sẽ mất mạng mất”.

Thôi Nam chớp mắt, vẻ mặt khó hiểu.

“Nhưng tôi giết lợn đầu giết như vậy mà, đầu tiên đánh vào đầu, sao đó cạo lông...”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ bất đắc dĩ, không thêm quan tâm đến cậu ta nữa, xoay người định đi.

“Ấy ấy! Anh Trần, tôi phải làm sao mới có thể trở thành cao thủ như anh?”

Trần Thái Nhật đứng lại.

“Cậu rất muốn trở nên mạnh mẽ sao?”

“Phải”.

“Nguyên nhân là gì?”

Thôi Nam mím môi, suy nghĩ một lúc: “Để bảo vệ mẹ và em trai tôi không bị bắt nạt, quê chúng tôi ở mỏ gần khu vực biên giới, nghèo lắm, thường xuyên có người đến thu phí bảo kê”.

Trần Thái Nhật yên lặng một lúc.

“Cậu hãy luyện tay nghề nấu ăn thật giỏi, sau đó rời khỏi quê, tìm một nơi yên ổn mở quán cơm, đón người nhà đến, kiếm tiền mua thêm hai căn nhà”.

Thôi Nam không hiểu: “Anh Trần, anh nói gì thế? Tôi hỏi anh làm sao mới có thể trở thành cao thủ thực sự mà”.

Trần Thái Nhật xua tay, chậm rãi nói.

“Trước tiên phải khiến người nhà cậu được sống cuộc sống bình yên ổn định đã, như vậy thì cho dù cậu chết vì luyện võ ở bên ngoài, bọn họ cũng không đến mức chết đói theo”.

Thôi Nam sững sờ, vẻ mặt khó hiểu, dường như đang suy ngẫm.

“Người nhà chính là nhược điểm của cậu, so với việc luyện võ trước để trở nên mạnh mẽ rồi nuôi sống người nhà, thì không bằng để người nhà được sống tốt hơn rồi hãy luyện võ để trở nên mạnh mẽ. Như vậy thì tâm thái mới được viên mãn, cậu hiểu chứ?”

Trần Thái Nhật nói xong, vỗ vai Thôi Nam rồi xoay người bước về phía ban giám khảo.

Phía sau anh đột nhiên vang lên tiếng hét của Thôi Nam.

“Cảm ơn anh Trần, tôi sẽ bố trí xong cho người nhà, sau đó đến tham gia hội đấu võ thuật, lúc đó tôi sẽ khiêu chiến với anh!”

Khóe mắt Trần Thái Nhật giật giật, đầu cũng không ngoảnh lại.

“Cậu nghĩ chuyện gì thực tế hơn chút đi, hy vọng hội đấu võ thuật lần sau cậu có thể đi được xa hơn”.

“Sau này lớn lên tôi muốn lấy một cường giả như anh làm chồng!”

Lần này thì Trần Thái Nhật kinh hãi thực sự, suýt nữa thì trượt chân.

Anh vội vàng quay đầu, nhìn thấy một nụ cười tươi như hoa.

Thôi Nam lấy khăn ướt lau mặt, để lộ làn da trắng như ngọc và đôi mắt sáng như sao, cậu thiếu niên mười mấy tuổi lập tức biến thành một thiếu nữ đầy anh khí oai phong.

“Tôi tên là Thôi Nam Nam, anh Trần, chờ tôi thắng được anh, tôi sẽ ép anh phải lấy tôi!”

Nói xong, thiếu nữ liền xoay người rời khỏi sàn đấu, rời khỏi Đại Lâm Tự, dường như đã vứt bỏ gánh nặng nào đó.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

Thề phải đánh thắng mình mới định chuyện cả đời, xem ra anh chắc hẳn phải nhận tấm lòng thiếu nữ này rồi.

Mới mười mấy tuổi, nhìn chẳng khác gì “sân bay”, thảo nào anh không nhìn ra.

Lượt đấu đầu tiên nhanh chóng được tiến hành.

Dưới sự giám sát nghiêm ngặt của bảy giám khảo, các võ sĩ trẻ tuổi thế hệ mới của Hoa Hạ cuối cùng đã bị loại bỏ dần để đến trận chung kết hạng thấp.

Hai bên đối đầu.

Hòa thượng Cửu Minh của Đại Lâm Tự, hạng hai.

Võ sĩ độc hành Tiết Phi, hạng ba.

Hòa thượng Cửu Minh suốt quá trình đầu dựa vào công phu mạnh mẽ của Thiết Mã Ngạnh Kiêu và thiết bố sam vượt hẳn những người cùng cấp để đến được vòng này.

Về phần Tiết Phi, hẳn sử dụng một thanh đoản đao mũi dẹt, đao dài khoảng bốn mươi centimet, dài hơn dao găm, nhưng không phải đao kiếm bình thường.

Trong trận vòng loại trước đó, Tiết Phi dựa vào thực lực hạng ba, khi đấu với các võ sĩ kém hơn mình thì đều chiến thắng chỉ bằng một chiêu, hoặc là đánh gãy vũ khí của đối thủ, hoặc là đánh ngất luôn.

Còn đấu với đối thủ cùng hạng ba, Tiết Phi lại dựa vào thân pháp, đúng thời khắc quan trọng sẽ tung ra một đòn, đao kề ngay cổ họng, đối phương cũng chỉ đành nhận thua.

Nhìn từ góc độ này thì có thể nói Tiết Phi là một người rất có thực lực.

Đây là trận đấu cuối cùng của hôm nay.

Lúc này, tất cả mọi người đều chăm chú theo dõi sàn đấu.

Kể cả các võ sĩ hạng trung và hạng cao ngày mai mới ra sân, cũng có không ít người hôm nay đến xem thi đấu.

Boong!

Tiếng thanh la của nhà sư Đại Lâm Tự vang lên.

Trận cuối cùng trong ngày đầu tiên của hội đấu võ thuật thế giới đã bắt đầu.

Hòa thượng Cửu Minh có vẻ ngoài bình thường, trông có vẻ hơi thật thà, hành Phật lễ, đôi mắt bỗng chốc ngưng tụ ý chí chiến đấu vô hạn, trong miệng lầm nhảm.

Lúc cậu ta dồn lực, làn da ở vai và cánh tay lộ ra bên ngoài bắt đầu xuất hiện sự thay đổi rõ rệt, có thể thấy được bằng mắt thường.

Dưới ánh hoàng hôn, cơ thể hòa thượng Cửu Minh đột nhiên có cảm giác như điêu khắc, được mạ lên một lớp màu vàng.

Sức mạnh cơ bắp dần căng lên, nếu nhìn kĩ, có thể thấy được người của Cửu Minh cũng cao lên một chút.

Trần Thái Nhật khẽ gật đầu, lầm bầm: “Cổ Phật Kim Thân Quyết...”

Ở bên kia sàn đấu, Tiết Phi để tóc đầu đinh, đôi mắt hẹp dài vẫn tỏ vẻ bình thản, sắc mặt nghiêm nghị, dường như đang quan sát động tĩnh của đối thủ.

Đột nhiên, tay Tiết Phi run rẩy.

Thanh đoản đao được nắm chặt trong tay, một luồng kiếm ý dần dâng lên.

Trong lòng Trần Thái Nhật dao động, đột nhiên xoay người sang nhỏ giọng nói với Genko.

“Lát nữa nếu còn có tín hiệu liên lạc tần số cao bất thường thì nhớ thông báo với tôi ngay lập tức”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 66: Ngày Thi Đấu Đầu Tiên

Genko sững sờ, nhỏ giọng đáp.

“Đại nhân, có phải anh phát hiện ra mục tiêu không?”

“Tạm thời vẫn chưa chắc chắn, lát nữa cô sẽ biết”.

Về mặt Trần Thái Nhật bình thản, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục quan sát trận đấu trước mắt.

Hòa thượng Cửu Minh đắm chìm dưới ánh hoàng hôn, cứ như một ảo ảnh khổng lồ đang bao trùm cả người cậu ta.

“Thí chủ! Tiếp chiêu đi!”

Cửu Minh hét lớn một tiếng, giọng vang như chuông, bỗng chốc ra tay.

Cậu ta đạp chân xuống, gạch xanh dưới chân lập tức vỡ nát.

Đạp thêm phát nữa, đá vụn bay lên.

Vù!

Hòa thượng Cửu Minh xông tới, mang theo khí thế dõng dạc non lấp bẻ, cuốn theo luồng lực kim cương lao về phía Tiết Phi.

Nhìn sang thì thấy ánh mắt Tiết Phi ngày càng lạnh lùng hơn.

Đoản đao ở tay phải dần hướng về sau, như một chiếc lò xo, lấy cơ thể làm trục, cơ bắp bắt đầu căng lên, rõ ràng là hắn đang tích lũy sức mạnh.

Mũi đao lạnh lẽo, ngày càng sáng lên, sắc bén đến mức dường như có thể rạch đôi không khí.

Mà sinh mạng của Tiết Phi dường như cũng đang trôi đi, sắc mặt ngày càng ảm đạm, dường như đang dồn toàn bộ sức mạnh vào thanh đoản đao

trong tay.

“Phật Vô Lượng Thọ, khiến người bị thương thì cũng khiến mình bị thương trước, võ công của tiểu thí chủ này tàn độc quá”.

Ba Ngạn Na chấp hai tay, ánh mắt nhìn lên sàn đấu, bình phẩm với vẻ lo lắng.

Sở học của hòa thượng Cửu Minh là một loại công pháp truyền thừa lâu đời nhất, cũng phổ biến nhất của Đại Lâm Tự, Cổ Phật Kim Thân Quyết.

Tu cả nội ngoại, ngoài việc từ nhỏ phải lăn cả nghìn lần trên đá vụn mỗi ngày, rèn luyện thân xác, còn phải dưỡng khí ở đan điên, khiến lực phủ ngũ tạng cũng dần trở nên cứng rắn.

Tuy môn công pháp này rất phổ biến, nhưng rất hiếm người có thể tu hành đến trình độ cực kỳ tinh thâm.

Phương trượng của Đại Lâm Tự là đại sư Không Huyền chính là người đầu tiên tu hành công pháp này đương thời.

Nhìn dáng vẻ Cửu Minh thì công pháp đã nhập môn, đạt được chân truyền của Đại Lâm Tự.

Còn phía Tiết Phi, Trần Thái Nhật bước đầu suy đoán, chắc là một loại đao pháp liêu mạng.

Trong những trận đấu trước, Tiết Phi về cơ bản đều đánh gục kẻ địch chỉ bằng một chiêu, không cần dùng hết sức mình.

Nhưng khi đấu với hòa thượng Cửu Minh có thực lực tương đương thì rõ ràng hắn đã chuẩn bị để liêu mạng.

Dùng sinh mạng của bản thân để nuôi đao, lúc đao này chém ra, chắc chắn có thể hủy hoại mọi thứ.

Cửu Minh ra tay trước, chỉ mất ba bước đã vượt qua khoảng cách mười mấy mét, tung ra một nắm đấm trực diện.

Vù!

Nắm đấm còn chưa đến nhưng gió phát ra từ nắm đấm đã thổi khiến tóc Tiết Phi bay tứ tán.

Sắc mặt Tiết Phi trắng bệch, dưới chân di chuyển.

Hắn di chuyển liên tục, bóng dáng nhảy lên lại hạ xuống, tránh được đòn trí mạng này.

Đoản đao trong tay vẫn chưa ra tay, nhưng nhìn kĩ, thân đao mỏng manh đã bắt đầu run rẩy khe khẽ, cứ như đang sống lại.

Cửu Minh không đánh trúng, liền xoay mạnh người, rạp người lao về phía trước với tốc độ cực nhanh, cơ bắp trên nắm đấm căng lên.

“Như Lai nghìn tay!”

Cậu ta hét lớn một tiếng, quyên ảnh trùng trùng, như một quả pháo mang theo vô số khí kinh đánh mạnh về phía Tiết Phi.

Ầm ầm ầm!

Tiết Phi dùng hết sức lực, cố gắng tránh mấy đòn tấn công trí mạng nhất vào những chỗ yếu hại, đảm bảo phần đầu và tay phải cần đao không bị ảnh hưởng.

Nhưng lồng ngực và phần bụng vẫn bị trúng hai quyên.

Phụt!

Sắc mặt Tiết Phi lập tức trắng như tờ giấy, khóe miệng thấm ra tia máu, nhanh chóng lùi lại với tốc độ rất nhanh.

Hòa thượng Cửu Minh thấy đối thủ sắp không chịu đựng được nữa, vội vàng nhân đà thắng đuổi đánh, hai chân phát lực rất mạnh, dùng đầu lao tới, chẳng khác gì một quả đạn pháo.

Tiết Phi lùi lại mấy mét, rồi đột nhiên phanh gấp, bày ra tư thế vung đao, cơ bắp trên cánh tay hấn căng cứng, đoản đao run rẩy đến cực hạn.

“Phải chết! Chém sát!”

Một luồng ánh sáng chói mắt đột nhiên xẹt qua.

Trần Thái Nhật nhắm mắt lại: “Hay lắm, thằng nhóc này cũng có bản lĩnh”.

Keng!

Chỉ nghe thấy tiếng do kim loại va vào nhau vang lên.

Thanh đoản đao trong tay Tiết Phi đột nhiên vỡ thành mảnh vụn.

Hòa thượng Cửu Minh kêu lên đau đớn, xương sọ bị một đao đánh mạnh, bay ngược trở lại.

Mạnh đối mạnh! Cứng chọi cứng!

Tiết Phi bị đao kinh phản phệ, lùi lại sau mười mấy bước, cố gắng giữ cơ thể ổn định, nhưng vẫn nửa quỳ xuống đất.

Còn hòa thượng Cửu Minh, làn da vốn mạ màu vàng đã trở nên xám xịt, trên cái đầu trọc có một vết chém sâu vào xương sọ nhìn thấy rõ ràng.

Vù! Giám khảo vô địch Nam Quyên Diệp Thâm ngẩng đầu nhất bay lên, đến bên cạnh Cửu Minh, ngẩng đầu xuống xem xét.

Một lúc sau ông ta quay đầu lại.

“Thằng nhóc này luyện kim thân đúng hạn, xương sọ đã nứt cả ra rồi, bị gãy nhưng không chết được”.

Mọi người xung quanh sàn đấu thở phào nhẹ nhõm.

Ồ.

Tiết Phi nghe thấy Cửu Minh đã ngất, cũng không còn chống chọi được nữa, lập tức phun ra một ngụm máu to, lồng ngực phập phồng không dứt, cơ thể lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Ba Ngạn Na tỏ vẻ trang trọng, đứng lên tuyên bố.

“Hội đấu võ thuật thế giới, trận chung kết giai đoạn đầu, võ sĩ độc hành, Tiết Phi, thắng!”

Ồ!

Bên dưới vỗ tay rân rân, khen hay ầm ĩ.

Tuy chỉ là trận đấu giai đoạn đầu, nhưng Cửu Minh và Tiết Phi, võ công mỗi người khác nhau, đánh rất đặc sắc, khiến mọi người đều xem mê mẩn.

Nhất là hai người đều dũng cảm chiến đấu, một lòng muốn thắng, lây lan sang cả khán giả, khiến tất cả bọn họ lại có sự hiểu biết rõ ràng hơn về lý luận võ đạo.

Ba Ngạn Na ra hiệu cho mọi người im lặng, ánh mắt nhìn sang Tiết Phi đang chậm rãi đứng dậy.

“Tiết Phi, tối ngày kia, sau khi tìm được đệ nhất cao thủ, cậu và người đứng đầu trận đấu giai đoạn giữa sẽ được nhận khen thưởng của hội trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa Hạ ở bảo điện Đại Hùng”.

Cuối cùng, trên khuôn mặt trắng bệch của Tiết Phi cũng nở nụ cười.

“Cảm ơn trưởng lão!”

Lúc này, các võ sĩ xung quanh cũng đều hô tên của Tiết Phi, chúc mừng hắn.

“Tiết Phi! Giỏi lắm!”

“Ngôi sao mới nổi đây! Cậu giỏi lắm! Lần sau cố giành giải nhất giai đoạn giữa nhé!”

“Có khi giết đến giai đoạn cao cũng được ấy chứ!”

“Tiết Phi! Tiết Phi!”

Tiết Phi không giỏi ăn nói, dưới sự hò hét của mọi người, tâm trạng cũng dần trở nên kích động, hưng phấn hú dài một tiếng.

“Sư phụ! Cuối cùng con cũng thắng rồi!”

Dứt lời, khóe mắt hắn loáng thoáng ánh lệ.

Trần Thái Nhật nhú mày, vỗ tay đầu tiên.

Bốp bốp bốp.

Tiếng vỗ tay của mọi người như sấm dậy.

Được mọi người vây quanh, Tiết Phi cúi người một cái thật thấp với ban giám khảo.

Trận đấu lượt đầu cuối cùng cũng kết thúc.

Cùng với một tiếng thanh la của nhà sư Đại Lâm Tự, ngày đầu tiên của hội đấu võ thuật kích động lòng người đã kết thúc.

Các giám khảo bàn bạc với nhau chuyện của ngày thứ hai xong, cũng ai nấy trở về chỗ ở.

Trần Thái Nhật chưa đi, mà vẫn ngồi ở chỗ của mình. Sau khi chào những người khác, cuối cùng ánh mắt anh nhìn vào đám người ở trong và ngoài sàn đấu.

Genko đứng sau lưng anh, thu hơi thở lại, rõ ràng là đang cảm nhận gì đó.

Các võ sĩ hạng thấp đang vây xung quanh Tiết Phi, nhao nhao chúc mừng.

Cuối cùng, những người còn ở lại quảng trường cũng lần lượt rời đi, xuống núi.

Tiết Phi cũng chào xong người cuối cùng, bước ra khỏi cổng chùa, nhìn phương hướng thì hắn đang đi về phía con đường xuống núi.

Bóng người ngày càng xa, nhưng ánh mắt của Trần Thái Nhật vẫn luôn nhìn chăm chăm cổng chùa, nhìn về phía Tiết Phi rời đi.

Cổng chùa rộng mở, tầm nhìn có thể phóng ra rất xa.

Đúng lúc này, lông mày Genko run rẩy.

“Đại nhân! Đến rồi!”

“Hướng nào?”

Genko chìa tay ra chỉ.

Trần Thái Nhật nhìn theo hướng ngón tay cô ta, một lúc sau thì nhếch mép cười.

“Cái tên giấu đầu hử đuôi này, cuối cùng cũng để lộ dấu vết rồi”.

Genko thấp giọng hỏi: “Đại nhân, là Tiết Phi có vấn đề sao?”

Trần Thái Nhật chỉ bưng trà trên bàn lên, khẽ nhấp một ngụm, không trả lời cô ta.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 67: Bận Lòng

Trong khách sạn, Trần Thái Nhật ngồi trên chiếc ghế xa hoa của phòng tổng thống, mặc áo choàng tắm, nhắm mắt trầm tư.

Genko tự giác đứng sau lưng, dùng đôi tay trắng nõn xoa bóp vai, đây là cách thư giãn tốt nhất, khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm, lâng lâng.

Phùng Linh Nguyệt đứng trước mặt, ánh mắt ai oán nhìn Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân, tử sĩ ẩn nấp đã lộ ra sơ hở rồi, tại sao chúng ta không bắt hắn luôn?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Địch không động, chúng ta cũng không động, tôi vẫn còn muốn xem xem bọn chúng muốn làm gì, có đồng bọn hay không, có kế hoạch gì nữa hay không”.

Phùng Linh Nguyệt khẽ gật đầu.

Bỗng nhiên, chuông báo cuộc gọi video từ máy Trần Thái Nhật vang lên.

Video kết nối, Thẩm Mộ Dung Hàm với gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần, chớp đôi mắt đầy vẻ tò mò.

“Anh! Nghe nói anh làm giám khảo hội đấu võ thuật? Vẫn suôn sẻ chứ?”

Trần Thái Nhật khẽ cười: “Vẫn ổn, suýt nữa còn có người muốn gả cho anh đó”.

Trong video, Thẩm Mộ Dung Hàm sửng sốt, bĩu môi: “Đừng có đùa”.

Em gái cho anh xem những thay đổi trong nhà họ Thẩm.

Đình đài lầu các, tường cao cửa rộng đã hoàn thành.

Ông bà Thẩm ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhắc đến những ngày tháng khổ cực, rồi buổi ngủi hôm nay thay đổi quá nhiều.

Ngay cả Tiêu Mai tạm ở đó, mặc tạp dề, đang bưng bát đĩa cũng lộ mặt, mang theo vẻ ngượng ngập nói xin lỗi với Trần Thái Nhật.

“Anh Trần, cô không cho tôi ôm đồm quá nhiều việc, cứ nói là không thể để khách làm việc, tôi chỉ rửa bát cũng qua giành lại”.

“Không sao, cô cứ ở đó đi, chia sẻ chút việc cùng mẹ tôi là được”.

Gương mặt dịu dàng của Tiêu Mai hơi ngượng ngập rụt rè, khẽ gật đầu.

“Anh, bao giờ thì anh về? Em nhớ anh lắm”.

“Ông chủ, thứ khác không nói, nhưng nhớ phải mang đặc sản về”

Tính cách Tề Vũ khá thoải mái, tranh nhau xuất hiện trên video với Thẩm Mộng Hàm, trong miệng vẫn còn ngậm nửa cái đùi gà, chẳng hề có phong độ của một cao thủ.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lát: “Đội hội đấu võ thuật kết thúc anh sẽ về trước, sau đó đưa mọi người ra ngoài chơi, được không?”

Thẩm Mộng Hàm cười tươi như hoa, hôn một cái lên màn hình.

“He he, cảm ơn anh trai, không nói nữa, em đi tắm rửa đây!”

“Ê ê! Tôi còn chưa nói chuyện với ông chủ xong...”

Tắt rồi.

Trần Thái Nhật gượng cười, lắc đầu, lại gọi một cuộc gọi video khác.

Tút tut tut.

Sau một hồi chuông, bên kia mới có người nghe.

Trong màn hình, một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp mang theo vẻ căng thẳng xuất hiện.

Vân Vũ Phi vừa vuốt tóc, vừa thất lại chiếc váy ngủ đang buông lỏng, nở nụ cười ngạc nhiên mừng rỡ.

“Sao anh lại gọi cho tôi vậy?”

Trần Thái Nhật vốn định nói muốn nhìn Vân Sở Sở, nhưng lại nghĩ một lát.

“Đang ở bên ngoài, đột nhiên muốn nhìn thấy cô, dạo này có bận không, tập đoàn Vân Thị sao rồi?”

Vân Vũ Phi nghe anh nói muốn thấy mình, mặt chợt đỏ bừng.

“Dạo này không bận lắm, hiện giờ chuỗi vốn kinh doanh của Vân Thị rất ổn. Khối lượng công việc ở An Thành đã không đủ đáp ứng nhu cầu mở rộng nữa, hội đồng quản trị vẫn đang thảo luận để mở thêm văn phòng tại thành phố Minh Dương”.

“Dạo này Sở Sở thế nào, có ngoan không?”

Vẻ mặt Vân Vũ Phi ấm áp, quay đầu nhìn sang.

“Con bé ngủ rồi, gần đây rất nghe lời, trừ việc ngày nào cũng đòi ngủ cùng tôi, những cái khác đều ổn cả, hôm qua còn nói lâu rồi chú Trần không đón nó tan học”.

Trái tim Trần Thái Nhật chợt ấm áp, vẫn là con gái ruột nhớ thương mình.

“Vậy bác trai bác gái thì sao, có khỏe không?”

“Đầu khỏe cả...”

“...”

Vân Vũ Phi chọt bĩu môi.

“Anh không hỏi tôi thế nào à?”

“Sắc mặt cô nhìn rất tốt mà, vẫn xinh đẹp như trước, có vấn đề gì sao?”

“Hừ!”

“Chờ tôi về An Thành rồi, sẽ đến gặp cô đầu tiên”.

Trong video, hơi thở của Vân Vũ Phi đột nhiên gấp gáp hơn, cô lấy tay che gương mặt nóng bừng, vội nói với màn hình: “Vậy tôi chờ anh, về sớm chút, không nói nữa, tôi cũng đi ngủ đây”.

Lại tắt máy.

Trần Thái Nhật sững sờ, sao ai nấy đều không chịu nói thêm vài câu thế.

Mọi việc cũng ổn rồi, nên quay về một chuyến thôi.

“Linh Nguyệt, Hà Cuồng đâu?”

“Bố quan, còn chưa xuất hiện”.

“Tên này, áp lực khá nhiều, thật sự cho rằng mình là gấu chó à, dù gì cũng phải ra khỏi sơn động ăn cơm chứ”.

“Hàn Tâm Nhụy ở sâu trong núi, cũng chưa quay về, các nhà sư quét dọn núi đã thấy không ít xác của thú dữ”.

“Ngày mai là đến lượt họ đánh trận đầu tiên rồi, mong là không đến muộn”.

...

Ngày hôm sau, tiếng chuông vang vọng.

Trên cây tùng già bên trong Đại Lâm Tự treo đầy những hạt sương sớm tựa như những viên ngọc bích được khắc từ băng, vô cùng tươi đẹp.

Hôm nay bên cạnh sàn đấu có thêm rất nhiều võ sĩ vây quanh.

Ngoài các võ sĩ hạng một đến hạng ba mới thi đấu hôm qua, hôm nay còn có thêm võ sĩ hạng bốn đến hạng sáu sẽ tham gia thi đấu.

Thậm chí võ sĩ hạng tám, hạng chín ngày mai phải thi đấu cũng buông bỏ việc bế quan, đến xem trận đấu ngày hôm nay.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Võ sĩ cấp thấp là đến học hỏi, kích thích bản thân tiến bộ.

Võ sĩ cấp cao là đến quan sát người mới, dù gì võ sĩ cấp sáu xuất sắc của hôm nay có khả năng không lâu nữa sẽ thách đấu với cấp bảy.

Đây xem như để quan sát đối thủ trước.

Trên ghế giám khảo, sáu vị trưởng lão và Trần Thái Nhật nhẹ nhàng từ tốn, ngồi nghiêm chỉnh.

Số lượng võ sĩ cấp bốn đến cấp sáu thi đấu hôm nay nhiều gấp đôi hôm qua.

Nhưng vẫn có tổng cộng mười một trận, hai mươi hai người đấu với nhau để được vào chung kết.

Hôm nay là trận chiến của các võ sĩ giai đoạn giữa, võ sĩ ở giai đoạn này có sức công phá vốn rất dũng mãnh.

Để tránh việc võ sĩ làm người vô tội bị thương khi bộc phát, cộng thêm số lượng người thi đấu hôm nay có thể kiểm soát được, nên thi đấu hôm

nay là từng lượt một, khác với ba trận cùng lúc như hôm qua.

Trận đấu giữa Hà Cuồng và Hàn Tâm Nhụy là trận thứ ba.

Tất cả võ sĩ tham gia thi đấu hôm nay đã có mặt ở sàn đấu, chuẩn bị sẵn sàng.

Khi Trần Thái Nhật nhìn thấy Hà Cuồng và Hàn Tâm Nhụy, anh không khỏi nhúm mày.

Cái quái gì vậy?

Trên mặt Hà Cuồng có khá nhiều vết thương nhỏ, quần áo tả tơi, trên người toàn là vết cắt sắc nhọn, mái tóc đỏ còn chưa đánh nhau đã dựng đứng.

Điều khiến người khác kinh ngạc hơn là thắt lưng Hà Cuồng bỗng nhiên có một thanh vũ khí giắt ở đó.

Kể từ khi Hà Cuồng luyện thành người đao hợp nhất, hẳn không có vũ khí nữa, nói cách khác, toàn thân hẳn đều là đao.

Nhưng lần này, Hà Cuồng lại mang theo thứ khác.

Một... cây trúc khô héo.

Tùy tiện đến như vậy, coi nó như một thanh đao khác.

Trần Thái Nhật nheo mắt, dùng khẩu hình nói với Hà Cuồng một câu: “Tiến bộ rồi”.

Hà Cuồng hiểu ý đáp lại bằng một nụ cười.

Còn tạo hình của Hàn Tâm Nhụy giản dị hơn nhiều.

Vốn là một cô gái nhỏ với áo bông trắng, mũ mickey đáng yêu.

Đến giờ lại đổi thành một phong cách hoàn toàn khác.

Khuôn mặt như vừa được gột rửa, mặc một chiếc áo bào trắng tinh dài lướt thướt, nhìn từ xa hệt như áo choàng!

Mái tóc xõa tung, ánh mắt điên tĩnh, nét mặt trang nghiêm, đột nhiên có mấy phần tách biệt với thế gian.

Cũng không rõ hai ngày nay cô ta đã trải qua những gì.

Khúc Lan Phi - trang chủ của sơn trang Thất Tú liếc nhìn đám đông, đứng dậy mở màn.

“Hội đấu võ thuật thế giới, ngày thi đấu thứ hai, bắt đầu”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 68: Khoảng Cách Về Thực Lực

Mọi người bên ngoài sàn đấu đều cau mày, căng thẳng.

Trong sàn đấu, một võ sĩ hạng bốn đang đối đầu với một vị đạo sĩ hạng năm đến từ núi Võ Thanh.

Hai người đều sử dụng hết tất cả sức lực.

Một sàn thi đấu rộng lớn lúc này đã không còn thấy mặt đất chỗ nào nguyên vẹn nữa.

Mặt đất chỗ nào cũng gập ghềnh như bị thiên thạch va vào vậy.

Nội công của đạo sĩ hạng năm vô cùng mạnh, dùng hết sức lực, nhiều lần tấn công đều bị ông ta dễ dàng dùng tay đẩy chuyển hướng, đánh xuống mặt đất.

Võ sĩ hạng bốn tu luyện côn pháp, tiếng vút của cây TềMi Côn vang khắp sàn đấu, mỗi cú đều mang theo sức công phá cực mạnh.

Mặt đất bị cây TềMi Côn đập xuống sẽ bị vỡ nát như bom nổ.

Chỉ cần đá vụn văng tung tóe có thể so sánh với mảnh vỡ của một quả lựu đạn.

Vị đạo sĩ hạng năm tuy sắc mặt nặng nề, nhưng động tác lại rất uyển chuyển lưu loát.

Lúc thì xuyên qua, tránh né, lúc thì tấn công.

Thân là cao thủ số một của núi Võ Thanh, Mục Vân đạo nhân đang ngồi trên ghế giám khảo, tỏ ra khá hài lòng với hậu bối của mình, thỉnh thoảng còn gật đầu.

Theo Trần Thái Nhật thấy thì đạo sĩ hạng năm của núi Võ Thanh này giỏi hơn một bậc.

Bởi vì so với đối thủ, ông ta rõ ràng linh hoạt hơn trong việc phòng thủ và tấn công.

Khi xuất chiêu, mỗi cú đánh đầu sẽ khiến đối thủ hạng bốn khốn đốn và đau đớn.

Mặt khác, võ sĩ hạng bốn mặc dù quyết tâm thách đấu, côn pháp có uy lực mạnh, nhưng sức lực phát ra không thể ngưng tụ, sức lực sẽ nhanh chóng bị suy yếu.

Quả nhiên, sau năm sáu hiệp.

Võ sĩ cần côn thở hắt ra, thu lại bộ pháp, trực tiếp nhận thua.

“Minh Xung đạo sĩ của núi Võ Thanh thắng!”

Sau đó là lời thông báo của Trần Thái Nhật.

Hai tân binh mới được định trong hai trận đấu đầu tiên,

Lần lượt là võ sĩ độc hành, kiếm hiệp Chu Vũ, giờ có cả Minh Xung đạo sĩ của núi Võ Thanh nữa đều là hạng năm trở lên!

Đối thủ của bọn họ đều là hạng bốn.

Nhưng xét từ biểu hiện trên sàn đấu thì vẫn bị đánh bại tương đối dễ dàng.

Hạng thấp đấu với hạng cao quả thực là quá khó!

Sau một hồi im lặng, trong lòng mọi người cuối cùng cũng nghĩ ra.

Nhiều người thật sự mong đợi trận đấu tiếp theo cho nên mới đến sớm.

Võ sĩ An Thành hạng bốn, đạo khách Hà Cuồng!

Võ sĩ độc hành hạng sáu, Hàn Tâm Nhụy!

Đây là trận đấu cách biệt hai hạng!

Trong lòng mọi người đều đã rút ra được một điếu sau hai trận đấu trước đó.

Đó là hạng bốn đánh với hạng năm thì kết quả đều rất thảm hại.

Vậy Hà Cuồng hạng bốn đánh với hạng sáu thì sẽ thế nào đây?

Mọi người đều biết đối thủ của Hà Cuồng là Hàn Tâm Nhụy tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Vì cô ta muốn sống.

Chỉ khi đánh thắng Hà Cuồng, Hàn Tâm Nhụy mới có thể được Trần Thái Nhật trị bệnh.

Cơ hội như vậy chỉ có một lần thôi.

Mà Hà Cuồng cũng không thể thất bại!

Hắn là võ sĩ tu luyện cả tinh thần và thể chất, lấy ý chí chiến đấu để nuôi đao.

Sự tự tin mạnh mẽ và quyết tâm không sợ hãi là cơ sở để hắn tu luyện và thăng tiến!

Nếu đánh thua, tâm lý suy sụp thì con đường tu tâm bị đứt đoạn, thực lực cũng sẽ giảm mạnh.

Thậm chí thực lực còn có thể giảm thẳng xuống hạng ba!

Trận đấu này mới là trận đấu nổi bật của ngày hôm nay.

Thực sự quyết đấu sống chết!

Trần Thái Nhật ng ồi trên hàng ghế giám khảo, không hề đưa ra bất kỳ nhận xét nào.

Tăng nhân của Đại Lâm Tự đứng bên sàn đấu xem thời gian.

“Võ sĩ lên sàn!”

Hà Cu ồng chậm rãi bước lên võ đài, bước chân như động đất, bên hông cài một cây trúc khô, mái tóc đỏ tung bay trong gió, đôi mắt sắc lạnh, khoanh tay vững vàng như núi Thái Sơn.

Hàn Tâm Nhụy giống như ác quỷ, bay lên sàn đấu, mặc áo choàng trắng, khuôn mặt thu ần khiết như ngọc, đôi mắt mờ ảo sắc bén, lúc này không còn đáng vẻ đáng yêu nữa.

Mà chỉ còn lại khát vọng chiến thắng.

Coong!

Tiếng chuông chùa vang lên!

Trận đấu chính thức bắt đầu!

Đi ều khiến mọi người ngạc nhiên là Hàn Tâm Nhụy gây khó dễ trước!

Một bóng trắng lướt qua như bóng ma, giống như chiếc lá bị gió thổi bay, bất ngờ quay cu ồng trong không khí, nhẹ nhàng tiến đến mặt Hà Cu ồng.

Hà Cu ồng nheo mắt, không rút cây trúc khô ở bên hông ra, mà lùi lại phía sau!

Nhưng cho dù hấn có xoay người di chuyển như thế nào thì thân hình trắng toát của Hàn Tâm Nhụy cũng giống như một con đi ều buộc bằng dây thừng đuổi theo hấn!

Không thể chịu được nữa, cuối cùng Hàn Tâm Nhụy cũng áp sát đến gần hơn.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên từ trong chiếc áo choàng, như thể đã sớm ở đó.

Tế kiếm!

Một thanh tế kiếm mỏng mềm dài hai mét!

Mang theo một âm thanh rung chuyển nhỏ, dường như vô hại nhưng lại đâm thẳng về phía tim Hà Cuồng.

Hà Cuồng hét lớn, như cây cầu sắt, chân đóng chặt trên mặt đất, phần trên cơ thể ngã về phía sau, tạo thành tư thế lưng gù như vuông góc với mặt đất!

Khó khăn lắm mới thoát khỏi đòn kiếm trí mạng này.

Nhân lúc Hàn Tâm Nhụy lơ là, Hà Cuồng đã nhanh chóng xoay người, nói lỏng khoảng cách.

Phùng Linh Nguyệt đứng một bên nhú mào, lăm bằm mấy chữ.

“Thật nguy hiểm!”

Trong hiệp đầu tiên, Hà Cuồng thiếu chút nữa là đã bị đâm chết!

Hàn Tâm Nhụy nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, quay người lại, vẻ mặt vô cảm.

Thân hình vẫn linh hoạt trong tà áo choàng trắng rộng, câu tử kiếm đã không còn thấy đâu nữa.

Mọi người vây xem đầu sưng sồ.

Cuối cùng Hàn Tâm Nhụy cũng thể hiện được thực lực của cao thủ hạng sáu!

Thanh tử kiếm này có thể tấn công bất cứ lúc nào, cộng thêm thân hình quý mị của cô ta thì không gì là không thể!

Lúc này, Hà Cuồng nhìn chăm chăm vào Hàn Tâm Nhụy ở phía đối diện, sắc mặt hơi khó coi, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Đột nhiên, mọi người phát hiện trên chiếc áo rách trước ngực Hà Cuồng chảy ra chút máu đỏ, dần dần lan rộng ra thành một vòng tròn nhỏ.

“Bị thương rồi!”, người nào đó kêu lên.

Lúc này, ánh mắt mọi người nhìn Hàn Tâm Nhụy càng thêm kinh ngạc.

Thanh kiếm đó rõ ràng là chưa đâm vào Hà Cuồng!

“Chủ nhân, sao Hà Cuồng lại bị thương vậy?”, Phùng Linh Nguyệt cảm thấy khó hiểu.

Trần Thái Nhật bình tĩnh nói: “Cho dù bây giờ Hàn Tâm Nhụy chỉ có một thanh kiếm bình thường thì dù không cần tích lực, nó cũng có thể đạt tới cấp độ kiếm khí, đòn vừa rồi Hà Cuồng đứng quá gần”.

“Đúng vậy, thân pháp bây giờ của Hàn Tâm Nhụy tốt hơn nhiều so với Hà Cuồng, trận này e là Hà Cuồng khó đánh rồi”.

Vương Tác Lâm ngồi bên cạnh hiểm khi mở miệng cũng phải lên tiếng.

Phùng Linh Nguyệt trầm ngâm một mình: “Đây chính là... thực lực của cao thủ hạng sáu sao?”

Chỉ cần giơ tay nhắc chân, không một tiếng động đã có thể giết người!

Kiếm có thể chặn, nhưng kiếm khí lại không thể nhìn thấy, vậy ngăn bằng cách nào đây?

Thân pháp vốn không phải là thứ Hà Cuồng am hiểu, mà thực lực của Hàn Tâm Nhụy lại không chỉ đơn giản là hạng sáu, cô ta còn là người đứng đầu trong danh sách hạng sáu.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Hà Cuồng.

Trên ngực chảy máu, còn phải đối mặt với một cao thủ đáng sợ.

Vậy mà Hà Cuồng lại mỉm cười.

Sau đó hắn từ từ rút cây trúc khô héo bên hông ra.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 69: Lật Ngược Thế Cờ

Khoảnh khắc Hà Cuồng rút cây trúc khô ra, trong lòng Trần Thái Nhật chột dao động.

Không ngờ hắn có thể đột phá lên trình độ này trong thời gian ngắn như vậy.

Người đao hợp nhất, người chính là đao.

Mấy ngày khổ luyện đã khiến Hà Cuồng đạt đến cảnh giới cao hơn.

Trong lòng có đao, vạn vật là đao!

Khi cây trúc khô kia nằm trong tay Hà Cuồng, chậm rãi chìa ra.

Mọi người dường như nhìn thấy một thanh thần binh tuyệt thế xuất hiện trong tay hắn.

Cây trúc không có góc cạnh gì, nhưng lại tỏa ra ánh sáng lạnh lùng sắc bén có thể thấy được bằng mắt thường.

Ngay cả Hàn Tâm Nhụy ở đối diện cũng không khỏi tỏ vẻ nghiêm túc.

“Bây giờ, cho dù cây trúc trong tay Hà Cuồng bị gãy, hắn chỉ nhặt một viên gạch dưới đất lên thì cũng có thể trở thành vũ khí sắc bén cắt vàng phá đá!”

Lời bình luận thần nhiên này của Trần Thái Nhật lọt vào tai mọi người.

Sáu đại trưởng lão của liên đoàn cũng khẽ gật đầu.

Các võ sĩ khác vây xem, ai nấy cũng tỏ vẻ kinh hãi.

Không ngờ một võ sĩ hạng bốn tầm thường mà có thể tiến bộ đến mức này.

Nghĩ đến bối cảnh của hắn, người An Thành, là đàn em Trần Thái Nhật dẫn đến.

Ánh mắt mọi người không hèn mà cùng đảo giữa Trần Thái Nhật và Hà Cuồng.

Một tên quỷ tóc đỏ mà có thiên phú lớn mạnh đến vậy.

Vậy thì một người mới xuất hiện đã có thể ngẩng ngang hàng với bảy đại trượng lão liên đoàn võ thuật như Trần Thái Nhật sẽ có thực lực thế nào đây?

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Hà Cuồng đột nhiên làm một động tác khiến ai nấy đều bất ngờ.

Hắn dùng ngón tay cắt hai cái vào cây trúc khô.

Cạch! Cạch!

Cây trúc khô nguyên vẹn bị hắn chia làm ba phần.

Ba đoạn trúc!

Mỗi tay Hà Cuồng cầm một đoạn, miệng ngậm một đoạn, bày ra tư thế của đao khách.

"Tam Đao Lưu!", trong số các võ sĩ vây xem, có người không nhịn được hét lên.

Ầm!

Hà Cuồng đã hành động!

Hắn không lòng vòng, mà nhảy thẳng về phía trước, phi thân về phía Hàn Tâm Nhụy.

Mọi người đột nhiên thấy hoa cả mắt.

Hà Cu ồng trên không trung đường như bỗng chốc biến thành ba người.

Mỗi người mang theo ba thanh đao.

Ảo ảnh chín đao!

Khoảnh khắc đó, dường như có một lu ồng đao ý bao trùm khắp cả sàn đấu to bằng sân bóng rổ.

Lông tơ trên mặt khán giả trong lúc vô thức bị đao khí trong không khí sượt qua, chạm vào là đứt.

Đôi mắt Hàn Tâm Nhụy lóe lên sự kinh hãi, vội vàng lùi lại.

Thân pháp quỷ dị tái hiện, trong làn đao khí mạnh mẽ như mưa giông bão giạt của Hà Cu ồng, cơ thể Hàn Tâm Nhụy như một chiếc lá bay theo gió, bất kể gió mạnh đến đâu cũng vẫn bay lên nhảy múa.

Keng!

Những nơi Hà Cu ồng lướt qua, đao khí rạch vô số dấu vết trên mặt đất, nông thì mười mấy centimet, sâu thì hơn ba mươi centimet.

Bóng đao rợp trời, thân pháp của Hàn Tâm Nhụy còn hơn một bậc, trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc như vậy mà vẫn có thể né tránh nguy hiểm.

Thực lực đỉnh cao hạng sáu!

Mọi người xem say sưa, ai nấy phải thót tim thay Hàn Tâm Nhụy.

Thương Vương - Trữ La Thành ng ồi ở bàn giám khảo, vẻ mặt kiêu ngạo, khoe môi tỏ vẻ miệt thị.

"Nếu chỉ thế này thì không làm gì được Hàn Tâm Nhụy đâu".

Đúng vậy.

Tuy Hà Cuồng đã mở rộng hết cỡ phạm vi tấn công của mình, nhưng thân pháp của Hàn Tâm Nhụy thực sự là quá nhanh, bất cứ sức mạnh nào còn chưa lại gần đã trở thành trợ lực khinh công của cô ta.

Như vậy chẳng khác gì công cốc.

Trong thời gian mấy giây, chín đạo ảnh trên không trung đã bao vây tấn công Hàn Tâm Nhụy mấy lần.

Nhưng lần nào cô ta cũng nghiêng người tránh thoát được.

Không may mắn bị thương!

Từ đó có thể thấy, nếu bàn về thực lực, thì hạng sáu như Hàn Tâm Nhụy chiếm ưu thế hơn.

Nếu bây giờ Hà Cuồng đã tu luyện đến cảnh giới đao khí ngưng thành thực thể, bắn ra bốn phía theo vũ khí, thì Hàn Tâm Nhụy chắc chắn sẽ không thể tránh được.

Chín bóng đao của Hà Cuồng lại một lần nữa bao vây Hàn Tâm Nhụy vào giữa.

Để sống sót, võ sĩ hạng sáu đã trải qua khổ luyện nỗ lực cưỡi chiến thắng.

Về mặt đó dường như đang nói "hóa ra cũng chỉ đến thế mà thôi".

Đột nhiên, chuyện lạ xảy ra.

Mấy bóng dáng trong không trung đột nhiên biến mất.

Nụ cười trên mặt Hàn Tâm Nhụy đông cứng lại, cảm giác nguy hiểm khiến sống lưng cô ta lạnh toát.

Cô ta quay phắt lại, phát hiện Hà Cuồng đang ở ngay sau lưng.

"Xuyên!"

Hà Cuồng hét lớn một tiếng, đao trúc trong tay mang theo luồng gió kinh người, xé toạc không khí với tốc độ như sét đánh, đâm thẳng vào tim Hàn Tâm Nhụy.

Hàn Tâm Nhụy tuy hoảng nhưng không loạn, áo bào trắng bay lên, lùi vội về sau như chiếc lá bay, trong chớp mắt đã cách xa mũi đao của Hà Cuồng.

Trần Thái Nhật ngồi ở bàn giám khảo, neho mắt lại, không khỏi khen ngợi: "Hay lắm! Sắp làm được rồi!"

Mọi người nghe thấy thế đều tỏ vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

Đúng lúc này, đao của Hà Cuồng bỗng chốc dài ra.

Một mét!

Hai mét!

Năm mét!

Sáu mét!

Đao trúc như có phép thuật, đột nhiên dài ra gấp ba lần, khoảng cách và phạm vi tấn công cũng lớn hơn gấp ba lần.

Hàn Tâm Nhụy không kịp phòng bị.

Rõ ràng Hà Cuồng không thể ngưng đao khí thành thực thể, tại sao lại có thể bất ngờ bùng phát như vậy được?

Phụt!

Một âm thanh như vật nhọn đâm xuyên qua vải vang lên.

"A!"

Hàn Tâm Nhụy hét lên thảm thiết, bả vai bị xuyên qua một nhát.

Máu tươi lập tức nhuộm đỏ chiếc áo bào màu trắng.

Bị thương nặng!

Không ngờ võ sĩ hạng bốn Hà Cuồng lại có thể khiến cao thủ hạng sáu Hàn Tâm Nhụy bị thương nặng thật.

Điều quan trọng hơn còn ở phía sau.

Đao của Hà Cuồng như một chiếc đinh, cắm chắc ở đầu vai Hàn Tâm Nhụy, không rút ra nổi.

Thân pháp né tránh như ma quỷ của Hàn Tâm Nhụy đã thất bại, cô ta đã dính liền với thanh đao trúc.

Hà Cuồng nhảy nhót, toét miệng cười lớn.

"Ha ha ha! Xem lần này cô còn né đi đâu được nữa?"

Dứt lời, tay trái Hà Cuồng lại giơ ra một thanh trúc nữa.

Nhân lúc này đoạt mạng cô ta!

Một bóng đao lướt qua, chém thẳng về phía đầu Hàn Tâm Nhụy.

Lội ngược dòng!

Lật ngược thế cờ!

Trong đầu mọi người lóe lên suy nghĩ này.

Thật không ngờ tên Hà Cuồng này lại lợi hại đến thế.

Nắm chắc thời cơ, hiểu rõ về đao, phán đoán kẻ địch, cái nào cũng giỏi.

Hạng bốn như vậy đủ để giết hạng sáu bình thường.

Ngôi sao mới nổi giai đoạn giữa của hội đấu võ thuật thế giới đã được sinh ra rồi.

An Thành, Hà Cuồng sẽ nổi tiếng như cò trong giới võ sĩ sau hội đấu võ thuật lần này.

Đúng lúc này thì xảy ra một chuyện khiến mọi người bất ngờ.

Sắc mặt Hàn Tâm Nhụy đột nhiên đỏ bừng lên, phun ra một ngụm máu tươi như tên bắn, trúng thẳng mặt Hà Cuồng.

Bụp!

Cột máu không lệch một li, trúng thẳng mắt hấn.

"A!"

Hà Cuồng hét lên thảm thiết, nhắm chặt hai mắt, như bị trúng đòn đau, thế tấn công của đao trúc ở tay trái bỗng dừng lại.

Lúc này, tay trái và tay phải Hà Cuồng đều đang cầm đao, hai mắt bị thương, phía trước mở rộng, lồng ngực trơ trọi, không có bất cứ phòng vệ nào.

Một tia sáng màu trắng cực nhỏ xuất hiện!

Ánh mắt Hàn Tâm Nhụy tỏ vẻ quyết tuyệt, nắm lấy cơ hội một phần vụn này.

Khuôn mặt thiếu nữ hiện lên vẻ tàn độc, trong chớp mắt như biến thành ác ma đoạt mạng.

"Anh chết! Tôi sống!"

Thanh kiếm nhỏ được giấu trong áo bào của Hàn Tâm Nhụy lao ra nhanh như chớp, chĩa thẳng vào yết hầu Hà Cuồng.

Cả người Hà Cu ờng chấn động, tay trái bỗng dưng phát lực, tuy hấn không nhìn thấy gì, nhưng dựa vào cảm giác, đao trúc lại l ần nữa giơ lên, cố gắng chém v ềphía tay đối phương.

Bóng đao, ánh kiếm.

Trong chớp mắt, hai người như sắp li ều chết cùng nhau.

Tr ần Thái Nhật ở bàn giám khảo đột nhiên hành động.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 70: Cây To Đón Gió

Mắt Hà Cuồng đau xót khủng khiếp, nhưng vì suy nghĩ phải thắng, tay trái hắn vẫn vung ra một đao đủ để cắt vàng phá ngọc.

Dù nhắm mắt thì hắn vẫn nhớ như in vị trí của Hàn Tâm Nhụy.

Vừa rồi yết hầu hắn đã cảm nhận được sự lạnh lẽo như băng, dường như sắp bị một kiếm cắt đứt cổ, trong lúc liều mạng, Hà Cuồng cũng muốn chết cùng nhau luôn.

Nhưng sự lạnh lẽo băng giá đó lại đột ngột biến mất.

Tuy trong lòng thấy khó hiểu, nhưng tay Hà Cuồng vẫn không hề dừng lại.

Đao phong rít gào, chỉ sau 0,01 giây là trúng mục tiêu.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

"Ha ha ha, tôi thắng rồi!"

Hà Cuồng ngông nghênh gằn lớn một tiếng, trong lòng tràn trề hy vọng.

Đột nhiên, một giọng nữ vô cùng kinh hãi vang lên.

"Sao có thể chứ?"

Hà Cuồng sửng sốt.

Giọng của Hàn Tâm Nhụy?

Chẳng phải cô ta đã bị chém trúng rồi sao? Sao vẫn có thể lên tiếng được chứ?

Còn nhát kiếm cô ta đâm mình thì sao?

Hắn đợi mấy giây mà xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh, nghe được cả tiếng kim rơi.

Hà Cuồng thực sự không thể chịu được trạng thái mất cảm giác thế này.

Hắn mạo hiểm rủi ro có thể bị Hàn Tâm Nhụy tấn công, giờ tay phải lên lau mắt.

Trong màu đỏ mơ hồ, hắn chậm rãi mở mắt, khôi phục thị lực.

"Vãi chưởng! Đại ca! Anh muốn chết à?"

Hà Cuồng biến sắc, suýt nữa thì quay người bỏ chạy với tốc độ tên bắn.

Bởi vì hắn nhìn thấy đao trúc đủ để giết người của mình chém đúng vào cổ một người vô cùng chuẩn xác.

Trần Thái Nhật!

Hàn Tâm Nhụy ở phía đối diện thì trợn tròn hai mắt.

Nhát kiếm của cô ta cũng trúng mục tiêu.

Mũi đao đâm trúng lồng ngực một người.

Vẫn là Trần Thái Nhật!

Đây đúng là chuyện kinh hoàng nhất của năm.

Hy vọng sống của Hàn Tâm Nhụy nằm trong tay Trần Thái Nhật, vậy mà bây giờ cô ta lại ngoài ý muốn đâm xuyên tim cộng rơm cứu mạng duy nhất.

Soạt!

Sáu đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật ng ồi ở bàn giám khảo đầu đứng hết lên, khuôn mặt tỏ vẻ khó tin.

Khán giả vây xem cũng trở nên ồn ào.

Lẽ nào để cứu mạng hai người mà Trần Thái Nhật hi sinh chính mình?

Đúng lúc này, mọi người bỗng phát hiện sự việc có vẻ sai sai.

Tuy Trần Thái Nhật bị đao kiếm đâm trúng, nhưng không hề chảy máu.

Vù vù!

Tiếng rung của kim loại bỗng chốc vang lên.

Chiếc áo mỏng manh của Trần Thái Nhật đột nhiên rách tan tành, để lộ cơ bắp hoàn hảo như điêu khắc.

Hình dáng như tượng tạc, ánh sáng như kim loại, dưới ánh mặt trời dường như mang theo một quầng sáng.

Trữ La Thành ở bàn giám khảo tỏ vẻ không thể tin được, kinh ngạc tự lẫn bầm.

"Không thể nào, tại sao đến làn da cũng không có vết xước chứ?"

Ánh mắt Trần Thái Nhật tập trung, hét lên một tiếng.

"Phá!"

Cạch!

Đao chém trên cổ và kiếm đâm vào lồng ngực run rẩy rất mạnh, rồi hóa thành những mảnh vụn bay đầy trời.

Hà Cuồng và Hàn Tâm Nhụy cũng bị một luồng xung kích rất mạnh hất bay, ngã sấp xuống đất.

Trần Thái Nhật như thiên sứ giáng trần, cả người tắm trong ánh mặt trời, giọng nói sang sảng rõ ràng.

"Hà Cuồng chém một cây trúc khô thành ba thanh đao trúc, nếu nối liền nhau sẽ tạo thành một thanh đao dài sáu mét, dưới đòn tấn công này, tỷ lệ võ sĩ hạng sáu bị giết chết là chín mươi phần trăm".

"Hàn Tâm Nhụy, trong tình huống cận kề cái chết đã thể hiện ý chí cực mạnh, phun máu như mũi tên, đầu tiên làm hỏng giác quan của đối thủ, sau đó vẫn có thể tung một nhát kiếm trí mạng trong trạng thái bị thương nặng".

"Tổng hợp lại thì Hàn Tâm Nhụy hơn một bậc, trận này, võ sĩ độc hành Hàn Tâm Nhụy thắng!"

Sau khi Trần Thái Nhật tuyên bố, tất cả mọi người đều im lặng, sau đó...

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Đặc sắc quá!

Trận đấu này có thể coi là trận đẳng cấp của các võ sĩ hạng trung, quả nhiên không khiến mọi người thất vọng, thậm chí bước ngoặt và mức độ kích thích còn vượt xa mong đợi của mọi người.

Các võ sĩ luôn mong muốn có thể chứng kiến những trận đấu sinh tử đặc sắc. Những trận đấu này có thể mở mang tầm mắt và nâng cao giác ngộ của họ về võ đạo.

Nhưng trong nội bộ võ sĩ Hoa Hạ khá đoàn kết thì những trận đấu sinh tử rất ít ỏi.

Nhưng trận đấu hạng trung này lại chẳng kém gì một trận đấu sinh tử cấp cao nhất.

Mọi người xem mà đầu hô đã quá!

Quan trọng nhất là hai bên tham gia thi đấu đều là những võ sĩ đỉnh cấp hạng trung của võ đạo Hoa Hạ. Sau trận giao đấu sống chết, bọn họ đều đã sống lại.

Giới võ đạo Hoa Hạ đã lựa chọn giữ lại hai tiềm năng đỉnh cấp nhất.

Tất cả là nhờ Trầi Thái Nhật.

Đầu tiên anh khiến hai võ sĩ phải liều mạng thi đấu, sau đó lại ngăn cản hai bên cùng chết với nhau nhờ vào thực lực mạnh mẽ không gì địch nổi.

Đột nhiên mọi người lại nhớ đến lời đánh giá của Ba Ngạn Na dành cho Trầi Thái Nhật.

Chính là tấm gương!

Người như vậy sao có thể không khiến người ta kính trọng chứ?

Về mặt Trầi Thái Nhật vẫn ung dung, dường như anh chỉ làm một chuyện cón con.

Anh nhận chiếc áo mới Genko đưa cho, mặc vào chỉnh tề, rồi chậm rãi bước đến trước mặt Hàn Tâm Nhụy khoe miệng dính máu.

"Cô làm tốt lắm, đã thắng vụ cá cược của tôi, cô sẽ không phải chết".

Khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Hàn Tâm Nhụy lập tức đỏ bừng vì kích động.

Nước mắt bỗng chốc tuôn rơi.

Cô ta quay mặt về phía Trầi Thái Nhật, quỳ xuống đất, cúi đầu sát đất, dập đầu ba cái.

"Cảm ơn anh đã cứu mạng, cho dù đời này làm nô làm tỳ thì tôi cũng không một lời oán thán!"

Về mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh: "Buổi tối đến khách sạn đợi tôi, không cần thi đấu nữa, nếu còn đánh thì trái tim cô sẽ nổ tung".

"Tôi xin nghe anh hết".

Hàn Tâm Nhụy ôm ngực, chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ sùng bái, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật đầy tha thiết.

Trần Thái Nhật xua tay, rồi nhìn về phía Hà Cuồng đang ngây người đứng bên cạnh.

"Anh..."

Hà Cuồng chẳng nói chẳng rằng, khí trâm đan điên, cơ thể to lớn chấn động.

Rồi quỳ xuống.

"Đại ca, tôi sai thật rồi! Nếu biết nhất đao kia chém trúng anh, cho dù phải tự móc hai mắt thì tôi cũng tuyệt đối không ra tay".

"Xì, anh mà có thể khiến tôi bị thương sao?"

Bốp bốp bốp, lại đập đầu ba cái.

"Cho tôi một nghìn lá gan tôi cũng không dám! Đại ca uy lớn bằng trời!"

"Thôi được rồi, đừng có nịnh hót nữa!"

Giọng nói Trần Thái Nhật tỏ ra trịnh trọng.

"Lần này đã đạt được mục đích nổi tiếng khắp nơi, anh khổ luyện trong thời gian ngắn đúng là đã tiến bộ rất nhiều. Nhưng trận đấu này có kích thích rất lớn với anh, xong trận anh hãy nghỉ ngơi ngấm, sớm đột phá lên hạng sáu".

"Cảm ơn đại ca cứu mạng, cảm ơn đại ca tha mạng!"

Trần Thái Nhật xoa cằm, thấy hơi nghi hoặc, cẩn thận ngẫm lại.

Hình như gần đây cứ có người thích quỳ để nói chuyện với mình, lẽ nào trên đời này có khí chất vương bá thật sao?

...

Trận đấu hạng trung quan trọng mà Trần Thái Nhật đạo diễn đã kết thúc.

Khi Khúc Lan Phi tuyên bố kiếm khách Đông Phương Xuy Tuyết đến từ Tây Cương giành hạng nhất trong lượt đấu hạng trung, ngày mai sẽ cùng nhận thưởng với các võ sĩ đứng đầu hạng thấp và hạng cao, vị đệ nhất kiếm khách Tây Cương với kiếm pháp siêu giỏi này chẳng có vẻ gì là vui mừng.

Mẹ kiếp, khó khăn lắm mới đánh thắng được, mà chẳng được chú ý lắm.

Cho đến hết ngày, tiêu điểm bàn luận của mọi người vẫn là trận chiến giữa Hà Cuồng và Hàn Tâm Nhụy.

Còn người đứng đầu hạng trung lại hoàn toàn bị phớt lờ.

Võ sĩ nào mà chẳng muốn trở thành tiêu điểm chú ý.

Vậy mà chẳng có ai khen ngợi một câu.

Đến kiểu tóc và tạo hình áo trắng của Đông Phương Xuy Tuyết cũng được thiết kế riêng, vậy mà chẳng ai chú ý tới.

Hắn nhặt một cành cây lên, rồi lại ném xuống đất, giẫm cho nát vụn để xả hận.

Ngày thứ hai của hội đấu võ thuật thế giới.

Tất cả mọi người đều biết thành phố An Thành nhỏ bé đã sinh ra một ngôi sao mới trong làng võ sĩ, có thể khiêu chiến vượt hai cấp – Hà Cuồng.

Bọn họ cũng biết rõ một chuyện.

Có một người thực lực còn trác tuyệt hơn, vừa xuất hiện công khai ở Hoa Hạ đã nổi bật như vầng thái dương.

Người đó cũng đến từ An Thành, Trầ'n Thái Nhật!

...

Ngày mai là ngày thứ ba của hội đấu võ thuật thế giới, cũng là ngày quan trọng nhất trong bốn năm của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Thi đấu hạng cao!

Các cao thủ tuyệt thế từ hạng bảy trở lên trong bảng chiến lược Cửu Châu sẽ công khai tỷ thí vào hôm nay.

Do các võ sĩ từ hạng bảy trở lên đều có thân phận rất cao ở Hoa Hạ, nên danh sách giao đấu cũng phải lúc ra trận mới được công bố.

Thậm chí, hầu hết các võ sĩ hạng cao phải đến trước một ngày mới biết mình bị khiêu chiến, sau đó họ mới quyết định xem có ứng chiến hay không.

Cao thủ tuyệt thế ngẫu nhiên, thi đấu chiến lược tiêu chuẩn cao nhất.

Sở dĩ hội đấu võ thuật thế giới được tôn là kim bài của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, chủ yếu là vì “chất lượng” của ngày thứ ba này.

Còn một chuyện đặc biệt nữa.

Trong ngày thứ ba, đến các trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ đảm nhiệm công việc ban giám khảo, cũng có thể bị chỉ đích danh là đối tượng tỷ võ.

Thậm chí còn có không ít cao thủ tuyệt thế thích làm như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đầu tiên, nếu các cao thủ hạng bảy, hạng tám muốn khiêu chiến thắng hạng, thì thông thường không tìm được đối tượng khiêu chiến rõ ràng như hội trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Đây là cơ hội hiếm có, đương nhiên phải tranh thủ đánh, ít nhất thì thực lực võ công của mấy đại trưởng lão đều có không ít thông tin công khai.

Thứ hai, đây là một cơ hội rất tốt để có thể một trận thành danh, nổi tiếng trên cả nước.

Võ sĩ phải tranh đấu!

Đánh thắng một cao thủ hạng tám vô danh, và đánh thắng một trưởng lão hạng tám của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Mà theo quy tắc nội bộ của hội trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, nếu trưởng lão bị chỉ đích danh khiêu chiến thì không được từ chối.

Việc này vừa để đảm bảo uy tín của hội trưởng lão, vừa để phô trương thực lực.

Như vậy thì sáu đại trưởng lão gần như sẽ cố hết sức để ứng chiến, sau đó dùng mọi cách để giành chiến thắng.

Chỉ có như vậy thì mới không làm nhục sáu chữ liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Vậy nên, những trận đấu của ngày thứ ba chắc chắn sẽ là những trận có trình độ cao nhất trong giới võ sĩ Hoa Hạ.

Trần Thái Nhật ngồi trên sofa trong khách sạn, Genko ở phía sau đang mát xa bả vai cho anh.

Hàn Tâm Nhụy đã quay lại kiểu ăn mặc như thiếu nữ, vẻ mặt căng thẳng và nhút nhát, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, chờ chỉ thị của Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật đã đồng ý hôm nay sẽ kéo dài mạng sống cho cô ta.

Trần Thái Nhật đọc ba tập tài liệu liên đoàn võ thuật Hoa Hạ gửi đến, đúng là khóc không được cười không xong.

Ba bức thư khiêu chiến!

Đến từ ba võ sĩ tuyệt thế hạng tám khác nhau.

Không ngờ bọn họ lại không hẹn mà cùng thông qua liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, gửi thư thách đấu Trần Thái Nhật.

“Cây to đón gió sao?”

Trần Thái Nhật lắc đầu tỏ vẻ bất cần.

“Nhìn bên ngoài thì đánh thắng tôi hình như đúng là rất được lợi, người mới xuất hiện, trẻ tuổi, có thực lực hạng cao, danh tiếng cũng nổi như cồn”.

“Mấy tên mưu cao kế hiểm này định dùng tôi làm đá lót chân đây mà”.

Phùng Linh Nguyệt đứng ở bên cạnh, hỏi: “Chủ nhân, chúng ta nhận bức thư khiêu chiến nào ạ?”

Trần Thái Nhật ung dung nhấp một ngụm trà: “Lát nữa các cô lính đi một lát, tôi muốn chữa trị riêng cho Hàn Tâm Nhụy.”

Trần Thái Nhật đặt ly trà xuống, nở nụ cười.

“Còn về thư khiêu chiến, thì cô nói với hội trưởng lão liên đoàn võ thuật là tôi chấp nhận cả ba”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 71: Ôn Cứu Mạng

Trong phòng tổng thống của khách sạn, chỉ còn lại hai người là Trần Thái Nhật và Hàn Tâm Nhụy.

Thế trạng của Hàn Tâm Nhụy rõ ràng không được tốt lắm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ khi hít thở sâu, trên mặt mới có chút huyết sắc.

Trận đấu võ đã khiến toàn bộ chân khí của cô ta bộc phát ra ngoài.

Bây giờ bất kể động tác nào cô ta cũng phải cẩn thận, bao gồm cả hít thở và những động tác đơn giản như giơ tay.

Nếu động tác mạnh hơn một chút thì sự khó chịu sẽ lộ ra mặt.

Theo sự sắp xếp của Trần Thái Nhật, Hàn Tâm Nhụy mặc một chiếc váy liền thân màu trắng tinh khiết mỏng manh vào buổi tối và bắt buộc phải được làm bằng chất liệu co giãn cao.

Chiếc váy ôm sát cơ thể, tôn lên vóc dáng hoàn hảo của Hàn Tâm Nhụy, một cô gái tuổi hai mươi tư, cũng chính là độ tuổi xinh đẹp nhất.

Trần Thái Nhật đặt hai tấm nệm lót xuống đất, hai người ngồi đối diện nhau.

“Anh Trần, lát nữa tôi sẽ phải làm như thế nào?”

“Hai tay hướng về phía tôi”.

Hàn Tâm Nhụy nghe lời đặt hai bàn tay nhỏ của mình vào lòng bàn tay dày dặn của Trần Thái Nhật.

Khi hai tay chạm vào nhau, có lẽ cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay của Trần Thái Nhật, Hàn Tâm Nhụy hơi xấu hổ, vẻ mặt cũng không tuyệt vọng như trước.

“Anh Tr ần, tôi...”

“Cô không cần nói gì cả, lát nữa sẽ hơi đau, tôi phải dùng năng lượng của mình để luyện thân thể hạng sáu cho cô, đến lúc đó cô sẽ là một võ giả hạng sáu thực sự”.

“Vâng, tôi sẽ cố chịu đựng”.

Hàn Tâm Nhụy vừa nói xong, cô ta đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh vô địch truyền vào lòng bàn tay.

Dưới tác động của ngoại lực, nội lực trong cơ thể Hàn Tâm Nhụy tự phản công, nhưng kết quả lại giống như va phải một hòn đá, sau khi tiếp xúc thì phân tán ngay.

“A!”

Sức chịu đựng của Hàn Tâm Nhụy vượt xa người thường nhưng cũng không chịu được mà thốt lên một tiếng.

Bắt đầu từ lòng bàn tay, sức mạnh khủng khiếp đó bắt đầu cưỡng ép rèn luyện thân thể Hàn Tâm Nhụy, xương cốt bắt đầu kêu cọt két, mật độ xương cốt cũng bắt đầu vượt qua giới hạn của màng xương mà trở nên chặt chẽ.

Các cơ bắt đầu nứt ra, sinh trưởng, rồi lại nứt ra, rồi lại sinh trưởng.

Thậm chí da bắt đầu xuất hiện những vết nứt li ti, rỉ máu, lành lại rồi vỡ ra.

Từ ngoài vào trong, từ xương cơ đến cơ quan nội tạng.

Hàn Tâm Nhụy cảm thấy bản thân như chết đi sống lại một lần.

Cửa cuối cùng.

Trần Thái Nhật truyền chân khí từ hai tay, luyện đến trái tim của Hàn Tâm Nhụy.

Thành hay bại đều phụ thuộc vào bước này.

Hàn Tâm Nhụy đột nhiên cảm thấy huyết áp tăng cao, mỗi giây tim đập nhanh đến mười mấy nhịp!

Lúc này, tất cả chân khí của Hàn Tâm Như đều bắt đầu đấu tranh giành quyền chủ đạo.

Một luồng sức mạnh từ cơ thể cô ta bộc phát ra.

Ken két! Bịch!

Ngũ hồn chân khí đối đầu với nhau, làm tóc của Hàn Tâm Nhụy bay tứ tung.

Ánh mắt Trần Thái Nhật đanh lại, hai tay tăng thêm lực.

Thình!

Trái tim của Hàn Tâm Nhụy đột nhiên ngừng đập.

Ba giây sau.

Thình thịch thình thịch.

Nhịp đập từ từ khôi phục, hơn nữa sức lực càng ngày càng mạnh, ổn định hơn.

Quá trình “tu sửa” trái tim đã hoàn tất, và sức mạnh của cơ tim đã được tăng lên nhiều lần.

Toàn bộ chân khí của Hàn Tâm Nhụy đều đã tan biến và được Trần Thái Nhật thay thế hoàn toàn bằng canh khí Tiên Thiên, loại chân khí mạnh nhất trên thế giới.

Đôi mắt vốn nhắm chặt vì đau đớn của Hàn Tâm Nhụy cuối cùng cũng hé mở.

“Anh Tr ần, tôi... hình như không giống trước nữa r ồi?”

Nói xong, đột nhiên cô ta phát hiện cơ thể mình đã ướt đầm mồ hôi, mặt đỏ bừng.

Tr ần Thái Nhật ném một chiếc áo choàng tắm lớn ra.

Hàn Tâm Nhụy không nói một lời, trước tiên cô ta đi tắm rửa sạch sẽ cái đã, khoảng hai mươi phút sau mới từ từ đi ra ngoài.

“Anh Tr ần...”

Tr ần Thái Nhật ngẩng đầu, thấy Hàn Tâm Nhụy đã hồi phục sức khỏe.

Khuôn mặt xinh đẹp cuối cùng cũng khôi phục vẻ hồng hào, ngay cả làn da cũng trở nên mịn màng hơn.

“Cảm nhận một chút, thấy thế nào”.

Hàn Tâm Nhụy làm theo, cảm nhận chân khí lưu chuyển trong cơ thể, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

“Quả thật không còn vấn đề gì nữa! Hơn nữa, hình như tôi thăng hạng r ồi!”

Tr ần Thái Nhật gật đầu: “Bây giờ thể chất của cô tăng lên hạng bảy không thành vấn đề, chỉ là sau này cô tu luyện, nhất định phải làm từng bước, không thể đi đường tắt l ần nữa”.

Hàn Tâm Nhụy vô cùng kích động, nước mắt lưng tròng, quỳ xuống đất phịch một tiếng, từng bước từng bước đi về phía trước ôm lấy bắp chân của Tr ần Thái Nhật.

“Anh Tr ần! Tôi vốn cho rằng, đời này sớm đã tàn, nhưng thật không ngờ lại có thể có cơ hội sống thêm l ần nữa!”

“Ồn này của anh, Tâm Nhụy... không có gì để báo đáp, anh Tr ần, xin hãy để tôi ở lại phục tùng anh, bảo tôi làm trâu làm ngựa tôi cũng cam tâm

tình nguyện”.

Trần Thái Nhật thấy tâm trạng cô ta khó khăn lắm mới bình phục trở lại, không khỏi bùi ngùi.

Quá trình chết đi sống lại quá tàn nhẫn và mạo hiểm đối với một cô gái xinh đẹp.

Anh hơi cúi người, nhẹ nhàng xoa đầu Hàn Tâm Nhụy.

“Chân khí trong người cô đầu là của tôi, cũng có thể coi là một nửa con người tôi rồi, sống cho thật tốt, đừng hủy hoại danh tiếng của tôi là được”.

Hàn Tâm Nhụy gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Trần Thái Nhật, ánh mắt phức tạp.

Cảm kích, sùng bái, ngưỡng mộ!

Lúc này, Hàn Tâm Nhụy mặc chiếc áo tắm hơi rộng, mái tóc đen dài xõa trên vai, cổ dài như thiên nga, làn da trên vai trắng nõn như trứng gà bóc.

Mạnh mẽ, thuần khiết, quyến rũ, kiên cường!

Người con gái như vậy thực sự rất hấp dẫn.

Hai người cùng im lặng hồi lâu.

Hàn Tâm Nhụy chậm rãi lắc đầu, đôi môi khẽ mở, từ dưới ngược nhìn lên, giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi mà kiên định nói.

“Anh Trần, Tâm Nhụy có đẹp không?”

Trần Thái Nhật khẽ giật mình, ánh mắt ăm ắp gật đầu.

Vẻ mặt Hàn Tâm Nhụy ngượng ngùng, mặt đỏ rực: “Đêm nay, Tâm Nhụy không muốn đi nữa”.

...

Năm giờ sáng, trời vẫn còn đang tối, Trần Thái Nhật tỉnh dậy như thường lệ.

Bên giường trống trơn, chỉ còn lại nếp nhăn và màu sắc của chiếc ga trải giường là làm người ta nhớ lại mọi chuyện đêm qua.

Lúc Hàn Tâm Nhụy nhẹ nhàng thức dậy, Trần Thái Nhật biết nhưng không ngăn cản, cũng không hỏi gì.

Anh ng ồi dậy, trên bàn trà có để lại một mảnh giấy ngắn ngủn.

Chữ viết đẹp đẽ, mang theo tình cảm chân thành.

“Anh Trần, Tâm Nhụy sống trên đời này không có gì nuối tiếc nữa r ồi. Em phải quay về Yên Kinh để giải quyết vấn đề của gia tộc, mọi việc kết thúc, sẽ lại đi theo anh, anh yên tâm, em sẽ cố gắng trân trọng tính mạng của bản thân, dù sao thì cái mạng này cũng là do anh đã ban tặng”.

Bỏ mảnh giấy xuống, Trần Thái Nhật nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hóa ra Hàn Tâm Nhụy là người Yên Kinh, đi ều này đúng là bất ngờ.

Nếu như cô ta rời đi một mình, có lẽ là để bản thân không phải lo lắng.

Nghĩ nhi ều vô ích.

Trần Thái Nhật mặc quần áo chỉnh tề, đẩy cửa ra, đột nhiên nhìn thấy Phùng Linh Nguyệt và Genko đứng ngoài cửa.

“Sao hai người dậy sớm vậy?”

Genko che miệng cười.

“Tôi mới dậy thôi, nhưng đêm qua Phùng Linh Nguyệt cả đêm không chợp mắt, ông chủ anh nhìn xem, mắt cô ấy thâm qu ầng hết cả r ồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 72: Ba Cao Thủ

Trong phòng tổng thống của khách sạn, chỉ còn lại hai người là Trần Thái Nhật và Hàn Tâm Nhụy.

Thế trạng của Hàn Tâm Nhụy rõ ràng không được tốt lắm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ khi hít thở sâu, trên mặt mới có chút huyết sắc.

Trận đấu võ đã khiến toàn bộ chân khí của cô ta bộc phát ra ngoài.

Bây giờ bất kể động tác nào cô ta cũng phải cẩn thận, bao gồm cả hít thở và những động tác đơn giản như giơ tay.

Nếu động tác mạnh hơn một chút thì sự khó chịu sẽ lộ ra mặt.

Theo sự sắp xếp của Trần Thái Nhật, Hàn Tâm Nhụy mặc một chiếc váy liền thân màu trắng tinh khiết mỏng manh vào buổi tối và bắt buộc phải được làm bằng chất liệu co giãn cao.

Chiếc váy ôm sát cơ thể, tôn lên vóc dáng hoàn hảo của Hàn Tâm Nhụy, một cô gái tuổi hai mươi tư, cũng chính là độ tuổi xinh đẹp nhất.

Trần Thái Nhật đặt hai tấm nệm lót xuống đất, hai người ngồi đối diện nhau.

“Anh Trần, lát nữa tôi sẽ phải làm như thế nào?”

“Hai tay hướng về phía tôi”.

Hàn Tâm Nhụy nghe lời đặt hai bàn tay nhỏ của mình vào lòng bàn tay dày dặn của Trần Thái Nhật.

Khi hai tay chạm vào nhau, có lẽ cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay của Trần Thái Nhật, Hàn Tâm Nhụy hơi xấu hổ, vẻ mặt cũng không tuyệt vọng như trước.

“Anh Tr ần, tôi...”

“Cô không cần nói gì cả, lát nữa sẽ hơi đau, tôi phải dùng năng lượng của mình để luyện thân thể hạng sáu cho cô, đến lúc đó cô sẽ là một võ giả hạng sáu thực sự”.

“Vâng, tôi sẽ cố chịu đựng”.

Hàn Tâm Nhụy vừa nói xong, cô ta đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh vô địch truyền vào lòng bàn tay.

Dưới tác động của ngoại lực, nội lực trong cơ thể Hàn Tâm Nhụy tự phản công, nhưng kết quả lại giống như va phải một hòn đá, sau khi tiếp xúc thì phân tán ngay.

“A!”

Sức chịu đựng của Hàn Tâm Nhụy vượt xa người thường nhưng cũng không chịu được mà thốt lên một tiếng.

Bắt đầu từ lòng bàn tay, sức mạnh khủng khiếp đó bắt đầu cưỡng ép rèn luyện thân thể Hàn Tâm Nhụy, xương cốt bắt đầu kêu cọt két, mật độ xương cốt cũng bắt đầu vượt qua giới hạn của màng xương mà trở nên chặt chẽ.

Các cơ bắt đầu nứt ra, sinh trưởng, rồi lại nứt ra, rồi lại sinh trưởng.

Thậm chí da bắt đầu xuất hiện những vết nứt li ti, rỉ máu, lành lại rồi vỡ ra.

Từ ngoài vào trong, từ xương cơ đến cơ quan nội tạng.

Hàn Tâm Nhụy cảm thấy bản thân như chết đi sống lại một lần.

Cửa cuối cùng.

Trần Thái Nhật truyền chân khí từ hai tay, luyện đến trái tim của Hàn Tâm Nhụy.

Thành hay bại đều phụ thuộc vào bước này.

Hàn Tâm Nhụy đột nhiên cảm thấy huyết áp tăng cao, mỗi giây tim đập nhanh đến mười mấy nhịp!

Lúc này, tất cả chân khí của Hàn Tâm Như đều bắt đầu đấu tranh giành quyền chủ đạo.

Một luồng sức mạnh từ cơ thể cô ta bộc phát ra.

Ken két! Bịch!

Ngũ hồn chân khí đối đầu với nhau, làm tóc của Hàn Tâm Nhụy bay tứ tung.

Ánh mắt Trần Thái Nhật đanh lại, hai tay tăng thêm lực.

Thình!

Trái tim của Hàn Tâm Nhụy đột nhiên ngừng đập.

Ba giây sau.

Thình thịch thình thịch.

Nhịp đập từ từ khôi phục, hơn nữa sức lực càng ngày càng mạnh, ổn định hơn.

Quá trình “tu sửa” trái tim đã hoàn tất, và sức mạnh của cơ tim đã được tăng lên nhiều lần.

Toàn bộ chân khí của Hàn Tâm Nhụy đều đã tan biến và được Trần Thái Nhật thay thế hoàn toàn bằng canh khí Tiên Thiên, loại chân khí mạnh nhất trên thế giới.

Đôi mắt vốn nhắm chặt vì đau đớn của Hàn Tâm Nhụy cuối cùng cũng hé mở.

“Anh Tr ần, tôi... hình như không giống trước nữa r ồi?”

Nói xong, đột nhiên cô ta phát hiện cơ thể mình đã ướt đầm mồ hôi, mặt đỏ bừng.

Tr ần Thái Nhật ném một chiếc áo choàng tắm lớn ra.

Hàn Tâm Nhụy không nói một lời, trước tiên cô ta đi tắm rửa sạch sẽ cái đã, khoảng hai mươi phút sau mới từ từ đi ra ngoài.

“Anh Tr ần...”

Tr ần Thái Nhật ngẩng đầu, thấy Hàn Tâm Nhụy đã hồi phục sức khỏe.

Khuôn mặt xinh đẹp cuối cùng cũng khôi phục vẻ hồng hào, ngay cả làn da cũng trở nên mịn màng hơn.

“Cảm nhận một chút, thấy thế nào”.

Hàn Tâm Nhụy làm theo, cảm nhận chân khí lưu chuyển trong cơ thể, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

“Quả thật không còn vấn đề gì nữa! Hơn nữa, hình như tôi thăng hạng r ồi!”

Tr ần Thái Nhật gật đầu: “Bây giờ thể chất của cô tăng lên hạng bảy không thành vấn đề, chỉ là sau này cô tu luyện, nhất định phải làm từng bước, không thể đi đường tắt l ần nữa”.

Hàn Tâm Nhụy vô cùng kích động, nước mắt lưng tròng, quỳ xuống đất phịch một tiếng, từng bước từng bước đi về phía trước ôm lấy bắp chân của Tr ần Thái Nhật.

“Anh Tr ần! Tôi vốn cho rằng, đời này sớm đã tàn, nhưng thật không ngờ lại có thể có cơ hội sống thêm l ần nữa!”

“Ồn này của anh, Tâm Nhụy... không có gì để báo đáp, anh Tr ần, xin hãy để tôi ở lại phục tùng anh, bảo tôi làm trâu làm ngựa tôi cũng cam tâm

tình nguyện”.

Trần Thái Nhật thấy tâm trạng cô ta khó khăn lắm mới bình phục trở lại, không khỏi bùi ngùi.

Quá trình chết đi sống lại quá tàn nhẫn và mạo hiểm đối với một cô gái xinh đẹp.

Anh hơi cúi người, nhẹ nhàng xoa đầu Hàn Tâm Nhụy.

“Chân khí trong người cô đầu là của tôi, cũng có thể coi là một nửa con người tôi rồi, sống cho thật tốt, đừng hủy hoại danh tiếng của tôi là được”.

Hàn Tâm Nhụy gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Trần Thái Nhật, ánh mắt phức tạp.

Cảm kích, sùng bái, ngưỡng mộ!

Lúc này, Hàn Tâm Nhụy mặc chiếc áo tắm hơi rộng, mái tóc đen dài xõa trên vai, cổ dài như thiên nga, làn da trên vai trắng nõn như trứng gà bóc.

Mạnh mẽ, thuần khiết, quyến rũ, kiên cường!

Người con gái như vậy thực sự rất hấp dẫn.

Hai người cùng im lặng hồi lâu.

Hàn Tâm Nhụy chậm rãi lắc đầu, đôi môi khẽ mở, từ dưới ngược nhìn lên, giọng nói nhẹ nhàng, chậm rãi mà kiên định nói.

“Anh Trần, Tâm Nhụy có đẹp không?”

Trần Thái Nhật khẽ giật mình, ánh mắt ảm áp gật đầu.

Vẻ mặt Hàn Tâm Nhụy ngượng ngùng, mặt đỏ rực: “Đêm nay, Tâm Nhụy không muốn đi nữa”.

...

Năm giờ sáng, trời vẫn còn đang tối, Trần Thái Nhật tỉnh dậy như thường lệ.

Bên giường trống trơn, chỉ còn lại nếp nhăn và màu sắc của chiếc ga trải giường là làm người ta nhớ lại mọi chuyện đêm qua.

Lúc Hàn Tâm Nhụy nhẹ nhàng thức dậy, Trần Thái Nhật biết nhưng không ngăn cản, cũng không hỏi gì.

Anh ng ồi dậy, trên bàn trà có để lại một mảnh giấy ngắn ngủn.

Chữ viết đẹp đẽ, mang theo tình cảm chân thành.

“Anh Trần, Tâm Nhụy sống trên đời này không có gì nuối tiếc nữa r ồi. Em phải quay về Yên Kinh để giải quyết vấn đề của gia tộc, mọi việc kết thúc, sẽ lại đi theo anh, anh yên tâm, em sẽ cố gắng trân trọng tính mạng của bản thân, dù sao thì cái mạng này cũng là do anh đã ban tặng”.

Bỏ mảnh giấy xuống, Trần Thái Nhật nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hóa ra Hàn Tâm Nhụy là người Yên Kinh, đi ều này đúng là bất ngờ.

Nếu như cô ta rời đi một mình, có lẽ là để bản thân không phải lo lắng.

Nghĩ nhi ều vô ích.

Trần Thái Nhật mặc quần áo chỉnh tề, đẩy cửa ra, đột nhiên nhìn thấy Phùng Linh Nguyệt và Genko đứng ngoài cửa.

“Sao hai người dậy sớm vậy?”

Genko che miệng cười.

“Tôi mới dậy thôi, nhưng đêm qua Phùng Linh Nguyệt cả đêm không chợp mắt, ông chủ anh nhìn xem, mắt cô ấy thâm qu ầng hết cả r ồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 73: Căn Nguyên Của Võ Thuật

Nghe Trần Thái Nhật nói vậy, tất cả bỗng chốc im bật, đến mức có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Diệp Thâm sững sờ tại chỗ, các trưởng lão khác của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ cũng trợn mắt há mồm.

Tất cả võ sĩ có mặt suýt rớt cằm xuống đất, ngay cả ba vị cao thủ đang chuẩn bị tham gia thi đấu cũng đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt khó lòng tin nổi.

Diệp Thâm dò xét hỏi một câu: “Cậu Trần, tôi không nghe nhầm chứ, ban nãy cậu mới nói gì vậy?”

Trần Thái Nhật nói chắc như đinh đóng cột: “Tôi nói, đánh liền ba trận quá lãng phí thời gian, ba người cùng lên là được, giải quyết nhanh để đặt một dấu chấm viên mãn cho hội đấu võ thuật lần này”.

Bùm!

Dư luận ở sân thi đấu bỗng chốc bùng nổ!

Những võ sĩ khác bàn tán sôi nổi.

“Má ơi, tôi đã nói rồi, đây đơn thuần là diễn đó, đến cả cơ hội tẩy trắng cũng không có!”

“Vãi, một đánh ba! Đối mặt với ba võ sĩ hạng cao! Thích Không Võ kia, không chừng có thể đánh cả hạng chín rồi!”

“Đây chẳng phải là đánh với vua sao anh trai! Thứ hạng của anh có cao đến mấy thì cũng sẽ chết!”

“Toang rồi, trận cuối cùng này chắc chắn có người mất mạng”.

Đám võ sĩ có mặt, trải qua một vài chuyện những ngày qua, thái độ với Trần Thái Nhật ít nhiều cũng có chút kính nể.

Bây giờ biết Trần Thái Nhật có thể sẽ tham gia trận chiến sinh tử, tâm trạng từng người đều rất phức tạp.

Suy cho cùng tấm gương vừa mới dựng lên trong lòng, thấy anh ta ần ần sụp đổ thì chẳng ai có thể thờ ơ được.

Ngay cả mấy vị trưởng lão của liên đoàn võ thuật cũng không trơ mắt nhìn được nữa.

Vương Tác Lâm lo lắng khuyên bảo.

“Cậu Trần à! Tôi biết cậu không phải người tầm thường trong số những võ sĩ hạng cao, nhưng người đối diện là Thích Không Võ, thật sự rất lợi hại, tôi còn không chắc có thể đánh lại ông ta được hay không!”. ngôn tình tổng tài

Có thể khiến một người không sợ trời không sợ đất tỉnh Đông Tam nói ra những lời này thì xem ra lão hòa thượng già nua đối diện thật sự có thực lực sánh ngang với hạng chín.

Trần Thái Nhật vỗ vai Vương Tác Lâm.

“Yên tâm đi, chúng ta đánh cược, nếu tôi thắng, ông mời tôi một bữa nướng”.

Bên cạnh truyền đến một tiếng hừ lạnh lùng.

Cái Thiên Nhiên khoanh tay trước ngực, thô bạo dạy dỗ Quạ đen bên cạnh.

“Đây là người con nói, thực lực thâm sâu không lường được sao? Nếu không nể tình con là đệ đệ của sư phụ thì sư phụ căn bản sẽ không động tay với một tên hề thích nhảy nhót như vậy, đúng là một sự sỉ nhục!”

Quạ đen ở bên toát mồ hôi lạnh, nhanh nhẹn vâng dạ đáp lại sư phụ.

“Sự phụ dạy phải, tên Trần Thái Nhật này vốn là kẻ không coi ai ra gì như vậy đó, con còn tưởng hắn có chút bản lĩnh, giờ xem ra căn bản là loại nào tàn, không hề biết tự lượng sức mình!”

Võ sĩ độc hành Đạt Ba, tay cầm chuỗi tràng hạt ba mươi sáu viên bằng kim loại, mỗi hạt to bằng nắm tay trẻ sơ sinh, mặt đầy vẻ kinh thường.

“Để chúng ta ba đánh một thằng oắt con, thật sự cho là Phật gia chưa từng giết người sao?”

Lúc này, lão hòa thượng Thích Không Võ im lặng đứng bên cạnh, niệm Phật.

“A Di Đà Phật, thí chủ Trần, thế giới cực lạc tuy tốt đẹp, nhưng cậu còn trẻ, lão nạp khuyên cậu, đừng tìm đường chết”.

Ba người tôi một câu anh một câu, biểu cảm trên mặt rất rõ ràng.

Từng hành động của Trần Thái Nhật, trong mắt họ hoàn toàn là trò cười!

Nếu Không Huyền phương trượng xuất quan, ở trước mặt họ buông xuống câu nói muốn một đấu ba, không chừng họ còn có chút phản ứng.

Trần Thái Nhật?

Chẳng qua chỉ là một thanh niên non nớt mới vào đời mà thôi.

Khóe miệng Trần Thái Nhật lộ ra nụ cười vô hại.

“Sao thế, ba vị muốn cược một trận không?”

Cái Thiên Nhiên nhíu mày, đôi mắt hẹp dài khẽ nheo lại, mang theo dáng vẻ kiêu ngạo.

“Cược? Cậu có tư cách gì để đánh cược với chúng tôi? Cậu có thứ gì xứng với chúng tôi...”

Còn chưa nói hết câu, Trần Thái Nhật đã lấy từ túi ra một viên đá phát ra ánh sáng màu đỏ sẫm.

Những võ sĩ khác vẫn đang ngơ ngác nhìn, nhưng ba vị cao thủ trước mặt lại phút chốc chấn động.

Ngay cả sáu trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc và khao khát.

Trần Thái Nhật cầm viên đá kỳ lạ có ánh sáng đỏ thẫm trong tay, trọng lượng rất nặng, nhìn lại còn có ánh kim loại màu xám, tùy ý ném lên ném xuống trong lòng bàn tay.

Viên đá lên xuống trong không khí, ánh mắt ba người đối diện cũng di chuyển theo, nhìn chăm chú, hoàn toàn không thể rời mắt.

Cái Thiên Nhiên thay đổi thái độ kiêu ngạo ban nãy thành vẻ mặt tham lam mãnh liệt.

“Nói mau, mảnh thiên thạch mang năng lượng nguyên thủy này, cậu lấy nó từ đâu?”

Thiên thạch! Năng lượng nguyên thủy?

Đây là lần đầu tiên các võ sĩ hạng thấp và hạng trung xung quanh nghe đến thứ đó này.

Lão hòa thượng Thích Không Võ, ngoài mặt giả vờ bình tĩnh nhưng ánh mắt không hề rời khỏi viên đá, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ.

“Thế giới thuở xưa, con người thực sự không có cách nào đột phá cực hạn cơ thể để luyện võ thuật chuyên sâu, nghe nói là vì có một thiên thạch mang theo năng lượng nguyên thủy rơi xuống Trái Đất mới mở ra con đường tu luyện võ thuật của tổ tiên”.

Trần Thái Nhật lạnh nhạt nói.

“Hòa thượng này, kiến thức cũng nhiều đó, đúng vậy, viên đá này chính là thiên thạch mang trong mình năng lượng nguyên thủy, là bảo vật vô giá, có được nó thì có thể lĩnh hội căn nguyên của võ thuật”.

Trần Thái Nhật vừa nói xong, sắc mặt của tất cả võ sĩ ở đây đều thay đổi.

Lĩnh hội căn nguyên võ thuật!

Tương truyền, tổ tiên của võ đạo sau khi hiểu rõ căn nguyên võ thuật, nắm đấm có thể phá núi, cú đá có thể xé biển, chân khí tràn đầy, cuộn vô tận.

Tất nhiên, truyền thuyết thường được phóng đại phần, nhưng cũng không làm giảm khao khát về căn nguyên võ thuật của con người.

Lúc này, ánh mắt ai nấy nhìn thiên thạch đều mang theo sự nồng nhiệt khao khát.

Đại Ba nói với giọng ồm ồm: “Đánh thắng thì viên đá là của chúng tôi phải không?”

Trần Thái Nhật gật đầu: “Đúng vậy, nhưng nếu mấy người thua, sau khi hội đấu võ kết thúc, phải quỳ xuống tiến tới lên máy bay, thế nào? Có phải rất thỏa đáng không?”

Trong mắt Cái Thiên Nhiên bùng lên lửa giận, ánh mắt Thích Không Võ cũng đánh lại.

Đại Ba nở nụ cười khinh bỉ.

“Ha ha, sao tôi có thể thua được chứ, đợi cậu đánh thắng đã rồi hãy nói, cậu cũng đừng hòng lật lọng, Phật gia có biện pháp tra tấn người đó, viên đá này, tôi nhất định phải có phần!”

Cái Thiên Nhiên chỉ vào mũi Trần Thái Nhật: “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, vốn chỉ muốn dạy dỗ cậu một chút, giờ xem ra, hôm nay phải

lấy mạng cậu r ồi, viên đá này, tôi cũng muốn một ph ần!”

Thích Không Võ khẽ lắc đầu: “Gặp lại ở sàn đấu”.

Thỏa thuận cá cược đã định.

Sau ba h ồi chuông, bốn người đứng vững trên không gian thoáng đãng của rừng đá.

Một đấu ba.

Coong!

Một tiếng chiêng vang lên, trưởng lão liên đoàn võ thuật Diệp Thâm lớn tiếng tuyên bố: “Vòng quyết đấu cuối cùng của hội đấu võ thuật thế giới, bắt đầu!”

Vừa dứt lời, cả bốn người trên sân đấu đều chưa có hành động gì.

Trần Thiên Nhật nhai kẹo cao su, hai tay đút túi, liếc mắt nhìn ba người đối diện, dáng vẻ ‘có bản lĩnh thì các người lên đi’.

Thích Không Võ trấn định không động đậy, hết như viên đá mười ngàn năm tuổi, không một kẽ hở.

Đại Ba không ngừng xoay chuỗi hạt tràng hạt bằng kim loại trong tay, vẻ mặt chế giễu, dường như khinh thường không muốn xông lên.

Cái Thiên Nhiên mỉm cười, một chiếc lá đột nhiên rơi xuống vai ông ta.

Bất chợt, thân hình Cái Thiên Nhiên trước mắt mọi người bỗng mờ dần.

Cạch! Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên.

Chiếc lá mất đi chỗ nương tựa, ch ần ch ậm đáp xuống đất.

Hết như một ảo ảnh bong bóng xà phòng vỡ tan, Cái Thiên Nhiên đột ngột biến mất dưới ánh mắt của mọi người

Trong miệng Trần Thái Nhật vẫn đang nhai kẹo, tư thế không hề thay đổi.

Ba giây sau, anh quay đầu lại nói với khoảng không phía sau.

“Rốt cuộc ông có tới hay không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 74: Đã Bảo Là Ba Chọi Một Mà?

Trần Thái Nhật vừa hét lên, một bóng dáng phía sau lão đảo, trượt khỏi không trung.

Mũi chân chạm đất, lùi lại mấy mét, trong tay cầm một con dao găm tỏa ánh sáng xanh, vẻ mặt xấu hổ.

Chính là Cái Thiên Nhiên vừa biến mất khi nãy.

Tất cả mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc.

Mới có ba giây!

Cho dù là chạy thì cùng lắm Cái Thiên Nhiên cũng chỉ miễn cưỡng lao tới trước mặt Trần Thái Nhật thôi.

Sao trong thời gian ngắn như vậy mà Cái Thiên Nhiên lại xuất hiện ở phía sau Trần Thái Nhật được? Đúng là không thể tin nổi!

Trong lòng mọi người đều nảy ra một suy nghĩ to gan.

Chắc không phải Cái Thiên Nhiên này có dị năng dịch chuyển tức thời đấy chứ?

Nhìn tư thế thì ông ta đang cầm một con dao găm, rõ ràng là chuẩn bị mai phục đánh lén, đâm Trần Thái Nhật một nhát sau lưng, tiến anh về Tây Thiên.

Cái Thiên Nhiên hạng bảy có thân pháp tuyệt vời cao siêu, im hơi lặng tiếng, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thảo nào người ta đồn nhau, ai cũng biết Cái Thiên Nhiên sẽ dùng thân pháp để đánh lén sau lưng, nhưng không ai có thể phá giải được.

Căn bản là không nhìn thấy thì phá giải kiểu gì?

Ánh mắt mọi người nhìn Tr ần Thái Nhật càng khác thường hơn.

Sao hắn phát hiện ra được nhỉ?

Hơn nữa, còn có thể vạch tr ần trước khi Cái Thiên Nhiên ra tay.

Đi ều này cho thấy một vấn đề

Tuyệt kĩ mà Cái Thiên Nhiên lấy làm kiêu ngạo nhất chẳng là gì trong mắt Tr ần Thái Nhật.

Tr ần Thái Nhật nhếch mép cười châm chọc: “Tà môn ngoại đạo, kĩ xảo xiếc vặt, không đáng nhắc tới”.

Cái Thiên Nhiên nổi giận, dưới chân phát lực, thân hình loáng lên, lại biến mất trong không khí.

Tuy mọi người không nhìn thấy, nhưng lại nghe thấy trong không khí thỉnh thoảng vang lên tiếng bộp bộp.

Dường như là tiếng không khí nứt toác khi thứ gì đó đột phá cả vận tốc âm thanh gây nên.

Về mặt mọi người đều vô cùng căng thẳng, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng dáng Cái Thiên Nhiên, nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Tr ần Thái Nhật dừng động tác nhai kẹo cao su, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, anh làm một hành động bất ngờ.

Anh giơ tay ra, đánh một bạt tai thật mạnh về một hướng.

Bộp!

Một tiếng bạt tai nặng nề vang lên.

Một chiếc bóng đen đột ngột hiện ra, bị tát một cái rất mạnh vào mặt giữa không trung, cứ thế lộn bốn năm vòng rồi rơi xuống đất.

R`ân!

Mặt đất m`ền xộp bị cái bóng đen nện thành một cái hố lớn.

Ồ!

Mọi người kinh ngạc, vội vàng nhìn kĩ.

Quả nhiên lại là Cái Thiên Nhiên!

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lát, cảm thấy mình nên làm gì đó.

Anh bước lên hai bước, giẫm lên lưng Cái Thiên Nhiên, chà mấy cái r`ồi mới bỏ chân xuống.

R`ồi quay mặt nhìn Đạt Ba và Thích Không Vô đã hơi sững sờ.

“Hai người các ông thì sao? Cùng lên hay là l`ần lượt?”

Dường như lúc này mọi người mới ý thức được một vấn đề..

Hình như cao thủ hạng bảy Cái Thiên Nhiên đã bị hạ gục trong chớp mắt r`ồi.

Mới mở màn chưa được một phút mà.

Trong sàn đấu không một tiếng động, đầu óc ai cũng đang xoay chuyển điên cu`ồng, không rảnh để thảo luận.

Trần Thái Nhật cảm thấy hơi mất kiên nhẫn, một chân giẫm mạnh xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Mặt đất bỗng nhiên dâng lên như động đất.

Lớp đất m`ền lật từ dưới lên, chôn luôn Cái Thiên Nhiên đang nằm thê thảm dưới đất.

Đúng là thê thảm thật!

Bị chôn sống mà không có chút phản ứng nào!

Khuôn mặt Đạt Ba và Thích Không Võ đều tỏ vẻ nghiêm trọng.

Giọng nói của Trần Thái Nhật không cho phép nghi ngờ.

“Cái tên này ngoài thân pháp nhanh nhẹn, phép che mắt nhờ vào thuật ẩn thân, trong mắt tôi chẳng là cái thá gì cả. Tốt nhất hai người các ông thể hiện chút bản lĩnh đi, đừng khiến tôi phải thất vọng”.

Đạt Ba vừa nghe thấy thế, đôi mắt như chuông đồng lóe lên ánh sáng tàn độc, bước lên trước hai bước, sau đó ngày càng nhanh, ngày càng nhanh.

Cuối cùng, mặt đất chấn động ầm ầm, dường như có một chiếc xe tải đang lao tới.

Đạt Ba sắp tới trước mặt Trần Thái Nhật, nhưng không hề có ý dừng lại.

Ret!

Quần áo trên người Đạt Ba lập tức rách tả tơi, để lộ cơ bắp như thiên vương.

Cộp cộp cộp!

Mỗi bước chân của Đạt Ba hiện giờ đều có thể để lại dấu chân cực lớn trên mặt đất.

Trần Thái Nhật thấy đối phương lao tới như một chiếc xe tăng hình người, khẽ đổi động tác, nhẹ nhàng chìa tay phải ra.

Ầm!

Một tiếng động lớn vang lên!

Đầu vai Đạt Ba va chạm thẳng với lòng bàn tay phải của Trần Thái Nhật.

Một luồng sóng xung kích có thể thấy được bằng mắt thường lan ra, giống như một tảng đá lớn bị ném vào hồ nước.

Dư chấn của sóng xung kích lập tức lan ra đám võ sĩ đang vây xem xung quanh.

Bốp bốp bốp!

Trong phút chốc, người ngã ngã nghiêng.

“Ôi mẹ ơi! Có người ném lựu đạn à?”

“Sao tôi bay lên thế này?”

“Ai đè lên tôi thế? Mau rút ra đi!”

“Hình như tôi bị ô tô tông phải!”

Đám khán giả cách trung tâm sàn đấu mười mấy mét, chỉ sóng xung kích khi hai người giao đấu mà đã có thể khiến mọi người ngã dúm dui, ai nấy đều há hốc miệng.

Hạng tám! Cao thủ tuyệt thế hàng đầu Hoa Hạ.

Đây mới là uy lực thực sự nên có của trận đấu giữa các cao thủ.

Các võ sĩ bị sóng xung kích đánh bay cổ nhin nổi đau xác thịt, chậm rãi đứng dậy, kết quả lại phát hiện tình hình trên sàn đấu vẫn y hệt như thế.

Tư thế của Trần Thái Nhật vẫn như cũ, một tay chống vào bả vai Đạt Ba, vẻ mặt ung dung, chỉ có đôi mắt hai chân dường như đã cắm chắc vào mặt đất, lún xuống mười mấy centimet.

Còn Đạt Ba, cơ bắp căng lên, mặt đỏ tai hồng, thở hổn hển, mồ hôi như mưa, nhìn có vẻ như đang dùng hết sức bình sinh, hạ thấp bả vai xuống.

Vẻ mặt Đạt Ba càng lúc càng điên cuồng, hét lớn một tiếng: “Cho dù là một con voi cũng không chống được cú va chạm này của tôi đâu, oắt con, nộp mạng đi!”

Trần Thái Nhật cau mày, tay trái đột nhiên vươn ra, ấn vào đỉnh đầu Đạt Ba, sau đó chậm rãi dí xuống.

Đạt Ba sửng sốt, cố gắng phản kháng, nhưng chẳng ích gì.

Cảnh tượng bây giờ chẳng khác gì quay chậm.

Trần Thái Nhật dường như đang dùng hai tay, với tốc độ chậm rãi nhưng ổn định, kéo đầu Đạt Ba xuống đất.

Một mét rưỡi, một mét, nửa mét!

Cuối cùng!

Ánh mắt Đạt Ba tỏ vẻ sợ hãi, đang định kêu cứu.

Trần Thái Nhật không cho ông ta bất cứ cơ hội nào, tiếp tục ấn xuống.

Chẳng khác gì tiếng bánh xe ô tô sa vào bùn lầy.

Đầu Đạt Ba bị Trần Thái Nhật lặng lẽ ấn vào trong đất.

Hai nắm tay của Đạt Ba bám lấy mặt đất, cố gắng muốn chống dậy.

Hai tay Trần Thái Nhật ấn chặt đầu ông ta vào trong đất, rồi anh giơ chân phải ra, khẽ giẫm lên vai ông ta.

Ầm.

Nửa người trên của ông ta đã lún vào.

Cuối cùng, hình như Đạt Ba đã bị ngạt thở mà ngất đi, không còn động đậy gì nữa.

Trần Thái Nhật đứng dậy, phủi bụi trên tay.

“Mấy người r ồi nhỉ? À, là hai người, hòa thượng, ông lại đây, chúng ta giải quyết cho sớm để còn nghỉ”.

Tất cả mọi người có mặt đều đã kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Mới bắt đầu chưa được một phút, lại một cao thủ hạng tám nữa bị Trần Thái Nhật ấn xuống đất trong chớp mắt.

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào đối thủ duy nhất còn lại trên sàn đấu – Thích Không Võ.

Thích Không Võ không còn bình thản được nữa, đúng là khốn kiếp thật!

Đã bảo là ba chọi một cơ mà?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 75: Chương Pháp Giáng Từ Trên Trời Xuống

Ánh mắt Thích Không Võ hoang mang, nhất thời sửng sờ.

Ông ta nhìn cái hố to mà cao thủ hạng bảy Cái Thiên Nhiên bị chôn xuống.

Rồi lại nhìn cao thủ hạng tám Đạt Ba cắm nửa thân trên vào trong đất, trông vô cùng thâm hiểm.

Đột nhiên ông ta có cảm giác như bị bỏ rơi.

Trẻ con chơi đồ hàng chắc?

Ra tay thì cứ ra tay đi, có cần phải ấn con nhà người ta xuống đất như vậy không?

"Trần Thái Nhật, cậu đừng có mà quá đáng, nếu cậu ngoan ngoãn giao thiên thạch ra thì tôi có thể tha mạng cho cậu, cậu có biết tôi là cao thủ hạng chín không?"

Ông ta vừa nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

Hạng chín!

Trong danh sách hạng chín công khai hiện giờ, nghe nói trong hội trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa Hạ có Diệp Thâm, Ba Ngạn Na là hạng chín, ngoài ra còn có Không Huyền phương trượng của Đại Lâm Tự là đệ nhất hạng chín hiện giờ.

Cả Hoa Hạ có biết bao tông môn, tự viện, gia tộc luyện võ.

Cả liên đoàn võ thuật cũng chỉ có ba cao thủ hạng chín công khai.

Vậy mà bây giờ Thích Không Võ lại tuyên bố ông ta cũng có thực lực hạng chín.

Mọi người nghĩ thật kĩ, hình như cũng rất có khả năng này.

Năm đó lúc chưa rời khỏi Đại Lâm Tự, tư chất võ công của ông ta đã hơn cả Không Huyền phương trượng.

Rất nhiều năm về trước ông ta đã là cao thủ hạng tám rồi.

Bây giờ đột phá lên hạng chín cũng là chuyện có thể lắm.

Trần Thái Nhật nhíu mày: "Sao nào? Ông muốn dùng thực lực hạng chín để uy hiếp tôi sao?"

Khuôn mặt Thích Không Võ tỏ vẻ cao thâm khó dò.

"Tôi chỉ muốn cho cậu biết, tôi khác với hai kẻ vô dụng kia, cho dù là lão già Không Huyền đến đây thì cũng chưa chắc có thể đánh lại được tôi đâu".

Trần Thái Nhật tỏ vẻ hứng thú.

"Ngay cả Không Huyền mà ông còn chưa chắc đánh lại được mà còn dám khoe khoang trước mặt tôi sao?"

Anh vừa nói xong, mọi người đều kinh ngạc.

Các nhà sư của Đại Lâm Tự cũng há hốc miệng.

Còn các trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ thì biến sắc.

Câu nói này của Trần Thái Nhật chẳng khác gì bất kính với Không Huyền phương trượng.

Không Huyền phương trượng đức cao vọng trọng, là cao thủ hàng đầu hiện giờ, đồng thời cũng là người đứng đầu trong bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Trong giới võ sĩ, không có bất cứ ai hoài nghi võ công của ông ấy cả.

Thích Không Võ cũng chỉ nói ông ta có thể đấu tay đôi với Không Huyền.

Nhưng lời nói của Trần Thái Nhật lại ám chỉ rõ ràng Thích Không Võ không đánh được Không Huyền, tức là càng không thể đánh lại được anh.

Rất nhiều người có mặt là người hâm mộ cuồng nhiệt của Không Huyền phương trượng Đại Lâm Tự.

Bất kể là khiêu khích hay chém gió, thì câu nói này của Trần Thái Nhật cũng đã đắc tội với kha khá người.

Rất nhiều người nhìn Trần Thái Nhật với con mắt khác, tràn ngập sự thù địch.

Thậm chí một số người còn bắt đầu cổ vũ cho Thích Không Võ.

"Lão hòa thượng, mau ra tay dạy dỗ thằng nhóc không biết trời cao đất dày này đi".

"Phải đấy, phải đấy, không được chà đạp uy danh của Không Huyền phương trượng".

"Lão hòa thượng, nếu ông còn cảm thấy biết ơn Đại Lâm Tự thì mau tiêu diệt hắn đi".

"Trần Thái Nhật, anh ra vẻ hơi quá rồi đấy!"

"Chỉ có chém gió là giỏi".

Tiếng reo hò ầm ĩ, các võ sĩ vây xem nhất thời ồ ạt.

Trần Thái Nhật chẳng hề quan tâm.

"Đừng lảm lời nữa, nào, cho tôi mở mang tầm mắt đi".

"Cậu đã khiến tôi thực sự tức giận rồi đấy!", hai mắt Thích Không Võ bắn ra ánh sáng, sắc mặt giận dữ.

Cơ thể vốn quắt queo bỗng chốc như bành trướng lên.

Lão sư già vừa rồi nhìn còn thấp lùn, trong chớp mắt, tiếng xương cốt vang lên lách tách như trúc nổ, cơ thể cao lên, thể hình thay đổi.

Bỗng chốc, ông ta biến thành một hòa thượng có vóc dáng cao to, đáng vẻ trung niên.

Trần Thái Nhật tỏ vẻ bất ngờ.

"Đại Lâm Tự có một bộ võ công, luyện đến hạng chín còn có thể cải lão hoàn đồng".

Mọi người có mặt còn chưa kịp chấn động vì sự thay đổi của Thích Không Võ.

Thì đã thấy ông ta hơi ng ẫ xồm xuống, chân đột nhiên bùng phát sức mạnh to lớn, rồi nhảy phắt lên.

Ầm!

Mặt đất bị ông ta giẫm thành một cái hố sâu có phạm vi năm mét.

Thích Không Võ hét lớn một tiếng, rồi lao lên không trung đến tận chân trời, chớp mắt đã không thấy đâu, chỉ có thể thấy lơ mơ một chấm đen nhỏ.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu lên, gật đầu nói: "Thế này mới nghiêm túc chút chứ".

Tất cả mọi người đều ngẩng cổ hết cỡ, muốn xem hiện giờ Thích Không Võ đang ở đâu.

Đột nhiên, trên trời vang lên những tiếng vù vù không biết là gì.

Dường như có thứ gì đó trên trời đang đến càng lúc càng gần.

Sáu trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ đều tỏ vẻ nghiêm trọng.

Hồng y lạt ma Ba Ngạn Na ánh mắt nghiêm túc, quay sang nói với Diệp Thâm ở bên cạnh với vẻ lo lắng.

"Thí chủ Diệp, ông có nhớ Đại Lâm Tự có một chương pháp giáng từ trên trời xuống không?"

Diệp Thâm bỗng dưng biến sắc.

"Ý ông là... Như Lai Thiền Chương thất truyền đã lâu?"

Diệp Thâm vừa nói xong, vẻ mặt của sáu trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa Hạ như gặp phải kẻ địch, dường như có chuyện gì đó rất đáng sợ sắp xảy ra.

Trần Thái Nhật hơi bĩu môi, ngẩng lên nhìn trời.

Ba giây sau, anh nhếch khóe môi.

"Đến rồi".

Tiếng vù vù trên trời ngày càng lớn hơn.

Cứ như có một ngôi sao băng rất lớn đang rơi xuống.

Mọi người bỗng nhiên phát hiện, chấm đen trên trời đang dần phát sáng, sau đó vạch ra một tia đỏ nhạt.

Tia đỏ cách mặt đất ngày càng gần, ngày càng rõ ràng.

"Ồi vãi! Trên trời có cái gì bị cháy kìa!"

Khán giả xung quanh đều kinh ngạc kêu lên.

Bây giờ có thể nhìn thấy rõ ràng bằng mắt thường rồi.

Một bóng người toàn thân đỏ rực, hai tay chắp vào nhau, đầu chúc xuống dưới, đang lao xuống với tốc độ nhanh còn hơn cả sao băng.

Không khí bị ma sát, tỏa ra gợn sóng màu đỏ, nhìn từ xa cứ như trên trời có một ngọn lửa đang rơi xuống.

Mọi người có mặt đột nhiên cảm nhận được một luồng áp lực to lớn, trọng lực dường như tăng gấp mười lần.

Những võ sĩ hạng thấp có công lực hơi kém đã quỳ hẳn xuống đất, thậm chí có người còn bị áp lực đè cho nằm rạp xuống, không ngẩng nổi đầu.

Ai cũng cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, không còn tâm trạng xem trò vui nữa.

Sáu trưởng lão của liên đoàn võ thuật đầu lớn tiếng kêu lên.

"Tất cả mọi người dốc sức phòng ngự, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn".

Mọi người nghe thấy thế thì đầu biến sắc, ai nấy vội vàng dùng đến tuyệt chiêu giữ mạng.

Quả cầu lửa trên không trung trong chớp mắt đã đến gần mặt đất, trong đó là bóng dáng của Thích Không Võ.

Ông ta chậm rãi giơ bàn tay phải lên, tư thế ép xuống, vẻ mặt như Nộ Mục Kim Cương, vô cùng đáng sợ.

Ầm!

Lấy Trần Thái Nhật là trung tâm, mặt đất đột nhiên chấn động mạnh, rồi bắt đầu xuất hiện vết nứt, mơ hồ hình thành một dấu bàn tay khổng lồ.

Trần Thái Nhật nhìn "Như Lai Thần Chưởng" đang giáng thẳng từ trên trời xuống chỗ mình, vẫn ngạo nghễ đứng đó, ánh mắt lộ vẻ bá đạo.

"Cố gắng mà đòi sống sánh với đại dương!"

Dứt lời, chân phải anh hơi chùng xuống, đột ngột phát lực, tay phải tung một cú đấm móc.

Bốp!

Một âm thanh lớn kinh thiên động địa vang lên, không khác gì bom nổ, sàn đấu tỏa ra ánh sáng chói mắt.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 76: Không Huy ền Xuất Quan

Khoảnh khắc một chường kinh người của Thích Không Võ giáng xuống.

Do lực xung kích quá lớn, lấy Tr ần Thái Nhật là trung tâm, gạch đá trong phạm vi bảy tám mét xung quanh đều bị sóng xung kích làm cho nát vụn.

R ồi bay khắp trời như cơn bão đi qua.

Nhất thời ánh sáng trắng chói mắt, các võ sĩ vây xem xung quanh chỉ lo tránh sóng xung kích, nên không ai rảnh quan sát tình hình trận đấu.

Gió rít gào, thậm chí mấy cây ở bãi đất trống bên cạnh cũng có cây bị bật cả gốc.

Uy lực to lớn như vậy, đủ để chứng minh lời Thích Không Võ nói khi này.

Đứng đầu hạng chín! Không h ề nói dối!

Sáu trưởng lão của liên đoàn võ thuật hoàn h ồi đầu tiên, ngoài việc bị đá vụn và bụi đất làm cho lấm lem nhếch nhác thì họ không bị sao cả.

Còn các võ sĩ khác, do được cảnh báo trước nên h ầu hết không bị thương.

Chỉ có một số người xui xẻo bị đá vụn và cành cây bay lên làm xước sát.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Phải mất mấy phút mọi người mới hoàn h ồi.

"Tình hình sao r ồi? Ai thắng ai thua?"

Vương Tác Lâm là người hay sốt ruột, hỏi một câu mà bây giờ tất cả mọi người đều muốn biết.

Ai nấy nhìn lên sàn đấu, khói bụi dần tan, cảnh vật rõ ràng.

Chỉ có một bóng người vẫn còn đứng trên sàn đấu.

Mọi người tập trung nhìn.

Trần Thái Nhật!

Anh đứng đó đây ngạo nghễ, ngoài mép tay áo dính chút bụi thì cả người lành lặn không một vết thương.

Còn một bóng dáng nhỏ bé khác đang quỳ ở bên cạnh Trần Thái Nhật, vóc dáng gầy nhỏ, suýt nữa thì bị người ta bỏ qua.

Vóc người yếu ớt gầy nhỏ, bộ râu khô vàng, mặt không còn chút tinh thần nào, dường như chỉ còn chút sức sống, chẳng khác gì một người sắp chết đã bước nửa chân vào quan tài.

Cả cánh tay phải đã không còn nữa, trở thành tàn phế.

Chính là Thích Không Võ!

Tất cả mọi người đều kinh hãi.

Màn đối đầu vừa rồi gần như là kinh thiên động địa.

Thích Không Võ với thực lực hạng chín, khiến các trưởng lão của liên đoàn võ thuật phải thay đổi sắc mặt.

Cuối cùng lại thua một cách thảm hại.

Khụ khụ khụ!

Một tràng tiếng ho yếu ớt vang lên.

Cổ họng Thích Không Vô khàn khàn, quỳ dưới đất, thề thào lên tiếng.

"Tính sai... rồi".

Trần Thái Nhật thản nhiên phủi bụi trên ống tay áo.

Giọng nói của ông ta mang theo vẻ tuyệt vọng.

"Tôi vẫn luôn coi việc đánh bại sư huynh Không Huyền là mục tiêu, vốn dĩ tưởng rằng bản thân sắp đến gần lý tưởng cuối cùng, không ngờ còn thua cả cậu".

"Xem ra Không Huyền có địa vị rất cao trong lòng ông".

Thích Không Vô nói với vẻ bi phẫn: "Đương nhiên rồi! Nếu sư huynh tôi mà xuất quan, thì chắc chắn cậu không phải là đối thủ! Võ công của tôi đâu bằng sư huynh được!"

Đúng lúc này, ở sâu trong rừng đá đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Tách!

Nghe như tiếng đá nứt ra.

Tiếng gió rít bỗng chốc thổi qua.

Mấy giây sau.

Một nhà sư già mặc áo choàng màu vàng, khoác cà sa màu đỏ, đang từng bước hạ xuống từ giữa không trung, giống như Kim Cương Chuyển Thế đang bước xuống bậc thang.

Hòa thượng này mặt trắng râu dài, tuy già nhưng khí sắc rất tốt, thoát nhìn có mấy phần trang nghiêm.

Các nhà sư của Đại Lâm Tự có mặt đều tỏ vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

“Phượng trưng!”

“Sư tồ!”

Mấy trưởng lão của liên đoàn võ thuật cũng tỏ vẻ sùng bái và kính nể.

“Trưởng lão Không Huy`ên!”

“Đại trưởng lão!”

Tất cả các võ sĩ có mặt đều đứng cung kính.

Vị hòa thượng giáng từ trên trời xuống kia chính là phượng trưng của Đại Lâm Tự, hiện giờ đang xếp đầu hạng chín trong bảng chiến lược – đại sư Không Huy`ên.

Nếu dùng một từ để hình dung địa vị của đại sư Không Huy`ên trong liên đoàn võ thuật Hoa Hạ và giới võ sĩ.

Thì đó là bốn chữ - thần thoại võ lâm.

Thực lực cao siêu, đức cao vọng trọng, hơn nữa dưới sự dẫn dắt của ông ấy, liên đoàn võ thuật ngày càng tiến bộ, tinh thần thượng võ của Hoa Hạ cũng ngày càng bùng bùng khí thế.

Nếu nói ông ấy là trụ cột của liên đoàn võ thuật thì cũng không có gì là quá.

Cũng chính vì lý do này, mà khi nãy nghe thấy Trần Thái Nhật coi thường võ công của Không Huy`ên, lại có nhiều người cảm thấy bất mãn đến như vậy.

Bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ, Không Huy`ên là mạnh nhất.

Ông ấy mỉm cười, hành Phật lễ với những người quen đang có mặt.

Từ xa, Không Huy`ên đột nhiên nhìn thấy một người đang quỳ phía trước, còn đầu trọc nữa.

Ông ấy nhìn kĩ hơn, sắc mặt liền thay đổi.

“Sư đệ! Sao ông lại quỳ ở đây, tay phải của ông bị làm sao vậy?”

Thích Không Võ khó nhọc quay đầu, đứng lên.

“Sư huynh, tôi đã bị người ta đánh cho tàn phế rồi, đời này không thể đuổi kịp ông nữa, năm đó sư phụ đã lựa chọn đúng”.

Không Huyền nghe thấy thế, sắc mặt lập tức lạnh lùng.

“Tôi trước giờ chưa từng coi ông là đối thủ, ông từng là người của Đại Lâm Tự thì cả đời này chính là người của Đại Lâm Tự, là kẻ nào đánh ông bị thương nặng? Tôi phải đích thân dạy cho một bài học”.

Mọi người thay đổi sắc mặt, Vương Tác Lâm ở bên cạnh nuốt nước bọt, nhỏ giọng lầm bầm: “Toi rồi”.

Đại sư Không Huyền sắp tính sổ Trần Thái Nhật rồi.

Thích Không Võ quay đầu nhìn về phía Trần Thái Nhật ở trước mặt.

Ánh mắt của Không Huyền cũng nhìn về phía cậu thanh niên mà vốn ông ấy không để ý, dần tiến lại gần với bước chân uy nghiêm, giọng nói đầy tức giận.

“Thí chủ, tôi không cần biết giữa cậu và sư đệ của tôi có thù oán gì, nếu đã là võ sĩ thì tôi cũng muốn dùng cách của võ sĩ để lấy lại...”

Không Huyền phương trượng còn chưa dứt lời thì bước chân đã dừng lại, vẻ mặt bỗng chốc do dự.

Ông ấy nhìn chằm chằm khuôn mặt Trần Thái Nhật, dường như đã bị thứ gì đó ghim chặt, lại dường như đang xác nhận chuyện gì đó.

Nửa giây sau, Không Huyền hất bay ống tay áo lên, nhanh chóng tiến về phía trước, còn tỏ vẻ hơi sốt ruột.

Ông ấy gần như là chạy bước nhỏ, tốc độ ngày càng nhanh, trong mắt người ngoài thì là vẻ mặt nghiêm túc, khí thế hùng hổ.

Diệp Thâm vội vàng giơ tay ra: “Đại trưởng lão khoan hãy ra tay, chuyện này có nguyên nhân cả”.

Đúng lúc tất cả mọi người đều tưởng Không Huyền định gây sự với Trầٰn Thái Nhật.

Thì đại sư Không Huyền nổi tiếng như c ầٰn, chạy bước nhỏ đến trước mặt Trầٰn Thái Nhật, trong ánh nhìn chăm chăm của mọi người, ông ấy vén áo cà sa lên.

Quỳ một gối xuống.

Lời nói có vẻ kinh hoàng tột độ.

“Không biết đại nhân đích thân đến chùa! Không Huyền vẫn đang bế quan, không đón tiếp từ xa, lão nạp có tội!”

Tất cả mọi người mắt chữ A m ồٰm chữ O.

Đến các trưởng lão của liên đoàn võ thuật đang chuẩn bị ngăn cản, bàn tay đang giơ ra cũng khựng lại giữa không trung.

Đường đường là người đứng đầu hạng chín bảng xếp hạng chiến lược, đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, phương trượng Đại Lâm Tự – đại sư Không Huyền, mà lại chủ động quỳ trước Trầٰn Thái Nhật.

Chẳng khác nào một nhà vua ra ngoài thành đi tu ầٰn, đột nhiên quỳ xuống trước một đứa bé bán hoa quả ở ven đường.

Chuyện này đã làm đảo lộn nhận thức tam quan của mọi người.

Ai nấy đều cảm giác đầu óc mình không theo kịp nữa.

Đến Thích Không Võ đang quỳ ở bên cạnh, tưởng sắp xả được hận, thì lúc này cũng tỏ vẻ không tin.

“Sư huynh, sao ông lại quen cậu ta? Ông đang làm gì vậy? Tại sao lại quỳ trước thằng nhóc thối tha này?”

Không Huyền biến sắc: “Không Võ! Câm miệng, đại nhân có thân phận cao quý, sao ông có thể nói như vậy được?”

Thích Không Võ lập tức cứng họng, khó khăn lắm mới tỉnh táo lại được: “Sư huynh, ông đã là người đứng đầu hạng chín trên bảng chiến lược, lẽ nào cậu thanh niên này còn có võ lực hơn cả ông?”

Không Huyền phương trượng tức giận nói: “Ông thì biết cái gì? Đại nhân Trầnn không thể có mặt trong bảng chiến lược được, bởi vì cái bảng đó không xứng với sự vĩ đại của đại nhân Trầnn!”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 77: Chụp Ảnh Chung

Lúc đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ - Không Huyền phương trọng đối mặt với Trần Thái Nhật, hoàn toàn có thể dùng bốn chữ để hình dung.

Hết sức lo sợ.

Kiểu thái độ này khiến mọi người tham gia hội đấu võ thuật ở đây đều không thích ứng nổi.

Bởi vì nó quá khác thường.

Một cao thủ hạng chín đức cao vọng trọng của bảng xếp hạng chiến lược Cửu Châu Hoa Hạ, căn bản không cần a dua nịnh hót với bất kỳ ai.

Cho dù là thống soái của Hoa Hạ, quan chức cao nhất có đến đây thì cũng nói nói cười cười, ngang vai ngang vế.

Nhưng đối mặt với Trần Thái Nhật, Huyền Không phương trọng lại cứ như đang... theo đuổi thần tượng.

Mọi người ở đây nhìn thấy cảnh tượng kiểu chủ nghĩa hiện thực huyền bí này, căn bản đã không dám tiếp tục suy đoán thân phận của Trần Thái Nhật.

Bởi vì tất cả mọi người đều ý thức được, cảnh giới và cấp độ của Trần Thái Nhật, e là khác xa một trời một vực với mình.

Giống như con kiến không cách nào tưởng tượng được độ cao của con voi.

Không Huyền còn tiết lộ một bí mật động trời.

Bảng đánh giá chiến lược Cửu Châu của toàn võ sĩ Hoa Hạ, căn bản sẽ không có tên của Trần Thái Nhật.

Vậy mà nguyên nhân lại là bảng danh sách không xứng với thân phận của anh sao?

Mọi người ở đây đều nhìn lên bảng danh sách đó, đây cũng là bảng danh sách được công nhận là có thực lực và có quy ền uy nhất Hoa Hạ.

Không Huyền phương trượng nói như vậy, cảm giác của mọi người dường như bản thân đã từ tuyển thủ chuyên nghiệp biến thành tuyển thủ nghiệp dư chỉ trong chớp mắt.

Thương Vương – Trữ La Thành đứng bên cạnh, trên gương mặt đầy vẻ sợ hãi, không nhìn được đã tự lẩm bẩm.

“Thì ra, tôi đã dốc toàn lực rồi mà cậu ta vẫn chưa dùng chút sức lực nào sao?”

Ánh mắt mọi người nhìn sang Trần Thái Nhật, đã không còn là ngửa mắt trông lên giữa người với người nữa.

Thoáng chốc đã giống cảm giác người phạm đối diện với thiên thần.

Thần bí, cao vời vợi, không thể đoán được.

Trần Thái Nhật tùy ý xua tay.

“Đứng lên nói chuyện đi, những năm nay, ông cũng đã tiến bộ không ít”.

Không Huyền đứng dậy, mặt mang theo vẻ xấu hổ.

“Không thể ra sức trấn thủ biên cương Cửu Châu, quả thật là hổ thẹn”.

“Ông có thể dẫn dắt tốt liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, bởi dưỡng không ít nhân tài, về điểm này ông đã làm rất tốt, tiếp tục cố gắng đi”.

Không Huyền phương trượng vội gật đầu.

Trần Thái Nhật nói vài câu xã giao, bày tỏ an ủi và tán thưởng.

Mỗi câu Không Huyền phương trọng đầu trả lời nghiêm túc, cứ như đang báo cáo công việc với lãnh đạo.

Tất cả mọi người ở đây, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

...

Cuối cùng, hội đấu võ thuật thế giới của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, cấp cao quyết chiến đã kết thúc bởi sự toàn thắng của Trần Thái Nhật.

Ba người Cái Thiên Nhiên, Đạt Ba và Thích Không Võ trọng thương đưa đến bệnh viện cứu chữa.

Bọn họ vốn cho rằng kiếm một cơ hội tốt để xung kích thăng hạng, kết quả lại chọn một người không nên chọn nhất.

Buổi trưa, trong bảo điện Đại Hùng của Đại Lâm Tự.

Trần Thái Nhật dẫn bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật, dâng hương cầu phúc với tượng phật trong chùa.

“Ông trời trên cao, xin phù hộ của Hoa Hạ của con muôn đời thái bình, võ thuật hưng vượng”.

Sau khi đốt ba nén nhang, Trần Thái Nhật xoay người, mang theo một khí thế bá vương.

“Hôm nay, hội đấu võ thuật của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ chính thức kết thúc, mong mọi người ng ồi đây tiếp tục cố gắng tiến xa hơn, sớm ngày trở thành trụ cột vững chắc trên bảng xếp hạng chiến lược Cửu Châu”.

“Rõ!”

Ba bốn trăm võ sĩ bên dưới cùng hô to hưởng ứng.

Trong lễ trao giải có giải thưởng lớn do liên đoàn võ thuật Hoa Hạ đích thân trao tặng.

Võ sĩ xuất sắc nhất trong hạng trung và hạng thấp đều có thể nhận được giải thưởng lớn một trăm triệu tệ bằng tiền mặt!

Bình thường các võ sĩ tu luyện vất vả, cũng rất ít ai có công việc làm thêm.

Cho nên có thể nhận được số tiền lớn như vậy, có thể gọi là giúp người khi gặp nạn.

Hạng cao... không có người xuất sắc, bởi vì toàn bộ người tham gia đều bị Trần Thái Nhật đánh bại trong phút chốc.

Bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật, toàn bộ đều mặc trang phục long lẫy, Trần Thái Nhật đứng ở vị trí trung tâm của mấy người họ.

Đầu tiên là võ sĩ giải nhất hạng trung, Đông Phương Xuy Tuyết – kiếm khách Tây Cương.

Trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Trần Thái Nhật đích thân đeo huy chương của hội đấu võ thuật trước ngực.

“Người trẻ tuổi, tiếp tục cố gắng, sớm ngày bước vào hạng cao”.

“Vâng!”, Đông Phương Xuy Tuyết đã sắp khóc tới nơi, không biết tại sao, trong lòng hơi buồn ngủi bức rứt.

Bị người một trông còn nhỏ hơn nhiều so với mình xưng là người trẻ tuổi, hơn nữa, từ thực lực mà nói thì hoàn toàn không cách nào phản bác.

Trần Thái Nhật đã tạm thời thống lĩnh liên đoàn võ thuật Hoa Hạ ở đây.

Mình chỉ là một giải nhất hạng trung nhỏ bé.

Khoảng cách giữa người với người, còn khiến người ta tuyệt vọng hơn khoảng cách giữa người với chó.

Mắt Đông Phương Xuy Tuyết nén giọt lệ nóng, cúi người nói: “Cảm ơn sự khích lệ của anh Trần”.

Trần Thái Nhật nở nụ cười vui vẻ yên tâm của trưởng bối đối đãi với văn bối ưu tú.

Trong lòng Đông Phương Xuy Tuyết càng thêm khó chịu.

Trao giải hạng trung xong, chính là giải thưởng hạng thấp.

Trong trận quyết chiến hạng thấp cuối cùng, biểu hiện của võ sĩ độc hành Tiết Phi khiến người khác mở rộng tầm mắt, một đao quyết thắng hy sinh tính mạng kia, khiến người ta khó quên.

Tiết Phi bước đến chính giữa điện với biểu cảm căng thẳng.

Phía sau Trần Thái Nhật dẫn theo bảy đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hà, gần như đã đại diện cho một nhóm người sức mạnh cao nhất ở Hoa Hạ mà anh quen biết.

Thấy Tiết Phi hơi căng thẳng, Trần Thái Nhật nở nụ cười nhạt.

“Không cần căng thẳng, biểu hiện của cậu cũng rất tốt”.

“Cảm ơn anh Trần!”, vẻ mặt của Tiết Phi hơi kích động.

Trần Thái Nhật gật đầu, lấy huy chương của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, ra hiệu Tiết Phi bước lên phía trước.

Lúc Tiết Phi bước đến gần Trần Thái Nhật, Genko đứng gần đó đã bí mật nháy mắt với Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật hiểu ý, đột nhiên giơ tay phải ra, vỗ lên vai Tiết Phi hai cái.

Tiết Phi hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó, Trần Thái Nhật lập tức đeo huy chương lên cổ hắn.

Mọi thứ, ngay ngắn có trình tự, hơn nữa còn rất bình thường.

Buổi lễ trao giải sắp kết thúc.

Tiết Phi cúi rạp người với hội trưởng lão của liên đoàn Hoa Hạ và Trần Thái Nhật, xoay người muốn rời đi.

Đột nhiên, trong đám người có một giọng nói hơi khàn khàn hét về phía Tiết Phi.

“Không dễ gì mới tham gia cuộc hội họp lớn lần này, chụp chung một tấm ảnh với hội trưởng lão của liên đoàn võ thuật và anh Trần đi, cơ hội hiếm có đấy”.

Tiết Phi vừa nghe giọng của người này thì sửng sốt một lát, nhưng sau đó lại gật đầu.

Hắn xoay người lại.

“Anh Trần, không biết văn bối có vinh hạnh này không?”

Trần Thái Nhật nhếch khóe môi, nở nụ cười cao thâm khó đoán.

“Đương nhiên là được, nào nào, các vị trưởng lão, chúng ta lại gần chút nữa là được”.

Các trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt bình tĩnh không nói lời nào, tự động bước lên tụ tập với nhau, tiện cho việc chụp ảnh.

Đây cũng là hình ảnh lưu niệm hiếm có, không ít các võ sĩ vây xem, tự giác lấy điện thoại ra, lưu lại bức ảnh quý giá của bảy đại trưởng lão.

Tiếng chụp ảnh lia lịa, âm thanh đèn led vang lên bên tai không dứt.

Chụp ảnh chung xong, Tiết Phi cảm ơn các trưởng lão, xoay người lại muốn bỏ đi.

Giọng nói hơi khàn trong đám người kia lại hét lên, âm thanh mang theo vẻ hơi sốt ruột.

“Tôi chụp lại cho mọi người một tấm cuối, phiền mọi người đứng sát lại chút”.

Tiết Phi sững sờ, không nhin được nói một câu.

“Sư phụ, có phải điện thoại của sư phụ không dễ dùng không?”

Trong đám người, giọng nói khàn khàn kia đột nhiên hơi gấp gáp.

“Đừng nói nhiều! Con đứng yên đừng nhúc nhích!”

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu, nói với bóng dáng nào đó trong đám người.

“Người đến từ nước Đông Đảo như các người, ngay cả điện thoại thông minh cũng không biết dùng à?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 78: Cái Người Gọi Là Sư Phụ

Vừa dứt lời, đám đông bỗng xuất hiện một trận náo loạn.

Tiết Phi càng tỏ ra không thể hiểu nổi.

“Anh Trầnn, anh đang nói gì vậy? Đó là sư phụ của tôi, ông ấy đã lớn tuổi, không biết nhiều về điện thoại lắm”.

Trầnn Thái Nhật nhướn mày nói: “Ồ? Cậu chỉ xem người nào là sư phụ cậu?”

Tiết Phi ngờ ngác xoay người lại chỉ: “Anh xem, người vừa nói đó chẳng phải là... Hở? Sư phụ chạy đâu rồi?”

Trang chủ sơn trang Thất Tú - Khúc Lam Phi lộ ra vẻ khinh miệt, thản nhiên vung tay áo.

Một chiếc bông tai bằng bạc lóe sáng kèm theo tiếng gió vút một cái bay về hướng nào đó.

“A!”

Chỉ nghe thấy một tiếng hét vang lên từ xa.

Tiết Phi biến sắc, vội vã chạy đến.

“Sư phụ!”

Trầnn Thái Nhật vung tay về phía trước.

“Đi thôi, chúng tôi cũng muốn đi xem”.

Dường như bảy vị trưởng lão của liên đoàn võ thuật đã đoán được sẽ xảy ra chuyện gì nên cùng đi theo Trầnn Thái Nhật đến bảo điện Đại Hùng.

Tại quảng trường trong Đại Lâm Tự, một người trung niên mặc áo gió màu vàng, để tóc ngắn đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ.

Tiết Phi ngạc nhiên và lo lắng liên tục hỏi.

“Sư phụ! Sư phụ, sư phụ sao vậy? Lúc này chẳng phải người đang ở trong chùa sao? Sao lại ra ngoài, sao lại bị thương?”

Trần Thái Nhật bước đến, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Tiết Phi, đứng dậy đứng sang một bên đi, tôi muốn nói vài lời với sư phụ cậu”.

Trên gương mặt trẻ tuổi của Tiết Phi bỗng loé lên vẻ oán hận. Hắn quay đầu lại nhìn Trần Thái Nhật và người của liên đoàn võ thuật.

“Tại sao các người lại làm hại sư phụ tôi? Ông ấy chỉ dẫn tôi đến tham gia hội đấu võ thuật mà thôi. Thầy trò tôi không thù không oán với các người!”

Trần Thái Nhật nheo mắt.

“Tiết Phi, cậu tránh sang một bên đi, tôi sẽ nói mọi chuyện cho cậu nhưng trước tiên tôi muốn nói với sư phụ của cậu vài câu”.

“Không, tôi không nghe, các người không phải người tốt, các người đừng mơ!”

Tiết Phi chặn giữa Trần Thái Nhật và người đàn ông trung niên bị thương, tay hắn cầm một con dao ngắn, khí thế bùng bùng, vẻ mặt dữ tợn.

Trần Thái Nhật tùy ý vung tay.

Rầm!

Tiết Phi bị một lực cực lớn làm văng sang một bên, không hề có cơ hội phản kháng.

Vương Tác Lâm tinh mắt lệ tay chạy qua giữ Tiết Phi lại không để hắn bị thương.

“Chàng trai, thế giới này phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều, nghe thử cậu Trầ nói thế nào đi”.

Dưới sự thuyết phục của Vương Tác Lâm, Tiết Phi không hành động khinh suất nữa, cuối cùng cũng nhận ra khoảng cách cực lớn giữa mình và mây cao thủ tuyệt thế này. Hắn đứng một bên, ánh mắt ngập tràn sự không cam lòng và cảnh giác.

Trầ Thái Nhật chuyển dời tầ mắt sang người đàn ông trung niên nằm trên mặt đất.

Ngoại hình người này xấu ma chê quỷ hờn, còn để kiêu râu cá trê.

Đùi ông ta đã chảy rất nhiều máu, hiển nhiên thầ kinh đã bị thương, mất đi năng lực hành động.

Công phu ám khí của Khúc Lan Phi được xếp hàng đầu Hoa Hạ, không có ai vượt qua, lần này cũng không thất thủ.

Từ mức độ vết thương cho thấy, khuỷu tay hình đinh xuyên thẳng qua đùi người đàn ông khiến ông ta bị thương khá nặng.

Trầ Thái Nhật im lặng vài giây, sau đó chậm rãi nói.

“Có lẽ ông chưa từng nghe đến tên của tôi nhưng chắc hẳn ông biết ba chữ Thầ Nhật Thái”.

Người trung niên đột nhiên kinh hãi, gương mặt lóe lên vẻ khó tin, quay đầu lại nhìn Trầ Thái Nhật chằm chằm.

“Cậu... chính là vị thầ chết đó?”

“Đúng vậy, thế nên ông cũng nên biết cái trò tự sát mà tử sĩ Đông Đảo thích này chẳng là gì trước mặt tôi cả”.

Trần Thái Nhật lạnh lùng chậm rãi đưa ra lời cảnh cáo.

“Nói chính xác hơn là ông chỉ có hai sự lựa chọn. Một là nói hết mọi chuyện, tôi có thể cho ông cái danh tù binh, cho ông cơ hội tiếp tục sống”.

“Thứ hai là chịu sự dày vò, sau đó không cam lòng mà chết đi, nhưng...”

Trần Thái Nhật bỗng tỏ vẻ khá thú vị.

“Tôi sẽ nói với công chúng ông đã phản bội và đào thoát sang Hoa Hạ. Sau khi chết, với cái danh kẻ phản bội Đông Đảo, ông sẽ bị chính người dân nước mình sỉ nhục, tự ông chọn đi”.

Sắc mặt người đàn ông trung niên càng thêm khó coi, nhất là lúc nghe đến câu cuối cùng, ánh mắt ông ta hiện lên đủ loại cảm xúc: phẫn nộ, không cam lòng, nhục nhã, sợ hãi, tuyệt vọng.

Cuối cùng người trung niên cúi đầu xuống.

“Thưa người trấn thủ biên giới phía Tây... tôi khai”. Truyện Điên Văn

Lời nói rõ ràng bỗng chốc lọt vào tai mọi người.

Các võ sĩ xung quanh đồng loạt nhốn nháo lên.

Hội đấu võ thuật thế giới mà lại có tử sĩ Đông Đảo lên vào.

Mọi người xì xào bàn tán.

Tiết Phi đứng cạnh Vương Tác Lâm tỏ vẻ không thể tin được, gương mặt trở nên hoang mang như bị sét đánh, tự lẩm bẩm.

“Không thể nào, không thể!”

Trần Thái Nhật quay đầu lại nhìn Tiết Phi, giọng điệu còn xen lẫn chút an ủi.

“Ông ta quả thật là sư phụ của cậu, từ lúc cậu còn là thiếu niên, ông ta đã dạy cậu võ công thượng thừa. Nhưng ông ta đúng thật là tử sĩ mưu mô khó lường lên vào Hoa Hạ”.

Ánh mắt Tiết Phi còn hiện lên vẻ không tin tưởng rất rõ, hét lên: “Dựa vào đâu cơ chứ? Anh có bằng chứng gì không? Không chừng sư phụ chỉ vì đánh không lại anh nên mới bị anh đe dọa!”

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

“Tiết Phi, từ lúc sư phụ cậu nhận cậu làm đệ tử, võ công mà ông ta dạy cho cậu là gì? Lẽ nào cậu không nhận ra chiêu Tất Sát mà cậu sử dụng trong lần hội đấu này có gì bất thường sao?”

Nghe Trần Thái Nhật nói vậy, gương mặt Tiết Phi chợt thoáng qua vẻ do dự, dường như có sự ngờ vực sâu trong lòng lại, nhưng dường như chính hắn cũng đang tự phủ nhận nó.

Trần Thái Nhật nhìn Tiết Phi, chậm rãi nói ra sự thật khiến mọi người hoảng hốt.

“Thứ mà cậu vẫn luyện từ trước đến nay chính là chiêu thức Cự Hợp Thuật của Đông Đảo!”

Mọi người đều kinh hoàng.

Tiết Phi càng khó tin hơn, há hốc mồm như muốn lên tiếng phản bác lại, nhưng không sao nói được.

Xem ra ngay cả bản thân hắn cũng luôn giấu một chút ngờ vực trong lòng.

Trần Thái Nhật chấp hai tay sau lưng nói.

“Tất cả các môn phái võ công ở Cửu Châu đều dựa vào sự tiến bộ từng bước, quan trọng là vững vàng nâng cao thực lực. Dù có bí kíp đặc biệt bạo

phát ti ền lực trong thời gian ngắn cũng nhiều lần cảnh báo truy ền nhân không được dùng”.

“Còn Cư Hợp Thuật của Đông Đảo mà cậu dùng đã vượt quá ti ền lực trong người cậu. Mặc dù nó làm sức mạnh của cậu vượt trội hơn các võ sĩ cùng lứa nhưng tuổi thọ của cậu đã âm thầm giảm đi”.

“Đoản dao mà cậu dùng trong trận chung kết chính là dao ngắn một thước của Đông Đảo, tôi vừa nhìn thấy đã bắt đầu nghi ngờ”.

“Lúc cậu dùng dao sẽ tiêu hao mười phần sinh lực, nhưng chỉ đổi lại có bảy phần sức sát thương. Dao pháp làm hại người này không còn phổ biến ở Hoa Hạ nữa”.

Trần Thái Nhật quay đầu lại liếc nhìn người trung niên ng ồi dưới đất, không nói tiếng nào, vẻ mặt rất bình tĩnh, rồi anh lại nhìn Tiết Phi.

“Cho nên tôi mới nghi ngờ đằng sau cậu còn một người khác”.

Trong mắt Tiết Phi hiện lên vẻ đấu tranh và tuyệt vọng.

“Các anh... dù sư phụ tôi là người Đông Đảo, các anh cũng không thể nói ông ấy là tử sĩ! Ông ấy không làm gì sai, chỉ là dạy võ công cho tôi mà thôi!”

Trần Thái Nhật khẽ lắc đầu, tỏ vẻ thương hại.

“Sao cậu vẫn chưa hiểu nữa vậy? Từ lúc để cậu tham gia hội đấu võ thuật thì mục đích của người mà cậu gọi là sư phụ này chính là lấy mạng của cậu!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 79: Thu Hoạch Bất Ngờ

Tiết Phi run rẩy vội vàng chạy đến trước mặt Trần Thái Nhật, lớn giọng hỏi: “Anh dựa vào đâu mà nói vậy?”

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe sáng.

“Cậu tự xem khuỷu tay phải của mình đi”.

Nghe vậy, Tiết Phi nhanh chóng xắn tay áo lên.

Chỉ thấy dưới làn da từ khuỷu tay phải đến cổ tay của hắn có một đường màu xanh rất bắt mắt, giống như một con rết màu xanh đáng sợ ẩn giấu dưới làn da.

“Đây! Sao lại như vậy?”, Tiết Phi lập tức kinh hãi hét lên.

Trần Thái Nhật lạnh lùng nói.

“Đây chính là một loại thủ pháp độc nhất của Đông Đảo được gọi là ngưng tụ độc giấu trong xác chết. Ban đầu nó được sử dụng trên xác chết, chỉ có một tác dụng đó là dựa theo sự sắp xếp của người triển khai thuật, chờ trong khoảng thời gian - xác chết nở!”

Tiết Phi bắt đầu run lẩy bẩy, rõ ràng là khiếp sợ bởi những lời nói của Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật tỏ ra chán ghét, từ tốn giải thích.

“Đây là một loại bí thuật giết địch được dùng trong thời chiến của Đông Đảo do Koga Ryu Ninja phát minh ra. Mục đích là gây sát thương chết người trong lúc địch kiểm tra xác chết để tìm vật có giá trị”.

“Lúc cậu còn chưa biết chuyện gì thì đã bị người mà cậu gọi là sư phụ hạ độc rồi. Tôi nghĩ ông ta cũng không định để cậu chết trước, chỉ định để cậu bị nổ khi còn sống sờ sờ ra đó”.

“Lúc này ông ta giả vờ nhắc cậu chụp ảnh với các vị trưởng lão liên đoàn võ thuật, mục đích rất đơn giản đó là dùng cậu làm chất dẫn thuốc nổ, một lần giết hết bảy vị có võ công cao cường của Hoa Hạ!”

Dứt lời, tay Trần Thái Nhật xuất hiện một con dao nhỏ, sau đó cắt nhẹ lên cổ tay Tiết Phi.

Một dòng máu xanh từ từ chảy ra rồi nhỏ xuống đất.

Tách!

Bụi đất thế mà lại bị giọt máu khác thường này dần dần ăn mòn tạo thành một cái hố nhỏ sâu, còn có khói trắng bốc ra.

Tiết Phi sững sốt đến ngậy người.

Ngoài mấy vị trưởng lão của liên đoàn võ thuật ra, các võ sĩ vốn còn đang vây xung quanh hóng chuyện bỗng loạt lùi về sau một bước.

Mọi người nhìn Tiết Phi như đang nhìn một quả bom hẹn giờ sẽ nổ bất kỳ lúc nào.

Trong mắt Tiết Phi xoẹt qua tia tuyệt vọng nhìn sang “sư phụ” của mình, đè nén cảm xúc hỏi: “Tại sao?”

Người đàn ông trung niên im lặng một giây, sau đó đưa ra câu trả lời rất đơn giản.

“Nếu thành công, cái chết của cậu có thể đổi lại các võ sĩ cao cấp của Hoa Hạ bị thương nặng, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với người nhà của cậu”.

Tiết Phi lão đảo như không chịu nổi cú sốc này.

Ân sư dạy dỗ mình lại lấy tính mạng của mình ra để hoàn thành cái nhiệm vụ gì đó!

Đây là sự phản bội cực kỳ tàn nhẫn!

Trước tiên là cho đi, sau đó giành lại mọi thứ, hành vi này quả thật khiến người ta cực kỳ phẫn nộ.

Hai tay Không Huyền phương trường hợp lại thành chữ “thập”, miệng đọc Phật hiệu.

“A Di Đà Phật, hôm qua cậu Trần đã nói rõ mọi thứ cho các trưởng lão liên đoàn võ thuật để mọi người chuẩn bị phòng ngừa trường hợp xấu nhất. Hôm nay quả nhiên xác thực được chân tướng, thiện tai thiện tai!”

Chất độc cực mạnh trong máu Tiết Phi sẽ phát nổ ở cự ly gần nếu đặt trong trường hợp họ mất cảnh giác.

Dù các trưởng lão liên đoàn võ thuật có võ công cao cường đến đâu, máu độc mà bắn vào mắt hoặc các bộ phận quan trọng khác cũng sẽ gây ra tổn thương không thể tưởng tượng được.

Nếu bị máu độc bắn thẳng vào mặt, e là cả đầu cũng sẽ bị ăn mòn ngay lập tức.

Tử sĩ Đông Đảo được biết đến là người không sợ chết, thủ đoạn tàn nhẫn rợn người.

Lúc này mọi người đều nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Lật ngược tình thế, chỉ điểm rõ ràng!

Làm việc quyết đoán, chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa làm tử sĩ lộ ra chân tướng vào thời khắc mấu chốt, cuối cùng giải quyết được thảm họa lớn này.

Tài lãnh đạo này, cộng thêm võ công tuyệt thế mà Trần Thái Nhật đã thể hiện trước đó.

Thảo nào hôm nay các vị trưởng lão khác của liên đoàn võ thuật nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt anh là con ngựa đầu đàn duy nhất.

Chỉ có người như vậy mới có thể trở thành thống soái, thậm chí là vua!

Tiết Phi đã hoàn toàn tuyệt vọng, khụy chân quỳ xuống trước mặt Trầ
Thái Nhật.

“Anh Trầ... Tiết Phi thiếu hiểu biết nên đã phạm phải sai lầm lớn, cầ
xin anh Trầ cứu mạng!”

“Yên tâm đi, lúc này tôi vỗ cậu hai cái là đã dùng nội lực để trấn áp máu
độc sắp nổ trong người cậu rồi. Tạm thời nó sẽ không phát tác đâu, đợi hội
đấu võ thuật kết thúc, tôi sẽ chữa trị cho cậu”.

Tiết Phi giống như được hời sinh trở lại, nước mắt tuôn rơi, dập đầu ba
cái rất vang.

“Cảm ơn ơn cứu mạng của anh Trầ!”

Mọi chuyện đã được làm rõ.

Trầ Thái Nhật đã thực hiện được hai mục tiêu dự định trong chuyến đi
đến hội đấu võ thuật lần này, còn thu được một điều ngoài ý muốn.

Hà Cuồng đã nổi tiếng trong giới võ thuật, An Thành cũng trở thành
nơi hướng đến của các võ sĩ. Ai ai cũng biết An Thành là nơi tiềm ẩn
nhiều tài năng.

Cuối cùng thì tử sĩ Đông Đảo lên vào hội đấu võ thuật cũng đã bị bắt.

Trầ Thái Nhật lại tiện tay diệt đi một mối họa lớn cho Hoa Hạ trong
thời gian “nghỉ ngơi”.

Nếu không ảnh chụp chung của các vị trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa
Hạ e là sẽ trở thành di ảnh tập thể mất.

Còn thu hoạch ngoài ý muốn đó là lúc sau cuộc hội đấu kết thúc.

Tất nhiên không tính Hàn Tâm Nhụy đó.

...

Bảy vị trưởng lão liên đoàn võ thuật và Trầ n Thái Nhật đều ở trong điện phụ của Đại Lâm Tự.

Bảy người vây Trầ n Thái Nhật lại ở giữa tạo thành hình cánh quạt.

Trầ n Thái Nhật ngồi trên cái ghế cổ ở giữa xoa cằm.

“Nói như vậy là có một thế lực bên ngoài muốn nhúng tay vào liên đoàn võ thuật. Việc tuyển chọn người mới và việc bồi dưỡng của các tông môn, gia tộc cũng xảy ra vấn đề à?”

Không Huyền phương trượng nhíu mày gật đầu.

“Đạo này, vài môn phái và gia tộc nhỏ bỗng xuất hiện một hai tuyển thủ có thực lực phi thường, biểu hiện rất xuất sắc. Chúng tôi cũng tuân theo thông lệ giao cho nhiệm vụ quan trọng và tài nguyên bồi dưỡng của liên đoàn võ thuật”.

“Nhưng các gia tộc nhỏ có hai đặc điểm chung, một là các chương môn hoặc tộc trưởng đều đến từ thành phố Đông Hải, thứ hai...”

Không Huyền phương trượng ngừng một lúc: “Hai là họ đều có chủ trương các võ sĩ Hoa Quốc nên chủ động tấn công ra bên ngoài, thôn tính giới võ thuật của các nước nhỏ xung quanh, gồm cả Cao Lệ, Đông Đảo, Nam Vê”.

Trầ n Thái Nhật nhướng mày.

Cảm giác có người đang toan tính một bàn cờ khá lớn.

Cửu Châu Hoa Hạ có rất nhiều cao thủ nhưng chủ động tấn công khác hoàn toàn với việc bảo vệ tổ quốc, trước tiên không nói đến vấn đề đạo nghĩa.

Nếu trở thành kẻ thù chung của các nước xung quanh thì có lợi gì cho Hoa Hạ chứ?

“Được rồi, tôi biết rồi, ông cứ tiếp tục quản lý liên đoàn võ thuật theo quy tắc cũ đi. Thường xuyên báo lại với tôi, tôi sẽ bảo người đi đi đầu tra. Nếu có vấn đề gì, tôi sẽ đích thân đến hỏi”.

Không Huyền phương trọng cúi người: “Vâng, thưa đại nhân”.

...

Trong khách sạn huyện Lâm Phong, võ công của sư phụ Tiết Phi đã bị phế bỏ, vẻ mặt không cảm xúc ngẩng trên ghế.

Trần Thái Nhật ngẩng phía đối diện, nhấp một ngụm trà.

“Họ tên”.

“Takenomura”.

“Đến Hoa Hạ bao lâu rồi?”

“Bảy năm rồi...”

Trần Thái Nhật biến sắc liếc nhìn Genko đứng bên cạnh.

Thế mà tên này lại ẩn mình ở đây lâu hơn Genko!

Lòng hơi dao động, anh lấy tấm ảnh của Dương Hưng ra vứt lên tay Takenomura.

“Ông biết người này không? Ý tôi là... thân phận khác dưới lớp mặt nạ người này”.

Takenomura cầm bức ảnh lên, ánh mắt lóe lên tia sáng mà người khác khó nhận ra.

Im lặng vài giây.

“Tôi biết”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 80: Vinh Quang Trở Về

Mắt Trần Thái Nhật nhắm lại, giọng điệu nghi ngờ nói.

“Mau nói hết những gì ông biết ra đi”.

Takenomura biết mình không có khả năng trốn thoát, hoàn toàn không có bất kỳ cơ hội tháo chạy nào, nên làm liều, nói hết những gì mình biết ra.

Về độ chính xác thì không biết, Trần Thái Nhật chỉ có thể kiểm chứng sau

Vài phút sau.

Rầm!

Sau khi Takenomura nói ra tất cả mọi chuyện, Genko dùng tay đánh mạnh khiến ông ta ngất xỉu trên mặt đất.

Trần Thái Nhật nhíu mày, chậm rãi lên tiếng.

“Genko, cô thấy lời của ông ta có mấy phần là thật?”

Genko suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Đại nhân, chắc là ông ta nói đúng đấy”.

Trần Thái Nhật thở dài.

Mọi chuyện không những không rõ ràng mà còn trở nên khó hiểu hơn.

Takenomura ẩn nấp vào Hoa Hạ, mà không hề có ai dẫn vào, theo lời thú nhận của ông ta thì tổ chức có tên là Hội Đông Vinh đã giúp ông ta thu xếp thân phận và con đường lên vào Hoa Hạ.

Genko chưa bao giờ nghe tên của tổ chức này, có thể thấy trong vòng ba năm nay, tổ chức này đã cố tình mai danh ẩn tích.

Tổ chức của Hội Đông Vinh ở Hoa Hạ vô cùng nghiêm mật và kín kẽ.

Các thành viên trong hội không công khai tên tuổi, mà sử dụng biệt danh.

Theo lời kể của Takenomura, người làm việc trực tiếp với ông ta có biệt danh là “Thỏ vàng”.

Theo suy đoán của Trần Thái Nhật, mã hóa của biệt danh có lẽ là dùng màu sắc trời đất, cộng thêm mệnh càn tinh.

Trần Thái Nhật cho ông ta xem bức ảnh của “Dương Hưng” giả thì ông ta đã nhận ra ngay.

Người này từng xuất hiện cùng Thỏ vàng, để đưa đồ tiếp tế cho ông ta, mật danh là “Chó đen”.

Theo lời kể, ngoại hình của Chó đen rất giống với Dương Hưng trong ảnh, đây có thể là một trong những lý do khiến hắn chọn cách giết người và giả làm Dương Hưng.

Theo Takenomura thấy, mục đích của Hội Đông Vinh là tiền bạc và lợi tích, mục tiêu cuối cùng là hoàn thành đại nghiệp lớn lao trong xã hội hỗn loạn này.

Điểm này rất giống với những tổ chức cực đoan phản xã hội thời xưa.

Đây chính là kẻ thù của xã hội.

Trần Thái Nhật ngẫm nghĩ sâu xa.

Chó đen có lẽ cũng là thành viên cốt cán quan trọng của Hội Đông Vinh.

Hắn giết Dương Hưng để diệt khẩu, thay thế vị trí của Dương Hưng trong nhà họ Dương, mục đích chắc chắn sẽ càng có lợi hơn dùng thân phận thật của mình.

Chủ nhân đằng sau của biệt danh bí ẩn mà anh đã đi đầu tra được ở An Thành và Chó đen giả mạo Dương Hưng từng có quan hệ mật thiết.

Vậy thì cho dù muốn đi đầu tra rõ về nội bộ của Hội Đông Vinh, hay tìm ra “cao thủ thần bí” phía sau nhà họ Lâm thì điểm mấu chốt cuối cùng vẫn nằm ở Chó đen.

Bây giờ Chó đen dùng thân phận của Dương Hưng, đang công tác ở Đông Đảo.

Còn khoảng nửa tháng nữa mới về.

Trần Thái Nhật có thể nhận lúc đối phương không cảnh giác, đến nhà họ Dương ở thành phố Minh Dương để ngăn chặn hắn.

Sau khi suy tính kỹ hành động tiếp theo, Trần Thái Nhật gọi điện cho Tề Vũ.

Tút tut tut.

“Alo, ông chủ!”

“Tề Vũ, chỗ tôi lại bắt được một con ‘chuột’ nữa rồi, cô thông báo cho người ở phía Tây tiếp ứng, đưa hắn đến trại tù binh”.

“Được, ông chủ còn dặn dò nào khác không?”

“Ngày mai tôi sẽ về An Thành”.

“Thật sao? Vậy thì tốt quá! Tôi sẽ đợi anh về”.

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng của Trần Thái Nhật hiếm khi mới được thả lỏng một chút.

Genko đứng sau lưng bóp vai cho Trần Thái Nhật.

Sau chuyến đi đến Minh Dương và Đại Lâm Tự, cuối cùng cũng sắp về nhà rồi.

...

An Thành, sau trận tuyết đầu tiên.

Khoảnh khắc Trần Thái Nhật bước ra khỏi sân bay.

“Đại ca!”

“Anh Trần!”

“Ông chủ!”

Lối VIP của sân bay tạm thời đã bị chặn vì có rất đông người đến đón Trần Thái Nhật.

Có gia chủ nhà họ Vi, nhà họ Hà và nhà họ Chu.

Ông chủ Ngô Bính của quán bar Dạ Yến ở An Thành.

Và đại diện các ban ngành địa phương.

Còn có Thẩm Mộng Hàm, cô em gái xinh đẹp được vây quanh như công chúa, đang cười chạy nhào về phía anh.

Một mùi hương thơm nhẹ, ấm áp nhào vào lòng.

Trần Thái Nhật mỉm cười, vỗ vai em gái mình.

“Mọi người đang nhìn đấy, em không thấy ngại à”.

Thẩm Mộng Hàm cười tinh nghịch, chu cái miệng nhỏ ra.

“Hừ! Em đến đón anh trai mình thì ai dám cười em chứ”.

Nói xong, cô ấy kéo tay anh trai, làm nũng.

Sau khi chào hỏi Phùng Linh Nguyệt, Thẩm Mộng Hàm hoài nghi nhìn về phía sau, Genko không nói một lời nào, đảo mắt liếc nhìn Trần Thái

Nhật.

Tiêu Mai mặc quần áo mùa đông dày cộm trên người cũng không thể che nổi dáng người xinh đẹp quyến rũ trưởng thành, cổ quàng khăn, đầu búi tóc cẩn thận che đi vẻ mừng rỡ trên mặt, bước lên phía trước.

“Anh Trăn, anh trở về rồi”.

“Ừ, ở nhà quen rồi chứ”.

Tiêu Mai còn chưa kịp tiếp lời thì Tề Vũ đứng bên cạnh đã bước tới.

“Đương nhiên là quen rồi! Cô Thẩm đối với chị ấy rất tốt, coi chị ấy như người nhà mình vậy, bây giờ cô Thẩm có tâm sự gì đâu nói với chị Tiêu đầu tiên”.

Mặt Tiêu Mai hơi ửng đỏ, xấu hổ.

Trần Thái Nhật liếc nhìn những người bạn bè, đồng hương và người nhà, tâm trạng trở nên vui vẻ.

Anh không khỏi nhớ lại ngày đầu tiên đến thành phố An Thành, bình thản nói một câu.

“Xin chào An Thành, tôi trở về rồi đây”.

...

Biệt thự nhà họ Thẩm, mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh và bố nuôi Thẩm Đông biết được con trai sắp trở về nên đã chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn.

Theo quy tắc cũ, ngày đầu tiên trở về phải ăn bữa ăn gia đình.

Cho dù là việc quan trọng đến đâu thì cũng phải đợi đến ngày hôm sau.

Tiêu Mai và Thẩm Mộng Hàm, một trái một phải, không ngừng gấp thức ăn cho Trần Thái Nhật, bất kể anh có ăn hay không.

Phùng Linh Nguyệt và Tề Vũ ngồi một bên kể lại những gì họ đã trải qua ở thành phố Minh Dương và trong hội đấu võ thuật. Bọn họ nói chuyện vô cùng vui vẻ, thiếu chút nữa còn mô phỏng lại những chiêu thức được nhìn thấy.

Genko ngoan ngoãn đứng một bên, mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh thấy cô ta ngoan ngoãn hiểu chuyện nên gọi cô ta ngồi xuống.

Cảm xúc trên khuôn mặt của tử sĩ Đông Đảo càng lúc càng trở nên phức tạp, nhìn về phía nhà họ Thẩm, đặc biệt là nhìn biểu hiện của Trần Thái Nhật, cảm giác sợ hãi và thận trọng ban đầu dần dần giảm bớt.

Thẩm Mộng Hàm kéo cánh tay Trần Thái Nhật, nũng nịu nói.

“Anh, mấy ngày nữa là sinh nhật em rồi, anh đã chuẩn bị quà cho em chưa?”

Trần Thái Nhật mỉm cười cứng chèn chèn.

“Tất nhiên là có rồi, hơn nữa còn là món quà bí mật, anh còn sợ em không dám nhận”.

Thẩm Mộng Hàm ngạc nhiên.

“Thật sao? Tuyệt quá, em sẽ mời bạn học cấp ba đến cùng tổ chức sinh nhật, đến lúc đó nhất định sẽ khiến bọn họ phải ghen tị!”

Trần Thái Nhật sững sờ, vẻ mặt nghiêm túc, ra dáng anh trai.

“Chẳng phải anh từng nói bây giờ em còn nhỏ, không được để lộ thân phận của anh trước mặt người khác sao? Nếu không, e là...”

Thẩm Mộng Hàm lè lưỡi, tinh nghịch trả lời.

“Nếu không thì em không thể có người bạn chân thành nào đúng không? Ha ha, em đâu có ngốc như vậy, em sẽ dùng tiền tiêu vặt mẹ đưa để thuê một phòng trong quán bar Dạ Yến”.

Sau khi Trần Thái Nhật phụ trách An Thành, vì Ngô Bính có công lao chiến đấu nên quán bar Dạ Yến của Ngô Bính đã thu được một nguồn tài nguyên to lớn, chỉ riêng việc bán rượu bình thường cũng đã kiếm được rất nhiều tiền.

Bây giờ quán bar Dạ Yến đã trở thành địa điểm hàng đầu để tổ chức tụ tập cho dân văn phòng và học sinh sinh viên.

Phong cách trang trí cũng rất mới lạ, càng phù hợp hơn với khẩu vị của thanh niên trẻ, bên trong cũng vô cùng sạch sẽ.

Trần Thái Nhật nghĩ Ngô Bính biết Thẩm Mộng Hàm là em gái của anh, tổ chức sinh nhật ở quán bar Dạ Yến có lẽ cũng tương đối an toàn.

Vì thế gật đầu.

“Vậy thì được, thời gian tổ chức là khi nào? Đến lúc đó anh sẽ mang quà đến tặng em”.

Thẩm Mộng Hàm vui mừng vỗ tay.

“Bảy giờ tối mai, anh nhất định phải đến sớm đấy, em sẽ đợi món quà bí ẩn của anh!”

Trần Thái Nhật nhìn Thẩm Mộng Hàm cười tươi như hoa vì chuyện vặt vãnh này, liền đưa tay xoa khuôn mặt đáng yêu của em gái.

Cả nhà vô cùng hạnh phúc.

Bố mẹ yêu thương, anh em tình cảm, tiếng cười trên bàn ăn vang khắp biệt thự nhà họ Thẩm.

Trần Thái Nhật thoải mái uống hết mười chai rượu.

Rượu không say người người tự say, Tiêu Mai thấy Trần Thái Nhật vui vẻ, sợ anh uống nhiều nên làm theo ý kiến của mọi người, đỡ Trần Thái Nhật về phòng.

Về mặt thể chất, Trần Thái Nhật không hề say.

Nhưng nhẹ nhàng dựa vào bờ vai mềm mại của Tiêu Mai, không biết vì sao, anh không muốn tỉnh táo nữa.

Về đến phòng, Tiêu Mai nhẹ nhàng đặt Trần Thái Nhật xuống giường, đứng bên giường một lúc, sau đó chậm rãi đóng cửa rời đi.

Trần Thái Nhật từ từ mở mắt, cảm thấy không thoải mái khi nằm trên chiếc giường sang trọng của mình.

Reng reng reng.

Chuông điện thoại vang lên.

Là cuộc gọi của Vân Vũ Phi.

Vừa nghĩ đến dáng vẻ xinh đẹp, có khí chất và mang theo chút ngây thơ của cô gái đó, Trần Thái Nhật không khỏi mỉm cười.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, một giọng nói dịu dàng đem theo chút ngưng ngừng vang lên.

“Nghe nói... Anh về An Thành rồi, anh đã ngủ chưa? Tôi không quấy rầy anh chứ?”

“Vẫn chưa, tôi vừa nằm xuống giường, vẫn chưa ngủ”.

“Ngày mai... Tôi muốn gặp anh, tôi muốn báo cáo với cô đồng lớn là anh về chuyện làm ăn của tập đoàn Vân Thị, không biết anh có thời gian không? Chúng ta hẹn nhau rồi nói chuyện”.

Nghe giọng nói không ngừng cố gắng tìm một cái cớ hợp lý trong điện thoại, Trần Thái Nhật liếc bật cười.

“Được, cô nói thời gian địa điểm đi, chúng ta gặp rồi nói”.

Tiếng hô hấp ở đầu dây bên kia đột nhiên nhanh hơn bình thường, dừng lại một giây, sau đó từ từ nói.

“Vậy bảy giờ tối mai ở quán bar Dạ Yến, tôi đã đặt chỗ rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 81: Tán Gái Biến Thành Cúng Bái

Trần Thái Nhật vừa nghe thì tim anh chợt đập thành thịch.

Trùng lịch rồi!

“Bảy giờ tối?”

“Sao vậy? Tối mai anh bận à?”

Giọng điệu của Vân Vũ Phi trong điện thoại vô cùng buồn bã.

“Tôi có vài chuyện cần giải quyết, tám giờ tối mai thì sao, muộn hơn một lát”.

Trần Thái Nhật thần tính toán, Thẩm Mộng Hàm chủ yếu tổ chức buổi tụ họp với bạn cấp ba của con bé, mình tới tặng quà sinh nhật là được.

Có lẽ một tiếng là xong rồi.

Vân Vũ Phi trong điện thoại tựa thở phào nhẹ nhõm.

“Được, vậy tám giờ, không gặp không về, không được tới trễ đâu đó”.

Cúp máy.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ lắc đầu.

Nằm trên giường anh lại nghĩ, ngày mai nên tặng món quà gì cho Thẩm Mộng Hàm.

Thực ra, anh đã quên mất ngày sinh nhật của em gái mình.

...

Tối ngày hôm sau, khoảng bảy giờ, một mình Trần Thái Nhật tới quán bar Dạ Yến tọa lạc tại trung tâm thành phố.

Thẩm Mộng Hàm và bạn học của cô ấy đã chơi đùa trong phòng bao.

Vì phòng ngừa bị người quen có tiếng nào đó nhận ra nên Trần Thái Nhật còn đeo khẩu trang.

Ở thành phố An Thành, Trần Thái Nhật đã trở thành bộ mặt của thành phố.

Nếu tùy tiện lộ diện thì những việc như yêu cầu chụp hình chung, mời ăn cơm hay xin chữ ký đâu sẽ có.

Thậm chí còn tới để giới thiệu con gái của mình hoặc người thân là nữ mà còn độc thân.

Thật sự rất khó xử.

Những chuyện như này anh cũng không dám nói với người nhà, chỉ có thể khuyên bảo tận tình, phôiền chết đi được.

Trang trí trong ngoài của quán bar đều rất rực rỡ mới mẻ, trông rất có phong cách, nâng đẳng cấp lên không ít.

Người ra ra vào vào ăn mặc rất phù hợp, đều là những tinh anh tri thức tới giải toả mệt mỏi sau khi tan làm.

Bước qua cửa, Trần Thái Nhật nhìn thấy đám trai gái ăn mặc thời thượng trong quán bar, không khỏi bồi ngùi cảm khái.

Lúc này, đột nhiên một đôi tay mảnh mai, nhỏ nhắn che mắt Trần Thái Nhật.

“Đoán xem tôi là ai?”

Trần Thái Nhật thẫn thờ mỉm cười, vì không cảm thấy bất kỳ cảm giác thù địch nào nên cũng không làm ra động tác phản kích lại hành vi nguy hiểm.

Vốn cho rằng bản thân tới sớm rồi, kết quả lại bị kẹt xe.

“Vũ Phi, cô để lộ hương nước hoa với mùi son của cô rồi kìa”.

“Hừ, lần sau tôi sẽ thay loại khác, xem anh còn có thể nhận ra hay không”.

Cô rút tay về, một gương mặt vô cùng xinh xắn, đẹp để chợt hiện ra trước mặt.

Đôi mắt tựa như vì sao sáng lộng lẫy, làn da trắng mịn, ngũ quan vô cùng xinh đẹp, như có thể hút hồn người khác đi trong phút chốc.

Cô mặc áo len bó màu vàng nhạt, phối hợp với chiếc váy dài màu xanh, tuy trông đơn giản nhưng lại lộ rõ được khí chất của cô.

Vân Vũ Phi hơi đỏ mặt, lộ vẻ căng thẳng, đan chéo tay vào nhau rồi hỏi dò.

“Hôm nay thấy tôi như nào? Đẹp không?”

Trần Thái Nhật thẫn thờ.

Nghịệp vụ kinh doanh của tập đoàn Vân Thị đã nói từ trước đâu? Báo cáo công việc đâu?

Mùi nước hoa thoang thoảng, đờng trơng sức tình xảo, biểu cảm thì cứ cuống cả lên, rõ ràng là cô đến để hẹn hò.

Trần Thái Nhật nghiêm túc gật đầu.

“Cô rất đẹp”.

Cô nở một nụ cười tươi tắn, hiển nhiên là rất vui vẻ.

“Tôi còn lo hôm nay tôi trang điểm đậm quá, đi thôi, chúng ta qua bên kia uống một ly”.

Trần Thái Nhật còn chưa kịp phản ứng đã bị đôi tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt, dẫn anh tới chỗ ngồi bên cạnh sàn nhảy.

Trong sàn nhảy vang lên tiếng nhạc nhẹ dịu êm, lúc đó có một cô vũ công chuyên nghiệp đang dẫn dắt mọi người nhảy cặp một cách đẹp mắt.

Nhiều đôi tình nhân đều lên sân khấu nhảy thử, có nhiều người đàn ông cũng biết tận dụng cơ hội mời cô gái đẹp mà mình thích để cùng nhảy một bài.

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi vừa ngồi xuống thì có người mặt dày tiếp cận.

Hắn ăn mặc chỉnh tề, xem ra là người trẻ tuổi lịch sự, chạy tới bên cạnh Vân Vũ Phi lễ phép hỏi.

“Người đẹp, không biết tôi có hạnh được nhảy một bài cùng em không?”

Vân Vũ Phi lắc đầu, chỉ vào Trần Thái Nhật tỏ ý bản thân đã có bạn nam đi cùng rồi.

Thanh niên đó vẫn chưa chịu từ bỏ, liếc nhìn Trần Thái Nhật đang đeo khẩu trang, nở nụ cười coi thường.

“Người anh em này, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn mời cô gái này nhảy cặp thôi, mục đích cực kỳ trong sáng, chắc anh không để bụng đâu nhỉ”.

Trần Thái Nhật bình tĩnh, thản nhiên thốt ra hai chữ dưới lớp khẩu trang.

“Để bụng”.

Trần Thái Nhật nói vậy khiến Vân Vũ Phi thán thấy vui vẻ, hai tay ôm ly nước trước mặt, cố gắng không chế không để bản thân nhếch miệng lên.

Mặt nam thanh niên chợt biến sắc, bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Tôi thấy đáng vẻ anh rất bình thường, chắc cũng là người đang theo đuổi cô gái này, thời buổi hiện giờ cởi mở hơn rồi, tôi cũng có thể cạnh

tranh công bằng, Trương Đạt tôi cũng được xem như nhân vật số một ở An Thành!”

Vừa dứt lời, hắn quay đầu làm ra dáng một quý ông với Vân Vũ Phi.

“Không giấu gì em, lần đầu nhìn thấy em là tôi đã thấy bản thân rất có duyên với em rồi, nhà tôi cũng có cổ phần trong quán bar Dạ Yến này, chỉ bằng tôi mở hai chai Hennessy XO, chúng ta đổi chỗ khác uống rượu nhé?”

Lúc nói những lời này, Trương Đạt còn cố ý nâng cao giọng mình lên.

Hennessy, một chai nhỏ cũng mất hơn mấy nghìn tệ, có thể tùy ý mở loại rượu này ở trong quán bar cũng xem như có thực lực.

Quả nhiên có không ít cô gái độc thân tới chơi bởi, ánh mắt chột nhìn chằm chằm vào Trương Đạt, liếc mắt đưa tình với vẻ dò xét và trêu đùa.

Trương Đạt vô cùng đắc ý, nhìn Trần Thái Nhật đầy vẻ khiêu khích.

Dưới ánh đèn của quán bar, Trần Thái Nhật đành phải chậm rãi tháo khẩu trang ra.

Lúc Trần Thái Nhật cởi khẩu trang, Trương Đạt lại lên tiếng châm biếm.

“Tôi nói rồi mà, anh hùng gì mà cứ úp úp mở mở, tôi không tin trong quán bar này anh có thể gọi ra được chai rượu tốt hơn...”

Chưa nói xong, hắn bỗng dừng im bật.

Đám đông đang hóng chuyện cũng cảm thấy kỳ lạ khi thấy Trương Đạt không nói gì nữa.

Lộp bộp!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trương Đạt chưa nói câu thứ hai đã quỳ xuống trước mặt Trần Thái Nhật, dập đầu liên tục ba cái, cơ thể

run lấy bầy.

Con mắt của mọi người như muốn rớt ra ngoài, chuyện gì vậy trời?

Trần Thái Nhật lại đeo khẩu trang lên, tùy ý xua tay.

“Đừng nói nhảm nữa, đi làm chuyện của mình đi”.

“Vâng, vâng”.

Trương Đạt lau mồ hôi trên trán rồi vội vàng chuồn lẹ, chạy tới chỗ quầy rượu uống rượu cho đỡ sợ.

Trương Đạt cũng không thèm để ý đến việc mọi người đang cười nhạo.

Lúc này, một nam thanh niên có nụ cười gian xảo, tóc chải ngược ra sau, cầm ly rượu chạy tới chỗ Trương Đạt chế giễu.

“Ôi! Đường đường là cậu chủ Trương, mà sao thủ đoạn tán gái lại kém cỏi thế? Đây là lần đầu tiên tao thấy có người đi tán gái mà đập đầu luôn đấy”.

Sắc mặt Trương Đạt trở nên u ám, tức giận nói.

“Người đẹp không thích tao, Ngô Kiệt, đừng tự cho mình là giỏi, mày có bản lĩnh thì thử đi?”

Ngô Kiệt đặt ly rượu xuống bàn.

“Hừ, có cô gái nào mà tao không xử được cơ chứ? Có lẽ cô ấy không thích uống rượu ngoại, vậy nhìn tao này, phục vụ!”

Ngô Kiệt hét lên gọi phục vụ, chỉ một lúc sau, hắn cầm một bó hoa hồng lớn to cỡ nửa người có rắc kim tuyến vàng kim.

Ngô Kiệt chỉnh cà vạt rồi đi tới trước mặt Vân Vũ Phi với nụ cười tự tin.

“Chào em, gặp nhau là duyên, tôi chợt thấy bó hoa hồng này rất hợp với em”.

Người đẹp như hoa, nhiều cô gái ở bên cạnh đầu giường mộ liếc nhìn Vân Vũ Phi.

Mọi người đều nghĩ có lẽ lần này Vân Vũ Phi sẽ đồng ý hẹn hò.

Trần Thái Nhật nhướng mày, vẫn theo quy tắc cũ.

Anh từ từ tháo khẩu trang xuống.

Ngô Kiệt sững sờ.

Mọi người cũng không phản ứng.

Lộp bộp!

Bộp bộp bộp, lại là ba tiếng này.

“Vãi chưởng! Vậy là sao? Người đó là Phật sống à? Sao từng người từng người vừa đến tán tỉnh cô gái bên cạnh thì trong vòng ba giây lại biến thành bộ dạng đi thắp hương cúng bái rồi!”

“Hai người này đều là cậu ấm ở An Thành đó, độ khó của cô em này cao vậy sao?”

Hai chân Ngô Kiệt chợt mềm nhũn, vội vàng rút về chỗ quỳ rượt.

“Mẹ nó, Trương Đạt mày gài bẫy tao!”

“Tao chợt thấy lòng mình cân bằng hơn rồi”, Trương Đạt nhỏ giọng bật cười, chỉ lo Trần Thái Nhật ở bên kia sẽ nghe thấy.

Ngô Kiệt cực kỳ không cam lòng liếc nhìn xung quanh.

“Ê? Cậu chủ Chu!”

“Ngô Kiệt? Mày gọi tao làm gì?”

“Tao giới thiệu cho mày một em gái cực kỳ đáng gờm, điểm tuyệt đối luôn, mà khí chất hay tính cách đều hoàn mỹ”.

Cậu chủ Chu ngạc nhiên, tự tin cười nói: “Thật không?” Đọc nhanh tại Tamlinh247.com

Sau vài phút...

Cậu chủ Chu cầm sợi dây chuyền ngọc trai cỡ lớn tới chỗ Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi cũng cạn lời.

Cậu chủ Chu làm bộ uyên thâm, đặt sợi dây chuyền lên bàn.

“Chào em, tôi...”

Trần Thái Nhật lại tháo khẩu trang xuống!

Lộp bộp!

Bộp bộp bộp, lại là ba tiếng liên tục như cũ!

Đám đông hóng chuyện xa xa chỗ quầy rượu đều như phát điên!

“Tôi đặt cược một nghìn tệ, mẹ kiếp, chắc chắn là có Phật sống tới, mấy người xem đi, từng người trong mấy cậu ấm này cần đồ tới để cúng bái đó! Hoa tươi, dây chuyền, v.v...!”

“Rốt cuộc là sao? Ba lần thất bại liên tục, cô em này khó chiều ghê vậy sao?”

Cậu chủ Chu cũng quay về quầy rượu, nhìn hai thằng ngố đang che miệng cười, nổi giận đùng đùng.

“Hừ... cậu chủ Phùng! Lâu lắm không gặp!”

Một cậu ấm trẻ tuổi vô cùng anh tuấn đang quay đầu chào hỏi.

Không bao lâu.

Cậu chủ Phùng hùng hực khí thế c'ần tượng ngọc nhỏ bằng phỉ thúy tới, nở một nụ cười tươi đi tới chỗ ng'ãi đang là tiêu điểm của sự chú ý.

“Em gái, tôi là người theo Phật, tượng Phật này tôi tặng em, Phật tổ bảo chúng ta rất có duyên, không biết...”

Người đàn ông đối diện tháo khẩu trang xuống.

Lộp bộp!

Cậu chủ Phùng cũng theo khuôn mẫu quỳ xuống, liên tục dập đầu sáu cái!

Mỗi lần như vậy, mọi người xung quanh đều kinh hãi!

Dập đầu xong, cậu chủ Phùng không dám đứng dậy, quỳ bò ra sau khoảng vài mét mới chạy về chỗ qu'ây rượu một cách thảm hại.

Bộp bộp!

Mấy cậu ấm ở chỗ qu'ây bar đã bắt đầu đánh nhau với cậu chủ Phùng.

Mọi người nhìn chỗ qu'ây rượu rồi lại quay đầu nhìn chỗ ng'ãi như đang mang pháp thuật và lời nguyền.

Mọi người đều rất thắc mắc.

Rốt cuộc cô gái này có pháp thuật gì.

Bốn cậu ấm có tiếng ở An Thành đều liên tục quỳ gối.

Không phải chứ, chẳng lẽ Phật tới thật rồi?

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 82: Tám Chuyện Là Bản Tính Bẩm Sinh Của Con Người

Tất cả mọi người trong quán bar đều bắt đầu bàn tán về một chuyện khó tưởng tượng trong vô thức.

“Anh biết không, người đang ng ồi ở kia chính là một ngôi sao nổi tiếng, được rất nhiều fans hâm mộ đuổi theo tặng quà!”

“Cái gì thế, thông tin của anh là giả thôi, rõ ràng là có một người đẹp ng ồi ở bên kia đang được năm, sáu cậu chủ c ầu hôn!”

“Ồi thế à, khoa trương như vậy luôn sao?”

“Đừng ăn nói linh tinh, mấy người đều sai hết! Tôi nói cho mọi người biết, người đang ng ồi kia là một Phật sống, đến cõi tr ần để lập đàn giảng đạo, bất cứ ai gặp được cũng bị Phật pháp cảm hoá, quỳ dưới đất mà cúng bái tế lạy!”

Nghे xong một đ ồng tin tức thật giả lẫn lộn, nhân viên phục vụ rượu của quán bar li ền nở nụ cười th ần bí, vừa lau ly vừa th ần nói với mấy người đang đứng xung quanh qu ầy bar:

“Tôi nói cho các anh sự thật nhé, tôi đã biết nội tình chuyện mấy cậu ấm nhà giàu đánh nhau ban nãy ở ngay bên cạnh qu ầy bar”.

Đám người kia vừa nghe thấy thế li ền hào hứng không thôi, có kẻ nhiều chuyện không thể đợi nổi mà hỏi: “Cậu nói đi xem nào, rốt cuộc là sao thế?”

Nhân viên phục vụ rượu kia cũng là một kẻ l ắm chuyện, vừa thấy mọi người c ố vũ thì lập tức mở miệng buôn dưa lê, thông qua chút m ắm muối của bản thân để nói ra một “bí mật” kinh thiên động địa.

“Tôi nói cho mấy anh biết, thật ra người phụ nữ th ần bí ng ồi ở bên đó chính là người đẹp số một Hoa Hạ - Yến Kinh Minh Châu trong lời đồn – Ninh Yên Nhiên!”. Truyện V ỡng Du

Ôi!

Thông tin động trời này vừa mới được thốt ra, quả nhiên khiến cho mọi người “bùng nổ”.

Ai ai cũng kinh ngạc cảm thán.

“Chả trách có thể khiến cho nhiều cậu ấm có tiền có quyền quỳ dưới đất xin được làm quen như thế, thể diện cũng không cần đến luôn, hoá ra là một người phụ nữ nổi tiếng như vậy!”

Dù có là người dân của một vùng đất nhỏ bé như thành phố An Thành thì khi nghe đến tên tuổi của Ninh Yên Nhiên cũng có cảm giác như sấm rền bên tai.

Từ nhỏ đã là một ngôi sao nhí nổi tiếng số một ở Hoa Hạ, lên sáu tuổi, nhờ có diện mạo xuất chúng mà có thể nhận quay đủ loại quảng cáo thương mại.

Mười lăm tuổi đã được đặc cách tuyển thẳng vào học chuyên ngành nghệ thuật biểu diễn tại đại học Yến Kinh tốt nhất Hoa Hạ, được tốt nghiệp chỉ sau bốn năm học với thành tích học tập xuất sắc.

Sau khi tốt nghiệp vào năm mười chín tuổi thì lập tức ký hợp đồng với công ty quản lý lớn nhất cả nước – Giải trí Thần Châu và trở thành trụ cột của công ty này.

Nhận quay ba bộ phim điện ảnh, kỹ thuật diễn xuất và nhan sắc đều vượt xa so với tất cả những người mới cùng trang lứa, ngay lập tức trở thành ngôi sao nữ nổi tiếng nhất Hoa Hạ.

Sau đó đã tập trung quyền góp vì công tác từ thiện, tham gia thi hoa hậu thế giới, tiến thẳng vào đêm chung kết và giành được ngôi vị cao nhất.

Dung mạo, khí chất, sự nghiệp đều chói lọi như mặt trời giữa ban trưa, một đại mỹ nhân như vậy bây giờ mới có hai mươi hai tuổi.

Mẫu chốt nhất là Ninh Yên Nhiên còn rất có con mắt đầu tư, tự mình mở được vài công ty, làm ăn vô cùng phát đạt, hơn nữa nghe nói bối cảnh gia đình cũng không tầm thường, sớm đã trở thành một “người khổng lồ” độc lập trong giới giải trí.

Được công nhận là một người nổi tiếng tuyệt đối sẽ không bị áp đặt bởi những quy tắc bất thành văn!

Rất nhiều cậu chủ nhà giàu và thanh niên Hoa Hạ coi Ninh Yên Nhiên là thần tượng quốc dân.

Đi đến đâu cũng nhận được những tiếng hò reo ầm ĩ.

Một người nổi tiếng đẳng cấp như vậy mà lại đến An Thành?

Nhân viên phục vụ rượu vô cùng thoả mãn với phản ứng của mọi người, bộ dạng như người hiểu biết, hình như còn cảm thấy tin tức vẫn chưa đủ bùng nổ nên lại thần bí nói nhỏ:

“Mấy người vẫn còn chưa biết đâu! Có một tin tức còn hay hơn, Ninh Yên Nhiên thật ra đã có bạn trai rồi! Chính là người đàn ông đang ngồi phía đối diện kia!”

Gì cơ!

Sự hóng hớt của mọi người giống như một ngọn lửa mãnh liệt, mặc sức thổi bùng lên.

Mỹ nhân số một Hoa Hạ mà lại bí mật chạy đến An Thành hẹn gặp bạn trai!

Chả trách bốn cậu chủ kia đầu trở vênh tay không, ra là hoa đã có chủ rồi.

Ánh mắt họ nhìn về phía người phụ nữ thần bí đang ngồi trên ghế kia cũng thay đổi, cứ như thể tin tức đáng tiếu nhất toàn Hoa Hạ đang bày ra ngay trước mắt!

Tầm này thì có ai còn ngồi yên được nữa.

Mấy người có quan hệ với bên truyền thông đã nhanh chóng tiến lại và chọn một góc chụp ảnh thích hợp nhất.

Chỉ bao lâu sau, trên diễn đàn mạng hot nhất Hoa Hạ đã xuất hiện vô số tiêu đề có tính “bùng nổ” cao.

“Người đẹp số một Hoa Hạ - Ninh Yên Nhiên bí mật hẹn hò, có ảnh và chân tướng”

“Rúng động! Bạn trai ở An Thành của Yến Kinh Minh Châu”

“Nữ thần Ninh Yên Nhiên đã đính hôn rồi, chú rể lại chính là...”

“Ninh Yên Nhiên từ chối bốn cậu ấm quỳ xuống cầu hôn, hoá ra trái tim đã thuộc về người khác”

Chỉ mấy chốc, toàn bộ diễn đàn đều bị mấy tiêu đề kiểu này chiếm sóng.

Nội dung của bài viết chính là video quay lại quá trình từ khi bắt chuyện đến khi quỳ gối của bốn cậu ấm ăn mặc bảnh bao, phối hợp với bản nhạc nền kinh điển “Đáng tiếc không phải anh”, thật sự vô cùng buồn cười.

Ánh đèn mờ của quán bar chỉ có thể che lấp được vẻ đẹp tuyệt sắc của người phụ nữ trong video và ảnh chụp, không thể nhìn rõ ngũ quan cụ thể, thế nhưng khí chất vẫn thật sự vô cùng xuất chúng.

Cư dân mạng cũng rất “tích cực” chủ động đưa tin này lên top, tin tức lan đi với tốc độ chóng mặt.

Ngay sau đó, tất cả những bài viết có liên quan đều leo lên top đầu tìm kiếm.

Mọi người đều bàn luận sôi nổi xem rốt cuộc người đàn ông đối diện nữ thần kia là ai.

Không ít phần tử quá khích và fans hâm mộ nam bắt đầu mắng chửi “tình địch quốc dân” đeo khẩu trang kia trên bài viết, khiến cho sức nóng

của bài viết càng trở nên cao hơn.

...

Trong một căn biệt thự xa hoa bậc nhất ở Yên Kinh.

Căn phòng bài trí ấm áp và có vẻ hơi nữ tính, một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần mặc Hán phục đang đứng trước bàn, tỉ mỉ vẽ tranh thủy mặc.

Đôi mắt mong chờ, nụ cười ngọt ngào.

Nụ cười trên khoé môi thật sự khiến cho người khác phải mê đắm, vẻ mặt hồ hững giống như không hề dính chút trần tục nào.

Bộ Hán phục rộng thùng thình cũng không che đậy được thân thể kì diệu.

Dáng vẻ chú tâm sáng tác càng làm tăng thêm khí chất.

Tĩnh tĩnh!

Có tiếng thông báo Zalo.

Cô gái xinh đẹp chớp mắt, cần lấy điện thoại xem tin nhắn.

“Đại mỹ nhân, nghe nói cậu ở nhà? Ra ngoài ăn cơm đi!”

Là tin nhắn từ cô bạn thân, người đẹp khẽ cười, cử động ngón tay.

“Nhụy Bảo Bảo, cậu về Yên Kinh từ bao giờ thế? Lại còn không chịu báo với mình một tiếng, lát nữa nhất định phải mời cơm!”

“Không thành vấn đề, gần đây cậu không quay phim à? Trước đây hẹn gặp toàn thấy cậu ở đoàn phim”.

“Có những khoảng thời gian sẽ không quay, trừ phi có kịch bản hay, mấy kịch bản bình thường thì mình sẽ không nhận”.

“Ồ, cậu chắc chắn không có chuyện gì giấu mình nên mới phải tạm dừng công việc đấy chứ?”

“Gì cơ? Nghe không hiểu gì hết á?”

“Còn giả bộ đúng không, trên mạng đầu nổ tung cả rồi! Hừ, mình mà cậu còn giấu kỹ như thế, chúng ta là bạn thân đấy, cứ tạm nói chúc mừng trước đã, lát nữa ăn cơm sẽ nói kỹ hơn”.

Nói xong, đầu dây bên kia liền cúp điện thoại.

Cô gái xinh đẹp mặc Hán phục liền mở mạng lên xem tin tức sau đó khẽ cau mày lại, trong mắt lộ ra lửa giận ngùn ngụt.

Cộp!

Điện thoại bị quăng lên mặt bàn.

“Người phụ nữ này là ai mà dám mạo danh tên tuổi của Ninh Yên Nhiên mình để lăng xê bản thân! Không được, mình nhất định phải lôi cô ra ngoài, lại còn dính hôn cơ chứ? Tao khinh!”

Ninh Yên Nhiên khoanh lấy cánh tay, một mình buồn bực nằm trên giường.

Nghĩ ngợi một lát vẫn cảm thấy không cam tâm, lập tức bấm một số điện thoại.

“Alo, Tiêu Trương, cậu đi đi điều tra cho tôi một người phụ nữ ở An Thành”.

“Điều tra cho cụ thể một chút, rồi gửi thư luật sư với lời lẽ nghiêm khắc qua đó, nếu như cô ta còn mượn danh tôi để tạo tin đồn nữa thì tôi sẽ đích thân đến xử lý cô ta!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 83: Cô Nghe Tôi Giải Thích Đã

Trần Thái Nhật vẫn đang ở quán bar uống rượu và tán gẫu, hoàn toàn không ý thức được mình đã tiện tay kéo khẩu trang xuống mấy lần, bên ngoài đã dềnh thoĩ một tin tức đủ để chấn động cả giới giải trí Hoa Hạ!

Vân Vũ Phi ng ắ đối diện đã uống hết hai ly rượu vang, sắc mặt ửng đỏ, càng trở nên say đắm lòng người hơn.

“Vậy nên, con bé Sở Sở này đúng là nghịch ngợm hết nói nời, lại còn là một tiểu bá chủ ở trường học, người làm dì như tôi cũng hết cách với nó!”

Trần Thái Nhật cười bất lực, sau đó chăm chú nhìn cô gái đang ng ắ đối diện mình, đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Vũ Phi, tôi rời An Thành mười năm, Sở Sở cũng coi như do một tay cô nuôi lớn, thật lòng, rất cảm ơn cô”.

Vân Vũ Phi hơi sững sờ, rõ ràng không ngờ rằng Trần Thái Nhật ngày thường luôn lạnh lùng cao ngạo lại có một khoảnh khắc dịu dàng đến thế, lúc này, những nỗi khổ cực và ưu s ầu bao nhiêu năm nay như chợt tan biến hết.

Khoé miệng nhỏ nhắn của cô ấy hơi cong lên, nhìn người đàn ông có vẻ ngoài chói mắt giống như ánh mắt trời và đầy nét quyến rũ trước mặt.

“Miệng thì nói cảm ơn, hành động thực tế đâu?”

Trần Thái Nhật ngơ ngác, sau đó cười nói: “Vậy thì phải làm gì để bù đắp cho sự cực khổ mà cô chủ nhà họ Vân đã phải chịu đựng đây?”

Đôi mắt Vân Vũ Phi trong vắt như làn nước mùa thu, mặt đã đỏ bừng, cô dừng lại một giây rồi nói với giọng say mê.

“Tôi muốn... anh...”

“Hả?”

“Ở bên tôi một ngày! Đi công viên Disneyland ở thành phố Đông Hải!”

Nói xong, Vân Vũ Phi ngại ngùng cúi thấp đầu, giả vờ đang thưởng thức rượu ngon trong ly.

Trần Thái Nhật nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình, trong lòng chột bụi ngùi!

Không ngờ cô ấy lại là một người có trái tim trẻ thơ.

“Được, tôi đồng ý, chỉ có hai chúng ta”.

Vừa nghe thấy lời này, gương mặt Vân Vũ Phi đã lộ ra vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ, đó là nụ cười khi đạt được nguyện vọng, nó thể hiện niềm vui đơn thuần nhưng vẫn cực kỳ có sức cảm hoá.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu phía đối diện cũng nhìn ngắm đến si mê.

“Anh... sao anh cứ nhìn tôi mãi thế?”

“Bởi vì cô xinh đẹp mà”, Trần Thái Nhật nói thật.

“Hừ, chỉ được cái miệng dẻo như kẹo kéo, nếu như có cô gái xinh đẹp khác gọi điện thoại cho anh, chắc hẳn anh sẽ lại nịnh nọt cô ta”.

Trần Thái Nhật nghiêm túc, kiên định phủ nhận.

“Sao có thể như thế? Chỉ khi nào nói chuyện với cô thì tôi mới thấy tâm trạng thoải mái để pha trò, nói đùa linh tinh, đối diện với những người phụ nữ bình thường khác tôi đều rất lạnh lùng đấy”.

“Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật...”

Reng reng reng!

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên đ̣ầy gấp gấp.

Trần Thái Nhật c̣ầm điện thoại lên xem.

Là điện thoại của em gái Thẩm Mộng Hàm.

Biểu cảm trên gương mặt đột nhiên đông cứng lại.

Hồng ṛồi, m̄i nói chuyện với Vân Vũ Phi mà suýt quên mất em gái vẫn đang đón sinh nhật trên t̄ầng, đợi mình đến tặng quà gốp vui!

Mỹ nhân quả đúng là loài sinh vật không thể tiếp xúc nhiều.

Chỉ nói chuyện thôi cũng có thể làm ḷỡ việc lớn.

Anh vội vàng nhận điện thoại, đ̄ầu dây bên kia liền truyền đến một giọng nói hờn d̄ối.

“Anh... anh! Anh chạy đi đâu ṛồi thế! Sao mà vẫn chưa tới, đã bảy giờ bốn mươi ṛồi!”

Trần Thái Nhật không biết phải làm sao, vội vàng cười trừ, giọng điệu vô cùng d̄ịu dàng và đ̄ầy cưng chiều.

“Ồi chết! Tiểu Hàm, em đợi anh một lát, anh sắp đến ṛồi đây, ngoài đường hơi kẹt xe!”

“Nhưng mà hình như em nghe thấy tiếng nhạc xung quanh anh?”

“Đấy là do anh mở nhạc trong xe, thôi anh cúp máy để lái xe đã, sắp đến ṛồi đây!”

“Được ṛồi, vậy anh chú ý an toàn nhé, em đợi anh, hôn anh”.

Cạch!

Trần Thái Nhật vội vàng cúp điện thoại, thở dài một hơi.

Vẫn còn chưa kịp thả lỏng, vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp luôn một cặp mắt ai oán đang nhìn mình.

Biểu cảm trên mặt Vân Vũ Phi khiến Trần Thái Nhật hơi hoảng hốt.

Đã nói là lạnh lùng cơ mà?

Đã nói không tiếp xúc với người phụ nữ khác cơ mà?

Vân Vũ Phi nhìn Trần Thái Nhật, không nhìn được mà cảm thấy hơi tủi thân, chậm rãi thốt ra hai chữ.

“Lừa đảo”.

Trần Thái Nhật hơi luống cuống.

“Ôi ôi! Không phải như cô nghĩ đâu! Đây là em gái của tôi! Thẩm Mộng Hàm, có lẽ cô cũng từng nghe thấy cái tên này rồi!”

Vừa nghe thấy ba chữ Thẩm Mộng Hàm, biểu cảm trên mặt Vân Vũ Phi chợt thay đổi, ánh mắt đã hoà hoãn đi đôi chút, thế nhưng vẫn bấu môi quay đầu đi, không thèm để ý Trần Thái Nhật.

“Cô xem cô xem, nhật ký cuộc gọi này, thật sự là em gái tôi, hôm nay là sinh nhật con bé, tôi đã hẹn hơn bảy giờ sẽ đến tặng quà cho nó, không ngờ lại gặp cô trước, cô tuyệt đối đừng có hiểu nhầm đấy!”

Lo sợ Vân Vũ Phi không tin, Trần Thái Nhật lại vội vàng bổ sung.

“Tôi vốn định là tặng xong quà thì gặp cô vào lúc tám giờ, không ngờ nói chuyện với cô quá nhập tâm, cứ thế mà quên mất thời gian, đầu tại cô hết, tự dưng xinh đẹp như thế để làm gì?”

Xì...

Vân Vũ Phi không thể giữ vẻ lạnh lùng thêm được nữa, không nhìn được mà bật cười.

Bầu trời liếc mắt nhìn điện thoại của Trần Thái Nhật.

Ghi chú trên đó thật sự là em gái Thẩm Mộng Hàm.

Quan hệ giữa nhà họ Thẩm và Trần Thái Nhật, người dân An Thành đều biết cả, Vân Vũ Phi đương nhiên cũng không lạ gì.

Nếu là sinh nhật người nhà thì anh trai tặng quà cũng là lẽ đương nhiên.

Sau khi được Trần Thái Nhật nịnh nọt, chút “giấm chua” trong lòng cô cũng nhanh chóng biến mất.

“Mồm mép dễ sợ, mau mau đi đón sinh nhật cùng em gái đi, nguyện vọng tôi muốn đã được đáp ứng rồi, không quan tâm anh nữa”.

Vân Vũ Phi nói thì ghê gớm, thực tế lại rất mềm mỏng, đẩy thẳng Trần Thái Nhật đi tặng quà.

“Cô không đi góp vui cùng tôi à? Đó là em gái tôi đấy, có muốn gặp mặt không?”

Mắt Vân Vũ Phi chợt sáng bừng lên.

Gặp người nhà sao?

Gương mặt trắng nõn nà chợt đỏ bừng trong nháy mắt.

“Không đi đâu, nhanh quá rồi”.

“Nhanh? Cái gì nhanh?”

“Ôi chao anh mau đi đi, tôi mệt rồi, tôi phải về nhà ngủ”.

Nói xong, Vân Vũ Phi liền đứng dậy.

Trần Thái Nhật gãi đầu, cũng đứng dậy theo.

“Vậy tôi đi nhé?”

,

“Ừ, đi đi”.

Vân Vũ Phi mím môi, nhìn sâu vào mắt Trần Thái Nhật rồi cầm túi xách lên, ánh mắt lộ ra nụ cười, quay người rời khỏi quán bar.

Trần Thái Nhật bất lực thở phào một hơi.

Tại sao lại có cảm giác như vừa tránh được một kiếp nạn vậy?

Phụ nữ đúng là quá khó chiều đi.

Chỉnh đốn lại quần áo, Trần Thái Nhật bước đi, tiến thẳng về phía phòng bao trên tầng hai của quán bar Dạ Yến.

...

Trong phòng bao lớn nhất trên tầng hai quán bar Dạ Yến.

Sáu, bảy học sinh cấp ba vây quanh một thiếu nữ xinh đẹp đang đội mũ sinh nhật, ai ai cũng cười nói vui vẻ, rõ ràng đã ăn uống no say.

Một cô gái trẻ với vẻ ngoài thanh tú trong số đó nói với chủ nhân bữa tiệc sinh nhật:

“Mộng Hàm, vẫn chưa thấp nển cắt bánh sao? Tớ đói lắm rồi”.

Thẩm Mộng Hàm tỏ vẻ khó xử.

“Hân Hân, đợi thêm chút xíu nữa thôi, anh tớ sắp tới rồi, tớ muốn đón sinh nhật với anh ấy”.

Một nữ sinh có dáng vẻ cô chủ nhà giàu khác lộ ra vẻ mặt bất mãn.

“Tại sao lại phải đợi anh ta? Mộng Hàm, cậu như này là không phải phép đâu, hôm nay các bạn học cùng nhau đến góp vui, tại sao có thể để cho một người họ hàng không cùng huyết thống phá hỏng bầu không khí chứ?”

“Na Na, mình... phiền cậu đợi thêm một chút có được không?”, Thẩm Mộng Hàm hơi tủi thân, thẫn thờ nhìn anh trai một trận.

Một nam thanh niên với đầu rẽ ngôi, mang theo nụ cười bốn cột và ánh mắt trêu ghẹo nhìn về phía Thẩm Mộng Hàm.

“Tiểu Hàm, mỗi gia đình bắt buộc phải có một người đàn ông giỏi giang thì phụ nữ mới có cảm giác an toàn, người anh này của cậu chính là một ví dụ trái ngược điển hình!”

“Cậu có biết không, gần đây nhà mình đã ký một dự án khai thác lớn với nhà họ Vi, chính là nhà họ Vi giàu có nhất thành phố An Thành! Nếu người con gái nào đi theo mình thì, ha ha, có thể thuận lợi mà thăng tiến ở An Thành rồi”.

Na Na với dáng vẻ cô chủ nhà giàu ban nãy khi nghe thấy lời này thì mắt chợt sáng lên, hai tay ôm lấy, nhìn nam thanh niên này với ánh mắt sùng bái.

“Sở Cường, cậu nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi, bây giờ nhà họ Sở của mình cũng coi như có quyền phát ngôn tại An Thành rồi”.

Mấy học sinh cấp ba vẫn chưa biết sự đời ra sao, nghe thấy ba chữ “quyền phát ngôn” thì ánh mắt nhìn Sở Cường đều trở nên đầy ngưỡng mộ.

Na Na đứng thẳng dậy, tiến lên hai bước, kéo vị trí chính giữa của Thẩm Mộng Hàm sang một bên rồi ngồi xuống cạnh Sở Cường, dáng vẻ giống như một chú chim nhỏ.

“Vậy có phải bây giờ nhà cậu đỉnh lắm không? Bố cậu có cho phép cậu lái xe không?”

“Hừ! Bố mình còn chuẩn bị mua cho mình một chiếc Audi nữa!”

Mọi người càng thêm ngưỡng mộ, ngay cả mấy cô bạn thân bên cạnh Thẩm Mộng Hàm cũng để ý tới Sở Cường.

Đám nam thanh niên lần lượt lộ ra vẻ mặt đố kỵ.

Thẩm Mộng Hàm chợt trở nên lẻ loi trong chính tiệc sinh nhật của mình.

Sở Cường nhìn dáng vẻ đơn thuần mảnh mai của Thẩm Mộng Hàm, không giấu được vẻ thèm thuồng trong ánh mắt.

“Mộng Hàm, hôm nay là sinh nhật cậu, mình không có gì để tặng cho cậu, sợi dây chuyền ngọc trai này đại diện cho thành ý của mình, mình có thể mạnh dạn nói rằng trong trường chúng ta, ngoại trừ mình thì không có ai xứng với cậu!”

“Tốt nghiệp xong thì cậu cũng sắp sửa đến tuổi kết hôn rồi, mình có thể sắp xếp cho bố mẹ cậu công việc tốt hơn, để cậu làm một bà chủ nhỏ, những ngày tháng như vậy không phải rất tốt sao?”

Nói xong hắn đưa dây chuyền ra trước mặt Thẩm Mộng Hàm.

“Cần lấy đi, đừng lãng phí, sợi dây chuyền này hơn mười nghìn tệ đấy, bên ngoài không mua nổi đâu”.

Thẩm Mộng Hàm bấu môi, ánh mắt nhìn đi nơi khác, miệng lẩm bẩm:

“Anh trai thối tha, anh trai thối tha...”

Sở Cường nhìn thấy Thẩm Mộng Hàm sưng sò thì lên tiếng nhắc nhở:

“Này? Tiểu Hàm, cần lấy dây chuyền đi!”

Đúng vào lúc này, cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra, một nhân viên phục vụ bước vào.

“Xin hỏi hôm nay cô gái nào tổ chức sinh nhật ở đây?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 84: Cậu Không Đủ May Mắn Đâu

Tất cả mọi người trong phòng bao đầu sững sờ.

Thẩm Mộng Hàm ngơ ngác, hoang mang ngẩng đầu lên.

“Là sinh nhật tôi, sao vậy?”

Vẻ mặt lạnh lùng kiêu căng ban đầu của nhân viên phục vụ chợt thay đổi thành vô cùng nhiệt tình.

“Ôi trời! Hóa ra là sinh nhật cô, có thể tổ chức sinh nhật cho cô tại Dạ Yến chính là vinh hạnh của chúng tôi, hôm nay quán chúng tôi có ưu đãi lớn, vừa hay cô là vị khách thứ mười nghìn lẻ một đến đây...”

“Vì vậy, tất cả chi phí của cô hôm nay, toàn bộ được miễn phí! Hơn nữa Dạ Yến trân trọng tặng cô thẻ hội viên VIP một năm, chỉ cần cô đến đây, trong vòng một năm đầu sẽ được giảm giá 90%”.

90%!

Tất cả mọi người nghe vậy đầu kinh ngạc hô hào.

Một trăm tệ chỉ phải trả mười tệ?

Còn có kiểu giảm giá như vậy ư?

Sự khác biệt giữa việc này và không cần tiền là gì?

Quán bar là nhà anh mở à?

Sở Cường cau mày, giọng điệu kiêu căng nói với người phục vụ.

“Này, anh nhầm rồi, nhà tôi cũng có chút cổ phần ở Dạ Yến, theo như tôi biết, sếp Hồ chưa từng phát hành thẻ giảm giá quá 20%”.

Nhân viên phục vụ bĩu môi, hoàn toàn không để tâm tới hắn, đồng dục nói một câu

“Anh này, hiển nhiên là vì anh vẫn chưa đủ may mắn”.

Phụt.

Thẩm Mộng Hàm không nhin nổi che miệng cười khẽ.

Anh trai thối tha, đây chắc chắn là mảnh khốe nhỏ của anh ấy.

“Còn nữa...”, nhân viên phục vụ cố ý tạo nút thắt.

Hiển nhiên, sự tò mò của tất cả nam nữ có mặt ở đây đều được khơi dậy.

Nhân viên phục vụ làm nóng bầu không khí lên, sau đó mỉm cười thần bí, từ tốn nói.

“Hôm nay cô gái này, với tư cách là khách hàng nữ may mắn nhất trong năm của chúng tôi, sẽ nhận được một phần quà sinh nhật độc quyền từ quán bar Dạ Yến”.

Nói xong, nhân viên phục vụ lấy ra một chiếc hộp rồi mở toang trước mặt tất cả mọi người.

Mở hộp ra, bên trong là bộ trang phục xinh đẹp, phản chiếu ánh sáng lung linh, lộng lẫy nổi bật cả phòng bao.

Trong hộp có hơn mười mấy món trang sức, vàng bạc bạch kim, ngọc trai phỉ thúy, kim cương mã não, thứ gì cũng có!

Những thanh niên có mặt ở đây, đâu đã từng trải qua chuyện này chứ!

Nhất là các cô gái, sức kháng cự với trang sức đá quý vốn rất yếu, lần này tất cả mọi ảo tưởng của họ lại được đặt ngay trước mắt.

Về mặt mỗi người đều hận không thể cướp luôn chiếc hộp kia ôm vào lòng.

Cô gái tên Hân Hân, nhìn đắm đuối với ánh mắt si mê, lăm bằm một mình.

“Cái này mà gọi là quà sinh nhật á? Đây là chuyển cả cửa hàng trang sức qua mới đúng!”

Cô gái tên Na Na, giờ phút này trên mặt tràn đầy vẻ ghen tỵ, ánh mắt nhìn Thẩm Mộng Hàm đều biến thành quả chanh, chua đến mức không chịu nổi.

Nhân viên phục vụ cố ý tạm dừng vài giây, vẫy tay ra hiệu mọi người đừng hiểu nhầm.

“Các vị, hộp trang sức này, không phải tất cả đều là quà tặng, theo như quy tắc của Dạ Yến chúng tôi, ai có đủ may mắn mới có thể nhận được món đồ có giá trị”.

Một nam thanh niên nhìn có vẻ rất chân chất, nịnh nọt vô cùng, không nhẫn nại được hỏi lại.

“Vậy xin hỏi, thế nào mới coi là đủ may mắn?”

Phục vụ mỉm cười, mở miệng giải thích

“Chúng tôi gắn thẻ ngẫu nhiên lên các món trang sức với họ của hơn một trăm gia đình, nếu người sinh nhật hôm nay tình cờ có món trang sức trùng với họ của mình, thì món trang sức ấy sẽ thuộc về người đó”.

Mọi người nghe xong, ánh mắt tỏa sáng!

Quán bar Dạ Yến còn có tiết mục đặc sắc như vậy nữa à?

Nhân viên phục vụ bắt đầu, chọn ra từ trong hộp một chiếc vòng tay vàng ròng có vẻ rất có giá trị.

“Để tôi xem thử, cái này là vòng tay vàng ròng 24k, nặng ba trăm gram, nhãn gắn tên là...”

Tất cả mọi người đều rất căng thẳng, thậm chí bầu không khí cũng bao trùm sự nôn nóng, Thẩm Mộng Hàm cảm thấy hết sức hứng thú, muốn xem thử kết quả ra sao.

Nhân viên phục vụ cẩn thận quan sát thẻ đánh dấu.

“Nhãn gắn trên chiếc vòng tay này thuộc về người nhà họ Chu!”

Haizz!

Mọi người đều thở dài!

Cô gái tên Hân Hân đột nhiên mím môi.

“Thật đáng tiếc! Tôi họ Chu, nhưng tiếc là hôm nay không phải sinh nhật tôi!”

Nhân viên phục vụ cúi vẫy mọi người.

“Không sao, vẫn còn tiếp, để tôi xem”.

Nói xong nhân viên đó lại lấy từ hộp ra một chiếc trâm cài tóc ngọc bích độ tinh khiết rất cao, phong cách cổ xưa, rất có giá trị.

“Cây trâm ngọc bích Miến Điện này có giá thị trường là hai mươi nghìn tệ, nhãn gắn của nó là...”

Trong phòng bao có một nam thanh niên mặt đầy mụn hét lên đầy phẫn khích.

“Ôi vãi! Hai mươi nghìn tệ, hai mươi nghìn tệ á! Đến quán bar ăn cơm còn gặp được chuyện tốt vậy sao, là họ Thẩm! Họ Thẩm!”

Trong lòng Thẩm Mộng Hàm cũng không khỏi háo hức, cô đại khái đã đoán ra, mấy thứ này đều là tiết mục góp vui anh trai dày công chuẩn bị

cho mình, nhưng cũng thực sự rất tò mò, mình sẽ nhận được món quà gì.

Nhân viên phục vụ liếc nhìn, trong mắt có điếu tiếc nuối.

“Tiếc là, món trang sức này thuộc về người mang họ Sở”.

Vãi chương!

Nam thanh niên tính tình tệ nhất ở đây không nhận được đập bàn một cái.

Sắc mặt Sở Cường xanh mét, luôn cảm thấy hình như mình vừa vụt mất một món hời lớn...

Nhân viên phục vụ rất kiên trì, lấy món trang sức thứ ba a.

Thời điểm này, sau khi trải qua hai lần đầu tiên bị đả kích tinh thần.

Các thanh niên có mặt đầu không còn quá kỳ vọng đối với việc “trúng số độc đắc” nữa.

“Có lẽ, chỉ có mấy họ hiếm thấy mới có khả năng nhận được giải thưởng giá trị cao hơn”.

“Đúng đúng, chắc chắn là thế”.

“Mấy họ thông thường, như Trương, Lưu, Vương gì đó, đoán chừng cũng chỉ là vòng bạc”.

“Phải đó, phải đó, không nên hy vọng quá nhiều”.

Nữ sinh tên Na Na liếc nhìn với ánh mắt đố kỵ, ngoài miệng chế giễu.

“Tôi thấy, người mang họ Thẩm khá nhiều, chắc chắn sẽ không có giải thưởng lớn, nhiều nhất là một chiếc vòng tay thạch anh, thậm chí là một chiếc trâm cài bằng pha lê là cùng”.

Nói xong, Na Na chỉnh lại chiếc trâm cài bằng bạch kim sang chảnh trên ngực mình, đây là món quà sinh nhật cô ta được gia đình tặng khiến rất nhiều bạn nữ trong lớp ghen tỵ.

Nhân viên phục vụ nhìn kỹ món trang sức thứ ba, trong mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

“Các vị, món trang sức thứ ba là một đôi! Cặp nhẫn kim cương tự nhiên ba carat! Kim cương tự nhiên có giấy kiểm định, giá trị là năm trăm nghìn tệ!”

Vừa nghe giá, tất cả mọi người suýt rớt tròng mắt.

Năm trăm nghìn tệ!

Kim cương!

Hồ hấp của tất cả đều trở nên không ổn định.

Đây chính là loại đá quý nổi tiếng trên toàn thế giới, là món đồ có lực sát thương lớn nhất với các cô gái!

Hơn nữa còn nặng tới ba carat.

Kim cương như vậy thường được đặt làm báu vật trưng bày ở cửa hàng trang sức kim cương!

Trong mắt Thẩm Mộng Hàm hiện lên tia sáng khác lạ, khuôn mặt xinh đẹp chợt đỏ bừng.

“Nhẫn... kim cương?”

Ý nghĩa của nhẫn kim cương đối với con gái thực sự rất quan trọng.

Cô gái tên Hân Hân suýt hét lên, liều mạng lắc cánh tay Thẩm Mộng Hàm.

“Mộng Hàm ơi! Mộng Hàm à! Nhẫn kim cương đó! Nếu có được thứ này, chẳng phải khi kết hôn cậu sẽ là cô dâu hạnh phúc nhất An Thành sao!”

Không biết vì sao, tim Thẩm Mộng Hàm đập càng lúc càng nhanh.

Anh trai xấu xa muốn tặng nhẫn cho mình sao?

Đúng lúc này, Na Na nghiêng răng nghiêng lợi, lớn tiếng nói: “Mấy người đừng nằm mơ nữa! Món đồ quý giá như vậy, sao có thể trao cho khách hàng bình thường được? Tỉnh táo lại đi! Đừng như đứa ngốc thế!”

Mọi người nghe xong như bị dội một gáo nước lạnh, đột nhiên phản ứng lại.

Xác suất quá thấp!

Ngay cả Hân Hân ban nãy đang điên cuồng cũng mất hết nhiệt tình.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ kiểm tra nhẫn tên, bình tĩnh thông báo.

“Cặp nhẫn kim cương quý giá này, thuộc về khách hàng may mắn họ Thẩm, xin hỏi, cô gái, cô họ Thẩm đúng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 85: Thiếu

Update sau

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 86: Rắc Rối Từ Trên Trời Rơi Xuống

Tại An Thành, Trần Thái Nhật đã mất nhiều thời gian để tập hợp gia chủ của các gia tộc và tinh hoa kinh doanh của các doanh nghiệp lớn ở địa phương, có mặt ở phòng họp của khách sạn Hâm Huy.

Với tư cách là người kiểm soát thực sự của thế lực An Thành, Trần Thái Nhật bắt buộc phải nắm được toàn bộ cục diện, định hướng phát triển cho mọi người, đồng thời lắng nghe các báo cáo của họ.

Anh ngồi trên ghế chủ tọa của phòng họp, Tề Vũ đứng sau lưng, làm vệ sĩ riêng.

Về mặt của gia chủ nhà họ Vi cung kính, đứng ở đối diện báo cáo tình hình cụ thể về việc mở rộng đầu tư nước ngoài của An Thành trong giai đoạn này.

"Cậu Trần, nói tóm lại, nền tảng của An Thành và hoạt động kinh doanh đối ngoại trên toàn tỉnh Trung Châu chỉ đứng sau nhà họ Dương ở tỉnh. Với sự hợp tác của nhà họ Dương, việc kinh doanh, cũng như là danh tiếng của chúng ta ở thành phố Minh Dương cũng bắt đầu có tiến triển, chỉ là..."

Trần Thái Nhật nhướng mày: "Có chuyện gì?"

"Chỉ là nhà họ Lâu ở tỉnh Đông Bình dường như đang cậy rằng mình có thế lực khổng lồ, đối đầu trực diện với tất cả các hiệp hội doanh nghiệp của Trung Châu. Những người đầu tiên phải chịu hậu quả của việc đối đầu này là nhà họ Dương và người dân An Thành chúng ta".

Trần Thái Nhật vuốt cằm.

Lâu Định - gia chủ nhà họ Lâu ở tỉnh Đông Bình, không phải là một kẻ dễ bỏ cuộc, ông ta có cá tính hết sức mạnh mẽ mà thủ đoạn làm việc cũng độc đoán không kém.

Lần trước, hiệp hội doanh nghiệp ba tỉnh đã liên minh, có ý đồ khống chế các thế lực ở Trung Châu, nhưng đã sụp đổ dưới sự can thiệp của Trần Thái Nhật.

Tuy nhiên, dựa vào thực lực mạnh mẽ của tỉnh Đông Bình, nhà họ Lâu vẫn tuyên bố rằng họ sẽ không dễ dàng buông tha miếng thịt Trung Châu béo bở này, mà ngược lại sẽ lấy đá chọi đá, quang minh chính đại dùng thế lực để đối đầu.

Trần Thái Nhật không có lý do gì để dùng thủ đoạn đặc biệt, can thiệp trực tiếp vào âm mưu này.

Suy nghĩ một hồi, Trần Thái Nhật chậm rãi nói.

"Gần đây tôi cũng có một vài việc cần đến tỉnh Đông Bình. Tới lúc đó, tôi sẽ đích thân thám thính thực hư. Lúc nào cũng phòng thủ không phải là phong cách của tôi".

Tinh thần của Vi Giác Nghiệp lập tức phấn chấn hẳn, ông ta vội vàng hỏi: "Ý cậu là?"

Trần Thái Nhật nở một nụ cười tự tin.

"Tỉnh Đông Bình dám đến Trung Châu tìm cơ hội bành trướng. Chúng ta cũng có thể đến thành phố Đông Hải xem có chen chân được vào không. Ở một thị trường lớn như vậy, nhà họ Lâu đâu thể lúc nào cũng gây khó dễ cho chúng ta được".

Có đi mà không có lại là vô lễ!

Nhà họ Lâu đúng là rất hùng mạnh, xem ra bây giờ bọn họ đang ở thế tấn công.

Tuy nhiên, An Thành lại có Trần Thái Nhật, dù có thế lực nào tấn công đi chăng nữa, anh cũng sẽ quyết định mở rộng thị trường.

Nếu đã cố ý đối đầu nhau, người ta đánh mà mình không trả là ngu.

Trần Thái Nhật lại chuẩn bị ra ngoài để làm việc.

Vừa hay, anh đã đồng ý với Vân Vũ Phi sẽ đưa cô đến Disneyland ở thành phố Đông Hải.

Vừa hay anh có thể nhân cơ hội này xoay chuyển tình thế.

Nghĩ đến đây, Trần Thái Nhật căn dặn Vi Giác Nghiệp.

"Trên thương trường làm ăn, ông không cần phải nhân nhượng. Nếu cần, ông có thể đến trụ sở chính của công ty đầu tư Thẩm Ký để được hỗ trợ. Ở đó có nhiều tài năng kinh doanh chuyên nghiệp nhất".

"Ngoài ra, nếu bên nhà họ Dương có tin tức về việc Dương Hưng về nước, bất kể là đêm muộn, bất kể là lúc nào, cũng phải báo cho tôi ngay lập tức".

Dứt lời, anh quay sang Tề Vũ nói: "Ngày một chúng ta sẽ đến thành phố Đông Hải. Cô báo với gia chủ nhà họ Lôu một tiếng, dù sao thì đó cũng là địa bàn của ông ta. Cho dù chúng ta đi kiểm tra cũng phải thông báo với họ".

Tề Vũ chớp đôi mắt to long lanh, hỏi.

"Ông chủ, lần này đi Đông Hải, có phải dẫn người đến đó không?"

Trần Thái Nhật suy nghĩ một hồi.

Anh đã hứa với Vân Vũ Phi rằng sẽ đi chơi riêng, cũng không thể dẫn theo nhiều "kỳ đà cản mũi" được.

"Không cần đâu, cô đi theo làm thư ký là được. Lần này tôi đi không lâu, không cần người chăm sóc thường ngày".

Khi nghe nói rằng anh sẽ dẫn mình đến thành phố Đông Hải, Tề Vũ lập tức cười rạng rỡ, gật đầu lia lịa.

Những người khác lần lượt báo cáo công việc của họ đã hoàn thành.

Sau khi mọi người rời khỏi phòng họp, Trần Thái Nhật ngồi một mình trong phòng họp, bấm điện thoại gọi Vân Vũ Phi.

Sau chưa đầy ba hồi chuông, đầu dây bên kia đã nhấc máy.

"A lô... Anh Thái Nhật".

"Ồ? Sao nghe giọng cô có vẻ uể oải thế?"

"Thế mà anh cũng nghe ra được á? Thực ra tôi khá ổn, chỉ là đang gặp một chút rắc rối từ trên trời rơi xuống".

Trần Thái Nhật cau mày: "Có chuyện gì? Cô nói đi".

Bên kia ngừng lại trong giây lát.

"Có một người nổi tiếng ở toàn Hoa Hạ sắp đến chỗ tôi để kiện tôi, nói rằng tôi đã xâm phạm quyền bảo vệ danh dự của cô ta, mạo danh cô ta để lăng xê tên tuổi tôi".

Hả?

Trần Thái Nhật bối rối: "Ai cơ?"

"Anh biết Ninh Yên Nhiên không?"

"Tôi không biết..."

"Bình thường anh cũng đọc tin tức mà, cũng phải biết người đẹp số một Hoa Hạ chứ?"

"Người đẹp số một An Thành đang gọi điện thoại với tôi đây này, để ý cô ta làm gì, có ăn được không?"

"Xì".

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khanh khách.

"Anh đừng trêu tôi nữa, anh gọi cho tôi có chuyện gì vậy?"

"Lúc trước tôi với cô đã hẹn nhau rồi còn gì, ngày kia cùng đến thành phố Đông Hải nhé, có vấn đề gì không?"

"Trùng hợp vậy sao? Ngày kia Ninh Yên Nhiên hẹn gặp tôi ở An Thành. Thư của luật sư đã được gửi đi, tôi vừa đồng ý sẽ ba mặt một lời với cô ta".

Trần Thái Nhật không khỏi cau mày.

Cái gì mà người đẹp số một Hoa Hạ, tự dưng xa xôi ngàn dặm đến trì hoãn cuộc hẹn của người ta, tâm địa người phụ nữ này chắc chắn hẹp hòi đến mức đáng sợ!

Còn dám nói Vân Vũ Phi lăng xê bản thân, mạo danh cô ta.

Đúng là kỳ lạ thật đấy!

Ở Hoa Hạ này, chắc chắn không một ai có thể bì được với nhan sắc của Vân Vũ Phi. Nếu Trần Thái Nhật mà rảnh rỗi, cho người đào tạo Vân Vũ Phi, chắc chắn một siêu sao thế hệ mới sẽ sớm xuất hiện.

Cần gì phải mạo danh người khác để lăng xê bản thân?

Loại người này cứ phải ra uy trước mặt cô ta mới được, bằng không hẳn là cô ta sẽ cho rằng người ở thành phố nhỏ rất dễ bắt nạt.

Trần Thái Nhật hình dung một lượt Ninh Yên Nhiên, trong đầu nhanh chóng bị lấp đầy bởi hình ảnh một cô gái trẻ kiêu ngạo với vẻ mặt nham hiểm.

Suy nghĩ một hồi, Trần Thái Nhật chậm rãi nói.

"Không sao đâu. Lần này tôi đặc biệt muốn đi với cô, xử lý xong chuyện cũng không muộn. Nhưng tự dưng người phụ nữ Ninh Yên Nhiên này lại tới gây sự, chúng ta không cần phải sợ, cô ấy ngay không sợ chết đứng".

"Đúng, nhưng mà phiền phức thật đấy, bức mình quá đi, lần này bị người ta vu oan cho một vô nhờ đời".

Lời than phiền của Vân Vũ Phi qua điện thoại khiến Trần Thái Nhật càng thêm tức giận.

"Không sao, cô nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai tôi đi thăm Sở Sở, sau đó chúng ta gặp mặt nói chuyện nhé".

"Ừ, mai gặp nhé".

Trần Thái Nhật cúp điện thoại, gọi lại cho Vi Giác Nghiệp.

"Cậu Trần, cậu tìm tôi có việc gì vậy?"

"Ừ, ngày kia có thể có một người tên là Ninh Yên Nhiên lái xe vào An Thành, người này định tới quấy rầy bạn của tôi".

"Ông cho người dọa cô ta một chút, không cần uy hiếp hay khủng bố cô ta, nhưng phải để cô ta biết được, người ở thành phố nhỏ không dễ bắt nạt đâu. Tốt nhất là để cô ta biết khó mà lui, ngoan ngoãn bỏ về".

"Được, tôi hiểu rồi, tôi chắc chắn sẽ giải quyết gọn lành chuyện này".

Sau khi cúp máy, Trần Thái Nhật chìm vào dòng suy nghĩ, đột nhiên có chút tò mò không biết Ninh Yên Nhiên, người được mệnh danh là người đẹp số một Hoa Hạ trông như thế nào.

Vừa mở máy lên, còn chưa kịp tìm kiếm.

Tên Vũ đã vội vàng chạy tới.

"Ông chủ, anh về nhà xem sao đi, chị Tiêu Mai xảy ra chuyện rồi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 87: Anh Có Tin Tôi Cần Anh Không Hả

Sắc mặt Trần Thái Nhật trở nên nghiêm túc, vội vã trở về nhà họ Thẩm cùng Tề Vũ.

Vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Thẩm Mộng Hàm ngồi khóc trong sảnh.

“Mộng Hàm, sao thế?”

Nghe thấy giọng nói đó, Thẩm Mộng Hàm ngược đôi mắt đầm lệ lên, vẻ mặt uất ức như thể đã phải chịu nỗi sợ hãi khủng khiếp.

“Anh! Em... Em không cố ý, em chỉ đùa với chị Tiêu Mai mà thôi, lúc chị ấy đang rửa bát em bất ngờ ôm chị ấy từ phía sau, không ngờ, chị ấy lại...”

Trần Thái Nhật nhíu mày.

Bình thường Thẩm Mộng Hàm rất ngoan, không thể làm động tác gì gây tổn thương đến Tiêu Mai được.

Chắc chắn là đã có chuyện gì đó bất ngờ xảy ra.

Sau khi an ủi Thẩm Mộng Hàm vài câu, Trần Thái Nhật nhanh chóng đến phòng ngủ của Tiêu Mai ở phía Tây biệt thự nhà họ Thẩm.

Mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh, Phùng Linh Nguyệt và cả Genko đều ở đó, ai cũng lo lắng, chân tay luống cuống.

Tiêu Ngọc nằm nửa người trên giường, khoe miệng rỉ máu, nước da vốn đã trắng càng thêm tái nhợt.

Nhìn thấy Trần Thái Nhật bước vào, Tiêu Mai chật vật ngồi dậy.

“Mọi người ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói với anh Trần”.

Vẻ mặt của mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh vô cùng lo lắng, như thể vừa mới khóc xong.

“Nhưng, sức khỏe của cháu?”

“Tạm thời không sao rồi ạ”.

Mọi người nhìn nhau sau đó rời khỏi phòng.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường của Tiêu Mai, nhìn cô gái xinh đẹp có vận mệnh trở trời trước mặt.

Bị người nhà nửa bán nửa tặng cho nhà họ Phó, sống mấy năm trong cảnh tù đầy, không dễ dàng gì mới có thể đi theo Trần Thái Nhật, nhưng đột nhiên sức khỏe lại có vấn đề.

Tiêu Mai nở nụ cười dịu dàng nhìn người đàn ông trước mặt.

“Anh Trần, tôi...”

“Cô Mai, đừng lừa tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngữ điệu của Trần Thái Nhật mang theo sự nghi ngờ.

Tiêu Mai nhìn dáng vẻ độc đoán của người đàn ông trước mắt, mặt liền ửng hồng.

“Chuyện này không hề liên quan đến Mộng Hàm, từ nhỏ tôi đã mắc bệnh nan y, năm tôi hai mươi tuổi bác sĩ đã chuẩn đoán rằng tôi chỉ còn sống chưa tới mười năm, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi”.

Sắc mặt Trần Thái Nhật thay đổi, anh nắm lấy cổ tay mềm mại của Tiêu Mai rồi bắt mạch.

Sau khi kiểm tra, Trần Thái Nhật cau mày.

Tiêu Mai an ủi nói: “Đây là bệnh bẩm sinh, không có thuốc chữa, cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi, anh Trần, tôi có chuyện muốn cầu xin anh...”

“Cô nói đi”.

“Sau khi tôi chết, xin hãy gửi tro cốt của tôi đến nhà họ Tiêu ở đường Lâm An, Yến Kinh và đưa nó cho em trai tôi là Tiêu Kinh, nó là người thân duy nhất còn lại trên đời này của tôi”.

Trần Thái Nhật lắc đầu: “Cô sẽ không chết đâu, yên tâm đi, tôi sẽ đưa cô đi tìm em trai”.

Tiêu Mai nở nụ cười gượng gạo.

“Anh Trần, anh không cần an ủi tôi đâu. Tôi xin lỗi vì đã luôn giấu anh, thực ra tôi là con gái lớn của nhà họ Tiêu, một trong bốn gia tộc lớn ở thủ đô, bố tôi chính là Tiêu Nam Thiên, người đứng đầu nhà họ Tiêu”.

“Bởi vì tôi bị bệnh nan y, không sống được lâu, không thể sinh con nên không có tư cách liên hôn chính trị, nên bị người bố ruột máu lạnh đưa đến nhà họ Phó, mượn cơ hội biến Phó Vân Đào thành con rỗi của nhà họ Tiêu”.

“Phó Vân Đào căn bản là không dám động vào tôi, suốt ngày rượu chè ong bướm ở bên ngoài, yên tâm tận hưởng mọi thứ bố tôi cho, tỉnh Nam Hồ thực sự đã trở thành tài sản riêng của nhà họ Tiêu”.

“Em trai tôi là Tiêu Kinh vì chuyện này mà đã gây chuyện với bố tôi, không biết bây giờ nó thế nào rồi, chỉ hy vọng rằng nó sẽ không quá đau buồn khi nghe tin tôi qua đời”.

Nói xong, trên mặt Tiêu Mai nước mắt giàn giụa, vẻ dịu dàng như ngọc, khóc nức nở không thôi thật khiến người ta thương xót.

Trong lòng Trần Thái Nhật dâng lên cảm giác muốn bảo vệ, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay Tiêu Mai.

“Cô vẫn còn rất nhiều thời gian tươi đẹp, đừng nói những đi đâu không may nữa, sau này, tôi sẽ không để cô phải chịu ấm ức nữa”.

Mắt Tiêu Mai sáng lên, nhìn Trần Thái Nhật với vẻ ngập tràn hạnh phúc.

“Từ khi đi theo anh, tôi luôn sống rất tốt, mọi người trong nhà họ Thẩm đều coi tôi như người nhà, tôi thật sự hy vọng có thể đi theo anh cả đời”.

Nói xong, Tiêu Mai lại tuyệt vọng, chậm rãi dựa vào ngực Trần Thái Nhật.

“Tại sao hạnh phúc lại luôn ngắn ngủi vậy chứ? Đột nhiên tôi thấy hơi sợ hãi, anh có thể ôm tôi một lát được không?”

Trần Thái Nhật không nói gì, sợ sẽ phá hỏng thời khắc ấm áp này, anh nhẹ nhàng ôm Tiêu Mai vào lòng.

Dịu dàng mềm mại, thoang thoảng hương thơm, thật khiến lòng người say đắm.

Lúc này, Tiêu Mai ngẩng đầu lên nhìn Trần Thái Nhật, khóe mắt vẫn chưa khô, ngũ quan xinh đẹp khiến người ta mềm lòng thương xót.

“Anh Trần, thật ra tôi còn một chuyện giấu anh. Lúc tôi còn ở tỉnh Nam Hồ, vì không muốn tôi chịu uất ức nên em trai tôi đã giấu bố chuyển phần lớn tài sản nhà họ Phó sang tên tôi”.

“Bây giờ, tôi sắp rời khỏi thế giới này rồi, giữ lại những thứ này cũng vô dụng, tôi muốn chuyển sang cho anh”.

Trần Thái Nhật nhìn người phụ nữ luôn suy nghĩ cho anh, trong lòng cảm kích, không nói nên lời.

Tiêu Mai nói một cách chậm rãi như thể bản thân có thể ngừng thở bất cứ lúc nào.

“Tôi biết anh muốn khiến An Thành trở thành thành phố nổi tiếng trong nước, có những thứ này thì phần lớn tỉnh Nam Hồ sẽ thuộc về anh,

coi như tôi có thể làm đi đâu gì đó cho anh, hy vọng anh có thể nhớ đến tôi là được”.

Trong lòng Trần Thái Nhật vô cùng cảm động, không nhận được nữa, hơi cúi đầu xuống, lúc ánh mắt Tiêu Mai trở nên mơ hồ, anh tiến lại gần đặt đôi môi đỏ hồng trên mặt cô ta.

“Ư ư...”

Hai người quấn quýt bên nhau, Tiêu Mai cũng thay đổi cách kiềm chế trước đây, dùng hai tay ôm lấy Trần Thái Nhật, càng ngày càng chặt như thể sợ Trần Thái Nhật sẽ đột nhiên biến mất.

Trần Thái Nhật nhìn vào ánh mắt chưa thỏa mãn của Tiêu Mai, từ từ kéo giãn khoảng cách, ánh mắt mang theo vẻ nghiêm túc.

“Tôi chỉ có một yêu cầu, sau này có chuyện xảy ra cũng đừng giấu tôi có được không?”

Tiêu Mai chớp mắt, sau đó gật đầu lia lịa.

Trần Thái Nhật lấy từ trong túi ra một chiếc hộp, đổ ra một viên thuốc đông y.

“Uống nó đi”.

“Đây là?”

“Vừa là độc dược, vừa là thuốc bổ, theo lời Bắc Minh chính miệng nói thì sau khi uống nó vào, trong vòng một năm, cho dù đích thân Diêm Vương tới cũng không thể bắt cô đi”.

Không cần biết Bắc Minh là ai, một tia sáng chợt lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp của Tiêu Mai.

Thuốc!

Hơn nữa còn là loại thuốc có thể có hiệu quả!

Trên đời này, Trần Thái Nhật chính là người Tiêu Mai tin tưởng nhất.

Tay của Tiêu Mai khẽ run rẩy, cần lấy viên thuốc, nhẹ nhàng nuốt vào.

Một lúc sau, đột nhiên cô ta thấy đau đớn.

Trần Thái Nhật lập tức siết chặt hai tay của cô ta, truyền chân khí vào.

Mọi thứ như chậm lại, mười phút sau.

Sắc mặt của Tiêu Mai dần hồng hào trở lại, khôi phục lại dáng vẻ xinh đẹp.

Trần Thái Nhật bắt mạch cho người đang nằm trong lòng, kiểm tra một chút, khoe miệng nở nụ cười.

“Tiêu Mai, e là cô vẫn phải đi theo tôi sống những ngày tháng không mấy yên ổn rồi”.

Tiêu Mai là người phụ nữ thông minh, cô ta cũng cảm nhận được những thay đổi đáng kinh ngạc trong cơ thể mình, bàn tay mảnh mai của cô ta nắm chặt lấy cánh tay Trần Thái Nhật.

“Anh Trần, tôi thật sự tạm thời không sao rồi à?”

“Đúng vậy, nếu không tôi sẽ đến phía Bắc đập nát biển hiệu của cửa hàng đó, chủ cửa hàng được mệnh danh là thần y Hoa Hạ đấy”.

Tiêu Mai mừng đến phát khóc, một lúc sau đột nhiên lại lo lắng.

“Nhưng lúc này anh nói chỉ có thể kéo dài thêm một năm... Thôi vậy, sống chết có số, như thế này tôi đã mãn nguyện rồi”.

Trần Thái Nhật cười lớn, mở hộp thuốc ra cho Tiêu Mai xem.

“Trong này còn hơn bảy mươi viên, đây là toàn bộ gia sản của tên kia, cô cố mà đi theo tôi thêm bảy mươi năm nữa là được rồi”.

Trong nháy mắt, mặt Tiêu Mai đỏ bừng lên, cắn môi, ánh mắt hiện lên vẻ xấu hổ.

“Anh Tr ần, anh còn trêu tôi! Có tin tôi cắn anh không hả?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 88: Cuộc Rượt Đuôi Trong Đêm Mưa

Tiêu Mai tỉnh táo trở lại, lúc bước ra phòng khách, việc đầu tiên cô ta làm là chạy ra đại sảnh, ôm lấy Thẩm Mộng Hàm cũng đang khóc.

Thẩm Mộng Hàm thực sự sợ hãi, coi việc Tiêu Mai bị bệnh nặng là do mình vô tâm, không ngừng khóc lóc tự trách.

Vừa thấy Tiêu Mai đã khỏe mạnh trở lại, Thẩm Mộng Hàm lau nước mắt, tỏ vẻ kích động.

Tiêu Mai nhẹ giọng an ủi cô ấy, chẳng khác gì một chị gái thực sự.

Nhìn thấy Trần Thái Nhật vẻ mặt bình tĩnh xuất hiện, mọi người đều biết chắc chắn Tiêu Mai khỏe lại được là nhờ anh.

Trong mắt tất cả mọi người nhà họ Thẩm, khả năng của Trần Thái Nhật gần như đã ngang với thần tiên.

Chỉ cần anh ra tay, thì xảy ra kỳ tích cũng không có gì bất ngờ.

Cuối cùng cũng coi như vượt qua được nguy hiểm.

Nhưng mọi người có mặt lại phát hiện, hình như không khí giữa Tiêu Mai và Trần Thái Nhật đã có sự thay đổi rất kỳ lạ.

Hình như hai người lại càng ăn ý với nhau hơn.

Ánh mắt hai người nhìn nhau có vẻ không cần nói cũng có thể hiểu được ý của đối phương.

Tề Vũ khoanh tay trước ngực, đôi mắt xinh đẹp tỏ vẻ ngờ vực, huých Phùng Linh Nguyệt sắc mặt nghiêm túc đang đứng bên cạnh.

“Này Tiểu Nguyệt Nhi, cô có cảm thấy hình như giữa ông chủ và chị Tiêu Mai đã xảy ra chuyện gì đó không?”

Phùng Linh Nguyệt nghe thấy thế, sắc mặt lập tức thay đổi, khuôn mặt thanh tú nhìn về phía Tề Vũ với vẻ kinh hãi.

“Cô sao vậy?”, Tề Vũ sững sốt, nhìn Phùng Linh Nguyệt đang sắp khóc.

“Không thể nào, lần này ở trong đó có một lát thôi mà, tuyệt đối không thể nào”, Phùng Linh Nguyệt tủi thân bấu môi, đáng vẻ không thể chấp nhận được.

Tề Vũ nhú mày, nhún vai, cũng không rảnh quan tâm đến cô ấy.

...

Tám giờ tối.

Một đoàn xe tổng cộng ba chiếc đầu là Audi A8 trông rất khiêu tẫn, lần lượt chạy từ đường quốc lộ về phía An Thành.

Chiếc ở giữa có một cô gái ăn mặc thanh lịch đang ng ỡ.

Dung mạo nghiêng nước nghiêng thành.

Nhất là khí chất cổ đại, khiến người ta nhìn là khó quên.

Cô ta để kiểu tóc đơn giản, ng ỡ ở ghế sau, giữa đôi lông mày mang theo sự giận dữ.

Cô quản lý đang ng ỡ ở ghế lái phụ phía trước quay đầu lại an ủi.

"Yên Nhiên, em đừng lo, tình huống xấu nhất cũng chỉ là đối phương tổng tài ền, con ả kia cũng không có lý, chị đã mời luật sư giỏi nhất r ỡ, cho dù có kiện thì chúng ta cũng thắng chắc".

Ninh Yên Nhiên không hề có cảm giác được an ủi, vẫn tỏ ra tức tối.

"Em không sợ bên đó làm gì cả, em chỉ cảm thấy thái độ của cô ta rất đáng ghét, ra cái vẻ không biết cái gì, cứ như em mới là người gây sự vô lý

vậy".

Người quản lý vội vàng nói: "Thế là cô ta sai rồi, Ninh Yên Nhiên em là người nổi tiếng trong giới nghệ sĩ Hoa Hạ, em đừng chấp loại người đó, chúng ta..."

Cô quản lý còn chưa nói xong, sắc mặt đã lóe lên vẻ khác thường, quay đầu nói với tài xế.

"Này anh, có phải đằng sau đoàn xe có mấy chiếc xe đang đuổi theo chúng ta với tốc độ cao không?"

"Hử?"

Tài xế nhìn qua gương chiếu hậu, sắc mặt bỗng dưng trở nên rất khó coi.

"Hình như... đúng là thế".

Sắc mặt cô quản lý đột nhiên tái xanh.

"Dọc đường đi chúng ta đã im hơi lặng tiếng rồi mà, nhìn đối phương có vẻ cũng không giống cướp, chúng ta cũng không chọc vào ai..."

Dứt lời, cô ta đột nhiên hét to một tiếng, khiến Ninh Yên Nhiên ở hàng ghế sau giật nảy mình.

"Chết rồi! Chắc chắn là con ả kia cử người đến bắt cóc chúng ta!"

Vẻ mặt Ninh Yên Nhiên ngơ ngác, khẽ há miệng ra.

"Chị nói sao cơ?"

Cô quản lý cuống đến nổi túa mồ hôi.

"Trời ơi, chính là đồ giả mạo kia chủ động mời chúng ta đến cửa! Cô ta đã dám chủ động hẹn gặp, thì chắc chắn là người có máu mặt ở địa phương, lần này chúng ta như dẫm vào miệng hổ rồi".

"Có khi đối phương đã chuẩn bị từ trước, dụ em đến An Thành, sau đó uy hiếp, dọa dẫm, bắt cóc! Dù gì hiện giờ em cũng là người đẹp nổi tiếng nhất Hoa Hạ cơ mà!"

Ninh Yên Nhiên nghe quản lý nói mà sững sờ, khuôn mặt bình thản và xinh đẹp cũng tỏ vẻ sợ hãi, nhưng trong miệng vẫn không chắc chắn lắm.

"Không phải chứ... chúng ta đến đây lạng lẽ thế mà".

Về mặt cô quản lý không khác gì sắp lên pháp trường, chỉ còn thiếu đi ầu kêu gào ầm ĩ.

"Vấn đề nằm ở đây đây, chúng ta lạng lẽ đến An Thành, sao bọn họ lại biết được và theo đuôi chứ? Anh tài, anh nói với hai xe kia, chuyển sang đi đường khác, xem có phải là bọn họ nhắm vào chúng ta không".

Tài xế lái xe vội vàng lấy bộ đàm thông báo với hai xe trước sau.

Tài xế của ba xe cùng cảnh giác cao độ, vừa lái xe vừa căng thẳng nhìn gương chiếu hậu.

Bầu trời âm u, lác đác có hạt mưa nhỏ, trong bóng đêm lại càng có một luồng không khí khiến người ta vô cớ sợ hãi đang lan ra.

Tài xế đột ngột rời khỏi con đường đã định trước, rẽ sang một hướng khác.

Đúng lúc này, năm sáu chiếc xe ở phía sau cũng bất ngờ rẽ theo, hơn nữa tốc độ cũng đang tăng dần lên.

Lần này thì cả tài xế và Ninh Yên Nhiên đều không còn bình tĩnh được nữa.

Đối phương đúng là nhắm vào mình thật.

Đêm đen gió to giết người, con đường ngoài thành phố không một bóng người, trong lòng tất cả mọi người đang ng ẫ trong xe đang có suy nghĩ bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhất là cô quản lý kia, tâm lý yếu đuối đến mức khiến người ta muốn chửi thề, ngón tay bám chặt cửa kính, cắn chặt cổ áo mình, nước mắt sắp rơi xuống đến nơi.

Trong lòng Ninh Yên Nhiên cũng lo lắng, là người của công chúng, bị người hâm mộ đuổi theo phát hiện hành tung đã đủ rắc rối rồi.

Hướng hờ bây giờ còn có khả năng bị cướp truy đuổi thế này.

Đúng thời khắc quan trọng, đầu óc cô ta xoay chuyển rất nhanh, ra lệnh với vệ sĩ ở hai xe trước sau thông qua bộ đàm.

"Mau lên! Các anh hãy tìm đèn công an hoặc cục cảnh sát gần nhất ở An Thành ở đâu! Chúng ta nhanh chóng lái xe đến đó là an toàn rồi!"

Mọi người xông xáo tìm kiếm.

Rồi báo cáo trong bộ đàm: "Cô Ninh, các cơ quan an ninh gần đây đều khá gần trung tâm thành phố, sợ là chúng ta vẫn chưa đến nơi đã bị chặn đường rồi!"

"Thế thì tìm xem chỗ nào an toàn nhất An Thành này!"

Mọi người lại tiếp tục tìm kiếm.

"Cô Ninh, tìm ra rồi, theo thống kê và lời bàn tán trên mạng, thì nơi được công nhận là an toàn nhất An Thành nằm cạnh một công viên đang xây dựng dở!"

"Chỗ đó có một ngôi nhà lớn, nghe nói chỗ đó đến bọn cướp hung hãn nhất cũng không dám lại gần".

Ninh Yên Nhiên sáng mắt lên, như nhìn thấy tia hy vọng.

"Cách bao xa?"

"Cách hướng chúng ta đang đến không xa, sắp đến rồi ạ!"

"Tốt! Chúng ta mau lái tới đó xin giúp đỡ".

Tài xế nhận được lệnh, liền giẫm thật mạnh chân ga.

Ầm ầm!

Động cơ gầm rú, đoàn xe lập tức tăng tốc.

Mấy xe đuổi theo phía sau cũng tăng tốc, theo sát không rời.

Đoàn xe gấp gáp đi được mấy phút, cuối cùng cũng sắp đến gần công viên đang xây dựng dở, nhìn từ xa qua cửa kính xe, cũng thấy một tòa nhà với quy mô rất lớn.

Đúng lúc này, tài xế đột nhiên phát hiện, những xe phía sau đang dần giảm tốc độ, không còn đuổi theo nữa.

"Không đuổi theo nữa thật kìa!", cô quản lý mừng phát khóc.

Ninh Yên Nhiên cũng tỏ vẻ mừng rỡ: "Mau lái qua đó đi, chỗ đó an toàn".

Chẳng mấy chốc ba chiếc Audi đã lái tới cổng tòa nhà kia.

Ninh Yên Nhiên mở cửa ra, bật một chiếc ô che mưa, ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cổng chính.

Nhà họ Thâm.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 89: Hoàn Toàn Bị Chấn Động

Những người khác cũng bật ô r ồ xuống xe.

Vừa ngẩng đầu lên, mọi người đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy quy mô và khí thế của tòa nhà trước mặt.

Đèn lồng đỏ treo cao.

Cửa son ngói cao, cột chạm phù điêu, trước cổng là một đôi sư tử đá trù tà oai phong凛凛 liệt.

Nhìn từ bên ngoài, cả tòa nhà ít nhất phải rộng mấy nghìn mét vuông.

Riêng tường bao quanh đã kéo dài không nhìn thấy điểm dừng.

Chẳng khác gì một danh gia vọng tộc hùng bá một phương ở thời cổ đại, có thể tự nuôi lính riêng trong nhà.

Trời đang mưa, ngoài ánh sáng màu đỏ u ám của đèn lồng và đèn đường gần đó, xung quanh tối đen như mực.

Một trận gió lạnh thổi qua.

Ninh Yên Nhiên và cô quản lý đứng bên cạnh không khỏi run rẩy.

"Yên Nhiên... Sao chị cứ cảm thấy xung quanh sao sao ấy, có phải là yên tĩnh quá không?"

Sắc mặt Ninh Yên Nhiên cũng nghiêm trọng, gật đầu.

Mấy chiếc xe đuổi theo vừa r ồ đột nhiên rút lui.

Bây giờ ngôi nhà như xuyên không này lại thần bí khó dò như vậy.

Cứ có cảm giác như đã đến một nơi không tầm thường.

Trong gió vang lên âm thanh như tiếng huýt sáo.

Trong không khí tối tăm lạnh lẽo này, đến mấy tên vệ sĩ đi cùng cũng cảm thấy rờn rợn trong lòng.

Ninh Yên Nhiên lấy hết can đảm, bước lên trước, đứng dưới chân cột cao bằng hai người ở trước cổng.

Cô ta hít sâu mấy hơi, do dự rất lâu, rồi vẫn ngoắc tay vào chiếc vòng cửa ở miệng sư tử bằng đồng.

Cạch cạch cạch!

Ba tiếng gõ cửa vang lên rõ ràng trong đêm tối.

Trong lòng Ninh Yên Nhiên thấp thỏm, lần đầu cô ta đến An Thành, chẳng có lấy một người quen, nếu đắc tội với chủ nhân của ngôi nhà sang trọng này thì sợ là khó mà thoát thân.

Dù sao đây cũng là nơi mà đến "kẻ cướp" cũng không dám đến gần.

Đúng lúc Ninh Yên Nhiên đang lo lắng.

Cánh cửa màu đỏ đột nhiên mở ra một cái hốc, một đôi mắt bình thản như giếng cổ, khí chất lạnh lùng nhưng lại sáng rực thanh tú, xuất hiện ở cái hốc đó.

"Mấy người tìm ai vậy?"

Nghe thấy giọng nữ không chút cảm xúc bên trong cánh cửa, tuy Ninh Yên Nhiên đang thấp thỏm, nhưng vẫn cắn răng tỏ vẻ bình thản, nói với giọng điệu thành khẩn.

"Tôi xin lỗi vì đã mạo muội làm phiền, chúng tôi là đoàn xe đến từ nơi khác, giữa đường bị bọn cướp đuổi theo, bất đắc dĩ mới phải đến đây lánh nạn. Xin hỏi cô có thể cho chúng tôi vào trong tránh được không?"

Về mặt cô gái bên trong cánh cửa sừng sốt, nói với giọng khó tin.

"Cướp á? Ở An Thành mà có cướp sao?"

Cô quản lý nhất gan kia sợ người ta không tin, vội vàng xông tới giải thích.

"Là cướp thật đấy, không phải cướp thì cũng là dân đua xe, chúng tôi lái xe đến đâu là bọn họ lại tăng tốc đuổi theo đến đó, rõ ràng là muốn chặn xe lại, đêm hôm mưa gió thế này, không phải người xấu thì là gì?"

Đôi mắt xinh đẹp kia nhìn lướt qua bên ngoài một lượt, dường như đang đánh giá các thành viên của đoàn xe.

Ninh Yên Nhiên vội vàng giải thích: "Cô đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải người xấu, tôi là diễn viên, đây là công nghiệp của tôi, những người khác là vệ sĩ và tài xế của tôi, mặc dù..."

Ninh Yên Nhiên quay đầu nhìn đội ngũ của mình, trong lòng thầm than.

Tiêu đời rồi.

Nửa đêm mưa gió, ba chiếc xe Audi đen tuyền đỗ trước cổng nhà người ta.

Phía cô ta, riêng vệ sĩ đã có sáu bảy người, tính cả tài xế thì có mười mấy người đàn ông.

Vest đen, giày da đen, kính râm...

Đột nhiên Ninh Yên Nhiên cảm thấy, cô ta dẫn chùng này người đến cổng nhà người ta, trông còn giống cướp của hơn là lũ cướp mình vừa kể.

"Chuyện đó... xin cô hãy tin chúng tôi, chúng tôi không hề có ác ý, chúng tôi chỉ đến lánh nạn chứ không phải muốn vào để cướp... à không, chuyện đó... chuyện đó..."

Ninh Yên Nhiên với dung mạo thanh tú cổ điển, lúc này cuống đến mức không biết nói gì cho phải.

Đúng lúc này thì bên trong cánh cửa vang lên giọng nói.

"Dựa vào mấy người thôi sao? Không sao, vào đi, tôi dẫn các cô đi gặp chủ nhân".

Cạch!

Cửa đã mở.

Ninh Yên Nhiên không cảm nhận được sự khinh khỉnh trong giọng nói của người mở cửa, chỉ mãi đánh giá người ta.

Mặt học sinh, thân hình phụ huynh, ánh mắt bình thản, dung mạo xinh đẹp, nhìn kiểu tóc giống phong cách của nước Đông Đảo. Cô ta mặc một bộ quần áo bình thường, đứng ở đó, mang khí chất ung dung bình thản.

Ninh Yên Nhiên vội vàng cảm ơn: "Thực sự rất biết ơn cô, đã gây rắc rối cho chủ nhà rồi, làm phiền cô dẫn đường".

Cô nàng mặt học sinh gật đầu, xoay người đi đầu.

Ninh Yên Nhiên vội vàng theo sau, một hàng người đi theo.

Sau khi vào nhà, nhìn thấy phong cách cổ xưa, kiến trúc tinh xảo hoa lệ trong nhà, tất cả mọi người trong đoàn xe đều không nhận được nhờ giọng tán thưởng, cái cổ xoay qua xoay lại mấy vòng, vẻ mặt mới mẻ. Quay lại Tamlinh247.com đọc tiếp nhé!!!

Ninh Yên Nhiên cũng lên quan sát.

Chủ nhân ngôi nhà này... khí thế lớn thật đấy.

Cả ngôi nhà được thiết kế xây dựng theo tiêu chuẩn vương hầu thời kỳ phong kiến, quy mô nghiêm chỉnh, trông rất có khí phái.

Cho dù là ở Yến Kinh thì cũng không tìm được ngôi nhà nào như vậy.

Nhà ở cũng là biểu tượng cho thực lực.

Ở An Thành nhỏ bé này mà có người giỏi giang đến vậy sao?

Ninh Yên Nhiên thẫn lục lại trí nhớ, nghĩ mãi không ra gia tộc giàu có họ Thẩm nào ở An Thành cả.

Mang theo sự ngờ vực trong lòng và sự kính sợ trước ngôi nhà.

Ninh Yên Nhiên không khỏi cảm thấy khí thế của mình tụt đi mấy phần.

Là thần tượng của mọi người, thực ra trong lòng Ninh Yên Nhiên cũng có sự kiêu ngạo của mình.

Nhưng bây giờ vừa lãnh nạn vừa cầu xin người khác, cô ta không sao cảm thấy kiêu ngạo nổi.

Cô gái có khuôn mặt học sinh chỉ các vệ sĩ lái xe đến một dãy nhà phụ trợ, nói rằng trong đó có đầy đủ mọi thứ, nhưng không được đi lung tung.

Dương nhiên là Ninh Yên Nhiên gật đầu đồng ý.

Sau khi sắp xếp xong cho những người khác, cô gái kia dẫn Ninh Yên Nhiên và cô quản lý đi qua các hành lang, cuối cùng đến nơi sâu nhất ngôi nhà.

Một căn phòng chủ nhân mang phong cách cổ.

Cô gái đứng ngoài cửa, gõ cửa rồi gọi khẽ.

"Đại nhân, có khách tới lúc nửa đêm, nói là lãnh nạn và xin trợ giúp".

Dường như người bên trong gấp lại thứ gì đó, từ tốn lên tiếng.

"Lãnh nạn? Genko, cho bọn họ vào đi".

Cánh cửa chậm rãi mở ra.

Trong lòng Ninh Yên Nhiên thấp thỏm và mang theo sự sợ hãi về những gì chưa biết, bước vào phòng cùng với Genko, cũng nhìn thấy người kia đang ngồi trước bàn sách.

Người đàn ông kia anh tuấn bất phàm, vóc dáng cao lớn, mặc đồ ở nhà, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Ninh Yên Nhiên.

Khoảnh khắc đó, cô ta bị một luồng khí thế mạnh mẽ trấn áp, như đối mặt với một ngọn núi cao, không thể phản kháng lại.

Theo cô ta thấy, cho dù là vua chúa giáng lâm, thiên sứ hạ phàm, thì cũng khó mang tới cảm giác cao không với tới như vậy được.

Cường giả!

Người đàn ông trước mặt là cường giả thực sự.

Đây chính là cảm nhận từ tận đáy lòng Ninh Yên Nhiên.

Lúc nhìn thấy Ninh Yên Nhiên, ánh mắt người đàn ông hơi sáng lại, để lộ tia tán thưởng, sau đó lại khôi phục sự bình tĩnh.

"Các cô là ai? Tại sao lại đến đây? Nói đi".

Giọng nói không cho phép nghi ngờ, dường như nói sai một câu trước mặt anh ta cũng là sự phản nghịch.

Ninh Yên Nhiên hít sâu mấy hơi mới đi đầu chỉnh được tâm trạng hoảng hốt của mình. Cô ta lấy hết dũng khí, kể lại sơ qua chuyện mình bị "cướp" chặn đường.

Người đàn ông kia nghe xong, mặt không cảm xúc, trầm ngâm một giây rồi chậm rãi lên tiếng.

"Vớ vẩn".

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 90: Không Ngờ Lại Biết Võ Công

Thời gian thư giãn đọc sách mỗi tối của Trần Thái Nhật bị cắt ngang, nên trong lòng anh thấy không vui lắm.

Đến cảnh giới như Trần Thái Nhật thì võ công chẳng còn gì để luyện cả, cơ bản đã đến tận cùng rồi.

Những thứ như tiền bạc, quyền lực lại càng không có sức hấp dẫn.

Nhưng những sở thích nhìn có vẻ bình thường như đọc sách, nghe nhạc lại có thể gọi lên hứng thú của anh.

Nhìn hai cô gái Genko dẫn vào, tâm trạng của Trần Thái Nhật hiện rõ lên khuôn mặt, khí thế cũng vô thức tỏa ra.

Nhưng khi nhìn thấy một cô gái trong số đó chải kiểu tóc như khuê tú thời cổ đại, cho dù là Trần Thái Nhật hiểu biết sâu rộng cũng không khỏi cảm thán.

Đúng là mỹ nhân tuyệt sắc!

Khí chất siêu phàm thoát tục, ngũ quan tinh xảo, người duy nhất từng khiến Trần Thái Nhật có cảm giác chấn động lớn như vậy cũng chỉ có Vân Vũ Phi.

Trần Thái Nhật kiên nhẫn nghe đối phương kể xong câu chuyện bị cướp rượt đuổi, lông mày dần cau lại.

Đám người này xem nhiều phim quá chẳng?

Đã thời đại nào rồi, cũng đâu phải bến Thượng Hải thời Dân Quốc mà còn rượt đuổi cướp giật? Sao cô không nói có hảo hán Lương Sơn đi?

"Vớ vẩn, ở An Thành không thể xảy ra chuyện như cô kể được".

Cô quản lý nghe thấy thế thì không vui, tức tối phản bác.

"Sao lại không thể chứ? Cái thành phố nhỏ ở nơi nghèo nàn xa xôi này, tình hình trật tự kém, lại nhiều dân đen, vì thế thì kiểu gì chẳng có lừa đảo và cướp giật!"

Ninh Yên Nhiên tỏ vẻ kinh hãi, không kịp ngắt lời của người quản lý, liền vội vàng quay đầu xem phản ứng của Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật im lặng mấy giây, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng.

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như các cô đến để lánh nạn, trước mặt người bản địa An Thành như tôi mà mở mồm ra là nghèo nàn dân đen, nghe như đến để phá đám vậy".

Ninh Yên Nhiên hơi hoảng hốt, vội vàng định giải thích, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì cô quản lý bên cạnh đã kêu lên the thé.

"Nhìn thái độ này của anh là đủ biết người An Thành các anh không có tỷ lệ sự nào cả. Anh có biết chúng tôi là ai không? Nếu chúng tôi mà xảy ra chuyện ở An Thành, cho dù chôn cả thành phố các anh thì cũng không đền nổi đâu".

Ninh Yên Nhiên sửng sốt.

Một loạt sự việc kinh hãi tối nay đã khiến tâm trạng cô quản lý sụp đổ hoàn toàn, chỉ nghĩ đến việc xả giận mà mất hẳn lý trí.

Cả căn phòng yên lặng, dường như có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi dưới đất.

Genko đứng ở bên cạnh, mày nhíu chặt.

Hai con đàn bà chết tiệt, rõ ràng là đến để gây sự.

Genko đưa tay vào trong ống tay áo, đưa mắt nhìn Trần Thái Nhật vẻ dò hỏi.

"Đại nhân, có cần..."

Nhìn thấy hành động của Genko, cô quản lý đã mất lý trí kia lại càng sợ hơn, lập tức nhảy ra sau lưng Ninh Yên Nhiên như con thỏ bị nhúng nước sôi, hét lên ầm ỹ.

"Cô ta chuẩn bị lấy vũ khí ra kìa! Các người cũng chẳng phải người tốt gì, lũ lưu manh, thổ phỉ, vô liêm sỉ! Tôi nói cho các người biết, Ninh Yên Nhiên nhà tôi có hơn bốn mươi triệu người hâm mộ đấy, mỗi người một ngậm nước bọt là có thể..."

Còn chưa nói xong, ánh mắt Genko đã đanh lại, bước lên, chuẩn bị cho cô quản lý một cái bạt tai.

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, một đôi tay trắng như tuyết nhanh như chớp chặn được cái tát của Genko.

Bốp bốp bốp!

Trong chớp mắt, hai người đã giao đấu ba chiêu.

Genko lùi lại, thở hổn hển, nhìn Ninh Yên Nhiên vẻ mặt bình tĩnh trước mặt.

"Cô biết võ công?"

Vẻ mặt Ninh Yên Nhiên bình thản, nhìn Genko với đôi mắt sáng rực.

"Không ngờ một cô gái ở thành phố nhỏ lại có được bản lĩnh như vậy".

Trần Thái Nhật nhú mày, đột nhiên cảm thấy thật là thú vị.

Vốn dĩ Genko có thực lực hạng bốn, nhưng đã bị anh phong bế kinh mạch, hiện giờ cùng lắm chỉ giữ được thân pháp và kinh nghiệm.

Nhưng cho dù là vậy thì cũng có thể gián tiếp nhìn ra được thực lực của đối thủ.

Nhưng đi đâu quan trọng hơn là...

"Cô vừa nói cô ta tên là gì cơ? Ninh Yên Nhiên?"

Trần Thái Nhật đánh giá lại người đẹp khí chất siêu phàm thoát tục với ánh mắt soi mói.

"Cô chính là người phụ nữ đẹp nhất Hoa Hạ sao?"

Ninh Yên Nhiên đỏ mặt, bình thường được người hâm mộ gọi bằng biệt hiệu này, sự kiêu ngạo trong lòng khiến cô ta cảm thấy cũng thường thôi.

Nhưng không biết tại sao, khi nghe Trần Thái Nhật gọi, Ninh Yên Nhiên lại cảm thấy hơi chột dạ, dường như đã mất sự tự tin vốn có sắc mình luôn lấy làm tự hào.

Chuyện hôm nay có vẻ là lạ, vừa rồi Ninh Yên Nhiên để lộ võ công, khiến Genko cũng phải kinh ngạc, nhưng lúc đối mặt với ánh mắt của Trần Thái Nhật, cô ta vẫn cảm thấy chân hơi nhũn ra.

Cô ta cắn răng đáp: "Tôi là Ninh Yên Nhiên, nhưng người phụ nữ đẹp nhất gì đó chỉ là nói đùa mà thôi. Vừa rồi người quản lý của tôi thất thố, nói những lời không nên nói, mong anh lượng thứ".

Sắc mặt Trần Thái Nhật dần trở nên nghiêm túc.

Cô gái này chính là người đã gây rắc rối cho Vân Vũ Phi.

Thời gian này, em vợ của anh sút đầu mẻ trán vì chuyện này, đến cuộc hẹn hò riêng ở thành phố Đông Hải với anh cũng tan thành mây khói.

Ninh Yên Nhiên chính là đầu sỏ.

Vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên Trần Thái Nhật cảm thấy người phụ nữ trước mặt này không được nghiêng nước nghiêng thành như vừa rồi nữa. Tuy cũng xinh đẹp, nhưng tính cách thì chẳng ra làm sao.

Đối phương tình cờ chạy đến nhà mình, lại còn ngông nghênh như vậy, xem ra anh phải cho một bài học nhỏ mới được.

Tiền đây bắt cô ta xin lỗi Vân Vũ Phi.

Thần quyết định xong, Trần Thái Nhật chậm rãi đứng dậy.

Anh vừa đứng dậy, dáng vẻ nữ hiệp và vẻ mặt bình thản của Ninh Yên Nhiên lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng.

Trần Thái Nhật rời khỏi bàn sách, bước tới.

Ninh Yên Nhiên không khỏi lùi lại, tỏ vẻ căng thẳng.

Đến cô quản lý vừa rồi vẫn la hét ồm ồm cũng ngậm chặt miệng, sợ hãi nhìn Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật đứng ngang nhiên, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường rõ ràng.

"Một ngôi sao như cô lại còn biết võ công, không đơn giản chút nào, hạng mấy rồi?"

Lông mi của Ninh Yên Nhiên khẽ run rẩy, nuốt nước bọt, vô cùng căng thẳng.

"Hạng... hạng năm, chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm..."

Trần Thái Nhật xua tay, cắt đứt lời giải thích của cô ta.

"Không cần nói nhiều, cấp dưới của cô không biết giữ miệng giữ miện, vừa rồi một cái tát vốn dĩ là bài học hợp lý, nhưng cô lại ngăn cản, vậy thì tôi coi như cô phải ra mặt thay cô ta vậy".

Sắc mặt Trần Thái Nhật nghiêm túc: "Tôi không quan tâm cô có thân phận gì, nếu đã biết võ công thì chính là võ sĩ, có mâu thuẫn thì dùng cách thức của võ sĩ để giải quyết thôi".

Ninh Yên Nhiên trợn to đôi mắt, lần đầu tiên tỏ vẻ hoảng sợ.

"Anh... là anh đánh với tôi sao?"

Trần Thái Nhật mỉm cười đáp: "Sao thế, tôi còn chưa ra tay mà cô đã sợ sao?"

Ninh Yên Nhiên nhú mày, cố gắng khiến bản thân trông thật bình tĩnh.

"Tôi... tôi không sợ, đánh thì đánh".

Trần Thái Nhật nhếch mép, lắc một ngón tay.

"Tôi sẽ đứng im bất động ở đây, trong vòng mười chiêu, nếu cô chạm được vào tôi thì coi như cô thắng, nếu tôi chạm vào cô thì vẫn coi như cô thắng, cô thấy sao?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 91: Cuộc Cá Cược Năm Chắc Phần Thắng

Lúc Trần Thái Nhật nói ra điều kiện, mấy người ở đó đều sững sờ.

Ninh Yên Nhiên tỏ ra không thể tin được, giọng điệu còn lẫn ý thăm dò hỏi.

“Anh nói vậy chắc là không lỡ lời chứ? Chạm vào thì tính là tôi thắng sao?”

Trần Thái Nhật vẫn rất bình tĩnh.

“Tất nhiên lời tôi đã nói như bát nước đổ đi, chỉ cần cô chạm trúng tôi, hoặc để tôi chạm trúng cô thì chuyện hôm nay xem như bỏ qua. Tôi sẽ tiếp đãi các cô, tùy các cô ở đây bao lâu”.

Ninh Yên Nhiên bỗng cảm thấy kinh ngạc.

Trần Thái Nhật quá tự phụ!

Võ sĩ vung tay đụng chạm trong khi đấu là chuyện bình thường. Hầu hết các trường hợp, sự khác biệt giữa mạnh hay yếu nằm ở khả năng tấn công và phòng thủ.

Anh đánh tôi đỡ, gặp chiêu nào tiếp chiêu đó, quan trọng ở chỗ khả năng đỡ đòn và lực tấn công.

Trần Thái Nhật lại nói thẳng một điều kiện khiến Ninh Yên Nhiên không thể tin được.

Chạm trúng là thua!

Cũng có nghĩa là trước tiên Trần Thái Nhật phải tránh mọi đòn tấn công của Ninh Yên Nhiên trong khi anh đứng không động đậy.

Điều kiện đầu tiên là điều không thể nào thực hiện được!

Nếu dựa vào động tác và kỹ thuật của cơ thể để tránh thì sẽ phải cử động, mà di chuyển cũng tính là thua.

Nếu hoàn toàn không cử động thì chỉ là một cọc gỗ, sao có thể không chạm vào được?

Ninh Yên Nhiên nhú mày, có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi.

Còn đi điều kiện thứ hai mà Trần Thái Nhật nói.

Nếu anh chủ động chạm vào Ninh Yên Nhiên cũng tính là thua!

Ý câu này chẳng phải là nói Trần Thái Nhật sẽ không chủ động tấn công sao?

Không né, không tránh, không đánh.

Ninh Yên Nhiên nghĩ đến rất nhiều khả năng cuối cùng cho ra một kết luận.

Xác suất Trần Thái Nhật thua trận đấu là một trăm phần trăm!

Cuối cùng Ninh Yên Nhiên cũng xác định chuyện này, dần lấy lại bình tĩnh. Cô ta còn mỉm cười, cảm giác nắm chắc được phần thắng trong tay.

“Anh này, nếu có hứng thú như vậy, tôi sẵn sàng chơi với anh”.

Trần Thái Nhật vung tay lên.

“Đừng vội”.

“Sao vậy?”

“Tôi thua rồi thì cứ làm theo những gì vừa nói, nếu cô thua thì thế nào? Không thể cứ để một bên chiếm hời vậy chứ”.

Ninh Yên Nhiên sửng sốt, suy xét cẩn thận một lúc cuối cùng nói.

“Hôm nay nếu anh thắng tôi, tôi sẽ quỳ xuống xin bái anh làm sư phụ. Từ nay làm đệ tử của anh, chỉ nghe anh sai bảo!”

Mọi người đều sửng sốt.

Cô quản lý cũng ngơ ngác.

“Yên Nhiên, như vậy có hơi quá r ồ i không?”

Ninh Yên Nhiên nở nụ cười hờ hững.

“Yên tâm đi, chỉ là khách sáo chút thôi, tôi chắc chắn sẽ thắng”.

Cô quản lý nghĩ một h ời cảm thấy hình như cũng không có vấn đề gì. Dù cô ta chỉ là một người ngoài cũng có thể nhìn ra, Tr ần Thái Nhật chỉ đang muốn nộp mạng cho người ta.

Bàn bạc xong cả r ồ i, Ninh Yên Nhiên thản nhiên mỉm cười quay lại nhìn Tr ần Thái Nhật.

“Anh này, không có vấn đề gì chứ”.

Tr ần Thái Nhật nhún vai: “Không thành vấn đề, bắt đầu đi”.

Trận đấu bắt đầu.

Vốn dĩ không cần tìm nơi nào khác, ở bất kỳ đâu Tr ần Thái Nhật cũng có thể chấp nhận thử thách.

Lần này Tr ần Thái Nhật không dút hai tay vào túi như thường nữa mà bình tĩnh đứng đó, mắt nhìn thẳng vào mắt Ninh Yên Nhiên.

Genko và cô quản lý lui đến mép phòng nhường lại không gian cho hai người.

B ầu không khí trở nên căng thẳng.

Ninh Yên Nhiên nhấc tay lên, vì quy tắc quy định chỉ cần chạm trúng là thắng nên cũng không cần phải vận công đặc biệt gì để tăng sức tấn công.

Thành thật mà nói.

Ninh Yên Nhiên hoàn toàn không biết sẽ thua thế nào.

“Đắc tội rồi!”

Đôi mắt Ninh Yên Nhiên tập trung lại một điểm, chân khẽ nhón lên, dùng tư thế điểm huyết một bước nhảy đến trước, tay phải chỉ thẳng vào ngực Trần Thái Nhật.

Trong chớp mắt, thấy ngón tay mảnh khảnh của mình sắp chạm trúng vào Trần Thái Nhật.

Thì bỗng thân hình Trần Thái Nhật trở nên mờ nhạt, mắt thường có thể thấy anh hơi nghiêng người, vừa lúc tránh được chiêu này của Ninh Yên Nhiên.

Trên mặt Ninh Yên Nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, ngón tay điểm vào khoảng không, lập tức biến ngón tay thành bàn tay vỗ lên người Trần Thái Nhật.

Nhưng cô ta không ngờ Trần Thái Nhật lại đột ngột biến thành một cây cầu sắt, hạ eo xuống chín mươi độ, tránh được chiêu này.

Ngược lại Ninh Yên Nhiên vì đánh phải vào khoảng không nên loạng choạng, vất vả lắm mới đứng vững rồi nhảy sang một bên.

Trần Thái Nhật mỉm cười: “Nhắc cô một câu, đã hai chiêu rồi đấy”.

Ninh Yên Nhiên cũng không còn vẻ bình tĩnh như lúc nãy nữa.

Cô ta đã đạt đến giới hạn thân pháp khi dùng hai chiêu này. Với thực lực hạng năm của cô ta, võ sĩ hạng sơ cấp bình thường sẽ bị điểm trúng huyết ngay lập tức, thậm chí không có thời gian để chớp mắt nữa.

Nhưng Trần Thái Nhật lại có thể tránh được trong tích tắc chỉ cách có mấy centimet, mà còn trong trạng thái cực hạn nhất nữa.

Ninh Yên Nhiên chưa từng nghe nói đến sức mạnh này.

Vậy mà lại là thật, ngay cả chạm vào thôi cũng không được sao?

Trần Thái Nhật lắc đầu, hơi có ý khinh thường nói: “Cô Ninh, cô ra tay nhẹ nhàng quá đấy, tôi khuyên cô nên dùng biện pháp triệt để và mạnh mẽ hơn”.

Lúc này, sau khi Ninh Yên Nhiên thất thủ, nếu là người khá vô liêm sỉ thì sẽ ngẩng lên người Trần Thái Nhật, nói không chừng còn có thể thắng.

Nhưng Ninh Yên Nhiên lại không làm vậy mà lui lại hai bước.

Có thể thấy trong lòng người phụ nữ này vẫn còn tôn nghiêm và kiêu ngạo, không muốn thắng bằng bất kỳ hình thức gian dối nào.

Về mặt Ninh Yên Nhiên khá nghiêm nghị, đôi mắt sáng như trăng, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc.

“Anh nói phải, lần này tôi sẽ không ôm tâm lý gặp may nữa”.

Trần Thái Nhật khẽ cười không nói gì, thủ thế đợi đối phương tấn công.

Ninh Yên Nhiên xắn tay áo lên lộ ra cổ tay trắng nõn.

Cô ta bật nhảy vài cái tại chỗ, hoạt động khớp.

“Tôi không tin không chạm được vào anh!”

Ninh Yên Nhiên hét lên một tiếng rồi lao lên phía trước.

Cú đấm mang theo sức gió mạnh đến mức tóc của Trần Thái Nhật bị thổi tung từ xa.

Vù vù vù!

Vô số cái bóng của cú đấm chồng lên nhau như muốn đục thủng lỗ hổng vào không khí.

Không trung như xuất hiện hàng trăm cú đấm!

Hiển nhiên Ninh Yên Nhiên đã nổi giận, dùng hết sức lực để chứng minh võ công của mình.

Bóng của cú đấm bao trùm lấy nửa thân trên của Trần Thái Nhật.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe sáng, anh nghiêng người, cúi đầu, xoay sang một bên, rút vai lại.

Chỉ cách có vài centimet.

Chỉ trong vài giây, Ninh Yên Nhiên đã tung ra hàng trăm cú đấm.

Vậy mà còn chẳng chạm nổi vào tóc Trần Thái Nhật.

Võ công thế giới không có chiêu nào không thể phá được, đánh càng nhanh thì càng có cơ hội thắng!

Ninh Yên Nhiên càng đánh càng gấp, cô ta cắn chặt môi, tỏ ra mình không tin quỷ.

Genko đứng theo dõi trận đấu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Còn cô quản lý đã hoàn toàn ngây người!

Dù Genko đã đoán võ công của Trần Thái Nhật ở mức cao nhất nhưng lúc này cô ta vẫn thấy mình không thể nhìn thấu được cảnh giới của anh.

Ninh Yên Nhiên gào lên: “Để tôi xem anh tránh thế nào!”

Dứt lời, cô ta nhảy bật lên, chân dài duỗi thẳng lên điểm cao nhất, một nhát chém dọc cực chuẩn!

Không ai có thể tránh được chiêu này, đôi chân dài phóng từ trên xuống như một cái kéo lớn nhắm vào Trần Thái Nhật.

Ngay lúc này, Trần Thái Nhật bỗng ra tay!

Tay phải anh nhanh chóng giơ một ngón tay ra điểm vào huyệt của phần bụng của Ninh Yên Nhiên còn đang ở giữa không trung!

Ninh Yên Nhiên thẫn vui mừng.

Nếu Trần Thái Nhật không kịp thời chế được chạm vào mình thì anh ta thua rồi!

Nhưng ngay sau đó một cơn lạnh đột ngột bao trùm toàn thân cô ta.

Ngón trỏ của Trần Thái Nhật còn cách phần bụng của Ninh Yên Nhiên vài centimet.

Ninh Yên Nhiên có cảm giác như bụng mình bị một con dao sắc nhọn rạch nhẹ vào.

Tóc gáy dựng cả lên.

Cô ta đau đớn hét lên.

“A!”

Ninh Yên Nhiên nghĩ nếu tiến thêm về phía trước, dù không đụng vào ngón trỏ của Trần Thái Nhật thì bụng cũng sẽ bị đâm một nhát.

Cô ta nhanh chóng chuyển hướng, xoay đầu cong eo, nghiêng người rơi xuống đất.

Bụp!

Ninh Yên Nhiên ôm bụng lùi về sau mấy bước, ngẩng đầu lên nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt vừa kinh hãi vừa chấn động.

Trần Thái Nhật chậm rãi thu ngón tay lại.

“Hơn một trăm cú đấm lúc này có thể xem như cô chỉ đánh một chiêu”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 92: Bạn Trai Tin Đồn

Sắc mặt Ninh Yên Nhiên hiện lên vẻ phức tạp.

Không cam lòng, ngạc nhiên, khó tin được, cuối cùng trở thành một tiếng thở dài trầm thấp.

“Tôi thua rồi”.

Trần Thái Nhật khoanh tay, khoe miệng khế nhếch lên.

“Có thể tiến có thể lùi cũng xem như có mắt nhìn”.

Cô quản lý sợ hãi nhìn Trần Thái Nhật, cũng không còn kiêu ngạo như lúc nãy nữa mà cẩn thận đi đến phía sau Ninh Yên Nhiên.

“Yên Nhiên, cô thật sự không đánh lại anh ta à?”

Ninh Yên Nhiên lắc đầu, ánh mắt hiện lên tia tuyệt vọng lạnh lẽo.

“Tôi vốn tưởng thắng chắc rồi nhưng không ngờ kết quả lại như vậy, e là dù tôi có luyện thêm năm mươi năm nữa cũng không phải là đối thủ của anh ta”.

Dứt lời, Ninh Yên Nhiên chỉnh lại cổ áo, do dự và đấu tranh, cuối cùng bước lên một bước.

Đi đến trước mặt Trần Thái Nhật, hai tay cô ta đặt lên đùi rồi quỳ xuống.

“Ninh Yên Nhiên tôi sẵn sàng thực hiện lời hứa của mình bái anh làm sư phụ. Từ nay về sau, anh sẽ như sư phụ như bố của tôi, nếu đệ tử chống lại nửa câu sẽ bị trời tru đất diệt!”

Võ sĩ bái sư trịnh trọng biết bao!

Ở thời đại vương tri ầu phong kiến.

Trời đất, vua, người thân r ấ đến sư phụ, sư phụ chỉ xếp sau bố mẹ của mình.

Ninh Yên Nhiên ngẩng khuôn mặt tinh xảo, xinh đẹp như tiên tử Hằng Nga kính cẩn nhìn Tr ần Thái Nhật.

“Sư phụ, xin nhận của đệ tử ba lạy”.

Bộp bộp bộp!

Ninh Yên Nhiên cung kính cúi đầu ba lần theo nghi thức của võ sĩ.

Tr ần Thái Nhật bỗng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Người phụ nữ này còn là người rất giữ chữ tín, võ công cũng không tệ, sai sót ngẫu nhiên, thế mà lại bái mình làm sư phụ.

“Đứng dậy đi”.

“Cảm ơn sư phụ”.

Ninh Yên Nhiên ngoan ngoãn đứng dậy, trong mắt còn lộ ra vẻ sợ hãi và hiếu kỳ.

Vừa đến An Thành đã gặp phải một vị cao thủ tuyệt thế!

Chuyện chính không giải quyết mà lại bị thua cuộc trước r ấ.

Bản thân còn phải làm đệ tử của người khác.

Đường đường là người đẹp nhất Hoa Hạ mà lúc này tôn nghiêm và kiêu ngạo lại bị Tr ần Thái Nhật dùng thực lực đè bẹp, không phục không được.

Tr ần Thái Nhật hờ hững nói: “Cô còn trẻ lại có thực lực như vậy cũng là hiếm thấy. Hơn nữa còn làm diễn viên, có thể kiên trì luyện võ lại càng đáng được khen ngợi”.

Ninh Yên Nhiên hơi cúi đầu: “Đây là truyền thống trong nhà, đã được làm quen từ nhỏ, diễn viên thần tượng gì đó chỉ là nghề nghiệp mà thôi”.

Trần Thái Nhật chuyển dời tầm mắt sang cô quản lý run lẩy bẩy đứng bên cạnh.

Đối phương không nói gì mà quỳ xuống đất, dập đầu với anh.

“Đại nhân rộng lượng, lúc này tôi lắm tiền, tôi hoảng sợ nên nhất thời hồ đồ, xin anh nể mặt Yên Nhiên mà tha cho tôi!”

Trần Thái Nhật nhún mày.

“Bây giờ cứ đến phòng khách đi, sáng sớm ngày mai dẫn người rời đi, tôi không muốn nhìn thấy cô thêm nữa”.

“Vâng, vâng! Tôi đi ngay!”

Cô quản lý ngông cuồng ý vào thân phận thần tượng quốc dân của Ninh Yên Nhiên mà xem thường người An Thành.

Nhưng bây giờ chỗ dựa lớn nhất là Ninh Yên Nhiên đã bị người ta đánh gục, dập đầu bái sư phụ rồi.

Có thể nhất cái mạng nhỏ về là may mắn với cô ta lắm rồi.

Cô quản lý vội vã chạy ra khỏi phòng, Genko gật đầu với Trần Thái Nhật rồi cũng đi ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại.

Bầu không khí bỗng hơi kỳ lạ.

Những cuộc gặp gỡ trong đời đầu kỳ diệu như vậy đấy.

Hai người không hề quen biết nhau, không đánh không quen thế mà lại vì một vụ đánh cược mà trở thành thầy trò.

Trần Thái Nhật không ra vẻ mình là sư phụ mà chỉ tiện tay chỉ vào một cái ghế.

“Ng ồi đi”.

“Cảm ơn sư phụ”.

Hai người ng ồi xuống.

Trần Thái Nhật lên tiếng trước.

“Tôi tên là Trần Thái Nhật, nơi này là nhà của tôi. Hôm nay cô đến tìm chỗ nghỉ ngơi, tôi vốn dĩ là chủ nhà nên tiếp đãi cô. Nhưng chuyện cô và người của cô làm khiến tôi không hài lòng”.

Ninh Yên Nhiên sợ hãi để hai tay lên đùi, trông có vẻ rất căng thẳng.

“Con sai rồi sư phụ”.

“Sai chỗ nào?”

“Không nên để cô quản lý sỉ nhục An Thành, coi thường quê hương của sư phụ”.

“Còn gì nữa?”

Ninh Yên Nhiên bỗng ngẩng đầu lên, ngờ ngác nói: “Còn nữa ạ?”

Trần Thái Nhật nhướng mày: “Cô nghĩ kỹ lại xem, mục đích cô đến An Thành là gì? Tôi nói cho cô biết, chuyện này mới là sai lầm lớn nhất của cô!”

“Hả?”, trên khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Yên Nhiên viết hai chữ khó hiểu.

“Sư phụ, con đến để kiện người khác, người phụ nữ đó đã xúc phạm đến danh tiếng của con, còn bịa đặt nói con có bạn trai, con tức chết mất, con mới là người bị hại mà”.

“Cái gì mà lung tung cả lên vậy?”

Trần Thái Nhật nhú mày, không hiểu Ninh Yên Nhiên đang nói gì.

Ninh Yên Nhiên uất ức bấu môi, càng tỏ vẻ đáng thương lấy điện thoại ra.

“Sự phụ xem đi, đây chính là bài viết người phụ nữ đó loan tin bậy bạ về con, đã đứng đầu trong danh sách tìm kiếm của mấy trang web rồi. Mặc dù con không phải là người để ý quá nhiều đến chuyện ở giới giải trí nhưng chuyện này ảnh hưởng đến danh tiếng của con”.

Nhận lấy điện thoại, vẻ mặt Trần Thái Nhật dần trở nên nghiêm trọng.

“Bại lộ chuyện tình cảm của người đẹp nhất Hoa Hạ - Ninh Yên Nhiên, có hình thật chứng minh”

Bài viết cực kỳ có tính khiêu khích, hình đăng kèm được chụp trong quán bar.

Quan trọng nhất là đây chẳng phải là tấm hình của Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi sao?

Sao lại trở thành drama của báo chí vậy?

Còn nằm trong danh sách được tìm kiếm nhiều nhất nữa?

Trong đầu Trần Thái Nhật hiện lên rất nhiều câu mắng chửi.

Tên phóng viên vô lương tâm này ở đài nào mà lại dám bịa đặt thế này!

Trần Thái Nhật bỗng nhận ra mình đã hiểu lầm Ninh Yên Nhiên.

Trong trận phong ba này, Vân Vũ Phi đương nhiên không hề biết mình lại bị Ninh Yên Nhiên hiểu lầm.

Nhưng Ninh Yên Nhiên cũng là người bị hại, hình như cũng bị xâm phạm đến danh tiếng của cô ta.

Không dễ gì có được thanh danh của người đẹp nhất Hoa Hạ và những lời khen ngợi trong giới giải trí, những tin t ầm phào thế này đã làm mất đi không ít fans hâm mộ.

Trần Thái Nhật đã chuẩn bị một đồng lời để mắng Ninh Yên Nhiên nhưng lời vừa đến miệng lại phải nuốt trở lại.

Chuyện này vẫn chưa xong.

Cả buổi tối Ninh Yên Nhiên đều rất thận trọng, bây giờ xem chừng Trần Thái Nhật không có vẻ gì là muốn mắng nên cũng bớt căng thẳng.

Uất ức trong lòng cũng không k ềm chế được nữa mà bộc bạch với người đàn ông trước mặt.

“Sự phụ quan trọng nhất là tối nay bọn con thật sự bị người ta theo dõi, có tận sáu bảy chiếc xe! Ngay lúc ở ngoài thành phố An Thành, rõ ràng là chẳng có ý gì tốt đã chặn xe bọn con lại nhưng con thật sự không đắc tội với ai cả mà”.

“Quản lý của cô vừa nãy còn đắc tội với tôi...”

Nói được một nửa, Trần Thái Nhật bỗng có một suy đoán, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

“Sự phụ sao vậy ạ?”

“A... không có gì. Chúng ta nói về vụ kiện tụng đi, thật ra chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi”.

Đôi mắt to tròn của Ninh Yên Nhiên ngập tràn sự uất ức, cả quá trình đến An Thanh đều rất vất vả.

“Sự phụ, sao lại là hiểu lầm? Sự phụ xem đi, họ đều nói người phụ nữ trên bức ảnh này là con, người đàn ông đeo khẩu trang là bạn trai mà con giấu kỹ, càng quá đáng hơn là lại có người nói đó là chồng chưa cưới của con nữa”.

“Con chưa có bạn trai, bố mẹ con đâu là người truy ền thống, con đã bị khiển trách nhiều lần vì mấy loại scandal này”.

Nói đến đây, Ninh Yên Nhiên không kiềm được rơi lệ.

“Thậm chí có vài thợ săn ảnh trong giới giải trí còn xì xào bàn tán nói con bao nuôi đàn ông bên ngoài, nói thiết lập tính cách của con bị sụp đổ, nói con đã lên giường với người đàn ông trong ảnh, không biết kiềm chế hành vi”.

“Hu hu... con thật sự cảm thấy con người thật đáng sợ nên mới cố hết sức tìm đến người phụ nữ trong bức ảnh, hy vọng cô ta có thể dừng lại hành vi quá đáng này”.

“Sự phụ, con cũng muốn gặp người đàn ông trên tấm hình này để đánh anh ta một trận, sau đó dẫn anh ta đi khắp nơi để anh ta biết bạn trai tin đồn không phải là chuyện gì tốt lành!”

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh kể khổ, Trần Thái Nhật nghe xong, sắc mặt trở nên xám xịt.

Anh khẽ ho vài tiếng.

“Người đàn ông trên tấm hình này... chính là tôi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 93: Sắp Xếp Ở Yên Kinh

Trần Thái Nhật nói xong, tiếng khóc của Ninh Yên Nhiên chợt tắt lịm.

Cô ta ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp hoàn toàn kinh ngạc, khoé mắt vẫn còn vương đầy nước mắt.

Đôi mắt mở to vô cùng hoang mang.

“Sư phụ, không phải sư phụ đang đùa con đấy chứ?”

Trần Thái Nhật nhếch miệng: “Tôi đùa cô làm gì, tôi đã nói rồi, chuyện này từ đầu tới cuối chỉ là hiểu nhầm thôi”.

Trần Thái Nhật cầm điện thoại lên và giải thích lại ngọn ngành việc mình và Vân Vũ Phi bị chụp trộm ở quán bar, cuối cùng kết luận:

“Vậy nên trong chuyện này, kẻ đầu sỏ là cái người lan truyền tin tức kia, cô giống với chúng tôi, đều không biết chuyện gì cả”.

Ninh Yên Nhiên lau nước mắt bằng cổ tay trắng nõn, âm ỨC bĩu môi.

“Yên Nhiên biết rồi, chuyện này không liên quan gì đến sư nương...”

Trần Thái Nhật suýt thì phun ngụm trà vừa uống ra khỏi miệng.

Sư nương cái quái gì chứ!

“Đừng nói linh tinh, dù sao tôi sẽ giúp cô bắt được tên đầu sỏ, cô cũng không cần lo lắng về lùm xùm trong giới giải trí, tôi sẽ xử lý hết, tin tức trên mạng sẽ biến mất trong vòng hai ngày”.

Ninh Yên Nhiên bày ra vẻ mặt khó mà tin nổi.

“Sư phụ? Sư phụ ở ẩn tại An Thành mà còn có thể tạo dựng quan hệ trong giới giải trí sao? Một ông trùm bình thường mà có thể phong tỏa

được tin tức trên mạng à?”

Trần Thái Nhật cầm tách trà lên, chậm rãi uống một ngụm, vẻ mặt điềm nhiên giống như tất cả mọi chuyện trên thế gian đều chỉ là phù du.

“Tôi thật sự không có quan hệ gì trong giới giải trí, nhưng nếu đã là tin tức động đến cơ mật của Hoa Quốc thì phong toả hay không cũng không phải giới giải trí quyết định là xong”.

...

Ninh Yên Nhiên rất có hứng thú với kiến trúc văn hoá truyền thống của Hoa Quốc.

Biệt thự nhà họ Thẩm hoàn toàn được xây dựng dựa theo bố cục của phủ đệ hoàng hậu thời cổ đại, khiến cô ta có cảm giác vô cùng mới mẻ.

Trần Thái Nhật sắp xếp cho cô ta ở lại biệt viện hai ngày để đợi tin tức.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời đã sáng.

Reng reng reng...

Ninh Yên Nhiên đang chìm trong mộng đẹp thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô ta nhấc tấm chăn nhung sang một bên, bước ra khỏi chiếc giường gỗ lim mềm mại, mặc thêm áo ngoài cho đỡ lạnh rồi mới nhận điện thoại.

“Alo, Tiểu Vy à, chuyện gì thế?”

Tiểu Vy là cô quản lý kia, hôm qua đã chạy đến thành phố An Thành ngay trong đêm rồi ở lại một nhà nghỉ khác, sợ Trần Thái Nhật sẽ phát hiện ra cô ta.

“Yên Nhiên! Xảy ra một chuyện rất là kỳ lạ!”

“Chuyện gì thế? Lẽ nào lại có tin tức gì gây bất lợi cho em sao?”

“Không phải đâu!”, giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ rất hào hứng.

“Em biết không? Tất cả những thông tin và bài đăng gây bất lợi cho em đã biến mất trên mạng xã hội, truyền thông, trang tìm kiếm, báo chí,... chỉ trong một đêm!”

“Thật sao?”

Ninh Yên Nhiên liền bừng tỉnh, nhảy thẳng từ trên giường xuống, chân trần trắng nõn giẫm lên trên mặt đất cũng không cảm thấy lạnh.

“Đương nhiên là thật rồi! Chắc chắn là có nguyên nhân đặc biệt gì đó, hoặc là đã có nhân vật lớn nào đó ra tay, nếu không sẽ chẳng thể nhanh đến thế”.

“Vậy diễn đàn truyền thông không đưa ra lời giải thích gì sao, dù gì số người xem những bài đăng đó cũng không ít”.

“Chị hỏi rồi, tất cả các diễn đàn chỉ đưa ra một lời giải thích duy nhất rằng: “Nhân vật trong tin tức có liên quan đến cơ mật quốc gia!”

Ninh Yên Nhiên sửng sờ.

Những lời tối qua Trần Thái Nhật nói lại văng vẳng bên tai cô ta thêm lần nữa.

Có liên quan đến cơ mật quốc gia?

Trong video quay trộm sao có thể có nhân vật cơ mật được?

Ninh Yên Nhiên càng thêm tò mò về thân phận và năng lực của Trần Thái Nhật.

Vốn dĩ còn cảm thấy không cam tâm với việc bị bắt nhận làm đồ đệ vì thua đấu võ.

Bây giờ không hiểu sao lại đột nhiên cảm thấy khá thoải mái, thậm chí còn hơi mừng thầm.

Trần Thái Nhật có võ thuật cao cường, thân phận thần bí, hơn nữa năng lực còn thâm sâu khó lường, những thứ này đều vượt xa so với tưởng tượng của cô ta.

Có một sư phụ như vậy, lẽ nào còn không hãnh diện sao?

“Alo alo, Yên Nhiên, em có đang nghe không thể? Sự việc coi như đã được giải quyết rồi, lúc nào em gặp chị để trở về Yên Kinh đây?”

Một tia ấm áp chợt lướt qua đôi mắt xinh đẹp của Ninh Yên Nhiên, trong đầu lập tức xuất hiện một bóng hình cao lớn oai phong.

“Chưa cần vội, em phải làm việc nên làm trước đã, làm xong thì em sẽ liên lạc với chị”.

“Việc nên làm gì cơ?”

“Hỏi thăm sư phụ”.

...

Trần Thái Nhật ở trong phòng, một tay đang gọi điện thoại, Tiêu Mai đứng bên cạnh lặng lẽ khoác lên người một chiếc áo choàng bông.

“Vi Giác Nghiệp, rốt cuộc mấy người làm việc kiểu gì thế, rõ ràng tôi đã nói không cần uy hiếp, dọa nạt, sao mấy người lại cho xe đuổi theo giữa đường?”

Gia chủ nhà họ Vi ở đầu dãy bên kia muốn khóc tới nơi.

“Cậu Trần, chúng tôi sao dám làm trái ý cậu! Chúng tôi định đến để đàm phán hoà bình, lái xe đến cũng chỉ vì muốn thể hiện thành ý, muốn hộ tống cả chặng đường, giống như đón khách mà thôi”.

“Ai ngờ đám người đó lại quá nhát gan, chúng tôi còn chưa kịp đuổi theo để nói chuyện thì bọn họ đã tăng tốc phóng đi, chúng tôi sợ bọn họ xảy ra chuyện nên cũng chỉ dám bám sát theo sau”.

“Cuối cùng, bọn họ lại lao thẳng vào g ần biệt thự nhà họ Thẩm, chúng tôi cũng không dám bám theo nữa”.

Trần Thái Nhật cũng cạn lời.

Bản thân đã hiểu nh ằm nhân phẩm của Ninh Yên Nhiên, vậy nên mới cho gia chủ Vi sắp xếp người đi theo cảnh cáo nghiêm khắc.

Kết quả lại thành ra tiết mục đuổi xe dọc đường.

Nói như vậy thì nguyên nhân Ninh Yên Nhiên đến An Thành r ấi xông vào biệt thự nhà họ Thẩm đều là vì mình.

Bởi vì hiểu nh ằm tai hại này mà người đẹp nổi tiếng nhất Hoa Hạ lại biến thành đ ồđộ ngoan của mình.

Chuyện này thật là...

“Ông trời đúng là biết pha trò”, Trần Thái Nhật lặng lẽ cúp điện thoại.

Cốc cốc.

Sau tiếng gõ cửa, Ninh Yên Nhiên mang theo nụ cười nhẹ nhàng bước vào trong.

Cô ta khẽ liếc mắt nhìn, phát hiện ra Tiêu Mai đang đứng đằng sau đang nhẹ nhàng bóp vai cho Trần Thái Nhật thì chợt ngẩn ra, bước chân cũng dừng lại một lúc.

Cô ta mang theo vẻ mặt nghi hoặc chậm rãi bước lên trước, cúi lưng với Trần Thái Nhật.

“Chào buổi sáng, sư phụ, chào buổi sáng nhị... sư nương”.

Tiêu Mai chợt đỏ mặt, vội vàng dùng tay che mặt, không biết là do xấu hổ hay vui mừng.

Trần Thái Nhật cặn lời: “Gì mà nhị sư nương, đây là chị Tiêu Mai, bây giờ cũng là người nhà của tôi”.

Vừa nghe Trần Thái Nhật nói vậy thì ánh mắt của Tiêu Mai càng trở nên ấm áp.

Ninh Yên Nhiên mở hộc gạt đầu.

“Sư phụ, gần đây có việc gì cần đồ đệ đi làm không ạ?”

Trần Thái Nhật nghĩ ngợi rồi chậm rãi nói:

“Yên Nhiên, cô từ Yến Kinh tới đây, gia cảnh cũng không tầm thường, quả thật tôi có một chuyện cần nhờ cô lo liệu”.

Ninh Yên Nhiên cung kính hành lễ: “Yên Nhiên sẽ dốc hết toàn lực để thực hiện bất kỳ sai bảo gì của sư phụ”.

Trần Thái Nhật chậm rãi nói:

“Hôm nay cô có thể trở lại Yến Kinh, sau đó, giúp tôi thu thập thông tin trên mọi phương diện của một tổ chức bí mật, dù là vu vơ không có căn cứ cũng được”.

“Tổ chức gì cơ?”

“Hội Đông Vinh”.

Ninh Yên Nhiên khẽ cau mày nghĩ ngợi.

“Con chưa từng nghe nói đến tổ chức này ở Yến Kinh, nhưng con sẽ thử nghe ngóng”.

Trần Thái Nhật gạt đầu.

“Cô phải ghi nhớ chỉ cần thu thập thông tin là được, mỗi ngày báo lại cho tôi, một khi phát hiện ra manh mối tuyệt đối không được đánh rắn động cỏ, giao cho tôi giải quyết”.

Để Ninh Yên Nhiên đến Yên Kinh thu thập tin tức của Hội Đông Vinh là ý tưởng Trần Thái Nhật đột nhiên nghĩ tới vào đêm qua.

Hội Đông Vinh có tổ chức chặt chẽ, hoạt động ngầm ở Hoa Hạ bấy lâu nay, Yên Kinh là thủ đô của Hoa Hạ, nói không chừng sẽ là là cứ điểm quan trọng của bọn chúng.

Thân phận của bản thân anh tương đối nhạy cảm, không tiện trực tiếp đến thủ đô để trắng trợn thăm dò.

Ngược lại, Ninh Yên Nhiên sống tại Yên Kinh, có thực lực và khả năng, rất thích hợp để làm chuyện này.

Nói xong, Trần Thái Nhật lấy từ trong túi ra một chiếc USB, ý bảo Ninh Yên Nhiên cần lấy.

Đối phương cung kính tiếp nhận.

“Sư phụ, đây là gì thế?”

“Bên trong là một bộ công pháp cấp cao “Tố Thủ Bách Chỉ Quyết”, thích hợp với việc tập luyện của nữ giới, khá là tương thích với cô, đủ để cô đạt đến hạng bảy, coi như tôi tặng cô chút quà”.

Ninh Yên Nhiên vô cùng kinh ngạc, ánh mắt lộ ra vẻ vui sướng.

“Cảm ơn sư phụ, thứ con cần nhất chính là một bộ công pháp điểm huyết! Thật là tốt quá ạ!”

“Sau khi trở về thì tập luyện cho tốt, đã bước lên con đường làm võ sĩ rồi thì không có cơ hội quay đầu lại đâu”.

Ninh Yên Nhiên nhìn Trần Thái Nhật, ánh mắt không giấu được vẻ cảm động.

“Sư phụ... Yên Nhiên, sẽ thường xuyên tới An Thành thăm sư phụ”.

Trần Thái Nhật bật cười: “Không thành vấn đề, nói không chừng thì thoảng tôi cũng sẽ đi Yên Kinh, cô thu xếp rồi trở về đi”.

Ninh Yên Nhiên lưu luyến, đi được một bước mà quay đầu tới ba lần, chậm rãi đi ra khỏi cửa phòng.

Tiêu Mai đứng bên cạnh khẽ mỉm cười.

“Một cô gái trẻ trung lại xinh đẹp như thế, sao anh không giữ lại bên mình?”

Trần Thái Nhật sờ mũi, cố ý đổi chủ đề

“Hôm nay hình như không có sắp xếp gì đặc biệt nhỉ?”

Tiêu Mai cầm điện thoại của Trần Thái Nhật lên, ấn một số điện thoại.

“Đi đến Đông Hải với Vân Vũ Phi của anh, cẩn thận thất hẹn làm cô ấy tức giận...”

Nói xong, Tiêu Mai đặt điện thoại vào trong tay Trần Thái Nhật rồi quay người bước đi.

Trần Thái Nhật ngơ ngác.

Tiêu Mai dịu dàng từ lúc nào đã biến thành con giun trong bụng mình rồi.

“Cô có muốn cùng đến Đông Hải một chuyến không?”

Tiêu Mai quay người, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên.

“Tôi không muốn đi làm “bóng đèn” đâu!”

Tiếp đó lại bổ sung thêm một câu.

“Lần tới khi tôi về tỉnh Nam Hồ thì anh nhất định phải đi riêng với tôi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 94: Chuyển Di Đến Đông Hải

Tâm trạng trên đường trở về Yến Kinh của Ninh Yên Nhiên và đoàn xe hoàn toàn khác xa so với khi đến.

Lúc này, Ninh Yên Nhiên cứ mỉm cười suốt, trong lòng vô cùng thoải mái, giống như vừa trải qua một cuộc gặp gỡ bất ngờ.

Cô ta vô thức quay đầu lại nhìn.

An Thành, thật sự là một nơi thú vị.

Có một cao nhân ẩn thế, võ công cao cường là Trần Thái Nhật.

Còn có cả vô số mỹ nhân lớn nhỏ có những nét đặc trưng riêng mà cô ta được gặp ở biệt thự nhà họ Thẩm.

Cuối cùng, bản thân cô ta còn trở thành đồ đệ của người khác.

Ban đầu không cam tâm lắm.

Bây giờ lại trở thành vui vẻ và đắc ý.

Võ công của Trần Thái Nhật tuyệt đối vượt xa tất cả mọi người trong gia tộc, vô cùng xứng đáng làm sư phụ của mình.

Hơn nữa còn tặng cho mình một bộ công pháp thích hợp nhất.

Ninh Yên Nhiên vừa kính phục lại vừa cảm kích Trần Thái Nhật.

Cứ nửa tiếng đồng hồ là bóng hình cao lớn và mạnh mẽ kia lại loé lên trong lòng thiếu nữ, khiến cô ta không khỏi cảm khái về duyên phận chốn nhân gian.

Reng reng reng.

Chuông điện thoại vang lên, cô ta nhận máy, là bạn thân nhất gọi tới.

“Đại mỹ nhân, mình xem trên mạng thì hình như mấy tin tức vớ vẩn có liên quan đến cậu đầu biến mất cả rồi, sao cậu làm được thế? Bảo công ty điện ảnh nhờ người giúp đỡ sao?”

Ninh Yên Nhiên không khỏi bật cười.

“Không phải đâu, là sư phụ của mình xử lý cho, anh ấy rất lợi hại!”

“Sư phụ? Chuyện gì thế?”

“Ôi chao, Tiểu Nhụy, nói ra thì dài dòng lắm, đợi mình trở về Yên Kinh sẽ nói với cậu sau, dù gì anh ấy cũng là người đàn ông mạnh mẽ và lợi hại nhất mà mình từng gặp, mình cảm thấy ngay cả bố và ông nội mình cũng không đánh thắng anh ấy!”

“Khoa trương như thế sao? Mình không tin...”

“Xì, mình nói cho cậu biết, sư phụ đối xử với mình rất tốt, còn cho mình một bộ công pháp, đợi mình về tập luyện, sớm muộn gì thì danh hiệu thiếu nữ thiên tài số một kinh thành kia của cậu cũng về tay mình thôi!”

“Ha ha ha, đánh thua thì đừng có mà khóc, mình là võ sĩ hạng sáu trẻ nhất đấy!”

“Cứ đợi mà xem, về thì cùng đi ăn cơm nhé!”

Cúp điện thoại, khoé miệng Ninh Yên Nhiên khẽ nhếch lên, hai tay ôm lấy mặt, không tự chủ được lại nghĩ về người đàn ông kia.

...

Trần Thái Nhật hẹn Vân Vũ Phi và Vân Sở Sở đến một quán cà phê ăn tối.

Có vẻ như Vân Sở Sở đã đói lắm rồi, cô bé cần lấy một cái đùi gà gặm diên cuồng, cái miệng bé xiu dính toàn dầu mỡ.

Hai người lớn cùng nhìn cô bé với ánh mắt cứng chùi, sau đó lại vô thức đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt ngập tràn vẻ dịu dàng.

Vân Sở Sở gặm được một nửa.

“Chú Tr ần, dì ơi, sao hai người đều nhìn cháu cười thế, mau ăn đi, để lát nữa sẽ nguội mất đó”.

Vân Vũ Phi trêu đùa: “Không nguội được đâu, dì thấy phần ăn của cả ba người chúng ta cũng không đủ cho một mình cháu ăn”.

Tr ần Thái Nhật nhìn con gái, dịu dàng nói: “Cháu ăn chậm thôi, không có ai giành ăn với cháu đâu”.

Vân Sở Sở lắc cái đầu nhỏ, không buồn để ý mà tiếp tục ăn.

Vân Vũ Phi cười tươi như hoa, quay đầu nhìn Tr ần Thái Nhật, hỏi với giọng điệu trung c ầu ý kiến: “Chúng ta tới thành phố Đông Hải, dù gì cũng là đi chơi... Hay là, dẫn theo Sở Sở đi cùng nhé?”

Tr ần Thái Nhật khẽ cười, gật đầu nói: “Đương nhiên là được rồi, không biết con bé sẽ vui mừng đến mức nào nữa”.

Vân Vũ Phi nhìn Tr ần Thái Nhật với vẻ hoài nghi.

“Người đẹp số một Hoa Hạ vốn định đến gây rắc rối cho tôi kia không biết vì lý do gì lại rời khỏi An Thành rồi, còn tỏ ý xin lỗi tôi, anh nói xem, chuyện này có liên quan gì đến anh không?”

“Xem như tôi đứng ra dẹp yên mọi chuyện đi, cũng coi như thuận lợi”.

Vân Vũ Phi tỏ vẻ hơi lo lắng.

“Vậy anh đừng dùng thủ đoạn quá kích động, tuyệt đối không được đe dọa, uy hiếp hay sử dụng vũ lực với đối phương, dù sao cô ta cũng là nhân vật của công chúng, không cần thận một chút sẽ thành rắc rối to”.

Tr ần Thái Nhật nghe vậy thì đỡ lấy trán, tr ần mặc không nói gì.

Phái xe chặn đường truy sát, đấu võ biến đối phương trở thành đờ đệ... có lẽ không tính là đe dọa uy hiếp đâu nhỉ.

“Không nói về cô ta nữa, lần này đến thành phố Đông Hải, ngoài quần áo mặc khi đi chơi thì mang thêm vài bộ đồ để thay nữa, còn phải chuẩn bị một bộ lễ phục ưa nhìn một chút”.

Trần Thái Nhật sắp xếp như vậy khiến Vân Vũ Phi cảm thấy mơ hồ không hiểu gì.

“Anh Thái Nhật, cần phải tham gia buổi lễ nào sao?”

Trần Thái Nhật lắc đầu: “Ông trùm Lô Dịch ở tỉnh Đông Bình, dựa theo quy định chắc chắn sẽ cho mở tiệc tiếp đón tôi tại Đông Hải, danh nghĩa là tiếp đón, trên thực tế là ra oai”.

Anh đưa mắt đánh giá gương mặt xinh đẹp của Vân Vũ Phi rồi khẽ cười, nói:

“Nếu có cô đi cùng tôi đến dự tiệc, tôi thấy dù cho tất cả phụ nữ của tỉnh Đông Bình gộp lại cũng không bì nổi với cô, đây chính là cơ hội giành lấy tiếng vang tốt cho An Thành”.

Vân Vũ Phi bật cười, dáng vẻ khó xử lại mang thêm chút tinh nghịch.

“Được thôi, vậy tôi sẽ đại diện cho người dân An Thành giúp anh tăng thêm thể diện, nhưng mà đến lúc đó anh không được phép nhìn người phụ nữ khác, nếu không thì tôi sẽ rất mất mặt”.

Trần Thái Nhật đưa ngón tay út ra.

“Móc ngoéo”.

Một ngón tay út trắng mịn và nhỏ nhắn cùng giờ ra, khẽ đan vào.

“Móc ngoéo”.

...

Tỉnh Đông Bình, thành phố Đông Hải.

Một đô thị lớn tầm cỡ quốc tế nằm sát ven biển.

Thực lực kinh tế chỉ xếp sau thủ đô Yên Kinh.

Từ vương triêu phong kiến đến nay đây là địa điểm quan trọng để thông thương với nước ngoài, ngày nay vẫn có thể thấy được diện mạo năm xưa. Quay lại Tamlinh247.com đọc tiếp bạn nhé!

Đây là một đô thị thời thượng và giàu sức sống của Hoa Hạ, tượng trưng cho phú quý và phồn hoa.

Trần Thái Nhật dẫn theo Vân Vũ Phi và con gái Vân Sở Sở xuống sân bay, trước tiên đi đến một khách sạn để cất đồ.

Trong phòng khách sạn, Trần Thái Nhật nhận được điện thoại của Lâu Dịch tỉnh Đông Bình.

“Ha ha, cậu Trần đến thành phố Đông Hải chúng tôi mà sao không báo trước cho tôi một tiếng, nếu nói sớm thì ít nhất tôi cũng có thể chuẩn bị một bữa tiệc dài bảy ngày bảy đêm, để cậu cảm nhận được sự nhiệt tình của con người Đông Hải”.

Người ta đã nói như vậy thì mình sao có thể không nể mặt.

Trần Thái Nhật bình tĩnh trả lời: “Tôi chỉ đến chơi mà thôi, gia chủ Lâu khách sáo quá rồi”.

“Đâu có, tối mai tại quán rượu lớn nhất Đông Hải, tôi sẽ dẫn đàn em đến tiếp đón cậu Trần, đến lúc đó ba trăm tinh anh của mảnh đất này cũng sẽ tới để xem phong thái của cậu Trần ra sao, cậu nhất định phải tới dự đấy!”

Trong lòng Trần Thái Nhật thầm phỉ nhổ.

Tinh anh thì tinh anh, lại còn ba trăm...

Bất nạt số người ít ỏi bên tôi đấy à.

Bao nhiêu người cũng không thành vấn đề, từ trước đến nay chưa từng có ai giành được vàng sáng trên đầu Trần Thái Nhật.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh, tối mai tôi nhất định sẽ tới đúng giờ”.

“Ha ha, cậu Trần dứt khoát lại mạnh mẽ, ngày mai gặp lại”.

Anh vừa cúp điện thoại, Vân Vũ Phi gõ cửa bước vào.

“Đồ đạc xếp xong hết rồi, giờ cũng sắp tới buổi trưa, hôm nay đến công viên Disneyland luôn thì nhất định không thể chơi hết mình, chúng ta để sang ngày mai hăng đi nhé”.

Trần Thái Nhật gật đầu, sau đó nói.

“Mãi mới có cơ hội ra ngoài được một chuyến, lát nữa cô dẫn theo Sở Sở, chúng ta tới siêu thị đồ chơi mua cho con bé ít đồ chơi trước đã”.

Đôi mắt xinh đẹp của Vân Vũ Phi chợt bừng sáng: “Ý kiến hay đấy, Đông Hải là thành phố lớn, đồ chơi ở đây nhất định sẽ càng đa dạng, chúng ta nên chọn mua một ít”.

Trần Thái Nhật nghĩ ngợi: “Sau khi mua đồ chơi xong thì bảo Tề Vũ dẫn Sở Sở về khách sạn nghỉ ngơi, cô vẫn phải cùng tôi đến một nơi nữa”.

“Đi đâu thế? Đi làm gì vậy?”

Trần Thái Nhật nở nụ cười thần bí.

“Đi lựa chọn một công cụ và phương thức thích hợp cho hai người chúng ta cùng “xuất trận””

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 95: Có Bố Sinh Mà Không Có Mẹ Dạy

Thành phố Đông Hải tập trung các sản phẩm tốt nhất trên thế giới, cũng là thành phố mua sắm nổi tiếng nhất Hoa Hạ.

Tòa nhà chọc trời Minh Nghĩa Đại Đạo có kiến trúc mang tính biểu tượng của thành phố Đông Hải.

Tổng cộng cao bốn mươi tầng, trong đó mười tầng dưới là trung tâm thương mại xa hoa, bên trên là một trong những tòa nhà văn phòng cao cấp nhất của thành phố.

Vừa đẩy cánh cửa xoay ra, bước vào trong tòa nhà, Vân Sở Sở đã không nhịn được cười toe toét.

"Ha ha ha, dì ơi, nhiều đồ quá! Dì xem, tấm bảng chỉ dẫn này ghi từ tầng sáu đến tầng tám đều là các cửa hàng đồ chơi xa xỉ".

Vân Vũ Phi cũng vô cùng hứng khởi, cô nhìn bảng chỉ dẫn ở lối vào, hai mắt sáng lên.

"Đúng rồi kìa! Các cửa hàng thời trang nữ ở đây đầy đủ thật, lần đầu tiên dì thấy tất cả các thương hiệu đều tập trung ở một trung tâm thương mại thế này".

Hai người đẹp một lớn một nhỏ rồi rít bàn tán, khuôn mặt tỏ vẻ hưng phấn như sắp lên chiến trường.

Đột nhiên Trần Thái Nhật cảm thấy anh chủ động đề nghị phụ nữ đi mua sắm có lẽ là một ý kiến tởm.

Bất kể là phụ nữ bao nhiêu tuổi.

"Đi nào, đi xem khu đồ chơi trước".

Hôm nay ba người ăn mặc rất thoải mái, nhìn không có gì nổi bật, ngoài nhan sắc quá xuất chúng của Vân Vũ Phi khiến một số người phải xuýt xoa, thì hầu hết mọi người chỉ nghĩ là một gia đình ba người bình thường đi dạo phố mà thôi.

Họ đi thang máy lên khu đồ chơi, vừa ra khỏi thang máy, Vân Sở Sở liền kêu lên không ngừng.

Đúng là... hoa hết cả mắt.

Hàng trăm con thú bông các loại, vô số thú nhồi bông hình động vật, các mô hình chiến sĩ, mô hình tàu thuyền, garage kit truyện tranh, máy bay không người lái đi đâu khiến từ xa của bé trai, lâu đài đồ chơi, búp bê xếp đầy một mặt tường của bé gái.

Không chỉ Vân Sở Sở hào hứng cười toe toét.

Đến người lớn như Vân Vũ Phi cũng mất chữ A mềm chữ O.

"Nơi này... đúng là thiên đường của trẻ em mà!"

Vân Sở Sở nhìn đâu cũng thấy mới mẻ, chạy lung tung khắp nơi, cũng may để tránh trẻ em bị thương, các góc cạnh của khu đồ chơi đều bọc đệm mềm.

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi cũng thấy yên tâm, đi cách xa xa, vừa nói chuyện vừa để ý, mặc cô bé chạy nhảy thoải mái.

Đúng lúc này, một cậu bé mặc vest, tám tuổi cấp hai, đang ôm một mô hình lâu đài có vẻ rất phức tạp, đi sau bà mẹ bước tới.

Vân Sở Sở đang chạy lung tung, nhất thời không chú ý, không cẩn thận va cánh tay vào cậu bé kia.

"Ai ui, con ranh này, đi phải nhìn đường chứ!", cậu bé kia tỏ vẻ hoảng hốt, lớn tiếng gầm lên.

Vân Sở Sở vội vàng lùi lại, hai tay đặt sau lưng, tỏ vẻ sợ hãi.

"Em... em xin lỗi, em không cố ý".

Mẹ cậu bé kia nghe thấy tiếng động sau lưng, quay lại thấy con trai mình đang tức giận.

"Ôi chao! Sao thế Tiểu Vĩ, sao con nhóc này lại chọc giận con thế?"

Vẻ mặt cậu bé tên Tiểu Vĩ kia giận dữ, ôm chặt mô hình lâu đài trong tay.

"Vừa nãy suýt nữa con ranh này đụng hỏng lâu đài của con! Đây là quà sinh nhật của con đấy!"

Vân Sở Sở tỏ vẻ vừa ngại ngùng vừa xấu hổ, hơi lóng ngóng không biết nên làm gì.

"Em không cố ý thật mà, em xin lỗi anh và cô, đồ chơi không bị hỏng chứ ạ? Nếu hỏng thì em sẽ đền".

Đôi lông mày xăm của mẹ Tiểu Vĩ trợn ngược lên, hai tay chống vào vòng eo thùng phuy, nước bọt như phun ra, giọng nói tức giận và mỉa mai.

"Đền? Con ranh như mày thì biết cái gì? Mày có biết bộ đồ chơi trong tay Tiểu Vĩ giá bao nhiêu tiền không? Đây là bộ lego lâu đài phiên bản Harry Potter cao cấp, ba mươi nghìn tệ một bộ đấy!"

Nói xong, mẹ Tiểu Vĩ nhìn Vân Sở Sở từ trên xuống dưới, cười lạnh lùng đầy khinh miệt.

"Hừ, tao thấy đồ chơi con đến từ huyện như mày chắc chưa từng thấy đồ chơi cao cấp như này! Bình thường cùng lắm chỉ chơi lắc vòng thôi, thế mà lại còn to mồm!"

"Bố mẹ mày chết đâu rồi, mau gọi đến đây xin lỗi đi! Để tao xem bố mẹ nhà nào vô giáo dục như vậy, người làm mẹ chắc chắn là tổ chất thấp kém, nhân phẩm không ra gì".

Vân Sở Sở nghe thấy thế thì sắc mặt thay đổi.

Bởi vì mẹ ruột cô bé là Vân Vũ Tuệ quả thực đã qua đời.

Trong tâm trí cô bé, mẹ là một người không thể phai mờ, không thể khinh thường.

Bây giờ mẹ đàn bà béo tốt trước mặt này lại mở miệng mắng chửi, còn sỉ nhục mẹ cô bé.

Sự áy náy trong lòng Vân Sở Sở bỗng chốc bị thay thế bởi một lòng tức giận không thể áp chế được.

"Cháu không cho phép... cô nói xấu mẹ cháu!"

Vân Sở Sở nước mắt lưng tròng, lớn tiếng gào lên, khiến mọi người đi qua xì xào bàn tán.

Mẹ đàn bà béo kia sửng sốt, sau đó sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Con ranh này, mày gào thét cái gì hả? Gọi mẹ mày đến đây, tao phải chửi thẳng mặt cô ta, sinh ra cái loại rác rưởi như mày. Mày có biết tao là ai không mà gào vào mặt tao thế hả?"

Vân Sở Sở tức đến mức nhảy dựng lên, chỉ vào mẹ ta.

"Cháu nói lại lần nữa, cháu không cho phép cô nói mẹ cháu thế! Đồ xấu xa!"

Mẹ Tiểu Vĩ tức đến nỗi cơ thể đầy thịt run lên bần bật.

Bị một con nhóc chỉ vào mũi dạy dỗ như vậy, đối với mẹ ta chẳng khác gì một sự sỉ nhục.

"Tiên sư, hôm nay tao phải dạy dỗ con ranh này..."

Mẹ ta nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy một con dao đồ chơi làm bằng nhựa ở bên cạnh.

Cơ thể béo tốt nhanh chóng bước tới, rút luôn con dao nhựa to bằng dao thật ra, thử ước lượng, cũng khá nặng.

"Con ranh có bố sinh mà không có mẹ dạy này, tao cho mày vênh vào này..."

Dứt lời, mặt ta lấy sống dao bằng nhựa dày rộng quất vào đùi Vân Sở Sở.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, đột nhiên một bàn tay thò ra.

Cạch, hai ngón tay kẹp lại, con dao nhựa kia lập tức gãy đôi.

Một bóng dáng to cao vạm vỡ, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, đứng trước mặt Vân Sở Sở.

Vân Sở Sở nhìn thấy người đến, lập tức tủi thân khóc òa lên.

"Hu hu, chú ơi, người phụ nữ kia là người xấu! Bà ta... hu hu..."

Vân Vũ Phi đi giày cao gót bước tới, mặt biến sắc, vội vàng cúi xuống ôm lấy Vân Sở Sở, vừa nhẹ nhàng an ủi vừa tức giận nhìn mặt đàn bà béo trước mặt.

Vừa nhìn thấy có người lớn đến, mặt ta cũng coi như bắt được chính chủ.

"Hai người chính là bố mẹ của con ranh này hả? Hừ! Các người có biết con ranh này vô giáo dục đến mức nào không? Trước mặt mọi người mà dám chỉ tay vào mặt tôi chửi mắng, còn suýt nữa làm hỏng đồ chơi quý giá của con tôi!"

Càng nói, mặt đàn bà béo càng hung dữ, cứ như mặt ta phải chịu sự oan ức rất lớn.

"Mọi người xem, con trai tôi đang đi đứng yên lành, thì bỗng nhiên con ranh này va vào, suýt nữa làm hỏng bộ lâu đài ba mươi nghìn tệ, không biết hối cải thì đã đành, lại còn nhảy dựng lên chửi tôi, bảo tôi căm miệt".

Mụ đàn bà béo nhìn xung quanh, ra vẻ mình là người có lý thì đếch phải sợ ai.

"Theo tôi thấy thì là thiếu dạy dỗ, bố mẹ dạy không đến nơi đến chốn, nên trở thành đồ quê mùa buông thả, sớm muộn cũng ra ngoài làm thiếu nữ bất lương".

Sắc mặt Trần Thái Nhật không khác gì một tảng băng.

"Chúng ta tính từng khoản một cho tiết kiệm thời gian".

Mụ ta nghe thấy thế thì trừng mắt.

"Sao nào? Còn muốn tính sổ với tôi à? Các cậu cũng xứng chăng? Có biết nhà chúng tôi là ai không?"

Trần Thái Nhật rút luôn năm mươi nghìn tệ trong túi quần ra ném vào mụ ta.

"Con tôi suốt nửa làm hồng đồ chơi của bà chứ gì? Đây tôi đền cho bà, chắc là cũng đủ".

Mụ ta vừa nhận được tiền thì ngậy người, sau đó tỏ vẻ mừng như điên, thái độ cũng thay đổi một trăm tám mươi độ.

"Đủ, đủ rồi, he he, vừa nãy tôi nói hơi quá, người làm bố như cậu cũng thật là hào phóng".

Sắc mặt Trần Thái Nhật vẫn không đổi, khẽ gật đầu.

"Ừ, đủ đền là được".

Sau đó, khi mọi người còn chưa kịp có phản ứng, anh bước lên nhanh như chớp.

Xoay người đập một cái.

Bốp!

Một âm thanh rất lớn vang lên, bộ đồ chơi lâu đài cao cấp mà cậu bé kia đang ôm khư khư trong lòng bị Trầ n Thái Nhật đá cho tan nát.

Bà các tông và các linh kiện đồ chơi bay tung tóe khắp nơi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 96: Đánh Rât Công Bằng

Lâu đài đồ chơi bị đá vỡ, tất cả các mảnh vụn và linh kiện giống như mảnh vỡ của quả lựu đạn, ập cả vào mặt cậu bé cấp hai tên Tiểu Vĩ kia.

“Mẹ kiếp!”

Cậu bé buột miệng chửi bậy, mặt bị đánh cho vang lên bôm bốp, mắt không chế ngã ngửa xuống đất, kêu rên.

Sự đắc ý và vui mừng trên mặt mẹ đàn bà béo lập tức biến mất, mẹ ta kêu lên the thé.

“Mẹ kiếp, đồ chó chết! Cậu làm gì với đồ chơi của con tôi vậy hả? Nó trị giá ba mươi nghìn tệ đấy!”

Trần Thái Nhật chậm rãi thu lại tư thế, bình thản nói.

“Bà cần năm mươi nghìn tệ rồi mà”.

Câu nói này khiến mẹ ta cứng họng.

Các khách hàng và nhân viên trung tâm thương mại vây xem xung quanh cũng gật đầu.

Phải đấy.

Đồ chơi của bà giá ba mươi nghìn tệ, người ta đã đưa năm mươi nghìn tệ, đập thì cũng đập rồi, bà làm gì được người ta nào? Cùng lắm thì mua bộ mới.

Khuôn mặt mẹ ta tức đến mức run rẩy, da mặt đỏ bừng, hít sâu bốn năm cái mới lấy lại chút bình tĩnh.

“Được được được, nể mặt mấy đồng tiền, tôi không tính toán với cậu”.

Dứt lời, mẹ ta định bước lên nắm tay con trai mình.

Mảnh vụn của đồ chơi cũng không phải là đồ sắc nhọn, tuy bay tung tóe nhưng cũng không khiến con trai mẹ đàn bà béo kia bị thương, chỉ là mặt bị mảnh vụn đập vào đỏ lên, có chỗ xước chút da.

Nhưng mẹ ta đã không còn ý định tiếp tục lằng nhằng nữa, bởi vì mẹ đã nhìn ra được.

Trần Thái Nhật... không phải người dễ chọc.

Đúng lúc mẹ đàn bà béo định chuồn, thì Trần Thái Nhật chắn trước mặt, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Mẹ ta đột nhiên cảm thấy rung mình một cái, dường như bị một tảng băng vụn năm đóng băng ngay tại chỗ.

Tuy ánh mắt đã tỏ vẻ sợ hãi, nhưng miệng vẫn rất cứng.

"Đồ chơi cũng đã bị cậu làm hỏng rồi! Cậu còn muốn thế nào nữa? Giữa ban ngày ban mặt thế này, lẽ nào cậu còn muốn giết người?"

Trần Thái Nhật nhếch mép cười khinh bỉ.

"Cũng không đến mức đấy, con tôi làm hỏng đồ chơi của bà, chuyện này đã tính xong, nhưng... vừa rồi bà chửi bới người nhà tôi, còn dùng dao nhựa đánh con tôi, món nợ này tính sao đây?"

Giọng nói của mẹ đàn bà béo nâng lên quăng tám, giả bộ: "Tôi đâu có mắng chửi gì các cậu, tôi chỉ nói con bé thiếu dạy dỗ, chuyện này có gì mà to tát chứ? Với lại tôi dùng dao nhựa, đâu có đánh vào con cậu".

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu tôi không cản lại thì đã đánh trúng rồi".

"Vậy... dù sao cũng chỉ là đồ chơi nhựa, cho dù đánh trúng thì cũng không bị thương! Cậu là đàn ông đàn ang mà chi li tính toán từng tý một, đúng là đờn nhỏ nhen!"

Mụ ta đúng là đờm mặt dày, miệng nói cả đồng lý lẽ, chẳng khác gì một mụ đàn bà chanh chua.

Trần Thái Nhật nhú mày.

"Được, vậy tôi rộng lượng hơn chút".

Nói xong, Trần Thái Nhật đưa mắt nhìn quanh, giật một tấm áp phích quảng cáo bình thường của cửa hàng đồ chơi bên cạnh.

Anh vừa cuộn tấm áp phích thành một ống giấy nhỏ vừa chậm rãi nói.

"Tuy bà dùng dao nhựa không đánh trúng con tôi, nhưng lại trúng vào tay tôi, tôi lấy tấm áp phích này đánh bà một cái mang tính tượng trưng thì công bằng chứ?"

Mụ đàn bà béo nuốt nước bọt, mắt đảo vòng quanh.

Tấm áp phích chỉ là một tờ giấy, cuộn thành ống, bất kể đánh vào đâu thì đánh người cũng không đau thật. Nếu mụ không đồng ý thì sợ là không được yên ổn rồi đi.

Nghĩ kĩ xong, mụ ta la lối với xung quanh.

"Đây không phải điều kiện tôi ra đâu nhé, mọi người hãy làm chứng cho tôi, người đàn ông này nói phải giữ lời, cậu ta lấy áp phích đánh tôi, bất kể thế nào thì chuyện này cũng coi như xong".

Mụ đàn bà béo sợ Trần Thái Nhật lại lẳng nhằng dây dưa, liền vội vàng tìm khán giả để tăng áp lực dư luận.

Về mặt Trần Thái Nhật bình thản, cuộn xong tấm áp phích liền gật đầu.

"Được".

Cuộn áp phích nho nhỏ phát phơ theo không khí, trông nhẹ hều, ngoài việc có thể đập chết muỗi, cho dù đánh vào con mèo thì cũng không đau không ngứa.

Mụ đàn bà béo d ần lấy lại sự tự tin, khuôn mặt lại nở nụ cười đắc ý.

Bất kể thế nào thì hôm nay mụ ta cũng kiếm được hai mươi nghìn tệ rồi.

Đúng là tiền từ trên trời rơi xuống.

Mụ ta bước lên trước, uốn ngực, ra vẻ “bà mầy sợ chắc”, còn cười đắc ý nữa.

"Cậu đánh đi, đánh xong tôi còn đi gửi tiền nữa".

Trần Thái Nhật giơ tay ra hiệu cho Vân Vũ Phi và Vân Sở Sở lùi lại.

Lùi ra cho thoáng, để mọi người xung quanh còn nhìn nữa.

Trần Thái Nhật giơ cuộn áp phích nhỏ trong tay lên.

"Tôi đánh đây nhé".

"Cậu đánh đi, đánh xong dù có thế nào thì hai ta cũng hết nợ".

"Được... đây là bà nói đấy nhé".

Tay phải Trần Thái Nhật chậm rãi quất về phía trước, tấm áp phích cuộn lên, bay theo gió, nhìn rất nhẹ nhàng.

Đột nhiên, chỉ trong chớp mắt, tay anh khẽ dùng chút sức.

Tấm áp phích đột nhiên thẳng tắp, tốc độ bỗng tăng lên.

Trong không khí đột nhiên vang lên tiếng như tiếng huyết sáo.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ổng giấy được cuộn từ tấm áp phích mỏng vả vào mặt mụ đàn bà béo với tốc độ như sét đánh.

Phụt!

Một ngụm máu tươi bỗng phun ra.

Mụ ta như bị một quả đạn pháo đánh trúng, bất ngờ bay lên.

Lộn mấy vòng trên không rồi nặng nề rơi xuống.

Bịch!

Một âm thanh vang lên, mặt mụ ta úp xuống đất, ngã sõng soài.

Hai giây sau, chân mụ ta khẽ giật hai cái, trong miệng rên rỉ, khó nhọc muốn bò dậy, nhưng rất lâu sau cũng chỉ miễn cưỡng chống được người ngả dưới đất.

Mũi miệng mụ ta chảy máu tươi, khuôn mặt vốn đầy thịt đã sưng vù như quả bóng.

Mụ ta không ngừng ho sặc sụa, ngẩng đầu lên, đôi mắt ti hí tràn ngập oán độc.

Nhìn Trần Thái Nhật, chỉ muốn giết luôn anh để xả giận.

"Khụ khụ... tên khốn kiếp... mày chết chắc rồi, mày dám... đánh tao, tao đảm bảo ngày mai mày không ra được khỏi Đông Hải".

Trần Thái Nhật vứt tãm áp phích đi, về mặt khinh thường.

"Bà có bản lĩnh gì thì cứ dùng hết đi, hai ngày nay Trần Thái Nhật tôi sẽ ở Đông Hải, chờ bà tìm đến, mong là bà có thể ra tay trước khi tôi về".

Tay mụ đàn bà béo kia run rẩy chỉ vào Trần Thái Nhật: "Mày... cứ chờ đấy cho tao, tao sẽ cho người giết chết mày!"

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng còn hứng thú cãi nhau với mụ ta.

Anh một tay dắt Vân Vũ Phi, một tay dắt Vân Sở Sở, xoay người đi sang cửa hàng đồ chơi khác.

Xa xa phía sau vang lên tiếng chửi rửa điên cuồng và the thé.

"Tao phải cho mày biết, ở thành phố Đông Hải, không ai dám chọc vào nhà họ Tôn của bọn tao! Ngày mai chính là ngày chết của mày! Tên khốn kiếp, mày nhớ mua quan tài đấy!"

Khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu của Vân Sở Sở tỏ vẻ lo lắng, cô bé ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật.

"Chú ơi, có phải Sở Sở đã gây rắc rối cho chú không ạ?"

Trần Thái Nhật mỉm cười lắc đầu: "Đâu có, hôm nay Sở Sở thể hiện rất tốt!"

"Nhưng bà ta nói là..."

Trần Thái Nhật dừng bước chân, trong mắt là sự tự tin vô hạn, anh nhìn con gái mình, lại nhìn Vân Vũ Phi đứng bên cạnh.

"Nếu có người xấu đến thì hai dì cháu có sợ không?"

Hai người đẹp nhìn nhau, mỉm cười rồi không hẹn mà cùng đáp.

"Không sợ".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 97: Tôi Đã Đoán Được Từ Lâu Rồi

Là thành phố lớn hàng đầu Hoa Hạ, thành phố Đông Hải có rất nhiều các loại khách sạn, nhà hàng năm sao.

Trong số bao nhiêu nơi xa hoa như vậy, nhà hàng Thang Thần Số Một là một trong những địa điểm đứng đầu.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ cần hai chữ để tóm tắt.

Cao cấp, đắt đỏ!

Thông thường thì các nhà hàng sang trọng đều có đặc điểm này, nhưng mảng dịch vụ của Thang Thần Số Một được làm rất chu đáo.

Cả nhà hàng này có bảy tầng, số lượng khách ở mỗi tầng lại được hạn chế.

Sự cao cấp được thể hiện ngay từ lúc vào cửa.

Gạch thủy tinh cao cấp trong suốt được trải dài từ cổng bãi đỗ xe đến cửa chính nhà hàng, kéo dài hai trăm mét.

Điều khiến người ta phải lú lẫm hơn cả là dưới lớp gạch thủy tinh còn phủ vàng ròng nặng năm tấn.

Vàng khảm vào trong viên gạch thủy tinh, trải dọc đường đi, được gọi là con đường Kim Quang.

Riêng số vàng khối lát ở cửa chính đã có giá trị hai tỷ tệ.

Buổi tối, được ánh đèn xung quanh chiếu rọi.

Một con đường sáng lấp lánh kéo dài vào tận trong nhà hàng rực rỡ, vô cùng đẳng cấp và xa hoa.

Tuy ở ngoài trời, nhưng chẳng tên trộm nào dám mơ tưởng đến vàng ở trong gạch, bởi vì người đứng sau Thang Thần Số Một là người đứng đầu tỉnh Đông Bình, vua của thành phố Đông Hải, thực lực đứng đầu cả nước - nhà họ Lâu.

Nếu có kẻ nào dám nhòm ngó tài sản của nhà họ Lâu, thì chắc chắn không thể sống sót mà rời khỏi thành phố Đông Hải.

Trong nhà hàng có các đầu bếp đẳng cấp nhất thuộc các trường phái ẩm thực lớn trên cả nước, các món ăn chắc chắn là đứng đầu toàn quốc, chưa kể nguyên liệu đầu là ngon nhất Hoa Hạ, khiến khách hàng có trải nghiệm ẩm thực tuyệt vời nhất.

Tương ứng với đó, món ăn giá thấp nhất là năm trăm tệ, đắt là mấy chục nghìn tệ, cho đến vô giá.

Những người muốn đãi khách ở đây thì phải rất có máu mặt, thân phận địa vị phải cực kỳ cao quý.

Thông thường, bày tiệc ở đây thì cũng chỉ để chiêu đãi những người bạn cực thân trong phạm vi nhỏ, hai ba bàn mà thôi.

Nhưng hôm nay, cả bảy tầng của Thang Thần Số Một đầu đã được bao hết.

Thậm chí hơn ba trăm người có máu mặt ở thành phố Đông Hải cũng đầu đến đây.

Tiệc lớn mời khách, quy mô bậc này chưa từng có trong lịch sử, nguyên nhân chỉ có một.

Chủ bữa tiệc chính là ông chủ của nhà hàng, người nhà họ Lâu mạnh nhất thành phố Đông Hải.

Lâu Định dẫn theo hai cậu con trai là Lâu Vũ và Lâu Chấn đứng đón khách ở cửa chính nhà hàng.

Phía sau là những người thành công của thành phố Đông Hải, thậm chí là của tỉnh Đông Bình, khoảng hơn hai trăm người.

Mọi người đã có mặt ở đây từ sớm, có thể nói là vô cùng chính tề, chào hỏi lẫn nhau, cực kỳ thân thiết.

Với thực lực tuyệt đối, nhà họ Lâu có danh tiếng rất cao ở thành phố Đông Hải, nhà họ mà mời thì không ai là không dám đến.

Ông chủ một doanh nghiệp niêm yết trên sàn chứng khoán, đứng phía sau nhỏ giọng hỏi.

“Gia chủ Lâu, vị khách chúng ta tiếp đón hôm nay có máu mặt thế cơ à? Gần như là cả thành phố đều có mặt, liệu có coi trọng quá không vậy?”

Lâu Dịch trông rất trắng kiện, bĩu môi đáp.

“Các ông thì biết cái gì, nhà họ Lâu tôi kinh doanh làm ăn ở khắp Hoa Hạ, trước giờ đều thuận buồm xuôi gió, chỉ có duy nhất lần ở Trung Châu là chịu thiệt, nguyên nhân chính là do tên Trần Thái Nhật này!”

Lâu Vũ đeo kính, dáng vẻ nho nhã, vừa cung kính vừa khó hiểu hỏi.

“Bố, lẽ nào tên Trần Thái Nhật này còn khó đối phó hơn nhà họ Dương đứng đầu Trung Châu sao?”

Lâu Dịch nghiêng răng, hàm hực đáp.

“Khó đối phó hơn nhiều! Nếu không nhờ An Thành của cậu ta chống cho tỉnh Trung Châu, chỉ dựa vào lão già Dương Vệ Đông kia thì Trung Châu đã thuộc phạm vi thế lực của nhà họ Lâu chúng ta từ lâu rồi!”

Nói xong, Lâu Dịch ngẩng đầu nhìn trời, để lộ vẻ đố kỵ.

“Hơn nữa, tên khốn này bình sinh thích nhất là ra vẻ! Lần trước bố dẫn theo một đoàn xe qua đó, cậu ta liền dẫn theo một đám người giáng từ trên trời xuống bằng phi thuyền, làm bố mất hết mặt mũi”.

Những người khác đang có mặt đưa mắt nhìn nhau.

Gia chủ Lâu nổi tiếng là sĩ diện, tính cách cũng cao ngạo, trước giờ toàn là nhà họ Lâu nổi bật và tỏa sáng nhất, chỉ có những gì nhà họ Lâu không thềm nhìn tới thì mới đến lượt người khác.

Lần trước ở Trung Châu, từ đầu đến cuối, nhà họ Lâu lúc nào cũng bị Trần Thái Nhật chèn ép.

Lâu Định khó chịu đã lâu, chỉ để chờ ngày hôm nay.

Nhất định phải chèn ép lại anh về số người, bối cảnh và khí thế.

Vậy nên lần này ông ta mới bày thế trận lớn như vậy.

Con trai út của Lâu Định là Lâu Chấn điệu bộ cà lơ phất phơ, nói về không quan tâm lắm.

“Cho dù anh ta có ra về đến đâu thì cũng không thể đến đây ra về được, chúng ta là chủ nhà ở đây, chẳng phải bố đã nói lần này anh ta chỉ dẫn theo mấy người thôi sao?”

Lâu Định lắc đầu, về mặt cảnh giác.

“Các con thì hiểu gì, thằng khốn đó không đơn giản đâu, lần trước cậu ta...”

Còn chưa nói xong thì điện thoại đã đổ chuông, ông ta nhìn số điện thoại rồi nghe máy.

“A lô, cậu Trần, ha ha ha... Chúng tôi đang chờ ở đây rồi, cậu đến đâu rồi thế? Nếu cậu đến muộn thì phải phạt cậu uống năm chai rượu trắng cao độ nhé!”

Trong điện thoại vang lên tiếng của Trần Thái Nhật.

“Ông yên tâm đi gia chủ Lâu, tôi đang trên đường, sắp đến nơi rồi”.

Bỗng nhiên Lâu Dịch cảm thấy trong điện thoại có vẻ là lạ, hỏi về thăm dò.

“Cậu Trầ n, cậu đến đây bằng gì đấy? Biển số xe là bao nhiêu để tôi còn đón?”

“Không cần đâu, bên tôi có ít người, không cần đón tiếp đặc biệt”.

“Sao bên cậu tiếng gió to thế? Cậu lái xe vẫn mở cửa sổ xe sao?”

“Ha ha, gió hơi lớn, nhưng chuyện này không quan trọng, được rồi, tôi sắp tới rồi, gặp nhau rồi nói chuyện nhé”.

Cạch!

Điện thoại đã cúp máy.

Lâu Dịch đột nhiên tỏ vẻ khinh bỉ và mỉa mai, quay người lớn tiếng nói với những người phía Đông Hải, về mặt đắc ý.

“Tôi đã nói rồi mà! Thằng nhãi này lại đang ra vẻ rồi! Tiếng gió trong điện thoại phía cậu ta còn to hơn cả quạt điện, chín mươi chín phần trăm là đến từ trên trời”.

Ồ!

Những người thành công phía Đông Hải nhìn nhau, ánh mắt ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Thứ nhất là vì Lâu Dịch có thể đoán được hành động của Trầ n Thái Nhật.

Thứ hai là vì cái tên Trầ n Thái Nhật này lại muốn cướp mất sự nổi bật của tất cả những người thành công ở Đông Hải thật.

Lâu Dịch cứ như một kẻ đánh bạc đã đoán trúng giải đặc biệt tờ vé số, hưng phấn đến mức đỏ bừng mặt, cười lớn.

“Ha ha ha, tôi đã nói mà, gừng càng già càng cay! Thằng nhãi này lại định chơi một trò hai lần, cho cậu ta nằm mơ giữa ban ngày đi! Lâu Vũ, cho người lên trời!”

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Con trai cả của Lâu Dịch càn bộ đàm lên, nói hai câu.

Không đến mấy giây, mọi người liền nghe thấy tiếng vang rền của động cơ, và tiếng lao xao khi cánh quạt đang chuyển động với tốc độ nhanh.

Vù vù!

Âm thanh càng ngày càng lớn, chấn động cả màng nhĩ.

Trong ánh mắt của mọi người, từ trên nóc nhà hàng, hai chiếc máy bay trực thăng loại nhỏ dân dụng bay thẳng lên.

Máy bay bật đèn đăng trước, bay thẳng tới phía trên cửa chính nhà hàng, cách mặt đất khoảng năm mươi mét.

Lâu Dịch dương dương đắc ý.

“Cho dù cậu có lái máy bay trực thăng đến thì chỗ tôi cũng có hai chiếc chào đón cậu! Coi như chỉ đường cho cậu, tôi xem cậu còn ra vẻ kiêu gì nữa!”

Hai chiếc máy bay của nhà họ Lâu dừng đúng vị trí, giống như hai ngọn hải đăng trên không trung, dẫn lối đến nhà hàng, quả thực trông rất khí thế.

Chẳng bao lâu sau, từ xa xa trên trời, quả nhiên có một chiếc máy bay trực thăng loại nhỏ màu trắng bay tới, ngày càng đến gần hướng nhà hàng.

Dưới sự dẫn dắt của hai chiếc máy bay trực thăng địa phương, chiếc trực thăng đối diện cũng chậm rãi bay đến gần bãi đất ở cửa chính nhà hàng.

Lâu Định gọi luôn cho Trần Thái Nhật, giọng nói mang theo sự kiêu ngạo của người thắng cuộc.

“Cậu Trần, cậu tới rồi chứ?”

“Ha ha, tới rồi, ở trên máy bay đây, gia chủ Lâu có lòng quá, còn cử hai chiếc máy bay ra đón tiếp tôi nữa”.

Lâu Định cười lớn, nói vẻ trào phúng.

“Đương nhiên rồi, dù sao nơi này... tôi mới là chủ nhân! Được rồi, cậu hạ cánh đi!”

“Được, chờ chút!”

Lâu Định cúp máy, nhân lúc Trần Thái Nhật vẫn chưa xuống, ông ta tuyên bố với tất cả mọi người.

“Mọi người thấy chưa? Đây chính là thực lực của thành phố Đông Hải chúng ta! Hôm nay chúng ta đã lấy lại được mặt mũi rồi!”

“Hay!”

“Đại ca oai quá!”

“Ha ha, cho thằng nhãi đấy tức chết đi!”

“Đại ca tính toán như thần!”

Ai nấy nhao nhao phụ họa.

Đúng lúc này, Lâu Vũ đẩy gọng kính, kêu lên với giọng nói khó tin.

“Bố mau nhìn kia, cửa máy bay của Trần Thái Nhật mở giữa không trung!”

Mọi người nghe thấy thế liền vội vàng nhìn lên trời.

Ở độ cao năm mươi mét, bằng mười sáu, mười bảy tầng.

Chiếc trục thăng dừng giữa không trung, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Một người đàn ông mặc áo gió màu đen, tay trái ôm một cô bé mặc váy công chúa, tay phải ôm một tuyệt sắc mỹ nhân mặc đồ dạ hội, đứng ở cạnh cửa máy bay.

Lâu Định biến sắc, mắt nhìn chăm chăm, miệng lẩm bẩm.

“Tên khốn này định làm gì vậy?”

Hơi thở của tất cả mọi người ở đây bỗng chốc trở nên dồn dập.

Mở cửa máy bay ở trên không là việc cực kỳ nguy hiểm.

Đúng lúc này.

Lâu Chấn cà lơ phất phơ đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Vãi! Người kia nhảy từ trên máy bay xuống kìa!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 98: Không Có Kẻ Địch Mãi Mãi

Giọng hét của Lâu Chấn khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trần Thái Nhật đứng ở cửa khoang máy bay, hiên ngang trước gió, quay đầu nói với Vân Vũ Phi đang đứng bên cạnh.

“Chuyến này xong xuôi thì mấy trò như tàu lượn siêu tốc trong khu vui chơi không cần phải tiêu tiền uống phí rồi!”

Vân Vũ Phi ôm chặt lấy cổ Trần Thái Nhật, chỉ muốn nép toàn bộ cơ thể vào trong lòng đối phương, vô cùng lo lắng.

“Buộc phải đưa theo Sở Sở sao? Con bé còn nhỏ!”

Trần Thái Nhật cười lớn: “Cô trông chừng con bé!”

Cô gái nhỏ được Trần Thái Nhật ôm trong vòng tay, lúc này biểu cảm trên mặt chỉ có duy nhất hai chữ.

Hưng phấn!

Cô bé hét lớn lên trong gió.

“Ha ha ha! Kích thích quá đi, cháu sắp bay rồi này! Có thể khoe khoang với các bạn cả đời này luôn! Mau nhảy, mau nhảy!”

Vân Vũ Phi bất lực, tựa đầu vào lồng ngực Trần Thái Nhật, trán chạm vào cổ anh, trên mặt ngoài vẻ căng thẳng thì còn có cả sự ngại ngùng không thể không chế.

“Nếu như xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ ăn vạ anh cả đời!”

Trần Thái Nhật khẽ cười, vẻ mặt tự tin, một tay ôm lấy vai Vân Vũ Phi một tay ôm chặt con gái, cơ thể rướn lên phía trước.

“Anh ấy bước một chân ra r ồi! Nhảy r ồi nhảy r ồi!”

“Đó là giữa không trung!”

“Mẹ kiếp, tôi không dám nhìn đâu, đây là chơi đùa với tính mạng đấy!”

Tất cả mọi người dưới đất đều hô lên kinh ngạc!

Một bóng đen mang theo tiếng gió rít gào, rơi nhanh xuống từ độ cao năm mươi mét!

Tất cả mọi thứ xung quanh dưới góc nhìn của Tr ần Thái Nhật dường như đều trở nên chậm chạp.

Vân Vũ Phi căng thẳng nhắm chặt mắt, áp mặt vào sâu trong lồng ngực Tr ần Thái Nhật, cơ thể run lên không ngừng.

Sở Sở ở bên cạnh, hào hứng đến mức lộ ra cả hàm răng trắng tinh, không ngừng hét lớn.

Cảnh tượng này giống như lúc nhảy dù, hormone adrenaline trong cơ thể con người tăng lên đột ngột, bởi thế sẽ gây ra cảm giác thoải mái và hào hứng mạnh mẽ.

Oa!

Tất cả mọi người dưới mặt đất đều hô lên kinh ngạc, nét mặt ai cũng trở nên nghiêm trọng.

Tất cả mọi người đều cho rằng tiếp theo sẽ là cảnh tượng cả ba người cùng ngã xuống, tan xương nát thịt!

Nhảy từ trên trời xuống, khoảng cách mấy chục mét trong khoảng thời gian chưa đến vài giây.

Trong khoảnh khắc tiếp đất.

R ầm!

Một tiếng động đinh tai nhức óc vang lên, mặt đất giống như nứt ra vì bị một quả pháo cối công phá.

Khói bụi bay mịt mờ tứ phía!

Tất cả mọi người đều không còn tâm trạng gì để đứng đón khách ở cửa chính nữa, toàn bộ phi như bay đến giữa sân, vừa chạy vừa dùng tay gạt bỏ khói bụi.

Ai ai cũng muốn biết tình hình bây giờ ra sao.

Mọi người đều cho rằng thứ mà mình nhìn thấy sẽ là ba thi thể lạnh băng.

Lâu Dịch vội vã dẫn người đi đến giữa sân.

Một trận gió lạnh thổi qua mang theo lớp khói bụi đi, cảnh tượng xung quanh dần trở nên chân thực.

Lâu Dịch hét lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Chuyện này không thể nào!”

Phản ứng của những người khác cũng đều như muốn móc luôn hai mắt ra, túm tụm lại nhìn xem chân tướng.

Có nhiều người còn kinh ngạc đến mức cảm muốn rớt luôn xuống đất, ánh mắt ngây dại, căn bản nói không nên lời.

Trần Thái Nhật mang theo vẻ mặt bình tĩnh, trái ôm phải ấp, đứng trong một cái hố sâu chừng nửa mét, dưới chân toàn là mảnh gạch vỡ vụn.

Ba người đều không một ai bị thương!

Trần Thái Nhật chậm rãi bước ra khỏi hố, trước tiên anh buông Vân Sở Sở đang cười toe toét trong vòng tay xuống đất, xoa đầu cô bé.

Sau đó anh vỗ lên người Vân Vũ Phi lúc này toàn bộ tay chân g ãn như bám dính lấy người mình.

“Này, hạ cánh r ồi, người ta đang nhìn kia kìa”.

“A? Đã đến r ồi sao?”

Vân Vũ Phi ngơ ngác, cẩn thận ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh một lượt, phát hiện mình đang bị một đám người vây xung quanh, người nào cũng ăn mặc đẹp đẽ, biểu cảm đều một vẻ đờ đẫn giống nhau.

“Mau, buông tay, thả tôi xuống đi”.

Vân Vũ Phi vô cùng xấu hổ, ban nãy thật sự cô quá căng thẳng, thiếu đi đầu hết toáng lên, cả người g ãn như bám dính lấy Tr ần Thái Nhật.

Tr ần Thái Nhật nhẹ nhàng thả cô xuống đất.

Vân Vũ Phi đang định đứng sang bên cạnh thì Tr ần Thái Nhật lại ôm lấy vai cô, nhỏ giọng cười nói:

“Bây giờ chính là lúc cô thay người dân An Thành giành lấy vinh quang đấy”.

Vân Vũ Phi sửng sồ, sắc mặt chợt trở nên ửng đỏ, cô khẽ cười r ồi ngoan ngoãn kéo lấy cánh tay của Tr ần Thái Nhật, vén tóc lên để có thể phơi bày toàn bộ vẻ đẹp tuyệt sắc của mình ra trước mặt mọi người.

Căng thẳng vẫn chưa mất đi, bộ lễ phục đuôi cá màu tím thẫm tôn lên toàn bộ đường cong hình chữ S hoàn hảo của Vân Vũ Phi, mỗi nét biểu cảm đều vô cùng tao nhã, gương mặt vẫn chưa nhạt bớt sắc đỏ càng trở nên mê người.

Không ít người vừa bị cách thức xuất hiện từ trên trời rơi xuống của Tr ần Thái Nhật làm cho kinh ngạc lại mạnh mẽ phát hiện ra đối phương còn ôm trong lòng một đại mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành, giống hệt như một tiên nữ!

Rất nhiều đàn ông đang có mặt đầu thở gấp, đó chính là phản ứng khi bị cái đẹp làm cho kinh động.

Không ít các cô gái con nhà giàu thời thượng không kìm được mà tự thấy hổ thẹn, trong ánh mắt lộ ra vẻ tự ti vốn dĩ không nên có.

Dù là xét về cục diện hay khí thế thì đám người của thành phố Đông Hải này cũng bị đè bẹp dưới đáy.

Nam nhân giống như thiên thần hạ phàm, nữ nhân thì lại chính là tuyệt thế giai nhân.

Đây gọi là “tiên công” trên cả hai phương diện.

Sắc mặt Lâu Dịch đã tối sầm lại, không nhìn được mà nuốt nước bọt, đánh giá Trần Thái Nhật từ trên xuống dưới một lượt rồi run rẩy nói:

“Cậu... cậu Trần, cậu không sao chứ?”

Trần Thái Nhật tùy tiện xua tay.

“Không sao, đợi máy bay xuống thì phiền phức quá, như này khá là nhanh, nếu không thì muộn mất”.

Tất cả mọi người đều cạn lời.

Dùng cách nhảy từ máy bay xuống để kịp thời gian, chuyện này đúng là sờn cả tóc gáy!

Dáng vẻ của Trần Thái Nhật lại thư thái giống như mình chỉ vừa mở cửa bước xuống xe hơi.

Biểu cảm của Lâu Dịch và tất cả mọi người ở thành phố Đông Hải dần trở nên nghiêm trọng, trong lòng mỗi người đều đang thầm lẩm bẩm, cũng đang quan sát kỹ lại chàng thanh niên đến từ thành phố nhỏ này.

Sự việc rất đơn giản nhưng phía sau lại ngấm thể hiện thực lực.

Bây giờ, cả thành phố Đông Hải đều biết một chuyện.

Trần Thái Nhật có võ công cao cường!

Một người có thể dẫn theo người khác nhảy từ trên máy bay xuống mà không hề bị thương.

Tuyệt đối không thể là người bình thường, thậm chí một võ sĩ hạng cao cũng gần như không thể làm được!

Sự sợ hãi dần dần hiện lên trong ánh mắt của không ít người đang có mặt tại đây.

Mọi người cũng ít nhiều hiểu được tại sao một ông trùm tiếng tăm như Lâu Dịch lại phải đón tiếp một vị khách đến từ bên ngoài bằng quy cách long trọng như thế.

Bởi vì chỉ có kẻ mạnh mới có thể nhận được sự tôn kính.

Trần Thái Nhật nắm tay Vân Vũ Phi, dẫn theo Vân Sở Sở bước đến trước mặt Lâu Dịch.

“Gia chủ Lâu đích thân đến đón, đúng thật là có lòng rồi”.

“Cậu Trần... nói gì vậy chứ. Nếu như không tới đón tiếp thì sao có thể được chứng kiến bản lĩnh của cậu, hôm nay quả thực là được mở mang tầm mắt”.

Trần Thái Nhật cười lớn: “Ha ha, chút tài mọn mà thôi, mời ông!”

“Mời cậu!”

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hai người cùng tiến về phía quán rượu.

Dần dần, tâm trạng của Lâu Dịch cũng trở nên ổn định, không hề gì mới lấy lại được chút tự tin nên có của một ông trùm tỉnh lớn.

“Cậu Tr ần, hôm nay chúng ta uống nhi ều một chút, sau này khó tránh khỏi việc phải gặp gỡ trên thương trường, đến lúc đó cậu phải nương tay đấy”.

Tr ần Thái Nhật nở nụ cười th ần bí.

“Gia chủ Lâu, người xưa đã nói không có kẻ địch mãi mãi, chỉ có lợi ích mãi mãi. Lần này tôi đến không chỉ để uống rượu, thật ra còn có một phi vụ làm ăn lớn muốn đàm phán với ông, ông nhất định sẽ thấy hứng thú”.

Lâu Định tỏ vẻ hoài nghi, cố gắng khống chế sự tò mò trên gương mặt.

“Làm ăn? Làm ăn lớn mà cậu Tr ần vẫn có thể nghĩ đến tôi sao”.

Tr ần Thái Nhật chậm rãi mở lời:

“Gia chủ Lâu dương oai ở thành phố lớn thứ hai cả nước này đã lâu lắm rồi, lẽ nào không hứng thú tới thủ đô Yên Kinh, thử cá chép vượt long môn một lần hay sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 99: Uống Rượu Cũng Có Thưởng

Biểu cảm của Lâu Dịch đột nhiên thay đổi, ánh mắt lóe sáng, lộ ra vẻ mặt suy tư.

“Cậu Trần, chúng ta vào trong trước, dù sao cậu ở Đông Hải cũng không phải ngày một ngày hai là về, chúng ta... tìm cơ hội bàn bạc chi tiết”.

Khóe miệng Trần Thái Nhật nhếch lên nở nụ cười, gật đầu đồng ý.

Phong cách làm việc của Lâu Dịch quả thật là rất bá đạo, hơn nữa dễ gây thù hằn, cũng không được người khác yêu mến.

Nhưng ông ta có thể dẫn dắt nhà họ Lâu từ hai bàn tay trắng kinh doanh đến mức đứng đầu một tỉnh, bá chủ thành phố Đông Hải, đi đâu này đã có thể nói rõ vấn đề.

Nhưng ẩn sâu trong phong cách ngang ngược hống hách, Lâu Dịch là một người rất thông minh.

Xem xét thời thế, lợi ích hàng đầu, người như vậy mới có thể không ngừng đưa ra phán đoán chính xác.

Kiểu người thông minh này rất có khả năng hợp tác.

Bầu không khí giữa hai người, ngoài mặt thoáng chốc đã trở nên dung hòa.

Cùng nhau sánh bước, đi thang máy vào phòng tiệc tầng trên cùng.

Trong phòng toàn bộ đều là những vật dụng trang hoàng cao cấp, trông như bối cảnh hoàng cung, vô cùng chói mắt.

Trần Thái Nhật dẫn theo người đẹp lớn nhỏ ngồi xuống vị trí chính của bữa tiệc cùng với Lâu Dịch, bàn này còn có năm tinh anh của thành phố

Đông Hải ngồi cùng.

Phục vụ mặc sườn xám Giang Nam, cùng với thái độ và tốc độ chuyên nghiệp, nhanh chóng xếp lên đây bàn đủ loại món ăn tinh tế, trông mỗi món đều có đủ màu sắc hương vị.

Phật nhảy tường, cua ngâm rượu thượng đẳng, vịt tiềm bát bảo, lươn sọc chiên dầu, ba ba đường phèn, cá quế khắc hình sọc.

Mỗi món đều là tinh hoa các vùng, trông vô cùng thơm ngon hấp dẫn.

Cái khác thì không nói, món ăn của nhà hàng Thang Thần Số Một quả nhiên xứng đáng với mức giá cao!

Vân Sở Sở ngồi bên cạnh, nhìn vô số món ngon trên bàn, sớm đã chảy nước miếng, cái miệng nhỏ không ngừng liếm lưỡi, chỉ muốn ăn ngay.

Lâu Định chào hỏi mọi người, dẫn đầu nâng ly.

“Cậu Trần ở xa tới là khách, hôm nay tôi mời cậu một ly trước, mở tiệc chào đón cậu!”

Ly đế cao cực lớn đầy ắp rượu Mao Đài năm mươi sáu độ, một ly đã gần 150ml.

Trần Thái Nhật không hề để tâm, cũng nâng ly lên chạm ly với Lâu Định.

“Gia chủ Lâu, tửu lượng tốt, uống như thế nào đây?”

Lâu Định cười ha ha: “Tình cảm của chúng ta thân thiết, uống một hơi! Có vấn đề gì không?”

Khóe miệng Trần Thái Nhật nhếch lên, không hề để ý, nâng ly đầu ngửa lên, rượu trong ly đã sạch trơn!

“Hay! Sáng khoái!”, Lâu Định phấn khởi, mở miệng cũng uống cạn sạch.

Lâu Chấn – con trai út của Lâu Dịch, ánh mắt không tự chủ mà liếc nhìn về phía Vân Vũ Phi bên cạnh Trần Thái Nhật, mặt mang đầy nụ cười dò xét.

Có thể nói, tất cả đàn ông bàn này, hầu như đều vô tình hay cố ý quan sát Vân Vũ Phi.

Ánh mắt hoặc mang theo vẻ thần bí, hoặc trực tiếp “thường thức” không chút che giấu.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản, Vân Vũ Phi hôm nay quả thật quá xinh đẹp.

Đoan trang ưu nhã, vẻ đẹp tri thức, cho dù là mặt mũi hay là khí chất, tất cả đều hơn mọi khách nữ ở đây.

Lâu Chấn thu lại dáng vẻ cà lơ phất phơ con nhà giàu của mình, hấn nở nụ cười tự cho là lịch lãm, nâng ly lên đến trước mặt Vũ Vân Phi.

“Cô Vân, hoan nghênh đã đến thành phố Đông Hải, anh Trần có thể có bạn gái như vậy đúng thật là có phúc, tôi mời cô một ly, bày tỏ sự hoan nghênh”.

Dứt lời, hấn một hơi uống sạch rượu vang đầy ắp trong ly.

“Tôi cạn rồi, cô tự nhiên”.

Vân Vũ Phi sững sờ, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật bên cạnh mang theo vẻ cầu cứu.

Trần Thái Nhật nheo mắt.

“Anh Lâu, cô ấy không biết uống rượu, tấm lòng của anh chúng tôi xin nhận”.

Sắc mặt Lâu Chấn trở nên u ám.

“Anh Trần... phép vua cũng thua lệ làng, cho dù anh mạnh đi chăng nữa, cũng không thể không nể mặt nhà họ Lâu chúng tôi như thế chứ”.

Người ở đây lần lượt lộ ra ánh mắt nghi ngờ, mọi người đều chăm chú nhìn Trần Thái Nhật.

Chúng tôi tiếp đãi anh bằng cách thức tốt nhất, bảo người của anh uống ly rượu cũng không chịu, chuyện này không thể được đâu, nói nhẹ thì là không lịch sự, nói trắng ra thì chính là không có gia giáo!

Vân Vũ Phi rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nhìn ly rượu trước mặt, do dự một lát, cắn răng, vừa định giơ tay cầm lấy.

Trần Thái Nhật đã giật lấy ly rượu qua, miệng nở nụ cười vô hại, chậm rãi nói.

“Nếu đã như vậy, thì tôi thay cô ấy trả anh Lâu một ly, thế nào? Coi như cho tôi một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân đi?”

Khóe miệng Lâu Chấn lộ ra vẻ khinh thường: “Một ly sao mà được sao? Nếu là anh uống, có thế nào cũng phải phạt ba ly!”

Ha ha ha ha.

Cả bàn đều bật cười ha hả, ai nấy đều chuẩn bị xem biểu hiện của Trần Thái Nhật.

Lâu Định ngẩng bên cạnh, bộ dạng lão tăng ngẩng thìên, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật cứ như đang dò xét.

Không phải muốn mua bán sao?

Uống ly rượu đã sợ rồi?

Trần Thái Nhật bỗng đứng bật dậy, cười cao giọng đáp.

“Ha ha ha ha, được! Nếu bạn bè ở Đông Hải đã có nhã hứng như thế, vậy Trần Thái Nhật tôi sẽ tiếp đến cùng! Mang mười ly lên cho tôi!”

Lâu Chấn tỏ vẻ hóng hót xem kịch hay: “Phục vụ, mang lên cho anh ta!”

Mười ly thủy tinh, xếp ngay ngắn!

Mỗi ly ít nhất cũng có dung tích 100ml.

Trần Thái Nhật cầm một chai rượu vang nguyên trên bàn lên, mở nắp ra, đổ đầy mười ly, trọn 1000ml rượu!

“Anh Lâu, uống ba ly thì không thành vấn đề, chi bằng chúng ta đặt chút tiền thưởng đi, thế nào?”. Ngôn Tình Ngược

Lâu Chấn vốn là một cậu ấm giàu ăn uống chơi gái đánh cược đầu giỏi, thích nhất là đánh cược với người khác, vừa nghe uống rượu còn có thể đặt cược, hần lập tức cảm thấy phấn khởi.

“Ồ? Được thôi, anh nói xem cược cái gì?”

Trên gương mặt Trần Thái Nhật lộ ra vẻ rất tự tin.

“Không tính ba ly này, giờ có người đến mời rượu tôi nữa, mời một ly tôi uống hai ly! Nếu ai có thể hạ gục tôi, thì tôi bỏ ra một trăm triệu tệ, làm phần thưởng cho người đó!”

Mọi người vừa nghe, lập tức bùng nổ!

Hành động này của Trần Thái Nhật là thế nào.

Đây căn bản không phải đánh cược, rõ ràng chính là muốn quyền góp tiền.

Tất cả mọi người ở đây, chỉ cần mời rượu, được mời thì phải uống!

Hơn nữa, vô cùng phóng khoáng, mời một ly mình uống hai ly.

Trong tình hình này, năm sáu chục người lên e là có thể hạ gục anh!

Mà người cuối cùng hạ gục Trần Thái Nhật, sẽ lấy được giải thưởng một trăm triệu tệ do anh bỏ ra!

Hô hấp của mọi người đều trở nên gấp gáp!

Bọn họ liếc nhìn Trần Thái Nhật cứ như nhìn thần tài!

Tất cả mọi người đều hy vọng, bản thân sẽ là người hạ gục Trần Thái Nhật, sau đó lấy không một trăm triệu tệ!

Lâu Chấn cũng bị trò mới lạ này kích thích, không nhịn được mà vỗ tay.

“Anh Trần! Tôi phục anh rồi, bá đạo, bá đạo! Ha ha ha, các anh em Đông Hải, mọi người đều làm chứng, một trăm triệu tệ này phải xem ai có tử lượng tốt rồi!”

Đúng vào lúc mọi người nóng lòng muốn thử thì đột nhiên Trần Thái Nhật giơ hai tay.

“Có đi đâu... Tôi còn một điếu kiện, nếu đã là cược, vậy mọi người ít nhiều cũng phải có gì đó thú vị!”

Lâu Chấn hỏi thay mọi người: “Điếu kiện gì, anh Trần cứ việc nói.”

Trần Thái Nhật nở nụ cười nhạt.

“Vô cùng đơn giản, rượu hôm nay tôi không uống chùa, nếu nhà họ Lâu đã làm chủ, vậy thì nhờ nhà họ Lâu thưởng cho tôi chút tiền uống rượu!”

“Ly đầu tiên chỉ cần hai tệ, ly thứ hai bốn tệ, ly thứ ba tám tệ, nhân lên như vậy! Thế nào? Có dám chơi hết mình không?”

Gương mặt Lâu Chấn hơi sững sờ.

Anh như vậy cũng được hời quá rồi nhỉ?

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn Lâu Dịch bên cạnh, Lâu Dịch gật đầu ra hiệu.

Lâu Chấn lập tức có cơ sở.

“Được! Anh Trần bá đạo! Tiền rượu này, nhà họ Lâu chúng tôi trả!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 100: Xem Cậu Ra Về Đến Lúc Nào

Lâu Chấn xua tay, đồng ý với phi vụ cá cược của Trần Thái Nhật.

Khách và chủ đều vui vẻ, bên dưới cũng vỗ tay tán thưởng không thôi.

Hình tượng của Trần Thái Nhật trong mắt những tinh anh của thành phố Đông Hải liền trở nên đáng nể ngay tức khắc.

Uống say là bỏ ra một trăm triệu tệ.

Cả tỉnh Đông Bình cũng chưa gặp ai có cách tiêu tiền như vậy.

Có tổng cộng hơn ba trăm người đang có mặt tại đây.

Cũng có thể nói, chỉ cần Trần Thái Nhật say thì chắc chắn sẽ có một người nhận được phần thưởng lớn.

Trò này còn kích thích hơn cả việc trúng số.

Vân Vũ Phi đứng bên cạnh, trong ánh mắt ngập tràn vẻ lo lắng, mọi người đang hứng khởi, nếu cô phá hỏng bầu không khí cũng không hay nên chỉ nhỏ giọng hỏi:

“Anh Thái Nhật, tử lượng của anh có chống đỡ nổi không? Với gia sản tại An Thành của anh thì chuyện tiêu tiền nông cũng chẳng có gì quan trọng, quan trọng là cơ thể, liệu có ảnh hưởng đến sức khỏe hay không”.

Trần Thái Nhật vỗ nhẹ bàn tay xinh đẹp của cô, an ủi: “Yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực, cô dẫn theo Sở Sở sang một bên lạng lẹ ăn gì đó đi”.

Lâu Chấn đã không thể đợi thêm được nữa, vội nhắc ly rượu lên.

“Đại ca Trần, mời anh!”

Trần Thái Nhật cũng không chịu thua, dứt khoát uống cạn ba ly rượu, sau đó nâng thêm một ly lên.

“Ban nãy tôi tự phạt ba ly, bây giờ đáp lễ hai ly”.

Nói xong anh uống cạn, sau đấy lại rót thêm và uống cạn thêm một ly nữa.

“Hay lắm!”

Lâu Chấn cổ vũ, cứ nâng ly lên là cạn sạch.

Đứng trước phần thưởng lớn thì ắt sẽ có kẻ anh hùng.

Tất cả người trong phòng tiệc đều rần rộ đứng lên!

Nếu là người vừa mới bước vào hoàn toàn không hiểu sự tình thì có khi còn cho rằng những tinh anh nổi tiếng của thành phố Đông Hải chuẩn bị đánh nhau tập thể đến nơi!

Tất cả mọi người cùng nhau chen lấn, đàn ông thì bước nhanh, phụ nữ thì xách luôn đuôi váy lên rồi bước vội trên giày cao gót.

Mục đích của mọi người chỉ có một – xếp hàng!

Đoàn người xếp hàng muốn kính rượu trước mặt Trần Thái Nhật đã lên đến ba mươi người chỉ trong nháy mắt, hơn hai trăm người còn lại đầu đang vội bước đến từ những bàn còn lại, vẫn còn mười giây để đến được “chiến trường”!

Trong lòng ai cũng đang trù tính tử lượng của Trần Thái Nhật.

Ban nãy Trần Thái Nhật cũng đã uống khá khá rượu vang, ngoài ra còn thêm cả một ly rượu trắng đây.

Dù cho anh có là thần rượu đi nữa thì khoảng cách đến khi uống say e là cũng chẳng còn bao nhiêu nữa!

Một doanh nhân mặc vest xếp ngay trên đầu, cười ngờ nghếch và nhìn Trần Thái Nhật với vẻ mong đợi.

“Đại ca Tr ần, mời anh!”, nói xong anh ta một hơi uống cạn.

Tr ần Thái Nhật vỗ vỗ vai anh ta.

“Này chú em, nói cho cậu biết, dù cậu có xếp hàng lại từ đầu thì tôi cũng đồng ý! Bao giờ chuốc cho tôi say thì thôi. Ly này mà chưa lấy được một trăm triệu thì vẫn có thể xếp hàng tiếp!”

Mọi người lại cùng nhau hoan hô!

Những người xếp hàng đầu li ền trở nên vui sướng ngay tức khắc.

Tình hình bây giờ đã quá rõ ràng, đây chính là cuộc chiến thay phiên liên tiếp của ba trăm người!

Chỉ biết chờ xem ai là kẻ may mắn!

Tr ần Thái Nhật dứt khoát uống cạn hai ly rượu vang, mặt vẫn không đổi sắc.

“Người tiếp theo!”

Một phu nhân đã có tuổi mỉm cười uốn ngực, để lộ đường cong hình chữ S, nháy mắt với Tr ần Thái Nhật.

“Đại ca Tr ần! Cho tôi chút thể diện mà say đi thôi!”, nói xong bà ta ừng ực uống hết một ly.

Tr ần Thái Nhật vẫn vững vàng: “Chị gái à, ly này không làm tôi say được đâu, đợi ly sau nhé!”

Nói xong thì lại thêm hai ly!

Người này r ồi đến người kia.

Ly này nối tiếp ly kia.

Bầu không khí trong phòng dần đạt đến cao trào.

Bên cạnh Lâu Dịch có một nhân viên tài vụ với nhiệm vụ tính toán trữ lượng của Trần Thái Nhật, còn cả... số tiền rượu mà nhà họ Lâu phải chi trả.

Anh ta nhỏ giọng nói với Lâu Dịch:

“Gia chủ, anh ta uống nhiều như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Lâu Dịch khinh thường nhếch mép, chuyên tâm thưởng thức rượu Phi Thiên Mao Đài trong ly, không hề xen vào trò vui trước mắt.

“Sợ cái gì, nhiều nhất là uống say, cậu ta cũng không phải đồng gốc, nếu như không uống nổi nữa sẽ giả vờ say, số rượu cậu ta uống đến bây giờ là bao nhiêu tiền rồi?”

Viên tài vụ sững sờ, sau đó liếc nhìn máy tính.

“Tiền rượu chỉ mới hơn tám tệ thôi, nhưng nếu xét ra thì đã uống mất bảy, tám chai rượu vang đắt giá rồi ạ”.

Lâu Dịch khẽ cười, trong mắt đầy vẻ châm biếm.

“Xì, chút tiền rượu thôi mà, không cần để tâm làm gì, bây giờ thể diện mới là quan trọng. Trần Thái Nhật, để tôi chống mắt lên xem cậu có thể ra vẻ đến khi nào...”

Giống như nghe thấy tiếng lẩm bẩm của Lâu Dịch, Trần Thái Nhật quay đầu lại, trong miệng phảng phất hơi rượu, làn da cũng đã hơi ửng đỏ.

“Gia chủ Lâu, không được ăn quyết tiền rượu của tôi đâu đấy!”

Mọi người nghe vậy thì bật cười.

Tất cả mọi người đang có mặt đều làm chứng, ai cũng hiểu rõ chuyện được nhiều người chứng kiến như vậy, dù cho nhà họ Lâu có ngang ngược thế nào thì cũng không thể giở trò chơi xấu.

“Yên tâm đi! Đủ dùng!”, Lâu Dịch mạnh mẽ xua tay.

Trần Thái Nhật giờ ly rượu lên, ngỏ lời: “Các bạn bè Đông Hải! Chúng ta tiếp tục nào, người tiếp theo!”

Hoan hô!

Hàng người rầm rộ cổ vũ.

“Một trăm triệu tệ! Một trăm triệu tệ!”

“Đại ca Trần thật ngầu!”

“Đăng trước cho tôi ít cơ hội đi, rút ít thôi!”

“Đàn ông tuyệt đối không được nói không thể!”

Bây giờ, đám người xếp hàng kính rượu trước mặt Trần Thái Nhật đã dài như một thân rồng uốn lượn.

Lại nhìn sang những bàn khác trong phòng tiệc.

Hoàn toàn trống không!

Nhân viên phục vụ, bảo vệ, nhân viên vệ sinh, tạp vụ được nhà hàng sắp xếp làm việc ở tầng này đều không còn một ai!

Tất cả đều đang đứng xếp hàng!

Sức hấp dẫn to lớn của số tiền một trăm triệu tệ khiến mọi người đều trở nên điên cuồng.

Trần Thái Nhật bắt đầu gia tăng tốc độ.

Không nói nhiều lời, cứ nhắc ly rượu lên là cạn sạch!

Vân Sở Sở cũng là một cô bé hiểu chuyện, không nói nhiều lời, chỉ cúi đầu ăn.

Nào là sơn hào hải vị, nào là bào ngư hải sâm, cái gì đắt thì ăn cái đó, cái gì tươi ngon thì ăn cái đó, tay trái là cái đùi gà, tay phải là cái đùi dê.

Vân Vũ Phi một tay chống nạnh, vẻ mặt bất lực nhìn hai bố con.

“Đúng là bố con ruột thịt, hình tượng gì thế không biết...”

Miệng thì phàn nàn vậy song công việc rót rượu cho Trầnn Thái Nhật lại do cô phụ trách.

Cùng với tốc độ rót rượu ngày một nhanh của cô, với cương vị là người đứng gần Trầnn Thái Nhật nhất bây giờ, Vân Vũ Phi dần cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Trong mắt cô, trạng thái của Trầnn Thái Nhật lúc này rất bình thường, nhưng cũng lại rất không bình thường.

Không gian đã dần chìm ngập trong hương rượu, có thể thấy thật sự đã mở nắp không ít chai rượu.

Nhiệt độ cơ thể của Trầnn Thái Nhật dường như bắt đầu tăng lên, làn da hơi ửng đỏ, ánh mắt bình tĩnh và tương đối tỉnh táo.

Vân Vũ Phi cảm thấy cơ thể Trầnn Thái Nhật ngày càng nóng hơn.

Lạ lùng nhất là uống đến bây giờ mà Trầnn Thái Nhật vẫn chưa đi vệ sinh lấy một lần!

Dù là người bình thường uống nhiều nước như vậy thì cũng đã không thể chịu nổi từ lâu.

Vân Vũ Phi cứ suy nghĩ mãi mà không hiểu nổi, chỉ có thể giải thích là khả năng thiên bẩm.

Hơn ba trăm người đầu gào lên khẩu hiệu: “Đại ca Trầ n, tôi kính anh”
r ồi luân phiên uống.

Một mình Trầ n Thái Nhật tiếp hết.

Khoảng chừng bốn mươi phút sau.

Tình hình trong phòng tiệc bắt đầu thay đổi.

“Oe!”

Là một cậu ấm nhà giàu và một cao thủ uống rượu, tới giờ phút này, Lâu Chấn cũng phải ôm lấy thùng lớn, quỳ bên cạnh bàn rượu mà nôn mửa không ngừng, mặt hắc đã đỏ bừng cả lên, chắc chắn đã say khướt.

Lại nhìn sang xung quanh phòng.

Dường như phải có đến bảy mươi phần trăm trong số ba trăm người ngay cả việc đi lại cũng trở nên khó khăn.

Người này đỡ người kia, đỏ mặt tía tai, quần áo xộc xệch, nói năng cũng bắt đầu lộn xộn.

Họ vẫn xông về phía Trầ n Thái Nhật với bộ dạng như thế.

Những người còn tỉnh táo ngoài Vân Vũ Phi và Vân Sở Sở ra.

Thì chỉ có Lâu Địch và nhân viên tài vụ.

Giờ phút này, khuôn mặt của nhân viên tài vụ đã ửng đỏ m òhôi, cả người cứ thế run lẩy bẩy, thì th ãn vào tai Lâu Địch:

“Ông chủ... cứ thế này thì sự việc sẽ mất kiểm soát mất thôi!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 101: Bây Giờ Mới Thật Sự Ra Uy

Lúc này, Lâu Định siết chặt nắm đấm, vẻ điềm tĩnh trên mặt đã biến mất sạch sành sanh.

Mặt ông ta âm u tựa như trời sắp đổ mưa, nghiêng răng ken két.

Nhìn đám người “tinh anh nổi tiếng” của thành phố Đông Hải trước mặt, ông ta chỉ muốn trói tất cả lại rồi nhét vào nhà vệ sinh.

Số chai rượu trước mặt Trần Thái Nhật đã được tính bằng thùng.

Tổng rượu vang đỏ, rượu vang trắng và các loại rượu vang cao cấp khác nhau, có thể lên đến năm sáu mươi thùng!

Mẹ nó chứ, một mình cậu ta uống hết toàn bộ!

Mà đi đâu kinh khủng hơn là cậu ta uống không ngừng nghỉ!

Rồi!. Truyện Teen Hay

Lâu Định không kìm được mà đập mạnh tay lên bàn, thẫn thờ rửa.

"Cho dù cậu ta có là voi, cho dù thứ cậu ta uống có là nước trắng, thì bây giờ chắc cậu ta cũng phải nhịn tiêu, nhịn đến mức muốn nổ tung luôn rồi chứ?"

Riêng giá của năm sáu mươi thùng rượu cao cấp này đã là ba bốn trăm nghìn tệ.

Nhưng đó có là gì, Lâu Định căn bản không hề quan tâm tới số tiền có vài trăm nghìn tệ này.

Bây giờ đang là mùa đông, kế toán tài chính lấy một chiếc khăn lớn, lau mồ hôi trên mặt, run rẩy đưa máy tính cho Lâu Định.

Số tiền hiển thị trên máy tính được tính theo thỏa thuận cá cược ban đầu, nhà họ Lô bây giờ phải trả "tiền uống rượu" của Trần Thái Nhật.

Lô Dịch đưa mắt nhìn, mắt như muốn rớt ra ngoài.

Ông ta dùng tay phải ôm ngực, lông mày nhíu chặt, sợ lên cơn đau tim rồi ngẻo mất.

"Mẹ kiếp, bây giờ đưa tao xem cái này thì có tác dụng gì hả?"

Bốp!

Lô Dịch dùng một tay giật mạnh, đập máy tính xuống đất khiến nó vỡ tan tành!

Thực ra từ mười mấy phút trước, Lô Dịch đã biết lần này Trần Thái Nhật đã bẫy ông ta một vỡ nhớ đời.

Một ly hai tệ, hai ly là bốn tệ, ba ly là tám tệ.

Trông thì không nhiều, nhưng khi tính tổng lại...

Ly thứ hai mươi... năm mươi nghìn tệ!

Ly thứ hai mươi một... một trăm nghìn tệ!

Ly thứ hai mươi hai... hai trăm nghìn tệ!

Khi đó, Lô Dịch đã thần còi trời khấn phật trong lòng, thần nguyện rửa Trần Thái Nhật mau nhập viện vì ngộ độc rượu.

Tuy nhiên, Trần Thái Nhật chắc chắn là một “cây gậy vàng”!

Cứng như sắt vậy!

Uống không ngừng!

Không phải bàn cãi gì cả!

Lại mười phút trôi qua, Lâu Dịch không muốn nhìn những con số trên máy tính nữa, dù gì thì cũng đã lên tới tám chữ số, mẹ nó chứ, mấy chục triệu tệ!

Lúc này, Lâu Dịch lại cầu nguyện tốt nhất là Trần Thái Nhật uống rượu uống đến chết ngay tại chỗ đi, để ông ta không phải lo lắng về việc trả "tiền uống rượu" nữa.

Kết quả là, tiếng hét sung sức của Trần Thái Nhật chẳng khác nào và thẳng mặt ông ta.

"Các anh em, sắp đến một trăm triệu tệ rồi, phải xem biểu hiện của mọi người rồi!"

Biểu hiện em gái cậu ấy! Biểu hiện con mẹ cậu ấy!

Mười phút cuối cùng với Lâu Dịch mà nói không khác nào một năm, mỗi phút mỗi giây dường như bị giày vò, hành hạ.

Trần Thái Nhật ngửa đầu uống cạn từng ly rượu, mỗi ly rượu tựa như một con dao sắc nhọn, đâm thẳng vào trái tim Lâu Dịch.

Tiền, tiền cả đấy!

Đám đông đứng xung quanh Trần Thái Nhật đều bị bao vây bởi mùi rượu nồng nặc, như thể bị nhấn chìm trong biển rượu.

Mọi người đều say khướt, đám đàn ông nằm lăn lóc dưới gầm bàn, có người nằm thẳng trên thảm, bị người khác giẫm qua cũng không biết.

Còn có không ít người tìm một góc hoặc đi thẳng vào phòng tắm nôn liên tục.

Hình tượng của các khách nữ còn tệ hơn.

Rất nhiều cô gái trẻ uống hai ba ly rượu đã cảm thấy không ổn, nhưng vẫn còn tơ tưởng về giải thưởng một trăm triệu tệ. Từng người một tiến tới

trước mặt Trần Thái Nhật, chỉ chăm chăm muốn đánh thân thể mềm mại của mình lên người anh.

"Anh Trần... anh nể mặt em đi, cùng say với em, hi hi".

"Anh Trần, em kính anh, em không thể uống nữa, nhưng anh nhớ đưa em về khách sạn nghỉ ngơi đây nhé".

"Ha, anh, em yêu anh lắm, uống một ly đi nào".

Những người phụ nữ này đã hoàn toàn mất trí.

Vân Vũ Phi đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh tượng này liền nhú chặt mày, mím môi, trợn mắt nhìn Trần Thái Nhật. Cô gọi một vài người phục vụ không tham gia ở tầng dưới, đưa những vị khách nữ này đến một nơi thích hợp để bình tĩnh lại.

Ánh mắt Trần Thái Nhật càng ngày càng mê man, sắc mặt vẫn luôn ửng đỏ, trông tràn đầy khí thế, không có gì khác biệt so với lúc đầu.

Anh khẽ nghiêng đầu, liếc nhìn Lâu Dịch đang hút điếu thuốc cách đó không xa, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

Lão quỷ này, tôi xem ông nhin được đến lúc nào, không nhin được nữa thì nhà họ Lâu ông sẽ đổi thành nhà họ Trần rồi.

Trần Thái Nhật thầm cười trong lòng, âm thầm lên kế hoạch.

Cuối cùng.

Lâu Dịch cũng đứng dậy, ném tàn thuốc vào thùng rác, sắc mặt nghiêm nghị, nặng nề bước qua chỗ Trần Thái Nhật.

Khi ông ta đi đến gần, Trần Thái Nhật mắt thường cũng có thể nhìn thấy rõ vẻ do dự và không cam lòng trên khuôn mặt của Lâu Dịch.

Trần Thái Nhật không quan tâm, vẫn đang đưa đầy ly rượu với một vị khách nữ trước mặt.

“Nào, em uống đi, nói không chừng em sẽ phát tài ngay bây giờ đây”.

"Anh Tr`ân... Em..."

Bịch, cô gái ngã vật xuống.

Vân Vũ Phi vội vã đi đến "nhặt xác".

Tr`ân Thái Nhật vừa định gọi người tiếp theo.

"Cậu Tr`ân!"

Lâu Định cuối cùng không nhịn được nữa mà lên tiếng.

Tr`ân Thái Nhật cười nhẹ, quay đầu lại.

"Gia chủ Lâu, có chuyện gì vậy? Ông định tới tranh một trăm triệu tệ này với thuộc hạ sao?"

Lâu Định g`ân như không thể đứng vững được, hít thở sâu hai lần, đi đầu chỉnh lại cảm xúc của mình.

"Vậy thì... cậu Tr`ân, hôm nay, mọi người cũng uống tương đối r`ãi, không phải cậu và tôi còn có chuyện quan trọng cần bàn bạc sao? Tôi thấy cậu uống cũng nhì`u, hay là hôm nay chúng ta tạm dừng tại đây nhé?"

"Không sao đâu, tôi chịu đựng được, không lấy được một trăm triệu tệ này tôi khó chịu lắm!"

Câu này của Tr`ân Thái Nhật khiến Lâu Định tức giận tới mức phun ra máu.

Lâu Định run rẩy cả người, cuối cùng vẫn đưa ra quyết định của mình.

Ông ta hạ thấp giọng điệu và tư thế, nói với Tr`ân Thái Nhật bằng một giọng van nài.

"Cậu Trầ n, không... còn đủ rượu nữa, hay là cậu nể mặt tôi đi, lần sau lại tiếp tục".

Đây chính là kết quả!

Lâu Địch phục r ồi!

Ông ta đã nhận ra mục đích chiêu này của Trầ n Thái Nhật, đồng thời cũng đã thấy được sự lợi hại của anh.

Tửu Thầ n xuất thế, một chọi ba trăm!

Không cần bất kỳ thủ đoạn nào, trực tiếp dùng cách thức chèn ép để kết thúc việc này.

Đây gọi là gì?

Ra uy!

Không phải ông có rất nhiều người sao?

Hơn ba trăm người, một đội hình khổng lồ như vậy, chẳng phải là muốn bắt nạt Trầ n Thái Nhật dẫn theo ít người hơn sao?

Tôi sẽ khiến tất cả các người không đứng nổi nữa!

Hơn nữa còn dùng cách thức hoà bình, vui tai vui mắt, không đao cũng không đổ máu!

Hai ly của anh cạn với một ly của các người, liên tục ba trăm vòng đấu, vẫn có thể khiến toàn bộ những ông lớn máu mặt ở thành phố Đông Hải đồng loạt nằm vật ra, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện!

Điều quan trọng nhất là sau khi mọi người tỉnh táo lại, sẽ phát hiện ngay nhà họ Lâu đã nợ Trầ n Thái Nhật một món nợ không bao giờ trả hết!

Thủ đoạn này, việc ăn chắc đầy tự tin này của anh đã hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Lâu Địch.

Lúc trước ông ta còn có lòng thăm dò anh, nay đã biến mất sạch sẽ.

Lâu Định bây giờ thực sự cảm thấy may mắn trước kia đã không đối đầu trực tiếp với Trần Thái Nhật.

Người như vậy tuyệt đối không thể trở thành kẻ thù!

Trần Thái Nhật từ từ thu lại nụ cười, sắc mặt bình tĩnh trở lại, anh nhìn người đứng đầu tỉnh Đông Bình, bá chủ thành phố Đông Hải Lâu Định trước mặt đang tỏ vẻ khiếm tốn.

"Gia chủ Lâu, vậy thì tôi nghe theo ông đấy".

Lâu Định hít sâu một hơi, hai giây sau mới có phản ứng.

"Cảm ơn cậu Trần đã giơ cao đánh khẽ. Mời cậu cùng tôi đi đến phòng bao, chúng ta cùng thảo luận về phí uống rượu".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 102: Nhà Giàu Hoàng Kim

Trần Thái Nhật bảo Tề Vũ đưa Vân Sở Sở về khách sạn nghỉ ngơi trước, cô bé ăn no nên lại đòi xem phim hoạt hình để tiêu hóa thức ăn.

Mấy người họ vẫn ở lại nhà hàng, anh nắm tay Vân Vũ Phi, dẫn Lâu Dịch đến một phòng bao nhỏ tinh xảo ở tầng dưới.

Trong phòng bao, có một bàn trà, năm sáu chiếc ghế làm bằng gỗ lim, trên tường có một bức tranh phong cảnh bằng mực đen, mang đậm phong cách cổ xưa đầy độc đáo.

Phía bên nhà họ Lâu, Lâu Dịch vẫn còn tỉnh táo, con trai lớn Lâu Vũ cũng không uống rượu nhiều, bị buộc phải tỉnh rượu, ngồi một bên với bố hẩn.

Trần Thái Nhật thản nhiên ngồi xuống, chẳng khách sáo chút nào.

Lâu Dịch cũng có thái độ khác thường, chủ động pha một ấm trà, nhờ con trai chiêu đãi hai vị khách quý.

Đại thiếu gia Lâu Vũ ở Đông Hải lập tức kinh ngạc ra mặt, không hiểu tại sao bố mình, một người luôn rất ngang ngược lại cư xử kính cẩn như vậy, tuy nhiên hắn vẫn nghe theo bố.

Trần Thái Nhật không hề ngạc nhiên, nhấp một ngụm.

"Trà ngon".

Lâu Dịch nở một nụ cười gượng gạo.

"Cậu Trần, ở đây không có người ngoài, chỉ có tôi và con trai tôi, chúng ta hãy nói vào vấn đề chính đi".

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Được rồi, tính tiền trước đã. Không biết tôi kiếm được bao nhiêu tiền uống rượu từ gia chủ Lâu, có đủ để thanh toán vé máy bay khứ hồi không?"

Lâu Định tối sầm mặt xuống, lắc đầu.

"Cậu đừng đùa tôi nữa. Nếu bữa này thực sự tính theo thỏa thuận cá cược, e là nhà họ Lâu chúng tôi thua đến cả quần lót cũng chẳng còn".

Trần Thái Nhật trầm ngâm trong vài giây, vẻ mặt bình tĩnh, chăm chú thưởng thức tách trà, không nhìn Lâu Định.

Một lúc sau, anh khẽ thở dài.

"Gia chủ Lâu".

"Cậu Trần".

"Ông đã từng chứng kiến võ công của tôi".

"Đúng vậy, có thể nói là bất khả chiến bại".

"Thủ đoạn của tôi, ông cũng biết rồi".

"Nhà họ Lâu đã được lĩnh giáo, tuyệt đối không muốn ném trái lần thứ hai".

"Bây giờ, tôi cho rằng chúng ta có thể đứng trên địa vị tương đối bình đẳng, cùng thảo luận về vấn đề rất mất hứng ở hiệp hội doanh nghiệp năm tỉnh Trung Châu trước đó. Ông thấy thế nào?"

Trên mặt Lâu Định lấm tấm mồ hôi, ông ta khẽ lấy tay áo lau đi.

"Thưa cậu Trần, Trung Châu là đại bản doanh của cậu. Tỉnh Đông Bình và nhà họ Lâu đương nhiên sẽ rút lui hoàn toàn, không cần bất cứ điếu kiện đi kèm gì".

Trần Thái Nhật gật mạnh đầu.

"Gia chủ Lâu quả thực là một người khôn khéo, cách trao đổi này sẽ giúp ông đỡ đi nhiều rắc rối đấy".

Lâu Định liên tục gật đầu, giọng điệu xen lẫn ý van nài.

"Vậy thì... món nợ này?"

Lâu Vũ ở bên cạnh không nhin được mà lên tiếng ngắt lời.

"Bố, hôm nay chúng ta nợ Trần Thái Nhật nhiều tiền không? Rốt cuộc là nợ bao nhiêu?"

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Lâu Định đột nhiên sững lại, lấy ra một chiếc máy tính bảng từ bên cạnh, đưa cho con trai xem.

Sau khi nhìn thấy con số hiện trên máy tính bảng, Lâu Vũ chết sững, vẻ mặt cứng đờ, chiếc kính đang cầm trên tay lập tức bị hất bốp gãy gọn.

Suy nghĩ trong giây lát, vẻ mặt của Lâu Vũ lập tức trở nên u ám, hắt nháy mắt với Lâu Định, giọng điệu nham hiểm.

"Bố, đây là thành phố Đông Hải, là sân nhà của chúng ta, hay là..."

Còn chưa kịp nói xong, Trần Thái Nhật ngồi bên cạnh đã cầm chiếc cốc sứ trên bàn, dùng tay vừa siết vừa vặn.

Tay anh khẽ cử động, chiếc cốc lập tức thành bột mịn bay tới.

Lông mày Lâu Vũ đột nhiên dựng ngược lên, hắt nói tiếp.

"Hay là... xin đại ca Trần gia cao đánh khẽ, xem có thể giảm tiền nợ đi không?"

Trần Thái Nhật nhếch miệng, chậm rãi nói.

"Gia chủ Lâu, ông có được một cậu con trai tốt đấy, trẻ nhỏ dễ dạy".

Lâu Định cười khở.

Trần Thái Nhật xua tay: "Đừng lo lắng, lần này tôi tới đây, đúng là để bàn chuyện mua bán. Nếu đã chuẩn bị hợp tác, tôi cũng không thể ép các người quá được, còn về cách thanh toán món nợ này, chuyển sang cổ phần của công ty là được".

Mí mắt Lâu Dịch như nháy dựng lên: "Mua cổ phần? Không biết anh Trần định mua cổ phần thế nào?"

"Đừng lo, tôi sẽ không chiếm đoạt tài sản ở Đông Hải của ông. Việc mua cổ phần mà tôi nói có liên quan đến việc ‘cá chép vượt vũ môn’".

Hai mắt Lâu Dịch sáng lên, hỏi với vẻ mong đợi và háo hức: "Ý cậu là, nhúng tay vào Yến Kinh?"

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Đúng vậy, bên Yến Kinh, tôi có một số việc cần tìm chứng cứ xác thực, cũng có thể có một số kẻ thù. Hiện tại tôi không tiện trực tiếp ra mặt, vì vậy tôi cần lợi dụng việc mở rộng thương nghiệp để đứng vững đã".

"Công ty đầu tư Thẩm Ký của tôi ở An Thành và công ty thuộc tập đoàn ông cùng nhau thành lập một doanh nghiệp liên doanh, ông chịu trách nhiệm về hoạt động của công ty. Cổ phần chia tôi bảy, ông ba, số tiền ông nợ tôi coi như là vốn cổ phần của tôi ở công ty".

Mặc dù Lâu Dịch có chút không cam tâm trở thành cổ đông thứ hai, nhưng lại nghĩ Yến Kinh là thị trường quan trọng nhất của Hoa Hạ, hơn nữa còn có cơ hội “dây máu ăn phần”, ông ta lại hào hứng vô cùng.

Suy nghĩ một hồi, về mặt ông ta lại hiện lên vẻ do dự.

"Cậu Trần, không giấu gì cậu, tôi đã từng muốn tích lũy sức mạnh, một mình độc chiếm Yến Kinh, nhưng các thế lực lâu đời ở đó quá phức tạp".

"Người của tôi trước đây không bị cướp mất thì cũng bị đánh đập. Hơn nữa vì một số chuyện vượt giới hạn mà một nhóm người bị bắt, không bao giờ trở lại nữa".

Trần Thái Nhật ngắt lời ông ta.

"Chỉ riêng tài sản và sức mạnh kinh tế, ông đã bao giờ tính xem nhà họ Lâu ông đứng thứ mấy toàn quốc chưa?"

Lâu Định sửng sốt, sau đó gương mặt hiện lên vẻ tự tin không chút che giấu.

"Ở thành phố Đông Hải, chúng tôi giàu có bậc nhất, ngoại trừ không phải ở thủ đô, không có lịch sử tư bản và đường dây qua lại với cấp trên, những thực lực khác đủ để xếp vào top năm Hoa Hạ!"

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Vậy cái ông thiếu là một con đường, hoặc là một cơ hội để gia nhập".

"Đúng vậy! Một khi có được chỗ đứng vững chắc, nếu nói về việc cạnh tranh trong kinh doanh và cạnh tranh sòng phẳng, nhà họ Lâu của tôi không sợ bất cứ gia tộc nào, cho dù là ông lớn Yến Kinh, tôi cũng dám đo sức".

Hai mắt Trần Thái Nhật lóe sáng: "Được! Thứ tôi cần chính là tinh thần dám xông pha này".

"Tôi sẽ chỉ đường cho ông. Sau khi ông thành lập doanh nghiệp liên doanh, ông không cần quan tâm đến các vấn đề về địa điểm đăng ký, quản lý kinh doanh an toàn, quản lý cấp trên cấp dưới hay là các thủ tục khác. Ông cứ để những tinh anh ưu tú nhất dưới trướng ông làm là được".

"Chắc chắn có thể thành công sao? Sẽ không có các thế lực nội ngoại bộ cản trở quấy rối đó chứ?"

"Không có đâu, ông thử là biết".

Lâu Định và Trần Thái Nhật càng bàn càng hào hứng.

Các gia tộc trên khắp Hoa Hạ, hoặc là thống trị một phương, hoặc định cư ở một nơi, thế lực kinh tế và thực lực có cao có thấp.

Tuy nhiên, chỉ những người có thể đứng vững ở Yên Kinh mới được gọi là “nhà giàu hoàng kim”!

Đây là thân phận đặc biệt được cả Hoa Hạ công nhận.

Để có thể định cư ở Yên Kinh, không chỉ cần tài năng mà còn phải xét đến năng lực gia tộc, tầm ảnh hưởng và mức độ dây mơ rễ má với chính phủ.

Nhà họ Lâu không thiếu tài năng.

Nhưng từ xưa tới nay, không có cách nào tiến vào Yên Kinh.

Nguyên nhân là do các nhà giàu hoàng kim ở thủ đô có đẳng cấp hơn người, hình thành một hệ thống bài ngoại, thủ đoạn nhiều vô kể.

Trần Thái Nhật nói rằng cậu ta có thể giải quyết những vấn đề này.

Lâu Dịch hoàn toàn tin tưởng.

Một người uống rượu đến mức say khiến một gia tộc bậc nhất ở Đông Hải phải phá sản, chắc chắn không phải là người thường!

Suy nghĩ một hồi, Lâu Dịch không đợi được nữa, vội vàng hỏi.

"Cậu Trần, vậy công ty chúng ta nên bắt đầu với ngành nào? Bất động sản? Tài chính? Hay là công ty bách hóa bán lẻ?"

Trần Thái Nhật khẽ cười, trong đầu anh hiện lên một hình bóng.

"Gia chủ Lâu, ông có biết nữ diễn viên xinh đẹp nổi tiếng nhất Hoa Hạ hiện giờ là ai không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 103: Chỉ Có Một Phòng

Lâu Định và Lâu Vũ ngơ ngác nhìn nhau, hết sức ngạc nhiên.

Ngay cả Vân Vũ Phi cũng nghi ngờ ra mặt.

Lâu Định nói với giọng điệu đầy hoài nghi.

"Cậu Tr ần, ý cậu là... người đẹp số một Hoa Hạ, Ninh Yên Nhiên?"

Tr ần Thái Nhật vẫn bình tĩnh, gật đầu.

"Trước tiên, chúng ta hãy bắt đầu với lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, có lợi cho việc hình thành thế lực và quảng bá rộng rãi. Tôi có quan hệ đặc biệt với phía Ninh Yên Nhiên. Nếu ông có thể tìm được đội ngũ vận hành chuyên nghiệp nhất để tạo ra một kịch bản hay, cô ta sẽ nhận lời đóng vai".

Lâu Vũ giữ chiếc kính đã bị mình bẻ gãy gọng, gương mặt hiện rõ vẻ không thể tin được.

"Đại ca Tr ần, tất cả những bộ phim mà tiểu thư Ninh tham gia đến nay đều có doanh thu phòng vé hơn bốn mươi tỷ tệ. Chúng ta thật sự có thể mời cô ấy làm diễn viên chính sao?"

Tr ần Thái Nhật tùy ý nói ra một dãy số.

"Đây là thông tin liên lạc quản lý của cô ta, các người gọi điện là biết. Nhờ cô ta giúp đỡ không phải nói miệng là xong, vậy nên đừng lãng phí cơ hội này, nhất định phải tạo nên một tuyệt tác".

Tâm trạng của Lâu Định trở nên vui mừng trong nháy mắt.

Ti ền, nhà họ Lâu có.

Con đường bước vào Yên Kinh, Tr ần Thái Nhật sẽ mở ra.

Ngành hàng đầu và hot nhất chính là lĩnh vực giải trí điện ảnh và phim truyền hình.

Nữ chính của bộ phim đầu tiên là nữ diễn viên hàng đầu Hoa Hạ!

Nếu quay được một bộ phim thực sự ăn khách, ít nhất cũng phải thu được hàng tỷ tệ tiền lợi nhuận!

Nếu chơi mát chược, đây sẽ là một màn khởi đầu được nhà cái Thiên ừ Đại Tứ Hỉ!

Nếu không thể tạo nên tên tuổi ở Yên Kinh, thì nhà họ Lâu đào luôn một cái hố tự chôn là vừa.

Nghĩ đến đây, Lâu Dịch thực sự kính trọng Trần Thái Nhật từ tận đáy lòng.

Đôi khi khoảng cách giữa con người không nằm ở độ giàu có hay năng lực.

Mà nằm ở tâm nhìn, lòng dũng cảm, thủ đoạn và cảnh giới.

Ở độ tuổi trẻ như vậy, Trần Thái Nhật đã dám đơn thương độc mã hợp tác với nhà họ Lâu, vốn là đối thủ của anh, rồi cùng nhau liên hợp để tiến vào Yên Kinh, vô cùng quyết đoán.

Có thể mở ra con đường bước vào Yên Kinh, cho thấy cảnh giới của Trần Thái Nhật ở Hoa Hạ cao hơn nhiều so với nhà giàu địa phương là nhà họ Lâu và nhà họ Dương.

Lâu Dịch bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Nói trắng ra, Trần Thái Nhật có thể tìm tới nhà họ Lâu hợp tác, nói thẳng ra là để hỗ trợ!

Anh cho nhà họ Lâu một cơ hội để trở thành một “nhà giàu hoàng kim” thực thụ!

Giương mặt đã trải qua bão táp sóng gió của Lâu Dịch hiện rõ vẻ biết ơn sâu sắc, ông ta lùi lại một bước nhỏ và cúi mình trước Trần Thái Nhật.

"Cậu Trần, tôi thực sự rất biết ơn cậu vì đã cho nhà họ Lâu một cơ hội như vậy! Từ nay cho tới sau này, nhà họ Lâu sẽ luôn là người bạn trung thành nhất của cậu!"

Trần Thái Nhật cười nhẹ, gật đầu.

Những chuyện về sau thì dễ nói rồi.

Chỉ cần để bên An Thành cho người liên lạc với nhà họ Lâu là được, lát nữa anh sẽ gọi cho đội Ninh Yên Nhiên đến để sắp xếp một chút.

Lâu Dịch vô cùng cảm kích, lập tức cho một chiếc xe chuyên dụng đưa Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi trở về khách sạn.

Ngồi trong quầy bar của chiếc Rolls-Royce đáng dài sang trọng, Vân Vũ Phi khẽ cau mày, trong lòng không ngừng hoài nghi.

Trần Thái Nhật thấy thế thì tỏ vẻ thú vị, không kìm được mà trêu chọc.

"Cô sao vậy? Tối nay ăn không đủ no sao?"

Vân Vũ Phi đánh anh nhẹ một cái, gương mặt đầy vẻ tò mò.

"Tôi có hai câu hỏi muốn hỏi anh".

"Cô hỏi đi".

"Sao anh không say?"

Trần Thái Nhật mỉm cười, đưa tay ra, hơi vận công.

Đột nhiên, da trên mu bàn tay của Trần Thái Nhật từ từ đỏ lên, một lúc sau, thực sự có một giọt nước ngưng tụ trên đó!

Một giây sau, giọt nước liền biến thành hơi nước màu trắng rồi biến mất.

"Kiểm soát sự lưu động của chân khí, làm nóng nhiệt độ cơ thể, phân tán lượng cần và lượng nước dư thừa vào không khí là được".

Vân Vũ Phi chợt hiểu ra.

"Ồ! Chẳng trách hôm đó mùi rượu trong không khí xung quanh anh lạ lắm! Đây quả thật là một cách giải rượu tốt!"

Trần Thái Nhật lắc đầu: "Chỉ là một thủ thuật nhỏ mà thôi, câu hỏi tiếp theo là gì?"

"Tôi cứ thấy những lời cuối cùng của gia chủ Lâu có chút kỳ lạ, người bạn trung thành? Sao câu này nghe có chút không xuôi tai nhỉ?"

Trần Thái Nhật nở một nụ cười thâm sâu.

"Đây là chỗ thông minh của ông ta, trung thành không phải là thái độ mà những người cùng địa vị nên có, cô hiểu không?"

Vân Vũ Phi có chút giật mình, trong đầu chợt lóe lên ý nghĩ.

"Anh... ý anh là?"

Vẻ mặt Trần Thái Nhật ngạo nghễ.

"Dù là kiến hay là thú lớn, thuận với trời thì sống, nghịch với trời thì diệt. Đây là đạo lý cơ bản nhất, mà gia chủ Lâu rất hiểu đạo lý này".

Ánh mắt của Vân Vũ Phi nhìn Trần Thái Nhật, dần hiện lên vẻ sùng bái từ tận đáy lòng.

Người đàn ông này, chỉ cần nhấc tay cũng có thể làm dậy sóng cả thành phố lớn nhất nhì cả nước.

Vừa khiến người ta biết ơn, vừa thể hiện cái uy của mình, nhà họ Lâu đã thực sự trở thành người của anh!

Vân Vũ Phi nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật, khuôn mặt dần ửng hồng tựa như cô gái mới lần đầu biết yêu.

Nhưng như thể nhớ ra điều gì đó quan trọng, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

"Có chuyện gì vậy?"

Đôi mắt to của Vân Vũ Phi loé lên ý nghi ngờ, nhìn Trần Thái Nhật.

"Anh và... cô người đẹp số một Hoa Hạ, Ninh Yên Nhiên, rốt cuộc là thế nào?"

Trần Thái Nhật sững sờ, trăn mặc vài giây.

"Nếu tôi nói là nửa đêm cô ta bị người của tôi truy sát, sau đó tự mình đưa đến cửa, bị vẻ đẹp của tôi khuất phục, bái tôi làm sư phụ, cô có tin không?"

...

Trong khách sạn, Trần Thái Nhật nhìn Vân Sở Sở đang chiếm chiếc giường lớn ngủ khò khò, vẻ mặt đầy bất lực.

Vân Vũ Phi cũng không nói nên lời, con bé này ăn rồi lại ngủ, nhưng lại khiến người lớn bớt lo lắng.

"Sáng mai đi công viên giải trí, phải nghỉ ngơi thật tốt, tôi sẽ thuê thêm hai phòng, tôi cũng buồn ngủ rồi".

Trần Thái Nhật cùng với cô em vợ và Tề Vũ, đến quây lễ tân của khách sạn.

Hỏi xong, Tề Vũ tròn to mắt.

"Cả một khách sạn lớn cỡ này mà chỉ còn lại một phòng á?"

Cô nhân viên ở quầy lễ tân tỏ vẻ xin lỗi.

"Xin lỗi, đang là cao điểm mùa du lịch, các phòng đều đã kín chỗ mất rồi. Đơn đặt phòng của khách đã đầy đến tận tuần sau".

Trần Thái Nhật, TềVũ, và Vân Vũ Phi ngơ ngác nhìn nhau.

Sắc mặt TềVũ đột nhiên đỏ bừng, cô lập tức phản ứng trước.

"Vậy thì, tôi ngủ một phòng với cô bé, tôi đi đây! Chúc ông chủ ngủ ngon!"

Nói xong, chân dài tiến lên một bước, hai bước, chạy như bay ra chỗ thang máy.

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi chết lặng.

Bầu không khí giữa hai người bỗng trở nên kỳ lạ.

Chỉ còn một phòng duy nhất!

Vân Vũ Phi cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng như sắp chảy ra máu.

"Vậy... anh Thái Nhật, nếu không được nữa thì anh cứ đặt đi, phòng tiêu chuẩn, hai giường là được".

Trần Thái Nhật nhất thời không biết nói gì.

Vân Vũ Phi vẫn mặc bộ váy dạ hội từ bữa tiệc tối nay, lớp trang điểm vẫn còn nguyên, vô cùng xinh đẹp, vòng eo con kiến, đường nét thanh tú khiến người ta say đắm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một hồi, buổi đêm xem ra phải kiếm điếm lại đầu óc mới được, thanh tâm quả dục, kiêu chề lại đi.

"Ừ, không sao đâu. Cô ngủ trên giường, tôi trải chăn nằm là được".

Đôi mắt Vân Vũ Phi hiện rõ vẻ thông cảm, an ủi:

“Sao lại thảm thế nhỉ, không sao đâu, chúng ta cứ vào phòng mà ngủ, tôi tin con người anh”.

Trần Thái Nhật không khỏi than thở trong lòng.

Mẹ nó, đến tôi còn không tin bản thân mình, cô tin tôi có tác dụng quái gì?

Vân Vũ Phi nhìn Trần Thái Nhật, cười tươi như hoa.

Trần Thái Nhật miễn cưỡng đưa thẻ và yêu cầu nhân viên ở quầy lễ tân đặt phòng.

Lúc này, nhân viên ở quầy lễ tân đột nhiên thay đổi sắc mặt, nói với Trần Thái Nhật với giọng điệu xin lỗi.

"Ôi! Tôi xin lỗi, anh Trần! Tổng giám đốc đột nhiên đích thân gọi đến, nói rằng ông ấy muốn cung cấp cho anh phòng tổng thống mà chúng tôi thường dành riêng cho khách của chính phủ. Là sơ suất của tôi! Tôi thu xếp cho anh ngay đây, tôi xin lỗi!"

Trần Thái Nhật sửng sốt, suy nghĩ trong giây lát.

"Lâu Địch, lát nữa tôi phải đâm chết ông!"

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 104: Giải Đặc Biệt Lãng Mạn Nhất

Trong căn phòng tổng thống cao cấp, một người nằm trên chiếc giường ba mét sang trọng một mình.

Trần Thái Nhật trần trọc không ngủ được.

Lý do rất phức tạp.

Chủ yếu là do đi ầu hòa quá nóng...

Sáng sớm, ánh nắng tràn ngập, không khí trong lành.

Trần Thái Nhật lái chiếc Rolls Royce phiên bản dài, làm tài xế cho Vân Vũ Phi và Vân Sở Sở.

Do biểu hiện quá “xuất sắc” ngày hôm qua, Tề Vũ đã được Trần Thái Nhật nhét cho bao lì xì một triệu tệ, để đến trung tâm thương mại mua sắm, ngay cả tư cách làm bóng đèn cũng không có.

Anh lái xe đến công viên giải trí Disneyland nổi danh thế giới.

Bước xuống xe, cơn gió đông lạnh buốt không thể ngăn cản được dòng người đông đúc.

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi đều mặc một bộ quần áo thể thao ngoài trời bình thường, ba người họ như một gia đình hòa hợp.

Vân Sở Sở đang ôm một con búp bê vịt vàng mà cô bé đã chọn trong cửa hàng đồ chơi ngày hôm đó, khuôn mặt tươi tắn, nở nụ cười rất vui vẻ.

Ngay cổng vào công viên, có rất nhiều người đang xếp hàng.

Ba người không dễ dàng gì mới chen được vào, nhìn quang cảnh của công viên, đột nhiên cảm thấy giá vé cũng đáng.

Chuột Mickey, Vịt Donald, Lâu đài trong mơ, gian hàng Toy Story, Mê cung Alice ở xứ sở mộng mơ,... đều được tái hiện ngoài đời thật.

Trẻ con vô cùng thích những thứ này.

Vân Sở Sở vô cùng vui sướng, chạy vào trong, không ai kéo cô bé lại được.

Lúc này Vân Vũ Phi cũng như đang h ẫi xuân, trông cô cũng vui vẻ, chụp ảnh với những con thú chuột Mickey đi qua và mua đồ lưu niệm trong phòng trưng bày Công chúa Disney.

Đây chính là giấc mơ công chúa thời thơ ấu mà cô vẫn chưa thể thực hiện được.

Trần Thái Nhật thích thú quan sát, đồng thời chú ý đến vị trí và sự an toàn của hai “đứa trẻ”.

Mặc dù đây là nơi công cộng, nhưng cũng phải tránh việc va chạm.

Sau khi tham quan liên tiếp vài khu vui chơi, hai người đẹp lớn nhỏ vẫn rất thích thú.

Hôm nay là ngày tổ chức sự kiện của công viên giải trí, trong Lâu đài trong mơ rất đông người, vô cùng náo nhiệt.

Nguyên nhân rất đơn giản là rút thăm trúng thưởng!

Quy mô sự kiện rất lớn, chỉ có bảy phần thưởng may mắn.

Bất kỳ vị khách nào hàng tiêu hơn ba trăm tệ trong công viên đều có cơ hội nhận một tấm vé tham gia rút thăm.

Giải thưởng rất phong phú, từ những nhân vật trong truyện cổ tích, đến thẻ thường niên Disneyland thiết thực, cặp sách trẻ em hình câu chuyện cổ tích phiên bản giới hạn... tất cả mọi thứ đều được các bậc phụ huynh ưa chuộng.

Nhưng tất cả những ai bước vào đều bị thu hút bởi giải nhất được đặt giữa gian hàng.

Đó là một đôi giày rất đặc biệt.

Thu hút 100% ánh nhìn, giống hệt như chiếc giày trong truyện cổ tích cô bé Lọ Lem, giày cao gót pha lê tự nhiên Swarovski!

Dưới ánh đèn trong tòa lâu đài trong mơ, đôi giày này như có phép thuật, phản chiếu ánh sáng đầy màu sắc.

Khi mọi người nhìn thấy đôi giày này, họ có thể nghĩ ngay đến câu chuyện lãng mạn đó.

Tình yêu giữa lọ lem và hoàng tử bị người mẹ kế bắt gặp được tái hiện chỉ qua một đôi giày pha lê!

Bên cạnh phần thưởng là một tấm thẻ giới thiệu.

Pha lê cao cấp được chế tác nhân tạo, phiên bản giới hạn trên thế giới chỉ có bảy đôi.

Đã đăng kí bản quyền, tuyệt đối không mô phỏng theo phong cách nào.

Trong lòng cô gái nào không có một câu chuyện lãng mạn về công chúa và hoàng tử chứ?

Trần Thái Nhật không khỏi thán phục những người quản lý của Disneyland, kế hoạch marketing này quả thực rất sáng tạo.

Tất cả những người phụ nữ đi vào, dù là dưới tám tuổi hay trên bốn mươi thì đều nhìn đôi giày này không rời mắt!

Mọi người đều không quan tâm đến việc đôi này này có đẹp vừa hay không.

Vì đây là giấc mơ đẹp nhất của tất cả cô gái thời thơ ấu, một trái tim thiếu nữ lãng mạn chân thành!

May là Sở Sở có hứng thú với bộ đồng tử giống vịt Donald hơn.

Nhưng Vân Vũ Phi thì không như vậy, cô hoàn toàn đứng yên bất động.

Trần Thái Nhật cười hỏi: “Sao thế, cô thích à?”

Vân Vũ Phi thậm chí còn không thèm nhìn Trần Thái Nhật mà chăm chú quan sát đôi giày đỏ, gật đầu như gà mổ thóc.

“Vậy thì đi rút thăm thử đi, nói không chừng cô chính là nữ chủ nhân của đôi giày thủy tinh đỏ”.

Ba người đến bục rút thưởng xem quy tắc rút thưởng.

Mỗi lần chi ba trăm tệ sẽ được một tấm vé, nhưng cho dù tiêu hơn ba mươi nghìn tệ thì nhiều nhất cũng chỉ được ba lần rút thăm.

Hình thức rút thăm cũng rất phổ biến.

Vòng xoay may mắn!

Một bàn xoay lớn có đường kính hai mét, được dựng ở vị trí để mọi người dễ quan sát nhất.

Cấu trúc của bàn xoay rất giống với một chiếc đồng hồ lớn, chỉ khác là chỉ có một cây kim liên tục hướng lên trên.

Bề mặt bàn xoay được chia thành các khu vực hình rẽ quạt, các mức giải khác nhau được chia thành các khu vực có diện tích khác nhau.

Tóm lại, nếu bạn nhìn toàn bộ diện tích bàn xoay...

Thì các giải năm đã chiếm hơn một nửa diện tích.

Giải tư chiếm một phần tư.

Giải ba chiếm một phần sáu.

Giải nhì chiếm một phần mười sáu, diện tích chỉ bằng một que kem.

Còn giải nhất là đôi giày pha lê đó.

Diện tích chỉ... một độ.

Một độ có nghĩa là cả bàn xoay được chia thành 360 độ, mà giải nhất chỉ chiếm một độ, $1/360$.

Gần như là không có khả năng trúng.

Nó chỉ bằng chiều rộng của cây kim đồng hồ, vô cùng mỏng manh.

Nhưng đi đầu này cũng có thể hiểu, dù sao đây cũng là giải nhất.

Vân Vũ Phi vô cùng phấn khởi, cả ba người nối đuôi nhau xếp vào hàng dài hàng chục người.

Trước mặt ba người có một đôi nam nữ.

Người đàn ông có vẻ ngoài cao lớn, đeo khuyên tai, đi giày thể thao đắt tiền, dáng vẻ bất cần đời.

Cô gái như sinh viên đại học, trang điểm nhẹ, trông cũng xinh xắn, nói chuyện nhõng nhẽo, không ngừng nũng nịu với người đàn ông, khiến người nhìn tê cả da đầu.

“Anh yêu à, anh nhất định phải giúp người ta lấy được đôi giày thủy tinh kia đây! Nếu không em sẽ không về nhà một tuần, để anh một mình cô đơn”.

Người đàn ông nghe xong liếc véo cằm cô bạn gái.

“Yên tâm đi, anh nhất định sẽ lấy nó cho em, buổi tối em phải thưởng cho anh đấy, nhớ cùng cái đó để chơi vui hơn”.

Cô gái ngại ngùng, dấm nhẹ vào ngực hắn.

Trần Thái Nhật đứng phía sau cảm thấy ghê tởm, nếu hai người này còn nói năng lộ liễu hơn chút nữa thì anh nhất định sẽ xông lên đánh cho một trận.

Yên tâm xếp hàng, chẳng mấy chốc đã đến lượt đôi nam nữ kia.

Người đàn ông rất tự tin, nói với nhân viên.

“Ba lần rút thưởng!” . ngôn tình hay

“Mời anh!”

Người đàn ông đeo khuyên đứng lại bóp tay, chỉ muốn vác cả cái bàn xoay về nhà.

Sau đó hắn dùng lực kéo mạnh bàn xoay.

Bàn xoay xoay tròn từ nhanh đến chậm.

Dưới ánh mắt quan sát của mọi người, bàn xoay từ từ dừng lại.

“Chúc mừng anh đã trúng giải năm, một chiếc móc khóa Mickey!”

Sắc mặt người đàn ông tối sầm lại!

Khởi đầu chỉ là giải thưởng an ủi, hoàn toàn không mang lại cho hắn bất kỳ sự an ủi nào.

“Thử lại”.

Lại một lần xoay mạnh nữa!

Bàn xoay nhanh chóng chuyển động, hoa văn trên đó biến thành những bông hoa màu sắc rực rỡ, nhìn không rõ màu gì.

Chậm dần lại, cuối cùng mũi kim chỉ vào giải thưởng có diện tích rộng.

“Chúc mừng anh trúng giải năm, một chiếc móc chìa khóa Vịt Donald!”

“Mẹ nó! Sao vào móc chìa khóa mãi vậy! Tôi không tin!”

Lần thứ ba!

Người đàn ông cố gắng hết sức, kéo mạnh bàn xoay.

Bàn xoay xoay rất nhanh, nhìn đến hoa cả mắt.

Càng lúc càng chậm, dần dần tiến gần đến vị trí một độ!

“Giải nhất, giải nhất! Dừng! Dừng lại! Mẹ nó... A...”

Tâm trạng của đôi nam nữ giống như chơi tàu lượn siêu tốc, đầu tiên là lên đỉnh cao, sau đó lại rơi xuống đáy thung lũng.

“Chúc mừng anh trúng giải tư, một con rùa bông màu xanh!

Khuôn mặt người đàn ông tối sầm lại.

Con rùa bông màu xanh? Ý nghĩa của thứ này xem ra rất có vấn đề, còn không bằng móc chìa khóa!

Bạn gái của người đàn ông đeo khuyên trợn mắt nhìn anh ta: “Biết ngay là anh không có bản lĩnh mà!”

“Ai bảo thế chứ, lát nữa anh sẽ dẫn e đến nhà hàng Thang Thiên Số Một ăn cơm, tiêu năm sáu mươi nghìn tệ cũng không thành vấn đề, anh sẽ bù đắp cho em!”

Câu nói này khiến nhiều người xung quanh nhìn vào phải ghen tị.

Nhà hàng Thang Thiên Số Một là nhà hàng không phải ai cũng có thể vào ăn.

Vẻ mặt của cô bạn gái dần vui vẻ trở lại, hai người đứng sang một bên tiếp tục tán tỉnh nhau.

Cuối cùng cũng đến lượt cả nhà Trần Thái Nhật.

“Anh muốn rút mấy lần?”

“Ba lần”.

Trần Thái Nhật đưa tấm phiếu nhỏ cho nhân viên, quay người lại nhìn Vân Vũ Phi và Vân Sở Sở.

Giơ tay lên chỉ vào bàn xoay trước mặt.

“Nói đi, cụ thể là hai người muốn cái nào?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 105: Cứ Phải Chơi Lớn Vậy Sao

Nhân viên của khu vui chơi đứng bên cạnh cũng sửng sốt.

“Anh này... đây là bọc rút thăm, không phải cửa hàng quà lưu niệm”.

Trần Thái Nhật chớp mắt.

“Tôi biết mà”.

Dứt lời anh không hề để ý mà tiếp tục giải thích với hai người đẹp một lớn một nhỏ.

“Tổng cộng chỉ có ba lượt quay, hai người có thể cùng nhau chọn ba thứ, nhất định phải chọn một thứ mình muốn lấy nhất, dù sao lần sau có thể sẽ không còn hoạt động quay trúng thưởng này nữa đâu”.

Vân Vũ Phi đứng bên cạnh do dự một lúc, cuối cùng vẫn thẫn thờ dài.

“Xem thử Sở Sở muốn gì, tôi sao cũng được, chỉ cần con bé vui thôi”.

Nghe vậy, Vân Sở Sở giơ tay lên, vẻ mặt mong đợi nói.

“Chú à, cháu muốn phần thưởng giải ba đó, bộ đồ ngủ trẻ em Vịt Donald!”

“Ha ha, được rồi, lát nữa chú lấy về cho cháu nhé”.

“Còn nữa ạ, cháu còn muốn cái giải hai kia, một mô hình đầy đủ mười tám nhân vật hoạt hình Woody, Buzz Lightyear, con ngựa trong Toy Story chính hãng”.

“Không thành vấn đề, lát nữa đừng làm rơi, cái túi lớn kia khá nặng đấy”.

Người bên cạnh thấy ngứa cả mắt, không ít người xì xào ghé tai nhau bàn tán. Mọi người nhìn Trần Thái Nhật cứ như đang nhìn một thằng hề hài hước.

Nhân viên nam khẽ ho hai tiếng nhắc nhở.

“Anh này, nếu anh chỉ muốn dỗ cho cô bé vui thì hãy di chuyển đến khu vực vui chơi khác, ở đó sẽ vui hơn, mấy giải thưởng ở đây không dễ lấy đâu”.

Trần Thái Nhật bình tĩnh đáp.

“Có dễ lấy được hay không là chuyện của tôi, đợi tôi hỏi rõ rồi nói tiếp”.

Vân Sở Sở nóng lòng muốn nói: “Chú ơi, cháu còn muốn...”

Trần Thái Nhật nhắc nhở: “Sở Sở, chỉ có ba lần thôi, cháu đã chọn được hai món rồi, cái cuối cùng phải nghĩ cho kỹ đấy”.

Vân Sở Sở lè lưỡi cười hi hi.

“Chú yên tâm đi, cái cuối cũng không phải chọn cho cháu đâu. Cháu muốn giải đặc biệt là đôi giày pha lê của cô bé lọ lem đó! Chú biết cháu muốn tặng ai rồi đấy”.

Dứt lời cô bé liếc nhìn người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh.

Vân Vũ Phi sửng sốt, mặt đỏ bừng, không nhịn được xoa đầu cô bé.

Trần Thái Nhật yêu chiều gật đầu.

“Cháu yên tâm đi, đôi giày đó nhất định thuộc về chúng ta”.

Lời lẽ táo bạo của Trần Thái Nhật khiến người đàn ông đeo khuyên tai quay trúng con rùa bông màu xanh lúc này không nhìn nổi nữa, khinh thường cười cợt.

“Này người anh em, anh uống nhàn thuốc r ồi à? Sao lại chạy đến khu vui chơi khám bệnh vậy? Đây là quay trúng thưởng đấy! Anh có hiểu từ quay trúng thưởng không? Dù anh có giỏi đến mức nào, cùng lắm cũng chỉ được một cái móc chìa khóa thôi!”

Trần Thái Nhật thần nhiên đáp.

“Giữa con người với nhau có sự khác biệt, số mệnh của anh là móc chìa khóa và con rùa bông màu xanh, nhưng tôi thì lại khác, phần thưởng rút thăm đâu có duyên với tôi, chạy không thoát đâu”.

Sắc mặt người đàn ông đó hơi thay đổi, lập tức xù lông lên.

“Ôi mẹ kiếp! Giả vờ cái con khỉ, anh tưởng công viên Disneyland là của nhà anh à? Tôi không tin anh có thể quay trúng vào giải thưởng lớn!”

Vân Sở Sở đứng bên cạnh tức giận nói.

“Chú dựa vào đâu mà nói chú của cháu không quay trúng được! Vận may của chú kém thì không cho phép người khác có vận tốt ạ?”

Người đàn ông đeo khuyên tai tỏ vẻ khinh thường.

“Đừng nói là đôi giày pha lê kia, hoạt động quay thưởng chỉ diễn ra trong một tuần, ngay cả bộ đồng tử Vịt Donald đó cũng đã bày trên bục quay thưởng sáu ngày nay r ồi. Giải ba đã khó trúng vậy thì các người đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa”.

Vân Sở Sở bỗng nở nụ cười trẻ con, giọng điệu hơi nghịch ngợm.

“Xí, chú đỡ kị chứ gì, dù sao vận may của chú không tốt, kẻ thất bại cứ phải nhiều lời, thảo nào cùng lắm chỉ quay trúng con rùa bông màu xanh”.

Phụt!

Vân Vũ Phi phì cười, vội lấy tay che miệng cô bé lại.

Không ít người bên cạnh đều nghe đoạn đối thoại của cô bé và người đàn ông đeo khuyên tai, ai cũng cảm thấy hài hước.

Đứa trẻ này thật biết cách “cà khịa” người ta mà.

Sắc mặt người đàn ông đeo khuyên tai kia tái xanh, ngực phập phồng, phồng như sắp nổ tung, rõ ràng đã cực kỳ tức giận.

Nhưng đối phương chỉ là một đứa trẻ, cũng không thể mắng chửi hay bạo lực trẻ em gì đó trước mặt bao nhiêu người.

Quay đầu lại thấy vẻ mặt bình tĩnh của Trần Thái Nhật, hắn lập tức trút cơn giận này lên người anh.

“Anh xem đi anh dạy trẻ con vậy à, nông cuồng tự đại hết như anh vậy! Tôi nói cho anh biết, tôi chưa bao giờ cho phép ai giả vờ giả vịt trước mặt tôi. Hôm nay nếu anh có thể quay trúng cả ba giải thì tôi sẽ quỳ xuống gọi anh là ông nội”.

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu.

“Không cần đâu, tôi không thiếu cháu nội”.

“Anh!”

Người đàn ông đeo khuyên tai trợn mắt như sắp bùng nổ cơn giận.

“Tôi thấy anh không dám thì đúng hơn! Hôm nay tôi đánh cược với anh, nếu tôi thua, ngoài việc phải quỳ xuống gọi anh là ông nội, tôi cũng sẽ mua hết toàn bộ quà lưu niệm trong khu vui chơi này để tặng anh”.

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều sửng sốt, ngay cả Trần Thái Nhật cũng lộ ra vẻ bất ngờ.

Nhân viên đứng cạnh ngơ ngác, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

“Anh này... quà lưu niệm trong khu vui chơi của chúng tôi không dưới một nghìn loại, trong đó còn có sản phẩm cao cấp được làm bằng kim loại

quý, nếu muốn mua hết thì giá ít nhất là mấy trăm nghìn tệ đấy!”

Người đàn ông đó xua tay tỏ vẻ khinh thường.

“Sợ gì chứ! Lời tôi đã nói như bát nước đổ đi. Cậu tin cái tên này quay trúng cả ba giải liên tiếp thật à? Thần kinh anh ta có vấn đề, cậu cũng ngốc theo luôn rồi sao?”

Người đàn ông khá tức giận nhưng lời nói không hề thô tục.

Mọi người ở đó trần trụi một lát, sau đó đồng loạt lắc đầu. Nhân viên ngừng đầu lên nhìn ô giải thưởng đôi giày pha lê nhỏ xíu bên bàn xoay không lớn hơn cây kim là bao nên cậu ta cũng bình tĩnh hơn.

Khuôn mặt người đàn ông đó đầy vẻ tự tin và đắc thắng.

“Thằng ranh, có dám đặt cược không? Nếu anh không trúng giải, cũng đừng lo lắng, ông đây không lấy tiền của anh, chỉ cần anh hét to “Tôi là một kẻ ngu ngốc trước mặt mọi người là được, hời cho anh quá rồi còn gì? Ha ha ha!”

Trần Thái Nhật nhún mày nói.

“Cứ phải chơi lớn vậy sao?”

Người đàn ông đó lắc đầu ôm bạn gái của mình, thái độ rất kiêu ngạo.

“Anh không hiểu được niềm vui của kẻ có tiền, tôi muốn giẫm nát đáng về nông cuồng của anh, muốn diệt hết mấy kẻ giả vờ ngầu trong xã hội! Anh quản được sao?”

Trần Thái Nhật bất lực thở dài.

“Vậy được thôi, dù sao cũng có một số người tự mình chạy đến quỳ xuống trước mặt tôi nên tôi đã quen rồi”.

“Mẹ nó, đừng khoác lác nữa! Mau quay đi!”

Vân Sở Sở đứng bên cạnh không phục nói: “Chú ơi, cố lên!”

Trần Thái Nhật mỉm cười, sau đó tùy ý c`ần lấy bàn xoay kéo xuống.

Ai ở đó cũng đều nâng cao tinh thần, bị ván cược của hai người này kích thích, bầu không khí trở nên hồi hộp và căng thẳng.

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào bàn xoay, ngay cả nhân viên cũng không ngoại lệ.

Vài giây sau.

Bàn quay dần xoay chậm lại.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 106: Cuối Cùng Cũng Có Được Nụ Hôn Của Người Đẹp

Mọi người bỗng trở mắt nhìn.

Người đàn ông đeo khuyên tai cũng hét lên.

“Không thể nào, chắc chắn là trùng hợp thôi!”

Vân Sở Sở ở một bên vui mừng vừa hét vừa nhảy cẫng lên.

“Ha ha ha! Chú giỏi quá, mình đã có được bộ đồng phục vịt Donald rồi!”

Trần Thái Nhật khẽ cười nói với nhân viên bên cạnh.

“Đừng ngại ra đó nữa, lấy phần thưởng cho tôi đi”.

Nhân viên không khỏi nuốt nước bọt, khuôn mặt lộ ra vẻ nghi ngờ cuộc đời, không dám nói gì nhiều chỉ lặng lẽ đi đến nơi trưng bày phần thưởng để bộ đồng phục trẻ em vịt Donald xinh xắn.

Nhận lấy phần thưởng, Trần Thái Nhật bèn đưa cho Vân Sở Sở.

Cô bé vui vẻ nhoẻn miệng cười.

“Chú cố lên nhé! Kiên trì cố gắng!”

Bây giờ về mặt người đàn ông đeo khuyên tai vô cùng phức tạp. Được cô bạn gái an ủi, hấn vỗ ngực mình, không ngừng nhắc nhở bản thân.

“Trùng hợp, mẹ nó chắc chắn là trùng hợp. Dù sao cũng là giải ba, quay trúng cũng chẳng lạ, không kỳ lạ...”

Đồng thời hắn cũng hướng mắt nhìn chăm chăm vào động tác kế tiếp của Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật vẫn rất bình tĩnh, cảm giác bình thường như đang mua thức ăn ở siêu thị.

Anh lại giờ tay ra cậ̀n cạnh bàn xoay.

Lần này bất kể là du khách xếp hàng ở phía sau hay nhân viên khu vui chơi đều không còn ý chế giễu như lúc nãy nữa, mặt ai cũng vô cùng chăm chú.

Trần Thái Nhật nhìn lướt qua một lượt, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đeo khuyên tai, khoe miệng hơi nhếch lên.

“Đừng căng thẳng quá, dù lần này có quay trúng nữa thì anh cũng không cậ̀n quỳ đâu, thoải mái đi”.

Dứt lời tay anh hơi dùng sức.

Kim quay lại xoay, tốc độ xoay lần này nhanh hơn. Mọi người hoa cả mắt, ai cũng muốn có thể bay lên để nhìn bàn xoay với khoảng cách gần nhất.

Trong tiếng tự an ủi của người đàn ông đó và trong ánh mắt chờ đợi đầy phấn khởi của Vân Sở Sở.

Bàn xoay dần chậm lại, cuối cùng dừng hẳn.

Rậ̀n!

Đám đông lập tức bùng nổ!

“Vãi chưởng! Trúng thật kìa!”

“Cũng không phải xổ số, bàn xoay này còn có thể chỉ đâu trúng đó à? Này cũng ảo quá, làm ảo thuật sao?”

“Tôi luôn muốn có gói quà Toy Story đó! A, khóc chết mất, tại sao người trúng không phải tôi chứ!”

“Nếu bàn tay này mà đi mua vé số chắc cũng phải trúng được năm triệu tệ đấy!”

“Tôi không dám tin vào mắt mình luôn rồi! Diện tích ô giải thưởng lớn đến mức nào chứ!”

Người chơi xếp hàng phía sau, người đến hóng chuyện, thậm chí còn có người ở những khu khác nghe phong phanh chạy đến, mặt ai cũng đều tỏ vẻ kích động như thể họ mới là người trúng thưởng.

Vân Sở Sở vui như được đón Tết, ôm lấy chân Trần Thái Nhật bật cười.

Ngay cả Vân Vũ Phi cũng tỏ ra khá bất ngờ, ánh mắt không tự chủ được dấn rực lửa.

Trúng liên tiếp tận hai giải.

Vậy lần tiếp theo...

Lúc này cảm xúc của người đàn ông đeo khuyên tai không ổn lắm, hai tay cứ vừa kéo vừa giật tóc mình.

“Gạt người, đừng gạt người cả! Tôi không tin. Tại sao tôi trúng móc khóa, còn đến lượt anh ta thì có thể quay trúng phần thưởng lớn! Tôi không tin!”

Lúc này lời bàn tán lúc nãy đã lặng lẽ thay đổi.

Vốn dĩ mọi người khinh thường, không hề để tâm đến lời nói trúng giải của Trần Thái Nhật.

Nhưng bây giờ mắt ai cũng lóe lên chút căng thẳng.

Tên này sẽ không trúng luôn cái giải đặc biệt kia chứ?

Không ít người lại liếc nhìn tên giải thưởng trên cùng trên bàn xoay.

Mặt người đàn ông đeo khuyên tai đỏ bừng, ướt đầm mồ hôi, một lát ngược lên nhìn trời, lát thì trợn mắt nhìn Trần Thái Nhật hét lên.

“Ông trời tuyệt đối sẽ không để anh quay trúng ba lần liên tiếp đâu! Người thắng cuối cùng nhất định sẽ là tôi!”

Trần Thái Nhật bình tĩnh nói.

“Nếu tôi nói cho anh biết hai giải trước đầu là may mắn thì anh có tin không?”

Người đàn ông đeo khuyên tai sừng sốt, vẻ mặt mơ màng.

Trần Thái Nhật nở nụ cười vô hại quay đầu lại nói với Vân Vũ Phi.

“Tôi đã từng nói rồi, cô chính là nữ chủ nhân được định sẵn của đôi giày pha lê đại diện cho sự cao quý và lãng mạn này”.

Dứt lời anh giơ tay ra kéo bàn quay may mắn đó lần thứ ba!

Tất cả mọi người đều như bị treo lên đến cổ họng.

Sau một loạt các vòng xoay, tốc độ bàn xoay nhanh chóng dần chậm lại.

Ánh mắt mọi người dính chặt vào ô giải đặc biệt nhỏ xíu đó, cây kim xoay qua xoay lại, có người nhìn chăm chú quá mà choáng đầu đứng không vững.

Duy chỉ có Trần Thái Nhật vẫn giữ phong thái dửng dưng.

Dường như dù kết quả có như nào, anh cũng chẳng quan tâm.

Vòng xoay dần chậm lại, cuối cùng cây kim xoay đến gần ô giải năm bên cạnh - giải đặc biệt.

Kim vẫn chưa dừng lại!

Lúc này dường như chỉ cần một ngọn gió thoảng qua cũng có thể thay đổi kết quả cuối cùng.

Hai giây sau, bàn xoay ngừng hẳn.

Mọi người gần như không kịp phản ứng.

Vân Sở Sở ngờ vực hỏi: “Ồ? Sao lại không thấy ô giải đặc biệt nữa rồi?”

Nhân viên phản ứng lại với tốc độ nhanh nhất.

“Cây kim! Ô giải đặc biệt quá nhỏ nên cây kim trùng lên ô giải đặc biệt luôn rồi!”

Hai giây sau.

Đám đông bỗng chốc nhốn nháo!

“Trúng rồi! Thế mà trúng thật kìa!”

“Kỳ tích!”

“Thế mà có thể trúng giải đặc biệt thật. Đây là muốn nghịch thiên à?”

“Vận may kỳ tích xuất hiện!”

“Tôi muốn chụp ảnh chung để xin vía!”

“Tôi cũng thế!”

Mặt ai cũng tỏ ra không thể tin được.

Bất kể là người lớn hay trẻ con, ánh mắt họ nhìn về phía Trần Thái Nhật đều như nhau.

Ngưỡng mộ!

Thậm chí là đổ kệ!

Bây giờ mọi người mới biết Trần Thái Nhật không phải nói khoác, thậm chí không phải giả vờ giả vịt mà là đang tiên tri!

Lời nói của anh như có ma thuật.

Nói ra thì nhất định sẽ thành hiện thực.

Lúc này nhân viên cũng nhìn Trần Thái Nhật như đang nhìn Hoàng Đế!

Run lẩy bẩy đưa đôi giày pha lê cô bé lọ lem chính hăng đó.

Đây chính là sự khởi nguồn lãng mạn của một trăm triệu cô gái.

Trần Thái Nhật nhận lấy đôi giày rồi đưa cho Vân Vũ Phi.

Lúc này, các cặp tình nhân và các bạn trẻ xung quanh đều trở nên căng thẳng.

Thậm chí có vài cô gái khá nhạy cảm lặng lẽ rơi nước mắt.

“Lãng mạn quá, đây mới là câu chuyện hoàng tử và công chúa trong truyền thuyết”.

“Lực sát thương của cái này quá lớn rồi!”

Trần Thái Nhật cầm đôi giày pha lê tiến đến gần, hơi thở của Vân Vũ Phi cũng bắt đầu trở nên gấp gáp.

Những người vây xem đã tạo ra một bầu không khí kỳ lạ.

Mặt Vân Vũ Phi nóng như đang sốt, đổ ừng ực hết một quả táo chín.

Trần Thái Nhật đi đến trước mặt cô, hai tay cầm đôi giày pha lê chói mắt.

“Mặc dù đôi giày này rất bắt mắt nhưng nó lại không đẹp bằng một phần mười nghìn vẻ đẹp của cô, chỉ có cô mới xứng đáng có được đôi giày thuộc về công chúa này”.

Hơi thở mọi người như bị co thắt lại.

Vân Sở Sở đứng bên cạnh cũng ngỡ ngác.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Vân Vũ Phi xinh đẹp động lòng người, đẹp như thần tiên bỗng lao vào lòng Trần Thái Nhật, chủ động hôn lên môi anh.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 107: Dương Hưng Đã Về

Trần Thái Nhật sững sờ.

Vân Vũ Phi ôm chặt lấy anh, giống như muốn khảm cả cơ thể mình vào trong lòng người đàn ông trước mặt.

Sức nóng giữa đôi môi khiến Trần Thái Nhật cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Giống như vừa mới trôi qua một giây, cũng lại như đã trôi qua cả một tiếng.

Vân Vũ Phi lặng lẽ buông ra, khuôn mặt ửng đỏ, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt mờ mịt.

“Tôi thật sự cảm thấy như đang nằm mơ”.

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Ít nhất cũng là một giấc mơ đẹp, đúng không?”

Vân Vũ Phi mím chặt môi, nhận lấy chiếc giày pha lê từ tay nhân viên rồi cất vào chiếc hộp tinh xảo mà nhân viên đó đưa cho.

“Không ước thử ở đây luôn sao?”

Vân Vũ Phi nũng nịu lắc đầu.

“Muốn thử thì cũng phải về mới thử, nếu như bàn chân to quá mang không vừa thì chẳng phải mất mặt hay sao”.

Hoan hô!

Xung quanh vang lên những tiếng cổ vũ.

“Làm hay lắm!”

“Người anh em, học được rồi đấy!”

“Đã hôn nhau rồi, chúc mừng, chúc mừng nha!”

Cả đám người ồn ào không thôi, trông giống như cảnh tượng cầu hôn vậy.

Vân Vũ Phi chợt bừng tỉnh, chỉ muốn tìm cái lỗ nào để chui xuống.

Ban nãy thật sự chỉ là nhất thời kích động.

Quá xấu hổ, Vân Vũ Phi véo mạnh Trần Thái Nhật một cái rồi quay người rời đi.

Vân Sở Sở vẫn đang nghệt mặt ra.

Nhìn thấy dáng vẻ này, Vân Vũ Phi liền xoa đầu cô bé.

“Sao cháu lại ngây ra rồi, chưa được xem phim truyền hình sao?”

Vân Sở Sở giờ mới hoàn hồn, bĩu môi: “Hừ, trẻ con không dễ lừa đâu, không ngờ dì còn là một tuyến thủ thích chủ động”.

Ồ!

Mọi người cùng cười lớn.

Trần Thái Nhật cũng bất lực lắc đầu.

Cái con bé tinh quái này, không biết có phải là trưởng thành sớm hay không, trở về phải dạy dỗ lại mới được.

Dừng lại một giây.

“Này, bỏ đi lúc này có phải hơi muộn rồi không?”

Giọng điệu lạnh lùng của Trần Thái Nhật vang lên.

Những người đang có mặt chợt sửng sốt rồi lập tức phản ứng lại, ánh mắt đổ dồn phía hai bóng người đang lén la lén lút định rời đi.

Người đàn ông đeo khuyên tai và bạn gái hắn đang quay người định chuồn khỏi đây.

Vừa nghe thấy câu nói này hai người lập tức trở nên bối rối.

Người đàn ông đeo khuyên tai quay người lại, uốn thẳng ngực, bản mặt vẫn chẳng sợ bố con thằng nào.

“Sao hả? Có đi đâu luật nào quy định tôi không thể rời khỏi khu vui chơi à? Tôi chơi đủ rồi thì muốn về nhà đi ngủ, không được sao?”

Đám đông đồng loạt phát ra những âm thanh khinh thường.

Cái tên này chắc chắn đang định ăn quýt đây!

Trần Thái Nhật híp mắt, chậm rãi tiến về phía người đàn ông đeo khuyên tai.

Một bước, hai bước.

Cùng với nhịp bước chân của Trần Thái Nhật, một loại khí thế bức người cũng được bộc phát ra.

Trong lòng tất cả mọi người đều khẽ run lên, giống như bị một con mãnh thú nguy hiểm bao vây xung quanh.

Cảm giác nguy hiểm này khiến một số người yếu vía hai chân mềm nhũn, rãng va vào nhau lộp cộp.

Người đàn ông đeo khuyên tai và bạn gái của hắn, hai mắt đột nhiên tròn to tướng, cả người run lên lẩy bẩy.

“Anh... anh muốn làm gì?”

“Đừng qua đây! Tôi cảnh cáo anh, anh mà qua đây nữa là tôi báo cảnh sát đấy!”

“A! A! Tôi sai rồi, tôi sai rồi! Anh đừng lại đây!”

Bịch!

Hai người trẻ tuổi bị Trần Thái Nhật đang chậm rãi tiến lại gần dọa sợ ngất xỉu bệt luôn xuống đất.

Thế chất cô bạn gái nũng nịu của người đàn ông đeo khuyên tai hơi yếu ớt, một dòng máu tươi cứ thế chảy ra từ khoé miệng.

Chỉ dựa vào khí thế thôi đã có thể khiến cho người ta hoảng sợ tới mức bị thương ngay tại chỗ!

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt vô cùng kính nể.

Người này tuyệt đối là cao thủ đẳng cấp của thời đại.

Trần Thái Nhật đứng trước mặt người đàn ông đeo khuyên tai, ánh mắt lạnh như băng, chậm rãi nói:

“Từ trước đến nay không ai tránh được cái chết, một đất nước mà không có được lòng tin của nhân dân thì cũng sớm ngày sụp đổ, nếu như thanh niên Hoa Hạ đều có thói lọc lừa như anh thì các chiến sĩ đang ngày đêm canh gác nơi biên cương, chịu khổ chịu lạnh sẽ đau đớn tới nhường nào cơ chứ”.

“Làm những chuyện anh nên làm, nếu không thì xuống địa ngục mà cùng vào chảo dầu với đám quân địch của Cửu Châu đi!”

Người đàn ông đeo khuyên tai sợ tới mức nước mắt lưng tròng, ngón tay cào loạn trên mặt đất, dường như sắp sụp đổ tới nơi.

Chết!

Nếu như không làm theo thì chỉ có một kết cục này!

Người đàn ông đeo khuyên tai lật người như một con chó, quỳ dưới đất, dập đầu liên tục, dù trán đã ứa máu cũng không dám dừng lại.

“Xin anh tha mạng! Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi!”

Nói xong hắn run rẩy rút một tấm thẻ ngân hàng từ trong túi ra, không dám ngẩng đầu lên, nhắm tịt mắt đưa ra trước.

“Tôi đồng ý thực hiện lời hứa của mình, mua hết toàn bộ những thứ nên mua, xin anh tha cho tôi một con đường sống! Đừng giết tôi mà!”

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đúng là loại nhát chết, giết anh chỉ thêm bẩn tay tôi”.

Nói xong, anh quay người nói với nhân viên mặt đầy mồ hôi đang căng thẳng đứng bên cạnh.

“Cần lấy thẻ của anh ta, mua hết những món đồ cần mua, sau đó gửi đến cô nhi viện ở thành phố Đông Hải, quyên tặng cho bọn trẻ ở đó, những đứa trẻ đó mới là những người thật sự cần những thứ này”.

Nhân viên vội vàng gật đầu, bước lên trước nhận lấy thẻ ngân hàng rồi làm một loạt thao tác.

“Thưa... thưa anh, đã thanh toán xong hết rồi ạ”.

Trần Thái Nhật gật đầu, quay người nắm lấy bàn tay trắng hồng mềm mại của Vân Vũ Phi.

“Sở Sở, Vũ Phi, chúng ta đi thôi, còn rất nhiều trò chưa chơi, hôm nay nhất định phải chơi hết mình!”

Dưới ánh mắt kính nể của mọi người, Trần Thái Nhật dắt theo hai người đẹp lớn nhỏ, phóng khoáng bước ra khỏi lầu đài cổ tích.

Tất cả mọi người cùng đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt cùng hiển hiện một suy nghĩ.

Cường giả vô địch!

...

Trở về trong sự vui mừng hớn hởi.

Trần Thái Nhật cảm thấy chuyến đi đến công viên Disneyland này rất đáng.

Loại trải nghiệm giải trí như này, đúng là khác xa so với bản thân mình của năm ngoái.

Giữa những cuộc chiến sinh tử, có thể sống sót đã là hạnh phúc to lớn lắm rồi.

Hiện tại có thể tận hưởng vài ngày thong dong tự tại như vậy, Trần Thái Nhật nằm trên giường của phòng tổng thống, cả người dễ chịu muốn vùi mình vào trong chăn.

Anh vô thức nhớ lại cảm giác môi chạm môi tuyệt vời ngày hôm nay, đáng vẻ xinh đẹp như tiên nữ của cô em vợ Vân Vũ Phi lại xuất hiện trong tâm trí anh thêm lần nữa.

Yêu đến sâu đậm, quá là tự nhiên.

Tốc độ tiến triển như vậy thì nhanh quá.

Thế nhưng vẫn còn chút rắc rối cần phải suy tính kỹ lưỡng.

Ví dụ như sau khi mối tình đầu Vân Vũ Tuệ qua đời, bản thân vẫn chưa từng đến gặp bố mẹ của hai chị em họ.

Bởi vì cái chết của con gái, thái độ của họ đối với anh nhất định cũng sẽ không tốt.

Ngoài ra, còn có Sở Sở.

Nếu như Sở Sở biết được chân tướng năm đó thì không biết sẽ có cảm nhận như thế nào.

Lòng người còn phức tạp hơn quân địch rất nhiều.

Cho dù Trần Thái Nhật có bản lĩnh ngất trời, thế nhưng những chuyện này cũng phải giống như tấm lật kén, từ từ giải quyết mới được

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa gấp rút.

“Vào đi!”

Trần Thái Nhật trở nên nghiêm túc, lật người ngồi dậy trên giường.

Cộc cộc.

Tề Vũ đi giày cao gót, bước chân nhẹ như gió, mặc một chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình màu hồng bước vào bên trong.

Mặc dù cô thư ký trước mắt rất quyến rũ và mê người, thế nhưng Trần Thái Nhật vẫn nhìn ra đôi chút bất thường từ trên mặt cô.

Có chuyện quan trọng.

Tề Vũ đi đến trước mặt, mái tóc ướt xoã ngang vai, xương quai xanh lộ rõ càng phác họa được cơ thể hoàn mỹ của cô.

“Chuyện gấp à?”

“Vâng”.

“Nói đi”.

“Ông chủ, Dương Hồng bên thành phố Minh Dương báo tin cho chúng ta, Dương Hưng... trở về Trung Châu rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 108: Điều Khác Thường Ở Nhà Họ Dương

Trần Thái Nhật khẽ nheo mắt.

Đợi suốt một tháng trời, cái tên Dương Hưng giả này cuối cùng cũng quay về rồi.

Nếu hỏi rằng thế giới này còn điều gì có thể khiến cho Trần Thái Nhật tương đối dễ tâm.

Thì đó chính là chân tướng sự việc năm xưa.

Manh mối duy nhất chính là Dương Hưng đang ở ngay trước mắt.

Tề Vũ chớp đôi mắt to tròn.

“Ông chủ, chúng ta phải trở về thành phố Minh Dương ngay trong đêm nay sao?”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lúc.

“Chưa cần vội, chúng ta đột ngột qua đó, nếu tính cảnh giác của đối phương đủ cao, nói không chừng sẽ thành bút dây động rừng”.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”

“Nếu phải trở về thành phố Minh Dương thì vẫn cần có một lý do thoả đáng, à... cô liên hệ với Dương Vệ Đông, nhờ ông ta giúp đỡ chúng ta sửa sang lại mấy căn nhà bên thành phố Minh Dương, tuần sau chúng ta sẽ qua xem tiến độ”.

Tề Vũ chớp mắt, không khỏi gật đầu tán thưởng.

“Đây quả là một lý do tốt”.

“Tối mai chúng ta sẽ khởi hành, về An Thành trước, tôi có vài việc cần sắp xếp”.

“Được”.

...

An Thành, Trần Thái Nhật lại trở về quê hương thêm lần nữa, nhưng anh không hề có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Trước tiên anh gọi Vi Giác Nghiệp tới, giao cho ông ta việc kết nối với nhà họ Lô ở thành phố Đông Hải.

Đối với công ty cổ phần chuẩn bị tiến quân vào Yến Kinh, Trần Thái Nhật sắp xếp dùng số vốn của công ty đầu tư Thẩm Ký, sau đó An Thành và Đông Hải mỗi nơi sẽ bố trí một nửa số nhân viên.

Như vậy mới có thể rèn luyện được cho đám cấp dưới ở An Thành.

Trần Thái Nhật hiểu rõ, chỉ có những người An Thành này mới có thể xem như thành viên nòng cốt thật sự của mình.

Lúc anh đang nghĩ ngợi thì phát hiện một bóng hình dịu dàng lặng lẽ bước vào từ cửa chính.

Không cần ngẩng đầu lên, Trần Thái Nhật cũng biết được người đó là ai.

Bây giờ trong phòng đang không có ai, Tiêu Mai khẽ khoác lên vai Trần Thái Nhật một tấm chăn lông ngỗng mỏng, sau đó ôm lấy cổ người đàn ông từ phía sau.

“Chuyến đi tới Đông Hải lần này thật vất vả quá”.

Cảm nhận được sự mềm mại và ấm áp phía sau lưng, Trần Thái Nhật ngẩng đầu lên, khẽ thơm lên má Tiêu Mai.

“Không vất vả, cơ thể của tôi rất khoẻ mạnh, ngay cả chuyện mệt mỏi cũng rất ít khi xảy ra. Tôi nghe mẹ và em gái nói rằng việc nhà và chi tiêu thường ngày của nhà họ Thẩm đa phần đều do cô lo liệu, cô mới là người cần nghỉ ngơi”.

Tiêu Mai lắc đầu, gò má trắng mịn áp lên lưng Trần Thái Nhật.

“Tôi đã không còn nhà để về nữa rồi, nơi này chính là nhà của tôi, có thể nhìn anh thêm vài lần là tôi đã vui lắm rồi, chút chuyện nhỏ đó có là gì đâu”.

“Cô còn muốn trở về Yến Kinh không?”

Câu hỏi này của Trần Thái Nhật khiến Tiêu Mai trầm mặc vài giây.

Rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nếu như có thể liên lạc với em trai thì đương nhiên là tốt, nhưng cuộc sống của tôi bây giờ cũng không tệ, tôi không muốn trở về đó để người nhà chế giễu thêm nữa”.

Trần Thái Nhật kéo thân hình cân đối và ấm áp của Tiêu Mai vào lòng, đưa tay ôm lấy vòng eo thon thả, khẽ vỗ vai và nở một nụ cười tự tin.

“Yên tâm đi, khi cô trở về Yến Kinh nhất định sẽ giống như phượng hoàng bay về tổ, vinh quang không ai bằng, sẽ không có ai dám nói linh tinh về cô nữa đâu”.

Sự tín nhiệm và trù mến trong mắt Tiêu Mai gần như có thể biến thành nước mắt, nhìn Trần Thái Nhật từ khoảng cách sát gần, mỉm cười gật đầu.

“Tôi đến thành phố Minh Dương bắt một người trước rồi sẽ cùng cô trở về tỉnh Nam Hồ một chuyến, lấy lại những gì thuộc về cô, sau đó cô đừng mong có thể rời xa tôi được nữa”.

Tiêu Mai cắn môi, dụi đầu vào trong lòng Trần Thái Nhật.

“Bây giờ cũng không muốn”.

...

Bảy ngày sau, Trần Thái Nhật trang bị nhẹ nhàng “ra trận”, đi đến thành phố Minh Dương – thành phố lớn nhất của tỉnh Trung Châu.

Hai người Genko và Phùng Linh Nguyệt cùng đi theo.

Nếu so với những người kia thì hai người này đều biết võ công, đến lúc đó hành động sẽ thuận tiện hơn.

Anh lái chiếc xe đua Bugatti Veyron mang biển số A66666.

Ba người Trần Thái Nhật đi theo địa chỉ, đến trang viên nhà họ Dương.

Nhà họ Dương dù sao cũng là gia đình giàu có số một Trung Châu, thế lực gia tộc rất lớn, quy mô của trang viên cũng có thể nói là hàng đầu Trung Châu.

Vành đai xanh bao quanh bên ngoài bức tường sắt to bằng ba, bốn cái sân bóng đá.

Trần Thái Nhật xuống xe, trước cửa chính trang viên đã nhìn thấy mái đầu hoa râm của Dương Vệ Đông và vẻ mặt thật thà của Dương Hềng.

Cơ thể Dương Vệ Đông gần đây không tệ, thoát nhìn tương đối khỏe mạnh, tiến đến nghênh đón đầu tiên.

“Ôi chào! Cậu Trần đích thân đến, nhà họ Dương chúng tôi đúng là thật là vinh dự quá!”

Dương Hềng cũng tiến lên, cung kính chào hỏi.

Trần Thái Nhật nhớ đến chuyện cần làm, quét mắt nhìn xung quanh, không hề trông thấy bóng dáng của Dương Hưng.

“Gia chủ Dương khách sáo quá, lần này tôi đến đây quả thực có việc quan trọng cần ông phối hợp”.

Dương Vệ Đông bày ra vẻ mặt mù mờ không hiểu.

“Chuyện quan trọng gì thế?”

“Bây giờ Dương Hưng đang ở đâu?”

Dương Hồng đứng bên cạnh liền đáp lời:

“Từ sau khi anh ta bàn xong chuyện làm ăn ở Đông Đảo trở về thì luôn tự nhốt mình trong phòng ở trang viên, mỗi ngày đều không ra khỏi cửa, ăn cơm cũng cần có người mang đến tận phòng”.

Dương Vệ Đông nghĩ ngợi, cảm thấy không hiểu gì cả.

“Thằng bé này đúng thật là, tôi đứng ở cửa gọi thì nó bảo cơ thể không khỏe, không muốn mở cửa, việc của công ty gần đây tôi đều giao hết cho Dương Hồng, nói không chừng nó đang giận dỗi đấy”.

Nói xong, Dương Vệ Đông nặng nề thở dài.

“Đứa con trai này của tôi thật sự không thể làm được gì nên hẳn, bây giờ tôi nghĩ rằng nó có thể yên ổn làm một cậu chủ nhà giàu hưởng phúc là được rồi, gia nghiệp gì gì đó, nó gánh vác không nổi đâu”.

Genko đứng đằng sau, đôi mắt xinh đẹp chột nheo lại.

“Từ sau khi Dương Hưng trở về đều không hề ra khỏi cửa sao?”

Dương Vệ Đông nghĩ ngợi.

“Ngoại trừ lần gặp mặt sau khi nó xuống máy bay trở về nhà, hình như... thật sự không ra ngoài lần nào, thế nhưng chắc chắn là ở trong phòng”.

Genko chất vấn: “Sao có thể khẳng định hẳn vẫn ở trong phòng?”

“Buổi trưa lúc tôi gọi nó xuống ăn cơm, nó vẫn ở bên trong trả lời lại, hình như là đang nghĩ ngợi”.

Trong lòng Trần Thái Nhật đột nhiên xuất hiện một loại dự cảm.

“Gia chủ Dương, không nhiều lời nữa, chuyện quan trọng này của tôi có quan hệ rất lớn với Dương Hưng, chúng ta đến chỗ anh ta xem sao đi”.

Dương Vệ Đông và Dương Hồng đưa mắt nhìn nhau, mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Người nhà họ Dương đi trước dẫn đầu, Trần Thái Nhật đi theo phía sau.

Họ đi vào biệt thự nhà họ Dương, căn phòng của Dương Hưng nằm ở góc trong cùng phía đông trên tầng ba.

Nói là phòng của một người, theo giới thiệu, thật ra bên trong vẫn có bốn, năm căn phòng nhỏ, tất cả đồ đạc đều đầy đủ cả.

Đi đến trước cửa, Dương Vệ Đông liền gõ cửa.

“Con trai, là bố đây, mở cửa đi, có người tìm con này”.

Một lát sau, bên trong vang lên giọng nói của Dương Hưng.

“Bố, dạo đây con không được khỏe, con không muốn gặp bất cứ ai hết, có chuyện gì thì bố xử lý đi”.

“Con thật là, lần này là khách quý đến thăm, cậu Trần đến rồi, nói muốn gặp con, con mau mở cửa ra đi”.

Bên trong im lặng mất vài giây.

“Con không muốn gặp ai hết! Bảo cậu ta đi đi”.

Dương Vệ Đông cảm thấy rất khó xử, lại hơi bất lực, quay người nói xin lỗi với Trần Thái Nhật.

“Thật xin lỗi cậu Trần, thằng nhóc Dương Hưng này là do tôi dạy bảo không tốt, không phải nó vì chuyện trong nhà mà giận lây sang cậu đâu, cậu tuyệt đối đừng hiểu nhầm”.

Trần Thái Nhật không trả lời mà đứng trước cửa, giống như đang suy tư gì đó.

Một lúc sau.

Ánh mắt của Trần Thái Nhật chợt trở nên lạnh lùng.

“Linh Nguyệt, phá cửa”.

Mặt Dương Vệ Đông liền biến sắc: “Cậu Trần, cậu đang làm gì thế?”

Trần Thái Nhật chậm rãi thốt ra từng chữ:

“Bên trong căn bản không có người sống”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 109: Thám Tử Lừng Danh Genko

Tất cả mọi người thất kinh.

Phùng Linh Nguyệt trước giờ luôn làm theo mọi mệnh lệnh của Trầ
Thái Nhật, cô ấy bước lên đá một phát.

R`ân!

Dưới cú đá của một cao thủ như cô ấy, cánh cửa gỗ dày nặng lập tức
bay ra.

Mọi người ừa vào.

Vừa vào liền thấy bố cục như một phòng khách.

Chẳng có một bóng người.

"Gia chủ Dương, bình thường Dương Hưng ở phòng nào?"

Dương Vệ Đông vội vàng chỉ vào một phòng.

Trầ Thái Nhật nhanh chóng xông vào.

Những người khác cũng đi theo.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Dương H`ng không nhịn được
kêu lên.

"Sao lại không có ai thế này?"

Đây là một căn phòng ngủ rộng rãi, tràn ngập ánh sáng tự nhiên, chỉ có
một cánh cửa sổ sát đất cạnh giường đối diện với sân.

Nhìn bụi bặm dưới đất và trên bàn là biết đã một thời gian không có ai
ra vào r`ấ.

Trên chiếc giường lớn đặt một thứ hình vuông có tạo hình đặc biệt, nối với nguồn điện, nhìn hơi giống... chiếc loa.

Trần Thái Nhật lại gần cái máy hình chiếc loa kia.

"Dương Hưng".

Một lúc sau, trong loa đột nhiên vang lên giọng nói gần như không có tạp âm.

"Tôi thấy hơi khó chịu! Cứ để tôi ở đây đi, đừng làm phiền tôi!"

Mọi người ò lên!

Hóa ra căn phòng này bỏ không đã lâu, sau khi từ Đông Đảo trở về, không biết Dương Hưng đã dùng thủ đoạn gì, dùng thiết bị điện tử này ngụy tạo giọng nói, còn người thì đã chạy mất!

Dương Vệ Đông cũng tỏ vẻ khó hiểu, nói với Trần Thái Nhật.

"Cậu Trần, có... có chuyện gì vậy? Con trai tôi đâu? Còn đây là cái gì thế?"

Về mặt Trần Thái Nhật vẫn bình tĩnh, quan sát kỹ một lượt.

"Gia chủ Dương, chuyện này phức tạp lắm, tôi nghĩ cứ tìm được Dương Hưng trước đã rồi tôi sẽ giải thích mọi chuyện với ông".

Trong lòng Trần Thái Nhật biết rõ, con trai thực sự của Dương Vệ Đông đã không còn trên đời này nữa.

Nếu bây giờ nói thẳng cho cụ ta biết sự thật.

Sống không thấy người chết không thấy xác, chắc chắn Dương Vệ Đông sẽ không tin.

Thậm chí, nếu giải thích không rõ ràng, còn khiến cụ ta hiểu lầm Trần Thái Nhật muốn gây rắc rối cho con trai ruột mình.

Nhỡ cù ta gâ trở ngại ở thành phố Minh Dương, cho dù Trầ Thái Nhật có bản lĩnh giỏi giang, thì bây giờ địch trong tối anh ngoài sáng, để lỡ thời gian, có khi tên "Dương Hưng giả" kia sẽ chạy mất thật.

Phùng Linh Nguyệt nhìn quanh bốn phía, đôi lông mày lá liễu nhíu chặt.

"Chủ nhân, sợ là tên Dương Hưng kia đã mất tích hơn ba ngày rồi, liệu chúng ta có thể tìm thấy không?"

Trầ Thái Nhật ghé lại gần giường, dán sát mặt vào chiếc loa một lúc, rồi anh nhếch mép.

"Ra ngoài đã rồi nói sau".

...

Trầ Thái Nhật không ở lại trang viên của nhà họ Dương lâu, chỉ bảo Dương Vệ Đông phát một thông báo tìm người thông thường trên toàn thành phố để tìm con trai.

Dưới sự trông mong tha thiết của Dương Vệ Đông, sau khi nhận lời sẽ tìm Dương Hưng giúp, Trầ Thái Nhật liền dẫn hai cô gái rời khỏi nhà họ Dương.

Sau khi lái xe ra khỏi nhà họ Dương, Trầ Thái Nhật không giảm mạnh chân ga, mà lái rất chậm rãi, cứ như đang dạo chơi, cho đến một ngã tư khá xa thì anh dừng xe ở ven đường.

Dường như Trầ Thái Nhật chẳng sốt ruột chút nào, anh ngồi ở ghế lái, mắt nhìn phía trước, không nói lời nào, dường như đang suy nghĩ.

Genko ngồi ở hàng ghế sau, bàn tay nhỏ nhắn xoa cằm, nghĩ một lúc rồi nhìn Trầ Thái Nhật với vẻ hơi do dự.

"Đại nhân, tôi nghĩ tên Dương Hưng kia vẫn còn ở thành phố Minh Dương".

Trần Thái Nhật nhướng mày, trong mắt lóe lên vẻ khen ngợi, khoe miệng nở nụ cười.

"Ồ? Cô nói tôi nghe xem lý do là gì?"

Genko chậm rãi phân tích.

"Cái tên được gọi là Dương Hưng kia sở dĩ dùng kế kim thiềm thoát xác, nguyên nhân chỉ có một thôi, đó là vì hắn cảm thấy thân phận thật sự bị uy hiếp, nên mới chạy trốn".

"Đi đâu này cho thấy chắc chắn hắn đã nhận được tin tức có người đang truy tìm hắn. Cũng chính vì nguyên nhân này, nên chắc chắn hắn vẫn chưa rời đi".

Phùng Linh Nguyệt ngồi bên cạnh lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

"Thấy có người truy tìm chẳng phải nên chạy trốn ngay sao? Chắc tên Dương Hưng kia đã chạy đến tận chân trời góc biển rồi ấy".

Genko lắc đầu, nói ra đi đâu then chốt của vấn đề

"Tiểu Nguyệt, cô hãy nghĩ kỹ đi, nếu hắn chỉ lo chạy trốn, thì tại sao còn để lại chiếc máy mô phỏng giọng nói trong phòng mình chứ?"

"Nếu hắn đã biết mình bị đe dọa, thì tốt nhất không trở về thành phố Minh Dương nữa, xuống máy bay rồi chạy luôn chẳng phải đơn giản hơn sao?"

Phùng Linh Nguyệt sửng sốt, vẻ mặt như đã hiểu ra, nhưng vẫn chưa đoán được.

Trong mắt Genko lóe lên ánh sáng thông tuệ, giọng nói chắc chắn.

"Đi đâu đó cho thấy một chuyện, hắn chỉ biết đến sự uy hiếp, chứ không rõ nguyên gốc cụ thể của sự uy hiếp này! Hắn để lại chiếc máy kia trong phòng che tai mắt người khác, chính là để đi đâu tra rõ ràng xem ai đang truy tìm hắn".

Vừa nghe xong, Phùng Linh Nguyệt liếc tròn tròn mắt.

"Đi đâu tra kiêu gì?"

Lúc này, Genko chẳng khác gì một thám tử đang đấu trí so đũa với tội phạm, vẻ mặt đầy tự tin.

"Hắn để lại một thứ như vậy ở phòng, nhìn từ góc độ của hắn, người đầu tiên phát hiện ra bí mật của chiếc máy chính là người đang truy tìm hắn".

"Người nhà họ Dương bị giọng nói đánh lừa, nên sẽ không vào phòng, chỉ có chúng ta mới nghĩ mọi cách để phá cửa vào, ngay khoảnh khắc chúng ta bước vào phòng thì hắn đã đạt được mục đích rồi".

Phùng Linh Nguyệt xâu chuỗi lại tất cả những manh mối mà Genko phân tích, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Ý cô là hắn đang ở một nơi nào đó ôm cây đợi thỏ, giám sát căn phòng đó của nhà họ Dương, mục đích là xem rốt cuộc ai muốn vào gặp hắn bằng được sao?"

Genko nhếch miệng cười, gật đầu.

"Nếu tôi đoán không nhầm, cánh cửa sổ sát đất ở gần giường chính là cửa sổ quan sát của hắn. Chắc chắn là hắn dùng kính viễn vọng, ngày đêm theo dõi ở một nơi rất xa".

Phùng Linh Nguyệt cũng nở nụ cười, vẻ mặt hưng phấn.

"Vậy tức là... chắc chắn vừa rồi hắn vẫn ở nơi nào đó, một nơi mà có thể nhìn thấy trang viên nhà họ Dương! Tên này đúng là... gian xảo quá!"

Trần Thái Nhật nở nụ cười ung dung.

"Tất nhiên là gian xảo rồi, có khi hắn cũng là tử sĩ cấp cao đã mai phục nhiều năm, càng như vậy thì hắn lại càng sợ chết".

"Chỉ có nghìn ngày làm giặc, không có nghìn ngày phòng giặc, không dụ được chúng ta ra mặt thì hấn ăn không ngon ngủ không yên, chắc chắn không chịu từ bỏ".

Nói xong, anh nhìn về phía Genko, trong mắt để lộ sự khen ngợi không chút che giấu.

"Genko này, có phải người Đông Đảo các cô có thiên phú trong việc suy luận phá án không?"

Genko hơi sững sờ, nở nụ cười ngại ngùng, trên khuôn mặt đậm chất phương Đông mang theo mấy phần duyên dáng.

Phùng Linh Nguyệt gấp gáp nói: "Chủ nhân, bây giờ chúng ta xuất phát thôi cô tên kia ra đi! Xe này chạy nhanh, bây giờ đuổi theo chắc chắn là vẫn kịp!"

Trần Thái Nhật đặt hai tay lên vô lăng, mắt nhìn thẳng phía trước, thản nhiên nói.

"Không cần tìm đâu, chúng ta chỉ cần lượn lờ quanh đây, hấn sẽ ngoan ngoãn tự tìm đến tận nơi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 110: Câu Cá To

Phùng Linh Nguyệt lại sửng sốt.

"Chủ nhân, tên kia sợ chết đến như vậy, sao có thể tự tìm đến chứ?"

Ánh mắt Trần Thái Nhật mang theo sự tự tin vô hạn.

"Ví dụ cô biết thuật thay đổi diện mạo, đi trên đường vẫn không ai phát hiện ra, mà có một kẻ địch đang tìm cô, lúc nào cô cũng biết vị trí của hắn, thì cô sẽ làm thế nào?"

Phùng Linh Nguyệt nghĩ mấy giây, đồng tử bỗng co lại.

"Đánh đòn phủ đầu trước".

"Đúng vậy".

Trần Thái Nhật gật đầu nói: "Bây giờ đối phương ở trong tối, chúng ta ở ngoài sáng, muốn giải quyết mối đe dọa đến từ chúng ta, chạy trốn không phải là lựa chọn tốt nhất".

"Chúng ta còn chưa được nhìn thấy diện mạo thật của hắn, muốn tìm hắn thì quá khó. Nói cách khác, hắn chỉ cần thay đổi diện mạo thành bất cứ ai thì cũng có cơ hội giết được chúng ta".

Trần Thái Nhật mỉm cười điểu chỉnh gương chiếu hậu của xe, vừa chỉnh vừa nói.

"Tôi đang rất tò mò hắn sẽ giở thủ đoạn gì để giết chúng ta, có thể là súng bắn tỉa tầm xa, cũng có thể là bom chôn ở ven đường, hoặc là khí độc cũng không tệ".

Trần Thái Nhật thản nhiên liệt kê mấy cách thức ám sát và tập kích, nói đến đoạn cuối, sắc mặt Phùng Linh Nguyệt đã trở nên vô cùng căng thẳng, ngồi trong xe nhìn ra xung quanh.

Đèn chuyển sang màu xanh, Trần Thái Nhật giảm nhẹ chân ga, chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

Genko ngồi ở bên cạnh, nhìn Phùng Linh Nguyệt như sắp gặp phải kẻ địch, phì cười.

"Tiểu Nguyệt, cô căng thẳng quá rồi đấy, thả lỏng chút đi".

Phùng Linh Nguyệt xua tay, mày nhú chặt.

"Tôi có thể không căng thẳng được sao? Bây giờ biết có người đang ở chỗ tối theo dõi chúng ta, có thể âm thầm ra tay bất cứ lúc nào, tôi chỉ muốn đánh ngất tất cả những người mình nhìn thấy, sau đó thẩm vấn từng người một".

Genko che miệng, khẽ cười đáp.

"Có đại nhân ở đây mà cô còn lo lắng cho an toàn của chúng ta sao? Cô nên lo lắng cho tên mai phục kia ấy".

Phùng Linh Nguyệt sửng sốt, lại nhớ đến những thời khắc hiểm nguy từng trải qua từ khi quen biết Trần Thái Nhật.

Dường như mọi nguy hiểm trước mặt Trần Thái Nhật đều như mây thoảng mưa bay, không có chút lực sát thương nào cả.

Phùng Linh Nguyệt nghĩ lại.

Hình như trên đời này đúng là chưa từng có nguy hiểm nào khiến Trần Thái Nhật phải lo lắng.

Nghĩ đến đây, cuối cùng vẻ mặt nghiêm túc của cô ấy cũng thoải mái hơn, yên tâm hơn rất nhiều.

Trần Thái Nhật ngồi ở ghế lái, vẻ mặt điềm nhiên, vừa lái xe vừa nói chuyện với hai người.

"Bây giờ cũng giống như câu cá, chúng ta có m ẫ câu hấp dẫn như vậy, chắc chắn con cá to kia không thoát được. Nhưng có một chuyện đáng để chúng ta suy nghĩ hơn, đó là Dương Hưng nhận được cảnh báo từ đâu".

Genko nhú mày, suy nghĩ một lát: "Liệu có phải là Hội Đông Vinh kia không nhỉ?"

Về mặt Tr ần Thái Nhật ung dung, giống như đang nói chuyện bình thường.

"Cũng có thể, nhưng tôi cứ cảm thấy hình như có một nhóm người khác bắt đầu theo dõi hành tung của tôi".

Phùng Linh Nguyệt tỏ vẻ lo lắng: "Chủ nhân, anh có kẻ thù ở trong nước sao?"

Tr ần Thái Nhật mỉm cười: "Trước kia thì có thể không có, nhưng bây giờ tôi xuất hiện, gây sóng gió ở nhiều tỉnh, nói không chừng có phe chống đối trung thành thật ấy".

"Ví dụ như tôi đã đạt được thỏa thuận với nhà họ Lâu ở tỉnh Đông Bình, nhà họ Lâu đi lên thì sợ là những đối thủ của nhà họ Lâu sẽ coi tôi là cái gai trong mắt, chuyện này là bình thường".

"Kẻ thù của kẻ thù có lẽ sẽ là bạn, đi đến đâu hay đến đó, không cần đề ý quá làm gì cả".

Tr ần Thái Nhật chậm rãi lái xe, coi như mình đang du ngoạn.

Tuyến đường đi cũng rất có kĩ xảo.

Đầu tiên là lái xe ở nơi có lượng người đông đúc một lúc, sau đó lượn lòng vòng.

Mãi đến khi sắc trời sắp tối, Tr ần Thái Nhật mới lái xe đến khu vực ngoại ô khá hẻo lánh.

Đây là một kiểu chiến lược.

Lúc đông người, cho dù tên "Dương Hưng" kia muốn ra tay thì cũng phải suy nghĩ đắn đo.

Vậy nên Trần Thái Nhật mới dành quá nửa ngày để mài mòn tính kiên nhẫn của hắn, bây giờ trời sắp tối, anh mới lái xe đến nơi heo hút.

Đã đến thời điểm tốt nhất để giết người!

Trần Thái Nhật lái xe đến gần lối vào một con ngõ.

Tốc độ xe rất chậm, cùng lắm chỉ ba mươi kilomet một giờ, đầu ngõ có một hàng người đi qua, Trần Thái Nhật để ý thấy một bác gái chống gậy, đang tập thể dục qua đường, anh bèn dừng xe chờ.

Bác gái mặc áo bông kia lúc đi đến gần cách xe hai ba bước, bỗng nhiên cả người ngã nghiêng, ngã xuống đất.

Phùng Linh Nguyệt sững sờ: "Còn cách một đoạn nữa, trông không giống ăn vạ".

Genko nhú mày, chậm rãi nói.

"Đại nhân, anh nói xem bà bác này liệu có phải..."

Vẻ mặt Trần Thái Nhật rất bình tĩnh.

"Xuống xe là biết liền".

Ba người mở cửa xe, Trần Thái Nhật bước tới, nhìn thấy bác gái đang khó nhọc bò dậy, vô cùng vất vả.

"Đỡ cháu đỡ dậy", dứt lời, Trần Thái Nhật chìa tay ra, đỡ bác gái đang giãy dụa dưới đất dậy.

Chỉ một hành động đơn giản như vậy, mà Phùng Linh Nguyệt và Genko đều thót tim.

Cảnh tượng này đúng là hết cả hồn!

Nếu có sát thủ thì phải làm sao?

Cho dù không phải là sát thủ, nhờ là ăn vạ thì sao?

Cũng may là không gặp phải nguy hiểm gì.

Bác gái đứng dậy liền luôn miệng cảm ơn Trần Thái Nhật.

"Chàng trai, cảm ơn cậu nhé, vừa nãy tôi đột nhiên bị đau đầu nên mới ngã, cũng may bây giờ là mùa đông, mặc nhiều áo nên không sao, con trai tôi ở phía sau, nó..."

Trần Thái Nhật mỉm cười.

Đúng lúc này, một chàng trai để đầu đinh, mặc áo da, vội vàng chạy tới, tay còn xách túi thức ăn.

"Mẹ, mẹ sao thế? Bọn họ là ai vậy?"

Bác gái vịn lấy chàng trai, mỉm cười xoa tay.

"Không sao, vừa nãy mẹ bất cẩn bị ngã, là bọn họ..."

Vừa nghe đến đây, chàng trai đầu đinh liền cuống lên.

"Sao cơ? Bị ngã á? Mẹ, có phải lũ trời đánh này lái xe tông vào mẹ không? Mẹ có bị thương ở đâu không?"

Anh chàng nhìn cũng có vẻ là người con có hiếu, vội vàng kiểm tra người mẹ mình.

Bác gái lắc đầu.

"Con vẫn cái tính hấp tấp đấy, tốt xấu gì cũng phải nghe mẹ nói hết đã chứ. Mẹ đột nhiên bị choáng, không cẩn thận tự ngã, may nhờ có cậu này đỡ mẹ dậy".

Chàng trai kia nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn Trần Thái Nhật với vẻ ngại ngùng.

"Chuyện là... tôi xin lỗi anh nhé, tôi ăn nói không suy nghĩ, không phân rõ thị phi, anh đừng để bụng nhé".

Trần Thái Nhật xua tay.

"Không có gì, mau đỡ bác gái về nhà đi".

Chàng trai vội vàng gật đầu, dìu bác gái, men theo đường đi bộ, vòng qua đầu chiếc Bugatti, bước vào trong ngõ.

Phùng Linh Nguyệt và Genko không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

"Phù, hết cả hồn".

Nói xong, hai người chuẩn bị lên xe để đi.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật đột nhiên kêu lên.

"Này người anh em, anh rơi đồ ở đây, cầm về đi".

Hai mẹ con đã bước vào ngõ, nghe tiếng gọi của Trần Thái Nhật, vội vàng quay lại.

Anh chàng đầu đình nhìn túi thức ăn trong tay mình, rồi lại nhìn mặt đất, tỏ vẻ khó hiểu.

"Dưới đất có rơi gì đâu?"

Trần Thái Nhật nhếch mép cười.

"Ai bảo không có, tốt xấu gì cũng phải gỡ bom đã rồi hãy đi chứ".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 111: Tên Sát Nhân Thay Đổi Diện Mạo

Câu nói này của Trần Thái Nhật khiến Phùng Linh Nguyệt và Genko đều kinh hãi.

Bom?

Bom ở đâu ra vậy?

Bom do ai cài?

Bác gái và con trai đứng cách đó không xa cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Bà ấy nói với giọng hoài nghi.

“Chàng trai, cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Vẻ mặt Trần Thái Nhật rất bình thản.

“Nói chuyện với cậu thanh niên bên cạnh bác”.

Bác gái quay đầu nhìn con trai mình, trong miệng không khỏi lẩm bẫm một câu.

“Con trai này, chắc không phải chúng ta gặp phải người ăn vạ rồi đấy chứ?”

Chàng trai đầu định nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một kẻ bị thần kinh, rồi quay đầu nói với mẹ mình.

“Mẹ, đừng chấp mấy tên ngốc này làm gì, chắc là anh ta xem phim nhiều quá thôi”.

Rồi hắn lại nhìn về phía Trần Thái Nhật.

“Anh đỡ mẹ tôi dậy, tôi vốn dĩ còn tưởng anh là người tốt, sao giờ lại ăn nói vớ vẩn như vậy? Anh tưởng là đóng phim chắc? Mẹ con tôi còn có

việc, anh chơi một mình đi”.

Lời nói của chàng trai đầu đình khiến mọi người đi đường đầu quay sang, nhìn hai nhóm người.

Xe sang, người đẹp, bác gái.

Rất nhiều người bắt đầu nghĩ đến những kịch bản ăn vạ.

Có mấy người tò mò quá mức, còn khoanh hai tay, ngó xỏm ở bên cạnh, vẻ mặt hóng hớt.

Nói xong, hấn đỡ bác gái xoay người định rời đi.

Trong mắt Trần Thái Nhật đột nhiên lóe lên sự lạnh lẽo.

“Anh thì chắc là không đi được rồi, tôi cảnh cáo anh lần cuối, bỏ con dao trong tay anh khỏi người bác gái, nếu không, tôi không chắc anh còn được toàn thân đâu”.

Chàng trai đầu đình run rẩy cả người, đang đỡ bác gái kia, bước chân dừng lại, nhưng không quay người.

Vẻ mặt của mọi người đang vây quanh hóng hớt đầu tỏ vẻ kinh ngạc.

Nhìn có vẻ sắp xảy ra chuyện lớn ấy!

Khuôn mặt bác gái tỏ vẻ hoài nghi, ngẩng đầu lên hỏi.

“Sao thế con?”

Chàng trai đầu đình không nói gì, mà quay đầu lại, nhìn mẹ mình với ánh mắt bình tĩnh.

Bác gái nhìn kĩ một lúc.

“Con à, sao ánh mắt con nhìn mẹ lạ thế?”

Lúc này, không khí bỗng chốc trở nên kỳ lạ.

Phùng Linh Nguyệt và Genko vội vàng chạy tới bên cạnh Trần Thái Nhật, ánh mắt vô cùng cảnh giác, nhìn hai mẹ con ở đối diện.

Bác gái mãi không thấy con trai trả lời, nhìn một lúc lâu, đột nhiên thốt lên một câu.

“Cậu... hình như cậu không phải con trai tôi?”

Câu này vừa thốt ra, tất cả đều kinh hãi.

Những người vốn xúm vào hóng chuyện, ai nấy đều tỏ vẻ kinh hãi, không hẹn mà cùng lùi lại.

Bác gái vịn sang bên cạnh, hai người quay người lại, chàng trai đầu dính đối diện với Trần Thái Nhật, đột nhiên nở nụ cười vô cùng quỷ dị.

“Xem ra Cửu Châu Hoa Hạ vẫn có một vài người tài giỏi”.

Hắn vừa nói xong, ánh mắt bác gái đứng ở bên cạnh lộ vẻ vô cùng sợ hãi.

Giọng nói!

Giọng nói thay đổi rồi!

Trước đó, giọng nói của chàng trai đầu dính là âm điệu ngu ngơ hơi mang khẩu âm của Trung Châu.

Nhưng bây giờ lại là giọng nam vô cùng sắc bén, mang theo chút khàn khàn.

Bác gái bắt đầu giãy giụa, nhưng chàng trai kia vẫn tóm chặt tay bà ấy, không thể động đậy nổi.

“Cậu! Cậu buông tôi ra! Rốt cuộc cậu là ai? Con trai tôi đâu? Cậu đưa con trai tôi đi đâu rồi?”

Khuôn mặt tên đầu đinh kia lộ vẻ tàn nhẫn và hung ác.

“Mụ già này, ngoan ngoãn đứng im ở đây thì tôi có thể tha mạng cho, nếu không hôm nay sẽ là ngày bà về Tây Thiên đấy!”

Nói xong, bàn tay tên đầu đinh kia loáng lên, không biết lấy từ đâu ra một con dao nhọn mảnh như tuốc nơ vít, mũi dao kèn vào động mạch ở cổ bác gái.

Tất cả mọi người có mặt đầu biến sắc.

Không ngờ người đàn ông này dám dùng dao trước mặt mọi người, còn định hành hung một bác gái đã có tuổi như vậy.

Trần Thái Nhật bấu môi, chậm rãi tiến lên, vừa đi vừa nói.

“Bọn mày đúng là chẳng có tí tiến bộ nào cả, bất kể làm chuyện bỉ ổi vô liêm sỉ nào thì cũng phải bắt con tin mới chịu được”.

Trần Thái Nhật càng lại gần, sắc mặt tên đầu đinh kia lại càng tỏ vẻ thận trọng, con dao trong tay càng gần sát cổ bác gái hơn, gần như sắp rạch vào thịt.

“Mày còn dám tiến thêm một bước thì tao sẽ cắt tai của mụ già này trước”.

Khuôn mặt tên đầu đinh hiện lên vẻ tàn nhẫn điên cuồng.

Bác gái ở bên cạnh đã sợ đến mức run rẩy, nước mắt như mưa.

“Con ơi... con đang ở đâu?”

Bác gái nước mắt giàn giụa không hề khiến tên sát nhân kia nhẹ tay chút nào, ngược lại, vẻ mặt hắn càng thêm dữ tợn, nhìn về phía Trần Thái Nhật, gần lên.

“Mày điếc à? Tao đã bảo mày tiến thêm một bước là tao sẽ cắt đấy!”

Dường như Trần Thái Nhật không hề nghe thấy, anh vẫn tiến về phía trước.

Về mặt tên đầu đinh kia bỗng chốc hiện lên sự điên cuồng, con dao trong tay chém về phía đầu con tin không chút do dự.

“A!”

Những cô gái vây xem xung quanh đã hét lên chói tai, về mặt mọi người đều không đành lòng, dường như ngay giây tiếp theo sẽ là một thảm kịch.

Keng!

Tiếng kim loại va vào nhau vang lên.

Tiếng hét thảm thiết của bác gái không hề xuất hiện như đã đoán trước.

Mọi người nhìn lại, ai nấy đều kêu lên kinh ngạc.

Chỉ trong chớp mắt, Trần Thái Nhật đã vượt qua khoảng cách năm mét, hai ngón tay làm thành thế gọng kìm, kẹp chặt mũi dao trong tay tên sát nhân.

Lúc này, mũi dao cách con tin không đến một centimet.

Lần đầu tiên, trên khuôn mặt tên đầu đinh tỏ vẻ không thể tin nổi.

“Mày! Sao mày lại có tốc độ nhanh như vậy? Rốt cuộc mày là ai?”

Giọng điệu Trần Thái Nhật rất bình thản, chậm rãi lên tiếng.

“Bắt đầu từ bây giờ, mày hãy giữ nguyên tư thế này, nếu không, động tay thì đứt tay, động chân thì đứt chân, mày có tin không?”

Cạch!

Hai ngón tay của Trần Thái Nhật kẹp một cái, mũi dao trong tay tên sát nhân lập tức gãy làm hai đoạn, rơi xuống đất.

Vũ khí của tên đầu đinh đã bị gãy, nhất thời hắn không dám khinh suất.

Phùng Linh Nguyệt đứng ở bên cạnh, tay mắt nhanh nhẹn, xông tới, kéo bác gái đang bị bắt giữ ra.

Con tin đã thoát khỏi nguy hiểm.

Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, tên đầu đinh lại nở nụ cười đầy châm chọc.

“Trần Thái Nhật, mày tưởng là mày thắng rồi sao? Tao nói cho mày biết, tất cả mọi người ở đây không được động đây! Tao đã cài bom vào chiếc Bugatti rồi! Kẻ nào động đây, tao sẽ cho nổ tung chỗ này!”

Nói xong, ánh mắt hắn hiện lên vẻ mỉa mai, để lộ hàm răng trắng.

“Thiết bị kích nổ được cài trong răng của tao, chỉ cần tao khẽ nghiến răng, thì tất cả mọi người ở đây đều phải chết!”

“Chẳng phải mày vẫn luôn truy tìm tao sao? Hay là mày nói cho tao biết chi tiết mọi thứ về mày nhé? Làm sao mày phát hiện ra tao? Có khi tao có thể suy nghĩ tha cho mày một mạng!”

Tên đầu đinh cười lớn.

Những người dân bình thường có mặt, ai nấy đều vô cùng sợ hãi.

Vừa rồi, tất cả mọi người còn tưởng chỉ có mỗi bác gái là con tin.

Ai mà ngờ được tên khốn này lại độc ác như vậy, còn muốn lấy mạng của tất cả mọi người qua đường!

Bên cạnh có một ông lão tuổi đã cao, chân không đứng vững nữa, đặt hông xuống đất, gào lên với Trần Thái Nhật.

“Chàng trai! Cậu đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu hắn kích nổ thì chúng ta đều mất mạng đấy!”

Trần Thái Nhật chớp mắt, lấy một thứ màu đen nhỏ bằng bánh xà phòng trong túi quần bên phải ra, nhìn tên sát nhân đã thay đổi diện mạo trước mặt.

Hai người gần trong gang tấc, dường như giờ tay là có thể chạm vào nhau.

“Sau này lúc cài bom thì nhớ dùng đinh ốc vặn cho chặt, đừng dùng nam châm, dễ rơi lắm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 112: Thân Chết Ở Biên Giới Phía Tây

Nụ cười dương dương tự đắc ban đầu của tên côn đồ đóng giả thành một tên tóc đầu đinh trước mặt chột đông cứng.

Biểu cảm của hắn bây giờ vô cùng kỳ quái.

Trán đầy mồ hôi, hai mắt trợn tròn, rõ ràng trong lòng đang vô cùng kinh ngạc và hoảng sợ.

Thế nhưng miệng hắn vẫn không thể ngậm lại được.

Hắn sợ, trái bom đang ở ngay trước mắt, nếu như hắn ngậm mồm lại thì răng sẽ nổ tung ra mất.

Không rõ những người khác đang đứng xem xung quanh có bị nổ chết hay không.

Nhưng bản thân hắn chắc chắn sẽ nổ banh xác.

Trần Thái Nhật hoàn toàn không bận tâm tới món đồ nguy hiểm trên tay, tùy ý quăng tới quăng lui, giống như đang quăng một bao cát.

Cùng với sự lên xuống của trái bom cỡ nhỏ này.

Trái tim của tất cả mọi người có mặt cũng thấp thỏm như xe qua núi.

Khoé môi Trần Thái Nhật lộ ra một nụ cười.

“Sao thế? Không coi lời tao nói ra gì đúng không? Đã nói rồi, chỗ nào trên người mày cử động thì tao chặt đứt chỗ đó, tao thấy mày rất không phục, cho mày thêm một cơ hội sắp xếp lại ngôn từ, mày dám cử động không?”

Cả người tên tóc đầu đinh cứng ngắc, hai mắt trợn tròn nhìn Trần Thái Nhật, giọng điệu không chắc chắn lắm.

“Mày... cho dù mày gỡ bom thì đã sao? Nếu như quả bom này phát nổ thì cả tao và mày đều phải chết!”

Trần Thái Nhật nhìn món đồ nguy hiểm trong tay, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lẹm.

Anh ra tay nhanh như điện giật.

Bùm!

Rắc rắc.

Âm thanh vật cứng vỡ tan.

Tất cả mọi người cùng hét lên kinh sợ.

Trần Thái Nhật nhanh như chớp, mạnh mẽ nhét quả bom có kích thước to bằng hộp xà phòng vào trong miệng của tên côn đồ cái trang!

Răng văng tung toé! Cả miệng toàn là máu.

Tên côn đồ cái trang hoàn toàn không ngờ cục diện sẽ trở nên như thế.

Một tiếng rên trầm thấp phát ra từ cổ họng hắn.

Một vật như vậy nhét vào trong miệng, không thể nuốt xuống được, bởi vì nhét quá sâu nên cũng không nhổ ra nổi.

Điều khiến tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ là răng của tên côn đồ đều vỡ nát hết rồi nhưng quả bom thì vẫn chưa phát nổ!

Lúc này, trong ánh mắt của tên côn đồ tóc đầu đinh đầy vẻ sợ hãi khi cận kề cái chết, ngay cả dũng khí để dùng những chiếc răng còn lại ngậm lấy trái bom cũng không còn.

Mặc dù điếu khiến từ xa đã bị hỏng.

Ngộ nhỡ cắn nổ thì sao!

Đây rõ ràng chính là một loại giày vò!

Sống không bằng chết.

Trần Thái Nhật lạnh lùng nói một câu.

“Con người tao, từ trước đến nay không thích người khác ra đi điều kiện với mình, càng không thích phải chịu bất cứ sự uy hiếp nào, mày rất kém may mắn, hai điếu cấm kỵ này đều phạm phải rồi”.

Nói xong, Trần Thái Nhật không nói thêm lời nào mà vung dao lên.

Bịch bịch bịch!

Anh ra tay liên tiếp, mạnh mẽ đánh trúng vào khớp xương chân tay của đối phương.

Cùng với đó là một loạt tiếng xương gãy.

Tên côn đồ đang ngậm trái bom đau đến mức nước mắt trực trào, mặt đỏ bừng lên, miệng không thể phát ra tiếng động, ngửa mặt lên trời và nằm xụi lơ dưới đất.

Trần Thái Nhật ra hiệu với Phùng Linh Nguyệt.

“Nhét hắn vào trong cốp xe, trói lại”.

Ngày trước, khi Phùng Linh Nguyệt làm thủ lĩnh binh đoàn lính đánh thuê đã chứng kiến biết bao cảnh tượng khốc liệt, chút chuyện nhỏ này hoàn toàn không thành vấn đề.

Chưa đến một phút.

Cô ấy đã dẫn lên xe, trói cổ lại và xử lý hiện trường.

“Chủ nhân, xong rồi ạ”.

“Cô ở lại, lần theo đường trở về của bác gái tìm con trai của bác ấy, có vấn đề gì thì phải báo cáo ngay, lát nữa tập hợp ở khách sạn. Genko, theo tôi lên xe trở về”.

“Vâng!”

Trần Thái Nhật và Genko dẫn theo “con cá lớn” trong cốp xe, hiện ngang rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Lúc này đám người xung quanh mới hoàn hồn trở lại, đột nhiên thì nhau hoan hô.

Thắng dễ như trở bàn tay!

Tên côn đồ phải đền tội!

Trong khoảnh khắc nguy nan, một bóng hình cao lớn uy nghiêm đã xoay chuyển tình thế, chỉ giờ tay lên thôi cũng có thể biến một trận thương vong nghiêm trọng thành vô hình.

Mọi người đều đang bàn luận về chiếc xe có biển số đặc biệt.

Suy đoán, bán tán về người đàn ông đã ra tay ắt sẽ giết người, đối diện với trái bom sắp nổ mà mặt vẫn không đổi sắc.

Một loạt sự kiện này, nhất định sẽ thông qua sự truyền miệng của mọi người mà trở thành truyền thuyết trong thời đại mới của thành phố Minh Dương.

Phùng Linh Nguyệt vẫn đứng trên ngã tư như cũ, ánh mắt sùng bái nhìn theo bóng xe đã đi xa.

Bác gái ngừng khóc, nhìn cô gái vừa cứu mình một mạng đang đứng trước mắt.

“Cô gái, người đàn ông đó là ai vậy?”

Ánh mắt Phùng Linh Nguyệt sáng long lanh, lẩm bẩm một câu:

“Đó là vị thần của Trung Châu, người mạnh nhất Hoa Hạ, chủ nhân cả đời này của tôi – Trần Thái Nhật”.

...

Trong khách sạn, Trần Thái Nhật ngồi trên ghế tựa lưng cao, nhìn người đàn ông tóc dài dính với khuôn mặt bê bết máu đang quỳ dưới đất.

Trải qua kỹ thuật phân biệt kỹ càng của Genko, lớp mặt nạ của hắn đã được gỡ xuống một cách cẩn thận.

Lúc này, diện mạo của gã đàn ông đã bị đánh gãy chân tay, quỳ trên mặt đất kia có sự thay đổi rất lớn.

Kiểu tóc không có gì thay đổi.

Khuôn mặt gầy gò, gò má cao, đôi mắt hẹp nhướn lên đầy oán hận.

Bởi vì đeo mặt nạ trong một khoảng thời gian dài nên trong màu trắng bệch lại có thêm đôi chút sắc tím thẫm, rõ ràng là bởi bị chèn ép nên máu tụ lại khó lưu thông.

Mũi cao, môi mỏng, vài chiếc răng còn sót lại, ngoại trừ ánh mắt như muốn ăn thịt người ra thì những điểm khác trên người hắn đều toát lên vẻ thảm hại.

Trần Thái Nhật rút ra một cái mặt nạ mang gương mặt quen thuộc từ trong túi hắn.

Dương Hưng!

Anh quan sát kỹ vật này rồi lạnh lùng lên tiếng:

“Đúng là có chút bản lĩnh, cái mặt nạ này quả thật quá mức tinh xảo, phối hợp với chất giọng có thể đi đầu chính bất kỳ lúc nào của mày, chẳng trách mày đặt chân vào Hoa Hạ lâu như vậy rồi mà vẫn chưa bị bắt”.

Người đối diện không buồn lên tiếng.

Trần Thái Nhật cũng không thèm phí lời thêm với hắn.

“Nói tên ra đi, tao với mày giao lưu một chút, cũng đã lâu rồi tao không tâm sự với tử sĩ”.

Vừa nghe thấy hai tiếng tử sĩ, người đàn ông đối diện khẽ chấn động, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như mang theo dao nhọn.

“Thứ tao có thể tiết lộ cho mày chỉ có cái tên nhỏ bé của mình, Miyama Takeshi”.

Trần Thái Nhật nhướng mày, quay người nhìn Genko đang tận lực suy nghĩ bên cạnh mình.

Cô gái xinh đẹp Đông Đảo cẩn thận lục lọi trong đầu một lượt, đột nhiên hai mắt sáng lên.

“Anh là tử sĩ cấp S đã hy sinh khi bị Đông Tuyết giết ngược lại trong nhiệm vụ ám sát ở Hoa Hạ sáu năm về trước? Bọn anh tổng cộng có năm mươi người, không phải đều chết cả rồi sao?”

Miyama Takeshi mạnh mẽ ngẩng đầu lên, gằn giọng chất vấn:

“Cô là ai? Sao cô lại biết thân phận và số người của chúng tôi?”

Genko lộ ra vẻ bi thương ảm đạm, nhưng rồi chớp mắt đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

“Tôi cũng từng là tử sĩ Đông Đảo, bây giờ là người giúp việc và tù binh vĩnh viễn của đại nhân”.

Miyama Takeshi nhổ ra một ngụm máu từ trong miệng.

“Hừ! Kẻ phản bội đáng xấu hổ!”

Trần Thái Nhật khẽ cau mày, mang theo ánh mắt coi thường.

“Genko chỉ đưa ra một lựa chọn vô cùng đúng đắn, dù gì đối với những tử sĩ rơi vào tay tao thì cái chết cũng chưa phải kết cục đau khổ nhất”.

Ánh mắt của Miyama Takeshi chột run rẩy, đánh giá Tr ầ n Th ái Nh ậ t, cuối cùng đưa ra câu hỏi lớn nhất trong lòng mình.

“Rốt... rốt cuộc mày là ai? Sao mày có thể nhìn ra là tao cải trang? Tao tự tin dù có là Đông Tuyết của Cửu Châu cũng tuyệt đối không thể nhận ra tao giả dạng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế!”

Genko đứng bên cạnh, ánh mắt lộ ra vẻ giễu cợt, lại mang theo cả sự cảm thông.

“Có lẽ anh cũng biết đến tên của đại nhân ở Đông Đảo, Cửu Th ầ n trấn giữ Đông Á, th ầ n chết ở biên giới phía Tây...”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 113: Cuối Cùng Cũng Có Manh Mối Mới

Vừa nghe thấy câu nói nhẹ nhàng của Genko.

Ánh mắt của Miyama Takeshi liền lộ ra vẻ chấn động.

Máu từ trong miệng không ngừng chảy ra, khuôn mặt trở nên vô cùng méo mó, giống như bị sự sợ hãi bao phủ, sắp sửa phải nhận lấy sự giày vò khủng khiếp nhất trên đời này.

Cổ hần là bộ phận duy nhất còn có thể cử động, bởi vì sợ hãi mà kéo căng ra, lộ những đường gân xanh.

Trần Thái Nhật lặng lẽ đứng ở đó nhưng trong mắt Miyama Takeshi lại giống như ác quỷ chín đầu đến từ địa ngục.

“Biên... biên giới phía Tây?”

Trần Thái Nhật khẽ nhướng mày.

“Không sai, là tao”.

Biểu cảm trên mặt Miyama Takeshi liền thay đổi, sợ hãi, tuyệt vọng, run rẩy, cuối cùng là mất hết hy vọng.

Trần Thái Nhật khẽ cười, khoe miệng nhếch lên thành một độ cong quỷ dị.

“Xem ra mày vẫn chưa hiểu rõ về tao lắm, ở trong tay tao, bất luận là muốn tự tử hay là làm mấy điều đại đột khác cũng là điều không thể”.

Miyama Takeshi nghe vậy thì cả người chấn động, vẻ mặt không thể tin nổi, làn da đột nhiên xuất hiện những vết lồi lõm bất thường, giống như có một năng lượng cực lớn sắp sửa bộc phát ra khỏi cơ thể.

Trần Thái Nhật giơ tay, bóp cò liên tục.

Pằng pằng pằng.

Đạn ghim vào huyết vị cổ, ngực và bụng của Miyama Takeshi, khiến hắn kêu lên đầy đau đớn.

“Á! Anh... anh làm gì tôi vậy?”

“Chỉ khiến mày trở thành một người tàn phế hoàn toàn thôi, võ công rồi chân khí gì gì đó, ở trước mặt tao dùng hay không cũng chẳng khác nhau bao nhiêu, mày vẫn nên suy nghĩ cho kỹ trả lời vấn đề của tao ra sao đi”.

Miyama Takeshi cố thử nhiều lần, đột nhiên phát hiện ra bản thân thật sự đã trở thành một kẻ tàn phế không có năng lực phản kháng.

Thế nhưng, dáng vẻ của hắn vẫn rất ngoan cố, không hề giống như muốn phối hợp nói rõ.

Trần Thái Nhật rút ra một cái hộp đen nhỏ từ trong túi, mở ra trước mặt Miyama Takeshi.

Miyama Takeshi liếc nhìn, ngay lập tức bị món đồ trong hộp thu hút.

Genko phát hiện ra chiếc hộp, chỉ mới nhìn một cái mà mặt đã trở nên trắng bệch, vô thức lùi về sau một bước, cách xa chiếc hộp một chút.

Món đồ trong hộp, thoát nhìn giống như một cái kén tằm thông thường, chỉ có đi đầu toàn bộ đầu đen thuôn, mang theo hơi thở chết chóc.

Trần Thái Nhật chậm rãi nói: “Đây là Nhân Trùng Thảo do Bắc Minh đi đầu chế ra... Mày ở Đông Đảo có lẽ cũng đã nghe nói đến từ bên trong cơ quan tình báo rồi, nếu như mày vẫn không chịu hợp tác, vậy thì ăn đi”.

Mồ hôi trên mặt Miyama Takeshi chảy xuống ròng ròng, vừa nghe thấy ba chữ “Nhân Trùng Thảo” thì vẻ hùng hồn trên mặt đã biến mất ngay lập tức, thay vào đó là sự hoảng hốt tột độ.

Cuối cùng, sau khi kiên trì được vài giây.

“Thần chết, tôi đồng ý nói ra tất cả”.

Trần Thái Nhật khẽ nhếch miệng.

Cái lũ khốn nạn này, cứ phải bỏ thứ đồ này ra bức ép thì mới chịu hợp tác, đúng là hèn mọn.

Ở Đông Đảo yên ổn sống qua ngày, kết hôn sinh con, mỗi ngày đều vui vẻ không tốt hay sao?

Cứ phải chạy đến Hoa Hạ làm võ sĩ trung dũng gì đó làm gì...

Cái bọn ngu dốt bị tẩy não này đúng là khiến cho người ta chẳng có chút đồng cảm nào.

Anh dùng Nhân Trùng Thảo mà Bắc Minh đi đầu chế ra bức cung, tính đến nay xác suất thất bại vô cùng thấp.

Nguyên nhân rất đơn giản, loại ấu trùng này một khi đi vào cơ thể người, người này sẽ biến thành một sinh vật đặc biệt sống không bằng chết.

Các giác quan bị phình lên gấp mười lần, cả người không thể cử động, ngay cả việc đảo mắt thôi cũng không làm nổi.

Tuổi thọ vẫn như bình thường, kết cục cuối cùng chính là...

Phạm nhân sẽ trở thành một kẻ sống không bằng chết, bị chạm nhẹ cũng có thể đau tới gần chết, một chút âm thanh cũng khiến cho hắn chấn động tới choáng váng, bất kỳ lúc nào cũng có thể nghẹt thở vì thiếu oxy, nhiệt độ cơ thể lúc thì lạnh lẽo như nước sâu lúc thì nóng như lửa đốt.

Không một ai là không sợ hãi trước tình cảnh này.

Trần Thái Nhật không khỏi thầm phỉ nhổ trong lòng, cái tên Bắc Minh này quả nhiên tâm lý hơi biến thái, suốt ngày chơi đùa với mấy thứ không bình thường.

Đối phương đồng ý phối hợp, tất cả li ền trở nên dễ dàng hơn.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một chút.

“Nói đi, quá trình mày vào Hoa Hạ, có nội ứng hay không, dẫn đi bao lâu, đóng giả thành Dương Hưng v.v...”

Miyama Takeshi khẽ thở dài một hơi, bắt đầu chậm rãi phối hợp.

Khi hẳn từng chút từng chút nói ra chân tướng, Trần Thái Nhật cũng dần dần hiểu rõ về quá trình tên này đi vào Hoa Hạ.

Quả nhiên.

Năm đó sau khi mai phục ám sát Đông Tuyết thất bại, những kẻ khác đều bị giết ngay tại chỗ, chỉ có Miyama Takeshi bị Đông Tuyết bắt sống, sau khi tra khảo một lượt và nắm bắt được tin tình báo của bộ phận hành động ám sát thì có người của Hoa Hạ đưa hẳn rời đi.

Đầu tiên thì đến doanh trại tù binh, sau đó không biết vì lí do gì mà được một nhóm người lạ mặt bí mật dẫn ra khỏi nhà lao, cuối cùng lưu lạc đến một cứ điểm bí mật.

Ở đây, Miyama Takeshi đã gia nhập vào tổ chức ngầm – Hội Đông Vinh!

Với mục đích cuối cùng là gây náo loạn, Hội Đông Vinh sẽ nghĩ cách cứu các đặc vụ bị bắt làm tù binh của các nước ra khỏi tay của quan chức Hoa Hạ, sau đó tẩy não để không chế họ, cuối cùng biến họ thành những kẻ nội gián ngầm ở Hoa Hạ.

Sau đó lại khuếch đại bản thân, thu hút nhiều binh lính phản bội hơn nữa.

Khi trước, Trần Thái Nhật từng nhận được tin tình báo nói rằng thành viên của Hội Đông Vinh đều dùng màu sắc của trời đất để đặt biệt danh.

Miyama Takeshi từng tiếp xúc với người cộng tác đã chết của Genko, biệt danh của hắn là “Chó đen”.

Trần Thái Nhật đọc ra một dãy số điện thoại.

“Dãy số này trước đây rất thường xuyên liên lạc với mày, hắn ta là ai?”

Miyama Takeshi trầm mặc một giây.

“Thỏ vàng”.

Trần Thái Nhật đắm chiêu suy nghĩ.

Cuối cùng đã nhìn thấy ánh sáng bình minh rồi!

Chủ nhân của biệt danh này chính là thế lực phía sau đã bức chết gia chủ Lâm, là “cao thủ thần bí” nằm vùng ở An Thành, cũng là manh mối duy nhất liên quan đến vụ việc Trần Thái Nhật bị hãm hại năm xưa.

Thỏ vàng!

Đây rõ ràng chỉ là một cái biệt danh, nhưng mà ít nhất cũng xác định được một điểm.

Năm đó Vân Vũ Tuệ bị hại chết, bản thân bị xử oan phải ngồi tù, chắc chắn có liên quan đến Hội Đông Vinh!

“Mày có biết về thân phận thật sự của Thỏ vàng không?”

Miyama Takeshi lắc đầu.

“Phòng bị trong nội bộ tổ chức vô cùng nghiêm ngặt, mỗi người đều được huấn luyện cải trang và thay đổi giọng nói, tôi chưa từng được thấy diện mạo thực sự của anh ta, nhưng mà có thể chắc chắn một điều”.

“Nói đi”.

“Thực lực của anh ta, dựa theo bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu, ít nhất cũng ở hạng tám trở lên, hơn nữa thực lực thật sự có thể còn hơn thế!”

“Nói gì có ích hơn đi”.

Trần Thái Nhật tỏ ra khinh thường.

Genko đứng bên cạnh hơi cau mày, dù sao cũng quen rồi.

Cao thủ hạng tám, mặc dù ở Hoa Hạ là một võ sĩ hạng cao có thể xưng bá một phương.

Nhưng so với Trần Thái Nhật thì... dường như việc anh coi thường cũng là chuyện thường tình mà thôi.

Miyama Takeshi rõ ràng cũng ngây ra, một lát sau mới phản ứng lại, trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng trong đầu chợt loé lên một tia sáng.

“Võ công của Thỏ vàng rất đặc biệt”.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Thông tin này có giá trị hơn rồi.

Võ sĩ hạng tám thường có tên trên bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu.

Nếu như biết được đặc điểm võ công thì căn bản có thể lần mò được ra.

“Đặc biệt như thế nào?”

Miyama Takeshi hồi tưởng lại một lát, sau đó hình dung lại một cách kỳ quái: ngôn tình hài

“Võ công của Thỏ vàng, đánh người sẽ không đau”.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 114: Quyết Định Của Genko

Trần Thái Nhật nghe thấy thế thì nhú mày.

Genko đứng ở bên cạnh, đầu óc mơ hồ, không nhận được nói chen vào.

"Đánh người không đau? Vậy mà còn là cao thủ hạng tám sao?"

Miyama Takeshi lắc đầu, từ tốn giải thích.

"Tôi nói anh ta đánh người không đau, chứ không nói là anh ta không đánh chết người, Thỏ vàng từng giao đấu với người khác tổng cộng mười mấy lần trước mặt tôi, không còn bất cứ ai sống sót".

Trần Thái Nhật ra hiệu: "Mày nói tiếp đi, nói cụ thể hơn nữa".

Miyama Takeshi không dám bỏ sót đi đâu gì, miêu tả tỉ mỉ.

"Thỏ vàng giao đấu với người khác, về cơ bản đầu dùng tay không, rất ít khi dùng vũ khí, công phu quyền cước lấy tốc độ nhanh chóng làm chủ đạo. Sau khi đánh trúng kẻ địch, lúc đó đối phương sẽ không thấy đau hoặc bị thương, hành động cũng không bị ảnh hưởng gì".

"Nhưng... chỉ cần trúng khoảng năm chiêu liên tiếp của Thỏ vàng, thì kẻ địch sẽ xuất hiện biểu hiện rất lạ, lần lượt bị mù, bị điếc, mất cảm giác đau đớn, có người còn bị câm".

"Cứ như vậy, cho dù là đối thủ mạnh đến đâu, đánh một lúc cũng trở thành kẻ tàn phế".

Genko đứng bên cạnh, đôi mắt phượng tỏ vẻ hoài nghi, hỏi Trần Thái Nhật.

"Đại nhân, trong ấn tượng của anh thì Hoa Hạ có loại võ công này không?"

Trần Thái Nhật chớp mắt: "Võ công Hoa Hạ lưu truyền từ xưa có cả nghìn vạn loại khác nhau, tôi cũng không thể biết hết được, ít nhất trong ấn tượng bây giờ của tôi thì tạm thời không có manh mối gì".

Nói xong, anh nhìn về phía Miyama Takeshi.

"Mày giấu thi thể của Dương Hưng ở đâu?"

"Chôn ở một nơi hẻo lánh trong trang viên nhà họ Dương, chắc bây giờ đã thành bộ xương trắng rồi".

"Mày to gan lắm... cứ điểm của Hội Đông Vinh ở đâu?"

"Trụ sở chính ở Yến Kinh, nhưng tôi chưa từng đến đó, hơn nữa có đi cũng không tìm được. Huyện Tự Bộ mà tôi ở thông thường liên lạc ở Đông Hải".

Đồng tử Trần Thái Nhật co lại.

Đông Hải?

"Mày trở về Trung Châu liền trốn đi ngay, là ai gửi tin cảnh báo cho mày?"

Miyama Takeshi cười nhếch nhếch, lắc đầu.

"Tôi... cũng không biết, là một con bọ câu đưa thư gửi tin tức cho tôi".

Bọ câu đưa thư?

Trần Thái Nhật và Genko nhìn nhau, vô cùng ngạc nhiên.

"Tôi vừa trở về nhà họ Dương, thì một con bọ câu đưa thư đậu trước cửa sổ phòng tôi, chân còn buộc một tờ giấy, trong giấy ghi tám chữ họa lớn ập tới, tử sĩ khó thoát!"

Miyama Takeshi nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt hoảng sợ.

"Nếu tôi biết thần chết đã đến Trung Châu, thì tôi đã không trở lại Hoa Hạ nữa".

Thần Thái Nhật xoa cằm.

Không ngờ điểm liên lạc của Huyền Tự Bộ Hội Đông Vinh lại ở thành phố Đông Hải.

Bây giờ anh đã xác định được tên có biệt hiệu Thỏ vàng là mục tiêu của mình, nhưng vẫn chưa làm rõ được thân phận thực sự của hắn.

Xem ra anh phải đến Đông Hải chuyển nữa, xem có thể lần theo manh mối, bắt được kẻ cần đầu Huyền Tự Bộ hay không.

Nói không chừng anh lại có phương thức liên lạc với ba bộ Thiên Địa Hoàng, thậm chí có khả năng nắm được một phần danh sách tổ chức của Hội Đông Vinh cũng nên.

Ánh mắt Thần Thái Nhật khẽ động, tỏ vẻ bất ngờ, dời mắt sang nhìn Miyama Takeshi.

Tử sĩ đã đứt hết tay chân, khoe miệng không ngừng trào ra máu tươi, nhìn có vẻ không cần cự nổi nữa.

Ánh mắt Thần Thái Nhật dừng đọng, không tiến lên kiểm tra.

Genko đứng ở bên cạnh, khuôn mặt lộ vẻ thương xót.

Vẻ mặt Miyama Takeshi như được giải thoát, lâm bẫm nói lời trăng trối cuối cùng.

"Thần Rắn, trường tồn vĩnh cửu".

Một lúc sau.

Genko bước tới kiểm tra.

"Đại nhân, hắn chết rồi".

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Hắn đã khai nhiều chuyện cơ mật như vậy, cho dù bây giờ tôi không để hắn chết, bắt đến trại tù binh, thì sợ là hắn cũng không sống nổi. Hội Đông Vinh và phía Đông Đảo đều sẽ nghĩ cách xử lý hắn".

Vẻ mặt Genko rất phức tạp, dường như nhớ đến quá khứ của mình, trong lòng thấy buồn bã.

Đây là lần đầu tiên Trần Thái Nhật nhìn thấy Genko để lộ vẻ mặt này.

Trước kia cô ta luôn tỏ vẻ ngoan ngoãn và điềm đạm, chưa từng bộc lộ tâm trạng dư thừa nào khác, dường như chỉ yên tâm làm người giúp việc và tù binh của anh.

Nhưng lúc này, cuối cùng cô ta cũng tỏ vẻ thương cảm.

Khuôn mặt non nớt, vóc dáng nóng bỏng, lại thêm cảm giác phục tùng tự nhiên đặc biệt của phụ nữ Đông Đảo.

Tuy lúc này Genko không rơi giọt nước mắt nào, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thương tiếc.

"Genko, cô còn người thân ở Đông Đảo không?"

Genko sửng sốt, dường như không ngờ Trần Thái Nhật lại hỏi câu này.

"Không ạ, tôi là trẻ mồ côi".

Vẻ mặt Trần Thái Nhật bình thản, đột nhiên búng ngón tay.

Bốp!

Một huyết đạo dưới sườn Genko bỗng chốc được đả thông.

"Đại nhân, đây là?"

Genko kinh ngạc phát hiện, mình đã lấy lại được công lực đỉnh cao hạng bốn.

Trần Thái Nhật nhìn Genko, chậm rãi nói.

"Tôi từng hứa với cô, chỉ cần cô tìm ra manh mối của các tử sĩ Đông Đảo khác giúp tôi, thì tôi sẽ cho cô một suất trao đổi tù binh, thời gian này cô thể hiện rất tốt".

Về mặt Genko vô cùng kinh ngạc: "Đại nhân".

Trần Thái Nhật xua tay, ra hiệu cho cô ta nghe tiếp.

"Chuyện của Hội Đông Vinh đã có hướng đi đại khái, tôi sẽ đích thân đi điều tra, ngày mai Tề Vũ sẽ giao cô cho phía chính quyền, sau khi xác nhận thân phận thì trở về Đông Đảo".

Trần Thái Nhật ngừng một lúc, ánh mắt tỏ vẻ nghiêm túc.

"Tên Rắn Thần này có dã tâm rất lớn, một lòng muốn thiết lập lại trật tự của Đông Á, tuy tử sĩ của Đông Đảo các cô có tỷ lệ đột nhập mai phục rất cao, nhưng tỷ lệ tử vong cũng cao nhất trong số các nước".

"Sau khi trở về thì cô hãy tự bảo trọng".

Bỗng chốc Genko cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Tự do!

Từ giây phút lọt vào tay Trần Thái Nhật, cô ta đã chuẩn bị tâm lý cả đời này không thể thoát thân.

Cố gắng làm quen với vai trò người giúp việc, cố gắng coi những việc Trần Thái Nhật sắp xếp là chỉ thị tối cao.

Trải qua một thời gian, bất kể là tâm trạng, tâm lý, hay thói quen, Genko cũng đã hòa nhập hoàn toàn.

Trong khoảnh khắc nào đó, Genko đã không còn cảm thấy sợ hãi nữa, bởi vì cô ta phát hiện, ở bên cạnh Trầ Thái Nhật, lại cảm thấy an toàn trước nay chưa từng có.

Bây giờ, Trầ Thái Nhật lại đột ngột cho cô ta tự do.

Genko sửng sờ.

Sau này nên đi đâu đây?. ngôn tình ngược

VềĐông Đảo sao?

Tứ cố vô thân!

Tiếp tục quay lại nghề cũ, trở thành một tử sĩ nhỏ bé dưới trướng Rắn Thầ sao?

Cô ta nhìn sang bên cạnh, trên thi thể của Miyama Takeshi, đờng tử đã giãn ra.

Đột nhiên, cả người Genko bắt đầu run rẩy, dường như có một sự sợ hãi vô danh đang dằn áp sát.

Phịch.

Genko quỳ xuống trước mặt Trầ Thái Nhật.

"Đại nhân! Xin anh đừng đuổi tôi đi!"

Trầ Thái Nhật nhướn mày, tỏ vẻ bất ngờ.

"Được trở về quê không tốt hơn sao?"

Genko ngẩng khuôn mặt thanh tú lên, trên khuôn mặt xinh đẹp mang phong cách Đông Đảo, nước mắt giàn giụa.

"Tuy Genko là người Đông Đảo, nhưng từ nhỏ được huấn luyện ở tổ chức, không vướng bận gì, chớp mắt đã mấy năm trôi qua, những đờng đời

từng chấp hành nhiệm vụ cùng tôi đã chết cả rồi..."

"Những ngày tháng bị mất võ công, tôi không còn phải sống trong nguy hiểm, ngày ngày không sống thì chết giống như trước kia. Tất cả là nhờ vào đại nhân!"

Dứt lời, Genko khó che giấu sự kích động, lập tức nhào tới, ôm lấy chân Trậ̀n Thái Nhật thật chặt, không chịu buông ra, dường như chỉ cần buông tay là sẽ rơi xuống vực sâu.

"Genko chỉ là một người phụ nữ, chẳng có yêu cầu gì khác, chỉ mong được tiếp tục sống, làm lại mình ở Hoa Hạ".

Dứt lời, Genko khóc nức nở.

"Tôi tình nguyện cả đời làm người giúp việc hầu hạ đại nhân, xin... xin đại nhân đừng bắt tôi đi!"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 115: Ra Ngoài Không Nên Dẫn Theo Hai Cô Gái

Trần Thái Nhật nhìn cô gái đang run rẩy trước mặt, khẽ thở dài.

"Đứng lên đi".

Khuôn mặt Genko tràn đầy lo lắng, vẫn ôm chặt chân Trần Thái Nhật, không chịu đứng lên.

Trần Thái Nhật chìa tay ra xoa mái đầu Genko, nói với giọng điệu vô cùng dịu dàng.

"Đứng lên đi, tôi đâu có nói là đuổi cô đi".

Genko nghe thấy thế mới hơi thả lỏng, cơ thể thôi không run nữa, nhưng khóe mắt vẫn tràn lệ.

Cô ấy chậm rãi đứng dậy, hơi cúi đầu, không nói lời nào.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lúc.

"Nếu cô không muốn về nước, thì tôi cũng không ép, cô đã muốn theo tôi thì tôi chỉ có một yêu cầu".

Genko cung kính gật đầu: "Đại nhân... à không, chủ nhân nói đi".

Ánh mắt Trần Thái Nhật tỏ vẻ nghiêm túc trước nay chưa từng có.

"Từ nay về sau, bàn tay cô không được dính máu tươi của bất cứ người Hoa Hạ nào, nếu không cô cũng biết tôi sẽ làm gì rồi đấy".

Cả người Genko chấn động, ánh mắt tỏ vẻ kính nể, nặng nề gật đầu.

Dặn dò xong, ánh mắt Trần Thái Nhật mới bình tĩnh trở lại.

"Được rồi, bắt đầu từ hôm nay, cô đã thực sự trở thành người của tôi, tôi sẽ không phân biệt đối xử gì với cô cả".

"Xử lý sạch sẽ thi thể của Miyama Takeshi rồi đi ngủ đi, ngày mai chúng ta đến nhà họ Dương".

Khuôn mặt xinh đẹp của Genko đỏ ửng, định nói lại thôi, cuối cùng vẫn không mở miệng, yên lặng gật đầu.

Là một cựu tử sĩ cao cấp, Genko đã rất quen thuộc với việc xóa dấu vết này.

Khách sạn bọn họ đang ở là khách sạn cao cấp nhất thành phố Minh Dương.

Bởi vì Dương Vệ Đông đã đánh tiếng, nên khách sạn đã cho ba người Trần Thái Nhật ở riêng một tầng.

Trần Thái Nhật trở về phòng, thay quần áo ngủ, vào phòng tắm rửa nước nóng.

Trong lòng anh vẫn đang nghĩ ngày mai phải mở miệng nói chuyện này với Dương Vệ Đông kiểu gì.

Con trai cụ ta đã chết từ lâu.

Tuy mấy năm nay, "Dương Hưng giả" thể hiện rất tệ ở nhà họ Dương, nhưng vẫn có thể thấy rõ tình cảm của Dương Vệ Đông dành cho cậu con trai út.

Chỉ sợ cụ ta không chịu được cú sốc này.

Mới tắm được một nửa, đột nhiên tim Trần Thái Nhật giật thót lên.

Có người!

Cánh cửa bên ngoài bị đẩy khẽ ra.

Trần Thái Nhật không lập tức đi ra kiểm tra.

Mà tiếp tục mở vòi hoa sen, yên lặng quan sát.

Bên ngoài có tiếng sột soạt.

Trong lòng anh thấy khó hiểu.

Nhìn có vẻ không giống đến để ám sát, lẽ nào chỉ là kẻ trộm bình thường?

Võ giỏi nên gan cũng lớn, Trần Thái Nhật chẳng thấy sợ hãi chút nào, anh chậm rãi tắm nốt cho xong, mặc áo choàng tắm, rồi đẩy mạnh cửa phòng tắm.

"A!". truyện ngôn tình

Một bóng dáng yếu ớt đứng sững lại.

Trần Thái Nhật tỏ vẻ ngạc nhiên, nhìn người trước mặt.

"Genko? Đêm hôm cô đến chỗ tôi làm gì? Có chuyện gì sao?"

Genko xoa tóc, vẫn chưa sấy khô hẳn, buông dài một mảng đen tuyền trên bờ vai.

Áo choàng tắm nữ màu trắng của khách sạn không che được vóc dáng tuyệt đẹp hình chữ S của cô ấy, cái cổ trắng nõn nà.

Cô ấy đi chân trần giẫm trên thảm, khuôn mặt xinh xắn non nớt đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, đang trải giường.

Nghe thấy Trần Thái Nhật hỏi, Genko mím môi, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Hai người nhìn nhau.

Trong đầu Trần Thái Nhật toàn dấu chấm hỏi.

Genko dãn cúi thấp đầu, lông mi run rẩy, lí nhí nói.

"Chủ nhân, Genko... là người giúp việc cho anh, có nghĩa vụ phải làm".

Trần Thái Nhật hơi sững sốt.

Có chuyện gì thế này?

Những cảnh phim xem bao nhiêu năm, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi sao?

Sau khi tắm xong, Genko đến từ Đông Đảo lại càng lộ rõ nét hấp dẫn.

Lại thêm cảm giác phức tạp và dịu dàng trời sinh, càng khiến người ta ngửa ngáy trong lòng.

Trần Thái Nhật nhất thời không trả lời.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Genko chồm lên nhau xoắn trước ngực, vẻ mặt như mang theo cảm giác nghi thức nào đó, thỉnh thoảng lại nhìn lên Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật hít sâu một hơi, đang định lên tiếng.

Cốc cốc cốc!

Có người gõ cửa rất mạnh.

Vào, một bóng dáng lao vào như gió.

Phùng Linh Nguyệt mặc quần ngủ, tóc ngắn xinh đẹp, vẻ mặt căng thẳng lo lắng.

"Chủ nhân, con trai của bác gái kia bị đánh ngất, đã tìm thấy rồi, nhưng Genko thì không thấy đâu cả! Anh có..."

Phùng Linh Nguyệt nói được một nửa thì ngừng mất.

Trần Thái Nhật đang mặc áo tắm.

Genko cũng đang mặc áo tắm.

Cảnh tượng này nhìn kiểu gì cũng thấy có vấn đề

"Anh... hai người..."

Mặt Trần Thái Nhật không đổi sắc, khẽ ho hai tiếng.

"Chăn của tôi bị bẩn, Genko qua đổi cái khác cho tôi, đang trải giường, có gì đáng ngạc nhiên đâu chứ. Được rồi, hai cô ra ngoài cả đi".

Khuôn mặt anh khí và thanh tú của Phùng Linh Nguyệt bỗng chốc tỏ vẻ tủi thân, nhìn vô cùng ai oán.

Bầu không khí nhất thời lúng túng.

Genko đi chân trần, mặt đỏ như quả cà chua chín, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Phùng Linh Nguyệt, kéo tay áo cô ấy ra ngoài.

Hai cô gái chạy trốn như bay, đóng cửa lại.

Bên ngoài vang lên tiếng nói chuyện ngắt quãng.

"Cô... không biết xấu hổ! Nhân lúc tôi không ở đây ăn mặc như vậy, cô tưởng tôi sẽ tin sao?"

"Đừng nói nữa, chủ nhân nghe thấy bây giờ".

"Trước kia cô đều gọi là đại nhân, tại sao lại đổi thành chủ nhân vậy? Hu hu... không được, cô không được..."

Giọng nói ngày càng xa.

Trần Thái Nhật đứng trong phòng, vẻ mặt chán nản.

Cảm giác này vô cùng lạ lùng.

Con vịt đã nấu chín, chặt sẵn, xếp vào đĩa bưng lên rồi, mà lại mọc cánh... bay mất!

Khuôn mặt Trần Thái Nhật không có cảm xúc, nằm ngửa trên chiếc giường lớn của mình.

Lần sau anh sẽ chỉ dẫn theo một người thôi.

...

Sáng ngày hôm sau, ở trang viên nhà họ Dương.

Dựa theo địa điểm mà Miyama Takeshi đã khai lúc còn sống, Trần Thái Nhật dẫn theo Dương Vệ Đông, Dương Hồng và mấy người nhà họ Dương tìm được chỗ kia.

Một góc hẻo lánh trong vườn hoa.

Khi công nhân đào được một bộ xương trắng trong đất ra.

Dương Vệ Đông lập tức ngất xỉu.

Tất cả hỗn loạn.

Cũng may Dương Hồng vẫn giữ được bình tĩnh.

Anh ta thu liệm di cốt của Dương Hưng, bố trí cho Dương Vệ Đông nghỉ ngơi, đồng thời gọi bác sĩ giỏi nhất đến nhà.

Sau khi chẩn đoán chữa trị, Dương Vệ Đông nằm trên giường, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Bác sĩ nói Dương Vệ Đông chỉ bị sốc nặng về tinh thần, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không có gì đáng lo.

Trần Thái Nhật đến giường bệnh thăm nom.

Dương Vệ Đông nước mắt giàn giụa, nắm chặt tay Trần Thái Nhật.

"Cậu Trần... Nếu không nhờ có cậu, đến giờ con tôi Dương Hưng vẫn còn phơi thây ngoài kia, ơn huệ của cậu đối với nhà họ Dương, tôi quả

thực không biết phải làm sao mới có thể báo đáp".

Trần Thái Nhật lắc đầu: "Ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, thành phố Minh Dương còn có rất nhiều việc cần ông chủ trì và lo liệu".

Ánh mắt Dương Vệ Đông đờ đẫn, lắc đầu.

"Tôi đã quyết định để Dương Hồng chủ trì mọi việc lớn nhỏ của nhà họ Dương, trải qua chuyện lần này, tôi bỗng ý thức được từ trước đến nay mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, đã đến lúc tôi được nghỉ ngơi rồi".

Dương Vệ Đông quay đầu lại, gọi Dương Hồng đến trước mặt, vẻ mặt trịnh trọng.

Dương Hồng tỏ vẻ nghiêm túc, nơm nớp bất an.

"Gia chủ cứ nói ạ".

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu chính là gia chủ của nhà họ Dương, cậu sẽ toàn quyền xử lý mọi việc, nếu gặp phải chuyện lớn mà không đủ khả năng hoặc không thể giải quyết... thì cứ nhờ cậu Trần giúp đỡ".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 116: Trấn Quốc Khí

Dương Hồng nghe xong, lập tức cúi đầu trước Dương Vệ Đông trên giường và Trần Thái Nhật đứng kế bên.

“Gia chủ, ông yên tâm, tôi nhất định sẽ quản lý tốt nhà họ Dương”.

Dương Vệ Đông yên tâm gật đầu, quay qua nhìn Trần Thái Nhật, giọng điệu khẩn cầu.

“Cậu Trần, tôi biết ở vào địa vị của cậu sẽ không để tâm đến mấy chuyện thế tục tầm thường này, ông hương cùng tỉnh, đất Trung Châu sinh ra một con người tài năng như cậu, quả là vinh quang hiển hách”.

“Sau này, nhà họ Dương và thành phố Minh Dương, thậm chí chuyện của cả tỉnh, còn phải phiến cậu để tâm”.

Trần Thái Nhật không ngờ Dương Vệ Đông lại sắp xếp như vậy.

Giao chuyện nhà họ Dương cho Dương Hồng.

Sau đó lại bảo Dương Hồng xin ý kiến của mình về những vấn đề trọng đại.

Lúc Dương Hồng ở An Thành bị mình cứng rắn kìm giữ.

Cụ ta sắp xếp như vậy, chẳng khác nào giao quyền quyết định tỉnh Trung Châu vào tay mình.

Có lẽ, cái chết của Dương Hưng lần này, đối với người đứng đầu gia tộc giàu có này mà nói, thật sự là một cú sốc quá lớn.

Trần Thái Nhật nhẹ giọng an ủi: “Gia chủ Dương cứ yên tâm, Trung Châu là quê hương của tôi, có tôi ở đây, không loạn được”.

Dương Vệ Đông khẽ gật đầu.

Không dong dài nữa, gia chủ mới của nhà họ Dương - Dương H ồng đích thân tiễn Tr ần Thái Nhật tới cửa trang viên nhà họ Dương.

“Cậu Tr ần, có một chuyện tôi muốn xin chỉ thị của cậu”.

Tr ần Thái Nhật sửng sốt, Dương H ồng này mới lên làm gia chủ chưa được năm phút, đã có chuyện gì muốn xin ý kiến mình rồi sao?

“Anh nói đi”.

“Hoàng Thừa, gia chủ nhà họ Hoàng ở tỉnh Lâm Giang, hai ngày nay có gửi hai tấm thiệp, mời đại diện nhà họ Dương chúng tôi đến tham dự tiệc sinh nhật của cháu gái ông ta”.

Nhà họ Hoàng?

Tr ần Thái Nhật nhớ rằng lúc trước Hoàng Thừa là lãnh đạo lớn ở tỉnh đầu tiên chủ động rút lui khỏi cuộc vây quét ở Trung Châu, vì vậy anh vẫn có chút ấn tượng về ông ta.

Cháu gái của ông ta là Hoàng Thanh Uyển, xinh đẹp quyến rũ, khí chất thanh nhã, là một tay đánh bida sắc bén.

Nhưng hình như trong lời báo cáo của Dương H ồng còn có trọng điểm khác.

“Hai tấm thiệp mời, là có ý gì?”

Dương H ồng khẽ gật đầu.

“Nhà họ Hoàng còn đặc biệt gửi đến một tấm thiệp mời nữa, chỉ đích danh tôi chuyển đến cho cậu, bên trên có nói hy vọng cậu bớt chút thời gian tới tham dự, thái độ rất chân thành”.

Tr ần Thái Nhật nhướng mày.

Hoàng Thừa này, hình như đã từng nói về bữa tiệc sinh nhật đó, còn mang tính chất kén rể, gửi tấm thiệp mời này cho mình, sẽ không phải là

muốn chọn mình làm cháu rể nhà họ đấy chứ?

“Tiệc sinh nhật tổ chức vào lúc nào?”

“Bảy ngày nữa, địa điểm là ở Hàng Châu, thủ phủ của Lâm Giang”.

Trần Thái Nhật do dự một lúc, sau đó quyết định sẽ lịch sự từ chối.

Mình mới nhận được manh mối về Thỏ vàng, còn phải đến Đông Hải xem xét đi đầu tra.

“Anh giúp tôi trả lời gia chủ Hoàng, nói là khoảng thời gian này tôi bận chút việc, e là không thể đích thân đến tham dự, giúp tôi chuẩn bị một phần quà tặng biểu đạt ý chúc mừng của tôi gửi qua đó là được”.

Trên mặt Dương Hồng chợt lộ ra vẻ bất lực.

“Cậu Trần, nếu cậu có thời gian, e rằng nên tới đó một chuyến thì hay hơn”.

“Sao vậy? Có lý do gì đặc biệt à?”

Dương Hồng gượng cười, nói.

“Bữa tiệc sinh nhật nhà họ Hoàng tổ chức lần này, không đơn thuần chỉ là chúc mừng sinh nhật cho cô chủ nhà họ Hoàng, Hoàng Thừa đã giải thích cụ thể trong thiệp mời rằng lần này còn tổ chức buổi giám định bảo vật”.

“Giám định bảo vật?”

“Đúng vậy, theo nguyền tin tức đáng tin cậy, bảo vật lần này nhà họ Hoàng lấy ra, không phải vàng bạc châu báu thông thường, mà là Vân Hạc Phương Hồ, bảo vật đã thất lạc hai trăm năm qua!”

Trần Thái Nhật khẽ nhúm mày.

“Vân Hạc Phương Hồ? Là Vân Hạc Phương Hồ, bảo vật trong truyền thuyết thuộc một trong mười Đại Trấn Quốc Khí của Cửu Châu?”

Dương Hồng khẽ gật đầu.

Trần Thái Nhật nhất thời cạn lời.

Hoàng Thừa này, cứ phải làm lớn đến thế à?

Mười Đại Trấn Quốc Khí của Cửu Châu, mỗi một món đều đại diện cho giai đoạn lịch sử quý giá được lưu truyền lại của Cửu Châu Hoa Hạ.

Vào thời phong kiến cổ đại, theo truyền thuyết mỗi khi Quốc Khí xuất hiện, sẽ dẫn đến chư hầu tranh bá, thiên hạ loạn lạc, triều đại thay đổi.

Đến thời hiện đại, Thanh Đồng Thần Thụ, Hậu Mẫu Đế Vương Đỉnh, hai trong số mười Mười Đại Trấn Quốc Khí liên tiếp xuất thế, đã được chính phủ cử lực lượng vũ trang bảo vệ nghiêm ngặt, được vận chuyển về Yến Kinh để bảo quản.

Những thứ khác vẫn chưa có tin tức gì.

Mà trong nội bộ các gia tộc giàu có ở Hoa Hạ cũng lưu truyền một câu nói.

Mười Đại Trấn Quốc Khí, trên mỗi một món đều ẩn giấu một bộ công pháp tuyệt thế, có thể giúp tu luyện lên cấp Thần!

Bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu, trên hạng chín còn có ba hạng cao hơn.

Cấp Minh, cấp Long, cấp Thần!

Tận đến ngày nay, vẫn chưa có võ sĩ nào công bố đạt tới một trong ba cấp độ trên.

Nhưng rất nhiều gia tộc giàu có suy đoán, nếu các cấp độ này tồn tại trên bảng xếp hạng chiến lực vậy thì nhất định sẽ có người tương ứng! Nhớ quay lại web truyện Tam Linh nhé.

Cấp Thần là đỉnh cao của Cửu Châu!

Có thể nói, nếu xác thực có món đồ, công pháp hay vật phẩm nào đó, có thể giúp võ sĩ đạt đến cấp Thần.

Đi đâu đó sẽ gây ra vụ bạo động không kém gì vụ nổ hạt nhân!

Gió tanh mưa máu, máu chảy thành sông.

Lần này nhà họ Hoàng tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, lại tung tin đồn sẽ lấy ra Vân Hạc Phương Đổng, một món trong mười Đại Trấn Quốc Khí, không biết định làm trò gì.

Kẻ vô học vô tội, người tài giỏi lập công lại bị khép tội.

Trước nay nhà họ Hoàng giấu trấn quốc khí không nói ra, Trần Thái Nhật có thể hiểu được.

Giờ lại đột nhiên để bảo vật xuất hiện...

Dương Hồng đứng bên vẻ mặt nghiêm trọng, suy đoán.

“Trường hợp này, theo tôi suy đoán, khả năng lớn nhất là nhà họ Hoàng... có lẽ đang tìm kiếm sự bảo hộ”.

“Vốn dĩ có một bảo vật như vậy, không để ai biết là được, nhưng thật ra hai tháng trước, tin tức Vân Hạc Phương Đổng xuất thế ở Lâm Giang đã truyền đi khắp nơi rồi”.

“Nhà họ Hoàng hiểu rõ, nếu để quá nhiều cao thủ tuyệt thế, thực lực khó lường đến nhà họ Hoàng âm thầm đoạt đi bảo vật, chẳng may gặp phải kẻ tàn nhẫn, nói không chừng tính mạng cả nhà họ Hoàng sẽ khó giữ!”

“Vì vậy, gia chủ nhà họ Hoàng không thể làm gì khác ngoài việc công bố tin tức, như vậy, bất kể có bao nhiêu cao thủ, cường giả đến cướp bảo vật, cũng phải đề phòng những đối thủ tranh đoạt khác, tránh có kẻ làm ngu ông đắc lợi”.

Trần Thái Nhật khẽ gật đầu, trong lòng không khỏi khâm phục ông cụ Hoàng Thừa này.

“Dưới tình huống này, nhà họ Hoàng ngược lại vẫn an toàn, bảo vật không canh giữ nổi, liền mượn cơ hội lộ diện, còn có thể lấy lòng đám võ sĩ, để những kẻ thủ đoạn tàn độc không dám manh động”.

“Nếu cao thủ chính phái đạt được bảo vật, chắc chắn sẽ vì nó mà nể mặt nhà họ Hoàng, gia tăng bảo vệ, không chỉ giải quyết được mối nguy về tính mạng mà còn có thể nhận được sự bảo hộ của cao thủ tuyệt thế, một công đôi việc”.

Trần Thái Nhật không khỏi thở dài.

“Nhóm cao thủ tuyệt thế Hoa Hạ, e là không thể yên ổn rồi”.

Dương Hồng ngập ngừng hỏi.

“Cậu Trần, vậy cậu có đi không?”

Một tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt Trần Thái Nhật, khí thế cả người chợt tăng cao ngút trời!

“Đi! Trấn Quốc Khí này nếu rơi vào tay kẻ có tâm địa độc ác, e là sẽ xảy ra loạn lạc! Lúc này, nó không chỉ là chuyện của một chỗ, một tỉnh nữa, người khác tạm thời không nói...”

Giọng nói của Trần Thái Nhật chợt trở nên oai phong như thần phật hiện thế.

“Nếu đã để tôi gặp được, vậy yên bình an ổn của Cửu Chân, tuyệt đối không được phép xảy ra sơ sót dù là nhỏ nhất dưới ánh mắt của tôi!”

- - - - -

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 117: Làm Chủ Cục Diện

Minh Hòa Phủ Đệ là khu biệt thự cao cấp bậc nhất thành phố Minh Dương.

Đảo Hồ Tâm nằm ở vị trí đắc địa, từ số hai mươi năm đến số ba mươi tổng cộng có sáu biệt thự độc lập, tất cả đều thuộc hòn đảo này.

Nơi này, là căn nhà thứ hai Trần Thái Nhật mua cho nhà họ Thẩm và bản thân anh.

Lúc này, cảnh tượng trên đảo vô cùng náo nhiệt, hàng ngàn công nhân đang tấp tểch tiến hành cải tạo sáu căn biệt thự cùng lúc.

Trần Thái Nhật dẫn theo Phùng Linh Nguyệt và Genko cùng Dương Hồng đi thị sát bất động sản của mình.

Ngoại trừ các thiết bị lắp đặt bên ngoài, tất cả sân vườn, thiết kế cơ bản, đường xá cầu cống, cây thơm cỏ lạ trên đảo đều có.

Mấy người công nhân qua lại như thoi đưa, Trần Thái Nhật rất hài lòng với tiến độ thi công này.

Đứng ở con đường nhỏ ven rừng trúc xanh mượt, Trần Thái Nhật vẫy tay, nói với Genko cạnh bên.

“Quy tắc cũ, chọn một căn đi, tặng cho cô, từ hôm nay trở đi, ở Hoa Hạ cô cũng có ngôi nhà của riêng mình rồi”.

Phùng Linh Nguyệt đứng cạnh, che miệng khẽ cười, ánh mắt hóng hớt nhìn Genko.

Genko khẽ sửng sốt, ánh mắt ẩn chứa cảm tình nhìn Trần Thái Nhật, không chút do dự, lắc đầu.

Trần Thái Nhật cũng thấy kỳ lạ.

Lần trước bảo Tiêu Mai, Phùng Linh Nguyệt chọn, họ cũng không cần.

Bây giờ Genko cũng không cần.

Chẳng phải nói phụ nữ không có nhà sẽ không có cảm giác an toàn sao?

Genko mím môi, dịu dàng mà kiên định nói.

“Làm người giúp việc mà còn muốn có nhà riêng, quá xa xỉ rồi, hơn nữa mỗi ngày phải chăm lo cho chủ nhân, chạy qua chạy lại giữa hai nhà thật sự bất tiện”.

Nói xong, Genko khẽ chớp đôi mắt xinh đẹp, ánh mắt khác lạ nhìn Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật đỡ trán thở dài.

Sau khi bản thân thay đổi triệt để, tính cách của Genko lại đột nhiên trở nên sinh động hơn nhiều.

Cửa phòng của mình về sau có đóng hay không đây?

Dương Hồng đi theo bên cạnh, báo cáo chi tiết tỉ mỉ.

“Cậu Trần, chúng tôi huy động hàng nghìn người, sử dụng nguyên vật liệu tốt nhất, kinh phí cải tạo trung bình là bốn triệu tệ cho mỗi căn biệt thự, dựa theo tiến độ hiện tại, mười ngày sau sẽ hoàn thành”.

Trần Thái Nhật khẽ gật đầu: “Chuyện này còn phải cảm ơn nhà họ Dương các anh”.

Dương Hồng vội xua tay: “Đừng nói vậy, được phục vụ cậu Trần là vinh hạnh của nhà họ Dương chúng tôi, tôi vẫn luôn mong cậu có thể chuyển đến thành phố Minh Dương, tới lúc đó hội hợp sẽ thuận tiện hơn”.

Thành phố Minh Dương là trung tâm của tỉnh Trung Châu, bất kể là giao thông hay các phương diện sinh hoạt khác đều thuận tiện và cao cấp hơn An Thành.

Coi nơi này là “hành cung”, mỗi tháng đến đây nghỉ ngơi một hai tuần còn khá hợp lý.

Hiện tại, quan hệ hợp tác giữa tập đoàn Dương Thị và công ty đầu tư Thẩm Ký ở An Thành càng ngày càng chặt chẽ.

Sự nghiệp kinh doanh của các doanh nhân tinh anh ở thành phố Minh Dương đã chẳng kém gì ở An Thành nữa.

Mỗi tháng ở lại Minh Dương vài ngày, cũng có lợi trong việc thu thập thông tin để đưa ra chỉ đạo.

Lúc này, đoàn thể An Thành bắt đầu nổi danh khắp tỉnh Trung Châu, thậm chí là cả Hoa Hạ.

Trong bảng xếp hạng tài sản gồm năm mươi công ty, có tới gần hai mươi công ty là mới trỗi dậy từ An Thành.

Nếu tính thêm cả các doanh nghiệp anh em hợp tác cùng tập đoàn Dương Thị ở Trung Châu, thì tỉnh trung Châu về cơ bản đã trở thành vùng trời của nhóm người An Thành.

Bởi vì có liên quan đến Trần Thái Nhật, mối quan hệ đấu đá nội bộ trong các gia tộc giàu có đã cơ bản lắng xuống.

Bây giờ lấy công ty đầu tư Thẩm Ký làm nòng cốt, phạm vi hình thành liên minh các gia tộc giàu có càng lúc càng lớn, ngoại tỉnh gọi là hệ Trung Châu.

Các tỉnh và khu vực bên ngoài đã dần dần cảm nhận được sức ảnh hưởng từ tốc độ phát triển nhanh chóng của Trung Châu.

Trong nội bộ các gia đình giàu có ở ngoại tỉnh, người đứng đầu thần bí của hệ Trung Châu - Trần Thái Nhật - đã vang danh khắp mọi nơi.

Dương Hồng ở bên cạnh hỏi.

“Cậu Tr ần, hành trình tới tỉnh Lâm Giang mấy ngày nữa, theo như cậu dự tính, chắc chắn sẽ có rất nhiều cao thủ hàng đầu, bên này chúng ta có cần dẫn thêm mấy người không?”

Tr ần Thái Nhật suy nghĩ một lát rồi đưa ra sắp xếp.

“Anh liên hệ với gia chủ nhà họ Vi, nhà họ Dương và An Thành, mỗi nơi ba trăm đàn ông có thân hình cường tráng, chiều cao trung bình phải là một mét tám mươi ba, đừng quan tâm chuyện có đánh nhau được hay không, cứ làm chủ cục diện trước là được!”

“Vâng”.

“Sau đó, giúp tôi chuyển một lá thư tới Không Huyền phương trượng của Đại Lâm Tự, để ông ấy dẫn đội, chọn ra mười tám hòa thượng võ nghệ cao cường từ Đại Lâm Tự, đến Lâm Giang cùng tôi với tư cách là đoàn đại biểu cho giới võ thuật Trung Châu”.

Dương Hồng sừng sốt, rồi chợt trở nên phấn khích.

“Đúng rồi! Đại trưởng lão cấp chín của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ đích thân ra trận, chỉ cần danh tiếng đã có thể dọa chết đám võ sĩ tôm tép”.

Về mặt Tr ần Thái Nhật vẫn đứng đưng.

“Đội hình càng hoành tráng, một vài kẻ tâm tư khó lường sẽ càng không dám manh động.

Không Huyền phương trượng đến đó, có thể trấn áp phần lớn võ sĩ, nếu còn có kẻ không chịu nghe lời, vậy đừng trách tôi đích thân ra tay”.

Trên mặt Dương Hồng mang theo sự kính nể, khẽ gật đầu.

“Ý của cô là, cô cũng phải đến Hàng Thành ở Lâm Giang tham gia bữa tiệc của nhà họ Hoàng ư?”

Tr ần Thái Nhật ngạc nhiên nói với người ở đầu bên kia điện thoại.

“Đúng vậy! Sư phụ, sư phụ cũng đi đúng không? Lần này chắc sẽ có khá nhiều cường giả đến đó, một vài cao thủ ở Yên Kinh cũng nhận được tin tức rồi, dẫu sao chuyện liên quan đến Trấn Quốc Khí cũng rất quan trọng”.

Nhớ quay lại web truyện Tam linh nhé.

Trong điện thoại, giọng nói của Ninh Yên Nhiên tràn ngập sự phấn khích, hoàn toàn không có dáng vẻ của ngôi sao nữ số một Hoa Hạ nên có, nghe ra hết như một cô gái nhỏ bé bình thường đang làm nũng với người khác.

Trần Thái Nhật dừng lại trong chốc lát, rồi từ tốn nói.

“Nghe cô nói vậy, tình huống hiện giờ sợ là phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều, lần này tôi và người ở Trung Châu cùng đi”.

“Sư phụ, vậy lần này sư phụ muốn đoạt bảo vật không? Cái Vân Hạc Phương Hồ bên trên điêu khắc tinh xảo, nghe nói có công pháp cấp Thần giúp tu luyện tới cấp Thần đó! Ngay cả ông cụ nhà con cũng hơi động lòng nên mới bảo con đi xem thử”.

“Công pháp cấp Thần thì nhất định có thể khiến người ta đạt tới cấp Thần sao? Cô đọc hết kinh Phật thì có thể trở thành Phật Tổ Như Lai hả?”

Người bên kia chợt phì cười.

“Ha ha, lời này của sư phụ đúng là đáng giận, có đi đâu cũng không phải lời nói suông, hình như cũng có đạo lý thật”.

“Lần này đến đó, không thể tránh khỏi việc động tay động chân giữa những cao thủ cấp cao, hạng năm như cô...”

“Giờ là hạng sáu rồi!”

“Dù sao vẫn là võ sĩ hạng sáu, không cần phô trương khoe mẽ, tới lúc đó mau chóng liên hệ với tôi, đứng bên cạnh tôi không ai dám động đến

cô”.

Đầu bên kia đột nhiên im lặng một giây.

“Sư phụ, đây là sư phụ muốn bảo vệ con sao? Bỗng nhiên thấy ngọt ngào”.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ.

“Ngọt cái đầu cô ấy! Nếu đồ đệ của tôi vô cớ bị thương thì tôi biết giấu mặt vào đâu?”

“Sư phụ, sư phụ, con nhớ sư phụ lắm”.

“Mấy ngày nữa là gặp rồi, thôi nhé, tắt máy đây”.

Sau khi ngắt máy, Trần Thái Nhật không khỏi thở dài.

Người ở Yên Kinh cũng muốn đi, vậy thì cao thủ tuyệt thế sau lưng các gia tộc giàu có tuyệt đối không phải loại hiền lành, xem ra mình phải đích thân ra mặt trấn giữ cục diện rồi.

Nghĩ một lát, anh liền gọi đến một số điện thoại hơn một năm không liên lạc, trên danh bạ hiển thị tên là: Đông Tuyết.

- - - - -

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 118: Ninh Yên Nhiên Thất Thẩn

Tại nhà họ Ninh ở Yên Kinh.

Sau khi cúp điện thoại, trong mắt Ninh Yên Nhiên hiện lên vẻ vui mừng, hai tay nhỏ siết chặt, không nhin được mà thốt lên.

"Sự phụ trông ngoài mặt thì nghiêm khắc, nhưng thực ra anh ấy thoải mái quá ấy chứ".

Ý của Trần Thái Nhật trong cuộc gọi rất rõ ràng.

Buổi giám định bảo vật của nhà họ Hoàng ở tỉnh Lâm Giang sẽ t ần tại nhiều nguy hiểm hơn so với số lợi nhuận thu được, vì vậy Ninh Yên Nhiên phải đến Trung Châu để được Trần Thái Nhật bảo vệ.

Không biết vì sao, Ninh Yên Nhiên, một người luôn chủ trương phụ nữ không được yếu đuối hơn đàn ông, giờ phút này thật ra trong lòng cũng có chút vui mừng.

Đôi mắt to thanh tú bất giác cong lên thành hình lưỡi li ền, cô ta tựa đầu vào mu bàn tay, nằm trên giường.

Hệ thống sưởi ở miền Bắc rất ấm nóng, bên ngoài nhà âm mười độ nhưng bên trong nhà ít nhất cũng phải hai mươi độ.

Cô ta mặc bộ đồ ngủ thun mỏng hoạ tiết hoạt hình, đường eo và bóng lưng thẳng tắp hiện lên đầy sức sống, đầy quyến rũ.

Đôi chân nhỏ nhắn không ngừng đung đưa, dường như tâm trạng đang rất tốt.

Đùng đùng đùng.

"Ai vậy?", Ninh Yên Nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, lập tức kêu lên.

"Con ngủ rồi à? Bố đây".

Nghe thấy giọng nói này, Ninh Yên Nhiên nhanh chóng đứng dậy, mặc một chiếc váy ngủ rộng rãi.

Bố đến rồi!

Cô ta vội vàng mở cửa một cách kính trọng.

Ngoài cửa, một người đàn ông trung niên mặt mày sáng sủa, nhẵn nhụi, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

"Bố, sao bố lại qua đây?"

Bố của Ninh Yên Nhiên - Ninh Vinh Lễ, năm nay đã ngoài bốn mươi tuổi, ông ta hiện là gia chủ nhà họ Ninh ở Yến Kinh, đồng thời nắm trong tay quyền lực lớn mạnh.

Là một trong những gia tộc giàu có hoàng kim bậc nhất thủ đô, nhà họ Ninh không chỉ có sản nghiệp kinh doanh hơn hai trăm năm mà còn có võ công gia truyền cao cường.

Ninh Vinh Lễ chỉ có mỗi cô con gái này nên hết mực cưng chiều, coi như viên ngọc trong lòng bàn tay, bình thường ông ta cũng nghiêm khắc dạy dỗ, nhưng đương nhiên cũng cho cô ta thoải mái tự do, hơn nữa còn cung cấp nguồn tài nguyên lớn.

Dù là võ thuật hay nghề nghiệp, Ninh Yên Nhiên đều được tự mình lựa chọn.

Trong điều kiện thuận lợi như vậy mới có thể bồi dưỡng nên một tài năng võ thuật, một nữ minh tinh đẹp nhất Hoa Hạ với ngoại hình xuất chúng.

Cô ta vội vàng mời Ninh Vinh Lễ vào, ngoan ngoãn rót một tách trà cho bố.

Ninh Vinh Lễ gật đầu, chỉ sang một bên.

"Ngồi xuống nói chuyện".

"Vâng ạ".

"Mấy ngày trước, trên mạng xuất hiện vô số tin tức gièm pha con, bố thấy mấy ngày nay tâm trạng con không tốt, lại không chịu đồng ý để bố tìm người giúp con giải quyết.

Bây giờ thế nào rồi?"

Ninh Yên Nhiên sừng sốt, khóe miệng bất giác nhếch lên.

"Chuyện đó.

.

.

đã được giải quyết một cách hoàn hảo rồi ạ.

Đối phương.

.

.

ừm, đối phương đã xóa toàn bộ tin tức trên mạng, cũng không có ảnh hưởng gì cả".

Trên mặt Ninh Vinh Lễ lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc: "Con dẫn người đến An Thành tìm tên đầu sỏ đó, đối phương không gây khó dễ cho con sao?"

Khi ông ta vừa nói lời này, vẻ mặt Ninh Yên Nhiên mơ hồ, như đang hồi tưởng lại chuyện gì, khóe miệng mỉm cười, thất thểu.

"Tiểu Nhiên?"

"Dạ? A! Bố vừa hỏi gì thế ạ? Ồ! Đúng rồi.

.

.

không có ạ, đối phương không hề làm khó con, đối phương đã thẳng thắn đồng ý không phát tán tin đồn nữa".

"Con cười cái gì vậy?"

"Con có cười đâu ạ? Con vừa cười sao?"

Ninh Vinh Lễ nhìn con gái của mình, bỗng cảm thấy cô con gái bình thường vô cùng lạnh lùng, đứng đưng, lúc này dường như biến thành một người khác.

"Con.

.

.

có chắc là không có chuyện gì cần nói với bố không?"

Ninh Yên Nhiên đột nhiên trở nên căng thẳng.

Chuyện đến An Thành bá tử, tuyệt đối không được nói với bố.

Là gia chủ của một gia tộc, Ninh Vinh Lễ có lòng tự tôn mạnh mẽ, có niềm tự hào võ thuật gia truyền của nhà họ Ninh.

Nếu như ông ta biết cô con gái duy nhất của ông ta lại đi nhận người khác làm sư phụ, hơn nữa còn học võ công của người khác, thì e rằng ông ta sẽ tức phát điên!

"Không có gì đâu ạ.

À đúng rồi bố ơi, muộn thế này rồi bố còn qua tìm con, có chuyện gì vậy?"

Về mặt của Ninh Vinh Lễ sống lại, sau đó ông ta mới nhớ ra có chuyện quan trọng cần dặn dò.

"Tiểu Nhiên, lần này con đến Lâm Giang, không phải là để tham gia buổi giám định bảo vật, mà là đi tìm hiểu tình hình của các thế lực lớn có mặt ngày hôm đó.

Con không được ngửa chân ngửa tay, bốc đồng rồi xảy ra xung đột với người khác đấy nhé".

Ninh Yên Nhiên tùy ý gật đầu: "Bố đừng lo, con biết rõ năng lực của mình mà, con sẽ không ra tay đâu".

"Chẳng phải mọi khi con rất tự tin vào bản thân sao? Hơn nữa còn thường xuyên nói mình vừa đánh bại cô chiêu của một gia tộc nào đó, bây giờ đã trở thành võ sĩ hạng sáu đứng đầu Kinh Thành rồi".

"Con đùa chút thôi, hiện tại con mới chỉ là võ sĩ hạng sáu nhỏ nhoi mà thôi, hôm đó chắc chắn sẽ có rất nhiều cao thủ.

Nói không chừng, con còn cần người khác bảo vệ ấy chứ".

Ninh Vinh Lễ thể hiện rõ thái độ hài lòng trước tinh thần khiêm tốn của con gái.

"Con biết vậy là tốt, trước mắt, tình hình ở Yến Kinh phức tạp hơn nhiều so với trước đây, có một thế lực ngầm đang phát triển mạnh mẽ.

Để bảo vệ bản thân, nhà họ Ninh chúng ta có thể cần tìm một số viện trợ mạnh mẽ từ bên ngoài".

"Trong buổi giám định bảo vật tỉnh Lâm Giang, chúng ta sẽ cho trưng bày Trấn Quốc Khí, chắc chắn sẽ có nhiều võ sĩ thiên tài và các thế lực hùng mạnh ra mặt.

Tới lúc đó, nếu có thể, con hãy cố gắng kết bạn càng nhiều càng tốt".

Nhớ quay lại web truyện Tam Linh nhé.

Hai mắt Ninh Yên Nhiên mờ mịt, cô ta nhìn xuống đất, ngón tay vân vê
lọn tóc, nụ cười trên môi không hề phai nhạt, nói th ần.

"Cường giả thực sự đương nhiên sẽ đến.

.

.

"

Nhận ra con gái mình lại thất th ần, Ninh Vinh Lễ khẽ hắng giọng.

"E hèm, Tiểu Nhiên?"

"Dạ.

.

.

Dạ? Bố.

.

.

bố nói xong chưa? Con nhớ hết r ồi ả".

Khuôn mặt của Ninh Vinh Lễ tối s ầm lại.

Con nhớ được cái gì chứ.

.

.

Dù sao thì lúc trước cũng đã nói r ồi, lần này ông ta chỉ nhấn mạnh lại
thôi.

"Nhà họ Viên hôm nay lại gửi tặng một món quà, Viên Hoa đó.

.

.

"

"Con không gặp, không có hứng thú".

Ninh Yên Nhiên lập tức lật mặt, khôi phục tư thế kiêu ngạo lạnh lùng trong nháy mắt.

Ninh Vinh Lễ khẽ thở dài, lắc đầu bất lực.

"Thôi bỏ đi, chuyện đó tính sau, dù sao con vẫn còn nhỏ".

Sau khi dọn dò xong, Ninh Vinh Lễ rời khỏi phòng của con gái, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

.

.

.

Sảnh chính đại viện nhà họ Ninh.

Ninh Vinh Lễ cau mày khi nhìn bốn chữ "Quang Huy Môn Mi" được treo trong gian nhà chính của nhà họ Ninh.

Đứng cạnh ông ta là một cậu thanh niên trông chưa tới ba mươi tuổi.

Hắn là con trai của em họ Ninh Vinh Lễ ở quê nhà, đã sinh sống nhiều năm ở Yến Kinh, đồng thời cũng là cánh tay đắc lực của nhà họ Ninh.

"Bác, bác tìm cháu có chuyện gì ạ?"

Ninh Vinh Lễ nhìn đứa cháu họ hàng xa đầy triển vọng bằng ánh mắt ân cần, gật đầu.

"Trình Văn, cháu thay bác đi một chuyến đến thành phố An Thành, tỉnh Trung Châu để đi đầu tra một việc".

Người thanh niên tên Trình Văn có vẻ ngoài lạnh lùng, có năng lực, đôi mắt hẹp dài lộ ra lòng dạ trưởng thành hơn rất nhiều so với tuổi của hắn.

"Bác cứ nói đi ạ".

Ninh Vinh Lễ hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở dài, đi đến tận nói.

"E là Tiểu Nhiên đang giấu bác chuyện gì đó".

"Chị Yên Nhiên? Chị ấy sao thế ạ?"

Vẻ mặt của Ninh Vinh Lễ rất nghiêm túc, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng.

"Từ khi con bé đưa người đến An Thành để giải quyết cái chuyện ‘tin đồn trên mạng’, sau khi trở về, con bé rất không bình thường, suốt ngày thất thần".

"Hơn nữa, bình thường con bé khá dè dặt, bây giờ có vẻ đã hoạt bát và năng động hơn trước.

Con bé cười suốt ngày, bác hỏi nó có chuyện gì mà vui thế, nhưng nó không chịu nói".

Ánh mắt Ninh Vinh Lễ không giấu nổi tâm tư lo lắng.

"Bác nghi ngờ, vụ tin đồn lan truyền trên mạng lần trước, nói Tiểu Nhiên có bạn trai ở An Thành.

.

.

.

không hẳn là không có căn cứ".

Trình Văn vừa nghe thấy lời này, vẻ mặt như bị sét đánh.

"Bác đang nói gì vậy? Chị họ, chuyện này.

.

.

chuyện này không thể nào".

"Vậy nên, bác muốn cháu đến An Thành xem có đúng như vậy hay không".

Trình Văn im lặng trong giây lát, trong mắt hắn lóe lên vẻ âm u nặng nề.

"Cháu nhất định đi điều tra chuyện này thật nghiêm túc, cẩn thận.

Dù có phải đào ba tấc đất cũng sẽ tra ra được".

- -----

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 119: Tình Báo Của Đông Tuyệt

Trần Thái Nhật đã giải quyết xong công việc của nhà họ Dương, sau khi thu xếp thời gian lên đường đến Lâm Giang, anh về An Thành cùng với Phong Linh Nguyệt và Genko.

Quê hương An Thành vẫn yên bình như ngày nào.

Biệt thự nhà họ Thẩm sau trận tuyết nhỏ đã khoác lên mình bộ áo bạc trắng, hệt như một khu nhà sâu trong lăng kính cổ điển.

Trần Thái Nhật đang ng ồi trên ghế thái sư trong thư phòng của mình, còn Genko đứng phía sau xoa bóp vai anh.

Lần này, mục đích đến Hàng Thành tỉnh Lâm Giang để tham gia buổi giám định bảo vật của hầu hết mọi người rõ như ban ngày.

Công pháp cấp Thần trên Trấn Quốc Khí.

Như vậy, chắc chắn rằng ngay cả khi các tổ chức gia tộc giàu có đến gặp mặt, họ cũng sẽ để các võ sĩ làm người tham gia chính của buổi giám định bảo vật lần này.

Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Câu nói này có đề cập đến một thần khí có thể thay đổi bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu.

Xác suất mọi người nói chuyện vui vẻ, vừa ng ồi cắn hạt dưa vừa chiêm ngưỡng bảo vật, tựa như đang tổ chức tiệc trà, tặng quà sinh nhật, hát vài bài r ồi tan tiệc.

.

.

Gần như là con số không.

Mặt khác, nếu đã muốn ra tay, buổi giám định cũng chính là một cơ hội.

Một cơ hội để rèn luyện.

Thuộc hạ của Trần Thái Nhật là những võ sĩ hạng sơ cấp, thực lực từ cao đến thấp, gồm: Tề Vũ, Hà Cuồng, Phong Linh Nguyệt và Genko.

Tề Vũ vốn là một trong những nữ võ sĩ có thiên phú nhất toàn Hoa Hạ.

Sau nhiều năm được Trần Thái Nhật dẫn dắt và dựa vào sự nỗ lực của bản thân, thực lực của cô đã nhanh chóng vươn lên hạng bảy.

Hà Cuồng, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu võ sĩ hạng sáu đỉnh cao, hơn nữa còn rất có khả năng tiềm tàng.

Phong Linh Nguyệt, thực hiện đúng theo phương pháp huấn luyện do Trần Thái Nhật chỉ dạy, hiện đang vững vàng tiến lên hạng năm.

Genko, bởi vì đã bị phong ấn một thời gian, thực lực vẫn dừng ở hạng bốn.

Lần này đến tỉnh Lâm Giang cần phải có cao thủ.

Trần Thái Nhật đã tự sắp xếp xong xuôi.

"Genko, cô thông báo cho Tề Vũ và Hà Cuồng, để họ chuẩn bị đi đến Lâm Giang với tôi bất cứ lúc nào".

Lực đạo mềm mại trên tay của Genko đột nhiên dừng lại.

Giọng nói vẫn thấm đẫm vẻ mềm mại đặc trưng vốn có, nhưng ngữ khí lại trở nên kiên quyết.

"Chủ nhân, Genko cũng muốn đi.

.

.

"

"Ở đó rất nguy hiểm, hạng chín đầu phải đấu võ".

Genko chạy đến chỗ Trần Thái Nhật, vừa quỳ vừa dựa vào chân Trần Thái Nhật, ngẩng theo tư thế Đông Đảo tiêu chuẩn.

"Thức ăn, quần áo, chỗ ở và phương tiện đi lại của chủ nhân đầu cần phải có người chăm lo riêng.

Đây là nghĩa vụ của Genko, người khác không làm được đâu".

Trần Thái Nhật có chút đau đầu.

Cô đừng có mà đề cập đến nghĩa vụ cá nhân của cô nữa được không? Lần trước đã khiến tôi đã không thể ngủ ngon nguyên một đêm.

Nhưng nhìn người phụ nữ đáng thương trước mặt, Trần Thái Nhật cuối cùng chỉ đành bất lực nói.

"Haizz, vậy thì cô đi thông báo với họ, nhân tiện mua cho mình vài bộ quần áo đi kèm".

Genko đỏ mặt, ngoan ngoãn gật đầu rồi vui vẻ rời đi.

Lúc này, điện thoại di động vang lên âm thanh thông báo.

Trần Thái Nhật nhìn xuống, tin nhắn mới.

"Tôi đã coi giữ Thanh Đồng Cổ Thụ ba năm trời, làm quái gì có công pháp cấp Thần.

Nếu có, tôi đã tới đánh chết cậu từ lâu rồi!"

Anh cong môi khinh thường, lập tức nhấn lại.

"Vậy chắc chắn có kẻ giở trò rồi? Tôi đến Hàng Thành xem thế nào".

Rất nhanh đã có tin nhắn hời âm, âm thanh tí tí vang lên không ngừng.

"Mẹ chứ, người về hưu đúng là rảnh rồi, còn có thời gian đi Hàng Thành du lịch! Báo cho cậu một tin miễn phí, thành phố Đông Hải có một đám võ sĩ già bố quan đã lâu, bọn họ cũng muốn đi đến Hàng Thành".

"Chả làm sao cả, đối với tôi mà nói, võ sĩ các cấp đều giống nhau".

"Trả vờ sợ thì chết à?"

"Sao anh không nghe máy?"

"Chơi em gái cậu dưới đáy biển đấy, sợ mở miệng nói sẽ sặc nước".

"Chúc sớm mọc sừng lặn nước thành công tốt đẹp!"

"Khốn kiếp, báo cáo công tác lần sau cứ đợi đấy cho tôi".

Đặt điện thoại xuống, Trần Thái Nhật không khỏi lắc đầu.

Dù là đàn anh trong tổ chức nhưng Đông Tuyết không phải là đối thủ của anh.

Thông tin do Đông Tuyết cung cấp chắc chắn không có vấn đề gì cả.

Chuyện Trấn Quốc Khí có công pháp cấp Thần là tin đồn có người cố tình tung ra từ rất lâu về trước.

Xem ra mục đích là để gây ra cuộc đấu đá nội bộ trong giới võ thuật Hoa Hạ.

Dù sao, để có được bảo vật, máu chảy chảy thành sông cũng là chuyện bình thường.

Những lời đồn đại nhất thời không tra rõ ngọn nguồn nên chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Còn những lời Đông Tuyết vừa nói, một đám võ sĩ bề quan ở thành phố Đông Hải đã đến Hàng Thành.

Trần Thái Nhật không thể không nghĩ đến chuyện được Không Huyền phương trượng của Đại Lâm Tự báo cáo.

Ở thành phố Đông Hải, có một nhóm các môn phái nhỏ hoặc các gia tộc, gần đây đột nhiên xuất hiện một hai nhân tài mới, có thực lực phi thường, những kẻ mới đến này rất có khả năng sẽ trở thành trụ cột lứa tiếp theo của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Tuy nhiên, thái độ đối ngoại của họ lại tèn tại vấn đề lớn, họ chủ trương các võ sĩ Hoa Hạ xâm lược bên ngoài một cách toàn diện, sử dụng cách thức chiến tranh để thôn tính giới võ sĩ của các nước láng giềng.

Theo phân tích của Không Huyền phương trượng, chắc chắn có một thế lực lớn bí ẩn nào đó đang tác động tinh vi đến những môn phái nhỏ này.

Có vẻ như chuyến đi đến tỉnh Lâm Giang này có thể sẽ thu được những lợi ích bất ngờ.

Trần Thái Nhật đứng bật dậy, mặc một bộ quần áo rồi đến đại sảnh biệt thự nhà họ Thẩm.

Tiêu Mai và bố mẹ nuôi đang ngồi trò chuyện.

Nhìn thấy Trần Thái Nhật đến, Tiêu Mai nhanh chóng đứng dậy chào hỏi, rót một tách trà nóng để làm ấm bụng.

Trái tim Trần Thái Nhật như được sưởi ấm, nhìn Tiêu Mai bằng một ánh nhìn mà chỉ hai người họ có thể hiểu được, đổi lại là một nụ cười dịu dàng và ấm áp.

"Mẹ, Tiểu Hàm đâu? Sao con không thấy con bé, lại chạy lung tung đâu rồi?"

Mẹ nuôi Ngô Ngọc Vinh nói, mỉm cười đầy vui vẻ.

"Người làm anh như con quá bận rồi đó."

Mộng Hàn sẽ phải tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học vào mùa hè năm sau.

Trong khoảng thời gian này, con bé cứ như kiểu được tiêm thuốc tăng lực ấy, bảo bố mẹ đăng ký cho nó hơn chục lớp học thêm".

Bàn tay đang cầm tách trà của Trần Thái Nhật bất giác run lên.

"Mười mấy lớp? Nó định thi một lần đỗ bậc sau tiến sĩ luôn à?"

Bố nuôi Thẩm Đông lắc đầu.

"Đây chính là sức mạnh của thần tượng."

Nó vốn dĩ học hành chẳng ra gì, nhưng bỗng nhiên lại mê thần tượng nào đó, rồi cứ như bị ma nhập, nói muốn cột tóc lên nóc nhà, lấy dùi cui đâm dùi để cố gắng học tập ngày đêm".

Trần Thái Nhật tỏ vẻ tò mò.

Nhớ quay lại web truyện Tam linh nhé.

"Thần tượng gì? Một nhà khoa học đẹp trai sao?"

Tiêu Mai che miệng cười, trong mắt lộ ra vẻ tinh quái, tựa hồ vừa nghe được chuyện cười.

"Không, là một minh tinh rất nổi tiếng, Tiểu Hàm nói đó là thần tượng của con bé."

Năm mười lăm tuổi được nhận vào đại học Yến Kinh và trở thành sinh viên giỏi toàn diện, hơn nữa còn là một tình anh, là hình mẫu lý tưởng của con gái, kiểu gì thì kiểu, không mê không được".

Trần Thái Nhật nhấp một ngụm trà.

"Là mình tinh mà vẫn học giỏi? Tên là gì?"

Tiêu Mai cố ý dừng lại một giây.

"Ninh Yên Nhiên".

“Khụ khụ khụ!”, Trần Thái Nhật ho sặc sụa, vội lấy tay áo lau miệng.

"Ừ ừ."

.

.

Tôi nghĩ tôi đã nghe qua cái tên này".

Bố mẹ vẫn chưa biết chuyện mình đã nhận cô mình tinh tiếng tăm bậc nhất Hoa Hạ làm đồ đệ.

Bớt chuyện nào hay chuyện đó, tốt hơn hết là không khoe ra.

Nghe lời miêu tả vừa rồi của Tiêu Mai, não của Trần Thái Nhật tự động hiện lên khuôn mẫu vĩ đại của Tổng Quốc Mẫu, nhưng kết cục là rơi xuống vực thẳm trong nháy mắt, khiến một con chim sẻ vốn hoạt bát vui vẻ, nhưng chỉ có thể trưng bộ dạng kiêu ngạo lạnh lùng.

Độ tương phản quá lớn.

Không ngờ Tiêu Mai, người luôn dịu dàng và thận trọng, lại thực sự có lúc pha trò.

Hình như dạo này tâm trạng của cô ta rất tốt, không còn vẻ u buồn nữa.

Trần Thái Nhật nhìn nụ cười dịu dàng khiến người ta mê mẩn của Tiêu Mai, trong lòng bất giác hiểu được một câu.

Sự quyến rũ của một người phụ nữ xuất phát từ vẻ đẹp bên trong của cô ấy.

"Yêu thích học tập là một đi ầu tốt.

Nếu Tiểu Hàm có thể được nhận vào một trường đại học tốt, con sẽ tổ chức cho nó một bữa tiệc tri ân thầy cô thật hoành tráng".

Bố mẹ nuôi nhìn nhau mỉm cười, gật đầu.

Ngay sau đó tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

Ấn nghe máy, là Vi Giác Nghiệp, gia chủ nhà họ Vi.

"Cậu Tr ần, đến tỉnh Lâm Giang lần này, nhà họ Dương thành phố Minh Dương và An Thành chúng tôi dẫn theo tổng cộng hơn sáu trăm người.

Tôi đã nghĩ xong kế hoạch đến đó rồi".

Tr ần Thái Nhật nhướng mày: "Ông nói đi, ông đến đó bằng cách nào?"

Sau khi nghe Vi Giác Nghiệp nói qua, anh có chút phấn khích, khoe miệng bất giác lộ nụ cười.

"Ông ở bên tôi lâu như vậy đúng là không uổng phí, cũng coi như lĩnh hội được tinh túy rồi".

- - - - -

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 120: Ông Chủ Rất Thơm

Khoảng cách của thành phố An Thành đến Hàng Thành tỉnh Lâm Giang khá xa.

Bởi vì số người rất đông nên không cách nào thuê máy bay chuyên dụng để qua đó.

Bên phía thành phố Minh Dương, Dương Hồng gửi tin tức đến, Không Huyền phương trượng dẫn theo các hòa thượng của Đại Lâm Tự và người nhà họ Dương cùng nhau xuất phát.

Trần Thái Nhật xuất phát từ phía thành phố An Thành, dẫn theo người thuê hai toa tàu siêu tốc hạng hai.

Chia quân ra hai đường, chạy đến tụ họp ở Hàng Thành một ngày trước buổi giám định bảo vật.

Sau khi đoàn người ở thành phố An Thành sắp xếp chỗ ngồi ở toa tàu đầu vào đây, Trần Thái Nhật đuổi thẳng tên thích gây chuyện Hà Cuồng đến chỗ ngồi hạng hai.

Mất không thấy tâm sẽ không phiền, bản thân Trần Thái Nhật dẫn theo hai cô gái Tề Vũ và Genko, đến toa hạng thương gia nghỉ ngơi.

Trên đường đi khoảng hơn bốn tiếng, không tính là dài cũng không được coi là ngắn.

Mọi người ngồi đầu vào đây, tàu điện siêu tốc khởi động.

Lúc đám người Trần Thái Nhật đi đến toa hạng thương gia, người trong toa không nhiều lắm.

Toa hạng thương gia đạt tiêu chuẩn với ghế mát xa sofa đẳng cấp hàng không, đi đều chỉnh một trăm tám mươi độ, ngồi xuống vô cùng thoải mái.

Cả toa tàu, từ đầu đến cuối tổng cộng chỉ có hai mươi bốn chỗ ngồi, khoảng cách rất lớn, một hàng ba chỗ, ghế cửa sổ riêng và ghế cửa đôi.

Trần Thái Nhật ngồi bên cạnh ghế cửa sổ riêng, nâng một ly hồng trà tự mang theo.

Tề Vũ ngồi phía sau, trong tay cầm túi nilon, bên trong toàn bộ đều là đồ ăn vặt.

Nào là đùi gà túi chân không, cơm cháy, kẹo dẻo, gà chay vịt chay, chuối chiên, sữa bò, sữa chua tất cả đều có đủ.

Genko đứng bên cạnh Trần Thái Nhật, bụng ấm trà làm công việc phục vụ, nhìn một đồng nghiệp trước mặt Tề Vũ, không nhìn được mà bật cười.

“Tiểu Vũ cô làm gì thế, đi đường chỉ có bốn tiếng mà cô ăn nhiều như vậy à?”

Tề Vũ nhấm nháp đậu phộng, nằm trên ghế mát xa, đôi chân thon dài trong đôi vớ thun màu đen chùng lên nhau, ngón chân vênh lên, trên gương mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Hết cách rồi, mỗi tối tôi đều phải luyện tập trong phòng, thể lực tiêu hao quá lớn, một tiếng đồng hồ không ăn gì là đói chết”.

Trần Thái Nhật ngồi phía trước, nhấp một ngụm trà, kể cho Genko về chuyện thú vị của Tề Vũ.

“Thể chất và công pháp của Tề Vũ rất đặc biệt, vô cùng nhạy cảm với thức ăn, được liệu và thuốc bổ có đẳng cấp năng lượng cao”.

“Chắc chắn cô không ngờ, cô ấy hạng ba đánh bại thực lực hạng bốn, cách đột phá thứ hạng chính là ăn một trăm cây nhân sâm già ngàn năm”.

Genko sửng sờ kinh ngạc.

“Đây...Thật sự là cách thăng cấp đơn giản thô bạo, ngoại trừ tiền phí thì hình như cũng không có khuyết điểm gì”.

Tề Vũ ng ỡ phía sau, trên gương mặt xinh đẹp như hoa tươi, lộ ra nụ cười th ần bí.

“Genko, cô đoán xem, thứ tôi ăn có hiệu quả nhất, có thể nâng cao thực lực nhất là gì?”

Mặt Genko cũng đầy tò mò, hứng thú tràn trề.

“Tuyệt liên ngàn năm?”

“Không đúng”.

“Linh chi tiên thảo?”

“Cũng không đúng”.

“Đồng trùng hạ thảo thượng hạng?”

Nói liên tục mấy cái, Tề Vũ đầu lắc đầu, sau đó trong đôi mắt cô mang theo vẻ mơ mộng, liếc nhìn Trần Thái Nhật đang ng ỡ phía trước uống trà.

“Tôi nói cô biết nhé, tôi từng nếm thử thứ có thể nâng cao thực lực nhất, là huyết tương của ông chủ”.

“Cái gì?”

Genko hoàn toàn không ngờ đến câu trả lời này, mang theo ánh mắt và vẻ mặt khó tin nhìn sang Trần Thái Nhật.

Trong mắt Tề Vũ đầy ẩn ý, quyến rũ liếm môi một cái, mỉm cười giải thích.

“Năm đó lúc chấp hành nhiệm vụ ở bên ngoài, có một lần, tôi đột nhiên vì luyện công mà bị tàu hỏa nhập ma, lúc đó ông chủ là đội trưởng, lúc nguy hiểm nhất đã rút khoảng một mililit huyết tương cho tôi uống”.

“Sau đó thì sao?”

“Tôi lập tức d ãn đ ần đ ầ n v ề v ị trí cũ, chân khí ngưng tụ chứ sao! Toàn thân vô cùng thoải mái, hơn nữa lúc đó tôi mới vừa đạt hạng bốn, với chút huyết tương này, vậy mà khiến tôi tăng đến thực lực hạng bốn đỉnh cao!”

Genko nuốt nước bọt, không tự chủ được mà hỏi Tr ầ n Thái Nhật.

“Chủ nhân, trước đây anh từng làm hòa thượng à, có phải là họ Đường, có phải từng cưới bạch mã đi Tây Thiên lấy kinh không?”.

Truyện Sủng

Tr ầ n Thái Nhật c ậ n l ời: “Tình hình lúc đó khẩn cấp, lúc đó bên cạnh không mang theo đ ầ n d ược, tôi cũng chỉ đành dùng cách này cứu cô ấy thôi”.

Đột nhiên T ề Vũ ng ẫ i bật dậy, gi ờ hai tay qua, từ phía sau ôm lấy vai Tr ầ n Thái Nhật, trong ánh mắt mang theo nụ cười.

“Từ đó v ề sau, tôi cứ cảm thấy trên người ông chủ rất thơm, đi cùng ông chủ đ ầ u không nh ậ n đ ược mà muốn ngửi, thế gian không có chuyện gì hạnh phúc hơn”.

T ề Vũ là vệ sĩ theo mình lâu nhất, Tr ầ n Thái Nhật luôn rất cưng chiều cô, giữa hai người không có ngăn cách giữa cấp trên cấp dưới, chỉ có tình cảm bạn bè sâu đậm và tình chiến hữu sau khi trải qua những cuộc tàn sát sinh tử.

Nhớ quay lại web truyện T am l inh nhé.

Genko cảm nhận được tình cảm ý lại đ ồ n thu ầ n kia của T ề Vũ dành cho Tr ầ n Thái Nhật, cô ấy cảm động lây, lộ ra nụ cười hiểu ý.

Một lát sau, cô ấy lại nghĩ đến một chuyện, trêu ghẹo nói.

“Vậy cô dứt khoát mỗi ngày c ắ n chủ nhân một cái, nói không chừng có thể một mạch đột phá thẳng đến hạng chín đấy? Còn ăn mấy cái đ ồ ăn vặt này làm gì?”

Nói đến đây, cái miệng nhỏ của Tề Vũ lập tức chu lên, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

“Cô tưởng tôi không muốn à? Da của ông chủ, căn bản cần không đứt!”

Genko nhìn Trần Thái Nhật ngẩn trước mặt, bình tĩnh uống trà, như đang suy nghĩ gì đó, rồi gật đầu.

Lúc ba người đang nói chuyện, đột nhiên từ cửa toa tàu có một đôi nam nữ mặc áo khoác da chần, đeo kính đen đi vào.

Tuổi tác đầu hơn ba mươi tuổi, trông vẫn hăng hái, có hai vệ sĩ đi theo phía sau.

Bốn người đi đường hiên ngang, mặt đầy kiêu ngạo, đi đến ghế thương gia phía sau bên trái Trần Thái Nhật.

Người phụ nữ tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn, khóe mắt nhếch lên, trong đôi mắt mang theo vẻ ác liệt, trông có vẻ là người phụ nữ mạnh mẽ.

Mặt người đàn ông đầy vẻ lạnh lùng, mắt to tròn mày rậm, tay đeo đồng hồ nhân hiệu nổi tiếng, đeo thắt lưng vàng óng, đảo mắt nhìn xung quanh, nhìn hoàn cảnh trong toa, lắc đầu, chắc lưỡi nói.

“Suy cho cùng tàu điện cao tốc này cũng là thứ bình dân, vẫn không thể nào so với máy bay riêng của nhà chúng ta, vật dụng tầm thường, cũng không có quầy bar riêng, không có phòng tắm vòi sen, ngay cả tivi vệ tinh cũng không có”.

Vợ hần hừ nhẹ một tiếng, rồi nhíu mày.

“Ai bảo đi đến chỗ không có sân dừng máy bay riêng chứ, nhẩn nhẩn đi, mấy tiếng là tới rồi, anh xem trong toa hạng thương gia cũng không có mấy người, ai nấy ăn mặc đều rất bình thường, cũng chỉ là đẳng cấp hàng vỉa hè”.

Người đàn ông dường như nghe theo lời vợ mình, vội vàng hòa theo.

“Đương nhiên rồi, nói không chừng đầu là tiền tích lũy cả một năm, mới có thể ngồi toa hạng thương gia một lần, anh nghe nói loại người nhin ăn nhin xài này rất nhiều, thật là tội nghiệp”.

Mặt người phụ nữ lộ ra vẻ khinh thường, liếc nhìn về phía trước, mở miệng cười nói.

“Làm người nên tự biết mình, có những người phụ nữ, ngay cả đồ ăn của tàu điện cao tốc cũng không ăn nổi, còn phải mang theo đồ ăn vặt lên tàu, thật là buồn cười đến đáng thương”.

Tề Vũ đang nhét bông ngô vào miệng, hoàn toàn không nghe thấy.

Người phụ nữ coi thường lắc đầu, sau khi ngồi xuống, cô ta quay đầu gọi người đàn ông lông mày rậm.

“Này, anh đi gọi đầu bếp trên tàu làm cho em chút đồ ăn, bốn món ăn một món canh là được, đừng cay, khẩu vị món Sơn Đông, đừng để người ta làm không công, thưởng hào phóng chút”.

Người đàn ông lông mày rậm trả lời một tiếng, đảo mắt nhìn xung quanh, ánh mắt sáng lên, nhìn sang Genko đứng bên cạnh Trần Thái Nhật.

“Này, phục, phục vụ kia! Chính là cái người đứng cạnh ấm trà đấy! Đừng ngó ra nữa, nói cô đấy, đi gọi đầu bếp trưởng toa bếp của các người qua đây, tiện thể bóp vai cho vợ tôi”.

- - - - -

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 121: Ông Chủ Hào Phóng

Người đàn ông lông mày rậm la lối om sòm, giọng điệu như đối xử với người giúp việc.

Trần Thái Nhật nghe vậy liếc nhú mày.

Mắt Genko lóe lên sự lạnh lẽo, quay đầu lại, bình tĩnh nói với người đàn ông lông mày rậm.

“Mắt không dùng được thì đừng đem theo, miệng lưỡi không ăn nói tử tế thì nên cắt đi”.

Nghe xong câu này, người đàn ông lông mày rậm tức giận, đứng bật dậy.

“Nhân viên phục vụ như cô sao có thể ăn nói như vậy hả? Có hiểu khách hàng là thượng đế không? Gọi ông chủ của các người ra đây! Tôi muốn khiếu nại!”

Giọng nói của người đàn ông đó rất lớn, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả các vị khách ở toa hạng thương gia.

Một nhân viên tàu cao tốc đứng ở chỗ nối tiếp toa tàu, nghe thấy tiếng ồn ào liếc vội vàng chạy tới.

Người đàn ông kia nhìn thấy người mặc đồng phục liếc nghiêm giọng nói.

“Cô là lãnh đạo của cô ta sao? Tôi muốn khiếu nại cô ta, tôi muốn khiếu nại toàn bộ toa tàu của các người, ăn nói mất lịch sự, chỉ là một nhân viên phục vụ trà mà dám lên mặt với tôi!”

Nhân viên tàu là một cô gái có vẻ ngoài đoan trang, khoảng ba mươi tuổi, bình tĩnh thận trọng, trên ngực đeo bảng tên Lâm Anh số 2911.

Thấy người đàn ông lông mày rậm nói vậy, Lâm Anh nhìn Genko bên cạnh, về mặt sửng sờ.

“Thưa anh? Có phải anh đã nhầm lẫn gì không? Cô gái này không phải là nhân viên của tàu chúng tôi”.

Người đàn ông sửng sờ, cẩn thận quan sát Genko.

“Không phải sao? Vậy tại sao cô ta lại đứng bên cạnh người đàn ông kia rớt trà?”

Lâm Anh ngượng ngùng lắc đầu tỏ vẻ cô ấy cũng không biết.

Genko là hành khách, người đàn ông lông mày rậm cũng là hành khách, không thể xúc phạm ai được.

Người đàn ông nhìn đi nhìn lại, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, có lẽ Genko là cấp dưới của Trần Thái Nhật.

“A?”, người đàn ông ngượng ngùng, tỏ vẻ hứng thú với cô giúp việc riêng này của Trần Thái Nhật.

Hắn đi lên trước, nói với Trần Thái Nhật.

“Người anh em biết hưởng thụ thật đấy, ngồi tàu cao tốc mà cũng đưa theo nữ giúp việc riêng? Cô gái này cũng xinh đẹp nhỉ, một ngày tốn bao nhiêu tiền thuê?”

Trần Thái Nhật chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông lông mày rậm.

“Vị trí anh đang đứng thật chướng mắt, tôi thật lòng khuyên anh tốt nhất là quay về chỗ ngồi của mình đi, nếu không hậu quả tự chịu đấy”.

Người đàn ông bị Trần Thái Nhật và nữ giúp việc riêng làm cho tức giận đến cực đỉnh.

“Mẹ nó! Ông đây nói chuyện với mày là phước của mày lắm đấy! Mày có biết tao là ai không?”

“Còn nói tao làm mày chướng mắt sao? Tao nói cho mày biết, bắt đầu từ bây giờ, tao bao cả toa tàu này, mày dẫn theo người của mày cút khỏi đây, đổi sang toa tàu khác đi, đừng để tao nhìn thấy mày nữa”.

Cô nhân viên toa tàu Lâm Anh nhanh chóng lên khuyên can.

“Xin lỗi anh, tàu chúng tôi không phải xe buýt, không có phòng bao riêng, anh không thể.

.

.

”

Còn chưa nói xong, người đàn ông lông mày rậm đã lấy từ trong túi ra ba xấp tiền một trăm tệ đỏ chói ném thẳng vào mặt Lâm Anh.

“Toa tàu này có tổng cộng bao nhiêu người, tôi sẽ trả tiền vé cho những người đó, ông đây chỉ muốn yên tĩnh, mau bảo bọn họ cút hết đi”.

Cảnh ném tiền này khiến tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc.

Cô nhân viên Lâm Anh cũng sửng sò.

Chưa từng xảy ra chuyện như này bao giờ!

Toa tàu rõ ràng còn nhiều chỗ trống, tổng cộng không vượt quá mười hành khách, vậy mà người này lại muốn bao cả toa, không một bóng người.

Trần Thái Nhật nhìn đồng tiền đỏ rơi trên mặt đất.

Khóe miệng nhếch lên nụ cười khẩy.

“Ý của anh là muốn tôi đổi chỗ ngồi à?”

Người đàn ông hất tay, tỏ vẻ vui vẻ.

“Không chỉ mày mà là tất cả những người đi theo mày, cả người đang ăn vặt bên kia, cô cũng đi.

.

.

”

“Cô ấy cũng là cấp dưới của tôi”.

“Vậy thì tốt! Người của mày thật chướng mắt, lập tức dẫn bọn họ rút đi, toàn bộ đổi sang toa khác, tao không muốn nhìn thấy chúng mày”.

Lâm Anh đứng bên cạnh rất muốn khóc, khổ sở cầu xin.

“Thưa anh, đây không phải là vấn đề tiền bạc, khách ngồi ở toa hạng thương gia đều là khách VIP của chúng tôi, hơn nữa bây giờ ở đây trống rất nhiều ghế, chúng tôi không có lý do gì để bảo người khác đổi chỗ cả”.

Đúng lúc này, một hành khách trong toa hạng thương gia giơ tay.

“Tôi phản đối!”

Lâm Anh toát mồ hôi lạnh, cảm thấy ngày mình bị khiếu nại không còn xa nữa.

Vị khách trông giống như một ông chủ nhỏ kia bước lên phía trước, vô cùng khí thế.

Lâm Anh lại khiêm nhường nói: “Thưa anh, xin anh đừng tức giận, tôi sẽ cố gắng thuyết phục vị khách này không làm những hành vi vô lý như vậy”.

Hành khách kia nhướng mày nói: “Cái quái gì vậy? Tôi phản đối cô đấy!”

Lâm Anh sửng sờ.

Ông chủ nhỏ không hài lòng, nhổ nước bọt vào Lâm Anh.

“Nếu đại ca này đã muốn trả tiền cho chúng tôi đổi chỗ ngồi thì chúng ta nên hiểu lòng tốt của anh ấy! Cô xem toa tàu này chật chội như thế nào! Anh ấy và vợ chắc chắn sẽ thấy không thoải mái”.

Mọi người ngơ ngác nhìn hắn.

Vừa nói, ông chủ nhỏ kia liên tục cúi người, ngồi xổm trên mặt đất, cặm xấp tiền đỏ bỏ vào túi một cách rất tự nhiên.

“Đại ca, tôi sẽ không ở đây làm phiền anh nữa, tôi xin đi trước, chúc vợ chồng anh có một chuyến đi vui vẻ”.

Nói xong, tiếng giày da chạm đất bộp bộp bộp vang lên nhanh chóng!

Rầm!

Năm sáu hàng khách còn lại phản ứng ngay lập tức, mỉm cười xông lên như tên vừa nãy.

Bọn họ nhốn nháo nhặt tiền, cúi đầu cảm ơn sau đó bỏ chạy!

Hành động vô cùng nhanh gọn!

Trước khi cô nhân viên Lâm Anh kịp phản ứng lại thì cả toa tàu đã trống không.

Chỉ còn lại ba người Trần Thái Nhật, vợ chồng người đàn ông lông mày rậm và cả vệ sĩ của hắn.

Người đàn ông lông mày rậm cười lớn.

“Chút tiền lẻ này mà đám người đó cũng tranh nhau cướp, ha ha ha, cuộc sống bình dân đúng là khó hiểu! Thật rẻ mạt, ha ha ha!”

Vợ hắn đứng dậy, đưa cho Lâm Anh một tấm danh thiếp.

“Tôi là Hoàng Diễm, chủ tịch tập đoàn Minh Huy ở Hoàng Thành, đây là chồng tôi, tên là Chu Vũ Dân, cô có thể gọi chúng tôi là sếp Hoàng và sếp Chu”.

“Sau này, nếu chúng tôi lại có tên trong danh sách khách hàng toa hạng thương gia thì vui lòng tự động chuyển những hành khách khác sang toa khác, chúng tôi thích sự yên tĩnh”.

Lâm Anh sửng sò, không biết nói gì.

Chu Vũ Dân tỏ vẻ chế nhạo, cười ra nước mắt.

“Ôi trời, đám dân đen rẻ tiền này đúng là làm xấu mặt đất nước, vì mấy nghìn tệ mà đến lòng tự trọng cũng không cần nữa, nói dối là dối”.

Hoàng Diễm đứng bên cạnh nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật.

“Này chàng trai, cậu kiêu ngạo quá nhỉ, xem ra cũng là người thuộc tầng lớp thượng lưu, không quan tâm đến tiền bạc”.

Trần Thái Nhật ra vẻ vô hại, chậm rãi lắc đầu.

“Không, tôi cũng muốn đổi chỗ ng ồi”.

Hoàng Diễm sửng sò, sau đó cười lớn: “Ha ha ha! Tôi còn tưởng cậu thanh cao lắm, thì ra cũng chỉ là một tên hám tiền”.

Chu Vũ Dân đắc ý nói: “Ha ha, thằng nhãi mày cũng biết đi ầu đấy, mau dẫn người của mày rút khỏi t ần mất của tao, cần lấy tiền, rút nhanh đi”.

Trần Thái Nhật đặt ly trà xuống, chớp mắt.

“Anh có chắc là muốn bỏ tiền ra để tôi dẫn theo người của mình đổi chỗ tiền không?”

Chu Vũ Dân mất kiên nhẫn nói: “Mẹ kiếp! Ông đây giống người thiếu tiền lắm sao? Mau rút đi!”

Trần Thái Nhật khẽ thở dài, lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

“Ông chủ.

.

.

Thật khí thế!”

Chu Vũ Dân sưng sò, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, rất hài lòng với biểu hiện của Trần Thái Nhật.

“Tề Vũ, gọi đi”.

Tề Vũ ôm một giỏ đồ ăn vặt nằm trên ghế, uể oải nhấc máy gọi.

“Phù phù.

.

.

Alo, gia chủ Vi, gọi tất cả anh em đến đây, có người phát phúc lợi”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 122: Không Khiến Anh Mất Mặt Chứ

Thấy Tề Vũ lấy bộ đàm ra, nói một câu khó hiểu.

Người đàn ông có lông mày rậm tên Chu Vũ Dân và vợ là Hoàng Diễm, bốn mắt nhìn nhau, sau đó chuyển qua nhìn Trần Thái Nhật như nhìn kẻ thù kinh.

Tính khí Hoàng Diễm khá tệ, vẻ mặt mất kiên nhẫn, cô ta lấy từ túi ra một xấp giấy màu đỏ.

“Đã bảo mấy người rút đi, sao vẫn còn ngồi đây hả? Đây, cầm tiền rồi mau chóng biến khỏi tầm mắt tôi”.

Nói xong cô ta quay sang tiếp viên trên tàu tên Lâm Anh, nói.

“Bảo đầu bếp đến đây, tôi muốn gọi món”.

Lâm Anh bị sự giàu sang của hai người này làm đảo lộn tam quan, mù mờ gật đầu.

Hành khách hạng thương gia muốn gọi đồ ăn, đây là chuyện thường tình, chỉ có đi đầu đòi đích thân đầu bếp đến đây thì lần đầu tiên cô ấy thấy.

Lâm Anh đoán đầu óc mình hồ đồ rồi, cũng chẳng quan tâm có hợp quy củ hay không nữa, lão đảo quay người, chuẩn bị đi đến toa đồ ăn.

Đúng lúc này, toàn bộ toa tàu chợt rung lắc.

Ban đầu là sàn, rồi đến ghế ngồi, sau đó là cửa sổ kính.

Rung chấn càng lúc càng rõ rệt, đến mức không ai dám xem nhẹ.

Lâm Anh không hổ là một tiếp viên chuyên nghiệp trên tàu, ngay lập tức trở nên tỉnh táo.

“Lẽ nào là động đất?”

Ngay khi sắc mặt của Lâm Anh thay đổi, chuẩn bị sẵn sàng kích hoạt chế độ khẩn cấp, một tiếng ồn ào náo động từ bên ngoài toa tàu truyền vào.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”, Hoàng Diễm cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiếng động ở toa bên cạnh càng lúc càng lớn, rung chấn từ sàn càng lúc càng rõ ràng.

Cộp cộp cộp cộp!

Một loạt tiếng bước chân dồn dập, mang theo tạp âm tần số thấp, truyền đến toa hạng thương gia.

Càng lúc càng gần.

Chu Vũ Dân và Hoàng Diễm nhìn nhau, vẻ mặt nghi hoặc.

Cộc cộc cộc!

Cửa của toa hạng thương gia đột ngột bị gõ.

Vẻ mặt Genko lãnh đạm, nhẹ giọng nói.

“Vào đi”.

Soạt, cửa toa bị kéo ra.

Một mái tóc đỏ xuất hiện.

“Đại ca? Nghe nói có người phát phúc lợi?”

Khuôn mặt Hà Cuồng nở nụ cười xán lạn, miệng mở rộng, đẩy vẻ tò mò.

Người đàn ông lông mày rậm Chu Vũ Dân và Hoàng Diễm vợ hắn thấy người đàn ông tóc đỏ vừa xuất hiện, vô cùng sửng sốt, không hiểu nổi tình huống trước mắt.

Nhưng khi nghe Hà Cuồng gọi đại ca, mấy giây sau hắn đã phản ứng lại.

Chu Vũ Dân mang theo giọng điệu thăm dò, hỏi Trần Thái Nhật.

“Đây... cũng là người của mày à?”

Trần Thái Nhật khẽ gật đầu, tỏ vẻ đương nhiên, bổ sung một câu.

“Chỉ có tên này nhìn khá ức chế, còn lại vẫn ổn, vào hết đi!”

Cùng với giọng nói của Trần Thái Nhật, Hà Cuồng hét lên bảo mở cửa tất cả các toa.

Sau đó.

Cạch cạch cạch.

Rắc rắc rắc.

Ầm ầm ầm.

Hàng loạt tiếng giày da giẫm trên mặt đất dồn dập vang lên khắp toa tàu cao tốc.

Hai mắt Hoàng Diễm và Chu Vũ Dân từ từ mở to, cứ vậy, cuối cùng như sắp rớt con ngươi ra ngoài.

Hai người bên trong, dáng vẻ người phụ nữ lạnh lùng mạnh mẽ ban đầu của Hoàng Diễm đã biến mất, miệng mở to, mắt nhìn thẳng.

Sắc mặt Chu Vũ Dân còn đặc sắc hơn, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm.

“Một, hai, ba...”

Cuối cùng, người đi vào càng lúc càng nhiều, không đếm nổi nữa.

Một phút đồng hồ

Người còn chưa vào hết.

Năm phút sau.

Bởi vì phải chậm rãi xếp hàng, người mới vào được một nửa, trong toa hiển nhiên đã hơi chật chội, cô nhân viên Lâm Anh đã tỉnh táo hơn đôi chút, âm thầm tránh qua một bên với vẻ mặt hoang mang.

Mười phút sau, người đã vào gần đủ, nhưng toa kế bên vẫn còn chật ních người xếp hàng.

Từ toa hạng thương gia nhìn ra là một đám đông nghịt, kéo dài qua tận toa đối diện.

Tề Vũ vung chân dài, đứng ra, lớn tiếng duy trì trật tự.

“Đừng chen lấn, đừng chen! Ai cũng có phần, xếp hàng cho tử tế vào! Lấy anh Chu này làm trung tâm, mọi người lại gần đây”.

“Đại quản gia” Tề Vũ ra lệnh.

Loạt xoạt.

Hai người Chu Vũ Dân và Hoàng Diễm vẫn chưa kịp thích nghi với tình huống trước mặt thì đã bị vây quanh...

Toàn bộ toa hạng thương gia trên tàu cao tốc, trừ chỗ ba người Trần Thái Nhật được tự động tạo ra một khoảng trống nhỏ.

Những chỗ khác, toàn người là người!

Nhìn lướt một vòng, ước chừng bằng mắt thì không dưới một trăm năm mươi.

Toàn bộ đều là thanh niên cao trên một mét tám, vẻ mặt dũng mãnh, thân hình rắn rỏi cường tráng, khí thế hùng hân, mạnh mẽ.

Mí mắt Hoàng Diễm giật giật, khẽ quay đầu lại, dường như muốn tìm hai vệ sĩ của mình.

Thoạt nhìn chẳng hề gì, hai tên này đã vô cùng tự giác chạy đến tận góc toa tàu, hai tay ôm đầu, tư thế ngẩn ngơ, chỉ thiếu đi đầu hét lên ông lớn tha mạng.

Có thể là đi đầu hòa trong toa tàu mở ở nhiệt độ cao quá, trên trán Chu Vũ Dân lấm tẩm mồ hôi.

Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của hơn chục người cao lớn xung quanh, Chu Vũ Dân đến cả đưa tay lên lau mồ hôi cũng ngập ngừng do dự.

Dường như chỉ sợ một khi giơ tay lên sẽ gây ra hiểu lầm, tạo thành tình huống khó kiểm soát.

“À ...”

Giọng Chu Vũ Dân run rẩy, nhẹ giọng nói với Trần Thái Nhật.

“Đại ca... đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Bởi vì bị hàng loạt người ngăn chặn nên Chu Vũ Dân và vợ hắn căn bản không thấy được Trần Thái Nhật đang nằm trên ghế tựa.

Giọng nói điềm tĩnh của Trần Thái Nhật truyền qua không khí.

“Sếp Chu, sếp Hoàng, ông chủ bà chủ lớn, thanh toán sòng phẳng cho các anh em của tôi rồi chúng tôi sẽ lập tức đổi chỗ ngẩn”.

Chu Vũ Dân liếc nhìn đám người đông nghịt trước mặt, ai nấy đều lộ vẻ phấn khích, ánh mắt sáng ngời.

Ban nãy chém gió hứa bừa, sếp Chu thuộc tầng lớp “xã hội thượng lưu” giờ phút này cảm thấy không khỏi hối hận.

“Không... không...”

Vừa nghe Chu Vũ Dân nói chữ ‘không’.

Mấy trăm người đang mong ngóng chợt thay đổi sắc mặt.

Khí thế như núi lửa trước khi phun trào nhanh chóng lan tỏa.

Hoàng Diễm trong vòng vây cảm nhận rõ ràng.

Bảy tám người đối diện với cô ta, lông mày đã dần nhướn lên, ánh mắt lộ vẻ không mấy thiện cảm.

Đùa ư, đã nói là phát phúc lợi mà.

Người ta đến rồi lại định quyết sao?

Yết hầu Chu Vũ Dân di chuyển lên xuống, chậm rãi nói nốt.

“Không... không thành vấn đề”.

Phù!

Thế giới hòa bình.

Mọi người hòa thuận.

Vẻ mặt Hoàng Diễm chợt trở nên khó coi, giọng điệu cũng cố ý nâng cao.

“Ôi! Hồng rồi, hôm nay ra ngoài quên mang thẻ, mấy chục nghìn tệ tiền mặt ban nãy vừa tiêu sạch rồi!”

Chỉ số IQ của Chu Vũ Dân cũng ngay lập tức bạo phát.

“Ôi! Thật không may, vợ à, sao em có thể quên chuyện quan trọng như vậy chứ, thẻ đâu? Túi thì sao? Cả ngày chỉ biết nghịch di động!”

Hà Cuồng từ phía sau chen đến, cả đầu đỏ rực, nở nụ cười chất phác.

“Không sao, thời đại nào rồi chứ, bây giờ trên tàu cao tốc đều có wifi miễn phí, thanh toán qua Internet Banking hay Zalopay đều được, ông chủ lớn cứ yên tâm!”

Cơ thể Chu Vũ Dân chấn động, xem chút nữa đứng không vững.

Hắn chớp mắt, nhìn những khuôn mặt ‘mong ngóng’ xung quanh.

Tay hắn run rẩy, cuối cùng rút di động từ túi ra.

“À ... vé tàu của các người bao nhiêu tiền?”

Hà Cuồng vui vẻ mỉm cười, vừa lấy di động ra vừa nói.

“Toàn bộ là ghế hạng nhất, mỗi người một nghìn năm trăm bảy mươi tệ, tổng cộng là ba trăm hai mươi người, ông chủ của chúng tôi dặn dò, số lẻ thì không cần phiền sếp Chu, vừa tròn năm trăm nghìn tệ, không khiến anh mất mặt chứ?”

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 123: Người Đẹp Nhảy Cầu

Ông chủ rộng rãi, đại gia hào phóng.

Nhà từ thiện Hàng Thành hy sinh mình vì người – vợ chồng Chu Vũ Dân, Hoàng Diễm.

Lúc đang ở trên toa hạng thương gia tàu siêu tốc cũng không quên hào phóng giúp đỡ người khác

Đưa tiền cho ba trăm người đi công tác ở An Thành mà hai người họ không hề quen biết, đồng thời thanh toán hết mọi chi phí về phương tiện giao thông.

Chân thành cảm ơn tấm lòng tốt

Ký tên: Đám đông nhiệt tình.

Trần Thái Nhật bảo đàn em lấy một mảnh vải trên tàu cao tốc, sau đó lấy kéo cắt thành hình vuông.

Mượn bút lông và mực.

Tề Vũ – chuyên gia ẩm thực và thư pháp nổi tiếng ở Cửu Châu viết một đoạn trên tấm vải đỏ.

Cứ vậy một lá cờ chắt chứa lòng biết ơn mới tinh ra đời.

Hà Cuồng nở nụ cười khi giao “lá cờ cảm ơn” này cho Chu Vũ Dân.

Không biết sao mà sắc mặt đối phương lại tái nhợt, cả người run rẩy.

Hoàng Diễm đứng bên cạnh ôm ngực, thềm cắn răng, vẻ mặt đau đớn.

Ừ... vé tàu cao tốc năm trăm nghìn tệ này e là phương tiện giao thông có vé một chi đầu đắt nhất mà hai người Hoàng Diễm từng đi.

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của nhân viên Lâm Anh, Trần Thái Nhật dẫn theo đàn em đổi chỗ ngồi.

Hơn ba trăm thanh niên đến từ An Thành do Hà Cuồng dẫn đến đều nhận được một phong bì một nghìn năm trăm tệ, vừa nói vừa cười trở về toa tàu của mình.

Người nào cũng đang ca ngợi sự hào phóng của ông chủ.

Ra ngoài gặp được quý nhân, bla bla.

Bọn họ đổi chỗ ngồi cũng dễ thôi.

Anh A và anh B đổi vị trí cho nhau là được.

Dù sao chỉ cần không xuất hiện trước mặt hai vợ chồng Hoàng Diễm, không quấy rầy họ nghỉ ngơi là đúng với yêu cầu.

Ba người Trần Thái Nhật thật sự phải đổi toa, dù sao ba người cộng lại cũng đã nhận mười nghìn tệ của đối phương, nhất định phải bày tỏ tâm ý một chút.

Đi qua cánh cửa là đến một toa hạng thương gia khác.

Nhìn thì có vẻ chẳng khác gì toa thương gia lúc nãy cả, rất trống trải, chỉ có năm sáu người.

Còn là người quen nữa.

Nhóm người nhặt tiền đổi chỗ đầu tiên ở toa trước đều nhìn ba người Trần Thái Nhật với ánh mắt thân thiện.

“Người anh em, anh cũng đến rồi à?”

Trần Thái Nhật bữu môi gật đầu.

Anh tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Hành khách giống dáng vẻ ông chủ nhỏ đi đến trò chuyện với Trần Thái Nhật.

Hắn là người đầu tiên nhặt tiền trong chớp nhoáng lúc này.

“Người anh em, các anh đến muộn rồi, tôi là người đầu tiên xuất phát, lúc này lấy bữa mà được hơn năm nghìn tệ! Ôi, hai đại gia kia cho các anh bao nhiêu vậy?”

Trần Thái Nhật lười nói nhiều với hắn nên chỉ lạnh nhạt đáp.

“Không nhiều, cũng chỉ năm trăm nghìn tệ thôi”.

Đối phương nghe xong khước miệng khẽ giật, gượng cười không nói gì bèn rời đi.

Phù... Cuối cùng cũng được yên tĩnh.

Trần Thái Nhật ngồi trên sofa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ chốc sau, đồng bằng bao la vô tận đã dần biến thành những dãy núi Đông Nam nhấp nhô.

Đi được khá lâu, cũng đã được nửa cuộc hành trình.

“Genko, sau khi xuống tàu hãy gửi tin nhắn cho nhà họ Hoàng ngay, nói họ không cần họ tiếp đón, chúng ta tự đến khách sạn là được”.

“Vâng, thưa chủ nhân”.

...

Tỉnh Lâm Giang - mảnh đất xinh đẹp ở Giang Nam.

Hàng Thành – thành phố du lịch nổi tiếng trong và ngoài nước.

Bốn trăm tám mươi ngôi chùa thời Nam Triều, có nhiều công trình còn nằm trong màn sương.

Hồ Tây Tử ở trung tâm Hàng Thành là một trong mười điểm du lịch lớn ở Cửu Châu, trong hồ có một cây cầu cổ tên là Đoạn Kiều, đây là điểm du lịch nổi tiếng với phong cảnh là một cây cầu gấp khúc theo từng đoạn.

Sau khi xuống tàu, mấy người Trần Thái Nhật nán lại ở khách sạn thêm một lúc.

Tề Vũ ồn ào đòi đi ngắm cảnh ở hồ Tây Tử.

Dù sao ngày kia mới đến tiệc sinh nhật, hôm nay đến trước vốn dĩ cũng có ý định đi thưởng ngoạn cảnh đẹp.

Quy tắc cũ.

Hà Cuồng bị Trần Thái Nhật cưỡng ép ở lại khách sạn đóng cửa tu luyện, còn được cái lý do rất hợp lý là trước khi lâm trận phải mài gươm, tăng thêm sức mạnh.

Trần Thái Nhật thay một bộ đồ bình thường, sau đó dẫn Tề Vũ và Genko đến khu thắng cảnh hồ Tây Tử.

Khu thắng cảnh nằm ngay trung tâm thành phố, có rất nhiều du khách đến đây.

Cũng may hiện giờ không phải là mùa du lịch nên không có cảnh tượng đi đường mà thấy toàn là đầu người.

Tỉnh Lâm Giang cũng vừa có tuyết, hàng cây bên hồ đều đọng lại một ít màu trắng của tuyết kết hợp với mặt hồ trong như gương, trời và nước hòa cùng một màu, đẹp vô cùng.

Trên cầu Đoạn Kiều, Trần Thái Nhật chấp hai tay sau lưng đi phía sau, ở phía trước là Tề Vũ khoác tay Genko vừa ngắm phong cảnh vừa trò chuyện với nhau.

Đúng lúc này, phía trước bỗng xuất hiện một đám đông ồn ào.

Ở vị trí trung tâm của cây cầu, đám đông vây quanh thành một vòng tròn, ồn ào chỉ trở vào bên trong.

Ba người Trần Thái Nhật tò mò chậm rãi đi đến đó, quan sát theo hướng chỉ tay của mọi người.

Ánh mắt nhìn chằm chằm về phía đó.

Một người phụ nữ tóc dài mặc váy nhung màu vàng, cầm chiếc ô giấy đứng bên lan can trên cầu.

Hoàng Thanh Uyên!

Vẻ mặt cười như không cười, khí chất mê hoặc lòng người, dáng người xinh đẹp kết hợp với phong cảnh của hồ Tây Tử, quả thật là người đẹp trong tranh.

Trước mặt cô ta có một người đàn ông đang quỳ một gối, tay trái cầm một bó hoa hồng khá to, tay phải nâng một hộp đựng nhẫn nhỏ, bên trong là một chiếc nhẫn tinh xảo.

Trần Thái Nhật ước lượng trọng lượng của chiếc nhẫn ít nhất cũng là mười cara.

Chiếc nhẫn để dưới ánh mắt như phát ra ánh sáng chói lọi làm chói mắt mọi người.

Một chiếc nhẫn tự nhiên như vậy, thêm chạm khắc bình thường vào nữa ít nhất cũng có giá hơn bảy triệu tệ!

Xung quanh có năm sáu người có vẻ như là bạn bè của họ cực kỳ phấn khích đứng bên cạnh vung tay hô to, còn khuyến khích người xung quanh cùng hô.

“Gả cho anh ấy! Gả cho anh ấy! Gả cho anh ấy!”

Đám đông hóng hớt cũng thích góp vui, mọi người đều rất thích những màn cầu hôn lãng mạn như vậy, không ít người cũng hò hét theo, nhất thời

xung quanh đó trở nên khá ồn ào.

“Gả cho anh ấy!”

“Cầu hôn trước bao người thật lãng mạn!”

“Chiếc nhẫn lớn vậy! Nếu là tôi, tôi sẽ đồng ý!”

“Cậu chủ Hứa Uy cầu hôn người khác! Giấc mộng đại gia của tôi tan vỡ rồi!”

“Cô gái đó còn do dự gì nữa vậy?”

“Các người thì biết cái gì, cô gái đó cũng không phải người tầm thường đâu, cô chủ nhà họ Hoàng đấy!”

“Ý cô là nhà họ Hoàng đứng đầu Hàng Thành à?”

“Vãi chưởng! Đây là sự kết hợp lớn mạnh gì thế!”

Hoàng Thanh Uyển không bị ảnh hưởng bởi những lời bàn tán của người xung quanh.

Cô ta vẫn nở nụ cười bình thản nhìn thì có vẻ thân thiết nhưng lại giữ khoảng cách.

“Hứa Uy, tôi chào đón anh đến tham gia tiệc sinh nhật nhưng tôi đã quyết định giao chuyện hôn nhân đại sự cho ông nội tôi rồi, anh làm vậy chẳng có tác dụng gì đâu”.

Khuôn mặt thư sinh bùng ra sữa của Hứa Uy hiện lên vẻ không cam lòng.

“Tiểu Uyển, lẽ nào em còn không hiểu tấm lòng của anh sao? Trời đất chứng giám, em muốn anh làm gì thì em mới cảm động đây? Để có thể chiếm được trái tim em, dù có bảo anh nhảy xuống cầu, anh vẫn đồng ý!”

Hoàng Thanh Uyển hơi đau đầu.

“Sao anh lại cứng đầu vậy chứ? Tự dừng khi không lại muốn nhảy xuống hồ nước làm gì, tỏ ra là anh bơi giỏi à?”

“Anh chỉ muốn khiến em cảm động thôi”.

Hoàng Thanh Uyên đỡ trán, tỏ vẻ đàn gãy tai trâu với anh ta nói: “Tôi đi đây, anh cứ quỳ ở đó đi”.

Hứa Uy hoảng hốt, vội vã đứng dậy: “Em không thể đi được, trừ phi em đồng ý lời cầu hôn của anh, nếu không anh cứ quỳ mãi trước mặt em”.

Hoàng Thanh Uyên sửng sốt.

Không nói nổi với cái tên này nữa...

“Anh thích quỳ thì cứ quỳ sao lại còn không cho tôi đi? Anh cầu hôn hay cướp bóc đấy?”

Hứa Uy bày ra bộ dạng tự làm mình cảm động: “Anh mắc kệ, hôm nay em nhất định phải đồng ý với anh.

Cả Hàng Thành này ngoài anh ra không còn ai xứng với em nữa cả”.

Hoàng Thanh Uyên hơi nôn nóng, cô ta không ngờ lại bị chặn lại ở nơi công cộng như vậy, cũng không dẫn theo vệ sĩ, cô ta không thể ra khỏi đây khi không có người giúp.

Bỗng nhiên Hoàng Thanh Uyên nhìn thấy một bóng dáng vừa cao lớn vừa bình thản đứng trong đám đông.

Trần Thái Nhật nhận ra ánh mắt của Hoàng Thanh Uyên, thân thiện gật đầu.

Không hề tỏ ý gì đặc biệt cả.

Hóng hốt nên giữ khoảng cách và yên lặng là điều tất yếu.

Thấy người đến hóng chuyện càng lúc càng đông, Hoàng Thanh Uyên đâm lao phải theo lao lại nhìn Trần Thái Nhật tỏ ý muốn anh cứu giúp.

Trần Thái Nhật không có phản ứng gì.

Cầu hôn thôi mà, lại chẳng phải chuyện to tát gì.

Hoàng Thanh Uyên sừng sốt, bồng tức giận nói.

“Hứa Uy, anh mà còn cản không cho tôi đi thì tôi sẽ nhảy cầu đấy”.

Hứa Uy ngậy người nhìn mặt hồ lạnh băng dưới cầu.

“Anh không tin đâu”.

Hoàng Thanh Uyên vứt chiếc ô giấy trong tay đi, đưa mắt ra hiệu lần cuối cùng với Trần Thái Nhật đứng cách đó không xa, ẩn ý không quá rõ ràng.

Sau đó cô ta bước tới, nhảy thẳng xuống dưới hồ nước.

“Nhảy thật rồi!”

“Mau cứu người!”

Bôm!

Tiếng vật gì đó rơi xuống nước.

Hứa Uy sững sờ.

Trần Thái Nhật theo dòng người đi đến bên cầu nhìn xuống dưới.

Genko ở một bên hỏi: “Chủ nhân, có cần cứu không?”

Trần Thái Nhật lấy một miếng khoai tây chiên trong tay Tề Vũ.

“Cứu gì chứ, có phải là người phụ nữ của tôi đâu”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 124: Tôi Thích Chủ Động Hơn

Người phụ nữ xinh đẹp nhảy xuống hồ nước làm đám đông bùng nổ.

Mọi người đều hô to gọi nhỏ, có người còn chạy đi tìm nhân viên của khu thắng cảnh, có người la hét cầu cứu người.

Hoàng Thanh Uyên nửa chìm nửa nổi trong hồ, la hét cầu cứu không ngừng.

“Trần Thái Nhật, mau cứu tôi!”

Hứa Uy nghe thấy vậy lập tức hét lên.

“Tiểu Uyên, đừng kêu nữa, anh đến cứu em đây!”

Dứt lời hấn lấy dây cứu sinh kéo từ xe đến tay bạn mình rồi thả xuống cầu.

Lúc sắp thả xuống đến mặt hồ, hấn bỗng dừng lại.

Hứa Uy hơi lo lắng nói với người dưới cầu.

“Tiểu Uyên, chỉ cần em đồng ý làm vợ anh, anh sẽ thả dây xuống cho em”.

Trời ạ...

Đám đông hóng chuyện lập tức tỏ ra khinh bỉ hấn.

Cái tên này không chỉ thờ ơ không giúp mà còn nhân lúc người ta hoạn nạn để chiếm lợi.

Mấy hành động như vậy chẳng khác nào kiêu bắt ép con gái nhà lành gả cho mình ngày xưa.

Mấy người ở đó đều cảm thấy ngứa mắt.

“Loại đàn ông như cậu, miệng thì nói thích cô ấy mà lại làm ra hành động như vậy, vô liêm sỉ.

Tránh ra, tôi biết bơi, để tôi cứu!”

Một người đàn ông nghĩa khí định nhảy xuống cứu người.

“Anh không được cử động!”

Mấy người bạn bên cạnh Hứa Uy ngăn chàng trai này lại.

Ánh mắt còn hiện lên ý đe dọa, Hứa Uy thay đổi sắc mặt quát.

“Tôi cảnh cáo anh, bớt lo chuyện bao đồng đi, ai dám chống đối lại với nhà họ Hứa thì cứ đến đây.

Nếu dám làm lỡ chuyện lớn của tôi thì tôi sẽ khiến các người nhận hết kết cục đấy!”

Nghe thấy tiếng quát của hắn, mấy vệ sĩ mặc đồ đen cao to chạy đến, kính cẩn hô lớn: Cậu chủ.

Đám đông vốn dĩ định nhảy xuống cứu người bỗng chốc như bị dập tắt đi sự nhiệt tình.

Thế lực của nhà họ Hứa ở Hàng Thành gần như chỉ đứng sau sau nhà họ Hoàng.

Nhà họ Hứa có sản nghiệp khổng lồ ở tỉnh Lâm Giang, tài sản nhiều không đếm xuể, thao túng vận mệnh đời sống của rất nhiều người.

Hơn nữa công ty vệ sĩ lớn nhất thành phố là của nhà họ Hứa, động một tí là có thể gọi đến mấy nghìn đàn em.

Dùi cui, côn điện, các loại hàng tẩm theo lô.

Người dân Hàng Thành bình thường không dám chọc vào thế lực lớn như vậy.

Vốn dĩ họ chỉ muốn hóng hớt, chứ không muốn đẩy mình vào chỗ chết.

Anh hùng cứu mỹ nhân tốt đấy nhưng bảo vệ tính mạng mình quan trọng hơn.

Sau khi dọa nạt đám người đó, Hứa Uy càng tỏ ra đắc ý nhìn người đẹp vừa rơi xuống nước, da đã trở nên trắng bệch run rẩy.

“Tiểu Uyển, đừng cố chấp nữa! Em chỉ cần đồng ý gả cho anh, anh sẽ cứu em lên.

Em còn trẻ đẹp như vậy, nếu trở thành một xác chết trôi nổi thì tiếc lắm, tốt xấu gì cũng phải động phòng đã chứ!”

Tề Vũ đứng một bên bóp nát miếng khoai sọ, lửa giận bốc lên ngàn ngút, siết chặt nắm đấm.

“Ông chủ, để tôi!”

“Khoan đã!”, Trần Thái Nhật túm lấy cánh tay của cô.

Anh chỉ vào dáng người mảnh mai trên mặt hồ đó.

“Cô nhìn kỹ lại xem”.

“Nhìn cái gì?”

Tề Vũ mờ mịt quay đầu nhìn sang.

Lúc này hình như Hoàng Thành Uyển trong hồ không chịu nổi nữa, tiếng hô hoán của cô ta dần trở nên cấp bách.

“Mau, ai đến cứu tôi với, nếu ai cứu tôi lên, tôi sẽ gả cho người đó!”

Rầm!

Đám người lại trở nên ồn ào.

Không ít các thanh niên đầu đỏ cả mắt.

Cơ hội để cưới một người xinh đẹp tuyệt trần như vậy đang ở ngay trước mắt!

Hứa Uy nhìn xung quanh, lạnh lùng vung tay lên.

Mười mấy vệ sĩ của nhà họ Hứa mặt không cảm xúc lấy mấy cây côn trong ngực ra vung về phía trước.

Vun vút!

Côn sắt cứng như thép lóe sáng tỏ ra uy lực mạnh mẽ.

“Ai dám bước tới thì đánh chết, đánh bị thương hậu quả tự chịu!”

Hứa Uy kiêu ngạo, khinh bỉ nhìn đám người.

Xung quanh ai nấy đều rụt cổ lại.

Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, không hề có ý định nhảy xuống cứu.

Tề Vũ nhìn bên dưới một lúc, cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không đúng lắm.

“Ông chủ, cô ta hình như... biết bơi”.

Trần Thái Nhật gật đầu, tỏ ý đã biết.

Trước đây lúc tiếp xúc với người nhà họ Hoàng, từ ông già Hoàng Thừa đã thấy bụng dạ khó lường rồi.

Lúc đầu vì muốn làm mình phân tâm trên bàn bida, Hoàng Thừa đã dùng hôn sự của Hoàng Thanh Uyển làm mồi nhử, suýt nữa anh đã sụp bẫy.

Bây giờ Hoàng Thanh Uyển biết bơi nhưng lại hô hoán kêu cứu ở dưới nước, rõ ràng là muốn để mình xuống cứu cô ta.

Dù có là người đẹp nổi tiếng ở Hàng Thành này có thiện cảm với mình, muốn cho mình cơ hội làm “anh hùng cứu mỹ nhân”, nhưng Trần Thái Nhật không thích cảm giác này.

Hoàng Thanh Uyên đẹp thật đấy, hơn nữa khí chất cũng cực kỳ tốt.

Được một cô gái như vậy yêu thích vốn dĩ là một chuyện vui.

Nhưng từ trước đến giờ Trần Thái Nhật khá thích tự mình nắm quyền chủ động ngay cả trong chuyện tình cảm cũng vậy.

Giống như một đôi nam nữ hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, nếu bạn nữ không nói gì với bạn nam mà đã đặt bàn, gọi món trước, cuối cùng còn chủ động thanh toán thì hơi kỳ quặc.

Dù sao Hoàng Thanh Uyên cũng không nguy hiểm về tính mạng.

Trần Thái Nhật quyết định yên tâm đứng hóng chuyện.

Hứa Uy ở trên cầu đã hoàn toàn nắm được quyền chủ động trong chuyện này, hẳn đắc ý cười nói với Hoàng Thanh Uyên bên dưới.

“Ha ha, Tiểu Uyên, em đã thấy chưa chỉ có anh mới đối xử thật lòng với em thôi, chẳng ai chịu đến cứu em cả, em còn không nghe lời lấy thân báo đáp.

Em yên tâm đi, sau khi kết hôn anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, tuyệt đối không ra ngoài xằng bậy”.

Tiếng kêu cứu của Hoàng Thanh Uyên nhỏ dần.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cô ta bỗng giơ tay phải lên đưa ngón giữa về phía Hứa Uy.

Trần Thái Nhật nhướng mày, không nhịn được cười.

“Không nhìn ra cô gái Hoàng Thanh Uyên này còn cá tính như vậy”.

Ngược lại sự thắng thắn của Hoàng Thanh Uyên làm Trần Thái Nhật cảm thấy tán thưởng.

Xem ra nàng tiên cá rơi xuống nước không có ý định giả vờ nữa, có người đợi không được cảnh tượng thanh niên xấu xa trên cầu ép cưới được vợ.

Hoàng Thanh Uyên đạp nước, vươn cái cổ như thiên nga của mình, hai tay trắng như ngọc rải ra phía sau.

Có vẻ như cô ta muốn vào bờ bằng tư thế bơi ngựa.

Hứa Uy đứng cách đó gần nhất sững sốt, hẳn không ngờ sẽ như vậy, khoe miệng cười đắc ý bỗng chốc cứng đờ.

Những người khác ở đó còn chưa kịp phản ứng lại, mặt vẫn lộ vẻ lo lắng ban nãy.

Ngay lúc này bỗng một tiếng còi sắc bén theo tiếng gió truyền đến.

Bôm!

Có thứ gì đó rơi vào trong nước.

Hoàng Thanh Uyên vẫn còn đang thông dong bơi vào bờ thì bỗng kêu lên một tiếng.

“A!”

Tiếng kêu này làm mọi người đồng loạt chạy đến bên cầu nhìn xung quanh.

Trong hồ nước bỗng xuất hiện màu đỏ, sau đó màu đỏ lan rộng ra từ vị trí của Hoàng Thanh Uyên.

Trần Thái Nhật sững sốt, thán kêu.

“Không ổn”.

Dứt lời anh nhảy cao giẫm lên đầu một người bay vút lên không trung như chim đại bàng sải cánh!

Bay vút lên qua lan can, trong phút chốc anh lao nhanh vào hồ nước.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 125: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Sự việc xảy ra bất ngờ.

Lúc Hứa Uy và đàn em của hắn còn chưa kịp có phản ứng, thì Trần Thái Nhật đã lao vào trong hồ.

Sau đó, những người vây xem liền kêu lên kinh hãi.

Trong ánh mắt khó tin của tất cả mọi người.

Mặt hồ chỗ Trần Thái Nhật nhảy xuống đột nhiên dấy lên làn sóng cao bằng một người.

Một cái bóng đen dưới nước, dùng tốc độ chẳng khác gì xe mô tô, chỉ trong ba giây đã bơi tới chỗ Hoàng Thanh Uyển.

Sau một tiếng kêu thảm thiết, Hoàng Thanh Uyển liền chìm xuống nước, tình hình nguy cấp.

Lúc này Trần Thái Nhật đang ở dưới nước, hai mắt sáng quắc, sắc mặt nghiêm túc, nhìn xuống nơi sâu hơn ở dưới hồ.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh nắng xuyên qua mặt hồ chiếu xuống dưới, tuy bị phân tán, nhưng vẫn có thể nhìn thấy.

Một bóng dáng yêu kiều đang chậm rãi chìm xuống, như một nàng tiên cá đang ngủ say, có sự xinh đẹp khác lạ, chính là Hoàng Thanh Uyển vừa bị ngã xuống.

Từng tia màu đỏ tươi từ bắp chân Hoàng Thanh Uyển chậm rãi hòa vào làn nước xung quanh, nhìn vô cùng kỳ dị.

Ánh mắt Trần Thái Nhật nghiêm túc, bơi nhanh về phía Hoàng Thanh Uyển.

Chỉ trong chớp mắt, anh như một con cá cò lao vào nước, bơi với tốc độ cực nhanh, lập tức tới trước mặt cô ta.

Nhìn từ xa không rõ, lại gần thì Trần Thái Nhật mới phát hiện đi đâu bất thường.

Chỗ bắp đùi bị thương của Hoàng Thanh Uyên, làn da nổi lên màu xanh tím kỳ lạ, hơn nữa còn đang lan lên trên đùi.

Ám khí tấn công! Hơn nữa còn có độc!

Trần Thái Nhật chẳng nói chẳng rằng, chìa tay ra, nhanh như chớp điểm trúng ba chỗ là bắp đùi, dưới sườn và phần bụng của Hoàng Thanh Uyên, để ngăn độc tố lan ra theo mạch máu.

Anh nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại không xương của Hoàng Thanh Uyên vào lòng.

Lúc này, trên khuôn mặt người đẹp đã không còn vẻ cười như không cười nữa, mày hơi nhíu lại, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, ngũ quan tinh xảo như tạc.

Trần Thái Nhật đưa mắt nhìn quanh, dựa theo dấu vết gợn sóng dưới nước để tìm nguồn gốc ám khí khi nãy.

Không đến một giây, mắt anh lóe lên, xác định được phương hướng, móc một đồng xu trong túi quần ra.

Bụp!

Một tiếng động nặng nề vang lên dưới nước.

Một luồng ánh sáng màu bạc rạch một tia chớp dưới nước, khiến sóng nước xung quanh chấn động, trong chớp mắt đã lao lên khỏi mặt nước, tiếng xé gió vô cùng sắc nhọn, bay về một hướng nào đó.

Làm xong tất cả mọi việc, Trần Thái Nhật ôm chặt Hoàng Thanh Uyên vào lòng, một tay ôm phần lưng mềm mại của người đẹp, một tay vòng qua

đôi chân thon dài thẳng tắp tuyệt đẹp.

Xúc cảm từ làn da không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của Trầٰn Thái Nhật.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ xung quanh như đông cứng lại.

Một luồng sức mạnh to lớn tích lũy trong người Trầٰn Thái Nhật.

Mặt hồ bắt đầu lăn tăn gợn sóng, nước hồ chảy xiết theo quy luật.

Lúc này, trên cây cầu.

Mọi người vây xem đột nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng, dường như bị thứ gì đó níu lấy trái tim.

Cảm giác này chỉ trong chớp mắt đã lên đến cực đại.

Rào!

Mặt hồ bên dưới cây cầu đột nhiên tách ra!

Một cột nước lao thẳng lên trời, như một thác nước đi ngược lại trọng lực, vọt lên mây xanh.

Ai nấy mắt chữ A mồm chữ O, lúc này, đến các du khách quanh hồ Tây Tử cũng dừng bước chân, nhìn về phía cây cầu như đang chứng kiến phép màu.

Cột nước bay lên trời, lúc lên đến độ cao hơn hai mươi mét thì đột nhiên tách ra.

Từng luồng bọt nước hình tròn văng tung tóe khắp nơi, phủ kín nửa bầu trời.

Bọt nước, không khí, mặt trời khúc xạ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một chiếc cầu vồng to lớn vắt ngang bầu trời.

Dưới ánh mặt trời, trên mặt hồ, bảy sắc màu rực rỡ, một bóng người cao to bay ở giữa cầu vồng, Trần Thái Nhật đón ánh mặt trời chậm rãi hạ xuống cây cầu.

Xung quanh im lặng không một tiếng động.

Mọi người vẫn còn chưa hoàn hồn.

Rất nhiều chàng trai cô gái, những người bình thường đều nhìn người đàn ông đang khoác ánh cầu vồng, bọt nước trên mái tóc tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Ồ!

Mọi người lập tức ồn ào.

“Vãi! Người này từ dưới hồ lao thẳng lên trời sao?”

“Quay phim chắc! Hiệu ứng lõi quá đấy!”

“Có phải mắt tôi có vấn đề không? Có cần phải hoành tráng thế không?”

“Hình như trong lòng anh ta còn ôm một cô gái!”

“Chính là người đẹp vừa bị ngã xuống lúc nãy đấy!”

“Lãng mạn quá!”

Các cô gái xung quanh đều tỏ vẻ si mê, trong mắt thiếu mỗi hiện hình trái tim, rõ ràng bọn họ đều mong muốn người được Trần Thái Nhật ôm trong lòng chính là mình.

Trần Thái Nhật giống như thiên sứ hạ phàm, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng màu vàng.

Chân khí toàn thân lưu chuyển.

Một luồng sóng nhiệt bốc lên, nhiệt độ trên da lập tức tăng lên hơn năm mươi độ.

Nước trên người trong vòng mấy giây đã bốc hơi, cả người lại khô ráo.

Hoàng Thanh Uyên trong lòng anh, tóc vẫn hơi ướt, khuôn mặt bị nước hồ rửa trôi son phấn, chỉ còn mặt mộc, giày cũng đã rơi mất, đôi chân đẹp trắng nõn nà vắt vẻo ngoài cánh tay.

Tề Vũ và Genko đã xông tới, không ít người trên cầu cũng xúm lại.

Trần Thái Nhật giơ ngón tay đặt lên mũi Hoàng Thanh Uyên.

Đã ngừng thở.

Ánh mắt Trần Thái Nhật trở nên nghiêm túc.

Anh đặt Hoàng Thanh Uyên xuống đất, đặt bàn tay phải lên vị trí dưới lồng ngực, trên vùng bụng, chậm rãi ấn xuống, truyền vào một luồng hơi ấm.

Khụ! Phụt!

Hoàng Thanh Uyên phun ra một dòng nước đục.

Nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Chắc là trước khi Trần Thái Nhật ra tay, độc trên bắp chân đã nhanh chóng lan vào sâu kinh mạch.

Anh lập tức đưa ra quyết định, không hề do dự.

Trần Thái Nhật nâng bắp chân trần của Hoàng Thanh Uyên lên, nhìn vết thương hơi tím trên làn da trắng như ngọc, rồi kề miệng vào.

Hút mạnh một cái!

Một chất lỏng mẩn mẩn tràn vào khoang miệng, mang theo mùi thuốc gay mũi.

Trần Thái Nhật không hề dừng lại, hút hết toàn bộ máu độc ra.

Nhưng anh không nhổ ra mà nuốt thẳng vào bụng.

Từng giọt máu độc màu tím men theo rìa vết thương trên bắp chân của Hoàng Thanh Uyên, nhỏ xuống đất.

Xèo.

Một làn khói trắng, cây cầu lát đá xanh lập tức bị máu độc làm cho tan chảy thành một cái hố nhỏ.

Genko đứng bên cạnh nhìn mà kinh sợ, kéo lấy Tề Vũ.

“Chủ nhân giải độc cho cô ta như vậy, liệu có bị trúng độc không?”

Về mặt Tề Vũ bình tĩnh hơn nhiều, ôm vai Genko an ủi.

“Cô yên tâm đi, cơ thể của ông chủ, cho dù là uống axit sunfuric thì cũng như uống nước lã thôi”.

Mọi người xung quanh đều há hốc miệng, ai nấy đều chặc lưỡi khen ngợi cách giải độc đơn giản trực tiếp này của Trần Thái Nhật.

Chưa đến vài phút, Trần Thái Nhật liền cảm thấy mùi vị trong miệng thay đổi.

Anh rời miệng khỏi bắp chân Hoàng Thanh Uyên, quan sát thật kĩ.

Máu ở chỗ vết thương đã biến thành màu đỏ bình thường.

Tề Vũ vội vàng bước lên, lấy một lọ thuốc bột cần máu luôn mang bên mình ra, rắc lên bắp chân Hoàng Thanh Uyên.

Máu lập tức ngừng chảy.

Lòng ngực của Hoàng Thanh Uyên lại đập phồng.

“Phù!”

Chóp mũi người đẹp khẽ run rẩy, miệng hơi hé, cuối cùng cũng thở lại.

Mọi người bên cạnh nhìn thấy thế, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hay quá!”, không biết là ai dẫn đầu, một người lớn tiếng khen hay, vỗ tay bôm bốp.

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Ánh mắt mọi người nhìn Trần Thái Nhật mang theo sự khâm phục và sùng kính.

Đây mới gọi là dũng cảm!

Đây mới gọi là xả thân vì người khác chứ!

Đúng lúc này, một giọng nói không được hòa nhã lắm vang lên.

“Đặt Tiểu Uyên xuống, tôi sẽ đưa cô ấy về khách sạn, những người không liên quan có thể biến được rồi đấy”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 126: Bây Giờ Coi Như Là Người Phụ Nữ Của Tôi Rồi

Mọi người nghe thấy thế đều tỏ vẻ tức giận.

Người lên tiếng chính là cậu ấm Hứa Uy, kẻ lúc trước còn nhân lúc cháy nhà hôi của, ép người ta kết hôn.

Trần Thái Nhật vừa thể hiện tuyệt kĩ siêu phàm, cứu được người đẹp lên.

Bây giờ Hứa Uy mới lên tiếng, còn đòi đưa về khách sạn.

Hắn định làm gì nào?

Người ta trồng cây mình hái trộm quả sao?

Mọi người tức mà không dám nói gì, chỉ có thể nhìn Hứa Uy và đàn em của hắn đang bước đến với ánh mắt khinh bỉ.

Chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của mọi người.

Về mặt cậu chủ Hứa rất vênh váo và ngạo mạn, ánh mắt lướt qua người Hoàng Thanh Uyển đang nằm dưới đất không biết bao nhiêu lần, thậm chí hắn còn không nhìn được liếm môi.

Lúc này, người đẹp Hàng Thành tóc tai ướn nhẹp, xinh đẹp như tiên, tư thế nằm thẳng khiến đường cong yêu kiều cơ thể lại càng lộ rõ, giống như nàng công chúa ngủ trong rừng đang chờ được giải cứu.

Vừa rồi bị đuối nước quá lâu, lại thêm trúng độc, nên tuy đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng Hoàng Thanh Uyển vẫn chưa tỉnh lại.

Trần Thái Nhật đứng dậy đối mặt với Hứa Uy, ánh mắt bình thản.

“Để anh đưa cô chủ nhà họ Hoàng về khách sạn sao? Đồng bột nước vừa rồi vào hết đầu anh rồi à?”

Hứa Uy vừa nghe thấy thế, sắc mặt lập tức trở nên u ám.

"Tên khốn kiếp này từ đâu chui ra vậy? Ở Hàng Thành này còn chưa có ai dám công khai chửi tao đâu, sợ là mày vẫn chưa biết đắc tội nhà họ Hứa sẽ có hậu quả gì nhỉ?"

Trần Thái Nhật nghe vậy thì nhếch môi, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

"Ở Cửu Châu này vẫn chưa có ai dám công khai chửi tôi đâu, những kẻ làm vậy không ai còn lành lặn cả, anh có muốn thử không?"

Câu nói này khiến cả người Hứa Uy sững sờ.

Không biết tại sao, tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả Hứa Uy, đều vô thức có một loại cảm giác.

Nếu Hứa Uy chửi thêm một câu nào khó nghe, thì có khi sẽ xảy ra chuyện thật.

Hắn không nhịn được nuốt nước bọt, vẫy hai tay, dám vệ sĩ liền tiến tới, bày thế trận phòng ngự.

Vừa tập hợp xong, Hứa Uy liền có cảm giác người đông thế mạnh, vẻ mặt thả lỏng, vô cùng miệt thị nói với Trần Thái Nhật.

"Tao nói cho mày biết, Hoàng Thanh Uyển chắc chắn sẽ trở thành vợ chưa cưới của tao, nhà họ Hoàng và nhà họ Hứa bọn tao đã hứa hôn từ lâu, nếu không vì lão già kia phản đối thì tao đã có được cô ấy trong tay rồi".

"Bây giờ tao muốn đưa vợ chưa cưới của tao đi, bọn mày ai dám cản nào?"

Mọi người vây xem xung quanh không ai dám lên tiếng phản đối.

Bầu không khí bỗng chốc yên lặng.

Trần Thái Nhật mỉm cười, giọng nói chắc như đinh đóng cột.

"Bây giờ Hoàng Thanh Uyên đã được coi như là người phụ nữ của tôi rồi, người không liên quan thực sự là anh mới đúng".

Hứa Uy sững sốt.

"Mày nói cái quái gì đấy? Người phụ nữ của mày? Mày dựa vào đâu mà nói vậy? Ai cho mày sự tự tin đấy? Mày uống nhiều nước tăng lực quá à?"

Trần Thái Nhật chỉ Hoàng Thanh Uyên đang nằm dưới đất, tỏ vẻ đương nhiên.

"Chính cô ấy tự nói thôi".

"Sao tao không biết? Nói lúc nào thôi?"

"Lúc cô ấy ngã xuống nước đã nói rất rõ ràng, ai cứu cô ấy lên thì cô ấy sẽ lấy người đó, tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng".

Ai nấy đều sững sờ.

Hình như.

.

.

đúng là có chuyện như vậy thật.

Nhất thời Hứa Uy cũng cạn lời.

Vốn dĩ hắn tưởng mình sẽ thắng chắc, còn bảo những người khác tránh xa cây cầu ra.

Không ngờ Trần Thái Nhật lại xuất hiện giữa chừng, cướp mất cơ hội của hắn.

Đúng là Hoàng Thanh Uyên đã nói như vậy.

Về mặt mọi người đều hưng phấn, ánh mắt đảo giữa Trần Thái Nhật và Hứa Uy.

Ai nấy đều nhận ra được, Trần Thái Nhật chẳng thèm coi thế lực của nhà họ Hứa ra gì.

Đây là cảnh tượng hiếm có ở Hàng Thành.

Sắc mặt Hứa Uy ngày càng khó coi.

Tổng cộng mười mấy tên vệ sĩ của hắn chậm rãi chen vào đám người, lặng lẽ hình thành một vòng vây hình quạt.

Trần Thái Nhật đứng ở giữa, bất lực lắc đầu.

"Tôi ghét nhất là những người không có đầu óc như các anh, quân tử nói mồm không bạo lực, các anh cũng hấp tấp quá.

Tôi có một đề nghị cho anh, tốt nhất cứ tiếp tục đấu võ mồm đi".

Sắc mặt Hứa Uy tái xanh, đứng sau đám vệ sĩ, ánh mắt lộ vẻ độc ác, nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một người chết.

"Tên ngu ngốc từ nơi khác đến mà cũng mơ tưởng cưới được cô chủ nhà họ Hoàng sao? Đúng là cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga, mày không tự tè ra một bãi mà soi lại bản thân đi.

Hôm nay tao sẽ đánh gãy một chân mày, cho mày sáng mắt ra!"

Vừa dốt văn vừa đuối lý, Hứa Uy bắt đầu dùng đến cách giải quyết vấn đề bạo lực nguyên thủy nhất.

Hắn vừa dứt lời, mười mấy gã đàn ông bặm trợn đã giơ vũ khí trong tay lên, khí thế hung hãn, dồn áp sát lại.

Mọi người vây xem xung quanh đều lùi lại hai ba mét, ai cũng nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt đồng tình.

Phép vua còn thua lệ làng.

Trong lòng mọi người, lần này Trần Thái Nhật đã động đến một người không nên động.

Trần Thái Nhật chớp mắt, mặt không cảm xúc, quay đầu nói với Tề Vũ.

"Cho tôi thứ gì đó cần thuận tay, loại mà đánh không chết được người ấy".

Tề Vũ nghĩ một lúc, móc một gói đồ trong túi ra đưa cho Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật nhìn thấy, mí mắt giật giật.

"Cô đưa khoai tây chiên cho tôi làm gì?"

Về mặt Tề Vũ rất đường hoàng.

"Cái này không đánh chết người được".

Câu này cũng có lý, nhất thời Trần Thái Nhật không cãi lại được.

Anh nhận lấy gói khoai tây chiên, chậm rãi xé lớp vỏ.

Trần Thái Nhật bốc một nắm, cảnh cáo lần cuối đám người áo đen đã áp sát.

"Bắt đầu từ bây giờ, nếu các người còn tiến lên một bước, thì tối nay chắc chắn sẽ có chỗ trong viện đấy".

Hứa Uy đứng ở phía sau, thấy Trần Thái Nhật lấy khoai tây chiên làm vũ khí thì cười sảng sặc, cười chảy cả nước mắt.

"Mày bị thiếu năng à? Ha ha ha, lần đầu tiên tao thấy có người lấy đồ ăn ra để uy hiếp người khác đấy, mày tưởng thứ trong tay mày là gì hả? Súng ngắn chắc?"

Về mặt mọi người xung quanh cũng thộn ra.

Vốn dĩ mọi người đang căng thẳng, trong lòng vô cùng khinh bỉ hành vi côn đồ của Hứa Uy.

Trong lòng bọn họ đang mong chờ màn tay đấm chân đá của Trần Thái Nhật, ra chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng đánh tan tác lũ người xấu, như vậy mới đã.

Kết quả là, hành động của Trần Thái Nhật chẳng khác gì từ bỏ việc phản kháng.

Cần khoai tây chiên thì có ích gì?

Ham ăn thì có ích gì?

Tên vệ sĩ nhà họ Hứa đi đầu cao ít nhất một mét chín, về mặt đầy châm chọc.

"Thằng ranh, đùa với ông đây à, ha ha ha! Có giỏi mày đánh tao đi, lấy khoai tây chiên này mà đánh tao đi! Nếu tao mà rên tiếng nào thì tao chính là lợn đầu thai!"

"Ha ha ha ha!", mười mấy tên vệ sĩ còn lại cũng cười ầm lên, về mặt đắc ý, nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một thằng ngốc.

Trần Thái Nhật chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ.

"Đây là anh nói đấy nhé".

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 127: Chỉ Là Bài Học Nhỏ

Tên vệ sĩ dẫn đầu rất hèn hạ, mũi chân chạm xuống mặt đất trước mặt rồi lại rút về, cứ tiến rồi lùi mấy lần, khuôn mặt nở nụ cười mỉa mai.

"Một chân của tao tiến lên rồi kia, mày qua đây đánh tao đi, ôi chao tao lại rút về rồi, mày làm gì được tao nào? Ha ha ha, đánh tao đi thẳng ngu!"

Thực sự là Trần Thái Nhật đã ngứa mắt lắm rồi, tay anh khẽ bóp.

Cùng với những tiếng lạo xạo vang lên, khoai tây chiên trong tay Trần Thái Nhật biến thành những mảnh vụn nhỏ bằng móng tay trẻ con.

Thấy Trần Thái Nhật thể hiện như vậy, mấy tên vệ sĩ nhà họ Hứa cười như điên.

Hứa Uy cười ngặt nghẽo, rồi về mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

"Đừng đùa nữa! Xông lên, đánh gãy ba chân của thằng khốn này cho tôi! Cho hắn khỏi ra vẻ được nữa!"

Mười mấy tên vệ sĩ nhà họ Hứa thấy cậu chủ hạ lệnh, lập tức ra tay, về mặt ai nấy đều tỏ vẻ tàn nhẫn, nhanh chóng lao tới, mắt thấy sắp vồ về phía Trần Thái Nhật.

Chỉ còn cách bảy bước chân.

Trần Thái Nhật vẫn bất động, chỉ có ánh mắt đảo một vòng, quan sát vị trí của từng tên vệ sĩ.

Chỉ còn cách năm bước.

Trần Thái Nhật đã hành động.

Tay phải anh vung lên nhanh như chớp, một đồng khoai tây chiên trong tay lập tức bay đầy trời, trông như tiên nữ rải hoa, xẹt qua không trung, để

lại từng vết bột vụn.

Thời gian dường như chậm lại, trong mắt mọi người xung quanh, từng mảnh vụn khoai tây chiên nhỏ bé bỗng trở nên vô cùng rõ ràng.

Đúng lúc khoai tây chiên bay đầy trời, chuyện khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Những tiếng phá vỡ không khí rất nhỏ vang lên.

Tất cả những mảnh khoai tây chiên trong không trung đột nhiên tăng tốc.

Giống như tên lửa, trong khoảnh khắc phá vỡ mặt nước để lao vào không khí, đột nhiên đạt đến tốc độ cao nhất.

Ôi!

Mười mấy tên vệ sĩ đang xông tới đã phát hiện ra điều bất thường, nhưng cơ thể như trì trệ lại, không thể động đậy được.

Bộp bộp bộp!

Tiếng đánh trúng vang lên không ngớt.

"A, mặt của tôi!"

"Đau quá!"

"Mắt của tôi!"

"Cứu tôi với!"

"Đau chết mất!"

Cùng với tiếng kêu ai oán, mười mấy gã đàn ông đang hùng hổ xông tới bỗng chốc lặn hết ra đất, tên nào cũng kêu gào thảm thiết.

Trên người bọn họ không có vết thương nào, nhưng lại kêu rên đau đớn.

Tất cả những người bị thương đều đang dùng tay ôm lấy mặt mình.

Có người tinh mắt phát hiện sự bất thường, giơ tay ra chỉ, kêu to.

"Mau nhìn kìa! Mắt bọn họ bị đánh cho sưng vù rồ!"

Vừa nghe thấy vậy, ai nấy đều kinh hãi.

Quả nhiên, đúng như những gì người này nhìn thấy, những người ngã xuống đất không có ai là ngoại lệ, bộ phận bị thương chính là chỗ yếu ớt nhất của cơ thể con người - mắt!

Sưng đỏ lên.

Thậm chí có người còn bị mảnh vụn của miếng khoai tây chiên đánh cho hai mắt chảy máu.

Ai nấy há hốc miệng, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật chuyển sang kính nể sâu sắc.

Đây là loại võ công gì vậy?

Mười mấy người, mỗi người một vị trí khác nhau, tốc độ và góc độ cũng khác nhau.

Trần Thái Nhật dùng mảnh vụn khoai tây chiên nhẹ nhất, ít lực sát thương nhất, nhưng lại có thể bắn trúng mắt của mười mấy người với hiệu quả lớn nhất, không lệch tí nào.

Nhanh, mạnh, chuẩn.

Ba điếu quan trọng của ám khí đã được Trần Thái Nhật phát huy đến cực hạn.

Đây mới thực sự là phiến lá cánh hoa cũng có thể khiến người bị thương.

Sau khi đánh gục mười mấy tên trước mặt mọi người, Trần Thái Nhật phủi tay, vẻ mặt điềm nhiên, cứ như vừa làm xong một việc vô cùng nhỏ nhặt.

Anh chậm rãi lấy một gói khăn ướt trong túi quần ra, lau sạch vụn khoai tây chiên còn dính trên tay, sau đó vứt đi.

Anh đảo mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt đã chờ sẵn của Hứa Uy.

Rồi chậm rãi tiến về phía trước.

Lúc đi qua tên vệ sĩ cằm đầu to mồm nhất khi này, anh thản nhiên giẫm lên mắt cá chân gã.

Rắc.

Tiếng xương vỡ vụn vang lên.

Trong ánh mắt của mọi người, Trần Thái Nhật ung dung chậm rãi đi qua một đồng người bị thương dưới đất.

Đáy mắt Hứa Uy phản chiếu bóng dáng đang bước đến ngày càng gần của Trần Thái Nhật.

Đường đường là cậu chủ của Hàng Thành mà sắc mặt cũng dần thay đổi.

Từ vàng sang trắng, từ trắng sang xanh, cuối cùng sợt đến mức chút hồng hào mà người bình thường nên có cũng không còn.

Trần Thái Nhật vừa đi vừa chậm rãi nói.

"Tôi nhớ là hình như vừa rồi tôi có nhắc nhở anh, người dám công khai chửi rửa sỉ nhục tôi ở Hoa Hạ, trước giờ chưa có ai còn lành lặn cả, tôi nghĩ chắc anh đã quên mất rồi".

Hứa Uy đã vô cùng sợ hãi, dồn hết chút sức lực cuối cùng, hét lên rất to.

"A!"

Hết xong hắn liền xoay người bỏ chạy, lúc hắn nhấc chân lên, giày rơi cả ra mà hắn cũng không biết.

Hắn dùng hết sức bình sinh, đẩy đám đông ra, lao đà lao đảo, chỉ trong mấy giây đã chạy rất xa.

Trần Thái Nhật vẫn ung dung, lấy một đồng xu trong túi quần ra.

Anh chẳng thèm nhìn, tùy ý vung một cái về phía Hứa Uy tháo chạy.

Vèo!

Một luồng ánh sáng bạc xẹt qua như sao băng.

Phập!

"A!"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Hứa Uy ở xa xa ngã sấp xuống đất, ôm lấy tay, mồ hôi ròng ròng, cứ như nhìn thấy thần chết.

Trần Thái Nhật chậm rãi bước tới, mọi người cũng đi theo, muốn xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Lại gần quan sát.

Hứa Uy nằm dưới đất, đau đến mức lăn lộn.

Tay phải chỉ còn lại ba ngón.

Ngón trỏ và ngón giữa đều bị cắt đứt, máu chảy xối xả, ngón tay bị đứt rơi dưới đất.

Mười ngón tay liền với trái tim, thảo nào hẳn đau đến mức không gào khóc nổi nữa.

Trần Thái Nhật đứng từ trên cao nhìn xuống Hứa Uy, chậm rãi nói.

"Trong vòng bốn mươi tám tiếng, nổi lại thì vẫn được, lần này chỉ là bài học nhỏ, nếu lần sau còn ăn nói ngông cuồng như vậy, thì anh không được may mắn nữa đâu, hãy nhớ cách Thanh Uyển xa một chút".

Trần Thái Nhật không quan tâm Hứa Uy đang thẫn thờ ghi hận, ngần ngại rửa thế nào, anh thản nhiên xoay người, dẫn theo Tề Vũ và Genko, ôm Hoàng Thanh Uyển rời đi.

Mọi người ở đó nhìn nhau, rồi lại nhìn cậu ấm của nhà họ Hứa – gia tộc giàu có thứ hai ở Hàng Thành, đang nằm dưới đất.

Trong lòng ai cũng có một suy nghĩ.

Hàng Thành sắp nổi bão rồi.

...

Trần Thái Nhật ôm Hoàng Thanh Uyển đến một góc vắng người bên cạnh hồ Tây Tử.

Tề Vũ và Genko đi theo phía sau, đề phòng có người tò mò đi theo.

"Này, cô còn định giả vờ ngủ bao lâu nữa?"

Cùng với tiếng gọi của Trần Thái Nhật, người đẹp trong lòng run rẩy.

Hai chân đang gập khẽ run, lông mày nhếch lên, mí mắt dần mở ra, lông mi chớp chớp.

Lòng ngực dần phập phồng gấp gấp hơn, tâm trạng cô gái cũng trở nên căng thẳng.

Đôi mắt như nước hồ thu, hàm răng trắng tinh, trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng không lảng lơ của Hoàng Thanh Uyên, khí chất bất phàm, khiến người ta nhìn mà không kìm được lòng.

Ánh mắt tủi thân nhìn người đàn ông đang ôm mình, không buông tay mà vẫn ôm lấy cổ anh.

"Những gì anh vừa nói, tôi nghe thấy hết rồi nhé".

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 128: Mục Đích Của Người Âm Sát

Trần Thái Nhật nghe tiếng oán thán như làm nũng của Hoàng Thanh Uyên liền nhú mày, mặt đầy dấu chấm hỏi.

“Vừa nãy tôi nói gì cơ?”

Hoàng Thanh Uyên lập tức biến sắc, nhảy phắt khỏi vòng tay Trần Thái Nhật, ngón tay thon nhỏ chỉ vào mũi anh, vẻ mặt căng thẳng.

“Này! Đàn ông con trai, dám làm phải dám chịu chứ! Anh đã bảo là sẽ lấy tôi, bây giờ lại nuốt lời à?”

Lúc này, Hoàng Thanh Uyên đã không còn vẻ dịu dàng rụt rè của một cô chủ lá ngọc cành vàng như trước, cũng không còn mưu đồ hiểm ác tổ truyền của nhà họ Hoàng nữa.

Mà chỉ cần hai từ để miêu tả - ăn vạ!

Đường đường là cô chủ đứng đầu Hàng Thành, cô chủ nhà họ Hoàng, mà lại ăn vạ Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật quan sát Hoàng Thanh Uyên kĩ lưỡng, bình tĩnh đáp.

"Tôi không định lấy vợ trước năm mươi tuổi".

"Vậy tôi ở bên anh đến năm năm mươi tuổi".

"Nói thật với cô là tôi có cảm tình với rất nhiều cô gái".

"Tôi không quan tâm, chỉ cần anh chịu lấy tôi là được, trong số những người đàn ông tôi từng gặp, chỉ có anh là xứng với tôi".

"Cô còn nhỏ, tôi lớn hơn cô tận mấy tuổi đấy!"

"Qua loa đại khái! Chẳng có tí sức thuyết phục nào cả, trừ khi anh có một lý do hợp lý, nếu không đừng hòng chối bỏ!"

"Tôi có con rồi!"

Cắt.

Cuộc nói chuyện dừng lại đột ngột.

Kết thúc chủ đề

Hoàng Thanh Uyên nghe thấy thế, sắc mặt lập tức xuất hiện vẻ kinh hãi và không thể tin nổi.

"Anh.

.

.

anh.

.

.

anh có con rồi sao? Anh mới bao tuổi chứ?"

Trần Thái Nhật nhún vai, xòe tay nói.

"Thế nên hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa, cô hãy suy nghĩ cho kĩ đi".

Hoàng Thanh Uyên bỗng chốc như quả cà chua bị dầm sương, ứ rữ chán chường.

Trần Thái Nhật tỏ vẻ nghiêm túc, lên tiếng hỏi.

"Nói chuyện chính đi, lúc cô ở trong hồ nước đã bị người ta dùng ám khí tấn công, nhà họ Hoàng các cô có nhiều kẻ thù lắm sao?"

Hoàng Thanh Uyển sững sốt, nhìn vết thương trên bắp chân mình, trên đó vẫn còn dấu răng mờ mờ Trần Thái Nhật để lại lúc hút máu độc ra.

Vừa nghĩ đến việc hai người từng có sự tiếp xúc thân mật về da thịt như vậy, khuôn mặt Hoàng Thanh Uyển không khỏi ửng đỏ, suy nghĩ thật kĩ.

"Ở tỉnh Lâm Giang, trong số những thế lực không đối phó được nhà họ Hoàng chúng tôi mà tôi biết rõ, không ai dám ra tay độc ác với tôi như vậy cả".

Trần Thái Nhật không thấy ngạc nhiên.

Là cô chủ lá ngọc cành vàng của nhà họ Hoàng đứng đầu tỉnh Lâm Giang, nếu ngày nào cũng phải đề phòng vấn đề an toàn ở chính sân nhà của mình thì đúng là thất bại.

Nếu không có khả năng là thế lực địa phương ra tay, thì tức là có kẻ tâm địa độc ác từ nơi khác đến.

Trần Thái Nhật xoa cằm, vẫy tay với Hoàng Thanh Uyển.

"Cô lại đây".

Hoàng Thanh Uyển không hiểu gì cả, nhưng vẫn nghe lời bước tới.

...

Trần Thái Nhật dẫn theo ba cô gái, chậm rãi men theo hồ Tây Tử đi về phía Đông, chẳng mấy chốc đã ra khỏi khu vực thắng cảnh, đến một rừng cây chưa được khai thác.

Khu rừng ở bên cạnh hồ Tây Tử, nhưng cạnh đó là làn đường, xung quanh cũng không có nhà cửa gì, nếu có người nấp ở đây, thông thường sẽ không bị phát hiện.

Trần Thái Nhật đứng ở bìa rừng, xác nhận một chút rồi đi thẳng vào sâu bên trong.

Đi được khoảng năm phút.

Ở một khoảng rừng khá thoáng đãng, Genko tình cờ có phát hiện đầu tiên.

"Chủ nhân, ở bên kia".

Trần Thái Nhật nhìn theo hướng ngón tay cô ấy chỉ, đứng tử cò lại.

Anh chậm rãi bước tới bên cạnh một cái cây, ở vị trí bằng khoảng nửa người, trên cành cây có một cái lỗ nhỏ sâu mười mấy centimet, mặt trời chiếu xuống, bên trong phản xạ tia sáng màu vàng.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng nhảy lên, năm ngón tay biến thành vuốt, đào cành cây.

Một tiếng rắc vang lên.

Một miếng gỗ to bằng nắm đấm bị Trần Thái Nhật dùng tay đào ra.

Anh giơ lên trước mặt, xòe ra.

Trong đó có một đống xu một tệ bình thường đang yên lặng nằm đó.

Trên đống xu hình như có vết xước, còn có vết đốm tối màu.

Hoàng Thanh Uyên tỏ vẻ hiếu kỳ, xúm lại hỏi: "Đống xu này ở đâu ra vậy?"

"Ám khí tôi bắt ra".

Hoàng Thanh Uyên sửng sốt: "Anh bắt từ đâu?"

"Lúc cứu cô, tôi tiện tay ném từ trong hờra, chắc là lúc đó người tấn công cô vẫn ở vị trí này".

Hoàng Thanh Uyên nhất thời cạn lời, cô ta quay đầu lại, nhìn hồ Tây Từ cách chỗ này khoảng hơn một kilomet.

Đây là ám khí sao?

Hoàng Thanh Uyên bỗng chốc được mở mang tầm mắt, vô cùng kinh ngạc.

"Chúng ta tìm đồng xu này làm gì? Kẻ xấu đã chạy mất rồi còn đâu".

Trần Thái Nhật khẽ hít một hơi, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hoàng Thanh Uyên, nhét đồng xu vào tay cô ta.

Hoàng Thanh Uyên đỏ bừng mặt.

"Anh làm gì vậy? Đưa tôi một tệ để làm tín vật tình yêu sao?"

Trần Thái Nhật bĩu môi: "Bớt nghĩ lung tung đi, cô cần đồng xu này đến bệnh viện xét nghiệm đi".

Ánh mắt dịu dàng của Hoàng Thanh Uyên bỗng chốc trở nên thâm trầm.

"Xét nghiệm?"

Cô ta nói xong, cúi đầu nhìn kĩ đồng xu, mắt sáng rực lên.

"Những đốm tối màu này là máu?"

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Có thể xét nghiệm ADN trước đã, cho dù không thể tóm được ngay kẻ này, thì cũng có tư liệu sẵn có, đây là một manh mối rất quan trọng".

Anh ngừng một lúc, lại bổ sung thêm.

"Lúc tôi ném đồng xu này đã dùng hết sức, nếu bị đồng xu làm cho bị thương, trong bảy bảy bốn chín ngày vết thương sẽ không thể lành được,

cô có thể để ý đến những người khả nghi gần đây”.

Hoàng Thanh Uyên không nhịn được nuốt nước bọt.

Trong lòng không khỏi suy đoán một cách nghiêm túc rốt cuộc võ công của Trầ Thái Nhật cao đến mức nào.

Nói xong mọi chuyện, Trầ Thái Nhật phất tay, dẫn theo TềVũ và Genko rời đi.

Hoàng Thanh Uyên sững sờ đứng im tại chỗ mấy giây, rồi mở miệng hét lên.

"Trầ Thái Nhật! Anh bỏ mặc tôi à?"

Trầ Thái Nhật dừng bước, quay lại tỏ vẻ khó hiểu: "Cô có tay có chân, tự bắt xe về được mà".

"Nhưng chân tôi bị thương".

"Tôi đã xem rồi, không nghiêm trọng lắm, ba ngày sau là lành”.

"Tôi.

.

.

tôi.

.

.

"

Hoàng Thanh Uyên cuống lên, đột nhiên nghĩ tới một chuyện quan trọng.

"Thế trước đó anh nói tôi là người phụ nữ của anh, câu này có tính không?"

Trần Thái Nhật không trả lời, chỉ xua tay.

Hoàng Thanh Uyên ở phía sau tức tối giậm chân.

Tề Vũ đi theo phía sau, vẻ mặt hoài nghi.

"Ông chủ, anh không thích cô ta sao?"

"Có chút cảm tình, nhưng cô gái mà tôi thích phải thẳng thắn, chân thành với tôi, đây là yêu cầu cơ bản, cô chủ Hoàng này nhiều mưu mô quá".

Genko chậm rãi đi theo đằng sau.

"Chủ nhân, anh nói xem người tấn công Hoàng Thanh Uyên sẽ là ai được nhỉ? Mục đích của bọn chúng là gì?"

Trần Thái Nhật nhếch mép nở nụ cười.

"Trước buổi giám định bảo vật, mấy vụ tấn công kiểu này sẽ còn xảy ra lần thứ hai, thậm chí là lần thứ ba, đến lúc đó bắt tận tay chẳng phải rõ ràng hơn sao?"

Genko suy nghĩ, đôi mắt to đảo vòng quanh: "Ý chủ nhân là những người này tấn công Hoàng Thanh Uyên là vì Trấn Quốc Khí sao?"

Ánh mắt Trần Thái Nhật nghiêm túc, chậm rãi nói.

"Hiện giờ Trấn Quốc Khí nằm trong tay Hoàng Thừa, nhà họ Hoàng lại chỉ có mỗi cô cháu gái quý hóa này, nếu Hoàng Thanh Uyên bị trúng kịch độc, gặp phải nguy hiểm.

.

.

"

Anh ngừng lại một giây.

"Nói không chừng Hoàng Thừa.

.

.

sẽ từ bỏ quyền sở hữu Trấn Quốc Khí, lấy ra để cứu mạng cô cháu gái của mình".

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 129: Nguy Hiểm Khắp Mọi Nơi

Nghe thấy phân tích của Trần Thái Nhật, Genko và Tề Vũ đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Tề Vũ nghiêng đầu nhìn bóng dáng của Hoàng Thanh Uyển đang dần mất hút phía sau.

“Ông chủ, bây giờ cô Hoàng không phải đang rất nguy hiểm sao?”

Genko cũng nhắc nhở.

“Chủ nhân, lần này chúng ta đến Lâm Giang là có ý giúp nhà họ Hoàng giải vây, bây giờ đã biết được bất kỳ lúc nào tính mạng của Hoàng Thanh Uyển cũng có thể gặp nguy hiểm, chúng ta có cần cử người đi theo bảo vệ hay không?”

Trần Thái Nhật xua tay, tiếp tục bước về phía trước.

“Kẻ địch đang ở trong tối, chúng ta thì ở ngoài sáng, phòng bị cẩn thận quá cũng không phải cách hay.

Hơn nữa, ban nãy tôi đã ra tay rồi, đám người đó thấy thủ đoạn của tôi sẽ không dám lộ diện ngay đâu”.

Trong mắt Trần Thái Nhật chợt loé lên một tia sáng.

“Muốn tóm gọn bọn chúng thì phải để bọn chúng có gan ra tay, nếu như tôi ở bên cạnh Hoàng Thanh Uyển thì sao bọn chúng dám đánh úp chứ, vậy nên cứ để cô Hoàng một mình trong chốc lát đi đã”.

Thả mồi câu cá!

Tề Vũ và Genko đã hiểu ý của Trần Thái Nhật.

Sự việc có liên quan đến Trấn Quốc Khí là vô cùng trọng đại, bất cứ kẻ nào có ý định độc chiếm đều là kẻ thù của Tr ần Thái Nhật.

Vừa đến tỉnh Lâm Giang đã gặp phải vụ việc Hoàng Thanh Uyển bị hãm hại, đi đầu này chứng tỏ cả thành phố đã ở trong trạng thái sóng ng ập dâng cao.

Có những người đã quá sốt ruột rồi.

Căn bản không đợi đến buổi giám định bảo vật, bọn chúng cứ đã coi Trấn Quốc Khí như là của mình!

Việc Tr ần Thái Nhật phải làm là dùng Hoàng Thanh Uyển làm một m ồi nhử để tóm gọn hết cả đám.

...

Hoàng Thanh Uyển nhìn Tr ần Thái Nhật ở phía xa, trong lòng dấy lên cảm xúc phức tạp không nói thành lời.

“Gì vậy chứ, tôi đường đường là mỹ nhân số một Hàng Thành, vậy mà anh không hiểu thương hoa tiếc ngọc là thế nào sao”.

Nói xong cô ta đá gót giày vào cỏ dại ven đường.

Reng reng reng, chuông điện thoại vang lên.

“Alo? Ông nội”.

“Tiểu Uyển, cháu đang ở đâu thế?”

“Cháu đang ở bên ngoài, bên cạnh hồ Tây Tự ạ”.

“Mau về nhà đi! Ông cho xe đến đón cháu, cháu không gặp chuyện gì đấy chứ?”

Trong điện thoại, giọng nói của Hoàng Thừa rõ ràng đang rất sốt ruột, không còn dáng vẻ bình tĩnh nữa.

Hoàng Thanh Uyên cảm thấy có gì đó không đúng lắm, hoài nghi nói.

“Cháu... vừa nãy gặp phải chút rắc rối nhỏ, nhưng đã giải quyết xong rồi”.

“Rắc rối nhỏ? Cụ thể là gì, mau kể cho ông nội nghe”.

Hoàng Thanh Uyên thành thật thuật lại sự việc một lần, sau đó Hoàng Thừa hỏi cô ta địa chỉ.

“Các người mau đi đón cô chủ với tốc độ nhanh nhất có thể!”

Giọng điệu của Hoàng Thừa trong điện thoại rõ ràng đang rất hoang mang, khiến trong lòng Hoàng Thanh Uyên cũng thấp thỏm không yên.

“Ông nội, cháu chỉ bị thương nhẹ ở chân thôi, bây giờ đã không sao rồi, ở Hàng Thành cháu vẫn an toàn mà”.

Đầu dây bên kia trầm mặc vài giây.

“Tiểu Uyên, bây giờ không như ngày xưa nữa đâu, sáng nay ông đã nhận được một bức thư đe dọa”.

Hoàng Thanh Uyên sửng sốt: “Thư đe dọa?”

“Không sai, đối phương cho ông một kỳ hạn, yêu cầu ông phải giao bí mật Vân Hạc Phương Đồ cho bọn chúng trước khi tổ chức buổi giám định bảo vật, nếu không...”

Sắc mặt Hoàng Thanh Uyên ngay lập tức trở nên u ám: “Nếu không sẽ lấy mạng của cháu, đúng không?”

Hoàng Thừa trầm mặc hồi lâu.

“Không ngờ đối phương lại ra tay nhanh và độc ác như vậy, may mà hôm nay cháu gặp được Trần Thái Nhật, nếu không hậu quả chắc chắn khó lường, cứ trở về trước đi rồi chúng ta nói tiếp, trong nhà luôn an toàn hơn”.

“Vâng ạ, cháu biết rồi thưa ông nội”.

Sau khi cúp điện thoại, Hoàng Thanh Uyên quan sát xung quanh, nhìn rừng cây âm u vắng vẻ trước mặt, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác sợ hãi vô hạn.

Lúc này, trong đầu Hoàng Thanh Uyên đột nhiên hiện lên bóng hình cao lớn đó.

“Anh ấy không quan tâm mình nữa sao?”

Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống từ khoé mắt, rồi lại lặng lẽ lau đi.

Là cô chủ duy nhất của nhà họ Hoàng, Hoàng Thanh Uyên sớm đã học được cách che giấu cảm xúc.

Sau khi bình ổn lại cảm xúc cô ta chậm rãi chọn một con đường nhỏ tương đối an toàn, đi về phía đường quốc lộ ven bờ hồ Tây Tử.

Ở địa điểm đã hẹn sẵn, một chiếc xe Rolls-Royce chống đạn chuyên dụng vô cùng quen thuộc từ từ xuất hiện trong tầm mắt.

Đây là chiếc xe chuyên dụng để bảo đảm an toàn cho Hoàng Thừa, nó được cải tiến từ chiếc Rolls-Royce có giá trị hai mươi triệu tệ.

Tấm thép trong thân xe được ghép thêm một lớp thiết giáp, có thể ngăn chặn được những phát súng bắn tỉa ở cự ly gần, thậm chí những quả bom cỡ nhỏ trên đường cũng không thể làm người trong xe bị thương.

Nhìn thấy chiếc xe độc nhất vô nhị của Hàng Thành này, trái tim run sợ của Hoàng Thanh Uyên cũng coi như có thể thả lỏng được đôi chút.

Cô ta bước lại gần xe, cửa sổ phía trước liền mở ra:

“Cô chủ, ông cụ Hoàng bảo tôi đến đón cô”.

Tiểu Hồ- tài xế riêng của Hoàng Thừa, đã làm việc tại nhà họ Hoàng được ba mươi năm.

Hoàng Thanh Uyên gật đầu, mở cửa rồi ngồi vào trong xe.

Trong khoảnh khắc đóng cửa sau xe lại, Hoàng Thanh Uyên ngồi trên ghế sofa bằng da thật mềm mại, tâm trạng vẫn chưa hoàn toàn bình ổn trở lại.

Cô ta quan sát bên ngoài thông qua lớp kính phản quang.

Xe chậm rãi khởi động, vững trãi giống như trước đây.

Bởi vì trong lòng rối ren nên Hoàng Thanh Uyên cũng không hỏi tài xế về tình hình nhà họ Hoàng.

Đường về nhà họ Hoàng phải đi qua một công trường đang thi công, trên đường có những viên gạch vụn vẫn chưa được quét dọn kịp thời.

Khi xe chạy qua, những viên đá bị cuốn theo bánh xe, đập vào đáy xe kim loại và phát ra những tiếng lộp cộp rất khê.

Thi thoảng lại có những viên đá tương đối lớn va vào gầm xe, tạo ra những tiếng ồn vô cùng khó chịu.

Hoàng Thanh Uyên nghe mà bức bối: “Tiểu Hồ, tăng tốc lên nữa đi, tôi muốn nhanh chóng về nhà”.

“Vâng thưa cô chủ”.

Tốc độ tăng lên rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đồng hồ, một trang viên Giang Nam với quy mô lớn đã xuất hiện từ phía xa.

Nhìn thấy nhà mình, Hoàng Thanh Uyên khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần bước qua cửa nhà họ Hoàng, phương thức bảo đảm an toàn của đại viện rất chu toàn, miễn là mình trốn trong phòng, ít nhất sẽ không bị đánh úp bất ngờ.

Tốc độ xe dần chậm lại, tiến đến trước cửa chính nhà họ Hoàng.

Không gian tối đen như mực, Hoàng Thừa dẫn theo đội ngũ gồm hơn năm mươi vệ sĩ, xếp sẵn thế trận đợi trước cửa chính biệt thự nhà họ Hoàng.

Hoàng Thanh Uyên nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của ông nội thông qua cửa kính xe.

Cô ta không khỏi cảm thấy tủi thân, trái tim cuối cùng cũng được thả lỏng hoàn toàn.

Về nhà rồi, an toàn rồi.

Kẹt!

Xe dừng lại, phía sau xe lại phát ra âm thanh khó chịu.

Cạch cạch, cánh cửa dày cộp phía sau tự động mở ra.

Hoàng Thừa nhìn thấy cháu gái cùng ng ời phía sau, nét mặt lo lắng đột nhiên hoàn toàn biến mất.

“Về nhà rồi! Tiểu Uyên, ông nội lo lắng chết mất”.

Hoàng Thanh Uyên ng ời bên trong xe, vừa nhắc người chuẩn bị bước xuống vừa âm ức cất lời:

“Ông nội... cái tên Trần Thái Nhật kia đúng là không biết nói lý lẽ, cứu người phải cứu cho trót, thế mà anh ta lại nỡ để một người phụ nữ như cháu đứng một mình trong rừng cây bên hồ, anh ta...”

Hoàng Thừa bước lên trước, chuẩn bị kéo cửa xe để cho cháu gái ra ngoài.

R ầm!

Đột nhiên, cánh cửa chống đạn vốn đã tự động mở ra lại đóng sầm trở lại!

Cạch cạch.

Cửa xe bị khoá.

Hoàng Thừa liền biến sắc, nhìn về phía ghế lái.

“Tiểu Hồ! Cậu làm gì thế? Đừng làm loạn, mở cửa xe ra!”

Trên ghế lái, tài xế tên là Tiểu Hồ đột nhiên nhếch mép nở nụ cười quỷ dị.

Qua cửa kính xe, Tiểu Hồ chậm rãi quay đầu lại.

“Ông Hoàng, ông có thích những điểu kinh ngạc không?”

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 130: Thế Nào Được Gọi Là Tàn Nhẫn

Hoàng Thừa thấy tài xế của mình đột nhiên nói ra câu này, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

“Hồ Cường! Cậu bị điên rồi hả? Sao cậu dám nói chuyện với tôi như vậy? Mau mở cửa xe cho tôi, cậu còn muốn làm việc nữa không?”

Tài xế Hồ Cường đã làm việc cho nhà họ Hoàng ba mươi năm, đột nhiên bật cười, tiếng cười càng lúc càng điên cuồng, cười đến nỗi chảy nước mắt.

“Ông chủ Hoàng, có vẻ như ông vẫn chưa hiểu nội dung trong bức thư chúng tôi gửi cho ông nhỉ”.

Sắc mặt Hoàng Thừa đột nhiên thay đổi, tái xanh, cả mặt nhăn nhó sợ hãi run lẩy bẩy.

“Cậu.

.

.

cậu rốt cuộc là ai? Tài xế nhà chúng tôi đâu?”

Khóe môi “Hồ Cường giả” lộ ra một nụ cười khinh thường, kéo cửa kính xe xuống, nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thừa, giống như đang nhìn một con kiến.

“Tài xế của ông bây giờ đang bị trời như cái bánh chưng, nằm như con heo chết trong cốp xe, gia chủ Hoàng, tôi hỏi ông, tính mạng của Hoàng Thanh Uyên - cháu gái ông có đáng giá không?”

Hoàng Thừa toát mồ hôi lạnh, quay đầu ra hàng ghế phía sau gọi.

“Thanh Uyên! Thanh Uyên! Cháu không sao chứ? Mau trả lời ông nội đi!”

Hoàn toàn im lặng.

“Hồ Cường giả” lạnh lùng cười khẩy, đưa tay vuốt cằm, cạy một mảnh da cao su trên mặt lên, dùng tức bóc mạnh.

Soạt!

Toàn bộ da trên mặt bị bóc ra, lộ ra khuôn mặt của người đàn ông vô cảm.

“Không cần phí sức nữa, Hoàng Thừa, cháu gái ông đã hít phải khói thuốc mê của tôi rồi, bây giờ đang ngủ rất ngon”.

Hoàng Thừa vội vàng hét lớn.

“Đồ khốn kiếp! Người đâu, vây xe lại cho tôi!”

Lúc này, vệ sĩ nhà họ Hoàng mới nhận ra điều gì đó không ổn, nghe thấy lệnh của ông chủ, liền nhanh chóng lao nhanh đến, bao vây toàn bộ chiếc Rolls Royce.

Một vài vệ sĩ đưa theo trang thiết bị lập rào chắn bốn phía xe, nếu xe dám lao lên bỏ chạy thì chắc chắn sẽ bị chặn lại, không thể tiến lên được.

Mấy chục người khí thế hùng hổ, trong tay cầm vũ khí.

Tất cả đều là súng lục tự động!

Nhà họ Hoàng có thể trở thành gia tộc giàu có nhất ở tỉnh Lâm Giang, chắc chắn không phải là hư danh, số vũ khí hỏa lực trong tay đám vệ sĩ cũng có thể dọa đám gia đình bình thường sợ chết khiếp.

Hoàng Thừa thấy phe mình nhiều người, trong lòng cũng lấy lại chút tự tin.

“Tôi không quan tâm cậu là ai, chỉ cần cậu lập tức thả Thanh Uyên ra, tôi hứa sẽ để cậu rời khỏi đây an toàn, tuyệt đối không thất hứa”.

Người cải trang thành tài xế hừ một tiếng.

“Tôi tên là anh H ầu, lão già kia, ông thả tôi đi à? Mạnh miệng gớm nhỉ, bây giờ trong tay tôi có một lọ thuốc độc khiến máu tắc nghẽn cổ họng đến chết, ông có cần tôi cho người đẹp phía sau thử chút không?”

Hoàng Thừa sững sờ, không gian bỗng im lặng.

Đối phương là kẻ li ều mạng, hơn nữa rất mưu mô xảo quyệt, có thể đoán được chính xác điểm yếu của Hoàng Thừa.

Tài xế H ồ Cường bị anh H ầu này đánh tráo, sau đó cố ý dụ Hoàng Thanh Uyên lên xe.

Cả đoạn đường không hề ra tay mà cố đến trước cửa biệt thự nhà họ Hoàng để thương lượng.

Hoàng Thanh Uyên nhìn thấy nhà của mình li ền thả lỏng tinh th ần, mất đi cảnh giác.

Còn gia chủ Hoàng mở cửa xe, nhìn thấy cháu gái mình bình an vô sự thì vô cùng xúc động, mất bình tĩnh.

Vào đúng lúc này, anh H ầu li ền ra tay!

Có thể nói là thời gian vô cùng chuẩn xác.

Hoàng thừa chính mắt nhìn thấy Hoàng Thanh Uyên ở trong xe, hy vọng gần trong gang tấc, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ, nhất định phải cứu người v ề an toàn bằng bất cứ giá nào.

Nhưng bây giờ chiếc xe bọc thép vốn được dùng để bảo vệ Hoàng Thanh Uyên, với những lớp bảo vệ dày đặc, thậm chí đạn pháo cũng không thể xuyên thủng đã trở thành chiếc l ồng tốt nhất để bọn tội phạm giam giữ con tin.

Nếu đối phương lập tức lái xe đi, Hoàng Thừa sợ là sẽ không còn cách nào nữa.

Không ai hiểu rõ độ kiên cố vững chắc của chiếc xe này hơn cụ ta.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?”

Anh H`ầu cười nhạt: “Lấy Trấn Quốc Khí - Vân Hạc Phương H`ờa đây để đổi lấy cháu gái ông, đơn giản vậy thôi”.

Sắc mặt Hoàng Thừa càng trở nên khó coi, cố gắng chống cự đến cùng.

“Cho dù bây giờ cậu lấy được Trấn Quốc Khí thì cậu cũng không thể ra khỏi Hàng Thành đâu”.

Anh H`ầu cười lớn.

“Ha Ha! Chỉ là một Hàng Thành nhỏ bé mà đòi giữ được tôi sao? Cho dù bây giờ ông bảo nghìn người đến đây thì tôi cũng vẫn có thể tùy tiện ra vào, giết hết người của các người như thường thôi, việc này có khó hơn việc giết gà là bao chứ? Ha ha ha!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Không chỉ vì bị chế giễu.

Mà tiếng cười điên cuồng của anh H`ầu này còn khiến mọi người có cảm giác đau đầu bu`ồn nôn.

Cao thủ!

Chỉ riêng tiếng cười thôi cũng có thể khiến người khác bị thương, đây chắc chắn là cao thủ!

Hoàng Thừa không thể bình tĩnh được nữa, li`ền khổ sở c`ầu xin.

“Cậu H`ầu, xin cậu rộng lượng từ bi, thả cháu gái tôi ra, tôi đồng ý đưa Trấn Quốc Khí cho cậu!”

Anh H`ầu nở nụ cười tàn nhẫn.

“Còn muốn ra đi ầu kiện với tôi à? Tưởng tôi không dám giết người thật sao?”

Nói xong, anh H`ầu rút súng ra, bắn ra ngoài cửa xe.

Pằng!

Một tên vệ sĩ ở gần nhất mất cảnh giác hét lên, cánh tay phải thị bắn trúng thủng một lỗ, súng trong tay rơi xuống, quỳ trên mặt đất kêu gào!

“Cậu H`ầu, cậu!”

Pằng!

Bắn thêm phát nữa!

Anh H`ầu vẫn nhắm vào tên vệ sĩ không may lúc nãy, lần này là bắt đùì.

Cả tay chân đầù bị bắn, cả người tên vệ sĩ run rẩy, máu chảy lênh láng.

Hoàng Thừa còn chưa nói xong, anh H`ầu đã dùng súng nhắm vào ghế sau xe.

Mặc dù không nhìn rõ đối phương muốn làm gì nhưng tim Hoàng Thừa đã như muốn nhảy ra ngoài.

Người ở sau xe chính là cô cháu gái cưng Hoàng Thanh Uyên của cụ ta.

Anh H`ầu nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

“Lão già, ông luôn cho mình là người thông minh, đến lúc sắp chết vẫn còn nghĩ xem làm cách nào để lấy lại thế cục, nhưng sự kiên nhẫn của tôi đã đến cực hạn rồi”.

“Tôi nghĩ bắn một lỗ lên cánh tay của cháu gái ông, khiến cô ta chảy máu, có lẽ sẽ khiến hành động và suy nghĩ của ông sẽ nhanh hơn đấy nhỉ”.

Nói xong, khoe miệng nhếch lên, mặt đầy vẻ tàn nhẫn.

Hoàng Thừa hét lớn: “Không!”

Âm thanh còn chưa dứt, khẩu súng trong tay anh Hải đã kéo cò.

Pằng!

Rầm!

Cùng lúc tiếng súng vang lên, một âm thanh cực lớn chói tai vang lên khiến màng nhĩ mọi người chấn động!

Hoàng Thừa sửng sò!

Tất cả mọi người đứng hình.

Không biết từ khi nào một bóng đen đã lao từ trên xuống như tốc độ của thiên thạch, lao thẳng vào mũi xe Rolls Royce.

Giống như một quả cầu sắt nặng chục nghìn tấn đập vào tấm nệm cao su dẻo mềm mại.

Phần trước của khung xe chống đạn có độ cứng tương đương với xe tăng, vị trí của ghế lái chính và phụ bị lõm xuống trong vòng một phần mười giây.

Kính cửa xe phía trước nổ tung trong nháy mắt, mảnh vỡ văng khắp nơi.

Lốp trước bị lực cực mạnh từ trên đè xuống nổ thành từng mảnh, không thể nhìn thấy hình dạng ban đầu.

Bóng đen từ từ đứng lên trên nóc xe, lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hoàng Thừa hét lên.

“Trần Thái Nhật!”

Người đàn ông hiên ngang trên nóc xe nhìn kiệt tác dưới chân của mình.

Khung sắt bay tứ tung, mảnh kính vỡ văng đầy trên đất.

Một chiếc xe chống đát cực tốt giờ đã không khác gì đồng phế liệu vô giá trị.

Anh tự lẩm bầm một câu.

“Hình như, lại mạnh thêm chút r ồi.

.

.

”

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 131: Ông Nội Cũng Bất Lực

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng nhảy từ trên nóc xe xuống, nhìn vào ghế phó lái như bị xe tăng cán qua khe hở duy nhất.

Anh không khỏi nhú mày.

Chiếc xe này đã nát đến mức không thể nát hơn.

Anh bất lực lắc đầu.

Hoàng Thừa hoàn hồn lại sau kinh ngạc, sắc mặt thay đổi.

“Nhanh lên! Các cậu mau mở cửa ra, Tiểu Uyển còn ở trong đó!”

Vệ sĩ nhà họ Hoàng ai cũng hoảng loạn, hoàn hồn lại từ cơn chấn động, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt còn sợ hãi.

Nhưng động tác rất nhanh, một người cao một mét chín mấy chạy đến bên cạnh xe, giơ tay ra thử mở cửa xe.

Dùng sức kéo.

Nhưng cửa không hề động đậy.

Mấy người đàn ông cao to bên cạnh đều rất sốt ruột.

Có vài người cùng đến giúp kéo cánh cửa về phía sau.

Vẫn không nhúc nhích gì!

Hiển nhiên chiếc xe này đã bị khóa từ bên trong, hơn nữa vì chất lượng quá tốt nên với sức của người bình thường thì không thể mở được.

“Tránh ra hết đi, để tôi!”

Một vệ sĩ trông có vẻ khá thông minh, tay cầm một cái xà beng bước đến.

Đưa một đầu xà beng vào khe hở của xe, vận dụng nguyên lý đòn bẩy ra sức cạy.

Két!

Một âm thanh khó nghe của kim loại biến dạng vang lên.

Bên mép cửa xe bị xà beng cạy ra một khe hở lớn bằng ngón tay cái.

Một đám người cùng giữ chặt xà beng, đồng thanh hô lên.

“Dùng sức nào! Một, hai, ba!”

Động tác rất mạnh, hiệu quả lại gấp gáp.

Khe hở của xe không mở rộng thêm nữa mà vẫn ở độ rộng khoảng một ngón tay đó.

Hoàng Thừa không nhịn được thần mắng mẹ kiếp.

Lúc đầu làm cho tính năng bảo vệ của xe này tốt hơn, bây giờ lại chẳng khác gì tự lấy đá đập vào chân mình.

Trần Thái Nhật đi đến trước cửa xe.

Vệ sĩ gần đó thấy người đàn ông từ trên trời rơi xuống đến gần, lập tức cách ra một khoảng, vẻ mặt ai cũng hiện lên hai từ sợ hãi, không dám đứng gần anh.

Hoàng Thừa vô cùng lo lắng, cụ ta giơ tay ra nói.

“Cậu Trần, cậu muốn làm...”

Cạch.

Cụ ta còn chưa nói hết câu, Trần Thái Nhật đã dùng một tay kéo cả cánh cửa phía sau xuống.

Cả một cánh cửa bằng thép dày tận ba mươi centimet, nặng gần nửa tấn.

R`ân!

Cánh cửa dày nặng bị anh tiện tay vứt xuống đất, khói bụi bay mịt mù.

“Lúc này ông gọi tôi sao?”

Trần Thái Nhật quay đầu lại hỏi.

Hoàng Thừa không khỏi nuốt nước bọt.

“Không... không có gì”.

Trần Thái Nhật chớp mắt, thò đầu vào hàng ghế sau xe.

Phù, cuối cùng cũng có thể thở phào.

Hoàng Thanh Uyên vẫn đang còn hôn mê, nửa nằm trên ghế được làm bằng da thật của xe, không hề có dấu vết bị thương gì.

Trên xe ngay trên đỉnh đầu cô ta có một vết lõm vào, nhìn là có thể đoán được đây là vết đạn.

“Cũng may đuổi kịp”.

Trần Thái Nhật thản nhiên ôm lấy thân hình mảnh khảnh của Hoàng Thanh Uyên ra khỏi xe.

Hoàng Thừa sửng sốt nhưng đối phương là ân nhân cứu mạng của cháu gái mình nên cụ ta cũng không tiện nói gì nhiều.

Trần Thái Nhật quay đầu lại dặn dò.

“Lôi cái xác của tên đó ra khỏi ghế lái, lát nữa còn phải dùng đến.

Trong nhà có một căn phòng, cháu gái của ông còn đang hôn mê, tôi cần một nơi để làm cô ấy tỉnh lại”.

“Ừ được”, Hoàng Thừa vô thức đáp.

Sau đó cụ ta bỗng cảm giác hình như có gì đó không ổn lắm

Sao lại...

Đây là nhà họ Hoàng, tại sao vô thức lại biến thành Trần Thái Nhật chỉ đạo luôn vậy?

Trần Thái Nhật ôm Hoàng Thanh Uyên đi đến cổng chính của nhà họ Hoàng.

Hoàng Thừa lập tức hoàn hồn, vội vàng chạy theo, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

...

Cách bài trí của nhà họ Hoàng là khuôn viên Giang Nam rất truyền thống, hòn non bộ có tường xây làm rào chắn, nước chảy róc rách, rất hữu tình.

Nơi ở của Hoàng Thanh Uyên nằm cạnh một đầm sen.

Trên chiếc giường gỗ dài được bọc bằng lụa trong phòng.

Hoàng Thanh Uyên tỉnh lặng nằm trên đó như tiên nữ Giang Nam, lúc này hai hàng lông mi của cô ta khép lại càng làm cô ta thêm nhã nhặn trầm tĩnh.

Trần Thái Nhật đứng trước giường, Tề Vũ, Genko và Hoàng Thừa căng thẳng đứng bên cạnh.

Anh thử bắt mạch cho Hoàng Thanh Uyên.

Một lát sau, ngón tay nhanh như chớp điểm vào hai huyệt đạo của cô ta.

“A!”, sau một tiếng rên khẽ, người đẹp đang say ngủ từ từ mở mắt ra.

Dường như mới tỉnh dậy từ một giấc mộng dài, Hoàng Thanh Uyên đưa mắt nhìn xung quanh, cảm xúc từ hoảng sợ đến lạ lẫm, sau đó là tỉnh táo.

Quan sát kĩ mới nhận ra người đàn ông đứng trước giường.

“Trần Thái Nhật! Là anh à? Có phải tôi đang nằm mơ không?”

Hoàng Thanh Uyên lập tức ngẩng dậy, vui mừng khóc nức lên, hai tay không do dự ôm chặt lấy eo Trần Thái Nhật, ngón tay siết chặt áo anh tựa như sợ chỉ cần buông tay ra là anh sẽ biến mất.

Trần Thái Nhật sửng sốt, nhất thời không biết nói gì, chỉ đành an ủi vỗ vai Hoàng Thanh Uyên.

Khụ khụ khụ.

Hoàng Thừa đứng bên cạnh không rõ nguyên nhân khẽ ho vài tiếng.

Lúc này Hoàng Thanh Uyên đang ôm Trần Thái Nhật mới hoàn hồn, sau đó nhận ra mình đang ở đâu.

“Ông nội!”

“Tiểu Uyên!”

Hai ông cháu mừng rỡ khi còn gặp lại nhau.

Vừa mới đi qua quỷ môn quan, Hoàng Thừa không khỏi rơi nước mắt muốn nắm lấy tay cháu gái mình.

Nhưng Hoàng Thanh Uyên không hề ý thức được điều này, cô ta chỉ quay đầu lại, còn tay vẫn đang ôm chặt lấy Trần Thái Nhật.

Bầu không khí trở nên vô cùng quái dị.

Hoàng Thanh Uyên bỗng nhận ra, ý thức được vấn đề lúc này, nên vội buông tay ra, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng.

Hoàng Thừa không khỏi lắc đầu, cảm xúc trong lòng rất phức tạp.

Cụ ta bất lực liếc nhìn Trần Thái Nhật bên cạnh.

Trần Thái Nhật lại ra vẻ vô tội.

“Gia chủ Hoàng, xét nghiệm máu đơn giản, bác sĩ tư của ông có tin gì chưa?”

Sắc mặt Hoàng Thừa hơi thay đổi, chậm rãi nói.

“Cái tên súc sinh chết trên xe lúc nãy và người có vết máu dính trên đồng xu mà cậu đưa cho Tiểu Uyên không phải cùng một người”.

Trần Thái Nhật xoa cằm.

“Cái tên chết trên xe, họ... H`ài?”

Trần Thái Nhật không khỏi liên tưởng đến một chuyện.

Hội Đông Vinh bí ẩn có kí hiệu lần lượt là màu sắc của trời đất và mười hai con giáp.

Lúc nãy “anh H`ài” đó có ý đồ ép buộc Hoàng Thanh Uyên đổi Trấn Quốc Khí có khả năng là thành viên Hội Đông Vinh có biệt danh là “H`ài”.

“Không phải là cùng một người, vậy có thể là cùng một tổ chức”.

Trần Thái Nhật tìm một cái ghế ngồi xuống.

“Người tấn công cháu gái ông ở hồ Tây Tử bằng ám khí, võ công ít nhất cũng đã đạt đến hạng bảy, mà người chết trong xe cũng là cao thủ hạng bảy”.

Hoàng Thừa nhướng mày.

Hạng bảy!

Ở Cửu Châu, cao thủ hạng bảy khiến người khác phải ngược nhìn, bình thường cũng đều là người thuộc gốc gác từ võ thuật, thế mà lại bày mưu tính kế như vậy à?

Trần Quốc Khí có sức hấp dẫn... quá lớn với võ sĩ.

Lần đầu tiên Hoàng Thừa tự mình trải nghiệm cảm giác “kẻ tằm thường thì vô tội còn người tài giỏi lại bị khép tội”.

Vốn dĩ cụ ta nghĩ chỉ cần dựa vào cái danh nhà giàu đứng đầu tỉnh Lâm Giang thì có thể đợi đến khi buổi giám định bảo vật được tổ chức, như thế sẽ được mấy lực lượng tiếp viện trong giới võ sĩ bảo vệ.

Nhưng không ngờ buổi giám định bảo vật còn chưa bắt đầu mà Hoàng Thanh Uyên đã bị người ám sát hai lần, còn là trong cùng một ngày!

Vừa muốn tìm lực lượng tiếp viện thì trong đầu Hoàng Thừa bỗng lóe một suy nghĩ.

Cụ ta kích động nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật đang ngồi trên ghế.

“Cậu Trần... Hoàng Thừa có việc muốn nhờ!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 132: Củ Khoai Nóng Phỏng Tay

Trần Thái Nhật bày ra dáng vẻ đã hiểu.

“Không cần nói nữa, tôi từ chối”.

Hoàng Thừa sừng sốt, trên mặt lập tức hiện lên vẻ lúng túng.

“Tôi còn chưa nói tôi nhờ cậu làm gì mà...”

Trần Thái Nhật thờ ơ xua tay.

“Ông nhờ gì cũng không quan trọng, trong lòng ông hẳn rất rõ, nhà họ Hoàng các ông lần này, phải đối mặt với nguy hiểm sinh tử, nguyên do là vì Vân Hạc Phương Hồ, một Đại Trấn Quốc Khí”.

“Bất luận ông muốn hóa giải hiểm nguy kiểu gì, phương pháp căn bản chỉ có một, chính là để Vân Hạc Phương Hồ rời xa nhà họ Hoàng”.

Hoàng Thừa nhất thời trầm mặc, không biết nên nói gì.

Lời của Trần Thái Nhật chính là cốt lõi của vấn đề

Vân Hạc Phương Hồ- một trong mười Đại Trấn Quốc Khí của Cửu Châu, là bảo vật độc nhất vô nhị, thứ đồ này là nguồn gốc của mọi tai họa.

Ánh mắt Trần Thái Nhật có ý khuyên can.

“Gia chủ Hoàng, ông nên hiểu rõ, bây giờ hai Đại Trấn Quốc Khí đã xuất hiện, đều đã được chính phủ tiếp nhận bảo quản, nhờ vậy mới bình yên vô sự”.

“Ông chỉ là người giàu có một phương, lại chẳng phải cao thủ số một Cửu Châu, muốn dùng bảo vật này để mưu cầu lợi ích to lớn cho nhà họ Hoàng thì không thích hợp lắm”.

Sau khi nghe Trần Thái Nhật phân tích, Hoàng Thừa và Hoàng Thanh Uyên rơi vào trầm tư.

Tin tức về Trấn Quốc Khí bị rò rỉ ra ngoài, nhà họ Hoàng nhất định phải để bảo vật xuất hiện.

Hoàng Thừa hiểu rất rõ thực lực của gia đình mình, biết rằng chắc chắn không có biện pháp giữ được Vân Hạc Phương Hồ, vì vậy vất vả trù tính, muốn thông qua buổi giám định bảo vật để trao đổi lợi ích cùng một cường giả nào đó.

Bảo vệ sự an toàn của nhà họ Hoàng, nhân tiện là chỗ dựa cho nhà họ, để uy thế nhà họ Hoàng tiến thêm một bước.

Nhưng hiện giờ buổi giám định bảo vật còn chưa bắt đầu, nhà họ Hoàng đã phải trải qua hai lần sinh tử.

Đây mới chỉ là cao thủ hạng bảy.

Nếu gặp phải cao thủ tuyệt thế, võ công thâm hậu khó lường, hạng tám, hạng chín thì sao?

Tiệc sinh nhật của Hoàng Thanh Uyên, nói không chừng sẽ biến thành lễ truy điệu.

Kẻ yếu hoàn toàn không có tư cách thương lượng.

Hoàng Thừa hiểu rõ tình hình thực tại, trong lòng cũng không còn suy tính nào khác nữa, thành khẩn cúi đầu trước Trần Thái Nhật.

“Cảm ơn cậu Trần chỉ bảo, bây giờ Hoàng Thừa không còn bất cứ ý nghĩ tham lam nào nữa, chỉ mong nhà họ Hoàng bình an vô sự, vẫn mong cậu chỉ bảo”.

Hoàng Thanh Uyên cũng gỡ bỏ dáng vẻ cô chủ, bước xuống từ ghế dài, gặp người thật sâu trước Trần Thái Nhật.

Chương mới nhất tại { trumtruyen.COM }

Nhìn hai ông cháu trước mặt, Trậ̀n Thái Nhật khẽ gật đầu.

“Hiều được nặng nhẹ là tốt, yên tâm đi, cách giải quyết thật ra rất đơn giản”.

Hoàng Thanh Uyên đứng thẳng người dậy, đôi mắt to nhu hòa khẽ chớp, mang theo vẻ nghi hoặc.

“Phải làm thế nào?”

Trậ̀n Thái Nhật đưa tay ra.

“Giao Vân Hạc Phương H ồ cho tôi là được”.

Nét mặt của Hoàng Thừa nhất thời cứng đờ, chột cảm thấy mặt nóng rất.

Vãi, cứ thế giao Vân Hạc Phương H ồ cho cậu ư?

Uổng công tôi còn chân thành kính phục cậu, tưởng rằng cậu có diệu kế gì.

Cậu và mấy kẻ vô lại muốn cướp bảo vật kia có gì khác biệt chứ?

Kẻ khác phải dùng thủ đoạn có độ nguy hiểm cao như ám sát, cuối cùng đám cướp bóc đó mất mạng, vệ sĩ nhà họ Hoàng bị bắn hai phát vào đùi, một chiếc xe Rolls Royce bị phá hủy.

Phí tổn lớn đến vậy, Hoàng Thừa còn chưa giao bảo vật ra.

Giờ Trậ̀n Thái Nhật lại trình trọng đàng hoàng đòi đ ồ, Hoàng Thừa cảm thấy rất khó chịu.

Vô cùng khó chịu, vẻ mặt Hoàng Thừa rất rối ren.

Hoàng Thanh Uyên đứng cạnh nhìn Trần Thái Nhật, mỉm cười, không chút do dự mà gật đầu luôn.

“Được, đồ giao cho anh, nhà họ Hoàng chúng tôi sẽ an toàn, củ khoai nóng phỏng tay này, chắc chỉ có anh mới tiếp nhận nổi”.

Hoàng Thừa thần cảm thán trong lòng.

Mình còn chưa quyết định, cháu gái yêu quý đã đi trước một bước, muốn giao đồ vật quý giá nhất trong nhà cho người đàn ông này rồi.

Cái này gọi là thiếu máu lên não đấy!

Đúng là mất cả người lẫn của!

Cho dù nhà họ Hoàng giữ gìn được cơ nghiệp, e là viên ngọc quý Hoàng Thanh Uyên này cũng sẽ chạy đến Trung Châu, xác suất gần như là một trăm phần trăm.

Trần Thái Nhật nhìn thấu bản khoản của gia chủ nhà họ Hoàng, khóe miệng khẽ nhếch.

“Lý lẽ ban nãy tôi đã nói rõ ràng rồi, đồ không giữ nổi, nên sớm buông tay, giao cho tôi, có ít nhất ba lợi ích”.

Hoàng Thừa bất lực, không còn ôm chút hy vọng nào nữa.

“Lợi ích gì... mời cậu nói”.

Nét mặt Trần Thái Nhật nghiêm nghị, giọng điệu có phần trịnh trọng.

“Trấn Quốc Khí là bảo vật của Cửu Châu, không ai có quyền sở hữu riêng, sau khi tôi tiếp nhận nó, nguy hiểm của nhà họ Hoàng được hóa giải, tôi sẽ gửi nó cho chính phủ, đương nhiên sẽ dùng danh nghĩa nhà họ Hoàng các ông”.

Hoàng Thừa nghe vậy, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Hình như rất có lý!

Suy nghĩ một lát, thăm dò hỏi lại: “Vậy giờ tôi cử người đi lấy bảo vật gửi đến Yên Kinh được không?”

Về mặt Trần Thái Nhật lộ ra chút miệt thị: “Ông? Người của ông mang đồ vật có thể ra khỏi Hàng Thành sao?”

Hoàng Thừa nhất thời cứng họng.

Đừng nói là Hàng Thành, giờ ra khỏi cửa nhà họ Hoàng liền có thể sẽ bị chặn đường giết chết.

Trần Thái Nhật nói tiếp

“Hiện giờ, có không ít đám đầu trâu mặt ngựa nhòm ngó Trấn Quốc Khí, bảo vật ở nhà họ Hoàng, thực ra chẳng khác gì đặt trên đường lớn chờ chúng tới tranh cướp”.

“Giao đồ cho tôi, tôi lại tùy tiện giết một hai cao thủ hạng tám, hạng chín tới cướp bảo vật, sau đó chẳng ai dám manh động nữa”.

“Bằng cách này, có thể phòng ngừa cao thủ trong lúc hỗn chiến, sẽ khiến dân thường ở Hàng Thành bị liên lụy, mọi việc nói không chừng có thể giải quyết trong hòa bình, đối với nhà họ Hoàng các ông, đó cũng coi như làm việc tích đức”.

Hoàng Thanh Uyển ở bên cạnh, đôi mắt to xinh đẹp sáng ngời, ánh nhìn Trần Thái Nhật càng thêm sùng bái, liên tục gật đầu.

Hoàng Thừa đứng một bên lông mày giật giật, về mặt cạn lời.

Tùy tiện giết hai cao thủ hạng tám, hạng chín...

Lời nói này thật khiến lòng người sợ hãi.

Nhưng hình như không thể phản bác.

Cao thủ hạng tám, hạng chín, dùng toàn lực đánh giết, bán kính năm trăm mét xung quanh có thể biến thành vùng đất chết.

Người dân thường ở Hàng Thành đều vô tội.

Chuyện này nói trắng ra là tai họa do nhà họ Hoàng mang lại, nếu có thể giải quyết trong hòa bình, quả thực là kết quả tốt nhất.

Về phần thực lực của Trần Thái Nhật.

Hoàng Thừa không hề nghi ngờ.

Chuyện Trần Thái Nhật từng đảm nhiệm vị trí giám khảo trong hội đấu võ thuật thế giới đã không còn là bí mật nữa, phàm là người luôn quan tâm đến chuyện của các thế gia vọng tộc đều biết rõ.

Hoàng Thừa đương nhiên cũng biết, cũng hiểu rõ thực lực và tầm quan trọng của giám khảo thuộc liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

“Điểm cuối cùng...”, ánh mắt Trần Thái Nhật bỗng trở nên ôn hòa hơn, thậm chí có phần dịu dàng.

“Nếu mặt Tiểu Uyển, tôi tuyệt đối sẽ không để người nhà cô ấy phải chịu thêm một chút thương tổn nào nữa, mà không phải vì lợi ích mới làm vậy, nói thế ông đã hiểu chưa?”

Nghe vậy, Hoàng Thanh Uyển ngây người, sau đó hai mắt bắt đầu đỏ hoe, nước mắt không kìm nổi đọng đầy khóe mắt, dường như uất ức bao nhiêu năm cuối cùng cũng được giải tỏa.

“Đồ khốn, em biết anh nhất định sẽ không bỏ mặc em mà!”

Nói xong, Hoàng Thanh Uyển bất chấp mọi thứ, lao thẳng vào lòng Trần Thái Nhật, khóc hu hu, nhưng về mặt lại tràn đầy sự thanh thản và yên tâm, không còn lo lắng sợ hãi như lúc nãy nữa.

Hoàng Thừa cũng thả lỏng hơn, rồi lại thở dài.

Gái lớn không giữ nổi...

Tình cảm của Hoàng Thanh Uyên với Trần Thái Nhật đã không che giấu được nữa rồi, may thay Trần Thái Nhật cũng là người trọng tình trọng nghĩa, lời hứa như vậy còn đáng giá hơn việc dùng Trấn Quốc Khí để đổi lấy sự bảo hộ.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng vuốt ve đôi vai mềm mại của Hoàng Thanh Uyên.

“Anh không phải người vô tình, anh hiểu rõ tấm lòng của em dành cho anh, sau này em không được nói dối anh nữa, đừng giấu hết mọi chuyện trong lòng, rõ chưa?”

Hoàng Thanh Uyên lau nước mắt, đôi tay mảnh khảnh ôm chặt lấy Trần Thái Nhật, gật đầu nói.

“Em biết rồi, sau này mọi chuyện đều nghe theo anh, hôm nay em đã nói rồi, ai cứu em thì người đó sẽ là người đàn ông của em.

Anh đã cứu em hai lần, cả đời này em sẽ dựa vào anh”.

Hoàng Thừa đã hiểu nên làm gì, suy nghĩ trong chốc lát.

“Cậu Trần, vậy khi nào nên giao Vân Hạc Phương Hồ cho cậu bảo quản?”

Khóe miệng Trần Thái Nhật khẽ nhếch.

“Ông lập tức bố trí người, dựng một khán đài ở cửa chính, mời một người chủ trì, cử hành lễ bàn giao, tốt nhất là thật đông người quan sát, dưới con mắt của hàng ngàn người như vậy giao cho tôi, mới có ý nghĩa!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 133: Chuyên Giao Trước Kỳ Hạn

Hoàng Thừa vừa nghe yêu cầu của Trần Thái Nhật, trong lòng cảm thấy mắc ói.

Ngay cả chuyện này mà cũng phải giả vờ làm lớn cho đã, đây là bệnh đấy, cần phải chữa!

Cụ ta nghĩ một đằng nói một nẻo.

“Thứ quý giá như Trấn Quốc Khí, lẽ nào chúng ta không nên giao nhận ở nơi riêng tư kín đáo sao?”

Trần Thái Nhật vỗ vào Hoàng Thanh Uyển đang dựa trên người mình.

Cô gái nhỏ lạnh lợi buông tay ra, mặt đỏ ửng, cũng không dám nhìn ai, đứng sát bên cạnh Trần Thái Nhật, cúi đầu.

Genko đứng bên cạnh, mặt đầy ai oán lẩm bầm một câu.

“Thay đổi nhân vật nhanh thật...”

Không quan tâm đến suy nghĩ giữa phụ nữ.

Trần Thái Nhật rất kiên nhẫn giải thích với Hoàng Thừa.

“Chúng ta giao nhận riêng tư, có lợi ích gì?”

Hoàng Thừa suy nghĩ một lát.

“An toàn, thần không biết quỷ không hay, Trấn Quốc Khí đã chuyển đi rồi thì an toàn hơn!”

“Trấn Quốc Khí an toàn rồi, vậy nhà họ Hoàng các người thì sao?”

“Đồ đã chuyển đi rồi, nhà họ Hoàng đương nhiên...”

Còn chưa dứt lời, trong đầu Hoàng Thừa chợt bừng sáng.

Đúng nhỉ!

Nếu giao nhận thần không biết quỷ không hay.

Trấn Quốc Khí đến tay Trần Thái Nhật quả thật là an toàn rồi.

Nhưng nhà họ Hoàng vẫn rất nguy hiểm!

Người khác lại không biết Trấn Quốc Khí không còn đặt ở nhà họ Hoàng nữa.

Nên đánh úp vẫn cứ đánh úp, nên đe dọa thì vẫn cứ đe dọa, có gì khác biệt với trước đây sao?

Trần Thái Nhật thấy cụ ta đã nghĩ thông điểm then chốt, chậm rãi nhắc nhở.

“Chúng ta phải giống trống kua chiêng, để mọi người đều biết củ khoai lang nóng bỏng tay này đã trong tay Trần Thái Nhật tôi rồi! Chỉ có như vậy, nhà họ Hoàng mới có thể thoát thân!”

Nghe thấy vậy, mặc dù Hoàng Thừa đã từng tuổi này, cũng không khỏi có chút cảm động.

Hành động của Trần Thái Nhật quả thật là cách tốt nhất cứu vãn nhà họ Hoàng, nhưng cũng sẽ rước lấy nguy hiểm lớn nhất lên người mình.

Điều này thậm chí có thể coi là một loại hy sinh nào đó.

Trần Thái Nhật mỉm cười, mặt lộ vẻ suy nghĩ, cười nói.

“Gia chủ Hoàng, ông phải nhanh một chút, buổi giám định bảo vật ngày mai là bắt đầu rồi”.

Hoàng Thừa ngạc nhiên: “Cậu Trần! Trấn Quốc Khí đã chuyển đi rồi, còn phải mở buổi giám định bảo vật sao?”

Trần Thái Nhật bày ra vẻ đương nhiên.

“Đương nhiên phải mở r ỡ, một đám võ sĩ hạng cao ngay cả việc tập luyện cũng gác sang một bên, bưng bưng khát vọng đối với công pháp cấp Thần, đặc biệt đến Hàng Thành kiếm hời, vậy mà ông ngay cả xem ông cũng không cho người ta xem, ông không sợ bọn họ tàn sát cả thành phố à?”

Khóe miệng Hoàng Thừa khẽ giật.

Trần Thái Nhật vỗ vai Hoàng Thừa: “Yên tâm đi, địa điểm ông sắp xếp, nói với bên ngoài xong, đến lúc đó do tôi chuyển bảo vật lên sân khấu không phải được r ỡ sao?”

Có kế hoạch tỉ mỉ r ỡ thì Hoàng Thừa cũng không có ý kiến khác nữa.

“Nếu đã như vậy, cậu Trần, mời cậu vào căn phòng bí mật xem Trấn Quốc Bảo trước”.

Trên gương mặt Trần Thái Nhật lóe lên vẻ tò mò, gật đầu.

...

Hai tiếng sau, thời gian đã gần chạng vạng tối, Trần Thái Nhật khẽ nhíu mày, nghỉ ngơi ở biệt viện nhà họ Hoàng.

Sân khấu bên ngoài đã sắp dựng xong.

Lúc này trong đầu Trần Thái Nhật ngập tràn hình ảnh của Vân Hạc Phương Hồ- Trấn Quốc Khí nhìn thấy vừa nãy.

Bảo vật này khiến tâm trạng Trần Thái Nhật trước giờ vẫn luôn bình thản lần đầu nảy sinh nghi ngờ.

Hoàn toàn không giống với văn vật lịch sử, đồ cổ quý hiếm bình thường.

Từ cảm giác nhạy bén của Trần Thái Nhật cho thấy, dường như Trấn Quốc Khí - Vân Hạc Phương Hồ không được hoàn chỉnh!

Cảm giác này rất kỳ lạ.

Cũng không phải nói là Trấn Quốc Khí Vân Hạc Phương Hồ có chỗ nào hư hại.

Bên ngoài của bảo vật rất tốt, nhưng Trần Thái Nhật cứ cảm thấy nó không hoàn chỉnh, dường như món bảo vật này chỉ là một bộ phận của món đồ khác nào đó.

Đây là một loại cảm giác vô cùng huyền diệu.

Trần Thái Nhật mơ hồ cảm thấy, loại báu vật tuyệt thế Cửu Châu như Trấn Quốc Khí cũng không giống như lời đồn đãi bên ngoài, có công pháp gì đó, hay ẩn chứa bí tịch gì đó, mà là có huyền cơ khác.

Loại bí mật ẩn giấu nơi sâu nhất này, Trần Thái Nhật mơ hồ có một suy đoán táo bạo.

Ele phải gom toàn bộ Trấn Quốc Khí lại vào nhau, mới có thể hiện ra đầu mối rõ ràng, tìm được chân tướng cuối cùng!

“Trấn Quốc... Khí?”

Trần Thái Nhật cố gắng suy nghĩ tìm tòi mối liên quan trong đó, cũng không có một đầu mối cụ thể, chỉ đành đưa ra tính toán trước.

Nhận Vân Hạc Phương Hồ xong, trước khi giao cho phía chính phủ thì đưa đến Yến Kinh một chuyến, xem thử có mối quan hệ đặc biệt gì với hai món Trấn Quốc Khí khác hay không đã.

“Thái Nhật, ông nội nói, sân khấu đã sắp xếp xong, có thể ra ngoài rồi”.

Một bóng dáng xinh đẹp vào phòng.

Hoàng Thanh Uyên mặc trang phục nhẹ nhàng thời thượng, không trang điểm, sự nhu mì và hơi thở thanh xuân của con gái Giang Nam đặc biệt dung hòa một cách tuyệt vời, khiến trước mắt người ta sáng bừng lên.

“Được, chúng ta cùng ra ngoài thôi”.

Trần Thái Nhật khẽ cười đứng dậy, đến một quảng trường nhỏ đối diện lối vào chính của biệt thự nhà họ Hoàng cùng Hoàng Uyên Thanh.

Đứng bên sân khấu, sắc mặt Trần Thái Nhật u ám, nhìn Hoàng Thừa mặt cười ngây ngô bên cạnh.

“Gia chủ Hoàng... Ông... Đây là đội hình gì thế?”

Hoàng Thừa dương dương đắc ý, chỉ điểm giang sơn, giới thiệu từng cái.

“Cậu Trần cậu xem, đây là đội múa rỗng, đội múa sư, đội người mẫu sườn xám, đội chiêng trống, đội xiếc, còn có trăm tình anh múa quảng trường nổi tiếng nhất Hàng Thành chúng tôi, nếu như vậy, chắc hẳn đủ để thu hút tất cả ánh mắt của nam nữ già trẻ toàn thành phố rồi”.

Trong lòng Trần Thái Nhật đột nhiên có một sự kích động mãnh liệt, muốn ném thẳng Hoàng Thừa ngã lộn nhào vào trong vườn hoa trống mười bữa nửa tháng của nhà họ hoàng.

Cảnh tượng hỗn độn này, cho dù là Trần Thái Nhật hiểu biết sâu rộng cũng là lần đầu nhìn thấy.

Có đi đâu nghĩ lại, nề mặt Hoàng Thanh Uyên, nên anh cũng làm ngơ.

Dù sao cũng nói muốn gióng trống khua chiêng, mục đích đạt được là được, cũng không cần để ý hình thức.

Hiệu quả cũng đúng như Hoàng Thừa nói.

Xung quanh đã thu hút người xem thành một vòng lớn, các ngành nghề các lứa tuổi, nam nữ già trẻ người nào cũng có.

Mấy chuyện xem náo nhiệt này, mọi người không bao giờ chê lớn chuyện.

Một nhóm biểu diễn đã bắt đầu, nhạc nền vui vẻ vang lên.

Trên sân khấu được dựng tạm thời, một người dẫn chương trình trông có kinh nghiệm tổ chức hôn lễ vô cùng phong phú cất cao giọng nói vào micro.

“Các vị khách mời, các vị khán giả, hoan nghênh mọi người đến với nghi thức giao nhận long trọng hôm nay”.

“Hôm nay, nhà họ Hoàng – gia tộc đứng đầu Hàng Thành chúng tôi muốn giao Vân Hạc Phương Hồ – bảo vật truyền đời có lịch sử hơn nghìn năm cho cậu Trần Thái Nhật đến từ Trung Châu, kính mời hai bên khách quý”.

Trần Thái Nhật và Hoàng Thừa cùng nhau lên sân khấu.

Micro truyền đến tay Trần Thái Nhật.

Anh là võ sĩ nói ít ý nhiều.

“Vân Hạc Phương Hồ là một trong mười Đại Trấn Quốc Khí, nhà họ Hoàng không giữ được nên giao cho tôi, chỉ đơn giản như vậy!”

“Buổi giám định bảo vật ngày mai, và tiệc sinh nhật của cô chủ nhà họ Hoàng cùng tổ chức như dự định, có đi đâu bắt đầu từ bây giờ, bảo vật đã nằm trong tay tôi rồi”.

“Có ai phản đối không? Cho mọi người mười phút, thời gian thì lúc nào cũng được, đứng ra nói chuyện, hết!”

Hoàng Thừa ở bên cạnh nghe mà thấy đau đầu.

Vẫn đúng là... thắng thắn.

Trần Thái Nhật vung tay lên.

“Dâng bảo vật!”

Chớp mắt, đám người bên dưới bàn tán sôi nổi.

Ba tên vệ sĩ thân hình cường tráng, hai người bảo hộ, một người đi ở giữa, cầm khay gỗ mang phong cách cổ xưa.

Trên khay gỗ, một cái lồng thủy tinh mờ hình hộp chữ nhật, bên trong thấp thoáng lộ ra hình dáng một cái bình đồng cổ điển.

Đại khái có thể nhìn ra được là một cái bình cỡ phích nước nóng, có tai bình, tạo hình mang trang trí phức tạp.

Bởi vì là thủy tinh nên những chi tiết khác hoàn toàn không nhìn rõ.

Bảo vệ nghiêm túc lên sân khấu, giao khay đựng vào tay Hoàng Thừa.

Hoàng Thừa cầm micro lên, trịnh trọng tuyên bố chuyện này.

“Nhà họ Hoàng không có tư cách độc chiếm bảo vật này, hôm nay đặc biệt giao cho cậu Trần, thay trời bảo quản, do đó, nhà họ Hoàng cũng không dính líu vào việc tranh giành Trấn Quốc Khí nữa”.

Nói xong, cụ ta cầm khay lên, giơ trước người.

Trần Thái Nhật khẽ cười, nhìn Hoàng Thừa, nhỏ giọng nói.

“Gia chủ Hoàng, ông làm tốt lắm, bây giờ chỉ đợi xem có tấm bia đỡ đạn nào tự tìm đến tận cửa hay không thôi, để tôi giết gà dọa khỉ”.

Trần Thái Nhật làm ra vẻ muốn nhận lấy khay đựng, tay anh vừa giơ ra một nửa, đột nhiên nghe thấy trong quảng trường vang lên một tiếng hét vang dội.

“Khoan đã!”

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Gà đến r ấ!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 134: Đã Nói Là Ra Tay Đoạt Báu Vật Cơ Mà

Trần Thái Nhật không hề bất ngờ, anh quay đầu nhìn vào quảng trường.

Một người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu đỏ thẫm, thân hình cao lớn, tóc nhuộm bạc trắng, tướng mạo anh tuấn, đôi mắt hẹp dài toát lên sự nguy hiểm.

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Sao thế? Người anh em cho cái tên đi, có đi đâu gì muốn dạy bảo sao?”

Người đàn ông tóc trắng tỏ vẻ vô cùng tự tin.

“Tôi là Tiêu Vân Phi, lần này đặc biệt đến để tham gia buổi giám định bảo vật của nhà họ Hoàng, bảo vật đưa cho cậu e là không ổn”.

Trần Thái Nhật vừa nghe thấy tên đối phương đã lộ ra vẻ thích thú.

““Bạch Đầu Tiên” Tiêu Vân Phi? Người xếp thứ tư của hạng tám trong bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu?”

Tất cả mọi người đang có mặt, bao gồm cả Hoàng Thừa và Hoàng Thanh Uyên đều không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Cao thủ hạng tám!

Các giám khảo của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ cũng có ngưỡng đầu vào là hạng tám.

Trong hội trưởng lão của liên đoàn võ thuật, “Thương Vương” Trữ La Thành của Trấn Viễn Quốc Thuật Quán ở Yến Kinh từng giao đấu với Trần Thái Nhật cũng thuộc hạng tám.

Trữ La Thành đứng thứ hai trong số các cao thủ hạng tám, một phát thương thôi cũng đủ lực xuyên qua núi đá.

Cái tên Tiêu Vân Phi này xếp thứ tư, so về thực lực có lẽ cũng ngang tầm nhau.

Tiêu Vân Phi khẽ cười: “Coi như cậu thức thời, mặc dù chưa từng nhìn thấy tên cậu trên bảng xếp hạng chiến lực, nhưng xem ra cũng không phải một kẻ vô danh tiểu tốt thông thường”.

Trần Thái Nhật mang theo vẻ thích thú, chậm rãi bước xuống sân khấu.

“Anh nói bảo vật thuộc về tôi không thoả đáng là có ý gì?”

Tiêu Vân Phi hiện ngang bước tới, tiến lại gần hai bước, biểu cảm vô cùng ngạo mạn.

“Gia chủ Hoàng cũng đã nói rồi, kẻ không có tài không có đức thì không xứng đáng chiếm giữ bảo vật quý giá, tôi muốn hỏi xem anh có đức có tài gì mà lại tự tin làm chủ nhân của Trấn Quốc Khí như thế?”

Trần Thái Nhật thật sự muốn trao cho Tiêu Vân Phi giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Thực lực mạnh, hình tượng tốt, biết đánh đấm lại còn hống hách, biết chọn hoàn cảnh thích hợp để thách thức Trần Thái Nhật.

Nếu như có thể đánh bại hắn, vậy thì ít nhất cũng loại bớt được quá nửa đám đầu trâu mặt ngựa đến tham gia buổi giám định bảo vật lần này.

Cục diện không phải thoả đáng rồi hay sao?

Buổi giám định bảo vật đẫm máu có thể sẽ biến thành một buổi tiệc trà vô lâm hoà hợp.

Trần Thái Nhật vừa nghĩ đến việc có thể giả vờ là một người mới, thi đấu với cao thủ hạng tám ở trước mặt mọi người, tay chân bất chợt trở nên ngứa ngáy, dằn dằn cảm thấy hưng phấn.

Đã đến mức này rồi, nếu như không ra tay thì cơ thể sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhìn dáng vẻ hống hách của Tiêu Vân Phi trước mắt, Trần Thái Nhật khẽ quơ ngón tay.

“Dựa vào việc tôi giỏi đánh nhau”.

Tiêu Vân Phi bật cười lớn: “Ha ha ha! Thằng nhóc này, cậu có biết lần này có bao nhiêu võ sĩ hạng cao nổi tiếng đến Hàng Châu hay không, ngay cả cao thủ số một của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ - Không Huyền phương trượng cũng đang trên đường tới”.

“Cái loại thấp kém như cậu mà lại tự tin có khả năng bảo quản Trấn Quốc Khí? Tôi thấy cậu vẫn chưa hình dung được cái chết nó như thế nào đâu nhỉ?”

Không Huyền đang trên đường tới sao?

Trần Thái Nhật không khỏi thán phỉ nhổ, tốc độ đi đường của cái đám hòa thượng này đúng là lè mề.

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Tiêu Vân Phi, Trần Thái Nhật ung dung trả lời.

“Vậy ý của anh là gì? Món bảo vật này nên xử lý thế nào đây? Tôi không xứng có được, lẽ nào anh có tư cách sao?”

Tiêu Vân Phi nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt xem thường, cứ như nhìn một thằng ngu.

“Nghe đồn trong Trấn Quốc Khí lưu giữ công pháp tuyệt thế có thể tu luyện đến cấp Thần, ai có được nó tương lai sẽ trở thành cao thủ số một Cửu Châu, thậm chí là võ sĩ số một toàn thế giới! Cậu đương nhiên là không xứng! Còn tôi thì...”

Trần Thái Nhật đã vui vẻ chuẩn bị xong xuôi.

Đến để cướp, có giỏi thì anh cướp đi!

Tôi rất biết chọn thời cơ để tự sát vào mặt mình, bàn tay của tôi đã không thể chờ thêm được nữa rồi!

Tiêu Vân Phi chuyển đề tài.

“Còn về tôi... đương nhiên cũng không có đủ tư cách”.

Ồi chao!

Câu nói này khiến Trần Thái Nhật suýt thì chết sặc tại chỗ.

Mẹ nó!

Cái tên khốn nạn này, không làm theo kịch bản gì cả!

Vai phụ cấp Trần đã nói đâu rồi?

Đã nói là ra tay đoạt báu vật cơ mà?

Anh cố tình không tranh giành món đồ này với tôi thì sao tôi có thể đấu với anh một trận, sao có thể xưng bá xưng hùng được đây?

Tiêu Vân Phi xem thường Trần Thái Nhật, bản thân cũng cảm thấy sợ hãi theo.

Tên này căn bản không phải đến để tranh đoạt Trấn Quốc Khí.

Dao đâu?

Trong tay mình tại sao lại không có lấy một con dao?

Lúc này Trần Thái Nhật thật sự muốn chém chết cái tên giả tạo đang đứng trước mặt mình kia.

Loại cảm giác này rất dằn nén, giống như đọc một cuốn tiểu thuyết giả tưởng, nhân vật chính gặp được trùm cuối, thốt ra một đồng lời tàn nhẫn,

thế giới nhỏ đã chuẩn bị xong xuôi.

Thế nhưng ông trùm nói vợ anh ta sinh non, phải về nhà hầu hạ bà đẻ, không đánh nữa!

Thử nói xem có điên tiết hay không!

Trần Thái Nhật hít sâu vào một hơi, khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, giọng điệu mang theo vẻ âm trầm vô hạn.

“Anh... rốt cuộc anh muốn thế nào? Tôi cho anh mười giây để nói xong, nếu không, tôi bảo đảm sẽ đè bẹp anh thành cái bịch đá bằng thịt người trên nền xi măng kia!”

Tiêu Vân Phi bày ra dáng vẻ xem trò cười, lắc đầu đáp.

“Vậy mà còn phải hỏi à? Các võ sĩ bốn phương đã tụ hội lại cả rồi, Trấn Quốc Khí đương nhiên phải giao cho một vị võ sĩ đức cao vọng trọng của Cửu Châu tạm thời bảo quản, trong buổi giám định bảo vật ngày mai sẽ công khai thi đấu, kẻ nào thắng thì thuộc về người đấy!”

“Còn về việc ai được chọn để bảo quản...”, Tiêu Vân Phi dừng lại một giây, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chỉ có thể là trưởng lão đứng đầu của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, cao thủ hạng chín Không Huyền phương trượng mới có đủ tư cách!”

Vãi!

Trần Thái Nhật không nhịn được mà kích động mắng chửi.

Đúng là có mắt như mù!

Cái tên khốn này hoá ra lại là một fans cuồng của cái lão hoà thượng Không Huyền kia.

Không Huyền căn bản là nghe theo lời tôi mới vội vàng đến Hàng Thành đây có hiểu không hả?

Giao Trấn Quốc Khí cho Không Huyền bảo quản cũng chẳng khác gì so với việc giao cho tôi.

Tiêu Vân Phi lớn tiếng tuyên bố trước mặt mọi người.

“Những người anh em dù ở ngoài ánh sáng hay ở trong bóng tối đang có mặt tại đây, không cần thiết phải chiến đấu một mất một còn trong ngày hôm nay, Không Huyền phương trượng đến rồi thì sẽ giao cho ông ấy tạm thời bảo quản Trấn Quốc Thần Khí”.

“Từ tối nay đến ngày mai, chúng ta cùng lập ra quy định, biệt thự nhà họ Hoàng tạm thời trở thành cấm địa võ sĩ! Bất cứ kẻ nào lén lút trà trộn vào với mưu đồ bất chính thì cứ giết thẳng tay!”

“Tất cả mọi người, vào buổi giám định bảo vật ngày mai, dựa vào bản lĩnh của mình quyết đấu một trận sinh tử! Mọi người thấy thế nào?”

Mọi người trầm mặc một giây.

“Được!”

“Được!”

“Đồng ý!”

...

Ít nhất có bảy, tám tiếng đáp lời, truyền tới từ bốn phương tám hướng, âm thanh hỗn loạn, khó có thể nhận biết.

Những người bình thường đang có mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ai ai cũng nhìn trước ngó sau.

Căn bản không thể nhìn thấy người đáp lời!

Rõ ràng là các cao thủ đang trốn trong bóng tối, dùng cách truyền âm để lên tiếng, truyền tới tai mọi người.

Một quy định tạm thời đã được mọi người công nhận theo cách như thế!

Tiêu Vân Phi ngẩng đầu cao ngạo.

“Hai ngày hôm nay và mai tôi cũng sẽ ở gần nhà họ Hoàng, ai muốn phá cửa vào thì sẽ được ném thủ ngay thủ đoạn của Bạch Đầu Tiên tôi!”

Nói xong, ánh mắt Tiêu Vân Phi trở nên sắc bén, nhìn khắp xung quanh xem như một lời cảnh cáo.

Võ sĩ hạng tám cảnh cáo công khai, những cao thủ tuyệt thế còn lại thì âm thầm bảo vệ.

Nhà họ Hoàng, ít nhất sẽ được an toàn cho đến trước đại hội sáng mai.

Trần Thái Nhật chợt cảm thấy hơi nhức đầu.

Quá trình hình như hơi chệch hướng rồi.

Thế nhưng kết quả dường như vẫn giống với những gì mình muốn, vậy thì chỉ cần đợi Không Huyền tới là được.

Tên tuổi của trưởng lão đứng đầu liên đoàn võ thuật Hoa Hạ thật sự có sức đe dọa người khác.

Thế nhưng, có những chuyện không làm, thì trong lòng lại như bị vuốt mèo cào phải, không hề dễ chịu chút nào.

Trần Thái Nhật chậm rãi bước đến trước mặt Tiêu Vân Phi.

“Tiêu Vân Phi à...”

Tiêu Vân Phi chính trực nhìn Trần Thái Nhật với vẻ hoài nghi.

“Sao thế, cậu có ý kiến khác à?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Tôi không có ý kiến khác, anh giải quyết đâu ra đấy, tiếp tục cố gắng, ngày mai xem biểu hiện của anh”.

Nói xong, tay trái của Trần Thái Nhật nặng nề vỗ vỗ lên vai Tiêu Vân Phi, tỏ ý cổ vũ.

R`ân!

Một tiếng động lớn vang lên.

Anh hùng hào hiệp Bạch Đầu Tiên, cao thủ hạng tám Tiêu Vân Phi.

Bị vỗ đến mức cả người lún xuống đất...

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 135: Nội Chiến Trong Gia Tộc

Ngay lúc bị vỗ đến mức lún xuống đất, Tiêu Vân Phi hoàn toàn sững sờ.

Không có cảm giác đau đớn, cũng không bị thương.

Thậm chí còn không có cảm giác mình bị tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, lồng ngực bị vùi vào đồng gạch vỡ.

Tiêu Vân Phi bỗng hoàn hồn lại, tức giận nói.

“Trần Thái Nhật, cậu lại dám?”

Dứt lời, hắn vận hết công lực toàn thân.

Mặt đất quảng trường bỗng rung chuyển như có một sức mạnh khủng khiếp nào đó làm đất nứt toác.

Trần Thái Nhật bình thản cười nói.

“Nếu anh muốn canh giữ công chính của nhà họ Hoàng thì cứ đứng yên, không có chuyện gì đừng nhúc nhích”.

Dứt lời Trần Thái Nhật nhấc chân phải lên đạp xuống đất.

Ầm!

Một làn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lấy lòng bàn chân làm trung tâm, sau đó lan ra khắp các hướng, mặt đất ở quảng trường bỗng phồng lên trong giây lát, rồi lại nhanh chóng hạ xuống.

Tiêu Vân Phi vốn dĩ đã làm giãn mặt đất xung quanh thân mình gần như nứt ra.

Kết quả một bước này của Trần Thái Nhật làm nó trở lại như cũ.

Mặt đất ở khắp quảng trường như bị xe lu cán qua, sau đó lại được đổ bê-tông lần nữa, vô cùng kiên cố!

Mặt Tiêu Vân Phi đỏ bừng, nếu tóc mà có mạch máu thì có lẽ quả đầu tóc bạc của hắn sẽ biến thành màu đỏ vì bị xuất huyết não.

Hắn cố hết sức thử lại ba lần.

Nhưng Tiêu Vân Phi phát hiện mặt đất không hề động dậy.

Lúc này hắn lại nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sợ hãi.

“Rốt... rốt cuộc cậu là ai?”

Trần Thái Nhật thản nhiên cười.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi rất giỏi đánh nhau, vậy mà anh cứ phải giả ngu trước mặt tôi.

Vị trí này rất thích hợp với anh, tôi sẽ cho người mang cơm đến đúng giờ cho anh”.

Dứt lời anh bình thản xoay người đi.

Tiêu Vân Phi nhìn tấm lưng đi êm tĩnh của Trần Thái Nhật, một giọt mồ hôi lăn từ trên trán xuống.

Cao thủ hạng tám lần đầu tiên lại có cảm giác giống năm đó lúc mới bước vào giang hồ bị người ta ức hiếp.

...

Lễ giao nhận kết thúc, mọi người đều đã giải tán.

Nhà họ Hoàng – gia tộc đứng đầu tỉnh Lâm Giang tổ chức một buổi tiếp đãi nhỏ trong sân nhà.

Sắc mặt ai cũng rạng rỡ, vui vẻ.

Nguyên nhân rất thực tế.

An toàn rồi, tính mạng nhà họ Hoàng đã không còn bị đe dọa nữa.

Đám người nhà họ Hoàng từ trên xuống dưới, cộng thêm người giúp việc là bảy, tám mươi người lúc này đều cười nói vui vẻ trên bàn tiệc trong sân.

Bàn tiệc chính có Hoàng Thừa, Hoàng Thanh Uyển, chú của Hoàng Thanh Uyển – Hoàng Bân, cô ruột Hoàng Oánh và vài bà con họ hàng thân thiết khác.

Bố mẹ Hoàng Thanh Uyển mất sớm, từ nhỏ đã sống với đại gia đình này, nói cách khác cô ta được một tay Hoàng Thừa nuôi lớn.

Tề Vũ, Genko cũng được tiếp đãi nhiệt tình.

Còn Trần Thái Nhật, trước sự kiên quyết của Hoàng Thừa, lúc này anh đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Ngồi ở đây không hề gì nhưng sắc mặt Hoàng Bân và Hoàng Oánh có vẻ không vui lắm.

Cũng không có gì lạ, nhà họ Hoàng đã tung hoành ở tỉnh Lâm Giang ít nhất trong bốn mươi năm nay.

Dù có thể ngồi lên được vị trí khách mời chính của nhà họ Hoàng cũng là vinh dự mà biết bao gia tộc ở tỉnh này nằm mơ cũng muốn.

Bây giờ Trần Thái Nhật còn trẻ như vậy đã có thể “đạp” gia chủ nhà họ Hoàng để ngồi lên vị trí chủ nhà kia.

Ai không biết rõ nguyên nhân bên trong chắc chắn sẽ cảm thấy không thoải mái.

Nhưng vì vị trí này là tự gia chủ nhà họ Hoàng nhường cho anh, hơn nữa còn yêu cầu năm bảy lượt, họ là bậc con cháu nên cũng không tiện nói thẳng.

Sau khi mọi người ng ẫ vào chỗ, Hoàng Oánh hỏi.

“Bố, bố nói cậu Tr ần Thái Nhật này có ơn lớn với nhà họ Hoàng chúng ta, rốt cuộc là sao vậy?”

Hoàng Bân tò mò nhìn về phía Hoàng Thừa – bố ruột của mình.

Gia chủ Hoàng Thừa tâm trạng khá tốt, vui vẻ giới thiệu.

“Cậu Tr ần là nhân tài, chỉ cần nhắc tay một cái đã dễ dàng hóa giải được mối nguy hiểm của nhà họ Hoàng chúng ta”.

“Cậu Tr ần làm khá nhiều cho nhà họ Hoàng, đã nhận củ khoai nóng bỏng tay Vân Hạc Phương H ồ này của nhà họ Hoàng chúng ta, chúng ta nhất định phải biết ơn cái đức độ cao này”.

Hoàng Bân và Hoàng Oánh im lặng vài giây rồi nhìn nhau.

“Cái gì?”

Hai người bỗng lớn giọng hét lên.

Hoàng Bân đổ kị chỉ vào Tr ần Thái Nhật, trầm giọng quát.

“Bố, có phải bố già rồi nên bị lâm cầm rồi không? Vật báu gia truyền của nhà chúng ta là vật vô giá, thế mà bố lại tặng cho người ngoài!”

Hoàng Oánh cũng tức giận run rẩy nói.

“Bố, rốt cuộc cậu ta đã cho bố uống bùa mê thuốc lú gì mà bố lại tặng cậu ta thứ đồ quý giá như vậy? Nếu bố chê thì cứ đưa cho con cũng được mà!”

Hoàng Thừa sững sốt, vội giải thích.

“Các con hiểu lầm rồi, cậu Trần không phải là người ngoài, cậu ấy là Tiểu Uyển...”

Hoàng Bân phát tay cắt ngang lời cụ ta.

“Con mặc kệ cậu ta là gì của Tiểu Uyển, dù có là Tiểu Uyển cũng không có quyền chiếm bảo vật gia truyền làm của riêng! Bảo vật đó cũng có một phần của con, con không đồng ý bố đưa cho cậu ta!”

Hoàng Oánh ngồi bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Bố đừng quên còn con nữa! Tiểu Uyển nhiều nhất chỉ được một phần ba thôi.

Thằng ranh người ngoài này chỉ là đồng bọn của Tiểu Uyển đến gạt bố, bố không thể bị lừa như vậy!”

Nghe hai người nói vậy, Hoàng Thừa sửng sờ.

Mặt Hoàng Thanh Uyển cũng hiện lên vẻ mơ hồ.

“Chú hai, cô, hai người nói gì vậy? Thứ đó mà xem là vật bảo gia truyền gì, chỉ vì Vân Hạc Phương Hồ mà suýt nữa cháu mất mạng luôn rồi, đầu nhờ Thái Nhật...”

Hoàng Oánh phun nước bọt.

“Cháu im miệng lại ngay! Người lớn nói chuyện thì không đến lượt cho cháu chen mồm vào! Cô thấy cháu là cùng bọn với tên đó, muốn độc chiếm tài sản nhà họ Hoàng!”

Hoàng Bân cũng không buông tha, sắc mặt nghiêm nghị nói.

“Đừng tưởng gia chủ yêu thương cháu thì cháu muốn làm gì thì làm.

Trong nhà này đâu đến lượt con ranh như cháu chỉ trở nên nọ!”

Hoàng Thừa chậm rãi đặt ly rượu trong tay xuống.

Sắc mặt vui vẻ vì cả nhà mới thoát khỏi nguy hiểm lại dần trở nên u ám.

“Hai đứa ... hai đứa là loại không có đầu óc”.

“Bố, sao bố lại mắng con và em gái? Con chỉ muốn tốt cho nhà họ Hoàng thôi mà!”

“Đúng vậy, dù anh cả còn sống thì con cũng nói vậy, bảo vật trong nhà mãi mang họ Hoàng, không thể đưa cho người ngoài được”.

Hai người anh một câu em một câu, nhìn Trần Thái Nhật và Hoàng Thanh Uyên như đang nhìn kẻ thù một mắt một còn của mình.

Hoàng Thừa bần bĩ nhìn hai đứa con khí thế bùng bùng mặt sất mình và Trần Thái Nhật với ánh mắt xa lạ.

“Hai đứa... không thể nghe bố giải thích rõ ràng được sao?”

Hoàng Bân lạnh lùng hừ một tiếng: “Bố, bố già nên hồ đồ rồi, có cái gì cần giải thích nữa đâu, nói tới nói lui vẫn là con bé Tiểu Uyên này bị bố chiêu hư rồi”.

Hoàng Oánh chĩa mũi nhọn về phía Trần Thái Nhật.

“Cái tên lừa đảo cậu chắc chắn đã dùng mưu kế gì đó để theo đuổi Tiểu Uyên, sau đó lại thông qua Tiểu Uyên để chiếm đoạt đồ của nhà họ Hoàng! Đáng khinh!”

Hoàng Thanh Uyên không nhịn được rơi nước mắt, ánh mắt hiện lên vẻ mờ mịt.

“Cô à... Anh Thái Nhật đã cứu mạng cháu... cứu cả nhà họ Hoàng...”

Nghe vậy, Hoàng Oánh càng hung dữ hơn.

“Cháu còn nhỏ thì hiểu cái quái gì.

Cháu bị mấy lời đường mật của tên này mê hoặc rồi, bây giờ lại dám ngang ngược với bà đây nữa, hôm nay cô phải dạy dỗ cháu một trận mới được!”

Dứt lời bà ta cậ̀n ly rượu trên bàn định tặ̣t lên mặt Hoàng Thanh Uyển!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 136: Năm Đám Mạnh Thì Lời Nói Mới Có Tác Dụng

Hoàng Oánh cầm ly rượu lên, lùi ra sau lấy đà, định hất nước về phía trước.

Hoàng Thanh Uyên đang ngồi ở phía đối diện, không ngừng khóc lóc, nhìn người cô ruột cảm thấy vô cùng xa lạ.

Cô ta không hề ngăn cản hành động của Hoàng Oánh, vẻ mặt thất thần, chờ đợi giây phút bị sỉ nhục.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên bay qua bàn tiệc, lao thẳng đến trước mặt Hoàng Oánh.

Sự thù hận trên mặt Hoàng Oánh còn chưa nguôi ngoai thì đột nhiên phát hiện một bóng đen lao về phía mình.

Bà ta không kịp chuẩn bị, thứ gì đó đã bay thẳng vào mặt.

“A!”

Tiếng hét thất thanh vang lên, thân hình mập mạp trung niên nhờ cuộc sống nhàn nhã của Hoàng Oánh ngã về phía sau, bởi vì mắt không nhìn thấy nên cả đoạn đường loạng choạng vùng vẫy, làm đổ ngã cả chiếc ghế lớn.

Rầm.

Sau khi Hoàng Oánh ngã xuống đất, bà ta chỉ cảm thấy mặt và mắt đau rát, vội vàng lấy thứ đồ trên mặt xuống.

Dùng tay áo lau mắt, cẩn thận xem xét.

Thì ra là một đĩa thức ăn.

Gan lợn xào cay mới ra lò!

Lúc này, nước mắt của Hoàng Oánh lập tức trào ra.

Đương nhiên không phải vì tiếc của mà vì hơi cay bay vào mắt.

Bà ta hung tợn chửi rửa, chạt vật đứng dậy với dáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

“Là tên khốn nạn nào ném vào mặt tao hả?”

Vù!

Tiếng của một trận gió bay qua.

Lại thêm một đĩa cá sóc chua ngọt!

Bụp!

Lần này, lực chứa trong chiếc đĩa mạnh hơn trước nhiều.

Nó bay thẳng vào mặt Hoàng Oánh và đẩy bà ta ngã xuống đất, choáng váng đầu óc, hơn mười giây sau cũng không đứng dậy nổi.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Ánh mắt của mọi người lập tức hướng về phía người vừa ra tay.

Sắc mặt Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, miệng nhai thịt gà, tay chọn thức ăn trên bàn, trong tư thế “hay đĩa vẫn chưa đủ, tôi phải làm lại lần nữa”!

Hoàng Bân với làn da đen nhẻm và khuôn mặt xấu xí, đập bàn, nổi giận.

“Đồ khốn kiếp! Mày nghĩ đây là nơi nào mà dám làm vậy với em gái tao, thật không coi nhà họ Hoàng này ra gì...”

Bụp!

Một bát canh chua cay nóng hổi vừa ra lò đập thẳng vào mặt Hoàng Bân, cả hiện trường trở nên lộn xộn.

Hoàng Thừa sững sờ, sắc mặt không biết là vui hay buồn.

Hoàng Thanh Uyên cũng ngẩn người, nhìn về phía Trần Thái Nhật, mang theo vẻ yên lòng khó giải thích.

Người đàn ông này đã ra tay trước mặt mọi người vì mình!

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

“Được rồi, cuối cùng cũng được yên tĩnh, đừng lo, đây đều là gà, cá, thịt, trứng thôi, không giết người nổi đâu, chúng ta ăn tiếp đi”.

Một lúc sau, hai anh em Hoàng Bân và Hoàng Oánh chổng vào ghế bên cạnh, khó khăn đứng dậy.

Hai người không nói gì, dùng khăn mà quản gia đưa cho lau sạch vết bẩn trên mặt.

Cơn phẫn nộ không ngừng dâng lên trong lòng bọn họ.

Con trai và con gái của gia chủ nhà họ Hoàng bị người ta dùng đồ ăn nhà mình nấu ném thẳng vào mặt, ngay trong sân nhà họ Hoàng.

Thật mất mặt!

Đây đúng là tát thẳng vào mặt nhà họ Hoàng!

Hoàng Bân cắn phẫn, mắt đã đỏ ngầu, nghiến răng nghiến lợi, hung tợn nói.

“Bố, đến bây giờ bố vẫn tin mấy lời bấy bạ của thằng nhãi này sao?”

Hoàng Thừa không nói gì, cụ ta cũng không muốn nói.

Điều cụ thể nhất bây giờ là Trần Thái Nhật là người trong lòng của Thanh Uyển, chắc hẳn cậu ta sẽ không đến mức đánh Hoàng Bân và Hoàng Oánh bị thương nặng hoặc chết.

Có ranh giới cuối cùng này là đủ rồi.

Sự im lặng của Hoàng Thừa càng khiến Hoàng Bân trở nên điên cuồng.

“Bố! Nếu bố đã không nói thì bây giờ con đứng ra làm chủ! A Minh đâu!”

Hoàng Bân quát lớn, một tên vệ sĩ lực lưỡng từ bên ngoài chạy vào, theo sau là một đám đàn em hung hăng nối đuôi nhau vào.

Đây đều là những vệ sĩ Hoàng Thừa giao cho Hoàng Bân.

“Mau đánh gãy tay của tên súc sinh này cho tao!”

“Vâng thưa cậu chủ!”

Nghe lệnh xong, bảy tám tên vệ sĩ lao lên vây quanh Trần Thái Nhật đang gấp đồ ăn.

Hoàng Oánh đứng bên cạnh, lấy tay che một mắt, oán hận nói.

“Anh! Đánh gãy chân của hắn báo thù cho em đi!”

“Nghe thấy chưa hả, đánh gãy chân luôn!”

Tên vệ sĩ A Minh lớn tiếng trả lời, nhìn về phía Trần Thái Nhật giống như nhìn một con cá nằm trên thớt.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng đưa một quả nho vào miệng, sau đó cầm chiếc khăn bên cạnh lên bình tĩnh lau tay.

“Vẫn không dừng lại à?”

Nói xong, anh liếc nhìn xung quanh.

Hình như không có vũ khí gì thuận tay.

Rồi lại nhìn A Minh trước mặt.

“Dùng tạm anh vậy”.

Nói xong, đứng thẳng dậy, trong nháy mắt đã đi đến trước mặt A Minh.

Tên vệ sĩ không kinh ngạc mà còn thích thú: “Làm tốt lắm! Hôm nay tao sẽ...”

Còn chưa kịp nói xong, đột nhiên trời đất trở nên quay cuồng.

Trần Thái Nhật hơi cúi xuống, dùng góc độ vô cùng khéo léo, nắm lấy bắp chân của A Minh, kéo mạnh.

Á!

Vệ sĩ A Minh cao khoảng mét tám trong phút chốc ngã xuống đất, một chân bị Trần Thái Nhật nắm trong tay.

Mọi người đều sửng sốt.

Trần Thái Nhật nhìn mấy tên trước mặt.

“Chỉ có mấy tên các người thôi phải không? Nhìn vũ khí đây!”

Nói xong, anh liền nâng tay lên!

Búa tạ bằng thịt người, đánh đầu thẳng đó.

Trong tích tắc, bát đĩa, bàn ghế vỡ tan tành, bay tứ tung.

Đám vệ sĩ nhà họ Hoàng chưa từng thấy cảnh tượng này.

Không bao giờ nghĩ dùng một người sống to khỏe làm vũ khí thì phạm vi tấn công có thể mạnh như vậy!

Họ bị vũ khí hình người xoay vòng vòng đập trúng, bay lên không trung.

Ai bị đầu gậy hình người đâm trúng lập tức ngất xỉu.

Hết tên này đến tên khác.

Những người lao lên đầu ngã xuống, không một ai có thể đứng dậy được.

Trần Thái Nhật ném vũ khí hình người đầu đầy máu vào tường, lấy một chiếc khăn ướt trên bàn bên cạnh lau tay.

Sau đó, nhìn sang hai anh em Hoàng Bân và Hoàng Oánh đang trợn mắt há mồm đứng bên cạnh.

Anh đang định bước đến thì đột nhiên cảm thấy thiếu thứ gì đó, nhìn xung quanh tìm kiếm liên tục phát hiện ra một thứ rất hay.

Hôm nay thời tiết đẹp, bữa tiệc được tổ chức ngoài trời trong sân nhà họ Hoàng.

Ở góc đông bắc trong sân đặt một hòn non bộ.

Hòn nam bộ này cao bằng hai người đàn ông trưởng thành, đơn giản mà nặng, hình dáng gồ ghề, ít nhất cũng phải nặng năm đến sáu tấn.

Một tác phẩm điêu khắc phong cảnh đơn giản, trang nhã, phù hợp với phong cách trang viên Giang Nam.

Trần Thái Nhật chậm rãi đi về phía hòn non bộ trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

Đến phía trước, anh dùng một tay đưa xuống phía dưới khối đá.

“Lên!”

Ầm ầm ầm!

Hòn non bộ nặng năm đến sáu tấn bị anh nhấc thẳng lên.

Cần một vật nặng đủ để va vào một tòa nhà nhỏ nhưng sắc mặt Trần Thái Nhật không hề thay đổi, thậm chí hơi thở vẫn bình thường.

Anh từng bước đi về phía hai anh em Hoàng Bân.

Mỗi bước đi đều phát ra tiếng vỡ vụn của gạch ngói.

Ánh mặt trời chiếu lên khối đá kéo thành một bóng đen dài.

Lúc này Hoàng Bân và Hoàng Oánh quên luôn cả việc bỏ chạy, chỉ ngẩn người, ngẩng đầu nhìn thanh niên cao lớn càng lúc càng tiến gần.

Rần!

Trần Thái Nhật đặt hòn non bộ ở phía trước bàn chủ trì như một trận động đất vừa xảy ra.

Anh nhón chân, nhẹ nhàng chảy lên đỉnh cao của hòn non bộ.

Ung dung ngẩng trên đó, nhìn Hoàng Bân và Hoàng Oánh với vẻ khinh thường.

“Có vẻ như hai người rất có thành kiến với tôi nhỉ?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 137: Buổi Tối Trước Ngày Giám Định Bảo Vật

Hoàng Bân và Hoàng Oánh cứ thế ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật.

Không lắc đầu mà cũng không gật đầu.

Giọng nói của anh bỗng trở nên lạnh lẽo.

“Ngươi luôn rầy à? Lên tiếng đi chứ!”

Anh vừa lên tiếng.

Phịch!

Hai người cùng quỳ xuống, còn không quan tâm đến vết bẩn chưa lau sạch trên mặt.

Cả người Hoàng Bân run lên, khuôn mặt không biết có phải bị một bát canh chua cay làm cho bị bỏng hay không mà làn da đỏ đến mức muốn nhỏ máu, nước mắt lã chã.

“Cậu Trần! Chúng tôi sai rồi! Tôi xin lỗi! Tôi ăn nói không biết suy nghĩ, tôi đáng chết! Tôi đúng là miệng chó không mọc được ngà voi, xin cậu rộng lượng, đừng chấp loại người đê tiện như tôi, xin hãy tha cho tôi!”

Hoàng Oánh ở bên cạnh khóc càng thống thiết hơn, chắc đi tảo mộ tiết Thanh Minh cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Người anh em, tôi sai rồi! Là tôi không phân rõ trắng đen, đầu óc có vấn đề, tôi mới là đồ khốn kiếp! Nhà họ Hoàng có người tai to mặt lớn như cậu làm khách quý, đừng nói là ngồi ở ghế chủ vị của bữa tiệc, cho dù làm chủ nhà thì cũng được!”

Hoàng Thừa đứng ở phía sau bà ta, sắc mặt tối sầm lại

Cái đồ vô dụng này, quá đáng rồi đấy!

Tôi còn chưa chết đâu!

Trần Thái Nhật đứng từ trên cao nhìn xuống, chẳng khác gì Kim Cương hiển thánh, không giận mà uy, giọng nói mang theo uy nghiêm khiến lòng người sợ hãi.

“Người ông bà cần xin lỗi không phải là tôi, mà là người nhà của ông bà ấy!”

“Hoàng Thừa là bố ruột của ông bà, vì tính mạng của cả nhà họ Hoàng mà vất óc bày mưu tính kế, hy vọng có thể thông qua việc hiến dâng vật báu để tìm được người có thể bảo vệ ông bà cả đời”.

“Hoàng Thanh Uyên là cháu ruột của ông bà, cô ấy còn trẻ, nhưng vì Trấn Bảo Khí mà ông bà không nên sở hữu, đã bị các cao thủ tuyệt thế hạng bảy, hạng tám, thậm chí hạng chín đuổi giết cả thành phố!”

“Còn ông bà thì sao? Vẫn ăn chơi trác táng ở nhà, bây giờ nhà họ Hoàng đã bình an, mở tiệc, ông bà lại ra về là chủ nhân của nhà họ Hoàng, còn đòi chia tài sản?”

“Lương tâm ông bà bị chó ăn mất rồi à?”

Hoàng Bân và Hoàng Oánh không thốt ra nổi lời cầu xin nữa, hai người họ cúi đầu, nước mắt rơi như mưa, không biết là xấu hổ hay sợ hãi.

Ông trùm ở địa phương, gia chủ nhà họ Hoàng – Hoàng Thừa, chậm rãi đứng dậy, bước đến trước mặt hai đứa con, khẽ thở dài.

“Các con đứng dậy đi”.

Hoàng Bân và Hoàng Oánh không dám ngẩng đầu nhìn bố mình, cứ quỳ dưới đất, vì sợ uy thế của Trần Thái Nhật nên cũng không dám đứng dậy.

“Lát nữa bố sẽ giải thích rõ ràng chân tướng mọi việc với hai con, hy vọng các con vẫn nghe lọt tai.

Bây giờ, bố có việc quan trọng hơn muốn nói”.

Hoàng Thừa ngừng một lát, ánh mắt tỏ vẻ mệt mỏi.

“Bố già rồi, nhà họ Hoàng có gia nghiệp lớn như vậy, chèo chống rất mệt, Tiểu Uyển còn trẻ, vừa thông minh vừa cố gắng, con mắt cũng tinh tường, qua ba năm nữa, bố sẽ truyền chức gia chủ cho con bé”.

Hoàng Bân và Hoàng Oánh nghe thấy thế thì chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nhau, không nói tiếng nào.

Hoàng Thừa nhìn hai đứa con không nên thân của mình.

"Ít nhất con bé vẫn sẽ coi các con là cô chú ruột, cho dù con bé làm gia chủ, thì các con vẫn có tiền tiêu, cuộc sống thoải mái.

Sau này hãy nhớ, làm người phải biết tốt xấu, đứng lên đi".

Trần Thái Nhật nhảy từ trên hòn non bộ xuống, đến bên cạnh bàn ăn, lặng lẽ ôm vai Hoàng Thanh Uyển, nhẹ giọng an ủi cô ta.

Lúc này, Hoàng Bân và Hoàng Oánh mới dám đứng dậy.

Hoàng Thừa gọi người làm tới, nhanh chóng sắp xếp sửa sang lại.

Hoàng Thừa, Hoàng Thanh Uyển và Trần Thái Nhật đổi sang phòng khác tiếp tục ăn.

Những người còn lại dùng bữa ở bên ngoài.

Bữa tiệc tiếp tục.

Chuyện vừa xảy ra đã biến mất không còn dấu vết gì, nhưng ý nghĩa của nó đã khắc sâu trong lòng tất cả người nhà họ Hoàng.

Hoàng Thanh Uyển và Trần Thái Nhật sau lưng cô ta, từ nay về sau sẽ là chỗ dựa lớn nhất cho nhà họ Hoàng - gia tộc giàu có hàng đầu tỉnh Lâm Giang.

Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc đồ da báo, mặt bụi phấn, ăn mặc hợp mốt, dẫn theo một người đàn ông mặt to mày rậm bước vào.

Hoàng Oánh đã sửa sang xong xuôi, ngẩng lên nhìn người trước bàn tiệc ngoài sân, liếc thấy người đến, bà ta sáng mắt lên.

"Hoàng Diễm, sao giờ hai vợ chồng em mới tới thế? Tắc đường à?"

Người đến chính là nhà từ thiện số một thành phố Hàng Thành, chủ tịch và nhà hảo tâm của tập đoàn Minh Huy, đã quyên góp tròn năm trăm nghìn tệ trên tàu cao tốc - Hoàng Diễm và chồng cô ta là Chu Vũ Dân.

Về mặt Hoàng Diễm áy náy: "Chị, chẳng phải gia chủ bảo công ty chi nhánh của bọn em cuối năm phải báo cáo sổ sách sao? Em phải tăng ca nên bây giờ mới đến được, bác cả đâu ạ?"

Sắc mặt Hoàng Oánh đỏ dần, chỉ vào bên trong.

"Đang dùng bữa với Tiểu Uyên ở bên trong với khách".

Hoàng Diễm kinh ngạc: "Khách gì mà đẳng cấp cao thế? Phải đích thân bác cả dùng bữa cùng á? Chúng ta là nhà họ Hoàng đứng đầu tỉnh Lâm Giang đó".

Lúc này, Hoàng Oánh cũng không biết nên nói gì.

"Dù sao cũng là khách quý, em đừng vào, bây giờ bố chị không muốn gặp ai khác đâu".

Hoàng Diễm trước giờ không dám đắc tội với bà chị họ này.

Chu Vũ Dân ở bên cạnh đảo mắt: "Diễm này, em lấy ảnh của thằng khốn lần trước cho chị xem đi, rồi sau bảo bác cả cử người lôi hắn ra đập cho một trận, chắc bây giờ hắn chưa rời khỏi Hàng Thành đâu.

Hoàng Diễm đột nhiên nghĩ ra mình còn có chuyện, vội vàng nói với Hoàng Oánh.

"Chị, bọn em bị người ta bắt nạt ở bên ngoài!"

Hoàng Oánh sững sốt, sau đó tỏ vẻ tức giận.

Đường đường là nhà giàu đứng đầu Hàng Thành, bị cao thủ tuyệt thế như Trần Thái Nhật xử lý không nói làm gì.

Sao đến bọn ất ơ vớ vẩn mà cũng dám trèo lên đầu lên cổ thế này?

"Cái gì? Thằng khốn đó ăn phải mật báo gan hùm rồi sao?"

Hoàng Diễm kể chuyện mình bị lừa năm trăm nghìn tệ trên tàu cao tốc ra, còn chưa kịp nói ra tên họ của kẻ cần đầu, thì Hoàng Oánh đã vung tay lên.

"Hừ! Một lũ côn đồ thôi mà, dù đông nhưng có thể đông bằng người dưới tay nhà họ Hoàng chúng ta được sao? Mau đưa chị xem ảnh em chụp nào, lát nữa chị sẽ sắp xếp, lôi cổ hắn đến nhà, cho các em đánh một trận".

Hoàng Diễm như tìm được chúa cứu thế, vẻ mặt cảm động, vừa mở album ảnh trong điện thoại vừa than thở mình thế thảm đến mức nào.

"Chị không biết đấy thôi, tên khốn kia chẳng coi nhà họ Hoàng chúng ta ra gì cả".

"Loại chó chết hạ lưu này thì đáng bị lôi ra dìm sông, nếu chị tìm được hắn thì phải trút giận cho em nhé, đầu tiên đánh cho hắn gãy chân đi, hình như hắn biết ít võ công".

Dứt lời, cô ta chìa điện thoại ra trước mặt Hoàng Oánh.

Con gái ruột của gia chủ nhà họ Hoàng, người phụ nữ có khuôn mặt tròn trịa - Hoàng Oánh, nhìn thấy bóng dáng người đàn ông quen thuộc trên màn hình điện thoại, cao lớn hùng vĩ, giống hệt với người đang ngồi cạnh Hoàng Thanh Uyển ở trong phòng.

Về mặt bà ta lập tức đông cứng lại, sau đó run rẩy quay đầu, sợ hãi nhìn căn phòng kia.

Hoàng Diễm đứng ở bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu: "Chị, chuyện nhỏ nhặt này không cần làm phiền bác cả đâu, chị ra mặt đánh một thằng khốn nạn phè thì mất bao nhiêu sức đâu".

Hoàng Oánh nhìn cô em họ yêu quý, im lặng mất mấy giây.

Bốp!

Một cái tát đánh mạnh vào mặt Hoàng Diễm.

"Chị, sao chị lại đánh em?"

Giọng nói Hoàng Oánh đầy tủi thân: "Cô muốn chết thì cũng đừng kéo tôi xuống nước".

...

Trong phòng tiệc nhỏ của nhà họ Hoàng.

Trần Thái Nhật trình trọng nói với Hoàng Thừa: "Ngày mai, tiệc sinh nhật và giám định bảo vật sau đó, ông hãy sắp xếp thế này, đừng để xảy ra sơ sót".

Hoàng Thừa ngồi ở bên cạnh, sắc mặt nghiêm túc gật đầu, sau đó khó hiểu hỏi.

"Cậu Trần, chúng ta làm vậy, liệu những cao thủ tuyệt thế kia có mắc bẫy không?"

Trần Thái Nhật mỉm cười.

"Ông yên tâm đi, miếng mồi tôi quăng ra, những con chim bình thường sẽ không có phản ứng, nhưng đối với những cao thủ hàng đầu, cho dù là mất mạng thì họ cũng phải lao vào".

- -----

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 138: Ngày Sinh Nhật

Dặn dò xong mọi việc, Trần Thái Nhật dẫn người trở về khách sạn nghỉ ngơi, đồng thời gặp mặt bàn bạc những người khác từ Trung Châu đến, làm một số công tác chuẩn bị.

Một đêm trôi qua.

Vào giữa trưa, mặt trời chói chang.

Trong nhà họ Hoàng - gia tộc lớn nhất thành phố Hàng Thành, nhà giàu nhất tỉnh Lâm Giang.

Lúc này, từ trên xuống dưới, tất cả mọi người trong nhà đều đang bận rộn.

Hôm nay là sinh nhật của cô chủ nhà họ Hoàng, phải chúc tụng tưng bừng.

Cùng với tiếng chuông đồng hồ điểm.

Chỗ nào cũng giăng đèn kết hoa, cửa chính rộng mở.

Thực ra, nhà họ Hoàng chính là một tòa phủ đệ khuôn viên Giang Nam cổ điển.

Bên ngoài có quảng trường, bên trong có vườn cảnh, quy mô diện tích rất lớn.

Lúc này, ở quảng trường ngoài cổng, các nhân viên đang hướng dẫn khách khứa vào phủ một cách có trật tự.

Hôm nay là sinh nhật hai mươi hai tuổi của cô chủ Hoàng Thanh Uyên nhà họ Hoàng, thiệp mời được gửi rộng rãi, tổ chức một bữa tiệc sinh nhật long trọng.

Vì là nhà họ Hoàng tổ chức, nên những nhà giàu có đứng đầu tỉnh Lâm Giang đều đến chúc mừng.

Khách khứa nườm nượp.

So với những bữa tiệc bình thường được tổ chức trước đây, thì quy mô đón khách, thái độ phục vụ của người đón khách, quy trình nghiêm ngặt của nhà họ Hoàng lần này, đã đạt đến tiêu chuẩn cao nhất của cả tỉnh.

Mọi người cũng biết rõ nguyên nhân.

Sau tiệc sinh nhật này sẽ là buổi giám định bảo vật mà cả Hoa Hạ quan tâm.

Đến lúc đó, những vị khách tham gia sẽ không đơn giản là chỉ đến để chúc mừng.

Những nhân vật có máu mặt thực sự sẽ xuất hiện.

Sóng ngầm đã nổi, nhà họ Hoàng chỉ là một sân khấu.

Rốt cuộc nhân vật chính là ai thì vẫn chưa rõ.

"Chủ tịch Trương Vĩ của tập đoàn Hân Vận và phu nhân đến, chúc mừng sinh nhật cô chủ Hoàng, tiiền mặt một trăm sáu mươi nghìn tệ, quà là tranh vẽ mỹ nhân cổ đại thời Đường!"

"Chủ tịch Lý Cường của tập đoàn Đại Long và phu nhân tới, chúc mừng sinh nhật cô chủ Hoàng, tiiền mặt hai trăm nghìn tệ, quà là ngọc bội phỉ thúy cổ của Miến Điện!"

"Tổng giám đốc Tân C`ân của công ty cổ phần Minh Thành tới..."

"Chủ tịch tập đoàn Lỗi Hâm..."

Người tiếp đón báo tên của những khách mời quan trọng, và tiiền với quà bọn họ mang tới.

Những khách mời có địa vị khá thấp đứng ở vòng ngoài nhà họ Hoàng bắt đầu bàn tán, ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Nhà họ Hoàng dù gì cũng là đại ca của tỉnh Lâm Giang.

Chỉ là tiệc sinh nhật của cô chủ, mà các khách mời lại tặng quà quý giá đến như vậy.

Riêng tiền mặt, ít thì hơn trăm nghìn tệ, nhiều thì mấy trăm nghìn tệ.

Còn một số đồ cổ không thể định giá nữa, khiến mọi người không nhận được than thở thế giới của người giàu có đúng là khác với mọi người.

Ở gần trung tâm quảng trường có một chỗ kỳ lạ, bị một hàng rào trúc vây lại tạm thời.

Không ít khách mời đi qua chỉ trở chỗ này, xì xào bàn tán.

"Nhìn kìa, anh chàng đẹp trai tóc trắng kia sao lại chôn nửa người xuống đất thế kia?"

"Chắc là nghệ thuật trình diễn đấy".

"Đúng đúng, anh ta nhắm mắt, chắc là giống với những người đóng giả làm tượng điêu khắc trên phố đến biểu diễn cho các khách mời xem".

Tiếng bàn tán của mọi người lọt vào tai người đàn ông đầu đầy tóc trắng kia.

Hắn coi như không nghe thấy.

Tiêu Vân Phi với biệt danh "Bạch Đầu Tiên" đã bị ấn vào trong đất một ngày một đêm, lúc này đang hồi hận muốn chết.

Không chỉ hối hận vì đã đến trước cửa nhà họ Hoàng vênh váo, bây giờ hắn cảm thấy, bản thân mình đáng lẽ không nên đặt chân vào phạm vi của tỉnh Lâm Giang.

Đường đường là cao thủ hạng tám, được mọi người tôn sùng, là võ sĩ hàng đầu có cả nhan sắc và thực lực.

Còn chưa kịp thể hiện võ công trước mặt mọi người, đã phải triển lãm vóc dáng trước mặt họ tròn một ngày, đương nhiên là chỉ có nửa thân trên.

Còn chẳng bằng những con ma nơ canh ở tử kính.

Mẹ kiếp, tốt xấu gì chúng nó cũng thò được cái chân ra ngoài.

Tiêu Vân Phi cảm giác mình chẳng khác gì gấu trúc trong vườn thú, được mọi người chú ý cao độ.

Thậm chí có người tò mò còn mở đèn flash chụp ảnh.

Tiêu Vân Phi hận đến nghiến răng nghiến lợi, nếu hấn mà thoát được thì đã cần dao kềm cắt đám người này rồi.

Về phần Trần Thái Nhật thì Tiêu Vân Phi không hận nổi.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Hắn không dám...!

Đúng lúc này, vị khách mời đặc biệt đầu tiên đã đến.

"Trang chủ sơn trang Thất Tú Thục Trung, cô Khúc Lan Phi đến!"

Tất cả mọi người ở đây đều hưng phấn.

Nhất là những võ sĩ bình thường muốn đến để chứng kiến tận mắt hình dáng thật của Trấn Quốc Khí, vẻ mặt lại càng kích động.

Cao thủ đến rồi!

Trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, cao thủ số một Thục Trung, đại gia ám khí, đối tượng yêu thích của vô số võ sĩ.

Danh tiếng của Khúc Lan Phi thậm chí còn nổi tiếng hơn cả những cao thủ hàng đầu hạng chín.

Cô ta mặc váy nhung màu xanh da trời, đi đôi giày nữ khảm kim cương nhỏ nhắn, tùy ý xõa tóc sau vai, vóc dáng cao gầy, khí chất thanh thoát, khuôn mặt tinh xảo bình thản, dẫn theo hai nữ đồ đệ bước vào cổng chính.

Tất cả mọi người lập tức đổ dồn mắt vào Khúc Lan Phi.

Nam thì kinh ngạc, nữ thì ngưỡng mộ.

Vốn dĩ người đẹp đi đến đâu cũng là tiêu điểm.

Huống hồ còn là người đẹp có thực lực cao cường, nổi tiếng như cồn.

Cả đường đi Khúc Lan Phi chỉ nhìn thẳng, dường như những tiếng bàn tán xung quanh không liên quan gì đến cô ta cả.

Đột nhiên, cô ta nhìn thấy một "bức tượng điêu khắc" bị chôn xuống đất ở trung tâm quảng trường.

Khóe miệng cô ta nở nụ cười tò mò.

"Tiêu Vân Phi? Anh đang làm gì ở đây vậy? Tạo hình này của anh là phương pháp luyện công tự sáng tạo à?"

Khúc Lan Phi vừa gọi tên của Tiêu Vân Phi xong, mấy võ sĩ xúm lại hóng hót ở xung quanh không còn bình tĩnh được nữa.

"Cái gì? Bạch Đầu Tiên - Tiêu Vân Phi sao?"

"Sao anh ấy lại ở đây? Lại còn có tạo hình này nữa?"

"Không ngờ có cao thủ hạng tám đến từ lâu rồi!"

Đầu là người cùng tầng lớp trong giới võ sĩ, không thể giả vờ không quen được nữa.

Tiêu Vân Phi thàn chửi Trầ Thái Nhật, sau đó bất đắc dĩ mỉm cười.

"Trang chủ Khúc, lẽ nào cô không nhận ra tôi bị nhốt ở đây sao?"

"Tốt xấu gì anh cũng là cao thủ hạng tám, ai có thể nhốt được anh chứ? Với viên gạch này, anh vận công phá nó là được mà".

Dứt lời, Khúc Lan Phi dùng chân giẫm lên bềmặt, thử thăm dò chất liệu và mật độ.

Khuôn mặt của người đẹp biến sắc, lộ vẻ không thể tin được.

Khúc Lan Phi thu lại nụ cười, giọng nói nghiêm túc hỏi Tiêu Vân Phi.

"Rốt cuộc là ai làm?"

Về mặt Tiêu Vân Phi đẩy tủ thân.

"Là một người trước kia chưa từng nghe nói, cao thủ không tiếng tăm, tên là Trầ Thái Nhật".

Khúc Lan Phi chấn động, sau đó tỏ vẻ đã hiểu.

Một nữ đồ đệ có vẻ hoạt bát đứng phía sau, thấy Khúc Lan Phi thay đổi sắc mặt, không nhịn được liến hỏi.

"Trang chủ, Trầ Thái Nhật là ai vậy?"

Về mặt Khúc Lan Phi như chìm vào hồi ức, trong miệng lầm bầm.

"Là một người đàn ông rất rất mạnh, cũng rất đặc biệt".

Tiêu Vân Phi chớp mắt.

"Không nói nhiều nữa, trang chủ Khúc, hai chúng ta hợp sức, chắc chắn có thể phá được sự giam cầm của lớp gạch này, nỗ lực đồng đạo, cô giúp tôi đi mà".

Khúc Lan Phi nở nụ cười, đôi tay thanh tú xòe ra.

"Đừng tốn công vô ích nữa, tôi còn chưa đủ bản lĩnh để cứu anh đâu".

Câu nói của Khúc Lan Phi khiến tất cả mọi người quan sát xung quanh, nhất là các võ sĩ, đều há hốc miệng.

Hai võ sĩ hạng tám hợp sức mà không làm được sao?

Không nói những người khác, bản thân Tiêu Vân Phi cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cô...! cô là trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ mà! Ngay cả cô mà cũng không làm được sao?"

Khúc Lan Phi lắc đầu.

"Cụ thể thì chờ Không Huyền phương trượng đến anh sẽ biết".

Đúng lúc này, người tiếp đón ở cổng cao giọng hô, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Đoàn đại biểu tỉnh Trung Châu tới!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 139: Xuất Hiện Hoàn Tráng

Cùng với tiếng hô lớn này, trên con đường đi bộ bên ngoài quảng trường vang lên tiếng niệm Phật.

"A di đà Phật!"

Một đội hình nhà sư xếp hàng chỉnh tề, đang chậm rãi bước về phía cổng chính.

Nhà sư dẫn đầu mặt trắng râu dài, tuy già nhưng rất khỏe mạnh, tuổi tác đã cao mà đôi mắt vẫn còn tinh anh, giơ tay nhắc chân đều mang lại cảm giác uy nghiêm.

Đó chính là đại trưởng lão chủ tịch của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, trụ trì Đại Lâm Tự, đệ nhất cao thủ hạng chín đương thời - Không Huyền phương trượng.

Một hòa thượng áo xanh mặt mũi sáng sủa, nhìn chỉ mới hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt bình thản, đi theo phía sau, đây chính là người đứng đầu hạng bảy bảng xếp hạng lực chiến, từng đảm nhiệm việc đón khách trong hội đấu võ thuật thế giới - hòa thượng Không Diệp.

Đi sau hai người là đội ngũ mười tám nhà sư, ai cũng là long tinh hồ mãnh, mặc đồ nhà sư màu nâu vàng, một tay làm Phật lễ.

Những nhà sư này đều có làn da màu đồng cổ, trên người ai cũng tỏa ra hơi thở chinh phạt mạnh mẽ, cả nhóm người chậm rãi bước vào mà mang lại cảm giác áp lực chẳng khác gì thiên quân vạn mã xông pha chiến trường.

Có võ sĩ hiểu biết ở bên cạnh thấp giọng kêu lên.

"Thập Bát Đồng Nhân của Đại Lâm Tự!"

Tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao, tỏ vẻ kinh ngạc.

Dưới sự dẫn đầu của đệ nhất cao thủ hạng chín, Đại Lâm Tự tỉnh Trung Châu gần như đã mang đội hình mạnh nhất tới đây.

Võ tự nghìn năm, quả nhiên khí thế bất phàm.

Không Huyền dẫn đầu, trên đường đi, thỉnh thoảng lại có võ sĩ chào hỏi, ông ấy có thái độ rất ôn hòa, chào hỏi lại từng người một.

Là chủ tịch của liên đoàn võ thuật, Không Huyền phương trượng đức cao vọng trọng, có danh tiếng rất cao trong giới võ sĩ.

Hầu hết các võ sĩ có mặt đều tỏ vẻ sùng kính, hôm nay có thể tận mắt chứng kiến phong thái của ông ấy, quả là không uổng chuyến đi này.

Các nhà sư tiến vào, các khách khứa ở ngoài cổng cũng vây lại hóng hớt.

Công phu dưỡng khí của Không Huyền và Không Diệp rất tốt, lần lượt đáp lễ chào hỏi những người bình thường xung quanh.

Đi đến giữa quảng trường.

Khúc Lan Phi tiến lên, hơi cúi người.

"Đại trưởng lão".

"Khúc thí chủ có lễ, cô đây là..."

Không Huyền phương trượng đột nhiên phát hiện ra "người chôn một nửa" ở xa xa.

Tiêu Vân Phi nhìn thấy thần tượng đã đến, vẻ mặt liền kích động, ở xa hét lên.

"Không Huyền đại sư, cứu tôi ra với!"

Trụ trì của Đại Lâm Tự nhú mào, bước tới.

"Tiêu...! Tiêu thí chủ, cậu đang làm gì vậy?"

Tiêu Vân Phi cũng không quan tâm đến thể diện nữa, bây giờ có thể thoát khỏi chỗ này mới là điều quan trọng nhất.

"Là Trần Thái Nhật ấn tôi xuống đây, đại sư mau cứu tôi với!"

Không Huyền đại sư cũng tỏ vẻ đã hiểu.

"Thì ra là thế, ha ha ha, cậu chờ chút nhé, cậu Trần sắp tới rồi, nếu tâm trạng cậu ấy tốt thì sẽ thả cậu ra thôi, tôi không dám tự tiện làm theo ý mình".

Tiêu Vân Phi sửng sốt, cảm thấy nghi ngờ cuộc đời.

Đúng lúc này, một người mặc vest đen chạy tới, là người của nhà họ Hoàng.

Anh ta đến trước mặt Không Huyền, cung kính cúi người.

"Không Huyền đại sư, mời ông vào khu khách VIP nghỉ ngơi".

Lão hòa thượng lắc đầu.

"Cứ từ từ, người làm chủ tỉnh Trung Châu còn chưa đến, tôi chờ ở đây một lát".

Ông ấy vừa dứt lời, tất cả mọi người há hốc miệng.

Ai cũng tưởng rằng trong đoàn đại biểu của tỉnh Trung Châu đã có phương trượng Đại Lâm Tự, thì người dẫn đầu, người làm chủ chắc chắn là Không Huyền.

Vậy mà ông ấy lại nói mình không phải người làm chủ? Hơn nữa còn muốn đích thân đứng chờ?

Bất kể là người bình thường hay võ sĩ các nơi, lúc này đều cảm thấy tò mò.

Trung Châu còn có cao thủ khác sao?

"Hừ, đề tiện thấp kém, lão hòa thượng, bây giờ ông cũng rớt giá rồi!", giữa không trung đột nhiên vang lên một giọng nói giễu cợt vô cùng ngông cuồng.

Mọi người có mặt bỗng cảm nhận được một luồng áp lực giáng từ trên trời xuống, khiến người ta không thở nổi.

Đông tử Không Huyền co lại, ngẩng đầu lên nhìn, khẽ mỉm cười.

"Cừu thí chủ, nếu đã đến thì mau xuất hiện đi!"

Một tiếng hừ lạnh lung vang lên.

Đột nhiên, một trận gió mạnh thổi qua, tất cả mọi người nhìn thấy một cái bóng đen lơ lửng giữa không trung, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, chậm rãi hạ xuống đỉnh một cây lộc vừng cổ thụ ở quảng trường.

Trên cây, có một cành cây nhỏ chìa ra ngoài hai ba mét, nhìn chỉ to bằng ngón cái.

.

ngôn tình hoàn

Nhưng cái bóng đen lại có thể đứng được ở đầu cành của cành cây nhỏ, lắc lư theo gió, dường như không có trọng lượng.

Người này mặc áo choàng kiểu Hoa Hạ, tóc xõa ra, râu đầy mặt, vẻ mặt rất ngông cuồng vênh váo, đứng chấp tay.

Có người hiểu biết liền kêu lên.

"Xếp thứ hai hạng chín, ma đầu Cừu Kiều!"

Các võ sĩ lập tức như gặp phải kẻ địch, thậm chí có người nhát gan còn bắt đầu chuẩn bị bỏ chạy.

Khúc Lan Phi lẩm bẩm: "Cái tên cu ờng giết người này, sát khí còn nặng hơn cả trước đây".

Cừu Kiêu có công pháp thâm độc, võ công cao cường, rất nhiều năm trước đã chạy đến những vùng chiến loạn ở nước ngoài, nhận các vụ làm ăn ám sát với giá cao, các cao thủ nổi tiếng quốc tế chết trong tay lão ta nhiều không đếm xuể.

Điêu này đã khiến danh tiếng của lão trên thế giới còn nổi hơn cả Không Huyền.

Đây gọi là tiếng ác đồn xa.

Lão giết người chỉ có hai mục đích, luyện công và mua vui.

Hoa Hạ cao thủ đông như kiến, lão cũng không thể một tay che trời, nên để được thoải mái, lão lêu lổng ở nước ngoài rất nhiều năm.

Không ngờ vì sự xuất hiện của Trấn Quốc Khí mà lão lại về nước.

Ánh mắt Cừu Kiêu lóe lên sự tàn nhẫn, bóng dáng bỗng biến mất.

Lúc mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, một tia sát khí đột ngột ngưng tụ ở phía sau Không Huyền.

Bóng dáng Cừu Kiêu xuất hiện giữa không trung, năm ngón tay lóe lên ánh sáng của kim loại, chum lại thành vuốt, chụp vào đầu Không Huyền.

Ai nấy đều hít vào khí lạnh.

Nhanh quá!

Vẻ mặt Khúc Lan Phi cũng sợ hãi, khuôn mặt xinh đẹp đầy hốt hoảng.

Đúng lúc này.

Bóng dáng của Không Huyền đột ngột lóe lên.

Cừu Kiêu biến sắc, vồ hụt, lập tức ngã xuống đất, rồi cảm thấy nguy hiểm ập đến.

Không biết từ lúc nào, Không Huyền phương trọng đã xuất hiện sau lưng Cừu Kiêu, hai ngón tay giơ ra, mang theo sức mạnh to lớn đủ để xuyên thủng đá vàng.

Bởi vì ngón tay này, trong không khí vang lên tiếng lách tách khi phá vỡ rào cản âm thanh, dường như mọi người nhìn thấy không gian xung quanh hai ngón tay của Không Huyền cũng trở nên méo mó.

Cừu Kiêu gằn lớn, cũng giơ một ngón tay ra.

Keng!

Một tiếng va chạm của kim loại chấn động màng nhĩ vang lên, mọi người đều cảm thấy tai mình rất đau.

Cả Cừu Kiêu và Không Huyền đều lùi lại hai bước.

Sắc mặt Không Huyền không đổi, hai tay chấp lại với nhau.

Ngón tay của Cừu Kiêu hơi co giật, sắc mặt lạnh lẽo.

Cạch!

Mặt đất giữa hai người đột nhiên vang lên tiếng gạch đá nứt vỡ.

Bắt đầu từ điểm hai người giao đấu, mặt đất kéo dài gần năm mươi mét theo chiều ngang, đột nhiên sụp xuống thành một cái hố sâu nửa mét.

Chỉ giao đấu bằng một ngón tay thôi.

Uy lực của sóng xung kích có sức phá hoại bằng một trận động đất.

Mọi người có mặt lại càng có hiểu biết sâu sắc hơn về cao thủ tuyệt thế.

Cừu Kiêu nhếch mép cười khẩy: "Hừ, không thụt lùi nhỉ?"

Không Huy ền lắ đầi, không thề đễ ý đén lăo.

Đúng lúc này, một trận rung chuyển truy ền từ xa tới.

Không Huy ền biến sắc, vẻ mặt cung kính: "Đến r ấ".

Nói xong, ông ấ vội vàng tiến lên đón.

Cừu Kiêu nhú mày, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mọi người cũng nhìn theo.

Nhìn thấy cảnh tượng g ần đó, có người li ền kinh ngạc kêu lên.

"Trời ạ! Đây là gì vậy?"

Nơi đó xuất hiện một thứ mà tất cả mọi người đầi không ngờ đến.

Một chiếc...!thuy ền!

Thuy ền lớn!

Giống như thuy ền chiến căng bu ồm làm từ gỗ trong thời đại hàng hải vậy.

Dài khoảng năm mươi mét, hai đầi cao ở giữa thấp, cao bằng ba bốn tầng.

Chiếc thuy ền giương cánh bu ồm trắng tinh, chẳng khác gì một tòa nhà cao tầng di động, chậm rãi tiến về phía trước.

Ai nấy đầi không dám tin vào mắt mình.

Đến Cừu Kiêu cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Trong đầi mọi người đầi có một suy nghĩ.

Sao thuy ền có thể đi trên đất li ền chứ?

Nhìn kĩ mới phát hiện ra manh mối.

Đáy thuyền dày rộng được một khung thép dày nặng để nghiêng chống đỡ, khung thép lại được hàn lên một tấm thép có diện tích siêu lớn, dày khoảng nửa mét, dài rộng khoảng năm mươi mét.

Tấm thép đã được xử lý đặc biệt, bên dưới còn lắp rất nhiều bánh xe đa năng tiếp đất chịu lực.

Phía trước tấm pallet còn lắp thêm một khuôn kéo xe, hai mươi mấy chiếc xe việt dã với mã lực khổng lồ lái đằng trước, tiện kéo theo tấm thép di chuyển.

Con thuyền được lái như vậy đấy!

Tất cả mọi người ở đây đều phải há hốc miệng.

Tiêu Vân Phi bị chôn nửa người dưới đất, ánh mắt đờ đẫn, miệng lắp bắp: “Còn có thể... chơi như vậy sao?”

Trên thuyền đứng đầy những người áo đen, phải hơn bốn trăm người.

Mọi người đứng trên thuyền đột nhiên giơ hai tay lên, đồng thanh hô to.

“Chúc mừng sinh nhật cô chủ nhà họ Hoàng! Chúc mừng!”

Chấn động màng nhĩ!

Một bóng dáng cao to đứng trên mũi thuyền gần lan can, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống tất cả mọi người trên quảng trường.

Lúc này, vô số khách mời đều vô cùng chấn động, vẻ mặt sững sờ, ai nấy đều nghên cổ, nhìn chằm chằm người trước thuyền, nhìn mãi mà không thấy mệt.

Bóng dáng đứng ở mũi thuyền ánh mắt tỏ vẻ hài lòng, khẽ mỉm cười.

“Trần Thái Nhật, thành phố An Thành tỉnh Trung Châu, đến chúc mừng đây!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 140: Xe Lu Bằng Người

Trần Thái Nhật hưởng thụ làn gió nhẹ trên mũi thuyền, cảm giác ngạo nghễ trên cao, trong lòng thầm chấm mười điểm cho cách thức xuất hiện này.

Anh quay đầu nói với Vi Giác Nghiệp ở phía sau.

"Gia chủ Vi làm tốt lắm, ngày càng tốt hơn".

Vi Giác Nghiệp mỉm cười gật đầu, vẻ mặt khoan khoái.

Không chỉ có hai người.

Tất cả những người khác trên thuyền theo anh từ thành phố Minh Dương và An Thành tới, bây giờ đều có cảm giác hơn người.

Thế nào được gọi là chấn động lòng người?

Đây chính là chấn động lòng người!

Lái xe tới là cái gì chứ? Cho dù lái máy bay trực thăng tới thì cũng thường thôi!

Biến không thể thành có thể, đây mới là thể hiện bản lĩnh thực sự.

Chẳng phải đây là đất liền sao? Tôi cứ muốn lái thuyền đến đấy!

Hà Cuồng tóc đỏ đứng phía sau, thắt lưng giắt một thanh trường đao, cười toe toét.

"Ha ha ha, đi theo đại ca đúng là oai quá!"

Con thuyền khổng lồ ngày càng đến gần, tất cả khách mời đều dạt sang một bên, sợ bị thuyền va phải.

Khuôn mặt ai nấy đều bị bóng đen khổng lồ bao trùm, tỏ vẻ hoài nghi cuộc đời.

Quảng trường trước cổng nhà họ Hoàng đủ lớn, dài rộng đúng một trăm mét, vừa hay chứa ra một vị trí.

Những chiếc xe việt dã phía trước chậm rãi đi đều chỉnh phương hướng, bày sẵn hướng cho chiếc thuyền.

Chiếc xe dừng lại, chiếc thuyền và tấm thép nặng nề dừng lại vững vàng ở phía Đông quảng trường.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên.

Từ trên thuyền hạ xuống một tấm ván gỗ rất lớn, nối giữa mép boong thuyền và mặt đất, có sẵn bậc thang.

Trần Thái Nhật dẫn đầu, vung tay lên.

"Đi nào!"

Đất trời biến sắc, một đám đàn ông bày trận đi theo phía sau, cất bước tiến về phía trước.

Thêm người bước xuống từ những chiếc xe việt dã, đội hình tròn sáu trăm người.

Một khoảng đen sì, nhìn không khác gì chiến trận.

Đồng phục giống nhau, vóc dáng cơ bắp giống nhau, thoạt nhìn ai nấy đều vô cùng khí thế.

Mấy trăm người đi đều bước, giẫm lên mặt đất gây rung chuyển, khiến người ta thót tim.

Trần Thái Nhật đi đầu, khoe môi mỉm cười, dường như bước chân cũng tạo nên gió.

Hai bên đường, bất kể là người bình thường hay võ sĩ, đều bị đội hình này làm cho chấn động, bất giác lùi lại mấy bước, dõi mắt nhìn theo.

Trần Thái Nhật kín đáo giơ tay ra hiệu cho Hà Cuồng ở phía sau.

Tên tóc đỏ lập tức ấn vào cái nút ở một chỗ nào đó trên chiếc balo sau lưng.

Một bài hát với giai điệu dồn dập đột nhiên vang lên.

Tiểu đao hội tưng bừng!

Cùng kiểu xuất hiện với Tề Thiên Đại Thánh trong bộ phim Đại Thoại Tây Du của Châu Tinh Tinh.

Tất cả mọi người đều rung mình, trong mắt lóe lên tia sáng.

Con người, tạo hình, sự xuất hiện, bối cảnh âm nhạc, tất cả đều được tái hiện.

Về mặt Trần Thái Nhật ung dung bình thản, bước chân vững vàng, nhìn thẳng về phía trước.

Ai cũng bị không khí này lây lan.

Anh hùng xuất hiện, chắc chắn bất phàm!

Ngôi sao mới sáng, đi đến đâu cũng nổi bật nhất.

Trong mắt những chàng trai trẻ tuổi ở đây xuất hiện ánh lửa sùng kính.

Còn các thiếu nữ thời thượng lại tỏ vẻ si mê.

Tiêu Vân Phi bị chôn nửa người trong đất, về mặt tâm phục khẩu phục.

Sự khác biệt về tầng lớp và cảnh giới quá lớn.

Đúng lúc này, một cái bóng màu đen to lớn đột nhiên vút lên không trung, không lệch tí nào, hạ xuống giữa đường, cách đội ngũ của Trần Thái Nhật chỉ mười mấy mét.

Chính là Cừu Kiêu đang tỏ vẻ khinh bỉ.

Vừa rồi lão ta giao đấu với Không Huyền không theo ý muốn, tâm trạng đang tệ, nhìn thấy Trần Thái Nhật xuất hiện hoành tráng như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu, lấy luôn anh ra để trút giận, lão mở miệng nói đầy châm chọc.

"Trần Thái Nhật? Thằng vô danh tiểu tốt từ đâu tới, nhìn thấy tiên bối hạng chín ở đây mà vẫn dám vênh váo! Mau lại đây, quỳ xuống dập đầu ba mươi cái với Cừu Gia, tâm trạng tôi thoải mái sẽ tha mạng cho cậu".

Tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng tiếng quát này.

Trần Thái Nhật bỏ luôn lão, coi như không nghe thấy, tiếp tục tiến về phía trước, cách Cừu Kiêu ngày càng gần.

Khuôn mặt Cừu Kiêu tỏ vẻ phẫn nộ khi bị mạo phạm.

"Thằng khốn kiếp này, tôi bảo cậu quỳ xuống dập đầu đã là nể mặt cậu lắm rồi, hôm nay tâm trạng tôi không tốt, nếu cậu còn không dừng lại thì tôi sẽ bẻ gãy cổ cậu, lấy xác cậu cho chó ăn!"

Âm nhạc vẫn vang lên, khí thế của Trần Thái Nhật không giảm chút nào, vẫn hùng hổ tiến bước.

Lần này thì Cừu Kiêu đã nổi giận thực sự, hai mắt long lên sòng sọc.

"Mẹ kiếp! Dưới hạng chín, cả Cửu Châu còn chưa có ai dám khinh thường tôi cả, đừng không biết tốt xấu, hôm nay tôi phải cho cậu biết cảm giác bị đứt đứt gân tay chân, bẻ gãy từng đốt xương là thế nào".

Dứt lời, chân Cừu Kiêu phát lực thật mạnh, nhún người lao lên, mặt đất bị giẫm, xuất hiện một cái hố to, vết nứt lan ra xung quanh.

Một cơn gió mạnh thổi qua, Cừu Kiêu ngưng tụ chân khí toàn thân, hội tụ trong lòng bàn tay.

Trong phút chốc, lấy lão ta làm trung tâm, bầu trời trong phạm vi năm mươi mét xung quanh lập tức tối sầm lại.

Bốn phía vang lên tiếng nứt.

Cừu Kiêu lao tới, mặt đất, con đường, cây cối, bùn đất đều bị khí kinh cắt thành mảnh vụn.

Không Huyền hét lớn, Thập Bát Đổng Nhân tản ra nhanh như chớp, giúp đỡ ngăn lại luồng khí kinh sắc như dao kiếm trong không khí.

Tuy phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn có không ít khách mời dính đòn, bị thương nhẹ, máu chảy không ngừng.

Ánh mắt Trần Thái Nhật vẫn bình thản, bước chân không dừng lại, hơn sáu trăm người phía sau vẫn bước tới.

Khuôn mặt Cừu Kiêu lộ vẻ điên cuồng chết chóc, năm ngón tay làm thành đao, đánh thẳng vào lồng ngực Trần Thái Nhật.

"Chết đi!"

Một tiếng gầm giận dữ, vang lên như tiếng sấm nổ trong không trung.

Ai nấy đều thấy khiếp đảm, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người.

Đao tay của Cừu Kiêu đã tới trước mặt, không thể tránh được!

Trần Thái Nhật khẽ nhếch mép, giờ chân đá một phát.

Bốp!

Cừu Kiêu đang bay tới nhanh như chớp, hai mắt đột nhiên nổi lên vô số tơ máu, phần bụng bị trúng một cú đá mạnh.

Thời gian dường như ngừng lại.

Ngay sau đó lại hoạt động như thường.

Cừu Kiêu bay ngược trở lại, bay ra cách năm mét rồi nặng nề ngã xuống đất.

Nhưng lão vẫn trượt tiếp, rạch một cái rãnh sâu dài mười mấy mét dưới mặt đất rồi mới dừng lại.

Lão ngửa mặt lên trời, toàn thân co quắp.

Tiêu Vân Phi vẫn đang bị chôn ở ven đường, Không Huyền, Không Diệp và Khúc Lan Phi đứng gần đó, không hện mà cùng nuốt nước bọt.

Những người khác thì im phăng phắc, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Cao thủ xếp thứ hai hạng chín, ma đầu Cừu Kiêu bị hạ gục trong chớp mắt.

Trần Thái Nhật vẫn không có ý định dừng chân, sải bước tiến về phía trước, sau khi đi được mấy bước, đến bên chân Cừu Kiêu.

Rắc.

Từ chân, đùi, bụng, ngực, vai, anh giẫm lên đi qua, chẳng khác gì đang qua cầu.

Cừu Kiêu vẫn còn thoi thóp, chỉ cảm thấy tay chân mình không còn cảm giác gì nữa.

Lão hơi nghển cổ lên, muốn chửi rửa hai câu với trời, đột nhiên ánh mắt lóe lên sự sợ hãi như rơi xuống địa ngục.

"Đừng, đừng lại đây, mẹ kiếp!"

Đoàn đại biểu tỉnh Trung Châu.

Hơn sáu trăm người đàn ông khỏe mạnh, đen sì một mảnh.

Đi theo sau Trần Thái Nhật, cất bước đi tới.

Hàng bước chân đầu tiên đã giơ lên trên người Cừu Kiêu...!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 141: Cơ Hội Một Bước Lên Mây

Là một cái đệm chân tiêu chuẩn, đặc điểm của Cừu Kiêu kết hợp lại chính là một.

Võ công cao cường, nội lực vừa đủ nên khá rắn chắc.

Trần Thái Nhật đạp lên, dĩ nhiên tay chân lão sẽ bị thương nặng.

Nhưng hơn sáu trăm người Trung Châu còn lại chỉ là người bình thường mà thôi.

Một là không có nội lực, hai là không có vũ khí.

Đạp thì cứ đạp đi.

Dù sao cũng không chết người được.

Đó chính là lời tự an ủi của Cừu Kiêu.

Bởi vì trước đó trong cơn giận bùng nổ, Cừu Kiêu đã sử dụng sức mạnh vốn có của mình.

Cho nên gạch đá trên đường đi đều bị hư hỏng khá nghiêm trọng.

Hơn sáu trăm thanh niên trai tráng Trung Châu đều bước đến.

Bụi bay tứ tung.

Tận năm phút sau, cả đội mới đi xong.

Lúc này, một trận gió thổi qua.

Đám đông vây xem nhìn lại, Cừu Kiêu nằm ngửa trên mặt đất, cả người đều là dấu giày, trên mặt còn có hai vết không đối xứng với nhau, nhìn rất có tính nghệ thuật.

Lão rên rỉ, cả người như tê liệt, cũng không biết lão đang lâm bầm gì trong miệng.

Trần Thái Nhật không quay đầu lại nhìn mà dẫn cả đội đi về phía trước.

Không Huyền phương trượng chạy đến đón.

“Cậu Trần, Cừu Kiều... không sao chứ?”

Trần Thái Nhật xua tay.

“Yên tâm đi, lần này bọn tôi cố gắng giải quyết tranh chấp trong hòa bình, lão già này ra tay không biết nặng nhẹ, ngay cả người bình thường không biết võ công cũng có thể bị thương, trạng thái bây giờ rất phù hợp với ông ta”.

Khúc Lan Phi cũng bước đến, khuôn mặt hiện lên vẻ ngượng mồm, ánh mắt kích động như vừa phát hiện ra lục địa mới.

“Cậu Trần ra tay quả nhiên không giống người khác.

Vốn dĩ tôi đã có đánh giá sơ bộ về thực lực của cậu, nhưng bây giờ xem ra là tầm nhìn của tôi quá hạn hẹp”.

Trần Thái Nhật khẽ cười, anh chợt thấy Tiêu Vân Phi đang đứng bên cạnh.

Hà Cuồng ở ngay đằng sau anh, thấy một người thú vị như vậy liền bật cười bước đến.

“Này người anh em, tạo hình tóc này của anh là gì vậy? Tóc trắng rất ngầu đấy, định chôn mình dưới đất đợi đến ngày trên đầu ra hoa kết quả sao?”

Tiêu Vân Phi tức giận, vừa muốn mắng người thì bỗng liếc thấy ánh mắt của Trần Thái Nhật nên im bặt.

Trần Thái Nhật đi đến, nhếch khóe môi nhìn từ trên xuống nói.

“Này, hai ngày nay anh cũng thành thật đấy, ngay cả nhúc nhích cũng không dám nhĩ”.

Tiêu Vân Phi cảm giác mình sắp khóc luôn rồi, khuôn mặt hiện lên vẻ uất ức.

Đây đâu phải là không dám nhúc nhích chứ, căn bản là không thể nhúc nhích được, rõ chưa?

Trần Thái Nhật giơ tay ra tóm lấy đầu tóc bạc của tên này rồi nhấc lên.

Rồi!

Mặt đất rung chuyển.

Anh cứ vậy mà xách Tiêu Vân Phi từ dưới đất lên!

Không Huyền, Khúc Lan Phi đầu sững sốt.

Họ đã từng thử độ dày và sức kiên cố của mặt đất, nếu phải kéo thì đừng nói là tóc e là đầu và cổ của Tiêu Vân Phi chắc cũng bị đứt vì lực kéo rất lớn.

Nhưng Trần Thái Nhật lại nhẹ nhàng kéo ra như vậy.

Tiêu Vân Phi không hề bị thương, tóc cũng chẳng đứt sợi nào.

Công lực nhẹ như không này...

Không Huyền và Khúc Lan Phi trở mắt nhìn nhau, đầu có chung một suy nghĩ.

Quất ngựa cũng khó mà theo kịp.

Giờ phút này hai vị trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ cam tâm tình nguyện bày ra tư thế tôn kính nhất đi theo phía sau Trần Thái Nhật.

Lúc này mọi người ở đó bất kể là khách bình thường được nhà họ Hoàng mời đến hay là cao thủ võ sĩ đến vì Trấn Quốc Khí đều đã hiểu rõ một vấn đề

Hóa ra người đứng đầu đoàn đại diện của tỉnh Trung Châu là cậu thanh niên Trần Thái Nhật này.

Hai đại diện lớn của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, trong đó có Không Huyền phương trượng – cao thủ đứng đầu hạng chín đương thời cũng phải có thái độ kính cẩn với Trần Thái Nhật!

Nếu nói lúc Trần Thái Nhật vừa ra trận, mọi người còn có thể nghi ngờ và khinh thường sự thật này.

Thì bây giờ Cừu Kiêu đứng thứ hai ở cấp độ hạng chín lại bị Trần Thái Nhật đánh bại trong nháy mắt.

Loại uy hiếp này là đủ rồi.

Mọi người đều kính cẩn nhìn về phía người đến từ Trung Châu.

Trần Thái Nhật đi đến trước cổng chính, người nhà họ Hoàng vội vã chạy đến đón.

Mấy trăm người được nhân viên tiếp đón dẫn vào nhà họ Hoàng.

Ngoài cửa, mọi người cực kỳ phấn khích, ai nấy đều mong chờ.

Hôm nay nhà họ Hoàng sắp có chuyện náo nhiệt để xem rồi.

...

Trong nhà họ Hoàng, tiệc sinh nhật và buổi giám định bảo vật buổi tối đều được tổ chức trong một lễ đường kiểu cổ xưa.

Các khách mời quan trọng, các gia tộc lớn dựa theo số trên thiệp mời tìm đến vị trí của mình.

Giới võ sĩ hơi đặc biệt một chút, chỉ cần võ sĩ đến, nhà họ Hoàng sẽ tiếp đãi và sắp xếp cho họ một khu khác ở lễ đường.

Rất nhiều võ sĩ đều thuộc dạng không mời mà đến, vốn dĩ trong lòng có đủ các loại toan tính mưu mô.

Có người đơn thuần chỉ muốn nhìn xem dáng vẻ của Trấn Quốc Khí - Vân Hạc Phương Hồ, có người lại định gây rối vào lúc bảo vật xuất hiện.

Công pháp cấp Thần có sức hấp dẫn khó có thể cưỡng lại với các võ sĩ khổ luyện không ngừng, cũng giống như sức hấp dẫn của thuốc trường sinh bất lão với người bình thường vậy.

Nhưng bây giờ, hễ là võ sĩ bước vào lễ đường hầu hết không có cảm giác vượt trội hơn người bình thường, ai nấy cũng khiêm tốn làm người, không dám tỏ ra quá lỗ.

Yên lặng làm theo mọi sắp xếp của nhà họ Hoàng, khiêm tốn tìm chỗ ngồi, không ai gây sự cả.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Cao thủ tuyệt thế hạng chín đứng thứ hai đương thời còn nằm chổng vó làm linh vật ngay trước cổng nhà họ Hoàng kia kia.

Ai mà dám giả ngầu nữa chứ?

Bầu không khí cả hội trường lại trở lại với cái kiêu cô chủ gia đình bình thường được tổ chức mừng sinh nhật.

Khách và chủ đều đã ngồi vào chỗ, thức ăn được mang lên, Hoàng Thừa lên bục phát biểu đôi lời cảm ơn, sau đó mọi người vỗ tay rất nhiệt tình.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, nhân vật chính của bữa tiệc sinh nhật – Hoàng Thanh Uyển – cô chủ số một của Hàng Thành xuất hiện.

Trên sân khấu trong lễ đường, khi bóng dáng chói mắt lộng lẫy ấy xuất hiện, tất cả mọi người, nhất là cánh đàn ông đều thở gấp, ánh mắt sáng rực.

Mái tóc đen nhánh, mượt mà như thác nước, đôi mắt sáng lấp lánh, dưới lớp trang điểm, gương mặt hình trái xoan trắng như ngọc, môi đỏ, khi cười đôi mắt cong lên có thể cuốn hút hồn người khác, dịu dàng vô hạn, phong thái xinh đẹp, phải gọi là tuyệt thế giai nhân.

Hoàng Thanh Uyên hai mươi hai tuổi, hơi thở của tuổi trẻ tràn đầy sắc xuân, chỉ một nụ cười thôi cũng đủ khiến lòng người say đắm.

Chiếc váy dài cúp ngực màu vàng không thể che đi thân hình tuyệt đẹp của cô ta, chiếc cổ thon dài và cái cằm bóng loáng, quả nhiên là cực phẩm.

Trần Thái Nhật cũng ngạc nhiên, không ngờ sau khi Hoàng Thanh Uyên trang điểm lại có thể xinh đẹp đến vậy.

Hoàng Thanh Uyên ở trên sân khấu cầm micro nói cảm ơn với mọi người, mắt lướt quanh lễ đường, cô ta cười càng tươi hơn khi thấy Trần Thái Nhật.

Đúng lúc này, Hoàng Thừa lên bục tuyên bố.

“Hôm nay cảm ơn các vị đã đến, tôi cũng tiện thể tuyên bố một tin.

Hoàng Thanh Uyên sẽ là gia chủ đời tiếp theo của nhà họ Hoàng, sau này sẽ kế thừa vị trí của tôi, quản lý nhà họ Hoàng”.

Lời của ông ta như nước sôi ùng ục trong nõi, làm mọi người, nhất là các gia tộc lớn ở tỉnh Lâm Giang đều ồ ạt bàn tán.

Hoàng Thanh Uyên quản lý nhà họ Hoàng?

Cô ta còn trẻ, xinh đẹp như vậy, còn đang độc thân nữa, thế mà lại làm người đứng đầu tỉnh Lâm Giang rồi à?

Mọi người nhiệt tình thảo luận được một phút thì tình hình bỗng thay đổi.

Về mặt của các cậu chủ trẻ tuổi của gia tộc giàu có ở tỉnh Lâm Giang bỗng thay đổi.

Tự họ hiểu ra một chuyện.

Nếu ai có thể kết hôn với Hoàng Thanh Uyên thì chẳng phải là có thể một bước trở thành chủ nhân của tỉnh Lâm Giang sao?

Một bước lên trời bước thẳng lên bực cao nhất của đời người, đây quả thật là cơ hội hiếm có.

Người đẹp, tiền tài, danh vọng, lợi ích!

Lúc này trong lòng những người đàn ông độc thân, Hoàng Thanh Uyên chính là giải thưởng đặc biệt dễ dàng có được như trở bàn tay.

Ai có thể giành được thì người đó có thể xưng bá một phương!

Ngay cả các võ sĩ trẻ đến đây chỉ vì Trấn Quốc Khí cũng tỏ ra hào hứng.

Bầu không khí dần nóng lên.

Một khách mời nam mặc bộ vest nhung đen tuyền, đẹp trai anh tuấn như ngôi sao điện ảnh, phóng khoáng đứng dậy hỏi người đứng trên bực trong ánh nhìn chăm chú của mọi người.

“Bác Hoàng, lúc nhận được lời mời, bố cháu đã nhắc hôm nay ngoài mục đích là tổ chức tiệc sinh nhật cho cô Uyên, thì cũng là bữa tiệc kén rể của nhà họ Hoàng.

Cháu bất tài nhưng vẫn đừng ý thử xem có thể lấy được lòng của người đẹp hay không”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 142: Đầu Muốn Ở Rê

Mọi người đều bị thu hút bởi câu nói của hắn.

Vài khách mời nữ đến bữa tiệc kinh ngạc há hốc mồm.

“Là anh ta à? Tôn Du – người đàn ông đẹp trai nhất Hàng Thành?”

Nhà họ Tôn cũng là gia tộc lâu đời có tiếng ở thành phố Hàng Thành.

Mặc dù thế lực không bằng nhà họ Hoàng và nhà họ Hứa, nhưng nghe nói đã ở Hàng Thành từ thời kỳ phong kiến vương triều.

Tuy nhiên nổi tiếng nhất vẫn là đến thế hệ này của nhà họ, có một cậu ấm với nhan sắc cực đỉnh – Tôn Du.

Phong thái tao nhã, học vị tiến sĩ, gia cảnh hùng hậu, hơn nữa còn có mười mấy tác phẩm văn học đã được xuất bản.

Đúng là hình tượng tổng giám đốc hấp dẫn bao ánh mắt trong các tác phẩm văn học của các cô gái.

Danh tiếng của người đàn ông này khá ổn trong giới trẻ của Hàng Thành, Hoàng Thừa và bố của hắn cũng có mối quan hệ không tệ.

Nghe hắn hỏi vậy, Hoàng Thừa sửng sốt.

Vốn dĩ cụ ta quả thật có ý định kén rể.

Nhưng tình hình hiện giờ đã xảy ra thay đổi nhỏ.

Hoàng Thừa quay đầu lại nhìn cháu gái cứng bên cạnh.

Hoàng Thanh Uyên - nhân vật chính của tiệc sinh nhật lần này không hề di chuyển tầm mắt, dường như mọi thứ dưới sân khấu không thể nào thu hút được sự chú ý của cô ta.

Đám cậu chủ nhà giàu bên dưới cũng nhận ra đi ầu này.

Hoàng Thanh Uyên đang cười.

Nụ cười thật rạng rỡ, chân thành từ tận đáy lòng, rất có sức lan tỏa, hơn nữa từ đầu đến cuối chỉ nhìn chăm chăm về một phía.

Mọi người nhìn theo tầm mắt của cô ta.

Một người đàn ông cao lớn đang ngồi ở đó, thản nhiên bình tĩnh, mỉm cười nhìn Hoàng Thanh Uyên.

Trần Thái Nhật.

Ánh mắt mọi người đều đánh lại.

Rõ ràng hai người này có chuyện gì đó.

Thấy Hoàng Thanh Uyên cứ nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật, đám thanh niên trong giới võ sĩ đó lập tức thay đổi tâm trạng, không nói gì cúi đầu xuống ăn.

Haizz, đường giang hồ cao xa như núi, dài như sông, hà tất gì phải tranh giành tiên nữ với Tề Thiên Đại Thánh, ngộ nhỡ bị bắn chết thì toi.

Giới võ sĩ bỏ cuộc, ngược lại đám gia tộc nhà giàu bình thường ở tỉnh Lâm Giang, ai nấy cũng nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt thù địch.

Họ suy nghĩ rất đơn giản.

Đây là tiệc kén rể chứ không phải đấu võ.

Quả thật Trần Thái Nhật đánh nhau rất giỏi, nhưng phụ nữ chưa chắc chỉ thích đàn ông có cơ bắp, họ cũng có thể thích đàn ông có học thức, nho nhã.

Đám cậu ấm nhà giàu đang ngồi ở đây không quá lời khi nói rằng họ tự tin một trăm phần trăm vào bản thân.

Họ không hề thiếu gia thế, địa vị, thủ đoạn.

Chẳng lẽ không thể giành được với một tên võ sĩ à?

Tôn Du không tỏ vẻ thù địch ra ngoài mặt mà chỉ nở nụ cười rất nhỏ nhả.

“Cô Uyên?”

Lúc này Hoàng Thanh Uyên mới hoàn hồn, nghe Tôn Du gọi mình bèn khó hiểu hỏi.

“Anh Tôn? Anh gọi tôi có việc à?”

Tôn Du bước lên trước đi đến trước mặt Hoàng Thanh Uyên, hất bống lấy ra một tờ giao ước từ sau lưng rồi đưa cho Hoàng Thừa và Hoàng Thanh Uyên.

“Bác Hoàng, cô Uyên, thật ra trước đây cháu đã nhiều lần thể hiện tấm lòng của mình với Tiểu Uyên, hôm nay lại là sinh nhật của Tiểu Uyên, cháu muốn tuyên bố trước mặt mọi người, đời này ngoài Hoàng Thanh Uyên ra, cháu sẽ không cưới ai khác!”

Hắn vừa dứt lời, các khách mời nữ trẻ tuổi đều tỏ ra cực kỳ tiếc nuối và ai oán.

Trần Thái Nhật đang ăn trái cây cũng hiếu kỳ liếc nhìn sang.

Tên này khá nổi tiếng đấy nhỉ.

Tôn Du nói: “Hôm nay cháu muốn tặng cho Tiểu Uyên một món quà đặc biệt để bày tỏ thành ý của cháu, chính là bản hợp đồng này”.

Hoàng Thừa sửng sốt: “Hợp đồng?”

Nói rồi cậu ta mở bản hợp đồng kia ra đọc.

Dù cho Hoàng Thừa dày dặn kinh nghiệm cũng không khỏi giật mình.

Cụ ta đưa bản hợp đồng cho Hoàng Thanh Uyên, chủ nhân bữa tiệc sinh nhật đọc lướt qua cũng kinh ngạc, khó tin hỏi.

“Anh Tôn, tôi không nhìn lầm chứ? Anh muốn tặng hết tám mươi phần trăm tài sản ở Hàng Thành của nhà họ Tôn cho tôi à?”

Rầm!

Mọi người đều sửng sốt.

Mẹ nó, ai cũng từng thấy đàn ông theo đuổi phụ nữ nhưng chưa thấy ai theo đuổi đến mức độ vậy.

E là Tôn Du đã mất trí rồi.

Nhà họ Tôn thấp nhất có thể xếp trong top năm ở Hàng Thành, toàn bộ tài sản cộng lại cũng gần bốn mươi tỷ tệ, tặng hết tám mươi phần trăm tài sản, vậy tám mươi phần trăm chính là khối tài sản không hơn ba mươi tỷ tệ!

Lấy nhiều tiền như vậy để tặng quà sinh nhật cho một người phụ nữ, hành động này quả đúng như là yêu mỹ nhân không thích giang sơn ngoài đời thực.

Tôn Du chớp mắt, tốt bụng nhắc một câu: “Bên dưới có một hàng chữ”.

Hoàng Thanh Uyên đọc kỹ, sau đó trợn to hai mắt, khó xử hỏi.

“Anh... anh muốn ở rể nhà họ Hoàng?”

Gương mặt Tôn Du hiện lên vẻ phẫn khích.

“Đúng vậy, chỉ cần bác Hoàng có thể cho tôi cơ hội này, tôi sẵn sàng đến nhà họ Hoàng! Chỉ cần có thể làm con rể nhà họ Hoàng, hai nhà họ Tôn và Hoàng có thể liên kết với nhau thì tỉnh Lâm Giang chính là thiên hạ của chúng ta!”

Tôn Du phấn khích vung tay như thể lúc này lễ đường nhà họ Hoàng chính là bữa tiệc của mình.

Các cậu chủ nhà giàu khác bỗng phản ứng lại.

Chiêu này của nhà họ Tôn... có vẻ khả thi nhỉ!

Trông có vẻ là tặng hết tất cả cho nhà họ Hoàng.

Nhưng thực tế lại có âm mưu khác.

Đầu tiên là vấn đề về xác suất thành công.

Bây giờ có vẻ như Hoàng Thanh Uyển có ý với Trần Thái Nhật, nếu không có thành ý kết thông gia bằng một chiêu duy nhất, chỉ sợ dù lão già đầy mưu mô Hoàng Thừa này không động lòng cũng chắc chắn sẽ qua loa lấy lệ.

Mà nhà họ Tôn lại chọn cách móc hết xương máu ra.

Tám mươi phần trăm tài sản của gia tộc.

“Tặng” thẳng cho người khác luôn!

Nói cách khác, món quà sinh nhật như vậy xem như là quà cưới.

Chỉ cần Hoàng Thừa còn chút lý trí chắc chắn sẽ động lòng.

Càng mưu mô hơn là nhà họ Tôn không cần yêu cầu Hoàng Thanh Uyển đến nhà mình mà yêu cầu con trai quý tử nhà mình – người đàn ông đẹp nhất Hàng Thành đến ở rể nhà họ Hoàng.

Như vậy nhà họ Hoàng không phải lo lắng sau khi hai người kết hôn, nhà họ Tôn sẽ nắm quyền kiểm soát nhà họ Hoàng.

Trong giới nhà giàu, ở rể đâu là những người thấp hèn, lệ thuộc vào vợ.

Hoàng Thanh Uyển vẫn kiêu ngạo, vẫn ở trên cao với vợ kia.

Nhưng nếu chuyện này thật sự xảy ra...

Vậy nhà họ Tôn đã đạt được mục đích, một bước lên trời!

Hoàng Thanh Uyên là người thích hợp để kết hôn duy nhất của nhà họ Hoàng, sau này đứa con của cô ta cũng sẽ là gia chủ đời kế tiếp của nhà họ Hoàng.

Người đẹp cũng đã cưới về rồi, nếu Hoàng Thanh Uyên mang thai, dù mang họ gì cũng là máu mủ của nhà chồng.

Nếu nhà họ Tôn thực hiện được mục đích, vậy chẳng phải là một khoản lợi nhuận khổng lồ sao, ngay cả nên tảng năm mươi năm sau cũng tính cả rồi!

Các cậu chủ nhà giàu khác lập tức phản ứng lại.

Mẹ nó, cái tên Tôn Du này đúng là âm mưu nham hiểm!

Ngay lập tức có một cậu chủ nhà giàu dáng vẻ khá tuấn tú đứng dậy hét lớn.

“Bác Hoàng, nhà họ Lý và nhà họ Hoàng cũng có quan hệ bao đời nay, bọn cháu cũng có thành ý như thế”.

“Cô Uyên, cô nhìn đây này, nhà họ Chu chúng tôi không chỉ có thể đưa ra điều kiện tương tự, thậm chí còn có thể nâng cao lên chín mươi phần trăm, đều là của nhà cô”.

“Bác Hoàng...”

“Cô Hoàng, còn tôi nữa...”

Bỗng chốc, hơn nửa cậu chủ nhà giàu trong lễ đường bỗng đứng dậy, lần lượt nói.

Hoàng Thừa nhất thời sửng sốt.

Hoàng Thanh Uyên biến sắc, quay đầu lại nhìn người mình ngưỡng mộ trong lòng.

“Đầu nhường chút đi”.

Theo sau giọng nói đầy uy nghiêm, Trần Thái Nhật khí thế ngạo nghễ chậm rãi đi qua đám người đến trước mặt Hoàng Thanh Uyên, nhìn cô ta trấn an.

Lúc này ánh mắt Tôn Du tràn ngập ý thù địch.

“Anh Trần, bây giờ chúng tôi muốn cạnh tranh công bằng, anh cũng không thể động tay động chân đuổi chúng tôi đi chứ?”

Các cậu chủ nhà giàu khác cũng hòa theo nói, cảm giác như kẻ thù không đội trời chung.

Trần Thái Nhật mỉm cười, nhướn mày.

“Tất nhiên tôi sẽ không động tay, tôi chỉ hỏi một câu, các anh... chắc chắn muốn cạnh tranh để ở rể nhà họ Hoàng sao?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 143: Thành Quả Thắng Lợi

Nghe thấy câu hỏi của Trần Thái Nhật, đám cậu ấm nhà giàu đều vội vàng gật đầu.

Tôn Du dẫn đầu đám người, quay đầu nhìn về phía Hoàng Thừa.

“Tôi là người đầu tiên bày tỏ thành ý với bác Hoàng, vị trí ở rể này, nhà họ Tôn chúng tôi đương nhiên là ứng viên số một, mọi người mời xếp sau!”

Tôn Du vừa khởi xướng, lập tức dấy lên sự bất mãn của những người có mặt ở đó.

“Dựa vào đâu mà anh đứng đầu chứ, anh cho rằng đây là đến nhà hàng gọi món hay sao mà còn tính thứ tự trước sau?”

“Đúng vậy, thành ý nhà họ Tôn của anh cũng chỉ tám mươi phần trăm gia sản thôi mà! Nhà họ Chu chúng tôi có thể dùng chín mươi phần trăm gia sản để làm lễ vật!”

Sắc mặt Tôn Du càng lúc càng khó coi, tức giận chỉ vào cậu ấm nhà họ Chu mắng.

“Chu Bằng, bớt giả vờ với tôi đi, nhà họ Chu của anh cho dù bán hết toàn bộ tài sản thì có tới hai mươi tỷ tệ không? Bớt văn vẻ lại, rút sang một bên đi!”

Hắn vừa nói xong, mặt mũi Chu Bằng lập tức đỏ bừng.

“Anh có tiền thì ghê gớm lắm sao?”

“Có tiền không có gì ghê gớm ư? Anh không phục thì vậy đưa tôi mười tỷ tệ để tôi thay anh đi quyên góp”.

Tôn Du lập tức phản bác lại, dằn dằn cũng không chú ý tới phong độ, lịch lãm gì nữa.

Chu Bằng cũng cạn lời.

Tôn Du thắng một trận, vẻ mặt càng thêm đắc ý.

“Còn ai không phục nữa không, các người có gì vượt qua được nhà họ Tôn không? Đem ra thể hiện đi?”

Bên cạnh là cậu ấm nhà họ Lý, hần mặc một bộ lễ phục kiểu Trung đất đỏ, giữa trời mùa đông mà tay cần quạt xếp.

Vẻ mặt hắn như đã dự tính trước, khinh bỉ liếc nhìn Tôn Du.

“Lý Khánh tôi không phục, Tôn Du, anh cho rằng anh thắng rồi sao?”

Ánh mắt Tôn Du hiện lên vẻ hiêu chiến.

“Nhà anh thì có gì ghê gớm chứ?”

Khuôn mặt Lý Khánh đầy giễu cợt, dáng vẻ cứ như một cao nhân.

“Hừ, anh nhiều nhất cũng chỉ lấy ra được tám mươi phần trăm sản nghiệp mà thôi, nhà họ Lý chúng tôi không chỉ có thể lấy ra bốn mươi tỷ tệ tìên mừng lễ, mà còn có quyên sở hữu ba mỏ vàng ở tỉnh Mông Nội nữa”.

Lý Khánh vừa dứt lời, Tôn Du lập tức nhìn chăm chăm, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Những người xung quanh cũng hết sức kinh ngạc.

Nhà họ Lý quả là giàu có!

Còn có tới ba mỏ vàng ở tỉnh Mông Nội!

Cộng thêm bốn mươi tỷ tìên lễ vật, nếu người nhà họ Lý trở thành con rể thì nhà họ Hoàng sẽ vui mừng đến phát điên!

Còn làm ông trùm tỉnh Lâm Giang gì nữa chứ, nói không chừng có thể trở thành nhà giàu hoàng kim luôn cũng nên!

Đối với những ông trùm các tỉnh mà nói, đây đều là cơ hội ngàn năm có một!

Hai kẻ mạnh liên kết với nhau luôn luôn tốt hơn một mạnh một yếu!

Khóe miệng Hoàng Thừa khê giật, rõ ràng cũng bị khí thế của đám người trẻ tuổi dọa cho sợ hãi.

Quạt xếp của Lý Khánh phất lên, tạo ra một luồng gió lạnh.

“Thế nào Tôn Du, tôi nghĩ khả năng của nhà anh cũng chỉ đến mức đó, có muốn tiếp tục nữa không, tôi đây sẽ chơi với anh đến cùng, ha ha ha!”

Ở thành phố Hàng Thành, xếp sau nhà họ Hứa, cũng chỉ có nhà họ Lý là có tiền nhất.

Ngày hôm nay, nhà họ Hứa – gia tộc đứng thứ hai, vì một vài nguyên nhân mà không cử người tới tham dự, Lý Khánh hoàn toàn có đủ vốn liếng và tiền bạc để coi thường Tôn Du về mặt kinh tế.

Tôn Du im lặng vài giây, sau đó khóe miệng nở một nụ cười ranh mãnh.

“Lý Khánh, đây là con át chủ bài của anh sao?”

“Hả?”, Lý Khánh nhướn mày.

Tôn Du cười ha hả, gằn giọng nói: “Anh là người đã từng kết hôn rồi, thì đừng tới đây giả vờ làm trai tơ tham gia cuộc vui nữa”.

Hả?

Mọi người có mặt ở đây đều kinh ngạc.

Sắc mặt Lý Khánh lập tức xám như gan lợn.

“Anh... Anh nói cái gì? Anh đừng có mà ngậm máu phun người!”

“Tôi ngậm máu phun người sao?”, Tôn Du chậm rãi lôi từ trong ví ra một xấp ảnh chụp, giơ lên cho mọi người cùng xem.

“Mọi người nhìn đi, đứa trẻ trong bức ảnh này chính là con của Lý Khánh!”

Chà!

Trong phút chốc, ánh mắt tất cả mọi người đều hiện rõ vẻ mặt hóng chuyện, vô số ánh đèn flash lóe lên, tiếng tách tách chụp ảnh vang lên liên tục bên tai.

Quả nhiên đứa trẻ đáng yêu trong ảnh trông giống Lý Khánh như đúc.

Khuôn mặt Tôn Du nở một nụ cười khó đoán.

“Lý Khánh, trước đây anh từng có vợ, sau khi ly hôn còn có một đứa con, để che giấu chuyện từng kết hôn, mỗi tháng anh còn trả cho vợ cũ một triệu tệ.

Tôi nói không sai chứ?”

Quạt xếp trong tay Lý Khánh không phất lên nổi nữa, mặt hắn tái nhợt, cắn chặt răng không nói lời nào.

Trên mặt Tôn Du đột nhiên hiện ra vẻ tàn nhẫn.

“Còn không mau cút đi? Loại người lừa gạt dối trá như anh, đặc tội với nhà họ Hoàng rồi còn định ở đây tham gia buổi kén rể à?”

Lý Khánh sửng sốt, nhìn sắc mặt Hoàng Thừa không mấy thiện cảm ở bên cạnh.

Dù sao nhà họ Hoàng cũng là gia tộc đứng đầu ở tỉnh Lâm Giang, không thể đặc tội được.

“Tôn Du, anh chờ đó cho tôi!”, Lý Khánh đe dọa một câu rồi quay người bỏ đi.

“Còn ai không phục nữa không? Còn ai muốn tranh vị trí con rể nhà họ Hoàng này với Tôn Du tôi nữa không?”

Giờ phút này Tôn Du đã lấy lại nụ cười của kẻ chiến thắng, khiêu khích nhìn về phía những người có mặt.

“Tôi! Tôi... tuy tôi không giàu có như anh, nhưng tôi vẫn muốn cạnh tranh, ngộ nhỡ cô Hoàng thích tôi thì sao?”

Một cậu ấm nhà giàu cao chưa tới mét bảy, tướng mạo tầm thường, giọng nói còn hơi run rẩy, cắn răng bước lên trước.

Tôn Du cười khẩy, rút từ túi quần ra một chiếc gương, đi đến gần người này, khoác vai hắn.

Hai người cùng soi một chiếc gương.

“Nào, tôi cho cậu soi gương để cậu thấy sự khác biệt về ngoại hình giữa chúng ta”.

Cậu ấm tướng mạo trông tầm thường kia liếc nhìn một cái, lập tức che mặt mắng: “Cái này không tính!”

Nói xong, hắn vội vàng bỏ chạy.

Ba trận thắng liên tiếp!

Tôn Du nhếch miệng cười đắc ý, vui mừng khôn xiết.

“Còn ai không? Còn ai không phục nữa? Cảm thấy tiền tài, tướng mạo có thể hơn được tôi thì đứng ra đây!”

Tất cả những người có mặt ở đó đều trở mắt nhìn nhau, không gian bỗng lặng ngắt như tờ.

Quả thực lần này nhà họ Tôn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Không những không ngại chi tiển, mà Tôn Du còn là một cậu ấm đẹp trai nổi danh.

Ở Hàng Thành này, không thể tìm được người ở rể thứ hai như vậy.

Tôn Du cười lớn, dáng vẻ như nắm chắc chiến thắng trong tay.

Hắn xoay người lại, đối mặt với Hoàng Thừa và Hoàng Thanh Uyển.

“Bác Hoàng, bác thấy thành ý của cháu như vậy đã được chưa?”

Nói xong, hắn nhìn Trần Thái Nhật đang đứng vuốt cằm ăn cam bằng ánh mắt khiêu khích.

Hoàng Thừa cười gượng.

Nhà họ Tôn...!lì lâu mạng quá rồi đấy.

Nếu không có Trần Thái Nhật ở đây thì chắc chắn họ sẽ đồng ý, nhưng bây giờ...!

Ngược lại, khuôn mặt Hoàng Thanh Uyển không chút cảm xúc, lạnh lùng liếc nhìn Tôn Du, trong ánh mắt lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn.

Tôn Du cảm nhận được ánh mắt của Hoàng Thanh Uyển, nên ý thù địch với Trần Thái Nhật lại tăng thêm mấy phần.

Hắn quay đầu đi đến bên cạnh Trần Thái Nhật.

“Anh Trần, cạnh tranh công bằng, nếu anh muốn làm con rể nhà họ Hoàng, vậy lấy con át chủ bài của anh ra đi.

Tôn Du tôi sẽ đấu với anh”.

Trần Thái Nhật chớp mắt, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Anh cứ nhất quyết ở rể nhà họ Hoàng mới chịu sao?”

Vẻ mặt Tôn Du đột nhiên trở nên nghiêm túc, giơ ba ngón tay lên trời.

“Tôi Tôn Du xin thề! Chỉ cần nhà họ Hoàng đồng ý để tôi đến ở rể, tôi nhất định sẽ chuyển tám mươi phần trăm gia sản cho nhà họ Hoàng đúng như trên bản hợp đồng! Nếu dám làm trái nhất định sẽ bị sét đánh!”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khâm phục.

“Ừ, thành ý thật đáng khen”.

Hoàng Thanh Uyển ở bên cạnh lo lắng: “Anh Thái Nhật! Anh đang nói gì vậy?”

Trần Thái Nhật ra hiệu trấn an Hoàng Thanh Uyển, xoay người dưới sự chú ý của mọi người.

Mọi người không hiểu lắm, khuôn mặt ngờ ngác nghi ngờ, ngay cả Hoàng Thừa và Hoàng Thanh Uyển cũng không hiểu chuyện gì.

Trần Thái Nhật chậm rãi dẫn tới một người phụ nữ trung niên đang ngờ ngác ở bàn bên cạnh, dáng người thô kệch, mặt to bằng cái đĩa, đưa tới chỗ trai đẹp Tôn Du.

“Thế nào, Hoàng Oánh, bà có thích người chồng này không?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 144: Mở Màn

Mọi người đều sững sờ.

Hoàng Thừa, Hoàng Thanh Uyên trừng lớn mắt, nhìn Trần Thái Nhật dẫn người phụ nữ này tới.

Người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, trang điểm đậm, tóc uốn xoắn, khuôn mặt to khiến người khác băn khoăn không biết có bơm hơi vào hay không, vì không thường vận động trong thời gian dài nên vùng mông ở eo như muốn lồi ra khỏi váy.

Đây là con gái của Hoàng Thừa, cô của Hoàng Thanh Uyên.

Hoàng Oánh đã ly hôn và không có con cái, vì ham ăn lười làm nên ở nhà họ Hoàng thoải mái hơn là lấy chồng, bà ta vẫn luôn sống nhờ vào tiền của nhà họ Hoàng.

Đã đến tuổi này rồi, Hoàng Thừa cũng không nghĩ tới chuyện của đứa con gái này nữa, hơn nữa đứa con trai út Hoàng Bân của ông ta cũng đã có sự nghiệp riêng.

Lúc này, Hoàng Thừa mới tập trung tinh thần của mình chú trọng bồi dưỡng đứa cháu gái Hoàng Thanh Uyên.

Tôn Du hoang mang nhìn người phụ nữ không kém tuổi mẹ mình đột nhiên xuất hiện trước mặt.

“Trần Thái Nhật, anh giờ trò gì nữa vậy?”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ chính trực, vô cùng thành khẩn nói.

“Chẳng phải anh muốn ở rể nhà họ Hoàng sao? Tôi long trọng giới thiệu cho anh quý cô này, đây là Hoàng Oánh, con gái lớn duy nhất của gia chủ Hoàng Thừa, hiện vẫn đang độc thân”.

Nói xong, anh quay đầu hỏi người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh.

“Bà Hoàng, Tôn Du cũng đã thê r ấi, nhất định phải được ở r ể nhà họ Hoàng, anh ta là người đàn ông đẹp trai nhất Hàng Thành, có người ch ồng trẻ đẹp như này, bà có hài lòng...”

“Hài lòng! Đừng ai giành với tôi!”

Hoàng Oánh hét lớn với khuôn mặt to như cái mâm, ph ần thịt bên miệng cũng rung lên, hai mắt sáng rực như sói hoang nhìn thấy thịt sống!

Bà ta vô cùng kích động, di chuyển từng bước v ề phía trước.

“Cậu Tôn! Không ngờ tôi bốn mươi hai tuổi r ấi còn có thể có được mối tình tốt đẹp như này! Cậu yên tâm đi, cho dù cậu đến ở r ể thì tôi sẽ không bắt nạt cậu đâu, tôi sẽ yêu thương cậu hết lòng!”

Vù!

Tất cả mọi người có mặt ở đó chột phản ứng lại.

Tôn Du - th ần tượng của bao nhiêu cô gái Hàng Thành sắp thành dê vào miệng hổ r ấi!

Hoàng Thừa cũng bình tĩnh lại, vẻ lo lắng vừa nãy biến mất ngay lập tức, dần dần thay bằng nụ cười.

Có vẻ...!được đấy!

“Cháu Tôn, đứa con gái này của bác tuy lớn tuổi hơn cháu một chút nhưng lấy phụ nữ lớn hơn mình ba tuổi là như có được núi vàng, còn lấy phụ nữ lớn hơn hai mươi tuổi thì có được cả giang sơn, ngoại trừ việc bề ngoài nó hơi xấu thì tính cách không tệ lắm”.

Đám cậu ấm nhà giàu vừa nãy vây quanh chờ đợi tranh giành làm con r ể nhà họ Hoàng đầu cùng nhau im lặng vài giây.

R ấi đột nhiên không hẹn mà cùng nhau móc điện thoại ra.

“Alo? Sao cơ? Công ty có chuyện hả, được, tôi qua ngay đây”.

“Anh nói sao? Ống dẫn khí đốt của nhà tôi bị rò rỉ ư? Tôi tới ngay!”

“Sao? Con heo nái nhà tôi nuôi bị khó sinh à? Được, được, để tôi đi xem”.

“Trời ạ, vậy mà lại có người lấy trộm bồn cầu nhà chúng ta! Quá độc ác, đợi tôi một lát, tôi qua xử lý ngay”.

Mấy cậu ấm trẻ tuổi nhao nhao tỏ ra hối tiếc, chào hỏi Hoàng Thừa, tỏ ý trong nhà có chuyện vô cùng gấp.

Hoàng Thừa còn chưa kịp trả lời thì bọn họ đã vọt đi trăm mét như bị lửa dí tới mờ.

Bỏ đi tập thể.

Trần Thái Nhật ở bên cạnh ung dung bóc vỏ một quả cam, nở nụ cười chân thành.

“Chúc mừng anh Tôn, bây giờ những đối thủ cạnh tranh của anh đã rời đi, vị trí ở rể nhà họ Hoàng này xác định là của anh rồi, đi đâu ước sắp thành hiện thực, anh có vui không? Có bất ngờ không nào?”

Hai chân Tôn Du chợt mềm nhũn, huyết áp bất chợt lên tới một trăm lẻ năm, vẻ mặt vốn ung dung thay bằng vẻ vô cùng nhột nhạt và đầy sợ hãi.

Hắn liếc nhìn bà cô già sắp tiến lại gần chỗ mình.

Lớp kem nền trên khuôn mặt bột đỏ như sắp rơi xuống đất.

Tôn Du nuốt nước bọt ừng ực.

“Tôi... trong nhà tôi chợt có chút chuyện, hơn nữa thực ra tôi đã đính hôn bên ngoài rồi, tôi còn...”

Trần Thái Nhật đột nhiên tỏ vẻ nghiêm túc.

“Lời thề lúc nãy anh nói tôi đã ghi âm lại rồi, chẳng lẽ anh định nuốt lời?”

Bà cô già Hoàng Oánh đứng cạnh cũng sốt ruột nói với Hoàng Thừa.

“Bố ơi! Con đừng ý, hôm nay bố không được để cậu Tôn chạy, giờ con sẽ động phòng luôn, gạo nấu thành cơm là được!”

Mọi người đều sững sờ, ai nấy đều nhìn Tôn Du với ánh mắt cảm thông.

Mọi âm mưu kế hoạch của nhà họ Tôn đều đổ sông đổ bể!

Tôn Du chợt phát bệnh tâm thần, lộ vẻ điên cuồng.

“Cười cái gì, mẹ kiếp, ông đây muốn kiêu phụ nữ nào mà chẳng có, sao có thể gả cho bà cô già này làm kẻ ở rể được chứ! Tôi nuốt lời đấy! Làm gì được tôi?”

Soạt!

Đột nhiên trong phòng tiệc, hơn sáu trăm người trẻ khỏe của tỉnh Trung Châu đứng bật dậy cùng lúc.

Mọi người chợt lặng như tờ, Tôn Du cũng đổ mồ hôi lạnh, biểu cảm cứng ngắc.

Trần Thái Nhật nói với Hoàng Oánh: “Bà Hoàng, phòng bà ở đâu thế?”

Bà cô già Hoàng Oánh vênh mặt vui vẻ nói: “Tôi dẫn mọi người đi!”

Trần Thái Nhật khua tay: “Khiêng món hàng này theo nữa!”

“Vâng!”

Hơn năm mươi người trẻ khỏe của tỉnh Trung Châu chợt xông qua khiêng Tôn Du lên.

“Mấy người đang làm gì vậy? Đây là ép hôn đó! Tôi thà chết cũng không đồng ý, cứu mạng! Cứu mạng!”

Tôn Du vùng vẫy liên tục, bị một đám người khiêng thẳng ra ngoài.

Hoàng Oánh đi theo sau, gương mặt to béo nở nụ cười tươi như hoa: “Ha ha ha ha! Chàng trai đẹp nhất Hàng Thành, ha ha ha ha!”

Dần dần, tiếng cầu cứu của Tôn Du và tiếng của bà cô béo ngày càng xa.

Mọi người đều thông cảm nhìn theo, thốn thức thảo luận sôi nổi.

Lúc này, mọi người quay đầu lại, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật đều hơi e dè.

Người đàn ông này không chỉ biết đánh nhau mà mảnh khoe cũng có không ít.

Đối đầu với anh ta chắc chắn có kết quả không tốt!

Trần Thái Nhật lớn giọng nói với mọi người.

“Thưa quý vị, nhạc đệm kết thúc rồi nhưng tiết mục quan trọng nhất của buổi sinh nhật vẫn chưa được tổ chức”.

Dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên.

Ở rìa sân khấu, một chiếc xe đẩy phủ khăn trải bàn được đẩy qua.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Bánh kem sinh nhật!

Cái bánh kem lớn bảy tầng như cái bảo tháp.

Mặt trên được tô điểm bằng đủ kiểu hoa có thể ăn được, còn có đủ loại vàng bạc trang trí, nhìn vô cùng ảo diệu.

Các khách nữ trẻ tuổi đều nhìn Hoàng Thanh Uyển bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Hoàng Thanh Uyển hết sức cảm động, đứng bên cạnh nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật, vui mừng khôn xiết.

“Anh Thái Nhật, anh...”

Trần Thái Nhật mỉm cười rồi lấy đồ gì đó từ trong túi ra, đặt trong lòng bàn tay và đưa nó ra trước mặt mọi người.

Một tượng gỗ điêu khắc xinh xắn, hình một thiếu nữ xinh đẹp, trông y hệt Hoàng Thanh Uyển.

Vừa cầm tượng điêu khắc gỗ ra thì một mùi hương lạ xộc vào mặt, cả hội trường lớn diện tích vài ngàn mét vuông đều có thể ngửi thấy mùi hương quyến rũ này.

“Cái này dùng gỗ trầm hương mười nghìn năm của Tây Cương khắc thành, do tự tay anh làm, tặng em đó, sinh nhật vui vẻ”.

Gỗ trầm hương mười nghìn năm!

Mọi người đều kinh ngạc!

Dù là gỗ trầm hương bình thường cũng vô cùng quý giá, thậm chí giá bán đấu giá một gam cũng có thể lên tới mười nghìn tệ.

Mà Trần Thái Nhật lấy ra một khúc này lại là đồ quý trên mười nghìn năm!

Xem trọng lượng thì lớn hơn một quả trứng ngỗng.

Mọi người đều ngó người, nhìn đồ trong tay Trần Thái Nhật, một cụm từ loé lên trong đầu họ.

Bảo vật vô giá!

Nước mắt của Hoàng Thanh Uyên đã rơi, cô ấy không kìm được những cảm xúc trong lòng mình.

Những giọt nước mắt vô cùng hạnh phúc, cô thiếu nữ xinh đẹp ngay lập tức bổ nhào vào lòng Trần Thái Nhật.

Mọi người có mặt ở đó đều trở mắt nhìn nhau và thẩn ngối.

Gia tộc giàu có nhất tỉnh Lâm Giang và cường giả mạnh nhất tỉnh Trung Châu.

Sắp thành người một nhà rồi.

Người khôn ngoan thậm chí còn nhìn ra được có mùi vị của sự khác biệt.

Sự hợp nhất của hai thế lực lớn, người lãnh đạo sau cùng không phải là nhà họ Hoàng mà là Trần Thái Nhật!

...!

Bữa tiệc sinh nhật kết thúc bằng một bài hát chúc mừng sinh nhật, Hoàng Thanh Uyên vô cùng vui vẻ, cô hát bài hát mừng sinh nhật, thẩn cầ nguyện và có những kỉ niệm đẹp nhất.

Cô thiếu nữ xinh đẹp và nhóm bạn thân cầ theo rất nhiều quà sinh nhật rồi quay về phòng nô đùa.

Những người khác trong hội trường cũng từ từ di chuyển.

Những gia đình giàu có bình thường và khách mời, đa số đều được mời tới nơi khác, tham dự hoạt động xã giao.

Lúc này, những người còn ở lại là những khách mời đặc biệt.

Có rất nhiều võ sĩ!

Ánh mắt mỗi người dần dần bốc lửa.

Nhưng đi đâu kỳ lạ là không có ai trong hội trường lên tiếng.

Ba người Hà Cuồng, Genko và Tề Vũ đứng sau lưng Trần Thái Nhật, ngồi ở vị trí hàng đầu trong hội trường, biểu cảm nghiêm túc, đều không nói một lời.

Bỗng nhiên, Không Huyền phương trượng của Đại Lâm Tự đứng dậy, chậm rãi bước lên sân khấu, nói với mọi người.

“A di đà Phật, chuyện của nhà họ Hoàng đã đến hồi kết, các vị đồng đạo, bất kể mọi người vốn có mục đích gì đi nữa thì tôi cũng mong hôm nay có thể có kết quả tương đối hoà bình”.

Ông ấy dứt lời, chợt khựng lại khoảng hai giây.

“Mời Trấn Quốc Khí – Vân Hạc Phương Hồ”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 145: Vân Hạc Phương Hồ

Cùng với tiếng hô vang lên như chuông lớn của Không Huyền phương trượng.

Cơ bắp của tất cả mọi người ở đây toàn bộ đều căng cứng lại.

Ngay cả con người của Trần Thái Nhật cũng co rút.

Trần Quốc Khí - Vân Hạc Phương Hồ sắp xuất hiện rồi!

Bốn hòa thượng của Đại Lâm Tự mặc đồ màu vàng, đẩy một cái giá gỗ hình như bàn vuông, chậm rãi đi vào từ cửa nhỏ bên cạnh sân khấu lễ đường.

Mọi người đều có vẻ mặt căng thẳng, thậm chí hít thở cũng trở nên dồn dập hơn.

Bên dưới giá gỗ có bánh xe đặt một chiếc hộp gỗ tử đàn rộng lớn, dài rộng cao đều là một mét, hình lập phương tiêu chuẩn, thể tích không nhỏ.

Các hòa thượng đẩy giá gỗ đến trên sân khấu lễ đường, nghiêm túc đứng bên cạnh.

Không Huyền phương trượng không có ý để đám người bên dưới chờ đợi, ông ấy đi đến giá gỗ trước mặt giơ tay ra, một tay mở hộp.

Trong nháy mắt, trái tim của tất cả mọi người ở đây dường như đều ngừng đập một giây.

Ánh sáng màu xanh tối trong nháy mắt chiếu rọi cả lễ đường.

Trên giá, một chiếc bình bằng đồng thau tạo hình phong cách cổ xưa đập vào mắt mọi người.

Ước chừng độ cao khoảng bảy mươi centimet, thân bình hình dẹt, phần bụng điêu khắc hoa văn rồng cuộn, sừng rồng dựng đứng.

Mỗi cạnh của thân bình trang trí một con thần thú dị hình không biết tên, sừng thú uốn lượn, vai có hai cánh, đuôi dài cuộn lên, nắp đúc thành hình dáng mây cát tường, phía trên phủ đầy lỗ nhỏ trạm trổ.

Giữa đỉnh bình có một cái nắp nhỏ chuyển động, bên trên có một con tiên hạc đứng ở giữa, ngẩng đầu vỗ cánh, tạo hình sống động.

Không ai có thể nói rõ được Trấn Quốc Khí rốt cuộc đã xuất hiện từ khi nào, có thể là bắt đầu trước thời kỳ kháng chiến, thậm chí là sản vật thời thượng cổ man hoang.

Không Huyền phương trượng cần một cái ly nhỏ trên chiếc bàn bên cạnh, rót nước trắng vào.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, ông ấy giờ lơ lửng cái ly nhỏ phía trên chiếc bình bằng đồng thau, sắc mặt nghiêm túc, chậm rãi đổ nước lên trên hạc đồng của đỉnh bình.

Xung quanh yên lặng như tờ, không ai dám nói chuyện.

Đúng lúc này, một âm thanh ong ong đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn chăm chú, Vân Hạc Phương Hò trên bàn vậy mà lại bắt đầu tự động rung lên.

Sau mấy giây.

Xèo...

Dường như là tiếng kim loại nung đỏ rơi vào nước đá.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đỉnh bình Vân Hạc Phương Hò chợt bốc lên một mảng mây mù màu trắng.

Mây mù đặc không tan biến, nổi trên đỉnh bình chừng mười centimet, biến đổi hình dáng theo chuyển động không khí.

Một lát sau, dưới sân khấu bỗng có người ngạc nhiên hô lên.

“Có r ồi!”

Ánh mắt của mọi người đều tập trung cao độ.

Một mảng hơi nước như mây như sương trên đỉnh bình kia lại dần dần biến thành hình ảnh tiên hạc đứng giang cánh, trông rất sống động!

Tiếng ong ong như ẩn như hiện trong không khí, thoáng chốc cũng biến thành một tiếng chim hót lạnh lạnh.

Khúc Lan Phi đứng cách sân khấu không xa, giọng điệu kích động.

“Gặp nước chuyển động, tụ hạc thành mây! Là thật!”

Đột nhiên, phát sinh biến cố.

Ba bóng đen chọt từ những nơi không xác định nhanh như chớp nhảy vọt lên sân khấu, tay chân nhanh nhẹn, trong khoảnh khắc mọi người còn chưa kịp có phản ứng, định cướp Trấn Quốc Khí!

Không Huy ền phương trượng đứng trên sân khấu, sớm đã có chuẩn bị, đột nhiên rút ra một chiếc chày kim cương lóe lên ánh sáng màu vàng từ trong áo cà sa, chống trên bình bảo vật một cách chuẩn xác.

“A di đà phật, các vị đồng đạo, cứ bình tĩnh đã, lỡ như tay lão nạp run một chút, hủy mất bình th ần, thì uổng công mọi người đến một chuyến r ồi”.

Thân hình của ba bóng đen dừng lại trong nháy mắt, thoáng chốc ai nấy đều lùi v ề sau một bước, đứng trên sân khấu, không nói câu nào.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ mặt mũi của ba người.

Một người mặc đồ thường màu cà phê đơn giản, râu ria xồm xoàm, trên dưới bốn mươi tuổi, tóc đầu đinh, trên lông mày có một đường sẹo, dáng người cao to, ánh mắt hung hãn.

Một người nữa toàn thân đều được bao bởi nón rộng vành màu đen, mặt trắng không có râu, trông hơi giống thái giám cổ đại.

Người cuối cùng mặc áo khoác ngoài bình thường, khung xương to khỏe, dáng người không rõ nhưng lại mang mặt nạ gỗ kiểu dáng đặc biệt, trên mặt nạ khắc một con... gà đen.

Không sai, chính là gà đen trong bộ bài chơi mạt chược.

Trần Thái Nhật đứng bên dưới đánh giá ba người trên sân khấu một cách tỉ mỉ, nhất là khi nhìn thấy người đeo mặt nạ kia, ánh mắt anh dừng lại một lúc.

Không Huyền liếc nhìn một lượt, miệng nở nụ cười.

“Thí chủ Thiết Chân, thí chủ Đông Phương, còn có người đeo mặt nạ này, mọi người đã là cao thủ hạng chín đỉnh cao, tu luyện cực khổ không dễ dàng”.

“Cho dù Trấn Quốc Khí có công pháp cấp Thần, lẽ nào các người vẫn muốn tự hủy đi công lực để tu luyện lại sao?”

Câu nói này đã chỉ rõ thân phận của mấy người này.

Người trên lông mày có sẹo tên là Thiết Chân, cao thủ tuyệt thế xếp thứ năm trong hạng chín, quanh năm tu hành ở sa mạc Mông Nội, có nhiều lần giao thủ với Hồng Đỉnh Kim Phật - Ba Ngạn Na, không phân thắng bại.

Người mặc áo khoác đen tên là Đông Phương Bạch, tu luyện một loại võ công vô cùng thâm độc, với sở trường ám khí, Khúc Lan Phi hạng tám đã khiêu chiến người này để thăng lên hạng chín, kết quả trọng thương bại trận, tu dưỡng suốt một năm.

Bây giờ Đông Phương Bạch xếp thứ mười trong hạng chín của bảng chiến lược.

Còn về người đàn ông đeo mặt nạ thì thân phận khá thần bí.

Trong bảng chiến lược Cửu Châu, sau khi đạt đến hạng chín thì xếp hạng chỉ là một trị số tham khảo tương đối, không hẳn là chính xác.

Bởi vì như những cao thủ tuyệt thế ở cấp bậc này, rất ít ai xuất hiện hình thức thắng thua rõ ràng như giết chết trong nháy mắt hoặc bị trọng thương, có người khổ luyện thành thói quen, cũng rất ít ước chiến với người khác.

Hễ là cao thủ hạng chín đầu một địch vạn người, một người cũng đủ để làm chấn động cả một nước.

Thiết Chân thô lỗ, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Không Huyền, ông bớt ở đó làm dao động lòng người đi, thực lực của chúng tôi đứng ở hạng chín đỉnh cao rất lâu rồi, nếu kiếp này không thể đột phá đến cảnh giới cấp Minh thì sống còn ý nghĩa gì nữa?”

Giọng nói Đông Phương Bạch sắc bén, gât đầu phụ họa: “Hễ có chút hy vọng, thì đầu không thể bỏ lỡ, cho dù là hủy công lực tu luyện lại, cũng tốt hơn là cắm rễ ở hạng chín cho đến chết!”

Ánh mắt Không Huyền chuyển hướng sang người đàn ông thần bí đeo mặt nạ.

“Cậu thì sao? Cũng nhất định phải có Trấn Quốc Khí sao?”

Người đàn ông mặt nạ lạnh lùng hừ một tiếng, âm thanh hỗn độn không rõ, cũng không trả lời, nhưng thái độ đã quá rõ rồi.

Không Huyền khẽ vuốt râu, đột nhiên nở nụ cười mỉm.

“Nếu các người không chịu buông tay thì hết cách, chúng ta đều là võ sĩ, vậy quyết định Trấn Quốc Khí thuộc về ai theo cách của võ sĩ đi”.

Đông Phương Bạch nở nụ cười châm chọc.

“Hừ, vừa đúng ý tôi, lão hòa thượng như ông đứng đầu trong hạng chín lâu lắm rồi, bây giờ cũng nên nhường vị trí cho người khác đi”.

Hai quả đấm của Thiết Chân chạm vào, vang lên tiếng thiết vang lớn.

“Không Huyền, trước đây tôi khiêu chiến với ông, ông luôn nói nhà Phật không thể tranh đấu, bây giờ hay rồi, trận đầu tiên, tôi đánh với ông!”

Không Huyền phương trượng cười ha ha, lắc đầu.

“Sai rồi, lão nạp không có ý tranh giành Trấn Quốc Khí, lần này chỉ là đến làm chứng thôi”.

“Thật ra, nhà họ Hoàng đã chuyển quyền sử dụng Trấn Quốc Khí, các người muốn đánh, thì phải phân cao thấp với chủ nhân của nó bây giờ”.

Ánh mắt Đông Phương Bạch đánh lại: “Là ai?”

Lúc này, Trần Thái Nhật vốn ngồi dưới sân khấu im lặng không nói, chậm rãi đứng dậy, giọng nói mang theo vẻ bình tĩnh vô cùng.

“Là tôi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 146: Sự Khác Biệt Về Đất Và Nước

Trần Thái Nhật vừa dứt lời, ai nấy trên khán đài đều sững sốt, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút.

Thiết Chân, Đông Phương Bạch đều ngoái đầu nhìn xuống dưới sân khấu, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ khinh thường.

Giọng điệu Đông Phương Bạch ẩn chứa sự chế nhạo.

“Một kẻ vô danh tiểu tốt như cậu cũng xứng đáng để tự xưng là chủ nhân của Trấn Quốc Khí ư?”

Thiết Chân cũng mỉm cười lắc đầu.

“Hừ, vốn tưởng rằng sẽ quyết đấu một trận ác liệt với người đứng đầu trong hạng chín, không ngờ, cuối cùng là tranh giành bảo vật với tên Đông Phương Bạch này, đúng là mất hứng”.

Đông Phương Bạch liếc mắt nhìn Thiết Chân, giọng điệu khinh khỉnh: “Sao? Sợ tôi sẽ thắng cậu à?”

Hai người nói qua nói lại, hoàn toàn không để tâm đến Trần Thái Nhật.

Võ sĩ bên cạnh lớn giọng nhắc nhở.

“Hai người đừng khinh địch, hôm nay Cừu Kiều bị anh ta đánh bại đấy!”

Thiết Chân và Đông Phương Bạch nghe thấy vậy liền đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên bật cười ha hả.

Mọi người ở đó đều mờ hồ khó hiểu.

Sao hai người này nghe thấy cao thủ xếp thứ hai trong hạng chín bị đánh bại mà không hề dè chừng gì thế?

Trái lại mà nói, tính cách của Thiết Chân khá thẳng thắn, hắn quay đầu lại, cao giọng nói với những võ sĩ trẻ tuổi ở dưới sân khấu.

“Mọi người đều là những người luyện võ trẻ tuổi của Cửu Châu, có một số chuyện, tôi vẫn nên nhắc nhở, đây là lời cảnh cáo của tìền bối hạng chín dành cho mọi người”.

Hắn dứt lời, tất cả mọi người đều lặng như tờ.

Ngay cả biểu cảm của Hà Cuồng, Tề Vũ, Genko đứng sau Trần Thái Nhật cũng trở nên nghiêm túc.

Dường như Thiết Chân - cao thủ tuyệt thế xếp thứ năm trong hạng chín đang muốn tiết lộ bí mật gì đó.

Tạm dừng trong giây lát, Thiết Chân khẽ cười.

“Đất và nước mỗi nơi mỗi vẻ, con người mỗi nơi mỗi khác, thông thường võ sĩ sơ cấp luyện công pháp Cửu Châu Hoa Hạ, càng tu luyện đắc đạo càng phải chú ý đến sự khác nhau về đất và nước”.

Hà Cuồng đứng cạnh lâm bẫm tự hỏi: “Sự khác biệt về đất và nước sao? Là cái quái gì vậy?”

Ánh mắt Thiết Chân đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

“Võ công của Hoa Hạ, bắt nguồn từ núi cao sông rộng của Cửu Châu, nếu rời khỏi phạm vi Hoa Hạ quá lâu, không thể tránh khỏi việc sức lực suy giảm, hơn nữa, võ sĩ càng có võ công cao cường, sự suy giảm này càng rõ ràng!”

Ồ!

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt ở đó đều chấn động!

Trước giờ những võ sĩ trẻ tuổi ở đây đều chưa từng nghe đến những lời mà Thiết Chân vừa nói!

Đông Phương Bạch đứng bên cạnh, khước miệng nhếch lên khinh thường, nói thêm một câu.

“Đây vốn dĩ cũng chẳng phải là bí mật to tát gì, bình thường thì với những võ sĩ hạng tám trở lên, không ai là không biết cả, các người võ công thấp kém, cho dù ra nước ngoài một năm thì nhiều nhất cũng chỉ làm giảm hai phần công lực”.

Khuôn mặt Thiết Chân đầy vẻ chế giễu, chỉ tay ra ngoài cửa.

“Giống tên đần độn Cừu Kiêu kia, sau khi bị chúng tôi hợp lực đuổi ra khỏi Hoa Hạ, vốn dĩ thực lực hạng chín đi đến nơi chiến tranh loạn lạc nhiều năm như thế, bây giờ e rằng thực lực hạng tám cũng không giữ được”.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên sửng sốt.

Đầu tiên là kinh ngạc với tốc độ ăn mòn công lực của “Sự khác biệt về đất và nước”.

Đường đường là cao thủ đứng thứ hai trong hạng chín, ra nước ngoài vài năm lại có thể rút hạng?

Điều này cũng quá đáng sợ rồi đấy, giống như đang chơi game mà lại bị ép buộc chơi lại từ đầu!

Thứ hai, mọi người đều kinh ngạc về lý do Cừu Kiêu ra nước ngoài, không ngờ lại bị những người hạng chín khác hợp lực đuổi đi.

Nhưng điều này cũng dễ lý giải, Cừu Kiêu vì sự khát máu của mình mà luôn mang tiếng xấu, có thể kẻ thù địch khá nhiều nên bị bọn họ hợp sức tấn công.

Genko đứng sau Trần Thái Nhật, cau mày, tự nhủ: “Chẳng trách sau khi đến Hoa Hạ, công lực của tôi lại thay đổi...”

Một võ sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh có thái độ ngờ vực, lớn tiếng hỏi.

“Không Huyền phương trọng, lời hai người đó nói là thật sao?”

Không Huyền phương trọng đứng trên sân khấu, chấp tay với ánh mắt từ bi hiền hậu.

“A di đà phật, sự thật đúng là như vậy”.

Lúc này, không còn ai hoài nghi gì nữa.

Trưởng lão liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, đứng đầu trong hạng chín - Không Huyền phương trọng đã đích thân xác thực thì chuyện này chắc chắn là thật.

Đông Phương Bạch nhếch khóe miệng khinh miệt, quay đầu nhìn Trần Thái Nhật.

“Thằng ranh, đừng tưởng rằng cậu thắng được Cửu Kiêu là có thể khiêu chiến với cao thủ hạng chín!”

“Cậu phải biết rằng, lý lẽ của hạng chín uy chấn một nước không phải là không có căn cứ, tôi khuyên cậu nên quỳ xuống xin tha đi, tâm trạng tôi đang tốt, với tư cách là một tiên bối cũng sẽ không tính toán với cậu đâu”.

Thiết Chân đứng cạnh mặt đậy kiêu ngạo, rõ ràng cũng có ý này.

Trần Thái Nhật không để ý đến lời chế giễu của hai người bọn họ, anh quay đầu nhìn người đàn ông đeo mặt nạ này giờ luôn im lặng không nói lời nào.

“Anh không có gì để nói sao?”

Người đeo mặt nạ mờ hồ không rõ nói một câu.

“Mấy người đánh trước, người nào thắng thì quyết định thắng thua với tôi”.

Thiết Chân quay đầu, nhổ nước bọt: “Đê hèn! Còn muốn dùng thủ đoạn nhảm chán này làm tiêu hao thực lực của người khác, sau này đừng để tôi

thấy cái mặt thật của anh, không thì gặp lần nào tôi đánh lần đấy!”

“Hừ, chỉ được cái mồm”, người đeo mặt nạ lắc đầu, lùi lại phía sau.

Bây giờ tình hình đã rõ rồi.

Hai cao thủ hạng chín Thiết Chân, Đông Phương Bạch quyết tâm lấy được Trấn Quốc Khí.

Xem ra không thể tránh được việc đấu với bọn họ.

Trần Thái Nhật giơ tay ra hiệu tạm dừng với hai người họ, trong ánh mắt hoài nghi của những người xung quanh, anh quay người đi đến đứng cạnh Tề Vũ.

“Tề Vũ, Hà Cuồng, lần này đưa hai người tới đây, thật ra là với mục đích dạy học, hai người theo tôi cũng lâu rồi, nhưng tôi chưa dạy được hai người nhiều, hôm nay...”

Sau đó anh khẽ cười nhẹ, liếc nhìn ra sau.

“Khó khăn lắm mới có hai cao thủ hạng chín lên sân khấu làm bia đỡ đạn, tôi sẽ dùng võ công sở trường của hai người, chơi với họ một lát, hai người chú ý quan sát và lĩnh hội, cơ hội này khó gặp lắm đấy, lần sau không có dịp được tập luyện tốt như này đâu”.

Tề Vũ và Hà Cuồng kích động, lập tức đứng nghiêm.

“Vâng!”

Những võ sĩ khác cũng sắp phát cuồng.

Lần đầu tiên họ thấy một trận so tài như vậy.

Cả Hoa Hạ mới có mấy người hạng chín.

Trần Thái Nhật lại nói muốn dùng hai cao thủ tuyệt thế hạng chín làm công cụ dạy học?

Phải biết rằng nếu cao thủ hạng chín nổi điên thì giết cả nghìn người trong nháy mắt cũng không phải là đi ầu kì lạ!

Đông Phương Bạch đứng sau tức tối.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc kia nói gì vậy hả? Coi chúng ta là bia đỡ đạn ư? Còn dạy học? Vốn dĩ tôi chỉ định đánh cậu ta trọng thương thôi, bây giờ xem ra, không khiến cậu ta gãy chân gãy tay thì tôi không nguôi giận được!”

Thiết Chân cũng mang vẻ mặt cau có khó chịu: “Võ sĩ trẻ tuổi bây giờ ầu muốn đâm ầu vào chỗ chết vậy sao? Đông Phương, tôi lên trước, tôi đánh sướng tay rồi anh đánh!”

Trần Thái Nhật hoàn toàn không nghe thấy những lời khiêu khích dọa dẫm của hai người bọn họ, anh lại nhìn Genko.

Genko ngoan ngoãn, đáng yêu ngược mặt lên, ánh mắt mang theo niềm mến mộ nhìn Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân, chỉ cần được ở cạnh phục vụ anh thì Genko đã mãn nguyện lắm rồi, võ công gì đó ầu không quan trọng”.

Trần Thái Nhật hơi cảm động, đưa tay xoa ầu Genko.

“Yên tâm, sau này tôi sẽ dạy riêng cho cô”.

Dứt lời anh quay ầu, nhìn lên hai người vẫn đang tranh giành xem ai lên đấu trước ở trên sân khấu.

“Được rồi! Dừng!”

Hai người trên sân khấu dừng cãi cọ.

Ánh mắt Đông Phương Bạch lộ vẻ hung tợn, lời nói cũng dữ dằn không kém.

“Thiệt Chân! Cậu đứng sang một bên, tiết kiệm sức để còn đấu với tôi, tôi sẽ hạ gục thằng nhóc này trong vòng một phút!”

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu.

“Tốn thời gian quá, chúng ta đánh nhanh quyết nhanh, cả hai người cùng lên luôn đi!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 147: Anh Say Châm Á

Nghe Trần Thái Nhật nói xong, về mặt Đông Phương Bạch và Thiết Chân đều đông cứng lại trong mấy giây.

"Mẹ kiếp, đừng cản tôi, nếu hôm nay tôi không bẻ gãy cổ cậu được thì tôi đổi sang họ Tây luôn!"

Khuôn mặt vốn trắng bệch của Đông Phương Bạch bỗng chốc đỏ bừng lên, đẩy Thiết Chân ra, nhanh chân bước đến trước mặt Trần Thái Nhật, giơ tay lên.

Trần Thái Nhật nhú mày, giơ tay cản lại.

"Ra chỗ khác đi, chỗ này nhỏ quá, chúng ta muốn giao đấu hết sức cũng bất tiện".

Tốt xấu gì Đông Phương Bạch cũng là nhất đại tông sư, lão nhìn kĩ hoàn cảnh xung quanh.

Cao thủ hạng chín mà ra tay ở lễ đường nho nhỏ này, sợ là những người bình thường ở đây sẽ bị tiêu diệt hết mất.

"Hừ, vậy thì ra chỗ khác!"

Trần Thái Nhật mỉm cười, búng tay một cái.

"Đi nào".

...

Không Huy ền phương trượng cất Trấn Quốc Khí đi, lấy Thập Bát Đồng Nhân của Đại Lâm Tự làm bảo vệ, cùng xuất phát với Trần Thái Nhật.

Những người ở đây đều là võ sĩ, nên đi rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến một nơi đặc biệt.

Một hòn đảo giữa hồ chưa được khai thác trên hồ Tây Tử.

Diện tích của nó bằng khoảng ba cái sân bóng đá, trên đảo không có người ở, cây cỏ, phiến đá, vẫn thuộc hệ sinh thái nguyên thủy.

Các võ sĩ túm năm tụm ba thành những tốp khán giả vây xem, thỉnh thoảng lại hưng phấn bình luận.

Qua lời nói của Trần Thái Nhật, các võ sĩ khác cũng ý thức được một vấn đề.

Cao thủ tuyệt thế hạng chín vốn đã là nhất đại tông sư, nếu trong lúc giao chiến với bọn họ có thể lĩnh ngộ được một chút xú, thì cũng là cơ duyên hiếm có đối với các võ sĩ bình thường.

Vậy nên, rất nhiều người đều thu lại tâm tư, một lòng muốn "học lỏm".

Đứng sau Trần Thái Nhật là Hà Cuồng và Tề Vũ, đứng đối mặt với Đông Phương Bạch.

Về mặt Đông Phương Bạch dĩ tợn, nhìn chẳng khác gì muốn lập tức xông lên xé xác Trần Thái Nhật.

Nhưng có nhiều võ sĩ đứng đạo vây xem như vậy, lão lại không thể mặt dày đánh lén trước mặt mọi người như Cừu Kiêu được, nên tỏ vẻ mất hết kiên nhẫn.

"Này, rốt cuộc cậu có đánh không?"

Trần Thái Nhật xua tay: "Chờ một phút!"

Nói xong, anh quay đầu nhìn Hà Cuồng.

"Hiện giờ đao pháp của anh thế nào rồi?"

Hà Cuồng vỗ ngực, tóc đỏ đón gió bay lên: "Trong tay có đao, trong lòng cũng có đao".

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu: "Tốt lắm, so với trong tay không đao, trong lòng có đao, lại lên một tầm cao mới rồi".

Dứt lời, anh chìa tay ra.

"Tề Vũ, đưa cho tôi thứ gì dài mà thuận tay đây, loại có thể chém được ấy".

Tề Vũ đang ăn bắp rang bơ ở bên cạnh hơi sững sốt.

"Ồ".

Nói xong, cô mở chiếc túi du lịch lớn mang theo bên cạnh ra, lục tìm trong đồng đồ ăn vặt, cuối cùng moi ra một thứ, đặt vào tay Trần Thái Nhật.

Các võ sĩ xung quanh sững sờ.

Khuôn mặt Trần Thái Nhật không có cảm xúc, im lặng một giây, lòng mảy may khẽ rung.

"Cô đưa mía cho tôi làm gì? Cái này đâu có lưỡi, sao mà chém được?"

Tề Vũ ngây người, vội vàng lấy lại, giơ đao tay lên bổ.

Khúc mía dài khoảng một mét ba từ hình tròn bị bổ làm đôi, bây giờ đã biến thành một thanh dài hình bán nguyệt, giống như một khúc gỗ bị chiếc rìu bổ đôi.

Tề Vũ cẩn thận sờ cạnh của khúc mía.

"Có lưỡi rồi, anh cầm lấy mà dùng, sau đó nhớ bù lại khúc khác cho tôi đấy".

Trần Thái Nhật hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt cạn lời nhận lấy khúc mía.

"Hà Cuồng, anh hãy nhớ, phạm là dùng đòn đao đánh kẻ địch thì cũng chỉ có ba chiêu, đao phủ đầu, đao đỡ đòn, đao phản kích".

Hà Cuồng chớp mắt, hiếm khi tỏ vẻ nghiêm túc.

"Đao phủ đầu thì tôi biết, tích trữ sức mạnh rồi ra đao, một đao là tất sát".

Trần Thái Nhật gật đầu: "Cái này thông thường dùng để đối phó kẻ địch kém hơn hoặc cùng cấp với mình, tích trữ và uy chấn, ra đao là chết người".

"Vậy đao đỡ đòn và đao phản kích thì sao?"

Trần Thái Nhật mỉm cười, múa khúc mía trong tay.

"Đương nhiên là dùng để đối phó kẻ địch mạnh hơn mình nhiều rồi, đỡ đòn tức là kẻ địch chiếm được tiên cơ, phản kích tức là kẻ địch để lộ sơ hở, hai đao này hợp lại, tỷ lệ lấy yếu thắng mạnh là rất cao".

Ánh mắt Hà Cuồng tỏ vẻ đã hiểu, không ít võ sĩ dùng vũ khí xung quanh cũng thầm gật đầu.

Trần Thái Nhật xua tay.

"Không nói nhiều nữa, lát nữa tôi đánh với Đông Phương Bạch, tôi sẽ dùng phương pháp chậm và yếu nhất có thể để thị phạm là anh sẽ biết".

Đông Phương Bạch ở đối diện đã mất hết kiên nhẫn, cả người run lên, chiếc áo bào đen lập tức rơi xuống đất.

Mọi người kêu lên kinh ngạc, bất giác lùi lại phía sau.

Khúc Lan Phi đứng ở xa làm trọng tài, đồng tử cũng co lại, lóe lên sự không cam lòng sâu sắc.

Nhìn người Đông Phương Bạch như mặc một bộ áo giáp toàn thân màu bạc sáng, tay chân người, chỗ nào cũng được bao bọc.

Nhưng nhìn kĩ, thứ lão khoác trên người không phải là áo giáp, mà là hàng chục nghìn cây châm bạc dày đặc xếp chồng lên nhau.

Đại tông sư ám khí hạng chín Đông Phương Bạch, từ khi luyện võ đã không dùng bất cứ ám khí nào khác, mấy chục năm như một, chỉ một lòng tu luyện tâm pháp phi châm.

Một châm động thì vạn châm ra, cho dù bị cả chục nghìn người tấn công, thì cũng chỉ có một kết cục là bị châm xuyên thủng họng mà chết.

Hà Cuồng không khỏi nuốt nước bọt, nhìn nửa khúc mía trong tay Trần Thái Nhật.

"Đại ca, anh chắc chắn không đổi cái khác cứng hơn sao?"

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khó hiểu hỏi Hà Cuồng.

"Anh sợ châm à?"

Hà Cuồng cứng họng, ngậm miệng không nói gì nữa.

"Trần Thái Nhật, còn không mau lại đây chịu chết đi!"

Cả người Đông Phương Bạch động dậy, châm bạc trên người va vào nhau phát ra tiếng vang của kim loại.

Trần Thái Nhật cầm khúc mía trong tay phải, để đằng sau lưng, vẻ mặt bình thản bước về phía Đông Phương Bạch, vừa đi vừa lắc đầu cười nói.

"Đông Phương Bạch, tôi có lòng nhắc nhở ông trước, với công lực hiện giờ của ông, muốn dựa vào ám khí để gây sát thương cho tôi thì đó là điếu không thể".

"Nếu ông đi mua một con bù nhìn, viết tên của tôi lên, rồi lấy châm trên người cắm lên đó, có khi có thể khiến tôi thấy ghê tởm".

Mọi người có mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

Chắc tên Trần Thái Nhật này sợ mình chết chưa đủ nhanh, nên mới dám nói những lời ngạo mạn như vậy trước mặt tông sư hạng chín.

Ánh mắt Đông Phương Bạch lóe lên sự lạnh lẽo.

"Lúc giao đấu, tôi trước giờ không bao giờ khinh địch, nên cậu đừng mơ phân tán sự chú ý của tôi, có giỏi thì thử đỡ một chiêu của tôi đi".

Nói xong, mọi người đột nhiên phát hiện cơ bắp trên người Đông Phương Bạch đang căng dần lên, pháp phồng không yên.

Cùng với sự thay đổi của cơ thể, lớp áo khoác bằng châm bạc trên người lão cũng vang lên không ngừng.

Một cảm giác vô cùng nguy hiểm bỗng bao trùm tất cả mọi người trên hòn đảo giữa hồ.

Trần Thái Nhật dừng bước, quay đầu hét lên với Hà Cuồng.

"Nhớ nhìn cho kĩ, đao tiếp theo của tôi sẽ đỡ đòn đấy!"

"Chủ nhân cẩn thận!", Genko đứng ở xa bỗng dưng biến sắc, hét lớn.

Trần Thái Nhật quay đầu lại nhanh như chớp.

Đúng lúc này, mấy trăm tia sáng màu bạc đã lao tới trước mặt anh.

Sự lạnh lẽo ở mũi châm đã chạm đến lông mi và làn da.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 148: Đỡ Đòn Cấp Thần

Ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc, lông tơ dựng đứng lên.

Ám khí của Đông Phương Bạch nhanh quá.

Công phu ám khí thuộc loại phổ biến ở Cửu Châu, số võ sĩ tu hành nhiều không đếm xuể.

Thông thường, để phán đoán trình độ sử dụng ám khí và võ công, đa phần sẽ dùng số lượng có thể thao tác trong một đơn vị thời gian để làm phán đoán sơ bộ.

Phương pháp này đơn giản, nhưng có hiệu quả.

Ví dụ như, trong một giây, có người ném được ba chiếc phi tiêu, có người ném được mười chiếc.

Trong tình huống có độ chuẩn và lực đạo y hệt nhau, thì chắc chắn người có thể ném được mười phi tiêu giỏi hơn một bậc.

Nhưng nguyên tắc này lại không thể dùng cho đại tông sư ám khí hạng chín như Đông Phương Bạch.

Trước khi Trần Thái Nhật quay đầu, Đông Phương Bạch vẫn chưa ra tay.

Lúc Trần Thái Nhật quay đầu lại nói một câu, thì cũng chỉ mất nửa giây.

Kết quả thì sao?

Mấy trăm cây châm bạc của Đông Phương Bạch đã lao tới.

Hai người cách nhau hai mươi mấy mét, cho dù dùng vũ khí nóng khai hỏa, thì cũng không đủ thời gian lên nòng và bóp cò.

Không ai nhìn rõ rốt cuộc Đông Phương Bạch ra tay vào lúc nào.

Trước mặt Trần Thái Nhật là một mảng màu trắng bạc lóa mắt, như mưa bay đầy trời, mỗi cây châm bạc đều mang theo hơi thở chết chóc.

Từ đỉnh đầu, đến cổ họng, đến lồng ngực, đến dưới sườn, không còn chỗ nào trống.

Tốc độ của châm bạc cực kỳ nhanh, bây giờ muốn lùi lại cũng không còn kịp nữa.

Mọi người đều không dám nhìn, nhất là Genko và Tề Vũ, bọn họ đứng ở phía sau, lòng nóng như lửa đốt.

Đúng lúc này, bóng dáng của Trần Thái Nhật bỗng mờ đi, thời gian dường như dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Vù!

Một luồng gió xoáy màu đen rít gào, lấy Trần Thái Nhật làm trung tâm, cuốn lên mạnh mẽ, bao trùm cả người anh lại.

Trong chớp mắt, tất cả châm bạc đều va trúng gió xoáy màu đen, phát ra tiếng leng keng.

Một lúc sau, gió lặng, ánh châm cũng biến mất tăm.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, nhìn về phía đó.

Ồ!

Tất cả đều vô cùng kinh ngạc, không nhìn được dụi mắt.

Genko và Tề Vũ thì thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thái Nhật vẫn tư thế cũ, tay phải cầm khúc mía, đứng chấp tay, dường như chưa từng động đậy tí nào.

Đòn tấn công phủ đầu của tông sư hạng chín đã thất bại.

Lúc này, Đông Phương Bạch ở đối diện neho mắt lại, cất tiếng nói lạnh lùng.

"Oắt con, không ngờ cậu cũng có chút bản lĩnh, trốn nhanh lắm".

Trần Thái Nhật chẳng thèm quan tâm, quay đầu nói với Hà Cuồng.

"Anh đã nhìn rõ cú đỡ đòn lúc nãy chưa?"

Mọi người im phăng phắc.

Hà Cuồng im lặng một giây, sau đó vẻ mặt cạn lời, tóc đỏ dựng đứng, lớn tiếng kêu lên.

"Nhìn rõ cái quái gì chứ? Chỉ trong chớp mắt, mấy trăm ám khí đã bị anh tránh được, đỡ đòn ở đâu chứ?"

Khúc Lan Phi đứng ở phía sau, bỗng nhiên cất tiếng nói nhẹ nhàng.

"Trần Thái Nhật không hề né tránh, mà đã thực sự đỡ đòn với cảnh giới cao nhất".

Khúc Lan Phi - người đẹp giang hồ, trang chủ Thất Tú, vốn cũng là người sử dụng ám khí hạng tám nổi tiếng, cô ta vừa nói xong, ai nấy đều sửng sốt.

Vừa rồi Trần Thái Nhật biến hóa thân pháp, hình thành một trận gió xoáy, rõ ràng là dùng sự dịch chuyển tốc độ cao để tránh mấy trăm ám khí bằng châm bạc của Đông Phương Bạch.

Tuy khả năng phản ứng và thân pháp của Trần Thái Nhật cũng không phải thứ các võ sĩ hạng thấp và trung có thể so được, nhưng lúc này tránh được đã là cực hạn, muốn đỡ đòn là đi đâu không thể.

Ngón tay Khúc Lan Phi chỉ xung quanh Trần Thái Nhật, ánh mắt lộ vẻ khen ngợi vô hạn, giọng nói hơi run rẩy.

"Mọi người nhìn đi, mấy trăm cây châm bạc rơi xung quanh Trầٰn Thái Nhật có hình dạng gì?"

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của người đẹp trang chủ, bỗng nhiên phát hiện ra mấy chỗ bất thường.

Tư thế và kiểu giơ tay của Trầٰn Thái Nhật không có gì thay đổi.

Nhưng trên bãi cỏ xung quanh anh, mấy trăm ánh sáng bạc lấp lánh, lấy Trầٰn Thái Nhật làm trung tâm, phân tán thành một hình tròn đều tăm tắp.

Hà Cuồng như đột nhiên hiểu ra gì đó, hét to.

"Vãi chưởng! Nếu như tránh được ám khí, số châm bạc kia lao hết vào khoảng không, thì phải rơi ở sau lưng đại ca mới phải.

Bây giờ nó xếp thành hình tròn, thế chẳng phải là..."

Đôi mắt Khúc Lan Phi lóe lên tia sáng, gật mạnh đầu.

"Đúng vậy, Trầٰn Thái Nhật đã dùng khúc mía kia, đánh bay toàn bộ châm bạc rơi xuống xung quanh mình với đao pháp đỡ đòn, thành một vòng tròn".

Nói xong, hơi thở của Khúc Lan Phi trở nên dồn dập.

"Không những thế, mọi người hãy nhìn khúc mía trong tay Trầٰn Thái Nhật đi".

Người trong nghề nhìn cái là ra, lời chỉ điểm của Khúc Lan Phi đương nhiên là trọng tâm được chú ý.

Mọi người quan sát khúc mía trong tay Trầٰn Thái Nhật rất lâu, đột nhiên có một võ sĩ trẻ tuổi trợn to mắt, giọng nói tỏ vẻ khó tin, run rẩy lên tiếng.

"Nếu như là đỡ đòn, tại sao trên binh khí mềm như khúc mía lại chẳng có cây châm nào cắm vào?"

Anh ta vừa nói xong, tất cả mọi người đều chấn động.

Đúng vậy!

Nếu sử dụng binh khí kim loại để đỡ đòn, thì đương nhiên có thể chặn được toàn bộ châm bạc.

Khúc mía đối với lực đạo châm bạc mà cao thủ tuyệt thế hạng chín bắn ra thì chẳng khác gì tấm bông.

Nếu vừa rồi Trần Thái Nhật sử dụng đao pháp đỡ đòn để đánh bay toàn bộ châm bạc, theo lý mà nói phải có rất nhiều châm bạc cắm vào khúc mía mới đúng.

Đúng lúc này, Thiết Chân đứng ở bên ngoài quan sát trận chiến, vẻ mặt nghiêm trọng, mang theo chút không cam lòng, chậm rãi nói ra bí mật quan trọng.

"Đi đâu này chỉ có thể cho thấy một chuyện...!trong khoảnh khắc đó, Trầ Thái Nhật đã dùng khúc mía trong tay, lấy góc độ ra đao chuẩn xác nhất, đánh trúng cạnh bên của mấy trăm cây châm bạc! Châm nào cũng vậy!"

Người đeo mặt nạ thần bí đứng ở bên cạnh, cũng có mục đích tranh đoạt Trấn Quốc Khí, nghe thấy thế, cả người khẽ run rẩy.

Tất cả mọi người há hốc miệng.

Ngay cả Đông Phương Bạch vừa rồi vẫn tỏ vẻ khinh bỉ, vẻ mặt bây giờ cũng nghiêm trọng, tràn đầy cảnh giác.

Trong lòng mọi người, Trầ Thái Nhật đột nhiên trở nên thâm sâu khó dò, giống như biển cả, thực lực vô biên.

Hiệp đấu vừa rồi chớp mắt đã kết thúc.

Mấy trăm châm bạc của Đông Phương Bạch cùng lúc bắn ra nhanh như chớp, đã đủ khiến người ta khiếp sợ.

Vậy mà Trần Thái Nhật còn đỉnh hơn!

Không những ra tay đỡ đòn đúng lúc châm bạc sắp đâm vào mắt.

Mà trong thời gian không thấy mấy giây, có thể dùng khúc mía trong tay, tránh mũi châm, đánh liên tiếp vào cạnh bên của mấy trăm cây châm bạc.

Khiến toàn bộ ám khí bay ra xung quanh mình.

Tất cả mọi người biết rõ, giao đấu với cao thủ ám khí, người tiếp ám khí luôn nằm ở thế bị động.

Nên người ta gọi mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng là vì vậy.

Thông thường, có thể tránh được sự tấn công của ám khí, thì có thể coi là thắng một nửa rồi.

Nhưng giống như Trần Thái Nhật, trong phút chốc có thể tránh được, còn có thể dùng khúc mía đánh trúng chỗ quan trọng của mấy trăm cây châm bạc.

Tốc độ, không chế lực đạo, độ chuẩn xác đó.

Trong lòng ai cũng có một câu hỏi.

Dưới gầm trời này, thực sự có người có thể tu luyện đến mức độ này được sao?

Tên tóc đỏ Hà Cuồng đứng phía sau há hốc miệng, một lúc sau mới thốt lên một câu.

"Đại ca, vừa rồi tôi thực sự không nhìn rõ, anh có thể đánh lại lần nữa không?"

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 149: Chiêu Độc Của Đông Phương Bạch

Trần Thái Nhật nghe Hà Cuồng nói xong liền nhú mày.

“Tôi ra chiêu ngay trước mặt anh, sao lại không nhìn rõ chứ? Vừa rồi có ít nhất cả trăm ám khí bay tới, khúc mía trong tay tôi cũng vỡ cả trăm lần, anh không nhìn thấy lần nào sao?”

Về mặt Hà Cuồng vô tội, ánh mắt bối rối, mang theo sự tủi thân, lắc đầu.

Trần Thái Nhật sửng sốt, quay đầu lại hỏi.

“Mấy người các cô cũng không nhìn rõ sao?”

Tề Vũ, Genko và tất cả các võ sĩ trẻ tuổi khác đứng bên này đều đồng loạt lắc đầu.

Khúc Lan Phi và Không Huyền phương trọng đứng bên cạnh sàn đấu, không khỏi cười khổ thờ dài.

Trần Thái Nhật nhú mày.

“Tôi cũng muốn đánh lại lần nữa, nhưng chưa chắc người ta cho tôi cơ hội”.

Dứt lời, anh từ từ giơ nửa khúc mía trong tay lên, chỉ về phía Đông Phương Bạch ở đối diện.

“Không cần phải thăm dò gì nữa đâu, lấy luôn đòn sát thủ của ông ra đi”.

Nghe Trần Thái Nhật nói vậy, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Hình như mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

Lẽ nào vừa nãy cao thủ hạng chín như Đông Phương Bạch vẫn chưa dùng hết sức?

Ánh mắt Đông Phương Bạch càng nghiêm trọng hơn, thu lại nụ cười giễu cợt trước đó, ý chí chiến đấu được ngưng tụ, khí thế trên người bỗng thay đổi.

“Xem ra, bảng chiến lực Cửu Châu của Giảng Võ Đường cũng không hoàn toàn chính xác, nếu không, với bản lĩnh như cậu thì lo gì không có chỗ trong hạng chín?”

Trần Thái Nhật mỉm cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Tôi muốn lên bảng, nhưng bọn họ không dám đăng tên tôi lên đó đấy chứ”.

Về mặt Đông Phương Bạch ngẩn ra, hét lên: “Đúng là nông cu ờng!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, bóng dáng Đông Phương Bạch bỗng chốc biến mất.

Mọi người đều biến sắc.

Không đợi mọi người tìm kiếm, một luồng gió lạnh buốt bỗng nổi lên, mặt trời bị che khuất, đất trời tối tăm.

Mọi người phát hiện, giữa không trung đột nhiên xuất hiện vô số Đông Phương Bạch.

Giống như không còn trọng lực, bóng người chòng chéo, đứng giữa trời như tiên, cái bóng nào cũng ánh mắt như đao, sát khí ngút trời.

“Nếu cậu có thể tránh được chiêu này nữa, tôi sẽ quỳ xuống đất dập đầu ba cái với cậu, vị trí thứ mười trong hạng chín cũng nhường luôn cho cậu”.

Thực thể hay là ảo ảnh? Không ai có thể phân biệt được rõ ràng.

Mấy trăm Đông Phương Bạch đồng thời mở miệng, giọng nói như tiếng chuông, chấn động màng nhĩ, không rõ là truyền từ hướng nào tới.

Vô số “Đông Phương Bạch” xuất hiện giữa không trung, sát khí lan khắp hòn đảo giữa hồ, giống như màn sương trên sông, không thể trốn tránh.

Ngoài các cao thủ hạng tám, hạng chín, những người khác đều như gặp phải kẻ địch lớn.

Trong lòng ai cũng có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Bởi vì luồng sát khí kia như được bắn ra từ súng trường bắn tỉa, nhắm thẳng tới.

Nó dần ngưng tụ lại, lông tơ trên người ai cũng dựng ngược lên, dường như ngay sau đó sẽ có vô số châm bạc đâm xuyên tim.

Cuối cùng, mọi người đều cảm thấy thót tim một cái.

Mấy trăm luồng sát khí đã ngưng tụ trên người Trần Thái Nhật.

“Sắp ra tay rồi!”

Hà Cuồng không khỏi lớn tiếng kêu lên.

Lần này không phải là đánh lén, không hề gây bất ngờ, tông sư ám khí hạng chín Đông Phương Bạch muốn dùng thực lực tuyệt đối của lão để nói cho Trần Thái Nhật biết.

Thế nào gọi là cơn giận của một người có thể giết chết vạn người!

Tay phải Trần Thái Nhật để nghiêng, đao múa chĩa thẳng xuống đất, ánh mắt vẫn bình thản.

“Hà Cuồng! Lần này phải nhìn cho kĩ nhé, đao đỡ đòn phản kích cuối cùng, tôi chỉ thị phạm một lần thôi đấy!”

Trần Thái Nhật vô cùng ngạo mạn tuyên bố, các võ sĩ có mặt đầu thần kinh căng thẳng, ai cũng chỉ muốn mọc thêm một đôi mắt để nhìn cho rõ hơn.

Giọng nói vô tình của Đông Phương Bạch lại vang lên trên không.

“Cậu không còn cơ hội đâu!”

Dứt lời.

Ai cũng cảm thấy có hàng nghìn hàng vạn tia sáng chói mắt, tràn đến từ bốn phương tám hướng.

Mấy trăm “Đông Phương Bạch” giữa không trung, áo giáp châm bạc trên người bỗng nhiên tan rã, giống như ngân hà tụ hội, hình thành một vòng xoáy màu bạc khổng lồ hình dải Ngân Hà trên đỉnh đầu Trần Thái Nhật.

“Vạn Châm Tinh Vân Phá!”

Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Vòng xoáy màu bạc giữa không trung bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, một dòng sông màu bạc đổ từ trên trời xuống như thác nước.

Không trung dường như được lấp vô số đèn thủy ngân, ánh sáng bạc tỏa ra, sao bay đầy trời, chỗ nào cũng vang lên tiếng vàng sắt va nhau, chỗ nào cũng là dấu vết gió mạnh cắt qua.

Rào rào rào!

Trần Thái Nhật lập tức bị dòng thác châm bạc rộng lớn như dòng sông nhấn chìm, ngay cả mặt đất dưới chân cũng bị nát vụn, lún xuống không ngừng.

Vô số châm bạc lao tới, khiến phạm vi mười mét xung quanh lún xuống thành một cái hố lớn.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã nghe thấy những tiếng ầm ầm.

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, trong cái hố dòng thác châm bạc đổ xuống, dâng lên một dòng nước chảy xiết.

Mọi người đều biến sắc.

Dòng thác chục nghìn cây châm của Đông Phương Bạch đã xuyên thủng mặt đất của hòn đảo giữa hồ, đến tận sông ngầm dưới đất, nước phun cả ra.

“Toi rồ!” , một võ sĩ có vẻ già cả đứng ở bên cạnh sàn đấu lâm bầm tự nhủ, ánh mắt hết hoảng.

Trong mắt mọi người, Trần Thái Nhật còn chẳng có cơ hội đỡ đòn, cứ thế bị dòng thác châm bạc nhấn chìm.

Lúc này, anh chắc chắn sẽ bị vạn châm xuyên tim, bị chôn sống trong cái hố lớn này.

Khúc Lan Phi, Không Huyền phương trượng, Thiết Chân và người thần bí đeo mặt nạ đầu đứng thẳng đó, nhìn chăm chăm sàn đấu.

Nhất là người thần bí đeo mặt nạ kia, nắm tay siết rất chặt, dường như trong lòng đang nổi sóng to gió lớn.

Ánh mắt mọi người tỏ vẻ thương tiếc, đồng thời cũng nhìn Đông Phương Bạch với vẻ kính nể.

Với chiêu như ngân hà tụ hội vừa rồ của Đông Phương Bạch, nếu như có ý giết địch, cho dù là hàng chục nghìn người trên chiến trường, bị sát khí nhắm trúng thì sợ là cũng phải chết không thoát được.

Đông Phương Bạch có thể đồng thời phóng ra hàng chục nghìn cây phi châm màu bạc, tu vi ám khí này đã vượt quá tưởng tượng của các võ sĩ khác.

Khuôn mặt Khúc Lan Phi tỏ vẻ kinh hãi, là chuyên gia ám khí, cô ta lại càng có trải nghiệm sâu sắc sự cách biệt này hơn những người khác.

Mọi người cũng có hiểu biết sâu hơn về thực lực của tông sư hạng chín.

Một người có thể phá vạn quân!

Đúng lúc này, mặt đất lại chấn động.

Vô số “Đông Phương Bạch” giữa không trung để tỏ vẻ đắc ý.

“Hừ! Lại có mất nước ngầm nào bị xuyên thủng sao?”

Ầm!

Một bóng dáng bỗng nhiên nhảy từ dưới hố sâu lên với tốc độ nhanh như chớp, mang theo vô số bọt nước, phản xạ ánh sáng bảy sắc cầu vồng chói mắt.

Đôi mắt Genko đang rung rung, bỗng nhiên vui mừng quá đổi.

“Chủ nhân vẫn chưa chết!”

Bóng dáng Trần Thái Nhật như chớp, trong tay cầm một thanh đao lớn màu bạc lấp lánh, không biết anh lấy được ở đâu, dài mấy chục mét, rộng ba bốn mét, tỏa ra ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, khiến người ta phải kinh hãi.

Anh chẳng khác gì ma thần bay ra khỏi địa ngục, thanh đao lớn vung lên, mang theo luồng gió vô tận, lạnh lùng hét lên.

“Hãy nhìn đây! Tiếp đại đao bốn mươi mét của tôi đi!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 150: Dao Từ Đâu Ra

Trần Thái Nhật lao thẳng lên trời, mang theo khí thế vô cùng tận, thanh đại đao màu bạc trong tay khiến người ta kinh hãi.

Vô số "Đông Phương Bạch" giữa không trung đột nhiên biến sắc.

"Không thể nào!"

Ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O.

Họ không thể hiểu được Trần Thái Nhật đã tránh được trận thế vạn châm kia kiểu gì, rồi lại lấy thanh đại đao màu bạc thoát nhìn giống dao bạc chuyên dụng của nước Cự Nhân từ đâu ra.

Vô số bóng dáng của Đông Phương Bạch ở giữa không trung bỗng trở nên mờ ảo, di chuyển xung quanh, lóe lên khắp nơi, khiến mọi người nhìn mà hoa mắt.

"Hừ! Cho dù cậu tránh được thì sao nào? Cậu đừng hòng tìm được vị trí thực sự của tôi".

Cơ thể Trần Thái Nhật khẽ khựng lại giữa không trung, rồi anh nhếch mép cười.

"Tôi nói bốn mươi mét là lừa ông đó, cho ông chạy trước một trăm mét thì ông cũng không thoát được đâu!"

Anh nói xong, tay bỗng run lên.

Chỉ nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau leng keng.

Thanh đao rộng ba bốn mét trong tay Trần Thái Nhật bỗng nhiên tan rã, giống như cơn chín khúc, rồi biến thành một con ngân xà bay múa trong không trung, dài tới trăm mét, uốn lượn xoay vòng, mang theo tiếng gió rít.

"Hà Cu ồng, lần này anh phải nhìn cho kĩ đấy! Một đao phản kích, quét sạch ngàn quân!"

Giọng nói của Tr ần Thái Nhật vang lên như th ần ph ật hiển thánh, uy phong凛冽.

Ngân xà trong tay anh dài trăm mét, lấp lánh dưới ánh mặt trời, phạm vi tấn công gần như bao trùm nửa khoảng không của hòn đảo.

Ngân xà rít gào lao tới, giống như một phiến quạt che trời rợp đất, cắt phải là chết, chạm vào là bị thương.

Ảo ảnh của Đông Phương Bạch trong không trung, nếu bị ngân xà chạm phải, đều hóa thành một lu ồng khói xanh tan rã.

Tr ần Thái Nhật vung thanh trường đao mềm dẻo như chiếc roi lên, không hề nương tay, chỉ vung vài cái đã khiến khoảng không bay tứ tán, không còn lại gì.

Một lúc sau, mặt trời lại chiếu khắp cả hòn đảo, không còn thứ gì che khuất nữa.

Tay Tr ần Thái Nhật run lên, ngân xà đang nhảy múa lại rút về, hóa thành thanh đao dài bốn mươi mét.

Bóng anh giáng từ trên trời xuống, chĩa thẳng vào một bãi đất trống.

Dao lại gần, gió nổi lên, bãi đất trống kia đã xuất hiện vết nứt.

Ánh mắt Tr ần Thái Nhật lóe lên tia sáng, giơ tay định chém.

"Đầu hàng đi! Tôi sẽ không đánh nữa!"

“Vù!”

Tr ần Thái Nhật xoay ba trăm sáu mươi độ trên không, nhảy sang bên cạnh, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Mọi người đều bị sự thay đổi đột ngột này làm cho choáng váng, nhìn về phía bãi đất trống kia.

Trên mặt đất, một cái bóng mờ bỗng hiện ra rõ ràng.

Nửa quỳ dưới đất, miệng học máu tươi, thân trên để trần, cơ bắp toàn thân có rất nhiều vết thương nhỏ, ngẩng đầu, nhìn Trần Thái Nhật đang ung dung bình thản trước mặt mình với ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Chính là chân thân của tông sư ám khí hạng chín - Đông Phương Bạch.

Mọi người im lặng mấy giây, rồi bùng lên tiếng bàn tán xôn xao.

"Thua rồi! Đông Phương Bạch đứng thứ mười trong hạng chín thua thật rồi!"

"Trần Thái Nhật có võ công mạnh đến vậy sao? Thảo nào có thể làm chủ đứng đầu tỉnh Trung Châu".

"Nhìn dáng vẻ anh ta kìa, chẳng có vết thương nào cả".

Thiệt Chân đứng ở bên cạnh, sắc mặt nghiêm trọng, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật không còn sự khinh thường như lúc đầu nữa.

Còn người thần bí đeo mặt nạ đứng ở chỗ kín, cả người hơi run rẩy, nắm tay siết chặt kêu lên răng rắc, dường như nhìn thấy kết quả không mong muốn.

Không Huyền phương trượng đứng ở sào đầu, ánh mắt tỏ vẻ đã biết.

"Trận này, Trần Thái Nhật thắng!"

Oa!

Mái tóc đỏ của Hà Cuồng bay lên, lao thẳng vào sào đầu, vẻ mặt hưng phấn.

"Đại ca, đại ca! So với thủ đoạn bẻ cây trúc bình thường thành ba đoạn, rồi nối thành một thanh đao trúc lúc tôi tỷ võ, thì chiêu cuối cùng của anh lợi hại hơn gấp trăm nghìn lần".

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

"Tôi đã bảo sẽ dùng võ công sở trường của anh để giao đấu, anh có thể đỡ đao nối lại, thì tôi đương nhiên phải làm bản cao cấp hơn rồi".

"Nhưng anh lấy thanh đao này ở đâu ra vậy?"

Trần Thái Nhật đứng ngạo nghễ, thanh đao màu bạc trong tay rung lên.

Leng keng, ánh sáng màu bạc bỗng tứ tán, rải đầy đất, rồi lại nhìn tay Trần Thái Nhật, vẫn là nửa khúc mía dài hơn một mét.

Mọi người thấy thế đều kêu lên kinh ngạc.

"Đây chẳng phải là châm bạc của Đông Phương Bạch sao?"

Những cây châm nhỏ màu bạc đầy đất, trông chẳng khác gì thủy ngân xối xuống.

Khúc Lan Phi bước đến gần, quan sát một lượt, nói với Trần Thái Nhật bằng giọng điệu vô cùng khâm phục.

"Trong tình huống như vừa rồi mà anh vẫn có thể dùng phương pháp chuyển dời, cướp ám khí của người khác để tạo nên một thanh thần đao tuyệt thế, đúng là khó mà tưởng tượng được".

Hà Cuồng đứng bên cạnh cũng sửng sốt, các võ sĩ có mặt đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Lời của Khúc Lan Phi đã chỉ rõ nguồn gốc thanh đao của Trần Thái Nhật, mọi người nghĩ kỹ mà thấy kinh hãi.

Thác nước vạn châm của Đông Phương Bạch không tấn công được Trần Thái Nhật, mà bị thanh đao mía kia dùng lực dính vô cùng kỳ diệu hút

hết vào đao.

Nguyên lý giống như làm kem que.

Đao múa của Trậ̀n Thái Nhật chính là cán gỗ, khi vô số ám khí của Đông Phương Bạch tấn công, số châm bạc như thác nước kia li ền biến thành nước đường.

Đỡ đòn phản kích có ba cảnh giới, một là cứng chọi cứng tránh cho bản thân bị thương, hai là dùng lực phòng ngự khiến đối phương để lộ sơ hở, nhân cơ hội phản kích.

Chiêu này của Trậ̀n Thái Nhật có thể nói là cảnh giới cao nhất trong đỡ đòn.

Lấy gậy ông đập lưng ông!

Có thể đồng thời dùng lực đánh đi ều khiến mấy chục nghìn ám khí bằng châm bạc, tạo nên một thanh đại đao màu bạc không gì phá hủy được một cách hoàn hảo, mọi người nghĩ võ ầu cũng không ra chân tướng.

Đông Phương Bạch là đại tông sư hạng chín, có thể hội tụ mấy chục nghìn châm bạc, sau đó bắn ra giết địch, đã khiến người ta phải thán phục.

Vậy mà Trậ̀n Thái Nhật có thể giống như nam châm, tan hợp ám khí tùy ý với số lượng tương tự.

Trong lòng mọi người bỗng nhiên xuất hiện một từ vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Đây chẳng phải là...!thuật ngự kiếm trong thậ̀n thoại sao?

Lúc này, Trậ̀n Thái Nhật ung dung đứng đó, nhưng mọi người như phát hiện một ngọn núi to cao nguy nga chắn giữa con đường võ đao, không nhìn được ngặ́ng ầu lên nhìn, độ cao khó mà thấy được.

Hà Cu ồng ở bên cạnh bỗng nhăn nhó mặt mày.

"Đại ca, anh chơi như vậy, năng lực tôi có hạn, tôi có thể đánh được hai ba con dao găm đã là cực hạn rồi, chiêu này của anh xa vời quá, có chiêu nào đơn giản hơn không?"

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khinh bỉ, nhún mày.

"Nội lực anh kém lại trách tôi sao? Dạy tôi cũng đã dạy, việc còn lại anh tự xem mà làm".

Về bản chất, Trần Thái Nhật là người cực kỳ sợ phiền phức.

Trong mắt mọi người, cuộc chiến với cao thủ hạng chín, gió nổi mây vần, nguy hiểm trùng trùng.

Nhưng nhìn Trần Thái Nhật thì lại đơn giản như uống một chén trà.

Anh quay đầu lại, ánh mắt khóa chặt lấy bóng dáng nửa quỳ ở bên cạnh.

Cả người Đông Phương Bạch dính máu, thở hổn hển, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật ngập tràn tuyệt vọng.

Trần Thái Nhật chậm rãi bước đến trước mặt lão, vẻ mặt bình thản, chậm rãi nói.

"Dập đầu đi, sau này ông sẽ biết, dập đầu với tôi là vinh hạnh cả đời này của ông".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 151: Chấp Niệm Của Cao Thủ Hạng Chín

Lúc này, tâm trạng của Đông Phương Bạch – đại tông sư ám khí, cao thủ tuyệt thế xếp thứ mười của hạng chín phức tạp lạ thường.

Lão là một người rất có dã tâm, cũng vô cùng cố chấp với võ thuật.

Vốn dĩ cho rằng, dựa vào chiêu tất sát ẩn giấu nhiều năm của mình, có thể có được thành tích khiến người khác kinh ngạc, cướp được Trấn Quốc Khí.

Không ngờ được, núi này cao còn có núi cao hơn, người tài giỏi có người giỏi hơn.

Lão còn chưa kịp giao đấu với người cùng thực lực hạng chín thì đã bại dưới tay một tên Trần Thái Nhật không chút tiếng tăm.

Sự đau đớn, tuyệt vọng, không cam chịu trong lòng dâng lên, hóa thành một dấu chấm hỏi.

“Bên trong Trấn Quốc Khí, thật sự có công pháp cấp Thần sao?”

Đông Phương Bạch vừa hỏi, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ngay cả Thiết Chân đứng bên cạnh cũng chấn động toàn thân.

Mục đích bọn họ đến lần này là thông qua quyết đấu, lấy được quyền sở hữu Trấn Quốc Khí.

Nhưng võ sĩ cũng không có hứng thú với các loại đồ cổ văn vật lắm, thứ họ thèm muốn vẫn là công pháp cấp Thần trong lời đồn.

Bây giờ Trần Thái Nhật là chủ nhân của Vân Hạc Phương Hồ, trong mắt của mọi người, chắc chắn anh đã biết được đáp án.

Trong ánh nhìn chăm chú của đám người, Trần Thái Nhật im lặng một giây, sau đó nở nụ cười nhạt.

“Cố”.

.

Chuyên trang đọc truyện (TRÙMTRU YÊN.

n et)

Soạt!

Tất cả mọi người ở đây đều run rẩy, ngay cả mấy người Không Huyền phương trượng, Khúc Lan Phi cũng đầy kinh ngạc.

Trần Thái Nhật đích thân lên tiếng, bên trong Trấn Quốc Khí có công pháp cấp Thần!

Thiệt Chân đã kích động đến mức cơ thịt trên mặt rung rung, đôi mắt đã sắp đỏ ngầu, dưới chân không tự chủ mà dùng lực, đột nhiên giẫm nền đất rạn nứt.

Võ sĩ cấp cao như Không Huyền phương trượng, Khúc Lan Phi, không ai là không nén được kích động trong lòng.

Đối với võ sĩ cấp cao, đặc biệt là hạng chín mà nói, muốn đột phá công cùm xiềng xích của đẳng cấp này, quả thật là còn khó hơn lên trời.

Võ sĩ không ai cam chịu làm một người bình thường, nếu không cũng sẽ không lựa chọn luyện võ – con đường tu hành bề khổ vô tận này.

Có tiến bộ, năng lực tăng lên, cảm giác phấn khởi và thành tựu đó dĩ nhiên là tốt.

Tương ứng với đó, cảm giác ngột ngạt khi bị kẹt ở một đẳng cấp nào đó, suốt đời không thể tăng thứ hạng thì càng khó chịu hơn.

Đây giống như một game mạng thiết kế có thiếu sót vậy.

Cấp cuối là một trăm, lúc từ cấp một đến cấp chín mươi đầu thuận buồm xuôi gió, tăng cấp nhanh chóng.

Từ cấp chín mươi đến cấp chín mươi lăm bắt đầu trở nên khó khăn, nhưng thông qua cố gắng vẫn có thể đạt được mục tiêu.

Nhưng bắt đầu từ cấp chín mươi lăm, độ khó ngày càng biến thái, rất nhiều người tốn bao nhiêu thời gian, tiền bạc, cuối cùng rỗng rã mười năm sau, cuối cùng cũng tăng đến cấp chín mươi chín đỉnh cao, còn thiếu 1% kinh nghiệm thì đạt đến đủ cấp.

Nhưng bị kẹt lại rồi!

Đã bỏ ra nhiều như vậy, mắt thấy sắp nhìn thấy được ánh sáng rạng đông cuối đường hầm lại đột nhiên phát hiện có kênh rạch nhỏ dù làm thế nào cũng không nhảy qua được.

Hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế ép chết người này có thể giày vò người khác đến mức phát điên trong lòng, thậm chí vì chuyện này mà đại khai sát giới!

Võ sĩ hạng chín có không ít người đầu là nửa đường xuất gia, cũng không phải bọn họ bằng lòng xuất gia tu hành, mà là chỉ mong có thể thông qua việc gửi gắm tinh thần nào đó, để giải quyết loại giày vò vận mệnh không thể chịu nổi kia.

Tình hình của võ sĩ hạng chín cơ bản chính là như vậy.

Một vài cao thủ cấp tông sư, trải qua nhiều năm cố gắng, tuổi tác cũng hơi cao, thật ra trên tâm lý đã từ bỏ, chỉ đợi hai tay buông xuôi, không cần không mong.

Diễn hình ví dụ kiểu người như Không Huyền phương trượng và Hồng Đình Kim Phật - Ba Ngạn Na.

Còn lại thì không dễ dàng buông tay như vậy.

Thiết Chân, Đông Phương Bạch, Cửu Kiêu đều là cao thủ tuyệt thế hạng chín thành danh đã lâu, nhưng vừa nghe đến tin tức Trấn Quốc Khí xuất thế, cho dù mơ hồ mờ mịt, cũng nhất định phải đến xem thực hư thế nào.

Thậm chí, để đạt được công pháp cấp Thần mà họ sẵn sàng mạo hiểm tính mạng ra tay đánh nhau với Không Huyền phương trượng – người đứng đầu trong hạng chín.

Tất cả đều là bị ép mà ra.

Trái lại, không thể nhìn ra biểu cảm của người thần bí đeo mặt nạ, hắn đứng bên cạnh, lặng lẽ lắng nghe, không biết là để ý, hay là không để ý.

Các võ sĩ trẻ khác đều mang vẻ mặt đầy phấn khích, bàn tán sôi nổi.

Trong mắt Trần Thái Nhật chợt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, lặng lẽ quan sát người thần bí đeo mặt nạ, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt, trong nháy mắt lại khôi phục dáng vẻ bình tĩnh.

Trong truyền thuyết, công pháp tuyệt thế có thể đột phá hạng chín, chưa ai từng thấy, cũng chưa từng nghe nói đến, dấu vết duy nhất công khai chính là Trấn Quốc Khí này.

Đông Phương Bạch nghe giải thích của Trần Thái Nhật, khóe miệng nở nụ cười bưng bình, đột nhiên biểu cảm thả lỏng ra.

“Ha ha, thì ra trên thế giới này, quả nhiên có công pháp đột phá đến cảnh giới cấp Minh, tôi đã nói mà, bản chiến lược Cửu Châu sẽ không xếp bừa đâu”.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Đông Phương Bạch.

Lão đã có được câu trả lời mà lão muốn, chỉ xem lão có chịu thực hiện lời hứa, nhượng bộ Trầ Thái Nhật hay không thôi.

Xung quanh im lặng một giây.

Đột nhiên, bỗng mọi người cảm giác được bên tai có một luồng gió lớn gào thét qua.

Không Huy ền phương trượng phản ứng đầu tiên, đột nhiên quay đầu, hét lớn một tiếng.

“Thiệt Chân! Cậu dám?”

Đúng vào lúc mọi người phân tán sự chú ý, Thiệt Chân vốn đứng ở vị trí nghiêng phía sau mọi người, trong nháy mắt li ền ra tay điên cuồng.

Mục tiêu nhằm thẳng vào Trầ Thái Nhật!

Hai nắm đấm thép kích thích như thùng nước, lóe lên ánh sáng đỏ rực, tản ra hơi nóng thiêu đốt con người, với khí thế dõng mãnh lấp biển, đè nén không khí lẫn tăn nứt toác, trong cái chớp mắt đã ầm đến trước mặt Trầ Thái Nhật!

Vẫn chưa xong, dưới chân Trầ Thái Nhật đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

Bóng dáng như vũng bùn, đột nhiên g ồ lên, một bóng người tạo hình trong chớp mắt, tay c ần một cán dao sắc bén lóe lên ánh sáng màu xanh, nhằm thẳng về phía chỗ hiểm phần bụng của Trầ Thái Nhật, khoảng cách không đến một tấc!

Tóc Trầ Thái Nhật tung bay theo gió, vôi vàng nhảy lên phía trước tránh né hai cú đánh hiểm đến bất ngờ này.

Nhưng hoàn toàn không ngờ được rằng, thứ chờ ở trước mặt là con đường tối tăm hoàng tuyền, nổi thẳng với địa ngục!

Đông Phương Bạch đột nhiên nhảy lên từ dưới đất, hai mắt đỏ ngầu, mặt đầy dữ tợn, mở to miệng, từ ngoài nhìn vào, trong miệng là những đốm ánh bạc.

Phù phù!

Vô số phi châm từ trong miệng Đông Phương Bạch bắn ra, trúng Trần Thái Nhật trong gang tấc.

Trần Thái Nhật bất ngờ không kịp đề phòng, bị phi châm bắn trúng cổ, cơ thể chột ngựa ra sau, không rõ sống chết.

Đúng lúc này, hai nắm đấm như lửa bùng cháy của Thiết Chân, đánh mạnh lên người Trần Thái Nhật.

Bịch!

Một tiếng vang đình tai nhức óc.

Sóng xung kích theo ngọn lửa bùng nổ vang lớn chột xuất hiện trong không trung, hất bay toàn bộ võ sĩ xung quanh ra ngoài.

Đám cao thủ Không Huyền, Khúc Lan Phi còn đỡ, dùng kỹ thuật định thân giữ vững thân hình.

Một vài võ sĩ khá thấp kém đã bị sóng xung kích nóng rực lật úp, trên mặt đều là vết thương, giống như bị lửa thiêu phỏng, kêu thảm thiết không thôi.

Người đàn ông mặt nạ thần bí đứng trên mặt đất, lại càng không chút lo là, chờ đúng thời cơ ném ra con dao găm có chứa kịch độc.

Phập!

Một âm thanh lưỡi dao sắc bén đâm trúng cơ thể máu thịt.

Bỗng nhiên, người đàn ông đeo mặt nạ thốt lên tiếng kêu như âm thanh hỗn loạn.

“Trần Thái Nhật đã chết, đừng làm lỡ thời gian, cướp Trấn Quốc Khí quan trọng hơn!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 152: Mục Đích Thật Sự Của Người Đeo Mặt Nạ

Không Huyền phương trọng tức giận, sốt ruột gằn lên.

“Cái đám chết tiệt này gây ra tai họa tày trời rồi!”

Dứt lời, thân hình Không Huyền bỗng nảy lên cao, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, cơ thể dưới lớp áo cà sa dần căng cứng.

Một mét tám, hai mét, hai mét rưỡi, ba mét, vẫn chưa dừng lại.

Thiết Chân hét lên, cau mày gào về phía người thần bí đeo mặt nạ.

“Mau lên! Đi lấy Trấn Quốc Khí, Không Huyền hòa thượng sắp dùng hết sức mạnh rồi”.

Đông Phương Bạch đứng bật dậy, cả người đầy máu, mắt híp lại xoay người muốn đến ngăn cản Không Huyền cùng với Thiết Chân.

Khúc Lan Phi cắn răng, hơi lắc người chặn lại, vẻ mặt bi thương, ánh mắt nhìn Đông Phương Bạch như thể có mối thù không đội trời chung.

“Ông... ông lại dám làm hại tính mạng của cậu Trăn, hôm nay tôi nhất định phải khiến ông nếm thử cảm giác đau đớn hàng ngàn mũi tên đâm xuyên tim”.

Đông Phương Bạch sửng sốt, sau đó nở nụ cười khinh khỉnh, nhìn từ trên xuống đánh giá cô ta.

“Tôi còn tưởng là ai nữa, hóa ra đưa con gái bú rống bình cô à.

Trước đây cô đã không phải là đối thủ của tôi rồi, huống gì là bây giờ.

Cô muốn báo thù cho tên họ Trăn kia à, lẽ nào cô là tình nhân của cậu ta?”

Ánh mắt Khúc Lan Phi trở nên lạnh tanh, một hàng nước mắt tuôn rơi.

“Lấy mạng của ông để tế cho cậu ta, hôm nay ông không chết thì là tôi chết!”

Dứt lời, áo choàng sau lưng Khúc Lan Phi bỗng tung bay, cô ta vung ống tay dài, vô số ánh sáng vùn vụt bay thẳng về phía Đông Phương Bạch.

“Ra chiêu hay lắm!”

Đông Phương Bạch vừa thành công đánh lên Trần Thái Nhật nên cực kỳ đắc ý, tinh thần chiến đấu tăng vọt.

Lão nhảy lên, búng ngón tay, máu đông thành từng hạt, lấy hạt đó làm vũ khí búng thẳng về phía Khúc Lan Phi.

Vút vút.

Tiếng vô số ám khí đụng phải nhau vang lên trong không trung, hai người đều là cao thủ cấp tông sư về ám khí, cô dùng tôi cũng dùng, nhất thời khó phân thắng bại.

Thiệt Chân đứng một bên căng mắt nhìn đại sư Không Huyền cơ thể ngày càng cao lớn trước mặt, hai nắm đấm cọ sát vào nhau.

Hai nắm đấm thép bỗng đổi màu, xung quanh đều nổi lên mấy làn sóng xung kích dày như thùng sắt, không khí xung quanh như bị sóng nhiệt trên nắm đấm đẩy lùi.

Ầm!

Một tiếng Phật hiệu vang lên như tiếng chuông sớm.

Thân hình của Không Huyền phương trượng đã cao đến năm mét, gần bằng với chiều cao của hai tầng lầu.

Toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, áo cà sa rộng thùng thình, lắc mình một cái đã biến thành một cái quần che phần bụng.

Bộ cà sa trên người đã rách thành từng mảnh, cơ bắp toàn thân hiện ra ánh sáng màu vàng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Một vòng ánh sáng mờ ảo lóe lên trên vết Giới ba ở đỉnh đầu, như thể một vị La Hán giáng trần ngự vàng trước mặt Phật, tướng mạo trang nghiêm, uy lực thần kỳ.

Không Huyền phương trượng dùng công pháp được kế thừa lâu đời nhất của Đại Lâm Tự - Cổ Phật Kim Thân Quyết.

Các võ tăng mới học đều được học công phu này, nhưng người có thể khổ luyện đạt được mức cao nhất, đứng đầu bảng xếp hạng sức chiến đấu hạng chín thì chỉ có một mình đại sư Không Huyền.

Không Huyền không ngừng niệm hiệu Phật, sắc mặt Thiết Chân càng lúc càng khó coi, chân khí toàn thân cuộn dâng lên không ngừng, dường như đang chống lại một áp lực nào đó.

“Lão hòa thượng, tôi đã muốn đấu với ông một trận từ lâu rồi, hôm nay vừa lúc để Thiết Chân tôi chứng minh tôi cũng có thể đứng ở vị trí đầu tiên của hạng chín này”.

Dứt lời, Thiết Chân tức giận hét lên, cả người gồng như đỏ lên, hân hống đập lên mặt đất rồi lao đến như một quả pháo.

Một bước, mặt đất rung chuyển.

Hai bước, xung quanh nứt toác.

Ba bước, trời nổi gió, Vô Song Thiết Quyển phát huy hết sức mạnh, cả người Thiết Chân như một ngọn lửa di động mang theo uy lực có thể công phá núi non xông đến chỗ Không Huyền.

“Nhìn đây!”, cơ thể của Không Huyền phương trượng bỗng phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, bàn tay to bằng một chiếc xe hơi nang theo tiếng gió rít điên cuồng, đánh thẳng vào hai nắm đấm của Thiết Chân.

Ánh sáng màu vàng, ngọn lửa màu đỏ chạm vào nhau.

Từng trận gió điên cuồng nổi lên, sóng khí nóng rất thiêu đốt cây cỏ thấp bé trên hòn đảo giữa hồ, ngọn lửa rực cháy lại bị trận gió tiếp sau thổi tắt.

Những tảng đá trên đảo không chịu nổi làn sóng liên tiếp của hai người Không Huyền, dần bắt đầu xù xuống.

Sóng khí của Thiết Chân cuộn nhưng vẫn không chịu được sức mạnh cực lớn của Không Huyền.

Nắm đấm dần bị ép ngược về phía hắn, nhiệt độ màu đỏ làm lông mày Thiết Chân bị cháy xém.

Khóe miệng rỉ ra một vệt máu, Thiết Chân dùng hết sức lực cuối cùng quay đầu lại hét lớn.

“Tên đeo mặt nạ kia, mau lên một chút, tôi sắp không trụ nổi nữa rồi”.

Đôi mắt Không Huyền trừng lớn, ánh mắt phát ra tia sáng ngời.

“Đừng hòng cướp Trấn Quốc Khí đi!”

Dứt lời, lòng bàn tay kia như một bức tường phát ra ánh sáng màu vàng đánh qua, nặng nề đập vào nửa thân dưới bên phải của Thiết Chân.

Phụt!

Thiết Chân phun ra một ngụm máu, văng ra xa, bị thương nặng bởi cú đánh cực mạnh có thể phá hủy tòa nhà của Không Huyền.

Hắn bay qua hồ nước và đường cao tốc, sau đó đập người vào một cái cây lớn cách đó hơn một cây số.

Bịch!

Cái cây đó cũng bị lực quán tính đâm gãy.

Lại tiếp tục xuyên qua hơn mười mấy cây nữa, cuối cùng đâm sầm vào một gò đá bên đường quốc lộ.

Cả người hấn đã xiêu vẹo, trượt xuống dọc theo vách đá, không rõ sống chết.

Không Huyền không có thời gian để ý đến Thiết Chân đã bị đánh văng ra xa kia nữa, Kim Thân lại khởi động bước đến phía trước.

Người khổng lồ thân Phật cao hơn năm mét bước một bước là vài mét, thấy sắp đuổi kịp cái tên đeo mặt nạ đang lao đến như một cơn gió trước mặt.

Người đàn ông đeo mặt nạ bỗng rơi thẳng xuống đất trong mơ hồ.

Không Huyền sửng sốt, trong phút chốc đã mất đi mục tiêu.

Một giây sau, ông ấy bỗng nhớ ra mục tiêu của kẻ xấu bèn ngẩng đầu lên nhìn.

Thập Bát Đệ Nhị của Đại Lâm Tự có nhiệm vụ canh giữ hộp gỗ tử đàn có Trấn Quốc Khí bên trong xếp thành một vòng tròn đang nghiêm nghị chờ, vẻ mặt như gặp phải kẻ địch.

“Đưa Trấn Quốc Khí đi theo hướng ngược lại”.

Không Huyền hét lên nhắc nhở các võ tăng.

Đúng lúc này, một bóng đen bỗng trỗi lên từ dưới giá gỗ thừa bảo được Thập Bát Đệ Nhị vây quanh, trong tích tắc biến thành một hình người, chính là người đàn ông đeo mặt nạ.

Đông Phương Bạch đang ở bên cạnh giao đấu với Khúc Lan Phi xoay đầu lại, thấy đồng bọn của mình sắp lấy được đồ, cũng không còn ý định đánh tiếp nữa, lão tiện tay phóng ra mấy chục viên đá buộc Khúc Lan Phi lùi lại, rồi mau chóng nhảy đến chỗ người đàn ông đeo mặt nạ.

Hấn vừa đi vừa gào lên.

“Mau lên! Lấy cái hộp rồi chạy đi! Đừng để Không Huyền đuổi kịp!”

Đúng lúc này, người đàn ông đeo mặt nạ bỗng bật ra tiếng cười chói tai, hộp gỗ mở ra, lấy bảo vật bên trong ra.

Trấn Quốc Khí - Vân Hạc Phương Hồ lóe lên ánh sáng màu xanh ngọc bích thời cổ xưa, bí ẩn khó đoán.

Người đàn ông đeo mặt nạ cầm cái bình nhưng cũng không bỏ chạy.

Đông Phương Bạch sốt ruột: “Anh làm cái quái gì vậy? Lúc về rồi hãy xem công pháp cấp Thần, giữ mạng quan trọng hơn”.

Người đàn ông đeo mặt nạ quay đầu lại, dưới đáy mắt là sự trào phúng vô hạn.

Hắn nhìn Đông Phương Bạch, chỉ cách đại sư Không Huyền hai ba bước.

“Ha ha ha, Trần Thái Nhật, uổng công tôi trăm phương nghìn kế để phòng cậu, cậu chết cũng thật oan ức, cái đám võ sĩ hạng chín này ngu ngốc lắm!”

Dứt lời, tay hắn dùng sức cực mạnh.

Rắc...

Soạt!

Trấn Quốc Khí - Vân Hạc Phương Hồ bỗng bị vỡ thành từng mảnh trong tay người thần bí đeo mặt nạ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 153: Vây Mà Vẫn Chưa Chết

Sau khi lấy mất Trấn Quốc Khí, ngay lập tức người thần bí đeo mặt nạ phá hủy nó.

Mọi người đều trợn mắt nhìn bảo vật trong truyền thuyết bị vỡ thành từng mảnh, động tác như bị đông cứng.

Không Huyền không đuổi theo hắn nữa, Đông Phương Bạch ngừng lại không chạy nữa, Khúc Lan Phi cũng dừng bước, vẻ mặt ba người đều hiện lên sự tuyệt vọng và hoang mang.

Lúc này, các võ sĩ ẩn nấp ở những nơi khác cũng không màng đến nguy hiểm, ai nấy bật người dậy như thể nhìn thấy cảnh tượng của ngày tận thế.

Toàn thân Đông Phương Bạch run rẩy, tay chỉ vào người đàn ông đeo mặt nạ đang cười như điên đứng đằng kia.

“Tên khốn, anh làm gì vậy?”

Người đàn ông đeo mặt nạ quay mặt lại, nghiêng đầu, tư thế nhạo báng phát ra giọng nói mơ hồ không rõ.

“Sao thế? Chẳng phải anh muốn công pháp cấp Thần sao? Chẳng phải anh muốn đột phá lên hạng chín à? Bây giờ Trấn Quốc Khí đã bị vỡ rồi, chẳng còn gì nữa, có kinh ngạc không, bất ngờ không?”

Nghe hắn nói vậy, cả người Đông Phương Bạch chấn động, vết thương nhỏ trên người bỗng nứt ra, máu chảy ròng ròng.

Vẻ mặt lão thay đổi liên tục như tác kè, từ tức giận đến tuyệt vọng, tuyệt vọng rồi hoang mang, sau đó lại trở nên điên cuồng, khóe môi khẽ giật, mặt hết đỏ rồi lại chuyển sang tím.

Phụt!

Đông Phương Bạch bỗng phun ra một ngụm máu.

“Anh... anh thế mà lại dám gạt tôi!”

Đông Phương Bạch dùng hết chút sức lực cuối cùng, tức đến phát bệnh, cơ bắp đột nhiên co rút, sau đó choáng váng, ánh mắt dần mất đi tiêu cự, từ từ ngã xuống.

Cát bụi bay lên tứ tung, không rõ sống chết.

Thấy bộ dạng điên cuồng của Đông Phương Bạch, người thần bí đeo mặt nạ cười càng lớn hơn.

“Ha ha ha! Ngu ngốc vẫn cứ ngu ngốc, dù võ công có đạt đến hạng chín thì sao nào? IQ thấp thì đáng đời bị người ta lợi dụng!”

Lúc này, Không Huyền phương trượng tức giận trợn trừng hai mắt, ánh sáng màu vàng trên người càng chói mắt hơn.

“Thế mà lại dám phá hủy thần khí của Cửu Châu, đến mạng đi!”

Dứt lời, ông ấy sai bước về phía trước, cách người đàn ông đeo mặt nạ rất gần.

“Ha ha, lão hòa thượng, tôi không chơi với ông nữa, có duyên thì gặp lại”.

Cơ thể người đàn ông đeo mặt nạ bỗng như băng tuyết tan chảy hòa vào mặt đất, chỉ trong tích tắc đã sắp biến mất không thấy nữa rồi.

Không Huyền phương trượng không cam lòng gào lên.

“Không!”

Đúng lúc này, nền đất mà người đàn ông đeo mặt nạ biến mất bỗng rung chuyển.

Bóng đen vốn dĩ sắp biến mất đó lại trở lại như ban đầu đứng trên mặt đất chỉ trong một giây.

Cảnh tượng đó như thể một vật nào đó chìm vào trong nước, rồi bỗng nổi lên, khiến người ta kinh ngạc.

Đại sư Không Huyền sửng sốt.

Người đàn ông đeo mặt nạ cũng ngỡ ngàng khó hiểu.

“Không thể nào!”

Dứt lời, hắn lại thử một lần nữa, cơ thể dần mờ đi, thấy sắp chìm vào trong bóng đen, hòa vào đất.

Người đàn ông đeo mặt nạ lại bật lên như lò xo, lần nữa thất bại, lại xuất hiện trên mặt đất.

Lúc này bầu không khí kỳ dị kinh ngạc bao trùm lấy hiện trường.

Người đàn ông đeo mặt nạ ngẩng đầu lên, ngờ vực nói: “Lẽ nào...”

Hắn chưa nói hết câu thì bỗng có một bàn tay đập vào vai hắn.

“Đắc tội với phương trượng mà còn muốn đi, e là không dễ vậy đâu”.

Về mặt mọi người thay đổi.

Genko, Tề Vũ, Hà Cuồng đứng cách đó không xa vui mừng khôn xiết.

Đôi mắt xinh đẹp của Khúc Lan Phi đứng sau Không Huyền lóe lên sự kích động vô cùng, ánh mắt nhìn chăm chăm người bỗng xuất hiện này.

Người đàn ông đeo mặt nạ hơi chấn động rồi chậm rãi quay đầu lại, giọng nói run rẩy, không thể tin được nói.

“Trần... Thái Nhật? Cậu vẫn chưa chết sao?”

Bóng dáng cao lớn đứng dưới ánh mặt trời như phát ra hào quang, không khỏi thu hút ánh mắt của mọi người.

Một người đàn ông mặc áo gió màu đen sừng sững xuất hiện trong ánh mắt chăm chú của mọi người.

Anh đứng bên cạnh giá gỗ bị phá hủy, vẻ mặt bình tĩnh, bất động như núi.

Chính là Trần Thái Nhật vừa rồi bị ba tên hạng chín bắt tay nhau đánh lén, rơi vào hố sâu.

Anh không hề bị thương, vẫn bình tĩnh như chưa từng trải qua cuộc đấu sinh tử nào.

Lúc này, Trần Thái Nhật tỏ vẻ bình tĩnh, cứ như đã mày mò trò chơi này lâu lắm, cuối cùng cũng vượt qua cửa cuối cùng.

Anh nở nụ cười vô hại, đặt tay lên bả vai người đàn ông đeo mặt nạ, ánh mắt chan chứa sự chân thành.

“Sao vậy? Có ngạc nhiên không, có bất ngờ không?”

Người đàn ông đeo mặt nạ im lặng không nói gì, cơ thể bất động, không biết là không dám động đây hay không thể nhúc nhích.

Trần Thái Nhật quay đầu lại nói với Không Huyền phương trượng và Khúc Lan Phi.

“Hai người vất vả rồi, có tôi ở đây, không có vấn đề gì nữa”.

Thân hình màu vàng của Không Huyền phương trượng khôi phục lại như ban đầu trong chốc lát, mặc lại áo cà sa, cực kỳ áy náy.

“Ông trời phù hộ cho cậu bình an vô sự! Chỉ là... Trấn Quốc Khí không may bị phá hủy rồi, tôi không thể bảo vệ được cho nó, tội đáng chết, cậu cứ trừng phạt tôi đi”.

Dứt lời, Không Huyền phương trọng tự trách quỳ một chân xuống trước mặt Trầnn Thái Nhật nhận tội.

Các võ sĩ ở hiện trường đều thắng thốt.

Võ sĩ tuyệt thế hàng đầu trong hạng chín, đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ - Không Huyền phương trọng của Đại Lâm Tự, mà lại quỳ gối với Trầnn Thái Nhật.

Hơn nữa trông có vẻ là cam tâm tình nguyện nhận lỗi về mình.

Đây chứng tỏ điều gì?

Lẽ nào thân phận của Trầnn Thái Nhật không chỉ đơn giản là thủ lĩnh của tỉnh Trung Châu sao?

Ngoài số ít những người biết rõ chuyện này, những võ sĩ khác đều xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Trầnn Thái Nhật lại thay đổi, có chút kính cẩn, phỏng đoán, cũng hơi ngượng mộ.

Khúc Lan Phi bước lên nhìn Đông Phương Bạch không rõ sống chết nằm một bên.

“Cậu Trầnn, Lan Phi cũng xin nhận tội, nếu tôi có thể thoát khỏi sự ngăn chặn của Đông Phương Bạch kịp thời, nói không chừng là có thể bảo vệ được Vân Hạc Phương Hồ”.

Nhìn hai người tỏ ra áy náy trước mặt, Trầnn Thái Nhật mỉm cười xoa tay.

“Đừng để ý, hai người đứng dậy trước đi”.

Không Huyền và Khúc Lan Phi không động dậy, vẻ mặt vô cùng hồ thẹn.

“Yên tâm đi, bình này do tôi làm giả, bây giờ nó đã hoàn thành xong sứ mệnh lịch sử của mình, phá thì cứ phá đi”.

Anh vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc.

Không Huy ền phương trượng ngẩng đầu lên, vui mừng đến nỗi lắp ba lắp bắp/không nói được một câu lưu loát.

“Đồ... đồ giả? Cậu nói thật à?”

Trần Thái Nhật gật đầu: “Chỉ là m ồi nhử để câu cá mà thôi”.

Khúc Lan Phi cũng vui mừng khôn xiết vội đứng dậy, càng thêm ngưỡng mộ nhìn Trần Thái Nhật.

“Lẽ nào cậu đã biết người đàn ông đeo mặt nạ này sẽ hủy đi Trấn Quốc Khí?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Chuyện này thì tôi không ngờ đến thật, tôi chỉ đề phòng có người muốn cướp mất Trấn Quốc Khí nên mới làm cái này thôi, nhưng bây giờ xem ra...”

Dứt lời, anh dờn t ần mắt nhìn người đàn ông đeo mặt nạ đang run lẩy bẩy đứng trước mặt mình.

“Tôi cũng muốn hỏi tại sao anh nhất định phải hủy đi Trấn Quốc Khí của Hoa Hạ?”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 154: Vai Trò Thực Sự Của Trấn Quốc Khí

Lúc này, thấy gã đàn ông đeo mặt nạ đã bị Trần Thái Nhật khống chế, các võ sĩ đang vây xem ở xa xa cũng xúm lại.

Mọi người hình thành một vòng vây, ánh mắt vô cùng phần nộ, nhìn kẻ nguy trang thần bí khó lường kia.

Tên này một lòng muốn hủy hoại báu vật của Cửu Châu, đó chính là kẻ thù chung của Cửu Châu Hoa Hạ.

Gã đàn ông đeo mặt nạ khẽ run lên.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe lên tia sáng, tay phải vỗ nhẹ vào vai hắn.

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên.

"A!", gã đàn ông đeo mặt nạ hét lên đau đớn, cả người run rẩy, bả vai rũ xuống, một tay không còn sức, bị Trần Thái Nhật vỗ cho gãy một cánh tay.

"Tôi khuyên anh đừng giở trò gì trước mặt tôi nữa, những người rơi vào tay tôi, sống hay chết phụ thuộc hoàn toàn vào tâm trạng của tôi".

Gã đàn ông đeo mặt nạ không nói gì, cũng không động đậy nữa.

Ngón trỏ của Trần Thái Nhật búng một cái.

Rắc.

Chiếc mặt nạ trên mặt gã đàn ông đó lập tức nứt ra, để lộ diện mạo thật.

Mọi người đều sửng sốt.

Hà Cuồng đứng ở phía sau, thốt lên với vẻ không thể tin được: "Có cần làm đến mức đó không?"

Khuôn mặt dưới chiếc mặt nạ vừa bình thường vừa không bình thường.

Nói bình thường là bởi cũng có một mũi hai mắt.

Nói không bình thường là vì làn da khuôn mặt hắc dày đặc vết sẹo, khiến người ta khiếp sợ.

Trần Thái Nhật quan sát một lúc, nhíu mày.

"Dùng cách tự tàn phá để che giấu diện mạo vốn có, anh cũng can đảm đấy".

Khuôn mặt gầy đàn ông đeo mặt nạ mờ mờ nhễ nhại vì quá đau đớn, vô cùng không cam lòng lên tiếng, lần này hẳn không giả giọng, mà là giọng nói đàn ông trầm trầm.

"Bị anh bắt, kế hoạch của tôi đã thất bại hoàn toàn, tôi không còn lời nào để nói, chỉ mong được chết".

Trần Thái Nhật nhíu mày.

"Tôi còn có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi anh đây, anh không định hợp tác à?"

"Chỉ mong được chết".

"Nhìn anh có vẻ đã trải qua rất nhiều lần rèn luyện chống lại tra tấn chuyên nghiệp, thế nên anh tự tin có thể mang theo bí mật xuống suối vàng sao?"

"Chỉ mong được chết".

"Anh là máy lặp lại à?"

"Chỉ mong được chết".

"Anh có từng nghe nói đến Nhân Trùng Thảo bao giờ chưa?"

"Anh hỏi đi..."

Vừa nghe thấy Trần Thái Nhật nhắc đến thần khí bức cung khiến người ta sống không bằng chết là Nhân Trùng Thảo, gã đàn ông mặt sẹo chẳng hề do dự chút nào, đồng tử co lại, lập tức thuần phục.

Có lúc, cái chết quả thực không phải là kết cục đáng sợ nhất.

Trần Thái Nhật thần hạ quyết tâm trong lòng, sau này anh phải nhập thêm chút hàng trong tay Bắc Minh mới được.

Trần Thái Nhật nghĩ một lát, nháy mắt với Không Huyền phương trưởng ở bên cạnh.

Không Huyền hiểu ý gật đầu, sắp xếp Thập Bát Đổng Nhân đưa hầu hết các võ sĩ trở về nhà họ Hoàng nghỉ tạm.

Bởi vì Không Huyền phương trưởng có thân phận là đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, nên hành động giải tán này không vấp phải bất cứ lời phản đối nào.

Dù à, đại tông sư đứng đầu hạng chín bảo anh đi, anh phản kháng để ông ấy vẽ một chương thành cái nhân bánh sao?

Nếu Vân Hạc Phương Hồ thực sự vẫn còn nguyên vẹn, thì trận thi đấu giành quyền sở hữu Trấn Quốc Khí cũng coi như đã kết thúc, chẳng còn gì để xem nữa cả.

Đông Phương Bạch và Thiết Chân được Không Huyền sắp xếp đưa về nhà họ Hoàng, xem có cứu được không, nếu không cứu được thì thôi vậy.

Giải quyết xong xuôi, trên hòn đảo giữa hồ chỉ còn Trần Thái Nhật, Tề Vũ, Hà Cuồng, Genko, Không Huyền phương trưởng và Khúc Lan Phi.

Bí mật mà gã đàn ông mặt sẹo sắp nói ra liên quan đến Trấn Quốc Khí, phải hành xử thận trọng.

Những người còn lại đều là những người Trần Thái Nhật có thể tin tưởng.

"Được rồi, bây giờ tôi hỏi anh trả lời", đồng tử Trần Thái Nhật co lại, bảo Hà Cuồng bê một tảng đá tới để làm ghế ngồi.

"Tên gì?"

"Tên...", khuôn mặt gã đàn ông mặt sẹo tỏ vẻ bối rối, sau đó cười khở.

"Bế quan lâu quá, tôi sắp quên luôn rồi, chắc tên là Lý Khắc Chu".

Không Huyền phương trượng đột nhiên biến sắc, ánh mắt kinh ngạc.

"Lý Khắc Chu? Có phải là vua ám sát Lý Khắc Chu đã biến mất khỏi bảng đơn hàng bảy trong bảng xếp hạng lực chiến không? Chẳng phải cậu đã chết rồi sao?"

Lý Khắc Chu mặt đầy sẹo trầm mặc mấy giây.

"Tôi chưa chết, mà chỉ đổi sang cách khác để theo đuổi võ đạo tôi muốn thôi".

Ánh mắt Trần Thái Nhật soi mói.

"Hình như anh còn một biệt danh nữa chưa nói cho tôi biết".

Lý Khắc Chu rùng mình, chậm rãi gật đầu.

"Huyền Ti Thần".

Mọi người nhất thời chưa có phản ứng, Khúc Lan Phi ở bên cạnh nghĩ một lát, đột nhiên lên tiếng.

"Gà đen?"

Lông mày Lý Khắc Chu giật giật, liếc nhìn Trần Thái Nhật ở bên cạnh, không dám phản bác, nhưng sợ là trong lòng đang vô cùng hoảng hốt.

Trần Thái Nhật trong lòng đã rõ.

Tên Lý Khắc Chu này quả nhiên là người của Hội Đông Vinh.

Màu sắc của trời đất, mười hai con giáp, đây là quy tắc đặt tên của tổ chức bí mật Hội Đông Vinh.

Tư Thiên chính là con gà.

Biệt danh của Lý Khắc Chu là Huyền Ti Thiên, phù hợp với đặc điểm của tổ chức này.

Đương nhiên, Gà đen mà Khúc Lan Phi nói cũng đúng...!

"Được rồi, anh hãy khai thật mục đích của chuyến đi này, tại sao phải hủy Trấn Quốc Khí, và mối quan hệ với hai người Đông Phương Bạch".

Lý Khắc Chu thở dài, dưới ánh mắt của mọi người, bắt đầu khai ra.

Cả quá trình kể lại kéo dài mười mấy phút.

Trần Thái Nhật càng nghe càng nhíu mày, mưu đồ của Hội Đông Vinh này đúng là lớn quá.

"Thế nên, thế lực võ đạo mà đám người kia chủ trương mở rộng ở thành phố Đông Hải là do Hội Đông Vinh ngầm ủng hộ và lôi kéo sao?"

"Đúng vậy".

"Bọn họ biết về gốc gác của các anh không?"

"Không, chúng tôi hứa là có thể đào tạo ra nhân tài dẫn đầu liên đoàn võ thuật Hoa Hạ tương lai cho bọn họ, bọn họ thấy có lợi nên mới hợp tác với chúng tôi".

"Đông Phương Bạch và Thiết Chân thì sao? Anh lấy lợi ích gì để xúi bọn họ ra tay?"

Lý Khắc Chu không khỏi lộ vẻ khinh miệt.

"Không cần lợi ích, bọn họ năm nào cũng bế quan ở thành phố Đông Hải, trước kia đã có tiếp xúc.

Sau khi tung tin đồn công pháp cấp Thần được giấu trong Trấn Quốc Khí, bọn họ liền mắc câu, đến tìm người giúp".

Nói xong, hắn nhìn về phía Không Huyền phương trượng ở bên cạnh.

"Dù sao thì bọn họ cũng không chắc chắn có thể cướp được từ tay hạng chín khác".

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

Chấp niệm, vì chấp niệm đối với công pháp cấp Thần mà nảy sinh tâm ma dục vọng, đường đường cao thủ hạng chín mà lại lao đầu vào nguy hiểm.

Trần Thái Nhật dừng lại một chút, tiêu hóa thông tin vừa nghe được, ánh mắt trịnh trọng.

"Theo lời anh vừa nói, mười Đại Trấn Quốc Khí có liên quan rất lớn đến vận mệnh võ thuật của cả Hoa Hạ, nên Hội Đông Vinh mới muốn hủy hoại bằng mọi giá, cụ thể là thế nào?"

Lý Khắc Chu chớp mắt, chậm rãi giải thích.

"Hội Đông Vinh vốn là tổ chức coi việc phá vỡ cân bằng của Đông Á, tự lập môn hộ làm mục tiêu".

"Bây giờ thế lực của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ ngày càng lớn, gần như nằm trong trạng thái phát triển không ai cân bằng được ở cả khu vực Đông Á, gây bất lợi cho nguyên tắc phân tán phá hoại, trói buộc lẫn nhau của Hội Đông Vinh".

"Tôi không biết Trấn Quốc Khí cụ thể sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh võ thuật của toàn Cửu Châu Hoa Hạ như thế nào".

"Nhưng trong hội từng nói rõ ràng, chỉ cần có thể hủy được một Trấn Quốc Khí, thì các võ sĩ của cả Hoa Hạ sẽ phải chịu ảnh hưởng phụ nặng nề".

Ánh mắt Trần Thái Nhật lạnh lùng, trong lòng sáng tỏ, chậm rãi thốt ra mấy chữ.

“Sự khác biệt về đất và nước sao?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 155: Tuyệt Đối Không Bị Uy Hiếp

Trần Thái Nhật vừa lên tiếng, Không Huyền phương trượng và Khúc Lan Phi đứng bên cạnh đều tỏ vẻ vô cùng lo lắng.

Lời nói của Lý Khắc Chu quá khó tưởng tượng.

Trần Quốc Khí nói cho cùng cũng chỉ là một món đồ cổ.

Hủy một món đồ cổ mà có thể ảnh hưởng đến tất cả các võ sĩ Hoa Hạ sao?

Sự ảnh hưởng trong phạm vi cả nước này khiến Trần Thái Nhật không khỏi nghĩ tới một thứ khác.

Sự khác biệt về đất và nước.

Cho đến nay, phạm vi ảnh hưởng của sự khác biệt về đất và nước đối với võ sĩ đã được chứng thực qua thực tiễn.

Rời khỏi phạm vi Hoa Hạ là thực lực của võ sĩ sẽ dần đi xuống, những ví dụ trong báo cáo công khai không có bất cứ trường hợp ngoại lệ đặc biệt nào.

Nguyên nhân cơ bản của hiện tượng này, đến nay vẫn chưa tìm ra.

Biên giới Cửu Châu Hoa Hạ giống như một rào chắn vô hình, phàm là võ sĩ, cứ ra khỏi đó là sẽ gặp nguy hiểm, ở lại là được an toàn.

Trần Thái Nhật trầm nghĩ, nếu thực sự có cách để tái tạo lại một lượt các võ sĩ Hoa Hạ.

Thì sợ rằng chỉ có một cách.

Lợi dụng sự tồn tại của sự khác biệt về đất và nước, làm dao động căn cơ bản thổ, sông núi của Cửu Châu Hoa Hạ.

Trần Thái Nhật tự lẩm bầm, lặp đi lặp lại.

“Trấn Quốc Khí... Trấn Quốc...”

Xem ra mười Đại Trấn Quốc Khí tuyệt đối không phải là đồ cổ thông thường, mà là thứ liên quan đến vận mệnh võ thuật của toàn Hoa Hạ.

Giá trị của nó vượt xa cái gọi là công pháp cấp Thần.

Trong lòng anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thanh Đồng Thần Thụ, Hậu Mậu Đế Vương Đỉnh hiện giờ đang được chính phủ bảo vệ, vẫn còn nguyên vẹn.

Vân Hạc Phương Hồ vừa mới xuất hiện, cũng đã được anh giành lấy bảo vệ.

Xem ra sau này, nếu có tin Trấn Quốc Khí khác lại xuất hiện, thì phải đến đó ngay, nếu không sẽ loạn lớn.

Trần Thái Nhật nghĩ đến đây, không khỏi nhìn lại tổ chức Hội Đông Vinh với con mắt khác.

Đúng là mối họa chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Âm mưu có thể khiến hàng chục triệu người gặp nguy hiểm mà bọn họ cũng có thể nghĩ ra được.

Nhưng Trần Thái Nhật lại suy nghĩ sâu xa hơn.

Trấn Quốc Khí liên quan đến vận mệnh võ thuật Hoa Hạ, chuyện cấp độ này thì chỉ có những người tài giỏi ở cấp cao nhất mới được biết.

Còn người mới nổi lên trong mười năm nay như Trần Thái Nhật, tuy đã lên đến đỉnh cao, nhưng bởi vì không có truyền thừa lịch sử, nên vẫn chưa được biết gì về thông tin này.

Vậy thì rốt cuộc là ai đã bán tin này cho tổ chức như Hội Đông Vinh nhỉ?

Hoặc là tầng lớp cao cấp của Hội Đông Vinh, bản thân họ chính là người của một gia tộc nào đó truyền thừa đã lâu ở Hoa Hạ?

Trần Thái Nhật suy nghĩ rất lâu.

Cửu Châu Hoa Hạ, cho đến hiện giờ, gia tộc giàu có kéo dài đến hơn hai trăm năm, lại có khả năng nắm được tin tức kiểu thế này.

“E rằng chỉ có những nhà giàu hoàng kim ở Yến Kinh thôi”.

Trần Thái Nhật bất giác lắc đầu.

Cũng không biết lợi ích lớn đến đâu mới có thể khiến những tên súc sinh đó bỏ mặc an nguy của nhiều người như vậy.

Chuyện này chờ bắt được lãnh đạo cấp cao của Hội Đông Vinh, hoặc là sau khi đến Yến Kinh, rồi đi điều tra sâu hơn cũng không muộn.

Đồng tử Trần Thái Nhật dần co lại, nhìn Lý Khắc Chu với thái độ dò xét.

Lúc mới gặp Trần Thái Nhật, dường như đối phương cũng hơi căng thẳng, nhưng sau lần thẩm vấn này, hẳn lại trở nên bình tĩnh hơn.

Trần Thái Nhật nhìn đáng vẻ hấn, đột nhiên hỏi.

“Hình như anh không lo tôi sẽ giết anh nhỉ?”

Lý Khắc Chu mỉm cười, khuôn mặt đầy vết sẹo khế run rẩy, khiến người ta sợ hãi.

“Vốn dĩ tôi cũng lo lắng, nhưng bây giờ, tôi có một lý do khiến cậu không giết tôi nữa”.

Trần Thái Nhật nhíu mày.

“Anh lên kế hoạch ba người vây giết tôi, một lòng muốn dồn tôi vào chỗ chết, rõ ràng là nội bộ Hội Đông Vinh các anh cũng đã nghe nói đến danh tiếng của tôi”.

“Phải, người trấn thủ biên giới phía Tây xuất hiện, tất cả mọi người trong tổ chức chúng tôi đều cảm nhận được áp lực rất lớn, có lúc tôi quả thực không muốn chủ động chọc vào cậu”.

Trạng thái hiện giờ của Lý Khắc Chu càng lúc càng kỳ lạ, không ngờ trong ánh mắt lại tỏ vẻ nhẹ nhõm, chủ động bắt chuyện với Trần Thái Nhật.

“Đường đường là đại nhân trấn thủ biên giới phía Tây, tôn quý đến mức nào chứ, cần gì phải chấp nhận đám tiểu nhân thấp hèn như chúng tôi? Đúng không?”

Không khí xung quanh Trần Thái Nhật đột nhiên ngưng tụ từng giọt sương màu trắng.

Mọi người đứng xung quanh đều cảm nhận được sự thay đổi của nhiệt độ.

Ai nấy bỗng có cảm giác như rơi xuống hần băng, từ đáy lòng đến cơ thể, đều cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lạnh như băng, vẻ mặt bình thản, nhìn Lý Khắc Chu trạng thái bất thường.

Cơ bắp trên người Lý Khắc Chu bỗng căng cứng, thần kinh cả người cảm nhận được một luồng áp lực đến từ nơi sâu thẳm.

Mạch máu như sắp đông cứng, trái tim dường như đã ngừng đập, hơi thở cũng khó khăn, tai bắt đầu ù lên.

Sắp chết rồi!

Lý Khắc Chu chưa từng có cảm giác nguy hiểm này, vẻ mặt nhẹ nhõm vừa rồi lúc này đã biến mất tăm.

Trần Thái Nhật chậm rãi nói từng chữ.

"Nếu các anh đã biết tôi, thì chắc là các anh cũng biết, con người tôi đúng là không lạm sát, nhưng vẫn có một vài nguyên tắc cơ bản, về phần anh..."

Ánh mắt Trần Thái Nhật sắc như dao, nhìn thẳng vào mắt Lý Khắc Chu.

Lý Khắc Chu bỗng cảm thấy cả người run rẩy, khuôn mặt hắn tỏ vẻ đau đớn vặn vẹo, nhưng hắn không thốt nổi một tiếng kêu rên nào.

Rắc rắc.

Tiếng xương bị bẻ gãy vang lên từ cơ thể hắn, sau đó, cơ bắp trên cánh tay bắt đầu căng lên, rồi sưng tím, rỉ ra máu tươi.

Lúc này, Lý Khắc Chu không thốt nổi lời cầu xin nào, ánh mắt đầy tuyệt vọng, cả người vặn vẹo biến dạng, nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật.

Khuôn mặt Trần Thái Nhật không có chút thương hại nào, chậm rãi nói.

"Lần sau, đừng lấy đồ đệ, hoặc bất cứ người thân nào có liên quan đến tôi ra để uy hiếp tôi.

Sai lầm này anh chỉ được phạm duy nhất lần này trong đời".

Dứt lời, anh búng một đạo khí kinh trên tay ra.

Rắc.

Cổ Lý Khắc Chu ngoẹo đi, lập tức mềm nhũn dưới đất, không còn hơi thở.

Genko thấy Trần Thái Nhật nổi giận thực sự, liền vội vàng bước tới, đôi tay mềm mại nắm chặt lấy tay anh, giọng nói vô cùng dịu dàng.

"Chủ nhân, vừa rồi anh nói bọn họ dùng đồ đệ để uy hiếp, lẽ nào là...!cô Ninh?"

Tề Vũ ở bên cạnh cũng biến sắc.

"Đúng vậy, chẳng phải cô nhóc Ninh Yên Nhiên kia cũng đến Hàng Thành để xem Trấn Quốc Khí ra mắt sao? Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy đâu?"

Mọi người đều kinh hãi.

Sắc mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, chậm rãi gật đầu.

"Theo lý mà nói, Yên Nhiên đến Hàng Thành là liên lạc với tôi, nhưng đến giờ vẫn bất vô âm tín, chắc là đã bị đồng bọn của Lý Khắc Chu bắt đi.

Đây chính là lý do mà hắn dám đối đầu với tôi".

Trần Thái Nhật nhìn thi thể dưới đất, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

"Nếu hắn không làm việc này thì may ra còn sống, nhưng động đến giới hạn của tôi, chết là còn may".

"Không Huyền phương trượng, trang chủ Khúc, tôi có việc muốn phiến hai người".

Không Huyền và Khúc Lan Phi vội vàng cúi người.

"Xin đại nhân cứ nói".

"Bây giờ tôi có một việc vô cùng quan trọng cần phải làm, Trấn Quốc Khí đã được tôi sắp xếp ổn thỏa, sẽ không còn nguy hiểm gì nữa.

Mọi người trở về nhà họ Hoàng trước đi, nói với Tiểu Uyển là tôi sẽ nhanh chóng trở về thăm cô ấy".

"Được".

"Tề Vũ, Hà Cuồng, Genko đi cùng tôi, lập tức xuất phát cứu người".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 156: Cóc Ghẻ Còn Đòi Ăn Thịt Thiên Nga

Hà Cuồng lái một chiếc xe việt dã có mã lực rất lớn trên đường cao tốc.

Tề Vũ ngồi ở ghế lái phụ, xem bản đồ chỉ đường.

Genko ngồi ở hàng ghế sau, nắm chặt tay Trần Thái Nhật, ánh mắt vô cùng lo lắng, nhưng lại sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, nên không dám lên tiếng.

Trần Thái Nhật vỗ nhẹ bàn tay nhỏ nhắn của Genko, tỏ ý mình vẫn chưa đánh mất bình tĩnh.

Genko dịu dàng gật đầu, ánh mắt như nước mùa thu, khiến người ta thấy ấm áp trong lòng.

Tề Vũ ở phía trước quay lại nói.

"Ông chủ, anh chắc chắn cô Ninh bị đưa đến thành phố Đông Hải sao? Lý Khắc Chu đâu có tiết lộ đi đâu?"

Trần Thái Nhật đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói đầy chắc chắn.

"Gần đây Lý Khắc Chu và đồng bọn của hắn đều hoạt động ở thành phố Đông Hải, chỗ đó cũng coi như sào huyệt của bọn hắn, nếu giấu Yên Nhiên ở gần Hàng Thành thì rất có khả năng sẽ bị tôi phát hiện ra".

"Thế chúng ta làm sao tìm được cô Ninh bây giờ? Thành phố Đông Hải lớn như vậy cơ mà".

Ánh mắt Trần Thái Nhật tỏ vẻ tự tin, cả người tỏa ra khí thế.

"Chỉ cần bọn chúng không chạy thì tôi trăm phần trăm có thể tìm thấy Yên Nhiên trong vòng hai mươi phút, hơn nữa, Yên Nhiên thông minh lanh lợi như vậy, có khi còn để lại chút manh mối cho chúng ta nữa".

Nói xong, Trần Thái Nhật cầm điện thoại, gọi cho gia chủ Lâu Dịch của nhà giàu có nhất Đông Hải.

Tút tut tut.

"A lô, gia chủ Lâu".

"Cậu gọi tôi có việc gì vậy?"

"Ông hãy dùng tốc độ nhanh nhất, cử người phong tỏa toàn bộ các tuyến đường chính ra khỏi thành phố Đông Hải trong vòng một tiếng, tôi muốn vào thành phố tìm một cô gái bị bắt cóc, mười lăm phút nữa sẽ đến Đông Hải".

Lâu Dịch ở đầu bên kia điện thoại có lẽ choáng váng quá, trăn mắc một giây.

"Được, tôi đi làm ngay đây".

Lâu Dịch đồng ý không chút do dự.

Nhà họ Lâu đứng đầu Đông Hải, hiện giờ đã trở thành đồng minh chiến lược đối ngoại với Trần Thái Nhật, thông qua công ty đầu tư Thẩm Ký An Thành, Trần Thái Nhật đã cho nhà họ Lâu một cơ hội tuyệt vời để đặt chân vào Yến Kinh.

Điều quan trọng nhất là Lâu Dịch đã được nếm mùi thực lực sâu không lường được và khả năng khó mà với tới của Trần Thái Nhật, đối với yêu cầu của Trần Thái Nhật, ông ta đã hoàn toàn coi như chuyện của mình.

Giao việc cho Lâu Dịch xong, ánh mắt Trần Thái Nhật sáng rực, đang suy nghĩ con đường tìm kiếm sau khi đến Đông Hải.

Đúng lúc này, Hà Cuồng ở phía trước lên tiếng.

"Đại ca, đằng sau có xe đi theo chúng ta".

Trần Thái Nhật thông qua gương chiếu hậu ở đầu xe, phát hiện có ba chiếc xe ben lớn màu đen đang đuổi theo với tốc độ cao, dằn bao vây xe anh trên đường cao tốc.

Bởi vì lo cho an nguy của Ninh Yên Nhiên, nên lúc này tâm trạng Trần Thái Nhật rất tệ.

"Hà Cuồng, mở cửa sổ trời ra".

Vù!

Một trận gió thổi qua, cửa sổ trời mở toang, một ô vuông thông thẳng lên nóc ô tô.

Trần Thái Nhật chẳng nói chẳng rằng, khẽ nhảy một cái, nhảy từ cửa sổ trời lên nóc xe.

Trên đường cao tốc, Hà Cuồng phóng như bay, gió mạnh đến mức có thể thổi bay người lên trời.

Góc áo gió Trần Thái Nhật bay phần phật, mái tóc đón gió bay lên, nhưng đế giày như được gắn nam châm, dính chặt vào nóc xe chiếc việt dã.

"Xe phía sau có chuyện gì thì mau nói, nếu còn lại gần thì đừng trách tôi".

Giọng nói Trần Thái Nhật lạnh lùng, cách mấy trăm mét mà vẫn rõ ràng như bắc loa.

Muốn cứu Ninh Yên Nhiên ở Đông Hải thì thời gian là vàng, không được chậm trễ chút nào.

Bất kể những người phía sau có mục đích gì, nếu biết khó mà lui thì tốt, nếu mà gây rắc rối thì Trần Thái Nhật cũng sẽ không nương tay.

Ba chiếc xe ben phía sau, trong chiếc dẫn đầu, một người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ có đôi mắt hẹp dài, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật dường như mang theo oán hận sâu sắc.

Hắn lấy một chiếc loa ra, hét lớn với Trần Thái Nhật.

"Trần Thái Nhật, tên cầu tặc này! Cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga, với thân phận con nuôi của nhà nghèo ở một thành phố nhỏ mà cũng đòi trèo cao với tới nhà giàu chúng tôi, đúng là vô liêm sỉ!"

"Anh dừng xe ngay cho tôi, trả chị gái tôi đây, nếu không tôi sẽ đến thẳng An Thành, dỡ luôn cái nhà rách nát của anh, giết sạch cả nhà anh!"

Trần Thái Nhật nghe xong những lời này, trong lòng lạnh lẽo, không có hứng nói chuyện.

Anh móc một đồng xu trong túi quần ra, cổ tay phải dùng sức, ném đồng xu, rồi xoay người ngã vào khoang xe.

"Hà Cuồng, đóng cửa sổ trời đi".

RẦm rẦm rẦm!

Phía sau vang lên mười mấy tiếng động lớn.

Đầu tiên là tiếng nổ lốp, sau đó là tiếng phanh xe, sau đó là tiếng va đập, tiếng la hét chửi rủa, càng ngày càng xa, dần dần không nghe thấy rõ nữa.

Tề Vũ quay đầu lại nhìn Trần Thái Nhật.

"Ông chủ, phía sau là rắc rối từ đâu đến vậy?"

"Tôi không biết, bây giờ không rảnh quan tâm, không chết được đâu, tôi có chừng mực mà, cùng lắm một xe bị thương nặng".

Tề Vũ gật đầu, cô theo Trần Thái Nhật lâu nhất, hiểu rất rõ về người đàn ông này.

Anh không phải là người giết người vô tội vạ, nhưng cũng không bỏ qua bất cứ sự khiêu khích ác ý nào.

Trần Thái Nhật khẽ hít sâu, quay sang nói với Genko về mặt dịu dàng, đang tỏ vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi, bỗng nhiên tôi cảm thấy thoải mái hơn rồi, không sao đâu".

...

Ở làn xe thoát hiểm khẩn cấp trên đường cao tốc, một người đàn ông có đôi mắt hẹp dài, ăn mặc hào nhoáng, sắc mặt xanh mét, một cánh tay bị thương nặng, khó khăn gọi điện thoại, mắt nhìn về phía gần đó.

Ba chiếc xe ben nối đuôi nhau đâm vào rào chắn ven đường.

Không biết chuyện gì đã xảy ra, mà ba chiếc xe dựa theo quy luật nào đó, lần lượt nổ lốp và mất khống chế.

Hơn nữa thứ tự nổ lốp cũng theo quy luật.

Đầu tiên là bánh treo, sau đó mới là bánh chạy.

Như vậy thì lái xe cũng có thời gian xử lý, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc đạp chân phanh, nắm chắc góc độ vô lăng.

Ba chiếc xe cứ như đã hẹn trước, tất cả đều va vào một bên, thân xe bị va chạm biến dạng, túi khí bung ra.

Bốn năm tên vệ sĩ trên từng chiếc xe đều ngã ngả nghiêng, theo quán tính bị va vào cửa sổ hoặc thân xe, tất cả đều bị thương nặng.

Ngay cả bản thân anh ta cũng bị thương cả cánh tay.

Cũng may không chết người.

Điện thoại đổ chuông ba tiếng thì được kết nối.

Bên kia truyền tới giọng nói uy nghiêm.

"A lô, Trình Văn, cháu đang ở đâu vậy? Tìm thấy chị gái cháu chưa?"

"Bác, chắc chắn chị Yên Nhiên bị thằng khốn Trần Thái Nhật kia bắt cóc rồi".

"Cháu nói sao? Chắc chắn chứ?"

"Chắc chắn là hẳn! Cháu đã đến An Thành nghe ngóng về hẳn rồi, phát hiện hẳn cũng đến Hàng Thành, giống với lịch trình của chị Yên Nhiên.

Sau khi chị ấy mất liên lạc, cháu đúng lúc phát hiện xe của hẳn ở Hàng Thành".

"Mau nói cụ thể đi, Yên Nhiên sao rồi?"

"Chắc chắn chị Yên Nhiên ở trên xe hẳn, bị hẳn bắt đi rồi".

Vết thương trên tay Trình Văn đau nhói, hẳn không ngừng xuýt xoa, trong lòng thẫn thờ.

"Hẳn lái rất nhanh về phía thành phố Đông Hải, cháu dẫn người đuổi lên đường cao tốc, hét lên đòi người, không ngờ hẳn lại dùng cơ quan rào cản, khiến lớp xe bọn cháu phát nổ, tất cả đều bị thương ạ".

Nói xong, trong mắt Trình Văn tràn ngập sự âm trầm và giận dữ.

"Nếu không phải làm chuyện khuất tất, thì hẳn chạy nhanh như vậy làm gì? Tên khốn này, cháu tuyệt đối sẽ không tha cho hẳn, ui da, tay của cháu!"

Đầu bên kia trầm mặc hai giây.

"Bây giờ cháu đuổi theo cũng không kịp, bác sẽ cử người tới Đông Hải, thằng nhãi họ Trần kia đúng là ăn gan hùm mật báo! Dám động đến con gái của Ninh Vinh Lễ này, bác tuyệt đối sẽ không tha!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 157: Tôi Đi Trước Một Bước

Thành phố Đông Hải là thành phố lớn thứ hai Hoa Hạ, vô cùng phồn hoa, người đông như kiến.

Phố thương mại vốn náo nhiệt, đường đi ngõ queo, đột nhiên xuất hiện một mùi vị không giống bình thường.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện, có vô số người mặc vest đen, lái xe hơi màu đen cùng một kiểu, xuất phát bắt đầu từ trung tâm thành phố, dần dần trải rộng khắp khu vực thành phố.

Các đường giao lộ, các cứ điểm quan trọng, nhất là những con đường hướng ra khỏi thành phố, đều có bóng dáng của bọn họ.

Những người mặc vest đen kia, đã bố trí chướng ngại tạm thời ở mỗi nơi, cảnh cáo người muốn ra khỏi thành phố, phải một tiếng sau giao lộ mới có thể mở.

Các tài xế, những người đi đường và người dân bình thường vốn không nhạy cảm lắm, đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Hình như hướng ra khỏi thành phố Đông Hải bị phong tỏa!

Lai lịch của những người áo đen, mọi người đều biết rõ.

Nhà họ Lâu - gia tộc giàu có đứng đầu tỉnh Đông Bình.

Người nắm quyền toàn thành phố lớn thứ hai Hoa Hạ, thế lực trải khắp toàn tỉnh, vô cùng hùng hậu, cách nhà giàu hoàng kim chỉ một bước.

Thế lực to lớn như thế đi đầu động, ngay cả đám người xấu vốn định làm điều phi pháp cũng không nhịn được phải dừng tay, chỉ sợ gây ra phiền phức gì đó.

Mọi người đều đang suy đoán, tại sao nhà họ Lâu lại làm như vậy.

Một tiếng đ ồng hồ, nói dài không dài, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với mọi người.

Cho nên phần lớn người ta đều im lặng theo dõi biến động, thậm chí mang theo sự tò mò mãnh liệt, muốn xem rốt cuộc là lý do gì.

Phía Tây thành phố Đông Hải, lối nào đó vào thành phố.

Ước chừng có hơn một nghìn người áo đen của nhà họ Lâu đang chờ ở đây, ngay ngắn đ ồng loạt, vừa không cho người khác ra khỏi thành phố, cũng không để người ta đặt chân vào.

Giao lộ khác chỉ đề phòng người khác ra khỏi thành, còn vào thì vẫn cho phép.

Xung quanh giao lộ này, trên các nóc chung cư bên đường gần đó, có vô số ánh mắt đều đang quan sát giao lộ này.

Thậm chí trên đường đi bộ bên cạnh đường cũng có người đứng chật ních hóng hớt.

Người áo đen cũng không giải tán, chỉ khống chế ra vào mà thôi.

Mọi người bàn tán sôi nổi, vô số tiếng suy đoán.

“Mọi người xem kìa, con đường này vào cũng không cho vào, rốt cuộc là đang làm gì vậy nhỉ?”

“Còn cần phải hỏi à, chắc chắn là có nhân vật lớn phải vào Đông Hải từ lối này rồi”.

“Đúng rồi, tương đương với một lối vào thành phố chuyên dụng đúng chứ?”

“Lần này nhà họ Lâu đi đầu động toàn thành phố, nhân vật lớn nào mà có thể gây ra làn sóng lớn khắp thành phố vậy nhỉ?”

“Không rõ nữa, không phải là nhân vật lớn của Yến Kinh đấy chứ?”

Tiếng suy đoán của mọi người ngày càng lớn.

Đúng lúc này, một người áo đen tay cầm điện thoại vô tuyến đứng bên cạnh đường, đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, vẫy tay mạnh về phía tất cả đồng nghiệp.

“Mau! Chuẩn bị sẵn sàng, anh Trần sắp đến rồi!”

Hơn nghìn tên áo đen mặt đeo kính ngạo, vội vàng theo đội hình đã xếp xong, tách tất cả đám người vây xem ra, mở một con đường vào thành phố rộng lớn cho đường chính.

Đám người hóng hớt cũng bị bầu không khí căng thẳng này ảnh hưởng, đồng loạt vươn cổ, muốn xem rốt cuộc là ai đến.

Dưới ánh mặt trời, xa xa đường chân trời của giao lộ, dần dần có mười mấy bóng xe màu đen chạy đến.

Lúc sắp vào thành phố, có người đã nhận ra.

“Mọi người xem kìa, chiếc xe dẫn đầu kia không phải là xe của gia chủ nhà họ Lô sao?”

Rolls Royce Phantom cấp tổng giám đốc, mặt nhám, phiên bản đáng dài, thêm độ dày chống đạn, một chiếc có một không hai trong toàn thành phố Đông Hải, giá trị hơn trăm triệu tệ!

Phía sau là chiếc xe địa hình màu đen hơi có vẻ bình thường ở giữa đoàn xe hộ tống.

Đoàn xe từ từ tiến vào giao lộ, cuối cùng đến trước mặt đám người.

Sau khi vào thành phố, hơn nghìn người áo đen của nhà họ Lô dùng tường người bao vây lại, tạo thành một bãi đậu xe tạm thời đủ để chứa mười mấy chiếc đồ.

Đoàn xe dừng hẳn.

Cạch, cửa xe dẫn đầu mở ra, một người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm, ăn mặc sang trọng bước xuống xe.

Ông ta là gia chủ nhà họ Lâu, người đứng đầu thành phố Đông Hải – Lâu Dịch!

Đám người đứng bên ngoài tường người bàn tán sôi nổi.

“Người này đến cũng phô trương quá rồi đấy, vậy mà còn bắt gia chủ nhà họ Lâu đích thân dẫn xe phía trước?”

“Chắc hẳn anh ta đang ngồi trong chiếc xe ở giữa kia, nhìn thì xe cũng bình thường”.

“Dù chào đón khách chính phủ cũng không cần làm long trọng như vậy chứ?”

Mặt Lâu Dịch nghiêm nghị, bước nhanh mấy bước, chạy đến phía trước chiếc xe địa hình ở giữa kia, đích thân kéo cửa ra.

Hành động này càng khiến tất cả người xung quanh trợn mắt há mồm.

Ông trùm dẫn đầu thành phố Đông Hải, mở cửa xe cho người khác!

Những người khác ở đây, bất luận là đám người hóng hớt hay người áo đen bảo vệ cũng vậy, trên mặt đều là vẻ khó tin.

Cửa xe địa hình mở ra, một đôi chân thon dài đẹp tuyệt trần đưa ra trước tiên, sau đó là một khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng.

Trong đám người có người thấp giọng khen ngợi.

“Người phụ nữ thật xinh đẹp”.

Genko dẫn đầu xuống xe, liếc nhìn khung cảnh xung quanh.

“Chủ nhân, sân đủ lớn”.

Nói xong, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một bóng dáng cao lớn, người khoác áo đen, hơi cúi đầu, bước từ trên xe địa hình xuống.

Sắc mặt Trần Thái Nhật đã lấy lại vẻ bình tĩnh, không buồn không vui, xiết chặt cổ áo khoác, nhìn khung cảnh xung quanh.

“Gia chủ Lâu, sắp xếp rất tốt, vất vả cho ông rồi, một tiếng sau lập tức bãi bỏ lệnh phong tỏa”.

Lâu Dịch gật đầu: “Rõ, mọi thứ đều theo ý cậu Trần”.

Đám người hóng hớt lại nói khẽ.

Bọn họ phát hiện, thái độ nói chuyện của gia chủ Lâu với Trần Thái Nhật vô cùng cung kính, hạ mình xuống mức cực thấp!

Người đứng đầu thành phố Đông Hải, vậy mà lại nghe theo sự sắp xếp của người khác!

Mọi người đều cảm thấy thế giới quan của mình đã chịu đả kích mãnh liệt.

Lâu Dịch cao ngạo xa cách đã là tấm gương và mục tiêu xa không với tới của những người khác ở thành phố Đông Hải.

Nhân vật lớn đột ngột xuất hiện như Trần Thái Nhật kia, với bọn họ mà nói thì càng là người giống như ma quỷ thần bí.

Lâu Dịch lên tiếng hỏi.

“Cậu Trần, người cậu muốn tìm liệu có khả năng bị côn đồ cường ép dùng võ công đưa ra khỏi thành phố Đông Hải không?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Vì để tránh tôi, bọn chúng hoàn toàn không dám để lộ chút hành tung, trốn ở thành phố lớn như thế thì đã đành, một khi dẫn theo người dùng võ

xông vào trạm kiểm soát thì dường như bằng với chạy đến trước mặt tôi tìm chỗ chết”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe lên tia sáng vô cùng tự tin, miệng nói rất bình thản.

“Kể từ lúc tôi xuất đạo, người bị tôi truy đuổi, vẫn không có ai có thể sống qua ba ngày”.

Trần Thái Nhật hời hợt nói, tất cả mọi người ở đây đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí như nước gợn sóng dập dờn, lướt qua trong lòng mỗi người.

Lâu Định cũng kinh hãi, nhìn bóng dáng cao lớn của Trần Thái Nhật, lùi ngùi trong lòng.

Đây chính là cường giả.

Genko ngẩng đầu hỏi Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân, tiếp theo chúng ta đi tìm cô Ninh thế nào?”

Trần Thái Nhật nhìn bốn phía, đột nhiên trước mắt sáng lên, tiện tay chỉ.

“Gia chủ Lâu, công trình cao nhất toàn thành phố Đông Hải là tòa đó đúng không?”

Lâu Định quay đầu nhìn theo hướng Trần Thái Nhật chỉ tay.

Một công trình cao chọc trời kiểu tòa tháp đứng thẳng trong mây, riêng một góc trời trong đám công trình khổng lồ của thành phố Đông Hải, trên đỉnh tháp có một sân thượng hình bầu dục.

“Đúng vậy, tháp Huy Hoàng Minh Châu, độ cao đài ngắm cảnh phía trên là năm trăm mười bảy mét, là công trình xây dựng cao thứ hai toàn Châu Á”.

Trần Thái Nhật gật đầu, đưa ra sắp xếp của mình.

“Tề Vũ, cô dẫn theo người và gia chủ Lâu, mau chóng chạy đến đỉnh tháp, tôi đi trước một bước”.

Mặt Lâu Dịch đầy dấu chấm hỏi.

“Cậu Trần, ngẩng xe qua đi, tháp Minh Châu có thang máy cao tốc đi lên”.

Trần Thái Nhật tùy ý vung tay.

“Vậy thì chậm quá, thời gian của tôi rất gấp, các người tránh ra một chút”.

Mặc dù mọi người không hiểu, nhưng vẫn để trống một chỗ rất lớn cho Trần Thái Nhật.

Những người khác vây xem nhìn động tĩnh bên này, đều rất tò mò anh sẽ làm gì.

Ánh mắt Trần Thái Nhật chợt đánh lại, bắp thịt ở chân siết chặt cứng như sắt thép, chậm rãi tích sức lực, làm một tư thế nghiêng về phía trước nhảy lấy đà.

Ánh mắt Lâu Dịch bỗng trợn to.

“Cậu Trần! Ở đây cách tòa tháp kia xa tận ba cây số, chi bằng chúng ta...”

Ầm!

Bịch!

Dưới chân Trần Thái Nhật chợt phát lực, mặt đất bê tông nhựa đường đột nhiên bị đập ra một cái hố to ước chừng sâu một mét, bán kính khoảng hai mét, giống như bị đạn pháo quét qua.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, chỉ nhìn thấy một bóng dáng màu đen, giống như đạn pháo rời khỏi nòng, mang theo tiếng gió gào thét bay lên trời, tốc độ có thể so với phóng tên lửa!

Bóng đen xông vào mây xanh trong chớp mắt, phóng thẳng đến đỉnh tháp Huy Hoàng Minh Châu, một giây sau đã biến thành một chấm đen.

Những người ở lại trên mặt đất toàn bộ đều ngơ ngác.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 158: Nhìn Xa Vạn Dặm Nghe Được Mọi Thứ

Trần Thái Nhật bị màn sương mờ che khuất tầm nhìn, tiếng gió gào thét ập đến.

Đây chỉ là một cú nhảy nhưng có thể so với một chuyến bay hành trình ngắn.

Nếu chạy đến dưới tòa tháp bằng con đường lúc này rồi đi lên bằng thang máy, e là phải mất mười phút mới đến.

Trần Thái Nhật không muốn lãng phí thời gian nên anh lựa cách nhanh nhất.

Giữa hai điểm thì đường thẳng vẫn là đường ngắn nhất.

Tháp Huy Hoàng Minh Châu càng lúc càng gần, nhìn ở khoảng cách gần, tòa nhà hiện đại nguy nga lấp lánh ánh sáng của lớp thủy tinh.

Đài quan sát hình bầu dục trên tầng cao nhất là một kết cấu kín có mái che, bên trong là không gian quan sát rộng lớn.

Tháp Huy Hoàng Minh Châu vốn dĩ là một địa điểm du lịch, có không ít người lựa chọn đến tầng cao nhất hơn năm trăm mét này để trải nghiệm cảm giác đứng ở điểm cao nhất của thành phố.

Lúc càng đến gần, tốc độ của Trần Thái Nhật chậm lại, dần dần có thể nhìn thấy nhiều du khách ở phía đối diện của cửa kính sát đất.

Trong mắt Trần Thái Nhật, du khách ở phía đối diện dường như đã phát hiện mình đang đến gần, có nhiều người đang vung tay vung chân la hét ồn ã, vây quanh bên cửa sổ làm động tác tay với mình.

Cách đài quan sát khoảng mười mét, Trần Thái Nhật cố gắng đi đều hòa lại sức lực của các cơ để chuẩn bị làm động tác tiếp theo.

Năm mét.

Ba mét.

Hai mét!

Vì tòa tháp được xây theo kiểu hình parabol nên lúc sắp đến nơi Trần Thái Nhật cũng giảm tốc độ còn khoảng 15km/h, xấp xỉ với vận tốc của xe đạp.

Ánh mắt Trần Thái Nhật đánh lại, mở năm ngón tay ra, tay trái tay phải giờ lên cùng lúc.

Bộp!

Theo sau hai tiếng tiếp xúc với vật thể, Trần Thái Nhật bắt lấy chính xác cửa kính sát đất một góc chín mươi độ bằng hai tay.

Hai chân anh lơ lửng trên không, chỉ dựa vào lực giữ của hai bàn tay, Trần Thái Nhật bám chắc vào bên ngoài đài quan sát cao hơn năm trăm mét như một con thằn lằn.

...

Lúc này các du khách trong đài quan sát đều vây lại xem qua lớp kính.

Mấy chục người ngạc nhiên nhìn Trần Thái Nhật treo mình trên cửa kính hết như người nhện.

Trần Thái Nhật không định vào trong, anh quan sát xung quanh thì phát hiện một cột xà ngang bằng sắt treo lơ lửng dài khoảng năm mét kéo dài từ phần mái của đài quan sát ra đến giữa không trung.

Hai tay anh dùng sức trở mình chuẩn xác nhảy lên xà ngang.

Anh đi từ từ đến phần đầu xa nhất của xà ngang rồi xếp bằng ngửa xuống.

Trần Thái Nhật như thần tiên trong mây phóng tầm mắt nhìn cả thành phố Đông Hải ở nơi cao nhất trong không gian thoáng đãng.

Nhưng bức tranh này hơi kinh hoàng với những người ở gần đó.

Các du khách trong đài quan sát đã sắp hoảng loạn đến nơi, không ít người lấy điện thoại ra gọi người đến.

“Alo alo! Văn phòng quản lý đó sao? Ở đây có một người nhện trèo thẳng lên tầng cao nhất, anh ta không vào trong mà lại ngẫ trên cột xà ngang bên ngoài”.

“Vãi chưởng, anh ta bay đến từ đâu vậy?”

“Cái xà ngang đó trông nguy hiểm quá, giống ván nhảy mười mét”.

“Ván nhảy mười mét lòi ra ngoài có hai ba mét thôi, cái đó dài hơn năm mét đấy”.

“Nơi này cao hơn năm trăm mét! Không khí bên ngoài không đủ cung cấp, sức gió giật gẫ cấp tám!”

“Nhưng có cảm giác hình như anh ta không bị gió thổi cho nghiêng ngã”.

“Các anh em, hôm nay streamer sẽ livestream cho các bạn xem thần tiên, bên ngoài là cột xà ngang cao hơn năm trăm mét, có một người đàn ông bí ẩn không biết tên tuổi đang ngẫ trên đó, mọi người mau thả tim nào!”

Sau khi nghe vậy, các nhân viên chen vào đám đông nhìn tình hình ngoài cửa kính, ai nấy cũng ngơ ngác.

Mẹ kiếp, chẳng có cách nào cứu được đâu!

Cao hơn năm trăm mét, oxy khá loãng, tất cả cửa kính ở đài quan sát đều được xây kín như bưng không gỡ ra được, nội bất xuất ngoại bất nhập, được cách nhiệt, giữ ấm để không khí không thoát ra ngoài.

Từ góc độ của người thiết kế, dù có người nhảy lầu tự tử cũng không thể đến một nơi cao như vậy.

Kết quả, Trần Thái Nhật bay thẳng đến đây, lúc này lại còn bình tĩnh ng ồi bên ngoài khiến mọi người trợn mắt nhìn chăm chăm.

Lúc này mỗi một động tác của Trần Thái Nhật đều có thể tác động đến tim của mọi người.

...

Giữa các đám mây cao ngoài xà ngang.

Trần Thái Nhật chậm rãi ng ồi xuống bắt đầu đi đầu chỉnh dòng chân khí trong cơ thể.

Thông qua suy nghĩ để tập trung chân khí vào các kinh mạch dẫn đến hai tai và hai mắt.

Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra.

Vù!

Hai tia sáng bắn ra từ mắt quét qua mọi khu vực khả nghi, mảnh giấy nhỏ trên đường cũng không lọt khỏi tầm mắt của Trần Thái Nhật.

Anh tập trung toàn bộ tinh thần, tai cũng bắt đầu nghe thấy đủ loại âm thanh.

Bất kỳ góc ngách ở trong thành phố Đông Hải.

Tiếng xe, tiếng rao hàng, tiếng đi đường, tiếng nhạc, tiếng cãi nhau của đôi vợ chồng nào đó, tiếng trẻ con khóc, tiếng nước nhỏ tí tách, thậm chí là tiếng chuột bò qua cống nước.

Vẫn không đủ, Trần Thái Nhật càng tập trung sự chú ý bắt đầu chuyên tâm tìm một âm thanh đặc biệt.

Nhịp tim!

Nhịp tim của mỗi người không giống nhau, bình thường là từ sáu mươi đến một trăm lần/ phút, nhịp tim của nữ nhanh hơn nam cùng lứa tuổi, nhịp tim của vận động viên chậm hơn người trưởng thành bình thường, bình thường là năm mươi lần/ phút.

Trần Thái Nhật còn nhớ rõ nhịp tim của Ninh Yên Nhiên là khoảng bốn lần đến bốn sáu lần/ phút.

Là võ sĩ hạng sáu nên thể chất của Ninh Yên Nhiên khác với người bình thường, tim đập cũng chậm hơn.

Lúc này trong tai Trần Thái Nhật chỉ có một âm thanh.

Thịch, thịch, thịch.

Vô số nhịp tim khác nhau.

Dựa vào nhịp đập trong đó, Trần Thái Nhật có thể xác định đối phương có phải là người luyện võ hay không, đã đạt đến mức nào rồi.

Ninh Yên Nhiên bị đồng bọn của Lý Khắc Chu bắt cóc, Lý Khắc Chu đã đạt đến hạng chín, nhịp tim là ba mươi chín lần/ phút, đồng bọn của hắn chắc cũng tương tự.

Dựa theo hai manh mối này, Trần Thái Nhật đang tập trung toàn bộ tinh thần, nghiêng tai lắng nghe để tìm kiếm.

“Hai tên trở lên, vị trí khá giống nhau, một tên nhịp tim khoảng bốn mươi lần, tên khác khoảng ba mươi chín lần/ phút”.

Lúc này mỗi giây sẽ có hàng nghìn thông tin được hiển thị trong đầu của Trần Thái Nhật.

Cả thành phố Đông Hải, phạm vi không chỉ là một trăm cây số, tiếng nhịp tim của mấy triệu người, Trần Thái Nhật đều có thể nghe thấy.

Độ khó này không khác gì mò kim đáy biển, nhưng nó lại chỉ tốn chút sức với Trần Thái Nhật mà thôi.

“Không phải, cái này cũng không, vẫn không phải...”

Chưa đến mười phút, mắt Trần Thái Nhật bỗng chuyển về một nơi nào đó ở hướng Đông Bắc, nhịp tim của ba người này càng lúc càng rõ truyền vào tai.

“Tám, chín mươi phần trăm!”

Phóng tầm mắt về phía xa, Trần Thái Nhật ngẩng ở trên đỉnh tòa tháp cách đó ba cây số đã xác định được vị trí của ba mục tiêu này.

Một biệt thự nhỏ ở nơi hẻo lánh, bên ngoài không có vẻ gì là bắt mắt, ít nhất cũng đã tồn tại được ba năm mươi.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trần Thái Nhật bắt máy.

“Alo, ông chủ, sao rồi?”

“Đi đến đâu rồi?”

“Ở đằng sau!”

Trần Thái Nhật quay đầu lại nhìn, đám Tề Vũ vừa trèo lên đài quan sát, Lâu Dịch thở hổn hển vì phải chạy đuổi theo.

“Đã xác định được mục tiêu ở hướng Đông Bắc, cách đây khoảng ba nghìn mét có một căn biệt thự cũ, gần đó có một bưu điện”.

Tề Vũ cúi đầu mở điện thoại ra, dùng bản đồ định vị tra vị trí.

“Có một căn trên đường Hoàng Cảnh, chỉ cách bưu điện năm mươi mét, căn nhà này đã rất cũ rồi”.

“Chính là nó, các cô dẫn người đến bao vây chỗ đó đi”.

“Vâng!”

Lâu Định giật lấy điện thoại, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Vừa mới đến đã phải đi rồi à?

“Cậu Trần, vậy cậu thì sao? Tiếp theo cậu muốn đi đâu?”

Trần Thái Nhật vút lại một câu ông ta rất quen thuộc.

“Tôi cũng qua đó nhưng đi trước một bước”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 159: Tôi Có Đến Muộn Chưa

“Anh ta nhảy rồi, nhảy xuống thật rồi! Các anh em, mau tặng du thuyền tên lửa nào! Mọi người đừng chớp mắt!”

Streamer trên đài quan sát đó khàn giọng gào lên, camera quay thẳng vào Trần Thái Nhật trên xà ngang.

Lúc này trái tim yếu đuối, mong manh của Lâu Dịch cũng không chịu nổi nữa.

Ông ta thấy Trần Thái Nhật nhảy xuống từ trên xà ngang treo lơ lửng cao năm trăm mét!

Người trên đài quan sát đều hoảng sợ hét lên.

Ngược lại Tề Vũ và Genko rất bình tĩnh.

Bón ba đây đó với Trần Thái Nhật một thời gian dài nên các cô ấy biết rõ thực lực của chủ nhân nhà mình như thế nào.

Lâu Dịch run rẩy, quay đầu lại hỏi.

“Cô Tề, cậu Trần nhảy xuống vậy thì không sao thật chứ?”

Tề Vũ bình tĩnh, nhìn Lâu Dịch với vẻ mặt “kém hiểu biết”.

“Gia chủ nhà họ Lâu yên tâm đi, điểm khác biệt giữa ông chủ và lính nhảy dù là khi thực hiện nhiệm vụ nhảy dù, anh ấy chưa từng cần đến dù”.

Lâu Dịch lập tức hóa đá.

Lần đầu tiên ông ta nhận ra võ công cái thế là như thế nào.

Đây chính là mình đang da sắt!

Nghĩ một hồi, sắc mặt ông ta hiện lên vẻ lo lắng.

“Nghe cậu Trần nói, bọn bắt cóc là cao thủ tuyệt thế hạng chín, vậy chỉ có mấy người chúng ta đến đó có thể giúp được không? Có cần sử dụng vũ khí nóng không?”

Tề Vũ lắc đầu.

“Ông yên tâm đi, chắc không thể giúp gì nữa...”

Vẻ mặt Lâu Dịch hơi thay đổi.

Tề Vũ nói tiếp.

“Cùng lắm là đi dọn dẹp vệ sinh thôi”.

...

Một căn biệt thự cũ tồn tại bốn mươi năm nằm ở số nhà 122 đường Hoằng Cảnh.

Biệt thự có hai tầng, sân vườn khá nhỏ, rong rêu, dây leo bám đầy trên tường, ánh sáng khó lọt vào bên trong.

Trong một căn phòng trên tầng hai bên trong biệt thự thỉnh thoảng vang lên âm thanh chạm vào đồ vật như tiếng đánh bóng bàn.

Hai nam một nữ cách một cái bàn đứng đối mặt nhau liên tục đánh qua đánh lại, tấn công và phòng thủ lẫn nhau.

Hai người đàn ông, một người bên ngoài trông hơi thô lỗ, để râu, nhìn người đẹp ở đối diện đầy vẻ thích thú.

Người còn lại mặt vuông, trên trán và má có một vết sẹo còn khá mới, máu chảy không ngừng, ánh mắt hiện lên vẻ tức giận vô cùng, lớn tiếng quát người đàn ông có râu.

“Địa Hồ, anh làm ăn kiểu gì thế hả? Tại sao lượng thuốc mê lại không đủ? Con ranh này tỉnh lại đúng là phiền phức”.

“Này không trách tôi được, dù sao cũng chỉ là một đứa hạng sáu, lát nữa đánh gục cô ta để đại ca Thiên Mã anh thưởng thức xem như đàn em b ố thường vậy”.

Một sợi tóc rơi trên trán người phụ nữ xinh đẹp đối diện, mặt dính chút vết bẩn, quần áo trên người bị rách vài chỗ, trên tay còn bị một thứ sắc bén rạch thành một vết sẹo.

Nhưng dù đáng vẻ hung dữ như vậy, vẫn không thể giấu được vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô ta, vẻ đẹp làm kinh ngạc lòng người như Hằng Nga trên Cung trăng.

Mắt Ninh Yên Nhiên lóe lên sự căm hận, không hề sợ hãi, tay trái còn cầm một cái chân bàn bị gãy, ngón trỏ tay phải làm tư thế điểm huyết để đề phòng.

Thiên Mã là võ sĩ hạng chín, Địa Hồ là võ sĩ hạng tám, chúng đều là đồng bọn của Lý Khắc Chu.

Trước buổi tối giám định bảo vật bắt đầu, hai người này lén chặn đường đi từ Yến Kinh đến Hàng Thành, bắt cóc Ninh Yên Nhiên đang đến Hàng Thành giữa đường, mục đích là muốn dùng cô ta làm con tin đe dọa Trần Thái Nhật.

Sau khi bắt cóc thành công, hai người vốn định đi tìm Lý Khắc Chu nhưng chưa được nửa ngày thì nhận được tin.

Lý Khắc Chu đã bị Trần Thái Nhật tàn sát không thương tiếc.

Lúc này hai người mới kinh hồn bạt vía.

Rốt cuộc Trần Thái Nhật mạnh đến mức nào, lãnh đạo cấp cao Hội Đông Vinh nhấn mạnh với chúng không chỉ một lần.

Ý khái quát là dù cao thủ tuyệt thế đỉnh cấp hạng chín khi gặp Trần Thái Nhật cũng chỉ có một đối sách, đó là chạy...

Vốn dĩ muốn dùng đệ tử để uy hiếp nhưng đối phương không hề bị dọa.

Ngay hôm ra tay thì Lý Khắc Chu – người có khả năng thương lượng lại bị đưa vào quan tài, chuyện này khiến hai người rơi vào tình cảnh lúng túng.

Ninh Yên Nhiên đang ở trong tay hai người lập tức trở thành củ khoai nóng bỏng tay.

Giết cô ta? Tất nhiên hai người có khả năng này nhưng cũng không có lá gan làm chuyện này.

Đe dọa Trần Thái Nhật thì vẫn có thể dựa vào Ninh Yên Nhiên làm con tin.

Nếu không còn con tin, vậy một khi Trần Thái Nhật bắt được hai người, kết quả rất rõ ràng, chắc chắn sẽ chết thảm hơn Lý Khắc Chu nữa!

Thả đi, cũng không ổn.

Cuối cùng bị ép đến bất đắc dĩ, hai người quyết định dẫn con tin trốn khỏi đầu sóng ngọn gió Đông Hải rồi từ từ bàn bạc nghĩ cách.

Nhưng chúng không ngờ vừa đến Đông Hải còn chưa kịp thở lấy hơi thì thể chất tốt của Ninh Yên Nhiên thế mà chống lại được tác dụng của thuốc mê, tỉnh lại trước thời gian.

Cô gái này rất lớn gan, vừa bước vào tầng hai của căn biệt thự đã ra tay đánh lén làm Thiên Mã bị thương nhẹ.

Thế mới có một cảnh đối đầu như vậy.

Địa Hộ đã mất hết kiên nhẫn, thở hòng hộc.

“Đại ca, cửa ra vào thành phố Đông Hải sắp bị phong tỏa, chúng ta mà không đi nữa là xong đời đấy.

Giữ lại cô gái này cũng chỉ là tai họa, em dứt khoát ra tay đánh ngất cô ta, hưởng thụ cô ta xong chúng ta rút!”

Thiên Mã vẫn còn hơi do dự.

“Nếu chúng ta dùng hết sức thì tầng lầu này sẽ có động tĩnh, Trần Thái Nhật sẽ theo đó mà đến thì phải làm sao?”

Địa Hồ khinh khỉnh nói.

“Sao có thể chứ? Nơi này hẻo lánh, chúng ta lại đang ở trong phòng, dù tên khốn đó có võ công cao cường đến đâu cũng không thể đoán ra được vị trí của chúng ta”.

Nghe vậy Thiên Mã hơi thả lỏng.

Nói cũng đúng.

Cả đường đi hai người không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Thành phố Đông Hải có mười mấy triệu dân, tìm người khó như mò kim đáy biển.

Dù Trần Thái Nhật đánh nhau rất giỏi nhưng không tìm được họ thì có tác dụng gì đâu?

Nghĩ vậy, Thiên Mã cũng không khỏi xem xét Ninh Yên Nhiên trước mặt.

“Người đẹp nhất Hoa Hạ quả nhiên là danh bất hư truyền, ông đây cũng xem như từng chơi không ít người nhưng vẫn chưa từng nếm thử vẻ đẹp tuyệt vời như này”.

Sự tức giận hiện lên trong mắt Thiên Mã lập tức biến thành dục vọng, cổ hần đỏ lên đe dọa.

“Người đẹp, cô cũng nghe rồi đấy, chỉ cần cô chịu hạ hai anh em bọn tôi, thoải mái xong, bọn tôi sẽ thả cô đi, không làm hại cô đâu, cô có

thể đi tìm sự phụ của mình, từ nay về sau chúng ta không còn liên can gì”.

Ninh Yên Nhiên nghiêng răng, sắc mặt lạnh như băng.

“Hai cái tên háo sắc đề tiện có võ nhưng lại chẳng có nhân phẩm, bắt cóc phụ nữ trẻ em, chẳng bằng một con chó từng bị thiến”.

Thiên Mã và Địa Hồ sừng sốt.

Đúng là mắng ác thật!

Thiên Mã tức thật rồi, hấn lớn tiếng quát.

“Mẹ kiếp, lát nữa tao trói mày lên bàn, chơi mày xong sẽ xé xác mày thành trăm mảnh rồi vứt ra đường cho mày phơi thành xác khô luôn.

Để tao xem con tiện nhân mày còn có thể mắng chửi ai không”.

Dứt lời hấn nhanh chóng giơ tay ra.

Cao thủ hạng chín đi như gió, hai nắm đấm thép lao đến cửa.

Ninh Yên Nhiên sừng sốt, sau đó nâng chân bàn gỗ lên muốn chặn lại.

Rắc!

Chân bàn gỗ bị nắm đấm của Thiên Mã đấm vỡ nát.

Thấy nắm đấm sắp đánh đến chỗ mình, Ninh Yên Nhiên tuyệt vọng nhắm mắt lại, hàng nước mắt tuôn rơi từ khóe mắt cô ta.

“Sự phụ xấu xa... sự phụ đến chậm một bước rồi, Yên Nhiên đi trước đây”.

Một ý nghĩ chợt dấy lên trong lòng, Ninh Yên Nhiên dùng sức mở miệng ra cắn lưỡi tự sát.

Đúng lúc này, bức tường bên trái của tầng hai bỗng nổ tung.

Một bóng đen cao lớn lập tức xông vào ôm lấy Ninh Yên Nhiên, nhanh như chớp né người sang một bên tránh được một đấm của Thiên Mã.

“Đồng gốc, tôi có đến trề đâu”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 160: Cứu Ninh Yên Nhiên

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông, Ninh Yên Nhiên vốn đang nhắm mắt bỗng cả người run rẩy.

Đôi mắt đẹp chậm rãi mở ra, giống như trăng sáng xua tan mây mù, sáng rực như sao.

Cô ta mừng đến phát khóc, mang theo khát vọng sống sót trong tuyệt cảnh, lại mang theo vui mừng khi giấc mơ thành sự thật.

“Sư... phụ?”

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

“Ừ, là tôi đây, nếu không còn có thể là ai chứ?”

Trần Thái Nhật ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Ninh Yên Nhiên, tay phải dùng sức, ôm cô ấy vào lòng, nói hơi áy náy.

“Yên tâm đi, lần sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như thế này nữa”.

Đôi tay thon nhỏ trắng nõn, lặng lẽ ôm lấy cổ Trần Thái Nhật.

Ninh Yên Nhiên vùi đầu vào lồng ngực Trần Thái Nhật, làm nũng dụi dụi, khước miệng nở nụ cười, dường như đang thả lỏng tinh thần sau khi mệt mỏi quá độ, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Sư phụ... vừa rồi con nhớ sư phụ lắm”.

Trần Thái Nhật ôm chặt người đẹp trong lòng, chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía hai người Thiên Mã và Địa Hồ.

Không nhìn thì thôi, anh vừa liếc nhìn, Thiên Mã và Địa Hồ bỗng nhiên rùng mình.

Ánh mắt Trần Thái Nhật dường như có thể xuyên thẳng trái tim.

“Hai người chúng mày do ai sai khiến?”

Địa Hồ nghe thấy thế, khuôn mặt tỏ vẻ vui mừng điên cuồng.

“Là anh ta! Anh ta là người của Thiên Bộ, cao hơn tôi một cấp! Từ lên kế hoạch đến tổ chức, tất cả đều do một tay anh ta, tôi chỉ là một chân chạy vặt thôi!”

Thiên Mã lập tức chửi bậy luôn.

“Tiên sư! Anh nói cái gì đấy?”

Quyết tâm và năng lực chấp hành bán đứng đồng đội của Địa Hồ đúng là tích cực quá mức tưởng tượng.

“Chính là anh ta, anh Trần, anh ta mới là kẻ đầu sỏ, tôi chỉ là một kẻ chạy vặt mà thôi, thực ra tôi không biết gì cả, chỉ là lính đánh thuê uống say cầnn tiềnn làm việc cho anh ta thôi”.

Thiên Mã sợ hãi quá độ, không nhận được nuốt nước bọt.

“Thằng chó Địa Hồ này, mày dám bán đứng cả bạn bè, đúng là vô liêm sỉ!”

Thấy Trần Thái Nhật không ra tay ngay lập tức, Địa Hồ đâu còn quan tâm được nhiều như vậy, thao thao bất tuyệt thể hiện khát vọng được sống của mình.

“Anh Trần, anh hãy tha cho tôi đi, thực sự là tôi không biết gì cả, tôi chỉ là một cái đuôi vô giá trị mà thôi, chuyện này tôi cùng lắm cũng chỉ là một tòng phạm”.

Trần Thái Nhật nhú mày, sau đó gật đầu.

“Ừ, nếu mày đã không biết gì...”

Địa Hồ mặt đầy râu kích động đến mức run rẩy, cảm nhận được tia sáng hy vọng.

“Đúng đúng! Tôi không biết gì cả, anh tha cho tôi đi!”

“Vậy mày đi chết đi, cung cấp tình báo thì một người sống là đủ rồi”.

Địa Hồ trợn to hai mắt, mở miệng chửi: “Mẹ kiếp, mày...”

Còn chưa nói xong, tay trái Trần Thái Nhật đột nhiên giơ ra, năm ngón tay chụm lại, làm động tác thu vuốt.

Một luồng gió mạnh bỗng nổi lên, tay Trần Thái Nhật dường như có lực hút rất lớn, Địa Hồ không kịp phòng bị, lập tức bị hút qua đó.

Bả vai gã rắc một tiếng, đã bị năm ngón tay của Trần Thái Nhật chụp trúng, không động đậy được.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lạnh như băng, nhìn gã như nhìn người chết.

“Trước khi vào, tao đã nghe thấy hết những lời mày nói với Yên Nhiên”.

Lúc nói, năm ngón tay anh bỗng dùng sức.

Địa Hồ đột nhiên cảm thấy xương cốt cơ bắp toàn thân đau đớn như sắp phát nổ, đến hết cũng không hết nổi, cả người co quắp.

Rắc rắc rắc.

Đột nhiên, cả người Địa Hồ như bị một sức mạnh vô hình nào đó ép xuống, gãy vụn từng chút một rồi co lại.

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng, xòe ngón tay ra.

Bịch.

Một tiếng động rơi xuống đất, xương cốt cơ thể Địa Hồ gần như đã bị ép thành một người lùn, cả người vụn vẹo, chết thẳng cẳng.

Thiên Mã đứng bên cạnh, mồ hôi vã ra như tắm.

Hắn đã biết tại sao tổ chức lại bảo không được cứng chọi cứng với Trần Thái Nhật.

Hắn nhìn Trần Thái Nhật ra tay với Địa Hồ, trong lòng vui mừng như điên, định nhân lúc hai người đang đánh nhau, thì nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng chẳng ngờ, chỉ trong chớp mắt, Địa Hồ đã bị tiêu diệt.

Cho dù giết một con gà cũng không đến mức nhanh như vậy chứ?

Bây giờ, cho dù muốn chạy, thì chân hắn cũng đã nhũn ra, cả người run rẩy.

Đường đường là cao thủ hạng chín mà không còn chút sức lực phản kháng nào.

Ánh mắt Trần Thái Nhật bình thản, ngón tay đột nhiên búng nhanh như chớp.

Thiên Mã hét lên, lồng ngực và tay chân bỗng bị đánh mạnh, phịch một tiếng nhũn người ngã xuống đất.

“Tao tiêm cho mày một mũi dự phòng trước, nếu mày dám có suy nghĩ bố láo nào, thậm chí muốn tự sát, thì tao sẽ cho mày ngay một viên Nhân Trùng Thảo, mày cứ liệu hồn”.

Vừa nghe đến ba chữ “Nhân Trùng Thảo”, sắc mặt Thiên Mã đã tỏ vẻ tuyệt vọng.

Cá nằm trên thớt, lần này mãi mãi không lật nổi người nữa rồi.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng phanh xe.

Không đến một phút, cộc cộc cộc, một đám người xông vào.

Rầm rầm.

Cánh cửa bị chân dài của Tề Vũ đá bay, Hà Cuồng dẫn đầu, càn đao trúc trong tay lao vào như gió, vung lên hai cái.

“Kẻ nào dám cản đường!”

Xung quanh im phăng phắc, vô cùng lúng túng.

Những kẻ nên nằm xuống đầu đã ở dưới đất cả rồi.

Lâu Định, Genko theo sát phía sau, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng đầu thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu.

“Tề Vũ, Genko về khách sạn với tôi, Hà Cuồng...”

“Đại ca! Nhiệm vụ gì thế?”

“Anh ở lại, dọn dẹp chỗ này với gia chủ Lâu, đừng khiến người dân quanh đây hoảng sợ”.

Vừa nghe đến là nhiệm vụ quét dọn, Hà Cuồng lập tức ỉu xiu.

Ngược lại, trong lòng Lâu Định rất bình tĩnh.

Trần Thái Nhật quả nhiên đã giết kẻ xấu trong thời gian ngắn nhất, lần này thì hay rồi, không có cao thủ đánh nhau, cũng không có nguy hiểm, quét dọn thì tốt, vừa an toàn vừa thoải mái.

Lâu Định nở nụ cười, vui vẻ gật đầu.

...

Trong phòng, Thiên Mã bị Tề Vũ lôi vào nhốt trong căn phòng cách vách.

Trần Thái Nhật ôm Ninh Yên Nhiên vẫn mặc y nguyên quần áo cũ đang ngủ, bước vào phòng ngủ lớn được trang trí rất ấm áp.

Chắc chắn trước đó phải đối mặt với hai cao thủ, cô nhóc này quá căng thẳng, vừa nằm trong lòng Trần Thái Nhật, thoát khỏi nguy hiểm liền ngủ ngay được.

Trần Thái Nhật nhìn Ninh Yên Nhiên trong lòng, thẩn thờ rảnh, sau này phải cho đồ đệ này thứ gì đó phòng thân mới được, nếu không ngày nào cũng phải nơm nớp lo sợ.

Ninh Yên Nhiên trong lòng anh da trắng như ngọc, tóc xõa trên mặt, miệng nhỏ hơi hé, hơi thở đều đặn, lồng ngực phập phồng.

Tuy vóc dáng yếu kiêu, bộ ngực cao vút, nhưng lại vô cùng dịu dàng.

Anh nhẹ nhàng bước đến bên giường, chìa tay ra ôm eo, đầu tiên cởi giày, sau đó khẽ đặt cô ấy xuống giường.

Đột nhiên, người đẹp trong lòng cau mày, bàn tay dùng sức, giống như một con gấu túi, ôm chặt lấy cổ Trần Thái Nhật, không chịu buông ra.

“Lũ khốn kiếp này... sư phụ tôi sẽ không tha cho các người đâu!”

Ninh Yên Nhiên lẩm bẩm, vẻ mặt nhăn nhó, đôi chân trắng nõn căng cứng thẳng đờ, dường như đang gặp ác mộng.

Trần Thái Nhật nhất thời không dám động đậy, chỉ có thể giữ nguyên tư thế này.

Anh nghĩ một lát, chẳng còn cách nào khác, đầu tiên nhẹ nhàng đặt Ninh Yên Nhiên lên giường, sau đó anh cũng nhấc nửa cái chân gác lên cạnh giường, cứ thế bị ôm cổ, không nói được lời nào.

Trong giấc mơ, thỉnh thoảng Ninh Yên Nhiên lại rúc vào lòng Trần Thái Nhật, giống như một chú mèo nhỏ đã tìm được nhà.

“Sư phụ, sau này sư phụ đừng rời xa con nữa, được không?”

Trần Thái Nhật trầm mặc một giây.

“Được”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 161: Tặng Quà Được Lợi

Không biết đã bao lâu, Ninh Yên Nhiên chẳng khác gì người đẹp ngủ trong rừng, lông mi đột nhiên động đậy, chậm rãi mở mắt.

Trần Thái Nhật khẽ hỏi: “Dậy rồi à?”

Ninh Yên Nhiên mở bừng mắt, phát hiện mình đang nằm trong lòng Trần Thái Nhật.

“Ồi chào!”

Cô ấy vội vàng buông đôi tay đang ôm cổ sư phụ ra, ngẩng bật dậy, mặt đỏ như quả cà chua.

“Hai... hai... hai gì nhỉ, sư phụ, hai tên người xấu vừa rồi đâu?”

“Yên tâm đi, đã xử lý xong rồi”.

“Con... con ngủ bao lâu rồi?”

“Chắc khoảng hai tiếng”.

“Thế... thế...”

Khuôn mặt xinh đẹp của Ninh Yên Nhiên bỗng tỏ vẻ tủi thân, đỏ bừng mặt ngại ngùng, cẩn thận hỏi thăm dò.

“Thế... hai chúng ta không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trần Thái Nhật mặt mày xám xịt, cúi đầu nhìn chiếc áo gió màu đen chĩnh tề mình đang mặc.

“Cô nói xem có không?”

Dường như Ninh Yên Nhiên cũng nhìn ra tình hình, thở dài một tiếng, vỗ ngực.

“Cũng may, cũng may, con vẫn còn trẻ, chưa muốn có con”.

Trần Thái Nhật đứng lên, nhú mào.

Cô gái này nhìn thì đẹp như tiên, nhưng đầu óc có vấn đề chắc?

Học môn sinh học kiểu gì thế?

Cho dù có làm việc ấy, cô có thể biết mình mang thai ngay chắc?

Nhưng trải qua kiếp nạn sinh tử, người đẹp hàng đầu Hoa Hạ không còn vẻ cao ngạo như trước, nói cười với anh không còn câu nệ nữa, mà vô cùng thân thiết, thoát nhìn chẳng khác gì một cô em gái nghịch ngợm.

Đây cũng là chuyện tốt.

Tâm trạng Ninh Yên Nhiên cũng coi như bình tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía Trần Thái Nhật, ánh mắt đầy nghi hoặc.

“Sư phụ, tại sao bọn người xấu kia lại bắt cóc con?”

"Bọn chúng muốn Trấn Quốc Khí nên dùng cô để uy hiếp tôi".

Trần Thái Nhật kể lại chi tiết chuyện xảy ra ở Hàng Thành cho Ninh Yên Nhiên nghe.

Ninh Yên Nhiên nghe đến đoạn nguy hiểm, nhất là khi Thiết Chân và Đông Phương Bạch đột nhiên “giở quẻ”, thì vô cùng căng thẳng, bàn tay cứ nắm chặt không buông ống tay áo Trần Thái Nhật.

"Tóm lại chuyện là như vậy, bây giờ thì không sao rồi".

Ninh Yên Nhiên nhìn Trần Thái Nhật, bỗng nở nụ cười, cười mà nước mắt rưng rưng, bĩu môi.

“Lần này tại sư phụ mà con gặp nguy hiểm, sư phụ phải bù đắp cho con".

Trần Thái Nhật nhướng mày.

"Được thôi, vốn tôi cũng có quà muốn tặng cô đây".

Giờ thì đến lượt Ninh Yên Nhiên sừng sốt, cô ấy vội vàng đứng lên, xua tay lia lịa.

"Thôi thôi...!con chỉ tiện miệng nói thế, sư phụ đừng coi là thật".

Sắc mặt Trần Thái Nhật trịnh trọng, lấy một chiếc bình sứ nhỏ trong túi quần ra, đổ ra hai viên thuốc.

"Sư phụ, đây là gì vậy?", Ninh Yên Nhiên tỏ vẻ tò mò, nhìn hai viên đan được tỏa ra mùi thơm kỳ lạ.

"Viên màu đỏ này thì cô hãy uống, còn viên màu đen mang theo bên người, tuyệt đối đừng làm mất".

Ninh Yên Nhiên chớp mắt, vô cùng ngoan ngoãn cầm viên màu đỏ lên, ngửa cổ nuốt luôn.

Trần Thái Nhật hơi bất ngờ.

"Cô không hỏi là thuốc gì sao?"

Ninh Yên Nhiên lè lưỡi: "Thứ sư phụ cho con thì đương nhiên là tốt, cứ uống trước đã, cho sư phụ khỏi nuốt lời".

"Cái đó được làm từ bộ hung Gobi đấy..."

Sắc mặt Ninh Yên Nhiên bỗng trắng bệch, thấy hơi sợ hãi, muốn nôn ra mà không nôn được.

Trần Thái Nhật vội vàng đỡ cô ấy.

"Cô nghe tôi nói xong đã, thuốc này có tên là Cương Miên Đan, tác dụng của nó là có thể khiến cô giả chết vào lúc nguy cấp nhất".

Ninh Yên Nhiên bình tĩnh lại, về mặt kinh ngạc.

"Thần kỳ đến vậy sao?"

Trần Thái Nhật mỉm cười giải thích.

"Đây là thần dược giữ mạng do thiên hạ đệ nhất thánh dược luyện ra, nếu bị thương trí mạng, toàn thân sẽ rơi vào trạng thái cứng ngắc, nhìn không khác gì xác chết cả".

"Hiệu quả kéo dài tám tiếng, có thể lừa được hầu hết kẻ địch, trong trạng thái chết, khả năng tự lành của cơ thể còn tăng mạnh, chỉ cần chưa chết thì có thể kéo dài mạng sống".

Ninh Yên Nhiên giờ tay sờ bụng, đột nhiên thấy hơi cảm động.

"Sư phụ...!thuốc quý như vậy, chắc chắn là người tự dùng chứ?"

Trần Thái Nhật không trả lời mà tiếp tục giải thích.

"Còn viên đan dược màu đen kia, cô hãy làm sợi dây chuyền đeo lên cổ đi, trong đó phong ấn một con thú cưng tôi tặng cô".

"Thú cưng?"

"Một con ong độc Thiên Cực".

Ninh Yên Nhiên hét lớn, rung mình một cái, vút luôn viên đan dược màu đen lên giường, nhảy vào trong lòng Trần Thái Nhật.

"Sư phụ! Sư phụ! Mau chạy thôi!"

Trần Thái Nhật cũng cạn lời.

"Yên tâm đi, con đó do tôi nuôi, không phải hoang dã".

Ninh Yên Nhiên vẫn run lẩy bẩy, dường như còn không dám nhìn viên thuốc màu đen kia.

Ong độc Thiên Cực là một trong mấy loài côn trùng nổi tiếng nhất cả lục địa Cửu Châu, bình thường chỉ sinh sống trên cao nguyên Tây Cương.

Sở dĩ nó nổi tiếng, là vì cho dù đối với cao thủ cấp tông sư hạng tám chín, thì loài ong độc này vẫn có nguy hiểm nhất định.

Nó nhanh!

Tốc độ bay thậm chí ngang ngựa đạn! Võ sĩ bình thường không thể nào nhìn rõ hành động của nó.

Cả người con côn trùng này còn có độc, dính vào là chết, tấn công mạnh mẽ, có thù tất báo.

Chỉ có nơi vắng người mới có bóng dáng loài này.

Trần Thái Nhật khẽ vỗ vai Ninh Yên Nhiên.

"Cô treo nó trên người một tuần là nó sẽ làm quen với hơi thở của cô, nhận cô làm chủ, lúc gặp nguy hiểm thì bóp nát viên màu đen, sau khi nó bay ra, có thể giữ chân cao thủ hạng chín trở lên ít nhất hai mươi phút".

Dứt lời, Trần Thái Nhật hơi cúi người nói.

"Lúc đầu nhận cô làm đồ đệ có lẽ chỉ là nhất thời kích động, nhưng hiện giờ, tôi tuyệt đối sẽ không để cô chịu bất cứ tổn thương gì".

Anh vừa dứt lời.

Chụt.

Gò má đột nhiên được thứ gì đó mềm mại tiếp xúc thân mật.

Đôi môi đỏ mọng của Ninh Yên Nhiên nhất thời kích động hôn lên má anh.

Sau đó, khuôn mặt cô ấy ngại ngùng đỏ lên, nghĩ tới việc mình vẫn đang trong lòng Trần Thái Nhật, lại càng ngại hơn, còn hơi căng thẳng, như

một đứa trẻ làm sai chuyện.

"Sư phụ, người đừng nói cho bất cứ sư nương nào biết nhé, chắc là con bị sốt, nên mù mị đầu óc rồi".

Trần Thái Nhật không nói gì, khẽ cúi đầu xuống, in một nụ hôn lên vùng trán trắng như ngọc, đẹp như bức họa.

Cô gái trong lòng anh run rẩy, đôi chân thon nhỏ thẳng đờ, hai tay ôm càng chặt hơn, hình như đã quên cả việc bỏ xuống.

...

Trong căn phòng cách vách, Trần Thái Nhật nhìn dưới chân.

Thi thể của Thiên Mã đã lạnh ngắt.

Trần Thái Nhật cho hắn cơ hội tự sát, cuối cùng hắn không chịu đựng được sự sợ hãi, khai mọi chuyện xong liền cắn lưỡi tự tử.

"Tề Vũ, cô đi cùng Yên Nhiên về Yên Kinh trước đi, mấy ngày nữa là Tết rồi, cô ấy còn phải về đón Tết nữa.

Hai người các cô võ công không thấp, đi cùng nhau sẽ an toàn hơn.

Sau khi đến đó thì nhanh chóng trở về An Thành".

"Vâng, thưa ông chủ".

"Genko, cô với Hà Cuồng về nhà với tôi".

Khuôn mặt Genko tỏ vẻ khó hiểu.

"Chủ nhân, về cơ bản đã xác định được thông tin của tên cao thủ thần bí kia rồi, chúng ta không đến thẳng Yên Kinh sao?"

Trần Thái Nhật lắc đầu.

"Đã xác định được thân phận của Thỏ vàng rồi, nó liên quan đến các nhà giàu hoàng kim mạnh nhất, thậm chí là căn cơ của Hoa Hạ, nếu muốn động đến thì phải có hai điều kiện".

"Hai điều kiện gì?"

"Chứng cứ đầy đủ, và thực lực mạnh đến mức khiến bọn họ khiếp sợ".

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe lên vẻ tự tin.

"Tôi sẽ hoàn thành việc sáp nhập bốn tỉnh trước, đón năm mới ở An Thành, còn sang năm sau..."

Mắt Trần Thái Nhật lóe lên tia sáng.

"Kiểu gì Yến Kinh cũng phải có mấy người trả nợ".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 162: Đứng Đầu Nhà Giàu Hoàng Kim

Lúc gần đi, Trần Thái Nhật lại dặn dò hai cô gái là Ninh Yên Nhiên và Tề Vũ, còn đưa cho Tề Vũ không ít đan dược phòng thân nâng cao công lực tạm thời.

Ánh mắt Ninh Yên Nhiên đầy lưu luyến, nhưng dù gì vẫn phải về nhà đón năm mới, chỉ đành từ biệt sự phụ.

Còn mười ngày nữa là đến giao thừa.

Bên ngoài Trần Thái Nhật vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đang nổi cơn phong bão tố.

Thỏ vàng - cao thủ thần bí đứng sau nhà họ Lâm An Thành, người có liên quan đến việc anh đi tù oan năm đó, cuối cùng cũng có manh mối rõ ràng.

Tên thật của hắn là Hồ Cửu Phong, trên bảng hạng tám bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu, hắn xếp thứ mười mấy, không môn phái, thuộc tổng bộ Hội Đông Vinh ở Yến Kinh.

Theo lý mà nói, một võ sĩ hạng tám chẳng là gì trong mắt Trần Thái Nhật.

Nhưng theo lời khai của Thiên Mã trước khi chết, thì tên Hồ Cửu Phong này không đơn giản chỉ là hạng tám.

Hắn phụ trách công việc giải quyết chấp pháp trong Hội Đông Vinh.

Kẻ nào có hành vi phản bội Hội Đông Vinh, thì "Thỏ vàng" sẽ chịu trách nhiệm việc xử quyết.

Mà cho đến giờ, đã có ba võ sĩ hạng chín chết trong tay Hồ Cửu Phong.

Sau khi gọi điện thoại với Không Huyền phương trượng, Trần Thái Nhật xác nhận, ba võ sĩ hạng chín đã chết đều từng là những khỗ tu sĩ nổi tiếng Hoa Hạ.

Người được gọi là khỗ tu sĩ chính là những người thực lực rất mạnh, nhưng danh tiếng không nổi, địa vị rất cao nhưng không nhiều người biết đến.

Trần Thái Nhật không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc nền tảng thực sự của Hội Đông Vinh lớn đến mức nào.

Sứ giả chấp pháp mà đã có thực lực giết ba người hạng chín, thì người đứng đầu của bọn họ sẽ thế nào chứ?

Sợ rằng cả Hội Đông Vinh là một phái thực lực không thua kém gì liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Những chuyện này chỉ là thứ yếu, dù võ công có cao đến đâu, trừ khi đột phá cấp Thần, nếu không cũng chẳng có thay đổi gì lớn với Trần Thái Nhật.

Trọng tâm là theo lời khai của Thiên Mã, thân phận ngoài sáng của Hồ Cửu Phong là quản gia của nhà họ Phùng, đứng đầu bốn gia tộc lớn ở Yến Kinh.

Vấn đề này thì hơi phức tạp.

Nhà họ Phùng được xưng tụng là "thuận thiên trăm năm", là một trong những gia tộc có thực lực mạnh nhất Cửu Châu Hoa Hạ trong hai trăm năm liên tiếp, gần năm mươi năm nay còn nhảy vọt lên đứng đầu Yến Kinh.

Cũng chính là đỉnh cao nhất trong số tất cả nhà giàu hoàng kim.

Dường như nhà họ Phùng không hề biết đến thân phận ở Hội Đông Vinh của Hồ Cửu Phong, có lẽ nhà họ Phùng cũng không liên quan đến cái chết của Vân Vũ Tuệ năm đó.

Nguyên nhân rất đơn giản, Hồ Cửu Phong vào nhà họ Phùng từ bảy năm trước.

Còn Trần Thái Nhật xảy ra chuyện vào mười năm trước.

Nhưng Hồ Cửu Phong quả thực đã tận tâm làm quản gia ở nhà họ Phùng bảy năm.

.

Truyện Đoàn Văn

Đánh chó phải ngó mặt chủ, nếu Trần Thái Nhật đánh thẳng vào nhà họ Phùng trong lúc giận dữ, bức cung hoặc thậm chí xử chết hắn, thì sẽ gây đại loạn.

Bởi vì, là nhà giàu mạnh nhất Hoa Hạ, nhà họ Phùng có chiến công bất diệt đối với cả Cửu Châu.

Đơn giản nhất là Trấn Quốc Khí - Hậu Mẫu Đế Vương Đỉnh chính là do nhà họ Phùng dâng cho chính phủ.

Còn một đi ầu nữa mà Trần Thái Nhật cảm thấy khó nhằn nhất.

Cái tên Bắc Minh kia cũng xuất thân từ nhà họ Phùng.

Theo cấp bậc chức vụ được ban chung ở chính phủ Cửu Châu và Hội Trường Thành, bốn người Đông Tuyết, Tây Cực, Nam Tôn, Bắc Minh cùng cấp với nhau.

Trần Thái Nhật và Bắc Minh có mối quan hệ không tệ, thế nên không thể không quan tâm đến cảm nghĩ của anh ta được.

Vậy nên, hiện giờ có hai vấn đề quan trọng.

Đầu tiên, nếu đã biết thân phận của Hồ Cửu Phong, thì phải tìm chứng cứ, đi ầu tra tung tích của hắn vào bảy, thậm chí là mười năm trước.

Thứ hai, đến Yến Kinh, thông qua thực lực bản thân, khiến nhà họ Phùng phải kiêng dè.

Như vậy thì, nếu anh thực sự ra tay, có lý có chứng cứ, nhà họ Phùng chắc cũng không trở mặt với anh vì một tên quản gia.

Đồng thời, phía Bắc Minh cũng không đến mức hai bên khó xử, tuy bốn người đầu là trụ cột Cửu Châu siêu phàm thoát tục, nhưng dù gì gia tộc vẫn có tình thân.

Trần Thái Nhật quyết định, trước khi đón năm mới, anh sẽ đến Nam Hồ cùng chị Tiêu Mai trước, thu phục hết các thế lực phía Nam Hồ, cho chị ấy làm người đứng đầu.

Như vậy thì, nhà họ Lô tỉnh Đông Bình, nhà họ Hoàng tỉnh Lâm Giang, tỉnh Trung Châu và tỉnh Nam Hồ đều là người của anh.

Sang năm sau, khi bước chân vào Yến Kinh, bốn tỉnh hợp lực, đó sẽ là một thế lực to lớn mà tất cả các nhà giàu hoàng kim đều không thể coi thường.

Cho dù là người đứng đầu nhà giàu hoàng kim thì cũng phải kiêng dè.

Còn một chuyện rất quan trọng nữa.

Đón năm mới.

Trần Thái Nhật trở về An Thành, chẳng mấy chốc đã mấy tháng rồi.

Sắp đến đêm giao thừa, năm nay, Trần Thái Nhật không còn cô đơn canh gác với núi non biên giới phía Tây nữa, mà đã có người nhà thực sự bên bạn.

...

An Thành, nhà họ Thẩm.

Thẩm Mộng Hàm vẫn bị nhấn chìm trong biển bài tập, còn chưa có thành tích gì nhưng đã có nguyện vọng.

Trường cũ của Ninh Yên Nhiên - đại học Yến Kinh.

Lúc bố mẹ nuôi nói câu này, họ vừa mừng vừa lo.

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế mát xa trong phòng ngủ, nhìn em gái đang khoanh chân ngồi bên cạnh, tay cầm quyển từ điển, vừa ăn kẹo trái cây vừa học, anh không khỏi trêu chọc.

"Em chắc chắn muốn thi đại học Yến Kinh chứ? Kiểu thi đấu thanh xuân trí tuệ này anh không giúp được gì đâu".

Thẩm Mộng Hàm học theo Tề Vũ, ăn thùng uống vại, nhưng ăn kiêu gì cũng không béo, khuôn mặt vẫn ngây thơ đáng yêu, thật đáng ngưỡng mộ.

Thẩm Mộng Hàm tức tối trợn mắt lên lườm Trần Thái Nhật.

"Anh, anh chưa từng học đại học, đương nhiên là không giúp được em rồi".

Câu nói này khiến mặt mày Trần Thái Nhật xám xịt, không cãi được câu nào.

Mười mấy tuổi đã bị bắt đi giết giặc, đi học đại học kiêu gì?

Anh không nhìn được giờ tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Mộng Hàm.

"Dám cãi cả anh, năm nay không cần tiển mừng tuổi nữa à?"

Thẩm Mộng Hàm luôn miệng cầu xin, tay kéo Trần Thái Nhật, tỏ vẻ đáng thương.

"Anh, em sai rồi, anh đừng cắt tiển mừng tuổi của em".

Thẩm Mộng Hàm che miệng, đôi mắt đảo vòng quanh, đổi sang vẻ mặt khác, hai tay chấp trước người, tỏ vẻ ngoan ngoãn.

"Anh, anh xem tạo hình này của em chín chắn không? Nhìn dịu dàng hiền thực lắm đúng không?"

Lông mày Trần Thái Nhật giật giật: "Em học ai đấy, dịu dàng hiền thực cái đầu em ấy, em mới bao tuổi hả?"

"Học chị Mai ạ, ngày nào chị ấy cũng dịu dàng như vậy, mẹ thích chị ấy lắm, em là con gái ruột mà còn không bằng".

Còn chưa nói xong, một bóng dáng xinh đẹp mặc quần áo ở nhà màu tím, bím tóc dài rũ xuống vai, chậm rãi bước vào.

"Anh tìm tôi à?"

Thẩm Mộng Hàm suýt nữa bị bắt quả tang, vẻ mặt hốt hoảng, vội vàng thu dọn túi đồ ăn vặt, xỏ giày, chào xong thì chuồn lẹ.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Trần Thái Nhật nhìn người phụ nữ trước mặt, không khỏi cảm khái.

Thân thế cao quý nhưng lưu lạc mười năm, năm ba mươi tuổi thì gặp anh, cuối cùng cũng nở hoa muôn trong hoàn cảnh bình yên.

Tiêu Mai giống như một chị gái chân thiện mỹ nhà bên, vóc dáng yêu kiều, dịu dàng tình cảm, nở một nụ cười có thể khiến trái tim tan chảy.

Vẻ đẹp này dễ khiến người ta chìm đắm nhất, không chỉ có thể nhìn ngắm, mà còn có thể hòa tan vào đó trải nghiệm, giống như hoa bông mền mại vậy.

Trần Thái Nhật đứng lên, bước tới nắm lấy bàn tay mền mại của Tiêu Mai.

Đối phương không hất ra, chỉ là hơi thở trở nên dồn dập.

"Chị Mai, lần này, tôi muốn một mình thực hiện lời hứa với chị".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 163: Dùng Mạng Để Ăn Vạ

Đôi mắt Tiêu Mai đẹp như tranh vẽ, khuôn mặt tỏ vẻ vui mừng bất ngờ.

“Ý anh là đến Nam Hồ sao?”

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

“Không chỉ đến Nam Hồ để lấy lại thứ vốn thuộc về chị, mà tôi còn muốn dẫn chị đến Yên Kinh, đòi lại công bằng cho chị ở nhà họ Tiêu”.

Khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Mai bỗng lóe lên tia kinh ngạc, một lúc sau mới dần khôi phục sự bình tĩnh, trong mắt là niềm an ủi.

Cô ấy bước lên, chậm rãi ôm lấy eo Trần Thái Nhật, vùi đầu vào lồng ngực người đàn ông, giọng nói nhẹ nhõm.

“Trước kia tôi rất để ý đến mấy thứ như quyên lực gia tộc, thân thế phú quý, cảm thấy mình vô duyên vô cớ bị đuổi ra khỏi nhà, vừa đáng thương vừa tủi thân, nhưng bây giờ tôi chỉ muốn ở bên anh thôi”.

Trong lòng Trần Thái Nhật cũng cảm thấy ấm áp.

“Thời gian này để chị ở nhà, chị không phát chán lên đấy chứ?”

Tiêu Mai dụi như chú mèo nhỏ, lắc đầu, ôm anh càng chặt hơn.

“Không hề, cô đối xử với tôi tốt lắm, tôi cũng thường ra ngoài mua sắm dạo phố, cuộc đời tôi chưa bao giờ được tự do như vậy”.

Trần Thái Nhật khẽ sát môi bên tai Tiêu Mai.

“Sau khi đến Nam Hồ, tôi có một món quà nhỏ dành tặng chị”.

Tiêu Mai nghe thấy thế thì bật cười, ngẩng đầu lên nhìn Trần Thái Nhật, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc, còn mang theo chút chờ mong.

“Trùng hợp quá, thực ra tôi cũng có một món quà quan trọng muốn tặng anh, đến lúc đó anh sẽ biết”.

Trần Thái Nhật ôm người đẹp mềm mại thơm ngát, trong lòng dãn nóng lên.

Nhưng Tiêu Mai đột nhiên giãy ra, ngón trở khế đặt lên môi Trần Thái Nhật, nhìn anh với ánh mắt dịu dàng khiến người ta khó kìm nén, vừa mê hoặc vừa quyến rũ, rồi là lướt rời đi.

Trần Thái Nhật đứng sững tại chỗ, nhìn bóng lưng của Tiêu Mai.

“Đã lúc này rồi, còn giả vờ phong độ ga lăng gì nữa chứ!”

Anh không nhận được thấn phỉ nhổ chính mình, lẻ loi nằm trên giường.

...

Theo tính toán của Trần Thái Nhật, chỉ cần trở về trước Tết là được, nên chuyển đi Nam Hồ cũng không gấp.

Một thời gian dài trôi qua, chuyến du lịch này cũng coi như thời gian nghỉ ngơi hiếm có của Trần Thái Nhật.

Chỉ có hai người là Trần Thái Nhật và Tiêu Mai, không dẫn theo bất cứ người nào nữa, cũng không chuẩn bị rầm rộ.

Đây là yêu cầu đặc biệt trước đó của Tiêu Mai, Trần Thái Nhật cũng đồng ý.

Anh cảm thấy hai người giống như một đôi vợ chồng mới cưới đang đi hưởng tuần trăng mật, cả đường đi ngổn tàu cao tốc, vừa đi vừa chơi, vô cùng thoải mái.

Được ra ngoài riêng với Trần Thái Nhật, đương nhiên Tiêu Mai rất vui, ngày nào cũng tươi cười rạng rỡ, cuối cùng đóa hoa chín chẵn và dịu dàng cũng thể hiện vẻ đẹp nhất của mình.

Trần Thái Nhật nhìn người đẹp đang ôm cánh tay mình, thỉnh thoảng lại bị sức hấp dẫn độc đáo của cô ấy thu hút, không rời được đôi mắt.

Tỉnh Nam Hồ cách tỉnh Trung Châu khá gần, ngửi xe hai tiếng là tới.

Thành phố Phù Dung của tỉnh nổi tiếng Hoa Hạ với ngành giải trí và giá nhà hợp lý, là một thành phố có nhịp sống chậm.

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai mặc áo khoác lông dê dáng dài tình nhân, cười nói bước ra khỏi trạm xe lửa của thành phố Phù Dung.

Bởi vì đang là thời gian mọi người về quê ăn Tết, nên quảng trường trước trạm xe lửa người đông nườm nượp.

Vai kề vai, đủ các loại người túi lớn túi nhỏ ra ra vào vào.

Bởi vì khí chất và bên ngoài xuất chúng, nên Tiêu Mai được không ít người qua đường chú ý đến.

Ban đầu cô ấy còn cảm thấy hơi khó chịu, bởi vì trước kia ở Hồ Nam bị nhốt trong biệt thự, đến An Thành cũng ở lâu trong nhà họ Thẩm, nên việc ra ngoài thế này rất mới mẻ đối với cô ấy.

Trần Thái Nhật lại cảm thấy không tởm, thậm chí còn cảm thấy hơn người, bên cạnh có một người đẹp cũng là việc rất đáng lên mặt đối với đàn ông.

Tiêu Mai ôm chặt cánh tay Trần Thái Nhật, thoáng thấy yên lòng.

Hai người bước về phía cổng trạm, cẩn thận tránh mọi người.

Đột nhiên, Tiêu Mai bị một người qua đường khẽ va vào.

Người kia vóc dáng thấp nhỏ, nhìn vẻ mặt hung ác, nhỏ giọng nói xin lỗi rồi vội vàng quay đầu rời đi.

Trần Thái Nhật nhú mày, ánh mắt lạnh lẽo.

Không ngờ lại gặp trộm ở trạm xe, đúng là xui xẻo.

Tên này hành động rất kín kẽ, nhưng trong mắt Trậ̀n Thái Nhật thì đương nhiên chỉ được coi là vụng về.

Chỉ trong chớp mắt, anh đã chặn trước mặt tên lùn.

“Đưa tôi thứ mà anh không nên c̣ần ra đây”.

Tên lùn ngẩng đ̣ầu, nhìn Trậ̀n Thái Nhật với ánh mắt oán độc.

Trậ̀n Thái Nhật nhướn mày.

“Sao nào? Anh còn muốn khiêu khích à?”

Khuôn mặt đối phương bỗng nở nụ cười kỳ lạ, chậm rãi nói một câu khiến người ta khó hiểu.

“Trậ̀n Thái Nhật, anh không nên đến Nam Ḥồ”.

Dứt lời, tên lùn đã bay tới, giơ vuốt, hét lên.

“Đồ gian phu này, tao phải giết mày!”

Ánh mắt Trậ̀n Thái Nhật đ̣anh lại, giơ tay tung một chưởng, đánh vào vai tên lùn.

Anh không dùng lực, mà chỉ đẩy tên này ra.

Ai ngờ được, tên lùn này lùi lại mấy bước, đột nhiên cả người co giật, tay chỉ vào Trậ̀n Thái Nhật, ánh mắt đ̣ầy tuyệt vọng.

“Các người... dám ra tay độc ác!”

Nói xong, trong ánh mắt của mọi người, gã phịch một tiếng, ngã ngửa xuống đất.

Tiêu Mai nhìn thấy thế thì biến sắc, vội vàng chạy tới hỏi.

“Người này...”

Trần Thái Nhật không nói gì, trầm mặc một giây rồi nhìn xung quanh.

Bởi vì tiếng hét khi nãy, xung quanh đã có rất nhiều người xúm tới hóng chuyện, ánh mắt ai cũng đảo qua đảo lại giữa hai người Trần Thái Nhật và tên lùn nằm dưới đất.

Những người hóng chuyện đều không ngại làm lớn chuyện.

Có một người dáng vẻ là dân lao động, thoạt nhìn khá to gan, ngẩng đầu xông xuống, đặt tay lên mũi tên lùn.

Đột nhiên cả người anh ta run rẩy, vẻ mặt kinh ngạc, ngẩng đầu lên nói.

“Chết rồi!”

Ồ!

Đám đông xung quanh lập tức ồn ào.

“Chết người rồi!”

“Có người từ nơi khác đến đánh chết người rồi!”

“Anh không nghe thấy vừa rồi người đàn ông kia kêu sao, hắn còn là gian phu đĩ, con đàn bà bên cạnh chắc chắn là hờly tinh!”

“Đôi nam nữ chó má!”

“Không ngờ dám hành hung công khai trước mặt mọi người!”

Không biết tại sao mà người vây xem ngày càng nhiều, từ mười mấy người, dần lên hai mươi, ba mươi, cuối cùng có tới năm mươi, sáu mươi người xúm tới.

Đủ các loại người, ông lão bà già, thanh niên trai tráng, phụ nữ chưa ngoa.

Ai nhìn thì thể dưới đất cũng tỏ vẻ phẫn nộ, ánh mắt nhìn Tr ần Thái Nhật như nhìn hung thủ giết người.

Tiếng chửi mắng ngày càng lớn, ngày càng khó nghe, đám người xung quanh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống hai người họ.

Sắc mặt Tiêu Mai trắng bệch, không khỏi sợ hãi.

Không ngờ vừa đến Nam H ồ đã gặp án mạng, còn liên lụy đến Tr ần Thái Nhật nữa.

Cô ấy ôm chặt cánh tay Tr ần Thái Nhật.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Trong đám người, có mấy người chửi bới rất hăng, ánh mắt nhìn Tr ần Thái Nhật như nhìn kẻ thù giết bố.

Ánh mắt Tr ần Thái Nhật không khỏi lạnh lẽo, khóe miệng nở nụ cười khinh bỉ.

“Dùng mạng của một tên thuộc hạ để đổi lấy cơ hội giết tôi tập thể sao? Phó Vân Đào, ông nằm mơ giữa ban ngày rồi đấy!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 164: Lúc Nguy Cấp Lại Còn Tán Tỉnh Nhau

Lúc này Trần Thái Nhật đã hiểu được đại khái tình hình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, mình và Tiêu Mai ng ửi tàu hoả đến tỉnh Nam H ồ, vừa mới xuống đã bị người ta để mắt đến.

Mà người ở tỉnh Nam H ồ có dây dưa với mình, chắc chắn là ông trùm của tỉnh này.

Gia chủ giàu có bị mình dọa sợ tè cả ra quần - Phó Vân Đào.

Ở tỉnh Trung Châu, Trần Thái Nhật đã dùng thực lực khiến ông ta sợ đến mức tè ra quần, mất hết thể diện.

Giữa hai người đã hình thành một mối hận thù vô cùng lớn.

Bây giờ, anh đến tỉnh Nam H ồ- địa bàn chính của ông ta.

Quả nhiên, đối phương đã ra tay, hơn nữa còn dùng khổ nhục kế ác độc nhất.

Đây là một âm mưu khiến người ta không có cách gì trốn tránh được.

Tên trộm ban nãy cố ý đến trộm đồ của Tiêu Mai, mục đích chính là muốn dụ Trần Thái Nhật mắc câu.

Đợi đến khi hai người hình thành cục diện đối đầu thì tên trộm lùn này đột nhiên nảy sinh xung đột với Trần Thái Nhật, sau đó sẽ tự sát.

Trần Thái Nhật sẽ trở thành hung thủ giết người bị tình nghi hàng đầu.

Trạm xe lửa chính là địa bàn chính nơi đối phương bố trí cục diện.

Trần Thái Nhật nhìn xung quanh một vòng.

Trong số hơn năm mươi người đang đứng xem kia, ít nhất có khoảng một nửa mang vẻ mặt bất thường, thì thoảng lại trao đổi ánh mắt với nhau.

Mấy kẻ này là những thành viên dẫn dắt biến tấu câu chuyện.

Đầu tiên sẽ định tội cho Trần Thái Nhật một cách công khai với tốc độ nhanh nhất.

Gian phu và giết người.

Sau đó sắp xếp đám đông đứng vây xem, hò hét, kêu gào đòi trừng phạt.

Tình hình bây giờ đã là quàn chúng phẫn nộ.

Với tình hình bị điều khiển dư luận, không ít người vây xem đầu tức giận phỉ nhổ.

Không ngờ chiến thần số một Cửu Châu - Trần Thái Nhật mà ai ai cũng kính nể.

Bước xuống trạm xe lửa chưa đầy năm phút đã trở thành một kẻ bị cả nghìn người chỉ trỏ.

Tất cả những chuyện này mới chỉ là bắt đầu.

Trần Thái Nhật khẽ ôm Tiêu Mai vào trong lòng, lên tiếng an ủi:

“Yên tâm đi, bọn chúng vẫn còn kịch chưa diễn xong, xem thôi là được rồi”.

Đúng vào lúc này, một gã đàn ông thoát nhìn trông rất hung tợn gân cổ gào lên từ trong đám người đứng xem xung quanh.

“Loại côn đồ hành hung người khác công khai đáng bị người người đánh chửi, chúng ta không được sợ, tất cả mọi người, người đông sức lớn, chúng ta bắt hắn lại đây sau đó giao nộp lại cho chính quyền!”

Đến rồi!

Đây chính là mục đích sau cùng!

Kích động cảm xúc, đi đầu khiến tiết tấu, mục đích cuối cùng là muốn đám đông cùng nhau ra tay, lấy khẩu hiệu bắt trộm mà xông lên.

Người đàn ông đó không biết lấy từ đâu ra một cây gậy ngắn, nhét vào tay một cậu thanh niên thoát nhìn vẫn còn chưa tốt nghiệp đại học đang đứng bên cạnh.

“Đi thôi! Chúng ta cùng đi đánh hắn!”

Cậu thanh niên đó ngờ ngác, biểu cảm hơi do dự.

Ánh mắt người đàn ông đó chợt thay đổi, miệng bắt đầu khích tướng.

“Cậu có phải là đàn ông nữa hay không?”

Câu nói này khiến mặt của cậu thanh niên liền đỏ bừng lên.

“Sao tôi lại không phải đàn ông chứ, chúng ta có nhiều người như vậy mà còn phải sợ một tên trộm hay sao? Đánh!”

Nói xong cậu ta nhận lấy cây gậy ngắn.

Hai mươi mấy người có tổ chức, không biết lấy từ đâu ra đủ loại vũ khí hỗn tạp.

Gậy ngắn, xẻng, gậy dài, ô.

Đủ loại vũ khí lần lượt nhét vào trong tay đám đàn ông bên cạnh.

Trong nháy mắt, lá gan của những người đứng xem xung quanh cũng lớn hơn.

Nhìn ánh mắt bọn họ, dù là già trẻ hay gái trai, dục vọng bạo lực và phá hoại nguyên thủy trong lòng đã bị khơi dậy.

Mà mục tiêu trút giận chính là Trần Thái Nhật phía trước!

Đám thuộc hạ của Phó Vân Đào làm mọi chuyện rắc rối như vậy, mục đích chính là đánh lừa dư luận.

Trần Thái Nhật phát hiện, trong nhóm người có hai kẻ thân hình gầy gò, đáng vẻ hung hãn đã âm thầm giấu dao trong tay áo.

Đám người kia, có lẽ thật sự có nguyện vọng tốt đẹp trừ hại cho dân, hy vọng có thể đích thân ra tay tóm gọn một kẻ xấu xa cho xã hội, sẽ không quá nặng tay.

Thế nhưng một đám khác thì lại thật sự muốn lấy đi tính mạng của Trần Thái Nhật!

Dưới sự khích tướng không ngừng, cậu thanh niên mang đáng vẻ sinh viên đại học kia đã vô cùng kích động, miệng hô lên rất to:

“Xông lên hết cho tôi, trong tay hấn không có vũ khí!”

Nói xong, mấy chục người cùng nhau xông lên, trong tay cầm theo vũ khí, đánh về phía đầu Trần Thái Nhật!

Tình hình bây giờ vô cùng nguy hiểm.

Những kẻ đang xông đến kia, ngoài mấy tên có ý đồ hiểm ác thì phần đông là người dân chân chính.

Những người không hiểu rõ chân tướng ra sao.

Nói cách khác, nếu như không bị kích động thì bọn họ đều là những người dân vô tội, có bố mẹ vợ con, có công ăn việc làm.

Trần Thái Nhật mà ra tay thì nhất định sẽ đổ máu!

Thế nhưng những người này lại không thể giết! Thậm chí ngay cả đánh trả cũng không thể.

Nếu như Trần Thái Nhật dùng sức lực thật sự để ra tay.

Vậy thì tội danh giết người bị vu oan kia sẽ trở thành thật ngay trong nháy mắt.

Người phụ nữ thông minh như Tiêu Mai cũng lập tức ý thức được mức độ cấp bách của tình hình.

Bị người vây đánh nhưng lại không có cách nào đánh trả.

Người phụ nữ dịu dàng nghiêng rằng, trong lòng căng thẳng, mạnh mẽ đứng ra phía trước Trần Thái Nhật rồi hô lên.

“Mấy người không được làm bừa! Muốn đánh thì đánh tôi đi!”

Câu nói này thật sự khiến cho đám người dừng lại.

Trần Thái Nhật cũng sững sờ, không ngờ Tiêu Mai lại xông ra bảo vệ cho anh!

Tình tiết này sai quá sai! Sao người đẹp lại xông lên phía trước thế này?

Cần nhần kịch bản rồi sao?

Nghĩ ngợi một chút là hiểu ngay, Tiêu Mai không nở nhìn thấy Trần Thái Nhật bị sỉ nhục.

Tình cảm dịu dàng mà Trần Thái Nhật dành cho người phụ nữ này càng trở nên sâu sắc hơn.

Anh tiến lên một bước, ôm cô ấy vào lòng, khẽ vuốt cái mũi nhỏ của người đẹp.

“Đừng làm mấy chuyện ngốc nghếch, nếu đánh chị thì tôi đau lòng chết mất, yên tâm đi, dù là tôi hay chị thì bọn họ cũng không động được vào đâu”.

Đám đông xung quanh, ai ai cũng khí thế hung hãn, nhìn thấy Trần Thái Nhật không hề bận tâm, còn công khai diễn phim tình cảm thì càng trở nên tức giận hơn.

Cậu sinh viên đại học kia mặt đỏ bừng bừng.

“Tôi không tin lại có tên côn đồ hống hách như thế!”

Nói xong, cậu ta nhảy bổ ra trước mặt, nện cây gậy ngấn xuống đất.

Khoé miệng Trần Thái Nhật khê nhếch lên, đột nhiên chuyển động.

Giống như di chuyển trong nháy mắt, Trần Thái Nhật đột nhiên phóng lên trước, giờ tay đoạt lấy cây gậy ngấn, ngón tay khê động.

Rắc!

Cây gậy bằng gỗ liền gãy thành bốn, năm mảnh.

Cậu thanh niên ngờ ngác, những người khác đang có mặt cũng đồng loạt dừng lại.

Trần Thái Nhật tùy tiện giờ bàn tay ra, trước tiên là để mọi người kiêng nể, sau đó mở lời.

“Đám người hiếu kỳ mấy người nhất định nói rằng tôi là hung thủ giết người, con mắt nào của mấy người nhìn thấy tôi giết người thế?”

Người đàn ông trung niên to béo lập tức nhảy ra:

“Hai con mắt của tôi nhìn thấy cậu giết người đấy!”

Trần Thái Nhật khê nhướn mày, chỉ vào cái xác của gã đàn ông lùn dưới đất.

“Ý của ông là tôi giết hắn sao?”

Đám người đồng thanh gào lên:

“Không sai!”

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu, tiến về phía bên cạnh vài bước, đi đến bên cạnh cái xác của tên lùn kia, chậm rãi đạp xuống.

“Cái đám ngu ngốc mấy người đã nhìn rõ chưa, người này căn bản vẫn chưa chết!”

Tất cả mọi người đột nhiên sửng sốt, ngay sau đó, gã đàn ông trung niên béo ịch đột nhiên bắt đầu mắng chửi không ngừng.

“Mắt của cậu mù rồi hay sao, cả người hắn đã lạnh ngắt luôn rồi! Khoé miệng còn có máu đang chảy ra, cậu còn nói hắn chưa chết hả? Lừa người đấy à?”

Trần Thái Nhật quay đầu lại, nhìn đám người đang bùng bùng lửa giận, khoé miệng khế cười, nhẹ nhàng dùng tay trái đặt lên trên xác của gã đàn ông lùn kia.

“Có đúng hay không thì mấy người tự mình nhìn cho rõ đi”.

Anh vừa dứt lời.

Gã đàn ông lùn đang nằm dưới đất đột nhiên ngẩng dậy!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 165: Đám Đông Quỳ Lạy

Không ng ỡ thì thôi, cái xác vừa ng ỡ dậy, mấy người phụ nữ khá yếu đuối bên cạnh đã bị dọa sợ đến mức ngất xỉu.

“Xác chết sống lại!”

Cùng với một tiếng thét chói tai của đám người, đội ngũ vốn cùng chung mối thù sụp đổ trong chớp mắt.

Tất cả mọi người li ều mạng lùi về sau như điên, khí thế và tinh thần đoàn đội không dễ gì mới tụ tập lại, đã biến mất không còn sót lại gì trong tích tắc.

Ngay cả những tên đàn em của Phó Vân Đào cũng sợ chết khiếp chạy trở về như bị điên.

Cái này cũng không kỳ lạ, chuyện thường tình của con người.

Nếu trên đường gặp phải cơn đ ồ, người nhiều sức lớn đương nhiên lá gan của mọi người rất lớn.

Nhưng bây giờ là trúng tà đấy!

Xác chết ng ỡ dậy rồi, chuyện đáng sợ như vậy, c ầm vũ khí lên còn tác dụng gì nữa chứ.

Đây không phải đóng phim hành động nữa, mà kịch bản đã đổi thành phim kinh dị luôn rồi.

Trần Thái Nhật cất cao giọng nói.

“Đừng chạy, sợ gì chứ? Người vẫn chưa chết, đứng lên cho mọi người nhìn đi!”

Nghe anh nói vậy, đám người vốn bị dọa khóc hơi dừng lại, hoàn hồn chăm chú nhìn mọi chuyện trước mắt, trên gương mặt mỗi người đều mang vẻ sợ hãi mơ hồ.

Ngay cả Tiêu Mai đứng gần đó, sắc mặt cũng trắng bệch.

Chỉ là cô ấy có một trăm phần trăm lòng tin với Trần Thái Nhật, nếu Trần Thái Nhật nói không chết thì cô ấy cũng sẽ tin.

Trần Thái Nhật khẽ cười, tay đỡ thấp sau lưng gã đàn ông lùn, đỡ nhẹ nhàng.

Gã đàn ông lùn vốn đã tắt thở, thật sự đứng bật dậy.

Vẫn chưa hết, hai giây sau, lông mi người đàn ông này bắt đầu run rẩy, chậm rãi mở mắt ra!

Mọi người xung quanh ngơ ngàng!

Vậy mà lại không chết thật!

Gã đàn ông lùn đứng thẳng tắp, trông vẻ mặt không cảm xúc, hai mắt hơi híp lại, chỉ có thể nhìn thấy một nửa con ngươi, chậm rãi mở ra.

“Vừa nãy là tên nào rửa tôi chết?”

Giọng nói hơi khàn nghe thì giống như giọng của người mắc bệnh nặng vừa tỉnh lại, trong cơ thể thiếu lượng nước phát ra.

Hắn vừa dứt lời, đám người vốn chạy như bay, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

“Phù, thì ra không xảy ra án mạng...”

“Vậy vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừa? Kỳ lạ, tại sao trong tay tôi lại có thêm một cây gậy?”

“Tên khốn nào đẩy tôi lên phía trước vậy?”

“Không phải cậu muốn qua đường à? Sao còn ở đây hóng hớt vậy?”

Tính chất sự việc, chớp mắt từ hiện trường án mạng cấp A chuyển thành tai nạn va chạm bị thương bên đường cấp độ nhàm chán.

Sức hấp dẫn đối với đám người hóng hớt bình thường thoáng chốc giảm xuống mức độ mờ nhạt.

Đám đàn em do Phó Vân Đào cử đến lập tức trợn mắt há mồm.

Mẹ kiếp, vậy kế hoạch đồ tể giết người đã vạch ra lúc trước thì sao?

Tên đàn em tình nguyện chết kia, sao lại sống lại rồi?

Giờ dẫn dắt câu chuyện kiểu gì được đây?

Còn đi vu oan thế nào nữa?

Hai mươi mấy người đầy vẻ kinh ngạc và dấu hỏi trong đầu còn chưa được giải quyết, chỉ nghe thấy gã đàn ông lùn bỗng nói một câu.

“Mấy tên khốn các người, không nhìn thấy chủ nhân đến sao? Còn không mau quỳ xuống!”

Đám người lại sững sờ.

Đúng lúc này, trong lòng bàn tay trái của Trần Thái Nhật chợt lóe lên một mảng ánh sáng bạc, với góc độ nhỏ không thể thấy, cổ tay khẽ run rồi hất nó ra.

Trong năm sáu chục người vây xem, hơn hai mươi người trong đó, bỗng không hẹn mà cùng lấy tay cào cổ, giống như bị con muỗi nào đó đốt phải.

Vì luôn đặt sự chú ý lên người Trần Thái Nhật nên Tiêu Mai phát giác được điểm này, ánh mắt cô ấy đánh lại, phát hiện sự việc hình như không

đơn giản như vậy.

Trần Thái Nhật đưa tay ra hiệu Tiêu Mai đừng lên tiếng, rồi lại lấy một cây châm nhỏ hơi thô màu vàng đồng từ trong túi bên trái ra.

Anh dùng ngón cái và ngón giữa xe lại, ngón trở bắn nhẹ trên châm đồng.

Vèo.

“Ôi! Mẹ kiếp!”

“Đau chết tôi rồi!”

“Cái thứ gì đâm tôi!”

“Đau quá đi mất!”

Hơn hai mươi người muốn gây chuyện lúc này, đột nhiên giống như bị dao đâm, đau đến mức chảy nước mắt, có người sức chịu đựng kém thậm chí không thể đứng thẳng, cong như một con tôm.

Đúng lúc này, gã đàn ông lùn chết đi sống lại, mở miệng nói với giọng điệu chậm rãi.

“Các người còn không hiểu sao? Chủ nhân đã đến rồi, hể là người bất kính với chủ nhân, hôm nay sẽ chết ở đây vĩnh viễn không được siêu sinh”.

Câu nói này mang theo sự uy hiếp.

Trần Thái Nhật đứng sau lưng gã đàn ông lùn, lạnh lùng nhìn hơn hai mươi kẻ địch trước mặt.

Thật ra từ đầu đến cuối, sự chú ý của đám người kia đều nằm trên người Trần Thái Nhật, đột nhiên phát hiện mục tiêu mình muốn ám sát, đang nhìn mình bằng ánh mắt bình tĩnh, bỗng chốc đã hiểu ra.

Sập bẫy rồi!

Bất thành linh Tr ần Thái Nhật đã gieo cho họ một thứ gì đó!

Vừa nghĩ đến đó, cả đám người trở mắt nhìn nhau, m òhôi trên mặt đã rơi xuống, trong đôi mắt đều là vẻ khiếp sợ.

Vừa nãy là chủ động đánh úp, bây giờ thoáng chốc trở thành người bị không chế.

Tr ần Thái Nhật khẽ nhấc tay trái lên, để bọn chúng nhìn rõ kim châm đ ồng trong tay, không nói lời nào lại bắn nhẹ một cái.

“Ai da! Tôi... Tôi sai r ồi!”

“Đau chết tôi r ồi!”

“Cứu mạng với! Mẹ ời, không dám nữa! Không phải tôi xúi giục!”

Cảnh tượng hai mươi người kêu gào như vậy khiến sắc mặt của những người vừa nãy lên án Tr ần Thái Nhật cũng biến đổi!

Lẽ nào hôm nay thật sự trúng tà sao?

Chọc phải người không nên chọc vào à?

Đám người hóng hớt vốn bị mê hoặc, trong lòng lúc này cũng suy sụp cực độ, dường như trên người mình cũng bắt đầu xuất hiện cơn đau khó hiểu.

Đây là một loại hiệu ứng tâm lý.

Cậu sinh viên đại học vốn dĩ vô cùng tích cực kia đột nhiên ôm bụng.

“Tôi... hình như cũng hơi đau”.

“Tôi cũng vậy”.

“Ôi trời, sao cảm thấy càng lúc càng khó chịu vậy”.

Lần này, đội hình năm sáu chục người dãn dãn bắt đầu đồng loạt run rẩy toàn thân, mỗi người đều mang vẻ mặt sợ hãi.

Âm thanh sáo rỗng của gã đàn ông lùn lần nữa vang lên.

“Cho các người một cơ hội cuối cùng, ba giây sau quỳ xuống trước mặt nữ chủ nhân, dập đầu ba mươi cái, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả!”

Vừa dứt lời, đám người vốn khí thế hung hăng lập tức biết nên làm thế nào.

Đầu tiên là hai mươi mấy tên chốt dạ kia.

Để bảo vệ tính mạng, bọn chúng không chút chần chừ, cố nén cơn đau, chậm rãi bước về phía trước, đi đến trước mặt Tiêu Mai.

Phịch!

Đoàn người nối tiếp nhau, đồng loạt quỳ cả một sân!

Lần này náo nhiệt rồi, đám người còn lại vừa nãy tham gia, đột nhiên cảm thấy nếu như mình không quỳ có thể sẽ gặp phải những nguy hiểm rửa khó hiểu nào đó, ai nấy mang theo vẻ khiếp sợ bước lên.

Lại là âm thanh đầu gối chạm đất.

Trần Thái Nhật lặng lẽ đưa tay ra hiệu đã giải quyết xong với Tiêu Mai.

Tiêu Mai chớp đôi mắt to sống động, nhìn sang Trần Thái Nhật với ánh mắt sùng bái.

Giọng nói sáo rỗng của gã đàn ông lùn giống như người dẫn chương trình chủ trì nghi lễ, ánh mắt vô cùng đồ dẫn như không có linh hồn.

“Dập đầu, ba mươi cái! Một cái cũng không được thiếu, đây là trừng phạt dành cho các người dùng ngôn ngữ dơ bẩn mạo phạm nữ chủ nhân!”

Vừa dứt lời, không ai dám đưa ra ý kiến.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hôm nay mình bị trúng tà.

Quỳ cũng đã quỳ rồi, vậy thì dập đầu thôi.

Bụp bụp bụp!

Tiếng dập đầu liên tiếp không ngừng, nghe có vẻ giống tiếng gõ trống.

.

|||| Truyện đề cử: Con Rể Chiến Thần ||||

Bên cạnh trạm xe lửa xuất hiện một cảnh tượng khiến người khác lấy làm lạ.

Hơn năm mươi người thành kính dập đầu với một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo nhung.

Không ít người dập đầu đến mức da đầu rướm máu vẫn không dám dừng lại.

Nhiều người đi đường vây xem, thậm chí bắt đầu chụp ảnh lia lịa, thậm chí còn có người nhỏ giọng bàn tán.

“Có phải Bồ Tát chuyển thế không?”

“Tôi thấy giống, đám người đó thành khẩn như vậy mà”.

“Mọi người nhìn người phụ nữ đó giống Bồ Tát ghê đấy!”

Lời nói truyền đến tai Trần Thái Nhật và Tiêu Mai, hai người đều dờ dách cười.

Năm phút sau, người quỳ trên đất đã bị hành hạ đến mức tinh thần thể xác suy sụp.

Trong mắt Trần Thái Nhật mang theo chút khinh thường, tay phải khẽ dùng lực.

Gã đàn ông lùn chết đi sống lại cả người run rẩy, đột nhiên hé miệng lên tiếng.

“Người không liên quan mau rút đi! Người tội nghiệt nặng thì theo tôi đến hẻm bên kia tập hợp, chủ nhân có lời phải đích thân hỏi các người!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 166: Không Có Thánh Mẫu

Ngoài trạm xe lửa, một vụ tấn công bất ngờ đã bị Trần Thái Nhật biến thành hiện trường hành hương quy mô nhỏ.

Bầu không khí hòa bình, không có giết chóc và thương vong.

Ngoài Tiêu Mai vừa đến thành phố Phù Dung đã trở thành người nổi tiếng trên mạng, thì không gây ảnh hưởng gì quá lớn.

Những người dân hóng chuyện không liên quan cũng nhanh chóng tản đi.

Trần Thái Nhật cùng Tiêu Mai, dẫn theo hai mươi mấy người đến một con ngõ tương đối hẻo lánh gần đó.

Hai mươi mấy người này vốn dĩ ngỗ nghịch bên ngoài trạm xe lửa, chuẩn bị lấy mạng Trần Thái Nhật bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này ai nấy mặt nhăn mày nhíu, hoảng sợ bất an, tuy sự đau đớn trên người đã tạm thời biến mất, nhưng cảm giác đó giống như bị rắn độc cắn, không thể xua tan trong lòng.

Không ai dám nghĩ đến hai chữ phản kháng, trong lòng bọn họ biết rõ, bây giờ sống hay chết hoàn toàn dựa vào tâm trạng của Trần Thái Nhật.

Trong ngõ, Tiêu Mai đứng bên cạnh, tay phải Trần Thái Nhật vẫn túm lưng của người đàn ông lùn kia.

Hai mươi mấy người kia, thỉnh thoảng lại có người liếc mắt sang phía này, tỏ vẻ khó hiểu.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Không cần đoán nữa đâu”.

Dứt lời, tay phải anh thả ra.

Người đàn ông thấp lùn vốn “chết rồi sống lại”, bỗng chốc mềm nhũn ngã xuống đất, cả người cứng đờ, thậm chí trên tay cũng bắt đầu xuất hiện một vài vết bầm tím.

Mọi người đều biến sắc.

Nhất là người đàn ông trung niên vừa rồi dẫn đầu, ông ta sợ đến mức răng va vào nhau lập cập.

“Cậu ta... cậu ta đã chết thật rồi, vậy vừa nãy...”

Về mặt Trần Thái Nhật bình thản, tùy ý nói.

“Mới chết thì thi thể vẫn còn phản ứng thần kinh, chỉ cần đi đầu khiến một chút thì có khó gì đâu, còn về nói chuyện, ông chưa từng nghe nói đến thuật nói tiếng bụng sao?”

Bọn họ cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Trần Thái Nhật nói nghe nhẹ tựa lông hồng, nhưng trong lòng bọn họ thì như sét đánh giữa trời quang.

Đi đầu khiến xác chết nói chuyện, đây chính là tuyệt kỹ mà chỉ có Mao Sơn đạo sĩ trong truyền thuyết mới có thôi.

Ánh mắt Trần Thái Nhật bỗng trở nên lạnh lùng.

“Nói đi, là ai cử các người tới?”

Người đàn ông trung niên mặt đầy thịt kia ôm bụng, vừa rồi vừa bị đau vừa sợ hãi, chẳng còn cách nào khác, đành phải khai hết mọi chuyện.

Ông ta tên Trương Vĩ, là kẻ cần đầu đám liêu mạng ở thành phố Phù Dung, bình thường chuyên kiếm ăn dựa vào việc thu tiền vay nặng lãi, cũng từng giết người.

Người sai khiến bọn họ đến tấn công Trần Thái Nhật chính là quản gia Phó Cường của nhà họ Phó – gia tộc đứng đầu tỉnh Nam Hà.

Tiêu Mai và Trần Thái Nhật nghe thấy thế, bèn đưa mắt nhìn nhau.

Quả nhiên là nhà họ Phó.

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng.

“Đúng là loài nào tính nấy”.

Lúc trước ở thành phố Minh Dương, sở dĩ anh cho Phó Vân Đào một bài học lớn, nguyên nhân là vì ông ta hành sự quá độc ác.

Sai khiến thuộc hạ bắt cóc bạn học của con gái yêu Vân Sở Sở, con gái Dương Hồng – Dương Vũ Lôi.

Để đạt được mục đích mà trẻ con cũng không tha.

Vốn tưởng sau khi bị anh chèn ép thì sẽ biết đi đâu hơn chút.

Không ngờ, anh vừa đến địa bàn tỉnh Nam Hà, ông ta vẫn còn dám dùng chiêu này, hơn nữa còn lợi hại hơn, muốn mượn tay người dân vô tội để giết anh.

Loại người này không thể giữ lại được.

Trần Thái Nhật hiểu rõ đầu đuôi xong bèn ra quyết định, nếu Tiêu Mai đã được định sẽ trở thành người phụ nữ đứng đầu tỉnh Nam Hà thì phải nhổ tận gốc đám người nhà họ Phó.

Anh lại nhìn đám người trước mặt.

Trương Vĩ thấy Trần Thái Nhật nhìn sang, chẳng nói chẳng rằng, quỳ phịch xuống đất.

“Xin cậu hãy tha cho tôi! Chúng tôi chỉ nhất thời nổi lòng tham, người nhà họ Phó bảo chúng tôi làm, chúng tôi cũng không dám cãi lại!”

“Nhà họ Phó cho các ông bao nhiêu tiền?”

Cả người Trương Vĩ run rẩy: “Mỗi người hai trăm nghìn tệ”.

Hai mươi mấy người này đều là đàn ông hơn ba mươi tuổi, mỗi người một vẻ, nhưng khuôn mặt đều nhìn rất giang hồ.

Chắc chắn bình thường bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, thậm chí còn từng giết người.

Hai trăm nghìn tệ, hai mươi mấy người đối phó một người, vốn nắm chắc chín mươi chín phần trăm.

Không ngờ lại gặp phải kẻ khó nhằn như Trần Thái Nhật.

Trương Vĩ quỳ xuống, những người còn lại cũng quỳ theo, ai nấy khóc sướt mướt, thề thốt sau này không dám làm chuyện xấu nữa.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

“Hai trăm nghìn tệ... đã có thể sai khiến các ông đi giết một người không quen biết, xem ra các ông phải trải nghiệm một chút, để biết thế nào là lòng cảm thông và tình người”.

Trương Vĩ nghe thấy thế, mắt sáng lên, lập tức cảm thấy mình như thoát được một kiếp, vội vàng dập đầu.

“Cậu nói đúng quá, sau này chúng tôi nhất định sẽ làm người tốt, chăm làm từ thiện, chăm làm việc tốt”.

Những người phía sau cũng nhao nhao phụ họa.

Bọn họ đã biết rõ phong cách làm việc của Trần Thái Nhật.

Tuy là cường giả mạnh mẽ, nhưng anh không hề giết người bừa bãi.

Thậm chí, khéo miệng Trương Vĩ còn khẽ nở nụ cười.

Ông ta cảm thấy, chỉ cần mình nịnh hót thêm mấy câu, Trần Thái Nhật nhất thời mềm lòng, có lẽ anh sẽ thả bọn họ đi.

Những người khác cũng nháy mắt với nhau, ai cũng có suy nghĩ này.

Cả đám người đang quỳ bắt đầu nịnh bợ đủ kiểu.

Khen Trần Thái Nhật cái thế vô song, khen Tiêu Mai đẹp như tiên, có người còn bắt đầu than thở, nói mình vì mất cả bố mẹ, nghèo khổ quá mới đi theo tà đạo.

Đủ mọi hoàn cảnh, đầu chẳng dễ dàng gì.

Trần Thái Nhật không khỏi gật đầu, giọng nói từ tốn.

“Hoàn cảnh của mọi người, tôi đã biết cả rồi, tôi không phải là một người đuổi cùng giết tận...”

Anh vừa thốt ra, cả đám người liền cảm ơn rối rít.

Trương Vĩ còn ra vẻ khóc lóc đau đớn, cao giọng hô “đại hiệp nhân từ”.

Trần Thái Nhật xua tay, bình thản nói.

“Vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn các ông trải nghiệm thế nào là lòng cảm thông, thế nào là tình người, chỉ vậy mà thôi”.

Dứt lời, Trần Thái Nhật lấy dụng cụ hút châm bằng đồng thau ra, chậm rãi đi một vòng, hút châm bạc trên cổ hơn hai mươi người ra.

Cuối cùng cũng được giải phóng.

Trương Vĩ mừng quá đổi, đứng phắt dậy, định bỏ đi.

Rắc!

Đột nhiên, tiếng xương gãy vang lên.

Khuôn mặt Trương Vĩ bỗng trắng bệch, hét lớn.

“Chân phải của tôi gãy mất rồi!”

Những người khác đều biến sắc, vội vàng thử đứng dậy.

Rắc rắc.

Tiếng xương gãy vang lên hàng loạt.

Hai mươi mấy người, không gãy chân thì tê liệt tay, ai nấy đau đến mức nhe răng, đầu đầy mồ hôi.

Ngoài dự đoán của mọi người, hơn hai mươi kẻ liều mạng này đều biến thành những kẻ tàn phế gãy tay gãy chân.

Mắt Trương Vĩ đầy tơ máu, ôm chân phải đã bị gãy, không cam lòng hỏi.

“Tại... tại sao? Rõ ràng chúng tôi đã nhận lỗi rồi mà!”

Khuôn mặt Trần Thái Nhật không có cảm xúc, lạnh lùng lên tiếng.

“Nhân quả tuần hoàn, ác giả ác báo, nợ thì phải trả, các ông chọn đi, hoặc là làm ăn mày xin ăn, hoặc là đến hội khuyết tật tìm việc”.

“Hãy trải nghiệm lòng cảm thông của người khác đối với các ông đi, như vậy các ông mới có nhận thức sâu sắc hơn về tình người”.

Nói xong, anh dừng lại một giây, ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

“Người tôi từng giết còn nhiều hơn người các ông từng gặp, sai lầm lớn nhất của các ông chính là coi tôi như thánh mẫu”.

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 167: Đánh Bao Cát

Trừng phạt xong đám coi mạng người như cỏ rác này, Trần Thái Nhật dẫn theo Tiêu Mai, đứng ở ven đường gọi một chiếc taxi.

Lái xe tên Lý Huy, bốn mươi tuổi, thật thà hiền lành, là người địa phương.

Anh ta coi hai người như đôi vợ chồng mới cưới đang đi nghỉ dưỡng, hỏi han rất nhiệt tình.

“Hai người muốn đi đâu? Nếu muốn đi chơi thì tôi có thể giới thiệu cho vài chỗ”.

Trần Thái Nhật mỉm cười: “Lái xe Lý, nếu thuê xe anh cả ngày thì hết bao nhiêu tiền?”

Lý Huy hơi sững sờ, sau đó tỏ vẻ vui mừng.

Có mỗi ngon rồi đây!

“Ông chủ, một ngày bốn trăm năm mươi tệ”.

Trần Thái Nhật rút mười tờ tiền đỏ chót trong túi quần ra.

“Tôi có một nghìn tệ ở đây, hôm nay hai chúng tôi muốn đi một số chỗ mà không biết đường, làm phiền anh làm lái xe chuyên nghiệp một ngày vậy”.

Lý Huy nở nụ cười chật phác, run rẩy nhận một nghìn tệ, cười tươi như hoa.

“Cậu yên tâm đi, thành phố Phù Dung này không có chỗ nào tôi không dám đến cả! Chắc chắn tôi sẽ đưa cậu đi”.

“Địa điểm làm ăn lớn nhất của nhà họ Phó là ở đâu?”

Lý Huy sừng sốt, chớp mắt, hỏi thăm dò.

“Cậu Trậ̀n, cậu muốn đến đó làm gì?”

Trậ̀n Thái Nhật nắm tay Tiêu Mai ở bên cạnh, thờ ơ đáp.

“Đến phá dỡ”.

Lý Huy rùng mình, vội vàng trả tiệ̀n lại, lo lắng nuốt nước bọt.

“Cậu Trậ̀n, tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, chuyện này tôi không dám tham gia đâu! Nếu để người nhà họ Phó biết tôi dẫn các cậu đến đó gây sự, thì tôi còn chẳng có cơ hội bỏ chạy ấy!”

Trậ̀n Thái Nhật bình thản an ủi.

“Anh không cần lo, người đứng đầu tỉnh Nam Hộ̀ đã không phải là nhà họ Phó nữa rồi”.

“Vậy thì là ai?”

Trậ̀n Thái Nhật nghiêng đầu sang người đẹp bên cạnh.

“Đây là chị Tiêu, người đứng đầu mới của tỉnh Nam Hộ̀”.

Lý Huy sắp khóc tới nơi, anh ta cảm thấy mình đã gặp phải hai kẻ thần kinh rồi.

“Cậu Trậ̀n, cậu đừng đùa tôi nữa, tôi lái xe kiếm tiệ̀n nuôi cả nhà cũng khó khăn lắm...”

Còn chưa nói xong, Trậ̀n Thái Nhật đã rút một tập tiệ̀n từ trong túi quần ra, mười nghìn tệ.

“Đến một nơi trước đã, mười nghìn tệ này sẽ thuộc về anh, nếu tình hình không ổn, chúng tôi bị người ta ném ra ngoài thì anh chạy tôi cũng không trách”.

Dụ dỗ!

Dùng tiền dụ dỗ một cách trắng trợn.

Chạy trong thành phố, đi một lượt, được mười nghìn tệ!

Ba cụm từ này kích thích trái tim Lý Huy.

Vừa nghĩ đến chiếc máy tính mới con trai mong chờ, chuyến du lịch ra ngoài tỉnh bà vợ ngóng trông đã lâu, và tiền thuốc của mẹ già.

Lý Huy cắn răng, nhận mười nghìn tệ này.

Về mặt anh ta như trắng sãi đi giết giặc đâu không ngoảnh lại, nói đầy kiên định.

“Cậu Trần, cậu yên tâm đi, tôi sẽ không cần không mười nghìn tệ này của cậu đâu, các cậu cứ vào, tôi ở bên cạnh trông chừng, nếu tình hình không ổn thì các cậu chạy ra, tôi đưa các cậu chạy khỏi thành phố Phù Dung”.

Trần Thái Nhật tỏ vẻ bất ngờ, chớp mắt.

“Anh đúng là người thật thà, nếu trạm đầu tiên tôi muốn đến nơi khó đối phó nhất của nhà họ Phó thì nên đi đâu?”

Lý Huy nghĩ một lát, đáp: “Chúng ta đến công ty bảo vệ của nhà họ Phó đi, những người ở đó đều là thuộc hạ của nhà họ Phó, nguy hiểm nhất và cũng khó nhằn nhất, có hơn một trăm người”.

Trần Thái Nhật mỉm cười: “Đúng với ý tôi, xuất phát đi”.

...

Phía Đông thành phố Phù Dung có một tòa nhà văn phòng cao bảy tầng, bốn chữ to “bảo vệ Đình An” nổi bật trên đỉnh tòa nhà.

Đây chính là sản nghiệp của nhà họ Phó, cũng là nguồn nhân lực lớn nhất của nhà họ Phó ở thành phố Phù Dung.

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai xuống xe, giơ tay ra hiệu với Lý Huy ở phía sau.

Anh ta lái xe đỗ ở bên kia đường chờ.

Ở cổng tòa nhà văn phòng đang tụ tập một đám người, nhất thời không thể vào được.

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai chậm rãi bước tới, nghe được đầu đuôi câu chuyện nhờ tiếng bàn tán của mọi người.

Hóa ra công ty bảo vệ này đang tổ chức buổi tuyển người.

Trên tấm bảng quảng cáo viết thông báo tuyển dụng.

Yêu cầu là nam, cao một mét bảy trở lên, vóc dáng cường tráng, biết đánh đấm chịu được vất vả, ưu tiên những người có kinh nghiệm ng ấ tù do đánh nhau.

Trần Thái Nhật đọc xong thì nhíu mày.

Đoạn trước thì bình thường, nhưng điều kiện cuối là cái quái gì vậy?

Tuyển nhân viên bảo vệ mà lại ưu tiên những kẻ cặn bã từng có hành vi phạm tội.

Chắc là nhìn trúng sự hung hãn của những người đó, lúc quan trọng có thể ra mặt làm những chuyện bẩn thỉu giúp ông chủ.

Có không ít người xếp hàng, bởi vì nhà họ Phó trả lương rất cao, khởi điểm sáu nghìn tệ một tháng.

Một gã giám đốc bộ phận nhìn mặt mày dữ tợn, vóc dáng cao to, trước ngực gắn bảng tên, đứng ở cổng chỉ huy đàn em tuyển dụng.

Gã mặc đ ồng phục, bảng tên trước ngực viết “Mã Xung”.

“Cậu, không đủ chi ều cao, loại”.

“Cậu, đánh một cú vào chiếc bao cát này để tôi xem sức mạnh... Ừ, hơi kém, được r ồi, vào trong đi”.

“Cậu, ái chà, trong sơ yếu lý lịch ghi từng ng ời tù bốn lần, lần nào cũng là vì đánh nhau? Được đấy, vào trong đi”.

Trần Thái Nhật nhìn đám người này tuyển dụng, mặt không cảm xúc, dẫn theo Tiêu Mai xếp hàng.

Lúc đến lượt Trần Thái Nhật, gã giám đốc tên Mã Xung ng ẩng đầu, ánh mắt đột nhiên phát sáng, nhìn chằm chằm Tiêu Mai.

Không chỉ gã mà không ít đàn ông xung quanh đầu vô cùng quan tâm đến những cô gái có tướng mạo xuất chúng, khí chất dịu dàng nhã nh ận như vậy.

Trần Thái Nhật né người, ch ắn ánh mắt háo sắc của Mã Xung, nở nụ cười hi ền lành vô hại.

“Đây là công ty bảo vệ của nhà họ Phó sao?”

Mã Xung bị Trần Thái Nhật che mất tầm nhìn người đẹp nên hơi khó chịu, về mặt miệt thị, coi Trần Thái Nhật là người đến phỏng vấn.

“Biết r ồi còn hỏi, đánh bao cát bên cạnh này xem nào”.

Một bao cát to nặng cao bằng một người treo trên thanh xà ở cổng, rũ xuống, nhìn ít nhất phải hai trăm năm mươi cân.

Trần Thái Nhật quay đầu lại quan sát.

“Anh chắc chắn muốn tôi đánh cái này sao?”

Mã Xung nghe thấy thế, bỗng ch ốc cúi k ỉnh.

“Mẹ kiếp! Chúng tôi tuyển nhân viên bảo vệ để làm việc cho các ông chủ của nhà họ Phó! Nếu không đánh được thì còn làm ăn gì nữa? Muốn kiếm tiền lại còn lười biếng thì nằm mơ đi, không đánh thì rút!”

Một đám đàn ông xếp hàng phía sau cũng không ngừng thúc giục, giọng điệu mỉa mai.

“Trông gầy nhảnh gầy nhom, đừng có lên đó cho mất mặt ra”.

“Anh có đánh không đây, không đánh thì tránh ra cho chúng tôi ứng tuyển”.

“Ha ha, chắc không phải định thể hiện trước mặt người đẹp đây chứ? Đến đây để thể hiện thì tìm nhàn chỗ rồi”.

“Oắt con, mau xuống đi!”

Giọng nói Mã Xung đầy trào phúng, thỉnh thoảng lại liếc Tiêu Mai với ánh mắt háo sắc, giọng điệu mỉa mai.

“Đàn ông đẹp trai thì ích gì chứ, phải dáng ngon, đánh đấm giỏi thì mới nên trai, phụ nữ cũng phải tinh mắt, đàn ông như tôi mới có thể xứng với phụ nữ xinh đẹp”.

Về mặt Trần Thái Nhật bình thản.

“Anh tránh ra đi, tôi muốn đánh”.

Mã Xung sừng sốt, sau đó cười sằng sặc.

“Mẹ kiếp, cậu nghiện ra về à? Tôi cứ đứng sau bao cát đấy, nếu cậu có thể đánh bao cát lệch mười lăm độ, thì tôi coi như cậu có bản lĩnh”.

Dứt lời, Mã Xung thực sự di chuyển một bước, đứng ngay sau bao cát, dương dương đắc ý, khoanh hai tay chờ cười nhạo Trần Thái Nhật.

Lúc này, Trần Thái Nhật, bao cát và Mã Xung nằm trên cùng một đường thẳng.

Xung quanh là tiếng cười chế nhạo.

Trần Thái Nhật chẳng thêm nhiều lời với bọn họ, tay phải tùy ý vung ra một cú đấm, nhìn rất nhẹ nhàng, đánh trúng giữa bao cát.

Bốp!

Một tiếng vang lên.

Bao cát nặng hơn hai trăm năm mươi cân cứ thế bật ra.

Cát tuôn ra như thác, lập tức vùi lấp Mã Xung đứng ở phía sau.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 168: Anh Đây Đánh Giá Cao Cậu

Tuy Trần Thái Nhật có vóc dáng cao to, nhưng thoát nhìn không có khí chất của người đàn ông cơ bắp.

Những người có mặt ở đây đều đến để ứng tuyển làm bảo vệ cho nhà họ Phó, hoặc nói cách khác là ứng tuyển làm thuộc hạ.

Ai nấy cao to vạm vỡ, cơ bắp cuồn cuộn.

Vậy nên đối với người có cơ thể như Trần Thái Nhật, bọn họ khinh thường từ tận đáy lòng.

Chưa kể anh còn dẫn theo một người đẹp khuê các, dung mạo xinh đẹp, lượn lờ trước mặt bọn họ nữa.

Đám độc thân vạn năm này lại càng ghen ghét khó chịu.

Bao cát là dụng cụ cơ bản cần dùng khi luyện tập.

Người bình thường ra đòn mạnh, tốc độ nhanh, thì cũng có thể đánh cho bao cát lệch mười mấy hai mươi độ.

Trần Thái Nhật lên sàn, vốn dĩ mọi người cũng chẳng trông mong gì.

Kết quả là xung quanh im phăng phắc.

Bao cát...!bị Trần Thái Nhật đâm một phát bực luôn rã.

Số cát nặng hơn hai trăm năm mươi kilogam, ào ào tuôn ra từ lỗ hồng, đổ hết vào mặt giám đốc tuyển dụng Mã Xung.

Thực sự là có quá nhiều cát, cứ thế đùn lên thành đống.

Mã Xung không kịp phòng bị, từ eo trở xuống bị chôn trong cát.

Tóc, lông mi, mặt, người, chỗ nào cũng có.

Trông cả người vô cùng nhếch nhác.

Lúc này những người hóng hớt bên cạnh đầu tỏ vẻ kinh hãi.

Trần Thái Nhật liếc nhìn bọn họ.

Mọi người không hện mà cùng lùi lại.

Không sợ không được!

Bao cát chắc chắn như vậy, lại được bọc bởi chất liệu da mềm mại, bản thân cát còn có tác dụng giảm lực ma sát rất lớn.

Vậy mà còn bị Trần Thái Nhật đâm cho tan tành.

Nếu cơ thể người bằng xương bằng thịt mà trúng cú đâm này thì nát bét còn gì đâu.

Người này là cao thủ thực sự, không nên động vào.

Đám đàn ông đang xếp hàng đầu bất giác đứng ra phía sau, sợ chạm phải ánh mắt của Trần Thái Nhật.

"Phì phì phì", Mã Xung lắc đầu như một con chó Poodle, cố gắng rút chân ra khỏi đồng cát.

Vừa rũ vừa phui, cuối cùng cũng phui gần hết cát trên người đi.

Gã ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật vừa sợ hãi vừa nịnh nọt.

"Tôi...!tôi có mắt không thấy Thái Sơn..."

Trần Thái Nhật nhếch môi.

"Tôi có thể vào được rồi chứ?"

Mã Xung vội vàng gật đầu, cười làm lành.

"Cao thủ như anh đây, vào làm bảo vệ bình thường thì phí quá, để tôi dẫn anh đi gặp tổng giám đốc, giới thiệu anh làm vệ sĩ của anh ấy luôn nhé?"

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai nhìn nhau.

"Được, anh đi trước dẫn đường đi".

Phía sau vang lên tiếng xì xào ngưỡng mộ.

"Oa, vừa đến đã được làm vệ sĩ của tổng giám đốc! Một bước lên trời luôn!"

"Tiền lương ít nhất cũng hơn chục nghìn tệ mỗi tháng!"

"Đâu chỉ có thế, nếu lọt vào mắt người nhà họ Phó, có khi còn được cần đầu một nhóm người, ngày nào cũng hô mưa gọi gió ở thành phố, oai biết mấy!"

Mã Xung không quan tâm đến những người này, dẫn Trần Thái Nhật vào trong tòa nhà.

...

Họ đi thang máy lên tầng văn phòng tổng giám đốc của công ty bảo vệ Đình An.

Cốc cốc cốc.

"Vào đi", bên trong vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Mã Xung đẩy cửa, đi trước dẫn đầu, đưa Trần Thái Nhật vào gặp người đứng đầu công ty này.

Một lãnh đạo đầu trọc, tuy mặc vest, nhưng Trần Thái Nhật cảm thấy hình tượng của hắn hợp làm cướp hơn.

Mặt mày bặm trợn, râu quan nón, tay đầy vết chai, nhìn đã biết là người lăn lộn giang hồ từ nhỏ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Trần Thái Nhật và Tiêu Mai với ánh mắt khinh khỉnh.

Lúc nhìn thấy Tiêu Mai, mắt hắn sáng rực lên, khóe miệng bất giác nở nụ cười thâm tà, ánh mắt đó chẳng khác gì con sói nhìn thấy miếng thịt tươi.

Hắn lập tức ra vẻ nghiêm chỉnh.

"Mã Xung, cậu làm cái gì vậy? Chẳng phải tôi bảo cậu tuyển người ở dưới sao? Cậu đưa mấy kẻ vô danh tiểu tốt này vào văn phòng tôi làm gì?"

Mã Xung vội vàng xua tay, ánh mắt kỳ dị, kể lại chuyện Trần Thái Nhật phát thần uy lúc vừa rồi.

Ánh mắt gã tổng giám đốc đầu trọc tỏ vẻ khó tin, nhìn Trần Thái Nhật đầy soi mói.

"Cậu thực sự lợi hại như cậu ta..."

Trần Thái Nhật dùng ngón tay, gõ nhẹ vào chiếc bàn đá hoa của gã tổng giám đốc.

Rắc!

Ầm...!

Chiếc bàn đá hoa rộng ba bốn mét, dày ba mươi centimet, nặng hơn ba trăm kilogam, lập tức gãy làm đôi, trượt sang hai bên.

Rầm!

Nặng nề rơi xuống đất, phát ra tiếng vang đinh tai.

Gã tổng giám đốc đầu trọc, Mã Xung, và ba bốn tên thuộc hạ trong phòng đầu há hốc miệng.

Trần Thái Nhật tùy ý nói.

"Còn vấn đề gì nữa không?"

Mấy người phía tổng giám đốc đầu trọc mắt đại ra, lắc đầu.

Đến khi hoàn hồn lại, gã tổng giám đốc vỗ vai Mã Xung nói đầy hưng phấn.

"Cậu đào được báu vật rồi đấy! Nhân tài thế này mà giới thiệu cho ông chủ, thì hai chúng ta được bay lên cành cao rồi!"

Nói xong, hắn quay đầu lại tự giới thiệu bản thân.

"Cậu thể hiện tốt lắm, tôi là tổng giám đốc Lưu Khuê Chung, tương lai cậu sau này triển vọng đấy! Theo anh Lưu, tôi đảm bảo tháng sau cậu sẽ có tiền mua xe, trong vòng nửa năm có tiền mua nhà!"

Trần Thái Nhật nhếch môi.

"Kiếm được nhiều thế sao? Xem ra tương lai của công ty này không tệ!"

Lưu Khuê Chung đầu trọc tỏ vẻ đắc ý, ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo.

"Ha ha, đương nhiên rồi, chắc là cậu vẫn chưa biết nhỉ, sếp lớn của công ty chúng ta không phải người bình thường đâu! Tôi nói cho cậu biết, ông ấy là người đứng đầu ở tỉnh Nam Hồ, gia chủ của nhà họ Phó – Phó Vân Đào!"

Trần Thái Nhật không nói gì, vẻ mặt bình thản.

Lưu Khuê Chung tưởng Trần Thái Nhật sợ hãi, càng tỏ vẻ kiêu căng, cười lớn.

“Đừng sợ, nếu cậu vào công ty thì tôi sẽ che chở cho cậu, bên phía nhà họ Phó thì tôi cũng là cựu nhân viên có tiếng nói! Chỉ cần cậu biết việc, hiểu chuyện, thì cậu có thể hô mưa gọi gió ở thành phố Phù Dung!”

Trần Thái Nhật thản nhiên hỏi.

“Thế nào được gọi là biết việc, hiểu chuyện?”

Lưu Khuê Chung đột nhiên toét miệng cười, ánh mắt bắt đầu đánh giá Tiêu Mai ở bên cạnh một cách trắng trợn, nước miếng cũng sắp chảy ra.

Tiêu Mai nhú mày, trong lòng thấy ghê tởm, khoác cánh tay Trần Thái Nhật đứng ra phía sau.

Lưu Khuê Chung ra vẻ cao thâm thần bí, mỉm cười.

“Chỉ cần cậu biết chia sẻ đồnggon đờttốt với cấp trên, sau này tôi ăn được miếng thịt thì cũng cho cậu uống bát canh, tuyệt đối sẽ không xử tệ với cậu”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật càng lúc càng lạnh lẽo.

“Chia sẻ mà anh nói cụ thể là chỉ gì?”

Ngón tay Lưu Khuê Chung ngoắc về phía Tiêu Mai, ra ám hiệu rõ ràng với Trần Thái Nhật.

“Cô gái xinh đẹp như vậy, chắc là cậu cũng chơi chán rồi nhỉ? Hay là tối nay để cô ta đến nhà tôi uống hai ly rượu, ngày mai tôi sẽ làm thủ tục cho cậu trở thành nhân viên chính thức, cậu thấy sao?”

“...”

Lưu Khuê Chung ra vẻ dụ dỗ.

“Yên tâm đi, đàn bà cũng như quần áo, dù sao cũng chơi rồi, chỉ cần để tôi ngủ với cô ta một đêm, tôi sẽ không bạc đãi cậu đâu”.

“Chắc các cậu mới đến thành phố Phù Dung chứ gì? Tôi sẽ cho mỗi người mười nghìn tiền ổn định cuộc sống, tôi đối xử với cậu thế nào? Đủ tốt chưa?”

Vẻ mặt Trần Thái Nhật vẫn vô cùng bình thản, anh trầm mặc một giây rồi chậm rãi mở miệng.

“Tôi là người rất khoan dung, tôi cho anh một cơ hội, muốn sống thì quỳ xuống, tự bẻ gãy năm ngón tay trái của mình”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 169: Diệt Trừ Lực Lượng Mạnh Mẽ Của Kẻ Địch Trước

Trần Thái Nhật vừa nói xong, gã tổng giám đốc Lưu Khuê Chung và Mã Xung vẻ mặt nịnh nọt bên cạnh lập tức sững sờ.

Ba tên bảo vệ cao to đứng bên cạnh cũng kinh ngạc, tưởng mình nghe nhầm.

Một giây sau, sắc mặt Lưu Khuê Chung lập tức sầm xuống, ánh mắt tỏ vẻ miệt thị và dữ tợn.

“Này chàng trai, tôi khuyên cậu làm người đừng vênh váo quá, có phải cậu cảm thấy mình rất giỏi giang không...”

“Phải”.

Lưu Khuê Chung dừng lại, nheo mắt, rồi nổi giận.

“Tôi nói cho cậu biết, tôi thích con đàn bà của cậu là phúc của cậu đấy! Nếu tôi muốn, thì cả thành phố này có không biết bao nhiêu người dâng bạn gái lên tận giường tôi đâu, có người còn dâng cả vợ đấy!”

“Đàn ông nên coi trọng sự nghiệp hơn, chẳng phải mục đích cậu đến đây là vì tương lai sao? Tôi khuyên cậu đừng tham bát bỏ mâm”.

Mặt Trần Thái Nhật không cảm xúc, thờ dãi.

“Tôi đổi ý rồi...”

Lưu Khuê Chung tỏ vẻ mừng rỡ.

“Hiểu ra rồi à? Ha ha, yên tâm đi, tôi cho cậu thêm hai mươi nghìn tệ, người phụ nữ của cậu đẹp quá, tôi thích lắm”.

“Năm ngón tay phải của anh đừng mong giữ lại nữa...”

Choang!

Lưu Khuê Chung đã thực sự nổi giận, ném luôn chiếc gạt tàn xuống dưới đất.

“Mẹ mày, thằng khốn, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt à? Ở thành phố Phù Dung này, nghe danh của Lưu đầu trọc nhà họ Phó, có ai là không quỳ xuống gọi bố hả? Mày có tin bây giờ tao đánh cho mày tàn phế, sau đó hãm hiếp con đàn bà của mày ngay ở đây không?”

“Chân trái của anh cũng mất nốt”.

Sắc mặt Lưu Khuê Chung lập tức trở nên lạnh lùng, hấn đứng dậy, vẩy tay với mấy tên bảo vệ bên cạnh.

“Hai người các cậu giữ chặt chân tay của thằng khốn này, tôi sẽ tự tay cắt luôn “cái đó” của cậu ta trước! Thằng kia, trông chừng người đẹp nhé, nếu để cô ta chạy mất thì tôi không tha đâu!”

Nói xong, hấn lao tới trước mặt Trần Thái Nhật.

Tên họ Lưu này đúng là không phải dạng vừa, người cao khoảng hai mét, nhìn chẳng khác gì một con gấu.

Hai nắm tay hấn siết chặt, kêu lên răng rắc, nhìn Trần Thái Nhật như mèo rình chuột.

“Oắt con, hôm nay tao sẽ chơi với mày!”

Ba tên bảo vệ đã bao vây lại, chặn đứng mọi đường lui của Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu, nhìn Lưu Khuê Chung trước mặt.

“Tôi đã từng nói với anh chưa nhỉ? Rằng tôi không thích ngẩng đầu nói chuyện với người khác”.

...

Một phút sau, tiếng binh binh bộp bộp trong văn phòng tổng giám đốc mới dừng lại.

Trần Thái Nhật vỗ tay Tiêu Mai.

“Chị ng ẩ lên ghế tổng giám đốc tôi xem nào, bắt đầu từ hôm nay, chị chính là nữ vương của thành phố Phù Dung”.

Phụt.

Tiêu Mai bị chọc cười, giờ tay捏 cái mũi của Trần Thái Nhật, sau đó ngoan ngoãn ng ẩ trên chiếc ghế tổng giám đốc rộng rãi.

Trần Thái Nhật xoay người lại, đá ba con lợn chết dưới đất sang bên cạnh.

Ba tên bảo vệ này định bao vây tấn công anh, lúc này đã miệng sùi bọt trắng, toàn thân sưng vù, nằm dưới đất hôn mê bất tỉnh.

Vềphần Lưu Khuê Chung cao hơn hai mét, lúc này chỉ còn lại chân phải, chặt vật ng ẩ bệt ở góc tường, hai tay đã gãy xương, chân trái cũng bị giẫm cho nát bét.

Lưu Khuê Chung từng tung hoành thành phố Phù Dung, hô mưa gọi gió, lúc này đang đổ mồ hôi như mưa vì đau đớn.

Thậm chí hắn còn không có cơ hội giờ tay bấu vào tường để giảm bớt nỗi đau.

Ánh mắt hắn đầy tuyệt vọng và khó hiểu, nhìn Trần Thái Nhật chậm rãi bước vềphía mình.

Bởi vì sợ hãi, hắn nói cũng lắp ba lắp bắp, nước miếng cũng chảy ra khóe miệng vì đau quá.

“Đại... đại ca... tôi ăn nói không biết suy nghĩ... tôi... tôi bị tàn phế cũng đáng đời, xin anh hãy tha cho tôi!”

Trần Thái Nhật vốn dĩ không nhằm vào hắn, lúc đi qua, anh liếc nhìn hắn.

“Tôi đâu có nói là giết anh, tôi nói bẻ gãy hai tay và chân trái của anh, nói là giữ lời, không thêm gì đâu”.

Khóe miệng Lưu đầu trọc rỉ máu, thở dài.

Trần Thái Nhật quay đầu, nhìn về phía Mã Xung đang quỳ bên cạnh, răng gã va vào nhau lập cập, không dám động đậy.

“Mã Xung, tôi có chuyện muốn nhờ anh”.

Mã Xung ngẩng phắt đầu lên, khuôn mặt lóe lên tia hy vọng, dường như nắm được cọng rơm cứu mạng.

“Đại ca cứ nói, dù lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng không từ”.

Trần Thái Nhật nhếch mép, ném cho gã một chiếc điện thoại di động, là của Lưu Khuê Chung.

"Anh cầm điện thoại của đầu trọc, gọi tất cả những người tay từng dính máu, đánh nhau giỏi nhất trong công ty tới đây, tôi sẽ sắp xếp thỏa đáng cho bọn họ".

Vừa nghe thấy bốn chữ sắp xếp thỏa đáng, cả người Mã Xung không khỏi run lẩy bẩy.

Gã nhìn Lưu Khuê Chung đã tàn phế đến mức không thể tự lo thân, và ba tên bảo vệ đã bất tỉnh nhân sự.

Đã không thể phản kháng thì chỉ đành làm theo.

Gã run rẩy cầm điện thoại lên, hỏi về thăm dò.

"Đại ca, theo yêu cầu của anh thì phải có hơn hai trăm người..."

Trần Thái Nhật bĩu môi.

"Không sao, tôi sẽ để lại một hai tên còn động đây được để quét dọn hiện trường".

Về mặt Mã Xung lập tức đông cứng lại, nhìn chiếc điện thoại trong tay, cắn răng rồi bắt đầu gọi tới số điện thoại của các đồng nghiệp kia.

...

Lái xe Lý Huy đỗ taxi ở đối diện công ty bảo vệ của nhà họ Phó, anh ta trốn trong xe, vừa lo lắng vừa sợ hãi, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi rịn ra trên trán.

Anh ta nhận của Trần Thái Nhật mười nghìn tệ, mà đôi nam thanh nữ tú kia lại đến công ty đối diện để gây sự.

Nếu để nhà họ Phó biết chuyện này, thì chắc chắn anh ta không được yên thân rồi.

Chạy hay là không chạy đây...!

Lý Huy phân vân rất lâu, cuối cùng quyết định, đã nhận tiền thì phải theo đến cùng.

Anh ta đeo khẩu trang, đội mũ, cẩn thận nhìn về phía cổng chính của công ty bảo vệ Đình An phía đối diện, xem Trần Thái Nhật và Tiêu Mai có xuất hiện hay không.

Đúng lúc này, bỗng vang lên tiếng còi hú đặc biệt, đang đi từ xa đến gần.

Âm thanh ngày càng đến gần, Lý Huy sửng sốt.

Đây chẳng phải là tiếng xe cứu thương sao?

Hơn nữa còn có rất nhiều.

Anh ta vội vàng nhìn quanh, đột nhiên phát hiện, xung quanh có mười mấy chiếc xe cứu thương đang lái về phía này.

Đèn cấp cứu trên nóc xe sáng rực, khiến người ta hoảng hốt trong lòng.

Trong lúc Lý Huy còn đang sững sờ, anh ta cũng phát hiện tất cả các xe cứu thương đều dừng trước cổng chính công ty bảo vệ của nhà họ Phó.

"Ôi vãi! Có bao nhiêu người bị thương mà cần nhiều xe cứu thương thế này?"

Lý Huy há hốc miệng, trơ mắt nhìn các nhân viên y tế, khiêng cáng cứu thương, lao vào trong công ty đối diện.

Tốp này ít nhất cũng phải có năm mươi, sáu mươi người.

Năm, sáu phút trôi qua, Lý Huy lại nhìn, trông mắt như muốn rơi ra ngoài, suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Ở cổng chính công ty bảo vệ đối diện, các nhân viên y tế đang bắt đầu khiêng người ra ngoài.

Từng người mặc vest đen, mặt mày bặm trợn, vạm vỡ cường tráng, đều là những người Lý Huy quen mặt.

Những kẻ ác bình thường vênh váo nhất, tàn nhẫn nhất, hoành hành ngang ngược nhất ở thành phố Phù Dung, gần như đều ở đây.

Toàn là những thuộc hạ đánh nhau giỏi nhất, hung hãn nhất, tác oai tác quái nhất trong công ty bảo vệ của nhà họ Phó.

Lúc này, tất cả bọn họ đều bị thương nặng, chân tàn phế, bất tỉnh nhân sự, cho dù còn tỉnh táo thì cũng rên la thảm thiết.

Riêng việc đưa người lên xe cứu thương đã mất tròn bốn mươi phút.

Lý Huy đếm kỹ số người.

"Vãi, sắp được hai trăm người rồi đấy!"

Mọi người đi đường vây xem ngày càng đông, nhưng vì sợ quy ền uy của nhà họ Phó, nên không ai dám lại gần quá.

Khó khăn lắm mới khiêng được hết đám con đ ồ bị thương nặng ra.

Lý Huy nhìn thấy một nam một nữ nắm tay nhau, chậm rãi bước từ cổng chính ra.

Người đàn ông cao lớn, người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp, bước chân hai người đi rất chậm rãi từ tốn.

Nhìn kĩ, đôi nam nữ này đang bước về phía mình.

Lý Huy tháo kính râm xuống, nhìn thật kĩ một lúc, rồi hai mắt tròn tròn, anh ta nhận ra người đến, kêu lên kinh ngạc.

"Mẹ kiếp, chắc không phải hai người này diệt sạch bên trong rồi đấy chứ?"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 170: Thế Nào Được Gọi Là Khách Quý

Trần Thái Nhật ôm vòng eo mảnh khảnh mềm mại của Tiêu Mai, hai người nói nói cười cười đi ra khỏi tòa nhà công ty bảo vệ.

Khi họ đến đối diện đường, nhìn thấy Lý Huy ngồi trong taxi với khuôn mặt chờ đợi.

Trần Thái Nhật đi đến phía trước, đối phương vẫn nhìn anh với vẻ mặt ngờ ngác.

“Anh Lý, anh sao thế?”

“Hả? À! Không sao, hai người ra ngoài là tốt rồi, bên trong không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai ngồi phía sau xe.

“Không có gì, chỉ có hai ba trăm người thôi”.

Tài xế Lý Huy nhất thời cạn lời, cảm thấy phía sau ớn lạnh ngắt, xoay đầu lại nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt dò xét.

“Cậu này, mấy trăm tên côn đồ kia sao toàn bộ đều bị thương nặng vậy?”

Trần Thái Nhật bất lực xòe hai tay.

“Bọn họ tên nào cũng hung ác, vừa vào đã muốn chém tôi, tôi chỉ đành lần lượt dạy dỗ bọn họ, suy cho cùng nếu hai ngày tới tôi gây chuyện với nhà họ Phó, nếu đối phương có nhiều người ủng hộ thì tôi cũng đau đầu”.

Hai mắt Lý Huy chờ đợi, không khỏi nuốt nước bọt.

“Cậu này...!rốt cuộc, hai người đến thành phố Phù Dung làm gì thế?”

Trần Thái Nhật mỉm cười, chỉ vào người đẹp đang nhìn mình với vẻ mặt đầy dịu dàng bên cạnh.

“Tôi giới thiệu chút, người này chính là nữ vương đứng đầu mới của tỉnh Nam Hồ, cô Tiêu Mai, chị ấy từng ngồi xe của anh, sau này kinh doanh của anh để làm ăn rảnh”.

Lý Huy sững sờ.

Người đứng đầu tỉnh Nam Hồ chẳng phải là Phó Vân Đào sao?

Bỗng nhiên trong đầu anh ta lóe lên một tia chớp.

Vãi! Ý của hai người này là muốn san bằng nhà họ Phó ở tỉnh Nam Hồ à?

Khóc không ra nước mắt.

Đột nhiên Lý Huy cảm thấy hình như mình đã lên một chiếc tàu của hải tặc, nhưng bây giờ hai người Trần Thái Nhật ngồi trên xe mình, bên đường đầu có không ít người nhìn thấy.

Ngay cả cơ hội xuống tàu cũng không có nữa.

Hít thở sâu mấy lần, Lý Huy cam chịu số phận.

Cùng lắm thì hôm nay hết đường chạy thôi.

Anh ta bất lực lắc đầu.

“Cậu này, tiếp theo hai người muốn đi đâu?”

Trong ánh mắt Tiêu Mai toát ra luồng ánh sáng kiên định.

“Đến ngân hàng trước, tôi lấy chút tiền, sau đó chúng tôi đi thẳng đến biệt thự nhà họ Phó”.

...!

Ngân hàng thương mại số một thành phố Phù Dung.

Trong phòng tiếp khách VIP.

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai ngồi trên ghế sofa da sang trọng, thưởng thức hồng trà được ngân hàng tiếp đãi.

Tiêu Mai đã có thể bắt đầu cuộc sống rất bình thường, đọc sách, thêu thùa may vá, bây giờ giống như Trần Thái Nhật, tạo thành thói quen thích uống trà.

Nhịp động tác của hai người đồng nhất kỳ lạ, vô cùng ăn ý, giống như một đôi vợ chồng lâu năm tâm đầu ý hợp.

Quản lý sảnh đứng ở phòng VIP phụ trách tiếp đãi, là một cô gái hai mươi hai tuổi, tên là Hứa Giai, xinh đẹp thanh tú, nhìn hai người uống trà, mặt lộ vẻ tò mò.

Sau khi Tiêu Mai vào đại sảnh của ngân hàng, Hứa Giai lên tiếp đón đầu tiên, hỏi thăm hai người có việc gì.

Kết quả Tiêu Mai chỉ nói, muốn tìm chủ tịch của ngân hàng này lấy vài món đồ, hai người liền được đưa vào phòng VIP.

Dẫu sao Hứa Giai vẫn còn trẻ, cuối cùng quá tò mò nên không nhịn được liếc nhìn.

“Cô Tiêu, phải mười lăm phút nữa chủ tịch ngân hàng chúng tôi mới có thể đến đây, thứ cô để trong két an toàn của ngân hàng này, nếu quả thật có mật mã thì tôi cũng có thể thay mặt lấy ra cho cô”.

Tiêu Mai nở nụ cười mang khí chất dịu dàng, nói tiếng cảm ơn.

“Tiểu Hứa, trước đây lúc để đồ, người nhà tôi từng nói, quy định hạn để mở két bảo hiểm là chủ tịch ngân hàng ở bên cạnh, có đi đâu nếu cô đã bằng lòng giúp đỡ thì lấy chứng minh thư của tôi đi thử xem”.

Hứa Giai vội gật đầu, nhận lấy chứng minh thư mà Tiêu Mai đưa qua.

Bên cạnh phòng khách quý có một bàn đi đầu khiển kết nối kho bảo hiểm từ xa, Hứa Giai nối máy với điện thoại nội bộ trong ngân hàng.

Tút tut.

Điện thoại vang lên, trên màn hình của bàn đi đầu khiển lộ ra một avatar của nhân viên làm việc.

Cuộc gọi video đề phòng giả mạo lấy đồ, quy định của ngân hàng vẫn rất kỹ càng.

Trong tay Hứa Giai cần chứng minh thư của Tiêu Mai.

“Xin chào, tôi là quản lý đại sảnh của ngân hàng chi nhánh, chỗ tôi có một vị khách muốn lấy đồ ở két an toàn, phiền anh kiểm tra quyên hạn”.

“Được, để chứng minh thư lên chỗ nhận diện”.

Hứa Giai làm một loạt thao tác.

Đối diện video, nhân viên làm việc nam mặt không cảm xúc kia nhìn chăm chăm vào bàn đi đầu khiển máy tính của mình, đợi mấy phút.

Đột nhiên chân mày anh ta nhíu chặt, trong đôi mắt đầy vẻ khó tin, hỏi vẻ thăm dò.

“Vị khách này là Tiêu Mai đúng không? Còn địa điểm cất giữ đồ vật là chi nhánh số một của ngân hàng thương nghiệp số một thành phố Phù Dung, không sai chứ?”

Trong lòng Hứa Giai không biết tại sao, cứ cảm thấy hơi căng thẳng.

“Đúng, không sai, vị khách này đúng là ở đây”.

“Thao tác vân tay của cô không đủ quyên hạn, không thể lấy thay”.

“Cái gì?”, Hứa Giai đứng sững sờ tại chỗ mấy giây.

“Nhưng tôi đã là quản lý đại sảnh quy ền hạn cao nhất trong ngân hàng chi nhánh r ồi, tất cả kết an toàn trước đây tôi đều có quy ền mở”.

Nhân viên giữ kho bên kia video lắc đầu kiên định.

“Thông tin bên tôi hiển thị vô cùng rõ, kết an toàn của cô này, đã áp dụng quy ền hạn lấy cấp bậc cao nhất, cấp bậc quản lý cũng không đủ tư cách”.

Hứa Giai ngơ ngác, không nhận được mà quay đầu, hơi liếc nhìn Tiêu Mai đang uống trà.

Mang theo sự ngạc nhiên và nghi ngờ vô hạn, tiếp tục kết nối với video đối diện.

“Vậy phải làm sao mới có thể lấy đ ồ?”

Người đối diện cũng rất kiên nhẫn.

“Kết an toàn của cô ấy, buộc phải có bản thân chủ tịch ngân hàng dùng chìa khóa mật mã, đồng thời đích thân cùng nhân viên đến kho bảo hiểm quét mặt, mới có thể hoàn thành việc mở kết”.

Toàn thân Hứa Giai chấn động, trong đầu dấy lên sóng to gió lớn.

Ngân hàng thương nghiệp số một thành phố Phù Dung, đã là ngân hàng địa phương lớn nhất toàn tỉnh Nam H ồ.

Quan chức lớn, nhà giàu có, nhân vật nổi tiếng mỗi ngày cất và lấy đ ồ quan trọng ở đây, nhiều không kể xiết.

Hứa Giai là quản lý đại sảnh ưu tú nhất trong ngân hàng, số lần phục vụ bọn họ đâu chỉ trên nghìn lần.

Nhưng trước nay lại chưa từng gặp tình huống như vậy.

Một vị khách.

Chỉ có thể do chủ tịch ngân hàng đích thân phục vụ!

Chủ tịch ngân hàng đấy!

Ngày nào cũng bận trăm công nghìn việc, họp rồi công tác rồi học tập gì đó, làm gì có thời gian phục vụ khách bình thường chứ.

Vừa nãy lúc Hứa Giai gọi điện thoại đã cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Sau khi cẩn thận báo họ tên của khách, lãnh đạo cấp trên, chủ tịch ngân hàng này vậy mà lại trả lời ngay lập tức, vội vàng trở về với tốc độ nhanh nhất.

Nếu Hứa Giai nhớ không nhầm, hôm nay chắc hẳn chủ tịch ngân hàng chuẩn bị ra nước ngoài công tác mới đúng!

Điều này chứng tỏ chuyện của vị khách xinh đẹp này được xếp hàng cao nhất trong cấp độ ưu tiên công việc cần phải xử lý của chủ tịch ngân hàng.

Hứa Giai xoay người qua, mặt đầy vẻ căng thẳng, run lẩy bẩy trả chứng minh thư cho Tiêu Mai và nở nụ cười khó xử.

“Cô Tiêu, thật ngại quá, tôi xác nhận lại rồi, vẫn phải cần chính chủ tịch ngân hàng đích thân đến thì cô mới có thể mở két bảo vệ, phiền cô ngồi chờ một lát nhé”.

Tiêu Mai mỉm cười dịu dàng, gạt đầu thân thiện.

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân gấp rút từ bên ngoài truyền đến.

Cửa phòng khách quý được đẩy mạnh ra, một người đàn ông trung niên dáng vẻ chững chạc, trán đầy mồ hôi, nhìn vào trong phòng với vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Hứa Giai sững sờ, thốt thành tiếng với vẻ kinh ngạc.

“Chủ tịch? Sao nhanh như vậy mà ông đã...”

Người đàn ông trung niên vung tay, nhìn rõ tình hình trong phòng khách quý thì lập tức đổi biểu cảm áy náy.

“Cô Tiêu, thật xin lỗi! Tôi vừa lên tàu cao tốc, sau khi biết chuyện thì xuống trạm tiếp theo rồi lập tức đi tàu cao tốc trở về, mới làm lỡ thời gian, gây phiền phức cho cô rồi, quả thật xin lỗi!”

Dứt lời, ông ta cúi rạp người.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 171: Bây Giờ Đầu Là Của Anh

Đường đường là chủ tịch ngân hàng, cái cúi đầu này khiến cho cô quản lý đại sảnh hoàn toàn kinh ngạc.

Hứa Giai chờ đợi, vẫn đứng yên tại chỗ và hoàn toàn không hiểu tình hình.

Khách hàng chỉ đến lấy một món đồ gửi tại ngân hàng thôi mà chủ tịch ngân hàng lại phải đổi sang đi tàu điện cao tốc giữa đường, phóng như bay đến đây để phục vụ.

Chỉ chậm trễ mười mấy phút mà bây giờ còn phải xin lỗi?

Thế giới này thay đổi rồi sao?

Những doanh nhân nổi tiếng kia thường ngày nói chuyện với chủ tịch ngân hàng cũng phải tỏ ra khách khí cơ mà?

Hứa Giai cảm thấy hôm nay bản thân thực sự được mở rộng tầm mắt, bắt đầu có đủ loại suy đoán về thân phận của Tiêu Mai và Trần Thái Nhật.

“Này! Còn ngây ra đấy làm gì? Mau xin lỗi khách hàng đi!”

Chủ tịch ngân hàng tuổi tác đã độ trung niên đột nhiên tỏ ra uy nghiêm, trừng mắt nhìn Hứa Giai nhắc nhở.

Hứa Giai chợt bừng tỉnh, vội vàng khom lưng.

“Xin cô Tiêu bỏ qua cho!”

Tiêu Mai vốn không phải là một người thích bới lông tìm vết, thái độ của đối phương tốt như vậy, chậm trễ một chút cũng không cần phải so đo làm gì, cô ấy đáp lại với giọng điệu ôn hòa:

“Không biết phải xưng hô thế nào với chủ tịch đây?”

“A! Tôi họ Triệu”.

“Chủ tịch Triệu, lần này tôi tới không có chuyện gì đặc biệt cả, chỉ muốn lấy lại một số món đồ được gửi tại ngân hàng này dưới tên tôi, nhân tiện phiền mấy người lát nữa thuê giúp tôi một chiếc xe vận chuyển”.

Chủ tịch Triệu vội vàng đứng dậy vỗ ngực.

“Tuyệt đối không thành vấn đề, được phục vụ cho cô là vinh hạnh lớn nhất của ngân hàng chúng tôi, Tiểu Hứa, cô có thể lui đi rồi, chỗ này đích thân tôi sẽ tiếp đón”.

Trong đầu Hứa Giai ngập tràn thắc mắc, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, cứ thế ngần ngừ bước ra ngoài.

Chủ tịch Triệu thấy hai người Tiêu Mai cùng đến với nhau nên không khỏi hỏi thêm một câu.

“Cô Tiêu, dựa theo đi đầu lệ của kho bảo hiểm ngân hàng thì chỉ có đích thân khách hàng hoặc người thân trong gia đình mới được phép vào, không biết anh đây là?”

Tiêu Mai nhìn sang Trần Thái Nhật, đang định giới thiệu thì đột nhiên ngăn ra.

Hai người họ có quan hệ gì đây?

Vấn đề này... hỏi hay lắm.

Bạn bè? Chắc chắn không chỉ có thế.

Tình nhân? Trần Thái Nhật vẫn chưa kết hôn, không thể được.

Bạn gái? Tiêu Mai không khỏi nghĩ đến tuổi tác của mình, so với những “tri kỷ” khác của Trần Thái Nhật rõ ràng cô ấy còn già hơn vài tuổi nên bỗng cảm thấy tự ti.

Trần Thái Nhật cảm nhận được phản ứng của Tiêu Mai, anh mở rộng vòng tay ôm lấy vai người đẹp.

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy”.

Tiêu Mai hoàn toàn sững sờ, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt không thể kiềm chế được vui mừng.

Trần Thái Nhật nhỏ giọng nói bên tai Tiêu Mai.

“Tiêu Mai, đời này cô cũng chỉ có thể gả cho một người là tôi thôi”.

Trong lòng Tiêu Mai giống như có một chùm pháo hoa rực rỡ đang phát nổ, ngập tràn ánh sáng, cảm động và hạnh phúc không nói nên lời.

Lúc nhận ra vẫn còn người khác đang có mặt, Tiêu Mai chỉ khẽ lau khoé mắt, sau đó đi êm nhiên mang theo vẻ tự hào.

“Chủ tịch Triệu, đây là người yêu của tôi - Trần Thái Nhật, cùng đi vào cũng không sao”.

Nhìn đôi nam nữ trước mặt, chủ tịch Triệu đã ở cái tuổi trung niên cuối cùng cũng cảm nhận được thế nào là “ăn cơm chó” mà người trẻ tuổi bây giờ hay nói.

Trong lòng oán thán nhưng cũng không thể biểu hiện ra mặt.

Ông ta gật đầu lia lịa.

“Được, vậy bây giờ chúng ta xuất phát thôi”.

...

Dưới sự chỉ dẫn của chủ tịch Triệu, hai người Trần Thái Nhật đến kho bảo hiểm của ngân hàng thương mại số một thành phố Phù Dung.

Vẫn còn chưa vào đến cửa kho, các loại camera, thiết bị giám sát, máy dò kim loại, hệ thống cảnh báo nguy hiểm đã được bố trí dày đặc khắp bức

tường xung quanh.

Kho bảo hiểm nằm ở tầng thứ hai dưới mặt đất của toà nhà ngân hàng, bảo vệ khắp trong ngoài lên đến năm, sáu mươi người, hơn nữa còn mang theo cả vũ khí.

Dấu vân tay của chủ tịch Triệu là hữu hiệu nhất trong cả cái ngân hàng này.

Vậy nên mấy người họ đầu vào trong một cách thuận lợi.

Đi qua một cánh cửa sắt dày năm mươi centimet là đến trung tâm cất giữ đồ vật của khách hàng cấp S.

Một nữ nhân viên đeo kính, thoát nhìn khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm túc chào hỏi chủ tịch Triệu.

“Chủ tịch, xin hỏi có hẹn sẵn lấy đồ không?”

Chủ tịch Triệu gật đầu.

“Quản lý Tôn trực ban vất vả rồi, vị khách này được ưu tiên cao nhất, có tôi đi cùng, không cần hẹn trước”.

Nói xong ông ta để đối phương kiểm tra chứng minh thư của Tiêu Mai.

Người phụ nữ đeo kính quẹt thẻ, ngây ngốc nhìn màn hình sau đó gật đầu.

“Xin mấy vị đi theo tôi”.

Lại đi qua một hành lang nữa mới đến được một căn phòng chuyên môn.

Quản lý Tôn đeo kính vẻ mặt nghiêm túc hỏi lãnh đạo.

“Chủ tịch, theo hiển thị trên hệ thống, món đồ cô Tiêu gửi được đặt trong nhà kho này, tôi kiểm kê bên trong thì thấy có tổng cộng một trăm ba

mười bảy kết bảo hiểm, không biết kết bảo hiểm của khách hàng mang số mấy?”

Chủ tịch Triệu nghiêm túc, bình thản nói một câu.

“Cả căn phòng này đều của cô ấy, mở cửa ra đi”.

Bầu không khí chợt trở nên yên tĩnh.

Ngay cả hai bảo vệ mặc quân trang đang đi tuần bên ngoài hành lang khi nghe thấy câu này cũng suýt thì ngất xỉu.

Trời đất ạ, cả căn phòng này đều của cô ấy?

Coi ngân hàng thành kết sắt nhà mình luôn rồi phải không?

Quản lý Tôn để lộ ra nếp nhăn, hàng lông mày nhíu chặt lại trên gương mặt đã có tuổi, rõ ràng đã bị dọa cho giật mình, không kiêu chểnh mảng mà đỡ lấy gọng kính.

Nhìn chủ tịch Triệu không hề có ý nói đùa, cô ta cũng không dám nhiều lời, rút ra chìa khoá nhà kho trực ban để mở cửa phòng.

Lách cách.

Cánh cửa dày nặng nề mở ra.

Mấy người cùng bước vào bên trong.

Căn phòng không lớn, ước chừng khoảng bảy, tám mét vuông, hơn một trăm kết bảo hiểm được xếp chằng ngay ngắn ở chính giữa mặt đất

Mỗi một kết bảo hiểm đều có mật mã riêng, thoạt nhìn thôi cũng cảm thấy da đầu tê cứng.

Trần Thái Nhật hơi bất ngờ.

“Tiêu Mai, chỗ này đều là của chị à? Chị còn nhớ mật mã không?”

Tiêu Mai hiếm khi lộ ra một nụ cười tinh nghịch.

“Đương nhiên là không nhớ rõ rồi, đồ ở đây bây giờ là của tôi, sau này đều là của anh hết! Tôi cũng chẳng cần làm gì, anh với chủ tịch Triệu mở ra đi”.

Nói xong, Tiêu Mai lấy ra một cuốn sổ da tinh xảo từ trong chiếc túi nhỏ mang theo người, đặt vào tay Trần Thái Nhật và không nói thêm gì cả.

Trần Thái Nhật hoang mang, nhận lấy cuốn sổ, mở ra xem thử.

Trời ạ, mật mã ghi dày đặc bên trong, tổng cộng có một trăm ba mươi bảy dãy số, vừa hay khớp với hơn một trăm kết bảo hiểm trước mặt.

Chủ tịch Triệu nhìn cuốn sổ ghi chép trong tay Trần Thái Nhật, vẻ mặt kích động và ngưỡng mộ không thôi.

“Cậu Trần, chúng ta bắt đầu thôi, quản lý Tôn sẽ ở bên cạnh giúp ta ghi chép và kiểm kê”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Quá trình mở kết vô cùng rườm rà.

Cần Trần Thái Nhật nhập mật mã bằng tay, sau đó chủ tịch Triệu sẽ dùng dấu vân tay của mình tiến hành xác nhận thêm lần nữa, như vậy mới có thể mở được khoá kết.

Khi chiếc kết bảo hiểm đầu tiên mở ra, Trần Thái Nhật phát hiện ra một chuyện.

Cả căn phòng này, món đồ được gửi dưới tên của Tiêu Mai chủ yếu có hai loại.

Khế ước hợp đồng và giấy chứng nhận quyền sở hữu.

Trong một cái kết bảo hiểm có tổng cộng khoảng ba mươi bản hợp đồng cùng với mười mấy bản chứng nhận quyền sở hữu động sản hoặc

bất động sản.

Cộng tất cả căn phòng lại, nhất thời không thể tính rõ.

Quản lý Tôn đi giày cao gót ng ẩ trước bàn tính chuyên dụng bên cạnh, trên trán lấm tấm mồ hôi, tay đối chiếu những tài liệu văn kiện quý giá này.

Mất gần một tiếng đồng hồ, tất cả kết đầu được mở ra.

Quản lý Tôn kiểm kê đồng bộ lại một lần thì mất thêm khoảng nửa tiếng đồng hồ nữa.

“Phù... cuối cùng cũng coi như kiểm kê xong rồi”.

Quản lý Tôn ban nãy vẫn còn nghiêm túc, lúc này vẻ ngượng mọ và kinh ngạc đã hoàn toàn không hề che đậy.

Trần Thái Nhật tùy ý nói:

“Đại khái đầu là gì thế?”

Quản lý Tôn hít sâu một hơi, giống như muốn khống chế cảm xúc đang rất căng thẳng của mình.

Tay cô ta đã hơi run lên, không dễ gì mới bình ổn lại, chậm rãi lên tiếng:

“Những món đồ trong két bảo hiểm, tổng cộng có hơn một nghìn bốn trăm bản kế ước quy ền khống chế cổ phần tuyệt đối của công ty, hơn bảy trăm bản kế ước đại cổ đông và hơn tám trăm văn kiện thế chấp lớn cũng như trái phiếu c ần cõ”.

“Ngoài ra còn có hơn bốn trăm biên lai vay nợ mà các công ty trong tỉnh đã đích thân ký với cô Tiêu, hạn mức mỗi bản không dưới mười triệu tệ”.

“Còn có hơn bốn trăm các loại chứng từ bất động sản, phân bố khắp tất cả các thành phố lớn trên toàn tỉnh, đại đa số đều là quyền tài sản hợp nhất của các khu cao ốc”.

Trần Thái Nhật ngoài mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, bình thản gật đầu:

“Cô đã vất vả rồi, tôi biết rồi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 172: Phó Vân Đào Diên Tiết

Tiêu Mai giao lại tất cả cho Trần Thái Nhật, còn cô ấy hoàn toàn vào vai một người phụ nữ của gia đình.

Những bản hợp đồng và kế ước vô cùng có giá trị đứng tên mình này, Tiêu Mai cũng chẳng buồn nhìn lấy một lần.

Trần Thái Nhật lại càng không buồn để tâm tới những thứ này.

Nếu như nói trong mắt Tiêu Mai, mấy thứ như tiền bạc, đất đai, quyền cố phần, bất động sản,...chỉ là một dãy số làm cho người ta kinh ngạc.

Thì trong đầu Trần Thái Nhật, ngay cả con số anh cũng chẳng buồn ghi nhớ.

Trần Thái Nhật dặn dò chủ tịch Triệu, dùng xe vận chuyển vũ trang để chuyển toàn bộ những thứ này đến biệt thự nhà họ Thẩm ở thành phố An Thành, tới lúc đó sẽ có nhân viên chuyên môn đến tiếp nhận kiểm kê.

Chủ tịch Triệu không dám chậm trễ, ngay lập tức sắp xếp đầu ra đây.

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai xử lý xong xuôi mọi chuyện thì quay người bước ra khỏi cửa ngân hàng.

Quản lý đại sảnh Hứa Giai nhìn theo bóng lưng của đôi nam nữ này mà không khỏi bùi ngùi.

“Chủ tịch, cô Tiêu này rốt cuộc có thân phận gì? Số tiền lớn như vậy nói cho người khác là cho luôn hay sao?”

Chủ tịch Triệu đứng bên cạnh cũng cảm khái.

“Cô gái này có thân thế vô cùng đặc biệt, tôi cũng không rõ lắm, nhưng mà tôi đoán rằng tám mươi phần trăm là con cháu nhà giàu ở Yến Kinh”.

Hứa Giai vô cùng ngạc nhiên.

“Nhà giàu hoàng kim?”

Chủ tịch Triệu gật đầu.

Hứa Giai lại bắt đầu hoài nghi.

“Vậy người đàn ông thì sao? Lẽ nào là người chồng đi ở rể của cô Tiêu đó? Cái loại rót trà rửa chân?”

Chủ tịch Triệu không vui trừng mắt nhìn Hứa Giai.

“Tóc thì dài mà nhận thức thì ngắn! Cô cho rằng tôi gấp rút rút ng ẫ tàu cao tốc hơn ba trăm cây số trở về đây là vì thân phận của cô Tiêu hay sao?”

Hứa Giai sửng sồ.

“Lẽ nào không phải...sao? Đúng r ẫ, lúc tôi gọi điện cho ông chỉ nói là có khách quý đến, không nói thân phận của cô Tiêu mà nhĩ? Chủ tịch, sao ông biết được khách hàng này không thể chậm trễ?”

Chủ tịch Triệu vô thức lau mồ hôi lạnh trên trán, vẻ mặt vô cùng kính nể.

“Cậu Tr ầ n đó có “thẻ đen số một” trong lời đ ề n”.

“Cái gì!”, Hứa Giai hét lên giữa đám đông, khiến một số người phải quay sang nhìn.

“Đùa đấy à, thứ đó mà cũng xuất hiện ở thành phố Phù Dung của chúng ta sao? Đó không phải là... tấm thẻ VIP tôn quý nhất của tất cả ngân hàng tại Hoa Quốc sao?”

Mặt Hứa Giai trắng bệch, run rẩy nói.

“Quy định đối với nhân viên tài chính toàn Hoa Hạ, đi ầu đ ầ u tiên trong phụ lục quy tắc có liên quan trong nội bộ chính là không được từ chối bất

cứ yêu cầu nào của người nắm giữ “thẻ đen số một”, vậy mà thật sự có người giữ chiếc thẻ này sao?”

Chủ tịch Triệu cũng bùi ngùi.

“Cậu Trần vừa bước vào đại sảnh của ngân hàng chúng ta thì con chip của thẻ đen đã được hệ thống ngân hàng tự động cảm ứng được tín hiệu, tôi nhận được mệnh lệnh cao nhất của trụ sở chính ngân hàng đi đầu khiến từ xa ở trên tàu cao tốc nên mới trở về đây nhanh nhất bằng mọi giá”.

Hứa Giai như bưng tỉnh, nhìn về phía bóng lưng cao lớn đã bước lên xe, giống như bỏ lỡ một thời khắc vô cùng quan trọng.

“Chả trách...anh ấy lại thờ ơ với số tiền lớn như thế, xem ra là cô Tiêu trèo cao rồi”.

Chủ tịch Triệu đứng bên cạnh nặng nề gật đầu.

...

Lúc này, tại khu trung tâm thành phố Phù Dung, trong một biệt thự kiểu nhà vườn yên tĩnh.

Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài nhà họ Phó đều đang ở trong trạng thái bất an tột độ.

Những bảo vệ, giúp việc, quản gia trực ca thường ngày đều mang theo vẻ khó chịu trên mặt.

Lý do vô cùng đơn giản.

Gia chủ Phó Vân Đào nhà họ Phó đang phát điên ở giữa phòng.

Gặp ai là mắng người đó, rõ ràng giống như một con chó điên đang cào bần.

Tất cả mọi người đều cố gắng tránh xa ông ta một chút, thế nhưng vẫn có những người không còn cách nào và buộc phải trở thành nơi trút giận.

Ví dụ như đại quản gia nhà họ Phó – Phó Cường.

Theo lý mà nói, Phó Cường là em họ của Phó Vân Đào, rất được tín nhiệm, ở nhà họ Phó đã nhiều năm, chia ngọt sẻ bùi, Phó Vân Đào rất xem trọng hẳn, quan hệ của hai người vốn dĩ rất tốt.

Thế nhưng bây giờ, Phó Cường cũng coi như hiểu ra.

Phó Vân Đào căn bản không hề coi mình là em họ, chỉ coi mình là một con chó để sai bảo mà thôi.

“Phó Cường! Cái thằng ngu nhà mày! Bảo mày cho người đi giết Trần Thái Nhật mà mày làm ăn cái kiểu gì thế hả?”

Phó Vân Đào bùng bùng lửa giận, hai mắt đỏ ngầu, chỉ muốn nhét Phó Cường vào một cái bô cho bõ tức.

“Hơn hai mươi người đầu bị cậu ta đánh cho tàn phế ở bên ngoài trạm xe lửa! Tao cho mày sáu triệu tệ để mày tìm cái đám nào tàn vô dụng này về à? Mày khiến thể diện nhà họ Phó đầu mất hết cả rồi!”

Phó Cường nơm nớp lo sợ, mồ hôi đầm đìa, nhất thời không dám tiếp lời.

Bình hoa cổ, bàn ghế gỗ lim,... xung quanh có gì đập được là Phó Vân Đào đầu đập hết cả, sau đó ông ta rút ra một điều xì gà từ trong túi.

Bấm cái bật lửa đất tìên vài lần liên, nhưng vì tay run nên không thể châm được lửa.

“Cạch!”, Phó Vân Đào ném cái bật lửa xuống đất, lại dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi:

“Rất có thể Trần Thái Nhật đang đến đây rồi, bây giờ trong biệt thự chỉ có mười mấy bảo vệ, căn bản không ngăn nổi cậu ta, tao bảo mày gọi hết người của công ty Đình An tới đây mà sao bây giờ vẫn chưa đến?”

Phó Cường cũng mờ mịt, rút điện thoại ra.

“Gia chủ, tôi gọi cho Lưu đầu trọc hai mươi mấy cuộc điện thoại rồi mà chẳng có ai nhắc máy cả! Ông yên tâm, tôi đã cho người qua đó gọi, bọn họ nhất định đang trên đường tới đây!”

Nghe thấy câu này, gương mặt của Phó Vân Đào mới hoà hoãn được một chút.

Nguyên nhân lớn khiến cho nhà họ Phó có thể hoành hành ngang ngược ở thành phố Phù Dung là bởi có một đám thuộc hạ làm côn đồ đánh, đánh liều mạng.

Trong số đó có không ít người là võ sĩ!

Số cao thủ một đánh năm, một đấu mười cũng không hề ít.

Với Phó Vân Đào mà nói, Trần Thái Nhật quả thực cũng khá là lợi hại.

Thế nhưng dưới chiến thuật đám đông, công ty Đình An có đến hơn hai trăm kẻ biết đánh đấm, đấu với một mình Trần Thái Nhật, thậm chí lấy luôn mạng anh cũng là chuyện rất bình thường.

Phó Vân Đào không ngừng tự an ủi bản thân, Phó Cường đứng bên cạnh cũng vừa cười nịnh bợ vừa nói:

“Kiến đông ắt cắn chết voi, Trần Thái Nhật này đấu không lại mấy sát thủ kia đâu, nhiều người như vậy bao vây xung quanh, cho dù chen nhau xông lên, mỗi người chém một nhát thì tên này sẽ chết trong tay nhà họ Phó chúng ta thôi!”

Mắt Phó Vân Đào sáng rực, gật đầu lia lịa, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn.

“Mày nói cũng có lý, Trần Thái Nhật, ha ha, tốt nhất mày đừng rơi vào tay tao, mỗi nhục lần trước phải chịu đựng tao nhất định sẽ bắt mày trả lại gấp mười lần!”

Phó Cường thấy ông chủ đã dừng việc mắng chửi thì thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục trò nịnh hót.

“Đương nhiên rồi, gia chủ thống lĩnh cả một tỉnh, cao thủ dưới trướng cũng trên cả trăm, đối phó với một thằng oắt con nhà họ Thẩm bé tí ở tỉnh thành không phải là quá đơn giản hay sao! Đến lúc đó chúng ta sẽ trối hắt lại rồi hành hạ hắn một trận ra trò!”

Nghe thấy những lời này, Phó Vân Đào cũng bắt đầu lâng lâng, trong đầu tưởng tượng đến khung cảnh mình dẫn hơn hai trăm thuộc hạ hành hạ Trần Thái Nhật mà sướng tới mức nghiện răng nghiện lợi.

“Trần Thái Nhật, tao nhất định phải thiến mày, sau đó cắt thịt trên người mày ra thành từng mảnh! Còn cả con đàn bà của mày, sau khi mày chết tao cũng sẽ không bỏ qua, như thế mới thú vị, ha ha ha!”

Đúng lúc này, đột nhiên một thanh niên tóc đầu đinh mặc vest hót ha hót hải chạy vào.

“Anh Cường! Anh Cường! Không ổn rồi!”

Phó Cường biến sắc, nhìn người vừa đến với vẻ hoài nghi.

“A Bình? Không phải tôi sai cậu đến công ty Đình An gọi người à? Sao lại chỉ có một mình cậu trở về vậy?”

Người báo tin bày ra vẻ mặt hoảng hốt, chỉ ra bên ngoài cửa.

“Bên phía Đình An...! Lưu đầu trục bị đánh bại liệt, toàn bộ hơn hai trăm cao thủ của công ty bây giờ đều bị trọng thương, bệnh viện cũng không còn chỗ chữa nữa rồi!”

“Cái gì?”, Phó Vân Đào đẩy Phó Cường sang một bên, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Nói đi, là ai làm! Là tên khốn chán sống nào dám đến công ty bảo vệ của nhà họ Phó làm loạn?”

Người báo tin thở ra một hơi, vẫn chưa kịp đáp lời.

Bên ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói từ xa dần tiến lại gần, vô cùng rõ ràng.

“Phó Vân Đào, không cần kêu la nữa, đàn em của ông là do tôi đánh đấy”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 173: Thử Động Vào Tôi Xem

Phó Vân Đào nghe thấy giọng nói này, bỗng cả người chấn động, vẻ mặt giống như rơi xuống vực sâu, thoát cái trắng bệch, không còn chút máu.

Phó Cường nhú mày, bước tới cổng đại sảnh.

"Thằng khốn kiếp nào dám đến cửa nhà họ Phó gây sự vậy? Bảo vệ đâu?"

Là quản gia của nhà họ Phó, vốn dĩ Phó Cường cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió, nhưng lần này gọi mà chẳng ai lên tiếng.

Phó Cường thấy khó hiểu, lại kêu lên.

"Bảo vệ đâu rồi? Mẹ kiếp, sao ngoài cổng không có ai canh gác vậy? Chết đâu hết rồi?"

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng giày da cộp cộp.

Trần Thái Nhật đi trước dẫn đầu, theo sau là Tiêu Mai vẻ mặt bình thản.

Hai người chậm rãi bước vào, giống như vào nhà mình vậy, không một ai ngăn cản.

Khi Trần Thái Nhật bước tới sân trong bên ngoài đại sảnh, sắc mặt của Phó Vân Đào bắt đầu đổi từ xanh sang đỏ rồi sang trắng.

Phó Cường tỏ vẻ khó hiểu, chăm soi quan sát Trần Thái Nhật, sau đó bỗng kinh ngạc.

"Cậu...!cậu là Trần Thái Nhật?"

Trần Thái Nhật nhếch môi, giọng nói bình thản.

"Ngay cả tôi là ai anh cũng không biết, vậy mà còn dám cử người đến trạm xe lửa giết tôi, vậy là chưa chuẩn bị kỹ càng rồi".

Phó Cường không phải đồng gốc, ít nhiều hẳn cũng biết về võ công của Trần Thái Nhật.

Vốn dĩ hẳn định dùng chiến thuật đám đông, kết quả là còn ít bảo vệ ở nhà họ Phó cũng biến mất tăm rồi.

Hắn nghiêng đầu, nhìn thấy rõ người đứng sau Trần Thái Nhật, sắc mặt liền thay đổi.

"Tiêu Mai? Cô vẫn chưa chết sao?"

Vẻ mặt Tiêu Mai rất bình tĩnh, thản nhiên đáp.

"Là tôi đây, Phó Cường, anh chỉ là một con chó của nhà họ Phó mà thôi, hôm nay tôi muốn tính toán nợ nần với Phó Vân Đào, chỗ này không có chuyện gì của anh cả".

Phó Vân Đào đứng ở trong phòng, vừa nghe thấy giọng của Tiêu Mai thì cũng biến sắc, lao ra ngoài cửa.

"Con đàn bà thối tha, chính vì cô mà tất cả mọi thứ của tôi mới bị nhà họ Tiêu cướp hết! Chẳng phải cô mắc bệnh hiểm nghèo sao? Sao còn chưa chết?"

Trần Thái Nhật nhíu mày.

"Bản thân ông không có bản lĩnh, không đấu lại được nhà giàu ở Yến Kinh, lại còn không biết xấu hổ đổ hết lên đầu một người phụ nữ, loại đàn ông lấy phụ nữ ra làm lý do thất bại thì vút!"

Trần Thái Nhật khẽ kéo tay Tiêu Mai, dáng vẻ thân thiết của hai người càng khiến Phó Vân Đào đố kỵ ghen ghét.

Lúc trước, bố của Tiêu Mai, cũng chính là gia chủ nhà họ Tiêu - Tiêu Nam Thiên, mượn cái cớ giả là liên hôn, đưa Tiêu Mai tới, rồi nhân cơ hội

thôn tính tất cả mọi thứ của nhà họ Phó.

Tuy Tiêu Mai bị gia tộc lợi dụng, nhưng dù sao cũng là con cháu nhà giàu hoàng kim, Phó Vân Đào từng có ý định cưỡng hiếp cô ấy, nhưng bị em trai của Tiêu Mai là Tiêu Kinh đánh cho một trận như tử, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Tiêu Mai không muốn trở về Yến Kinh vô tình vô nghĩa kia, Phó Vân Đào không dám động đến cô ấy, cũng không muốn bỏ qua, chỉ đành nhốt cô ấy lại.

Lúc ở Trung Châu, bởi vì cá cược thua nên Tiêu Mai đã rơi vào tay Trần Thái Nhật.

Phó Vân Đào đã tính toán rất kỹ, ông ta biết Tiêu Mai chẳng còn sống được bao lâu, nếu cô ấy chết trong nhà Trần Thái Nhật, thì nhà họ Tiêu sẽ gây rắc rối cho anh.

Tuy sản nghiệp của nhà họ Phó đã bị Tiêu Kinh cưỡng ép đứng tên của chị gái, nhưng nếu Tiêu Mai chết, thì Phó Vân Đào vẫn có thể quang minh chính đại hưởng thụ lợi ích mà những thứ này mang lại.

Đây là kế một hòn đá trúng hai con chim.

Nhưng ông ta không ngờ Tiêu Mai lại được Trần Thái Nhật cứu sống.

Hiện giờ xem ra còn đi theo Trần Thái Nhật nữa.

Phó Vân Đào giơ tay, kéo Phó Cường ra sau lưng, sự phẫn nộ trên khuôn mặt đã vượt cả sự sợ hãi.

"Đôi nam nữ chó má này, hôm nay các người đến đây là muốn làm gì?"

Tiêu Mai hắng giọng.

"Ông câm miệng, hiện giờ tỉnh Nam Hồ không cần một người đứng đầu là con rối như ông, tôi đã quyết định sẽ đổi đầu với bố tôi, mọi thứ ở đây đều do em trai tôi giành giật cho tôi, ông có thể rút đi được rồi đấy!"

Phó Vân Đào gân cổ lên, đang định nổi giận, hình như nhớ ra gì đó, liền nở nụ cười nham hiểm.

"Ha ha ha, tôi cũng rất muốn xem nhà họ Tiêu đấu đá nhau, tuy tôi biết tất cả sản nghiệp nhà họ Phó hiện giờ đều đứng tên cô, nhưng sợ rằng muốn đuổi tôi đi cũng không dễ dàng đến vậy đâu".

Vẻ mặt Trần Thái Nhật không chút gợn sóng.

"Ý ông là sao?"

Phó Vân Đào tỏ vẻ không sợ hãi, lấy điện thoại ra.

"Tôi nói cho cô cậu biết, tuy thân phận hiện giờ của tôi chỉ là con rỗi của nhà họ Tiêu, nhưng ngoài mặt vẫn là người đứng đầu tỉnh Nam Hồ, nếu tôi xảy ra chuyện, sợ là gia chủ Tiêu ở Yến Kinh sẽ không vui".

Ánh mắt Trần Thái Nhật tràn đầy khinh miệt, trong lòng thấy rất buồn cười.

"Ông nghĩ đánh chó phải ngó mặt chủ, ông có công cai quản Nam Hồ giúp bố Tiêu Mai, nên tôi không dám giết ông sao?"

Phó Vân Đào cười sáng sặc.

"Ha ha ha, Trần Thái Nhật, cậu đúng là người thông minh, tôi nói cho cậu biết, tỉnh Nam Hồ là tài sản quý trọng nhất của nhà họ Tiêu ngoài Yến Kinh".

"Nếu tôi xảy ra chuyện, kéo một sợi tóc ảnh hưởng toàn thân, các công ty, hiệp hội, cỗ phiếu, món nợ thuộc về nhà họ Phó trên danh nghĩa đều sẽ đại loạn!"

Vẻ mặt Tiêu Mai bình thản, nhìn Phó Vân Đào như nhìn một tên ngốc.

"Loạn thì loạn, dù sao trên thực tế cũng là những thứ thuộc danh nghĩa của tôi, mất khoảng nửa năm là có thể khôi phục trật tự thôi".

"Nửa năm? Cô có biết nửa năm nhà họ Tiêu sẽ tổn thất bao nhiêu tiền không? Ha ha ha, riêng lãi ngân hàng, ít nhất cũng phải mấy tỷ tệ".

Phó Vân Đào càng nói càng hưng phấn, giống như đã có tấm bùa hộ thân.

"Cô có thể không quan tâm, nhưng gia chủ Tiêu rất quan tâm! Nếu các cô động đến tôi, thì chẳng khác gì khiến nhà họ Tiêu bị tổn thất! Chắc chắn gia chủ Tiêu sẽ không tha cho các cô đâu!"

Phó Vân Đào quay sang nhìn Trần Thái Nhật, cáo mượn oai hùm, vẻ mặt ngạo mạn.

"Cậu dám đến gây sự với tôi, coi như cậu giỏi, nhưng cậu dám đối đầu trực tiếp với nhà giàu hoàng kim sao? Cậu dám không? Nhà họ Tiêu ở Yến Kinh chỉ cần một ngón tay cũng có thể khiến cả nhà cậu chết!"

Phó Vân Đào chỉ thẳng mặt Trần Thái Nhật chửi bới, tay giơ điện thoại lên.

"Bây giờ tôi sẽ gọi cho gia chủ Tiêu, tôi muốn xem xem cậu giỏi đến mức nào! Chờ lát nữa cậu thử nói một câu bố láo xem nào!"

Dứt lời, ánh mắt Phó Vân Đào đầy hưng phấn, kích động gọi cho một số điện thoại.

Trần Thái Nhật quay đầu nhìn Tiêu Mai đang tức giận.

"Điện thoại của bố chị kìa, chị muốn nói gì không?"

Tiêu Mai im lặng, hai tay ôm eo Trần Thái Nhật, đầu dựa vào lòng anh, khẽ lắc đầu.

Đã rõ rồi.

Tiêu Mai đã hoàn toàn thất vọng về người bố này.

Cho dù Trần Thái Nhật đối đầu với Tiêu Nam Thiên, thì Tiêu Mai cũng không có bất cứ cảm xúc gì, vẫn toàn tâm toàn ý theo Trần Thái Nhật.

Tút tut.

Phó Vân Đào sáng mắt lên.

Điện thoại được kết nối.

"A lô, gia chủ Tiêu, tôi là Tiểu Phó đây, bây giờ cô con gái yêu quý của ông đang dẫn theo một thằng ất ơ, muốn đến Nam Hồ gây sự với tôi, ông xem nên làm thế nào?"

"Được, được, tôi đưa điện thoại cho cậu ta".

Dứt lời, ông ta chìa điện thoại ra.

"Trần Thái Nhật, chẳng phải cậu có bản lĩnh lắm sao? Cậu có dám nghe điện thoại của Tiêu Nam Thiên, nhà giàu hoàng kim không?"

Trần Thái Nhật chẳng thèm quan tâm đến kẻ nông cu ồng này, cần lấy điện thoại.

"A lô".

"Trần Thái Nhật đúng không?"

"Ông biết tôi sao?"

"Hừ...! vốn dĩ không biết đâu, nhưng con ranh Tiêu Mai kia lại đi theo cậu, tôi coi như cậu ở rể nhà họ Tiêu là được".

"Gia chủ Tiêu, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi".

"Đừng nói mấy chuyện vô dụng đó, Phó Vân Đào không đến lượt cậu động vào đâu, đó là con cò quan trọng của nhà họ Tiêu tôi, một người ngoài như cậu thì cứ yên phận ăn bám nhà họ Tiêu đi, đừng có dã tâm quá lớn".

Trần Thái Nhật trăn mặc một giây.

"Tiêu Nam Thiên, Phó Vân Đào ba lần bảy lượt muốn giết tôi, còn giam nhốt con gái ông bao nhiêu năm, vậy mà ông còn muốn giữ ông ta lại sao?"

Đầu bên kia vang lên tiếng cười lạnh lùng thô lỗ.

"Hừ, ai có giá trị lợi dụng, thì đương nhiên được giữ lại.

Con ranh Tiêu Mai kia đúng là đồ mất giá, còn chẳng đáng giá bằng Phó Vân Đào, tóm lại là cậu có thể cút về An Thành được rồi đấy".

"Nếu tôi nhất quyết muốn động đến Phó Vân Đào thì sao?"

"Ha ha, ông cũng, có giỏi cậu động vào thử xem".

Trần Thái Nhật quay đầu lại, nhìn Phó Vân Đào dương dương đắc ý, vẻ mặt mỉa mai, còn đang giơ ngón giữa với anh, anh bất lực lắc đầu.

Tay phải anh đột nhiên vung lên một cái tát.

Bốp!

Phịch!

Rần!

Tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên.

"Gia chủ Tiêu, Phó Vân Đào chết rồi, chúng ta gặp nhau ở Yến Kinh nhé".

Tút, điện thoại đã bị ngắt.

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 174: Chị Gái Xinh Đẹp Cởi Bỏ Nút Thắt

Phó Cường - quản gia nhà họ Phó đứng ở bên cạnh, ngẩng đầu xuống đất.

Bên chân tường cách đó không xa.

Thi thể Phó Văn Đào đã lạnh ngắt, thất khiếu chảy máu, khuôn mặt vẫn nở nụ cười dương dương đắc ý lúc gần chết, nhìn có vẻ rất thèm đôn.

Gia chủ đứng đầu trên danh nghĩa của tỉnh Nam Hồ - Phó Văn Đào.

Đã chết.

Sau khi Phó Văn Đào bị dọa mất nửa cái mạng ở tỉnh Trung Châu, vừa lặn vừa bò về Nam Hồ, trong lòng Phó Cường đã thầm khinh bỉ người anh họ này.

Đường đường là người đứng đầu một tỉnh, dưới tay có nhiều người tài, tài sản không đếm xuể, mà lại bị một thằng du côn ở An Thành dọa cho chết khiếp.

Lại còn cươc thua cả người vợ trên danh nghĩa.

Sự sỉ nhục này, ngay cả Phó Cường cũng cảm thấy Phó Văn Đào không xứng với danh hiệu gia chủ của nhà họ Phó.

Trên thực tế, là người đứng thứ hai trong nhà họ Phó, Phó Cường từng liên lạc riêng với nhà họ Tiêu, tỏ ý muốn thay thế Phó Văn Đào để trở thành con rỗi của nhà họ Tiêu ở Nam Hồ.

Nhưng nhà họ Tiêu vẫn chưa cho câu trả lời chính thức.

Không đồng ý mà cũng không từ chối.

Điều này khiến Phó Cường rất khó chịu, mỗi lần nhìn hót Phó Văn Đào, trong lòng hắn đều không ngừng nguyền rủa, chỉ mong Phó Văn Đào có thể chết bất đắc kỳ tử vì nguyên nhân nào đó.

Như vậy thì Phó Cường có thể thuận lợi "cướp ngôi" rồi.

Bây giờ, Phó Văn Đào đã chết thật.

Nhưng Phó Cường không hề thấy vui vẻ chút nào, chỉ thấy vô cùng sợ hãi.

Hắn bỗng cảm thấy, qua lại với những cường giả như nhà giàu hoàng kim hay Trần Thái Nhật, thực sự là rủi ro quá lớn.

Đường đường người đứng đầu Nam Hồ, mà chỉ một bạt tai đã chết tươi rồi?

Phó Cường nuốt nước bọt, khuôn mặt đỏ mồn hôi như mưa, vội vàng quỳ xuống đất, điên cuồng dập đầu với Tiêu Mai.

"Chị Tiêu! Chị bảo Trần Thái Nhật tha cho tôi một mạng đi! Tôi thề sau này sẽ không xuất hiện ở Nam Hồ nữa!"

Tiêu Mai khẽ lắc đầu.

"Anh nhầm rồi, Trần Thái Nhật là chủ nhân của tôi, chỉ có anh ấy mới hạ lệnh được cho tôi, chứ không phải tôi sai khiến anh ấy".

Phó Cường tỏ vẻ kinh ngạc, cả người chết sững.

Con gái của nhà họ Tiêu - nhà giàu hoàng kim Yến Kinh, mà lại nói Trần Thái Nhật là chủ nhân của mình?

Thảo nào Trần Thái Nhật nghe điện thoại, bị gia chủ Tiêu đe dọa, lại giết Phó Văn Đào chẳng chút do dự như vậy.

Lẽ nào Trần Thái Nhật cũng không coi nhà họ Tiêu ra gì?

Phó Cường cảm thấy lạnh người.

Trong lòng hắn mơ hồ cảm thấy, hình như mình cùng với Phó Văn Đào đã đắc tội với một người tuyệt đối không nên dây vào.

Trần Thái Nhật quay lại.

"Đám người giết tôi ở trạm xe lửa do anh cử đến à?"

Ánh mắt Phó Cường lóe lên vẻ tuyệt vọng, thần nghĩ lần này mình chết chắc rồi.

"Phải".

Vẻ mặt Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, lạnh lùng nói.

"Anh chỉ là một thuộc hạ của nhà họ Phó, không phải kẻ đầu sỏ mạo phạm đến tôi, tôi sẽ không giết anh".

"Anh hãy tự chặt một cánh tay, dẫn theo già trẻ lớn bé còn lại của nhà họ Phó, rời khỏi Nam Hồ vĩnh viễn, đừng để tôi nhìn thấy các anh lần nữa".

Phó Cường nghe thấy thế, lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, ánh mắt lóe lên vẻ mừng rỡ, kích động đến mức chảy nước mắt.

Không cần phải chết nữa rồi!

Phó Cường vội vàng dập đầu, giọng nói run rẩy.

"Cảm ơn! Cảm ơn cậu Trần không giết tôi! Tôi sẽ dẫn tất cả người nhà họ Phó đi ngay bây giờ, tuyệt đối sẽ không đặt chân nửa bước vào Nam Hồ".

Trần Thái Nhật không trả lời, chỉ nhìn Phó Cường rất lâu, sau đó nắm tay Tiêu Mai, xoay người rời khỏi sân trong của nhà họ Phó.

Phía sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Phó Cường tự chặt một cánh tay, nhưng đổi lại được cả đời bình an.

Bước ra khỏi cổng nhà họ Phó, vẻ mặt Tiêu Mai hơi hoảng hốt, dường như ký ức không vui nào đó tràn vào trong não.

Trần Thái Nhật khẽ hỏi: "Chị Mai, chị sao thế?"

Tiêu Mai mỉm cười, lau giọt lệ ở khóe mắt.

"Không có gì, tôi chỉ nhớ lại lúc mới đến nhà họ Phó, bước ra khỏi cánh cửa này là bị nhốt trong chiếc lồng, từ đó sống cuộc sống không ánh mặt trời trong năm năm".

Trần Thái Nhật trầm mặc.

"Chị Mai, chị dẫn tôi đến căn biệt thự lúc trước chị ở xem nào".

Tiêu Mai không khỏi nhú mày.

"Nơi đó như địa ngục, xem làm gì chứ?"

Trần Thái Nhật dịu dàng an ủi.

"Có những chuyện phải tự tay kết thúc, mới có thể ngăn ác mộng tái hiện, cuộc sống giam cầm năm năm đã gây ám ảnh tâm lý khó xóa nhòa cho chị, hôm nay có tôi ở đây, chị cứ mạnh dạn đối mặt đi".

Tiêu Mai nhìn người đàn ông cao to trước mặt, tuy hơi phân vân nhưng vẫn gật đầu.

...

Hai người đi bộ khoảng mười phút, đến một nơi hẻo lánh ở phía Tây nhà họ Phó.

Cỏ cây khô héo, không còn sức sống, nhìn không có hơi người.

Một căn biệt thự hai tầng, tường sơn màu xám tro u ám, lặng lẽ nằm đó, trông không khác gì một ngôi nhà ma.

Sau khi Tiêu Mai rời đi, nơi này không còn ai ở nữa.

Bệ cửa sổ đã mọc cỏ, bên trong tối om, xem ra còn không có cả điện, vô cùng tối tăm.

Khi hai người đến gần căn biệt thự, Tiêu Mai không nhịn được rơi nước mắt.

Thật là khổ quá.

Năm năm tươi đẹp nhất của người phụ nữ cứ thế trôi tuột đi một cách lãng phí trong căn nhà cũ này.

Cô gái trẻ trung hơn hai mươi tuổi, nở rộ như hoa, trở thành một người phụ nữ ba mươi tuổi.

Tuy Trần Thái Nhật cảm thấy sức hút của Tiêu Mai không những không bị thời gian mài mòn, mà còn mang theo ánh hào quang chín chắn hấp dẫn, nhưng bản thân Tiêu Mai vẫn cảm thấy hơi tự ti.

Lúc bị giam lỏng, Tiêu Mai đã mấy lần nghĩ đến việc tự sát, nhưng bởi vì vẫn còn một cậu em trai đang ở Yến Kinh, nên cuối cùng vẫn không hạ quyết tâm được.

Sau khi thoát được cái lồng, ở nhà họ Thẩm, cô ấy cũng nhiều lần gặp ác mộng vì căn biệt thự này, mơ mình lại bị nhốt lại.

Việc này gần như đã thành nỗi ám ảnh, nên lúc ra khỏi nhà họ Phó, Tiêu Mai mới lặng lẽ rơi nước mắt.

Trần Thái Nhật và Tiêu Mai đã có thân giao cách cảm từ lâu, anh biết hết mọi suy nghĩ trong lòng cô ấy.

Hai người lặng lẽ đứng ở cửa biệt thự một lúc.

Trần Thái Nhật chậm rãi nói.

"Chị Mai, chị lùi lại chút đi, mở to mắt nhìn cho rõ nhé".

Dường như Tiêu Mai đoán được Trần Thái Nhật muốn làm gì, bởi vì hơi kích động mà hơi thở dồn dập, lùi lại hai bước, mắt không chớp nhìn căn nhà trước mặt.

Đôi mắt Trần Thái Nhật sáng rực, nhìn thẳng phía trước, chân khí trong cơ thể tự lưu chuyển.

Bỗng nhiên, chim muông côn trùng trong đám cây cỏ xung quanh bay lên, dường như chúng cũng cảm nhận được có chuyện gì đó nguy hiểm sắp xảy ra.

Trần Thái Nhật chậm rãi nhắm mắt lại, một lúc sau lại mở bừng ra.

Đôi con ngươi đã biến thành màu vàng.

"Phá!"

Một tiếng quát vang như chuông, chân trái anh giơ lên, giẫm mạnh xuống đất.

R`ân!

Vô số tiếng nứt vang lên, mặt đất bỗng rung lên như có động đất, nứt toác, phát nổ, sụp xuống.

Chiếc "lồng giam" khiến Tiêu Mai sợ hãi tròn năm năm, giống như bị trúng bom, bỗng nhiên nổ tan tành, bờ tường sụp xuống, cuối cùng tất cả chôn vùi vào một cái hố lớn.

Một căn nhà bỗng trở thành đồng hoang phế.

Những ký ức không vui cũng theo đó tan biến.

Tiêu Mai nhìn mọi việc xảy ra trước mắt, không nhìn được nổi kích động, xông tới đỡ đỡ nạt kia gào lên.

"Khốn kiếp, quá khứ chết tiệt, cuối cùng tao cũng thoát được mây r ồi! Tao đã có người đàn ông của riêng mình r ồi!"

Nói xong, cô ấy bước tới, ôm chặt lấy Tr ần Thái Nhật, khóc òa lên.

"Hu hu hu...!Tại sao tôi không gặp được anh sớm hơn?"

Tr ần Thái Nhật ôm lấy eo thon của người đẹp trong lòng, khẽ an ủi.

"Yên tâm đi, ngày tháng sau này còn dài, chúng ta..."

Anh còn chưa nói xong, đôi môi đã thấy ấm ấm, một khuôn mặt hoàn mỹ mang theo mùi hương thơm ngát bỗng chắn t ần nhìn của anh.

Nhiệt tình, không chút do dự, Tiêu Mai bỗng thể hiện sự chủ động của một đàn chị.

Một lúc lâu sau, hai người mới buông ra.

Tiêu Mai đỏ bừng mặt, giọng nói dịu dàng, nhưng đầy cương quyết.

"Anh có còn nhớ không? Tôi từng nói có món quà quan trọng muốn tặng anh..."

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 175: Món Quà Quý Giá

Trần Thái Nhật vẫn đang chìm đắm trong sự nhiệt tình vừa rồi, nghe thấy thế, anh không khỏi sửng sốt.

“Quà gì vậy?”

Bàn tay thon nhỏ trắng nõn của Tiêu Mai bấu mạnh vào cánh tay Trần Thái Nhật, tay còn lại bỗng vươn ra, khẽ kéo cổ áo anh.

“Đến nơi anh sẽ biết, mau đi thôi!”

Trần Thái Nhật chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, bỗng nhiên anh cảm thấy Tiêu Mai hiện giờ vô cùng khác lạ.

Chị Mai trước kia dịu dàng nhã nhặn, mang chút u buồn và rất biết quan tâm, nở một nụ cười là có thể khiến người ta chìm đắm.

Còn chị Mai hiện giờ bỗng chốc trở nên hào phóng, tự tin, chủ động, hoạt bát, hơn nữa đã chịu khoe ra những mặt tốt đẹp nhất của mình trước mặt Trần Thái Nhật.

Dường như giữa hai người lại đột phá thêm một tầng khoảng cách nữa về tâm lý.

Ngoài thân giao cách cảm, bây giờ lại trở nên thân thiết hơn, như một đôi tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khó hiểu, bị Tiêu Mai kéo đi.

Kết.

Xe dừng trước cửa một tòa nhà.

Tiêu Mai không nói gì, mặt đỏ bừng, chủ động đi trước, kéo tay Trần Thái Nhật.

Hai người đến bàn lễ tân.

Cuối cùng Trần Thái Nhật cũng coi như hiểu ra.

Chị Mai muốn dẫn anh đến thế giới hai người thực sự.

“Ờ kìa, chị Mai, bây giờ vẫn chưa đến thời gian nghỉ ngơi buổi tối mà, hay là chúng ta ra ngoài ăn...”

“Không cần, tôi không đói”.

Một câu nói chặn họng Trần Thái Nhật luôn.

Đã đến lúc này rồi, Trần Thái Nhật còn có thể nói được gì nữa chứ.

Cũng không thể từ chối được, chỉ đành nghe mệnh trời vậy.

Cô gái ở bàn lễ tân nhìn hai người với vẻ sâu xa, đưa luôn chìa khóa một phòng tổng thống sang trọng có giường king size cho họ.

Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất.

Rần!

Cái chân thon dài tuyệt đẹp của Tiêu Mai đã mở cánh cửa, kéo thẳng Trần Thái Nhật vào.

Cạch.

Tiêu Mai dùng phần lưng đóng cửa, sau đó khóa lại.

Chị gái xinh đẹp nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật với đôi mắt biết nói, nở nụ cười thần bí.

Trần Thái Nhật mặt mày xám xịt.

Sao cảnh tượng này lại quen thế nhỉ?

Hình như anh đã từng xem trong rất nhiều bộ phim hành động.

Nhưng... giới tính ngược r ồi!

Anh bị động đến vậy sao?

Thấy Tiêu Mai sắp bước tới, Trần Thái Nhật vội vàng xua tay.

“Chị Mai, chờ chút đã”.

“Tôi không muốn chờ”.

“Không phải, chị có nhớ tôi từng nói cũng có một món quà muốn tặng chị không?”

Tiêu Mai nghe thấy thế, đôi mắt to tròn dưới hàng lông mi dài bóng tỏ vẻ vô cùng tò mò.

“Đúng r ồi, anh không nói tôi cũng quên mất, anh muốn tặng gì cho tôi vậy?”

Trần Thái Nhật mỉm cười, nắm tay cô ấy, ng ồi xuống sofa.

Anh lấy một miếng đá quý màu nâu vàng, to bằng lòng bàn tay trẻ con trong túi quần ra.

Mắt Tiêu Mai sáng lên, khẽ mỉm cười, vui vẻ nói.

“Đây là... hổ phách? Ồ, giữa miếng hổ phách còn có một thứ nhỏ màu vàng, đẹp quá!”

Trần Thái Nhật gật đầu, r ồi lại lắc đầu.

“Đây là một miếng huyết phách, bản thân đá quý không quan trọng, quan trọng nằm ở huyết dịch màu vàng bên trong, đây chính là món quà tôi tặng chị”.

Vẻ mặt Tiêu Mai mừng rỡ, giống như một cô gái nhận được quà ngày lễ tình nhân, vui sướng hỏi.

“Huyết dịch? Màu vàng? Tôi chưa từng thấy!”

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Là máu của tôi”.

Tiêu Mai sửng sốt, miệng nhỏ hơi hé, dường như bỗng nhiên nghe thấy một đi ầu rất khó tin.

“Máu... máu của anh?”

Trần Thái Nhật không thấy lạ trước phản ứng của Tiêu Mai, anh nắm tay của người đẹp, đặt miếng huyết phách vào lòng bàn tay trắng nõn của đối phương.

“Ăn miếng huyết phách này vào, chị sẽ lập tức sở hữu thân thể mạnh mẽ bằng với võ sĩ đỉnh cao hạng ba, tôi sẽ truyền cho chị một bộ công pháp thích hợp nhất”.

Tiêu Mai chớp mắt, hơi kích động, hai tay ôm lấy cổ Trần Thái Nhật, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía người đàn ông chu đáo trước mặt, nhìn mãi vẫn không thấy đủ.

Tiêu Mai từ nhỏ đã mắc bệnh hiểm nghèo, không thể tiếp thu tài nguyên luyện võ dưới bất cứ hình thức nào của nhà họ Tiêu, trong các nhà giàu hoàng kim coi cường giả là vua ở Yến Kinh, cô ấy luôn là đối tượng bị gia tộc ghét bỏ.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, cô ấy mới bị Tiêu Nam Thiên vứt bỏ, đưa đến Nam H ồ.

Nhưng Trần Thái Nhật đã đối xử với Tiêu Mai thế nào?

Bảo vệ, chở che, còn hiến tinh hoa từ máu của anh, giúp Tiêu Mai tăng cấp lên thành võ sĩ hạng trung.

Trần Thái Nhật vuốt mái tóc Tiêu Mai.

“Sẽ có lúc tôi không thể ở bên cạnh chị được, nên chị phải trở thành võ sĩ có khả năng tự bảo vệ mình, thì tôi mới thực sự yên tâm, như vậy chúng ta mới có thể bên nhau lâu dài được”.

Tiêu Mai nghe thấy lời thổ lộ này, khuôn mặt đỏ đến tận mang tai, cô ấy cắn môi, nũng nịu nói.

“Vậy nếu tôi yêu cầu anh vĩnh viễn ở bên cạnh tôi, không rời tôi nửa bước thì có được không? Tôi không luyện võ, tôi muốn anh bảo vệ tôi, bất kể là ngày hay đêm”.

“Ăn huyết phách còn có thể kéo dài thanh xuân nữa”.

Tiêu Mai đưa luôn miếng huyết phách trong tay vào miệng.

Rắc.

Huyết phách lập tức được nuốt vào bụng.

Trần Thái Nhật nở nụ cười ranh mãnh, véo nhẹ cái mũi của Tiêu Mai.

“Biết ngay là chị không nhịn được mà!”

“Hừ, ai bảo tôi lớn hơn anh mấy tuổi chứ, chẳng còn cách nào khác, tôi cứ luôn cảm thấy nguy hiểm, bên cạnh anh toàn là những cô gái trẻ đẹp”.

Tiêu Mai ngoài miệng thì hờn dỗi, nhưng trong lòng thì hạnh phúc muốn chết.

Dung nhan trẻ mãi không già là sự mê hoặc mà tất cả các cô gái không thể cưỡng lại được.

Món quà này đã chạm đến tận trái tim Tiêu Mai.

Cô ấy chớp mắt, nhìn Trần Thái Nhật, đột nhiên sà về phía trước, dựa đầu vào vai anh, cả người như mềm nhũn, cuộn tròn trong lòng người đàn

ông.

Trần Thái Nhật cảm nhận được tâm trạng của Tiêu Mai.

Đó là sự thả lỏng hoàn toàn, dựa dẫm cả về thể xác và tâm hồn.

Hai tay anh ôm thật chặt, cái eo mềm mại khiến Trần Thái Nhật cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể đối phương.

Tiêu Mai cũng không nói gì, sợi tóc buông bên tai Trần Thái Nhật phát ngứa.

Hai người dựa vào nhau, nhất thời im lặng.

Bỗng nhiên, giọng nói lười nhác của Tiêu Mai từ tốn vang lên bên tai Trần Thái Nhật.

“Bây giờ thì trong bụng tôi coi như đã có giọt máu của anh rồi”.

Trần Thái Nhật bật cười, kinh ngạc khi được thấy sự hài hước của Tiêu Mai.

Sau đó, chị gái xinh đẹp nói từng từ.

“Anh tặng quà xong rồi, bây giờ đến lượt tôi.

Tôi cảnh cáo anh, không được từ chối, không được phản kháng, không được lên tiếng, nếu không tôi sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho anh”.

Trong lòng Trần Thái Nhật vô cùng dụi dằn, trêu chọc.

“Nói chuyện cũng không được sao?”

Ánh mắt Tiêu Mai đầy quật cường, giọng nói chắc nịch.

“Không được! Nhịn đi!”

Dứt lời, cô ấy khẽ tì trán mình vào trán Tr ần Thái Nhật, hơi thở trở nên d ần d ập.

Trong lòng Tr ần Thái Nhật chỉ có một suy nghĩ.

Có người phụ nữ như vậy thì còn c ần gì nữa.

Đêm nay đã định trước là một đêm mất ngủ.

...

“Chị Mai, dậy thôi! Chúng ta phải trở v ề An Thành chuẩn bị đón Tết r ồi”.

“Tôi mệt lắm, anh để tôi ngủ thêm lúc nữa đi”.

“Thôi được r ồi, tôi cũng ngủ bù đây”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 176: Các Cô Gái Đáng Yêu

Chuyện ở Nam Hồ coi như đã kết thúc.

Vừa sáng sớm, Trần Thái Nhật đã gọi điện thoại cho phía An Thành, chỉ huy công ty đầu tư Thẩm Ký cử người tới tiếp nhận toàn địa bàn.

Ở tỉnh Nam Hồ, nhà họ Phó chỉ là người đứng đầu trên danh nghĩa, còn thực ra về mặt pháp luật, tất cả mọi tài sản đều đứng tên Tiêu Mai, nên thủ tục sang tay cũng không gặp bất cứ khó khăn gì.

Phó Cường bị mất một cánh tay, ngay trong đêm đã dẫn theo già trẻ lớn bé nhà họ Phó rời khỏi tỉnh Nam Hồ, còn một số công ty bên này đã được những quản lý cấp cao chuyên nghiệp nhất công ty đầu tư Thẩm Ký cử tới thay thế.

Những chuyện vặt vãnh này thì không cần Trần Thái Nhật phải bận tâm.

Chuyến công tác cuối cùng của năm cũ có thu hoạch khá lớn.

Việc sáp nhập bốn tỉnh cũng coi như đã giải quyết xong rắc rối cuối cùng.

Đến giờ, tỉnh Trung Châu, tỉnh Nam Hồ, tỉnh Lâm Giang đều đã bị Trần Thái Nhật khống chế, phía tỉnh Đông Bình, nhà họ Lâu cũng phối hợp hết sức, đứng cùng một chiến tuyến với Trần Thái Nhật.

Đón năm mới xong chính là một trận chiến liên kết đánh vào Yến Kinh.

Nhà giàu hoàng kim...

Trần Thái Nhật nhếch môi, không quan tâm lắm.

Đương nhiên, thu hoạch quan trọng nhất vẫn là một trái tim dụ dăng.

Trên tàu cao tốc, Tiêu Mai vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cả người lười nhác, dựa vào lòng Trần Thái Nhật, thỉnh thoảng lại ngáp dài, nhưng vẫn không thể giấu được nụ cười trên khóe miệng.

...

An Thành, mưa đông.

Ra khỏi trạm xe lửa, Trần Thái Nhật khoác tay Tiêu Mai, nhìn thấy ngay Phùng Linh Nguyệt đang cằn ô, đứng chờ bên ngoài.

Cô gái tóc ngắn vẫn nhút nhát như cũ, sau khi nhìn thấy Trần Thái Nhật, mắt liền sáng rực, cười tươi như hoa, chạy tới.

“Chủ nhân, chị Tiêu Mai, hai người trở về rồi!”

“Vất vả cho cô rồi, Tiểu Nguyệt!”

Trần Thái Nhật rất tán thưởng cô gái một lòng một dạ theo anh, có thiên phú hơn người về võ học này.

Phùng Linh Nguyệt bước tới, đột nhiên sững sờ, nhìn hai người đang tay nắm tay.

Khuôn mặt Tiêu Mai ửng đỏ, nhẹ giọng hỏi.

“Sao thế?”

Phùng Linh Nguyệt tỏ vẻ hoài nghi, thỉnh thoảng lại quan sát khuôn mặt của Trần Thái Nhật và Tiêu Mai.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy chị Mai và chủ nhân hình như lại khác với trước”.

Trong lòng Trần Thái Nhật muốn phát điên.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ đúng là một thứ vô cùng thần kỳ.

Thế này thì khó cho anh quá.

Tiêu Mai chớp mắt, cố gắng che giấu sự xấu hổ thẹn thùng.

“Con nhóc này, đừng nói lung tung nữa, mau nói cho chị xem đạo này trong nhà thế nào rồi”.

Cô ấy vừa nói vừa bước lên, khoác cánh tay Phùng Linh Nguyệt, hai người sóng vai nhau bước tới chiếc xe bên ngoài, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Trần Thái Nhật lặng lẽ đi theo phía sau, bất lực lắc đầu.

Ngồi xe mất mười mấy phút là về tới nhà họ Thẩm.

Bố mẹ nuôi và em gái đang ở sảnh chính để đón tiếp chủ nhân thực sự của ngôi nhà này.

Trần Thái Nhật chia một số đặc sản mang từ Nam Hào về cho mọi người, ai cũng tỏ vẻ vui mừng.

Tiêu Mai vừa trở về, nở một nụ cười với Trần Thái Nhật, sau đó xoay người vào bếp với mẹ nuôi, nấu cơm trưa.

Bố nuôi hút thuốc, nói với Trần Thái Nhật chuyện học hành của Thẩm Mộng Hàm.

Cô ấy đứng nhất kỳ thi cuối kỳ.

Thẩm Mộng Hàm chấp tay sau lưng, ngẩng cái cổ như con thiên nga lên, nhìn Trần Thái Nhật với vẻ mong chờ.

Rõ ràng là đang chờ được khen.

Trần Thái Nhật nhìn thiếu nữ ngây thơ đang hời hợt thấp thỏm, vẻ mặt đông cứng ba giây, rồi nở nụ cười hài lòng.

“Ừ, làm tốt lắm!”

“Ha ha ha! Anh thật là xấu!”

Thẩm Mộng Hàm chìa bàn tay thon nhỏ ra.

“Có quà cho em không?”

“Đương nhiên là có rồi”.

Trần Thái Nhật nói xong, vẫy tay với Phùng Linh Nguyệt, đối phương hiểu ý, đưa cho anh một bản chữ ký.

“Anh đã chuẩn bị sẵn rồi, em xem đi, thích không?”

Thẩm Mộng Hàm không hiểu gì, cần lấy xem, vẻ mặt bỗng dưng trở nên mừng rỡ, vô cùng kích động.

“Ôi! Là chữ ký của đại minh tinh Ninh Yên Nhiên! Trên này còn viết chúc em gái Mộng Hàm sớm trở thành đàn em khóa dưới! Ha ha ha, cảm ơn anh, em vui lắm!”

Thời gian này, Thẩm Mộng Hàm học hành vất vả, phần lớn là nhờ coi người đẹp hàng đầu Hoa Hạ, thần tượng Ninh Yên Nhiên làm tấm gương truyền cảm hứng.

Lúc nào cô ấy cũng tâm niệm trong lòng phải vào được trường cũ của Ninh Yên Nhiên là đại học Yến Kinh.

Bây giờ có được chữ ký của thần tượng, đương nhiên cô ấy rất vui vẻ.

“Anh giỏi quá! Chữ ký của đại minh tinh mà cũng lấy được, em sùng bái anh quá đi mất!”

Ánh mắt Thẩm Mộng Hàm nhìn Trần Thái Nhật sáng rực.

Trần Thái Nhật mỉm cười nói.

“Chỉ cần em thi đỗ, cho dù phải nhờ vả đi cửa sau, phải mất bao nhiêu tiền, thì anh cũng để em gặp cô ấy, em thấy sao?”

Thẩm Mộng Hàm không biết rõ chuyện, vui mừng phát điên, lắc tay anh trai, làm nũng hét lớn anh trai muôn năm.

Tề Vũ, Genko và Phùng Linh Nguyệt đang cấn cánh gà ở bên cạnh, đưa mắt nhìn nhau, cố nhịn cười.

Ai mà ngờ được người đẹp hàng đầu Hoa Hạ, đại minh tinh thần tượng Ninh Yên Nhiên lại là đồ đệ của Trần Thái Nhật chứ.

Trần Thái Nhật bảo em gái ở lại sảnh chính chơi với bố mẹ, còn anh đến thư phòng của mình.

Tề Vũ, Genko và Phùng Linh Nguyệt cũng được gọi tới.

Trần Thái Nhật nhìn ba cô gái xinh đẹp, mỗi người một vẻ trước mặt mình.

Ai cũng nhìn anh nở nụ cười, vẻ mặt chờ đợi.

Tề Vũ theo anh lâu nhất, vóc dáng bốc lửa, mặt xinh như hoa, tính tình thẳng thắn, võ công cao nhất, nhờ sự chỉ dạy tận tình của anh và các loại thuốc hỗ trợ, cô ấy đã đột phá hạng bảy.

Genko vẫn mang thực lực đỉnh cao hạng bốn, nhưng cô gái này có đầu óc nhanh nhạy, là một thiếu nữ Đông Đảo thông minh, khuôn mặt đáng yêu như một cô bé khiến người ta sinh lòng yêu mến.

Phùng Linh Nguyệt ngẩng đầu ưỡn ngực, vóc dáng nhỏ bé, khuôn mặt thanh tú, trong ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật mang theo sự sùng bái không chút che giấu.

Tóc ngắn gọn gàng, vóc dáng yêu kiều, trông rất ngang tàng, hơn nữa, võ công cũng đã lên hạng sáu, khiến Trần Thái Nhật cảm thấy hơi bất ngờ.

Trần Thái Nhật hắng giọng.

“Khụ khụ, hai ngày nữa là năm mới rồi, các cô theo tôi cũng vất vả, chạy ngược chạy xuôi, tôi nợ các cô một ân tình”.

Tề Vũ ở bên cạnh bật cười.

“Ông chủ, anh cứ nợ đi, nợ đến khi nào vĩnh viễn không trả hết được, không vứt bỏ được chúng tôi nữa”.

Genko và Phùng Linh Nguyệt nhìn nhau, đầu nọ nụ cười.

Trần Thái Nhật lấy ra ba thứ trong chiếc vali bên cạnh, được bọc trong vải đỏ, đặt vào tay ba cô gái.

“Tết đến rồi, đây là quà tôi tặng các cô, mong là các cô sẽ thích”.

Tề Vũ hấp ta hấp tấp, mở tấm vải đỏ đầu tiên, sau khi nhìn thấy thứ bên trong, bỗng nhiên vẻ mặt kích động nhìn Trần Thái Nhật.

“Ông chủ... cái này cho tôi thật sao?”

Trần Thái Nhật gật đầu.

Vù, một làn gió thơm mát thổi tới.

Tề Vũ hôn lên mặt Trần Thái Nhật một cái nhanh như chớp, hôn xong liền chuồn luôn, vừa đi vừa cười lớn.

“Ha ha ha! Cuối cùng thứ này cũng thuộc về mình rồi!”

Genko đứng ở bên cạnh há hốc miệng.

“Chủ nhân, Tiểu Vũ đây là...”

Trần Thái Nhật bất lực lắc đầu, cười nói.

“Đó là thứ cô ấy muốn có nhất, thẻ cơm cấp tuyệt mật chuyên dụng của tôi ở Hội Trường Thành”.

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 177: Ông Chủ Phát Phúc Lợi

Vừa nghe thấy câu này, Genko và Phùng Linh Nguyệt đều sửng sốt.

Đúng, Tề Vũ là một người ham ăn, đầu này có ai là không biết đâu.

Nhưng cũng không đến nỗi có được phần thưởng là một tấm thẻ cơm đã vui tới phát điên như vậy chứ?

Phùng Linh Nguyệt nhìn dấu hôn nhàn nhạt mà Tề Vũ lưu lại trên má Trần Thái Nhật, vẻ ghen tuông như muốn bùng nổ, bấu cái môi nhỏ, trông đáng thương vô cùng.

Genko cười hỏi:

“Tấm thẻ ăn này có gì đặc biệt sao?”

Trần Thái Nhật vuốt cằm.

“Tấm thẻ cơm này của tôi được hưởng phúc lợi mỗi tháng đến dùng bữa ở nhà hàng bí mật của trụ sở chính của tổ chức một lần”.

“Những món ăn ở đó rất ngon sao?”

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Hương vị chỉ là thứ yếu mà thôi, nói một cách đơn giản là nếu người bình thường mỗi ngày đều ăn một bữa cơm ở đây liên tục trong vòng hai năm thì có thể trở thành cao thủ hạng chín luôn”.

“Cái gì?”

Genko và Phùng Linh Nguyệt đều đồng loạt ồ lên.

Chỉ ăn thôi mà cũng có thể trở thành tông sư hạng chín!

Vậy thì món ăn ở trong nhà hàng ở đẳng cấp nào đây chứ?

Không lẽ là thịt rồng cổ đại, cá voi thần dưới biển sâu hay những thứ thần kỳ bên ngoài vũ trụ?

Hai người không ngừng suy đoán, càng nghĩ càng hoảng sợ.

Loại hình nhà hàng này nếu được mở rộng ra thì toàn Hoa Hạ không phải sẽ trở thành thiên đường của tông sư hay sao!

Tông sư của các nước khác đều dựa vào đánh đấm!

Tông sư của Hoa Hạ lại dựa vào ăn!

Cảnh tượng này cũng quá ảo diệu rồi nhỉ!

Nhưng hai người họ cũng hiểu rằng, đây chỉ là một loại tưởng tượng cho vui mà thôi.

Có thể sở hữu những nguyên liệu quý giá như vậy, nhất định lượng thức ăn nấu ra cũng ít đến mức đáng thương.

Chả trách đẳng cấp cao như Trần Thái Nhật mà một tháng cũng chỉ có thể đến một lần.

Nhà hàng quý giá như kho báu của nội bộ, Tề Vũ vừa hay cũng là người của hội Trường Thành.

Đối với một người đẹp thích ăn uống thì món quà này quả đúng là vô cùng phù hợp.

Nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Tề Vũ, hai người còn lại cũng bắt đầu kỳ vọng vào phần quà trong tay mình.

Phùng Linh Nguyệt không chịu thua kém mà mở ra trước.

Bên trong có một quyển sách.

Lớp bìa bên ngoài thoạt nhìn hơi cũ kỹ, không có điểm gì thu hút người khác.

Phùng Linh Nguyệt nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt hoài nghi.

“Chủ nhân, quyển sách này là?”

Trần Thái Nhật chớp mắt, bình thản nói:

“Ngọc Cốt Kim Tuý Quyết, công pháp cấp Thần”.

Hả?

Phùng Linh Nguyệt cảm thấy trời đất như quay cuồng, muốn ngất xỉu luôn tại chỗ, may mà có Genko đứng bên cạnh đỡ lại mới không quá xấu hổ.

Genko cũng rất ngạc nhiên, sự đả kích cũng không kém Phùng Linh Nguyệt bao nhiêu.

Công pháp cấp Thần.

Quyển sách này chính là công pháp cấp Thấp mà tất cả tông sư hạng chín đều tranh giành nhau trong truyền thuyết.

Phùng Linh Nguyệt mất vài phút mới khống chế được không cho bản thân ngã xuống, vì căng thẳng nên trán đã đầm đìa mồ hôi, tay vừa cầm quyển sách vừa run rẩy.

“Chủ... chủ nhân, món đồ quý giá như vậy, tôi... tôi không nhận được đâu”.

Trần Thái Nhật xua tay, ánh mắt đầy tín nhiệm và tán dương.

“Tôi đã từng nói rồi, có công pháp cấp Thần và có thể tu luyện đến cảnh giới cấp Thần là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, điều này cần có một trái tim đơn thuần, không ngại khó khăn và luôn hướng về võ thuật”.

Ngừng một lát, ánh mắt anh nhìn vào cặp mắt đang mở to của Phùng Linh Nguyệt.

“Tôi cảm thấy cô rất có triển vọng tu luyện lên được cấp Thần, mặc dù quá trình đó có thể khó khăn muôn trùng”.

Phùng Linh Nguyệt nghe Trần Thái Nhật nói vậy thì trăn mặc một giây.

Gương mặt thanh tú đột nhiên nở nụ cười xán lạn, khoé mắt ngân ngấn nước, sự kích động không thể che giấu cứ thế dâng lên trong lòng.

“Cảm ơn... sự tín nhiệm của chủ nhân, tôi nhất định sẽ không lãng phí cuốn công pháp này”.

Lúc này, Phùng Linh Nguyệt cũng để lộ ra phương diện khác của mình, đó chính là dáng vẻ của một cô gái bé nhỏ.

Cô ấy là thuộc hạ của Trần Thái Nhật, tự công nhận rằng võ công mình kém cỏi nên vẫn luôn luyện tập vô cùng chăm chỉ, cũng bởi vì tôn kính võ công của Trần Thái Nhật nên mới đi theo anh.

Đương nhiên, sau này sự sùng bái của cô ấy đã trở thành một loại cảm xúc khác, đây lại là chuyện khác rồi.

Phùng Linh Nguyệt ít nói, cũng không giỏi biểu đạt cảm xúc của bản thân, cô ấy hít sâu vài lần mới lấy được can đảm, sắc mặt đỏ bừng tiến lên trước ôm lấy Trần Thái Nhật.

Cơ thể mềm mại không kìm được mà run lên, Trần Thái Nhật ôm lấy vai của Phùng Linh Nguyệt, vỗ vài cái tỏ vẻ cổ vũ.

Genko đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, nhin không được phải ho lên một tiếng.

“Đã năm phút rồi đấy, Tiểu Nguyệt...”

“A?”

Phùng Linh Nguyệt vội vàng rời khỏi vòng tay của Trần Thái Nhật, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, còn có một loại... cảm giác hạnh phúc.

Hoang mang chạy đi.

Trần Thái Nhật cạn lời.

Cô nhóc này, dù gì cũng phải nói tiếng tạm biệt chứ!

Thế là chỉ còn lại hai người Genko và Trần Thái Nhật.

Genko cẩn thận đặt món đồ lên chiếc bàn bên cạnh, không mở ra luôn mà tiến lên trước ôm lấy Trần Thái Nhật.

“Tôi chẳng cần gì cả, chỉ cần chủ nhân không bảo tôi rời đi là tôi đã thấy rất hạnh phúc rồi”.

Trong lòng Trần Thái Nhật chợt cảm động.

Bây giờ Genko đã một lòng đi theo mình rồi.

“Tôi cũng không nỡ để cô đi, bên trong lớp vải đỏ là món điểm tâm ngon nhất tôi nhờ người mang từ Đông Đảo về, chắc cũng lâu rồi cô không được ăn”.

Genko nghe vậy thì dứt khoát ngẩng đầu lên, cười tươi như hoa.

“Thật sao?”

Cô ấy vội vàng mở gói vải đỏ đó ra.

Quả nhiên!

Bên trong đều là đặc sản Đông Đảo, đủ các loại điểm tâm địa phương nổi tiếng.

Bánh khoai lang, bánh nếp ngải cứu, bánh mật, bánh mochi, bánh rán, chè dương canh cao cấp, bánh nếp vùng, còn có một hộp lớn sushi thoát nhìn trông rất đắt tiền.

Trần Thái Nhật nhất thời cũng hơi xúc động, ôm lấy Genko từ phía sau lưng.

“Tôi hy vọng cô ở cạnh tôi cũng có cảm giác như đang ở nhà, không cần quá gò bó”.

Genko cắn môi, mỉm cười đầy ngọt ngào rồi nắm lấy tay Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân, nếu như anh có thể để tôi được một lần làm nghĩa vụ của nữ giúp việc thì mới là tốt nhất”.

“Nghĩa vụ gì cơ?”.

|||| Truyện đề cử: Tổng Giám Đốc Bạc Tỷ Không Dễ Chọc ||||

“Đó chính là... nghĩa vụ hiến dâng bản thân ý”.

Trần Thái Nhật nghe vậy thì nhanh chóng khống chế cảm xúc của mình, không để cho bản thân đứng núi này trông núi nọ.

Anh khẽ hôn lên mái tóc của Genko.

“Đi thôi, đến nhà hàng ăn cơm”.

Genko xoay người lại, tinh nghịch lè lưỡi ra, nở một nụ cười trêu đùa.

“Chủ nhân nhất định phải nhớ thực hiện đó”.

Nói xong, cô ấy như một con nai nhỏ khẽ khàng rời đi.

Trần Thái Nhật thở dài một hơi.

Đúng là một tiểu yêu tinh, nghĩa vụ hiến dâng bản thân đó, lần trước đã khiến cho bản thân anh vô cùng thảm hại rồi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Reng reng reng.

Trần Thái Nhật nhìn dây số, là Vân Vũ Phi, anh lập tức bắt máy.

“Alo, Vũ Phi, sao tự dừng lại nhớ gọi điện cho anh thế?”

Giọng nói trong veo như chim vàng oanh ở đầu dây bên kia mang theo đôi chút trêu đùa và ai oán.

“Nếu như em không nhớ ra gọi điện cho anh, chắc anh cũng sẽ không chịu chủ động gọi điện cho em nhỉ, ban nãy nhất định đang nói lời ong bướm với cô gái nào đấy mà quên em rồi”.

Trần Thái Nhật cảm thấy sống lưng mình ớn lạnh.

Có phải cô ấy lắp camera giám sát trên đỉnh đầu mình không?

Phụ nữ đúng thật là quá đáng sợ!

Nhất thời anh không biết nên trả lời ra sao.

Vân Vũ Phi ở đầu dây bên kia đột nhiên nói bằng giọng điệu hơi căng thẳng.

“Anh Thái Nhật, có chuyện này, ngày mừng hai anh...có thể đến nhà em ăn bữa cơm không? Bố mẹ em muốn gặp anh”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 178: Cảm Ứng Của Trần Quốc Khí

Giọng nói của Vân Vũ Phi ở đầu dây bên kia mang theo vẻ đáng thương, giống như vô cùng chờ mong.

Trần Thái Nhật cầm điện thoại, khẽ cười.

“Đương nhiên là có thể, đến lúc đó anh sẽ tới sớm”.

“Thật sao? Thế thì tốt quá! Ha ha, đến lúc đó em với Sở Sở sẽ ở nhà đợi anh, không gặp không v ề”

“Được”.

Vân Vũ Phi vui vẻ cúp điện thoại.

Trần Thái Nhật ngẩn ra một giây, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Ngày m ồng hai?

Theo phong tục của An Thành, m ồng hai là ngày dẫn vợ về nhà ngoại, còn có một tên gọi khác.

Ngày đón r ề!

Còn phải gặp bố mẹ của Vân Vũ Phi.

Ý nghĩa này phức tạp r ồi đây.

Trần Thái Nhật vô thức thở dài.

Trong đầu lại nhớ về mối tình đầu năm đó, Vân Vũ Tuệ chết thảm trong âm mưu, dáng vẻ xinh đẹp vẫn hiển hiện ngay trước mắt anh, mà đáng tiếc rằng người đã không còn trên đời này nữa.

May là dưới sự chăm sóc chu đáo của Vân Vũ Phi, Sở Sở có thể vô lo vô nghĩ mà khôn lớn, đối với một người bố không xứng đáng với danh

xung như mình mà nói thì chẳng có chuyện gì khiến người ta thấy an ủi hơn chuyện này.

Trong lòng Trần Thái Nhật đã âm thầm đưa ra nguyên tắc.

Cố gắng không để Vân Vũ Phi và Sở Sở tham gia vào những mâu thuẫn xung đột của anh trong quá trình mở rộng ra bên ngoài.

Thậm chí chuyện báo thù cho Vân Vũ Tuệ cũng tuyệt đối không được để hai người họ can dự vào.

Cuộc sống bình thường mới là hạnh phúc.

Có thể sống một đời tương đối giàu có, an tĩnh, ổn định ở thành phố nhỏ yên tĩnh này, trên phương diện nào đó mà nói thì đã là hạnh phúc trời cho rồi.

Vân Vũ Tuệ đã qua đời rồi.

Em gái ruột của cô ấy, con gái ruột của anh tuyệt đối không được gặp phải bất kỳ bất trắc gì nữa.

Bước tiếp theo, Trần Thái Nhật phải đối diện với nhà giàu hoàng kim có thể lực lớn đến độ long trời lở đất.

Mỗi một bước đi có thể mang đến nguy hiểm bất kỳ lúc nào.

Mặc dù Trần Thái Nhật không lo lắng cho bản thân nhưng anh không thể không lo lắng cho những người bên cạnh mình.

Nỗi lo như vậy bớt được phần nào thì hay phần đó.

Đối với bố mẹ của chị em Vân Vũ Phi, Trần Thái Nhật cảm thấy cũng đến lúc đi gặp rồi.

Chung quy thì ông bà ngoại ruột thịt vẫn luôn vô cùng thương yêu Sở Sở.

Còn khá khá thời gian mới đến giờ ăn trưa.

Vừa xử lý công việc từ bên ngoài về, chủ nhân căn nhà nghỉ ngơi trong phòng riêng, thông thường không có ai dám làm phiền.

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế, đứng dậy đi đến một bức tường trong phòng ngủ.

Trên tường treo một bức thư pháp lớn, bên trên có một chữ lớn đậm màu mực – Cực!

Đây là do Nam Tôn tự tay viết tặng cho anh vào lần báo cáo công tác khi trước.

Là bốn trụ cột của Cửu Châu Hoa Hạ, Đông Tuyết, Tây Cực, Nam Tôn, Bắc Minh đều biết chút ít về sở thích riêng của nhau.

Đông Tuyết thích câu cá.

Bắc Minh giỏi trồng hoa cỏ.

Cô gái duy nhất Nam Tôn giỏi thư lẫn hoạ, trình độ rất cao, lấy thân phận người bình thường đi thi cuộc thi thư pháp còn giành được giải đặc biệt.

Chữ này chính là nét bút của Nam Tôn.

Khí thế hào hùng, ý nghĩa sâu xa, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng làm rung động lòng người.

Đôi lúc Trần Thái Nhật phải hoài nghi một cô gái có thân hình yếu ớt như Nam Tôn sao có thể luyện thành công loại công thần mạnh mẽ đó.

Sau khi liếc nhìn, Trần Thái Nhật gỡ bức thư pháp xuống rồi gõ vài cái lên một chỗ bất kỳ trên tường.

R`ân!

Bức tường đột nhiên lộ ra hình cánh cửa, ngay sau đó tách sang hai bên.

Anh chậm rãi bước vào sâu trong lòng đất.

Đi khoảng năm phút.

Ánh sáng hai bên rất tốt nên không hề che đi tầm mắt.

Trong căn phòng bí mật dưới lòng đất có đặt một số món đồ của riêng Trầnn Thái Nhật.

Một chiếc bàn đơn giản, một chiếc hộp gỗ tử đàn nhỏ cỡ hộp đựng giày nằm yên lặng ở đó.

Điều khiến cho người ta kinh ngạc là xung quanh hộp được bao phủ bởi các sợi khí màu trắng khẽ lượn lờ, chúng chuyển động xung quanh chiếc hộp giống như quỹ đạo hành tinh.

Trầnn Thái Nhật đặt tay lên trên chiếc hộp chừng nửa mét, thầnn vận chân khí.

Cách cách,

Các sợi khí màu trắng bị hút rầnn gom lại với nhau, sau đó chui vào lòng bàn tay của Trầnn Thái Nhật và biến mất tầnn.

Đây chính là biện pháp phòng ngự duy nhất.

Trầnn Thái Nhật tự tin khi mình không ở đây, có những chân khí ngưng tụ này bảo vệ, dù có là võ sĩ cấp Thầnn đến thì cũng không thể động đến chiếc hộp chỉ trong thời gian ngắn.

Khẽ khàng mở nắp hộp ra.

Một tia sáng màu xanh thẳm chợt loé lên, chiếu rọi cả căn phòng bí mật dưới lòng đất.

Cũ kỹ mà kỳ lạ, tạo hình độc đáo, đỉnh nắp hình hạc, thân là hũ đồng, khắc nổi tường vân, xung quanh toát lên hơi thở thần bí khó đoán.

Chính là Trấn Quốc Khí – Vân Hạc Phương Hồ.

Vật thật!

Ban đầu khi Trần Thái Nhật ở Hàng Thành, vì muốn đánh lừa đám người ngòm ngó Trấn Quốc Khí nên đã cố tình làm một cái giả mạo.

Vận dụng phương pháp đặc biệt, về hình thức quả thực thật giả lẫn lộn.

Trấn Quốc Khí thật sự đã được bí mật chuyển về An Thành từ lâu.

So với món đồ giả mạo ban đầu, Vân Hạc Phương Hồ thật sự nhỏ hơn khá nhiều, có kích cỡ tương đương với một bình giữ nhiệt thông thường.

Sau khi Vân Hạc Phương Hồ giả mạo kia bị tiêu huỷ bởi đặc vụ có biệt danh “Huyền Ti Thần” của Hội Đông Vinh, những mảnh vỡ đã được mấy người Không Huyền phương trượng cẩn thận thu thập lại rồi mang đến trụ sở chính liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, cất giữ nó như báu vật.

Có lẽ với mấy người Không Huyền, Khúc Lan Phi mà nói, món đồ Trần Thái Nhật làm giả kia càng quý giá hơn so với món đồ thật trước mắt này.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản.

Ban đầu bởi vì muốn đạt đến hiệu quả nguy trang tốt nhất, phù hợp với tâm nguyện của những kẻ chiếm đoạt vật báu kia.

Trần Thái Nhật đã khắc công pháp cấp Thần thật lên trên mặt của Vân Hạc Phương Hồ giả mạo.

Ở góc độ này mà nói.

Đồ giả còn thật hơn cả đồ thật!

Với địa vị của Trần Thái Nhật ở Hội Trường Thành, ngoài quyền công pháp được truyền lại từ xưa đến nay trong Hoa Hạ thì còn có vài bộ kinh điển khác.

Dù có thật sự bị người khác cướp đi thì cũng không cần nôn nóng.

Vẫn là câu nói đó.

Có công pháp cấp Thần và có thể tu luyện đến cấp Thần là hai chuyện chẳng liên quan gì đến nhau.

E rằng lúc này Không Huyền và Khúc Lan Phi, còn có mấy trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ lại có cảm xúc khác.

Giống như chiếc bánh từ trên trời rơi xuống vậy.

Không nghĩ chuyện bên nó nữa, Trần Thái Nhật đưa hai tay đặt lên trên mặt Trấn Quốc Khí thật, cảm nhận thêm lần nữa.

Vù!

Vân Hạc Phương Hồ đột nhiên rung lên.

Một làn sóng lạnh lẽo khê dâng lên từ Vân Hạc Phương Hồ, khiến cho lòng người vô thức nảy sinh cảm giác thê lương.

Trong lòng Trần Thái Nhật dần đạt được một tần số hoà hợp với năng lượng đặc biệt trên mặt Vân Hạc Phương Hồ.

Dần dần, Trần Thái Nhật khê cau mày lại.

“Phía bắc có bốn chỗ cảm ứng năng lượng, hai chỗ không cần nói, nhất định là Hậu Mẫu Đế Vương Đỉnh và Thanh Đông Thần Thụ, hai chỗ còn lại... nhìn phương hướng đại khái, hình như là ở thảo nguyên, còn cả gần Bạch Sơn vùng Đông Bắc”.

“Phương Nam có ba chỗ, Quỳnh Đảo Ngoại Hải, đảo Nhật Nguyệt, tỉnh Nam Vê...”

“Phương Tây có một chỗ, cạnh hồ Lan Hải ở cực Tây...”

Cộng thêm Vân Hạc Phương Hồ trong tay.

Thông qua cảm ứng của Trấn Quốc Khí, Trần Thái Nhật phát hiện ra tổng cộng chín vị trí đại khái có năng lượng đặc biệt.

Trong lòng anh đã có phán đoán sơ lược.

Đây có lẽ chính là cảm ứng lẫn nhau giữa mười Đại Trấn Quốc Khí.

Thế nhưng khiến cho Trần Thái Nhật nghĩ mãi không hiểu chính là anh đã cảm ứng hai lần, nhưng dù thế nào đi nữa cũng chỉ phát hiện được vị trí đại khái của chín Trấn Quốc Khí.

Thập Đại Trấn Quốc Khí, nếu từ xưa đã truyền nhau tên gọi này thì không thể chỉ có chín được.

Ánh mắt Trần Thái Nhật chợt đánh lại.

Vậy thì, chỉ có hai loại khả năng.

Hoặc là Trấn Quốc Khí cuối cùng đã bị phá hủy.

Hoặc là, báu vật thần bí đó ở bên ngoài biên giới Hoa Hạ.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 179: Xếp Hàng Dài Đến Chúc Tết

Thấm thoát đã đến đêm giao thừa.

An Thành vốn dĩ là một thành phố nhỏ của Trung Châu.

Từ sau khi Trầٰn Thái Nhật đến thì thành phố phát triển, ngày càng sầm uất.

Bình thường người đến người đi tấp nập trên đường phố đã có dáng vẻ của thành phố lớn.

Hôm nay, tất cả những con đường trong các thành phố của Hoa Hạ đều vắng vẻ.

Nguyên nhân không gì khác.

Họ đã về nhà.

Bất kể người li ều mạng làm việc, người có tham vọng đến đâu.

Dù là người thích đi du ngoạn đây đó hay thích thế giới ph ầٰn hoa bên ngoài thế nào.

Trong một năm, lúc càng đến gần giao thừa thì càng muốn nghỉ ngơi, muốn về với nơi an toàn nhất của mình, muốn trở về nơi mình có thể buông hết mọi dáng vẻ nguy trang bên ngoài xuống.

Đó chính là nhà.

Dù gặp phải biết bao khó khăn thì người Hoa Hạ cũng không thể bỏ đi niềm mong ước được về nhà.

Đã mười mấy năm Trầٰn Thái Nhật chưa ăn Tết cùng với người nhà r ấ.

Ngày thường chỉ có chiến hữu, những mảnh xương tàn, sa mạc, bầu trời đầy sao, thậm chí là kẻ thù vẫn đang truy đuổi bên cạnh anh.

Anh từng nghĩ những ngày tháng như vậy sẽ cứ mãi tiếp tục, nhưng không ngờ hạnh phúc đến quá bất ngờ.

Một bàn tiệc lớn trong đêm giao thừa.

Một bàn đầy ắp thức ăn đều do mẹ nuôi và Tiêu Mai tự tay nấu, màu sắc, hương vị hòa quyện vào nhau, cực kỳ hấp dẫn.

Nhìn cả nhà ng ỡ vẫy quanh thành vòng tròn.

Trần Thái Nhật nở nụ cười từ tận đáy lòng.

“Tiểu Hàm!”

“Anh!”, mắt Thẩm Mộng Hàm sáng rực, vén mái tóc ngắn của mình ra sau tai rồi háo hức đứng bật dậy.

“Đi đốt pháo đi!”

“Vâng ạ!”

Là cô con gái được yêu thương và nhỏ nhất nhà.

Thẩm Mộng Hàm giơ dây pháo trước bữa ăn lên.

Kéo theo người bạn nước ngoài đầy lòng hiếu kỳ Genko theo, hai cô gái xinh đẹp một lớn một nhỏ chạy ra ngoài.

Trên cái xà nhà ngoài cửa có một sào tre khá dài.

Dây pháo ầm ỹ được quấn lên trên đó.

“Này, cẩn thận chút, đừng đốt vào tay đấy”, Genko nhìn đáng vẻ nghiêm nghị của Thẩm Mộng Hàm, không khỏi cười nói.

“Ôi không sao đâu! Cháy rồi, mau chạy ra chỗ khác thôi!”

Vừa chồm vào, ánh lửa của ngòi nổ làm cô chủ nhà họ Thẩm sợ hãi bỏ chạy.

Đùng!

Vút vút!

Màu sắc rực rỡ!

Từng tiếng pháo hoa vang lên báo hiệu đêm đoàn tụ.

Hai người chạy vào nhà vui vẻ không thôi, ngó vào bàn nhận lấy khăn lau tay Tiêu Mai đưa cho vẫn cực kỳ phấn khích.

Trần Thái Nhật nhìn mọi người rồi nâng ly rượu lên.

Hiếm khi Tề Vũ không tranh ăn trước mà mỉm cười nhìn ông chủ.

Phùng Linh Nguyệt, Genko, Tiêu Mai, Thẩm Mộng Hàm và bố mẹ nuôi đều nhìn anh bằng ánh mắt dịu dàng.

Lần đầu tiên Trần Thái Nhật có cảm giác “ngàn lời cũng khó nói”.

Hơi hít sâu vào, anh mỉm cười.

“Ăn thôi!”

Nghe vậy mọi người đều bật cười.

“Cạn ly!”

“Ăn tất niên thôi!”

“Ha ha ha! Anh đến đây chụp tấm hình đăng lên mạng xã hội”.

“Tiểu Nguyệt, sao cô lại bắt chước chị Tề Vũ giành đùi gà rồi!”

“Chị Mai, chị nhìn anh ấy kìa!”

Bên ngoài tiếng pháo hoa vẫn vang lên ùng ùng, nổ tung trên bầu trời thành nhiều màu sắc rực rỡ, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười của mấy đứa trẻ con.

...

Mừng một Tết.

Trước cổng nhà họ Thắm đã có một hàng dài.

Các loại xe hạng sang, sắc mặt mọi người đều rạng rỡ.

Đôi bên nói chuyện với nhau, cùng chúc Tết nhau.

Hôm nay các nhân vật tâu cớ của An Thành đều đến đây.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đến chúc Tết Trần Thái Nhật.

Thân là người đứng đầu tuyệt đối ở An Thành, về cơ bản Trần Thái Nhật đã trở thành đại danh từ của An Thành rồi.

Một thành phố nhỏ bình thường của Trung Châu nay đã phát triển thành thành phố sầm uất, cộng với thành phố Minh Dương, cả hai được gọi là “hai ngôi sao của Trung Châu”.

Trần Thái Nhật là người có công lao lớn nhất.

Nhà họ Thắm là nơi mà các đại gia của An Thành đều muốn đến.

Chúc Tết năm mới mừng một thể hiện sự tôn trọng và thành ý.

Trần Thái Nhật gọi những người hơi thân quen với mình đến phòng khách, tán gẫu đôi ba câu, những người còn lại chủ yếu được bố mẹ nuôi tiếp.

Họ là bậc cha chú của anh, phận con cháu đến chúc Tết rất biết phép tắc.

Trong ngoài nhà họ Thâm cực kỳ náo nhiệt, tiếng trò chuyện, tiếng cắn hạt dưa và tiếng chơi đùa của đám trẻ.

Lần đầu tiên người nhà họ Thâm chẳng được mấy ai ở An Thành này biết đến được trải nghiệm cảm giác vinh dự thế này.

Ông Thâm, bà Thâm và Thâm Mộng Hàm không chỉ lì xì cho con của khách mà còn lì xì tận mấy trăm nghìn tệ.

Nhưng lòng lại thấy rất vui!

Quà nhận được dù là số lượng hay giá cả đều khó mà ước tính.

Quan trọng nhất là thể diện.

Cả thành phố đều đến chúc Tết.

Ở ngoài đã có mấy người Tiêu Mai giúp lo liệu nên Trần Thái Nhật rất yên tâm.

Trong sảnh phụ, Genko đứng đằng sau, Trần Thái Nhật đang nghe báo cáo của Vi Giác Nghiệp.

“Cậu Trần, chúng tôi và công ty TNHH cổ phần Thái Mộng liên doanh với tỉnh Đông Bình đã phát triển bước đầu ở Yến Kinh, cô Ninh đã đồng ý làm đại diện”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Công ty Thái Mộng được lấy một chữ từ trong tên của Trần Thái Nhật là Thâm Hàm Mộng.

Bây giờ chỉ đang mở rộng kinh doanh về mảng điện ảnh và truyền hình ở Yến Kinh, Ninh Yên Nhiên là người dẫn đầu của công ty, có toàn quyền phụ trách các hoạt động ở Yến Kinh.

Bộ phim đầu tiên sẽ do cô ấy diễn.

Tiếp sau đó, Trần Thái Nhật định hợp lực của bốn tỉnh để gây dựng công ty này thành một công ty khổng lồ về tất cả các mảng, lấy cái này làm nền tảng, và bắt tay với đám đại gia nhà giàu hoàng kim đó.

“Cậu Trần, dự án đầu tiên của công ty Thái Mộng là một bộ phim hài cổ trang, dự kiến sẽ bấm máy vào đầu tháng chín, đầu là những tài nguyên tốt nhất trong ngành”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Mấy ngày nữa phải đi Yên Kinh để bàn xem cụ thể.

Một là để nghe ngóng cái tên Hồ Cửu Phong “Thỏ vàng”, cũng là quản gia nhà họ Phùng - gia tộc đứng đầu trong bốn gia tộc ở Yên Kinh.

Xem thử và nắm rõ tình hình hiện tại của hắn, để trả mối thù lớn của Vân Vũ Tuệ năm đó.

Hai là để cắt băng cho lễ khai máy của dự án công ty, tiện thể gặp Ninh Yên Nhiên.

Còn mục đích thứ ba.

Là đến xem cái tên Bắc Minh đó có trực ở Yên Kinh hay không, tiện thể hỏi thăm vài chuyện.

“Người ngoại tỉnh đến Yên Kinh làm dự án như chúng ta chắc chắn sẽ bị vài cản trở, nhưng không sao, có tình hình gì thì báo ngay cho tôi, mừng tám tôi đến Yên Kinh một chuyến”.

“Vâng”.

...

Cho đến trưa vẫn chưa dứt người đến nhà chúc Tết.

Khu nhà họ Thẩm mở luôn tiệc đãi khách.

Trần Thái Nhật đang bận rộn giành ra chút rảnh rồi chạy vào phòng Tiêu Mai, bảo cô ấy chọn cho một bộ đồ.

Ngày mai phải đến nhà họ Vân!

Dù thế nào thì Vân Vũ Tuệ cũng là người thương năm xưa của anh, còn sinh cho anh một đứa con.

Vậy bố mẹ cô chính là bố mẹ vợ của Trần Thái Nhật.

Có nghĩa đây là lần đến thăm nhà đầu tiên sau mười năm, vẫn nên long trọng một chút.

Tiêu Mai lấy một bộ đồ vest và một bộ kiểu Trung ướm thử lên người Trần Thái Nhật, còn ngân nga một khúc nhạc.

“Chị Mai, bộ này vẫn không được à?”

“Được rồi, lấy bộ này đi.

Chất liệu tốt, phù hợp với vóc dáng cao ráo của anh.

Ngày mai anh đến nhà họ Vân, không chừng hai ba ngày nữa nhà họ Thẩm lại thêm một em gái Vân nữa”.

Trần Thái Nhật nhất thời cạn lời.

Tiêu Mai quyết định đặt bộ đồ vest này sang một bên, chuẩn bị cho Trần Thái Nhật bộ đồ kiểu Trung đó.

Trần Thái Nhật khẽ bắt lấy tay Tiêu Mai, đối phương ngừng động tác, hạnh phúc nở nụ cười như gió xuân.

“Sao thế?”

“Mùng tám tôi đến Yến Kinh, chị đi cùng tôi không?”

Tiêu Mai nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Lần này tôi không đi, mới trở mặt với bố tôi nên từ từ hẵng đi.

Tôi có bức thư nhờ anh mang đến đưa cho Tiêu Kinh – em trai tôi”.

“Em trai chị dễ nói chuyện không?”

Tiêu Mai tròn mắt với Trần Thái Nhật, nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy tự hào.

“Tất nhiên với người khác thì khó nói chuyện với nó nhưng gặp anh rồi thì sẽ khác”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 180: Đến Nhà Họ Vân

Sáng sớm m ờng hai.

Lúc đến trước biệt thự nhà họ Vân, Tr ần Thái Nhật ngạc nhiên phát hiện thế mà lại có không ít người.

Hôm nay nhà họ Vân mời một nhóm đầu bếp đến, hình như định bữa trưa làm tiệc trong phòng khách.

Có mấy chiếc xe đỗ ngoài cổng, đều là xe xịn giá khoảng t ầm năm, sáu trăm nghìn, biển số xe cũng không tệ.

Anh gọi cho Vân Vũ Phi.

Phải mất mấy giây điện thoại mới kết nối.

“Alo, Vũ Phi, bây giờ anh vào có tiện không?”

Có vẻ như giọng của Vân Vũ Phi hơi mất tự nhiên.

“Anh Thái Nhật, anh đến đúng lúc lắm, em bảo Sở Sở ra ngoài đón anh”.

“Ừ”.

Sau đó hai người cúp điện thoại.

Tr ần Thái Nhật khó hiểu.

“Thế nào gọi là đến đúng lúc?”

Một lúc sau cánh cổng mở ra, một cô bé nhỏ nhắn nhào vào lòng Tr ần Thái Nhật.

“Cuối cùng chú cũng đến rồi!”

Tâm trạng của Trần Thái Nhật bỗng trở nên tốt hơn.

Không có gì vui hơn khi được nhìn thấy cục cưng ruột thịt của mình.

Anh nhéo gương mặt tròn tròn của Vân Sở Sở.

“Sở Sở, có phải ăn Tết nên cháu mập lên không?”

“Không ạ, cháu rất kì ền chế lượng thức ăn, ngược lại là dì cháu, sáng nay dì chẳng nói năng gì, cứ cúi đầu cắn hạt dưa thôi”.

Trần Thái Nhật sửng sốt.

“Tại sao dì cháu lại cắn hạt dưa suốt thế?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt ngờ vực đáng yêu.

“Cháu cũng không biết ạ, dù sao sau khi ông hai và bác đến thì dì cháu cứ cắn hạt dưa suốt, cũng lười nói chuyện nữa”.

Ông hai? Bác?

Bố ruột của Vân Vũ Phi tên là Vân Khang, là người con thứ tư, ở trên còn hai người anh và một chị cả nữa.

Ông cả là Vân Vinh, ông hai là Vân Hoa, người chị là Vân Phương.

Trong đó Vân Vinh và Vân Phương đã từng gặp Trần Thái Nhật, cũng biết rõ thân phận của Trần Thái Nhật.

Còn ông hai của Vân Sở Sở.

Chắc hẳn là đang chỉ Vân Hoa mà anh chưa gặp.

Vân Hoa này là người có tính nhẩn nại nhất trong các anh em nhà họ Vân, hàng năm đều đi làm ăn ở bên ngoài.

Nghe nói còn làm ăn lớn hơn tập đoàn Vân Thị, đã lập công ty riêng của mình.

Từ đó đến giờ hẳn là vẫn luôn sống ở Yên Kinh, Tết đến mới về lại đây.

Xem ra nên đến nhận họ hàng rồi.

Còn bác mà Vân Sở Sở nói.

Có lẽ là con gái của Vân Hoa, chị em họ của Vân Vũ Phi.

Một tay bế Vân Sở Sở lên, Trần Thái Nhật cười nói.

“Đi thôi, dì của cháu không đợi được nữa rồi, chúng ta vào trong xem sao”.

“Vâng”.

...

Anh đi vào sân của căn biệt thự, sau đó bước vào hành lang là đến cửa phòng khách.

Trần Thái Nhật đặt Sở Sở xuống, lịch sự gõ cửa.

Cốc cốc.

Một giọng nữ nũng nịu vang lên từ trong nhà.

“Ai đấy?”

Tiếng giày cao gót gõ trên mặt đất vang lên, cửa mở ra.

Khoảnh khắc đó mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, Trần Thái Nhật bị nước hoa làm cho ngửa mũi, suýt nữa hắt hơi mấy cái.

Một người phụ nữ trẻ tuổi cao một mét bảy, khuôn mặt trát phấn trắng bệch đứng trong cửa, nhìn Tr ần Thái Nhật từ trên xuống dưới.

“Ồ? Anh đẹp trai tìm ai vậy?”

“Tôi đến tìm Vân Vũ Phi”.

Người phụ nữ khẽ cười, ánh mắt lộ ra ẩn ý sâu xa xen lẫn chút kỳ lạ.

“Ồ, thì ra anh là bạn của em ấy à, trông đẹp trai đấy, anh vào đi”.

Tr ần Thái Nhật khó hiểu bước vào phòng khách.

Trong nhà toàn là người.

Tr ần Thái Nhật thấy một người xinh đẹp đang ng ồi trên sofa, lặng lẽ cắn hạt dưa tanh tách.

Là Vân Vũ Phi.

Hôm nay cô trang điểm nhẹ nhưng hiệu quả lại cực kỳ tốt, tùy ý kết hợp với chiếc áo khoác màu bạc và quần jean, quả thật có thể đi chụp ảnh bìa cho tạp chí thời trang.

Lúc này, Vân Vũ Phi bu ồm bực tỏ rõ ra mặt, nghe tiếng mở cửa, cô quay đầu lại thì thấy Tr ần Thái Nhật.

Ánh mắt cô lóe lên tia kinh ngạc, sắc mặt đỏ bừng vội vã đứng lên.

“Anh Thái Nhật, ng ồi đi”.

Tr ần Thái Nhật không động đây mà chuyển dời t ần mắt sang chỗ khác.

Một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài mộc mạc, có khí chất của người có học thức và một người phụ nữ trung niên tướng mạo đoan trang, đáng vẻ hơi già.

Họ đang nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp.

Vân Khang và vợ của ông ta - Chu Bình.

Bố mẹ của Vân Vũ Phi.

Cũng là bố mẹ của Vân Vũ Tuệ đã chết...

Năm đó, Trần Thái Nhật bị vu oan là hung thủ giết hại Vân Vũ Tuệ, nhà họ Vân tức giận dẫn Vân Sở Sở đi.

Sau khi Trần Thái Nhật về lại An Thành, Vân Vũ Phi biết được chuyện tình năm đó, cũng biết rõ Trần Thái Nhật là người bị hại.

Vân Vũ Phi đã nói với bố mẹ sự thật năm xưa, còn nói mấy lời tốt đẹp cho Trần Thái Nhật, hai người Vân Khang cũng cảm thấy bối rối không thôi.

Con gái lớn đã ra đi mười năm rồi, người đã chết không thể sống lại, dù có đau lòng cũng chỉ một mình thôi.

Vậy mà cô con gái út lại thích ngay người đàn ông đó.

Hai người lại không thể đi chia rẽ đôi tình nhân.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Cả An Thành, thậm chí là cả tỉnh Trung Châu có người nào làm rõ tốt hơn Trần Thái Nhật không?

Không có.

Cậu ta là người đàn ông độc thân đứng đầu toàn tỉnh, tuổi còn trẻ mà đã trở thành người đứng đầu tỉnh Trung Châu, còn muốn gì nữa?

Bao nhiêu cô con gái nhà giàu có năm mơ cũng muốn được gả cho Trần Thái Nhật, thậm chí chỉ cần có một cơ hội một mình đi gặp Trần Thái Nhật cũng sẽ cố tranh giành, cần còn không được.

Nếu Vân Khang cứng rắn chia rẽ hai người, phá hoại tình cảm của Vân Vũ Phi và Trần Thái Nhật, vậy người ngoài sẽ nói ông ta vô dụng, mất bị mù.

Không nói người ngoài, dù là anh cả hay chị cả nhà họ Vân là Vân Vinh và Vân Phương cũng sẽ vì tương lai của tập đoàn Vân Thị mà không đồng ý Vân Khang làm vậy.

Trần Thái Nhật nở nụ cười chân thành.

“Chú Vân, cô Chu... chúc mừng năm mới!”

Vân Khang yên lặng vài giây, sắc mặt hơi hòa hoãn lại, gật đầu.

“Đến rồi à, ngủ đi”.

Mặc dù trong lòng Chu Bình khá hỗn loạn, phức tạp nhưng bà ta vẫn bảo Trần Thái Nhật ngủ xuống, sau đó bảo Sở Sở đi xem phim hoạt hình ở phòng bên cạnh.

Dù hai người Vân Khang không ủng hộ Vân Vũ Phi thích Trần Thái Nhật nhưng cũng không phản đối.

Thật ra cũng là chấp nhận số mệnh, mặc Vân Vũ Phi làm gì thì làm.

Hôm nay Trần Thái Nhật có thể gọi một tiếng “chú Vân”, “cô Chu”, lòng họ cũng đã dịu đi nhiều rồi.

Chứng tỏ Trần Thái Nhật vẫn rất tôn trọng hai vị bề trên này.

Thấy bố mẹ bình tĩnh đối xử khá ôn hòa với Trần Thái Nhật như vậy, Vân Vũ Phi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vậy chứng tỏ quan hệ của Trần Thái Nhật và bố mẹ mình vẫn có thể hòa hoãn được.

Cô vội vàng giới thiệu Trần Thái Nhật với những người khác.

Ngoài cả nhà Vân Vũ Phi ra, trong phòng khách còn một người đàn ông đáng vẻ uy nghiêm khác và một cặp vợ chồng trẻ tuổi.

Vân Hoa – bác cả của Vân Vũ Phi trợn mắt, tay đeo chiếc đồng hồ Longines nổi tiếng, cả người toàn là đồ hiệu, trông có vẻ là người thành đạt.

Ông ta ngẩng bắt chéo hai chân, không có ý chào hỏi với Trần Thái Nhật.

Con gái của ông ta, Vân Dương Dương chính là cô gái ra mở cửa đó.

Nghe nói hiện giờ đang làm người mẫu cho công ty nào đó, thảo nào cả người đều là thời trang trào lưu, khoác tay chồng mình, cực kỳ thân mật.

Con rể Vân Hoa là Thường Khoan, ngoại hình khá bình thường nhưng được cái cao ráo, tóc tai được chải chuốt gọn gàng, đeo kính gọng vàng, hẳn tự giới thiệu mình là quản lý cấp cao trong ngành tài chính.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Ngoài Vân Dương Dương còn chào lại anh thì hai bố con Vân Hoa chỉ hờ hững vẫy tay.

Vân Vũ Phi thấy hơi khó chịu nhưng cũng chẳng còn cách nào khác với mấy người họ hàng này, chỉ càng thêm buồn bực.

Ngược lại Trần Thái Nhật chẳng để ý lắm, anh tùy ý quan sát một chút.

Vân Dương Dương và Thường Khoan cứ anh em em em trước mặt tất cả mọi người, thỉnh thoảng còn ôm ấp, đúng là chẳng ra thể thống gì.

Hiểu rồi.

Hóa ra lúc này Vân Vũ Phi không vui, còn nhẫn nhịn cắn hạt dưa.

Là vì vô duyên vô cớ bị người ta cho ăn “cơm chó”.

Trần Thái Nhật bất lực mỉm cười khi nhìn Vân Vũ Phi đang tức giận ngồi bên cạnh.

Vân Hoa vẫn dán chặt mắt vào Trần Thái Nhật từ lúc anh bước vào nhà.

Nhìn bộ đồ Trần Thái Nhật mặc, ông ta nhếch môi cười giấu cợt.

Rồi lại nhìn tay Trần Thái Nhật, hai tay anh chẳng đeo đồng hồ, ánh mắt nhìn anh càng thêm khinh thường.

Nhìn trái nhìn phải, ánh mắt đó cứ như đang xem xét một thứ hàng hóa nào đó trong siêu thị, cuối cùng ông ta không nhìn được nữa, nói với giọng điệu khinh bỉ.

“Cháu gái, cháu kết bạn với cái thứ bậy bạ gì vậy, bộ dạng nghèo nát này, đến nhà chúc Tết cũng không biết mặc bộ đồ nào cho tử tế, không biết lịch sự, phép tắc gì thế à?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 181: Cậu Không Xứng Với Nhà Họ Vân

Vân Khang đứng ở bên cạnh nghe xong liền giật nảy mình, mồ hôi lạnh túa ra, còn không kịp ngăn cản.

Anh hai lại bắt đầu châm chọc Trần Thái Nhật rồi, nếu để những gia tộc giàu có hàng đầu ở An Thành như Vi Giác Nghiệp biết được, thì tập đoàn Vân Thị sẽ gặp nguy hiểm ở An Thành mất.

Nếu hôm nay Trần Thái Nhật đến cửa làm khách thì không sao.

Nhưng nếu đối phương đến chúc Tết...

Trần Thái Nhật dám chúc, nhưng nhà họ Vân đâu dám nhận!

Cậu ta có thân phận gì ở An Thành?

Có thân phận gì ở Trung Châu?

Đó là nhân vật tai to mặt lớn mà giậm chân một cái cũng khiến cả tỉnh run rẩy đấy!

Hôm qua mừng một Tết, không kể tuổi tác, kinh nghiệm, chỉ cần là người có máu mặt ở thành phố An Thành, thì đều mang theo quà to đến nhà Trần Thái Nhật chúc Tết theo quy tắc.

Rất nhiều gia chủ của những nhà giàu có trên bảy mươi tuổi, cũng đích thân đến để tỏ lòng tôn trọng.

Nhà họ Vân không muốn đi chắc?

Nhưng không đến lượt!

Tuy Vân Sở Sở là con gái ruột của Trần Thái Nhật, trái tim Vân Vũ Phi cũng đã thuộc về anh.

Nhưng, trong lòng Vân Khang vẫn không muốn với tới “họ hàng” như Trầٰn Thái Nhật.

Thứ nhất là vì chuyện quá khứ.

Thứ hai là ông ta cảm thấy, gia cảnh và thực lực của hai nhà cách biệt quá lớn, nếu vẫn cố ý đến nhà, ngược lại sẽ khiến tình cảm của Vân Vũ Phi không còn trong sáng thu ầٰn khiết nữa.

Vân Khang không kể chi tiết bối cảnh của Trầٰn Thái Nhật và tình hình của An Thành với người anh hai từ nơi khác về.

Buổi sáng, lúc đối phương dẫn theo con gái con rể đến chúc Tết họ hàng, Vân Khang chỉ nói qua loa là hôm nay bạn của Vân Vũ Phi sẽ đến chơi.

Vân Hoa nhìn dáng vẻ thân thiết của Vân Vũ Phi và Trầٰn Thái Nhật, liền đoán được mối quan hệ của hai người đã vượt quá bạn bè thông thường.

Ông ta không quen biết Trầٰn Thái Nhật.

Lại thêm hôm nay là mừng hai Tết, nên tưởng người đàn ông này giống với người muốn đến ở rể, đến trèo cao nhà họ Vân.

Vân Hoa giơ tay chỉ con rể mình đứng ở bên cạnh, vẻ mặt tự hào.

“Chú nhìn xem, Thường Khoan nhà chúng tôi hiện giờ đang làm ở một công ty kế toán lớn ở Yến Kinh, lương hàng năm ít nhất bốn trăm nghìn tệ! Riêng bộ vest đặt may riêng này đã có giá hơn mười nghìn tệ rồi!”

"Có con rể như vậy thì nhà họ Vân ra ngoài mới nở mày nở mặt! Nhìn lại Tiểu Trầٰn đi, ăn mặc tu ầٰn toàng, còn chẳng có bộ vest nên h ầٰn, nghèo rớt mùng tơi, chắc không phải nhằm vào ti ầٰn nhà họ Vân đấy chứ?"

Ông ta nói xong, Vân Vũ Phi là người đầu tiên thấy không vui.

"Bác hai, thực ra anh Thái Nhật ở An Thành..."

Trần Thái Nhật xua tay, ngăn Vân Vũ Phi lại, ra hiệu cô không cần phải giải thích, anh bình thản nói.

"Con người tôi ăn mặc khá tùy tiện, thoải mái là được, bộ hôm nay cũng được coi như nghiêm chỉnh, không có gì không thỏa đáng cả".

Vân Hoa nghe xong thì quan sát Trần Thái Nhật, cười khẩy.

"Hừ, này chàng trai, trước mặt bề trên không cần giả bộ đâu, tôi thấy hai tay cậu trống trơn, còn không có nổi chiếc đồng hồ mà đeo.

Bộ trên người cậu là hàng Shopee chứ gì? Cả người cộng lại có được một nghìn tệ không?"

"Đúng là không đắt, một bộ hơn trăm nghìn tệ thôi".

Trần Thái Nhật cầm ly trà trên bàn lên, từ tốn uống, mặt không cảm xúc đáp trả.

Bộ này do đích thân Tiêu Mai phối cho anh.

Vốn có một bộ vest đặt may riêng đắt tiền để thay thế, nhưng bị Tiêu Mai vứt bỏ rồi.

Bởi vì bộ đang mặc tôn dáng hơn.

Đối phương là bác hai của Vân Vũ Phi, vốn anh định nể chút mặt mũi, nhưng ông ta coi thường gu thẩm mỹ của chị Mai thì anh không nhận được nữa, đổp chát lại luôn.

Trần Thái Nhật tùy ý báo cái giá.

Cả nhà Vân Hoa há hốc miệng, xung quanh im lặng ba giây, rồi vang lên tiếng cười sảng sặc.

Vân Dương Dương mặt bừng phấn cười nói với Vân Vũ Phi.

"Ha ha ha, em gái, đối tượng này của em hài hước quá, hơn trăm nghìn tệ? Một bộ quần áo? Ha ha ha!"

Thường Khoan ở bên cạnh nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt như nhìn một thằng ngốc.

"Này, người anh em, cậu có biết quần áo đắt tiền là những thương hiệu nào không? Đúng là chém gió, lại còn hơn trăm nghìn tệ một bộ chứ! Cậu đóng phim chắc? Cả thành đều mặc hoàng kim giáp à?"

Khuôn mặt Vân Hoa tỏ vẻ thất vọng, ánh mắt khinh bỉ, ra giọng bẽ trên nói với Vân Vũ Phi.

"Cháu gái, bác khuyên cháu, loại đàn ông thích chém gió như này đừng yêu, nhân phẩm có vấn đề đó!"

"Bác hai quen biết mấy nhà doanh nghiệp trẻ thành tựu nổi bật ở bên ngoài, rồi bác sẽ giới thiệu cho cháu, bọn họ ai cũng có tài sản riêng ít nhất mấy chục triệu tệ, tốt xấu gì cũng xứng với thân phận của nhà họ Vân".

"Anh hai, anh đừng nói nữa, nói nữa là loạn đó".

Vân Khang ở bên cạnh cuống lên, nếu còn nói nữa, ông ta sợ Trần Thái Nhật sẽ nổi giận rồi dỡ luôn nhà họ Vân mất.

"Chú tư, tôi nói chuyện chú đừng nhảy vào mồm! Chú chỉ em con gái quá, con gái xinh đẹp như vậy, lấy chồng phải tìm người có quyền có thế chứ!"

"Tôi quen biết rất nhiều cậu chủ độc thân của những nhà giàu ở An Thành, với sắc đẹp của Vũ Phi, chỉ cần trau chuốt một chút, chủ động một tý, thì chắc chắn có thể làm dâu nhà giàu có, cần gì phải tìm một thằng nghèo kiệt xác chỉ giỏi nói mồm chứ?"

Ánh mắt Trần Thái Nhật dần trở nên lạnh lẽo.

Lão già này càng nói càng hăng rồi đấy!

Trần Thái Nhật chậm rãi đặt ly trà trong tay xuống, bình thản nói.

"Ông có thể thử xem, nếu đám cậu chủ An Thành kia có kẻ nào dám tỏ tường đến Vũ Phi thì coi như tôi thua".

Vân Hoa nghe thấy thế, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, cảm thấy mình như bị khiêu khích.

"Cậu không tin chứ gì? Tôi gọi bữa một cuộc, rồi gửi ảnh của cháu tôi qua đó, chắc chắn đối phương sẽ đồng ý kết thông gia với nhà họ Vân, chờ nhà họ Vân với tới nhà giàu, cậu còn chẳng có tư cách bước vào cánh cửa này ấy!"

Vân Vũ Phi cuống lên.

"Bác hai, bác đừng nói linh tinh, cháu..."

"Người lớn nói chuyện, trẻ con đừng chen vào!"

Vân Hoa rất khó chịu với thái độ cao ngạo tự nhiên này của Trần Thái Nhật, quyết tâm phải cho "thằng đồ nghèo khổ" không biết tốt xấu này một bài học, nên mở miệng mắng luôn Vân Vũ Phi đang định nói giúp.

Ông ta cầm điện thoại lên, bấm một lúc, đắc ý khua trước mặt Trần Thái Nhật.

"Hừ! Để tôi cho cậu được mở mang tầm mắt với Chu Đạt - gia chủ nhà họ Chu, một trong bốn gia tộc lớn ở An Thành.

Tôi có Zalo của ông ấy, ảnh của Vũ Phi tôi cũng gửi qua đó rồi, cậu cứ chờ mà xem!"

Ông ta nói xong liền gọi điện thoại.

Tút tut tut, điện thoại kêu mấy giây mới có người nghe.

"A lô".

Vân Hoa ra về dương dương đắc ý, mở hắt loa ngoài, giọng nói bỗng chốc trở nên nịnh nọt.

Vân Hoa không dám ra về với gia tộc giàu có nổi tiếng từ lâu đời kiêu này, dù sao ông ta cũng là người An Thành, đặc tội với người đứng đầu địa phương thì rắc rối to.

"Ôi, gia chủ Chu, chúc mừng năm mới anh nhé! Tôi là Vân Hoa đây, anh có còn nhớ không?"

"Lần trước lúc anh đi công tác ở Yến Kinh, cắt băng cho hiệp hội các nhà doanh nghiệp đồng hương thành phố An Thành, tôi ngồi ở hàng thứ hai, lúc sắp về còn thỉnh giáo anh việc kinh doanh đó!"

Chu Đạt ở đầu bên kia trầm mặc một lúc, hình như đang nhớ lại.

"À, tôi nhớ ra rồi, Tiểu Vân à, cậu có lòng quá, lúc nào rảnh về quê, để tôi tổ chức cho những người trẻ tuổi bốn ba ở ngoài như các cậu gặp mặt nhau".

Trần Thái Nhật ở bên cạnh mặt mày xám xịt.

Chu Đạt chính là bố của cô chủ ngang ngược Chu Mị Nhi, một trong bốn gia tộc lớn của An Thành, lớn hơn Vân Hoa có một hai tuổi, vậy mà còn gọi đối phương là người trẻ tuổi? Tiểu Vân?

Đẳng cấp trong giới thượng lưu đúng là nghiêm ngặt.

Thực lực chính là bối phận.

Vân Hoa nghe bên kia nói vậy, không lấy làm xấu hổ, mà còn tỏ ra mừng rỡ, cứ như được nhận vinh hạnh rất lớn vậy.

"Ôi chao, ôi chao, thế thì cảm ơn anh quá! Hôm nay tôi muốn bàn với anh một chuyện tốt, anh đã xem bức ảnh tôi gửi cho chưa?"

"Ồ, cô gái này là ai vậy? Xinh đẹp lắm, nhưng nhìn hơi quen mặt".

Vân Hoa dương dương đắc ý, giọng nói như muốn tranh công.

"Tôi nói cho anh biết nhé, đây là cháu ruột của tôi đấy! Tôi nhớ nhà họ Chu hình như còn có một cậu chủ bên nhánh phụ, hình như là con trai của em họ anh, năm nay ba mươi lăm tuổi vẫn chưa kết hôn đúng không?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Ha ha, anh thấy cháu gái tôi thế nào? Có lọt được vào mắt xanh của nhà họ Chu không? Nếu như có thể, thì để tôi bảo cháu gái tôi chủ động đến cửa, gặp mặt cậu chủ kia, có khi hai đứa hai lại nên duyên!"

"Tiểu Vân à, đầu óc cậu nhanh nhạy thật đấy, thằng cháu kia của tôi đã nhìu tuổi, quả thực đang đau đầu vì chuyện tìm vợ, tuy thực lực nhà họ Vân của cậu hơi kém, nhưng cháu cậu xinh thật".

"Chả thế, ý tôi là để hai đứa gặp nhau trước, biết đâu cháu gái tôi lại có phúc được làm dâu nhà họ Chu thì sao?"

Chu Đạt ở đầu bên kia im lặng một lúc.

"Cũng được đấy, nhưng...!sao tôi thấy tướng mạo cô gái này quen quen, hình như từng gặp ở đâu đó.

Cháu gái cậu tên là gì?"

"Thưa lại với anh, cháu nó tên là Vân Vũ Phi".

"Ồ, Vân Vũ Phi, tên hay đấy...!Vân Vũ Phi...!Vân Vũ..."

Bỗng nhiên Chu Đạt im bặt, năm sáu giây không thấy lên tiếng.

"A lô, a lô? Gia chủ Chu? Tín hiệu không tốt sao?"

Khuôn mặt Vân Hoa tỏ vẻ khó hiểu, hào hứng chờ đợi câu trả lời.

Một lúc sau, bên kia điện thoại đột nhiên vang lên giọng nói tức giận của Chu Đạt.

"Cậu cút thật xa cho tôi, muốn chết thì chết một mình đi, đừng kéo theo cả tôi!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 182: Cậu Tìm Việc Sao

Tút....!

Tiếng máy báo bận vang lên.

Điện thoại trong tay Vân Hoa bị ngắt thẳng thừng.

Tất cả mọi người trong phòng khách đều chết sững, xung quanh im phăng phắc.

Vân Hoa tay cầm điện thoại, ngây người tại chỗ, nụ cười nịnh nọt trên mặt bỗng đông cứng lại, nhìn rất ngu ngốc.

Một lúc sau, Vân Hoa tỏ vẻ gượng gạo, quay lại hỏi cậu con rể quý hóa Thường Khoan.

"Bố...!vừa nãy bố nói gì sai sao?"

Khuôn mặt Thường Khoan cũng sững sờ, khó hiểu lắc đầu.

Vân Hoa lại quay đầu hỏi con gái.

"Dương Dương, vừa rồi bố không nói những lời không nên nói đấy chứ?"

Ánh mắt Vân Dương Dương bất giác liếc nhìn Trần Thái Nhật bên cạnh, rồi lại nhìn cô em họ Vân Vũ Phi với ánh mắt khó tin.

Thấy bố mình khóc không ra nước mắt, cô ta cũng lắc đầu.

"Hình như là không ạ, bố, con có một suy đoán rất táo bạo".

Ánh mắt những người khác thay đổi, Trần Thái Nhật cũng rất ngạc nhiên.

Cô gái nổi tiếng trên mạng, mặt bự phấn này mà biết phân tích lý trí sao?

Vân Dương Dương chậm rãi nói với giọng điệu chắc chắn.

"Chắc chắn gia chủ Chu bị người làm đứng ở bên cạnh bất cẩn làm đổ trà lên người, bị bỏng nên mới cuống lên chửi bậy như vậy".

Tay Trần Thái Nhật run rẩy, cái ly đựng trà sóng sánh.

Quả nhiên, đánh giá cao IQ của người khác có rủi ro rất lớn.

Khuôn mặt Vân Hoa bỗng tỏ vẻ bình tĩnh, dường như nghe được câu trả lời chính xác nhất trên đời.

"Đúng! Dương Dương nói chuẩn quá! Chắc chắn chân tướng là như vậy, chắc chắn gia chủ Chu vì chuyện gì đó bất ngờ mới bất cẩn cúp máy, để bố gọi lại".

Dứt lời, Vân Hoa vừa lăm nhăm tìm cớ cho bản thân, vừa gọi lại cho Chu Đạt.

Ông ta bấm số gọi đi.

"Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi là số trống".

Câu nhắc nhở vang lên, cả phòng khách lại im lìm như chết.

Đường đường là gia chủ Chu, đương nhiên số điện thoại không phải là số trống rỗng.

Lời nhắc nhở này xuất hiện thì chỉ có một khả năng.

Vân Hoa đã bị đối phương kéo vào danh sách đen.

"Ha ha, tín hiệu có vấn đề kỳ lạ thật, mấy công ty viễn thông bây giờ nhiều sai sót ghê".

Trần Văn Hoa rịn mồ hôi, vội vàng đánh trống lảng, tay chân lóng ngóng cất điện thoại đi, muốn lấp liếm cảnh tượng xấu hổ này.

Trần Thái Nhật chậm rãi nói.

"Đâu có, máy tôi tín hiệu vẫn còn tốt này, ông có thể gọi lại, thử lần nữa đi, ông có thể diện lớn như vậy, chắc chắn đối phương sẽ nghe máy".

Câu nói này khiến Văn Hoa tức phát điên.

Bây giờ ông ta còn dám gọi điện thoại cho Chu Đạt sao?

Số điện thoại đã bị nhà họ Chu cho vào danh sách đen, đi đâu đó đủ để chứng minh, vừa rồi ông ta quả thực đã đắc tội với nhà họ Chu.

Bây giờ vẫn còn gọi đến làm phiền.

Chán sống chắc?

Người ta là nhà giàu đứng hàng đầu An Thành đó!

Sắc mặt Văn Hoa u ám, nói một câu chắc nịch.

"Điện thoại tôi hết pin rồi".

Phụt.

Vân Vũ Phi đứng ở bên cạnh bật cười, sau đó thấy bố mình đang lườm, cô liếc vội vàng im bật, rồi ghé vào tai Trần Thái Nhật, nhỏ giọng nói.

"Anh Thái Nhật, anh thâm thê".

Trần Thái Nhật mỉm cười, hai người đối mắt, khen ngợi lẫn nhau.

Vân Dương Dương ở bên cạnh thấy thế, khước miệng giật giật.

Khó khăn lắm mới đưa được người con rể quý hóa lương bốn trăm nghìn tệ một năm đến khoe mẽ với nhà em họ, sao có thể chịu thua như thế

được?

Cô ta lập tức dán vào người Thường Khoan.

"Ch ờng ời, l ần trước anh bảo t i ền thưởng cuối năm của anh được bao nhiêu ấy nhỉ? Em muốn mua thêm xe".

Thường Khoan lấy tay nhéo khuôn mặt trát đầy phấn của Vân Dương, nhướn mày, liếc Tr ần Thái Nhật với ánh mắt đắc ý, giọng nói cố ý nâng tông lên.

"Cũng không nhiều lắm, năm ngoái thành tích bình thường, t i ền thưởng cuối năm chỉ bằng t i ền lương nửa năm, hai trăm nghìn t ệ t i ền mặt thôi".

"Mua xe chứ gì? Chuyện nhỏ, anh cho em thêm năm trăm nghìn t ệ, chẳng phải em muốn mua Lexus từ lâu r ồi sao? Ngày mai anh sẽ đến cửa hàng 4S đặt xe".

Hai người kẻ tung người hứng, thỉnh thoảng lại quan sát phản ứng của Tr ần Thái Nhật và Vân Vũ Phi.

Tr ần Thái Nhật thấy rất buồn cười, b ơ luôn bọn họ, nói chuyện khác với Vân Vũ Phi.

"Hai năm tới, có khả năng thời gian anh ở Yến Kinh sẽ nhiều hơn, có không ít chuyện cần giải quyết, không thể thường xuyên trở về thăm em và Sở Sở được".

"Hả? Vậy làm sao bây giờ?"

Vân Vũ Phi có vẻ buồn bã.

Phía bố mẹ cô có vẻ không có xung đột lớn lắm với Tr ần Thái Nhật.

Tình cảm này đã bén rễ cắm sâu trong lòng Vân Vũ Phi, dù gặp Tr ần Thái Nhật bao nhiêu lần thì cô vẫn không thấy đủ.

Bây giờ đột ngột cả năm gặp nhiều xa ít, bỗng nhiên cô tr ầm h ỉn đi.

Cô nghĩ một lát, đột nhiên vẻ mặt thay đổi, khóe miệng nở nụ cười.

"Anh Thái Nhật, chuyện ở công ty em có thể nhờ bố tạm thời giải quyết, anh nói xem, em nhân lúc còn trẻ, đến Yên Kinh thi nghiên cứu sinh có được không?"

Trần Thái Nhật sững sờ.

"Thi nghiên cứu sinh?"

"Đúng vậy, có kỳ thi học lực tương đương xin học thạc sĩ, tháng ba đăng ký, tháng năm thi, nếu đỗ thì năm nay có thể nhập học".

"Sao tự dưng em lại muốn đi học?"

"Anh đến thành phố Yên Kinh to như vậy, em sợ một thời gian nữa anh sẽ quên em mất, vậy thì em cũng đến Yên Kinh, lúc đó ngày nào cũng có thể gặp được anh".

Trần Thái Nhật nhìn người đẹp lưu luyến không rời xa anh, trong lòng vô cùng ấm áp.

"Cũng được, chuyện tiến bộ thế này anh ủng hộ em, em muốn thi trường nào?"

"Phải là đại học Yên Kinh chứ!"

Ok, lại thêm một người.

Lông mày Trần Thái Nhật giật giật.

Trường học hàng đầu Hoa Hạ mà các cô làm như chuyện đùa vậy?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng anh vẫn xoa đầu Vân Vũ Phi đầy khích lệ.

Đôi vợ chồng Thường Khoan và Vân Dương Dương đang khoe khoang giàu có nhìn nhau, nghe thấy Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi thảo luận vấn

đề học tập, họ đột nhiên cảm thấy vừa nãy mình nói chuyện tìên thường cuối năm.

Hơi phàm tục...

Vân Hoa ở bên cạnh tỏ vẻ khinh bỉ, ngắt lời hai người Trần Thái Nhật.

"Tiểu Trần sắp đến Yến Kinh à? Đi làm sao? Thanh niên thì nên coi trọng sự nghiệp! Nhưng cháu gái này, cháu thi nghiên cứu sinh gì chứ? Học nhiều thì có ích gì? Chẳng phải vẫn phải tìm việc kiếm tiền sao?"

Nói xong, ông ta nháy mắt với con rể Thường Khoan, chuyển chủ đề

"A Khoan này, hai đứa Tiểu Phi sắp đến Yến Kinh, cần gì phải vất vả chứ, chẳng phải công ty đầu tư con đang làm có quy mô rất lớn ở Yến Kinh sao? Có tuyển người không? Bảo luôn Tiểu Phi, Tiểu Trần tới công ty các con làm đi".

Khuôn mặt Vân Hoa tỏ vẻ sung sướng.

Trong lòng reo hò cuối cùng cũng gỡ được một ván.

Công ty có chi nhánh ở Yến Kinh của Thường Khoan có nghiệp vụ chính là đầu tư, kế toán, quy mô không nhỏ, cũng rất nổi tiếng.

Hắn là quản lý trung cao cấp của công ty, nếu Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi muốn đến đó làm việc, thì sẽ trở thành cấp dưới của Thường Khoan.

Hơn nữa loại chuyện như này thì bạn còn phải cảm kích nữa, vì dù sao người ta cũng cho bạn bát cơm manh áo.

Nghĩ đến đây, ông ta và con rể mỉm cười với nhau.

Thường Khoan cố ý ra vẻ khó xử, tắc lưỡi nói.

"Ôi, công ty con tuyển nhân viên nghiêm khắc lắm, dạo này do nhận làm nghiệp vụ đại lý kế toán cả năm cho một công ty lớn, nên mới cần tuyển

nhieu người".

Nói xong, hắn còn nhấn mạnh.

"Đơn hàng kia không phải công ty nào cũng nhận được đâu, các cậu nên biết bên A là công ty lớn mới mở, đang lên mạnh nhất thời gian gần đây - công ty trách nhiệm hữu hạn cổ phần Thái Mộng".

Trần Thái Nhật nhướng mày, bưng trà lên nhấp một ngụm nhỏ.

Thường Khoan xua tay.

"Thôi vậy, dù sao những người ở thành phố nhỏ như các cậu cũng không biết chuyện ở Yến Kinh chúng tôi, nói thế này cho dễ hiểu, người đẹp số một Hoa Hạ - Ninh Yên Nhiên chính là ngôi sao ký hợp đồng với công ty kia".

Vân Dương Dương ở bên cạnh vô cùng kích động.

"Thật sao? Chờng ời, các anh giỏi quá! Không ngờ lại có thể hợp tác với công ty lớn như vậy".

Thường Khoan vô cùng đắc ý, xua tay.

"Cũng bình thường, anh cũng là được công ty trọng dụng, mới có thể đảm nhiệm chức quản lý bộ phận của nhóm dự án đại lý kế toán kia, nhưng đã là người trẻ nhất cả công ty rồi, anh với bên nhân sự thân nhau lắm".

Dứt lời, hắn quan sát Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi.

"Vũ Phi làm lễ tân hành chính thì không có bất cứ vấn đề gì, hình tượng cũng ổn, về phần Tiểu Trần..."

Thường Khoan nhếch mép, nở nụ cười châm chọc.

"Cậu có bằng đại học và chứng chỉ kế toán không?"

Trần Thái Nhật trả lời đúng sự thực.

"Mấy cái này thì tôi không có".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 183: Sự Nghiệp Của Thường Khoan Chấm Dứt

Khóe miệng Thường Khoan nhếch lên độ cong vô cùng khinh bỉ, tắc lưỡi nói.

"Chà, thế thì tiếc thật đấy, hết cách rồi, công ty có quy định, những người trẻ tuổi muốn làm việc ở công ty chúng tôi thì bằng cấp và chứng chỉ là điều kiện cơ bản, tiếc quá".

Vân Dương Dương ở bên cạnh khoắc cánh tay Thường Khoan, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt cảm thông.

"Tiểu Trần, cậu nhìn lại mình xem, bằng cấp lẫn chứng chỉ đều không có, đến thành phố lớn như Yến Kinh thì sinh t iền kiêu gì? Chẳng lẽ đi nhặt rác, ha ha ha!"

Hai người này tự cảm thấy mình rất tốt đẹp, luôn nói chuyện với Trần Thái Nhật bằng thái độ hơn người.

Vân Khang và Chu Bình ng ồi ở bên cạnh, thực sự là ngửa hết cả tai.

Bọn họ đã nhìn ra, ông anh hai này hôm nay dẫn con gái và con rể tới chính là nhân cơ hội về quê đón Tết để khoe khoang.

Lăn lộn ở Yến Kinh, sự nghiệp có thành tựu, con gái lại lấy quản lý cấp cao của một công ty lớn ở Yến Kinh, nhân lúc đón Tết khoe khoang một phen, lấy luôn con rể tương lai của nhà anh em ra để làm phong n ền.

Vân Khang nghĩ đến đây, trong lòng cũng tức giận, cảm thấy ông anh hai này hơi quá đáng.

Đáng tiếc...

Vân Khang nhìn Trần Thái Nhật đang ng ồi đó uống trà, vẻ mặt ung dung.

Hôm nay, Vân Hoa và Thường Khoan đã chắc chắn là sẽ bị mất mặt rồi.

Vân Khang và Chu Bình cùng đứng dậy.

"Anh hai, bọn em vào phòng bếp chuẩn bị bữa trưa, mọi người cứ nói chuyện đi, lát nữa đến giờ ăn em sẽ gọi".

Vân Hoa gật đầu.

"Không cần phức tạp đâu, mười mấy món là được rồi, bọn tôi ở Yên Kinh, bình thường ăn uống cũng đơn giản".

Vân Khang lắc đầu, dẫn theo Chu Bình, hai người rời khỏi phòng khách.

Bây giờ thì cả nhà Vân Hoa lại càng được thảnh thơi mà khoe khoang.

Thường Khoan ra về anh cả, an ủi Trần Thái Nhật.

"Tiểu Trần, tuy cậu khó mà vào được công ty Sùng Tín của chúng tôi, nhưng dù gì tôi cũng là người có máu mặt ở Yên Kinh, có thể móc nối quan hệ giúp cậu..."

Nói xong, khoe miệng hằn lộ vẻ châm chọc, từ tốn nói.

"Nếu cậu có thể gom góp đưa tôi mười nghìn tệ, có lẽ tôi sẽ khởi thông giúp cậu được, đến bộ phận nhân sự của công ty xin một chân làm bảo vệ, tốt xấu gì cũng kiếm được miếng ăn".

Vân Dương Dương ở bên cạnh hòa theo.

"Tiểu Trần, cậu yên tâm, sau này đến Yên Kinh, anh Khoan và cậu làm cùng một công ty, chúng tôi sẽ quan tâm đến các cậu.

Cứ đưa mười nghìn tệ đây, chuyện này để chúng tôi lo".

Nói xong, cô ta nhìn Thường Khoan với ánh mắt sùng bái.

"Ch ờng ời, anh đúng là có tấm lòng nhân hậu, họ hàng với nhau phải giúp đỡ thế chứ! Làm bảo vệ mỗi tháng cũng được một hai nghìn tệ, tốt xấu gì cũng thuê được một căn nhà dưới t ầng h ầm, đúng không em gái? Không c ần cảm ơn anh chị đâu".

Vân Vũ Phi lấy tay đỡ trán, dựa vào sofa bên cạnh, không nói được lời nào.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài, lấy chiếc điện thoại trong túi quần ra, gọi cho Vi Giác Nghiệp.

Tút tut.

Điện thoại được kết nối ngay lập tức.

"A lô, cậu có gì cần dặn dò vậy?"

"Có phải đại lý kế toán phía Yên Kinh giao cho một công ty tên là Sùng Tín không?"

"Vâng...!hình như là thế, sao vậy?"

"Công ty Sùng Tín có một quản lý họ Thường, muốn giới thiệu tôi đến công ty anh ta làm bảo vệ, mỗi tháng lương một hai nghìn tệ, ông thấy sao?"

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói của gia chủ Vi Giác Nghiệp - nhà giàu hàng đầu thành phố An Thành bắt đầu run rẩy.

"Cậu đừng giận, chuyện này cứ để tôi xử lý, chắc chắn sẽ không để những kẻ ngu dốt làm phiền đến cậu".

"Ừ, nhanh lên".

Trần Thái Nhật nói xong thì ngắt máy.

Thường Khoan nghe Trần Thái Nhật gọi điện thoại thì tỏ vẻ khó hiểu.

"Sao thế Tiểu Trầ̀n? Cậu không tin anh Thường à? Nghe giọng cậu, hình như có cửa khác để vào công ty tôi sao?"

Trầ̀n Thái Nhật ngẩng đầu, nhìn Thường Khoan với ánh mắt thành khẩn.

"Tạm không nói chuyện của tôi nữa, tôi nghĩ có lẽ anh cũng phải nhảy việc, doanh nghiệp nhỏ như Sùng Tín, sợ là không phù hợp với nhân tài giỏi giang như anh".

Thường Khoan không nghe ra hàm ý của Trầ̀n Thái Nhật, còn tưởng anh đang khen, bèn đắc ý cười đáp.

"Ha ha, ý cậu là nhảy việc sao? Thực sự là tôi cảm thấy với năng lực của tôi, thu nhập hàng năm lên đến tỉ ền triệu cũng không vấn đề gì, nhưng Sùng Tín đã là một công ty rất lớn rồi, bỏ thì tiếc quá".

Vân Dương Dương đứng ở bên cạnh cũng tỏ vẻ tự hào.

"Mọi người không biết thôi, lần trước cấp trên của anh Khoan còn nói với anh ấy, nếu làm việc nghiêm túc năm năm, thì sẽ có thể được thăng chức phó giám đốc, tỉ ền lương cũng tăng lên là tám trăm nghìn tệ mỗi năm".

Trầ̀n Thái Nhật nghe xong thì vỗ tay khen ngợi, rồi chuyển chủ đề, chậm rãi nói.

"Chuyện là thế này, tôi cũng có thể giới thiệu một công việc tốt hơn ở Yến Kinh cho anh, anh muốn nghe không?"

Thường Khoan nghe thấy thế thì sửng sốt, vẻ mặt không chắc chắn lắm.

"Cậu nói thật chứ? Lương bao nhiêu, có cấp nhà ở không?"

Trầ̀n Thái Nhật mỉm cười, gật đầu.

"Bao ăn bao ở..."

"Tốt thế cơ à? Có nhà lại còn có ăn sao?"

Thường Khoan hiểu nhầm ý của Trần Thái Nhật, hấn đứng phắt dậy, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt mong chờ.

Trần Thái Nhật không nhanh không chậm, tiếp tục nói.

"Công ty phụ trách ăn ở, lương tháng bảy trăm tệ, công việc là quét dọn nhà vệ sinh và bồn cầu các tầng, tôi thấy anh rất phù hợp, hay để tôi sắp xếp cho anh đi phỏng vấn nhé?"

Anh vừa nói xong, phòng khách lập tức trở nên im phăng phắc.

Hai bố con Vân Hoa và Vân Dương Dương đầu tỏ vẻ kinh ngạc.

Thường Khoan đứng đó, vẻ mặt mong chờ bỗng chốc đông cứng lại, lửa giận trong mắt bùng nổ.

"Cậu đùa tôi à?"

Trần Thái Nhật lắc đầu.

"Đâu có, thực sự là tôi cảm thấy anh rất hợp với việc này, dù gì anh cũng sắp thất nghiệp rồi".

Sắc mặt Thường Khoan dần trở nên tái mét, không còn giữ được vẻ giả tạo trước đó nữa, ngoạc miệng chửi bới.

"Thất nghiệp? Thối lắm! Đờnthối tha ở một nơi nghèo rách mùng tơi như cậu, tôi có lòng tốt đềbạt mà cậu còn không biết tốt xấu! Còn ngần ngại nữa!"

Hấn nói xong, tâm trạng càng kích động hơn, chỉ tay vào mũi Trần Thái Nhật.

"Tôi cho cậu một cơ hội, xin lỗi tôi ngay! Nể mặt Dương Dương, tôi có thể không tính toán với cậu!"

Vân Hoa đứng ở bên cạnh cũng ra về bên trên.

"Tiểu Trầ, cậu ăn nói quá đáng rồi đấy, cậu không có lòng cầu tiến thì thôi, Thường Khoan cho cậu cơ hội mà cậu còn không biết trân trọng, đúng là kiến thức hạn hẹp, mau xin lỗi ngay!"

Trầ Thái Nhật vẫn ung dung bình thản uống trà, coi hai người họ như không khí.

Thường Khoan bị thái độ này làm cho tức phát điên.

"Trầ Thái Nhật! Cậu bị điên à? Tôi bảo cậu xin lỗi tôi cơ mà!"

Trầ Thái Nhật đặt ly trà trong tay xuống, hỏi với giọng điệu chân thành.

"Anh thực sự...!không muốn thử công việc quét dọn vệ sinh kia sao? Có khi lát nữa anh lại yêu cầu tôi được đi làm ấy chứ!"

Thường Khoan sắp phát điên lên, hấn tức đến mức cả người run rẩy, nắm tay siết chặt vang lên răng rắc.

"Mẹ kiếp! Hôm nay tôi phải..."

Còn chưa kịp ra tay, điện thoại của Thường Khoan đột nhiên vang lên.

Thường Khoan cúi đầu xuống nhìn, sắc mặt thay đổi, vội vàng nghe máy.

Hắn đứng thẳng người, vẻ mặt căng thẳng.

"Ôi chào! Sếp Vương! Sao anh lại đích thân gọi điện cho tôi thế này? Có việc gì gấp cần tôi giải quyết sao?"

Đầu bên kia điện thoại là cấp trên của Thường Khoan, sếp tổng của công ty.

Ông ta im lặng một giây, rồi chậm rãi lên tiếng.

“Cái đồ chó chết không được tích sự gì cả, cậu đã bị đuổi việc”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 184: Tôi Không Thích Người Khác Đứng Trên Cao Nhìn Xuống

Cả người Thường Khoan chấn động.

“Sếp Vương, anh vừa nói gì cơ? Hay tín hiệu điện thoại của tôi có vấn đề nhỉ?”

Giọng nói ở đầu bên kia điện thoại đã tức đến mức run rẩy.

“Tên khốn kiếp! Mới làm ăn lớn của công ty bị cậu phá hỏng rồi! Tín hiệu có vấn đề á... tôi thấy đầu óc cậu có vấn đề thì có! Cút!”

Tút!

Cùng với tiếng “cút” vô cùng giận dữ, sếp của Sùng Tín phía bên kia cúp luôn điện thoại.

Để lại Thường Khoan vẻ mặt đờ đẫn và hai bố con Vân Hoa, Vân Dương Dương cũng đờ đẫn không kém.

Thường Khoan bỗng cảm thấy thế giới này rất không chân thực.

Sự trọng dụng đầu r ồi?

Chẳng phải ông ta nói cố gắng làm việc, sau năm năm sẽ lên chức phó giám đốc sao?

Giờ lại có ý gì thế này?

Cái gì mà việc làm ăn lớn bị mình phá hỏng?

Hắn không nhịn được nuốt nước bọt, vẻ mặt đông cứng quay đầu lại, chậm rãi nói với Vân Dương Dương.

“Vợ ời... vừa rồi anh có nói gì sai không?”

Vân Dương Dương sửng sốt.

Vãi, sao câu này nghe quen tai thế?

Cô ta ngẫm lại.

Vân Hoa đang ngồi bên cạnh, hình như vừa rồi cũng hỏi câu y hệt.

Vân Dương Dương muốn an ủi chồng mình, nhưng cảm thấy vốn từ của mình thật sự nghèo nàn, cô ta suy nghĩ rất lâu, cuối cùng...

“Chồng ời... chắc là giám đốc của anh cũng bị người bên cạnh rót trà, làm đổ vào người đấy”.

Ánh mắt Thường Khoan lóe lên, vẻ mặt sững sờ.

Một lúc sau, hắn đột nhiên gằn lên với Vân Dương Dương.

“Điên à? Cô có đầu óc không thế? Lại còn đổ trà nữa? Tôi bị đuổi việc rồi! Không ngờ tôi lại bị sếp đuổi việc, thế mà cô còn nghĩ ra lý do ngu dốt như thế nữa, cô có bị đần độn không vậy?”

Thường Khoan đã nổi trận lôi đình.

Vân Dương Dương biến thành cái thùng trút giận của hắn.

Thị trường việc làm của Yến Kinh vốn dĩ đã cạnh tranh khốc liệt.

Là một người từ nơi khác đến, Thường Khoan đã phải phấn đấu bao nhiêu năm, mới vào được một doanh nghiệp lớn dù năm mơ cũng muốn này.

Hắn không biết đã phải nịnh hót cấp trên bao nhiêu, còn phải hối lộ cho bên nhân sự, mới có được cơ hội thăng chức.

Còn trẻ mà đã trở thành một quản lý trung cấp, đang lúc đắc ý nhất.

Kết quả, mới mừng hai Tết đã nhận được thông báo.

Hắn bị đuổi việc.

Dựa vào đâu chứ?

Bây giờ, Thường Khoan chẳng khác gì ăn phải thuốc súng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Vân Dương Dương lại càng bức mình hơn.

Tôi có lòng tốt an ủi anh, lại còn bị anh mắng.

“Thường Khoan! Anh bị thần kinh à? Anh bị đuổi việc là vấn đề của anh, dựa vào đâu mà mắng tôi? Ai mà biết được anh đã làm chuyện ngu dốt gì, đắc tội với ai ở công ty chứ?”

“Cô cút cho tôi! Tất cả là tại đờ xui xẻo như cô! Công ty có biết bao cô gái muốn dính lấy tôi đây này, tôi muốn ly hôn từ lâu rồi! Nhìn cái mặt bự phấn của cô là tôi đã thấy buồn nôn!”

Vân Dương Dương sững sờ.

Vân Hoa ở bên cạnh, nhìn cậu con rể mà ông ta từng lấy làm tự hào, mắt chữ A mồm chữ O.

“Thằng khốn kiếp này, cậu nói lung tung cái gì đấy? Con gái tôi thích cậu là phúc đức của cậu đấy!”

Thường Khoan cười khẩy.

“Phúc đức? Nếu không vì ông quen biết với chủ nhiệm bộ phận của tôi, thì ông tưởng tôi sẽ để mắt đến cô ta sao? Ông nằm mơ giữa ban ngày đi! Bây giờ tôi đã thất nghiệp, tất cả là do các người hại!”

Hắn đã đánh mất lý trí.

Chắc tên Thường Khoan này bình thường được người ta tôn bốc cao quá, một khi gặp chuyện gì sốc nặng thì liền suy sụp ngay.

Miệng hắt l ần b ần chửi rửa, sắc mặt đỏ bừng, lấy điện thoại gọi đi không ngừng.

"Tôi không tin, tôi làm trong ngành này nhiều năm như vậy cơ mà, cùng lắm thì tìm chỗ khác".

Tút tut...!

"A lô, anh Trương, chẳng phải l ần trước công ty anh bảo thiếu quản lý sao? Đúng lúc tôi vừa nghỉ việc, anh xem...!Sao cơ? Cấm trong ngành luôn? A lô? A lô!"

Tút, điện thoại bị ngắt.

Vẻ mặt Thường Khoan sững sờ, tỏ vẻ không tin, lại gọi một cuộc nữa.

"Giám đốc Lý, tôi là Tiểu Thường đây, l ần trước bên sản đầu người giới thiệu cho tôi công ty của các anh...!Sao cơ? Sao anh lại nói danh tiếng của tôi đã thối nát rồi? A lô? A lô?"

Tút, điện thoại lại bị ngắt.

Cơ thể Thường Khoan không đứng vững được li ền lão đảo, suýt nữa thì ngã xỉu, đặt mông ng ồi xuống sofa.

"Trời ơi! Rốt cuộc tôi đã làm sai gì chứ?"

Đúng lúc này, có người gọi điện thoại cho Thường Khoan.

Hắn cúi xuống nhìn, ánh mắt lập tức sáng lên tia hy vọng, bấm nghe ngay lập tức.

"A lô? A lô! Chủ nhiệm Lý...!Đúng vậy, tôi bị oan mà! Sao công ty lại có quyết định như vậy chứ? Uẩn khúc? Uẩn khúc gì cơ?"

Hình như đầu bên kia điện thoại là cấp trên của Thường Khoan.

Đối phương nói rất lâu, sắc mặt Thường Khoan cũng càng lúc càng khó coi, nghe đến đoạn sau, thỉnh thoảng hắt lại nhìn về phía Trầ Thái Nhật.

Trầ Thái Nhật tỏ vẻ chuyện này không liên quan gì đến tôi, cầ hoa quả ở trên bàn lên, không chút khách sáo, chậm rãi thưởng thức.

Về mặt Thường Khoan có vẻ hoài nghi sâu sắc, ngắt điện thoại.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Trầ Thái Nhật.

Vân Dương Dương bị người đàn ông lật mặt nhanh hơn lật sách này làm cho tức phát khóc, Vân Hoa ở bên cạnh an ủi con gái, mắ Thường Khoan.

"Cái đầ thấy lợi quên ơn, nếu Dương Dương bị cậu làm cho tức giận mà có mệnh hệ gì, thì cậu không xong với tôi đâu! Mau dỗ con bé đi!"

Thường Khoan coi như không nghe thấy, bàn chân bỗng chậm rãi di chuyển, bước tới trước mặt Trầ Thái Nhật với vẻ mặt phức tạp.

Trầ Thái Nhật ng ồi trên sofa, cầ ly trà của mình, thấy Thường Khoan bước tới, anh ngẩng đầu lên, từ tốn nói.

"Con người tôi không thích người khác đứng từ trên cao nhìn xuống để nói chuyện với mình".

Phịch!

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, Thường Khoan chẳng nói chẳng rằng, quỳ luôn xuống.

"Anh Trầ, xin anh hãy cho tôi một con đường sống!"

Dứt lời, nửa thân trên của hắn cúi về phía trước.

Cộp.

Một tiếng động nặng nề vang lên.

Cái đập đầu này rất mạnh, phá vỡ cục diện, cũng phá vỡ tình cảm.

Vân Dương Dương nhìn thấy chồng mình đột nhiên làm vậy, liền ngậy cả người, cũng dừng khóc, hỏi về thăm dò.

"Anh Khoan, anh làm gì vậy? Tại sao anh lại quỳ trước tên họ Trần này chứ?"

Thường Khoan quay phắt lại.

"Câm miệng! Cô ăn nói kiêu gì đấy? Có biết lịch sự là gì không? Phải gọi là anh Trần!"

Vân Hoa và Vân Dương Dương nhìn nhau, suy nghĩ đầu tiên chính là Thường Khoan bị điên rồi.

Thấy con rể hạ mình như vậy, Vân Hoa không thể nào nhịn được, ông ta bước tới kéo cánh tay Thường Khoan.

"Cậu bị điên đấy à? Cậu quỳ trước thằng nhãi nghèo rớt mùng tơi này, thì người bề trên nhà họ Vân như tôi biết để mặt mũi vào đâu? Đầu xuân năm mới, đừng làm chuyện ngu ngốc".

Thường Khoan hất cánh tay của bố vợ ra, run rẩy nói.

"Ông thì biết cái gì? Tôi phải quỳ trước anh Trần, tôi muốn thế! Tôi vui lòng! Chỉ cần anh Trần có thể bảo công ty hủy lệnh cấm đối với tôi thì chuyện gì tôi cũng làm".

Vân Hoa kinh ngạc: "Cậu nói lung tung gì đấy? Công ty cậu ban lệnh cấm thì liên quan gì đến thằng nhãi này?"

Cả người Thường Khoan run rẩy, giọng nói sợ hãi.

"Ông đừng hại tôi nữa! Ông có biết rằng, đặc tội anh Trần thì chút sản nghiệp ở Yến Kinh của ông cũng bốc hơi nốt không?"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 185: Lựa Chọn Duy Nhất

Vân Hoa sững sốt, đứng bên cạnh nhìn con rết.

"Sao lại lôi cả tôi vào? Liên quan gì đến tôi chứ?"

Thường Khoan cười khẩy.

"Hừ! Vừa rồi đâu chỉ có tôi đắc tội anh Trần, ông cũng có phần mà.

Tôi khuyên ông, nếu thức thối thì bây giờ cũng mau quỳ xuống đi, nếu không ông cũng không được yên đâu".

Vân Hoa nghe thấy thế liền nhảy dựng lên.

"Vớ vẩn! Tôi quỳ xuống trước cậu ta á? Cậu ta chỉ là bạn trai của cháu gái tôi! Tôi mắng cậu ta cũng là đáng đời, cho dù tôi có đánh cậu ta thì sao chứ? Cậu ta dựa vào đâu?"

Đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ bên ngoài truyền vào.

"Dựa vào tôi! Bảo chú quỳ thì chú mau quỳ đi! Đừng có đứng ngơ ra đó nữa!"

Vân Hoa điên tiết, quay đầu lại chửi.

"Thằng khốn nào dám bắt tao..."

Bốp!

Một cái tát bỗng vả thẳng vào mặt Vân Hoa.

Cái tát này rất mạnh, gò má Vân Hoa lập tức sưng vù lên.

"Ai dám đánh..."

Vân Hoa nói được một nửa thì im bật, nhìn người đàn ông trung niên cao to xuất hiện đột ngột trước mặt, hơi run rẩy và tủi thân.

"Anh cả...!Sao anh lại đánh em?"

Người đàn ông trung niên vừa bước vào nổi giận đùng đùng, vóc dáng cao lớn, nhìn hơi giống Vân Hoa.

Người này không phải ai khác, mà chính là người lớn nhất của gia tộc nhà họ Vân, anh cả trong số bốn anh em, bác cả của Vân Vũ Phi - Vân Vinh.

Vân Vinh chỉ tay vào cậu em trai bốn mươi, năm mươi tuổi, chửi như chửi chó.

"Cái đồ không biết sống chết! Chú có biết chú vừa nói chuyện với ai không? Cậu Trầ là người mà chú có thể đắc tội được chắc?"

Vân Vinh - anh cả của nhà họ Vân đang nóng hết cả ruột.

Trầ Thái Nhật có thân phận gì chứ?

Tuy Vân Vũ Phi xiêu lòng trước Trầ Thái Nhật, nhưng nghe đồn cậu ta không chỉ có một người phụ nữ.

Nếu nhà họ Vân thực sự đắc tội với người đứng đầu An Thành, thì ở địa phương, cho dù Trầ Thái Nhật không ra tay, thì các gia tộc giàu có khác cũng sẽ ra tay dạy dỗ thay cậu ta, tập đoàn Vân Thị cũng sẽ tiêu đời.

Ông ta không quan tâm đến Vân Hoa đang sững sờ, vẻ mặt kính nể nói ra chân tướng.

"Người ta là chủ của An Thành, người đứng đầu tất cả các gia tộc giàu có ở Trung Châu đấy! Chỉ một ngón tay cũng có thể đè bẹp chú!"

Phòng khách im phăng phắc, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Vân Hoa và Vân Dương Dương há hốc miệng.

Thường Khoan nghe thấy thế, lập tức ôm mặt, chẳng nói chẳng rằng, lại đập đầu ba cái với Trần Thái Nhật.

"Anh Trần, xin anh hãy rộng lượng tha thứ, vừa rồi tôi ăn nói không biết suy nghĩ.

Chỉ cần anh có thể giơ cao đánh khẽ, tôi sẽ bằng lòng làm bất cứ chuyện gì.

Anh thấy Dương Dương thế nào? Có phải rất xinh đẹp không, tôi thậm chí có thể..."

Ánh mắt Trần Thái Nhật đanh lại, bình thản nói.

"Nói thêm câu nữa là tôi xé mồm anh ra!"

Thường Khoan bỗng thấy lạnh sống lưng, còn không dám thở mạnh.

Vân Hoa ở bên cạnh ôm gò má, nhìn anh cả Vân Vinh, rồi lại nhìn Trần Thái Nhật, đầu óc đột nhiên thông suốt, nhớ đến thái độ của gia chủ Chu khi nãy.

"Lẽ nào vừa rồi gia chủ Chu đối xử với em như vậy cũng là vì..."

Vân Vinh lại mắng xối xả.

"Chú còn dám nói nữa à? Nếu không nhờ gia chủ Chu cho người cảnh cáo tôi, thì tôi vẫn chưa biết chú đang ở đây tìm đường chết đâu".

Vân Vinh nói xong liền bước lên, kéo cánh tay Vân Hoa, đá vào khuỷu chân ông ta.

Chân Vân Hoa mất đà, lập tức quỵ xuống trước mặt Trần Thái Nhật, bị anh ruột ấn đầu xuống, về mặt ông ta ngơ ngác.

"Cậu Trần, thực sự xin lỗi cậu, mong cậu nể mặt Vũ Phi, đừng chấp nhặt với em trai tôi, sau này tôi sẽ dạy dỗ cẩn thận! Tôi vô cùng xin lỗi!"

Nói xong, Vân Vinh - anh cả của bốn anh em nhà họ Vân, cúi người một góc chín mươi độ, xin lỗi Trần Thái Nhật với thái độ vô cùng nhún nhường.

Trần Thái Nhật nhìn Vân Vũ Phi ở bên cạnh.

Lúc này, khuôn mặt người đẹp cũng tỏ vẻ khó xử, tuy trước giờ những người họ hàng này có mối quan hệ hời hợt với nhà cô, nhưng dù gì cũng được coi là người nhà họ Vân.

Giọng nói Trần Thái Nhật mang theo ý cảnh cáo.

"Tôi không muốn nhìn thấy các ông nữa, nể mặt Vũ Phi, lập tức rút khỏi đây".

“Cảm ơn cậu Trần, chúng tôi rút ngay, rút ngay đây!”

Vân Vinh - anh cả của nhà họ Vân lập tức như được đại xá.

Tay trái ông ta kéo em trai Vân Hoa đang tỏ vẻ kinh ngạc và sợ hãi tột độ, tay trái kéo cháu gái Vân Dương Dương đang tỏ vẻ kinh hãi, rời khỏi phòng khách nhanh như bay, đầu cũng không ngoảnh lại.

Trong phòng khách chỉ còn lại Thường Khoan đang quỳ, cùng với Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi.

Thường Khoan ngẩng đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

Trong chớp mắt, hắn đã bị vợ và bố vợ bỏ rơi!

Trong lòng hắn vẫn ôm tia hy vọng, hai gối quỳ dưới đất, ngẩng đầu cầu xin Trần Thái Nhật với giọng nói vô cùng nịnh bợ.

"Anh Trần, còn tôi nữa! Chỉ cần anh chịu đánh tiếng, bảo công ty hủy lệnh cấm trong ngành của tôi, tôi bằng lòng đi quét dọn vệ sinh!"

Về mặt Trần Thái Nhật bình thản.

"Anh bằng lòng thật chứ? Lương tháng chỉ có bảy trăm tệ, anh không chê ít sao?"

"Tôi không chê, cho dù làm không công cũng được!"

Trong lòng Thường Khoan sắp tuyệt vọng rồi.

Do giám đốc của công ty Sùng Tín, mà hắn đã bị cấm trong cả ngành.

Điều đó có nghĩa là, nếu không được Trần Thái Nhật đồng ý, thì sau này hắn sẽ phải nói lời tạm biệt vĩnh viễn với các ngành cao cấp ở Yên Kinh.

Việc thì có thể tìm việc khác, nhưng sẽ không có công ty nào có lương tháng hơn bốn nghìn tệ nhận hắn vào làm nữa.

Làm thuê? Làm shipper? Làm bảo vệ?

Miệng ăn thì núi lở!

Hai năm nay, ỷ mình lương cao, Thường Khoan tiêu tiền như nước, riêng lô đề bài bạc đã nợ cả triệu tệ.

Với công việc trước kia, thì đương nhiên đó là chuyện nhỏ, vài năm là có thể trả hết.

Nhưng bây giờ thì món nợ đó như đòi mạng.

Mọi hy vọng của Thường Khoan đều gửi gắm trên người Trần Thái Nhật.

Đừng nói là quét dọn vệ sinh, cho dù bảo hắn uống nước trong bồn cầu, thì cũng phải cẩn thận mà uống.

Trần Thái Nhật nhìn Thường Khoan trước mặt, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Vừa nãy tôi đã hỏi anh có muốn quét dọn vệ sinh không, anh còn giãy nảy lên không chịu, bây giờ cần gì phải đạo đức giả nữa, tha cho anh thì

cũng được..."

Thường Khoan còn chưa kịp cảm ơn, Trần Thái Nhật đã nói tiếp.

"Nhưng anh đã không còn cơ hội quét dọn vệ sinh nữa rồi, Yên Kinh có một số viện dưỡng lão đã lâu năm, có rất nhiều hố xí của người già dùng nhưng không ai quét dọn".

Khuôn mặt Thường Khoan bỗng lóe lên vẻ sợ hãi, dường như phải đối mặt với chuyện gì đó rất đáng sợ.

Trần Thái Nhật phát giác ra, bèn lắc đầu.

"Yên tâm, tôi không bảo anh ăn phân, mà là làm từ thiện.

Những hố xí đó không ai quét dọn, phân chất thành đống rất mất vệ sinh, anh đi gánh phân đi.

Làm đủ nửa năm thì quay lại công ty làm việc".

Trần Thái Nhật nói xong thì nhìn chằm chằm Thường Khoan.

"Bây giờ anh nói nghiêm túc cho tôi biết, anh có muốn làm không?"

Cả người Thường Khoan nổi da gà, vẻ mặt còn khó chịu hơn là ăn phải phân.

Nhưng lúc này hắn đã không còn đường lui, Trần Thái Nhật từng cho hắn một cơ hội, nhưng hắn lại bỏ qua.

Bây giờ chỉ còn một cơ hội duy nhất.

Cuối cùng, Thường Khoan vẫn đưa ra lựa chọn lý trí.

"Cảm ơn anh Trần khoan dung, tôi...!đồng ý làm".

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 186: Tối Nay Anh Đừng Đi

Thường Khoan chán nản bỏ đi, thứ đang đợi hắn là một đợt lao động trong vòng nửa năm, kính cần tôn trọng người già.

Ừ, hắn không ngừng an ủi bản thân, c ầu cũng không được.

M ồng hai năm nay đối với hắn mà nói e là quá kích thích rồi.

Vân Vũ Phi vô cùng dịu dàng, bắt đầu c ần chỗi hốt rác, tiến hành dọn dẹp phòng khách một lượt.

Vừa nãy cả nhà Vân Hoa đến, cắn hạt dưa nhiều đến mức n ền đất đầy vỏ.

Bây giờ đối phương bị bác cả kéo thẳng đi, ngay cả cơm trưa cũng không c ần chuẩn bị nữa, bây giờ trong phòng đầu là người nhà, tâm trạng cô thoải mái rất nhiều.

Dương nhiên Trần Thái Nhật cũng tính là người nhà.

Mặc dù là làm việc nhà, nhưng không biết tại sao, trên mặt Vân Vũ Phi lại mang theo nụ cười rạng rỡ, trong miệng còn ngân nga khúc hát.

“Hôm nay thật là vui, hôm nay thật là vui...”

Trần Thái Nhật ngồi bên cạnh, khuôn mặt nở nụ cười nhìn người đẹp đáng yêu.

“Nhìn dáng vẻ của em, có vẻ như tâm trạng không tệ nhỉ?”

Vân Vũ Phi vừa quét dọn, vừa trả lời.

“Hết cách rồi, anh ở đây ra oai, em được thơm lây nên cũng cảm thấy nở mày nở mặt, tuyệt lắm”.

Trần Thái Nhật đứng dậy, nhẹ nhàng ôm lấy Vân Vũ Phi đang quét dọn từ phía sau.

Cả người cô run rẩy, gương mặt bỗng chốc đỏ ửng, nhưng cũng không tránh né mà mặc cho Trần Thái Nhật ôm như vậy.

Trần Thái Nhật ghé sát bên tai Vân Vũ Phi, nhẹ nhàng nói.

“Xem ra chú và cô cũng không phản đối chuyện hai chúng ta”.

Vân Vũ Phi cảm nhận được hơi thở bên tai của người đàn ông, lỗ tai nóng bừng, thẹn thùng chậm rãi xoay người qua, chủ động ôm lấy Trần Thái Nhật.

“Chuyện đau lòng đâu sẽ qua đi, bố mẹ em không phải người cổ hủ, huống hồ phải đi đâu tìm một người bạn trai khác như anh chứ”.

Nghe Vân Vũ Phi lẩm bẩm với dáng vẻ yêu kiều, Trần Thái Nhật cảm thấy trong lòng có cảm giác thành tựu.

Thật lòng thích một người, cùng lúc cũng được người đó yêu thương thật lòng, loại cảm giác này rất kỳ diệu, có thể khiến người ta tràn đầy năng lượng, ánh mắt nhìn thế giới cũng trở nên tươi đẹp muôn màu.

Hai người ôm càng lúc càng chặt, Vân Vũ Phi ngẩng đầu nhìn gương mặt của Trần Thái Nhật, ánh mắt không khỏi mơ màng, nhón gót chân lên muốn chủ động bày tỏ.

Đúng vào lúc này, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng gọi của trẻ con.

“Dì, chú, hai người đang làm gì thế?”

Vân Vũ Phi chợt thấp giọng kêu lên ngạc nhiên, vội vàng vùng vẫy, che khuôn mặt nhỏ của mình.

Vân Sở Sở đứng ở cửa, khuôn mặt ngơ ngác nhìn hai người trong phòng.

Trần Thái Nhật cũng bất lực, bước lên xoa khuôn mặt nhỏ của con gái cưng.

“Vừa nãy dì của cháu choáng đầu, đứng không vững nên chú đỡ cô ấy”.

Vân Sở Sở bĩu môi, nhỏ giọng nói với Trần Thái Nhật.

“Hi hi, hôm nay không vạch trần chú, nhưng chú phải mua đồ ăn ngon cho cháu để b ồi thường”.

Trần Thái Nhật sững sờ, bị cô bé tinh ranh này làm cho hoàn toàn ngờ ngác.

Anh giờ ngón tay út ra.

“Chốt kèo, chúng ta móc ngoéo nào”.

Vân Sở Sở cười đùa tí tưng gật đầu, móc ngoéo với Trần Thái Nhật.

Vân Vũ Phi bên cạnh vô cùng xấu hổ, bước lên bắt đầu xoa mạnh đầu Sở Sở, một lớn một nhỏ òn ào náo nhiệt.

...

Bữa cơm trưa, nhà họ Vân không nấu quá nhiều món, bởi vì đám họ hàng đã ra về trước nên do Chu Bình – mẹ của Vân Vũ Phi xuống bếp chỉ nấu một bữa cơm gia đình.

Trên bàn ăn, Vân Khang và Trần Thái Nhật không nhắc chuyện cũ, chỉ nói chuyện vui, uống rượu trò chuyện, nhất thời bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Vân Vũ Phi thấy mối quan hệ của bố và Trần Thái Nhật dần vào đúng quỹ đạo thì tâm trạng rất vui, còn uống cùng hai người mấy ly rượu vang.

Chu Bình ở bên cạnh không ngừng gấp thức ăn cho Vân Sở Sở, Trần Thái Nhật nhìn thái độ nhà họ Vân đối xử với Vân Sở Sở cũng vô cùng vui mừng yên tâm.

Đối với Sở Sở mà nói, vợ chồng Vân Khang và Vân Vũ Phi là người thân thật sự của cô bé từ nhỏ đến lớn.

Bây giờ Vân Vũ Phi và mình yêu nhau thật lòng, phần tình cảm này cũng quyết định rồi, ràng buộc tình thân giữa hai người cuối cùng cũng sẽ hóa giải tất cả hiểu lầm.

Cả ngày hôm nay, Trần Thái Nhật không có bất kỳ sắp xếp gì khác.

Năm ngoái bên ba bên ngoài lâu như vậy, không để gì mới có thể dành ra thời gian bên cạnh con gái, bên cạnh Vân Vũ Phi.

Khoảnh khắc tươi đẹp yên bình này thuộc về tình thân và tình yêu, có dành nhiều thời gian hơn nữa cũng không đủ.

Sau bữa trưa, Trần Thái Nhật và Vân Sở Sở hào hứng làm đồ chơi, chơi game, cùng nhau đọc truyện, vô thức đã đến năm sáu giờ tối.

Vân Vũ Phi ở bên cạnh, bưng trà dâng nước cho hai bố con, nghiêm nhiên trở thành nhân vật người mẹ mới cưới.

Cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Màn đêm buông xuống, biệt thự nhà họ Vân lại tràn ngập tiếng trò chuyện uống rượu.

Buổi tối, Vân Khang đã buông bỏ chuyện cũ, khuôn mặt nở nụ cười, cần theo ly rượu trắng uống hết mình với Trần Thái Nhật.

Có một loại cảm giác như con rể đến nhà.

Nói xong bà ấy đi ra khỏi phòng Vân Vũ Phi.

Ken kết, cửa đóng lại.

Trần Thái Nhật sửng sốt.

Ý gì đây?

Mẹ vợ làm vậy là không để mình về nhà sao?

Vậy tối mình ngủ đâu?

Anh quay đầu lại nhìn, mặt Vân Vũ Phi đã đỏ đến tận cổ, cánh tay nhỏ trắng nõn đan vào nhau, không dám nhìn thẳng vào Trần Thái Nhật.

Đây là phòng của Vân Vũ Phi.

Bây giờ được mẹ vợ đóng lại, vậy chẳng phải là nói, người lớn đã ngần ngại cho phép chuyện đó sao?

Vân Vũ Phi hít sâu một hơi, tay trắng nhỏ vỗ ngực phập phồng, để bản thân cố bình tĩnh lại.

“Anh Thái Nhật, em...em rót cho anh ly trà nhé”.

“Hả? Ừ, được”.

Bầu không khí giữa hai người, đột nhiên trở nên kỳ quái.

Vào ban ngày, giữa hai người có chủ đề nói không hết, giống như một đôi nam nữ yêu nhau tha thiết.

Nhưng ở trong căn phòng này, đơn độc ở cạnh nhau, đột nhiên lại không biết nên nói gì.

Trần Thái Nhật còn ổn, có kinh nghiệm, bình tĩnh vững vàng.

Nhưng đây là lần đầu tiên Vân Vũ Phi gặp trường hợp này, cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Tình ý trong mắt người đẹp tuyệt thế ngày càng mãnh liệt, thỉnh thoảng lấy tay xoa gò má để giảm nhiệt trên gương mặt nhỏ nhắn của mình, nhưng lại tạo ra một kiểu phong tình khác, Trần Thái Nhật nhìn đến mức lòng cũng sắp say mê.

Tay chân cô luống cuống rót cho Trần Thái Nhật một ly trà, bàn tay nhỏ còn hơi run, suýt nữa bị trà làm phỏng.

Trần Thái Nhật nhìn bộ dạng lúng túng của đối phương, lòng không khỏi thương xót, nhận lấy ly trà đặt lên bàn bên cạnh.

“Vũ Phi”.

“Hả?”

Vân Vũ Phi giật nảy mình, còn chưa kịp phản ứng đã bị một cánh tay lớn mạnh mẽ kéo vào lòng.

Hôm nay Trần Thái Nhật cũng uống mấy ly, mặc dù chút rượu này căn bản không có ảnh hưởng với anh, nhưng anh cũng cảm thấy tuần hoàn máu tăng nhanh, cổ họng hơi khô khốc.

Người đẹp trong lòng bị ôm đột ngột, cơ thể hơi cứng đờ.

Nhưng có Trần Thái Nhật vỗ về nhẹ nhàng sau tấm lưng mềm mại thanh tú của người đẹp, Vân Vũ Phi ngày càng thả lỏng, toàn thân dần nóng lên.

Cảm giác động lòng dần chiếm ưu thế, không còn e thẹn nữa.

Vân Vũ Phi lấy ngón tay chậm rãi vẽ từng vòng chỗ lồng ngực của Trần Thái Nhật, tình cảm dịu dàng dâng lên trong lòng.

“Anh Thái Nhật”.

“Hả?”

“Chúng ta nghỉ ngơi đi...”

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 187: Chuẩn Bị Đến Yến Kinh

Trần Thái Nhật bỗng cảm thấy cả người nóng ran lên, ôm cô kiều công chúa.

Người đẹp lập tức nhào vào lòng anh, nhẹ bỗng như không.

Đôi mắt Vân Vũ Phi dịu dàng như nước, nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật, hai tay ôm lấy cổ anh, hơi thở dềnh dập.

Khuôn mặt tuyệt đẹp, đôi mắt hút hồn, làn da trắng nõn như ngọc, điểm nào cũng khiến người ta ngửa ngáy trong lòng.

Trần Thái Nhật thực sự không muốn kiềm chế nữa, anh cất bước.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa dềnh dập vang lên.

Trần Thái Nhật vừa đi được nửa bước, suýt nữa thì trượt chân.

Đúng lúc quan trọng lại bị cắt ngang, đúng là khó chịu.

Ánh mắt Vân Vũ Phi lập tức tỉnh táo lại, vội vàng rời khỏi lòng anh, khuôn mặt ửng hồng, sửa sang lại quần áo.

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Trần Thái Nhật cũng cạn lời.

Đã bảo là nghỉ sớm cơ mà?

Bố mẹ vợ làm cái trò gì không biết, tốt xấu gì cũng phải phối hợp một chút chứ!

Vân Vũ Phi lườm Trần Thái Nhật, vội vàng ra mở cửa.

Cạch.

Cửa vừa mở, một cô bé mặc quần áo ngủ hoạt hình cá heo màu hồng, lao đảo chạy vào, mắt nhắm mắt mở.

Sau khi vào phòng, cô bé chẳng nhìn ai, đá giày dưới chân đi, chạy thẳng về phía chiếc giường lớn của Vân Vũ Phi.

Đến trước giường thì nhanh nhẹn trèo lên, nằm sấp xuống.

Chưa đến ba giây, tiếng hít thở đều đặn đã vang lên.

Vân Sở Sở đã ngủ ngay được rồi.

Chu Bình đứng ngoài cửa thò đầu vào nhìn, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, nói với Vân Vũ Phi.

"Hôm nay con bé mệt quá, cứ đòi ngủ ở giường của dì, không cho thì khóc ầm lên, mẹ cũng hết cách.

Tiểu Phi, con trông cháu nhé, mẹ về nghỉ ngơi đây!"

Mẹ vợ tương lai nói xong.

Cạch.

Cửa lại được đóng vào.

Trần Thái Nhật nhìn Vân Sở Sở đang nằm dang tay dang chân, ngủ khò khò trên giường, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Kỳ đà cản mũi siêu cấp này sớm không đến muộn không đến, cứ phải đến vào đúng lúc này.

Nhưng anh không giận được.

Con gái anh đúng là anh nợ từ kiếp trước, đành nhin vậy.

Phụt.

Vân Vũ Phi đứng ở bên cạnh, nhìn dáng vẻ bối rối của Trầ Thái Nhật thì phì cười.

Bầu không khí vừa mờ ám vừa nóng bỏng trong phòng lúc trước thoát cái tan biến.

Vân Vũ Phi phản ứng rất nhanh, cô bước tới đắp chăn cho Vân Sở Sở.

Trầ Thái Nhật cũng bước tới trước giường, nhìn cô con gái yêu quý, rồi lại nhìn người dì cực kỳ cẩn thận tỉ mỉ này.

Xem ra cô ấy thực sự coi Vân Sở Sở như con gái mình.

Vân Vũ Phi quay lại, thấy Trầ Thái Nhật đang nhìn mình chăm chăm, khóe miệng nở nụ cười ngọt ngào.

"Anh nhìn gì vậy? Vẫn chưa nhìn đủ à?"

Trầ Thái Nhật lắc đầu.

"Không bao giờ là đủ cả".

Nụ cười nở rộ trên khuôn mặt Vân Vũ Phi, đủ để khiến tinh thần người ta lâng lâng, như dòng suối ấm giữa mùa đông, khiến cả người dễ chịu.

Người đẹp chủ động nằm bên cạnh Vân Sở Sở, ra hiệu với Trầ Thái Nhật.

Trầ Thái Nhật sững sốt, rồi mỉm cười, nằm ở bên còn lại của cô bé.

Trầ Thái Nhật và Vân Vũ Phi nằm trên giường, mười ngón tay đan chặt vào nhau, cách Vân Sở Sở đang ngủ ở giữa, đưa mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Vân Vũ Phi sáng rực, khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập tình yêu dành cho Trậ̀n Thái Nhật.

Cô chìa tay ra, vuốt ve khuôn mặt Trậ̀n Thái Nhật, từ sống mũi đến bờ môi, cuối cùng ngón trở gảy cằm anh.

Xúc cảm mềm mại khiến Trậ̀n Thái Nhật không nhin được há miệng ngậm lấy ngón tay thon dài của cô.

Vân Vũ Phi mỉm cười, há miệng, lặng lẽ dùng khẩu hình nói một câu.

Trậ̀n Thái Nhật hiểu ngay lập tức.

Cô nói là.

"Em muốn làm mẹ của Sở Sở".

...

Sáng sớm hôm sau, Vân Vũ Phi khoác áo khoác cho Trậ̀n Thái Nhật, chẳng khác gì một người vợ hi ền tiền ch ồng đi làm.

"Lần này đi Yến Kinh, anh sẽ nhanh chóng trở v ề".

"Vâng, em ở nhà chờ anh".

Hai người vô cùng thân mật, Trậ̀n Thái Nhật đã được nếm mùi vị đưa tiễn tuyệt vời nhất nhân gian.

Sau một nự hôn, Trậ̀n Thái Nhật rời khỏi nhà họ Vân trong ánh mắt lưu luyến không rời của Vân Vũ Phi.

Trở v ề nhà họ Thẩm, Trậ̀n Thái Nhật sắp xếp các thuộc hạ chuẩn bị thật kĩ càng chu đáo.

Liên lạc các bên, sáp nhập tài nguyên, không ít binh hùng tướng mạnh bắt đầu công tác chuẩn bị bước đầu cho việc đến Yến Kinh.

Cả bốn tỉnh Hoa Hạ bỗng chốc nổi sóng gió.

Ngay cả các gia tộc giàu có ở Yến Kinh cũng đánh hơi được sự bất thường.

Dường như có một nhân vật quan trọng nào đó sắp đến Yến Kinh.

Chưa thấy bóng rờng đã nghe thấy tiếng rờng.

Những nhà giàu hoàng kim ở Yến Kinh lúc này cũng không khỏi cảnh giác, đề phòng có người từ nơi khác đến Yến Kinh dấy lên sóng gió.

Ngày mùng tám tháng giêng, vẫn còn không khí Tết.

Trần Thái Nhật ngồi trên máy bay từ An Thành đến Yến Kinh, đọc một quyển tạp chí bên cạnh.

Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt dạo này đang đến thời khắc quan trọng để đột phá cảnh giới, nên bế quan ở An Thành.

Lần này Trần Thái Nhật chỉ dẫn theo mỗi Genko đến Yến Kinh.

Genko có ngoại hình trẻ trung đáng yêu, luôn làm đúng chức trách của mình.

Cô ấy đã rà soát trước một lượt danh sách nhân viên của cả sân bay, chắc chắn không có nguy hiểm gì.

Tuy với võ công của Trần Thái Nhật, tự anh cảm thấy không ai có thể làm hại được mình, nhưng bớt đi rắc rối thì vẫn hơn.

"Genko, lúc trước khi cô ở Đông Đảo, cô đã từng tận mắt thấy Rắn Thần ra tay chưa?"

Trần Thái Nhật gấp quyển tạp chí lại, trò chuyện với Genko để giết thời gian.

Genko khẽ lắc đầu.

"Rắn Thần có địa vị rất cao, có một không hai ở Đông Đảo, không kẻ nào dám đối đầu khiêu chiến, còn việc đánh nhau với người ở nơi khác thì chúng tôi chưa từng chứng kiến".

Trong mắt Trần Thái Nhật lóe lên tia sáng.

"Năm đó Đông Tuyệt từng giao đấu với hắn, cả hai cùng bị thương, bất phân thắng bại, tiếc là lúc tôi đến hắn đã trở về rồi, nếu không tôi cũng muốn xem hậu quả của việc phá vỡ cân bằng".

Genko nghe thấy thế, trong lòng chấn động.

Phá vỡ cân bằng?

Ý của chủ nhân sợ là...!

Tiêu diệt Rắn Thần sao?

Genko không thể tưởng tượng được nếu thế cân bằng đỉnh cấp của cả khu vực bị phá vỡ, thì sẽ dấy lên sóng to gió lớn đến mức nào.

Trần Thái Nhật nghĩ một lát, lại hỏi.

"Thế cô có từng nghe nói có văn vật quan trọng gì của Hoa Hạ được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt ở Đông Đảo không? Loại đồ vật, không phải là kiểu như tranh chữ".

Genko trầm tư suy nghĩ, chọn lọc trong đầu rất lâu, cuối cùng ánh mắt dần ngưng tụ lại.

"Chủ nhân, từ xưa đến nay, Đông Đảo và Hoa Hạ giao lưu rộng rãi, số lượng văn vật Hoa Hạ lưu truyền đến Đông Đảo rất nhiều, nhưng nếu nói được bảo vệ nghiêm ngặt thì chắc là chỉ có hai thứ".

"Cô nói ra xem nào".

Genko dựng ngón trỏ thon nhỏ trắng nõn lên.

"Thứ nhất, là Oải Vương Kim Ẩn được lưu truyền từ thời kỳ đầu phong kiến".

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Ừ, cái này tôi biết, hình như là vương ấn năm đó vương triều Đại Hán sắc phong tới Đông Đảo".

Vẻ mặt Genko nghiêm túc, lại dựng một ngón tay nữa lên.

"Món bảo vật quan trọng thứ hai có thời gian xuất hiện muộn hơn chút".

Trần Thái Nhật nhú mày.

"Thứ gì vậy?"

"Được gọi là vũ trụ trong bát, Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 188: Sự Việc Bất Ngờ Trên Máy Bay

Ánh mắt Trần Thái Nhật đành lại.

Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản là thứ vô cùng nổi tiếng trên cả thế giới.

Trên mạng từng lưu truyền bức ảnh về bảo vật này.

Chiếc bát trà này trắng men đen, hoa văn sinh ra do thay đổi nhiệt độ lò nung tự nhiên khiến người ta có cảm giác như đang đứng bên bờ biển vào đêm khuya, ngắm bản đồ sao lấp lánh.

Sở dĩ nói chiếc bát này là vật quý tuyệt thế vô song, là bởi vì khi đặt trong bóng tối, những tia sáng của Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản sẽ tỏa ra ánh sáng rất yếu ớt, màu sắc biến ảo, cao thâm khó dò.

Chi tiết cụ thể thì Trần Thái Nhật cũng chưa tận mắt nhìn thấy, nên không thể chứng thực được.

Thời gian này, Trần Thái Nhật vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của Trấn Quốc Khí.

Ở Hoa Hạ có sáu món Trấn Quốc Khí vẫn chưa tìm thấy, Trần Thái Nhật tin rằng, chỉ cần anh đích thân ra tay, thì khả năng tìm được chúng là rất lớn.

Nhưng món bảo vật Trấn Quốc Khí duy nhất không cảm ứng được kia đã trở thành mối nghi ngờ lớn nhất của anh.

Trước đó, anh đoán món Trấn Quốc Khí cuối cùng có khả năng rất lớn vì nhiều nguyên nhân, lưu lạc ra ngoài Hoa Hạ, nên mới không thể nảy sinh sự cộng hưởng với Vân Hạc Phương Hồ.

Rất có thể là Đông Đảo.

Đương nhiên, cũng có thể là Cao Ly hoặc các nước Nam Dương.

Việc này không thể chắc chắn được.

Nhưng Trần Thái Nhật có thể chắc chắn một điều.

Một khi mười Đại Trấn Quốc Khí được tìm thấy hết, thì cả Hoa Hạ sẽ có sự thay đổi rất lớn.

Là tốt hay xấu thì chưa biết.

Điều Trần Thái Nhật phải làm là nắm quyền chủ động, không thể để kẻ có dã tâm khác đoạt được trước.

Lần trước Hội Đông Vinh có ý đồ phá hủy Trấn Quốc Khí ở Hàng Thành đã giống hệt chuông cảnh báo với Trần Thái Nhật.

Đây là chuyện lớn có liên quan tới cả Hoa Hạ, lần này anh đến Yến Kinh, nếu Bắc Minh đang trực ở đây, thì anh sẽ nói với anh ta chuyện này.

Trần Thái Nhật và Genko trò chuyện với nhau, thời gian trôi rất nhanh.

Chuyến bay từ An Thành đến Yến Kinh là chuyến bay hạ cánh giữa chừng, máy bay bắt đầu cất cánh ở tỉnh Nam Vệ, dừng ở An Thành một tiếng rồi mới bay tiếp đến Yến Kinh.

Dù sao cũng là tuyến bay trên trời, nên tốc độ rất nhanh, chỉ mất hai tiếng là có thể đến nơi.

Hành trình đã được quá nửa.

Trong khoang máy bay, ngoài tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ của các hành khách thì không còn tiếng gì khác.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người đàn ông trông rất cường tráng, mặc vest, sắc mặt đỏ bừng, đứng phắt dậy, khiến các hành khách xung quanh giật nảy người.

Cô tiếp viên hàng không thanh tú vội bước tới hỏi.

"Xin hỏi anh muốn đi vệ sinh ạ?"

Người đàn ông mặt đỏ lắ ba lắ bắ, xua tay, nói với cô tiếp viên hàng không.

"Không được, tôi phải quay lại, cô lái máy bay quay về cho tôi đi".

Anh ta vừa nói xong, mọi người xung quanh liền cười ngặt nghẽo.

Chắc người đàn ông này uống say xong lên máy bay chắc?

Ghế ngồi bên cạnh anh ta là một cậu thanh niên trẻ tuổi, ăn mặc thời trang, mặt mũi non choẹt, tỏ vẻ ghét bỏ.

"Này anh, đây là máy bay chứ không phải taxi, có phải anh uống say không? Mau ngồi xuống đi".

Người đàn ông mặt đỏ lần b lần một câu: "Bớt lo chuyện bao đồng đi".

Dứt lời, anh ta bước qua cậu thanh niên, đến lối đi.

Cô tiếp viên hàng không bị anh ta làm cho hết hồn.

"Thưa anh, hiện giờ máy bay đang bay, xin anh đừng làm chuyện gì quá khích!"

Anh ta không hề doái hoài đến lời khuyên nhủ của cô tiếp viên hàng không.

"Bù ờng lái ở đâu? Tôi muốn gặp cơ trưởng! Tôi trả lại tiền vé gấp mười lần cho các cô, quay về cho tôi! Bạn gái tôi sắp đi với người khác mất rồi!"

Nói xong, người đàn ông mặt đỏ định lao về phía đầu máy bay.

Cô tiếp viên hàng không lập tức cuống lên.

"An ninh hàng không! Mau đến đây! Có chuyện nguy hiểm!"

Trên máy bay thường có nhân viên an ninh hàng không mà công ty hàng không bố trí sắp xếp từ trước, gọi tắt là an ninh hàng không, có trang bị phòng hộ nhất định, ngăn chặn những người có hành vi nguy hiểm trên máy bay.

Chỉ thấy một anh chàng nhanh nhẹn kêu lên rồi xông tới, chẳng nói chẳng rằng, trước tiên ngăn lại cảnh cáo.

Chắc là người đàn ông mặt đỏ kia đã uống nhiều thật, bắt đầu lú lẫm lại, ăn nói không còn lưu loát nữa, giơ tay lên định đẩy an ninh hàng không ra.

Thấy khuyên nhủ không xong, anh chàng an ninh hàng không rút luôn dùi cui trên người ra.

"Tôi cảnh cáo lần thứ nhất, nếu anh còn tiến thêm một bước nữa, thì tôi sẽ dùng biện pháp đấy!"

Người đàn ông mặt đỏ không nghe.

"Cảnh cáo lần thứ hai!"

"Cảnh cáo lần thứ ba!"

An ninh hàng không quyết định dùng biện pháp.

Người đàn ông mặt đỏ lộ vẻ điên cuồng, nhe nanh múa vuốt, nước dãi cũng chảy ra, một mực xông tới.

An ninh hàng không canh trúng thời cơ, quất một cái vào chân anh ta.

Phịch.

Người đàn ông mặt đỏ lập tức mất thăng bằng, ngã xuống lối đi.

Nhân viên an ninh hàng không vội tới, tóm lấy anh ta, bản lĩnh nhanh nhẹn, nhanh chóng khống chế được người đàn ông mặt đỏ đang nói năng lung tung.

Cậu ta lấy dây thừng, kéo người đàn ông mặt đỏ đến một góc khá an toàn trong khoang, tạm thời trói hai tay lại.

Cuối cùng trên máy bay cũng khôi phục lại trật tự.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Không ít hành khách vỗ tay khen hay, khen ngợi thái độ chuyên nghiệp và phản ứng kịp thời của tổ bay.

Khuôn mặt cô tiếp viên hàng không cũng nở nụ cười nhẹ nhõm.

Cũng may không xảy ra chuyện gì lớn.

Về phần người đàn ông mặt đỏ đã uống nhiều rượu, tâm trạng mất khống chế, chờ máy bay hạ cánh giao cho cảnh sát là xong.

Thời gian về sau bay rất thuận lợi, không gặp bất cứ phiền nhiễu nào.

Cuối cùng cũng nhìn thấy toàn cảnh Yên Kinh qua cửa sổ.

Sân bay đã gần ngay trước mắt.

Vòng lại, hạ xuống đất, trượt trên đường băng.

Máy bay giảm tốc độ trên đường chạy, cuối cùng chậm rãi dừng ở lối xuống máy bay của sân bay.

Trần Thái Nhật tùy ý quét mắt nhìn khoang máy bay một lượt, nhìn người đàn ông mặt đỏ vẫn bị trói trong góc, có nhân viên an ninh hàng không đang trông chừng.

Sau khi máy bay hạ cánh, có thông báo đã tiếp đất an toàn, họ mới cho phép hành khách cởi dây an toàn, sau đó lấy hành lý rời đi.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật không quan tâm đến thông báo của máy bay, anh cười luôn dây an toàn, đứng phắt dậy.

Genko cũng giật nảy mình, không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Chủ nhân...”

Vẻ mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, xua tay với cô ấy, ra hiệu cứ ngồi đó.

Còn anh rời khỏi chỗ ngồi, men theo lối đi bước thẳng đến cửa máy bay.

Cô tiếp viên hàng không vốn đang ngồi chuẩn bị thông báo, nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt cạn lời, đầu óc choáng váng, trong lòng gào thét.

Mẹ kiếp, hôm nay ra cửa không xem lịch à?

Lại thêm một kẻ gây chuyện nữa!

Cô ta vội vàng đứng dậy, cố kìm nén cơn giận dữ, hỏi bằng giọng nói rất khách sáo.

“Thưa anh, hiện giờ máy bay vẫn chưa dừng lại an toàn, xin anh chờ thêm lúc nữa rồi xuống máy bay được không?”

Vị trí Trần Thái Nhật đang đứng vừa hay chặn lối xuống của tất cả các hành khách.

Anh nhìn cô tiếp viên hàng không đang nén giận trước mặt, nở nụ cười.

“Tôi không xuống máy bay”.

Cô tiếp viên hàng không tròn tròn mắt.

“Anh không xuống thì đứng đây làm gì?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Không chỉ tôi không xuống, mà tất cả mọi người trên chuyến bay này tạm thời không thể xuống máy bay được”.

Cô tiếp viên hàng không sửng sốt, nghi ngờ người trước mặt này trốn khỏi bệnh viện tâm thần.

“Tại... tại sao? Dựa vào đâu chứ?”

Ngón tay Trần Thái Nhật chỉ vào một hướng trước mặt.

Cô ta cũng hơi quay người nhìn theo.

Bên cạnh nhân viên an ninh hàng không, người đàn ông mặt đỏ kia dường như đã ngủ vì say rượu.

Ánh mắt Trần Thái Nhật bình thản, chậm rãi nói.

“Người này sắp chết rồi, mà hung thủ vẫn đang ở trên máy bay”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 189: Trúng Độc Thật Rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tất cả mọi người trên máy bay nghe thấy thế đều há hốc miệng.

Cô tiếp viên hàng không tướng mạo thanh tú kia lại càng kinh ngạc hơn, cái miệng há rất to.

“Anh... anh nói gì cơ? Rõ ràng anh ta uống nhiều rượu mà! Tôi đắp cho anh ta tẩm tẩm, bây giờ đang ngủ say, sao lại chết được chứ?”

Trần Thái Nhật không quan tâm đến cô tiếp viên hàng không, anh bước tới bên cạnh người đàn ông mặt đỏ đang bị trói, cúi người xuống kiểm tra thật kĩ.

Anh chàng an ninh hàng không đứng dậy, định nói gì đó.

Trần Thái Nhật lia ánh mắt lạnh lùng qua, cậu ta liếc nhìn người lại, hai chân hơi run rẩy, lập tức ngẩng đầu về vị trí cũ.

Lúc này, máy bay đã dừng hẳn lại, nhưng vì bị Trần Thái Nhật chặn lại, nên mọi người trong khoang đều không ra được.

Cô tiếp viên hàng không đứng phía sau, sắc mặt trắng bệch, bắt đầu dùng bộ đàm hô hoán.

“Sân bay, sân bay, chúng tôi là chuyến bay XX, bây giờ có người cần hỗ trợ y tế khẩn cấp, xin cử ngay nhân viên y tế trực ban đến đây!”

Các hành khách phía sau hơi mất kiên nhẫn.

“Này! Chặn lối ra thế là có ý gì vậy?”

“Rõ ràng người kia đang ngủ mà, dựa vào đâu mà anh nói người ta chết, đúng là miệng quạ!”

“Lần sau tôi sẽ không ng ỡ hăng máy bay này nữa, đúng là xui xẻo!”

“Cho tôi xuống trước đi, tôi có việc gấp!”

Tiếng bàn tán ền ào.

Trên máy bay xảy ra án mạng, chuyện này thực sự quá xa vời với kinh nghiệm thường thức của mọi người.

Không ít người tỏ vẻ bất mãn.

Bây giờ cô tiếp viên hàng không cũng hơi lóng ngóng, nhưng trong lòng vẫn nghiêng về phương án tạm hoãn việc xuống máy bay.

Nếu trên máy bay có người chết thật, thì đây là sự cố rất lớn đối với cả tổ bay, không khéo còn mất cả việc.

Bây giờ chỉ có thể chờ bác sĩ tới kiểm tra kĩ càng rồi kết luận.

Cũng may bác sĩ trực ban của sân bay thông thường đều ở gần bãi đỗ máy bay, cũng cách nơi này không xa lắm.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến sự hỗn loạn phía sau, anh dùng ngón tay khê đặt lên động mạch chủ ở cổ người đàn ông mặt đỏ, nhú mào.

Anh ra tay nhanh như chớp, điểm trúng hai huyệt đạo trên người đối phương.

Sau đó anh đứng dậy, nói với cô tiếp viên hàng không đang căng thẳng phía sau.

“Tạm thời không chết được, chờ bác sĩ đến đi, chắc anh ta bị trúng độc rồi”.

Anh vừa nói xong, các hành khách phía sau đều kinh hãi.

Trúng độc?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hoàn toàn không thể tưởng tượng được một người ban nãy còn hùng hổ muốn xông đến buồng lái, bây giờ chớp mắt đã biến thành một kẻ xui xẻo trúng độc sắp chết.

Mấy người phía sau thấp giọng cười.

“Nỡ quá đấy, trúng độc, mưu sát, quay phim chắc?”

“Phải đấy, phải đấy, tý nữa bác sĩ đến, nếu phát hiện chỉ là đang ngủ thì mới nực cười”.

“Vừa nãy người đàn ông mặt đỏ kia đáng sợ thế cơ mà, nhe nanh múa vuốt.

Trúng độc á? Thần kinh chắc?”

Tiếng chăt vẩn xôn xao, ai nấy đều nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt nghi ngờ.

Genko bước từ phía sau tới, sức hấp dẫn của mặt học sinh, thân hình phụ huynh lập tức khiến đám đàn ông nhìn chằm chằm.

Cô bước tới trước mặt Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân, hung thủ mà anh nói có phải là...”

Nói xong, ánh mắt cô liếc về một phía.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Tám chín mươi phần trăm, bây giờ phải xem kết quả kiểm tra của bác sĩ, rồi mới có thể lấy được bằng chứng cuối cùng”.

Không đến năm phút, bên ngoài thang cuốn sân bay có tiếng xôn xao.

Cơ trưởng và tiếp viên hàng không vội vàng mở cửa, để một bác sĩ mặc áo blouse trắng vào.

“Ai bị bệnh thế? Ở đâu vậy?”

Tiếp viên hàng không dẫn nam bác sĩ trực ban đến chỗ người đàn ông mặt đỏ.

Bác sĩ là người trung niên, nhìn có vẻ kinh nghiệm phong phú, ngay khi nhìn thấy người đàn ông mặt đỏ, ông ấy không khỏi nhú mày.

Vẻ mặt này khiến tất cả hành khách đều thấy bất an.

Lẽ nào có vấn đề thật?

Y tá đi cùng đây thiết bị kiểm tra đơn giản tới, tiến hành thao tác dưới sự chỉ huy của bác sĩ.

Sau khi xem một lượt máu, nước bọt, giác mạc.

Bác sĩ nghiêm mặt đứng dậy, nói với tiếp viên hàng không và cơ trưởng.

“Người này bị tiêm chất gây ảo giác đủ để gây chết người, nhưng hình như độc tố đã bị phong tỏa trong mạch máu, vẫn chưa đến tim, bây giờ cứu vẫn kịp”.

Ồ!

Đám người lập tức ò lên, tiếng chăt vẩn lập tức im bật.

Tiếng cười nhạo, tiếng trò chuyện huyền ảo, và cả tiếng chăt vẩn Trần Thái Nhật vừa nãy, lập tức biến mất.

Trong lòng mọi người bắt đầu thấy sợ hãi.

Thế thì đáng sợ thật đấy, chỉ nghĩ máy bay thôi mà.

Vậy mà có người hạ độc thật!

Chất gây ảo giác là cái gì?

Sau mấy giây, tất cả mọi người trên máy bay đều dồn mắt nhìn người đàn ông kia.

Trần Thái Nhật ngồi trên vị trí cạnh lối đi, vẻ mặt bình thản, đang hưởng thụ cảm giác được Genko đấm vai mát xa.

Bây giờ, tất cả mọi người đều có cảm giác.

Cao nhân đến từ thế giới khác.

Người đàn ông này chắc chắn không phải người bình thường.

Cơ trưởng đeo kính, thoát nhìn kinh nghiệm lão luyện, bước đến trước mặt Trần Thái Nhật, hỏi với giọng điệu cung kính.

“Cậu Trần, xin hỏi làm sao cậu phát hiện Hàn Vạn Lý gặp nguy hiểm về tính mạng vậy?”

“Hàn Vạn Lý? Ông đang nói về người đàn ông cao to vạm vỡ kia sao?”

“Đúng vậy”.

“Vậy còn phải hỏi sao? Nhịp tim đập của anh ta từ 70 lần mỗi phút giảm xuống còn 40 lần mỗi phút, nếu còn giảm xuống nữa, thì huyết áp sẽ không cung cấp đủ oxy, người tự nhiên sẽ chết”.

Cơ trưởng, tiếp viên hàng không, an ninh hàng không và tất cả các hành khách khác đều sửng sốt.

Sao anh biết nhịp tim của anh ta thay đổi chứ?

Trần Thái Nhật chớp mắt.

“À đúng rồi, các người không nghe được”.

Xung quanh đột nhiên im phăng phắc.

Không ít người có mặt bỗng nảy sinh kích động muốn đánh người.

Đây là sự khinh bỉ một cách quang minh chính đại, mà không thể phản bác lại được.

Nghe được nhịp tim...

Mẹ kiếp, cách lớp da và xương sườn, ai mà nghe được chứ?

Vậy mà Trần Thái Nhật lại nghe ra được!

Trong tình huống không có ống nghe, không có bác sĩ, mà Trần Thái Nhật vẫn có thể phán đoán một cách chính xác Hàn Vạn Lý bị trúng độc.

Thế này khác gì là thần!

Tất cả mọi người vô thức hiểu ra một chuyện.

Trần Thái Nhật chắc chắn không phải một hành khách thông thường, khả năng của anh vượt xa phạm trù nhận thức của người bình thường.

Không còn ai kêu gào đòi xuống máy bay nữa.

Các hành khách dần hình thành sự ăn ý, giao quyên quyết định cho Trần Thái Nhật.

“Genko, bảo các hành khách xuống máy bay, giữ người kia lại”.

Trần Thái Nhật phát tay, lập tức sắp xếp Genko đứng cạnh lối đi, hình thành thế gọng kìm với nhân viên an ninh.

Tiếp viên hàng không và cơ trưởng không có ý kiến gì với sự sắp xếp của Trần Thái Nhật, bắt đầu tự giác làm thuộc hạ, phối hợp với sự kiểm tra của Genko.

Nếu như có thể bắt được hung thủ trên máy bay, đối với công ty hàng không sẽ là công lớn thấy nghĩa quên mình, nên các thành viên tổ bay đầu rất phối hợp.

Bầu không khí trên máy bay bỗng trở nên kỳ dị.

Mấy hành khách quả thực vội vã xuống máy bay, thấy cơ trưởng đã bắt đầu cho đi, liền thu dọn hành lý lục tục rời đi.

Genko đứng ở cạnh lối đi, ánh mắt bình thản, nhanh chóng quét một lượt từng người đang xuống máy bay.

Nhân viên an ninh hoàn toàn nghe theo lệnh của cô.

Genko nhìn một nhà ba người, bình thản nói.

“Cho qua, người tiếp theo”.

Một người đàn ông ăn mặc như sinh viên.

“Cho qua, người tiếp theo”.

Một người phụ nữ sang trọng mặt trát đầy phấn.

“Không phải cô ta, tiếp tục”.

Đột nhiên, một khuôn mặt đẹp trai bước tới trước mặt Genko.

Trúng độc thật rồi

Dứt lời, hắn xốc lại chiếc balo của mình, hất tóc, xoay người định bước đi.

Khuôn mặt Genko bỗng nở nụ cười nhạt, mang theo khinh bỉ.

“Anh Lục Nhất Bác, xin anh đừng bước”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 190: Hoa Mai Hạng Bốn

Anh chàng nhân viên an ninh vừa r ồi hơi buông lỏng, bỗng rùng mình một cái.

Cô tiếp viên hàng không bên cạnh cũng có phản ứng, nhìn Genko với ánh mắt khó tin.

Trong đôi mắt thanh tú của người đẹp Đông Đảo tràn ngập vẻ trấn tĩnh, nhìn thẳng Lục Nhất Bác đẹp trai mặt non choẹt trước mắt.

“Anh Lục, mời anh đứng sang một bên, để các hành khách khác xuống máy bay trước”.

Nụ cười giấu cợt trên mặt Lục Nhất Bác dần đông cứng lại, ánh mắt dần lộ vẻ cao ngạo và lạnh lùng.

“Cô gái, ý cô là sao? Dựa vào đâu mà cản mỗi tôi?”

Khuôn mặt Genko bình thản, nở nụ cười mỉa mai.

“Sao nào? Hình như anh đang rất vội xuống máy bay?”

Cô vừa nói xong, các hành khách khác phía sau lập tức có phản ứng.

Trần Thái Nhật để Genko đứng đây kiểm tra hành khách, mục đích là để tìm ra hung thủ vừa nãy mưu sát Hàn Vạn Lý.

Lục Nhất Bác bị Genko cản lại.

Thế chẳng phải hẳn chính là kẻ tình nghi mà Genko xác định được sao?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lục Nhất Bác bỗng thay đổi, vừa cảnh giác vừa đề phòng.

Lông mày Lục Nhất Bác run rẩy, ánh mắt tỏ vẻ mất kiên nhẫn, giọng điệu huênh hoang.

“Bớt giở giọng đó với tôi đi! Người nhà tôi vẫn đang chờ tôi ở cửa sân bay, cô dựa vào đâu mà cản tôi lại? Cô có chứng cứ gì?”

Genko quan sát đối phương.

“Chứng cứ bây giờ vẫn chưa có, lát nữa sẽ có...”

Lục Nhất Bác lấy tay chỉnh cổ áo, đưa mắt nhìn các thành viên tổ bay và Genko.

“Chỉ dựa vào các người mà cũng dám cản tôi? Có biết tôi là ai không hả?”

Anh chàng nhân viên an ninh là người đầu tiên tỏ vẻ không phục, đúng lúc đây là cơ hội để thể hiện trước mặt người đẹp như Genko.

Cậu ta cần cúi đầu phòng vệ bằng nhựa, bước lên.

“Tôi không cần biết anh là ai, bây giờ anh bị tình nghi thì phải ở lại, nếu phản kháng thì đừng trách tôi vô tình”.

Lục Nhất Bác nhìn nhân viên an ninh cơ bắp vạm vỡ trước mặt, bật cười.

“Ranh con, đến người của nhà họ Lục ở Yến Kinh mà cậu cũng dám chọc vào sao? Tôi thấy cậu đúng là chán sống rồi đấy!”

Nhà họ Lục ở Yến Kinh!

Nhân viên an ninh biến sắc.

Cậu ta chỉ muốn thể hiện, chứ không ngốc.

“Nhà họ Lục? Anh chính là con cháu của nhà giàu hoàng kim?”

Khuôn mặt cơ trưởng và tiếp viên hàng không cũng tỏ vẻ vô cùng nghiêm trọng.

Các hành khách khác trên máy bay cũng chấn động.

Nhà giàu hoàng kim!

Đây là cụm từ mà không ai dám coi thường cả.

Nó đại diện cho quyền lực, địa vị, giàu có, và có truyền thừa giang hồ chỉ thủ đô mới có.

Cho đến nay, các gia tộc giàu có có quyền có thể ở mọi nơi Hoa Hạ thì đều không đếm xuể, nhưng nhà giàu hoàng kim thì cực kỳ ít ỏi.

Nguyên nhân là vì các nhà giàu hoàng kim đã nắm chắc trong tay quyền lên tiếng ở khu vực thủ đô.

Thông qua thân phận đặc biệt này, họ nắm các kênh và tài nguyên đỉnh cấp nhất, thậm chí cả các tin tức cực kỳ quan trọng.

Họ dựa vào những đi đầu này để đối phó với các nhà giàu bình thường ở nơi khác, chỉ cần tập thể nhà giàu hoàng kim ra tay thì gần như là vùi dập không thương tiếc.

Thảo nào nhà họ Lâu ở thành phố Đông Hải đã có thực lực lớn mạnh đến vậy, mà vẫn không biết mệt mỏi muốn gia nhập vào Yến Kinh.

Lục Nhất Bác tự khai thân phận, mọi người có mặt đều không biết thật giả ra sao.

Cậu nhân viên an ninh kia cũng không dám động đến nữa.

Nếu quả thực đối phương là nhà giàu hoàng kim, nhờ anh ta bị oan, hoặc đắc tội với anh ta, thì không những bị mất việc, mà còn liên lụy đến người nhà, nửa đời sau sống trong sợ hãi.

Cậu ta rút cổ lại, lặng lẽ lùi về phía sau hai bước.

Cơ trưởng vẫn giữ được chút bình tĩnh, hỏi với giọng điệu không kiêu ngạo không xu nịnh.

“Cậu Lục, cậu bảo cậu là con cháu nhà giàu hoàng kim, có bằng chứng không?”

Vẻ mặt Lục Nhất Bác khinh bỉ, lật luôn áo khoác ra, để lộ một cái huy hiệu cài ở áo trong.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt bỗng lóe lên ánh sáng màu vàng.

Chiếc huy hiệu kia làm bằng vàng ròng, ngoài tròn trong vuông, khắc một đóa hoa mai, chỗ nhụy hoa khảm một chữ "Lục" nhỏ bằng chỉ bạc.

Cô tiếp viên hàng không lập tức che miệng đầy kinh hãi.

"Huy hiệu gia tộc hoa mai vàng".

Trán cơ trưởng rịn một giọt mồ hôi, lập tức đứng nghiêm, cúi người thật thấp.

"Nhà giàu hoàng kim, hoa mai hạng bốn, cậu Lục quả thực là con cháu nhà giàu hoàng kim, chúng tôi có mắt không thấy Thái Sơn, đã đắc tội với cậu rồi".

Chiếc huy hiệu này chính là bằng chứng tốt nhất của nhà giàu hoàng kim.

Hạng một là huy hiệu mẫu đơn, hạng hai là huy hiệu hoa lan, hạng ba là huy hiệu hoa sen, hạng bốn là huy hiệu hoa mai, đây là logo của người trong gia tộc được quy định để phân chia đẳng cấp sau khi nội bộ nhà giàu hoàng kim đi đầu chỉnh.

Ở Yến Kinh có khoảng mười mấy nhà giàu hoàng kim, bây giờ họ đã dần hình thành một thực thể mang tính liên minh.

Căn cứ theo thực lực lớn nhỏ để chia đẳng cấp rõ ràng.

Nhưng liên minh này cực kỳ bài ngoại, thống nhất xưng với bên ngoài là nhà giàu hoàng kim, vậy nên cho dù là hạng bốn thì cũng không đắc tội được.

Chỉ cần sở hữu bốn loại huy hiệu này, là có thể chứng minh thân phận con cháu nhà giàu hoàng kim của mình.

Về cơ bản có thể nghênh ngang mà đi ở Yến Kinh.

Cơ trưởng và cô tiếp viên hàng không luôn miệng tỏ ý xin lỗi Lục Nhất Bác.

Lục Nhất Bác xua tay, giọng nói cao ngạo như người bề trên.

"Nếu là trước kia mà các người cản tôi lại như vậy thì đã không được yên ổn ở Yến Kinh rồi, hôm nay tâm trạng tôi vui, mau rút ra đi!"

Nói xong, hắn còn lấy tay vuốt khuôn mặt cô tiếp viên hàng không một cái, nở nụ cười ngông cuồng và hóm hỉnh nhìn mọi người.

Cô tiếp viên hàng không bị quấy rối, cố nặn ra nụ cười, không dám động đậy.

Lúc này, các hành khách khác trên máy bay cũng im lặng, không dám xì xào gì.

Nhà giàu hoàng kim...!thực sự là bọn họ không đắc tội nổi.

Lục Nhất Bác nhếch mép, đang định bước về phía trước.

Vèo, một bóng dáng xinh đẹp mặc váy dài màu trắng, buộc tóc, đột ngột xuất hiện trước mặt hắn.

Ánh mắt Lục Nhất Bác đánh lại.

"Đây người đẹp, cô đừng có mà rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu cô còn không tránh ra, sợ là không còn được nhìn thấy mặt trời ngày mai nữa đâu".

Ánh mắt Genko rất bình tĩnh.

"Chủ nhân còn chưa cho anh đi, tôi khuyên anh tốt nhất là ở lại, nếu không, có khi anh còn không được nhìn thấy ánh trăng tối nay đâu".

Lục Nhất Bác sững sốt, lập tức nổi giận.

"Mẹ kiếp, con khốn này từ đâu ra vậy, cô tưởng tôi dễ bắt nạt thật sao? Bây giờ tôi đánh ngất cô rồi làm luôn cô ở đây, để xem ai dám ngăn cản?"

Dứt lời, hất gior tay túm cổ áo Genko.

Người đẹp Đông Đảo chẳng hề sợ hãi, làm tư thế gior tay lên, chuẩn bị phòng thủ phản kích.

Đột nhiên, một bàn tay to vươn tới, từ trên xuống dưới, chụp lấy đầu Lục Nhất Bác.

Lục Nhất Bác ngây người, ngoác miệng chửi bới.

"Ai đấy? Thằng khốn nào dám chụp đầu của tao, tao phải giết..."

Còn chưa nói xong, Lục Nhất Bác bỗng kêu lên thảm thiết, cả người bắt đầu run rẩy, ngón tay căng cứng thẳng đờ, giậm chân liên tục.

"A a! Đau, đau! Đừng ép nữa, đầu tôi sắp nổ tung rồi! Mau dừng tay!"

Phía sau vang lên giọng nói bình thản của một người đàn ông.

"Tay anh mà dám thò thêm một centimet nữa thôi, tôi đảm bảo đây sẽ là câu nói cuối cùng của anh!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 191: Tình Huống Đặc Biệt Khó Mà Tha Thứ

Mọi người định thẫn lại, chợt nhận ra một bóng dáng cao to vạm vỡ đang đứng sau lưng Lục Nhất Bác.

Trần Thái Nhật vô cùng ung dung bình tĩnh, tựa như đang cầm một quả táo chứ không phải đầu người.

Lục Nhất Bác đau đến mức run rẩy, lộ vẻ dữ tợn, lửa giận trong mắt tựa như muốn ăn tươi nuốt sống người khác nhưng lại không dám nói câu hung dữ nào.

Trần Thái Nhật bỗng thả năm ngón tay ra.

Lục Nhất Bác thở phào nhẹ nhõm, nhanh như chớp hất lùi ra hai mét rồi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chòng chọc Trần Thái Nhật.

“Rốt cuộc mày là ai mà dám ra tay với tao?”

Trần Thái Nhật ung dung nói.

“Giờ anh đang bị tình nghi giết người, dù là người qua đường bình thường cũng có quyền đánh anh, bắt anh, tôi đánh anh lạ lắm sao?”

Ánh mắt Lục Nhất Bác vô cùng lạnh lùng.

“Mày bớt giả vờ đi! Tao có thân phận thế nào, sao tao lại đầu độc một người tao không quen không biết trên máy bay chứ?”

Trần Thái Nhật cười nhếch miệng.

“Nếu anh không để lộ thân phận con cháu nhà giàu hoàng kim thì tôi còn không xác định được, mà giờ tôi càng thêm chắc chắn rằng anh chính là tên hung thủ đó”.

Cơ trưởng trung niên đứng cạnh đầu đây mồi hôi, xoa tay lia lịa.

“Cậu Tr ần, chuyện này liên quan tới danh tiếng của con cháu nhà giàu hoàng kim nên không thể nói bậy được.

Nhỡ đâu có uẩn khúc gì thì cả cậu và tôi đều gánh không nổi!”

Tr ần Thái Nhật xua tay, ra hiệu cơ trưởng đừng nói xen vào, anh nhìn chằm chằm Lục Nhất Bác đang lộ vẻ đ ầy hận thù.

“Theo tôi biết thì con cháu nhà giàu hoàng kim luôn tự cho mình là giỏi, dù trong trường hợp nào đi nữa, ngoại trừ cực ít người khiêm nhường thì bình thường làm gì cũng đ ều khoe khoang, còn bộ dạng của anh lại không phải là khiêm tốn”.

Lục Nhất Bác vỗ ngực, đ ầy vẻ ngông cu ồng.

“Thế thì sao nào? Tên nhà quê chỉ ở thành phố nhỏ như mày thì có tư cách khoe khoang sao?”

Tr ần Thái Nhật cười mỉa.

“Vậy sao anh không để cái huy hiệu đó ở ngoài quần áo? Giấu kĩ vậy làm gì?”

Anh dứt lời, Lục Nhất Bác sững sờ.

Những người khác ở đó cũng ngơ ngác.

Đúng vậy!

Địa vị của người nhà giàu hoàng kim rất cao quý, bình thường dựa vào thân phận tại các nơi kinh doanh dịch vụ đ ều được hưởng thụ đãi ngộ khách quý, theo lý mà nói thì Lục Nhất Bác có tính cách như này không thể giấu huy hiệu đi được.

Mọi người lại nhớ tới người đàn ông Hàn Vạn Lý mặt đỏ vừa nãy, có vẻ như đã đụng phải Lục Nhất Bác ngay tại lối đi, nhưng lúc đó hấn lại tỏ ra vô cùng ki ền chế, chỉ thuận miệng lẩm bẫm một câu.

Chuyện này với thói ngang ngược hiện tại hoàn toàn không hợp với tính cách của người dùng thân phận chèn ép người khác.

Con người thay đổi nhanh như vậy sao?

Mọi người cùng ngẫm nghĩ, dấu chấm hỏi đầy đầu.

Trong mắt Lục Nhất Bác loé lên vẻ hoang mang rồi ngay lập tức phản bác lại.

“Tao chỉ muốn yên tĩnh ngồi trên máy bay, như vậy là phạm pháp hả?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Đương nhiên ngồi máy bay là không phạm pháp, nhưng tôi đoán nguyên nhân trước đây anh không dám lộ ra huy hiệu hoa mai là do anh sợ”.

“Tao sợ gì cơ chứ?”

“Sợ làm dơ danh tiếng nhà họ Lục!”

Lục Nhất Bác kinh ngạc rồi bất thành lời lớn tiếng kêu.

“Mày nói bậy bạ gì vậy! Tao đường đường chính chính ngồi máy bay, lại không phạm pháp gì, sao mày lại nói tao như vậy?”

“Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”.

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khinh thường.

“Nhà giàu hoàng kim có liên minh với nhau và cùng nhau bài ngoại, coi như con cháu trong nhà có những hành động lừa gạt lừa đảo thị trường, hống hách tại quê nhà thì hơn phân nửa đều dùng quy tắc trong gia tộc để xử phạt”.

“Nếu người bề trên chấp hành pháp luật trong gia tộc mềm lòng thì nhiều nhất cũng phải xoay mặt vào tường sám hối hoặc bắt thường chút

phí, nhưng lại có một tình huống càng đặc biệt hơn...”

Không rõ vì sao Lục Nhất Bác chột tủa m òhôi ở hai bên thái dương, giọt m òhôi to như hạt đậu, há miệng sợ sệt nhìn Tr ần Thái Nhật, không nhìn được nuốt nước bọt.

Đôi mắt Genko đứng cạnh chột loé sáng, nghi ngờ hỏi.

“Thưa chủ nhân, tình huống đặc biệt gì thế? Cách xử lý có gì khác nhau?”

Tr ần Thái Nhật nhếch miệng.

“Rất khác nhau, trong tình huống đặc thù này thì toàn bộ nhà giàu hoàng kim đều tỏ thái độ không khoan dung, truy cứu đến cùng, thậm chí còn dùng tới hình phạt riêng, liên kết xử kẻ phạm tội...!tội chết”.

Sau một h ồi, Tr ần Thái Nhật nhìn chằm chằm vào Lục Nhất Bác đang run lẩy bẩy.

“Hắn là anh rất rõ, Lục Nhất Bác, tình huống đặc thù như này gọi là...giết hại lẫn nhau!”

Cơ trưởng đứng cạnh và tiếp viên hàng không nhìn nhau, biểu cảm rất kinh ngạc.

“Giết hại lẫn nhau?”

“Đúng!”, mắt Tr ần Thái Nhật loé lên tia sáng.

“Bốn hạng nhà giàu hoàng kim cùng hợp lực chống lại kẻ địch bên ngoài, từ đó tới nay kéo dài hơn trăm năm, không gì phá vỡ nổi, đi đâu kiêng kỵ nhất là các gia tộc trong liên minh tự giết hại lẫn nhau!”

Tr ần Thái Nhật gằn giọng nói từng câu từng chữ.

“Nếu âm mưu sát hại ai trong liên minh hoàng kim, không những người chủ mưu phải dựa theo quy tắc liên minh mà bị lăng trì đến chết, người

phạm tội trong gia tộc cũng sẽ bị đuổi vĩnh viễn ra khỏi hàng ngũ nhà giàu hoàng kim! Vĩnh viễn không được gia nhập lại liên minh!”

Nói xong, anh cười mỉm đối diện Lục Nhất Bác.

“Quy tắc này, sau khi anh trưởng thành hẳn là biết chứ nhỉ”.

Cơ trưởng đứng cạnh chợt phản ứng, sợ hãi kêu lên.

“Cậu Trầ! Ý cậu là cậu Hàn Vạn Lý vừa bị đầu độc cũng là con cháu nhà giàu hoàng kim sao?”

“Phải”.

Mọi người đều kinh ngạc kêu lên.

Lớn chuyện rồi!

Nếu thực sự đúng như lời Trầ Thái Nhật nói, con cháu nhà giàu hoàng kim Lục Nhất Bác dùng cách đầu độc để sát hại Hàn Vạn Lý, đối với liên minh hoàng kim ở Yên Kinh là vụ bê bối vô cùng lớn!

Chưa kể Lục Nhất Bác sẽ có hậu quả thâm trọng như nào, cả danh tiếng, địa vị, của cải của nhà họ Lục đều sẽ tụt dốc không phanh và bị đuổi khỏi hàng ngũ nhà giàu hoàng kim!

Bất kỳ con cháu nhà giàu hoàng kim nào đều không thể gánh nổi hậu quả mang tính huỷ diệt như vậy!

Mọi người sửng sờ.

Đó là lý do tại sao lúc trước Lục Nhất Bác mới khiêm tốn và vô cùng kiên nhẫn như thế, bị đụng cũng không phản ứng lại, trước khi xuống máy bay bị cản lại, lại không chịu đưa ra huy hiệu của mình.

Đám hành khách hóng chuyện xung quanh cũng tỏ vẻ căng thẳng, trừng mắt, không dám bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào.

Trần Thái Nhật cười mỉm, tiến lên trước một bước.

Lục Nhất Bác run lẩy bẩy, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Mày muốn làm gì?”

Trần Thái Nhật không nói gì cả, giơ tay phải ra, tát một bạt tai!

Bốp!

Lục Nhất Bác bị tát quay tại chỗ bốn vòng, rồi xụi lơ dưới đất, quai hàm sưng tấy.

Cộp.

Một tiếng vang nhẹ thu hút sự chú ý của mọi người.

Mọi người nhìn xuống đất, bỗng phát hiện thêm một thứ.

Là...!răng giả của Lục Nhất Bác.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 192: Tôi Dùng Mắt Để Nhìn

“Răng giả?”

Nữ tiếp viên hàng không đứng bên cạnh Trần Thái Nhật vô cùng nghi hoặc, nhìn Lục Nhất Bác đang chập vật bò từ dưới đất lên.

Tất cả mọi người đều hoang mang không hiểu.

Lục Nhất Bác thoát nhìn nhiều nhất cũng chỉ hai mươi mấy tuổi, trẻ tuổi phong độ, cơ thể khỏe mạnh.

Hắn cũng không phải một ông già đã bảy, tám mươi tuổi, vậy thì đeo răng giả để làm gì chứ?

Cơ trưởng trung niên tương đối cẩn trọng, mang mắt kính và găng tay dùng một lần rồi cầm lấy cái khay và nhíp, cẩn thận gấp chiếc răng giả dưới đất đặt vào trong khay.

Sau đó để ra trước mặt và cẩn thận quan sát.

Đột nhiên, ánh mắt của cơ trưởng trung niên liền hiện lên vẻ hoang mang kinh ngạc.

“Cậu... cậu Trần! Chiếc răng giả này có vấn đề!”

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Đương nhiên là có vấn đề rồi, nếu không sao có thể dùng làm hung khí hạ độc được phải không hả Lục Nhất Bác?”

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên trên người Lục Nhất Bác với gương mặt đã sừng húp cả lên.

Lúc này, cậu ấm nhà giàu hoàng kim này cũng không còn dáng vẻ hống hách ngang ngược, dương dương tự đắc như ban nãy nữa, thậm chí ngay cả

tinh thần phản kháng cũng hoàn toàn biến mất.

Sau khi bị Trần Thái Nhật tát cho một bạt tai, Lục Nhất Bác hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, bởi vì bị nội thương, tất cả sức lực trên người đều đông kết lại trong nháy mắt, chỉ còn sức dùng tay ôm lấy vết thương trên người.

Thế nhưng, vết thương trên người lại không có gì quá nghiêm trọng, máu chót chính là vết thương tinh thần đau đớn.

Lục Nhất Bác tinh thần phơi phới, đứng từ trên cao nhìn xuống người khác, hống hách ngỗ ngược ban đầu vừa nhìn đã biết là tinh anh hàng đầu.

Thế nhưng bây giờ, vẻ tinh anh trong ánh mắt đã hoàn toàn mất tăm.

Mà thay vào đó là vẻ tuyệt vọng và hoài nghi.

Nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp kia nhìn Lục Nhất Bác bằng ánh mắt ghét bỏ, sau đó dùng điện thoại chụp lại mấy bức hình thật rõ nét về chiếc răng giả trong khay.

Khoảng cách từ chiếc khay đến mọi người không xa, mọi người cẩn thận quan sát là phát hiện ra ngay manh mối.

Phần nanh của chiếc răng giả này dài hơn một chút so với những chiếc răng giả thông thường, hơn nữa lại vô cùng sắc bén, đầu nhọn loé lên ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh đèn điện, hoàn toàn là một công cụ sắc nhọn cỡ nhỏ.

Hơn nữa, người có thị lực tốt còn có thể phát hiện ra ở phần đầu răng nanh của công cụ sắc nhọn này có một lỗ hồng bé xíu, bên trong đang rò rỉ một chút chất lỏng màu hồng, khác biệt rất lớn so với màu trắng của răng giả.

Đây rõ ràng chính là một ống tiêm ẩn giấu cỡ nhỏ.

Chỉ cần hoá nghiệm thứ chất lỏng màu hồng còn sót lại kia là phát hiện ra nó cùng một loại với mẫu thuốc gây ảo giác trong cơ thể Hàn Vạn Lý.

Tội danh mưu sát của Lục Nhất Bác sẽ không còn gì để chối cãi nữa.

Ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Chứng cứ lại ở ngay trong miệng hắn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lục Nhất Bác sững sờ, ánh mắt chuyển động qua lại, hoàn toàn mất hồn.

Dần dần, giống như hoàn hồn trở lại, hắn liếc đưa mắt nhìn về phía Trần Thái Nhật.

“Mày... sao mày lại biết được?”

Trần Thái Nhật cười nói:

“Thế mà còn phải hỏi, tôi dùng mắt nhìn chứ còn sao nữa!”

Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt đầy hoang mang.

Nhìn? Nhìn gì cơ?

Trần Thái Nhật chớp mắt, nói với vẻ đương nhiên:

“Lẽ nào mấy người không nhìn ra sao?”

Mọi người không hện mà cùng lắc đầu giống như một lũ ngốc.

“Chiếc răng giả của Lục Nhất Bác trắng hơn so với răng thật 10%, kết cấu răng nanh lại còn dài hơn tận một phần tư.

Khác biệt rõ ràng như thế mà mấy người lại không nhìn ra à?”

Không ít hành khách đột nhiên có cảm giác muốn đánh người.

Ngay cả Lục Nhất Bác cũng siết chặt nắm đấm, chỉ muốn tát cho mình một cái.

Mẹ kiếp, răng giả trong miệng người ta, nếu như không nói chuyện hoặc cứ ngậm miệng mãi thì căn bản không thể nhìn ra gì cả, con mắt của anh ta phải tinh tường đến cỡ nào chứ!

Lại còn răng nanh dài hơn một phần tư, người bình thường ai mà biết được răng nanh thường dài bao nhiêu!

Sự sỉ nhục IQ lộ liễu như vậy, không ai có thể chối bỏ, ngay cả cơ hội phản bác cũng không có.

Trần Thái Nhật chỉ dựa vào chi tiết nhỏ bé này đã chứng minh được tội danh mưu sát của Lục Nhất Bác.

Quá khủng khiếp!

Trong lòng tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ.

Genko nhìn những ánh mắt sùng bái xung quanh, không khỏi nở nụ cười tươi rói, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật ngập tràn tình cảm.

Được ở cạnh người đàn ông như vậy thật là vinh hạnh biết bao nhiêu, thật sự khiến cho người ta tự hào.

Trần Thái Nhật chậm rãi bổ sung thêm một câu.

“Lục Nhất Bác vội vã xuống máy bay, ngoài việc muốn trốn tội ra thì quan trọng hơn là nếu như lượng thuốc gây ảo giác còn sót lại trong răng giả rò rỉ ra miệng hắn quá nhiều thì ngay cả bản thân hắn cũng sẽ bị trúng độc!”

“Vậy nên, thời cơ ra tay mà hắn chọn chính là khoảng thời gian mà máy bay sắp hạ cánh, ra tay xong là chuồn luôn, đến một nơi kín đáo tháo hung khí là chiếc răng giả xuống, như vậy là mọi chuyện thành công mỹ mãn rồi”.

Nói xong tất cả, Trần Thái Nhật khẽ khàng chỉnh lại cổ áo.

“Lục Nhất Bác, anh có còn đi đâu gì muốn nói không?”

Lúc này Lục Nhất Bác sững sờ đứng một bên, khoé miệng vẫn còn vết máu do cái tát ban nãy gây ra, ánh mắt nhìn Trầ Thái Nhật giống như nhìn một con quái vật.

“Mày... mày rốt cuộc là ai?”

Tất cả mọi người cũng bắt đầu trở nên tò mò, nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng sừng sững giữa lối đi giống như anh đang mang trên người vầng hào quang, đợi anh nói ra đáp án.

Trầ Thái Nhật thờ ơ, chậm rãi mở miệng.

“Trầ Thái Nhật ở An Thành”.

Nói xong, anh quay người, đưa Genko chậm rãi bước về phía cửa ra của máy bay, đuôi áo khoác gió màu đen khẽ lay động trong gió, để lại cho mọi người một bóng lưng vững chãi như núi.

Sau lưng, Lục Nhất Bác dụng toàn bộ sức lực cuối cùng mà gào lên:

“Tao đã nhớ tên của mày rồi! Dù cho nhà họ Lục tao có bị liên minh khai trừ thì cũng nhất định không bỏ qua cho mày!”

Trầ Thái Nhật không buồn bận tâm, đầu cũng không ngoảnh lại, thong dong bước đi dưới ánh mắt đầy phức tạp của mọi người.

..

Cửa ra sân bay Yến Kinh.

Đi đến trước mặt, người phụ nữ xinh đẹp không nhìn được mà đánh giá Trầ Thái Nhật một lượt, đôi mắt sáng lên, ý cười càng sâu.

Sau đó lại dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn Genko đang dựa sát bên cạnh Trầ Thái Nhật, khiến cho mỹ nhân Đông Đảo khẽ hừ một tiếng.

“Cậu chính là Trầ Thái Nhật à?”

Trần Thái Nhật nhướng mày.

“Có chuyện gì sao?”

Trong đôi mắt của người phụ nữ xinh đẹp lộ ra vẻ tán thưởng, gật đầu rồi mỉm cười nói:

“Có thể ra tay nghĩa hiệp cứu người, quả nhiên khá là bản lĩnh, cái mạng của Hàn Vạn Lý là do cậu cứu đúng không?”

“Cũng coi như là thế”, Trần Thái Nhật không để tâm lắm, vẫn không hiểu tại sao đối phương lại đến đây.

Người phụ nữ xinh đẹp khẽ cười, giờ bàn tay trái trắng muốt như tuyết ra.

“Cậu đã làm được một việc tốt, tôi rất tán thưởng cậu, bởi thế mà có thể cho cậu cơ hội sống nương nhờ vào tôi, thế nào?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 193: Không Ngờ Lại Là Cô Gái Kia

Trần Thái Nhật nhìn bàn tay mảnh khảnh đối phương chìa ra, hơi sửng sốt.

"Bà đây là muốn...!chiêu mộ tôi sao?"

Người phụ nữ xinh đẹp gật đầu, ánh mắt đầy quyến rũ.

"Tôi tên Trương Mỹ Vi, là phu nhân của gia chủ nhà họ Hàn ở Yên Kinh, với thân phận như tôi mà đến tận cửa đón cậu, cậu nên cảm thấy vinh hạnh mới phải, cả Yên Kinh không ai từ chối làm việc cho tôi cả".

Trần Thái Nhật không có ý định bắt tay.

"Bà tự tin đấy, đáng tiếc là cả Cửu Châu vẫn chưa có ai có thể sai khiến tôi làm việc cả, hẹn gặp lại".

Dứt lời, mặt Trần Thái Nhật không cảm xúc, đang định đi vòng qua.

Mấy tên vệ sĩ phía sau Trương Mỹ Vi trợn mắt, giơ cánh tay ra, tỏ ý chặn đường.

Trần Thái Nhật nheo mắt lại.

"Tránh ra hoặc là để lại một cánh tay, các anh tự chọn đi".

Nói xong, khí thế trên người anh tỏa ra ngút trời, mấy tên vệ sĩ của Trương Mỹ Vi bỗng cảm thấy cả người như bị điện giật, cảm giác nguy hiểm như đang cận kềbiên lửa đột nhiên ủa tới.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Trương Mỹ Vi, đều lùi lại, bị khí thế của Trần Thái Nhật làm cho sợ hãi.

Trần Thái Nhật hừ nhẹ, cất bước tiến vềphía trước.

Đột nhiên, phía sau vang lên tiếng cộp cộp của giày cao gót.

Trương Mỹ Vi chạy tới trước mặt Trần Thái Nhật.

"Từ từ hẵng đi chứ! Tôi có thể đưa ra điếu kiện mà cậu không thể từ chối, chắc chắn cậu không đoán được thân phận của tôi, xem xong cái này, cậu sẽ không từ chối nữa".

Dứt lời, Trương Mỹ Vi khê vạt chiếc khăn quàng cổ ở cổ áo ra.

Một chiếc huy hiệu vàng lấp lánh cài ở cổ áo khoác ngoài, vô cùng bắt mắt.

Chiếc huy hiệu kiểu dáng nhỏ nhắn, đế bằng vàng ròng, đóa hoa lan như tiên thảo ở bên trên được khắc sinh động như thật, có chữ "Hàn" được khảm ở trong cùng bằng chỉ mền bạch kim.

Nhà giàu hoàng kim!

Hơn nữa còn là nhà họ Hàn - gia tộc hạng hai xếp gần đầu, sở hữu huy hiệu hoa lan.

Khuôn mặt Trương Mỹ Vi tràn ngập sự tự tin.

"Huy hiệu hoa lan hạng hai của nhà giàu hoàng kim, cho dù ở Yến Kinh, thì đây cũng là sự tôn tại trên đỉnh kim tự tháp! Theo tôi thì chẳng khác gì một bước lên mây, tôi còn cho cậu lương mười triệu tệ mỗi năm, cậu thấy sao?"

Trần Thái Nhật không vội bỏ đi nữa, mà tỏ vẻ tò mò.

"Tuy cái giá bà đưa ra chẳng là gì với tôi, nhưng tôi vẫn muốn biết bà đã nhìn trúng điểm gì ở tôi, và tìm tôi để làm gì?"

Trương Mỹ Vi thấy Trần Thái Nhật không từ chối ngay, khuôn mặt lại nở nụ cười tự tin.

"Nếu tôi nhìn không nhầm, thì cô gái xinh đẹp bên cạnh cậu chắc là một võ sĩ hạng năm trở lên đúng không?"

Ánh mắt Genko đầy cảnh giác, bám chặt lấy cánh tay của Trần Thái Nhật, mở miệng nói.

"Phải thì làm sao?"

Trương Mỹ Vi nở nụ cười thần bí.

"Tôi nhìn mối quan hệ của hai người, thì cô gái này hẳn là nữ giúp việc của cậu, đến một nữ giúp việc mà cũng có thực lực của võ sĩ hạng năm, thì chắc chắn võ công của cậu phải trên hạng cao!"

Trần Thái Nhật không phủ nhận, ra hiệu cho đối phương nói tiếp.

"Hàn Vạn Lý là con cháu của nhà họ Hàn tôi, cậu có thể cứu cậu ta, chứng tỏ cậu không phải là kẻ địch, vậy thì có khả năng hợp tác".

"Tôi đã nghe ngóng được, trí tuệ và tính khí mà cậu thể hiện trên máy bay đầu thuộc tiêu chuẩn hàng đầu, cộng thêm võ công của cậu, tôi nghĩ cậu chắc chắn là nhân tài mà tôi cần nhất".

Trương Mỹ Vi dừng lại một chút, ánh mắt bỗng lộ vẻ tàn độc.

"Việc mà tôi muốn nhờ cậu làm giúp cũng vô cùng đơn giản..."

"Bà muốn tôi đối phó nhà họ Lục sao?"

Trương Mỹ Vi lắc đầu.

"Nhà họ Lục chỉ là một nhà giàu hoàng kim hạng bốn, mưu sát Hàn Vạn Lý cũng là làm con chó cho người khác thôi, không đáng để tôi mất công đối phó.

Tôi muốn cậu ra tay, đánh thắng một trận tỷ võ cực kỳ quan trọng giúp tôi".

Trần Thái Nhật nhíu mày.

"Tỷ võ?"

Khuôn mặt Trương Mỹ Vi bỗng tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Đúng vậy! Chính là trận đấu tranh giành vị trí người thừa kế của nội bộ nhà họ Hàn tôi! Người thắng có thể được lập làm gia chủ đời kế tiếp của nhà họ Hàn".

Dứt lời, giọng nói Trương Mỹ Vi đầy ý dụ dỗ.

"Cậu Trần, cậu phải biết rằng, nếu con trai tôi trở thành gia chủ đời kế tiếp của nhà họ Hàn, thì cậu sẽ là công thần lớn nhất của nhà họ Hàn!"

Bà ta lại tung thêm miếng mồi hấp dẫn hơn.

"Vừa rồi là tôi mạo muội, mười triệu tệ quả thực là keo kiệt quá, tôi bằng lòng trả một tỷ tệ cho một lần ra tay của cậu, cậu thấy sao?"

Cuối cùng Trần Thái Nhật cũng hiểu ra.

Hàn Vạn Lý là con cháu của gia tộc hoa lan đứng hạng hai trong nhà giàu hoàng kim, vì anh đã cứu anh ta, mà được vị phu nhân gia chủ này gả gấm chiêu mộ.

Con trai của Trương Mỹ Vi đang phải đối mặt với trận chiến tranh giành vị trí người thừa kế gia chủ, mà không nắm chắc phần thắng, nên mới chiêu mộ các cao thủ ở Yến Kinh, hy vọng có thể giành phần thắng trong cuộc thi đấu nội bộ quan trọng.

Người thắng chính là gia chủ đời tiếp theo của nhà giàu hoàng kim.

So với lợi ích này, thì phí ra sân một tỷ tệ chẳng là gì.

Nhưng, mục đích Trần Thái Nhật đến Yến Kinh lần này là đi đầu tra nhà giàu hoàng kim hạng một cao nhất - nhà họ Phùng.

Anh không có hứng thú với vụ này.

"Xin lỗi bà chủ Hàn, tôi đến Yến Kinh không có ý định gây rắc rối".

Trương Mỹ Vi sửng sốt.

Mẹ kiếp! Một tỷ tệ mà không động lòng?

"Cậu...!cậu suy nghĩ thêm đi, chủ yếu là vì võ công của con nhóc chết tiệt kia, phải trên hạng cao mới nắm chắc phần thắng, nếu không tôi cũng không ba lần bảy lượt hạ mình cầu xin cậu".

Trương Mỹ Vi thấy Trần Thái Nhật kiêu gì cũng không chịu, lòng tự tôn của nhà giàu hoàng kim bị tổn hại sâu sắc nên hơi sốt ruột.

“Cậu Trần, chỉ cần cậu có thể đánh thắng giúp con trai tôi, thì tôi có thể trả bất cứ cái giá nào! Thậm chí còn nhiều hơn những gì cậu nghĩ...”

Trương Mỹ Vi nói xong, đứng thẳng lưng, để lộ đường cong không kém các cô gái trẻ trung.

Bà ta lấy tay nới cổ áo sơ mi rộng ra một chút, để lộ cái cổ trắng nõn, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt quyến rũ.

Vãi chưởng!

Bà chủ này có thâm ý cả mà!

Trần Thái Nhật vẫn bình thản, không hề bị dụ dỗ tẹo nào.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Bàn tay thon nhỏ trắng nõn của Genko thò vào trong áo Trần Thái Nhật, véo thít ở eo anh, bày tỏ sự bất mãn của mình.

"Tôi vẫn không có hứng..."

Trương Mỹ Vi tưởng Tr ần Thái Nhật chê bà ta đã lớn tuổi, đảo mắt, nở nụ cười mờ ám.

"Anh hùng yêu mỹ nhân, tôi thấy cậu Tr ần cũng là người hào phóng.

Hay là thế này đi, nếu con nhóc Hàn Tâm Nhụy kia thua con trai tôi thì tôi sẽ dùng thân phận phu nhân gia chủ ép gia chủ tặng con bé đó cho cậu".

"Còn về việc làm tình nhân hay làm vợ thì tùy cậu, được không? Tuy tôi căm ghét con ranh đó, nhưng nó cũng là người đẹp nổi tiếng Yến Kinh, không kém gì cô gái bên cạnh cậu đâu".

Dứt lời, bà ta móc một tấm ảnh trong túi quần ra, đưa cho anh.

"Đây, cậu xem đi, con ranh này cũng có mấy phần nhan sắc, là đàn ông thì ai chẳng động lòng".

Tr ần Thái Nhật đột nhiên tr ần mặc một giây, trao đổi ánh mắt với Genko.

Hóa ra là một trong số những người thừa kế của nhà họ Hàn - nhà giàu hoàng kim ở Yến Kinh.

Tr ần Thái Nhật nghĩ lại đêm đó, cảm nhận được sự dịu dàng và lưu luyến si mê của thiếu nữ, hai người từng vô cùng thân mật với nhau.

Cô ấy từng nói phải đến Yến Kinh xử lý chút chuyện gia tộc.

Xem ra là có liên quan đến việc tranh giành người thừa kế.

"Tiểu Nhụy, tôi đến thăm cô đây".

Trong lòng Tr ần Thái Nhật th ần cảm thán duyên phận của hai người, rồi suy nghĩ nên giải quyết thế nào khi đến nhà họ Hàn.

Đúng lúc này, xe của công ty Thái Mộng đến, gia chủ Vi đã đến Yến Kinh trước, hôm nay đích thân lái xe đến đón anh.

Lên xe, đóng cửa, bên trong ấm áp.

"Vi Giác Nghiệp, sao ông lại lái xe đến đây một mình? Chẳng phải Yên Nhiên cũng ở công ty sao? Sao không đi với ông?"

Ninh Yên Nhiên ở Yên Kinh, giải quyết mọi việc giúp công ty Thái Mộng, đã là nhân vật chủ đạo, người Trần Thái Nhật muốn gặp đầu tiên khi đến đây chính là cô ấy.

Vi Giác Nghiệp quay đầu lại, vẻ mặt do dự.

Trần Thái Nhật bỗng có dự cảm không lành.

"Yên Nhiên sao vậy? Mau nói đi!"

Vi Giác Nghiệp không dám giấu giếm, suy nghĩ một lúc.

"Cậu Trần, cô Yên Nhiên có lẽ không ra ngoài được nữa".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 194: Ông Không Làm Biên Kịch Thì Đáng Tiếc Quá

Ánh mắt Trần Thái Nhật đanh lại, trong lòng không tin.

Anh đã chuẩn bị cho Ninh Yên Nhiên đồ phòng thân hoàn hảo đến thế mà vẫn xảy ra chuyện sao?

Vi Giác Nghiệp thấy sắc mặt Trần Thái Nhật không đúng, vội vàng giải thích.

"Không không, cậu hiểu lầm rồi, cô Ninh không có vấn đề gì cả".

Trần Thái Nhật thở phào nhẹ nhõm.

Lão già này học ai cái kiểu ăn nói đấy không biết?

Vi Giác Nghiệp báo cáo chi tiết mọi chuyện với Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật nghe xong thì nhúm mày.

"Ý ông là Yên Nhiên bị bố cô ấy nhốt lại sao? Đang yên đang lành, sao lại làm thế?"

Về mặt Vi Giác Nghiệp khó hiểu.

"Tôi cũng thấy tò mò, mấy hôm trước, cô Ninh có nói phải đến công ty tham gia một hoạt động, tôi chờ mãi không thấy cô ấy đến, cuối cùng tôi đến tận nhà họ Ninh đón, nhưng bị người nhà họ Ninh đuổi ra ngoài".

"Bảo vệ của nhà họ Ninh nói, sau này cô Ninh sẽ không tham gia bất cứ hoạt động nào của công ty Thái Mộng nữa, gia chủ nhà họ Ninh sẽ toàn quyền đại diện cho cô ấy hủy bỏ hợp đồng với chúng ta!"

Vi Giác Nghiệp cũng gãi đầu khó hiểu.

"Sau đó, tôi thử liên lạc với gia chủ nhà họ Ninh là Ninh Vinh Lễ, nhưng không gặp được, thậm chí rất nhiều hoạt động tuyên truyền của công ty Thái Mộng còn xuất hiện người nhà họ Ninh đến phá đám, khiến chúng tôi rất khó xử".

Trần Thái Nhật nghe mà thấy mơ hồ.

Trước kia, lúc nói chuyện với Trần Thái Nhật, Ninh Yên Nhiên từng kể chuyện về bố cô ấy, Ninh Vinh Lễ xuất thân là phần tử tri thức, vô cùng thương yêu cô con gái duy nhất này.

Võ công của Ninh Yên Nhiên cũng do một tay ông bố dạy dỗ.

Vậy nên, nếu Ninh Yên Nhiên ở nhà thì sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng nếu bố Ninh không muốn con gái xuất đầu lộ diện thì nói thẳng với bên anh là được.

Cần gì phải dùng cách cực đoan là nhốt lại, còn cho người đối đầu phá đám công ty Thái Mộng, đúng là kỳ lạ.

Lẽ nào có hiểu lầm gì?

Nghĩ thôi cũng chẳng được kết quả gì, Trần Thái Nhật gọi thẳng cho Ninh Yên Nhiên.

Tút tut tut...!

Mười mấy giây trôi qua, bên kia vẫn chưa nghe máy.

Đúng lúc Trần Thái Nhật định cúp máy, thì đột nhiên có người nghe.

"A lô? Yên Nhiên".

Bên kia điện thoại không vang lên giọng nói thiếu nữ như tưởng tượng, mà là giọng đàn ông uy nghiêm.

"Hừ, thẳng nhãi lòng dạ bất chính, cậu còn dám gọi đến à?"

Trần Thái Nhật sững sốt, lập tức đoán được thân phận của đối phương.

"Gia chủ Ninh?"

"Tôi đây! Thằng khốn này gan lớn bằng trời, dám bắt cóc con gái tôi ở Đông Hải!"

Trần Thái Nhật cũng cạn lời.

Sao anh không hiểu đầu của tai nheo gì thế này?

Rõ ràng là anh cứu Ninh Yên Nhiên từ tay bọn bắt cóc mà nhỉ?

"Gia chủ Ninh, tôi nghĩ ông hiểu lầm rồi, Yên Nhiên được tôi cứu từ Đông Hải mà".

Bỗng bên kia vang lên tiếng cười khẩy.

"Hừ, cậu tưởng tôi không biết cậu đã giở trò gì sao? Lúc đầu cậu tiếp cận Yên Nhiên là vì nhìn trúng thân phận đại minh tinh của nó! Cậu và đồng bọn đã lên sẵn kế hoạch bắt cóc, muốn đòi số tiền chuộc trên trời từ nhà họ Ninh".

"Lần đầu gặp mặt cậu không ra tay là vì muốn lấy sự tin tưởng của Yên Nhiên, con gái tôi quá lương thiện nên mới tin tưởng loại cướp giết như cậu!"

"Lần thứ hai, Yên Nhiên đi về phía Nam đến An Thành, cuối cùng cơ hội của cậu cũng đến! Lúc con bé không phòng bị, cậu đã dùng thuốc mê bắt cóc nó, cưỡng ép lôi con bé đến hang ổ của cậu ở Đông Bình!"

"Đáng tiếc, cướp chính là cướp, do ăn chia không đều nhau, cậu và đồng bọn xảy ra tranh chấp nội bộ! Sau đó, cậu thay đổi kế hoạch, lập mưu giết đồng bọn, rồi giả làm anh hùng cứu mỹ nhân, dụ dỗ con gái tôi!"

"Chiêu lạt mềm buộc chặt này đúng là cao minh! Con gái tôi tưởng cậu là ân nhân cứu mạng, quay ra một lòng theo cậu, như vậy thì nhà họ Ninh tôi phải nghe theo mọi yêu cầu của cậu rồi".

Trần Thái Nhật nghe mà không hiểu gì cả.

Mẹ kiếp, ông bố này của Ninh Yên Nhiên không đi viết kịch bản quay phim truyền hình thì đúng là đáng tiếc.

Cốt truyện thế mà đầu óc ông cũng nghĩ ra được.

Nếu tôi không phải là chiến thần Tây Cực, nếu không phải tôi giàu nứt đố đổ vách, thì tôi tin luôn rồi.

"Cái gì nhỉ, gia chủ Ninh, từ từ đã, thực ra..."

"Câm miệng! Cặn bã vô liêm sỉ! Tôi đã nhìn ra âm mưu quỷ kế của cậu từ lâu rồi, công ty Thái Mộng gì đó của cậu là đồ lừa đảo, lấy danh nghĩa của con gái tôi để kiếm tiền!"

Ở bên kia, rõ ràng Ninh Vinh Lễ đang cực kỳ tức giận.

"Đến nhà giàu hoàng kim ở Yến Kinh như tôi mà cậu cũng dám giở trò! Tôi thấy cậu chán sống rồi đấy!"

Sau đó, Ninh Vinh Lễ lại nói bằng giọng đặc ý.

"Tôi nói cho cậu biết, tối hôm nay nhà họ Viên sẽ mang sính lễ tới, bàn chuyện đính hôn! Chuyện cưới xin của con gái, người làm bố như tôi quyết định thay luôn! Cậu uống công tính toán rồi!"

Đầu bên kia điện thoại bỗng vang lên một giọng nữ xa xôi.

"Bố! Thả con ra! Con không đính hôn với tên họ Viên kia đâu! Bố để con gặp sư phụ đi!"

"Im ngay! Con gái con đũa, bị người ta lừa mà còn không biết, đúng là ngu xuẩn! Chờ con gả đi rồi, bố sẽ ra tay tiêu diệt thằng nhãi họ Trần kia, cho con khỏi tư tưởng nữa!"

Sắc mặt Trần Thái Nhật bỗng trở nên rất khó coi.

Trần Thái Nhật xua tay.

"Không cần hủy đâu, chín giờ sáng mai cứ tổ chức như thường, tôi sẽ đưa Yên Nhiên đến đúng giờ!"

Vi Giác Nghiệp chớp mắt.

"Thế bây giờ chúng ta đi đâu? Có cần về khách sạn sắp xếp chút không?"

Trần Thái Nhật xem thời gian.

Sắp bốn giờ chiều rồi.

Anh nhớ lại những lời Ninh Vinh Lễ vừa nói.

Tối nay sẽ có nhà họ Viên mang sính lễ đến nhà họ Ninh hỏi cưới, Ninh Vinh Lễ đã quyết sẽ gả Ninh Yên Nhiên đi.

Quan trọng là.

Ninh Yên Nhiên không muốn gả.

"Không muốn gả thì đừng gả!"

Ánh mắt Trần Thái Nhật đanh lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Dưới gầm trời này, còn chưa có ai dám ép đồ đệ của Trần Thái Nhật anh làm chuyện cô ấy không muốn.

"Vi Giác Nghiệp, lái xe đi, chúng ta đến nhà họ Ninh!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 195: Gia Chủ Nhà Họ Ninh Nổi Giận

Ngôi nhà của nhà họ Ninh nằm ở vị trí trung tâm vành đai ba phía Đông Yến Kinh, chiếm diện tích mấy nghìn mét vuông, nhà cao cửa rộng, gồm có ba tầng.

Ở nơi tắc đất tắc vàng, mỗi mét vuông bảy mươi, tám mươi nghìn tệ như Yến Kinh, thì giá trị của bất động sản như vậy khó mà tưởng tượng được.

Nhưng khi nghĩ đến việc nhà họ Ninh là nhà giàu hoàng kim, hơn nữa còn là gia tộc hoa lan hạng hai, thì sống ở nơi xa xỉ như vậy cũng có thể hiểu được.

Dù sao cũng còn có nhà xa xỉ hơn...!

Trong lòng Ninh Vinh Lễ đang vô cùng tức giận.

Cô con gái Ninh Yên Nhiên đã bị ông ta nhốt trong phòng tròn ba ngày.

Đưa cơm thì không ăn.

Đưa đồ ăn thì để nguội.

Con nhóc này muốn dùng phương thức tuyệt thực để chống đối bố ruột đây mà.

Bây giờ Ninh Vinh Lễ lại càng tin lời đứa cháu Trình Văn.

Trần Thái Nhật chắc chắn là một kẻ vô cùng nguy hiểm.

Ninh Yên Nhiên chỉ gặp cậu ta có ba lần, mà sau khi trở về Yến Kinh, còn dám công khai chống đối lời của bố ruột.

Bảo nó bớt gặp loại người không ra gì đến từ nơi khỉ ho cò gáy đó, nó còn cãi như chém chả.

Đúng là bị tẩy não mà!

Tuy trước kia con gái ông ta tùy hứng, nhưng vẫn rất tôn trọng bề trên.

"Cái đồ vô liêm sỉ giả nhân giả nghĩa, tham lam phú quý, rắp tâm xấu xa, lừa gạt con gái nhà lành! Tr ần Thái Nhật, đừng để tôi nhìn thấy cậu, nhìn thấy lần nào tôi đánh lần đó".

Ninh Vinh Lễ ng ồi trong sảnh chính, đấm mạnh xuống bàn để trút cơn bực dọc trong lòng.

Tối nay, người nhà họ Viên sẽ tới, bên ngoài đã xếp xong bàn ghế, chuẩn bị chiêu đãi theo quy cách của tiệc gia đình.

Là một thành viên trong liên minh nhà giàu hoàng kim, nhà họ Viên cũng là gia tộc hạng hai, trong giới nhà giàu coi trọng việc môn đăng hộ đối, kết thông gia vốn cũng là chuyện rất bình thường.

Viên Hoa - con trai trưởng nhà họ Viên đường hoàng chững chạc, võ công cao cường, hiện đã là cao thủ hạng bảy, hơn nữa còn một lòng theo đuổi Ninh Yên Nhiên.

Trước kia, Ninh Vinh Lễ cảm thấy con gái còn nhỏ, nói không chừng có tiêu chuẩn lựa chọn bạn đời riêng, dù sao trong giới nhà giàu hoàng kim có không ít cậu ấm, cứ từ từ sẽ chọn được người tốt.

Nhưng bây giờ thì không ổn r ồi.

Sau khi từ Đông Hải trở về, Ninh Yên Nhiên bắt đầu lo liệu những việc ở Yến Kinh giúp Tr ần Thái Nhật, dành hết thời gian cho công ty Thái Mộng kia, còn đích thân ra mặt làm người đại diện.

Giá trị vô hình của người đẹp số một Hoa Hạ chính là lợi ích lớn nhất.

Tất cả đều bị thắng nhãi Tr ần Thái Nhật kia hốt tay trên r ồi.

Đáng giận hơn là Ninh Yên Nhiên còn thấy vui vì đi đầu đó, ra vẻ cam tâm tình nguyện, luôn miệng nói là vì sự phụ.

Người làm bố chẳng lẽ lại không nhìn ra sao?

Nếu cứ để thế này, nói không chừng phải gả đến An Thành làm vợ địa chủ mất!

Hạ mình kết hôn với người ở nơi khác vốn đã không thể chấp nhận.

Huống hờ theo báo cáo của Trình Văn, Trần Thái Nhật chính là một tên cướp vô liêm sỉ phạm tội chưa thành, có vấn đề về nhân phẩm.

Ninh Vinh Lễ đã hạ quyết tâm.

Tuyệt đối không thể để Ninh Yên Nhiên có bất cứ tiếp xúc gì với Trần Thái Nhật.

Cộp cộp.

Tiếng giày da giẫm xuống đất vang lên.

Cháu trai Trình Văn của nhà họ Ninh, vóc dáng gầy gò, mắt nhỏ dài, mặc bộ vest trắng bước vào.

"Bác ạ".

"Nghe ngóng được chưa? Bây giờ tên Trần Thái Nhật kia đang ở đâu?"

"Hắn đã ra khỏi sân bay, lên xe của công ty Thái Mộng, nhìn hướng đi hình như đang đến nhà chúng ta".

Ánh mắt Ninh Vinh Lễ đánh lại.

"Được đấy thằng nhãi, gan to lắm! Cả Hoa Hạ này còn chưa có ai dám coi thường lời cảnh cáo của nhà giàu hoàng kim cả.

Cháu đi sắp xếp, chặn cậu ta cách nhà họ Ninh hai kilomet đi".

"Tối nay là người nhà họ Viên đến rồi, cho dù có đánh gãy hai chân của thằng nhãi họ Trần kia thì cháu cũng không được để cậu ta lại gần nhà họ

Ninh trong phạm vi nghìn mét, phá đám chuyện đính hôn của hai nhà".

Trong đôi mét nhỏ dài của Trình Văn lóe lên một tia thất vọng.

"Thằng khốn họ Trần kia thì dễ xử lý thôi ạ, cháu đảm bảo sẽ khiến hắn không lết nổi chân ở Yên Kinh, nhưng bác này, chuyện đính hôn của chị họ liệu có vội vàng quá không, dù gì chị ấy cũng chưa đ^ểng ý..."

Ánh mắt Ninh Vinh Lễ quan sát đứa cháu họ xa này, cố ý không nhìn vào mắt đối phương, giọng điệu trở nên hờ hững.

"Nhà họ Viên và nhà họ Ninh chúng ta mới là môn đăng hộ đối, trừ khi là con cháu của nhà giàu hoàng kim hạng một, nếu không, không ai có tư cách lấy con gái bác cả".

Nói xong, ông ta dừng một lát, ánh mắt xa xăm.

"Làm người thì không nên có những suy nghĩ quá phận, tham quá cũng không tốt..."

Trình Văn rùng mình, mím chặt môi, sự bất mãn trong ánh mắt càng đậm hơn, nhưng chỉ sau một lúc đã lấy lại vẻ bình thường, cúi người chào.

"Bác nói phải ạ, cháu đi làm việc đây, tên họ Trần kia chắc chắn không thể lại gần nhà họ Ninh".

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Ninh Vinh Lễ nhìn bóng lưng Trình Văn, khẽ thở dài.

Từ lâu ông ta đã biết Trình Văn có ý với Ninh Yên Nhiên, nhưng con gái không chút hứng thú với hắn.

Cộng thêm hắn chỉ là con cháu ở xa trong gia tộc.

Nhà giàu hoàng kim có đẳng cấp rất nghiêm ngặt.

Chút tâm tư nhỏ bé đó của hắn chắc chắn là không thành hiện thực r^{ồi}.

"Bây giờ chỉ chờ cậu chủ Viên Hoa đến cửa thôi, tối nay là phải làm xong chuyện này".

...

Trần Thái Nhật ngồi ở hàng ghế sau, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lát nữa đến nhà họ Ninh sẽ rất khó giải quyết.

Bố Ninh hiểu lần anh quá sâu sắc, muốn giải thích sợ là không dễ.

Đến thì đã đến, nhưng lại trở thành vị khách không được nhà họ Ninh chào đón.

Vi Giác Nghiệp ngồi đằng trước vừa lái xe vừa nhắc nhở.

"Cậu Trần, sắp đến nhà họ Ninh rồi, qua năm cái đèn giao thông nữa rồi rồi là đến".

"Ừ, được".

Một lúc sau, đột nhiên Trần Thái Nhật lên tiếng.

"Lái xe chậm lại".

Vi Giác Nghiệp sửng sốt, nhưng cũng không hỏi nhiều, chậm rãi giảm tốc độ xe xuống.

Xe đi thêm hai trăm mét nữa.

Trần Thái Nhật lại nói.

"Đừng đi nữa, đỗ xe ở ven đường đi".

Genko ở bên cạnh tỏ vẻ cảnh giác, vội vàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

"Sao người ở ven đường đi nhanh vậy? Còn có người chạy luôn kìa?"

Trần Thái Nhật nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Quanh đây có người đang giải tán, chúng ta đã bị bao vây rồi".

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 196: Anh Lên Đấu Đi

Genko nghe thấy thế thì biến sắc, hai giây sau lại trở lại bình thường.

"Chủ nhân, chắc là người nhà họ Ninh cử đến".

Trần Thái Nhật gật đầu, cảm thấy hơi đau đầu, hình như hiểu lầm hơi lớn rồi thì phải.

Thôi không sao, đến đâu hay đến đó.

Sau khi Vi Giác Nghiệp dừng xe, Trần Thái Nhật dặn dò một câu, bảo ông ta chờ trong xe.

Chiếc xe này chuyên để đưa đón Trần Thái Nhật, bản thân nó cũng đã được cải tạo, chống cháy chống đạn.

Vi Giác Nghiệp không biết võ công, ở lại trong xe sẽ an toàn hơn.

Trần Thái Nhật và Genko mở cửa xe bước xuống, đứng ở phần đường dành cho người đi bộ bên cạnh chiếc xe.

Lúc này, trong phạm vi tầm nhìn, ở xa xa, có một đám người đang hoảng hốt sợ hãi chạy về các hướng khác nhau, dường như có chuyện đáng sợ nào đó sắp xảy ra.

Trên những con đường trong tầm mắt, chỉ thoáng chốc đã không còn bóng người, nhìn chẳng khác gì thành phố ma bị khai thác bất động sản quá độ.

Phải biết rằng đây là thành phố phồn hoa đứng đầu Hoa Hạ - Yến Kinh!

Là một thành viên trong hội nhà giàu hoàng kim, riêng khả năng giải tán của nhà họ Ninh đã khiến các nhà giàu nhỏ bé bình thường tự thẹn không bằng.

Trần Thái Nhật và Genko nhìn những con đường vắng vẻ như ở đảo hoang, sắc mặt bình tĩnh.

Đúng lúc này, bốn phương tám hướng vang lên tiếng động đinh tai nhức óc.

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Bỗng nhiên, trên các góc đường, đầu ngõ, lối rẽ từ bốn phía Đông Tây Nam Bắc, có mấy chục chiếc xe việt dã thương vụ cao to được lái tới.

Không có góc chết, không một kẽ hở.

Từng chiếc xe phát ra tiếng động đáng sợ, chậm rãi lái về phía Trần Thái Nhật.

Đồng thời tiến tới từ tám hướng, không có nổi một kẽ hở.

Đám người Trần Thái Nhật lập tức bị phong tỏa mọi lối ra, cho dù hiện giờ muốn lên xe rời khỏi đây thì cũng bó tay.

Đội xe của nhà họ Ninh lục tục lái tới, kéo dài tròn năm sáu phút.

Phóng mắt nhìn ra, nóc xe việt dã màu đen dày đặc, đi kèm với tiếng động cơ, khiến trong lòng người ta không khỏi nảy sinh cảm giác áp lực căng thẳng.

Nhìn xung quanh mới thấy, nhà họ Ninh đã cử tới hơn trăm chiếc xe việt dã để chặn người.

Nghi thức chào đón này làm hơi to đấy!

Dần dần, đoàn xe đã đến vị trí cách Trần Thái Nhật khoảng mười mét.

Két, tiếng phanh xe vang lên.

Từng chiếc xe việt dã dừng đúng vị trí.

Tất cả đầu xe đều nhắm thẳng vào Trần Thái Nhật và Genko, lấy họ làm trung tâm, đội xe việt dã đen xếp thành một thế trận lớn hình tròn.

Cạch cạch cạch!

Tiếng mở cửa xe vang lên liên tiếp.

Cộp cộp cộp.

Rất nhiều người mặc đồ luyện võ màu đen, vóc dáng cao to, bước từ trên xe xuống.

Tiếng giày da đập đất rào rào.

Đầu đỉnh gọn gàng, khuôn mặt đều tỏ vẻ lạnh lùng, thất lưng cộm lên, nhìn không phải côn thì cũng là vũ khí khác.

Mấy trăm người đứng chật ở khe hở giữa các xe.

Giọt nước cũng không lọt.

Bộp!

Tiếng giày giẫm lên kim loại.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu lên nhìn, một người đàn ông mặc vest trắng, mắt hẹp dài, vẻ mặt nham hiểm, nhảy luôn lên nóc xe.

Hắn khoanh hai tay trước ngực, nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một người chết, thái độ cao ngạo, khí thế hùng hổ.

“Trần Thái Nhật, thiên đường có lối anh không đi, địa ngục không cửa lại lao vào! Tôi thấy hôm nay anh muốn đi cũng không đi được đâu!”

“Anh là ai?”

“Hừ! Tôi là Trình Văn, Ninh Vinh Lễ là bác họ của tôi! Món nợ anh đánh lén tôi trên đường cao tốc lần trước, tôi còn chưa tính với anh đâu!”

Về mặt Trần Thái Nhật sững sốt.

Đánh lén?

Trước giờ anh đâu có đánh lén ai bao giờ? Nhưng lại hay có người đánh lén anh.

“Chắc anh nhớ nhầm rồi, tôi trước giờ chưa từng gặp anh, sao có thể đánh lén anh trên đường cao tốc chứ?”

Trên mặt Trình Văn hiện rõ sự tức giận.

“Vớ vẩn! Lần đó ở Đông Hải, nếu không vì anh dùng âm mưu quỷ kế, làm nổ lốp ba chiếc xe của chúng tôi, thì sao chúng tôi có thể bị đâm vào thanh chắn chứ? Nếu như chúng tôi đuổi kịp thì anh xong đời từ lâu rồi!”

Nghe Trình Văn nói vậy, Trần Thái Nhật đột nhiên nhớ ra.

Lần trước lúc anh đến Đông Hải cứu Ninh Yên Nhiên, hình như đúng là có mấy chiếc xe bám theo sau trên đường cao tốc.

Còn có một tên hâm dùng loa mắng chửi anh nữa.

Trong lúc tức giận, anh mới dùng ám khí làm nổ lốp của mấy chiếc xe đó.

Hóa ra... người mắng chửi anh lúc đó chính là tên khốn này!

Trần Thái Nhật nhìn kỹ đám người này, nhưng không phát hiện có người nào trên bốn mươi tuổi.

Anh hỏi thăm dò.

“Tự anh dẫn người đến à? Gia chủ Ninh có đi cùng không?”

Vẻ mặt Trình Văn đầy khinh bỉ, châm chọc nói.

“Anh kể chuyện cười quốc tế đấy à? Đối phó với loại tạp nham đến từ một thành phố nhỏ bé như anh mà còn cần gia chủ đích thân đến sao? Một mình tôi đã đủ đánh anh thành tàn phế rồi!”

Trần Thái Nhật mỉm cười, vung tay về phía trước.

“Được thôi, anh rút hết đám anh em này đi, chúng ta đánh tay đôi”.

Xung quanh bỗng im phăng phắc.

Vẻ mặt Trình Văn cứng đờ, chớp mắt.

Bản lĩnh này tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Trình Văn vốn đã là người khôn ngoan, IQ cũng không thấp, hẳn vừa đổ kỵ vừa tức tối với Trần Thái Nhật.

Tức tối là vì lần trước Trần Thái Nhật ra tay khiến hắn bị thương trên đường cao tốc.

Đổ kỵ là vì chị họ mà hắn một lòng yêu mến lại bỏ qua hắn mà chọn kẻ đến từ nơi khác này.

Thù mới hận cũ, Trình Văn cũng không quan tâm được nhiều như vậy, hắn vung tay lên.

“Tất cả nghe đây, gia chủ có lệnh, hôm nay nhất định phải đuổi Trần Thái Nhật đi! Các anh em, đánh gãy hai chân hắn trước cho tôi!”

Trong đám người có kẻ bĩu môi.

Trình Văn là đốn nhất gan.

Nhưng da mặt lại dày.

Hắn là người dẫn đội của nhà họ Ninh, các thuộc hạ cũng không dám làm trái ý hắn, ai nấy đều lộ ánh mắt tàn nhẫn, nhìn về phía Trần Thái Nhật, xoa nắm tay, dằn thu nhỏ vòng vây.

Trần Thái Nhật khẽ kéo Genko ra phía sau, nở nụ cười nói với Trình Văn.

“Nếu như bố của Yên Nhiên tới thì tôi còn phải kiêng kị, nếu đã là anh đưa người tới thì tôi yên tâm chơi rồi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 197: Cách Sơn Đả Ngưu

Ánh mắt Trình Văn đánh lại, bùng bùng lửa giận.

“Muốn giả vờ trước mặt tôi, lát nữa tôi sẽ đánh anh đến mức ngay cả mẹ anh cũng không nhận ra anh đâu!”

Trần Thái Nhật nhìn dòng người chậm rãi đến gần xung quanh, trên mặt chợt nở nụ cười, nói chuyện mang theo giọng điệu trào phúng.

“Được thôi, gần đây trên người tôi hơi ngứa ngáy, vừa hay cần người thư giãn gân cốt”.

Dứt lời, anh ngoắc ngón tay với tên áo đen đi đầu tiên.

“Này anh chàng đẹp trai, qua đây”.

Tất cả mọi người có mặt ở đó đều sửng sốt.

Sắc mặt của thanh niên bị chỉ đích danh cũng thay đổi, dùng tay chỉ vào mình.

“Anh gọi tôi à?”

“Đúng vậy, xung quanh đây còn ai đẹp trai như cậu nữa chứ? Qua đây đi”.

Tên đó không dám cử động.

Ánh mắt Trần Thái Nhật đánh lại, chân phải nhấc nhẹ lên, bỗng nhiên đạp về phía trước.

Ầm!

Một tiếng động lớn vang lên, mặt đất bị Trần Thái Nhật đạp một phát, tạo thành một cái hố lớn phạm vi ba mét.

Gạch đá nứt toác, đất bùn tung tóe, giống như bị đạn đại bác làm cho nổ tung.

Nhìn thấy cảnh tượng này, toàn thân tất cả mọi người đều run rẩy.

Trình Văn bị tiếng vang lớn này dọa đến mức nằm nhoài trên mui xe.

Biểu cảm của Trần Thái Nhật nghiêm túc, một lần nữa ngoắc tay với chàng trai kia.

“Tôi cho cậu một cơ hội, anh chàng đẹp trai, qua đây”.

Xoẹt!

Hơn một trăm người ở đây giống như chơi chớp nhoáng, đột nhiên đồng loạt lùi về sau một bước lớn!

Hai chân tên bị chỉ đích danh kia bỗng mềm nhũn, nhìn trái nhìn phải.

“Mẹ kiếp! Các người không đủ nghĩa khí!”

Giọng Trần Thái Nhật bình tĩnh.

“Qua đây đi, yên tâm, không phải tôi muốn đánh cậu, không chết người được đâu, nào”.

Tên đó sắp sợ tè ra quần luôn rồi, nhìn biểu cảm quả thật là sắp òa khóc.

Nhưng đối mặt với sự uy hiếp một cước giẫm nát bê tông của Trần Thái Nhật thì không dám không nghe theo, hắn chậm rãi lết hai chân mềm nhũn đến trước mặt Trần Thái Nhật.

“Đại... đại ca, không phải tôi đến gây chuyện, tôi chỉ đến cho đủ số lượng, anh tha cho tôi đi”.

Trần Thái Nhật nở nụ cười vô hại, vỗ vai tên đó.

“Tôi thấy xương cốt cậu kỳ lạ, trên đỉnh đầu có ánh sáng thần kỳ lóe lên, là kỳ tài võ học trong mười nghìn không có một, muốn cho cậu một cơ hội thể hiện mà thôi, không cần sợ, tên gì?”

“Tôi là Quách Tĩnh...”

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật hơi cứng lại, sau đó khôi phục lại bình thường.

“Ừ...!cái tên này rất hay, tôi thấy cậu rất hợp ý, quyết định dạy cậu một chiêu võ công tuyệt thế, sao nào?”

Tên đó nghe vậy, trong vẻ mặt hoảng sợ mang theo vẻ tò mò.

“Võ công gì?”

Khóe miệng Trần Thái Nhật giương lên.

“Tuyệt chiêu ám sát đứng đầu Hoa Hạ... Cách Sơn Đả Ngưu”.

Đám người có mặt ở đó bỗng nhiên sững sờ.

Quả thật mọi người đều nghe đến chiêu thức này, hình như đúng là tuyệt kỹ, nhưng chưa từng có ai được chứng kiến.

Thậm chí kể cả Genko, mặt cũng đầy vẻ tò mò, đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào chủ nhân của mình.

Quách Tĩnh nuốt nước bọt.

“Đại ca, tôi cảm ơn anh trước, rốt cuộc anh muốn tôi làm thế nào?”

Giọng Trần Thái Nhật đầy chắc chắn, vẻ mặt bình tĩnh.

“Rất đơn giản, cậu hãy dùng hết sức mình đánh mạnh một phát vào bụng tôi”.

Xoẹt!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Ngay cả Trình Văn trốn trên mui xe cũng mang tỏ vẻ lơ mờ khó hiểu.

Trong lòng mọi người đều không hện mà đờng loạt có một suy nghĩ.

Trần Thái Nhật này không phải bị bao vây áp lực quá lớn, bị dọa đến ngốc r ấ chứ?

Quách Tĩnh ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật cao lớn.

“Anh... anh chắc chứ?”

Trần Thái Nhật gật đầu như đi đầu hiển nhiên.

“Nghĩa sâu xa của Cách Sơn Đả Ngưu, tôi sẽ đích thân biểu diễn một lần cho cậu, đến đây, nhắm vào phần bụng của tôi, dùng một chiêu mạnh nhất của cậu”.

Nói xong, anh vén áo lên, lộ ra tám múi cơ bụng như thép ròng mangan.

Trình Văn trên mui xe đột nhiên đứng dậy, cười điên cu ờng.

“Ha ha, lại còn Cách Sơn Đả Ngưu chứ, giả vờ chính là giả vờ, tên ngu xuẩn như cậu còn ngây ra làm gì? Đây là tự anh ta thêm đòn, chẳng trách ai được.

Cậu mau ra tay đi, không cần nương tay đâu!”

Vẻ mặt của mấy tên khác cũng thay đổi, toàn bộ đều tỏ vẻ hóng hót không chê lớn chuyện.

“Ra tay đi! Đấm một phát!”

“Dùng sức đi!”

“Đừng sợ, cứ mạnh dạn đánh đi, cơ hội một chiêu thành danh đến r ấ!”

Quách Tĩnh được tiếng ồn ào xung quanh làm tăng thêm lòng can đảm, đứng thẳng người, cúi đầu nhìn cơ bụng của Trần Thái Nhật, hỏi thăm dò.

“Vậy tôi đánh thật, anh đừng trách tôi ác quá đấy!”

“Cứ đánh hết sức mình đi”.

“Tôi là quán quân quyên anh hạng tám, anh đừng coi thường!”

“Nếu đánh không đau, thì cậu chính là kẻ hèn nhất!”

Trên mặt Quách Tĩnh hiện ra biểu cảm điên cuồng, lùi thẳng về sau một bước, bày ra một quả đấm tiêu chuẩn!

Trình Văn ở phía sau cũng phẫn kích không thôi, vung hai tay, hô to.

“Đánh chết hắn! Một phát đánh chết hắn đi!”

Quách Tĩnh dồn sức xong bất ngờ xoay eo, vung cánh tay tung cú đấm.

Một luồng gió mạnh tản mạnh ra khắp nơi theo quả đấm của hắn.

Quả đấm lớn như bao cát, trong nháy mắt đánh thẳng vào cơ bụng của TrẦN THÁI NHẬT!

Ầm!

Nắm đấm và thịt đập vào nhau, vậy mà lại phát ra một tiếng vang vọng như gõ chuông.

Tay phải của TrẦN THÁI NHẬT vén áo, không chút phản ứng, ngay cả mí mắt cũng không chớp.

“Phụt! A!”

Đột nhiên mọi người thấy một tiếng hét thảm thiết.

Quay đầu nhìn theo âm thanh.

Trên xe địa hình lớn màu đen, chợt Trình Văn phun ra ngụm máu tươi rất to, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy!

Một tiếng lạch cạch, Trình Văn không chống nổi, quỳ rạp trên mui xe, hai tay ôm bụng mình, cố gắng hết sức ngẩng đầu lên, trông mắt đều là tia máu.

“Sao... sao lại như vậy? Là ai đánh tôi?”

Tất cả mọi người đồng loạt lắc đầu, giống như gặp phải ma.

Ánh mắt Trình Văn nhìn chằm chằm vào Trần Thái Nhật, thù hận ngút trời.

“Tên họ Trần kia, có phải mày bày trò không?”

Khuôn mặt Trần Thái Nhật đầy vẻ vô tội, hai tay xòe ra.

“Anh nói lý chút đi, tôi chẳng làm gì cả mà!”

Dứt lời, Trần Thái Nhật nói với Quách Tĩnh đang mặt đầy ngờ ngác trước mặt.

“Một đấm vừa nãy vẫn hơi yếu, tập trung tí, làm lại”.

Quách Tĩnh xoay đầu nhìn Trình Văn khom người nôn máu trên mui xe, đột nhiên nảy sinh một suy nghĩ thần kỳ.

“Lẽ nào đây chính là Cách Sơn Đả Ngưu?”

Trần Thái Nhật vỗ nhẹ chàng trai đã đổ mồ hôi.

“Thỏa mãn chưa?”

Mặt Quách Tĩnh hiện rõ vẻ phấn khích, tiềm thức bạo lực đã hoàn toàn phát tiết.

“Thỏa mãn rồi”.

、

“Ừ, cậu đã học được tinh hoa, sau này đừng làm cón đờn nữa, đến bệnh viện nằm một tháng đi”.

Quách Tĩnh sững sờ.

Còn chưa kịp phản ứng, Trầ Thái Nhật ra tay như tia chớp, lấy tay búng nhẹ lên đầu cậu ta.

Ầm!

Quách Tĩnh bay thẳng lên, lộn mười mấy vòng giữa không trung, rồi nặng nề rơi xuống.

Khiến bụi bay mù mịt.

Trầ Thái Nhật ngẩng đầu nhìn đối diện.

Vừa hay Trình Văn từ trên mũi xe lăn xuống.

Phịch một tiếng, ngã sòng soài dưới đất.

Máu tươi ở khoe miệng nhuộm đỏ mặt đất, bất tỉnh nhân sự, không rõ sống chết.

Lần này hay rồi.

Người ra tay đánh Trầ Thái Nhật đã gục ngã.

Người đứng ở vị trí an toàn phía sau, giả vờ chỉ huy mọi người đánh Trầ Thái Nhật cũng gục ngã luôn rồi.

Trầ Thái Nhật chậm rãi nhìn quanh một lượt.

“Các người còn ai muốn lên không?”

- - - - -

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 198: Hai Đoàn Người

Không gian yên tĩnh đến đáng sợ.

Lúc này hàng trăm anh em vừa ra lệnh, cả khu thương mại đã bị dọn dẹp sạch sẽ, oai phong đến cỡ nào chứ.

Là nhà giàu hoàng kim có uy thế đã lâu trong thành Yến Kinh, bình thường không ai dám chống đối trực diện với nhà họ Ninh như vậy.

Cho nên đám thuộc hạ nhà họ Ninh này cũng đã lâu rồi chưa ra tay đánh người.

Mọi người được Trình Văn dẫn đầu đến gần Trần Thái Nhật, vốn dĩ đầu rất phấn khích chuẩn bị cho một trận lớn.

Ai cũng thoải mái, xem như ra ngoài du lịch.

Vì họ nghĩ mình sẽ thắng chắc!

Mà bên Trần Thái Nhật chỉ có hai người.

Đám thuộc hạ kia cũng phải đến hàng trăm người.

Dù mỗi người nhổ một ngụm nước bọt, lẽ nào không thể dìm chết đối phương sao?

Nhưng Trần Thái Nhật lại cho họ một bài học nhớ đời.

Đối mặt với thực lực tuyệt đối, số lượng người đông đảo cũng chẳng có bất cứ ý nghĩa gì.

Đám thuộc hạ còn chưa ra tay thì Trình Văn đã ngã nhào ra đường.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, hoàn toàn rơi vào trạng thái như rắn mất đầu.

Ánh mắt Tr ần Thái Nhật bỗng trở nên lạnh lùng, nói.

“Các người nghe cho rõ đây! Hôm nay tôi đến nhà họ Ninh với tư cách là khách, tôi là khách quý gia chủ nhà họ Ninh mời đến.

Các người đều được cử đến đón tôi, hiểu chưa?”

Mọi người đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn nhau không dám lên tiếng, cũng không dám phản kháng.

Tr ần Thái Nhật tỏ vẻ mất kiên nhẫn, anh bước lên trước, đưa tay xuống dưới một chiếc xe việt dã lớn r ồi nhấc bổng lên.

Ầm!

Chiếc xe việt dã bảy chỗ ng ồi nặng gần ba, bốn tấn bị Tr ần Thái Nhật nhấc bổng lên bằng một tay cứ như nhấc một món đồ chơi.

Hàng trăm tên thuộc hạ nhà họ Ninh trợn tròn hai mắt.

Tr ần Thái Nhật không để ý đến bọn họ, ném chiếc xe việt dã trong tay về phía một chiếc xe khác hết như đang ném một quả tạ.

R ầm r ầm r ầm.

Hai con quái thú lớn bằng kim loại đâm s ầm vào nhau.

Bị ép xuống, biến dạng, vụn vỡ.

Cửa xe, cửa kính, các thanh kim loại l ần lượt nổ tung.

Các mảnh vỡ kim loại, mảnh vỡ thủy tinh bay đầy trong không khí.

Một phút trôi qua, những tiếng vang đinh tai nhức óc mới dần hết.

Tr ần Thái Nhật phủi tay.

“Tôi nhắc lại lần nữa, tôi là khách quý của nhà họ Ninh, các người chỉ nghe theo lệnh đến đón tôi, hiểu chưa?”

Hiện trường trở nên yên lặng một giây.

Bỗng chốc tất cả thuộc hạ của nhà họ Ninh đứng thẳng người, hoảng sợ ãng thanh hô.

“Đã hiểu!”

“Nếu đã hiểu rõ rồi thì tất cả nghe theo tôi chỉ huy!”

Trần Thái Nhật phát tay.

“Chúng ta cứ nghênh ngang đi vòng con đường này một vòng lớn, đợi xe của nhà họ Viên đi qua thì chen vào đường của họ, xếp thành một hàng, giữ vững tốc độ xe cùng lái đến nhà họ Ninh”.

“Rõ!”

Hàng trăm anh em ãng thanh đáp lời.

Trong khoảnh khắc vừa có chỉ huy, có mục tiêu, họ bèn xoay người bước lên những chiếc xe việt dã màu đen.

Genko đứng phía sau, khuôn mặt búp bê cười tươi như hoa nhìn Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân, tôi biết anh lại muốn gây chuyện đúng không?”

Trần Thái Nhật nhướn mày, mỉm cười nói.

“Chân tướng nằm ngay trong t àn ngắm của đại bác, ba chúng ta đến đó chắc sẽ không trụ nổi, đám người này vừa lúc tự mình dâng đến cho tôi.

Đến làm khách nhà họ Ninh không thể làm mất mặt An Thành chúng ta được”.

...

Trên con phố không xa đường vành đai ba phía Đông, ba chiếc Maserati màu bạc đang nối đuôi nhau chạy về phía trước.

Mặc dù tốc độ không nhanh nhưng những chiếc xe xung quanh gần đoàn xe này đều vô thức chủ động nhường đường.

Chỉ có hai lý do.

Thứ nhất là ba chiếc xe này quá đắt tiền, nếu chúng bị trầy xước gì thì gia đình bình thường không thể đền nổi.

Thứ hai, biển số của chiếc xe dẫn đầu Yến A55555 đó đã chứng minh được thân phận của chủ nhân đoàn xe này.

Nhà giàu hoàng kim, gia tộc hoa lan hạng hai, xe của nhà họ Viên.

Những chiếc xe khác dù có quen hay không đều phải nể mặt nhà giàu hoàng kim.

Hơn cả là họ sợ sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

Trong chiếc xe ở giữa có một người đang ngồi ở hàng ghế phía sau.

Người này trông rất tuấn tú, rất giống với mấy nghệ sĩ có nhiều fans đang nổi, mắt to, mũi cao, đôi tay không ngừng xoa vào nhau, mỉm cười nhưng ánh mắt lại có một tia khát vọng không thể nhận ra.

“Yên Nhiên, cuối cùng em cũng trở thành người của anh, ha ha ha!”

Viên Hoa – con trai trưởng của nhà họ Viên.

Đầu là gia tộc hoa lan của nhà giàu hoàng kim, từ trước đến nay quan hệ của nhà họ Viên và nhà họ Ninh rất thân thiết.

Từ sau khi Ninh Yên Nhiên trưởng thành, Viên Hoa vẫn luôn thêm muốn người đẹp nhất gia tộc hoàng kim này.

Hắn nhiều lần giục bố mẹ mình đến chỗ Ninh Vinh Lễ nói chuyện, nhưng thời bản thân hắn cũng không ngại phiền mà chủ động rủ Ninh Yên Nhiên tham gia các hoạt động xã hội.

Đáng tiếc, có vẻ Ninh Yên Nhiên không thích kiểu người như hắn, hơn nữa cô ấy càng có ý muốn chuyên tâm vào việc luyện võ hơn là yêu đương.

Trước đó, Ninh Yên Nhiên và một cô gái khác được mệnh danh là đôi thiên tài trong gia tộc hoàng kim.

Sự khao khát của Viên Hoa với Ninh Yên Nhiên đã dần đến mức hắn có muốn dừng cũng không được.

Từ một tuần đến nhà tặng quà một lần.

Một tháng gần đây đã thành hai ngày đến nhà cô tặng quà, xin gặp một lần.

Nhưng Ninh Yên Nhiên vẫn không hề rung động, mỗi lần đều khéo léo từ chối gặp hắn.

Cơn giận trong lòng Hoa Viên ngày càng tăng, ngay cả nằm mơ hắn cũng nghĩ đến Ninh Yên Nhiên.

Vì người phụ nữ này mà hắn đã liều mạng luyện võ công gia truyền của nhà giàu hoàng kim.

Dựa vào thiên phú của mình, cuối cùng hắn cũng đã đột phá được cảnh giới hạng bảy vào năm ngoái và trở thành võ sĩ hạng cao trẻ tuổi nhất trong liên minh hoàng kim.

Vốn dĩ nghĩ mình đột phá trong võ công như vậy sẽ có thể có đề tài nói chuyện chung với Ninh Yên Nhiên rồi.

Ai ngờ một tuần trước đến nhà họ Ninh lại được biết Ninh Yên Nhiên bị cấm ra khỏi nhà.

Càng thêm sấm sét giữa trời quang đó là nghe nói nguyên nhân cấm ra khỏi nhà là vì yêu thích đàn ông ở bên ngoài.

Viên Hoa cực kỳ tức giận!

Về đến nhà điên cuồng đập vỡ đồ đạc, đánh đập, chửi bới người giúp việc.

Như thế cả một ngày trời.

Đột nhiên mọi chuyện lại xoay chuyển.

Nhà họ Ninh đưa tin đến bảo Ninh Vinh Lễ thế mà đồng ý với yêu cầu đính hôn của hắn, còn mời tối nay đến dự tiệc!

Quả thật là tin vui!

Hoa Viên đã không thể chờ được nữa, chỉ ước gì mình mọc thêm cánh để bay đến nhà họ Ninh.

“Bác tài, lái nhanh một chút! Tuyệt đối đừng làm lỡ thời gian!”

“Vâng, cậu chủ”.

Đúng lúc này, tài xế bỗng sững sờ.

“Kỳ lạ quá, mấy chiếc xe này ở đâu ra vậy?”

Chẳng mấy chốc, hai đoàn xe đi song song dừng lại ở bãi đỗ xe trước cổng khu nhà họ Ninh.

Gần như dừng lại cùng một lúc.

Két.

Cửa xe Maserati bị đẩy mạnh ra.

Viên Hoa bước xuống xe với sắc mặt tái mét, chỉnh lại cổ áo vest của mình rồi hét về phía chiếc viettel đã Mercedes-Benz bên cạnh.

“Các anh là người của gia tộc nhỏ nào mà không biết phép tắc vậy? Thấy đoàn xe của nhà họ Viên mà lại không nhường đường”.

Cửa xe Mercedes cũng mở ra.

Một người đàn ông cao lớn dẫn theo một cô gái thanh tú bước xuống xe.

Người đàn ông xuống xe hỏi.

“Anh nói cho tôi biết trước, anh đến nhà họ Ninh làm gì?”

Viên Hoa sừng sốt, vô thức đáp.

“Tôi được nhà họ Ninh mời đến để ngỏ lời kết thông gia”.

Người đàn ông đối diện nở nụ cười vô hại.

“Thế trùng hợp quá, tôi cũng nhận được lời mời của gia chủ nhà họ Ninh để đến ngỏ lời kết thông gia”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 199: Nhận Nhầm Người

Vừa nghe vậy, Viên Hoa sững sốt.

Với hắn, tin tức này như sét đánh ngang tai, làm tan nát trái tim mong manh.

Ý gì vậy? Lẽ lẽ nào gia chủ nhà họ Ninh muốn quăng mồi câu để câu được nhiều cá sao?

Không chỉ thu xếp một chàng rể?

Lẽ nào còn có người nào có thân phận cao hơn mình theo đuổi Ninh Yên Nhiên sao?

Chắc không phải là đám con cháu của gia tộc hoa mẫu đơn hoàng kim đó chứ...

Hắn nhất thời bị lời nói của Trần Thái Nhật dọa sợ, mấy giây sau mới hoàn hồn lại.

Viên Hoa không rõ thân phận của Trần Thái Nhật, tạm thời cũng không dám nổi giận với anh.

Hắn nhìn cách ăn mặc của đối phương, sau đó lướt mắt nhìn mấy chục chiếc xe việt dã đen đối diện, thử dò hỏi.

“Anh cũng đến ngỏ lời xin cưới à? Người anh em... là người của gia tộc hạng mấy vậy?”

Trần Thái Nhật khẽ cười, lộ ra vẻ mặt khó lường, dùng ngón trỏ làm động tác “suyt”.

“Đừng nói lung tung, tôi giấu người lớn trong nhà đến đấy”.

Viên Hoa giật nảy mình.

Mặc dù trên ngực Trầ n Thái Nhật không có huy hiệu nhà giàu hoàng kim.

Nhưng hôm nay đến nhà họ Ninh để xin cưới, người trong nhà giàu hoàng kim giao tiếp với nhau mà ra ngoài không đeo huy hiệu cũng không ít.

Hôm nay Viên Hoa cũng không đeo.

Hơn nữa Trầ n Thái Nhật thấy đoàn xe của nhà họ Viên r ồi nhưng vẫn không có ý nhường đường, sự bình tĩnh này không phải giả vờ.

Nghĩ trước nghĩ sau, Viên Hoa cảm thấy rất hoảng sợ.

Vãi, không phải thật sự là đám con cháu của lão quái vật đó chứ?

Vừa nghĩ đến đây, Viên Hoa có ý muốn lùi bước.

Giữa các nhà giàu hoàng kim, vị thứ rất nghiêm ngặt, gần như không thể vượt qua.

Nhà họ Viên và nhà họ Ninh quả thật là môn đăng hộ đối, rất thích hợp làm thông gia.

Nhưng nếu có gia tộc hoa mẫu đơn thứ hạng cao hơn thích người đẹp nhất Hoa Hạ này thì hình như cũng không phải là chuyện quái lạ gì.

Nếu đúng thật có chuyện này xảy ra, vậy Viên Hoa sẽ cân nhắc kỹ lưỡng lại lần nữa.

Người đẹp gì chứ, không quan trọng bằng chuyện của gia tộc và tính mạng của mình.

Viên Hoa nuốt nước bọt, đầu óc tê dại, hắn đang nghĩ tiếp theo nên giải quyết thế nào.

Đột nhiên cổng nhà họ Ninh mở ra.

Giọng nói vừa uy nghiêm vừa nhiệt tình vang lên từ trong cổng.

“Ha ha ha, hôm nay chuyện vui đến nhà, cháu trai, đừng đứng ở đây nữa, chúng ta vào trong...”

Ninh Vinh Lễ vừa bước nửa bước ra cổng thì bỗng sững sốt, nói đến một nửa cũng dừng.

Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại có hai đoàn xe thế này?

Ông ta nhận ra chiếc Maserati của Viên Hoa.

Nhưng chàng trai cao lớn đứng trước mặt ông ta là ai?

Càng đáng ngạc nhiên hơn là mấy chục chiếc xe việt dã phía sau chàng trai này...

Chẳng phải là xe của nhà họ Ninh sao?

Cạch!

Mấy chiếc xe việt dã đằng sau Trần Thái Nhật lần lượt mở cửa ra.

Hàng trăm người mặc đồ đen bước xuống xe, còn khiến Viên Hoa đang xoắn xuýt ở đó giật mình.

Viên Hoa vội vã lớn giọng nói.

“Đại ca, từ từ hăng ra tay, tôi không cố ý đến giành người của anh đâu...”

Ninh Vinh Lễ cũng không hiểu gì, bước lên trước hai bước.

“Cậu chủ Viên, cháu đang nói gì vậy? Mấy người này đều là thuộc hạ của nhà họ Ninh”.

Viên Hoa sửng sốt.

“Người của nhà họ Ninh? Thế tại sao lại đi theo người anh em này vậy?”

Mặt Ninh Vinh Lễ đanh lại, nghiêm giọng quát một tên thuộc hạ mặc đồ đen mà mình biết.

“Các cậu nói đi, chuyện gì đây? Cậu này là thần thánh phương nào?”

Trần Thái Nhật đứng một bên nở nụ cười không dễ nhận ra.

Ninh Vinh Lễ... không nhận ra mình!

Thật thú vị.

Trần Thái Nhật chậm rãi quay đầu lại nhìn đám thuộc hạ nhà họ Ninh trước mặt, ánh mắt hiện lên ý đe dọa khiếp người.

“Các người nghĩ cho kỹ rồi hãy nói, nói cho gia chủ nhà họ Ninh biết rốt cuộc tôi là ai?”

Lúc này ai trong đám người mặc đồ đen đó cũng rợn tóc gáy, hoảng sợ nhìn Trần Thái Nhật, người nào nhất gan thì chân đã mềm nhũn cả rồi.

Mẹ nó, Trình Văn và cái tên ngã xuống đường đó còn nằm sau cốp xe này!

Người này có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào.

Im lặng vài giây, đám người này nhìn nhau ra hiệu bằng ánh mắt, sau đó đồng thanh nói.

“Vị này là khách quý của nhà họ Ninh! Chúng tôi nghe theo lệnh đích thân đến đón cậu ấy!”

Tiếng hô khiến Ninh Vinh Lễ kinh ngạc.

Khách quý của nhà họ Ninh?

Sao mình không biết, không hẹn trước với ai mà?

Viên Hoa bên cạnh khiếp sợ.

Hai tên này...

Quả nhiên có khả năng tưởng tượng không làm anh thất vọng.

Bây giờ thân phận của anh đã được Ninh Vinh Lễ và Viên Hoa tưởng tượng thành một người khác hẳn.

Một người yêu thích Ninh Yên Nhiên, giấu người lớn trong nhà để đến đây xin cưới, thân phận là con cháu gia tộc hoa mẫu đơn hoàng kim cao quý, không thể nói tên chỉ sợ sẽ khiến người lớn trong nhà biết rồi sẽ trút giận lên nhà họ Ninh.

Tại sao lại trút giận?

Bởi vì không môn đăng hộ đối!

Gia tộc hoa mẫu đơn đứng đầu nhà giàu hoàng kim, là gia tộc vô cùng cao quý mà làm thông gia với gia tộc hoa lan hạng hai quả thật là đã phá vỡ gia quy, làm ô nhục gia tộc!

Ngộ nhỡ người lớn trong gia tộc biết được thì nhà họ Ninh gặp phiền phức to!

Ánh mắt Ninh Vinh Lễ nhìn Trần Thái Nhật lại hơi cảm kích.

Genko đứng phía sau Trần Thái Nhật cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, phải hít sâu đến mấy lần mới không bật cười thành tiếng phá hỏng kế hoạch của chủ nhân.

Trần Thái Nhật thì sao?

Anh vẫn giữ dáng vẻ điềm tĩnh, vững vàng như núi.

Cuối cùng hai người này cũng bàn bạc xong.

Ninh Vinh Lễ tỏ ý áy náy đi đến nói với Trần Thái Nhật.

“Ồ, chàng trai... đột ngột đến đây, không tiếp đãi chu đáo.

Tôi đã rõ ý đến đây hôm nay của cậu, bây giờ con gái tôi đang ở trong nhà, ý của cậu là?”

Trần Thái Nhật hắng giọng, bình tĩnh nói.

“Cứ vào trong trước, gặp cô Ninh rồi nói sau”.

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 200: Vậy Mà Lại Đồng Ý

Biểu cảm trên mặt Ninh Vinh Lễ nghiêm túc lạ thường, giờ tay dẫn đường phía trước, thái độ vô cùng nhún nhường.

Dù sao, những người thuộc gia tộc hoa mẫu đơn!

Nhà họ Ninh ở Yến Kinh lâu như vậy rồi nên cũng có hiểu biết vô cùng sâu sắc về thứ bậc nghiêm ngặt giữa các nhà giàu hoàng kim.

Mặc dù đối với người ngoài mà nói thì nhà giàu hoàng kim là sự tồn tại khó mà với tới được.

Thế nhưng nếu như nói một cách ví von thì cảm giác bên trong nội bộ nhà giàu hoàng kim chính là:

Mỗi lần tiến lên một bậc đều có thể so sánh với việc leo từ đồng bằng lên trên đỉnh Everest, rõ ràng chỉ là đi đầu viễn vông.

Ninh Vinh Lễ thậm chí còn chưa từng gặp những người nắm quyền hành của gia tộc hoa mẫu đơn.

Còn về thân phận của Trần Thái Nhật, hiện tại ông ta không có bất cứ hoài nghi gì cả.

Bởi vì đã có cậu chủ Viên cũng có thân phận nhà giàu hoàng kim đảm bảo rồi!

Nhìn dáng vẻ nơm nớp lo sợ của Viên Hoa thì sao có thể là giả được chứ?

Viên Hoa đi theo phía sau, biểu cảm bối rối lại xoắn xuýt, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi.

Mấy trăm người mặc đồ đen nhà họ Ninh cùng đồng thanh: “Khách quý nhà họ Ninh”, vô cùng kính nể thân phận cao quý đẳng cấp của Trần

Thái Nhật.

Bây giờ Viên Hoa chẳng nghĩ gì khác, chỉ sợ Trần Thái Nhật đến tìm mình tính sổ.

Tình địch này hơi mạnh rồi đây!

Nhưng nếu rời đi ngay thì hình như không được thích hợp cho lắm, cứ coi như đến nhà họ Ninh ăn bữa cơm, lượn lơ một vòng rồi chuồn đi là được.

Ninh Vinh Lễ dẫn Trần Thái Nhật đi vào bên trong biệt thự nhà họ Ninh.

Bên ngoài cửa một căn phòng được bài trí kiểu Trung, mười mấy nữ vệ sĩ thoạt nhìn võ công không tồi đang đi tuần tra, Ninh Vinh Lễ vừa đến, bọn họ đã đồng loạt nghiêm chào rồi nhường vị trí.

Ninh Vinh Lễ nhìn Trần Thái Nhật cười áy náy.

.

truyện teen hay

“Con gái tôi gần đây hơi thất thường, để tôi gọi nó ra gặp cậu”.

Nói xong ông ta gõ cửa nhẹ nhàng.

“Yên Nhiên, chuẩn bị rồi mau ra ngoài đi, có khách quý thật đến nhà đây này!”

Vài giây sau, một giọng nói trong veo như tiếng chim vàng oanh vang lên từ bên trong phòng.

“Bố à, trái tim con đã nguội lạnh rồi, không muốn gặp ai nữa cả!”

Ninh Vinh Lễ đỏ mặt, cẩn thận liếc nhìn Trần Thái Nhật, thấy anh không nổi giận thì thẫn thẫn cảm khái trong lòng.

Sự tiết chế của con cháu gia tộc tối cao quả đúng là không t ồi.

Đối với nhà họ Ninh mà nói, thật ra nếu như con gái có thể gả cho một gia tộc như vậy thì cũng là một chuyện vui lớn.

Nghĩ đến đây, Ninh Vinh Lễ đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

Lại gõ cửa ba lần.

“Con bé này, mau ra đây! Cậu chủ đến đây ngày hôm nay đặc biệt đã tới trước cửa muốn gặp con, thành ý của người ta như vậy, con không thể tùy hứng thêm được nữa, nếu không bố sẽ nổi giận thật đấy!”

Giọng nói bên trong phòng của Ninh Yên Nhiên càng trở nên cáu giận.

“Không phải là Viên Hoa sao? Con không gặp đâu, con đã nói rồi, con chẳng có một chút cảm giác gì với anh ta cả!”

Ninh Vinh Lễ và Viên Hoa đứng bên ngoài cửa li ền trở nên vô cùng bối rối.

Ninh Vinh Lễ bối rối vì sợ Tr ần Thái Nhật không vui.

Viên Hoa bối rối là do cảm thấy mất mặt khi bị phụ nữ ghét bỏ, thế nhưng vì Tr ần Thái Nhật đang ở đây, không hiểu vì sao mà hấn lại có cảm giác muốn thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Vinh Lễ hít sâu, hoàn toàn bộc lộ vẻ uy nghiêm của một người bố, dùng sức lực không nhẹ gõ mạnh cửa thêm ba lần.

“Yên Nhiên, bố nói cho con biết, hôm nay là một cậu chủ có thân phận vô cùng cao quý khác đến đây, con nhất định phải ra ngoài gặp mặt, nếu con còn tùy hứng nữa thì bố sẽ nặng tay đấy!”

Ninh Yên Nhiên bên trong khẽ hừ một tiếng, thể hiện sự bất mãn của bản thân.

Ngay sau đó vang lên âm thanh thu dọn đồ đạc và xỏ dép.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Cùng với tiếng bước chân khê khằng ngày càng gần.

Cột kẹt.

Cánh cửa phòng kiểu Trung trước mặt được mở ra, một bóng hình xinh đẹp nhẹ nhàng xuất hiện.

Mái tóc dài tùy ý xoã một bên vai, ngũ quan tinh xảo như một đoá hoa, đôi mắt sáng như ánh sao, môi hồng mũi cao, hai má đầy đặn phúng phính.

Người đẹp số một Hoa Hạ lại tùy ý đứng ở đấy như thế, vậy nhưng vẻ phong tình và mê hoặc vô hạn vẫn khiến cho người khác phải thấy chói mắt.

Bộ đồng tử thoải mái vẫn không thể che đậy được cơ thể xinh đẹp, hai tay cô ấy khoanh lại, vẻ mặt bất mãn.

“Bố à! Bây giờ con không muốn gặp bất kỳ ai, trừ phi bố thả con ra cho con đi tìm sự...”

Mới nói được một nửa, đôi mắt của Ninh Yên Nhiên đột nhiên mở to, nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, suýt nữa hét lớn.

Vào thời điểm mấu chốt nhất, Trần Thái Nhật nheo mắt rồi đột nhiên giờ ngón trở ra.

Ninh Yên Nhiên kêu lên một tiếng, bả vai chạm nhẹ vào đầu đó.

Thế nhưng ngay sau đó, căn bản không buồn để ý chuyện này, cô ấy ngẩng đầu lên, gương mặt ngập tràn vẻ hưng phấn và vui mừng, chỉ Trần Thái Nhật rồi hét toáng lên:

“...”

Không có tiếng?

Ninh Yên Nhiên liền ngậy ra.

Ninh Vinh Lễ và những người khác cùng ngơ ngác.

Vì quan tâm đến sức khoẻ của con gái nên Ninh Vinh Lễ liền hỏi.

“Yên Nhiên, con không sao chứ, có phải cổ họng hơi khô không?”

Ninh Yên Nhiên đỏ mặt, dáng vẻ gấp gáp, mở to cái miệng nhỏ nhưng lại không thể phát ra được bất kỳ tiếng động gì, chỉ có thể chỉ vào Trần Thái Nhật và trợn trừng mắt.

Trần Thái Nhật làm động tác “không cần nói chuyện, nhìn theo tôi mà làm” từ một góc độ không dễ lộ ra.

Ninh Yên Nhiên liền ngừng lại.

Là một cô gái thông minh, vừa nhìn biểu hiện của Trần Thái Nhật, Ninh Yên Nhiên đã lập tức phản ứng trở lại.

Sư phụ đang muốn làm gì vậy nhỉ?

Đứng ở đó ngu ngơ một giây, Ninh Yên Nhiên đột nhiên lộ ra một nụ cười tinh nghịch, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt lạnh lợi.

Cô ấy quay đầu lại nhìn Ninh Vinh Lễ, chỉ vào miệng mình rồi lắc đầu.

“O? Bây giờ họng con đang không thoải mái à?”

Ninh Yên Nhiên gật đầu.

Trần Thái Nhật đứng phía sau ung dung lên tiếng.

“Không sao đâu gia chủ Ninh, họng Yên Nhiên không được khoẻ thì không cần bắt cô ấy phải nói chuyện, lý do chính tôi đến đây hôm nay là để bàn bạc với ông, hay là chúng ta cùng đến bàn ăn rồi nói tiếp nhé”.

Ninh Vinh Lễ nghĩ cũng thấy đúng.

Hình như đối phương đến vì muốn kết thông gia, vậy thì gặp Yên Nhiên chỉ là một mặt, nói chuyện với mình mới là quan trọng.

“Cũng được, mời cậu sang bên này”.

Nói xong thì quay sang nói với Ninh Yên Nhiên phía sau lưng.

“Con cũng theo qua đây, đây là chuyện chung thân đại sự của con”.

Gương mặt xinh đẹp của Ninh Yên Nhiên lộ ra ánh mắt mơ màng đáng yêu, khẽ cười rồi đi theo.

...

Trong phòng tiệc nhà họ Ninh.

Trần Thái Nhật được Ninh Vinh Lễ mời vào bàn chủ tọa.

Khi Ninh Yên Nhiên phát hiện ra thái độ này của bố thì hai con mắt tròn cả lên, nhưng khổ một nỗi không có cách nào nói chuyện, chỉ đành ngơ ngác ngồi vào chiếc ghế bên cạnh.

Viên Hoa ngồi ở ghế cuối cùng, chăm mắt ăn linh tinh.

Ninh Vinh Lễ và Trần Thái Nhật cùng kính nhau một ly rượu.

“Chàng trai, hôm nay cậu đến đây quả là vinh hạnh to lớn đối với nhà họ Ninh, cậu có lời gì thì cứ việc nói thẳng”.

Trần Thái Nhật mỉm cười, liếc nhìn Ninh Yên Nhiên.

“Gia chủ Ninh khách sáo quá, hôm nay tôi mạo muội tới đây chủ yếu là muốn bày tỏ cho ông biết tâm ý của mình với cô Ninh, duyên phận do trời định, mặc dù tôi có lòng nhưng cũng cần phải hỏi ý nhà họ Ninh”.

Với Ninh Vinh Lễ và Viên Hoa, câu nói này là đang nhắc đến việc kết thông gia.

Ninh Yên Nhiên đứng bên cạnh, ánh mắt dịu dàng, khẽ mỉm cười.

Xem ra bố cũng có lo lắng cho chuyện mình nhận sư phụ, nhưng mà cũng không hoàn toàn phản đối.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Chuyện này tôi hoàn toàn hiểu được, vậy thì thế này đi, nếu như tôi đã gặp cô Ninh, hai bên cũng có ấn tượng đầu tiên rồi, gia chủ Ninh cứ hỏi ý kiến của con gái ông xem có tình nguyện theo tôi không”.

Ninh Vinh Lễ sững sờ.

Cậu chủ này đúng là nhanh miệng nhanh miệng, chuyện kết thông gia cứ thế mà nói thẳng ra, không khéo léo một chút hay sao?

Nhờ con gái mình từ chối công khai, vậy thì tình cảnh sẽ khó coi lắm đây.

Ninh Yên Nhiên đứng bên cạnh lại tỏ ra điềm nhiên, trong lòng kỳ quái.

Mình đã đi theo sư phụ học võ công từ lâu rồi, có cái gì mà không tình nguyện cơ chứ?

Suy nghĩ trong lòng hai bố con hoàn toàn là hai chiều hướng khác nhau.

Ninh Vinh Lễ quay đầu lại, vẻ mặt khó xử nhìn con gái Ninh Yên Nhiên.

“Con gái, đây là lần đầu con gặp cậu ấy, bố vẫn sẽ tôn trọng ý kiến của con.

Đây là chuyện đại sự cả đời của con, con nghiêm túc nói cho bố biết có tình nguyện đi theo cậu chủ này không?”

Ninh Yên Nhiên ngây người, không hề do dự.

Dứt khoát gật đầu.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 201: Suýt Thì Lộ Tẩy

Khuôn mặt Ninh Vinh Lễ tỏ rõ vẻ khó xử.

Con gái ông ta bị làm sao vậy?

Chẳng phải sáng nay vẫn còn khóc lóc đòi đi tìm thằng khốn họ Trần kia sao?

Cái dáng vẻ khi bị ông ta chia uyên rẽ thúy đó có thể quay được một bộ phim bi kịch mười mấy tập.

Đã nói là một lòng muốn gặp sư phụ cơ mà?

Đã nói là vì sư phụ mà trở mặt với người bố đáng kính này cơ mà?

Đúng là lật mặt nhanh hơn lật sách.

Ninh Vinh Lễ nhất thời không phản ứng kịp, đột nhiên cảm thấy con gái mình có vẻ hơi lạ lẫm.

Lẽ nào Ninh Yên Nhiên cũng là một người thấy kẻ sang bắt quàng làm họ?

Trong lòng ông bố nhà họ Vinh không khỏi cảm thấy bi ai.

Cũng không trách ông ta nghĩ nhiều như vậy được.

Cậu chủ của gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất hôm nay, cho dù từng gặp mặt Ninh Yên Nhiên thì chắc chắn cũng không quen lắm.

Vậy mà con gái ông ta lại bạo dạn như vậy, thấy người ta đến hỏi cưới liền đồng ý ngay lập tức.

Lẽ nào thấy người ta đẹp trai? Nên si mê?

Ninh Vinh Lễ không khỏi nhìn tướng mạo Trần Thái Nhật.

Ừ... đẹp trai thật.

Nhưng vẫn không hợp logic lắm!

Ninh Vinh Lễ suýt nữa muốn đứng bật dậy, chỉ vào mũi Ninh Yên Nhiên mắg.

“Thế còn Trầg Thái Nhật của con thì sao? Hành vi này đúng là cặg bấ!”

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng của ông ta mà thôi.

Nghĩ từ góc độ khác.

Đây chẳng phải là kết quả mà ông ta mong muốn nhất sao?

Gia tộc hoa mẫu đơn!

Có thể kết thông gia với nhà giàu hoàng kim siêu cấp như vậy, đây vốn là chuyện mà nhà họ Ninh vốn không dám nghĩ đến.

Bây giờ thì hay rồi, người ta tự tìm đến tận cửa, nhắm trúng Ninh Yên Nhiên.

Điều quan trọng nhất là Ninh Yên Nhiên còn đồng ý không chút do dự.

Đây chẳng phải là kết quả tốt nhất sao?

Tâm trạng Ninh Vinh Lễ vô cùng phức tạp, khuôn mặt từ rồi rắg đến cảm khái, cuối cùng dường như thở phào.

Ông ta nhìn Ninh Yên Nhiên với ánh mắt phức tạp như kiêu tiến con gái về nhà chồng.

Rồi khẽ thở dài.

“Ồi, được rồi, nếu con cũng đồng ý thì bố cũng không can thiệp nữa, chi tiết cụ thể thì chờ hai ngày nữa lại đến bàn bạc tiếp”.

Viên Hoa ở bên cạnh mặt cũng thộn ra.

Vãi chương, đồ ăn còn chưa mang lên mà chuyện cưới xin đã quyết xong rồi sao?

Tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, cũng may hôm nay hắn đến đây tận mắt chứng kiến, nếu một năm nữa đến đây, có khi Ninh Yên Nhiên còn sinh con xong rồi.

Lúc này, trong lòng Viên Hoa bỗng nảy sinh sự ghen ghét vô hạn.

Dựa vào đâu chứ?

Tôi ba lần bảy lượt đến cửa tặng quà mà chưa bao giờ gặp được.

Tên khốn này vừa đến đã được mấy trăm người của nhà họ Ninh đón tiếp, hỏi cưới cũng chỉ vài ba câu đã xong.

Giữa người với người cũng có khoảng cách to lớn quá đấy!

Cho dù anh là con cháu của gia tộc hoa mẫu đơn thì cũng phải để tôi biết là nhà nào chứ!

Không đắc tội được thì tôi coi như tấm gương có được không?

Tâm lý ghen ghét đố kỵ khiến Viên Hoa dần không còn sợ gia tộc hạng nhất nữa, bây giờ hắn chỉ một lòng muốn biết người đàn ông cướp mất nữ thần của hắn một cách dễ dàng này rốt cuộc là thần thánh phương nào!

Trả thù thì đương nhiên là không dám.

Nhưng về mặt hình nộm, dùng kim đâm vào chắc là được nhỉ?

Viên Hoa lấy can đảm, nhỏ giọng hỏi.

“Này anh, tôi trước giờ luôn rất ngưỡng mộ các gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất, không biết huy hiệu của anh là hình gì, liệu tôi có phúc được

thấy không? Sau này trên đường mà gặp thì cũng biết mà chào hỏi tránh đi”.

Hắn nói có vẻ rất khiêm nhường, cũng vô cùng hợp lý.

Gia tộc hoa lan hạng hai bày tỏ sự tò mò và tôn trọng đối với gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất, đi đâu này có thể hiểu được.

Ninh Vinh Lễ cũng từng được thấy huy hiệu hoa mẫu đơn của nhà giàu hoàng kim hạng nhất, nhưng lúc này cũng nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

Rốt cuộc anh chàng đến hỏi cưới này là nhà nào trong số các gia tộc hoa mẫu đơn?

Mọi người ở Yến Kinh đều biết trong liên minh nhà giàu hoàng kim, gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất có tổng cộng bốn nhà, được gọi là gia tộc cao nhất.

Nhà họ Phùng đứng đầu Hoa Hạ, đây là đi đâu không cần phải bàn cãi, được gọi là “trăm năm thuận thiên”.

Nhà họ Lăng giàu nứt đổ đổ vách, là kim chủ siêu cấp đứng đầu Yến Kinh.

Từ thời vương triêu phong kiến, nhà họ Từ đã có vô số danh thần, kéo dài đến tận ngày nay, được gọi là đệ nhất mở rộng Hoa Hạ, có cực nhiều mối làm ăn, sản nghiệp và bố cục ở ngoài nước, thậm chí có thể khống chế vận mệnh của một số nước nhỏ.

Nhà họ Tiêu giỏi về võ thuật, trong gia tộc có rất nhiều con cháu hạng cao, còn có danh xưng “Tiêu võ” ở Yến Kinh.

Trong lòng Ninh Vinh Lễ cũng lấy làm tò mò.

Rốt cuộc anh chàng này ở gia tộc nào nhỉ?

Lòng tò mò không ngừng lớn hơn, ông ta không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Tôi cũng muốn được chiêm ngưỡng món đồ biểu tượng của gia tộc cậu, dù sao Yên Nhiên cũng đã đồng ý lấy cậu, cũng phải biết cụ thể là nhà nào chứ”.

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh tỏ vẻ khó hiểu.

Nhưng thấy thái độ của bố mình đối với Trần Thái Nhật ngày càng tốt hơn, nên cô ấy cũng không quan tâm lắm.

Trong lòng cô ấy nghĩ mọi chuyện đã được giải quyết, nên bắt đầu cần quả quyết trên bàn lên, chậm rãi thưởng thức.

Mấy giây trôi qua, ánh mắt Ninh Vinh Lễ và Viên Hoa ngày càng hiện rõ vẻ tò mò, vươn cổ thật dài, nhìn chăm chăm hai tay Trần Thái Nhật.

Genko ở phía sau đã sẵn sàng để bỏ chạy bất cứ lúc nào, tim cô ấy đập thình thịch.

Đúng lúc này, mắt Trần Thái Nhật hơi sáng lên.

“A, tìm thấy rồi!”

Xung quanh im phăng phắc, đang chờ hành động của anh.

Về mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh, móc một phong thư nhìn có vẻ rất cổ trong túi quần ra, hai ngón tay anh kẹp phong thư đưa tới trước mặt mọi người.

“Nhìn đi, trên này có đấy”.

Mọi người sửng sốt, dồn hết sự chú ý lên phong thư không có bất cứ chữ gì bên ngoài này.

Chỗ nếp gấp niêm phong, một chiếc huy hiệu nhỏ tỏa ra ánh sáng vàng lấp lánh, đáy hình tròn, hoa mẫu đơn chạm nổi bằng vàng ròng vô cùng bắt

mắt.

Ở chính giữa nhụy bông hoa mẫu đơn dùng bảo thạch đỏ rất nhỏ khảm ghép một chữ nhỏ.

Ninh Vinh Lễ thò đầu ra nhìn, ánh mắt bỗng tỏa ra ánh sáng kính nể.

“Tiêu?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 202: Không Mang Sính Lễ

Kiểu dáng, chữ nhỏ bên trên phong thư Trần Thái Nhật đưa ra vừa nhìn đã thấy rất rõ ràng.

Khác với gia tộc hạng hai trở xuống của nhà giàu hoàng kim, họ tên của gia tộc hoa mẫu đơn được ghép từ bảo thạch có giá trị xa xỉ.

Đẳng cấp đúng là khác biệt.

Dù gì bảo thạch cũng không phải đá cuội, có số lượng hữu hạn trên toàn thế giới.

Thứ như huy hiệu gia tộc này chính là một nhân công trong nội bộ gia tộc.

Trong một gia tộc giàu có lớn như thế này, từ già đến trẻ, kiểu gì cũng phải có năm mươi, sáu mươi người, nếu nhiều họ hàng thân thích thì thậm chí còn lên đến hàng trăm.

Đây chính là châu báu của các nhân công.

Ánh mắt Ninh Vinh Lễ và Viên Hoa nhìn Trần Thái Nhật đã không còn bất cứ sự nghi ngờ gì nữa, sự thăm dò đã chuyển hẳn sang kính nể sâu sắc.

Cậu chủ của gia tộc “Tiêu võ” đó!

Ai mà chọc vào được chứ?

Genko đứng sau lưng Trần Thái Nhật, khi nhìn thấy phong thư này, lúc đầu cô ấy còn không hiểu gì, sau đó thì mắt sáng lên, thần thở dài.

Đúng là sắp bị chủ nhân thích gây chuyện này dọa sợ chết khiếp rồi.

Trần Thái Nhật nhìn vô cùng ung dung bình thản, không hoảng loạn chút nào, sau khi khoe huy hiệu thì chậm rãi cất đi.

Phong thư này là thư nhà mà Tiêu Mai bảo anh mang cho em trai Tiêu Kinh, để phòng ngừa trường hợp bị chặn ở cửa lúc đến nhà họ Tiêu, Tiêu Mai đã dán luôn huy hiệu lên phong thư, coi như chứng minh thân phận.

Ánh mắt Ninh Vinh Lễ nhìn về phía Trần Thái Nhật bỗng thêm vui vẻ như bố vợ nhìn con rể.

Bởi vì trước đó Trần Thái Nhật đã yêu cầu không được nói ra “thân phận” của anh trước mặt mọi người, nên Ninh Vinh Lễ cũng rất biết chừng mực, không nhiều lời nói ra.

“Ôi chào! Bất kính, bất kính rồi! Sau này vẫn phải nhờ cậu chăm sóc Yên Nhiên nhiều hơn, lần này nhà họ Ninh chúng tôi đúng là trào cao rồi”.

Trần Thái Nhật vẫn bình tĩnh, khẽ gật đầu.

“Chuyện nên làm mà”.

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh, thấy bố mình khách sáo với Trần Thái Nhật như vậy, trong lòng rất vui, ăn hoa quả cũng thấy ngon miệng.

Sau khi chắc chắn thân phận của Trần Thái Nhật, Ninh Vinh Lễ lập tức găm lớn với thuộc hạ.

“Còn không mau mang thức ăn lên? Sao có thể chậm trễ với khách quý như vậy hả?”

Đám giúp việc nhà họ Ninh vội vàng đi thúc giục.

Không đến ba phút, các món ăn thơm ngon đã được bày đầy bàn.

Bầu không khí trở nên vô cùng hài hòa.

Ninh Vinh Lễ rót cho Trần Thái Nhật ba ly rượu.

“Nào, hôm nay tôi rất vui, chúng ta uống đi!”

Trần Thái Nhật nâng ly lên tỏ ý rồi một hơi uống cạn, liền một lúc ba ly, còn chập chập mấy tiếng.

“Rượu ngon!”

Tửu lượng này, tướng mạo này, bối cảnh gia thế này!

Ninh Vinh Lễ không còn gì bận lòng nữa, nhìn về phía Viên Hoa ngồi ở cuối bàn vẻ mặt ủ dột, đang cầm đầu ăn uống, ánh mắt tỏ vẻ khinh bỉ.

Người so với người, đúng là tức chết mất.

Viên Hoa cũng cảm nhận được ánh mắt của Ninh Vinh Lễ, nhưng đối thủ là cậu chủ của gia tộc hoa mẫu đơn, đương nhiên hẳn không thể đối chọi lại được.

Sự ghen ghét và thù hận khiến hắn chọc mạnh chiếc nĩa vào miếng bít tết trong đĩa.

Hôm nay vốn là sân nhà của Viên Hoa hắn.

Vốn là thời khắc nở mày nở mặt nhất của người nhà họ Viên, hồi cưới người đẹp số một Hoa Hạ, sau đó bước lên đỉnh cao của đời người.

Nhưng giờ đây tất cả đã bị Trần Thái Nhật cướp mất, hắn không nuốt nổi cục tức này.

Bỗng khoe miệng Viên Hoa nhếch lên, dường như nghĩ ra điều gì đó tuyệt diệu.

Hắn nâng ly rượu lên, nói với gia chủ Ninh.

“Bác Ninh, hôm nay có thể chứng kiến chuyện vui của nhà họ Ninh là vinh hạnh của cháu, thời khắc quan trọng như vậy thì cháu cũng không thể tay không mà đến được, nên cháu đã mang chút quà mọn đến, coi như là chúc mừng trước!”

Dứt lời, hắn giơ tay ra hiệu với bảo vệ nhà họ Viên đứng đằng sau.

Mấy tên thuộc hạ khiêng một chiếc hòm nhìn có vẻ rất nặng tới, đặt xuống một chiếc bàn trống ở bên cạnh.

Trần Thái Nhật nhìn thấy, lập tức biết hẳn có ý gì.

Hiện giờ anh dẫn theo mỗi Genko, trên người cũng chỉ có một chiếc túi nhỏ.

Hôm nay anh đến vốn để cứu Ninh Yên Nhiên ra, không ngờ loạng quạng lại biến thành tiệc “hỏi cưới”.

Mà đi đâu quan trọng nhất của hỏi cưới là gì?

Là sính lễ ăn hỏi!

Quan trọng nhất là Trần Thái Nhật không mang theo...

Viên Hoa vốn dĩ đến để hỏi cưới, bây giờ lại thành ăn chùa, hẳn cảm thấy rất mất mặt, mặt nào cũng bị Trần Thái Nhật chèn ép không ngẩng được đầu.

Nhưng hẳn quả thực mang theo quà cáp đến.

Tuy đã không thể coi là quà hỏi cưới, nhưng tốt xấu gì cũng có thể coi là quà chúc mừng đến cửa.

Bây giờ hẳn lấy ra là để nhắc nhở Ninh Vinh Lễ, Trần Thái Nhật cũng nên lấy chút gì đó ra chứ.

Nếu không lấy được gì ra, thì cả gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất chẳng còn chút mặt mũi nào.

Không hiểu lễ nghĩa, không có chuẩn bị, thậm chí còn coi hôn nhân đại sự như trò đùa.

Nói không chừng gia chủ Ninh sẽ nảy sinh ác cảm với cậu con rể như vậy, sau này tìm đủ lý do ngăn cản thì sao?

Trong lòng Viên Hoa âm thầm lên kế hoạch, dáng vẻ đã nắm chắc phần thắng.

Ninh Vinh Lễ nghe hẳn nói thế cũng sững sờ, nhìn chiếc hòm của Viên Hoa, rồi không khỏi nhìn về phía chủ tớ Trần Thái Nhật.

Hai người đầu ăn mặc bình thường, trừ Genko xách theo một chiếc túi xách kiểu nữ thì chẳng còn gì khác.

Đường đường là gia chủ Ninh của gia tộc hoa lan hạng hai không khỏi nhú mày.

Ngoài mặt ông ta không nói gì, nhưng chắc chắn trong lòng đang lăm lăm, cậu con rể tương lai này không biết đi đâu lắm.

Gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất tốt xấu gì cũng là nhà giàu hoàng kim, sao có thể tay không đến hỏi cưới chứ?

Chiếc hòm này chứa đầy kim cương tự nhiên.

Đầy ắp cả một hòm!

Nếu là vàng cây thì Ninh Vinh Lễ cũng không quá kinh ngạc.

Còn lấy kim cương thành hòm ra như thế này, dường như cũng là lần đầu nghe nói ở Yến Kinh.

Chỗ này ít nhất cũng phải có mấy nghìn viên.

Giá trị không thể đong đếm được, dù sao cũng phải tính theo đơn vị trăm triệu tệ.

Ánh mắt Trần Thái Nhật thay đổi, nở nụ cười với Viên Hoa.

“Anh đây là đào sạch cả một quặng kim cương sao?”

Viên Hoa cười lớn xua tay, ra vẻ là người chiến thắng.

“Chuyện nhỏ mà, tuy nhà họ Viên tôi không phải là gia tộc mạnh nhất Yên Kinh, nhưng ít nhất cũng có phép lịch sự và thành ý cơ bản”.

Nói xong, hắn ngừng lại một chút, nhìn Trần Thái Nhật, giọng nói châm chọc.

“Hôm nay người anh em đến để bàn chuyện đại sự, chắc không phải đi tay không đến đấy chứ?”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 203: Không Nhận Nổi

Hắn vừa nói xong, ánh mắt Trần Thái Nhật hơi đanh lại.

Tên Viên Hoa này vênh vào phết!

Đương nhiên, một cậu chủ có thể mang cả hòm kim cương đến tặng người khác, ở cả Hoa Hạ này, quả thực là có tư cách để vênh vào.

Ninh Vinh Lễ ở bên cạnh, ánh mắt nhìn về phía Viên Hoa cũng tỏ vẻ tán thưởng.

Hai nhà vốn đã qua lại thân thiết, tuy Viên Hoa trước giờ không được Ninh Yên Nhiên yêu mến, nhưng Ninh Vinh Lễ cảm thấy đứa cháu này không tồi chút nào.

Ít nhất trong trường hợp như ngày hôm nay thì rất khí phách, rất biết phép lịch sự.

Sau đó, ông ta nhìn về phía Trần Thái Nhật.

Con gái tôi sắp ăn hỏi với cậu rồi, chắc cậu không định tay không mà đến thật đấy chứ?

Viên Hoa cảm thấy Ninh Vinh Lễ thay đổi thái độ thì lại càng đắc ý hơn, thò tay bốc một nắm kim cương trong hòm.

Một đồng kim cương sáng lấp lánh trút từ trong tay xuống như thác.

Viên Hoa nhìn về phía Ninh Yên Nhiên bên cạnh với ánh mắt khoe khoang.

“Yên Nhiên, em thích số kim cương này không? Nhà anh còn có nhiều...”

Còn chưa nói xong, sắc mặt Viên Hoa đã đổi từ đắc ý sang khó chịu.

Lúc này, miệng Ninh Yên Nhiên đang ngậm một múi quýt, nhìn Trầ
Thái Nhật với ánh mắt ngập tràn tươi cười và sùng bái.

Đôi mắt của mỹ nhân như biết nói, nhìn sự phụ của mình, có vẻ vui
mừng bất ngờ và tò mò vô hạn.

Rốt cuộc Trầ Thái Nhật đến đây kiêu gì?

Tại sao bố cô ấy lại khách khí với anh như vậy?

Rốt cuộc trước khi mở cửa đã có chuyện gì xảy ra?

Tất cả những đi đầu này hóa thành vô số dấu chấm hỏi trong đầu Ninh
Yên Nhiên, khiến hình tượng của Trầ Thái Nhật trong lòng cô ấy càng trở
nên thần bí và không chuyện gì là không làm được.

Trầ Thái Nhật cũng nhìn Ninh Yên Nhiên, nở nụ cười quan tâm.

Viên Hoa bỗng nổi giận đùng đùng.

Hắn đã bị ra rìa hoàn toàn.

Viên Hoa tức lắm, sự sợ hãi đối với gia tộc hạng nhất vì đồ kị mà với
bớt không ít, còn nói về không mấy thiện cảm.

“Gia chủ Ninh, cháu nghĩ cậu chủ thân phận cao quý này chắc chắn còn
mang đến món quà lớn hơn hòm kim cương tự nhiên này của cháu, nếu
không thì sao có thể xứng với cái danh gia tộc hạng nhất chứ?”

Câu này nói hơi nặng lời, còn mang theo ý bức ép.

Ninh Vinh Lễ ở bên cạnh không tiện chen miệng vào, ông ta cũng không
thể nói, con rể à, con mau lấy hai hòm kim cương ra đây cho bố vợ xem
chứ?

Thế thì thô lỗ quá.

Nhưng ông ta cũng đang nghĩ, rốt cuộc Trần Thái Nhật có bao nhiêu thành ý.

Trần Thái Nhật vẫn rất bình tĩnh, quay đầu lại chậm rãi nói với Ninh Vinh Lễ.

“Gia chủ Ninh, hôm nay tôi đi hơi vội, quả thực là không mang quà gì cả...”

Anh vừa dứt lời, sắc mặt Ninh Vinh Lễ liền trở nên hơi khó coi.

Vẻ mặt Viên Hoa lại càng đặc sắc hơn, dáng vẻ đang chờ xem chuyện cười.

“Nhưng...”

Trần Thái Nhật lại chuyển chủ đề, chậm rãi móc một tờ giấy thoát nhìn rất bình thường trong túi quần ra, tờ giấy nhìn hơi ngả vàng, hình như cũng đã cũ.

Anh tiện tay vuốt phẳng tờ giấy, sau đó đưa đến trước mặt Ninh Vinh Lễ bằng một tay.

“Gia chủ Ninh, đây là chút tâm ý của tôi”.

Viên Hoa bật cười.

“Ha ha ha! Anh lấy cái quái gì ra thế này? Hộp đựng? Hay là khế ước đất? Chắc không phải là chi phiếu đấy chứ? Mấy thứ này thì rất giá quá, sao chỉ có một tờ thế này, mỏng quá đấy!”

Sắc mặt Ninh Vinh Lễ cũng rất lúng túng, trong lòng thất vọng tột cùng.

Tư thế đưa giấy của Trần Thái Nhật rất tùy tiện, chỉ là một tờ giấy, nhìn cũng không có vẻ là đồ quý giá gì.

Đường đường là người của gia tộc hạng nhất nhà giàu hoàng kim mà lại lấy một tờ giấy làm sính lễ ăn hỏi.

Thế này cũng qua loa quá đấy.

Ninh Vinh Lễ lặng lẽ nhận tờ giấy hơi ngả vàng này, trong lòng đã dao động, thận trọng tính toán có nên nghĩ cách hoãn chuyện cưới xin của con gái hay không.

Ông ta đưa mắt lướt qua chữ trên tờ giấy.

Bỗng nhiên, Ninh Vinh Lễ sững sờ, ánh mắt trở nên vô hồn trống rỗng, cả người khựng lại, bất động như một bức tượng.

Khuôn mặt Viên Hoa nở nụ cười đắc ý, hỏi Ninh Vinh Lễ.

“Bác Ninh, bác sao thế? Chắc không phải tờ giấy kia là tiền giấy kỷ niệm loại mới nhất đấy chứ? Ha ha ha...”

Ánh mắt Trần Thái Nhật lóe lên vẻ kinh ngạc, mỉm cười gật đầu.

“Anh đoán đúng tám chín phần rồi đấy”.

Ninh Vinh Lễ không quan tâm đến sự châm chọc của Viên Hoa, dường như ông ta mới tỉnh dậy từ cơn chấn động, ánh mắt khẽ động, chậm rãi ngẩng đầu lên, khẽ há miệng.

Bỗng nhiên, gia chủ nhà họ Ninh có hành động khiến tất cả mọi người đều bất ngờ.

Ông ta đứng dậy, cúi người trước Trần Thái Nhật, cung kính gấp tờ giấy kia lại, hai tay dâng lên như dâng báu vật.

“Món quà này quý giá quá, nhà họ Ninh tuyệt đối không thể nhận được”.

Ồ!

Ai nấy đều sửng sốt.

Nụ cười của Viên Hoa đông cứng lại, vẻ mặt không thể tin được.

Chuyện cười quốc tế à?

Chỉ là một tờ giấy thôi mà, có cần thổi phồng lên như vậy không?

Tôi tặng nhà họ Ninh của ông hẳn một hòm kim cương, có giá trên trời! Thế mà cũng có thấy ông phản ứng mạnh như vậy đâu?

Viên Hoa sừng sốt mấy giây, rồi gằn lớn, sắc mặt đỏ bừng.

“Không thể nào!”

“Ngân hàng Số một Hoa Hạ là ngân hàng thương mại đứng đầu cả nước, được thành lập từ hơn một trăm năm trước, hiện giờ giữ một nửa chức năng của ngân hàng nhà nước, cổ phần đã bị nhà nước thu mua hết rồi, sao anh lại có chứ?”

Những người khác có mặt đều sững sờ, đến Ninh Yên Nhiên cũng tỏ vẻ kinh hãi.

Vẻ mặt của gia chủ nhà họ Ninh nghiêm túc, gật đầu.

“Có chứng từ cổ phần nguyên thủy này, mỗi khi Ngân hàng Số một Hoa Hạ xuất bất cứ khoản tiền nào đều có thể nhận được một phần nghìn lợi nhuận hoa hồng”.

“Là Ngân hàng Số một Hoa Hạ, mỗi năm có gần nghìn tỷ tệ cho vay... Cứ tính như vậy, có tờ giấy này, cho dù chỉ nằm nhà thì cũng có thu nhập tròn chục tỷ tệ! Mỗi năm!”

Dứt lời, Ninh Vinh Lễ bỗng trở nên kích động, sắc mặt tỏ vẻ do dự và bất an.

Ông ra run lẩy bẩy, khó khăn lắm mới ra quyết định, vẫn nhét trả tờ giấy chẳng khác gì cái máy in tiền này vào tay Trần Thái Nhật.

“Cái này... nhà họ Ninh chúng tôi không nhận nổi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 204: Chạy Càng Nhanh Càng Tốt

Gia chủ Ninh khó khăn lắm mới khống chế được cái tay của mình, trả tờ chứng từ ngang với kho vàng quốc gia cho Trần Thái Nhật, còn không dám nhìn thêm cái nào, sợ bản thân sẽ hối hận.

Giờ phút này, Ninh Vinh Lễ cảm thấy ông ta đã ra một quyết định khó khăn nhất từ trước đến nay.

Ông ta đã từ bỏ một núi vàng biển bạc thực sự.

Món quà này của Trần Thái Nhật đã vượt quá dự liệu của ông ta, cũng khiến ông ta có nhận thức hoàn toàn mới về sự lớn mạnh của tầng lớp cao nhất Hoa Hạ.

Ninh Vinh Lễ có thể trở thành gia chủ của nhà giàu hoàng kim là nhờ suy nghĩ chín chắn, tư duy thận trọng.

Trong lòng ông ta biết rõ, mình tuyệt đối không thể nhận món quà lớn này.

Nếu hôm nay gia chủ Ninh nhận món quà này của Trần Thái Nhật, thì chẳng khác gì cả nhà họ Ninh đã bị Trần Thái Nhật thu mua.

Cho dù cộng toàn bộ tài sản của nhà họ Ninh lại thì cũng không thể bằng giá trị của tờ chứng từ cổ phần này.

Đi đâu đáng sợ hơn là kẻ bình thường vô tội, nhưng người mang ngọc thì có tội.

Nếu để thứ này ở nhà họ Ninh, Ninh Vinh Lễ chắc chắn, chỉ cần tin tức lọt ra ngoài, trong vòng ba ngày sẽ có hàng trăm hàng nghìn cao thủ tuyệt thế tới nhà họ.

Cho dù là giết sạch cả nhà, cho dù là đào ba tấc đất, thì họ cũng phải cướp được tờ giấy này đi.

Bởi vì chúng từ cổ phần này không ký tên.

Nên ai cướp được thì sẽ thuộc về người đó.

Là phúc? Hay là họa?

Gia chủ Ninh cảm thấy, trước khi đạt đến trình độ vô địch Hoa Hạ, tốt nhất không nên có bất cứ mơ tưởng gì với thứ này.

Kiểm được tiền thì cũng phải còn sống để tiêu chứ!

Còn về việc tin tức có bị lộ ra ngoài hay không.

Ninh Vinh Lễ nghĩ kĩ.

Ít nhất thì bản thân Trần Thái Nhật đã biết chuyện này.

Sau đó, nếu ông ta nhận thứ này thì Viên Hoa cũng coi như biết.

Như vậy có nghĩa là có tới hai người nắm được điểm yếu rất lớn của ông ta.

Nếu một ngày nào đó Trần Thái Nhật và Viên Hoa muốn nhà họ Ninh phải chết, thì chỉ cần lan truyền ra ngoài là nhà họ Ninh đang sở hữu tờ giấy giá trị nhất Hoa Hạ, vậy là xong chuyện.

Chỉ sau hai ngày, sợ là đến xác của người nhà họ Ninh cũng mục nát cả rồi.

Ninh Vinh Lễ không nhịn được lau mồ hôi lạnh trên trán, nhất thời sống lưng ớn lạnh, vô cùng sợ hãi.

Trong lòng ông ta, sau lưng Trần Thái Nhật là gia tộc siêu cấp hoàng kim mạnh nhất Hoa Hạ, có lẽ sẽ chịu được rủi ro khi sở hữu tờ giấy này.

Các gia tộc khác thì sao? Thôi đừng nhắc đến thì hơn.

Khóe miệng Tr ần Thái Nhật nở nụ cười thành khẩn, nhìn chứng từ trong tay mình.

"Gia chủ Ninh, ông không lấy thật sao?"

Ninh Vinh Lễ lắc đầu như trống bỏi.

"Cậu không cần khuyên nữa đâu, tôi đã cảm nhận được thành ý của cậu đối với Yên Nhiên rồi, nhà họ Ninh tôi xin nhận.

Hôm nay không phải cậu không bày tỏ tấm lòng, mà là nhà họ Ninh tôi không có bản lĩnh để lấy, thôi đành vậy".

Viên Hoa đứng ở bên cạnh sắc mặt thoát xanh thoát trắng.

L ần này đúng là thua sạch sẽ không còn gì.

Hắn thực sự không ngờ.

Sự thừa ti ền của Tr ần Thái Nhật so với kiểu thừa ti ền mà gia tộc hạng hai hiểu biết hoàn toàn là hai đẳng cấp khác biệt.

Viên Hoa cũng coi như được mở mang t ầm mắt.

Lại thêm thái độ của gia chủ Ninh, từ tán thưởng, kính nể, đến hiện giờ thì gần như biến thành khom lưng khuyu gối.

Viên Hoa đã không còn bất cứ cơ hội lật kèo nào nữa.

Đường đường là cậu cả nhà họ Viên, hắn nhìn những người khác ở bàn ăn, bỗng cảm thấy không còn hứng thú ăn uống nữa.

Viên Hoa đứng dậy, giọng nói trở nên vô cùng lạnh nhạt.

"Bác Ninh, cháu đột nhiên nhớ ra nhà cháu có chút việc gấp, cháu về trước đây".

Ninh Vinh Lễ phất tay, ánh mắt tùy ý, gật đầu.

"Được rồi, nếu thiếu gia Viên có việc thì bác cũng không giữ lại, hôm khác cháu qua làm khách nhé, cậu kia, chuyển quà vào trong nhà đi".

Ông ta nói xong, nhân lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, đã có ba bốn người áo đen lao tới.

Cạch.

Chiếc hòm đen nhanh chóng được sập xuống, khóa lại, đóng gói, khiêng đi.

Hành động nhanh nhẹn, một lèo đã xong.

Mí mắt phải Viên Hoa bắt đầu giật điên cuồng.

Mẹ kiếp, đó là kim cương đấy!

Cả một hòm kim cương mấy nghìn viên, cứ thế bị cướp trắng trợn ngay trước mặt!

Nhà họ Ninh là cướp sao?

Vừa rồi thì không tính, bởi vì nếu Ninh Vinh Lễ nuốt lời, nhận Viên Hoa làm con rể, thì thùng kim cương kia coi như sinh lễ, tặng xong được nữ thần thì hòa nhau.

Bây giờ thì sao?

Người đẹp không còn.

Kim cương cũng mất luôn.

Ngoài đồng thịt gà vịt ăn vào bụng, Viên Hoa chẳng được cái quái gì cả.

Bữa cơm này tổn mất hơn tỷ tệ, chi phí cũng đắt đỏ quá đấy!

Thế này khác gì là cướp giữa ban ngày?

Nhưng mà...!

Quả thực là hấn đến để tặng quà mà!

Viên Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, nắm đấm siết chặt kêu lên răng rắc, trong lòng như muốn bùng cháy, lần đầu tiên hấn được trải nghiệm một từ - thiếu máu.

Trần Thái Nhật thì ng ỡ đó, trong lòng th ầm phỉ nhổ bố của Ninh Yên Nhiên.

Đám gia chủ nhà giàu hoàng kim này quả nhiên đều là lão h ồ ly gian xảo, phản ứng nhanh nhẹn, da mặt đủ dày.

Đồ đã vào cửa thì đừng hòng n ớn ra.

Đồ anh tặng không giữ được thì nhất quyết không nhận.

Quà của Viên Hoa đặt lên bàn là đã đổi họ sang họ Ninh rồi.

Không biết thói quen của địa chủ ác bá này có di truyền cho Ninh Yên Nhiên không.

Thảo nào người ta nói những người có tiền đều là những người b ần xỉn nhất, cũng có mấy phần hợp lý.

Sắc mặt Viên Hoa lập tức trở nên khó coi, hấn v ẩy tay, còn không th ềm chào hỏi đã dẫn theo mấy thuộc hạ bỏ đi.

Ninh Vinh Lễ ở đằng sau cười sang s ảng.

"Thiếu gia Viên, lần sau có chuyện mừng thì nhớ đến chung vui nhé".

Viên Hoa đi đằng trước suýt nữa thì ngã, hấn kh ẽ ổn định cơ thể, cất bước rời khỏi cửa, đầu cũng không ngoảnh lại.

Đã tiễn được khách.

Trần Thái Nhật quay đầu lại nói với Ninh Vinh Lễ.

"Gia chủ Ninh, hôm nay cảm ơn sự tiếp đãi của ông, tôi nghĩ chúng ta về cơ bản đã đạt được thỏa thuận thống nhất rồi nhỉ?"

Ninh Vinh Lễ gật đầu.

"Cậu nói chí phải".

Trần Thái Nhật quay lại, dùng giọng nói cực kỳ bình thường, cực kỳ tự nhiên, nói với người đẹp ngồi đối diện đang nhìn anh.

"Vậy không biết tối nay tôi có may mắn được mời cô Ninh ra ngoài xem phim không?"

Ninh Yên Nhiên cười tươi như hoa, dáng vẻ tùy anh quyết định, khuôn mặt ửng hồng, gật đầu không chút do dự.

Gia chủ Ninh ngồi giữa hai người, nhìn trái rồi lại nhìn phải, cười nói.

"Chuyện của thanh niên các con bố không tham gia nữa, tùy các con vậy, ra ngoài chơi đi, nhớ về sớm là được".

Anh búng tay, Ninh Yên Nhiên khẽ ho một tiếng, có thể nói được rồi.

"Sự phụ ời sự phụ! Vừa rồi là sao vậy, lát nữa sự phụ đưa con đi xem phim thật sao?"

Trong xe, Trần Thái Nhật, Vi Giác Nghiệp và Genko đều nhìn người đẹp Ninh ngây thơ hồn nhiên như nhìn một kẻ ngốc.

Sắc mặt Trần Thái Nhật nghiêm túc, nói với Vi Giác Nghiệp.

"Ông biết nên làm thế nào rồi chứ?"

Vi Giác Nghiệp gật đầu.

"Cậu yên tâm đi, chiếc xe này của tôi có thể đạt đến vận tốc cao nhất là hơn hai trăm km/h, ra đến giao lộ là tôi lên thẳng đường cao tốc, chạy hết tốc lực, chắc chắn không ai có thể đuổi kịp".

"Biết rồi thì tốt, tất cả mọi người thắt dây an toàn, chúng ta mau rút thôi, tuyệt đối không thể để người nhà họ Ninh đuổi kịp được".

Ầm ầm ầm!

Chiếc xe bỗng phát ra tiếng gầm rú đinh tai nhức óc, ánh mắt Vi Giác Nghiệp đành lại, giẫm mạnh chân ga.

Ninh Yên Nhiên sửng sốt, còn chưa kịp hỏi, bỗng ngửa ra sau theo quán tính.

Vèo!

Chiếc xe như một viên đạn, lao đi như bay, khiến bụi bay mù mịt.

Ninh Vinh Lễ đứng ở cổng nhà họ Ninh, sắc mặt sững sờ, lắc đầu, chỉ coi như đám thanh niên thích đua xe.

Ông ta đang định quay người vào nhà, thì nhìn thấy bên bãi đỗ xe, một người đang ôm ngực, tập tễnh bước tới, nhìn vô cùng yếu ớt.

"Ủa? Trình Văn, cháu chui từ đâu ra vậy?"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 205: Đuôi Đánh

Nhìn dáng vẻ Trình Văn chẳng khác gì bị một đàn trâu giày xéo, vẻ mặt hoảng hốt và sợ hãi.

Nhìn thấy Ninh Vinh Lễ, hắn khóc lóc lao tới, quỳ phịch xuống đất, ai oán kể lể.

"Bác ơi, cháu thảm quá!"

Ninh Vinh Lễ sửng sốt.

"Cháu nói gì thế? Chẳng phải bác bảo cháu đi chặn tên Trần Thái Nhật kia sao? Sao cả người toàn vết thương thế này?"

Trình Văn sững sờ, ngoạc miệng kể lể.

"Vết thương của cháu đều do tên Trần Thái Nhật gây ra!"

"Cậu ta dám đánh cháu sao? Còn ra tay nặng thế này nữa?"

Trình Văn lắc đầu.

"Hắn...!không đánh cháu".

Ninh Vinh Lễ suýt nữa thì tức chết.

"Cháu đùa bác đấy à? Cậu ta không đánh cháu, sao cháu lại bảo vết thương này do cậu ta gây ra?"

Trình Văn quỳ dưới đất, nhất thời không biết giải thích thế nào, chỉ có thể mặt nhăn mày nhí.

"Có lẽ hắn biết một số võ công đặc biệt, dù sao thì người bị đánh là hắn, nhưng người bị thương lại là cháu".

Ninh Vinh Lễ không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhìn Trình Văn đầy khinh bỉ.

"Các anh em đi cùng cháu đâu?"

"Chắc là đã về hết rồi, bọn họ bị Trần Thái Nhật dọa sợ, hấn ép bọn họ cùng đến nhà họ Ninh để ra oai cho hấn".

"Ồ".

Ninh Vinh Lễ đang định gật đầu, thì bỗng nhận ra sự bất thường.

"Cháu vừa nói gì cơ? Trần Thái Nhật...!ép mấy trăm thuộc hạ nhà họ Ninh đến ra oai sao? Cậu ta đến nhà họ Ninh rồi à? Ở đâu?"

Trình Văn lắc đầu, tỏ ý hấn cũng không biết.

Trán Ninh Vinh Lễ bỗng túa mồ hôi lạnh, tóm lấy một tên thuộc hạ trẻ tuổi ở bên cạnh.

Tên này là một trong số các anh em xuống từ mấy chục chiếc xe việt dã kia.

"Cậu nói cho tôi biết! Người đàn ông vừa rời đi kia tên là gì?"

Tên bị tóm lấy sắp khóc đến nơi, vẻ mặt sợ hãi, run rẩy nói.

"Anh ta là...!khách quý của nhà họ Ninh".

Bốp! Ninh Vinh Lễ thẳng tay tát một cái.

"Khách quý cái đầu cậu ấy! Tôi hỏi cậu, cậu ta tên là gì?"

"Trần...!Trần Thái Nhật".

Đường đường là gia chủ nhà họ Ninh, người quản lý của nhà giàu hoàng kim, mà lúc này phải ngần ra.

Sét đánh giữa trời quang!

Tất cả đều là dối trá!

Nhớ lại những biểu hiện của Tr ần Thái Nhật sau khi đến nhà họ Ninh, Ninh Vinh Lễ bỗng cảm thấy tức l ồng ngực, một lu ồng máu nóng xộc thẳng lên, nhưng lại bị ông ta cố nuốt xuống.

Ông ta trừng mắt nhìn bóng dáng chiếc xe vừa rời đi.

"Đồ súc sinh! C ần thú! Dám lừa cả tôi! Thằng khốn kiếp! Mau lái máy bay trực thăng đến đây! Nếu còn không đuổi theo thì không kịp mất!"

...

Tr ần Thái Nhật ng ồi trên xe, kể lại mọi chuyện với Ninh Yên Nhiên.

Người đẹp số một Hoa Hạ sống sờ hơn một phút.

"Sư phụ, người không đùa đấy chứ?"

"Tôi đùa với cô chắc, chẳng phải bây giờ cô đã bị tôi trộm đi sao, có phải nằm mơ đâu".

Ninh Yên Nhiên khẽ nuốt nước bọt, ánh mắt tỏ vẻ không dám tin.

Cô ấy dừng một giây r ồi phì cười.

"Ha ha ha ha! Trời ơi, thế này cũng được, bố con bị sư phụ lừa cho thế thảm thật".

Tr ần Thái Nhật bất lực lắc đầu.

"Chỉ mong v ề sau gặp lại ông ta, cô không bị đánh cho một trận".

Ninh Yên Nhiên cười chảy nước mắt, xua tay.

"Yên tâm đi, bố con thương con lắm, chắc chắn sẽ không đánh con đâu, ha ha ha.

Nhưng sự phụ phải cẩn thận đấy, không chừng lát nữa ông ấy sẽ đuổi tới nơi".

Vi Giác Nghiệp đang lái xe đằng trước tỏ vẻ không phục.

"Tính năng tăng tốc của chiếc xe này đỉnh lắm, chúng ta lên đường cao tốc lâu như vậy rồi, cho dù ông ta lái xe đua thì cũng chưa chắc đuổi kịp".

Bỗng nhiên tai Trần Thái Nhật động dậy, anh cười nhắc nhó, quay đầu lại nói với Ninh Yên Nhiên.

"Cái miệng quạ xui xẻo này".

Mọi người trên xe sửng sốt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vù vù từ xa đến gần, càng lúc càng ồn, càng lúc càng rõ ràng.

Về mặt Genko tò mò, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bỗng kêu lên.

"Chủ nhân! Có một chiếc máy bay trực thăng, hình như là nhằm vào chúng ta!"

Mọi người đều nhìn ra ngoài.

Một chiếc máy bay trực thăng được sơn màu đen bóng loáng, mang theo tiếng gió vù vù, lướt qua trên đầu bên cạnh đường cao tốc, mục tiêu là chiếc xe của Trần Thái Nhật.

Mẹ kiếp, xe dù nhanh cũng đâu nhanh bằng máy bay được!

Vi Giác Nghiệp tỏ vẻ không phải xe mình vô dụng, mà là đối phương trang bị quá tốt.

Trần Thái Nhật vẫn bình thản.

"Mở cửa sổ xe đi, tôi lên đó nói mấy lời".

"Sự phụ cận thật đấy".

Trên đường cao tốc, cửa xe vừa mở, tiếng gió vù vù như sấm.

Trần Thái Nhật nhảy lên trên nóc xe qua cửa sổ.

Tại sao lần nào đối thoại với người nhà họ Ninh cũng đều trong tình cảnh bị đuổi giết trên đường cao tốc thế này?

Hơn nữa, tại sao lần nào anh cũng phải lên nóc xe mới có thể giải quyết vấn đề chứ?

Trần Thái Nhật không hiểu, cũng không thêm nghĩ nữa.

Trên máy bay trực thăng.

Sắc mặt Ninh Vinh Lễ xanh mét, qua cửa kính nhìn thấy bóng dáng trên nóc xe, ông ta tức muốn bốc khói.

"Đuổi theo, giữ khoảng cách, thằng khốn kiếp này, tôi chỉ muốn ném một quả bom xuống đó cho cậu ta về chầu trời".

Trình Văn Ngỗi ở bên cạnh nhắc nhở.

"Chị họ đang ở trên xe đấy ạ".

"Tôi cần cậu dạy chắc?"

Ninh Vinh Lễ gằn lên, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Máy bay trực thăng hạ thấp đầu xuống, nhanh chóng lơ lửng trên nóc xe ở khoảng cách năm mét với vận tốc bằng ô tô.

Ninh Vinh Lễ mở cửa kéo ở bên sườn máy bay, nhào nửa người ra ngoài.

"Trần Thái Nhật! Đều vô liêm sỉ, tôi có ngu mới tin cậu! Mau trả con gái cho tôi, thì tôi tha không giết cậu!"

Ninh Vinh Lễ cũng là một kẻ tàn nhẫn quyết đoán, lập tức vung chiếc lưới cá, có vẻ như muốn ném xuống.

“Trần Thái Nhật, nếu cậu còn không dừng xe, thì tôi ném đấy!”

“Gia chủ Ninh, ông đừng ép tôi!”

“Ép cậu thì sao chứ? Tôi chỉ cho cậu mười giây suy nghĩ, nếu không cứ chờ chết đi!”

Trong mắt Trần Thái Nhật lóe lên tia sáng, hai tay ôm ngực, đứng sững trước làn gió phàn phật.

“Nếu đã vậy thì tôi cho ông hai giây, bảo phi công của ông giữ cần điểu khiển cho chắc”.

Ninh Vinh Lễ biến sắc, không rõ Trần Thái Nhật định giở trò gì.

Bỗng Trần Thái Nhật gầm lớn một tiếng với không trung.

“Nô!”

Thời gian dường như dừng lại, một luồng gợn sóng có thể thấy được bằng mắt thường truyền từ trong miệng Trần Thái Nhật ra, quét về phía chiếc máy bay trực thăng như gió lốc.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng vỡ đỉnh tai nhức óc vang lên.

Cửa sổ chính bằng thủy tinh trước mặt phi công trên chiếc máy bay trực thăng to lớn, bỗng chốc vỡ vụn!

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 206: Kiêng Dè

Tình hình bỗng chốc thay đổi.

Một luồng gió lốc tạt thẳng vào trong chiếc máy bay trực thăng.

Phi công không kịp trở tay, mũ bảo hiểm bị gió thổi bay đi.

Cũng may phi công thắt dây an toàn, kinh nghiệm phong phú, hai tay ôm chặt lấy cần điều khiển.

Nhưng chính vì vậy, máy bay liên tục dừng sững giữa không trung, bị sóng xung kích làm cho nghiêng sang trái, bắt đầu chậm rãi hạ xuống.

Lúc này, cả khoang máy bay hỗn loạn.

Ngoài hệ thống động cơ máy móc, tất cả các thiết bị điện tử khác đều tê liệt.

Kính vỡ đầy đất.

Mọi người trong khoang máy bay, bao gồm cả Ninh Vinh Lễ, mặt đều bị mảnh vụn cửa kính cào cho bị thương.

Phi công cố gắng hết sức bình sinh để điều khiển.

Máy bay trực thăng nhất thời không điều chỉnh được tư thế, chậm rãi hạ xuống từ không trung.

Mấy phút sau, máy bay dán sát mặt đường cao tốc, ma sát tóe ra tia lửa.

Rầm!

Va vào thanh chắn ở làn đường khẩn cấp.

Rồi dừng lại.

Mấy người trên máy bay, gồm có Ninh Vinh Lễ, Trình Văn, phi công và hai thuộc hạ vừa lăn vừa bò ra khỏi máy bay.

Trên đường cao tốc, mấy người im lặng.

Nhìn ra xa, Trần Thái Nhật ung dung chui vào trong xe.

Chiếc xe chở theo cô chủ nhà họ Ninh cứ thế phóng đi.

Lúc này, phía Ninh Vinh Lễ đầu vô cùng nhếch nhác, cứ như vừa từ chiến trường trở về, đất cát lấm lem, quần áo rách rưới.

Ninh Vinh Lễ đứng ở đó nhìn con đường, sắc mặt tái mét.

Ông ta không đuổi kịp, cũng không dám đuổi nữa.

Bỗng điện thoại vang lên, cô con gái Ninh Yên Nhiên gửi tin nhắn đến.

"Bố, hai ngày nay con với sư phụ ra ngoài có chút việc, xong việc con sẽ về, bố đừng nhớ con nhé".

Trình Văn đứng trước mặt, còn chưa lau máu tươi ở khóe miệng, vẻ mặt sợ hãi và kinh hoàng, nhìn gia chủ Ninh đã đứng ở bờ vực bùng nổ.

Rắc.

Lòng bàn tay ông ta dùng sức, bóp nát chiếc điện thoại.

"Trần Thái Nhật! Thật là quá quắt!"

Dứt lời, để xả giận, ông ta đấm một cú vào cửa chiếc máy bay trực thăng.

Rầm.

Cánh cửa làm bằng sắt lập tức bị xuyên thủng.

Là gia chủ của nhà họ Ninh - nhà giàu hoàng kim, bản thân Ninh Vinh Lễ cũng là một võ sĩ hạng cao.

Bao nhiêu năm nay, tuy vì chủ trì và kinh doanh việc làm ăn trong nhà, nên ông ta hơi thụt lùi, nhưng nền tảng vẫn còn, nếu không cũng không dạy dỗ được cô con gái xuất sắc như Ninh Yên Nhiên.

Ngay từ đầu đã bị Trần Thái Nhật chơi cho một vố.

Bây giờ sắp đuổi kịp thì lại bị một tiếng gằn của cậu ta làm cho rơi xuống.

Gia chủ nhà họ Ninh tức phát điên.

Con gái ông ta đã bị cướp đi ngay trước mắt.

Mẹ kiếp, lại còn ra ngoài có chút việc, xong việc thì về...!

Đến lúc về thì có khi ông ta đã thành ông ngoại rồi.

Ninh Vinh Lễ thực sự chỉ muốn tự vả cho mình hai cái bạt tai.

Trong lòng hận bản thân một thì hận Viên Hoa mười.

Nếu không phải tên đàn độn đó nói lung nói tung lúc mới gặp mặt thì sao ông ta có thể hiểu lầm được chứ?

Bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Ninh Vinh Lễ cảm thấy tuyệt vọng.

Ông ta ngẩng phắt đầu lên, trong mắt toàn là tơ máu giận dữ.

"Trình Văn! Tập hợp tất cả các thuộc hạ, mang hết xe ra đây, tôi đích thân dẫn đoàn, tiếp tục đuổi theo! Cho dù lật tung cả Yến Kinh này lên, thì cũng phải tìm được thằng khốn đó!"

Lúc này, Trình Văn đang đứng đối diện lại tỏ vẻ do dự, nói với vẻ thăm dò.

"Bác ạ, chuyện này sợ là không thể giải quyết kiểu bạo lực được, có lẽ tên Trần Thái Nhật kia thực sự không phải là người bình thường".

"Hử?", Ninh Vinh Lễ nghe thấy thế thì sững sờ, trống ngực bồng đập thình thịch.

Nhớ lại những cảnh tượng vừa rồi, trong lòng ông ta không khỏi bình tĩnh hơn.

Về mặt Trình Văn sợ hãi, đứng ở bên cạnh nói.

"Theo như bác nói thì hẳn quả thực đã đưa ra huy hiệu của nhà họ Tiêu - gia tộc hoa mẫu đơn, đi đâu này không thể giả được, biết đâu...!hắn có mối quan hệ với nhà họ Tiêu thì sao?"

Ninh Vinh Lễ rùng mình, về mặt trở nên khó dò, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Trần Thái Nhật có khí phách bất phàm, theo như Ninh Yên Nhiên nói thì võ công tuyệt thế vô song, trên người lại có huy hiệu của nhà họ Tiêu.

Nhà họ Tiêu vốn nổi danh nhờ võ công, cho dù Trần Thái Nhật không mang họ Tiêu, nhưng biết đâu cậu ta lại là nhân vật khác họ cực kỳ quan trọng của nhà họ Tiêu thì sao?

Tiện tay đã lấy ra một tờ chứng từ cổ phên có giá trị nhất Hoa Hạ làm sính lễ ăn hỏi.

Trên đường cao tốc, chỉ một tiếng gầm đã khiến máy bay rơi xuống.

Người như vậy mà chỉ là một con giun con dế ở An Thành nhỏ bé sao?

Ninh Vinh Lễ nghĩ đến đây, bỗng cảm thấy cũng chưa chắc là mình bị lừa.

Nhỡ đối phương quả thực là một nhân vật có máu mặt, nếu ông ta vẫn đuổi theo, chọc giận người nhà họ Tiêu thì phải làm sao đây?

Ông ta không khỏi hơi sợ hãi, đồng thời liếc nhìn Trình Văn cả người đầy vết thương đang đứng bên cạnh với ánh mắt vô cùng khinh bỉ.

Chính thằng nhãi này vụ hãm Trần Thái Nhật, nói đối phương tham lam tiền tài của nhà họ Ninh, bắt cóc Ninh Yên Nhiên.

Mẹ kiếp, đây chắc chắn là mấy lời vớ vẩn.

Đối phương có thể lấy ra một "nhà máy in tiền", ai thêm tiền của ai chứ?

Vậy thì Trần Thái Nhật hẳn là một người tốt.

Điều quan trọng nhất là...!

Lần đầu tiên Ninh Vinh Lễ thực sự chứng kiến võ công của Trần Thái Nhật.

Gần lên một tiếng, khí thế vô cùng, ngay cả máy bay cũng không chống lại được tiếng gầm đó.

Nội lực này, khí công này.

Trần Thái Nhật là võ sĩ cấp bậc gì chứ?

Ninh Vinh Lễ hoàn toàn không thể nhìn thấu được.

Thật là kinh khủng!

Mưu kế không chơi lại được.

Võ công không đánh lại được.

Ninh Vinh Lễ nghĩ đến đây, không khỏi thở dài.

"Cháu nói cũng có lý, bất kể thế nào, chắc cậu ta sẽ không làm tổn thương Yên Nhiên.

Thôi vậy, cứ yên lặng quan sát, chờ con bé về đã".

Trình Văn không nhận được lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lúc trước thì bị đánh ngất, nằm trong cốp xe tròn mấy tiếng, bây giờ lại suýt nữa rơi máy bay.

Hắn không còn muốn gặp lại cơn ác mộng Trần Thái Nhật này nữa.

"Cô muốn chạy cũng không chạy được, ngày mai còn có lễ cắt băng của tập đoàn Thái Mộng, người đại diện phát ngôn như cô phải có mặt đúng giờ".

Ninh Yên Nhiên gật đầu, bỗng nở nụ cười nghịch ngợm.

"Sự phụ, thực ra bố con không đánh lại được người, người có từng nghĩ đến việc xông vào nhà cướp con ra như anh hùng cứu mỹ nhân không?"

Trần Thái Nhật lắc đầu, ánh mắt dụi dàng.

"Đánh thì đương nhiên là tôi đánh được, nhưng dù sao đó cũng là bố cô, cô có chịu nhìn tôi ấn bố cô xuống đất đánh một trận như tử không?"

Ninh Yên Nhiên sững sờ, lắc đầu.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

"Có lẽ dùng võ công giải quyết mọi chuyện là cách nhanh nhất, nhưng không phải là cách duy nhất".

Genko đứng ở bên cạnh, giữa đôi lông mày tỏ vẻ lo lắng.

"Chủ nhân, ngày mai là lễ cắt băng của công ty điện ảnh Thái Mộng, liệu nhà họ Ninh có cho người đến phá đám không?"

Trần Thái Nhật lắc đầu.

"Yên tâm đi, tôi đã thể hiện thực lực trước mặt nhà họ Ninh, chắc hẳn ông ta sẽ biết tôi không phải là kẻ bất cóc, sẽ không cố ý đến gây rắc rối cho chúng ta đâu".

Hai cô gái gật đầu.

Ninh Yên Nhiên lưu luyến buông cánh tay Trần Thái Nhật ra, nhìn Genko xinh đẹp đang đứng đó, ngoan ngoãn nói với Trần Thái Nhật.

"Sư phụ, cũng không còn sớm nữa, con sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đây, người và sư nương cũng đi ngủ sớm nhé, chúc ngủ ngon".

Dứt lời, cô ấy chạy ra ngoài cửa như một làn gió.

Cạch, cửa phòng đóng lại.

Trần Thái Nhật và Genko đều sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 207: Người Đẹp Đúng Là Người Đẹp

Bầu không khí trong phòng bỗng chốc trở nên kỳ lạ.

Khuôn mặt Genko nổi lên rắng đỏ khiến người ta yêu mến, đôi mắt nhỏ như lá liễu mang theo sự dịu dàng, lên nhìn Trầ Thái Nhật.

Hiện giờ Trầ Thái Nhật đã hoàn toàn coi cô gái Đông Đảo này là người thân thiết nhất của mình.

Đường dài mới biết ngựa hay, ngày dài mới rõ lòng nhau thế nào.

Trải qua thời gian dài bên nhau, Genko đã sớm một lòng trung thành với Trầ Thái Nhật, trong sự sùng bái còn mang theo tình ý nam nữ.

Là một cô gái nước ngoài tha hương, có một người đàn ông đáng tin như Trầ Thái Nhật làm chỗ dựa, là chuyện hạnh phúc đến mức nào chứ.

Vậy nên, tất cả những ai đối đầu với Trầ Thái Nhật đều bị Genko coi là kẻ địch, bởi vì đây chính là đang khiêu chiến với hạnh phúc của cô ấy.

Trầ Thái Nhật hiểu rõ tấm lòng của đối phương.

Đối với cô gái suy nghĩ thận trọng, xinh đẹp hấp dẫn, thông minh hơn người này, Trầ Thái Nhật không chỉ nảy sinh thiện cảm, mà còn vô cùng tán thưởng.

Vừa nghĩ đến việc trước kia Genko chủ động xin làm người giúp việc thân cận, trong lòng Trầ Thái Nhật lại không khỏi cảm thấy hơi khác thường.

"Genko, việc đó..."

"Chủ nhân, tôi xin lỗi".

Bàn tay trắng như tuyết của Genko chìa ra cần lấy tay Trần Thái Nhật, khẽ dựa vào lòng anh ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt non choét, đôi mắt ngập tràn áy náy và tiếc nuối.

"Hôm nay tôi đang trong thời kỳ đặc biệt, không thể thực hiện nghĩa vụ của một người giúp việc, chủ nhân đừng giận nhé?"

Trần Thái Nhật nghe thấy thế thì hít sâu một hơi.

Trời ơi...!tôi ngần ngại rửa ông ăn mỳ tôm không có gói gia vị.

Sớm không đến muộn không đến, lại đến đúng vào lúc này.

Đúng là tức chết đi được!

Nhưng nhìn dáng vẻ áy náy đáng thương của Genko, Trần Thái Nhật có thể nói được gì chứ?

"Không sao, cô cũng mệt cả ngày rồi, đi nghỉ ngơi đi".

Genko chớp đôi mắt to xinh đẹp, bỗng nhoẻn cười rồi lắc đầu.

"Tuy không thể thực hiện nghĩa vụ, nhưng ôm nhau thì vẫn được".

Nói xong, cô áy vùi đầu vào lòng Trần Thái Nhật.

Mùi thơm ngát của dầu gội đầu chỉ con gái mới có lan vào mũi Trần Thái Nhật.

Tuy khuôn mặt Genko rất non trẻ, nhưng vóc dáng lại vô cùng hoàn hảo.

Vòng eo mềm mại nằm gọn trong cái ôm của anh.

Trần Thái Nhật cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp trong lòng, không khỏi mỉm cười.

Xem ra tối nay không cần tắm điện hay túi sưởi rồi.

...

Một đêm trôi qua.

Genko dậy rất sớm, sau khi đánh răng rửa mặt thì là quần áo cho Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật nằm trên giường một lúc, nhìn người đẹp, trong đầu suy nghĩ chuyện chính sự.

Công ty điện ảnh Thái Mộng là bước đi đầu tiên của anh trong giới kinh doanh Yến Kinh, hiện giờ có vẻ phát triển rất tốt.

Lễ cắt băng sắp được tổ chức vào lúc chín giờ sáng chính là lễ khai trương địa chỉ mới của công ty điện ảnh Thái Mộng, đồng thời cũng tuyên truyền cho một bộ phim mới do Ninh Yên Nhiên đóng vai nữ chính trước khi bấm máy.

Trần Thái Nhật đã tập hợp nguồn vốn rất lớn cho bộ phim này, sắp xếp đội ngũ chế tác giỏi nhất.

Tên phim là "Nữ thần tướng", kể về một cô gái Hoa Hạ bình thường trong thời kỳ phong kiến, vào lúc loạn lạc đã che chở cho người dân chống lại Hồ Hổ, cuối cùng trở thành một danh tướng.

Diễn viên, người đẹp số một Hoa Hạ - Ninh Yên Nhiên tái xuất, thu hút sự chú ý cao độ của giới truyền thông.

Đây cũng là phát pháo đầu tiên để tập đoàn Thái Mộng nâng cao độ nổi tiếng ở Yến Kinh.

Có nữ ngôi sao nổi tiếng, có nguồn vốn khổng lồ, có đội ngũ tài giỏi và chế tác có tâm.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến vấn đề lợi nhuận, mà anh quan tâm đến thái độ của các nhà giàu hoàng kim khác đối với sự phát triển của tập đoàn Thái Mộng hơn.

Buổi lễ hôm nay kiều gì cũng có một số người đến gây rối.

Là người bản địa Yên Kinh, lại là một nữ ngôi sao nổi tiếng, nhưng Ninh Yên Nhiên tái xuất đóng phim không hợp tác với các công ty điện ảnh của các nhà giàu hoàng kim ở Yên Kinh, mà lại tìm đến một công ty ở nơi khác.

Trong mắt các nhà giàu hoàng kim nắm giữ tài nguyên ngành giải trí ở Yên Kinh, thì hành động này chính là một sự khiêu khích.

"Chủ nhân, quần áo đã là xong rồi, anh mặc thử đi".

Trần Thái Nhật mặc bộ âu phục vừa người được Genko lựa chọn tỉ mỉ.

Ồ!

Bỗng ánh mắt của Genko nhìn chăm chăm, không nhìn được kiếng chân hôn khẽ lên má anh.

"Chủ nhân đẹp trai quá".

Trần Thái Nhật nở nụ cười, vẻ mặt đầy tự tin.

Nhưng khi anh đứng dưới tầng nhìn thấy Ninh Yên Nhiên đã trang điểm xong, anh mới biết thế nào là xinh đẹp hút hồn.

...

Tập đoàn Thái Mộng nằm ở tòa nhà Đình Thịnh nổi tiếng của khu thương mại trung tâm thành phố Yên Kinh, đó là một tòa nhà văn phòng cao khoảng năm mươi tầng.

Cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài hoàn hảo, trắng muốt như ngọc, không một tí vết chàm rầy thò ra.

Dưới bàn tay tạo hình tỉ mỉ của nhân viên trang điểm, Ninh Yên Nhiên xuất hiện.

Tất cả mọi người có mặt bỗng chốc như ngừng thở.

Một giây sau, ánh đèn flash lóe lên không ngừng.

Đẹp quá!

Ngũ quan cổ điển như vẽ, làn da trắng như tuyết, vóc dáng kiêu diễm, khí chất siêu phàm thoát tục như tiên nữ.

Bộ đầm dạ hội màu xanh nhạt càng phô bày vóc dáng khiến người ta ngưỡng mộ của Ninh Yên Nhiên.

Sắc môi hồng nhạt, phối với phấn mắt nhàn nhạt, khiến khuôn mặt mỹ nhân càng thêm mê hoặc quyến rũ.

Người đẹp nhất Hoa Hạ vẫn như năm xưa, thậm chí còn đẹp hơn hồi mới vào nghề.

Trần Thái Nhật ngồi trong xe, nhìn Ninh Yên Nhiên ở bên ngoài đang mỉm cười vẫy tay chào giới truyền thông.

Trong đầu anh không khỏi nhớ lại hình ảnh cười ngặt nghẽo của con nhóc này vào ngày hôm qua.

Đúng là phụ nữ, lật mặt nhanh hơn lật sách.

Hôm qua khiến người ta yêu mến, hôm nay lại khiến người ta ghen ghét.

Dưới vô số ánh đèn flash, Ninh Yên Nhiên chậm rãi đi qua đám người, bước về phía quản lý cấp cao của tập đoàn Thái Mộng, chào hỏi từ xa.

Đúng lúc này, một chiếc xe thể thao Lamborghini màu đen tuyền xuất hiện, rú còi inh ỏi lao từ bên ngoài tòa nhà vào trong quảng trường, nhằm thẳng về phía Ninh Yên Nhiên.

Nhìn có vẻ không giảm tốc độ, mà định đâm thẳng tới.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 208: Bội Nhọ

Lúc này, tất cả mọi người vây xem bên cạnh đầu giật nảy mình.

Thậm chí có cô gái nhất gan còn hét lên chói tai.

Ninh Yên Nhiên quay phắt lại, ánh mắt lập tức chuyển từ dịu dàng sang lạnh lùng, cơ bắp căng lên, chuẩn bị nhảy lên bất cứ lúc nào.

Là võ sĩ hạng sáu, cô ấy vẫn có thể ứng phó được với tình huống nhỏ này.

Genko ở trong xe kinh hãi, suýt nữa thì hét lên.

"Chủ nhân! Cô Ninh..."

Ánh mắt Trần Thái Nhật bình thản, nắm lấy tay Genko.

"Yên tâm đi, đối phương chỉ muốn ra oai, không có ý định đâm người đâu".

Quả nhiên, chiếc Lamborghini kia phanh gấp, phát ra tiếng chói tai.

Dừng trước mặt Ninh Yên Nhiên nửa mét.

Làn gió do chiếc xe cuốn theo khiến váy dạ hội của Ninh Yên Nhiên khê bay lên.

Những người còn lại đầu túa mồ hôi lạnh, càng tò mò về vị khách không mời mà đến này.

"Đây là ai vậy? Dám xông vào hội trường một cách ngông nghênh như vậy!"

"Xem ra là có mâu thuẫn với cô Ninh!"

"Liệu có phải là đối thủ cạnh tranh trước kia không?"

"Mọi người nhìn biển số xe kia, số xịn đấy, có vẻ không tầm thường đâu".

"Xe của Yến Kinh, liệu có phải là...!nhà giàu hoàng kim không?"

Qua cửa kính xe, Ninh Yên Nhiên nhìn thấy bóng dáng trong xe, ánh mắt cô ấy bình tĩnh, không hề có vẻ gì là vừa trải qua thời khắc sinh tử, cô ấy chậm rãi mở miệng.

"Phan Tư Kỳ, một thời gian không gặp, kỹ thuật lái xe của cô lại lên tay rồi".

Trong chiếc xe thể thao vang lên tiếng cười ngông cuồng của một cô gái.

"Ôi chao, cô Ninh, hai chị em ta lâu rồi không gặp nhau, cần gì phải khách sáo thế? Tôi chỉ là nóng lòng gặp cô, nên lái xe hơi nhanh chút thôi mà".

Còn chưa dứt lời, một cô gái bước từ trên xe xuống.

Cô ta mặc quần áo da giữ ấm, khuôn mặt luôn nở nụ cười quyến rũ, nhưng ánh mắt lại mang theo sát khí, khóe miệng có một nốt ruồi son bắt mắt.

Cô ta có mái tóc dài, vóc dáng cao gầy, đi đôi giày cao gót mười lăm centimet bước tới trước mặt Ninh Yên Nhiên, chống nạnh nói với Ninh Yên Nhiên bằng thái độ cao ngạo.

"Hôm nay là ngày người đẹp Ninh tái xuất đóng phim, sao tôi có thể bỏ lỡ chứ, chỉ có đi thôi..."

Phan Tư Kỳ nhìn logo của tập đoàn Thái Mộng bằng ánh mắt khinh miệt.

"Chúng ta đều là lá ngọc cành vàng trong các gia tộc hoa lan nhà giàu hoàng kim, đóng phim thì ít nhất cũng phải tìm công ty lớn ở Yến Kinh

đầu tư chứ, cô nghèo đến mức này sao? Tìm hẳn đối tác không ra gì ở nơi khác".

Phan Tư Kỳ ngừng một lát rồi tắc lưỡi.

"Tôi thấy, nếu tiêu chuẩn hợp tác của cô thấp như vậy, mà vừa hay nhà tôi cũng có một công ty điện ảnh, tôi có một ý rất hay".

Đôi lông mày lá liễu của Ninh Yên Nhiên nhướng lên.

"Là gì?"

"Tôi cũng bỏ tiền đầu tư một bộ phim, mời cô đóng vai một nha hoàn hời hợt, ngày ngày hầu hạ một mụ béo ở cũ, bụng bỏ đồ nước tiểu, cô thấy sao? Ha ha ha!"

Tiếng cười ngông cuồng của Phan Tư Kỳ vang khắp hội trường.

Mọi người đều há hốc miệng.

Đầu tiên là cảm thán, không ngờ người phụ nữ này lại ăn nói với Ninh Yên Nhiên như vậy, mặt mày khêu gợi ngay trước mặt, chắc chắn trước kia hai người có mâu thuẫn không nhỏ.

Thứ hai, không ngờ đối phương lại là người của nhà giàu hoàng kim.

Lần này thì có kịch hay để xem rồi.

Ở Yến Kinh, các nhà giàu hoàng kim trước giờ đều dùng hình thức liên minh cho người ngoài thấy.

Hầu như chưa từng để lộ mâu thuẫn nội bộ.

Bây giờ có một vụ xảy ra ngay trước mặt, ai nấy đều há hốc.

Nhà họ Phan cũng nổi tiếng như cũ ở Yến Kinh, có mối quan hệ rất tốt với nhà họ Lăng - gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất, hình như có mối

quan hệ họ hàng xa, tài sản nhiều vô kể, xét về thực lực thì hơn nhà họ Ninh một bậc.

Lúc Ninh Yên Nhiên mới ra mắt, Phan Tư Kỳ cũng là một sao nữ cùng lứa.

Đáng tiếc là không ai có thể dìm được nhan sắc bất khả chiến bại của người đẹp Ninh.

Vậy nên do sự lựa chọn thị trường, danh tiếng, hợp đồng đóng phim của Phan Tư Kỳ dần tập trung hết lên người Ninh Yên Nhiên.

Thế là hai người liên kết thù.

Cùng là gia tộc hạng hai trong nhà giàu hoàng kim, nhưng danh tiếng của Ninh Yên Nhiên lại vượt xa Phan Tư Kỳ.

Vì vậy, Phan Tư Kỳ vẫn luôn hoặc ngấm ngầm hoặc công khai đấu với Ninh Yên Nhiên, hy vọng một ngày nào đó có thể gỡ được một ván.

Ninh Yên Nhiên không thèm quan tâm đến đối phương, mà thản nhiên đáp trả.

“Nói vậy là cô sắp nhận vai nữ chính sao? Là một... mụ béo mang thai à?”

Mọi người cười ầm lên.

Phan Tư Kỳ vừa nghe thấy thế, sắc mặt lập tức giận dữ.

“Hừ! Ninh Yên Nhiên, miệng lưỡi cô cũng lanh lợi lắm, cái công ty rách nát này có phải là của nhà họ Ninh cô không vậy? Giấu đầu hở đuôi, dám đọ với công ty dưới trướng nhà họ Phan chúng tôi sao?”

Phan Tư Kỳ thấy mọi người đã bị mắc câu, lập tức thấy hưng phấn.

“Tôi đã nói mà! Cô đã lui về ở ẩn nhiều năm như vậy, danh tiếng đã không còn, bây giờ tái xuất chắc chắn là có người bao nuôi và nâng đỡ

cô!”

“Trên mạng luôn nói cô là nữ ngôi sao gây thơ gì đó, không nhiễm bụi trần, tôi nhõ vào! Chắc chắn mấy năm nay cô đã hao tổn rất nhiều tâm trí cho việc gia nhập lại giới giải trí chứ gì!”

“Dùng cơ thể để trao đổi với hết người đàn ông này đến người đàn ông khác đúng không? Nhưng chẳng có ai ngu ngốc chịu bỏ tiền để nâng đỡ một con đàn bà đã hết đất như cô đúng không?”

Phan Tư Kỳ càng nói càng hăng, chỉ tay vào mũi Ninh Yên Nhiên, giống như đang nói ra một bí mật tày trời.

“Bây giờ cuối cùng cũng đã tìm được một thằng ngốc chịu bỏ tiền cho cô, nên cô mới lập tức tái xuất.

Ha ha ha, tôi đang nghĩ loại qua tay bao nhiêu người như cô, thì người đàn ông nào mới thèm nhìn tới đây!”

Ánh mắt Phan Tư Kỳ đầy khinh bỉ, che miệng một cách khoa trương, giả bộ kinh ngạc.

“Lẽ nào là một lão đàn ông trung niên bụng phệ trọc đầu nhiều lông, hơn nữa còn xấu đến mức không dám gặp người? Chắc chắn là như vậy, nếu không tại sao ông chủ của công ty này trước giờ chưa từng xuất hiện chứ?”

Cô ta vừa dứt lời, hội trường như bùng nổ.

Nếu những lời Phan Tư Kỳ nói là thật, Ninh Yên Nhiên quả thực dựa vào đàn ông để quay lại giới giải trí, hơn nữa còn tìm một người xấu xí như vậy.

Đâu chỉ là sụp đổ hình tượng, mà là thân bại danh liệt.

Phan Tư Kỳ cười ngông cuồng, dương dương đắc ý.

“Cô không cần phủ nhận, chắc chắn đúng như những lời tôi nói, cuối cùng thì cô cũng không tiếp tục giả bộ được nữa...”

Còn chưa kịp nói những lời khó nghe hơn, bỗng một bàn tay to vỗ nhẹ lên vai Phan Tư Kỳ.

“Cô Phan, cô có thể mở to mắt ra mà nhìn, xem tôi có phải là người đàn ông trung niên bụng phệ xấu đến mức không dám gặp người mà cô nói hay không?”

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 209: Mồm Thối Thì Ăn Thêm Mấy Miếng

Cả hiện trường bỗng im phăng phắc.

Phan Tư Kỳ sửng sốt, sau gáy chợt lạnh, cô ta bỗng có cảm giác kinh khủng như sắp chết, cảm giác nguy hiểm lấp đầy từng lỗ chân lông.

Cô ta chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy một bóng dáng cao to.

Trần Thái Nhật yên lặng nhìn người phụ nữ trước mặt, ánh mắt sâu như biển, lên tiếng nhắc nhở.

“Lần đầu gặp mặt, tôi chính là Trần Thái Nhật – ông chủ của tập đoàn Thái Mộng, con người tôi rất nhân từ, có thể cho cô ba mươi giây để xin lỗi cô Ninh”.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả ánh đèn flash, ánh mắt và sự chú ý của mọi người, đều đổ dồn lên người đàn ông xuất hiện bất ngờ này.

Vóc dáng cao lớn, khí thế ngút trời, ngũ quan sáng sủa và nghiêm túc, tỏa ra khí khái đàn ông đích thực.

Bộ âu phục vừa người, khí chất hơn người, không ít cô gái ở đây như bị điện giật, không rời được mắt đi.

Người đàn ông như vậy có lẽ không phải là người đẹp trai nhất, nhưng chắc chắn là có sức hút nhất.

Chỉ yên lặng đứng đó thôi, nhưng Trần Thái Nhật lại trở thành trung tâm của cả quảng trường.

Mọi người ngẩn ra mấy giây, rồi bỗng tỉnh táo lại.

Tin hot đây!

Phan Tư Kỳ vừa rồi còn tiết lộ Ninh Yên Nhiên được một ông chủ xấu xí trung niên bao nuôi, hình tượng sụp đổ.

Còn chưa đến một phút, thì ông chủ của tập đoàn Thái Mộng đã xuất hiện.

Một nữ phóng viên ở bên cạnh không nhịn được khẽ nhổ nước bọt với Phan Tư Kỳ.

“Người đàn ông xấu xí trung niên chó má gì chứ, ông chủ đẹp trai thế này, cho dù bảo tôi dính lấy tôi cũng chịu”.

Không ít cô gái ở bên cạnh cũng không khỏi gật đầu đồng ý.

Vừa rồi Phan Tư Kỳ còn dắt mũi mọi người, nói Ninh Yên Nhiên được trai xấu bao nuôi.

Bây giờ Trần Thái Nhật vừa xuất hiện, hình tượng khác biệt quá lớn so với những gì cô ta miêu tả, khiến tất cả mọi người phải phỉ nhổ.

Xung quanh bàn tán xôn xao, ánh mắt nhìn Phan Tư Kỳ vừa hoài nghi vừa khinh bỉ.

Phan Tư Kỳ biến sắc, giật lùi lại mấy bước mới thoát khỏi cảm giác ngột thở như núi đè của đối phương.

Về mặt cô ta cảnh giác, đánh giá Trần Thái Nhật, trông mắt đảo rất nhanh.

"Anh là ông chủ của Thái Mộng sao? Sao trước giờ tôi chưa từng nghe nói Yến Kinh còn có một người như anh nhỉ? Hừ, xem ra chân tướng còn đặc sắc hơn tôi tưởng nhiều".

Dứt lời, cô ta nở nụ cười khinh bỉ, nhìn về phía Ninh Yên Nhiên.

"Hóa ra không phải cô Ninh được bao nuôi, mà là đường đường người đẹp nhất Hoa Hạ, do đói khát khó nhịn, nên đã bỏ tiền nuôi một thằng trai bao! Cô chơi lớn đấy!"

Cô ta vừa nói xong, mọi người lại xôn xao.

Scandal này đúng là sốc đến tận óc.

Sắc mặt Ninh Yên Nhiên lập tức trở nên lạnh lùng, ánh mắt nhìn Phan Tư Kỳ đầy phẫn nộ.

Nếu nói về đổi trắng thay đen thì cô ta đúng là số một.

Về mặt Trần Thái Nhật vẫn vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nói.

"Cô Phan, cô còn mười lăm giây nữa để nói xin lỗi".

Phan Tư Kỳ cười ngông cuồng, nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một thằng ngốc.

"Đồ trai bao! Anh đừng tưởng leo được lên giường của Ninh Yên Nhiên thì có thể lớn lối với bà đây, tôi cũng là cô chủ của gia tộc hoa lan, người khác sợ cô ta chứ tôi thì không! Bắt tôi xin lỗi á? Trừ khi cô ta tự nhận mình là một con đàn bà đê tiện!"

"Cô còn bảy giây".

Về mặt Phan Tư Kỳ càng lúc càng ngông cuồng, giờ ngón tay chỉ vào mũi Trần Thái Nhật.

"Loại đàn ông như anh chắc chắn là loại nghèo rớt mùng tơi đến từ một nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, khác quái gì trai bao đâu! Làm chó cho Ninh Yên Nhiên, anh nghĩ rằng có thể mượn danh tiếng của cô ta để nổi lên sao? Nằm mơ đi!"

"Năm giây cuối cùng".

Phan Tư Kỳ càng nói càng hăng.

"Ninh Yên Nhiên, đôi gian phu dâm phụ các cô hôm nay bị tôi bắt tận tay day tận mặt rồi nhé, tất cả tài nguyên cô cướp của tôi trước kia, tôi sẽ bắt cô trả lại gấp bội".

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

"Xin lỗi nhé cô Phan, thời gian của cô đã hết rồi, tôi và Ninh Yên Nhiên sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của cô nữa".

Phan Tư Kỳ cúi gập người xuống cười ngặt nghẽo.

"Ha ha ha! Hai kẻ ngu xuẩn này, tôi đường đường là cô chủ nhà họ Phan của nhà giàu hoàng kim, tôi sẽ xin lỗi các người sao? Cho dù là gia chủ nhà họ Ninh đến đây thì làm gì được tôi chứ? Đôi gian..."

Cô ta còn chưa nói xong, ánh mắt Trần Thái Nhật đã đánh lại, búng tay một cái.

Một bóng dáng xinh đẹp bỗng lóe từ bên cạnh Trần Thái Nhật ra.

Genko đứng sau lưng Trần Thái Nhật, thân pháp cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Phan Tư Kỳ.

Cảnh tượng này đúng là trước nay chưa từng thấy.

Tách tách tách!

Vô số ánh đèn flash chĩa về phía Phan Tư Kỳ đang quỳ dưới đất, chụp điên cuồng.

Không cần biết chuyện đen tối mà cô ta bóc phốt Ninh Yên Nhiên có phải là thật hay không.

Nhưng chuyện Phan Tư Kỳ - cô chủ lá ngọc cành vàng ăn phải phân đã được ghi vào lịch sử trước mặt mọi người.

Nhiều người chứng kiến như vậy, muốn tẩy trắng cũng không thể.

Phản đòn! Hóa ra còn có thể thắng thắn như vậy!

Tất cả mọi người đều nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt kính nể.

Đối phương là người của gia tộc hoa lan hoàng kim, vậy mà nói ra tay liền ra tay, còn vả thẳng mặt và sỉ nhục một cách trắng trợn như vậy nữa.

Lá gan thật là to quá đi mất!

Ai nấy đều đoán già đoán non thân phận của Trần Thái Nhật.

Lại càng phải nhìn sự can đảm và khí phách của anh bằng con mắt khác.

Trong lòng ai cũng có một suy nghĩ.

Người đàn ông như vậy chắc chắn không thể là một người tầm thường.

Trần Thái Nhật đứng ở bên cạnh, ánh mắt bình thản, chậm rãi nói với Phan Tư Kỳ.

"Nếu mồm cô đã thối như vậy, thì ăn thêm một chút cũng không sao cả, còn hơn là mất mạng vì ăn nói lung tung, cô xem, có phải tôi rất nhân từ hay không?"

- -----

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 210: Lời Tuyên Bố Bá Đạo

Lời nói của Trần Thái Nhật chẳng khác gì đâm thẳng một dao vào lòng Phan Tư Kỳ.

Cô chủ Phan quỳ dưới đất nước mắt nước mũi giàn giụa, phấn son trôi sạch, nổi cảm hận trong mắt như muốn xuyên thủng không khí, tóe lên tia lửa.

"Khụ khụ...!Trần Thái Nhật, anh dám sỉ nhục tôi công khai như vậy, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho anh! Nhà họ Phan sẽ không bỏ qua đâu!"

Genko đứng gần đó, nghe thấy ả đàn bà này đe dọa chủ nhân, ánh mắt lóe lên sát khí.

"Sao nào? Vẫn dám khua môi múa mép à, tôi thấy cô phải ăn thêm mấy miếng nữa!"

Phan Tư Kỳ run rẩy đứng dậy, chỉ vào Genko chửi bới.

"Cô chỉ là một người giúp việc, chẳng khác gì con chó, vậy mà cũng dám..."

Còn chưa dứt lời, Trần Thái Nhật đã khẽ vung tay phải giữa không trung.

Bốp!

Cùng với tiếng gió rít, má trái Phan Tư Kỳ như bị tấm thép vả vào.

Cô ta nghiêng đầu đi, cả người bị một luồng lực to lớn đánh bay đi, ngã sấp xuống đất.

Quai hàm lập tức sưng lên, nước dãi chảy ra, mắt trợn ngược, ngất xỉu tại chỗ.

Trần Thái Nhật khẽ hít một hơi.

"Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi".

Nói xong, anh chỉ tay vào các nhân viên của tập đoàn Thái Mộng.

"Khiêng ả đàn bà cản trở này lên xe, đưa về nhà họ Phan".

Là chủ nhân thực sự của sự kiện hôm nay, lời của Trần Thái Nhật chính là thánh chỉ của công ty.

Lập tức có mấy cấp dưới bước tới khiêng Phan Tư Kỳ mặt mũi sưng vù đi.

Trần Thái Nhật bước lên trước, chìa cánh tay ra.

Ninh Yên Nhiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó nở nụ cười rạng rỡ, cổ tay thon nhỏ khoác cánh tay Trần Thái Nhật.

Hai người sánh vai nhau, nam thì anh vũ bất phàm, nữ thì nghiêng nước nghiêng thành, chậm rãi bước về phía sân khấu trước mặt.

Trong đám người, không biết ai cảm thán một câu.

"Hóa ra như vậy mới được gọi là ông trời se duyên sao?"

Trong lòng mọi người đều thầm gật đầu đồng ý.

Trong sự kiện hôm nay, bên ngoài thì Trần Thái Nhật và Ninh Yên Nhiên là mối quan hệ hợp tác.

Trong lễ ra mắt, Ninh Yên Nhiên khoác cánh tay Trần Thái Nhật là một lễ tiết vô cùng bình thường.

Nhưng mọi người lại có cảm giác đôi nam nữ này sinh ra để dành cho nhau.

Lúc này, đám săn tin và phóng viên của giới giải trí và truyền thông nhằm vào danh tiếng của Ninh Yên Nhiên bỗng có cảm giác, dường như chuyện đi này thực sự đáng giá.

Lúc này, bọn họ đã không còn tin những scandal của Ninh Yên Nhiên mà Phan Tư Kỳ vừa "bóc phốt".

Bởi vì chỉ cần bình tĩnh nghĩ kỹ thì sẽ phát hiện chẳng đáng tin chút nào.

Ninh Yên Nhiên là cô chủ lá ngọc cành vàng của nhà giàu hoàng kim ở Yến Kinh, được bao nuôi hay bao nuôi người khác cũng là chuyện rất vớ vẩn.

Là người đẹp nhất Hoa Hạ, cô ấy vừa không thiếu tiền vừa không thiếu người theo đuổi, không cần phải dùng tới mấy chiêu trò nhằm nhí như vậy.

Vì vậy, các phóng viên đều tự động bỏ qua tin tức giả này.

Đương nhiên, cũng vì liên quan đến nhà giàu hoàng kim, nên bọn họ cũng không dám đặt đi đâu.

Viết tin thật thì sẽ chẳng ai làm khó.

Nhưng cố ý bôi nhọ và khiêu khích, ngụy tạo tin đồn, thì đúng là mạo hiểm tày trời.

Dù sao thì bọn họ cũng không có bối cảnh và gia thế mạnh như Phan Tư Kỳ, ai dám đối đầu trực tiếp với nhà họ Ninh chứ?

Lúc này, đi đâu bọn họ quan tâm hơn cả là tin hot thực sự.

Đầu tiên, đường đường cô chủ Phan của gia tộc hoa lan nhà giàu hoàng kim bị một người đàn ông xa lạ mới xuất hiện nhét phân vào mồm.

Tít đầu của báo ngày hôm sau còn không bán chạy được sao?

Có không ít người đã đăng bài lên thông qua điện thoại di động.

Đây chắc chắn sẽ là chuyện lớn gây chấn động cả Yên Kinh.

Một số người có suy nghĩ kín kẽ đang không ngừng suy đoán.

Lẽ nào Trần Thái Nhật và nữ thần Yên Kinh - Ninh Yên Nhiên thực sự chỉ là mối quan hệ hợp tác thôi sao?

Có khi người đẹp số một Hoa Hạ đã yêu rồi cũng nên.

Tít báo mục giải trí và mục xã hội đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Thái Nhật vừa ra mắt đã dấy lên một trận lốc xoáy lớn trong giới dư luận Yên Kinh.

Cùng với người đẹp số một Hoa Hạ, Trần Thái Nhật bước lên sân khấu được trang trí rực rỡ.

Anh đứng trước micro, đằng sau là rất nhiều nhân viên của tập đoàn Thái Mộng.

Trần Thái Nhật hắng giọng rồi cầm micro lên.

"Kính thưa các vị khách quý, cảm ơn mọi người đã đến tham gia lễ khai trương địa chỉ công ty mới của tập đoàn Thái Mộng chúng tôi.

Hôm nay, tôi chỉ muốn nói ba điều với các bạn bản địa đang có mặt ở đây".

"Thứ nhất, tập đoàn Thái Mộng chúng tôi khởi đầu bằng điện ảnh, chắc chắn sẽ mở rộng sự nghiệp, đứng vững ổn định ở Yên Kinh.

Ai muốn hợp tác thì chính là bạn, nhưng..."

Trần Thái Nhật nói đến đây thì dừng lại một chút.

"Nếu có người cố ý đến phá hoại, bôi nhọ, gây sự, thì chính là kẻ địch.

Cho dù là nhà giàu hoàng kim, thì tôi cũng vẫn cho bọn họ biết nắm đấm của ai cứng hơn".

Chỉ có đi đầu đã bị Trần Thái Nhật dùng biện pháp mạnh vả mặt công khai mà thôi.

Sau đây, những kẻ bảo thủ trong nhà giàu hoàng kim chắc chắn sẽ coi Trần Thái Nhật như cái gai trong mắt.

Mọi người đều đang cảm thán.

Trần Thái Nhật nói những lời này trước mặt mọi người, cần phải có khí phách và sự dũng cảm đến mức nào chứ.

Ánh mắt mọi người bỗng hiện lên vẻ kính nể.

Còn sắc mặt Trần Thái Nhật vẫn bình thản, tiếp tục nói.

"Thứ hai, cô Ninh đã vào làm ở tập đoàn của chúng tôi đồng thời đảm nhiệm chức vụ tuyên truyền, bất cứ lời phỉ báng và tin đồn nào nhắm vào cô Ninh, tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng và bỏ qua".

Ninh Yên Nhiên quay đầu sang, nhìn Trần Thái Nhật ở bên cạnh, nở một nụ cười rạng rỡ.

Làm sự phụ thì đương nhiên phải bảo vệ đồ đệ rồi.

Bên dưới đột nhiên nhỏ giọng bàn tán.

Bọn họ đều đang đoán già đoán non một đi đầu.

Lẽ nào nhà họ Ninh trong nội bộ nhà giàu hoàng kim muốn đứng về phía Trần Thái Nhật sao?

Cũng may hiện giờ Ninh Vĩnh Lễ - gia chủ nhà họ Ninh vẫn chưa biết tin này, nếu không sợ là ông ta sẽ tức đến mức học máu.

Trần Thái Nhật đây là muốn chơi nhà họ Ninh một vợ, kéo bố vợ xuống nước.

"Thứ ba!"

Trần Thái Nhật hắng giọng, tất cả mọi người đều dựng đứng tai lên.

"Trong vòng ba tháng, liên minh nhà giàu hoàng kim, bốn gia tộc hoa mẫu đơn là Phùng, Lăng, Từ, Tiêu sẽ trở thành quá khứ.

Trần Thái Nhật tôi sẽ nổi lên ở Yến Kinh, trở thành gia tộc cao nhất!"

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 212: Hang Động Dưới Đáy Hồ

Trần Thái Nhật vừa dứt lời, toàn thể hội trường bùng nổ.

“Chết tiệt! Thanh niên này kiêu ngạo thật, dám khiêu chiến vị trí của gia tộc hạng nhất trong tứ đại hoàng kim?”

“Đúng là không sợ chết!”

“Kẻ ngu dốt thường không biết sợ, trước đây tôi còn khá coi trọng cậu ta, bây giờ xem ra cậu ta thật quá trẻ con”.

“Bốn gia tộc lớn xưng bá nhà giàu hoàng kim ở Yến Kinh hơn hai trăm năm, vậy mà cậu ta lại nói trong ba tháng có thể ng ẫ ngang hàng?”

“Đúng là một tên cứng đầu, nghe con mới đẻ không sợ cạp, bị cắn chết mới biết đau”.

Giới truyền thông và đám khách mời ng ẫ dưới đầu là người bản địa Yến Kinh.

Họ hiểu rõ nhất đẳng cấp vượt trội của nhà giàu hoàng kim và mức độ ảnh hưởng trong phạm vi cả Hoa Hạ.

Thậm chí, để bảo vệ sự tôn nghiêm của người dân Yến Kinh, thỉnh thoảng đối mặt với người ngoài, họ sẽ cảm thấy mình cao cấp hơn vì ở cùng một thành phố với nhà giàu hoàng kim.

Nhưng Trần Thái Nhật hoàn toàn không quan tâm đến những đi ầu này.

Một chàng thanh niên đến từ thành phố khác, lần đầu tiên đến Yến Kinh công khai lộ diện, đã muốn tạo cơn bão dư luận.

Câu nói của Trần Thái Nhật có hai ý.

Đầu tiên là khiến đám nhà giàu hoàng kim kia hiểu người của bốn tỉnh anh dẫn vào Yến Kinh, không phải là để làm nô lệ cho người khác, mà là để cạnh tranh chính đáng.

Trong một số trường hợp, nếu có một số người từ nơi khác đến có thực lực mạnh hơn, thì liên minh nhà giàu hoàng kim sẽ thưởng cho người đó thân phận gia tộc hoa mai hạng bốn để ổn định lợi ích chung.

Như vậy thì đối thủ cạnh tranh sẽ trở thành người của họ.

Đâu là một cuộc thôn tính mềm mỏng, kết quả là khiến nhà giàu hoàng kim càng thêm lớn mạnh.

Nhưng khi Trần Thái Nhật đến thì đã chặn đứt con đường này.

Liên minh hoàng kim có khả năng tiêu diệt bốn gia tộc hoa mẫu đơn sao?

Để bản thân lên làm minh chủ thì có thể cân nhắc đến đi đầu này.

Thứ hai, Trần Thái Nhật đến Yến Kinh, mục đích cuối cùng của cá nhân anh là kéo “Thỏ vàng” Hồ Cửu Phong ra khỏi tay nhà họ Phùng - nhà giàu hạng nhất Hoa Hạ.

Tuy nhiên, do e ngại địa vị của nhà họ Phùng ở Hoa Hạ và mặt mũi của Bắc Minh, nên anh không thể tự tay bắt người.

Vì vậy, giải pháp cuối cùng chính là thương lượng.

Vì là thương lượng nên Trần Thái Nhật không thể đi cầu xin nhà họ Phùng được, mà nhất định phải là người có địa vị ngang hàng.

Việc Trần Thái Nhật phải làm là trong vòng ba tháng, giành được địa vị đàm phán ngang hàng với gia tộc hoa mẫu đơn trong tứ đại hoàng kim.

Sức mạnh mới là chân lý cuối cùng.

Trần Thái Nhật không để ý đến những lời chất vấn và bàn tán của mọi người.

Sau khi thông báo xong, anh liền lui vào khu nghỉ ngơi, ngồi vào vị trí nghỉ ngơi trong ánh mắt ngưỡng mộ của những nhân viên tập đoàn Thái Mộng.

Vì Giác Nghiệp tiến lại gần, nói nhỏ.

“Liên này để duy trì uy quyền và lợi ích tuyệt đối của liên minh hoàng kim, bốn gia tộc lớn sẽ trực tiếp tấn công tập đoàn Thái Mộng chúng ta sao?”

Khóe môi Trần Thái Nhật khẽ nhếch lên.

“Sẽ không đâu, nếu bọn họ đích thân đến quấy rối tôi thì chứng tỏ tôi và bọn họ là đối thủ cạnh tranh cùng đẳng cấp.

Vì bọn họ muốn giữ thể diện nên sẽ chỉ phái gia tộc hạng hai đến quấy rối thôi”.

Vì Giác Nghiệp nghĩ cũng thấy có lý.

“Vậy chúng ta có cần chủ động tấn công không?”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lát.

“Nếu cạnh tranh chính đáng về kinh doanh, chúng ta có nhân lực và tài năng của người bốn tỉnh Hoa Hạ, so với gia tộc hoa mẫu đơn thì cũng không thua kém gì.

Nhưng nếu cạnh tranh không chính đáng thì phải dứt khoát phản kích, tôi sẽ lật tẩy tất cả”.

Vì Giác Nghiệp tỏ vẻ đã hiểu.

Trong mắt Trần Thái Nhật, bốn gia tộc hoa mẫu đơn chẳng qua cũng chỉ là nhân vật bình thường mà thôi.

Đi đâu anh thực sự quan tâm là thân phận của nhà họ Phùng.

Danh hiệu “trăm năm thuận thiên” không phải tự nhiên mà có.

Nhà họ Phùng có công lao ở khắp Hoa Hạ, cho dù đàm phán thì cũng phải đàm phán một cách văn minh.

Trên sân khấu, quản lý của tập đoàn Thái Mộng phát biểu một bài, sau đó Ninh Yên Nhiên đã có một màn ra mắt tỏa sáng, tiến hành ra sức tuyên truyền cho bộ phim mới của người đẹp bậc nhất Hoa Hạ.

Mặc dù Ninh Yên Nhiên còn rất trẻ, nhưng cô ấy cũng được coi là tài hoa trong giới nghệ sĩ, ứng phó với các tình huống rất tự nhiên.

Toàn bộ buổi lễ diễn ra rất thành công, cho dù lời thông báo của Trần Thái Nhật có gây ra hậu quả thế nào thì tập đoàn Thái Mộng cũng đã gây được tiếng vang lớn ở Yến Kinh.

Các hoạt động tiếp theo, Trần Thái Nhật giao cho Ninh Yên Nhiên toàn quyền chủ trì, nhân vật chính ngày hôm nay là người đẹp đó chứ không phải anh.

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, anh cũng không dẫn Genko đi theo mà lặng lẽ rời khỏi hội trường, một mình đi đến nơi bí mật.

.

truyện xuyên nhanh

...!

Ở phía Đông Bắc Yến Kinh có hồ Thụ Vân rất lớn, nó có lượng nước dồi dào và là nguồn nước chính của Yến Kinh.

Ngoài các nhân viên của nhà máy nước, để giữ cho nước sạch nên vùng phụ cận của hồ Thụ Vân đã được chỉ định là khu bảo tồn thiên nhiên.

Ngoài những người dân địa phương lẻ tẻ thì chỉ có một số người trong nhà máy nước sống ở gần đó.

Một nơi như vậy trong thành phố Yến Kinh phần hoa quả là một nơi thanh tịnh.

Một mình Trần Thái Nhật lái xe đến bên hồ Thụ Vân.

Sau khi dừng xe, Trần Thái Nhật đi bộ đến bãi đá cuối bên hồ, nhìn mặt hồ rộng lớn.

Trong hồ có rất nhiều đảo nhỏ nằm rải rác.

Cái hồ tròn lớn lập tức đóng lại, như thể chưa từng xuất hiện.

Cả đoạn đường đều là cầu trượt.

Trần Thái Nhật thầm than thở trong lòng.

Người này thiết kế lối vào thật trẻ trâu.

Lúc nhỏ ở trường mẫu giáo vẫn chưa chơi đủ à?

Đi hơn hai mươi mét dưới lòng đất, cuối cùng anh cũng nhìn thấy một tia sáng trong bóng tối mịt mù.

Ào!

Trần Thái Nhật và làn sóng nước vọt ra.

Trước mặt là một cái hang động nhân tạo trống rỗng cao hơn ba mét, trông giống như lối vào cung điện dưới lòng đất.

Luân chuyển chân khí một lúc, cả người anh đã trở nên khô ráo như trước.

Trần Thái Nhật đi đến cánh cửa đá cao bằng nửa người, rồi gõ nhẹ ba cái.

Cộc cộc cộc.

Ba tiếng vang lên.

Nhưng không có ai trả lời.

Trần Thái Nhật nhú mày, quát lớn.

“Tên khốn đáng chết! Mở cửa đi!”

Khoảng mười mấy giây sau, một giọng nam đột nhiên truyền đến từ ngoài cửa, khiến người ta có cảm giác xa vời và trống rỗng.

“Tây Cực?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 213: Bắc Minh

Trần Thái Nhật nghe vậy liền nhếch miệng cười.

Quả nhiên, tên này đang làm nhiệm vụ ở Yến Kinh.

“Ngoài tôi ra thì còn có ai được nữa, mở cửa ra!”

Giọng nói bên trong ngừng lại một giây.

Rầm!

Cửa sắt đột nhiên rầm rầm lùi lại phía sau đồng thời mở ra, bên trong dần dần lộ ra một tia sáng trắng óng ánh.

Những bậc đá phía sau cánh cửa kéo dài tít tắp.

Trần Thái Nhật đi đến một không gian trong lòng đất với độ cao hơn chục mét và chu vi hàng trăm mét vuông.

Máy phát điện bố trí bên trong thấp sáng hàng trăm ngọn đèn gắn trên những bức tường đá.

Không gian rộng rãi, trên những chiếc bàn làm việc kim loại hình vuông, mô-tơ điện, bình đo lường, ống thủy tinh và vô số những bình chất lỏng không rõ tên được xếp thành đống.

Đây rõ ràng giống như một phòng thí nghiệm hoá học.

Dọc bên tường, ngoài những chiếc bàn thí nghiệm ra thì trên tường còn bị đục ra vô số những cái lỗ lớn nhỏ, trên đó đặt những bình thủy tinh hoặc bình sứ.

Các vị thuốc trong những chiếc bình này, tùy tiện lấy một bình thôi cũng có giá cao ngất ngưỡng.

Bất luận là thuốc đặc trị, thuốc độc, thuốc mê, thực vật đặc biệt, động vật nhỏ đặc biệt, côn trùng đặc biệt,...nơi này có tất cả những thứ mà bạn có thể hoặc không thể nghĩ tới.

Trần Thái Nhật quét mắt một lượt, không phát hiện ra bóng dáng đó.

“Ở trong này, vào đi”.

Âm thanh truyền đến từ một nơi sâu hơn.

Bước tiếp dọc theo lối đi, mắt Trần Thái Nhật liền bừng sáng.

“So với lần trước gặp mặt thì anh có tinh thần hơn nhiều rồi, sao thế, gần đây không dính thân thử thuốc à?”

Một người đàn ông ngồi trên ghế hiện ra trước mắt, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, ngũ quan anh tuấn, biểu cảm nghiêm túc, đầu cạo trọc, đeo một cặp kính màu bạc.

Vẻ mặt thoát nhìn sạch sẽ dị thường, làn da trắng quá mức, dáng vẻ rất nhỏ nhắn.

Tuỳ ý khoác trên mình một bộ quần áo màu cà phê, nếu như bắt gặp trên đường phố thì đây chính là hình tượng của một nam thanh niên thích ở nhà đẹp trai.

Bắc Minh.

Đây cũng chỉ là biệt hiệu.

Tên thật là Phùng Mặc Hiên.

Hội Trường Thành, Hoa Hạ do Bắc Minh trấn giữ, phụ trách việc canh phòng đặc biệt và giết chóc ở khu vực phía Bắc.

Là một trong bốn trụ cột của Cửu Châu, thời gian Bắc Minh vào hội Trường Thành còn lâu hơn Trần Thái Nhật.

Các tử sĩ, đặc vụ hay tinh anh ngoại lai chết dưới tay anh ta ít nhất cũng phải cả nghìn người, cao thủ hạng chín trở lên thậm chí bao gồm cả cấp Minh cũng lên tới hai chữ số.

Võ lực ngất trời, uy nghiêm nổi danh khu vực phía Bắc, ngay cả các lãnh đạo cấp cao của một dân tộc chiến đấu như nước Tư La khi nghe đến tên của Bắc Minh cũng vội vàng trốn chạy càng xa càng tốt.

Thế nhưng, nếu chỉ nhìn bên ngoài thì tên này lại rất giống một thanh niên thích ở trong phòng, suốt ngày chăm chăm vào mấy thí nghiệm khoa học.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên không nói gì, nhướng mày nhìn Trần Thái Nhật.

“Không phải cậu chỉ mong một ngày nào đó tôi uống thuốc độc của mình cho chết quách đi, để thừa kế di sản của tôi, ngẩng lên vị trí của tôi hay sao?”

“Mẹ kiếp, bớt lợi dụng tôi đi”.

Nhìn xung quanh trái phải một chút, Trần Thái Nhật hơi nghi hoặc.

“Hai cao thủ giữ cửa mà chính phủ cấp cho anh lần trước sao hôm nay lại không thấy nữa rồi?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên xua tay, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

“Nói là bảo vệ cho sự an toàn của tôi, trên thực tế thì lại chẳng có tác dụng gì, cả Cửu Châu này, ngoài cậu ra thì ai có thể động đến một sợi lông của tôi đây?”

Trần Thái Nhật vò đầu.

“Nói nghe cũng đúng...”

Nói xong, anh kéo một chiếc ghế lại ngồi xuống, gác chân lên trên bàn, nhận lấy bình trà hoa quả mà Bắc Minh đẩy sang cho, tu một hơi, vẻ mặt

sảng khoái.

Đến cấp bậc như Trần Thái Nhật rồi, số bạn bè có thể thật sự thoải mái ngồi xuống nói chuyện với nhau rất ít.

Đông Tuyết hơn Trần Thái Nhật tận mười tuổi, nói chuyện với nhau có sự khác biệt rõ ràng.

Tính khí của người phụ nữ Nam Tôn kia rất tệ, miệng lúc nào cũng chỉ thốt lên được một câu: “Tôi phải đấu riêng với anh”, Trần Thái Nhật thấy phiền muốn chết.

Trong số bốn người thì cũng chỉ có Bắc Minh là nói chuyện với mình nhiều hơn một chút.

“Không ngờ anh thật sự làm nhiệm vụ ở Yến Kinh, cái đám trốn chui trốn lủi ở trên thảo nguyên Mạc Bắc đã xử lý xong hết rồi sao?”

Bắc Minh nhấp một ngụm nước do anh ta đặc chế, vẻ mặt đột nhiên hơi nghiêm túc.

“Vẫn chưa xử lý xong, nhưng tổ chức gọi tôi về chờ lệnh, nói rằng thời gian mặt đất bùng nổ ở Bột Hải có lẽ sẽ sớm hơn, bảo tôi qua đợi trước”.

Trần Thái Nhật nghe xong, suýt thì phun ngụm trà trong miệng ra ngoài.

“Mặt đất bùng nổ sớm hơn sao? Sao tôi lại không biết nhỉ? Sao lại không có ai thông báo cho tôi?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên tỏ ra khinh thường.

“Chỉ là dự báo mà thôi, vẫn chưa được xác định, mấy người ai cũng rảnh lắm à? Bên phía Đông Tuyết, Nam Tôn, chưa xử lý sạch sẽ đám tử sĩ thì vẫn chưa thể rút về sớm, khiến cho chiến sĩ dưới trướng đổ máu vô ích”.

Trần Thái Nhật dùng tay chỉ vào mình.

“Thế tôi thì sao? Phía Tây tôi đầu giết sạch cả r ấ, tại sao không thông báo cho tôi biết? Báo cáo công tác mỗi năm một lần không phải tứ th ần dẫn chín cấp Long và mười tám cấp Minh kết hợp chống lại mặt đất bùng nổ sao? Không có tôi thì sao được chứ?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên tỏ ra hiếu kỳ.

Trần Thái Nhật lập tức nói cho Bắc Minh nghe ân oán năm đó, có thể liên quan đến quản gia nhà họ Phùng, còn cả những phán đoán của mình nữa.

Đối phương cau mày r ấ thở dài một hơi.

“Nếu đã gánh vác trách nhiệm trấn giữ lãnh thổ Cửu Châu thì chuyện trong gia tộc không còn liên quan gì đến tôi nữa, nếu như ân oán của cậu thật sự có liên quan đến người nhà họ Phùng thì cậu cứ xử lý kẻ đó theo lẽ phải, tôi không có ý kiến gì”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Vậy thì tôi hiểu r ấ, cũng chưa chắc có liên quan đến nhà họ Phùng, dù gì kẻ có liên quan hiện tại chỉ là quản gia Hồ Cửu Phong đó mà thôi”.

Sau khi biết được thái độ của đối phương, Trần Thái Nhật không cần phải lo lắng quá nhiều về việc đối phó với nhà họ Phùng ở thành phố Yến Kinh.

Nghĩ đến đây, Trần Thái Nhật rút ra một vật cỡ khoảng cái bình giữ nhiệt từ trong chiếc túi đeo trên mình.

Một luồng sáng xanh thẩm đột nhiên chiếu sáng cả căn phòng.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên mắt li ền sáng lên, vội vàng đứng dậy.

“Ồi chào! Vân Hạc Phương Hồ, cậu trộm ở đâu thế?”

“Cút! Tôi lấy thứ này quang minh chính đại đây, được không hả?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên không thể tin nổi.

“Không lẽ cậu định chiếm dụng thứ này hả? Người thấy cũng có phần, cậu cần lấy thứ này, để tôi rút thêm hai mươi ống máu của cậu làm nghiên cứu”.

Trần Thái Nhật muốn lấy Trấn Quốc Khí làm vũ khí nện vào mặt tên này luôn.

Da mặt cũng dày quá rồi đấy.

“Đừng ngắt lời, tôi muốn hỏi anh cái này, giả dụ tôi có thể tìm thấy toàn bộ Trấn Quốc Khí, anh cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 214: Suy Đoán

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên nghe thấy lời Trần Thái Nhật nói thì ngẩn ra.

“Cái gì thế, sưu tập à? Cậu bị nghiện thu thập à? Hay là muốn chính phủ phong cho cậu cái biệt hiệu Trấn Quốc Hiệp?”

Trần Thái Nhật cau mày.

Cái tên này, thường ngày nói chuyện không chịu nghiêm túc tí nào.

“Tôi nói chuyện nghiêm túc! Anh mới là Trấn Quốc Hiệp, cả nhà anh là Trấn Quốc Hiệp, sao anh không nói phong tôi thành Thác Thập Thiên Vương đi? Mặt đất bùng nổ anh tự mà đi lấp!”

“Ấy ấy ấy... Mẹ nó, cậu là chủ lực thì sao có thể bỏ gánh giữa đường, làm người sao lại nóng nảy như thế, đúng là chẳng có tý hài hước nào cả”.

Trần Thái Nhật không nén được lửa giận, nói cho Phùng Mặc Hiên nghe về chuyện dùng Vân Hạc Phương Hồ làm thực nghiệm, còn cả một số phán đoán trước kia.

Thời gian Bắc Minh ở Hội Trường Thành lâu hơn, hơn nữa thường ngày còn nghiên cứu đủ thứ hiểm lạ cổ quái, não bộ tương đối lớn, nói không chừng sẽ có phỏng đoán gì đó hợp lý.

Vốn dĩ Trần Thái Nhật cho rằng Trấn Quốc Khí chỉ là một văn vật rất có giá trị mà thôi.

Thế nhưng Hội Đông Hưng lại âm thầm phái cao thủ, ý đồ phá hủy những bảo vật này.

Nếu như chỉ đơn giản là món đồ có giá trị văn vật, phá hủy nó căn bản không có ý nghĩa.

Từ hướng suy nghĩ này lật lại.

Trấn Quốc Khí nhất định có tác dụng cụ thể.

Cộng thêm những gì Trần Thái Nhật đã kiểm tra trước đây, hiện tượng cảm ứng từ xa giữa Trấn Quốc Khí.

Loại tác dụng này, nhất định chỉ khi gom đủ toàn bộ mười Trấn Quốc Khí mới có thể phát huy được hết.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên cũng chẳng buồn pha trò thêm nữa, dùng tay đỡ đầu, tỉ mỉ suy nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi nói.

“Trước đây cậu đoán có thể có liên quan đến sự khác biệt của đất nước, tôi cảm thấy phương hướng này có lẽ không sai, nhưng chúng ta có thể suy nghĩ lại”.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

“Có ý gì?”

“Tại sao một tổ chức chỉ sợ thiên hạ không loạn như Hội Đông Vinh ở Hoa Hạ lại muốn phá huỷ Trấn Quốc Khí? Bọn họ sợ Trấn Quốc Khí, nghĩ trăm phương ngàn kế để tập hợp mười bảo vật lại làm một là đang sợ gì cơ chứ?”

Trong đầu Trần Thái Nhật đột nhiên giống như có một suy đoán gì đó lóe lên.

Khoảnh khắc đó, giống như chạm đến manh mối gì đó quan trọng, nhưng vẫn hơi mờ mịt.

Trần Thái Nhật nhíu mày rất chặt, chậm rãi phân tích.

“Chúng ta giả dụ, sau lưng Hội Đông Vinh là những người có võ công cao nhất sợ hãi Hoa Hạ ở nước ngoài, nghĩ trăm phương ngàn kế muốn phá hoại sự ổn định của Cửu Châu, thứ bọn chúng sợ nhất là gì?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên chớp mắt.

“Còn có thể sợ gì cơ chứ? Sợ bốn người chúng ta, đặc biệt là cái tên đờ tể như cậu”.

Trần Thái Nhật không để ý đến sự trêu đùa của Bắc Minh, chậm rãi tiếp tục đề tài ban nãy.

“Vậy cảnh tượng khủng bố nhất mà bọn chúng có thể nghĩ tới là gì đây?”

“Còn phải hỏi à, đương nhiên là sợ chúng ta đánh giết ra ngoài biên giới, đè bẹp mấy tên cấp Thầ bên ngoài lãnh thổ..”

Đột nhiên, mắt của Trần Thái Nhật và Phùng Mặc Hiên cùng sáng bừng lên!

Trong lòng bọn họ cùng nghĩ tới một phán đoán vô cùng to gan.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên hơi kích động.

“Bốn người chúng ta mà ra ngoài biên giới Cửu Châu thì thực lực sẽ vì sự khác biệt đất nước mà lập tức tụt xuống cấp Long, vậy nên thường ngày chỉ có thể trấn giữ lãnh thổ mà không thể tùy tiện vượt biên, dù gì bên ngoài cũng có cấp Thầ”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật đột nhiên loé lên tia sáng.

“Nói không chừng sau khi mười bảo vật Trấn Quốc Khí hợp lại, sau khi chúng ta ra ngoài vẫn có thể giữ được thực lực cấp Thầ?”

Trời ạ!

Hai người đồng thời vỗ đùi bôm bốp.

Trái tim vốn bình tĩnh của Trần Thái Nhật đã sớm tu luyện đến độ núi Thái Sơn có sụp đổ ngay trước mắt cũng không kinh ngạc, nhưng lúc này cũng không giấu nổi vẻ kích động.

“Mẹ kiếp, nếu như thật sự có thể làm được như vậy thì không cần phải ngày nào cũng chơi trốn tìm như rượt thỏ với cái đám người kia! Tôi đã giết đến tận sào huyệt của bọn chúng từ lâu rồi!”

Bắc Minh cũng rất kích động, vẻ mặt hơi ửng đỏ.

“Nói đúng lắm! Nếu thật sự có ngày đó, bốn người chúng ta có thể lật đổ cấp Thần của đối phương rồi! Làm xong thì ít nhất có thể nghỉ ngơi cả năm rồi!”

Tục ngữ đã bảo rồi, chỉ có ngàn ngày làm trộm, không có ngàn ngày chống trộm.

Công việc thường ngày của bốn trụ cột Cửu Châu chính là ngày ngày phòng bị ở biên giới.

Bởi vì không có cách nào vượt biên, vậy nên nếu có tử sĩ, đặc vụ lên vào trong chỉ có thể vất vả lùng sục truy giết tại địa bàn của mình.

Không được nghỉ ngơi, không có kỳ nghỉ, không cách nào buông lỏng, bởi vì bạn không biết quân định sẽ chọn thời cơ nào để xâm nhập vào.

Loại trách nhiệm khiến cho thần kinh căng thẳng mãi thế này, thật ra là một loại giày vò mãn tính.

Dưới sự giày vò tinh thần trong thời gian dài, rất nhiều tinh anh của Hội Trường Thành sẽ để lộ sơ hở khi mà cơ thể bị mệt mỏi trong thời gian dài.

.

truyện teen hay

Thường ngày đương nhiên không quan trọng, thế nhưng khi chiến đấu thì có thể mất mạng như chơi!

Vậy nên rất nhiều người bảo vệ biên giới của Hội Trường Thành đều đang âm thầm mong đợi một ngày nào đó có thể đánh giết ra ngoài biên

giới, mở mày mở mặt.

“Vậy thì có làm sao, ra ngoài tìm không phải...”

Vừa nói đến đây, Bắc Minh cũng đột nhiên phản ứng lại.

Chuyện này phiền phức rồi đây!

Phán đoán bây giờ chính là chỉ khi mười bảo vật Trấn Quốc Khí tập hợp lại mới có thể giữ chiến lược cấp Thần, bình yên vô sự ra ngoài biên giới.

Thế nhưng có một bộ Trấn Quốc Khí hiện giờ đang ở bên ngoài biên giới.

Nếu như ra ngoài cướp, vậy thì vừa ra khỏi biên giới đã tụt xuống cấp Long, có thể sẽ bị cấp Thần bên ngoài truy giết.

Nếu như không ra ngoài tìm thì sao?

Vậy thì không có cách nào vượt qua được giới hạn về sự khác biệt về đất và nước.

Hai cao thủ tuyệt thế, không bệnh tật nào đe dọa được, cơ thể cường tráng như sắt thép, bây giờ lại tụ lại nơi này, không hẹn mà cùng có chung một cảm giác.

Đau não!

Sự nhiệt tình của Bắc Minh như bị dội cho một gáo nước lạnh chỉ trong nháy mắt, lại ngẩn trở vềghế, vẻ mặt không cam tâm.

Anh ta tiện tay nhặt một quả cầu kim loại bằng thép nguyên chất dùng để thí nghiệm, dùng lực siết lấy.

Quả cầu thép cỡ lớn nằm trong tay Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên bị nghiến nát vụn giống như nhựa dẻo, phát ra những tiếng kêu đing tai nhức óc.

“Thế này thì còn làm nên trò trống gì nữa!”

Trần Thái Nhật suy tư, đột nhiên lại có một suy đoán mới, ngón tay gõ lên mặt bàn.

“Anh cũng đừng nghĩ mãi chuyện đánh giết ra bên ngoài, anh nói xem, quốc gia khác liệu cũng có những bảo vật có công năng giống như Trấn Quốc Khí của Hoa Hạ thuộc về riêng bọn họ hay không?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 215: Cướp Mồi Làm Ăn

Câu nói của Trần Thái Nhật khiến Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên sửng sốt.

Đối phương ngậy ra mấy giây, sau đó chớp mắt.

“Nhưng cũng chưa thấy cấp Thần nào dám vượt biên sang Hoa Hạ tìm đến cái chết mà?”

Sắc mặt Trần Thái Nhật bỗng trở nên nghiêm túc.

“Vớی kẻ địch, chúng ta không thể nghĩ đến tình huống một cách lạc quan nhất, giả sử họ cũng có thì sao?”

Bắc Minh cũng dần trở nên nghiêm túc hơn.

Không thể không thận trọng trong chuyện liên quan đến an nguy của Cửu Châu.

Suy nghĩ một lát, Bắc Minh ngẩng đầu lên, tia cảnh giác thoáng qua ánh mắt anh ta.

“Nếu các nước khác cũng có vật báu thì thật sự rắc rối cho Hoa Hạ rồi!”

“Hiện giờ chiến lược cấp Thần ở cả Cửu Châu chỉ có bốn người chúng ta, diện tích lãnh thổ Hoa Hạ rộng lớn, cũng không thể đúng lúc chạy đến nơi cấp Thần của đối phương ẩn nấp vượt biên ngay được”.

Anh ta dừng lại một giây.

“Nếu có chiến lược cấp Thần thật sự lên sang đây thì dù có muộן mất một tiếng cũng phải chạy đến, nguy hiểm đó không kém gì bị vũ khí hạt nhân càn quét”.

Trần Thái Nhật nghĩ một lúc rồi nói.

“Bây giờ quan trọng nhất là tìm được hết mười Trấn Quốc Khí, dù có một cái nằm ở ngoài biên giới cũng phải gom đủ chín cái trước, không thể để kẻ địch phá hoại được”.

Bắc Minh cũng nghĩ vậy.

Hai người đã đi đến thống nhất.

Dù những nước khác ở ngoài biên giới cũng có bảo vật giống vậy nhưng ra tay trước thì chiếm lợi thế, ra tay sau sẽ gặp tai ương.

Chỉ cần có thể gom hết bảo vật của Hoa Hạ lại thì mới có được quyền chủ động.

Dù bị cấp Thần khác lên vào biên giới thì cũng có thể vượt biên đánh lại, như vậy mới không bị mắc kẹt trong biên giới.

Hơn nữa, Trần Thái Nhật có lòng tin với cách bảo vệ lãnh thổ của Hoa Hạ.

Chiến lược cấp Thần của Hoa Hạ đã là đội hình mạnh nhất ở cả khu vực Đông Á rồi.

Dù người khác có đến thì không chừng sẽ bị Trần Thái Nhật giữ lại đây.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên vươn tay ra vỗ vai Trần Thái Nhật.

“Ba người chúng ta đều có nhiệm vụ, bây giờ cậu là người rảnh nhất, phần công lao này gắng gượng để cậu giành làm vậy, tôi không tranh đâu”.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

“Không phải anh chê phiền, sau đó vứt sang cho tôi chứ?”

“Vậy tôi đổi với cậu, cậu đến canh dưới đây hờn nhé?”

Trần Thái Nhật vội lắc đầu.

Mấy chuyện cực nhọc này vẫn nên giao cho cái tên Bắc Minh này làm đi.

“Tôi sẽ giải quyết chuyện ở Yến Kinh trong vòng ba tháng, trước khi mặt đất bùng nổ thì tôi sẽ chạy khắp cả nước để xem có thể gom được chín Trấn Quốc Khí không”.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên gật đầu.

...

Từ dưới hồ trồi lên, Trần Thái Nhật xách một bao lớn.

Bên trong là các loại chai lọ, thuốc quý hiếm và các vật dụng thí nghiệm anh ép buộc “mượn được” từ chỗ của Bắc Minh.

Cái tên Bắc Minh này vẫn rất hào phóng với anh, có đồ đạc gì cứ lấy thoải mái, chỉ có đi đâu đã viết không ít giấy ghi nợ rồi.

Cái tên này bắt anh cứ cách nửa năm là bán máu trả nợ.

Trần Thái Nhật bấu môi, đợi anh nghiên cứu phát triển ra máy hút máu có thể đâm xuyên qua da mình thì nói sau.

Quay về khách sạn chuẩn bị cả một buổi tối, Trần Thái Nhật mới phân loại hết đồ vật trong bao lớn này.

Genko là vệ sĩ thân cận của Trần Thái Nhật, cũng mang theo một bao bên mình xem như một túi trữ đồ bằng người.

Bận rộn cả một ngày, Genko lại ngoan ngoãn làm một túi nước nóng cả một đêm.

Hôm sau, khoảng năm giờ chiều.

Trần Thái Nhật thay một bộ đồ bình thường, sau đó dẫn theo Genko, dựa theo địa chỉ mà phu nhân nhà họ Hàn – Trương Mỹ Vi để lại, đến một nhà hàng trông có vẻ rất tráng lệ.

Nhà hàng Phàm Tụ Đức.

Đây là nhà hàng rất nổi tiếng về đặc sản địa phương ở Yên Kinh.

Lúc Trần Thái Nhật nói mình nhận lời mời của Trương Mỹ Vi, nhân viên phục vụ lập tức thay đổi thái độ.

Anh được dẫn lên lầu.

Xem ra nhà họ Hàn là gia tộc hoa lan hạng hai trong nhà giàu hoàng kim, nên vô cùng có tiếng nói trong giới thương nhân ở thành phố Yên Kinh bình thường.

Đi đến một căn phòng bao lớn ở trên lầu, sau khi đẩy cửa ra, cảnh tượng trong phòng làm Trần Thái Nhật không khỏi hơi bất ngờ.

Toàn là nam vậy?

Trương Mỹ Vi đi đâu rồi?

Một người đàn ông ngồi ở vị trí chủ tọa trông có vẻ cũng hai mươi mấy tuổi, diện mạo khá đẹp trai, nhưng lại có đầy khí chất của một công tử bột.

Một người đàn ông khác ngồi ở vị trí khách mời chính, có vẻ râu, thái độ rất kiêu ngạo.

Trần Thái Nhật nhìn lướt qua, tên này mặc một bộ thường phục bó sát, ánh mắt sáng rực bắn ra tứ phía, thân hình không phải là người bình thường, chắc chắn là một võ sĩ, hơn nữa cấp độ không thấp.

Đằng sau hắn có bảy, tám vệ sĩ xếp thành một hàng.

Nghe thấy có người bước vào, chủ nhân căn phòng là cậu ấm con nhà giàu ngẩng đầu lên, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt soi mói.

“Anh là cao thủ được phu nhân nhà họ Hàn mời đến sao?”

Võ sĩ ng ồi cạnh hắn nghe vậy thì khẽ nhướn mày nhìn Tr ần Thái Nhật và Genko với ánh mắt đ ầy vẻ khiêu khích, sau đó bày ra vẻ mặt khinh thường.

Tr ần Thái Nhật không đáp lời của cậu ấm nhà giàu đó mà nhúu mày, hỏi ngược lại.

“Trận chiến lần này giao cho Hình Chí Nghị tôi hoàn toàn không thành vấn đề gì, không cần tìm cao thủ nào khác đến.

Tôi đường đường là đỉnh cao hạng tám của bảng xếp hạng chiến lược, cả Yên Kinh này chỉ đứng sau trưởng lão liên đoàn võ thuật - Thương Vương, Trữ La Thành”.

Dứt lời, ánh mắt ông ta lại đánh giá Tr ần Thái Nhật.

“Một tỷ tệ tiền phí ra tay đó cứ đưa tám trăm triệu tệ cho tôi là được, tên này cứ đá thẳng đi cũng không sao cả...”

Tr ần Thái Nhật đứng một bên nghe mà cảm thấy cạn lời.

Anh đã hiểu đại khái.

Cuộc chiến người thừa kế của nhà họ Hàn, hẳn là mỗi bên có thể cử ra vài võ sĩ cùng tham gia tranh đoạt.

Xem ra Hình Chí Nghị này cũng là cao thủ Trương Mỹ Vi kéo đến, có lẽ là do Hàn Phong tìm được.

Đỉnh cao hạng tám quả thật cũng xem như có thực lực.

Chắc chắn là mười mấy triệu tệ tiền ra mặt rồi.

Nhưng khi ông ta biết tin Tr ần Thái Nhật được phu nhân gia chủ nhà họ Hàn – Trương Mỹ Vi mời đến với giá một tỷ một lần ra tay thì tâm trạng ông ta lập tức bùng nổ.

Hình Chí Nghị vô cùng tức giận, trong mắt ông ta, một tỷ này nên là thù lao của ông ta.

Chẳng trách Trần Thái Nhật vừa bước vào, đối phương đã nhìn anh bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Ông ta cảm thấy Trần Thái Nhật đang cướp tiền của mình!

Trần Thái Nhật chỉ cười nhạt, ngón tay lắc qua lắc lại với Hình Chí Nghị.

“Nếu thực lực của tôi xứng đáng với một tỷ tệ thì phí ra trận của ông là không thể nhiều hơn một nghìn tệ”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 216: Động Vào Một Sợi Lông Thử Xem

Nghe thấy lời này, Hàn Phong và Hình Chí Nghị phía đối diện đều ngạc nhiên.

Lửa giận trong lòng Hình Chí Nghị mạnh mẽ bùng lên, ánh mắt bắt đầu ngưng tụ sát khí vô hạn.

Không hổ là cao thủ hàng đầu hạng tám, lúc chân khí lưu chuyển, không gian tự nhiên lay động, gió từ đâu tới thổi bay cả khăn trải bàn.

Hàn Phong ngẩn bên cạnh liếc tái mặt, nhìn Hình Chí Nghị bằng ánh mắt sợ hãi và kính nể.

“Đại sư Hình, xin hãy nguôi giận, đừng so đo với tên không biết trời cao đất dày là gì này, theo tôi thấy thì toàn bộ phần thưởng ở đây đương nhiên đều thuộc về ông!”

Nghe thấy Hàn Phong nịnh hót, Hình Chí Nghị lạnh lùng hừ một tiếng rồi hoà hoãn trở lại.

“Có đi đâu...”

Hàn Phong liếc mắt, chuyển sang chủ đề khác.

“Theo thông tin nội bộ mà mợ tôi tiết lộ khi trước, chắc sẽ có nhiều người tham chiến cuộc thi đấu võ lần này lắm đấy”.

“Mỗi bên cử ra hai võ sĩ cùng giao đấu, người ứng cử vào vị trí thừa kế cũng phải đích thân lên sàn, nói cách khác, ngoài đại sư Hình ra thì tên nhóc này cũng tham gia đấy”.

Hàn Phong cảm thấy vị đại sư mà mình mời tới rất giỏi, hắn không dám đắc tội, mặt nở nụ cười nịnh hót.

“Đương nhiên rồi, con trai của gia chủ, em họ Hàn Vũ Bằng kia của tôi võ công yếu kém, tên đó lại chỉ được cái mã ngoài, chắc chắn phải nhờ cậy hết vào uy lực của đại sư Hình rồi”.

Hình Chí Nghị nở nụ cười, vẻ mặt càng lúc càng hài lòng.

Hàn Phong tranh thủ thời cơ, xua tay nói.

“Tôi sẽ làm chủ, ông lấy bảy trăm năm mươi triệu tệ tiền thù lao, số còn lại cho tên nhóc này, thế nào?”

Mắt Hình Chí Nghị liền sáng bừng lên.

Bàn tay không tự chủ mà siết lại kêu lên răng rắc.

Bảy trăm năm mươi triệu tệ đấy!

Số tiền mà gần như cả đời cũng không tiêu hết được!

Trận đấu võ này đúng là quá hời rồi.

Không thể không nói, gia tộc hoa lan hạng hai của nhà giàu hoàng kim đúng là khác biệt.

Có những khác biệt cơ bản với các gia tộc giàu có bình thường của vùng khác.

Nhìn xem người ta vùng tay hào phóng chưa kìa.

Nhìn xem con mắt nhìn người của cậu chủ Hàn đi.

Hình Chí Nghị đột nhiên cảm thấy bản thân khổ luyện bao nhiêu năm đều chỉ vì ngày hôm nay.

Thế nhưng, khí phách của cao thủ thì vẫn phải có, Hình Chí Nghị không dễ gì mới khắc chế được sự kích động muốn ngửa cổ lên trời hét lớn của mình, sắc mặt ửng đỏ cũng dùng chân khí để xua tan đi vẻ kích động.

Hình Chí Nghị tỏ vẻ thờ ơ, miệng cười nhếch mép.

“Ừ, hơn bảy trăm triệu tệ đó, miễn cưỡng thì cũng được thôi, tôi cảm nhận được thành ý của cậu chủ Hàn rồi”.

Hàn Phong vỗ đùi cái bốp.

“Vậy thì tốt! Lần này thắng chắc rồi! Con bé Hàn Tâm Nhụy cùng lắm cũng chỉ có thực lực hạng bảy, tuyệt đối không phải là đối thủ của ông”.

Trần Thái Nhật nhìn hai người đang đứng kia trao đổi ngả giá thì quả thực hơi cạn lời.

Anh ra hiệu với Genko, sau đó kéo một chiếc ghế lại ghêngh ngang ng ồi xuống.

“Phục vụ, mang một bình trà ngon nhất lên đây, cậu chủ Hàn mời khách”.

Trần Thái Nhật không hề khách khí, cứ thế gọi món.

Hàn Phong nghe vậy, dường như ánh mắt nhìn về phía Trần Thái Nhật lộ ra vẻ sâu xa.

“Còn về phần anh, tôi nể mặt phu nhân Hàn nên cũng không đối đãi tệ bạc với anh, ba triệu tệ, đủ để anh hoang phí một trận ra trò rồi chứ”.

Trần Thái Nhật không đáp lời Hàn Phong, đợi nhân viên phục vụ mang lên loại trà ngon cao cấp thì tự mình rót vào tách, chậm rãi nhấp một ngụm.

“Rốt cuộc Trương Mỹ Vi đi đâu rồi? Tự nhiên cử một thằng đàn đến bàn chuyện, tôi thấy lần tranh vị trí người thừa kế này con trai bà ta thua chắc rồi”.

Anh vừa dứt lời, sắc mặt Hàn Phong liền biến đổi, đập mạnh tay lên bàn.

Bốp!

Bát đĩa sứ trên bàn kêu lên leng keng.

“Lại còn cố làm ra vẻ với tôi! Tôi nói cho anh biết, nếu như không phải phu nhân chỉ đích danh anh, muốn lấy tiền của nhà họ Hàn thì ít nhất phải quỳ xuống trước mặt tôi rồi dập đầu ba cái, gọi tôi một tiếng ông nội!”

Bởi vì kích động nên Hàn Phong đứng bật dậy, đạp chân lên băng ghế bên cạnh, huênh hoang dùng ngón cái chỉ vào chính mình.

“Nhà giàu hoàng kim chúng tôi tìm người làm việc, có ai mà không cảm kích rót nước mắt, cái loại đẽ nhũi nhà anh lại dám mắng tôi! Tôi thấy anh không muốn lấy tiền đúng không? Hay là anh muốn lấy tiền âm hủ?”

Trần Thái Nhật nhìn dáng vẻ hung hăng của đối phương, trong lòng đột nhiên nảy ra suy đoán.

Không phải Trương Mỹ Vi xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?

Theo lý mà nói, lần trước sau khi phu nhân gia chủ nhà họ Hàn nhận ra năng lực của anh thì thái độ cũng coi như nhún nhường.

Buổi tiệc mời khách lần này, không có lý do gì mà bà ta lại không đến!

Hàn Phong cùng một giuộc với bà ta, đi đâu này không có cách nào làm giả được.

Thế nhưng rõ ràng hẳn không biết gì về anh cả.

Trương Mỹ Vi không tiết lộ cho hẳn biết tư liệu chi tiết về anh hay sao?

Chỉ cần phu nhân gia chủ nhà họ Hàn đích thân tới chào đón thì tên này cũng không thể hống hách bên cạnh anh như thế.

Đa phần Trần Thái Nhật sẽ áp dụng một số phương pháp đơn giản và thô bạo để tìm ra chân tướng cho những chuyện mình muốn biết.

Ví dụ như.

Anh khê giơ tay trái lên, năm ngón tay nhanh chóng chụm lại.

Phù!

Bây giờ Hàn Phong chính là con gà đẻ trứng vàng! Nếu đi chầu Diêm Vương thì biết đòi ai bảy trăm triệu tệ đây?

Cao thủ hàng đầu hạng tám đã thật sự nổi điên, ông ta xoay cổ tay.

Soạt!

Một thanh kiếm dài màu xanh lam được Hình Chí Nghị rút ra từ trong tay áo.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đang có mặt đều cảm nhận được sự sắc bén của thanh kiếm.

Loại cảm giác này giống như có một vật vô cùng sắc bén kè sát cổ, chỉ cách động mạch của bạn đúng một sợi lông tơ.

Sự nguy hiểm tuyệt đối!

Tay trái Hình Chí Nghị cầm kiếm, sắc mặt trở nên nghiêm túc, xông về phía Trần Thái Nhật rồi gào lên:

“Nhóc con! Tao thấy mày đúng là chán sống rồi, ngay cả cậu chủ Hàn mà mày cũng dám bắt, nếu như hôm nay mày dám động vào một sợi lông của cậu chủ Hàn thì tao sẽ cho mày biết thế nào là vạn kiếm xuyên tim!”

Trần Thái Nhật chớp mắt, trầm mặc nửa giây.

Sau đó giơ tay trái ra, nắm lấy một nửa phần tóc của Hàn Phong, khê dùng lực một chút.

Xoẹt!

Cậu chủ Hàn Phong đã trở thành một tên hói nửa đầu chỉ trong nháy mắt.

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 217: Cướp Lời Thoại Của Tôi À

Tiếng kêu gào thảm thiết bỗng vang khắp cả phòng bao.

Cậu chủ Hàn – Hàn Phong, lúc này đã mất cả một bên tóc, biến thành hói nửa đầu.

Vì đau đớn, mồ hôi trên mặt chảy xuống như thác nước.

Hình Chí Nghị nổi trận lôi đình, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Thái Nhật.

“Mẹ kiếp! Dám coi lời của tao như gió thoảng qua tai! Mà đụng vào một cọng lông của cậu ấy...”

Còn chưa dứt lời, Hàn Phong bị Trần Thái Nhật bóp cổ trong tay liền gằm lên giận dữ, cắt ngang lời uy hiếp của Hình Chí Nghị.

“Đừng nói gì nữa cả, nói nữa thì ngay cả một bên tóc còn lại của ông đây cũng mất đấy!”

Hàn Phong thẫn mẫn Hình Chí Nghị xối xả trong lòng.

Có lẽ tên này võ công thì cao, nhưng chỉ số thông minh có vấn đề

Bây giờ cái mạng nhỏ của hắn đang phụ thuộc vào suy nghĩ của Trần Thái Nhật, tình thế mạnh hơn ai khác.

Tên khốn Hình Chí Nghị này còn có thời gian ở đó giả vờ giả vịt.

Còn tiếp tục giả vờ, trước khi bọn họ đánh nhau, người chết trước chắc chắn là con tin như hắn.

Hình Chí Nghị nghe tiếng quát mắng của Hàn Phong, bỗng chốc cũng tỉnh táo lại.

Bây giờ uy hiếp Trần Thái Nhật, nếu đối phương không cẩn thận bóp chết Hàn Phong.

Thì tiền công đấu võ bảy trăm triệu tệ phải đòi ai đây?

Tiền vé tàu tìm ai thanh toán đây?

Nghĩ đến việc mất hết lợi ích, Hình Chí Nghị cũng không dám nói gì nữa, chỉ giữ chặt thanh kiếm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Thái Nhật, duy trì tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Ngay sau đó, Trần Thái Nhật trở thành người đi đầu khiến tình thế.

Anh nhìn về phía Hàn Phong ở trước mặt đã bị dọa đến sợ hãi.

“Tôi có câu hỏi muốn hỏi anh, tốt nhất anh nên trả lời thành thật, nếu không, tôi không dám đảm bảo an toàn của anh”.

Hàn Phong vội gạt đầu, lúc này mà giả vờ nữa thì thật sự biến thành kẻ đầu trục mắt.

Trần Thái Nhật suy nghĩ chốc lát.

“Trương Mỹ Vi đi đâu rồi? Hôm nay rốt cuộc tại sao lại không đến, đừng nghĩ dùng lời nói dối để qua mặt tôi”.

Toàn thân Hàn Phong run rẩy, liếc nhìn Trần Thái Nhật, cùng lúc mặt lộ ra sự đau khổ, khẽ thở dài một hơi.

“Mợ tôi bị gia chủ giam lỏng rồi”.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Quả nhiên đã có chuyện xảy ra.

Dưới sự uy hiếp của cái chết cận kề, Hàn Phong kể chi tiết sự việc.

Lần đầu võ này của nhà họ Hàn là chuyện quan trọng, quyết định người được chọn làm gia chủ kế nhiệm.

Đường đường là gia chủ của gia tộc hoa lan thứ hai nhà giàu hoàng kim, có thể nắm trong tay tài sản đến gần hơn trăm tỷ tệ, quyền thế ngút trời!

Trương Mỹ Vi là phu nhân mới của gia chủ Hàn, lại có một đứa con trai ruột – Hàn Vũ Bằng làm người ứng cử.

Đế tương lai của mình và con trai có thể nắm quyền nhà họ Hàn, đương nhiên bà ta không từ thủ đoạn.

Nhưng bà ta lại nóng lòng đến mức không đợi đấu võ kết thúc, thì đã ra tay trước.

Cách làm của bà ta là bỏ độc vào thức ăn của Hàn Tâm Nhụy.

Bà ta tính toán kế hoạch hoàn hảo, với hai phương án chuẩn bị.

Bỏ ra cái giá trên trời tìm cao thủ, là để bảo đảm chiến thắng trên buổi đấu võ.

Ra thẳng chiêu hiểm ở nhà, muốn khiến cho Hàn Tâm Nhụy đi đời nhà ma, vậy thì ngay cả tiền đấu võ cũng tiết kiệm được.

Không thể nói là không thông minh!

Quả nhiên lòng dạ phụ nữ là thâm độc nhất.

Đáng tiếc, để chuẩn bị đích thân xuống sân đấu võ, bình thường Hàn Tâm Nhụy đều có thói quen nhịn ăn tập luyện, ở nhà đã liên tục một tuần không ăn gì.

Kết quả cơm nước mang lên, được cho chó – thú cưng của nhà họ Hàn nuôi ăn.

Chó chết ngay tại chỗ.

Người làm báo lên với bố của Hàn Tâm Nhụy và Hàn Vũ Bằng là gia chủ nhà họ Hàn – Hàn Việt.

Hàn Việt nổi giận!

Lập tức đi ầu tra kĩ càng, tra ra Trương Mỹ Vi.

Vợ chồng một nhà, Hàn Việt cũng không nỡ ra tay giết, chỉ đành thẳng thừng giam lỏng Trương Mỹ Vi trước, đợi sau buổi đấu võ rồi lại xử lý.

Còn về lựa chọn người thừa kế gia chủ, Hàn Việt đã nói rồi, quyết định thắng bại của cuộc đấu võ chính là cách duy nhất, tuyệt đối nghiêm cấm bất cứ ai bày âm mưu quỷ kế.

Giờ thì đã hoàn toàn công bằng rồi.

Quan hệ của Trương Mỹ Vi và Hàn Phong rất tốt, Hàn Phong gửi gắm toàn bộ vinh hoa phú quý nửa đời sau của mình vào chuyện nắm quyền của hai mẹ con bà ta.

Do đó, chuyện chọn người, Trương Mỹ Vi lén lút cho người đưa giấy phó thác cho Hàn Phong.

Đáng tiếc, bà ta cũng không nói gì nhiều về tình hình của Trần Thái Nhật, chỉ để lại phương thức liên lạc mà thôi.

Đây chính là nguyên nhân việc Hàn Phong làm chủ hôm nay.

“Đại sư Hình, tên này lúc đấu võ còn phải góp đủ số, đừng đánh chết, đợi lát nữa không chế anh ta, tôi phải tự tay tháo cùm của anh ta, để anh ta nếm thử mùi vị đau đớn và sợ hãi”.

Trên gương mặt Hình Chí Nghị lộ ra nụ cười hung ác, gật đầu, thoáng chốc ánh mắt quay sang Trần Thái Nhật.

“Nhóc con, vừa nãy trong tay mày có con tin, tao ném chuột sợ võ bình không dám dùng hết sức, bây giờ, cho dù mày muốn chạy cũng không được đâu”.

Nói xong, cao thủ đỉnh cao hạng tám bày ra tư thế cao ngạo.

“Con người tao trước nay luôn rất nhân từ, chỉ cần mày chịu quỳ xuống, dập đầu nhận tội vì hành vi xúc phạm bọn tao, rồi lại để cậu chủ Hàn tháo cầm phát tiết chút, thì tao bỏ qua cho mày, đỡ phải để mày biến thành tàn phế!”

Trần Thái Nhật nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt.

Con mẹ nó, những lời này đâu là lời thoại của tôi mà!

Đặt chén trà trong tay xuống, Trần Thái Nhật vẫn giữ tư thế ngời, ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Ông chắc là muốn ra tay với tôi chứ?”

Sắc mặt Hình Chí Nghị thay đổi, sự hung tàn trong ánh mắt không hề che giấu.

“Mẹ nó, xem ra mày chuẩn bị thua nên ngoan cố chống lại nhỉ?”

Trần Thái Nhật lắc đầu, thở dài thườn thượt, trong ánh mắt mang theo sự đồng cảm.

“Đánh thì đánh đi, nếu trong một chiêu, tôi không thể khiến ông quỳ xuống cầu xin, vậy thì coi như tôi thua, thế nào?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 218: Cao Thủ Cô Độc

Trần Thái Nhật nói xong, bầu không khí lập tức đóng băng.

Hàn Phong và tám tên vệ sĩ của hắn nhanh chóng lùi lại một bước, bởi vì bọn họ sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết oan, không ai dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Hình Chí Nghị.

Đường đường là võ sĩ đỉnh cao hạng tám, bậc thầy sử dụng kiếm, ở Yến Kinh, đại sư Hình chỉ đứng sau trưởng lão liên đoàn võ thuật, vậy mà lại bị một chàng trai trẻ khiêu khích trước mặt mọi người.

Trong vòng một đòn phải quỳ xuống xin tha thứ?

Cho dù võ công của anh có cao siêu đến đâu, trong vòng một chiêu đánh gục người ta, nhưng còn chuyện cầu xin tha thứ còn có thể đoán trước sao?

Nếu xương cốt đối phương cứng rắn, thì chết chứ không chịu đầu hàng, cho dù bị đánh đến tàn phế cũng không chịu cầu xin tha thứ thì sao?

Vậy thì kế hoạch của Trần Thái Nhật sẽ thất bại hoàn toàn.

Hình Chí Nghị vô cùng tức giận trước giọng điệu khinh thường của Trần Thái Nhật.

Ông ta hấp thụ chân khí toàn thân nhưng không được giải phóng, gần như đạt đến cực điểm tích tụ.

Thanh kiếm dài trong ống tay áo, màu xanh trên đó tươi sáng đến mức gần như có thể phát sáng.

Đây là màu đại diện cho sự chết chóc.

Cơ thể bằng xương bằng thịt chỉ cần sát gần thanh kiếm này, nhiệt độ cơ thể từ trong ra ngoài sẽ giảm đến mức đóng băng trong nháy mắt.

Hàn Phong thấy cánh tay nổi da gà hết lớp này đến lớp khác, càng sợ hãi Hình Chí Nghị hơn.

Lúc này, Hình Chí Nghị vô cùng điềm tĩnh, nhìn Trần Thái Nhật một cách khí phách.

“Hình Chí Nghị tao, từ sau khi đem theo thanh kiếm cực hàn này khổ luyện mười năm, tung hoành khắp nơi chưa từng thua, một chàng trai trẻ như mày, e là vẫn chưa thể hiểu được nỗi cô đơn của một cao thủ thực sự”.

Trần Thái Nhật nghe vậy, cũng cạn lời.

Kinh nghiệm chiến đấu của Hình Chí Nghị này cũng không lớn hơn anh là bao, vậy mà lại ra vẻ mình là tiên bối.

Lại một lần nữa xác định được một chuyện.

Tên này đến đây chính là để gây chuyện.

Hình Chí Nghị nói xong, dừng lại một giây, trên mặt nở nụ cười tự tin.

“Tao và mày đánh cược, nếu tao không thể chặt đứt ba ngón tay của mày chỉ bằng một nhát kiếm thì từ nay về sau, dù có gặp mày ở đâu, tao cũng sẽ cúi đầu bái lạy, nếu mày thua thì ngược lại, được không?”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

Hình Chí Nghị sờ: “Sao thế, mày muốn tăng thêm à?”

Trần Thái Nhật dang tay rồi nhún vai.

“Bây giờ người muốn quỳ lại tôi nhiều quá rồi, ông muốn xếp hàng thì phải lấy số, phiền phức quá...”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lát, đột nhiên khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

“Như thế này đi! Nếu ông thua thì đi bên ngoài quảng trường không mảnh vải che thân, đầu tiên tự báo gia môn, sau đó biểu diễn một bộ kiếm pháp...! Còn nếu tôi thua thì tôi sẽ đưa ông một tỷ tệ, được không?”

Vẻ mặt Hình Chí Nghị đanh lại trong một giây, sau có cơn phản nộ bùng nổ.

“Tên khốn kiếp, dám xúc phạm tao đến vậy! Hôm nay tao nhất định phải chặt đứt tay phải của mày để trút giận!”

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, ngoắc ngón trỏ với Hình Chí Nghị, vẫn ngẩng yên trên ghế, không hề có ý đứng dậy.

Keng!

Kiểm cực hàn của Hình Chí Nghị đâm thẳng về phía trước, mắt đầy sát khí, dường như tóe lửa, trong nháy mắt, tinh khí toàn thân ngưng tụ lại.

Võ sĩ đỉnh cao hạng tám vừa ra tay đã là đòn sát thương đáng sợ.

Không khí xung quanh bỗng rung động, không gian kín trong phòng bao đột nhiên bốc lên một làn sương trắng mờ ảo.

Nhiệt độ giảm xuống rất rõ ràng, mặc dù đang bật điều hòa, nhưng trên tường đã bắt đầu ngưng đọng thành giọt nước.

Mãi không ngừng.

Màn sương trắng dần dần đặc lại, không khí như trở nên nặng nề hơn.

Đám người Hàn Phong bắt đầu run rẩy, hàm răng lạnh lẽo nghiến chặt, ôm nhau giữ ấm.

Choang!

Mắt Trần Thái Nhật nhắm lại.

Trong vòng nửa giây, cốc trà trong tay liền đóng băng, bởi vì tốc độ làm lạnh quá nhanh nên chiếc cốc vỡ tan.

Trần Thái Nhật buông đôi chân đang bắt chéo xuống, ngẩng thẳng dậy, chuẩn bị bắt đầu cuộc chiến.

Mũi kiếm màu xanh lam trong tay Hình Chí Nghị dần vang lên tiếng kim loại, âm thanh càng ngày càng lớn.

Keng!

Màn sương trắng dày đặc gần như đủ để che khuất tầm mắt, đám người Hàn Phong đã lạnh đến mức mất nhận thức.

Vù vù vù.

Đột nhiên, trong màn sương trắng dày đặc, hàng trăm bóng đen to nhỏ của dao găm xuất hiện, quan sát kỹ thì tất cả lưỡi dao đều là tảng băng mỏng như cánh ve nhưng lại vô cùng sắc bén.

Giữa những lưỡi dao băng, ngón tay mảnh khảnh bằng xương bằng thịt của Trần Thái Nhật bị cắt ngang hàng nghìn nhát, không hề bị tổn thương.

Tốc độ lúc nhanh lúc chậm, dưới ánh mắt của mọi người, đầu ngón tay tinh tế chống đỡ mũi kiếm cực hàn có thể xuyên vàng cắt đá của Hình Chí Nghị.

Soạt!

Đột nhiên trong mắt Hình Chí Nghị hiện lên sự sợ hãi.

Kiểm cực hàn chứa đựng toàn bộ sức mạnh của võ sĩ đỉnh cao hạng tám bắt đầu vỡ tan từ mũi kiếm với tốc độ đáng kinh ngạc.

Đầu tiên là mũi kiếm, sau đó là thân kiếm, cuối cùng là chuôi kiếm.

Trong nháy mắt, kiếm cực hàn dường như không thể phá hủy đã vỡ tan thành từng mảnh như miếng đậu phụ.

“A!”

Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Khi thân kiếm vỡ tan, tay phải đang cầm kiếm của Hình Chí Nghị cũng bắt đầu biến dạng.

Các đầu ngón tay phù lên, cơ bắp bắt đầu rung lên bất thường.

Máu thịt ở ngón trỏ của Hình Chí Nghị đột nhiên nổ tung, lộ ra xương ngón tay màu trắng.

Sau đó là ngón giữa rồi đến ngón áp út!

Nhìn thấy toàn bộ lòng bàn tay phải trong nháy mắt nổ tung toàn máu.

Hình Chí Nghị hét lớn, trong mắt toàn sự sợ hãi.

“Tôi đầu hàng, xin hãy tha cho tôi!”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 219: Tôi Thù Dai Lắm

Trong khoảnh khắc Hình Chí Nghị cầu xin, nhiệt độ trong phòng đã trở lại bình thường.

Sát khí sắc lạnh đã biến mất.

Màn sương trắng lạnh lẽo trong không khí, hàng trăm lưỡi dao băng đủ để gọt vàng đeo đá cũng bốc hơi chỉ trong nháy mắt.

Cao thủ quyết đấu, một chiêu định đoạt sống chết.

Những đòn đánh toàn lực của đại sư Hình – võ sĩ hàng đầu hạng tám, dưới sự cử động nhẹ nhàng các ngón tay của Trần Thái Nhật liền mất hết công lực.

Tất cả mọi người đang có mặt, bao gồm cả Hình Chí Nghị lúc này mặt xám xịt như tro tàn, trải nghiệm sâu sắc một câu thành ngữ.

Lấy trứng chọi đá.

Nghe thấy tiếng cầu xin của Hình Chí Nghị, Trần Thái Nhật tỏ ra bình tĩnh, dường như không hề có gì bất ngờ, anh khẽ thu tay lại.

Ngón tay tách khỏi mũi kiếm đã gãy, sức mạnh đủ để huỷ diệt mọi thứ trên không trung cũng biến mất chỉ trong nháy mắt.

Rầm.

Thanh kiếm hàn cực là binh khí mà Hình Chí Nghị mang theo người, bao gồm cả chuôi kiếm cũng đều biến thành đồng kim loại nát vụn, vương vãi dưới đất.

Mà tình cảnh của Hình Chí Nghị lúc này cũng vô cùng thảm.

Ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út của bàn tay trái đầu đứt lìa hết, Trần Thái Nhật chỉ dùng chút lực của đầu ngón tay đã khiến cho xương ba ngón tay đầu nát vụn.

Hình Chí Nghị không hổ là võ sĩ hàng đầu hạng tám, năng lực nhin đau cũng hơn cả người thường.

Lúc này, ông ta quỳ dưới đất không nói gì, nâng cánh tay trái lên, về mặt sưng sồ.

Mồ hôi lạnh đã thấm ướt đầm mảng áo, những giọt mồ hôi ở trán và lông mày đều là minh chứng cho việc sống sót sau tai nạn.

Lúc này, Hàn Phong và tám tên vệ sĩ của hắn đều tỏ ra kinh ngạc, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt ngây dại.

Trần Thái Nhật vẫn không có ý định đứng dậy, ng ồi tại chỗ cũ giống như một thiên thần coi khinh đám người thấp kém.

Trong ánh mắt mang theo vẻ bình tĩnh, thế nhưng lại khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Hình Chí Nghị, ông vẫn muốn tiếp tục chứ?”

Vừa nghe thấy câu này, cả người đại sư hàng đầu hạng tám liền chấn động.

Ánh mắt giống như h ồi phục được một chút hơi thở của sự sống, chậm rãi quay đầu lại nhìn Trần Thái Nhật.

Một giây sau, hai đầu gối ông ta di chuyển trên mặt đất.

Hình Chí Nghị làm tư thế quỳ rạp xuống đất một cách tiêu chuẩn trước mặt tất cả mọi người.

Đầu đập bốp một tiếng xuống đất.

“Cậu Tr ầ n, tôi có mắt như mù, không thấy Thái Sơn, xin cậu tha cho tôi một mạng”.

Đường đường là võ sĩ hàng đầu hạng tám, dù là tâm lý hay là thân thể thì đâu đã sụp đổ hoàn toàn.

Thất bại rồi.

Thất bại hoàn toàn rồi.

Lúc này, trong đầu tất cả mọi người đều nhớ lại câu nói ban nãy của Tr ầ n Thái Nhật.

“Nếu như thực lực của tôi chỉ được nhận một tỷ tệ tiền thù lao thì phí xuất trận của ông cũng chỉ một nghìn tệ, không thể nhiều hơn nữa”.

Hàn Phong và đám thuộc hạ đến giờ mới hiểu câu nói này không phải lời bông đùa.

Sự cách biệt giữa hai người với nhau vậy mà lại lớn đến như thế.

Cường giả!

Đây mới thật sự là cường giả vô địch.

Hàn Phong đã phản ứng trở lại, nằm rạp xuống đất, bò đến bên cạnh Hình Chí Nghị, không nói gì nữa, mà dập đầu vái lạy luôn.

“Anh Tr ầ n! Ban nãy tôi ăn nói linh tinh, là do tôi ngu dốt, đầu óc tôi có vấn đề! Tôi thật sự không nên làm trái giao phó của mợ, anh mới là hy vọng duy nhất của chúng tôi!”

Lúc này, Hàn Phong - kẻ đứng về cùng phía với Trương Mỹ Vi đã hoàn toàn hiểu rõ cục diện.

Hắn khom lưng uốn gối, dập đầu nhận sai đầu là chuyện đương nhiên.

Trong lòng Hàn Phong thậm chí còn mừng thầm.

Bởi vì hắn cảm thấy Hàn Vũ Bằng – người thừa kế nhà họ Hàn của phía mình căn bản thắng chắc rồi!

Vốn dĩ cho rằng Hình Chí Nghị đã là cao thủ đẳng cấp ít ỏi của thành Yến Kinh.

Không ngờ cậu thanh niên mà phu nhân nhà họ Hàn Trương Mỹ Vi tìm thấy lại là cường giả có một không hai!

Hàn Tâm Nhụy ước chừng chỉ khoảng hạng bảy.

Dù cho cô ta cũng đi tìm trợ thủ, năng lực nhiều nhất cũng chỉ ngang với Hình Chí Nghị mà thôi.

Mang ra so sánh, phía hắn thắng là cái chắc rồi!

Người thừa kế vị trí gia chủ được xác định rồi, vậy thì Hàn Phong chính là “Thủ Phụ Đại Thần” rồi!

Từ giờ nhà họ Hàn ít nhất cũng có thể làm chủ một nửa.

So với loại vinh hoa phú quý, tiền đồ rộng mở này.

Dập đầu, nịnh hót rõ ràng chẳng có gì đáng xấu hổ!

Hàn Phong ngẩng đầu lên, vẻ mặt nịnh nọt.

“Anh Trần, ban nãy tôi thất lễ rồi, anh đại nhân đại lượng đừng tính toán với kẻ như tôi, cuộc đấu võ lần này, tôi sẽ chi...”

Vẫn còn chưa nói hết đã bị Trần Thái Nhật xua tay ngắt lời.

Trần Thái Nhật ngẩng trên ghế, thoát nhìn vô cùng điềm nhiên, nhưng ánh mắt này giống như có thể nhìn thấu lòng người.

“Hàn Phong, anh vẫn chưa đủ hiểu về tôi rồi, nếu như sau này anh còn có cơ hội tiếp xúc với tôi thì anh sẽ phát hiện ra tôi là một người có trí nhớ không tì”.

Hàn Phong đập đầu xuống đất, vội vàng nịnh nọt.

“Đương nhiên rồi, anh Trần thiên hạ vô địch, dù là võ lực hay là trí tuệ thì đầu đứng đầu Hoa Hạ!”

Đối với kẻ chuyên nịnh bợ này, Trần Thái Nhật chẳng buồn nhiều lời thêm nữa.

Khẽ lắc đầu.

“Anh vẫn chưa hiểu ý của tôi, tôi muốn nhắc nhở anh, trước khi có thực lực tuyệt đối, việc dùng lời lẽ để nhục mạ người khác luôn có nguy hiểm”.

Nói xong, tay trái của anh giơ thẳng lên cao.

Bốp!

Tiếng bạt tai vang lên.

Hàn Phong lật người về phía bên trái, đầu đập xuống đất.

Hắn hoa mắt chóng mặt, khó khăn lắm mới vực được người dậy nhưng rồi lại phát hiện quai hàm bên trái đã sưng tấy cả lên.

Trần Thái Nhật quay đầu, nhìn Hình Chí Nghị lúc này đã ngẩng đầu nhìn mình với vẻ kinh ngạc.

“Kiếm đã gãy rồi thì vẫn có thể luyện ra thanh mới, đi hoàn thành vụ cá cược, tâm thái của ông hẳn cũng đã có tiến bộ rất lớn, nói không chừng còn có lợi đối với chuyện luyện võ”.

Sắc mặt của Hình Chí Nghị chuyển từ thần thờ sang do dự tranh đấu, cuối cùng ánh mắt loé lên, giống như đã ra quyết định gì đó.

Ông ta ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật, sau đó đập đầu, vẻ mặt kích động, run rẩy nói:

“Vì khổ luyện mà tính mạng cũng có thể không cần, huống hồ gì chỉ là cái thể diện, tôi đã hiểu rồi”.

Trần Thái Nhật không biểu cảm gì, gọi Genko lại, quay người rời đi, gót áo mang theo gió, không hề có bất kỳ sự do dự nào.

Đi ra tới ngoài cửa.

Genko bên cạnh che miệng khẽ cười, dùng ánh mắt sùng bái nhìn người đàn ông cao lớn, nhỏ giọng nói:

“Chủ nhân, cuộc đấu võ nhà họ Hàn, chúng ta đi thì liệu có bị cô Tâm Nhụy nhận ra không?”

Trần Thái Nhật chớp mắt, tùy ý trả lời một câu.

“Chuyện này không phải rất đơn giản hay sao, đi mua hai cái mặt nạ, hai chúng ta đeo lên che mặt là được rồi”.

“Vậy thì mua kiểu dáng thế nào đây?”

Trần Thái Nhật trầm ngâm một giây.

“Ừ, nhất định phải mang đặc sắc Hoa Hạ, thể hiện được văn hoá của chúng ta, còn phải ngẫu một chút, tốt nhất là kiểu có thể vừa nhìn đã nhận ra là cao thủ tuyệt thế”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 220: Mặt Nạ Bá Đạo

“Sư phụ ời, bộ phim “Nữ thần tướng” bên con đã gấp rút ghi hình rồi, địa điểm ngoại cảnh là ở công viên núi Tiêu Lĩnh ngoài thành phố Yến Kinh, giờ con đang ở trong tổ quay phim, sư phụ thấy con tận tâm không?”

Mới sáng sớm, Trần Thái Nhật đang nằm trên giường nghe điện thoại của Ninh Yên Nhiên.

Lúc cô nàng xinh đẹp họ Ninh đang buôn chuyện với sư phụ thì luôn yêu cầu được khen và được xoa đầu.

Trần Thái Nhật ngẩng đầu nhìn trần nhà, cười khẽ.

“Không ngờ hiệu quả của đội làm phim khá cao, cuối cùng người đẹp số một cũng sắp quay lại ra mắt công chúng Hoa Hạ rồi, mong chờ tác phẩm của cô”.

“Ha ha, sư phụ ời, giờ con được xem như làm việc thay người rồi, người không được cắt xén tí tiền lương của con đâu đấy”.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Giờ cô nhóc này cũng biết làm nũng rồi.

“Cái đó thì dễ thôi, ít nhất bao ăn bao ở”.

Ninh Yên Nhiên phì cười qua điện thoại.

“Vậy thì không được, con có một yêu cầu, lúc người ở Yến Kinh phải thường đến thăm đoàn phim, con muốn gặp người.

Lúc trước người ở An Thành, mỗi ngày con đều rất nhớ người”.

Trần Thái Nhật sững sờ một hồi, cảm thấy cảm xúc trong lời của Ninh Yên Nhiên có ý khác.

Nhưng quả thực việc thầy trò thăm đoàn là nên làm.

“Yên tâm, nếu ngày kia không bận, tôi sẽ qua đó thăm cô”.

“Thật không?”, giọng điệu Ninh Yên Nhiên bỗng ngạc nhiên vui mừng.

“Quá tốt! Vậy người nhất định phải qua đó, con đợi người”.

“Được”.

Ninh Yên Nhiên quyến luyến không nỡ cúp điện thoại.

Khoảng thời gian này Trần Thái Nhật không nhận được tin tức của nhà họ Ninh từ cấp dưới.

Người nhà họ Ninh không tới tập đoàn Thái Mộng gây rối, cũng không ép Ninh Yên Nhiên về nhà.

Xem ra gia chủ nhà họ Ninh đã nghĩ thông rồi.

Con gái lớn rồi, không thể giữ mãi bên mình được.

Mỗi ngày Ninh Yên Nhiên đều báo bình an về cho gia đình, cuối cùng người nhà họ Ninh cũng rõ Trần Thái Nhật không phải tên hung ác cùng cực gì.

Lúc này, tiếng cuộc gọi video chọt vang lên trên điện thoại của Trần Thái Nhật.

Anh cần lên nhìn thử, trên màn hình hiện ra một khuôn mặt trong sáng khiến người ta yêu thích.

“Anh! Anh quá lười rồi đó, mấy giờ rồi mà còn chưa dậy, sao còn đắp chăn nữa.

Tốt xấu gì cũng phải mặc đồ ngủ chứ, ngủ trằn vạy cánh tay không lạnh hả?”

Trên màn hình, Thẩm Mộng Hàm nhìn thấy anh trai mình thì trước hết cả khía một trận.

Trần Thái Nhật đảo mắt.

“Hôm qua anh rất mệt, còn đánh nhau với một tên cao thủ, tiêu hao rất nhiều sức lực”.

Nghe được lời này, Thẩm Mộng Hàm liền quan tâm.

“Thật không? Anh, anh không cần vất vả quá, giờ nhà chúng ta không thiếu thứ gì, anh ở Yến Kinh phải giữ sức khỏe, không thể để bản thân bị thương, mệt quá cũng không được!”

Trần Thái Nhật bỗng hơi đỏ mặt.

Hình như hôm qua mình chỉ cử động ngón tay, nói bản thân vất vả thì hơi quá.

May mà Thẩm Mộng Hàm không để ý, chợt cần bảng biểu trong tay lên, đưa ra trước camera.

“Anh nhìn này! Bảng thành tích thi tháng của em!”

Trần Thái Nhật nhìn kỹ.

“Ồ! Hơn sáu trăm điểm! Chẳng phải tổng điểm chỉ có bảy trăm rưỡi hay sao? Em vào đại học trọng điểm là cái chắc rồi!”

Anh ngạc nhiên với thành tích kiểm tra mới nhất của em gái.

Là một người anh, đối với đứa em gái duy nhất này, anh không mong con bé trở nên nổi bật, có tầm ảnh hưởng lớn.

Anh chỉ mong nó có thể yên ổn, đậu một trường đại học tốt rồi sống cuộc sống vui vẻ là được.

Giờ nhà họ Thẩm đang rất tốt, Thẩm Mộng Hàm còn cố gắng như này, từ hơn bốn trăm điểm mà tiến bộ lên hơn sáu trăm điểm.

Trần Thái Nhật cực kỳ vui mừng.

Thấy anh trai vui vẻ, khuôn mặt trong sáng đáng yêu của Thẩm Mộng Hàm cũng lộ vẻ đắc ý, nhưng rồi lại hơi buồn rầu.

“Không tệ lắm, nhưng hình như muốn vào đại học Yển Kinh thì còn thiếu một chút, phải cố gắng hơn mới được”.

“Như này đã rất tốt rồi, lần này em làm không tệ, muốn thưởng gì thì cứ nói với anh”.

Thẩm Mộng Hàm ngậm ngón trỏ trắng mịn, nghĩ một hồi.

“Anh, anh quen với ngôi sao lớn Ninh Yên Nhiên đúng không?”

Trần Thái Nhật trầm nghĩ.

Chuyện Ninh Yên Nhiên báỉ Trần Thái Nhật làm sư phụ chỉ có mấy người Tiêu Mai, Genko, Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt mới biết.

Em gái luôn coi người đẹp nhất Hoa Hạ này là thần tượng.

“Ừ, có qua lại, sao đó?”

“Em muốn được cô ấy quay cho một đoạn video cổ vũ ngắn có được không? Có làm khó anh lắm không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Mộng Hàm lộ vẻ hơi lo lắng, chỉ lo chuyện này sẽ gây phiền phức cho Trần Thái Nhật, suy cho cùng cô ấy cũng rất rõ anh của mình không phải người thích xã giao.

Trong lòng Trần Thái Nhật không khỏi dâng lên cảm xúc ấm áp.

Bất kể thời điểm nào, chỉ có người nhà mới cân nhắc xem bạn có khó khăn hay không, kiểu quan tâm này xuất phát từ trong lòng, không thể thay

thế được.

Rất nhiều người đều để ý bạn bay cao hay không, nhưng chỉ có người thật lòng quan tâm bạn mới hỏi bạn bay mệt hay không.

“Nhóc con, yên tâm đi, chút chuyện như này anh có thể làm được, bảo đảm sẽ cho em một bất ngờ lớn”.

“Thật không? Ha ha, tốt quá, vậy em chờ đó! Cảm ơn anh trai”.

Nói xong, Thẩm Mộng Hàm cười tủm tỉm nhìn màn hình, vẽn đôi môi mền mại rồi tiến sát đến hôn một cái, cười tí từng cúp điện thoại.

Trần Thái Nhật hơi ngẩn người, cảm thấy tâm trạng vốn bình lặng bỗng trở nên thoải mái và đẹp đẽ.

.....!

Trần Thái Nhật ngồi trong khách sạn, xem tin tức trên màn hình đối diện.

“Tối qua, một người đàn ông khoảng thân múa kiếm ở ngoài quảng trường nhà hàng, hành vi không đứng đắn nhưng thân pháp lại đẹp mắt, bị mọi người vây xem, có người còn chỉ tay nói rằng từng thấy người đàn ông này ở bệnh viện tâm thần...”

Bộp.

Tivi bị tắt.

Genko được cử đi mua mặt nạ, chọn lâu như vậy vẫn chưa về

Trần Thái Nhật không khỏi lắc đầu.

Bất kể là người phụ nữ nào, chỉ cần liên quan đến việc mua sắm thì không có chuyện chỉ mua xong sẽ đi, không mua gì ở trung tâm thương mại nhưng cũng đi dạo hết cả ngày.

Cuối cùng, cánh cửa được đẩy ra nhẹ nhàng.

Genko nhanh nhẹn bước vào, nụ cười mỉm dịu dàng hiện lên trên khuôn mặt.

“Chủ nhân, tôi về rồi”.

“Mua được mặt nạ rồi chứ?”

Genko để tay sau lưng, đi tới trước rồi gật đầu.

“Tôi chọn nó rất lâu, chủ nhân, kỳ thực yêu cầu của anh khá khó tìm, nhưng cuối cùng tôi đã chọn ra cái tốt nhất rồi”.

Trần Thái Nhật nghĩ một hồi, hôm qua hình như mình cũng không nói gì đặc biệt lắm.

Chỉ cần hơi bá đạo chút, có thể thể hiện được nét đặc sắc của Hoa Hạ, phù hợp để ra mắt là được.

Genko lấy hai tấm vải đen từ sau lưng ra đặt ở trên bàn rồi nói.

“Tiền của Hàn Phong đã tới rồi, tròn năm tỷ tệ, không thiếu một đồng, ngoài ra, anh ta cũng cung cấp danh sách đấu võ của đội Hàn Tâm Nhụy, muốn hỏi thử chủ nhân ngày đó đánh với ai”.

“Tôi tìm rất lâu, cuối cùng tìm được cái này, vừa có nét đặc sắc của Hoa Hạ, nhìn thoáng qua cũng thấy được anh là cao thủ bậc nhất, lại vô cùng bá đạo, anh xem thử thấy vừa ý chứ?”

Sau khi Trần Thái Nhật mở túi vải đen ra, anh chợt sửng lại, lông mày giật vài cái.

Cần mặt nạ mà Genko đã chọn cho mình, Trần Thái Nhật dùng giọng điệu hoài nghi cuộc sống hỏi.

“Genko, cô thực sự thấy cái mặt nạ Kung fu Panda này hợp với tôi à?”

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 221: Sàn Đấu Nhà Họ Hàn

Lúc đầu, sau khi Hàn Tâm Nhụy tỏ tình với Trần Thái Nhật liền rời đi vào ngày hôm sau và đi lên phía Bắc Yên Kinh để giải quyết công việc của gia đình mình.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là liên quan đến việc thu xếp người thừa kế của gia tộc.

Một cô gái trẻ tu luyện võ công đến độ tẩu hoả nhập ma, nếu không có Trần Thái Nhật thì cô ấy đến mạng cũng chẳng còn.

Ý chí khổ luyện này thật đáng kinh ngạc, nhưng đằng sau chắc hẳn đã phải trải qua đủ thăng trầm của gia đình.

Các gia tộc lớn ở Yên Kinh khi xác lập người thừa kế, quy tắc bất thành văn là ưu tiên con trai trước.

Nhưng hoàn cảnh của nhà họ Hàn khá đặc biệt.

Trương Mỹ Vi là mẹ kế của Hàn Tâm Nhụy, không phải mẹ ruột.

Từ tính cách lạnh lùng và cứng rắn trước đây của Hàn Tâm Nhụy, e là cô ấy đã phải chịu rất nhiều bất bình khi ở nhà.

Một khi con trai của Trương Mỹ Vi là Hàn Vũ Bằng trở thành gia chủ kế nhiệm của nhà họ Hàn.

Trương Mỹ Vi đó khác nào biến thành “Thái hậu” của nhà họ Hàn!

Tới lúc đó, Hàn Tâm Nhụy chắc chắn sẽ trải qua nửa đời còn lại trong cảnh hoang tàn.

Từ hành vi Trương Mỹ Vi nóng lòng muốn chen ép con gái riêng của mình có thể đoán được...!

Nếu Hàn Tâm Nhụy thua, kết cục sẽ còn tồi tệ hơn Tiêu Mai năm đó.

Trần Thái Nhật thường sẽ nghĩ đến đêm hôm đó.

Hàn Tâm Nhụy tình sâu nghĩa nặng, dịu dàng thủy chung tựa như bông hoa vừa chớm nở.

Bông hoa đó khoe khoe với Trần Thái Nhật những cánh hoa xinh đẹp và Nhụy hoa mềm mại.

Nhưng sau khi trở về Yên Kinh, cô ấy lại biến thành một bông hồng có gai.

Trong một cơ duyên, Trần Thái Nhật biết được chuyện nhà họ Hàn.

Vậy trong cuộc thi này, người chiến thắng cuối cùng phải là Hàn Tâm Nhụy!

Bằng thực lực của Trần Thái Nhật, ngay cả khi anh xông thẳng vào nhà họ Hàn, giết chết Hàn Vũ Bằng, Trương Mỹ Vi và toàn bộ đám thuộc hạ cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng nếu như vậy, nhà họ Hàn sẽ trở nên hỗn loạn.

Người cùng một gia tộc lại chém giết lẫn nhau, một khi chuyện này bị khơi ra sẽ không cách nào xử lý được.

Hàn Tâm Nhụy giành được vị trí gia chủ, nhưng rất có thể sẽ rơi vào kết cục là gia đình tan nát.

Bố ruột của cô ấy - người đứng đầu nhà họ Hàn hiện tại, Hàn Việt, e là sẽ hận con gái mình suốt đời ngay cả khi ông ta phải khuất phục trước võ công của Trần Thái Nhật.

Vì vậy, cô ấy nhất định phải thắng cuộc thi này, hơn nữa phải thắng hai trên ba hiệp theo quy định của nhà họ Hàn!

Kết quả trận đấu này đương nhiên có thể nằm chắc trong tay Trần Thái Nhật.

Nhưng chỉ còn lại hai hiệp đấu, tình hình của Hình Chí Nghị và Hàn Vũ Bằng rất khó nói.

Thắng hay thua đều có thể xảy ra.

Làm thế nào để giành được quyền chủ động trong tay ở toàn bộ trận đấu?

Nằm vùng là cách tốt nhất!

Trần Thái Nhật đã đối đầu với tử sĩ đến từ bên ngoài một thời gian quá dài.

Loại đối thủ nào đáng sợ nhất?

Tất nhiên là một đối thủ đang rình rập bên mình, chưa bị phát hiện.

Trần Thái Nhật giờ đã trở thành ứng cử viên nặng ký nhất trong tâm trí của Hàn Phong.

Nói cách khác, trong toàn bộ cuộc thi, tuyển thủ mạnh nhất của Hàn Phong thực ra là người của Hàn Tâm Nhụy!

Xem như là Trần Thái Nhật đã kiểm soát được cục diện trước mắt.

Chỉ là chiếc mặt nạ Genko chọn thật sự có chút khiến người ta mất tập trung.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của người đẹp Đông Đảo dễ thương đáng yêu, Trần Thái Nhật còn nói gì được nữa, anh chỉ có thể vỗ vai khen ngợi.

"Cô chọn mặt nạ này được lắm".

Đổi lại là một cái ôm nhẹ nhàng, cũng xứng đáng.

...!

Vào sáng sớm ngày thi đấu, Trần Thái Nhật và Genko đeo mặt nạ, chậm rãi lái chiếc xe do Hàn Phong sắp xếp đến một trang viên ở phía Bắc Yến Kinh.

Là một gia tộc hoa lan hoàng kim, thực lực của nhà họ Hàn trong phạm vi Hoa Hạ đương nhiên là một tay che trời.

Sau khi đi qua cổng chính trang viên tường đỏ ngói vàng, xe chạy năm phút đồng hồ mới đến sân đấu do nhà họ Hàn xây riêng.

Lúc này, khán đài xung quanh sân đấu đã chật ních người, từ trên xuống dưới nhà họ Hàn và những người họ hàng có quan hệ huyết thống thân cận nhất đều có mặt.

Gia chủ Hàn Việt tạm thời không tới sân đấu, Trần Thái Nhật và Genko được Hàn Phong dẫn đến một lầu nghỉ ngơi được lập tạm thời.

Có một người đàn ông trẻ tóc cắt ngắn, trông mảnh khảnh yếu ớt, đôi mắt u ám vô hạn, sắc mặt điên tĩnh, đang nghỉ ngơi ở đó.

Hàn Vũ Bằng, con trai của gia chủ nhà họ Hàn.

Đó cũng là "ông bầu" trên danh nghĩa của Trần Thái Nhật trong trận thi đấu này.

Hình Chí Nghị cũng đã đến từ sớm.

Điều khiến Trần Thái Nhật ngạc nhiên là tên nhãi này đã tiến hành một quá trình sửa đổi khá khắc nghiệt!

Hai ngày trước vì khiêu khích Trần Thái Nhật, bàn tay phải của ông ta bị anh bẻ gãy ba ngón tay, bảo kiếm cũng bị vỡ thành từng mảnh.

Thật không ngờ, Hình Chí Nghị đã làm một vòng sắt dày trên cổ tay phải của mình, sau đó hàn thẳng một lưỡi dao mới lên vòng sắt gần mu bàn tay của mình, biến tay thành một thanh kiếm!

Đây là gì chứ, người và kiếm hợp thành một?

Khoa học và công nghệ quả nhiên là lực lượng sản xuất hàng đầu.

Sau khi Trần Thái Nhật đi êm nhiên thoát khỏi móng vuốt của mình, bản thân và bảo kiếm lại còn bị anh đùa giỡn, Hình Chí Nghị như tỉnh ngộ.

Theo quan điểm chuyên môn của võ sĩ hàng đầu là Trần Thái Nhật, chơi theo cách này nói không chừng còn có thể nâng cao hiệu quả chiến đấu.

Nhìn thấy sự xuất hiện của Trần Thái Nhật, Hình Chí Nghị rất khiêm tốn cúi đầu để thể hiện sự tôn trọng.

Hàn Vũ Bằng nhìn lên thấy một người đeo mặt nạ “Kungfu Panda” to lớn đứng trước mặt, lập tức sững sờ, mí mắt giật liên tục.

"Anh, vị đại sư này...!có thực sự đáng tin cậy không?"

Hàn Phong vội vàng cam đoan.

"Cậu chủ cứ yên tâm, đây đều là người do bà chủ sắp xếp.

Cậu cũng biết đại sư Hình rồi đấy, nhưng võ công của đại sư Trần còn cao hơn cả đại sư Hình, ít nhất cũng phải đạt đến trình độ tông sư hạng chín!"

"Lần này có Hàn Tâm Nhụy là khó chơi nhất thì để cho đại sư Trần đích thân giải quyết! Cậu chủ đừng lo lắng, hai hiệp đấu kia, ha ha, cậu hiểu rồi đấy".

Vừa nghe thấy là do mẹ ruột Trương Mỹ Vi sắp xếp, Hàn Vũ Bằng cũng không nói thêm gì nữa.

Gã quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào lều đối diện.

Đột nhiên, người thanh niên có vẻ yếu ớt nhếch miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

"Chị gái thân yêu, chị vẫn còn chưa rõ à, lần này, chị không thắng nổi đâu".

Trần Thái Nhật cau mày nhìn người thanh niên có vẻ yếu ớt trước mặt qua lớp mặt nạ.

Chẳng lẽ gã vẫn còn sự sắp xếp khác?

Không quan trọng, dù sao có mình ở đó, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Ánh mắt anh lướt sang căn lầu ở phía đối diện.

Còn có một người quen.

Hàn Vạn Lý!

Chính là người bị nhà họ Lục hoàng kim hạng bốn hạ độc trên máy bay!

Cũng chính vì anh ta mà Trương Mỹ Vi mới có thể tìm ra mình.

Dáng người cao lớn thô kệch, sắc mặt đỏ bừng, lúc này mới khôi phục tỉnh táo, anh ta thản nhiên ngồi ở chỗ đó, cơ bắp cuộn cuộn, khí thế bừng bừng, xem ra đã có thực lực của một võ sĩ đỉnh cao hạng sáu rồi...!

Một người đàn ông khác khoảng bốn mươi tuổi, sắc mặt nhợt nhạt, tóc lò xo, mặc áo dài truyền thống quấn chặt, không nhìn thấy vũ khí, để râu xám xoàm.

Cô ấy đứng đó, mảnh mai, như một bông sen tuyết chói lọi trên một bức tường đá.

Sự mềm yếu, cuồng nhiệt và ám ảnh của đêm hôm đó hoàn toàn vụt tắt.

Bây giờ cô ấy là nhân vật chính của mọi người.

Võ sĩ cao cấp trẻ tuổi nhất nhà họ Hàn, một trong những võ sĩ mạnh nhất hiện nay.

Đôi mắt của Trần Thái Nhật nheo lại.

Hàn Tâm Nhụy đã thực sự tu luyện đến hạng tám rồi!

-----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 222: Không Có Duyên Với Binh Khí

Trần Thái Nhật quay đầu lại, buồn chán nói chuyện với Genko bên cạnh.

Hai người, một người là ‘Kungfu Panda’, một người là ‘Maneki Neko’, đây hoàn toàn là cuộc nói chuyện giữa hai loài động vật, trông vô cùng kỳ lạ.

“Genko, cô đoán xem, cây gậy trong tay Vệ Siêu Quần bao nhiêu tiền?”

Trần Thái Nhật cố ý không nói nhỏ, Hàn Phong và Hàn Vũ Bằng ngồi bên cạnh đều đang vênh tai lên nghe.

Genko nhìn một lúc, sau đó khẽ cau mày.

Cây gậy trong tay Vệ Siêu Quần dài khoảng tám bảy tám mươi centimet, dày bằng cán tạ, hình như nặng chừng hai mươi cân, không phải quá nặng.

“Hình như là một kim loại rất đặc biệt, tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh sáng phản chiếu này, còn về giá cả, dù sao cũng là một thứ vũ khí, kiểu gì cũng không thể đắt hơn vàng được”.

Trần Thái Nhật khẽ cười, giơ một ngón tay lên.

“Cây gậy trong tay Vệ Siêu Quần, chỉ cần một phần mười giá của nó là có thể mua được một căn nhà ở thành phố Yến Kinh này”.

“Gì cơ?”

Lần này không chỉ riêng Genko mà cả Hàn Vũ Bằng và Hàn Phong ở bên cạnh anh đều tròn mắt kinh ngạc.

Trên mặt Hàn Vũ Bằng hiện lên vẻ khó tin, sau đó nói bằng giọng khinh thường mỉa mai.

“Anh là người nơi khác tới à?”

‘Kungfa Panda’ quay đầu lại, bình thản đáp một câu.

“Đúng đấy thì sao nào?”

Hàn Vũ Bằng cười khẩy một tiếng.

“Chẳng trách, xem ra giá nhà đất nơi anh ở khác xa với Yên Kinh đấy, vì vậy mới có thể nói ra câu ngớ ngẩn như vậy”.

Nói xong, Hàn Vũ Bằng ngẫu nhiên chỉ vào một căn nhà gỗ trong trang viên.

“Nhìn thấy không, chính là căn đó, đó là căn tệ nhất trong trang viên nhà họ Hàn tôi, anh có biết nếu bán ra bên ngoài thì giá là bao nhiêu một mét vuông không?”

Sau khi nói xong, gã dừng lại, rồi lại tiếp tục nói bằng giọng điệu khó chịu.

“Nói ra chắc dọa sợ chết anh, một trăm nghìn một mét vuông! Căn nhà đó tổng cộng là một trăm mét vuông, anh có thể tự tính được đấy ở nhà quê”.

Hàn Phong vừa thấy vậy liền cảm thấy sắp tiêu rồi.

Cậu chủ này, tuổi trẻ mà đã đầy mưu mô, nhưng lại ít được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu bất kỳ mối đe dọa thực sự nào.

Cậu cho rằng ng ồi đối diện cậu thật sự là Kungfu Panda sao?

Trần Thái Nhật là một con quỷ khát máu khi nổi giận có thể ăn thịt người!

Hàn Phong vội vàng cứu nguy.

“Anh Trần, xin anh đừng để ý, cậu chủ nhà chúng tôi dù sao cũng là công tử nhà hoàng kim, không biết rõ lắm về kim loại quý gì đó”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Ồ, thì ra ở đây một mét vuông một trăm nghìn, xem ra là tôi tính toán quả thực có vấn đề rồi”.

Hàn Vũ Bằng nở nụ cười khinh thường, nhưng trước khi gã kịp lên tiếng, Trần Thái Nhật lại bổ sung một câu.

“Không phải một phần mười, mà một phần bốn mươi mới có thể đủ mua nhà”.

Khuôn mặt Hàn Vũ Bằng đột nhiên đanh lại, ánh mắt tràn đầy khinh thường nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật.

“Anh tới đây là để đấu võ hay là để khoác lác thế? Ăn to nói lớn vậy không sợ gió thổi mất lưỡi à? Ý của anh là, cây gậy đó, giá trị lên tới mười triệu sao?”

Trần Thái Nhật lắc đầu, giơ bốn ngón tay lên.

“Cây gậy kim loại đó có giá là bốn trăm triệu, chỉ hơn chứ không kém, hơn nữa, cho dù cậu có bốn trăm triệu cũng chưa chắc đã mua được”.

Hàn Vũ Bằng sững sờ, đột nhiên bật cười, vỗ vào người Hàn Phong ở bên cạnh.

“Anh họ, anh kiếm đâu ra báu vật sống như này thế, miệng như cái tàu xe, anh chưa từng nhìn thấy tiền à? Mở miệng ra đã nói bốn trăm triệu, cây gậy thép đó có giá hơn một nghìn là đã quá lắm rồi!”

Nói xong, gã lập tức đứng dậy, hét lớn với Hình Chí Nghị.

“Đại sư Hình! Lát nữa hãy dùng Hàn Cực Kiếm Pháp để phá hủy vũ khí của kẻ đối diện! Buộc hắn phải đầu hàng!”

Hình Chí Nghị bước lên khán đài, nghe thấy tiếng hét của cậu chủ, quay đầu lại và ra hiệu.

“Không thành vấn đề!”

Hàn Vũ Bằng lại ngồi xuống, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt khiêu khích.

“Sao nào, đợi lát nữa cây gậy trị giá mấy trăm triệu trong lòng anh sẽ bị phá hủy, anh có muốn đi nhặt mảnh vỡ không? Nói không chừng bán cho tiệm thu mua phế liệu cũng tích được chút tiền ăn đấy, ha ha ha!”

Trần Thái Nhật không buồn tiếp lời gã, nhìn chăm chăm vào khán đài qua chiếc mặt nạ giấu trúc trên mặt.

Hình Chí Nghị quay đầu lại, nhìn Vệ Siêu Quần!

“Đỡ một kiếm của tôi đi!”

Nói xong, không hề có chút lưu tình, thanh kiếm trên tay ông ta vẽ một vòng trên không trung!

Keng!

Một tiếng vang lớn đột ngột vang lên!

Cả sàn đấu đột nhiên xuất hiện những bông tuyết trong suốt như pha lê cuộn trào ra ngoài không trung.

Nhiệt độ đột ngột giảm xuống mức đóng băng.

Một lớp sương giá đột nhiên xuất hiện giữa bộ râu của Vệ Siêu Quần.

Trần Thái Nhật không khỏi gật đầu.

Hình Chí Nghị đó dường như đã thực sự đột phá, không cần dựa vào bảo kiếm, một thanh trường kiếm bình thường cũng có thể phô diễn toàn bộ sức mạnh linh khí của kiếm.

Tuyết rơi đầy trước mắt mọi người.

Hình Chí Nghị đột nhiên biến mất khỏi sàn đấu.

Hai mắt Vệ Siêu Quần giật giật, cơ bắp co lại, nhìn khắp xung quanh, trông có vẻ khá căng thẳng.

Kẻ địch đột nhiên biến mất thường là tín hiệu nguy hiểm nhất.

Đúng lúc này, một âm thanh sắc bén đột phá không gian bỗng nhiên truyền tới trên võ đài.

Khi Vệ Siêu Quần nhìn lên, đồng tử đột nhiên giãn ra.

Một bóng đen bất ngờ lao tới từ giữa không trung, thân hình dựng thẳng xuống dưới, một ánh hào quang mạnh mẽ lóe lên từ thân kiếm của trường kiếm trong tay.

Keng keng keng!

Ngay khi mũi kiếm chạm vào không khí đầu ngưng tụ thành một lớp băng mỏng, ngay sau đó liền bị kiếm khí phá vỡ, tản ra tứ phía.

Vô số mảnh vỡ nhỏ được tạo ra trong không khí bởi thanh trường kiếm này, sau đó bắn ra xung quanh.

Trong nháy mắt, một vòng xoáy màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Trần Thái Nhật chợt nghĩ đến một kỹ năng nhập vai rất nổi tiếng trong một trò chơi cổ trang trực tuyến.

Băng Gàn Thét!

Đúng vậy, Hình Chí Nghị sử dụng trường kiếm làm điểm cơ bản, hào quang lạnh lẽo của trường kiếm làm đóng băng tất cả độ ẩm trong không khí và khi vỡ ra biến thành vô số mảnh nhỏ.

Những mảnh vụn bằng giá rắn chắc, dưới tốc độ quay cao, một khi cửa vào cơ thể bằng xương bằng thịt lập tức sẽ gây ra thủng lỗ chỗ!

Hình Chí Nghị đã đạt hạng tám hoàn toàn không phải tầm thường!

Vì là Trần Thái Nhật, nên anh mới không hề lo lắng!

Nhưng cả cái Hoa Hạ, chỉ có một số ít người dám nói thực lực của mình vượt qua Hình Chí Nghị!

Dường như không có chút thương tích nào.

Đột nhiên.

Tiếng kim loại cọ xát lại vang lên!

Keng keng!

Thanh trường kiếm trong tay Hình Chí Nghị đột nhiên vỡ tan tành, rơi xuống đất.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 223: Siêu Kim Loại Đích Thực

Cả hội trường bỗng chốc yên lặng.

Hình Chí Nghị là cao thủ hạng tám, chiến đấu với những đường kiếm đẹp đẽ bây giờ lại bị Vệ Siêu Quần hạng bảy đánh bại chỉ bằng một chiêu!

Hàn Tâm Nhụy ngẩng đầu đối diện, gương mặt lộ ra một nụ cười nhạt, không có bất kỳ vẻ gì là ngạc nhiên.

.

Truyện chính ở == TRÙ Mtruyện.

N E T ==

Hàn Vũ Bằng ở bên này thì khác, gã đứng bật dậy, sắc mặt lập tức tái nhợt, nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn.

“Chuyện này không thể nào! Nhất định là ăn gian!”

Không hổ danh là cậu chủ nhà họ Hàn, nói năng ngông cuồng như vậy.

Hình Chí Nghị rất nổi tiếng ở Yên Kinh, nhà họ Hàn cũng rất ngưỡng mộ vị cao thủ này.

Vì vậy, khi muốn phân định thắng bại trong trận đấu, Trương Mỹ Vi lập tức chỉ định cho Hàn Phong mời Hình Chí Nghị về phe của mình.

Có tên trong bảng xếp hạng chiến lực, người có thực lực cao nhất là hạng chín.

Tuy nhiên, những võ sĩ hạng chín đều là các đại lão một phương, hoặc là tu luyện ẩn cư trong núi, tuyệt đối không đến tham gia thi đấu giúp các gia tộc bên ngoài.

Có thể nói, Hình Chí Nghị là võ sĩ có cấp độ cao nhất mà Hàn Vũ Bằng mới tới được.

Kỳ vọng càng lớn thì thất vọng càng lớn.

Vệ Siêu Quần ở đối diện đã ở nhà họ Hàn một thời gian khá dài.

Hàn Vũ Bằng cũng rất quen thuộc với ông ta.

Hạng bảy, tuyệt đối đúng, không tu luyện ng`ân, cũng không thể thắng hạng trong thời gian ngắn như vậy được,

Theo hiểu biết của gã, Hình Chí Nghị đáng ra có thể tùy ý nhào nặn tên này trong trong tay.

Nhưng thực tế lại vả cho gã một cái.

Vũ khí khó khăn lắm mới cải tạo lại được của Hình Vũ Nghị lại vỡ r`ũ!

Trên sàn đấu, Hình Chí Nghị, một võ sư hạng tám, vẻ mặt thất th`ân, sững sờ đứng ở đó, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngược lại Vệ Siêu Quần ở phía đối diện sau khi ra đòn thành công, mặc dù không tỏ ra hưng phấn cực độ, nhưng lại không thừa thắng xông lên.

Trần Thái Nhật tinh ý nhận ra hơi thở của Vệ Siêu Quần trở nên gấp gáp, hai tay c`ần cây gậy kim loại run lên một cách khó hiểu.

Quả nhiên.

Thực lực hạng bảy muốn đánh bại thực lực hạng tám cũng phải tốn khá khá công sức.

Vệ Siêu Quần cũng đang cố gắng tận dụng cơ hội để mau chóng phục h`ũ.

Hàn Vũ Bằng đứng bên cạnh lúc này hoàn h`ồn lại, gã chợt nghĩ ra đi`âu gì đó, quay đi`ầu lại nhìn Trần Thái Nhật, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ vô

hạn.

“Anh, mau nói! Vũ khí của người họ Vệ kia có gì đặc biệt? Anh sớm đã nhìn ra rồi đúng không?”

Trần Thái Nhật đeo mặt nạ Kungfu Panda, bình thản đáp lại.

“Vũ khí của ông ấy chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là cực kỳ cứng mà thôi”.

Hàn Vũ Bằng tỏ vẻ không cam tâm, quyết tâm hỏi đến cùng.

“Rốt cuộc là cái thứ quý quái gì vậy?”

Trần Thái Nhật duỗi một ngón tay ra, không lập tức trả lời.

Hàn Vũ Bằng ngẩn người.

“Ý của anh là gì?”

Trần Thái Nhật bình thản nói.

“Tin tức không miễn phí, hôm nay tôi mang theo Maneki Neko tới”.

Genko đeo chiếc mặt nạ Maneki Neko vẫy tay chào, vai cô ấy khẽ run lên, có vẻ như đang cố kìm lại một nụ cười.

Sắc mặt Hàn Vũ Bằng đột nhiên trở nên vô cùng khó coi.

“Anh muốn bao nhiêu?”

“Một giá thôi, một trăm vạn”.

“Anh!”

Trong mắt Hàn Vũ Bằng lóe lên ý thù địch, nhưng Trần Thái Nhật lát nữa còn giúp mình lên sàn thi đấu, không thể lật mặt ở đây được.

“Hàn Phong, mang tiền ra đây!”

Hàn Phong ở bên cạnh lúc này giống như đầy tớ, vui vẻ lấy ra một trăm vạn tỉền mặt đưa cho Genko.

“Tỉền lẻ thì hãy mau tiêu hết, không cần phải xót đâu”.

Trần Thái Nhật cần nhắc nhở Genko ở bên cạnh.

“Hi hi, cảm ơn chủ nhân”.

Hàn Vũ Bằng ở bên cạnh nghe thấy tức phát điên.

Mẹ chứ, rõ là tỉền của tôi, anh không xót là chuyện đương nhiên!

Tuổi còn trẻ mà lòng dạ tràn đầy mưu mô, Hàn Vũ Bằng trầm giọng nói.

“Bây giờ anh có thể nói được chưa”.

Hàn Phong và Genko ở bên cạnh cũng tò mò.

Trần Thái Nhật ngẫu nhiên chỉ lên sàn đấu.

“Vật liệu cốt lõi của cây gậy đó là siêu hợp kim địa tâm được chế tạo đầu tiên trong phòng thí nghiệm của Hoa Hạ”.

“Siêu hợp kim địa tâm!”

Tất cả mọi người có mặt đều bị sốc.

Là tầng lớp trung thượng của gia đình hoàng kim giàu có, nhà họ Hàn cũng biết khá khá một số vật liệu có giá trị đặc biệt trên thế giới này.

Hàn Vũ Bằng cau mày.

“Tuyệt đối không thể! Siêu hợp kim địa tâm cho dù là gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất mỗi năm cũng chỉ được cung cấp năm trăm gam! Còn phải dùng ba bốn tỉ tỉền mặt để đổi lấy!”

Nói xong, gã chỉ tay vào Vệ Siêu Quân trên sàn đấu.

“Cây gậy trong tay ông ta ít nhất cũng phải hai mươi cân, cho dù bán cả nhà họ Hàn đi cũng không kiếm được nhiều như vậy!”

Trần Thái Nhật lắc ngón tay.

“Giá của siêu hợp kim địa tâm tinh khiết là khoảng bảy triệu một gam, nhưng chỉ sử dụng một số loại bột, sau đó trộn với hợp kim cứng nhất, như vậy giá thành sẽ tự khắc giảm xuống”.

Nói xong, lại chỉ vào sàn đấu.

“Cây gậy trong tay ông ta có chứa ít nhất hai mươi đến hai năm gam siêu hợp kim, phần hợp kim không gian còn lại chỉ cần khoảng một trăm triệu, hợp kim đất titan đều nằm trong bột siêu hợp kim rồi”.

Genko ở bên cạnh đột nhiên nhận ra.

“Chẳng trách! Siêu hợp kim là kim loại quý giá nhất trên thế giới, mọi quốc gia đều kiểm soát doanh số bán hàng trong nước và không bao giờ xuất khẩu ra nước ngoài, hóa ra là do tính năng của chúng”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Siêu hợp kim địa tâm có nhiệt độ nóng chảy ở hàng chục nghìn độ, sức mạnh của nó mạnh hơn kim cương hàng chục lần, và nó cũng có độ dẻo dai nhất.

Đây đúng là một thứ kim loại đang kinh ngạc, chỉ đáng tiếc là nguồn gốc của kim loại này quá tàn nhẫn...”

Hàn Phong đứng bên cạnh Hàn Vũ Bằng, khi nghe thấy câu này, trên mặt hắn xuất hiện sự gượng gạo, còn có một chút ớn lạnh.

Đại sư đã thi đấu vất vả cho cậu ta như vậy, ai cũng có thể thấy ông ấy đã cố gắng hết sức mình.

Mặc dù bây giờ vũ khí đã bị phá hủy và thế cục dường như đã nghiêng về một bên, cũng không thể nói những lời qua cầu rút ván như vậy được!

Trần Thái Nhật đeo mặt nạ Kungfua Panda đứng bên cạnh đột nhiên cao giọng hỏi Hàn Vũ Bằng một câu.

“Cậu chủ Hàn, cậu nghĩ là Hình Chí Nghị đã thua rồi sao?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 224: Dự Cảm Mãnh Liệt Của Maneki Neko

Nghe thấy câu này, Hàn Vũ Bằng lại sửng sò.

Gã quay đầu lại nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật bằng ánh mắt không thể tin được.

“Anh có ý gì vậy? Bây giờ Hình Chí Nghị thậm chí còn không có vũ khí trong tay, ông ta luyện kiếm pháp chứ không phải quyên pháp, đối diện với Vệ Siêu Quần cần vũ khí được làm bằng siêu kim loại kiên cố trong tay, làm sao có thể đánh thắng được?”

Trần Thái Nhật trầm mặc một giây, sau đó đột nhiên nói một câu.

“Cậu... muốn cá cược không?”

Genko ở bên cạnh đột nhiên có một linh cảm.

Hôm nay cô ấy đeo mặt nạ con mèo may mắn, có thể thật sự có tác dụng kiếm tiền nguyên ngày.

Cô ấy cứ có cảm giác, nhà họ Hàn hôm nay nhất định sẽ có người bị hớ nặng.

Trong mắt Hàn Vũ Bằng hiện lên vẻ bất chính, nhưng gã không tìm được sự tò mò.

“Cược? Cược cái gì? Muốn cược như thế nào”.

Trần Thái Nhật bật cười xấu xa.

“Cậu chủ Hàn không cần phải căng thẳng, vui chút thôi mà, dù sao đây cũng là ván đầu tiên, không quyết định được kết quả cuối cùng, như vậy đi, tôi lấy cái này ra để đánh cược, nếu tôi thua thì nó thuộc về cậu”.

Nói xong, anh liền lấy một viên đá từ trong túi ra và đặt nó trước mặt mọi người.

Ánh sáng bảy màu chói mắt, gần như lóa lên trong tầm mắt của mọi người.

Woa!

Hàn Vũ Bằng ngẩng cạnh không khỏi thốt lên.

Lần cá cược này cũng chơi lớn quá rồi đấy.

Kim cương, tên khoa học là kim cương thạch, người bình thường đâu đã nhìn thấy, là trang sức quan trọng trong hôn lễ.

Viên kim cương to bằng hạt đậu là đã quý hiếm lắm rồi, nhưng đối với cậu chủ của gia tộc hoa lan Hàn Vũ Bằng mà nói, cũng chỉ là chuyện tầm thường mà thôi.

Kích thước bằng một quả anh đào, gã cũng đã nhìn thấy.

Hàn Vũ Bằng cũng đã từng nhìn thấy một viên kim cương thật có kích thước bằng quả trứng chim bồ câu khi gã tham gia cuộc đấu giá tầm cỡ thế giới.

Chỉ là...

Viên kim cương to bằng cả quả đào thế này gã đúng là chưa từng nhìn thấy bao giờ!

Hàn Vũ Bằng đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Ấm ức trong lòng.

Lẽ nào gã không phải là cậu chủ giàu có và nổi tiếng ở Yến Kinh sao?

Sao đột nhiên lại tự nghi ngờ về tài chính của mình như vậy?

Cảm giác bị so sánh ở lĩnh vực sở trường nhất của mình, vì sao lại khó chịu như vậy, thật khiến người ta bức bối đến mức muốn nổ tung.

Trần Thái Nhật không quan tâm đến việc Hàn Vũ Bằng đang tự chất vấn bản thân, anh lấy viên kim cương to bằng quả đào ra lắc qua lắc lại trước mặt gã.

“Nhìn cho rõ đi, đây là bảo vật quốc gia đấy, tôi có được nó bằng một cách hợp pháp từ nguồn cung đặc biệt, cậu có muốn không?”

Hàn Vũ Bằng lập tức bị thu hút bởi ánh sáng chói mắt do viên kim cương phản chiếu ra.

Viên kim cương này trị giá bao nhiêu tiền đây?

Hàng trăm triệu?

Hàng tỷ?

Đây đúng là kho báu vô giá!

Nếu như có thứ này, ra ngoài nhìn trúng cô gái nào, chỉ cần đưa nó ra và nói một câu: “Gả cho anh nhé”.

Mười cô thì chín cô rưỡi sẽ lập tức ra cục đăng ký làm thủ tục kết hôn.

Đích thực là một báu vật thần kỳ trên thế giới!

Hàn Vũ Bằng không thể cưỡng lại sức cám dỗ của viên kim cương này, đột nhiên gã cảm nhận được khát vọng của những người dân bình thường đối với những chiếc xe hơi sang trọng.

Ánh mắt không thể rời khỏi đó, khi bàn tay của Trần Thái Nhật di chuyển, lắc qua lắc lại, hai mắt gã cũng đảo theo.

“Anh... muốn cuộc thế nào?”

Trần Thái Nhật nói thẳng.

“Vô cùng đơn giản.

Nếu Hình Chí Nghị có thể chuyển bại thành thắng trong vòng năm phút, cho dù tôi thắng, cậu cũng không cần phải bỏ ra cái gì, chỉ cần đưa tôi một trăm triệu tiền mặt là được”.

Hàn Phong ở bên cạnh nghe xong tim đập loạn xạ.

Cứ đưa một trăm triệu là được, đây là lời mà người bình thường nói ra được sao?

Trần Thái Nhật nói xong, dừng lại một giây, đặt viên kim cương to bằng quả đào trước mặt Hàn Vũ Bằng, lại lắc qua lắc lại.

“Nếu như năm phút sau vẫn chưa thể phân định thắng thua, bất kể cuối cùng Hình Chí Nghị thắng hay thua, viên kim cương trị giá ít nhất một tỷ này sẽ thuộc về cậu, hời quá phải không?”

Hàn Vũ Bằng đột ngột đứng dậy, hai mắt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Trần Thái Nhật.

Dưới lớp mặt nạ Kungfu Panda, Trần Thái Nhật khẽ cau mày.

Thằng nhóc này cảnh giác đến vậy sao? Phản ứng dữ dội như vậy! Xem ra định từ chối rồi.

Lẽ nào mình nhìn nhầm người rồi sao, cậu ta lại là một người thông minh ư?

Vào đúng lúc này, Hàn Vũ Bằng đột nhiên nắm lấy bàn tay đang cầm kim cương của Trần Thái Nhật, kích động đến mức nói không ra lời.

“Cái này là anh nói đấy nhé! Không được hối hận đâu đấy!”

Trần Thái Nhật sững sờ trong một giây, nở nụ cười mà không ai có thể nhìn thấy.

“Yên tâm, có chơi có chịu”.

“Có chơi có chịu!”

...

Trên võ đài, Hình Chí Nghị đã chết lặng mười phút kể từ khi vũ khí của mình lại bị phá hủy một lần nữa.

Vệ Siêu Quần ở phía đối diện đã điều chỉnh xong nhịp thở của mình, chân khí của ông ta đã được tích lũy đến trạng thái tối đa.

Tình hình hiện tại trên sân đường như đã nghiêng hẳn về phía ông ta.

Vũ khí ma thuật bằng siêu hợp kim trong tay ông ta quả thực là bất khả chiến bại.

Đối thủ đến cái thước kẻ cũng không có.

Tất cả người nhà họ Hàn đang theo dõi ở xung quanh, bao gồm cả Hàn Việt, đều đã hiểu được kết quả.

Hình Chí Nghị thua chắc rồi.

Hàn Tâm Nhụy đứng ở đối diện, biểu cảm dần dần thả lỏng.

Có thể giành được chiến thắng ở hiệp đầu tiên chắc chắn là lợi thế vô cùng lớn.

Mà ứng cử viên thừa kế Hàn Vũ Bằng lúc này dường như không hề lo lắng đến việc có thể sẽ thua một hiệp.

Gã vừa cười điên dại vừa vỗ vai Hàn Phong.

“Ha ha ha! Anh họ à, lần này hời to rồi.

Cái ông Hình Chí Nghị bất tài đó, có thua thì cũng chỉ mất mặt tí thôi, may mà bây giờ kiếm lại được một bảo vật vô song trên thế giới để bù lại!”

Hình Chí Nghị lúc này mới bừng tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vệ Siêu Quần đang đập cây gậy vào trong không trung.

Tay phải đột nhiên nắm chặt.

Trần Thái Nhật đứng ở một bên, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ.

“Quả nhiên là như vậy!”

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 225: Thắng Rồi Cũng Không Vui

Trước mắt tất cả mọi người, Hình Chí Nghị đột nhiên di chuyển.

Một cái xoay người nhanh như chớp, xoẹt qua cây gậy nóng như lửa của Vệ Siêu Quần!

Rẹt!

Áo ph ần ngực của Hình Chí Nghị bị ảnh hưởng bởi sóng nhiệt trên vũ khí của Vệ Siêu Quần, lập tức bốc cháy.

Ngọn lửa bắt đầu lan ra.

Trên mặt Hình Chí Nghị lộ vẻ đau đớn, nhanh chóng lùi lại vài bước, rời khỏi t ần tấn công của Vệ Siêu Quần.

Là một võ sĩ hạng tám, mặc dù vũ khí của Hình Chí Nghị đã bị phá hủy, nhưng ông ta vẫn có kỹ năng thân pháp và nội lực.

Lùi lại khoảng vài bước.

Di tay phải từ trên ngực xuống phía dưới.

Ngọn lửa trên quần áo lập tức tắt ngấm, nhưng lúc này đã bị cháy thủng một lỗ lớn, lộ ra lớp da bị bỏng bên trong.

Vệ Siêu Quần đánh trượt một đòn, vũ khí trong tay ông ta càng phát sáng mạnh mẽ hơn.

Việc né tránh này chỉ xảy ra trong vài giây.

Hừ!

Một tiếng động vang lên, động lực của Vệ Siêu Quần tăng vọt, cây gậy kim loại trong tay càng thêm nóng.

“Hình Chí Nghị! Hôm nay tôi sẽ dùng sự thất bại của anh để xây dựng sự thăng tiến của tôi trên bảng xếp hạng!”

Võ sĩ hạng bảy, có thể đánh bại được võ sĩ hạng cao hơn.

Theo quy định của bảng xếp hạng chiến lược Cửu Châu, như vậy sẽ được trực tiếp thăng hạng!

Các võ sĩ trong bảng xếp hạng thường xuyên thách đấu nhau, sau đó mọi người cùng nhau tổng kết lại.

Quy tắc cụ thể của võ sĩ là chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

Vệ Siêu Quần đang là võ sĩ hạng bảy đỉnh cao.

Nếu như ông ta có thể một lần đánh bại võ sĩ hạng tám, bất kể đối thủ đang ở giai đoạn nào, ông ta cũng sẽ lập tức được thăng hạng, đó là tiền đề.

Nhưng Hình Chí Nghị không phải cao thủ hạng tám bình thường, mà là một võ sĩ hạng tám đỉnh cao.

Nếu như Vệ Siêu Quần có thể đánh bại Hình Chí Nghị, theo phán đoán, chiến lược của ông ta sẽ lập tức được thăng lên hạng tám, nhưng vẫn còn kém hạng tám đỉnh cao một bậc, và trở thành cao thủ hàng đầu của Hoa Hạ.

Đương nhiên, nếu Vệ Siêu Quần có thể đánh bại Hình Chí Nghị hai lần liên tiếp.

Thì thứ hạng chiến lược của bọn họ sẽ được hoán đổi cho nhau, Hình Chí Nghị rớt xuống hạng bảy, Vệ Siêu Quần trở thành hạng tám đỉnh cao.

Dù thế nào đi chăng nữa, đây là cơ hội tốt nhất trong sự nghiệp võ sĩ của Vệ Siêu Quần.

Đánh thắng rồi, có thể nhảy ba cấp liên tiếp từ hạng bảy đỉnh cao lên hạng tám!

Loại kỳ tích rất hiếm có trong giai đoạn xuất trận, đủ để khiến ông ta nổi danh thiên hạ!

Sát khí trong mắt Vệ Siêu Quần đạt đến cực điểm, cơ thể ông ta đột nhiên di chuyển, hai chân đạp trên mặt đất, nhảy lên không trung, lao về phía Hình Chí Nghị như một cơn gió.

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường đều hoa hết cả mắt, bóng hình của Vệ Siêu Quần lúc thì biến thành ba người, lúc thì biến thành năm người, cây gậy hợp kim nóng bỏng trong tay ông ta đủ để làm tan chảy mọi thứ.

Sóng nhiệt trong không khí dường như đã tăng vọt từ ba đến năm lần.

Vệ Siêu Quần chỉ cách mục tiêu bốn đến năm mét.

Trước tình thế chiến đấu hùng hực của đối thủ, đuôi tóc Hình Chí Nghị bắt đầu quăn lại, chuyển sang màu vàng, da mặt đỏ bừng vì nóng, gần như lộ rõ mạch máu dưới da.

Mọi người đều thấy hoa mắt, không thể nhìn rõ được Vệ Siêu Quần rốt cuộc đang ở đâu.

Trần Thái Nhật cực kỳ bình tĩnh, nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên sân, đột nhiên nói.

“Kết thúc rồi”.

Hàn Vũ Bằng và Hàn Phong đều sửng sốt, hai người đột ngột đứng lên, quay đầu nhìn về phía Trần Thái Nhật, vẻ mặt đều vô cùng căng thẳng.

Đột nhiên, khóe miệng Hình Chí Nghị nhếch lên một nụ cười.

Ông ta vung tay phải lên quét một đường trong không khí.

“Kiếm tới!”

Theo tiếng g g ầm của võ sĩ hạng tám, hơi nước ngưng tụ trong lòng bàn tay phải trống rỗng, đột nhiên tạo thành một thanh kiếm băng hình dải trong suốt.

Sắc mặt của Hàn Tâm Nhụy ở phía đối diện khẽ thay đổi, cô ấy đứng dậy, ánh mắt có chút kinh ngạc.

“Không ngờ lại đông cứng thành kiếm”.

Tất cả những người theo dõi trận chiến đều nhìn chăm chăm vào Hình Chí Nghị, trong vòng một giây, một dải băng sắc nhọn dài một mét đã đông lại trong tay ông ta.

Có vũ khí rồi!

Lúc này, những bóng đen hư ảo của Vệ Siêu Quần lập tức hòa làm một, xuất hiện cách hai mét trước mặt Hình Chí Nghị, đột nhiên tăng tốc, lập tức xông tới.

Khóe miệng Hình Chí Nghị nở một nụ cười, cơ thể di chuyển, sau đó lùi lại một bước, lắc cổ tay trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Keng!

Thanh kiếm băng đó bị ném ra như một mũi tên!

Thanh kiếm băng tấn công trong không trung, mang theo sức mạnh to lớn, chỉ trong vòng một phần mười giây đã đánh trúng cây gậy hợp kim trong tay Vệ Siêu Quần!

Keng!

Một tiếng động lớn vang lên, thanh kiếm băng lập tức tách ra, cây gậy hợp kim không hề hấn gì, nhưng sức mạnh to lớn đột phá trong không trung cũng khiến cơ thể của Vệ Siêu Quần bị ảnh hưởng, khí thế hung hãn lúc này đã không còn nữa.

Vệ Siêu Quần biến sắc, tư thế của ông ta lập tức chuyển từ tấn công sang phòng thủ, bàn tay cầm gậy của ông ta khẽ run lên.

Hình Chí Nghị trông rất hả hê.

“Lại tới!”

Xoạt!

Tay phải siết chặt, một thanh kiếm băng khác ngay lập tức lại được ngưng tụ lại, ông ta lập tức ném vào không trung, không nói một lời.

Trong cơn hoảng loạn, Vệ Siêu Quần chần chừ ở ngang ngực để đỡ đòn chí mạng.

Keng!

Một âm thanh giòn giã khác vang lên, thanh kiếm băng lại đập vào cây gậy, cơ bắp ở hai tay của Vệ Siêu Quần đột nhiên phồng lên, chịu một lực tác động cực lớn, trên da ông ta có vết nứt nhẹ, máu bắt đầu rỉ ra.

Không thể tấn công được nữa, Vệ Siêu Quần đành phải lùi về sau vài bước.

Hình Chí Nghị cười lớn, trực tiếp nhảy lên không trung.

Ông ta lại siết chặt hai tay.

“Lại tới nào!”

Xoạt xoạt!

Hai thanh kiếm băng lập tức ngưng tụ trong tay ông ta trong chớp lát.

Vệ Siêu Quần tròn tròn hai mắt, nhìn Hình Chí Nghị giữa không trung, nét mặt không cam tâm, nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này đối phương đã chuẩn bị ném kiếm qua.

“Nhận thua! Không đánh nữa!”

Nói xong, Vệ Siêu Quần lùi lại, nhảy khỏi sàn đấu.

Ồ!

Quần chúng ăn dưa đang xem trận lập tức bàn luận sôi nổi.

Ngược lại là cảm giác hụt hẫng mãnh liệt, cảm giác ngọt ngào khó tả cứ dồn nén trong lồng ngực.

Hàn Vũ Bằng từ từ quay đầu lại nhìn Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật cố ý lấy viên kim cương to bằng quả đào, lắc qua lắc lại trước mặt đối phương, dưới ánh sáng phản chiếu rực rỡ của viên kim cương, sắc mặt Hàn Vũ Bằng càng thêm u ám.

Không quan tâm đến vẻ mặt xám như tro tàn của đối phương, Trần Thái Nhật thản nhiên nói.

“Cậu chủ Hàn, chúc mừng cậu đã thắng hiệp này! Một trăm triệu tiền mặt, hôm nay nhớ gửi tới nhé, cậu biết đấy, tôi không nhận chuyển khoản đâu”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 226: Thực Lực Chênh Lệch Lớn

Sắc mặt Hàn Vũ Bằng lập tức tím tái, trong mắt đột nhiên bùng lên một ngọn lửa không tên.

Nhưng trước sự chứng kiến của nhiều người như vậy, gã không thể lật mặt được.

Ngón tay không ngừng giật giật, vẻ mặt chật vật.

"Hàn Phong...!đưa tiền".

Khóe miệng Trần Thái Nhật hơi nhếch lên, không ai có thể nhìn thấy vẻ mặt ẩn hiện sau lớp mặt nạ.

Anh quay đầu lại, giờ ngón tay cái lên với Genko.

"Genko, đi chơi với tôi nhiều hơn nhé".

Cô "Mèo chiêu tài" xinh đẹp ngoan ngoãn gật đầu.

“Tinh”, một trăm triệu tệ đã được chuyển đến.

Lúc này, Hình Chí Nghị quay lại chỗ sàן đấu, vẻ mặt bình tĩnh, cúi đầu chào Trần Thái Nhật.

"Cậu Trần, nếu không có sự chỉ bảo của cậu, tôi không thể nào lĩnh ngộ được tâm cảnh cao hơn.

Cảm ơn cậu rất nhiều.

Từ nay vềsau, nếu cậu có chuyện gì cần dặn dò, dù vào nơi nước sôi lửa bỏng tôi cũng không từ".

Trần Thái Nhật sửng sốt trong giây lát.

Chỉ bảo?

Ồ...!

Vội vàng chuồn đi chứ gì?

"Ừ, không có gì".

Hình Chí Nghị nhận được câu trả lời của Trần Thái Nhật, gật đầu hài lòng, nhưng khi quay sang đối mặt với Hàn Vũ Bằng, lại thay đổi một giọng điệu rất lạnh lùng.

"Cậu chủ Hàn, trận đấu lần này, tôi đã hoàn thành lời hứa của mình.

Phiền cậu lập tức ngay thanh toán tiền thù lao cho tôi.

Thanh toán xong, chúng ta mỗi bên một ngã, từ hôm nay trở đi không phải dây dưa thêm gì nữa".

Hàn Vũ Bằng sững sốt trong giây lát.

Gã đã bỏ qua một chuyện.

Cao thủ đỉnh cao hạng tám có đôi tai rất nhạy cảm.

Khi Hình Chí Nghị đấu võ ở trên sàn một đến chết đi sống lại, ông ta đã nghe được toàn bộ những lời phàn nàn, chỉ trích của Hàn Vũ Bằng ở dưới sàn đấu.

Quả nhiên là hoạ từ miệng mà ra.

Hàn Vũ Bằng có chút run rẩy.

Vừa được chứng kiến võ công của Hình Chí Nghị, bây giờ gã làm sao dám đắc tội thẳng mặt được chứ?

Hàn Phong lập tức giảng hoà.

"Đại sư Hình, ông vất vả rồi, bây giờ tôi sẽ đưa ông đi nhận tiền thù lao".

Hàn Phong dẫn đường, đưa người “khó chọc” này rời khỏi đây.

Để muộn tí nữa, nhờ đâu Hình Chí Nghị thực sự nổi điên, người cậu chủ này còn chưa kịp “đăng cơ” đã chết ở đây thì mọi chuyện sẽ tan tành mây khói mất.

Hình Chí Nghị khịt mũi, giận dữ đi theo.

Tại thời điểm này, hiệp đấu đầu tiên quyết định gia chủ kế nhiệm nhà họ Hàn đã kết thúc.

Ở hiệp đấu tiếp theo, một trong các ứng cử viên bao gồm cậu chủ nhà họ Hàn - Hàn Vũ Bằng, đích thân lên sàn.

Trong hiệp đấu này, thực lực của hai ứng cử viên chênh lệch khá xa.

Thực lực của Hàn Vũ Bằng dừng ở giữa mức đầu và mức giữa của hạng năm, chủ yếu là dựa vào nguồn lực của gia tộc để giúp gã đốt cháy giai đoạn.

Đối phương là Hàn Vạn Lý, một viên tướng dũng mãnh của nhà họ Hàn, anh ta là một võ sĩ đỉnh cao hạng sáu, hơn nữa lực chiến đấu còn không ngừng được thử thách và rèn giũa.

Hàn Tâm Nhụy ở phía đối diện, dặn dò Hàn Vạn Lý vài câu.

Hàn Vạn Lý thân hình vạm vỡ, cơ bắp gân guốc, liếc nhìn Hàn Vũ Bằng, gương mặt lộ rõ vẻ khinh thường.

Trong hiệp đấu này, toàn bộ người nhà họ Hàn đều mang tâm trạng xem cho có.

Dù sao thì Hàn Vũ Bằng cũng chỉ ở đây để góp đủ quân số, thua là đi đầu đương nhiên, nhưng mục đích chính là để xem gã chống chọi được mấy phút.

Mấu chốt vẫn là ở hiệp thứ ba.

Cũng chính là cuộc đọ sức giữa Trần Thái Nhật và Hàn Tâm Nhụy.

Người chiến thắng sẽ trở thành gia chủ kế nhiệm nhà họ Hàn.

Hàn Việt cũng có chút hứng thú, trực tiếp thông báo.

"Hiệp đấu thứ hai, bắt đầu!"

Hàn Vũ Bằng và Hàn Vạn Lý ở hai phía đối diện, cùng bước lên sàn đấu.

Đọ mỗi khí thế cũng thấy được thực lực chênh lệch, kẻ nào cao, kẻ nào thấp.

Hàn Vạn Lý chỉ tay vào Hàn Vũ Bằng, giọng điệu khuyển nử.

"Vũ bằng, đừng tranh với Tâm Nhụy nữa, mày không có đủ năng lực và dũng khí để gánh vác toàn bộ gia tộc đâu.

Võ công cũng là chẳng giỏi, bỏ cuộc sớm đi để khỏi phải chịu đau đớn bằng xương bằng thịt!"

Hàn Vũ Bằng đối mặt với một Hàn Vạn Lý cùng thế hệ với mình, vẻ mặt đầy thù địch.

"Sau ngày hôm nay anh sẽ biết là anh theo nhầm người rồi".

Ánh mắt Hàn Vạn Lý chợt loé lên vẻ tức giận, vai anh ta rung lên.

Các cơ bắp trên khắp cơ thể anh ta như bùng nổ trong nháy mắt.

Xương trên người cũng đồng thời phát ra âm thanh răng rắc.

Hàn Vạn Lý vốn đã cao lớn gần một mét chín, vừa vận công, anh ta ngay lập tức cao lên hai mét ba mươi tư.

Nhìn sang Hàn Vũ Bằng ở phía đối diện, cơ thể gầy gò, hình như chỉ hơn một mét bảy.

Độ tương phản quá lớn, trông giống như người lớn đánh trẻ con.

Hàn Vạn Lý không dài dòng nữa, hung dữ nói.

"Hôm nay tao không thể đánh chết mày thì cũng phải dạy cho mày một bài học!"

Bùm!

Thân hình to lớn mang theo sức mạnh mẽ có thể sánh ngang với một con bò đực, không cần dùng đến chút thủ đoạn nào mà đánh thẳng vào Hàn Vũ Bằng.

Ngay trước khi Hàn Vũ Bằng có thể vượt thế phòng thủ, đôi mắt gã vừa trợn trừng đã bị đánh bay ra ngay lập tức, cảm giác đó tựa như gã bị một chiếc xe địa hình công suất lớn đâm phải.

Bay thành một đường cong parabol.

Bịch!

Hàn Vũ Bằng ngã dập xuống đất, kêu la đau đớn.

Nơi hai cánh tay nhận lực va chạm ban nãy đột nhiên tím tái, mạch máu dưới da bị tổn thương nghiêm trọng, tụ máu, không tan ra được.

Tất cả những người có mặt nhìn thôi cũng thấy đau đớn, nhưng vì đều là người cùng một gia tộc nên chắc chắn không xảy ra chuyện chết chóc được.

Đột nhiên đôi mắt Trần Thái Nhật loé lên vẻ nghi ngờ, sau đó biến mất trong tích tắc.

Trên sàn đấu, Hàn Vạn Lý gào lên một tiếng đầy kiêu ngạo, hai nắm đấm như búa tạ nện về phía đối phương trên mặt đất.

Hàn Vũ Bằng trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc đã lật mình lăn sang một bên, tránh được nắm đấm.

Bùm!

Đinh!

Có một tiếng kêu kim loại lạnh lạnh vang lên.

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật ngay lập tức trở nên lạnh lùng.

"Hai tên khốn kiếp, dám giả vờ đấu võ trước mặt ông đây?"

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 227: Lựa Chọn Duy Nhất

Trần Thái Nhật đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Dưới lớp bụi màu vàng tràn ngập trong không khí, chiếc phi tiêu được che giấu hết sức cẩn thận đã được Genko bắn chính xác từ một góc không người.

Không một ai khác trong sàn đấu nhận ra.

Thời gian trôi qua mấy chục giây, cát vàng trong không khí từ từ lắng xuống, mọi thứ lại quang đãng như bình thường.

Mọi người chăm chú theo dõi trận đấu, Hàn Vạn Lý càng ngày càng hưng phấn, hai tay không ngừng tung nắm đấm.

Hàn Vũ Bằng lại trông khác hẳn.

Khắp người gã không chỗ nào là không có vết thương, khoe miệng rỉ ra máu, vô số vết trầy xước trên da, trên trán còn có vết sẹo.

Trông mới thảm làm sao chứ.

Nhưng lúc này Trần Thái Nhật lại mang tâm trạng xem cho vui.

Hai tên này đều gian lận!

Một người sẵn sàng chiến đấu, một người sẵn sàng chịu đựng, căn bản là đã bàn bạc xong xuôi rồi!

Theo chỉ dẫn của Trần Thái Nhật, Genko nhắm thẳng đầu Hàn Vũ Bằng mà phóng ám khí.

Khi ám khí được phóng ra, bay thẳng vào giữa trung tâm sàn đấu trong tích tắc, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có người hất tung văng ra chỗ khác!

Không phải ai khác, chính là Hàn Vạn Lý!

Điêu kỳ lạ hơn là khi phi tiêu bay đến, mục tiêu là Hàn Vũ Bằng đã phát hiện ra nguy hiểm từ lâu.

Khi ám khí vừa xuất hiện gã lập tức phát hiện được, nhìn thấy Genko ở đằng xa, sau đó lại gã làm một động tác hết sức bất ngờ.

Núp sau Hàn Vạn Lý!

Hàn Vạn Lý ban đầu không ngừng đuổi giết, không ngờ đang trong lúc liền mạch lại đứng chắn trước mặt đối thủ, anh ta dùng sức mạnh đánh bay ám khí đang bất ngờ bay đến, sau đó dõ theo hướng tấn công, tìm ra người phóng phi tiêu là Genko.

Đúng vậy, chỉ thị của Trần Thái Nhật là để Genko cố ý đứng đó sau khi phóng ám khí, không được giấu giếm.

Kết quả?

Cả hai ngay lập tức khôi phục trạng thái đuổi giết nhau, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Một kẻ trốn, một kẻ chắn.

Tại sao Hàn Vũ Bằng lại nấp sau lưng đối thủ của mình trong tình thế tởn tại chứ?

Tại sao Hàn Vạn Lý, người chưa phát hiện ra ám khí, lại chủ động chặn phi tiêu?

Chắc chắn quan hệ giữa hai người này có vấn đề.

Cũng có lẽ là do hai người họ xuất thân cùng một gia tộc, Hàn Vạn Lý không thể nhẫn tâm chứng kiến người nhà mình bị đánh lén dẫn đến bị thương.

Nhưng vấn đề kỳ lạ nhất không phải là việc hai người họ chấn cho nhau.

Mà là thái độ của Hàn Vạn Lý sau khi nhìn thấy Genko!

Ám khí đấy!

Có người bí mật phóng ám khí, đây là hành vi vi phạm quy tắc của trận đấu!

Gia chủ nhà họ Hàn đã nói rất rõ ngay từ đầu trận đấu, nếu bên nào dám phá lệ, dùng phương thức cạnh tranh không lành mạnh và không công bằng sẽ bị xử thua ngay lập tức, đồng thời mất tư cách người thừa kế nhà họ Hàn!

Hàn Vạn Lý là một fan cuồng nhiệt của Hàn Tâm Nhụy, là người chọn đội đầu tiên, cũng là người cùng trong gia tộc chọn hỗ trợ cô chủ nhà họ Hàn.

Nếu anh ta đã được chọn để tham gia cuộc thi, chắc chắn là thân tín của Hàn Tâm Nhụy.

Thân tín của Hàn Tâm Nhụy phát hiện ra Genko đang phóng ám khí, phản ứng bình thường sẽ là gì?

Tất nhiên là lập tức tố cáo!

Bởi vì Genko đeo mặt nạ Mèo thần tài là người của Trần Thái Nhật.

Nói cách khác, theo tình hình hiện tại, cô ấy cũng là người của Hàn Vũ Bằng!

Chẳng phải anh ta một lòng muốn cô chủ kế nhiệm, làm gia chủ nhà họ Hàn sao?

Bây giờ không cần phải tranh đấu một sống một còn với người cùng gia tộc nữa, cơ hội rõ ràng một bày ra trước mắt anh ta rồi đấy.

Chỉ cần anh ta hét lên: Có người phạm quy.

Sau đó, bắt Genko ngay tại trận, dù sao thì người đẹp này không có ý định che giấu chút nào.

Sau đó, anh ta sẽ tóm được Trần Thái Nhật, thuận lợi tóm luôn Hàn Vũ Bằng.

Hàn Tâm Nhụy không cần đấu mà thắng luôn!

Tuy nhiên, Hàn Vạn Lý lại không làm như vậy.

Trần Thái Nhật lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Tên này chắc chắn là một thằng ngu!

Thảo nào, ban đầu khi anh vô ý cứu anh ta một mạng là Trương Mỹ Vi tìm thấy anh ngay lập tức.

E là họ đã có liên quan tới nhau từ trước.

Bây giờ, tình hình trên sàn đấu bỗng trở nên căng thẳng.

Tinh thần của Trần Thái Nhật cũng trở nên tập trung, luôn chú ý đến tình hình của hai người họ.

Hai người giả vờ đấu võ trên sàn, kết quả sẽ ra sao đây?

Hàn Vạn Lý chắc chắn sẽ tìm cách cố tình thua Hàn Vũ Bằng.

Kết quả là Hàn Vũ Bằng đã thắng hiệp đầu tiên, cũng thắng hiệp thứ hai.

Với hai hiệp thắng trên ba hiệp đấu, Trần Thái Nhật thậm chí còn không có cơ hội thi đấu, Hàn Tâm Nhụy đã trực tiếp rời cuộc chơi rồi!

Anh chắc chắn không thể chịu được!

Giờ đây, Trần Thái Nhật cuối cùng cũng hiểu tại sao trước đây Hàn Vũ Bằng lại rất chắc chắn nói rằng Hàn Tâm Nhụy thua chắc rồi.

Căn bản là đã có chuẩn bị từ lâu.

Trên sàn đấu, Hàn Vạn Lý rộng to, giống như hóa thân của King Kong, trực tiếp đâm Hàn Vũ Bằng văng ra rìa sân.

Hàn Vũ Bằng không thể tránh khỏi.

Nắm đấm nặng nề của Hàn Vạn Lý trong nháy mắt cuộn theo gió trời, sắp đánh vào mặt đối phương.

Tất cả các khán giả dường như đã nhìn thấy kết quả của trận đấu.

Đột nhiên, trên mặt Hàn Vũ Bằng chợt thoáng qua nụ cười, giọng nói của gã đột nhiên kéo cao.

"Anh sơ ý quá đấy!"

Nói xong, gã không lui mà tiến lên, bị nắm đấm của Hàn Vạn Lý sượt qua mặt.

Mặc dù không bị đánh trực diện, nhưng đã bị đâm bay một cái răng, phun ra máu.

Vẻ mặt của Hàn Vũ Bằng rất thảm, nhưng ánh mắt lại sáng lên vẻ hưng phấn, thừa dịp nắm đấm sượt qua mặt mình, gã nhân cơ hội này lao thẳng vào vòng tay của Hàn Vạn Lý.

Hàn Vạn Lý bị hành động này làm cho choáng váng.

Mọi người theo dõi trận đấu đều sửng sốt.

Họ đều nhận ra có chuyện gì đó bất thường sắp xảy ra.

Đôi mắt của Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, nhưng sự chú ý của anh vẫn luôn hướng về sàn đấu.

Đột nhiên, cơ thể của Hàn Vũ Bằng áp sát người đàn ông vạm vỡ mạnh mẽ là đối thủ của mình, phát ra ánh sáng xuyên qua xương thịt.

Gia chủ Hàn Việt sửng sốt, đột ngột đứng lên.

Hàn Việt có dám không?

Ngay cả Hàn Tâm Nhụy, người đang tranh giành vị trí gia chủ, có dám không?

Đầu không dám!

Vì họ đều là người nhà họ Hàn.

Hàn Vũ Bằng đã bất ngờ thể hiện lòng dũng cảm và tinh thần chiến đấu vô song này tại sàn đấu.

Hàn Việt có lẽ sẽ nhìn người con trai này với một ánh mắt khác, mà sự yêu thích của ông ta đối với gã chắc chắn sẽ được nâng đến mức cao nhất.

Nếu Hàn Vũ Bằng thực sự tự nổ mà chết, Hàn Vạn Lý chắc chắn sẽ bị Hàn Việt băm vằm.

Vào lúc này, Hàn Vạn Lý chỉ còn lại có lựa chọn duy nhất.

Đầu hàng.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 228: Vậy Mà Lại Bùng Nổ

Hàn Vạn Lý tỏ vẻ kinh ngạc.

Ánh sáng màu đỏ trên người của đối thủ Hàn Vũ Bằng càng lúc càng sáng chói, bầu không khí trong sàn đấu bắt đầu trở nên chấn động.

Trần Thái Nhật thật sự phục hai người này luôn rồi.

Cảnh giới cao nhất của diễn kịch là gì?

Đó chính là biến giả thành thật.

Đừng nói hai người vốn chỉ là giả vờ đánh.

Dù có là đánh thật, nếu như Hàn Vạn Lý gặp phải cơn bùng nổ của Hàn Vũ Bằng thì cũng phải đầu hàng.

Đây rõ ràng quá là hợp lý.

Quá là thuận lợi.

Nếu như Trần Thái Nhật không có võ công hơn người thì đã bị tên khốn này lừa vào tròng rồi.

Mặt Trần Thái Nhật không biến sắc, tay trái đặt tại nơi kín đáo bên hông, chân khí ngưng tụ trên đầu ngón tay, tiện tay khẽ búng.

Đột nhiên, một tia sáng phóng ra với tốc độ ánh sáng từ trong tay của Trần Thái Nhật.

Trong nháy mắt, vụt qua trước mắt mọi người, đâm thẳng vào động mạch cổ của Hàn Vũ Bằng.

Tay của Hàn Vạn Lý đang chậm rãi giơ lên làm động tác đầu hàng.

Gia chủ nhà họ Hàn và đám già trẻ gái trai trong cùng dòng họ đang quan sát trận chiến đầu đã kích động đứng dậy.

Trên gương mặt đã đỏ đến độ muốn ứa máu của Hàn Vũ Bằng thấp thoáng nụ cười.

Thắng rồi!

Chỉ cần Hàn Vạn Lý hô lên hai chữ đầu hàng thì gã sẽ là gia chủ kế nhiệm của nhà họ Hàn!

Hàn Vũ Bằng dồn nén sức lực, giữ lấy chân khí lúc này đã sắp bùng nổ đến nơi.

Đột nhiên.

Vù, tiếng rò khí rất lớn.

Một luồng khí màu vàng phun ra từ sau đít quần của Hàn Vũ Bằng.

Trong tích tắc, mọi người đều lặng thinh.

Tất cả mọi người trong nhà họ Hàn đều ngơ ngác.

Ngay cả Hàn Tâm Nhụy vẫn luôn cau mày trăn trở lúc này cũng lộ ra biểu cảm vô cùng kỳ quái, giống như bị cái gì đó dọa hết hồn.

Vào khoảnh khắc mấu chốt của trận đấu võ, chỉ một giây trước khi Hàn Vạn Lý hô đầu hàng.

Hàn Vũ Bằng lại đánh rắm!

Tất cả oai phong, khí thế đều trở về con số không!

Mọi người cười ồ cả lên!

Hàn Vũ Bằng biến sắc, căn bản không kịp suy nghĩ đến vấn đề có xấu hổ hay không.

Gã ngạc nhiên phát hiện ra, sau tiếng đánh rầm kinh thiên động địa này, chân khí trong cơ thể dường như cứ thoát ra ngoài mạnh mẽ giống như quả bóng bị xì hơi theo mỗi nhịp hít thở.

Một giây, mặt Hàn Vũ Bằng không đỏ nữa.

Hai giây, tim đập ổn định rồi.

Ba giây, làn da vốn sưng lên vì muống bùng nổ của Hàn Vũ Bằng giống như túi nước bị bục, xẹp xuống trong nháy mắt rồi trở về trạng thái bình thường.

Dan điên vận hành, chân khí ổn định, thậm chí còn có cảm giác mát lạnh xuyên thấu.

Mọi người đang có mặt đều chứng kiến biến cố đột ngột này.

Khoảnh khắc đó, sàn đấu võ im ắng như chết.

Gia chủ Hàn Việt của nhà họ Hàn ngẩng lại vị trí.

Đám già trẻ gái trai đứng xem xung quanh cũng ngẩng xuống vị trí của mình, ai ai cũng tỏ ra cẩn lời.

Tay Hàn Vạn Lý vẫn còn chưa giơ lên, vẻ kinh ngạc vẫn còn chưa đến đỉnh điểm, hoá đá trong nháy mắt, khoé miệng co giật.

Anh tự bùng nổ đúng lúc thật đấy!

Dù gì cũng phải gắng gượng thêm một giây để tôi nói cho xong chứ.

Cảnh tượng bây giờ rõ là lúng túng, căn bản không thoát ra được nữa.

Hàn Vũ Bằng vẫn ôm lấy eo của Hàn Vạn Lý, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn đối thủ bằng vẻ đờ đẫn.

Lúc này Hàn Vạn Lý cũng mờ hồ, tay giơ đến giữa chừng rồi cứ giữ nguyên như thế.

Hai người đồng thời chìm sâu vào trạng thái tự mình hoài nghi.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hô lạnh lốt như chuông gió.

“Hàn Vạn Lý, còn ngây ra đấy làm gì, đánh tiếp đi!”

Hàn Tâm Nhụy khoanh tay, đứng ở một bên, lớn tiếng nhắc nhở.

Những người khác đang có mặt ở phía dưới lại đổ dồn ánh mắt về phía sàn đấu võ.

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế, tiện tay bóc một quả quýt ăn, vẻ mặt bình tĩnh.

Tên này hết trò rồi đúng không?

Hàn Vạn Lý đứng đó giống như trời tròng, nuốt một ngụm nước bọt, nghe thấy lời chât vấn của Hàn Tâm Nhụy thì tranh đấu một giây.

“Tên khốn! Tiếp chiêu của tao đây!”

Rầm!

Cơ bắp căng lên, một cú đấm đủ để đập vỡ đá mạnh mẽ đánh vào ngực của Hàn Vũ Bằng.

Khụ!

Hàn Vũ Bằng phun ra một ngụm máu, bay ra phía sau.

Trượt trên mặt đất mười mấy mét rồi dừng lại.

Có khí vào mà không có khí ra, mất đi năng lực chiến đấu.

Gia chủ nhà họ Hàn quả quyết đứng dậy.

“Trận thi đấu thứ hai, phía Hàn Tâm Nhụy giành chiến thắng!”

Kết quả cũng đã có rồi, khói bụi tan biến, những người đang có mặt thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt bàn tán về biểu hiện của hai võ sĩ vừa rồi.

Hàn Vạn Lý thắng trận quyết đấu, thế nhưng vẻ mặt lại khó coi như ăn phải phân, đứng ngẩn ngơ trên sàn vài giây, trề mắt quay người bước đi.

.

Hãy tìm đọc trang chính ở -- TRUMtruyen.

NET --

Miệng Trần Thái Nhật nhai quýt, khẽ nở nụ cười.

Đòn cuối cùng vừa rồi của tên này, dù có không muốn đánh thì cũng buộc phải đánh.

Tiết tấu tự bùng nổ của Hàn Vũ Bằng dừng lại, khôi phục bình thường, ngay cả đòn cuối cùng cũng nói lên sự thất bại.

Là đối thủ, Hàn Vạn Lý cao lớn nếu không thừa thắng xông lên, vậy thì gần như bằng với việc công khai nhận mình ăn gian.

Nếu như để gia chủ nhà họ Hàn nhìn ra thì trận cuối cùng không cần phải đấu nữa.

Vị trí gia chủ sẽ trực tiếp thuộc về cô chủ nhà họ Hàn rồi.

Hàn Vũ Bằng có nằm mơ cũng không ngờ đến kế hoạch gần như hoàn hảo của mình lại bại vì một quả rắm kỳ lạ.

Sau này vẫn nên ăn ít đậu nành thì hơn.

Nhưng đối với Tr ần Thái Nhật mà nói, trong lòng anh sớm đã có ý tưởng.

Tất cả những chuyện này đều không phải vấn đề, chỉ cần thực lực vô cùng mạnh mẽ tới khổng chế trận đấu mà thôi.

Đột nhiên, thiếu nữ duyên dáng đứng phía đối diện khẽ cau mày, ánh mắt loé lên tia nghi hoặc.

Hàn Tâm Nhụy nhìn vào mắt Tr ần Thái Nhật thông qua chiếc mặt nạ Kung fu Panda.

“Hai chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu r ồi không?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 229: Đuôi Theo Bước Chân Của Anh Ấy

Là một người từng trải, Trần Thái Nhật không hề hoảng hốt khi nghe Hàn Tâm Nhụy nói vậy.

Trước khi đeo mặt nạ lên, Trần Thái Nhật đã hoàn toàn thu lại hơi thở của mình, đồng thời vận công biến màu sắc của con người nhạt đi một chút.

Trong tình huống này, cho dù là người quen thuộc nhất, gần như cũng không thể nhận ra.

Buổi tối lần đầu tiên gặp Hàn Phong, đánh bại Hình Chí Nghị, Trần Thái Nhật đã đặc biệt sắp xếp.

Cuộc thi lần này, anh sẽ lên sàn đấu với tên gọi ‘đại sư mặt nạ’

Do đó bây giờ người nhà họ Hàn cũng không rõ danh tính và thân phận thật của anh.

Hàn Tâm Nhụy thấy Trần Thái Nhật mãi vẫn không lên tiếng liền hỏi thêm một câu

“Trước đây chúng ta từng đánh nhau sao?”

Trần Thái Nhật hắng giọng, phát ra một âm thanh trống rỗng mang theo tiếng vang hỗn tạp.

“Mặc dù tôi không nhớ hết bại tướng dưới tay mình, nhưng đối với cô gái xinh đẹp như cô thì luôn có ấn tượng sâu sắc, nếu chúng ta từng đánh nhau, nói không chừng là trong mơ”.

Câu nói này nói ra không có sơ hở gì.

Suy cho cùng Trần Thái Nhật thường vô thức nghĩ đến người phụ nữ đặc biệt như Hàn Tâm Nhụy, nhất là lúc ngủ chưa tỉnh.

Nhưng nếu một người lạ nói câu này với một cô gái, ít nhiều cũng có thể nghe ra chút ý bắt chuyện và trêu đùa.

Hàn Tâm Nhụy nghe xong thì nhú mày, đột nhiên trong ánh mắt lóe lên ý thù địch.

“Trên sân đấu, nói chuyện xin tự trọng, đời này kiếp này, trên trời dưới đất, chỉ có một người đàn ông có thể nói chuyện như vậy với tôi”.

Trần Thái Nhật nhếch khóe miệng, đột nhiên có hứng thú trêu ghẹo.

“Ồ? Em gái, có người trong lòng rồi à? Nói ra xem là ai, không chừng cũng là bại tướng dưới tay tôi đấy”.

“Im miệng!”

Hàn Tâm Nhụy quát lên một tiếng yêu kiều.

“Trên thế giới này tuyệt đối không thể có ai thắng được anh ấy, chỉ dựa vào tên giấu đầu lòi đuôi như anh, xách giày cho anh ấy cũng không xứng, càng không xứng biết tên của anh ấy!”

Trần Thái Nhật sững sờ, trong lòng nổi lên một loại cảm xúc phức tạp, lúc này không chọc cô ấy nữa.

“Không nói nữa, muốn đánh thì đánh đi”.

Gia chủ nhà họ Hàn – Hàn Việt đứng bên cạnh sân đấu, dùng nắm tay che miệng mình, ra sức ho khan mấy cái.

Sau khi thở đầu lại, thấy hai bên đã chuẩn bị vào vị trí liền lên tiếng tuyên bố.

“Khụ khụ, trận đấu võ thứ ba, bắt đầu!”

Vừa dứt lời, đột nhiên Hàn Tâm Nhụy biến mất tại chỗ, giây tiếp theo đã xuất hiện ở đỉnh đầu của Trần Thái Nhật.

Người xem xung quanh ngạc nhiên hô lên.

Bật nhảy từ ngoài mười mét, giữa không trung thì lên đến đỉnh đầu của đối thủ.

Khoảng cách xa như vậy, mà Hàn Tâm Nhụy lại thực hiện động tác nhanh đến mức khiến người ta không nhìn rõ được.

Ngay cả cái bóng cũng không bắt được.

Tốc độ này còn nhanh hơn so với Hình Chí Nghị.

Rất dứt khoát, trường kiếm nhỏ màu trắng mang theo ánh sáng bạc tản ra hơi thở chết chóc, như một tia chớp, đâm thẳng về phía đỉnh đầu của Trần Thái Nhật.

Tất cả mọi người ở đây đều kinh ngạc đến ngây người bởi sự thể hiện của Hàn Tâm Nhụy.

Lẽ nào, giây đầu tiên đã muốn phân thắng bại luôn rồi sao?

Xoẹt!

Nhát kiếm này của Hàn Tâm Nhụy đâm trúng rồi!

Trong nháy mắt, Trần Thái Nhật lại... bị đâm?

Trần Thái Nhật tựa như một con búp bê vải không ruột dùng túi vải vá lại, bị nhất kiếm này đủ để xuyên qua tấm thép, xé nát mọi thứ thành mảnh vụn.

Cái bóng của Trần Thái Nhật chợt nứt ra, sau đó tan biến trong không trung, hóa thành bụi mù, dần mất hẳn.

Sắc mặt Hàn Tâm Nhụy bỗng ngơ ngác, từ trên trời hạ xuống, nửa quỳ trên mặt đất, trường kiếm đưa ngang trước người, mặt đầy cảnh giác.

Trần Thái Nhật chậm rãi xuất hiện sau lưng Hàn Tâm Nhụy, im hơi lặng tiếng, nhẹ nhàng vỗ vai của đối phương.

“Đừng đánh nữa, nhận thua được rồi”.

Soạt!

Thứ chào đón Trần Thái Nhật là một lưỡi kiếm màu bạc.

Trần Thái Nhật phản ứng nhanh đến khó tin, nghiêng người tránh né khó ai thấy được.

Nhát kiếm này chứa chân khí sắc bén đỉnh cấp, một cung lửa hình lưỡi liềm lướt qua không trung, trong chớp mắt đã đánh trúng một tòa nhà ngoài trăm mét cách đó không xa.

Rắc!

Bức tường ngoài tòa nhà xi măng cốt thép bị kiếm khí nổ nứt toác, trên mặt tường xuất hiện một vết cắt khổng lồ như quái thú há to miệng.

Uy nghiêm của nhát kiếm, khủng khiếp như thế!

Trần Thái Nhật hơi xoay đầu qua, nhìn cảnh tượng tan hoang bên đó, tắc lưỡi nói.

“Hạng tám rồi, quả nhiên là kỳ tài luyện võ hiếm có”.

Trần Thái Nhật vừa nói, vừa dùng tay chỉ phía trên, kẹp hừ không!

Keng!

Một âm thanh như kim loại chạm vào nhau.

Bóng dáng Hàn Tâm Nhụy giữa không trung dường như treo lơ lửng, trên gương mặt vô cùng ngạc nhiên, mũi trường kiếm trong tay cách đại huyệt sau tai của Trần Thái Nhật chỉ có khoảng cách nửa tấc.

Nhưng vậy mà lại bị kẹp chặt.

Trần Thái Nhật xoay người lại, buông hai ngón tay ra.

Bóng người Hàn Tâm Nhụy như gió lớn thổi lá, chớp mắt bay ra ngoài sáu mét.

“Vậy cô muốn thế nào?”

Trong nháy mắt, chân khí sắc bén của Hàn Tâm Nhụy, chọt thu vào trong đến cực điểm.

Dưới bầu trời, dường như có một tuyệt thế thần binh đang dần hiện ra từ trong hư vô.

“Không thể đánh bại anh, thì tôi không thể chứng minh mình xứng với anh ấy, nhất tiếp theo tôi sẽ dốc hết toàn lực, tuyệt đối không nể nang!”

Dáng người lả lướt của Hàn Tâm Nhụy đột nhiên bay lên giữa không trung.

Tóc dài tung bay theo gió, dưới khuôn mặt tinh xảo lại khiến người ta thương yêu, vậy mà lại đầy ắp khí xơ xác tiêu điếu.

Người đẹp lơ lửng trên trời, tay phải cầm kiếm, chậm rãi chỉ vào bầu trời.

“Tôi có một kiếm, chém mưa gió, cắt sấm rền, anh tiếp chiêu đi!”

Ầm!

Đột nhiên trong không khí truyền đến tiếng vang rất xa, giống như sấm nổ tung ở phía xa.

Gió nổi, khói bụi trong không khí bắt đầu từ từ chuyển động, xung quanh Hàn Tâm Nhụy thành một vòng xoáy.

Trường kiếm trong tay Hàn Tâm Nhụy khẽ run lên, trên mũi kiếm đột nhiên bắt đầu lóe ra một điểm ánh sao.

Một điểm ánh sao dần chói mắt, bắt đầu to lên nhanh chóng.

Cỡ quả bóng bàn.

Cỡ quả bóng đá.

Cho đến cỡ quả bóng rổ, ánh sáng vẫn ngày càng chói lóa.

Dưới ánh mặt trời, thanh kiếm này dường như to thành mặt trời thứ hai.

Trong ánh mắt của Trần Thái Nhật lóe lên chút bất ngờ.

Con nhóc Tâm Nguyệt, vượt cấp khiêu chiến hạng chín, nói không chừng cũng có thể đánh thắng.

Mọi người ở nhà họ Hàn, dần dần kinh ngạc.

Chính vào lúc ánh sáng ở mũi kiếm của Hàn Tâm Nhụy to ra đến lóa mắt, đột nhiên người đẹp cắn chặt răng.

“Chém!”

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 230: Tất Cả Đầu Ngật Xiu

Ầm!

Tiếng ồn vang lên.

Không gian xung quanh sần đầu và thời gian tựa như bị đông lại trong chốc lát.

Giữa trời và đất dường như chỉ còn sự ồn tại của thanh kiếm đó.

Hàn Tâm Nhụy không dùng bất kỳ thủ đoạn nào, chỉ đứng giữa không trung, nhẹ nhàng chém một nhát kiếm chói mắt.

Quả cầu ánh sáng chói mắt trên mũi kiếm bị kéo dài ra trong phút chốc, tạo thành hình trăng lưỡi liềm dài chừng mười mét.

Nó nhẹ nhàng di chuyển từ trời giáng xuống, bay qua chỗ Trần Thái Nhật.

Nơi vắng sáng đi qua không có cây nào sống sót.

Trong chốc lát, không khí bị xé toạc ra.

Nhát kiếm hình trăng lưỡi liềm chưa di chuyển đã có tiếng sấm vang rền.

Mỗi tiếng như vậy, kiếm khí càng nhanh thêm.

Sau chín tiếng sấm, những tia sáng kiếm khí ầm ầm toả ra chém tới đỉnh đầu Trần Thái Nhật trong nháy mắt.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Mọi người ng ẩ quanh sàn đấu chột nghiêng ngả phân nửa, tiếng kinh hô cũng vang lên.

Nhát kiếm hình trăng lưỡi li ền đó chém mặt sàn sân đấu thành hai nửa tựa như cắt bánh kem!

Một nửa l ẩ lên, một nửa lún xuống.

Mặt sàn vốn bằng phẳng như một cái bánh quy tròn lại bị người tách làm đôi trong nháy mắt, còn thuận tiện khiến phân nửa người ng ả xuống.

Kiếm của Hàn Tâm Nhụy vô cùng sắc bén, chẳng mảy may lộ ra tí kiếm khí nào.

Chỉ đơn giản là chém như vậy thôi.

Nó kéo dài đủ bốn, năm mươi mét, xuyên qua sàn đấu, bay tới toà nhà phía xa.

Cạch!

Một toà nhà hai tầng để không nằm ở cuối đoạn kiếm khí bỗng nứt ra rồi sụp xuống.

Mọi người đều chết lặng.

Sức mạnh này là sự nổ tung.

Hàn Tâm Nhụy từ từ đáp từ trên không xuống, quay đầu nhìn lại.

Thanh trường kiếm trong tay cô ấy chỉ còn lại đuôi kiếm.

Bởi vì không chịu nổi năng lượng kiếm khí, thân kiếm thon dài đã tan thành bụi bay, không còn tồn tại.

Không còn tồn tại ở sàn đấu nữa.

Tất cả những nơi mà v ầng sáng lưỡi kiếm đi qua đều biến mất.

Đại sư mặt nạ Trần Thái Nhật cũng biến mất.

Lúc đó mọi người đều có một suy nghĩ.

Sau khi chịu sức mạnh một kiếm từ Hàn Tâm Nhụy, lẽ nào cơ thể máu thịt của Trần Thái Nhật đã bị tan vỡ, hoá thành bã rữa dung hòa vào đất rồi hay sao?

Lúc Hàn Tâm Nhụy vừa đáp xuống đất thì mặt mày thả lỏng, nhưng giờ lại cau mày.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Theo lý mà nói, nhất kiếm này của cô ấy chỉ bổ người khác ra làm hai, không thể khiến xương cốt cũng không còn như này được.

“Khụ khụ khụ!”

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên.

Sắc mặt Hàn Tâm Nhụy chợt thay đổi, cô ấy gấp rút làm ra tư thế phòng vệ.

Mọi người có mặt tại sân đấu cũng lộ vẻ kinh ngạc khó hiểu, tìm khắp nơi xem âm thanh này phát ra từ đâu.

Đúng lúc này, đầu một con gấu trúc chợt chui ra khỏi vết nứt bị thanh kiếm bổ xuống.

Trong ánh nhìn kinh ngạc của mọi người.

Trần Thái Nhật đang đeo mặt nạ bước từng bước ra khỏi mép vết nứt lớn cao hơn hai mét, tựa như anh đang leo núi, vừa bước ra vừa dùng tay xua bụi trước mặt!

Ngay cả sợi lông cọng tóc cũng không hề gì!

Không những không bị bổ làm hai, trừ việc trên giày có vài vết bùn đất ra thì ngay cả tóc cũng không thiếu một sợi.

Mặt nạ Kung fu Panda sạch sẽ như mới, không hề có chút vết nứt nào cả.

Cảnh tượng này khiến Hàn Tâm Nhụy tuyệt vọng.

Rõ ràng một kiếm long trời lở đất đó đã chém ra rồi!

Đại sư mặt nạ cũng không hề có bất kỳ hành động né tránh nào, sao ngay cả góc áo cũng không thể chém được thế này?

Cô ấy không hiểu, những người vây xem nhà họ Hàn càng không hiểu nổi.

Trần Thái Nhật cứ như vậy chậm rãi bước lên, phủi bụi đất trên người.

Anh nhìn xung quanh.

“Ồ! Sức mạnh này không kém gì hạng chín rồi!”

Ồ!

Trong lòng mọi người đều bị chấn động mạnh.

Lời này có rất nhiều ý.

Trước hết mọi người đều kinh ngạc là trong thời gian ngắn, sức mạnh của Hàn Tâm Nhụy đã bộc phá ra được cường độ như vậy, chẳng kém gì những võ giả siêu cấp hạng chín cấp tông sư.

Sâu xa hơn, lúc này mỗi người càng thêm ngưỡng mộ thực lực của Trần Thái Nhật, khó mà nhìn ra thực lực thực sự được.

Không kém hạng chín.

Ý của lời này là đại sư mặt nạ đã từng thấy hạng chín ra tay rồi.

Sau đó, với một kiếm mang theo sức mạnh vô cùng lớn như này, Trần Thái Nhật cũng giải quyết thật nhẹ nhàng, ngay cả vết thương ngoài da cũng không có.

Thực lực của Trần Thái Nhật ở cấp bậc nào?

Người nhà họ Hàn bỗng không dám nghĩ tiếp.

Lúc này, ánh mắt của gia chủ Hàn Việt đang ngó tại chỗ nhìn sang “Kung fu Panda” cũng lộ vẻ vô cùng kinh ngạc và coi trọng.

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hàn Tâm Nhụy đầy sự khó tin, cô ấy đánh giá đại sư mặt nạ từ trên xuống dưới.

“Rốt cuộc anh là ai?”

“Cô không cần biết, cô vừa ra chiêu rồi, giờ nên tới lượt tôi”.

Dứt lời, hai tay Trần Thái Nhật giơ ra trước ngực.

Trong cái nhìn nghi ngờ của mọi người, anh bắt đầu vỗ tay.

Bộp bộp bộp bộp.

Mọi người đều sửng sốt.

E là đại sư mặt nạ, Kung fu Panda đã bị đánh cho ngu người rồi chẳng?

Trong đầu toàn là dấu chấm hỏi nhưng không có sức mở miệng.

Bộp bộp bộp!

Trần Thái Nhật vỗ liên tục ba cái.

Đột nhiên những vân sóng xung kích đu đưa trong không khí.

Ầm!

Tất cả mọi người, bao gồm cả Hàn Tâm Nhụy đều tê liệt ngã xuống đất.

Gia chủ nhà họ Hàn - Hàn Việt, kiên trì được hơn nửa giây thì khoé miệng rướm máu rồi liếc nhìn Trần Thái Nhật lần cuối.

Ông ta ngã xuống.

Sau khi vỗ cái cuối cùng, Trần Thái Nhật mới dừng hẳn.

Lúc này, khắp sàn đấu đầy sự yên tĩnh.

Trong phạm vi mấy nghìn mét vuông của sàn đấu đã không còn người sống.

Tựa như cả tập thể bị trúng độc, “xác chết” nằm la liệt trên sàn.

Trần Thái Nhật từ từ tháo mặt nạ Kung fu Panda xuống, cẩn thận cất vào trong ngực rồi nở nụ cười dừng dừng.

“Hừ, mấy người nằm xuống rồi tôi mới sắp xếp kết cục đầy kích thích được”.

Anh bước tới trước mặt Hàn Tâm Nhụy, lúc này cô thiếu nữ xinh đẹp đã hôn mê, hơi cau mày, nằm nghiêng trên đất, tựa như người đẹp yêu kiều đang ngủ say.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng ôm cơ thể mềm mại vào lòng, anh cẩn thận đặt người đẹp đang say giấc ngủ lên một chiếc ghế sạch sẽ.

Sau đó anh bước tới chỗ cái bàn, cầm quả quýt lên, lột vỏ rồi cho vào miệng.

Anh vừa ăn vừa quay đầu nhìn cửa ra vào bên cạnh.

“Cô nàng Genko này, hành động chậm quá, Trương Mỹ Vi cũng nên được thả ra rồi chứ nhỉ”.

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 231: Người Quan Sát Phía Sau

Biệt thự ba tầng cạnh sân đấu là nơi làm việc chuyên dụng của Hàn Việt, gia chủ nhà họ Hàn.

Đứng trên tầng hai, qua rèm cửa có thể nhìn bao quát toàn cảnh trang viên nhà họ Hàn, bao gồm cả sân đấu.

Trong phòng làm việc, ở vị trí bắt mắt nhất trên bàn làm việc làm bằng gỗ sưa được đặt hai bức ảnh.

Trong hai bức ảnh, đều có sự xuất hiện của một người đàn ông với vẻ ngoài uy nghiêm, chính là Hàn Việt.

Nhưng một tấm là Trương Mỹ Vi chụp cùng Hàn Vũ Bằng thưởng thơ ấu.

Tấm còn lại là một phụ nữ trung niên có vẻ ngoài dịu dàng và người đẹp Hàn Tâm Nhụy.

Trần Thái Nhật thoải mái ngồi trên ghế văn phòng, nhìn người trong ảnh, không khỏi thở dài.

"Xem ra Hàn Việt vẫn còn tình cảm với hai con của mình, nếu không đã không để bức chân dung gia đình ở đây".

"Chủ nhân, tới rồi, tới rồi!"

Genko đã tháo mặt nạ, đứng bên rèm, nhắc nhở Trần Thái Nhật.

Cô ấy quay mặt về phía cửa sổ, trước mặt có để một chân máy, bên trên còn được đặt một thiết bị quay video độ phân giải rất cao.

Thông qua chức năng kính viễn vọng của thiết bị, Genko trông nghiêm túc, quan sát mọi động tĩnh bên ngoài.

Trần Thái Nhật cầm trên tay một quả cam đã bóc, anh đứng trước cửa sổ kia, quan sát sàn đấu võ.

Nhìn về phía xa.

Một bóng người hoảng sợ đột nhiên xuất hiện ở lối vào của sàn đấu.

Tóc dài xõa tung, dáng người hình chữ S, nét mặt cảnh giác.

Là Trương Mỹ Vi, cô vợ nhỏ của gia chủ nhà họ Hàn, cũng chính là bà lớn của nhà họ Hàn.

Lúc này, bà ta không có được cảm giác tự do, mà ngược lại còn lo lắng nhìn xung quanh.

Gần như lao vào trong sàn đấu, kết quả phát hiện một cảnh tượng vô cùng quái dị.

Khắp nơi toàn là người...!

Ngõn ngang, lộn xộn, nằm vạ vật, đủ mọi tư thế.

Trong đó có cả Hàn Việt, gia chủ nhà họ Hàn, cũng ngã bổ nhào trên bụng người chủ trì, không biết còn sống hay đã chết.

Trương Mỹ Vi kinh ngạc, chết sững người, sau đó ngập ngừng bước vào bên trong.

Một khung cảnh im lặng đến lạ lùng.

Trương Mỹ Vi đi đến người nằm gần nhất, thử kiểm tra hơi thở của anh ta bằng tay.

Ngay giây tiếp theo, vẻ mặt của người phụ nữ xinh đẹp thả lỏng rõ rệt.

Hiển nhiên, bà ta hiểu ra những người này chỉ vì một lí do chưa xác định mà ngất đi, chứ không phải đã chết hết.

Sắc mặt của người đẹp đột nhiên có chút hưng phấn, đặc ý nhìn về phía sàn đấu.

Trong nháy mắt, mắt của bà ta bỗng sáng lên, khóe miệng nở một nụ cười quái dị.

Bà ta chạy nhanh đến giữa sàn đấu, để lại một làn bụi mù trong không khí.

Lúc này, khoảng cách bốn năm mét có hai người nằm trên sàn.

Một người là cao thủ hạng tám Hàn Tâm Nhụy, còn đang hôn mê, tay vẫn đang ở tư thế cầm một thanh trường kiếm.

Người còn lại là em trai Hàn Vũ Bằng của cô ấy.

Một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, lúc này cơ thể không có chỗ nào là bình thường.

Cơ bắp của gã bị rạn nứt, da bật máu, khuôn mặt vẫn còn bầm tím, bộ quần áo chiến đấu trên người thì rách tả tơi.

Trương Mỹ Vi kêu lên "A", lập tức chạy đến chỗ con trai mình.

Khi chạy đến nơi, bà ta quỳ rạp trên mặt đất, ôm lấy nửa thân trên của Hàn Vũ Bằng, không kìm được nước mắt.

"Con ơi! Ai đánh con thành thế này hả?"

Sau đó, cũng thử kiểm tra hơi thở qua mũi.

May mắn thay, gã cũng chỉ hôn mê.

Trương Mỹ Vi khóc một hồi, rút ra một chai sứ từ trong túi, lấy một viên thuốc, cho Hàn Vũ Bằng uống.

Trần Thái Nhật nhờ có ánh mắt sắc bén với tầm nhìn xa mạnh hơn cả đại bàng, tuy đứng từ xa nhưng vẫn nhìn thấy cảnh này.

Sau khi uống thuốc, hơi thở của Hàn Vũ Bằng rõ ràng trở nên nhẹ nhàng hơn, hiển nhiên là vết thương của gã cũng thuyên giảm.

Bà ta cố gắng đỡ con trai đến lều nghỉ ngơi bên cạnh.

Sau khi Trương Mỹ Vi thu xếp ổn thoả cho Hàn Vũ Bằng mới đứng dậy, đi tới chỗ người nhà họ Hàn đang nằm vất vưởng trên mặt đất ở trong và ngoài sân đấu.

Vẻ mặt bà ta càng ngày càng lạnh, ngón tay siết chặt kêu ken két.

Trương Mỹ Vi không chút do dự, trực tiếp sải bước đi về phía Hàn Tâm Nhụy đang ngã trên mặt đất, vẻ mặt càng ngày càng dữ tợn, tựa hồ muốn trút bỏ thù hận.

Trần Thái Nhật đứng bên cửa sổ, giữa hai ngón tay cầm một đồng xu, anh tập trung, đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra bất cứ lúc nào.

May mắn thay, cuối cùng không có gì bất ngờ xảy ra.

Đúng như anh nghĩ, bà ta vẫn không ra tay.

Anh thở phào nhẹ nhõm.

Trương Mỹ Vi rời khỏi Hàn Tâm Nhụy nằm trên mặt đất.

Có vẻ như bà ta định rời khỏi sân đấu.

Trần Thái Nhật rũ quần áo, chuẩn bị gọi Genko trong phòng để cùng rời đi.

Cuối cùng.

"A! Tôi bị sao vậy? Sao lại ngất đi nhỉ?"

"Đã xảy ra chuyện gì thế?"

"Đau đầu quá, cứ như bị đánh ấy!"

"Đồ ngu, ông đập đầu vào cạnh bàn rồi".

"Cuộc đấu võ thế nào rồi?"

Trong vòng vài phút, người nhà họ Hàn ở trong và ngoài sàn đấu đã dần khôi phục lại sự tỉnh táo, đứng ngẩn không yên.

Điều họ quan tâm duy nhất lúc này chính là kết quả của cuộc thi đấu vừa rồi.

Gia chủ nhà họ Hàn là Hàn Việt cũng đã tỉnh lại, ho khan hai tiếng, đứng ở bên cạnh sàn đấu.

"Tâm Nhụy! Con sao rồi?"

Hàn Tâm Nhụy là một cường giả hạng tám, hồi phục nhanh hơn người thường, lúc này đã đứng thẳng dậy, lắc đầu.

Nghe thấy tiếng gọi của bố, cô ấy lập tức trả lời.

"Bố, con không sao".

Người đẹp kiểm tra toàn thân thì phát hiện không bị thương nặng, tuy nhiên đầu vẫn còn hơi choáng.

Cô ấy đứng thẳng người, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía đối diện.

Đại sư mặt nạ và cô hầu "Mèo thần tài" đang ung dung ngẩn ngơ.

Người đàn ông đeo mặt nạ "Kung Fu Panda", tay còn nghịch một đồng xu, chăm chú nhìn Hàn Tâm Nhụy trong vài giây.

Lúc này, mọi người đều ý thức được một vấn đề.

Có vẻ như chiêu "All-kill" vừa rồi là do đại sư mặt nạ này tung ra!

Trong ngoài sàn đấu, bất kể võ công cao thấp, mọi thứ đều sẽ bị "quét sạch"!

May mắn thay, đây chỉ là một cuộc đấu võ, nếu đây là một trận đấu thực sự.

Sau khi mọi người ngất đi, tên này thần nhiên phi dao lên từng người một, sau đó sàen đấu này, e rằng sẽ trở thành một cái lò thiêu xác chết!

Hàn Tâm Nhụy nhìn đại sư mặt nạ, vẫn không lên tiếng.

Ánh mắt của mọi người cũng đều tập trung vào đại sư và cô hầu.

Trần Thái Nhật nở một nụ cười nhưng không ai nhận ra, anh nói với giọng từ tốn.

"Cô chủ Hàn, đánh tiếp không?"

Hàn Tâm Nhụy ở phía đối diện, với vẻ mặt vô cùng không cam tâm, chậ vật, bu ãn bức, cuối cùng nhẹ giọng nói.

"Tôi...!nhận thua".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 232: Đại Tiệc Bất Ngờ Xảy Ra Chuyện

Khi Hàn Tâm Nhụy nhỏ giọng nói ra lời này.

Tất cả mọi người đang xem trận đấu đều lộ ra vẻ tiếc nuối, khán đài không ngừng bàn tán, sắc mặt của họ hàng nhà họ Hàn đều phức tạp.

Gia chủ Hàn Việt nhìn thấy bộ dạng của con gái có chút tuyệt vọng, trên khuôn mặt uy nghiêm bỗng hiện lên vẻ thương yêu của một người bố, ông ta dò hỏi.

"Tiểu Nhụy, bây giờ con vẫn còn chút sức chiến đấu để thi mà..."

Câu này khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Gia chủ Hàn Việt thế mà lại động viên và ra hiệu ngầm cho con gái mình tiếp tục cuộc thi này?

Ông ta nghĩ rằng Hàn Tâm Nhụy còn có cơ hội đánh bại một võ sĩ tuyệt thế là đại sư mặt nạ sao?

Không, có lẽ đó chỉ là sự quan tâm của một người bố dành cho con gái của mình, ông ta không thể chịu đựng được khi nhìn thấy đứa con gái bướng bỉnh gặp phải khó khăn trở ngại.

Nhưng trong bối cảnh tranh giành người thừa kế, câu nói này của ông ta rất được.

Mọi người bắt đầu suy đoán.

Chẳng lẽ trong lòng gia chủ Hàn thật sự thiên vị người con gái này?

Nhưng lại không thể nói trực tiếp, ai bảo ông ta là người đứng đầu của một gia tộc chứ.

Hàn Tâm Nhụy bất ngờ chớp chớp mắt khi nghe thấy những lời này của bố mình, gương mặt đột nhiên hiện lên vẻ suy tư, cuối cùng cũng đành lắc đầu.

"Đại sư đeo mặt nạ, anh chỉ dựa vào hư không tạo nên sức mạnh là có thể một chọi một trăm.

Ngay cả khi nhận chiêu Thương Khung Kiếm của tôi mà không bị xây xát chút nào, quả nhiên tôi...!không phải đối thủ của anh, không cần phải đánh nữa đâu".

Ánh mắt Trần Thái Nhật điềm nhiên, gật đầu.

"Tốt lắm, nếu đã như vậy, công việc của tôi cũng xong rồi nhỉ, cậu chủ Hàn?"

Đúng lúc này, một giọng nói đầy kích động vội vàng vang lên ở vị trí bên cạnh.

"Đúng vậy! Võ công của đại sư mặt nạ có thể nói là chấn động đất trời, quả thực đã làm đúng những gì tôi đã giao phó cho anh.

Không uổng công tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy, ha ha ha!"

Hàn Vũ Bằng bước ra, vẻ mặt tự mãn.

Gã vốn bị Hàn Vạn Lý đánh cho mình đầy thương tích, sau một lát đã hồi phục bảy tám mươi phần trăm.

Khóe mắt Hàn Vũ Bằng hơi sưng lên, môi vẫn còn vết máu, nhưng vẫn không che giấu được vẻ hớn hởi bên trong.

Trong mắt hiện rõ phong thái ung dung đón gió xuân của kẻ chiến thắng.

Cậu chủ Hàn bước vào sàn đấu một cách kiêu kỳ, nhìn xung quanh bằng thái độ của chủ nhân, sau cùng, gã dán mắt vào bố mình, nói với vẻ phẫn khích.

"Bố, cuộc thi kết thúc rồi, thông báo kết quả thôi".

Là gia chủ của một nhà giàu hoàng kim, Hàn Việt ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh dù trong lòng có cảm xúc gì đi chăng nữa.

Ông ta im lặng trong giây lát, rồi lớn tiếng công bố với mọi người.

"Hiệp thứ ba, đội Hàn Vũ Bằng thắng!"

Xì xào!

Người nhà họ Hàn có mặt đầu bàn hoàng, chờ đợi câu nói cuối cùng đó của Hàn Việt.

Gia chủ Hàn Việt quay sang liếc nhìn con gái, ánh mắt đầy tiếc nuối vô hạn, nhưng vẫn nói tiếp.

"Theo quy tắc, Hàn Vũ Bằng đã thắng hai trên ba hiệp đấu, nên thắng bé chính là người thắng cuộc thi này, cũng chính là gia chủ kế nhiệm của nhà họ Hàn!"

Hừ!

Cuộc thảo luận của đám đông như bùng nổ.

Cuối cùng cũng đã có kết quả.

Gia tộc nhà giàu hoàng kim có hàng trăm năm lịch sử ở Yến Kinh, cuối cùng cũng xác định được người thừa kế.

Hàn Vũ Bằng nắm chặt tay, bật dậy đầy phấn khích.

"Tôi thắng rồi! Ha ha ha ha ha!"

Người đẹp Hàn Tâm Nhụy vốn bướng bỉnh, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ lãnh đạm, khóe miệng khẽ nhếch lên, tự lắm bằm một mình.

"Rốt cuộc thì mình vẫn không thuộc về gia tộc này, cũng tốt, mình có thể đi tìm anh ấy rồi".

Trần Thái Nhật, người đang che giấu đằng sau chiếc mặt nạ, lại nghe thấy rõ mồn một, cảm xúc ấm áp bỗng trào dâng trong trái tim anh.

Gia chủ Hàn Việt nhìn con trai vui mừng tột độ, nét mặt phức tạp, nhưng kết quả là sự thật.

"Thưa các anh em họ hàng thân thiết, hôm nay nhà họ Hàn tôi cuối cùng cũng đã giải quyết xong một sự việc trọng đại.

Tiệc trưa sắp bắt đầu, mời mọi người di chuyển đến sảnh tiệc".

Nói xong, ông ta quay đầu lại nói với Hàn Vũ Bằng.

"Đừng có vui mừng không thôi, đưa mẹ con ra ngoài này đi".

...!

Sảnh tiệc của trang viên nhà họ Hàn không thua kém bất kỳ khách sạn cao cấp năm sao nào, có sức chứa hàng trăm người cùng lúc.

Điệu nhạc êm dịu hoà cùng với bước nhảy uyển chuyển tạo nên một bản hòa âm.

Người hầu thay phiên nhau đưa rượu, những món ngon ngon, thuốc lá và đồ tráng miệng lên.

Bầu không khí hết sức vui vẻ.

Hàn Vũ Bằng đã thay quần áo, trông rất năng động, dẫn theo con em trẻ tuổi của nhà họ hàn đến nâng cốc chúc mừng một cách vinh vào.

Còn chưa đến bàn đã có người đứng lên, hoặc tặng bốc hoặc khích lệ.

"Ôi! Vũ Bằng giỏi thật đấy, nhà họ Hàn từ nay về sau phải dựa vào cháu rồi!"

"Trẻ trung và đầy triển vọng!"

"Dưới trướng có nhiều nhân tài đấy, đúng là có phương pháp lãnh đạo".

Từng lời xu nịnh vang lên khiến Hàn Vũ Bằng như sắp bay lên, mắt gã nheo lại.

Trương Mỹ Vi, người vừa được thả ra sau khi giam lỏng, vô cùng bình tĩnh, ngồi vào bàn chính, bà ta không giao tiếp nhiều với người chồng Hàn Việt ngồi bên cạnh, chỉ biểu hiện phép tắc của một phu nhân quý tộc nên có.

Hàn Việt nhỏ giọng xin lỗi Trương Mỹ Vi nhân lúc không ai để ý.

"Bà xã, em đừng giận nữa, Tiểu Bằng thắng rồi, em không cần phải lo lắng nữa.

Gia đình chúng ta sau này có thể yên ổn rồi".

Gương mặt quyến rũ của Trương Mỹ Vi nở nụ cười, và bà ta nâng cốc của mình lên để chạm ly vào chồng mình.

"Vâng, yên tâm đi, có con trai ở bên, cuộc sống của em chắc chắn sẽ rất tốt".

Dứt lời, bà ta liếc nhìn Hàn Tâm Nhụy đang ngồi ở bàn chính phía đằng xa, cô ấy chậm rãi ăn đồ ăn mà không nói lời nào, trong mắt bà ta chợt lóe lên vẻ cay độc, sau đó liền trở lại bình thường.

Đại sư mặt nạ Trần Thái Nhật được mời dùng bữa với Genko, cùng ngồi trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Một bàn mười người lại chỉ có hai người là chủ nhân và một cô hầu.

Cảnh tượng thật khó xử, nhưng cũng rất dễ hiểu.

Không ai dám ngồi đây.

Cao thủ hạng tám Hàn Tâm Nhụy còn phải quỳ, ai dám xông vào sờ râu cộp chứ?

Chẳng may nói sai một câu, đắc tội với Trần Thái Nhật, một người có thực lực sâu không lường được thì chết dở chứ còn gì nữa.

Dứt lời, Hàn Tâm Nhụy dừng lại.

"Đại sư mặt nạ, tôi có một yêu cầu, anh có thể cho tôi nhìn gương mặt thật sự của anh không? Tôi muốn xem xem cao thủ khiến tôi chủ động đầu hàng trông như thế nào".

Giọng điệu của Trần Thái Nhật rất bình tĩnh.

"Có thể, nhưng...!không phải bây giờ".

Còn chưa nói xong.

Đột nhiên, sắc mặt Hàn Tâm Nhụy tái nhợt, không còn sắc máu, hai mắt khê mở.

Ly rượu trên tay cô ấy rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh

Gương mặt của người đẹp sững sờ, ngực không ngừng phập phù lên xuống.

Phun!

Một ngụm máu đột ngột trào ra.

Hàn Tâm Nhụy từ từ ngã người ra sau, đột nhiên ngã xuống đất.

Khung cảnh ngay lập tức trở nên hỗn loạn.

Lúc này, bỗng vang lên tiếng kêu gào.

"A!"

Ánh mắt của mọi người lại chuyển hướng.

Gia chủ nhà họ Hàn, Hàn Việt đang ngồi ở bàn chính, khước miệng đột nhiên chảy ra một vệt máu, ông ta vùng tay lên, cơ thể run rẩy, trượt xuống từ trên ghế.

Trương Mỹ Vi sửng sò, tay chân loạn choạng vội vàng đỡ Hàn Việt dậy, kêu cứu.

Hàn Vũ Bằng cũng vội vàng chạy đến.

Một lúc sau, Trương Mỹ Vi chậm rãi đứng dậy và nói với giọng buồn bã.

"Ông nhà...! đã qua đời!"

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 233: Lòng Dạ Đàn Bà Quá Ác Độc

Trương Mỹ Vi vừa dứt lời, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn.

Một người họ hàng nhà họ Hàn ng ẩ bàn bên cạnh Tr ần Thái Nhật lập tức đứng lên lớn giọng hét.

“Mau đến xem thử, cô chủ cũng ngất r ồi!”

Một người phụ nữ nhà họ Hàn biết chút y thuật run rẩy quỳ xuống trước mặt Hàn Tâm Nhụy bắt mạch, thử hơi thở.

Trương Mỹ Vi không biết đã bước đến bên này từ lúc nào, giọng bà ta hơi khó đoán.

“Hàn Tâm Nhụy sao r ồi?”

Người phụ nữ biết y thuật đó vội đứng dậy, run lẩy bẩy nói.

“Phu nhân... cô chủ đã không còn hơi thở nữa!”

R ầm!

Lại là một cú đả kích nặng nề!

Lúc này tất cả họ hàng nhà họ Hàn ở hiện trường đều chết lặng.

Vốn dĩ là tiệc mừng nội bộ để chọn ra gia chủ đời kế tiếp.

Thế mà bỗng chốc lại trở thành hiện trường khủng bố hại chết hai mạng người.

Gia chủ nhà họ Hàn - Hàn Việt.

Cô chủ nhà họ Hàn, võ sĩ hạng tám - Hàn Tâm Nhụy.

Chết r ồi!

Ai cũng vô cùng thảng thốt và sửng sốt với chuyện đầy bất ngờ này.

Đường đường là gia tộc hoàng kim, gia tộc hô mưa gọi gió ở thành phố Yến Kinh, thế mà lại xảy ra bi kịch lớn như vậy.

Không ít người thẫn có một ý nghĩ.

Lẽ nào là ông trời muốn diệt cả nhà họ Hàn?

Trong nội bộ nhà giàu hoàng kim không phải là không có xung đột, không ít gia tộc hoa sen hạng ba thêm muốn vị trí của gia tộc hoa lan hạng hai.

Gia chủ nhà họ Hàn chết đột ngột như vậy, chắc chắn những người có mưu đồ muốn sản nghiệp của nhà họ Hàn sẽ nhân lúc này để đục nước béo cò.

Địa vị của nhà giàu hoàng kim cũng không dễ chiếm lấy như vậy.

Bây giờ người nắm quyền lớn nhất là gia chủ đã chết.

Trụ cột có võ công cao nhất trong họ hàng cũng chết rồi.

Còn ai có thể chống đỡ cả nhà họ Hàn đây?

Trên gương mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh ngạc, ngờ vực, sợ hãi và đau buồn.

Đúng lúc này, cơ thể cực lớn của Hàn Vạn Lý bỗng đứng phắt dậy.

“Các vị đừng hoảng sợ, Hàn Vũ Bằng – gia chủ đời kế tiếp của nhà họ Hàn còn ở đây, phu nhân Trương của nhà họ Hàn cũng ở đây, nhà họ Hàn chúng ta sẽ không loạn đâu”.

Câu nói này như ánh đèn soi đường dẫn lối thức tỉnh mọi người.

“Đúng vậy, dù gia chủ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn nhưng chẳng phải chúng ta vừa chọn được gia chủ mới sao?”

“Sẽ không rơi vào tình trạng rần mất đầu!”

“Cậu chủ Vũ Bằng sẽ có cách, nhất định có thể chống đỡ được nhà họ Hàn”.

“Chúng tôi nghe theo lời của gia chủ!”

Hàn Vũ Bằng vẫn chưa hoàn hồn lại từ trong cơn chấn động về cái chết của bố mình bỗng nhận ra.

Bây giờ mình không còn là gia chủ “dự phòng” nữa.

Mà đã lên làm người lãnh đạo chính thức của nhà họ Hàn rồi!

Tâm trạng bước lên đỉnh cao của cuộc đời bỗng chốc che lấp đi cảm xúc đau buồn khi bố vừa mới mất.

Trương Mỹ Vi đứng cạnh gã cũng nhìn con trai mình với ánh mắt tán thưởng.

“Vũ Bằng, người làm việc lớn không nên chuyện nhỏ, bắt đầu từ bây giờ, con chính là người đứng đầu nhà họ Hàn! Có mẹ ở phía sau chống đỡ cho con, mọi người đều sẽ ủng hộ con”.

Hàn Vũ Bằng liếc nhìn Hàn Việt nằm một bên, cơ thể đã bắt đầu nguội lạnh.

Rồi lại nhìn Hàn Tâm Nhụy bất tỉnh, nghe bảo là đã chết bên cạnh.

Khóe miệng gã thoáng qua tia giễu cợt khó thấy.

Ngay lập tức gã lại thay đổi thành bộ dạng thương tiếc.

“Thưa các vị trưởng bối trong gia tộc, mọi người cứ yên tâm! Có Hàn Vũ Bằng tôi ở đây, mọi chuyện sẽ tốt hơn ban đầu.

Bây giờ chúng ta cần phải chôn cất bố tôi trước, sau đó đăng phó cáo để các nhà giàu cùng tầng lớp đến chia buồn”.

Mọi người đều gật đầu.

Đứa con trai này có hiếu thật.

Trương Mỹ Vi đứng bên cạnh hai hàng nước mắt trào ra, gương mặt hiện lên vẻ đau khổ của những người còn ở lại.

“Thưa mọi người, hai mẹ con tôi lần đầu quản lý nhà họ Hàn, sau này đều nhờ vào sự ủng hộ của mọi người, ch ờng tôi ở trên trời có linh thiêng nhất định sẽ phù hộ cho mẹ con tôi, giúp nhà họ Hàn phát triển hơn”.

Dứt lời, bà ta dường như không thể kiềm chế được cảm xúc đau buồn của mình bèn bật khóc thành tiếng.

“Ch ờng ơi, anh chết thảm quá, em cũng muốn đi theo anh luôn, tại sao anh bỏ lại em thế này!”

Bà ta gào đến mức khàn tiếng, nước mắt rơi lã chã.

Khiến người nghe cũng cảm thấy đau lòng, nhìn thấy vậy cũng phải rơi nước mắt.

Không biết bao nhiêu người họ hàng nhà họ Hàn cảm động bởi tình cảm sâu đậm của vợ ch ờng Trương Mỹ Vi.

Không ít các cô gái đều lặng lẽ lau nước mắt.

Mẹ hi ền con thảo, lúc này địa vị gia chủ mới của Hàn Vũ Bằng cũng trở nên vững chắc với những lời nói đau buồn của Trương Mỹ Vi.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật ng ồi sau bàn tiệc từ từ gỡ mặt nạ xuống.

Genko cũng không giả vờ nữa mà lấy một đĩa quýt qua để trước mặt chủ nhân.

Một người phụ nữ ngoan ngoãn, nghe lời như vậy có thấp đuốc cũng không tìm được.

Trần Thái Nhật bóc một quả quýt, vừa ăn vừa ấn công tắc của máy điếu khiến từ xa trong tay.

Cạch.

Mặt tường màu trắng bên trái của sảnh tiệc bỗng lóe lên luồng ánh sáng trắng cực lớn.

Mọi người ai cũng sửng sốt, ánh mắt không khỏi chuyển dời sang phía đó.

Ngay cả Trương Mỹ Vi và Hàn Vũ Bằng cũng ngây người, nước mắt vẫn còn vương trên đôi gò má.

Máy chiếu lớn màu trắng cao hai mét, rộng bốn năm mét.

Không biết từ đâu chiếu lên trên tường.

Cảnh hoa tuyết rơi, không có hình ảnh nào khác.

Mọi người nhìn theo chùm ánh sáng của máy chiếu thì nhận ra nó phát ra từ chỗ Trần Thái Nhật.

Genko đứng bên cạnh đang chỉnh lại máy chiếu.

“Chủ nhân, xong rồi”.

“Cho phát đoạn đó đi”.

Genko ấn nút cho video chạy.

Lần đầu tiên mọi người nhìn thấy diện mạo thật của đại sư đeo mặt nạ.

Mọi thứ trên sàn đấu đã nói cho họ biết người đàn ông đẹp trai, cao to này cực kỳ nguy hiểm, thế nên không ai dám lại gần hay hỏi gì anh cả.

Nhìn hình ảnh dần xuất hiện trên bức tường, Trương Mỹ Vi bỗng tròn hai mắt.

“Trần Thái Nhật, cậu tắt ngay cho tôi!”

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế thản nhiên ăn quýt.

“Tắt nhanh đi! Dù cậu muốn bao nhiêu tiền, tôi cũng có thể đưa cho cậu!”

Trần Thái Nhật vẫn tiếp tục ăn quýt hết như không hề nghe thấy bà ta nói gì.

Trương Mỹ Vi đứng bật dậy, chỉ tay vào Trần Thái Nhật.

“Lập tức tắt máy chiếu cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến cậu không thể bước ra khỏi nhà họ Hàn”.

Đúng lúc này, một vị trưởng bối nhà họ Hàn hơn bảy mươi tuổi bỗng tức giận nói.

Trương Mỹ Vi run như cầy sấy, sợ hãi và tuyệt vọng nhìn họ hàng nhà họ Hàn xung quanh.

“Đây... đây đều là giả, mấy hình ảnh này đều là giả tạo, mọi người nghe tôi giải thích”.

Lúc này Trần Thái Nhật bỗng đứng dậy.

“Không cần bịa chuyện nữa, bà nên mặt đối mặt giải thích với hai bố con đã bị bà hại chết kia đi”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 234: Thu Phục

Câu nói của Trần Thái Nhật thu hút mọi ánh mắt của những người ở hiện trường.

Trương Mỹ Vi bỗng run rẩy như bị giật điện, đứng không vững liền chống tay lên cái bàn bên cạnh, sợ hãi hỏi.

“Lẽ... lẽ nào cậu định giết tôi?”

Trần Thái Nhật không trả lời bà ta mà đến cạnh “thi thể” của Hàn Tâm Nhụy, dịu dàng ôm người đẹp đang ngủ, sắc mặt còn trắng bệch như trong suốt lên.

Rồi đặt cô ấy lên bàn.

Ngón cái nhanh như chớp điểm vào phần ngực dưới của Hàn Tâm Nhụy.

“Khụ khụ khụ!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hàn Tâm Nhụy bỗng ho ra một viên thuốc màu xanh.

Trần Thái Nhật nhanh tay lẹ mắt bắt lấy.

Viên thuốc có màu xanh nhạt, to cỡ bằng hạt đậu, tỏa ra mùi nguy hiểm.

Kỳ lạ là một viên thuốc như vậy mà Hàn Tâm Nhụy ho ra lại không hề có dấu vết bị tiêu hóa.

Khuôn mặt Trần Thái Nhật hiện lên sự khinh thường, tiện tay vứt viên thuốc đó đi.

Lúc này một điếu kỳ diệu xảy ra.

Tiếng ừ hử như có như không vang lên.

Sắc mặt trắng bệch của Hàn Tâm Nhụy bỗng dần dần trở nên hồng hào.

Lòng ngực hơi phập phồng lên xuống.

Người phụ nữ nhà họ Hàn vừa kiểm tra cho cô ấy không thể tin được nói.

“Cô chủ, cô chủ sống lại rồi!”

Trương Mỹ Vi bất ngờ như sét đánh ngang tai, buộc miệng nói.

“Không thể nào!”

Sau đó bà ta bỗng nhận ra lời này không ổn.

Nhìn lại thì thấy mọi người đều tức giận nhìn chằm chằm vào mình.

Cái gì gọi là “không thể nào”?

Tức là Trương Mỹ Vi đã có ý nhắm vào Hàn Tâm Nhụy và muốn giết chết cô ấy từ lâu.

Vậy mà còn nói không phải do bà hạ độc?

Một câu nói đã làm bại lộ tất cả.

Hàng lông mi Hàn Tâm Nhụy khẽ động đây, từ từ tỉnh lại, chớp mắt để khôi phục tầm nhìn, sau đó nhìn thấy người đàn ông gần ngay trong gang tấc trước mặt.

“Anh Trần? Em đang nằm mơ sao?”

Nhìn cô chủ cả nhà họ Hàn xinh đẹp, vẻ mặt dần trở lên kích động, Trần Thái Nhật khẽ dùng tay ôm lấy khuôn mặt cô ấy.

“Cô thử xem, lòng bàn tay có nóng không”.

Hàn Tâm Nhụy kinh ngạc và trù mến nhìn chăm chăm khuôn mặt Trần Thái Nhật như thể không bao giờ nhìn đủ vậy.

Bỗng dưng hai hàng nước mắt trào ra, cô chủ cả nhà họ Hàn nhào vào lòng Trần Thái Nhật uất ức bật khóc.

“Anh Trần... em còn tưởng đời này không còn gặp được anh nữa”.

Người nhà họ Hàn đều sửng sốt.

Chuyện gì đây?

Đại sư đeo mặt nạ và Hàn Tâm Nhụy quen biết nhau?

Quan trọng nhất là hình như quan hệ của hai người này không bình thường!

Người nhà họ Hàn nhìn nhau, ngay cả Trương Mỹ Vi cũng ngừng diễn mà sửng sốt nhìn đôi giai nhân trong sảnh tiệc.

Trần Thái Nhật ôm chặt cơ thể mềm mại trong lòng, khẽ nói bên tai.

“Khóc một lát là được rồi, người nhà họ Hàn đang nhìn đấy”.

Người đẹp trong lòng khẽ run, rồi đẩy anh ra, đôi mắt đỏ bừng, ngại ngùng, vui mừng và bất ngờ nhìn Trần Thái Nhật.

“Anh Trần, em chỉ nhất thời kích động thôi”.

“Không sao, trước tiên cứu bố cô đã, còn chuyện cần giải quyết nữa”.

Người xung quanh đều kinh ngạc thốt lên, không ít người bỗng trở lên kích động.

Người đàn ông có võ công xuất sắc, quan hệ thân thiết với Hàn Tâm Nhụy, còn có thể cứu sống gia chủ?

Không cần nói gì nữa, mọi người đều tự động nhường đường.

Trần Thái Nhật đến cạnh bàn, nhẹ nhàng điếm vào cổ Hàn Việt.

“Khụ khụ khụ!”

Hàn Việt cũng h ẫ phục lại hơi thở, nôn ra viên thuốc độc.

Tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng.

Nhất là ông cụ nhà họ Hàn vừa nãy trở quở trách Trương Mỹ Vi giờ hai tay lên trời, nước mắt chực trào.

“Trời cao phù hộ cho nhà họ Hàn, bị người phụ nữ độc ác hạ độc nhưng gia chủ và cô chủ không chết! Ha ha ha!”

Hàn Việt được người giúp việc đỡ ng ẫ dậy, ngò vực nhìn Trần Thái Nhật ở trước mặt, r ẫ lại nhìn mọi người xung quanh.

“Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì vậy?”

...

Nhà thờ tổ của nhà họ Hàn.

Hàn Việt khấu đầu ba lần dưới bài vị của các tổ tiên nhà họ Hàn, khoe mắt còn ươn ướt.

Người lớn trong nhà ng ẫ ở hai bên, Trần Thái Nhật và Hàn Tâm Nhụy cũng ng ẫ ở trên cùng.

Hai mẹ con Trương Mỹ Vi và Hàn Vũ Băng quỳ chính giữa nhà thờ với vẻ mặt vô cảm.

Mọi người đã quá rõ ràng.

Trương Mỹ Vi ba lần bảy lượt hạ độc với nhà họ Hàn, thủ đoạn độc ác tàn nhẫn nên gia tộc không thể tha thứ.

Điều khiến Hàn Việt càng không thể chấp nhận được là Trương Mỹ Vi vì muốn con trai lên thay thế vị trí gia chủ càng sớm càng tốt mà ra tay với người đầu ấp tay gối của mình.

Ông ta thật không ngờ được.

Lúc đó Trần Thái Nhật phát hiện ra cũng thấy rất bất ngờ.

Sau khi thắp ba nén nhang lên cho tổ tiên, Hàn Việt xoay người lại nói với hai mẹ con Trương Mỹ Vi đang quỳ dưới đất.

“Trương Mỹ Vi, bà đã biết tội gì chưa?”

Trương Mỹ Vi quỳ dưới đất nhếch môi tỏ vẻ khinh thường.

“Tội à? Tôi có tội gì? Con trai tôi vốn dĩ là con trai một của ông, làm gia chủ là điều hiển nhiên.

Cái con nghiệt chủng xấu xa đó dựa vào đâu mà có tư cách tranh đoạt!”

Bà ta vừa dứt lời, sắc mặt Hàn Tâm Nhụy tái mét.

Trần Thái Nhật nắm lấy tay Hàn Tâm Nhụy trấn an cảm xúc của cô ấy.

“Cậu Trần đã cứu nhà họ Hàn tôi thoát khỏi đại nạn, tính mạng của tôi và con gái đều nhờ cậu cứu sống, không có gì có thể báo đáp được ơn nghĩa này.

Từ nay về sau, nhà họ Hàn chỉ sùng bái cậu Trần, chết muôn lần vẫn không từ bỏ”.

Trần Thái Nhật ngời đó im lặng vài giây, sau đó bỗng mỉm cười.

“Ông đừng nói vậy, tôi còn chuyện muốn nhờ ông giúp...”

- -----.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 235: Mê Đắm Hàn Tâm Nhụy

Hàn Việt không chút do dự đứng lên, siết chặt tay.

"Cậu Trần có gì cần dặn dò, xin cứ nói rõ".

Gia chủ nhà họ Hàn là một người thông minh.

Sự phô trương thế lực của Trần Thái Nhật trước nhà họ Hàn đã đủ để răn đe vị gia chủ giàu kiến thức và giàu có này.

Hàng trăm người có thể bị “xóa sổ” chỉ bằng một cái tát.

Hàn Việt nghĩ mình sống trên đời này đã lâu, đúng là chuyện gì cũng đã trải.

Người có võ công tuyệt thế này có mối quan hệ rất mật thiết với Hàn Tâm Nhụy.

Tất cả các dấu hiệu đều chỉ ra Trần Thái Nhật là một chỗ dựa vững chắc được ông trời ban tặng cho nhà họ Hàn.

Trần Thái Nhật nói một cách lạnh nhạt.

"Ông đừng vội đồng ý, nếu những gì tôi nói có liên quan đến nhà họ Phùng thì sao?"

Nghe thấy lời này, toàn bộ thành viên nhà họ Hàn có mặt đều sững sờ.

Khí thế hiên ngang lâm liệt ban nãy của Hàn Việt lập tức biến mất.

Nhà họ Phùng!

Đó là gia tộc giàu có đứng đầu Hoa Hạ, vang danh Yến Kinh trăm năm nay.

Nhà họ Phùng từ trước tới nay chính là gia tộc giàu có hoàng kim mà nhà họ Hàn một mực ngưỡng mộ.

Nói không ngoa rằng nếu nhà họ Hàn là một con sư tử oai phong, thì nhà họ Phùng chính là một con cá voi nuốt chửng đại dương.

Sự khác biệt về kích thước quá lớn.

Trong lòng Hàn Việt không khỏi bồn chồn lo lắng, về mặt do dự.

"Cậu Trần có thể nói qua được không?"

Về mặt của Trần Thái Nhật thờ ơ.

"Nhà họ Hàn vốn ở Yên Kinh, thuộc hạ trong tay nhiều vô kể.

Tôi muốn ông cử người giúp tôi theo dõi tung tích của một người 24/24".

"Ai?"

"Quản gia nhà họ Phùng, Hồ Cửu Phong".

Hàn Việt im lặng một lúc, sau đó trong liếc sang nhìn con gái.

"Tâm Nhụy, con là gia chủ nhà họ Hàn, con quyết định đi".

Vào lúc này, trong mắt Hàn Tâm Nhụy nào có ai khác, cô nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật.

"Anh sắp xếp thế nào thì nhà họ Hàn sẽ làm theo thế đó".

Những người nhà họ Hàn khác có mặt đều không hện mà cùng thở dài.

Con gái lớn rồi cũng phải gả đi thôi, đâu thể giữ mãi được.

Hàn Việt cảm thấy bất lực, thẫn thờ.

Cho dù ông ta không đồng ý, giả sử Trần Thái Nhật và nhà họ Phùng có mâu thuẫn, con gái của ông ta ẽ là cũng sẽ toàn tâm toàn ý đứng về phía Trần Thái Nhật.

Nhà họ Phùng, ông ta không địch nổi, nhưng Trần Thái Nhật, ông ta cũng không thể đắc tội.

Thay vì “nịnh” cả hai bên thì thà nghiêng hẳn về phía Trần Thái Nhật cho rồi.

Ông ta bất lực gật đầu.

"Chỉ là theo dõi một tên quản gia, nhà họ Hàn còn đắc tội nổi, mong sau này cậu Trần có thể để ý chiêu cố nhà họ Hàn tôi nhiều một chút".

Trần Thái Nhật mỉm cười, nói.

"Yên tâm đi, chưa chắc đã xảy ra va chạm với nhà họ Phùng đâu.

Chỉ là tôi và Hồ Cửu Phong có chút mâu thuẫn cá nhân.

Tôi cam đoan chỉ cần có Tâm Nhụy, nhà họ Hàn sẽ ngày một đi lên".

...!

Hàn Tâm Nhụy bây giờ đường đường là một trưởng tộc của nhà giàu hoàng kim rồi.

Nhưng kể từ khi nhìn thấy Trần Thái Nhật, chuyện trong gia tộc, hay cuộc tranh giành vị trí gia chủ trước đây dường như đã ngay lập tức trở thành chuyện cũ không đáng nhắc đến.

Cô ấy tựa như một người phụ nữ nhỏ bé, nắm lấy cánh tay của Trần Thái Nhật, đòi anh đưa cô ấy về khách sạn.

Trần Thái Nhật bối rối.

Khi về phòng, Genko đột nhiên biến mất.

"Genko đi đâu rồi?"

Trần Thái Nhật tỏ vẻ khó hiểu, hỏi Hàn Tâm Nhụy đang đứng bên cạnh rót trà.

Cô chủ nhà giàu đột nhiên đỏ mặt, giọng điệu có chút mất tự nhiên.

"Em không biết...!có lẽ, cô ấy đi ngủ sớm rồi".

"Nhưng bây giờ mới là buổi chiều mà!"

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế sofa mà không nói nên lời, cái cô Genko này, dám nghỉ làm, chốc nữa phải trừ tiền tiêu vặt mới được.

"Em ra hành lang xem thế nào".

Hàn Tâm Nhụy thản nhiên nói, bước ra khỏi cửa phòng, chưa đầy một giây đã quay lại.

Rắc.

Hàn Tâm Nhụy, với đôi mắt sáng và hàm răng trắng, rất tự nhiên mà khoá cửa.

"Em đóng cửa làm gì?"

"Trong phòng đã bật hệ thống sưởi, để cửa mở thì lãng phí quá".

Có vẻ như Trần Thái Nhật không thể bác bỏ được gì vì quá hợp lý.

Hàn Tâm Nhụy xoa tóc, lảng lảng quỳ trên thảm, hai tay làm đệm, nằm trên chân của Trần Thái Nhật, nhìn chăm chăm vào người đàn ông với đôi mắt to, ánh mắt sáng ngời.

"Anh, suốt thời gian qua em đều mơ thấy anh, nhưng em không ngờ rằng giấc mơ của em lại thành hiện thực sớm như vậy".

Thiếu nữ tình thâm, khó mà phụ lòng, Trần Thái Nhật đối với Hàn Tâm Nhụy mà nói, ân và tình đều là thứ quý giá nhất cuộc đời này của cô ấy.

"Tiểu Nhụy, anh sẽ ở lại Yến Kinh một thời gian dài.

Em không cần phải vất vả quá đâu, đi đâu hành nhà họ Hàn có khó khăn gì thì cứ nói cho anh biết".

Hàn Tâm Nhụy cố chấp lắc đầu.

"Em là người của anh rồi, nhà họ Hàn đương nhiên cũng là người của anh.

Có thể góp sức mình cho anh là niềm vinh dự của em, em không bao giờ gây thêm rắc rối cho anh đâu".

Trần Thái Nhật bỗng cảm thấy mình thực sự hạnh phúc.

Ngay từ đêm hôm đó, Hàn Tâm Nhụy đã dành toàn bộ cơ thể và tâm trí cho anh, trở lại Yến Kinh để chiến đấu cho người mẹ đã khuất của mình.

Bây giờ, vấn đề nhà họ Hàn đã được giải quyết.

Trọng tâm của toàn bộ cuộc sống của cô ấy lại xoay quanh Trần Thái Nhật.

Hai người nhìn nhau mà đồng điệu tâm hồn.

Hàn Tâm Nhụy không nói, nửa người trên lại áp xuống.

"Anh Trần".

"Ồ?"

"Hôm nay Tâm Nhụy thi đấu võ công tiêu hao năng lượng nhiều, mệt quá, em không muốn đi nữa".

Trần Thái Nhật nhìn thấy ánh mắt của đối phương có chút gì đó tinh quái, xen lẫn tình cảm vô bờ bến.

"Đây đều là những gia tộc hoa lan thuộc liên minh hoàng kim, còn cách gia tộc hoa mẫu đơn một bước.

Thực lực của tập đoàn Thái Mộng hợp lực với hai gia tộc đó, nhà họ Phùng chưa chắc đã xem trọng".

"Vậy phải làm sao?"

Trần Thái Nhật nhếch môi cười, ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ tự tin không gì sánh được.

"Cô quên rồi sao? Tôi còn có một cậu em vợ ở Yến Kinh".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 236: Trói Chặt Chưa

Sáng hôm sau, Hàn Tâm Nhụy nắm tay Trần Thái Nhật quỵn luyến không rời, về mặt đầ y tũ thân.

"Anh, bạn thân của em nói là ở ngoại ô một mình quá nhàm chán, cô ấy nhất quyết đòi em đi cùng cô ấy.

Em thực sự không muốn đi".

Trần Thái Nhật âu yếm véo mặt Hàn Tâm Nhụy.

"Không sao cả, thời gian này anh vẫn sẽ ở Yến Kinh, khi nào rảnh sẽ đến thăm em".

"Có thật không?"

"Ừ".

Sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần Hàn Tâm Nhụy sáng khoái hẳn, lúc này sức hấp dẫn của người phụ nữ nhỏ bé như tràn đầ y, cô ấy nhẹ nhàng bước tới và hôn lên môi Trần Thái Nhật một cái.

"Vậy thì anh nhớ phải đến thăm em đó".

Nói xong, cô ấy xoay người, bước lên xe.

Nhìn Hàn Tâm Nhụy rời đi, tâm trạng của Trần Thái Nhật cũng trở nên rất tốt.

Có một người yêu anh, xóa tan mọi lo âu, mệt mỏi của anh.

Genko bước đến gần anh, hơi cau mày.

"Chủ nhân, Tiêu Kinh trả lời tình nhắn r ẫ".

"Cậu ta nói gì?"

"Cậu ta yêu cầu chủ nhân đến gặp cậu ta một mình, còn nói anh không được phép dẫn theo bất kỳ tùy tùng hay người nào khác".

Trần Thái Nhật nhướng mày.

"Nghe lời này sao cứ như định lôi tôi ra chỗ không người rồi trùm túi đen lên vậy?"

Genko nhếch khóe môi.

"Tiêu Kinh này thật lỗ mãng, hay là mình cứ để thư của chị Mai ở nhà họ Tiêu, mặc kệ cậu ta đi".

Trần Thái Nhật bật cười, lắc đầu.

"Chị Mai chỉ có đứa em trai này thôi.

Nếu không tận tay đưa thư cho Tiêu Kinh, chị Mai sẽ buồn lắm.

Được rồi, tôi đi một mình, cô về khách sạn đợi tôi".

Genko vẫn còn hơi lo lắng.

"Chủ nhân, tôi đi cùng anh nhé, nhớ đâu Tiêu Kinh không có ý tốt..."

Trần Thái Nhật xoa mái tóc của người đẹp Đông Đảo.

"Đang nghĩ gì vậy chứ, cậu ta có ý đồ xấu? Cô đã gặp người nào chế mình sống lâu chưa?"

...!

Một kẻ bất khả chiến bại, nơi đàn ông hang hổ đối với anh mà nói cũng chỉ là một danh lam thắng cảnh.

Trần Thái Nhật lấy địa chỉ của Tiêu Kinh, ung dung đến đó một mình.

Phía Bắc Yến Kinh.

Vị trí ở đây hơi xa khu vực trung tâm của thành phố, các khu thương mại và dân cư vẫn chưa được mở rộng hoàn toàn với quy mô lớn, so với thành phố nhộn nhịp thì nơi đây lại mang nét quyến rũ của một thành phố nhỏ.

Trong một công viên hẻo lánh, Trần Thái Nhật cảm thấy có chút khác thường ngay từ khi bước vào.

"Bác ơi, không phải công viên này miễn phí sao? Sao lại phải đặt cọc rồi mới được vào?"

Gương mặt người bảo vệ lộ rõ vẻ bất lực, mái tóc đã thưa thớt.

"Cậu chủ Tiêu đã ra lệnh, để tránh công viên bị phá hoại, hôm nay bất kể ai vào công viên đều phải đặt cọc trước".

Trần Thái Nhật hết sức ngạc nhiên, bật cười.

Tiêu Kinh này khá thú vị đấy.

Vừa vào đã chuẩn bị đấu với mình rồi sao?

Không ngờ đường đường là một cậu chủ của gia tộc hoa mẫu đơn giàu có, lại liều lĩnh như vậy?

Không muốn tiếp tục gây khó dễ, Trần Thái Nhật lấy mười nghìn tệ trong túi đưa cho bác bảo vệ.

"Cháu đưa dư ra nhé".

"Được rồi, mời cậu vào".

Bước vào khu vườn, hơi thở của mùa xuân tỏa ra khắp nơi.

Mặc dù nhiệt độ ở Yến Kinh không cao lắm, nhưng màu xanh ngọc bích giữa những thân cây khô gầy tựa như tia lửa, khí thế hùng hăng, không thể ngăn cản.

Trần Thái Nhật ung dung bước đi trong công viên, trên đường không có ai.

Địa điểm Tiêu Kinh hẹn là ở một cái đình nghỉ chân.

Tuy nhiên, Trần Thái Nhật có một linh cảm mạnh mẽ rằng chưa đến nơi chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Quả nhiên.

Khi đi được một phần ba con đường, một người đàn ông đột nhiên xuất hiện từ bóng cây bên cạnh.

Dáng người cậu ta mảnh khảnh, khí thế hùng hổ, những đường nét trên khuôn mặt khá phổ biến, nhưng sát khí toàn thân lại không hề âm thầm.

Cậu ta mặc một bộ quần áo bình thường, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt uy hiếp.

Cao thủ hạng bảy.

Trần Thái Nhật vẫn rất bình tĩnh.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi là Vương Phi, người hầu của nhà họ Tiêu.

Cậu chủ đã ra lệnh, mời anh tự trời mình lại rồi đi gặp mặt cậu chủ".

Khi nghe thấy lời này, trong mắt Trần Thái Nhật chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, khí thế không khỏi bộc phát một phần.

Vẻ mặt Vương Phi đột nhiên trở nên vô cùng kinh hãi, sau đó cậu ta lùi lại mấy bước, lập tức ra thế thủ.

"Khí thế này...! mạnh đến mức nào chứ?"

Trần Thái Nhật kiêu ngạo chấp hai tay sau lưng.

"Thằng nhóc Tiêu Kinh thối tha này, lại còn muốn ra uy với tôi đây, muốn trói tôi sao? Được thôi.."

Nói xong liền móc ngón tay với Vương Phi.

"Trói đi, chỉ cần sợi dây đủ chắc, tôi đảm bảo không phản kháng".

Một giọt nước chột lặn dài trên trán Vương Phi, không biết tại sao, nhưng bản năng của một võ giả cao cấp đã mách bảo rằng người trước mặt không thể chọc vào.

Khi Trần Thái Nhật nói lời này, Vương Phi đã suy nghĩ một hồi, vẫn quyết định làm theo lệnh của cậu chủ.

Cậu ta lấy ra một sợi dây thừng dày bằng ngón tay cái từ sau lưng.

"Đắc tội rồi".

Dứt lời, cậu ta cắn răng bất chấp bước về phía trước, trói chặt thân trên của Trần Thái Nhật.

Sợi dây này được làm bằng sợi thô ngâm trong dầu mè, đây chính là sợi dây dày dùng để kéo buồm trên thuyền buồm, nó dai đến nỗi ngay cả một con voi cũng không thể làm đứt dây.

Vương Phi lùi lại, ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật.

"Anh Trần...!xong rồi".

Giọng của Trần Thái Nhật rất bình tĩnh.

"Xong rồi? Cậu có chắc cậu trói đủ chặt chưa?"

Vương Phi dùng tay kéo sợi dây.

"Sợi dây này thường được dùng để trói con hổ được nuôi trong nhà họ Tiêu đó, đủ chắc rồi".

Trần Thái Nhật khẽ khịt mũi, bả vai hơi dùng lực.

Bịch bịch bịch.

Một loạt âm thanh đứt dây vang lên!

Hai mắt Vương Phi lập tức trở ra, nhìn sợi dây rơi xuống đất.

Nó được làm bằng gang, rộng một mét và dài hơn sáu mét, có vẻ nặng ít nhất một hai tấn.

Vương Phi quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Không cần đâu, chúng ta đi đi đã".

Trần Thái Nhật khẽ khịt mũi.

Đột nhiên, có một âm thanh kim loại cọ xát chói tai vang lên, sau đó...!

Leng keng leng keng!

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 237: Lần Đầu Tiên Gặp Cậu Em Vợ

Vương Phi thậm chí không có thời gian để né.

Cơ thể của Trần Thái Nhật bị trói bằng những sợi xích thép dày đặc như một chiếc “áo giáp”, nhưng nhanh chóng sụp đổ trong tích tắc.

Gỉ sắt và vụn sắt bay tứ tung trên bầu trời, một vài viên còn đập thẳng vào mặt Vương Phi.

Cao thủ hạng bảy Vương Phi chưa bao giờ xấu hổ như vậy.

Đương nhiên là không bị thương, nhưng mặt thì đau!

Rào rào, mưa sắt trút xuống như bão tuyết.

Vương Phi không dám động đậy nên chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Một lúc sau, Trần Thái Nhật thản nhiên cử động vai.

"Đổi một cái khác đi, cái này chả có ý nghĩa gì cả".

Vẻ kinh ngạc và tuyệt vọng hiện rõ trên gương mặt nghiêm nghị của Vương Phi.

"Tôi vẫn không tin!"

Là gia tướng của gia tộc hoa mẫu đơn bậc nhất thuộc nhóm nhà giàu hoàng kim, Vương Phi vốn có tính tình kiêu ngạo, tự cao tự đại.

Ngoại trừ chủ nhân Tiêu Kinh, cả Yến Kinh này, cậu ta chưa từng phục bất cứ ai.

Nhưng lúc này, Vương Phi có chút bối rối.

Người đàn ông trước mặt rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Đập vỡ sắt vụn chỉ với một lực nhỏ, đi đầu này chỉ có một cao thủ tuyệt đỉnh mới làm được.

Vương Phi không khỏi dán mắt vào cây cột kim loại mà lúc nãy Trần Thái Nhật chỉ vào.

To đừng, trông giống như gậy Như Ý.

Ý nghĩ này quá vớ vẩn, Vương Phi lập tức lắc đầu.

Trần Thái Nhật nở nụ cười khinh thường.

"Quên đi, trông bộ dạng khó xử của cậu, tôi tự làm".

Dứt lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vương Phi, anh bước thẳng tới cây cột gang dày và rộng.

Sau đó...!xé toạc nó ra.

Hai mắt Vương Phi trở ra, miệng há rộng vừa đủ nhét một lon Coca.

Trần Thái Nhật thực sự đang xé gang bằng tay!

Tựa như đang xé bánh mì.

Cây cột cực kỳ cứng và vững chắc để chống đỡ cây cao chót vót, lúc này lại trông thật yếu đuối.

Trần Thái Nhật hợp nhất ngón tay lại thành một thanh kiếm.

Vừa cắt, vừa đào, vừa kéo.

Tia lửa bắn ra tung tóe, giống như bị máy cắt điện cu ồng chà xát.

Có một sức mạnh lớn đào xuống.

Sau đó mặc kệ xung quanh mà bắt đầu nhào.

Cứ như đang nhào đất nặn.

Vương Phi rụi mắt, lắc đầu liên tục.

Cậu ta không nhìn được mà bước đến cây cột sắt đã được đào non nửa, dùng tay gõ một cách ngập ngừng.

Keng keng!

Tiếng kim loại vang lên, thật đến mức không thể thật hơn được nữa.

Đợi đến lúc bình tĩnh lại, Trần Thái Nhật lại một lần nữa thuần thực đi đầu chỉnh, nhào thành một chiếc áo sắc cạnh, vừa dày vừa nặng, phong cách đầy cục mịch!

Sau đó tiện tay mặc lên người.

Trần Thái Nhật hài lòng gật đầu.

"Đi thôi, cũng coi như là cậu hoàn thành nhiệm vụ".

Nói xong trực tiếp sai bước đi về phía trước, mặc kệ Vương Phi vẫn còn đang sững sờ ở đằng sau.

"Ôi! Chờ tôi với".

Vương Phi vội vàng chạy theo, đầu đầy mồ hôi.

...!

Cả hai đi bộ hàng trăm mét, Trần Thái Nhật không nói lời nào.

Trên con đường nhựa rộng thênh thang, có ba tảng đá khổng lồ màu đen xám nằm chắn ngang, cắt ngang con đường.

Một cối xay đá có kích thước bằng cả một trang trại.

Tảng đá thứ hai trông giống như một chiếc lốp xe tải hạng nặng.

Tảng đá cuối cùng là lớn nhất, có khối lượng ngang với phần đầu xe lu.

Mấy tảng này nhẹ hơn một nghìn cân, còn tảng nặng nhất có lẽ là vài tấn.

Vương Phi nở nụ cười.

"Anh Trần, cậu chủ Tiêu nói, chỉ cần..."

Vương Phi chưa kịp nói xong bỗng như bị sặc, miệng mở to, mặt mũi đỏ bừng.

Trần Thái Nhật hoàn toàn không quan tâm đến cậu ta, anh đi thẳng, dùng đầu ngón tay nhặt ba tảng đá lớn rồi lần lượt ném xuống hồ nước nhân tạo bên đường.

Bùm!

Sóng nước dạt dào.

Chỉ cần những tia nước bắn tung tóe thôi đã bao phủ toàn bộ cây xanh vỉa hè.

Còn tảng đá cuối cùng, không khác gì đầu con xe lu, Trần Thái Nhật tìm được một góc thích hợp, sau đó dùng hai ngón tay ném đi, quá trình này mất thêm một giây.

"Vừa rồi cậu nói cái gì? Tôi nghe không rõ".

Trần Thái Nhật quay đầu lại, vẻ mặt khó hiểu.

Vương Phi im lặng trong một giây, tiêu hóa hết những gì mình thấy hôm nay.

"Không có gì cả, mời anh, cậu chủ Tiêu ở phía trước".

Khuôn mặt của Trần Thái Nhật hiện rõ vẻ không hài lòng.

"Tiêu Kinh này, cứ thích ra uy cơ, nếu không phải vì nể mặt chị cậu ta, tôi nhất định phải cho cậu ta biết thế nào là cạp đất mà ăn".

Trần Thái Nhật đưa tay ra nhanh như chớp, ngay lập tức bóp lấy cổ Tiêu Kinh.

Giống như kéo một con gà con, hai ba bước liền bị kéo đến bên hồ, bởi vì Tiêu Kinh vùng vẫy, trên mặt đất bị cày thành một đường khá sâu.

Anh dùng tay giữ đầu, sau đó ấn xuống nước.

"Tỉnh táo lại đi! Còn tiếp tục bày trò ra uy với tôi nữa thì đến chị cậu cũng không bảo vệ được cậu đâu!"

"Ừc, ực..."

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 238: Không Khoa Học

Vương Phi ở bên cạnh mang theo vẻ mặt sợ hãi khi nhìn thấy một trận thảm kịch.

Chủ nhân của cậu ta, cao thủ tuyệt thế hạng chín – Tiêu Kinh, bị Trần Thái Nhật kéo đầu ấn vào nước.

Trần Thái Nhật cứ như đã chuẩn bị đầy đủ lưới thả cá, ấn giữ chặt một con cá biển lớn.

Chưa nói đến võ công của Tiêu Kinh đã xếp hạng đầu Hoa Hạ, người bình thường ngay cả việc ra tay với Tiêu Kinh cũng không làm được.

Chỉ dựa vào thân phận cậu ấm nhà “Tiêu võ” ở Yến Kinh, một trong bốn gia tộc mẫu đơn nhà giàu hoàng kim của cậu ta, cũng đủ để mọi người kính sợ.

Đám nhân vật nhỏ bé bình thường đứng bên cạnh Tiêu Kinh nói chuyện còn không dám thở mạnh.

Nhưng Trần Thái Nhật đã triệt để dạy cho Vương Phi thế nào gọi là gan dạ.

Tiêu Kinh hai mươi lăm tuổi, thanh niên trẻ này đã sắp xếp chướng ngại vật ở mọi nơi ở công viên, ra oai với Trần Thái Nhật.

Hoặc là nói, cậu ta không hoàn toàn là nhắm vào Trần Thái Nhật, mỗi một người đến tìm Tiêu Kinh, có lẽ đều phải xem tâm trạng của cậu ta.

Nhìn từ góc độ của Vương Phi thì hoàn toàn là hợp lý.

Một là ngăn chặn những thứ vô vị, chuẩn bị cậu thế là người nhà họ Tiêu.

Đối mặt với khó khăn, người có dụng ý xấu luôn là người rút lui trước.

Ai biết được Tr ần Thái Nhật có phải mượn danh Tiêu Mai đến nịnh hót nhà họ Tiêu hay không chứ?

Hai là, cậu chủ nhà họ Tiêu - gia tộc giàu có siêu cấp thuộc top bốn Yến Kinh, cũng đáng để dùng sự phô trương như vậy để “sàng lọc” khách.

Đây coi như là một kiểu quy tắc ngầm.

Hiển nhiên, những quy tắc ngầm này đối mặt với Tr ần Thái Nhật, toàn bộ đều mất hiệu lực.

“Tr ần Thái Nhật! Anh điên r ồ! Mau buông cậu chủ của chúng tôi ra!”

Vương Phi căng thẳng, đứng bên cạnh hét lên điên cu ờng.

Một tay Tr ần Thái Nhật ấn giữ đầu của Tiêu Kinh, mặc cho chân của Tiêu Kinh đá đom đớp phía sau.

Tảng đá nổ tung, thân cây gãy đôi, tiếng vùng vẫy của Tiêu Kinh cũng kinh thiên động địa.

Tr ần Thái Nhật phớt lờ Vương Phi, vẻ mặt bình tĩnh.

“Tiêu Kinh! Tôi nể mặt chị của cậu, đặc biệt đến đưa tin cho cậu, cậu lại dám giả vờ trước mặt tôi, không biết lớn nhỏ!”

Tiêu Kinh vùi đầu trong nước, đột nhiên bàn tay bỗng dùng sức chống trên tảng đá bên h ồ.

Răng rắc.

Cả tảng đá màu xanh bị tay Tiêu Kinh ấn đến mức nứt toác, không ngừng đổ nát, giống như chất dẻo xốp, xuất hiện một cái hố to.

Cậu ta muốn ngẩng đầu lên.

Tay Tr ần Thái Nhật lại d ần lực mạnh.

Tiêu Kinh vùi đầu trong hồ nước, cả mặt hồ đã bắt đầu lăn tăn gợn sóng, dường như có quái vật ẩn hiện trong nước.

Bọt sóng cuộn cuộn, chân khí tung hoành, chim muông trong công viên hoảng sợ bay tán loạn.

Đột nhiên, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Trong tay Trần Thái Nhật bỗng trống rỗng.

Tiêu Kinh không chống cự nổi sức mạnh của Trần Thái Nhật, nên đã chọn chiêu thức không theo quy tắc.

Độn thổ!

Trong nháy mắt, cậu ta dùng chân khí làm vỡ nát đá và đất bên dưới cơ thể, thuận thế chui vào trong.

Trần Thái Nhật không khỏi bật cười.

Tên nhóc thối tha này, cũng lanh lợi đấy.

Bịch!

Mặt hồ cách đó không xa bỗng nổ tung.

Một người đàn ông giống như cá sống từ trong nước bay ra, đập sóng bay vút lên trời cao.

Sau khi dùng kinh công, Tiêu Kinh nhảy lên một cái cây cách xa Trần Thái Nhật.

“Trần Thái Nhật! Tôi nói cho anh biết, anh dám làm như vậy với tôi thì anh chết chắc rồi!”

“Mạnh miệng đấy, nhưng nói chuyện cậu đừng run, đường đường là cao thủ hạng chín, đứng xa như vậy làm gì? Qua đây!”

Trần Thái Nhật vấy tay thân thiện, Tiêu Kinh vịn cành cây, đập lên thân cây, mặt mũi tái nhợt, không hề nhúc nhích.

Tiêu Kinh – cao thủ hạng chín, lúc này trên gương mặt thật sự đã hiện lên biểu cảm nghiêm trọng.

Thủ đoạn mà Trần Thái Nhật vừa thể hiện, với người bình thường nhìn thấy, thì tổng kết bằng hai chữ “gà mờ”.

Cứ như đang giết gà, sức đánh trả cũng không có chỉ có thể chạy trốn, đây quả thật là một cú đả kích.

Vấn đề nằm ở chỗ, Tiêu Kinh không phải “gà mờ”!

Cậu ta là thiên tài võ học nổi tiếng Yến Kinh, tuổi còn trẻ đã đột phá trở thành cao thủ tuyệt thế hạng chín.

Cho nên lúc này, trong lòng Tiêu Kinh vô cùng mơ hồ.

Trần Thái Nhật mặc kệ cậu ta, anh chuyên tâm muốn ra oai phủ đầu em vợ.

“Qua đây! Tôi bảo đảm không đánh cậu!”

Đột nhiên trên mặt Tiêu Kinh hiện ra vẻ giận dữ.

Bỗng chốc, trong không khí dường như truyền đến tiếng vang lạ.

Hai tay Tiêu Kinh bỗng chấp trước ngực, chân khí toàn thân chợt chấn động và chuyển động.

Trong nháy mắt, không gian cả công viên dường như đều dừng lại.

Trong không khí âm thanh lạ càng lúc càng rõ ràng.

Tiêu Kinh chậm rãi nhắm mắt, lại mở mắt, con ngươi chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng kim.

“Trần Thái Nhật, chịu chết đi!”

Tiêu Kinh vừa nghe thấy vậy, ánh mắt lập tức mất đi linh hồn, ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn Trần Thái Nhật.

“Anh... anh chưa chết sao?”

Trần Thái Nhật nghe mà nổi giận.

“Cậu dám nguyền rủa tôi à?”

Tiêu Kinh lẩm bẩm, sò vào chỗ trũng quả đấm của Trần Thái Nhật một cách khó tin.

“Không đúng nhỉ? Không khoa học! Sao anh lại chưa chết chứ?”

Gân xanh trên trán của Trần Thái Nhật đã lộ ra.

Tiêu Mai hiện lạnh, dịu dàng xinh đẹp, sao em trai ruột của cô ấy lại không ra hồn như vậy chứ? Chỉ số thông minh chỉ đủ luyện võ thôi à?

“Coi như tôi đã hiểu rồi, những người gọi là cao thủ tuyệt thế như các cậu, chỉ có thể dùng cách này mới có thể giao lưu đẳng hoàng”.

“Hả?”

Tiêu Kinh không hiểu nguyên do, đột nhiên cảm nhận được một cánh tay có lực bồng ấn giữ bả vai của mình.

RẦm rầm!

Trần Thái Nhật không nói lời nào, ấn mạnh Tiêu Kinh vào trong xi măng, để lại cái đầu ngẩng lên nhìn mình.

- -----.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 239: Vây Thì Càng Phải Gặp

Trần Thái Nhật tùy ý chôn vùi Tiêu Kinh đang dần mất ra.

Anh dùng chân giẫm vài cái lên mặt đất.

Trong nháy mắt, độ cứng của sàn xi măng được gia cố tới mức không ai có thể phá hỏng được.

Đừng nói là cao thủ hạng chín, cho dù cao thủ cấp Minh có tới đi chăng nữa cũng chỉ có thể lộ đầu ra, không thể giãy giụa trốn thoát.

Anh quay đầu nhìn về phía Vương Phi.

“Mang ghế tới cho tôi”.

“Hử?”

Lúc này Vương Phi còn biết nói gì nữa đây?

Tiêu Kinh từng là võ sĩ xuất chúng nhất của nhà họ Tiêu, chỉ xếp sau gia chủ, lại bị người khác ấn xuống đất, võ sĩ hạng bảy nhỏ nhoi như cậu ta chỉ đành đi lấy ghế và bưng nước rót trà.

Sắp xếp xong mọi thứ, Trần Thái Nhật ngẩng thẳng xuống nhìn Tiêu Kinh - người vẫn còn đang nghi ngờ bản thân.

“Đừng nói nữa, chị cậu viết thư cho cậu này”.

Tiêu Kinh kinh ngạc, tựa như vừa hoàn hồn lại.

“Tôi là ai? Vì sao tôi lại ở đây?”

“Bị đánh ngu người luôn rồi à? Đây là thư chị cậu gửi cho cậu, cậu cần lấy xem đi”.

Trần Thái Nhật lười để ý tới tên cu ồng võ có vấn đề về IQ này, anh lấy bức thư có huy hiệu nhà họ Tiêu từ trong túi áo trước ngực ra.

Anh vừa định đưa qua thì đột nhiên phát hiện tên trước mặt chỉ còn lại cái miệng là có thể hoạt động.

Hết cách, anh mở thư ra, cẩn thận từng trang giấy đưa qua trước mắt Tiêu Kinh.

Cậu ta đọc xong, anh liền thu giấy lại.

“Bây giờ cậu đã biết tôi là ai rồi chứ?”

Tiêu Kinh đọc thư xong thì nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật với ánh mắt vô cùng nghi hoặc.

“Anh là anh rể tôi sao?”

Trần Thái Nhật vỗ ngực.

“Nếu là giả thì bao đổi, giờ Tiêu Mai đang sống trong nhà tôi”.

Tiêu Kinh im lặng hồi lâu, ánh mắt ngờ vực không che dấu được.

“Nhưng trực giác nói cho tôi biết, anh còn có người phụ nữ khác sau lưng chị tôi!”

Đột nhiên tình cảnh trở nên lúng túng khó xử.

Xém chút nữa Trần Thái Nhật đã bị sặc nước bọt.

Tên khốn này, tuy chỉ số IQ không cao nhưng trực giác lại chuẩn quá!

Tôi không thể phản bác lại những lời này của cậu!

Mặc dù thấy hơi nóng mặt, nhưng Trần Thái Nhật vẫn bình tĩnh như cũ, anh chuyển chủ đề

“Tôi và chị cậu đầu có tình cảm với nhau, cô ấy nói cậu là người thân duy nhất mà cô ấy vẫn mong nhớ ở Yến Kinh nên bảo tôi thay mặt cô ấy tới gặp cậu”.

Nghe những lời này, một người đàn ông như Tiêu Kinh tuy đã bị chôn vùi dưới đất nhưng vẫn lộ ra sự đa sầu đa cảm.

Khuôn mặt góc cạnh thoáng co rút lại, vành mắt không khỏi ửng đỏ.

“Tôi biết nhiều năm nay chị tôi sống rất vất vả”.

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Sau khi ở bên tôi, cuộc sống của cô ấy khá thoải mái, bố mẹ tôi cũng rất tốt với cô ấy”.

“Thật sao?”

Tiêu Kinh ngược đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ biết ơn.

“Bố tôi không cho phép tôi đi thăm chị ấy, tôi nên cảm ơn anh vì được biết chị ấy vẫn ổn”.

Từ trong mắt đối phương, Trần Thái Nhật có thể nhìn ra được.

Tiêu Kinh thật sự rất để tâm đến cuộc sống của chị mình.

Tuy Tiêu Mai đã rời khỏi nhà nhiều năm như vậy nhưng tình thân vẫn còn.

“Cậu nghĩ bố cậu - Tiêu Nam Thiên có thể chấp nhận cho chị gái cậu trở về nhà họ Tiêu không?”

Khuôn mặt Tiêu Kinh chợt hiện lên tia hy vọng, nhưng sau khi suy nghĩ vài giây cậu ta lại im bật, cuối cùng vẫn lắc đầu.

“Bố tôi trọng nam khinh nữ, chị tôi lại gả ra ngoài rẫy, bố con đã cắt đứt quan hệ từ lâu.

Khoảng thời gian trước tôi còn nghe nói tỉnh Nam Hà bị chị gái tôi dẫn người tới chiếm đoạt, Phó Vân Đào đã chết, đầu sỏ trong vụ này là anh phải không?”

Trần Thái Nhật nhướng mày.

“Chị cậu là người của tôi rồi, vốn dĩ những thứ ở Nam Hà là tài sản của cô ấy, giữ tên chó nham hiểm Phó Vân Đào lại để ngáng chân tôi sao?”

Tiêu Kinh nhếch miệng.

“Anh nói cũng đúng, anh còn cúp điện thoại của bố tôi, ông ấy tức giận tới mức đập nát một bức tường, bảo chị tôi về thì càng không có khả năng”.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một hồi, trong mắt anh chợt lộ vẻ vô cùng tự tin.

“Không có gì là không thể cả, có thể nói chuyện thì nói, không nói được thì đánh, dù gì người thắng cuối cùng cũng là tôi, chúng ta cược đi, trong hai tháng này Tiêu Mai sẽ đường đường chính chính, nở mày nở mặt trở về nhà họ Tiêu”.

Tiêu Kinh không phản bác ngay nhưng lại lo lắng.

“Võ công của bố tôi cao hơn anh nghĩ đấy”.

“Nói tôi nghe cao tới mức nào”.

Tiêu Kinh lộ vẻ bí hiểm khó đoán.

“Thực ra tôi luôn nghi ngờ bố tôi đã đạt tới thực lực cấp Minh, nhưng ông ấy đã che giấu nó”.

Trần Thái Nhật lắc đầu dứt khoát.

“Tuyệt đối không thể nào”.

“Anh dựa vào đâu mà phủ nhận chứ?”

Trần Thái Nhật giơ hai ngón tay lên.

“Trong lãnh thổ Hoa Hạ, những võ sĩ trên cấp Minh luôn có những dấu hiệu nhận biết đặc biệt do đất nước núi sông để lại, cũng không che giấu khỏi mắt tôi được.

Điều thứ hai, cao thủ cấp Minh rất bận rộn, không có thời gian đi làm gia chủ của gia tộc giàu có gì đó đâu”.

Khi Tiêu Mai trở về nhà họ Tiêu thì tương đương với việc gia tộc hoa mẫu đơn lớn này sẽ trở thành đồng minh đáng tin cậy tại Yên Kinh của Trần Thái Nhật.

Ngoài ra, lực lượng nhà họ Từ và nhà họ Lăng cũng đáng kinh ngạc không kém.

Bọn họ sẽ trở thành thế lực đứng song song trợ giúp hay trở thành chướng ngại vật của nhà họ Phùng? Hoặc có thể chỉ làm ngư ông đắc lợi, việc này cần gặp mặt thì mới nắm rõ được.

Tiêu Kinh chính là người giới thiệu phù hợp nhất.

Trần Thái Nhật có lòng tin, có thể đối phó và thu phục hai người trẻ tuổi này dễ như trở bàn tay.

Tiêu Kinh tỏ ra hơi do dự.

“Anh rõ, tên Lăng Trạch Bang kia còn dễ nói chuyện, hắn thường đi du lịch bao trọn cả đảo với tôi, quan hệ cũng ổn, nhưng Từ Uy thì khá khó hẹn”.

“Sao lại khó hẹn?”

Tiêu Kinh ngược đầu, đánh giá Trần Thái Nhật một hồi.

“Hắn...!từng thử theo đuổi chị tôi”.

Trần Thái Nhật sững sờ, rồi anh bình tĩnh lại ngay và thản nhiên nói.

“Vậy càng cần phải hẹn ra nói chuyện, nhân tiện chuẩn bị cho tôi một con dao mổ, loại bén nhất ấy”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 240: Gặp Người Hâm Mộ Đình Cao

Không đánh thì không quen biết, Tiêu Kinh - người luôn tự hào về võ công của mình, lúc này gặp phải Trần Thái Nhật cũng xem như được mở mang kiến thức, biết được thế nào gọi là người giỏi còn có người giỏi hơn.

Tiêu Kinh cũng võ từng trải, nên phục sát đất người anh rể này.

Chuyện mà Trần Thái Nhật sắp xếp, sau khi cậu ta đồng ý thì lập tức tiến hành, hẹn hai cậu ấm kia ra ngoài.

Về việc gặp mặt anh thì Trần Thái Nhật dặn dò Tiêu Kinh là không cần giấu gia chủ nhà họ Tiêu.

Trần Thái Nhật muốn khiến Tiêu Nam Thiên cảm nhận một cách trực quan sự đe dọa lớn từ anh thông qua Tiêu Kinh, đây cũng là điểm tốt cho những ngày sau này, khi Tiêu Mai quay lại Yến Kinh.

Tối hôm đó, Trần Thái Nhật ở trong khách sạn đã gửi tin nhắn cho Ninh Yên Nhiên.

“Ngày mai tôi sẽ đến xem xét tình hình ở địa điểm quay, cô có rảnh không?”

Đối phương trả lời lại ngay.

“Sư phụ, cuối cùng người cũng tới rồi! Người nhớ đem theo đồ ăn ngon đấy!”

Trần Thái Nhật từng hứa với đồ đệ đang quay phim ở ngoại ô là sẽ đến thăm quan hiện trường, anh cũng không có ý định nuốt lời.

Trần Thái Nhật yêu mến Ninh Yên Nhiên từ tận đáy lòng.

Hơn nữa, việc quay phim của đối phương cũng là để tuyên truyền danh hiệu của tập đoàn Thái Mộng, bản thân anh là ông chủ, không đến xem thì

cũng không được.

Một đêm tĩnh lặng trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Một mình Trần Thái Nhật lái xe đến công viên núi Tiểu Lĩnh nằm ở vùng ngoại ô Yến Kinh.

Đây là địa điểm quay bộ phim “Nữ thần tượng”.

Là nữ chính trong bộ phim và là ngôi sao hàng đầu của tập đoàn Thái Mộng, Ninh Yên Nhiên luôn tận tình theo sát đoàn phim.

Giám đốc tài vụ của tập đoàn Thái Mộng do Vi Giác Nghiệp kiêm nhiệm.

Ông ta từng báo cáo cho Trần Thái Nhật.

Cùng với mức độ nổi tiếng của Ninh Yên Nhiên và sức hút phòng vé cộng với trình độ sản xuất của bộ phim.

Cuối cùng, một khi bộ phim được công chiếu theo lịch trình thích hợp, phòng vé sẽ bắt đầu với mức doanh thu năm tỷ tệ.

Công ty điện ảnh Thái Mộng thuộc tập đoàn Thái Mộng đầu tư vào bộ phim này được xem như để tạo tiếng vang lớn.

Ninh Yên Nhiên vì chuyện của Trần Thái Nhật mà phải bôn ba khắp nơi, chịu nhiều khổ cực, không từ chối bất kỳ thứ gì, có vẻ như dùng mối quan hệ thầy trò thì hơi khó giải thích.

Trần Thái Nhật ở trong xe, khuôn mặt xinh đẹp thanh thoát của Ninh Yên Nhiên cứ hiện trong tâm trí anh, với nụ cười hút hồn người khiến anh không khỏi xúc động.

Cứ để tự nhiên đi, mọi thứ đều là duyên phận.

Lái xe mất chừng hai tiếng đồng hồ mới đến công viên núi Tiểu Lĩnh

Bây giờ là đầu mùa xuân, cây xanh bắt đầu xuất hiện, trên đồi núi trập trùng cao thấp, chồi non phát triển, hoa cỏ nảy mầm, một khung cảnh đầy sức sống sống động.

Sau lưng Trần Thái Nhật đeo túi xách trên vai rồi đi thẳng tới thung lũng giữa khe núi của công viên sau khi đỗ xe.

Dựa theo thời gian của đoàn phim thì lúc này có lẽ Ninh Yên Nhiên đang quay cảnh đánh nhau ngoài trời ở trong thung lũng.

Chẳng mấy chốc, anh đã nhìn thấy bóng người.

Công viên mở cửa cho người dân và nhiều khách du lịch ở xung quanh háng hót đến xem cảnh quay phim.

Trong một vòng tròn ở chính giữa có nhiều nam nữ trẻ tuổi cầm tấm bảng “Yên Nhiên là nhất”, “Yên Nhiên tuyệt nhất” trong tay, đang đứng nhìn chăm chăm cảnh quay một cách nồng nhiệt.

Đây là nhóm fans cứng của Ninh Yên Nhiên.

Trong vòng tròn trong cùng, thư ký trường quay, hậu cần, tổ đạo diễn, chuyên gia trang điểm, ánh sáng, người hướng dẫn võ thuật, còn có nhóm người của bên sản xuất tụ tập lại, thỉnh thoảng bàn về cảnh quay.

Máy quay xoay quanh liên tục, tiếng uống nước trong hiện trường cũng vang lên!

Trần Thái Nhật vô cùng có hứng thú, lần đầu tiên anh nhìn thấy cảnh quay cụ thể của buổi quay phim.

Người vây xem quá đông, không thể xem trực tiếp toàn bộ cảnh quay được.

Trần Thái Nhật nhìn xung quanh, cười mỉm.

Cạnh đó là một gốc cây táo tàu của thung lũng, cao sáu bảy mét.

Trần Thái Nhật nhón nhẹ gót chân, bật nhảy lên.

Anh bước nhanh rồi đứng trên đỉnh cây táo tàu, ở đó có thể thấy được nhiều ngọn núi nhỏ.

Trong không gian quay phim, có một cô gái mặc bộ giáp nhẹ màu đỏ với khí khái anh hùng, lại có sự duyên dáng thướt tha.

Ninh Yên Nhiên buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, khoác trang phục võ sĩ, cưỡi ngựa, tay cầm giáo dài, đang dũng cảm quyết đấu với nhóm cướp trên mặt đất.

Trên mặt cô ấy có vài dấu vết màu tro cố ý để lại, mô phỏng những khó khăn vất vả rèn luyện kinh nghiệm chiến tranh của Nữ thần tướng.

Cảnh quay này là cảnh nữ chính một mình một ngựa đi cứu hoàng phi.

Kẻ địch đã chặn đứng kiệu của Hoàng phi, với ý đồ cưỡng ép thủ phủ nước địch.

Nữ thần tướng ở biên cương nhận được tin thì một mình một ngựa đi cứu người, cuối cùng một mình địch một trăm kẻ địch, cứu được Hoàng phi.

Sau đó Hoàng phi vì đổ kị với ngoại hình và công lao của Nữ thần tướng nên đã vu cáo hãm hại trước mặt Hoàng đế, khiến Nữ thần tướng bị đày tới Tây Vực.

Kết cục câu chuyện, trước nguy cơ tồn vong của đất nước, Nữ thần tướng vì đạo nghĩa mà không chùn bước, dẫn theo người ngựa mà mình thu phục được ở Tây Vực giết vỡ thành Hoàng Đô để bảo vệ đất nước.

Trần Thái Nhật là ông chủ nên đã đọc trước kịch bản.

Cốt lõi của bộ phim nữ chính nằm ở việc tạo dựng hình tượng nữ chính.

Nếu tính cách khiến người khác yêu mến, kỹ năng diễn xuất ổn thì càng cần n ền tảng diễn xuất trong bộ phim này.

Ninh Yên Nhiên hoàn toàn phù hợp với tất cả đặc điểm.

Hoặc có thể nói, bộ phim này là tập đoàn Thái Mộng chuẩn bị cho Ninh Yên Nhiên.

Vai nữ chính mà Ninh Yên Nhiên đóng lao từ trái sang phải, cuối cùng đến trước kiệu Hoàng phi, nhảy lên trên lưng ngựa.

“Cốp!”

Đạo diễn yêu c ầu dừng lại, kết thúc cảnh quay này.

Trong chốc lát, Ninh Yên Nhiên khôi phục lại trạng thái bình thường, gỡ nét hào hùng trên mặt xuống và để lộ ra nụ cười tựa như gió xuân.

Mấy người hâm mộ bên ngoài đều phát cu ồng.

“Yên Nhiên! Yên Nhiên! Em yêu chị!”

“Em gái Ninh ơi! Em là th ần tượng của anh!”

“Yên Nhiên! Tôi từ nước ngoài bay tới để thăm em đây! Ký tên cho tôi với!”

“Ninh Yên Nhiên quá đẹp! Tôi sắp ngất luôn r ồi nè”.

Vô số ánh đèn nhấp nháy, những chiếc điện thoại được giơ lên như một khu rừng.

Ninh Yên Nhiên nở nụ cười, bình tĩnh đáp lại sự nhiệt tình của người hâm mộ, mỉm cười chào hỏi mọi người r ồi tranh thủ thời gian trong lúc bận rộn nhận bằng ký tên từ người hâm mộ và ký lên đó.

Mọi người đều biết Ninh Yên Nhiên là nữ ngôi sao rất thân thiện, kể từ khi ra mắt chưa từng làm giá hay ra vẻ.

Càng như vậy, độ nổi tiếng của cô ấy càng cao.

Cuối cùng chỉ cần Ninh Yên Nhiên muốn quay phim điện ảnh hoặc phim truyền hình thì nhóm người hâm mộ sẽ theo dõi liên tục từng ngày kể từ khi vào đoàn làm phim cho đến lúc đóng máy.

Sức hấp dẫn mạnh mẽ như này, trong cả Hoa Hạ cũng rất hiếm có.

Cảnh quay vừa kết thúc, Ninh Yên Nhiên ngay cả cơm cũng chưa kịp ăn, những người hâm mộ theo đoàn phim xin chữ ký đã xếp thành hàng dài mấy chục mét.

Thỉnh thoảng có vài người đi đường lại xôn xao bàn tán.

“Chà! Không hổ danh là người đẹp nhất Hoa Hạ, chưa kể đến nhan sắc như nào, chỉ cần sức hấp dẫn như này cũng dễ dàng được những cô nàng hot girl nổi tiếng trên mạng r ồi!”

“Phải đó, nghe những người ở công viên nói là vốn dĩ giờ đang trái mùa du lịch, nhưng vì Ninh Yên Nhiên quay phim ở đây nên đã khiến số lượng người tham quan công viên đông đảo thành mùa du lịch đó!”

“Cũng không lạ gì, cô ấy lớn lên tựa như nàng tiên, hơn nữa nhân phẩm, gia thế ổn, không có vết dơ nào, diễn xuất lại tốt! Cô gái như này có thể không được yêu thích được sao?”

Ninh Yên Nhiên đứng ở hàng đầu, bận đến không dứt ra được.

Trần Thái Nhật cười tủm tỉm, nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên cây, từ từ đi về phía người đẹp nhất Hoa Hạ đang đứng đầu hàng.

Những người hâm mộ xếp hàng muốn ký tên đã sớm để ý tới người đàn ông cao to này.

“Hả? Người này thuộc trong nhóm hâm mộ chúng ta sao?”

“Hừ! Người anh em, muốn ký tên thì xếp hàng đi!”

“Hắn là người của tổ kịch hả? Trông lạ mặt quá!”

Ánh mắt của người đẹp liếc nhìn qua lại, dựa theo giọng nói khoá chặt tầm mắt trên người Trần Thái Nhật.

Trong chốc lát, trên khuôn mặt vô cùng xinh đẹp ấy lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng không kiềm chế được.

Cô ấy thả tấm bảng ký tên trong tay xuống rồi chạy một mạch về phía trước.

Trong cái nhìn ghen tị, kinh ngạc và khó hiểu của mọi người.

Một mùi thơm thoang thoảng bay qua.

“Vãi chưởng! Em gái Ninh vậy mà lại nhào vào lòng anh ta!”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 241: Kỳ Đà Cản Mũi

Vào lúc này, tất cả nhóm fans hâm mộ, du khách vây xem, thậm chí là nhân viên của đoàn làm phim đều sững sờ ngơ ngác.

Scandal đấy!

Không đúng, căn bản là tin tức hot nắm bắt tại hiện trường!

Người đẹp đứng đầu Hoa Hạ lại nhào thẳng vào lòng một người đàn ông?

Quan hệ gì đây?

Anh ruột?

Bạn trai?

Chắc không phải là chồng luôn chứ?

Trong lòng tất cả mọi người đều bùng cháy lên ngọn lửa nhiều chuyện.

Trên gương mặt ai nấy đều lóe lên vẻ vô cùng tò mò!

Ngoại trừ đám đàn ông trong nhóm fans hâm mộ, trên gương mặt bọn họ chỉ có kinh ngạc và ghen tị.

Nữ thần của mình bỏ nhào vào lòng người khác, loại cảm giác bị cấm sừng này giống như một lúc ăn mười lăm quả chanh, sau đó lại uống một chai giấm.

Mỗi người đều đang mong chờ, mối quan hệ của hai người này không giống bình thường, câu đầu tiên gặp mặt sẽ nói cái gì.

Thậm chí, ở đó có vài người giỏi suy luận đã đưa ra được tính toán suy đoán thân phận của bên nam từ trong câu nói đầu tiên của Ninh Yên Nhiên.

Xưng hô! Chính là chứng cứ xác thực của mối quan hệ.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, mặt Ninh Yên Nhiên đỏ ửng, ngẩng đầu lên trong lòng Trần Thái Nhật, trên gương mặt mang theo nụ cười khiến người ta ấm áp lại say mê.

“Sư phụ! Cuối cùng người cũng đến thăm con!”

Phụt!

Không ít người bị sặc.

Sư phụ là cái quái gì?

Cho dù gọi là bố nuôi cũng có thể nhiều chuyện chút, người đẹp này không chơi theo hệ người thường à?

Trần Thái Nhật nhìn người đẹp mắt đầy sao trong lòng, không nhận được mà cũng chỉ cười xoa đầu cô ấy.

“Cô vất vả như vậy, tôi nên đến thăm cô sớm chút, tôi còn mang đồ ăn cho cô này”.

Nói xong, anh vỗ vào chiếc túi đeo căng phồng của mình.

Ninh Yên Nhiên cười toe toét, không hề có chút dáng vẻ của ngôi sao nổi tiếng, giống như một cô gái nhà bên tự nhiên mê người, càng lộ ra sức hấp dẫn đơn thuần.

Nhóm fans hâm mộ bên cạnh và không ít du khách đều ngây người, trước nay bọn họ không phát hiện Ninh Yên Nhiên còn có một vẻ mặt như vậy.

Tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt sang Trần Thái Nhật.

Mối quan hệ của hai người chắc chắn là thân mật đến mức độ nhất định, mới có thể khiến Ninh Yên Nhiên thoải mái bộc lộ tình cảm chân thật như vậy.

Người đẹp c ãn tay Tr ầ n Thái Nhậ t.

“Sư phụ đối xử với con tốt nhất, có đi ều người phải đợi con một chút, chỗ con còn có vài fans hâm mộ phải ký tên nữa”.

“Được”.

Tr ầ n Thái Nhậ t kh ẽ cười, chào hỏi với người bên phía bộ phận chế tác của đoàn làm phim.

Lập tức có người mang một chiếc gh ế đến.

Lúc này đám hóng hốt xung quanh mới phản ứng lại.

“Người đàn ông này, hình như là ông chủ của tập đoàn Thái Mộng!”

“Không sai, chính là người đàn ông từng lớn giọng nói sẽ vượt qua nhà giàu hoàng kim trong vòng ba tháng!”

“Người này thật có khí phách!”

“Anh ta còn tát thẳng vào mặt cô chủ họ Phan của gia tộc hoa lan nhà giàu hoàng kim trước mặt mọi người đấy! Sau chuyện đó, ngay cả rắ m nhà họ Phan cũng không dám thả!”

“Thật sự là thâm sâu khó dò”.

Vô số tiếng thán phục lan truyền như sóng gợn.

Hành tung khoảng thời gian Tr ầ n Thái Nhậ t ở thành phố Yên Kinh đã có không ít người có ý bắt đầ u quan tâm.

Thế lực mạnh mẽ của tập đoàn Thái Mộng vào thành phố, sự gia nhập liên minh không đi ều kiện của người đẹp đứng đầ u Hoa Hạ, tát vào mặt cô chủ nhà giàu hoàng kim trước mặt mọi người, tuyên bố trong ba tháng trở thành sự t ãn tại đỉnh cao của Yên Kinh.

Nhân vật như vậy, cho dù đến đâu thì cũng thu hút sự chú ý.

Trong lòng tất cả mọi người đột nhiên đều xuất hiện một suy nghĩ, có lẽ chỉ có người đàn ông xuất chúng như vậy, mới xứng với sự coi trọng của người đẹp đứng đầu Hoa Hạ.

Điền Trần Thái Nhật hoàn toàn không ngờ được là mức độ nổi tiếng của Ninh Yên Nhiên lại cao như thế.

Vừa quay xong cảnh phim này, Ninh Yên Nhiên đứng ở đó ký tên cho fans hâm mộ suốt bốn mươi mấy phút, một giây cũng không ngừng nghỉ!

Tất cả fans hâm mộ và du khách nghe danh mà đến, quy trình cố định là: đầu tiên xếp hàng lấy được chữ ký của Ninh Yên Nhiên, sau đó cố ý đi vòng qua chỗ Trần Thái Nhật cách đó không xa, chiêm ngưỡng người ‘bạn trai tin đồn’ này.

Rất nhiều cô gái lúc đi qua, nhỏ giọng bàn tán.

“Đẹp trai thật đấy, hơn nữa khí chất ngay thẳng, thảo nào Yên Nhiên thích anh ấy”.

“Trong có vẻ rất nam tính”.

“Sao anh ấy không đi làm ngôi sao nhỉ? Tôi thấy rằng anh ấy sẽ đánh bại các ngôi sao khác trong nháy mắt”.

Còn về đám fans nam qua đường, trong ánh mắt đều mang theo ghen tị và thù địch vô hạn.

Trần Thái Nhật hoàn toàn không thêm để tâm.

Ánh mắt con kiến hoàn toàn không cách nào ảnh hưởng đến tâm trạng của sư tử oai hùng.

Mãi cho đến khi mỗi fans hâm mộ đều thỏa mãn lấy được chữ viết tay của thần tượng, thì trên gương mặt người đẹp mới lộ ra nụ cười thoải mái.

“Sư phụ, con đưa người đến quán nhỏ gần đây ăn cơm nhé, tiện thể gọi bạn thân của con đến luôn, con giới thiệu hai người làm quen”.

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật hơi sững sờ.

“Được”.

Giữa hai người, bỗng dâng lên một cảm xúc khó hiểu giữa nam nữ.

Đối mặt với nhau, trong lỗ tai Trần Thái Nhật, tiếng tim đập của Ninh Yên Nhiên đang dần tăng nhanh.

Chính vào lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng ồn ào.

“Buộc phải dành ra một phòng cho tôi, dù là có người đang ăn, cũng lập tức đuổi đi cho tôi, nếu không tôi phá nát cửa hàng này của các người ngay đấy!”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 242: Có Huy Hiệu Là Hay Lắm À

Nghe thấy tiếng ồn ào, Trần Thái Nhật không khỏi cau mày.

Vốn dĩ, chuyện bạn thân của Ninh Yên Nhiên đến đây phá vỡ thế giới riêng của hai người đã khiến anh thấy không vui rồi.

Bây giờ lại còn có người lạ mặt ở bên ngoài gây ồn ào càng khiến anh thêm tức giận.

Chuyện hẹn nhau ra ngoài ăn cơm này, năm phần phụ thuộc vào món ăn ngon, năm phần phụ thuộc vào tâm trạng.

Khi hai người đang có không gian riêng, tâm trạng của Trần Thái Nhật mới tốt lên chút, bây giờ lại bị người khác phá vỡ rồi.

Ninh Yên Nhiên cũng tràn đầy tiếc nuối vì bữa không khí giữa hai người bị làm cho gián đoạn, cô ấy hậm hực gõ chiếc thìa trong tay.

Giọng nữ trầm trầm cùng tiếng tay chân đập bàn bên ngoài càng lúc càng lớn.

“Tiết Hồng tôi đưa bạn trai tới đây dùng bữa là phúc đức cả đời của nhà hàng mấy người đấy! Lại còn dám nói chuyện quy tắc với tôi, các người chưa lẫn lộn ở đất Yến Kinh này sao? Có biết danh tiếng nhà họ Tiết tôi không?”

Trần Thái Nhật sa sầm mặt mày, anh chuẩn bị đứng dậy đi đuổi đám người phiền phức này.

Không ngờ một tiếng bụp mang lên.

Cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Ninh Yên Nhiên đang ngẩng đối diện với cửa phòng lập tức sửng sốt.

Sắc mặt của Trần Thái Nhật càng trở nên khó coi hơn.

Một gã đàn ông có râu, khuôn mặt ngang ngược, thân hình cao to, trên cổ còn có hình xăm, liếc nhìn vào trong phòng, sau đó quay đầu lại và hét lên với những người bên ngoài.

“Hồng ơi, căn phòng này to, lại chỉ có hai người, bảo bọn họ nhường phòng là được”.

Nói xong, gã lập tức quay đầu nhìn Trần Thái Nhật.

“Người anh em, nể mặt tôi chút, anh đổi ra bên ngoài sảnh chính ngay đi, các anh chỉ có hai người, không dùng hết cái bàn sáu người này đâu”.

Về mặt Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, nhưng sự lạnh lùng trong mắt anh càng lúc càng sâu, anh không trả lời.

Khóe miệng đối phương hiện lên chút mỉa mai.

“Tôi hiểu mà, dẫn bạn gái đi dùng bữa, là đàn ông thì ai cũng cần mặt mũi, tôi cũng không bắt anh đổi không đâu, cho anh một trăm tệ, đổi chỗ cho tôi cái, đủ thành ý chưa?”

Trần Thái Nhật vẫn không trả lời, biểu cảm trên mặt như đang nhìn một kẻ ngốc.

Khuôn mặt của gã đàn ông xám trở dần lộ ra vẻ mất kiên nhẫn.

“Hai người trẻ tuổi các người đừng có mà quá quắt nhé, cho tiền rồi còn không chịu đổi, muốn gì nữa? Tôi nói cho hai người, hôm nay tâm trạng của cậu chủ đây tốt, năm trăm tệ, mau chóng rút, nếu không thì đừng trách tôi không khách khí!”

Về mặt Trần Thái Nhật vẫn rất bình tĩnh, giọng điệu bình thản.

“Anh định không khách khí như nào?”

“Hả? Đúng là không sợ chết mà! Tiết Hồng, bảo thuộc hạ của em vào đây!”

Tiếng giày cao gót lạch cạch vang lên.

“Thằng nhãi nào dám chọc giận người đàn ông của em?”

Mùi nước hoa nồng nặc kèm theo một bóng dáng mảnh mai bước vào trong căn phòng.

Người phụ nữ này chắc gần ba mươi tuổi, khỏe mắt có nếp nhăn nhưng vẫn rất quyến rũ, cô ta mặc áo khoác da, đeo khuyên tai to như vòng tay trên tai.

Có chút nhan sắc, nhưng sự thù địch giữa hai hàng lông mày khiến người khác cảm thấy khó chịu, trên người toát ra cảm giác độc đoán.

“Anh Vu Siêu, không cần nhiều lời với hai người này anh ta làm gì, em bảo người vào đây đánh cho bọn chúng một trận là được, người đâu, mau vào đây!”

Cô ta chưa kịp dứt lời, vài gã đàn ông to lớn đã lao vào, trên tay kẻ nào cũng cầm theo một cây gậy nhựa cứng, xem ra đây đều là thuộc hạ của Tiết Hồng.

Thái độ của Tiết Hồng rất kiêu ngạo, cô ta còn cố tình nhếch lông mày lên nhìn Trần Thái Nhật.

“Này chàng trai, hôm nay tâm trạng bà đây tốt, cho anh cơ hội cuối cùng, mau chóng cầm lấy năm trăm tệ rồi đưa cô gái này rời đi chỗ khác”.

Nói xong, cô ta lấy tờ năm trăm tệ màu đỏ từ tay của Vu Siêu.

“Những người bình thường giống như anh, đi làm một ngày cũng đâu có kiếm được nhiều như vậy, có tiền mà không lấy thì đúng là ngu ngốc, đừng có rượu mời không uống thích uống rượu phạt nữa”.

Trần Thái Nhật bị chọc tức, anh bật cười, nhìn Ninh Yên Nhiên đang ngồi ở phía đối diện quay lưng lại với cửa.

Người đẹp đang dùng đũa đập vào đĩa để bày tỏ sự bất mãn, ánh mắt đầy bức tức nhìn Trần Thái Nhật.

Hàm ý của ánh mắt này rất rõ ràng, muốn Trần Thái Nhật mau chóng giải quyết đám người này.

Trần Thái Nhật khẽ cười, chỉ vào hai người ở cửa.

“Cô nói cũng đúng, có tiền mà không lấy thì đúng là ngu ngốc, như vậy đi, chỉ một giá thôi, hai mươi triệu tệ, tôi sẽ thoải mái nhường chỗ ngồi cho hai người”.

Hai người hành động từ từ chậm rãi, hất tay sang một bên.

Khung cảnh đột nhiên trở nên yên tĩnh đến lạ thường, tiếng gầm của Tiết Hềng cũng đột ngột dừng lại.

Hai giây sau.

Phịch!

Có tiếng khuyu gổĩ trên mặt đất.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 243: Liếm Sàn Thật Sạch

Tâm trạng của ông chủ trẻ tuổi của nhà hàng tư nhân lúc này rất nặng nề.

Trong phòng bao vang lên tiếng động ồn ã, anh ấy có thể nghe thấy rõ mồn một.

Cô chủ của gia tộc hoàng kim nhà họ Tiết đích thân tới dùng bữa, đòi đuổi hết khách khác đi, việc này đối với nhà hàng mà nói là một chuyện rất mất uy tín.

Ông chủ cố gắng thuyết phục, nhưng mới nói được vài câu đã bị nhóm vệ sĩ bao vây, tát tới tấp hơn chục cái bạt tai.

Còn chưa đánh xong, sự chú ý của bọn họ đã chuyển tới căn phòng bao riêng biệt.

Không biết là xảy ra chuyện gì, trong phòng bao vang lên tiếng cãi vã.

“Ôi trời, nhà hàng của tôi, xem ra năm nay phải đóng cửa rồi”.

Bây giờ anh ấy đang vô cùng sợ hãi.

Đắc tội với cô chủ của gia tộc hoàng kim, ông chủ nhỏ như anh ấy làm sao có đường sống sót.

Nhưng trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Khuôn mặt của ông chủ vẫn còn rất đau, nhưng anh ấy không nén được tò mò nên lết lút tiến đến cửa phòng bao, thò nửa cái đầu vào xem.

Trời ơi!

Chuyện gì thế này?

Ông ấy không khỏi lắc đầu dụi mắt, cảm sắp rơi xuống đất đến nơi.

Vừa rồi cô chủ nhà họ Tiết vô cùng hung hãn, dẫn theo đám thuộc hạ hùng hổ xông vào.

Thế mà lúc này lại đang quỳ trên mặt đất.

Không chỉ riêng cô ta, tất cả những người của nhà họ Tiết, bao gồm cả bạn trai của Tiết Hồng, lúc này đều quỳ ngay ngấn trên mặt đất, cả người run cầm cập như cây sậy, không dám thở mạnh.

Trong lòng ông chủ vô cùng chấn động.

Vội vàng rụt đầu lại.

Hồng rồi!

“Khỏi phải đợi hết năm nay, sợ rằng hôm nay nhà hàng phải lập tức đóng cửa luôn mất!”

IQ của ông chủ rất cao.

Anh ấy lập tức nhận ra vấn đề then chốt.

Nếu cô chủ nhà họ Tiết, một gia tộc hoàng kim hoa sen lại phải quỳ trên mặt đất, vậy thì hai vị khách đang ngồi ở trong phòng đó có thân phận gì?

Tuyệt đối không đơn giản là một đôi nam nữ trẻ tuổi!

Ông ấy cẩn thận nhớ lại.

Chàng trai có dáng người cao lớn, còn cô gái thì trắng trẻo xinh đẹp, hơn nữa nhìn mặt rất quen.

Bất kể như nào, bây giờ tình hình đang rất là nguy cấp, đặc tội bên nào cũng không tránh khỏi hậu họa!

Đặc tội với nhà họ Tiết thì sẽ phải dẹp tiệm!

Bây giờ Tiết H ồng đi vào đó làm loạn mà mình lại không ngăn lại, thế chẳng phải là đã đắc tội với hai người thanh niên trẻ tuổi trong đó sao!

Ông chủ vội vàng đứng dậy, chuẩn bị tinh thần cao chạy xa bay bất cứ lúc nào.

...

Trong phòng bao, Ninh Yên Nhiên từ từ di chuyển cơ thể, sau đó lại nhét huy hiệu vàng vào túi.

“Huy hiệu của tôi, mấy người đã nhìn rõ chưa?”

Tiết H ồng suýt khóc khi nhìn thấy khuôn mặt của Ninh Yên Nhiên.

Dù sao thì khuôn mặt của người đẹp nổi tiếng này còn đáng giá hơn cả huy hiệu bằng vàng của gia tộc cô ta.

Nghe nói đây là người đẹp bậc nhất Hoa Hạ, cô chủ nhà họ Ninh, là một trong những thiên tài của thành phố Yến Kinh.

Người đó ai mà không biết!

Nếu như vừa nãy cô ta đã phát hiện ra người này là Ninh Yên Nhiên thì cô ta đã cao chạy xa bay từ lâu rồi.

Tiết H ồng cúi người dập đầu, hai tay đặt xuống đất.

“Nhìn... nhìn rõ rồi ạ”.

Chuyện càng đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Trần Thái Nhật lắc lá thư có dính huy hiệu trong tay, vẻ mặt vô tình, lạnh lùng nói.

“Vậy của tôi thì sao, cô đã nhìn rõ chưa?”

Lúc này, Tiết H ồng thậm chí còn không có dũng khí để trả lời.

Tất cả những người quỳ trên mặt đất, mồ hôi bắt đầu túa ra như mưa, không thể nào kiểm soát được.

Gã Vu Siêu vừa nãy có ý định ném cho Trần Thái Nhật năm trăm tệ, lúc này sợ hãi đến mức cả người run lên bần bật.

Còn về phần Tiết Hồng, cô ta quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi đầm đìa, cả người run như cây sậy, vài giây sau, một mùi tanh tưởi đột nhiên bốc lên.

Cô chủ gia tộc hoàng kim thế mà tè dầm rồi!

Cũng hết cách, tại sợ quá mà!

Huy hiệu vàng đại diện cho gia tộc họ Tiêu, gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất.

Một trong bốn gia tộc lớn của Yên Kinh ‘Tiêu Vô’!

“Sự phụ xấu quá đi, vừa mới lừa được của người ta năm mươi triệu tệ liền lấy ra để ăn uống no say luôn”.

Trần Thái Nhật cũng mỉm cười đắc ý.

“Tiền chỉ có giá trị khi nó được sử dụng đúng lúc đúng chỗ, bạn thân của cô vẫn chưa tới à?”

Ninh Yên Nhiên cầm điện thoại lên.

“Cô ấy đã tới dưới lầu rồi”.

Vài giây sau đã có tiếng bước chân truyền tới.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo và ngọt ngào vang lên bên ngoài căn phòng bao rộng lớn.

“Ninh Yên Nhiên ơi, mình tới rồi này, mau giới thiệu sự phụ của cậu...”

Theo giọng nói truyền tới, một người phụ nữ bước vào cửa, Trần Thái Nhật nhìn thấy cô ấy liếc nhìn chằm chằm mắt lại.

Thân hình xinh đẹp, đường nét tinh xảo, khí chất lạnh lùng, tóc dài ngang vai, khuôn mặt tươi cười, tất cả mọi thứ lúc này đều khiến cho Trần Thái Nhật sửng sốt.

Hàn Tâm Nhụy.

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 244: Bộ Ba Tinh Tế

Sau khi tu luyện thành công, Trần Thái Nhật đã trải qua mười năm trên chiến trường, bên bờ vực của sự sống và cái chết không biết bao nhiêu lần, từ lâu anh đã luyện được một trái tim sắt đá.

Cho dù gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì, cho dù núi Thái Sơn sập ngay trước mặt anh, sắc mặt anh cũng không hề thay đổi, trong lòng không chút gợn sóng.

Nhưng khoảnh khắc này.

Trần Thái Nhật thật sự cảm thấy lạnh buốt sống lưng.

Cảm giác như thể bị bắt gian tại trận vậy.

Hàn Tâm Nhụy đứng ở cửa, lúc này cô ấy cũng đang đứng ngây ngốc nhìn hai người trong phòng.

Ánh mắt nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật và Ninh Yên Nhiên một hồi lâu.

Khi nhìn thấy Trần Thái Nhật, khuôn mặt Hàn Tâm Nhụy tràn đầy sự ngạc nhiên, nhưng sau khi phát hiện ra cảnh tượng không đúng lắm, cô ấy chuyển sang nghi ngờ và bối rối, sau đó cô ấy khẽ chu miệng ra.

Thể hiện rõ là mình đang ghen.

Ninh Yên Nhiên là một cô gái thông minh, vừa nhìn đã biết rằng Trần Thái Nhật và Hàn Tâm Nhụy có quen biết!

“Sư phụ, người... quen bạn thân con sao?”

Trần Thái Nhật im lặng gật đầu, không biết nên tiếp lời như thế nào.

Lúc này, càng nói càng thêm sai.

Sắc mặt Hàn Tâm Nhụy trắng bệch nhìn Trần Thái Nhật, cô ấy lật đật bước vào, ngã xuống bên cạnh Ninh Yên Nhiên, hai tay vòng qua cổ cô gái xinh đẹp này.

“Nếu biết sự phụ của cậu là anh ấy từ sớm, mình đã không cần phải lo lắng cậu bị người xấu tẩy não rồi”.

Khuôn mặt của Ninh Yên Nhiên tràn đầy kinh ngạc.

“Hai người quen nhau thật à?”

Hàn Tâm Nhụy gật đầu, một nụ cười ranh mãnh hiện lên khóe miệng, sau đó cô ấy nhìn Trần Thái Nhật, chậm rãi nói.

“Thật ra hai người bọn mình...”

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy căng thẳng cực độ.

Rõ ràng anh và Ninh Yên Nhiên vẫn chỉ là mối quan hệ thầy trò trong sáng, vì sao lại căng thẳng như vậy?

Khoảnh khắc này, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào hoa văn gỗ trên mặt bàn, như thể đó là hoa văn đẹp nhất thế giới.

Hàn Tâm Nhụy từ tốn nói.

“Thật ra hai bọn mình biết nhau từ khi còn ở Trung Châu.

Khi đó mình đi tham gia hội đấu võ thuật số một thế giới, anh Thái Nhật là trọng tài được liên đoàn võ thuật đặc biệt mời tới đây”.

Phù!

Trần Thái Nhật thở phào nhẹ nhõm, tảng đá lớn trong lòng anh lập tức được gỡ xuống.

Anh vội vàng gật đầu.

“Đúng, đúng vậy, bọn tôi quen nhau từ khi đó”.

Ninh Yên Nhiên nhìn trái ngó phải, phát hiện biểu cảm của bọn họ rất thú vị.

“Hai người có phải có chuyện gì giấu mình không?”

Trần Thái Nhật là dân lão làng, giữ vững tâm lý, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Con bé này, nghi ngờ lung tung gì thế, lại dám đoán già đoán non chuyện của sư phụ à?”

Nói xong, anh liền gõ nhẹ lên trán của Ninh Yên Nhiên.

Hàn Tâm Nhụy cười tươi như một bông hoa.

“Mình còn đang suy nghĩ, không biết trên thế giới này, người nào có thể khiến đệ nhất mỹ nhân ở Hoa Hạ ngày nào cũng luôn mồm nhắc tới, hết lòng ngưỡng mộ, với thực lực của anh Trần đây, thì đúng là danh xứng với thực rồi”.

Hai người kể tung người hứng, bọn họ lập tức cắt ngang câu hỏi của Ninh Yên Nhiên.

Ninh Yên Nhiên có chút ngại ngùng, cô ấy bật cười, nhìn Trần Thái Nhật, trong mắt mang theo sự ngưỡng mộ và yêu thích của một cô gái nhỏ.

Hàn Tâm Nhụy mím chặt môi, nhưng ngay sau đó cô ấy lại trở lại vẻ lạnh lùng, liếc nhìn Trần Thái Nhật một cái.

“Ông chủ, mang thức ăn lên đi!”

“Đến đây!”

Chủ nhà hàng hôm nay đã thoát được một kiếp nạn, anh ấy coi Trần Thái Nhật như ân nhân của mình.

Hơn nữa anh ấy còn nhận được một khoản tiền hai mươi nghìn tệ, rượu ngon và đồ ăn đương nhiên phải phục vụ thật chu đáo rồi.

Ở các thị trấn ngoại ô, nguyên liệu đều được lấy từ chỗ nhà nông.

Ông chủ này cũng có tài nấu nướng nhất định.

Thịt cừu hấp, đuôi hươu hấp, vịt quay, gà quay, ngỗng quay, thịt lợn kho...

Trần Thái Nhật nhìn những món ăn trên bàn, trong đầu xuất hiện cả hàng dài dãy menu.

Lên đồ ăn mà mất tận hai mươi phút.

Nhìn trên bàn lúc này, có hơn hai mươi đĩa thịt và đĩa rau được xếp dày đặc trên mười giá gỗ bên cạnh.

Hai nữ một nam, vẻ mặt dần trở nên ngây ngốc.

Khi ông chủ lại mang lên một nĩa cá kho tiêu khác, Trần Thái Nhật không thể không bảo anh ấy dừng lại.

“Ông chủ... như vậy được rồi, chúng tôi chỉ có ba người”.

Khách sạn tốt nhất quanh đây chỉ là khách sạn bốn sao, nhưng Ninh Yên Nhiên luyện võ cực khổ quen rồi, cô ấy cũng không quá quan tâm đến vấn đề này.

Ba người vừa nói vừa cười, sau đó dừng lại ở tầng dưới của khách sạn.

Một đám người quen.

Bọn họ đều là người của tập đoàn Thái Mộng, còn có người của ê kíp sản xuất ‘Nữ thần tướng’.

Truyện Thám Hiểm

Bọn họ xếp thành một vòng trong ở tầng dưới, đang cố gắng thuyết phục một người phụ nữ có vẻ ngoài xinh đẹp.

“Chị Lý, chị không thể nói không quay là không quay được, phần của chị vẫn còn chưa quay xong, chúng ta đã ký hợp đồng rồi mà”.

“Đúng vậy, trong hợp đồng trước đây đã nói rất rõ ràng, điều kiện chỗ ở có hạn, người đại diện của chị đã đồng ý rồi mà!”

Người phụ nữ xinh đẹp đang bị mọi người vây quanh mặc quần áo lông cừu cao cấp, trên mặt lộ rõ vẻ khinh thường.

“Số bộ phim mà Lý An Dung tôi đóng còn nhiều hơn số phim mấy người đã xem đấy, xét về thâm niên, các người đều phải gọi tôi một tiếng tìên bối! Cho dù thời lượng trong phim dài hay ngắn, đoàn phim nào mà chẳng phải đối xử với tôi như nữ chính của bộ phim?”

Nói xong, khuôn mặt cô ta lộ ra vẻ bất mãn và tức giận cực độ.

“Dựa vào đâu mà cái cô họ Ninh đó lại có thể được ở trong căn phòng tổng thống duy nhất, còn tôi chỉ có thể ở trong căn phòng sang trọng? Các người xem cho rõ, chồng của tôi là người nhà họ Lăng trong tứ đại gia tộc đấy!”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 245: Lại Dám Giành Sự Đối Đãi Với Đồ Đệ Của Mình

Trần Thái Nhật nghe thấy vậy liền cau mày lại.

Anh bước lên trước, tách đám người đó ra.

Khi tổ làm phim nhìn thấy Trần Thái Nhật tới, biểu cảm thả lỏng hơn nhiều.

Ông chủ thật sự tới rồi, cấp dưới như bọn họ sẽ không phải chịu đựng tính nết xấu của người phụ nữ này nữa.

“Sếp Trần, anh tới rồi”.

“Sếp Trần, chị Lý, chị ấy...”

Trần Thái Nhật xua tay.

“Được rồi, để tôi nói chuyện, chị Lý An Dung đúng không?”

Người phụ nữ xinh đẹp đang cau mày nhăn nhó nhìn thấy một người đàn ông cao to đẹp trai xuất hiện, hai mắt lập tức sáng rực lên.

Đánh giá một lúc, khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên.

“Tôi còn nghĩ là ai, thì ra cậu là ông chủ của tập đoàn Thái Mộng à, trông cũng khá ok đấy, tuổi trẻ tài cao, nếu chị đây còn trẻ, với vẻ ngoài này của cậu, có thể lọt vào mắt xanh của tôi được đấy”.

Trần Thái Nhật sa sầm mặt mày.

Người phụ nữ này đang nói gì vậy?

Sau gáy anh đột nhiên lạnh toát.

Phía sau có hai đôi mắt hần học đang nhìn chăm chăm anh, khiến cho anh dựng hết cả lông gáy lên.

Lý An Dung quay đầu lại nhìn, liền phát hiện ra hai người Ninh Yên Nhiên cũng đang ở đây nhưng không hề có ý chào hỏi, khóe miệng cô ta nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Ninh Yên Nhiên hoàn toàn không buồn để tâm.

.

truyện xuyên nhanh

Hàn Tâm Nhụy đứng bên cạnh cô ấy, liền dùng ánh mắt ăn miếng trả miếng liếc lại nhìn cô ta.

Sau khi đoàn làm phim thuật lại một lượt, cuối cùng Trần Thái Nhật đã hiểu toàn bộ câu chuyện.

Lý An Dung diễn vai vương phi trong bộ phim ‘Nữ thần tường’.

Cũng chính là người đối đầu với nhân vật của Ninh Yên Nhiên trong nửa đầu của bộ phim.

Mặc dù không có nhiều cảnh quay nhưng đây là một vai phụ rất quan trọng xuyên suốt toàn bộ nội dung cốt truyện.

Về phần lý lịch của cô ta, tổ đạo diễn cũng âm thầm kể lại.

Cha của Lý An Dung là Lăng Chí, con trai của gia tộc xa của nhà họ Lăng, một trong tứ đại gia tộc ở Yến Kinh.

Mặc dù không phải gia tộc trực hệ chính thống của nhà họ Lăng, nhưng cũng được tính là một thành viên của tứ đại gia tộc.

Đây là gia tộc hoa mẫu đơn hàng đầu ở Yến Kinh, được coi là ngang hàng với nhà họ Tiêu.

Những gia tộc hoa lan hạng hai như nhà họ Ninh và nhà họ Hàn khi gặp phải gia tộc hoa mẫu đơn, dựa theo lý mà nói thì phải cảm thấy nơm nớp lo sợ.

Nhưng Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy lúc này đều vô cùng bình tĩnh.

Gia cảnh của Ninh Yên Nhiên có chút đặc biệt, tuy nhà họ Ninh chỉ là tầng lớp trung lưu trong số các gia tộc ở Yến Kinh, không phải hàng đầu.

Nhưng bản thân cô ấy là một trường hợp đặc biệt.

Người đẹp bậc nhất Hoa Hạ, danh tiếng tuyệt đỉnh, người hâm mộ trải dài khắp Cửu Châu, ngay cả trong số những gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất cũng có người hâm mộ của cô ấy.

Vì vậy khi đối mặt với Lý An Dung, cô ấy không hề yếu thế.

Còn về Hàn Tâm Nhụy thì càng đơn giản hơn, bởi vì Trần Thái Nhật đang ở đây.

Cô ấy và Trần Thái Nhật đã yêu đương lâu như vậy, mặc dù Trần Thái Nhật chưa từng nói rõ về bối cảnh và thực lực của mình cho cô ấy.

Nhưng trong lòng Hàn Tâm Nhụy biết rất rõ, cho dù là nhà họ Phùng, cũng chỉ là mối lo ngại không đáng kể với Trần Thái Nhật mà thôi, anh không coi bọn chúng ra gì.

Kẻ mạnh nhìn từ trên xuống, những người phàm bên dưới đều chỉ là con kiến.

Lý An Dung dựa vào mối quan hệ với nhà họ Lăng, nhất quyết đòi được hưởng sự đối đãi giống như Ninh Yên Nhiên.

Nhưng khách sạn này chỉ có duy nhất một phòng tổng thống cao cấp.

Điều này gây khó khăn cho các nhân viên của tập đoàn Thái Mộng.

Trần Thái Nhật đã hiểu toàn bộ câu chuyện.

“Chị Lý, trong hợp đồng đã ký có ghi rõ tiêu chuẩn chỗ ở là khách sạn bốn sao hoàn toàn có thể chấp nhận được, chúng tôi đã sắp xếp những

phòng đơn sang trọng tốt nhất trong phạm vi vai phụ, và không hề có chuyện vi phạm hợp đồng”.

Lý An Dung lập tức tỏ ra khinh thường, hất tay làm động tác phủ bụi.

“Căn phòng sang trọng đó quá bẩn, cái ấm điện dùng để đun nước thật ra là món đồ rẻ bèo giá chín trăm tệ, đến nước còn không uống được thế này thì bảo tôi ở kiểu gì?”

Trần Thái Nhật ngẩn người ra, sau đó chớp chớp mắt.

“Còn đi đâu gì khiến chị không hài lòng không?”

Lý An Dung thấy Trần Thái Nhật không lập tức phản bác liền nghĩ rằng ông chủ của tập đoàn Thái Mộng khá biết đi đâu, cô ta liền thao thao bất tuyệt chê bai khách sạn không ngừng.

“Đương nhiên là có rồi, khăn trải giường trong khách sạn là bông tinh khiết chứ không phải nhung, da tôi bị dị ứng với những chất liệu kém chất lượng!”

“Đi đâu khó chịu hơn nữa là, cậu có biết tủ rượu của căn phòng sang trọng đó có cái quái gì không? Có một chai rượu vang đỏ mấy trăm đô, đúng là thứ đồ uống rẻ tiền!”

Nói đến đây, Lý An Dung nhảy dựng lên để bày tỏ sự tức giận của mình.

“Đến cả XO của những năm 90 tôi cũng không tìm thấy! Thế mà gọi là phòng sang trọng cái nỗi gì, chuyện này đối với tôi là một sự sỉ nhục, lại còn phần ăn buffet của khách sạn này nữa, đến cả thịt bò Kobe cũng không có...”

Trần Thái Nhật lập tức xua tay, cắt ngang sự phẫn nộ mạnh mẽ của Lý An Dung.

Đây là cái gì thế.

Khách sạn bốn sao sẽ có XO, có thịt bò Kobe sao?

Lại còn dị ứng với ga trải giường bằng cotton, sao không nói mình dị ứng với quần áo luôn đi?

“Chị Lý này, yêu cầu của chị, quả thực là đòi hỏi của tập đoàn tôi và khách sạn này không thể đáp ứng cho chị được, tuy nhiên, đây đã là khách sạn tốt nhất trong khu vực này rồi, chúng tôi cũng lực bất tòng tâm”.

Giọng điệu của Trần Thái Nhật lạnh lùng.

Lý An Dung tròn mắt, trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường.

“Thật ra ấy mà, anh chàng đẹp trai này, chị đây không phải người quá đòi hỏi như vậy, thi thoảng chịu khổ cực một chút cũng được, hay là như vậy đi...”

Cô ta giờ tay chỉ vào người Ninh Yên Nhiên.

“Thời gian tôi vào nghề đã rất lâu rồi, luôn luôn tâm niệm phải hết lòng kính trọng tiền bối, chỉ cần bảo con ả đó đưa phòng tổng thống cho tôi, tôi sẽ quay tiếp, nếu không tôi sẽ không quay tiếp đâu, chuyện này không làm khó cậu chứ!”

Đây là màn lật đổ nữ chính trước toàn thể công chúng.

Ai mà không biết Ninh Yên Nhiên là trụ cột của tập đoàn Thái Mộng, việc này rõ ràng là giáng một cái tát vào mặt của tập đoàn bọn họ.

Nhân vật nữ chính được công ty điện ảnh và truyền hình lăng xê, thế mà một nữ phụ lại có thể dễ dàng cướp phòng, chuyện này đúng là không thể ngờ được.

Đùa thôi, đương nhiên phải dành điều kiện tốt nhất cho đồ đệ của mình, ai bảo hai thầy trò thân thiết như vậy chứ, bảo vệ cô ấy là điều đương nhiên.

Khó xử lý.

Trong mắt người ngoài, chuyện này rất khó để xử lý.

Nhưng Trần Thái Nhật đứng trước mặt mọi người lại vô cùng bình tĩnh, trên khuôn mặt anh thoáng nở một nụ cười.

“Chị Lý, tôi cho chị một lời đề nghị chân thành.

Trên đời này, có một số người vận may không tốt, đạo đức lại chẳng ra đâu, người như vậy không ở được trong phòng tổng thống đâu”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 246: Từng Bước Tiếp Cận Nguy Hiểm

Nghe thấy vậy, ánh mắt Lý An Dung lập tức thay đổi, cô ta tức giận vô cùng, hai mắt cô ta bắt đầu nheo lại.

“Này chàng trai trẻ, ý của cậu là gì thế? Chửi xéo tôi à?”

Thấy cô ta sắp nổi trận lôi đình, Trần Thái Nhật liền xua tay.

“Chị đừng hiểu lầm ý tôi.

Tôi đã nghiên cứu về việc xem tướng và tính toán vận may của con người.

Nhìn chị tôi có thể tính ra được, năm nay chị không thích hợp ở trong căn phòng trị giá hai cao hai trăm tệ”.

Lý An Dung nhướn mày, trợn trừng hai mắt.

“Ôi trời! Bà đây từ trước đến giờ chưa từng ở căn phòng nào cấp thấp như vậy! Căn phòng như vậy còn rẻ hơn đôi giày mà tôi đang đi, bước vào đó đúng là làm bẩn mắt của tôi mà!”

Nói xong, cô ta nghĩ kỹ lại, thấy có gì đó không đúng.

“Chàng trai ranh mãnh này, cậu đang cố ý dùng mấy lời lừa thần gạt quỹ đó để khiến tôi từ bỏ ý định ở phòng tổng thống đúng không?”

Trần Thái Nhật nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ.

“Chị Lý, tôi là người thẳng thắn, có không ít người bỏ ra mấy chục triệu để mời tôi xem tướng cho đấy, tôi xem miễn phí cho chị một lần, nếu như chị không tin thì tôi cũng hết cách”.

Nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh và điềm đạm của Trần Thái Nhật, trên mặt Lý An Dung đột nhiên lộ ra một chút do dự.

Những người thuộc gia tộc hoàng kim này, thường ngày được cung chiêu hết mực, vừa sinh ra đã ngậm thìa vàng.

Những thứ như khích lệ tinh thần, truyền cảm hứng, bí quyết thành công,... chắc chắn không thể lừa được bọn họ, dù sao bọn họ khi sinh ra đã ở vạch đích rồi.

Ngược lại có những thứ hảo huyền có thể khiến đám con cháu của những gia đình giàu có này cảm thấy sợ hãi.

Bọn họ có thể kiêu ngạo và độc đoán, nhưng bọn họ hiểu được một điều, đó là có những thứ tuyệt đối không được phép động vào, ví dụ như.

Ý trời.

Ý trời khó đoán, bọn họ đã ngẩng đầu trên đỉnh cao của tiền tài và lợi ích vô tận, bọn họ càng sợ một ngày nào đó sẽ bị ông trời trừng phạt và mất hết tất cả.

Vì vậy bọn họ càng chú ý đến chuyện bát quái, mê tín dị đoan, giáo phái các thứ hơn là người bình thường.

Khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Thái Nhật, biểu cảm của Lý An Dung lúc này đang rất do dự.

Suy nghĩ một giây, Lý An Dung lại nói.

“Cậu đừng có lừa tôi! Cậu dựa vào đâu mà nói như vậy?”

Trần Thái Nhật khẽ mỉm cười.

“Chị có thể coi như tôi chưa nói gì, dù sao chỉ cần đợi đến khi chị bước vào phòng tổng thống, mọi chuyện sẽ hết đường cứu vãn”.

Không biết có phải ông trời cũng đang phối hợp hay không, đúng lúc này, một cơn gió mát lạnh đột nhiên thổi qua.

Đa đầu tất cả mọi người đều tê nhẹ.

Vẻ mặt của Lý An Dung lại thay đổi, càng lúc càng trở nên nghi hoặc, cô ta nhìn bốn xung quanh, cuối cùng lại đưa mắt nhìn về phía Trần Thái Nhật, lúc này khuôn miệng đã cứng đờ.

“Cậu... Cậu đừng có tùy tiện trù ẻo tôi, bà đây sống hơn ba mươi năm trên đời có phong ba bão táp nào mà chưa từng gặp qua, bây giờ tôi sẽ dọn đến phòng tổng thống, để tôi xem xem ai dám cản tôi!”

Trần Thái Nhật làm động tác mời, không hề có ý ngăn cản.

Lý An Dung nuốt nước bọt, cắn chặt răng, sải bước về phía cửa thang máy, đi tới phòng tổng thống ở tầng cao nhất.

Trần Thái Nhật ra hiệu cho tất cả mọi người, sau đó cũng bảo Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy đi theo.

Một nhóm người tới thẳng tầng cao nhất của khách sạn.

Tầng này chỉ có duy nhất một phòng, căn phòng tổng thống này cũng là phòng xịn nhất trong khách sạn.

Giá một đêm là ba nghìn tệ, đối với công ty Thái Mộng, việc Ninh Yên Nhiên được đãi ngộ như vậy là đi đâu đương nhiên.

Lý An Dung ghen đỏ cả mắt nên mới quyết tranh cho bằng được.

Theo cách nghĩ của cô ta, dù sao mình cũng là người của gia tộc hạng nhất, nhất định phải đè bẹp Ninh Yên Nhiên.

Bởi vì cả tầng chỉ có một phòng, nên hành lang vô cùng rộng rãi.

Lý An Dung hùng hùng khí thế bước ra khỏi thang máy, đi tới cửa chính của căn phòng với phong thái hùng hân của người chiến thắng.

Một cánh cửa đôi cao hai mét làm bằng gỗ gụ.

Trần Thái Nhật chậm rãi đi theo phía sau, cách một khoảng nhất định, sau đó khoanh tay đứng nhìn.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy đứng ở hai bên của anh.

Càng tuyệt vọng hơn là chân của cô ta bị kẹt trong lỗ, không thể nào rút ra được.

Lý An Dung túa đầy mồ hôi vì đau, vẻ mặt kiêu ngạo vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, vội vàng hô hoán người phía sau.

“Mau tới cứu tôi với! Chân tôi không rút ra được”.

Lúc này đột nhiên có một âm thanh kim loại vang lên trên đầu Lý An Dung.

Lý An Dung giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên xem.

Trên trần nhà là một chiếc đèn chùm pha lê lớn kiểu Châu Âu nặng hàng chục kilogam.

Móc kim loại treo nó vào trần đã đứt rồi.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 247: Chị Dương Nhiên Rất May Mắn

Lúc này, trước mặt tất cả mọi người, thời gian dường như ngừng lại.

Theo tầm mắt của Lý An Dung, tất cả mọi người đều nhìn lên trần nhà.

Dui đèn tròn trông giống như một chiếc giá treo quần áo loại kẹp quần áo con và tất được phóng đại lên hàng chục lần.

Vô số sợi dây trang trí pha lê hình giọt nước nhọn phản chiếu ánh đèn màu vàng ấm áp trong nhà, phát ra ánh sáng chói mắt.

Dui đèn mạ đồng được tính từ tâm của vòng tròn, phân bố theo vòng tròn, có cỡ khoảng chục chiếc.

Khách sạn bốn sao này cũng khá là có tâm.

Đến cái đèn ở hành lang thôi mà cũng hàng thật giá thật như vậy, ngay cả khi cái này rơi nát thành đám phế liệu thì cũng bán được hàng trăm đô la.

Cái đèn này ước tính khoảng mười mấy cân.

Đừng nói là đập vào người, chỉ cần rơi nhẹ xuống thì đập nát một cái đầu heo cũng không thành vấn đề.

Chiếc đèn chùm được đính kiên cố vào trần nhà, trong tiếng la hét thất thanh của Lý An Dung đột nhiên rơi xuống một cách khó hiểu.

Giống như một đoạn phim quay chậm, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn vào giá đỡ đèn chùm từ lúc bắt đầu cho đến lúc nó rơi xuống.

Cuối cùng.

“Cứu tôi với! Tôi...”

Tiếng hét của Lý An Dung còn chưa kịp dứt.

Uỳnh!

Leng keng leng keng!

Ánh sáng chiếu khắp mọi hướng.

Tất cả mọi người đều đồng thanh hét lớn.

“Chị Lý!”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đèn rơi chết người rồi!”

Khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn.

Trần Thái Nhật đứng khoanh tay ở đó, Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy đứng bên cạnh anh.

Vẻ mặt của ba người bình tĩnh đến lạ thường.

Trong tất cả những người có mặt, ba người này có võ công cao và thị lực tốt hơn người bình thường.

Giọng nói của Trần Thái Nhật vang vọng tràn đầy uy quyền.

“Đừng hét nữa, nhìn cho kỹ đi, người chưa chết”.

Sau câu nói đầy kinh ngạc của Trần Thái Nhật, tiếng hò hét hỗn loạn của mọi người lập tức dừng lại, một sự im lặng lạ thường bao trùm toàn bộ bầu không khí.

Đúng lúc này, vang lên tiếng kêu cứu nhỏ như tiếng muỗi vo ve ở lối vào cửa phòng.

“Mau... cứu... tôi”.

Mọi người căng mắt ra nhìn.

Phù.

Lý An Dung này đúng là mạng lớn.

Chiếc đèn pha lê nặng trĩu như này rơi xuống mà không đánh gục được một người phụ nữ.

Nhưng tư thế và tình hình hiện tại của cô ta, có lẽ đây chính là sự may mắn của một người đen đủi đến độ cực điểm.

Hai tay chống xuống đất, hông chống lên trời, bò trên mặt đất, đầu cắm vào tấm thảm, da mặt cũng bị những mảnh pha lê găm vào vài nhát, máu cũng bắt đầu rỉ ra.

Thân hình của cô ta lúc này trông giống như một con tôm.

Cả người đổ rạp về phía trước, không tài nào đứng dậy nổi.

Lý do không thể di chuyển rất đơn giản.

Cổ của cô ta bị kẹp chặt trên mặt đất bởi hai giá đỡ bóng đèn của chiếc đèn chùm, một cái bên trái, một cái bên phải.

Giống như bị một con rắn quấn quanh cổ vậy.

Dù có vặn hông, đầu cũng không thể di chuyển được.

Nếu duy trì tư thế này lâu, e rằng cô ta sớm muộn cũng chết ngạt.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Trần Thái Nhật.

Anh là lãnh đạo cấp cao nhất có mặt ở đây.

Trần Thái Nhật chớp mắt, vẻ mặt nghi ngờ.

“Còn ngây ra đó làm gì, mau cứu người đi chứ”.

Mọi người nghe thấy vậy liền vội vàng chạy lại.

Hồ hào nhau di dời chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ, sau đó hai nhân viên của Thái Mộng cố gắng hết sức kéo Lý An Dung đang sợ hãi ra khỏi cửa.

Hai mắt cá chân của cô ta sưng tấy, di chuyển khó khăn.

Trên mặt có mấy vết sẹo, khi đèn chùm rơi xuống đập thẳng vào một nhúm tóc, khiến tóc cô ta xõa ra, sau khi tháo đèn, cô ta bị rụng không ít tóc.

Cổ cô ta cứng đờ, khoe miệng bị một số vật sắc nhọn trên mặt đất cửa vào.

Một nữ chuyên gia trang điểm thường make up cho Lý An Dung giờ ngón tay cái lên về phía cô ta.

“Chị Lý, hôm nay chị thật quá may mắn!”

Ánh mắt Lý An Dung lóe lên, tỏ vẻ kinh ngạc.

“Tôi may mắn sao?”

“May mắn chứ! Thứ đồ lớn như vậy rơi xuống mà không gây chết người!”

“Tôi thật sự may mắn sao?”

Lý An Dung bị sốc nặng, cô ta lặp lại câu nói này ba lần liên tiếp.

Trần Thái Nhật đứng bên cạnh lập tức tiếp lời.

“Chị Lý, hôm nay vận khí của chị tốt, tôi nghĩ chị nên mời mọi người ăn tối, giảm bớt áp lực cho chúng tôi, vì chuyện vừa xảy ra thật sự dọa chúng tôi hết hồn luôn”.

Câu nói này nghe thì có vẻ hợp lý, nhưng Lý An Dung cứ cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Cô ta ngã trên mặt đất, mặt vẫn còn đang chảy máu, Lý An Dung phải mất hơn mười giây mới dần tỉnh lại.

“Có cái shit ấy! Tôi may mắn cái khỉ gì!”

Lý An Dung đột nhiên đứng lên, nhưng vì dùng lực quá mạnh, cô ta lại trật chân, đau đớn hét lớn.

“Tôi bước hai chân vào một căn phòng, đột nhiên bước hụt vào một cái hố, giây tiếp theo, thứ gì đó bỗng từ trên trần rơi xuống, đây mà gọi là may mắn à? Rõ ràng là tôi bị thứ gì đó ám quẻ!”

Về mặt của Lý An Dung suy sụp, vừa sợ hãi vừa tức giận, cô tả bẻ ngón tay kêu răng rắc, lập tức giăng lấy một cái túi của người phụ nữ bên cạnh đập xuống đất để trút giận.

Nước mắt cô ta trào ra.

“Hu hu hu!”

Khóc một lúc rồi cô ta lại đột nhiên ngừng đầu lên, nhìn chằm chằm Trần Thái Nhật.

Tất cả những người đứng xem, bao gồm ở Trần Thái Nhật đều lùi lại một bước.

Lúc này, trong lòng Lý An Dung đã muốn khóc rồi.

Một mình cô ta đứng ở cửa, thần thờ nhìn vào trong căn phòng, như thể đang cố tìm kiếm thứ gì đó vô hình.

Hơn một phút sau, Lý An Dung run rẩy quay lại, các cơ trên mặt co quắp lại.

“Tôi thật sự phải vào sao...”

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 248: Bị Hố

Mọi người đều loạt gật đầu.

Ánh mắt của Trần Thái Nhật còn mang theo ý thúc giục.

Ánh mắt của mọi người khiến Lý An Dung càng thêm bối rối.

Bây không khí bây giờ kỳ lạ quá.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, khi người phụ nữ này bước vào căn phòng, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!

Tâm lý con người rất phức tạp.

Sự việc vừa rồi ở trên tầng đã cho Lý An Dung và tất cả mọi người ở đây một dự cảm mạnh mẽ.

Càng như vậy, Lý An Dung càng thêm sợ hãi.

Lúc này, đến bản thân cô ta cũng cảm thấy, khi như mình bước vào đây, nếu không phải là hố thì là lửa.

Hai hàm răng của Lý An Dung va lập cập vào nhau, cả người cũng run như cây sậy, thật sự trong rất giống người bị ma ám như trong truyện nói.

Lúc này, đột nhiên cơ thể của cô ta không ngừng chấn động, vẻ mặt lộ ra một chút kinh ngạc, như thể cô ta đã nắm được chìa khóa cốt lõi nào đó.

Cô ta liến xoay người, chỉ vào Hàn Tâm Nhụy.

“Cô! Vào thay tôi!”

Mọi người đều kinh ngạc.

Chị cô ta luôn, có thể nghĩ ra được cách bảo người khác vào thay mình.

Hành động này đúng là quá độc ác.

Trần Thái Nhật khẽ cau mày.

“Chị Lý, yêu cầu này hơi quá đáng rồi đấy, dựa vào đâu mà bạn của tôi phải vào thay chị? Nếu chị không muốn vào thì có thể ngủ ngoài đường, không ai cấm chị đâu!”

Lý An Dung trầm mặc một hồi, chớp chớp mắt, sau đó quay đầu lại nói.

“Tôi... tôi đưa tiền”.

Một nụ cười đột nhiên xuất hiện trên khóe miệng Hàn Tâm Nhụy.

“Đưa bao nhiêu?”

“Tôi đưa cô một nghìn tệ!”

“Xì”.

Hàn Tâm Nhụy trợn trừng mắt, sau đó thản nhiên cởi áo khoác ra, để lộ huy hiệu hoa lan bằng vàng của gia tộc hoa lan hạng hai.

Lý An Dung kinh ngạc, nhưng cũng không cảm thấy quá kỳ lạ.

Bạn bè của Ninh Yên Nhiên đương nhiên là người xuất thân từ giới giàu có.

Nếu đã là gia tộc hoàng kim, đưa một nghìn tệ quả thực là quá thấp.

Tuy nhiên, lúc này Lý An Dung lại càng muốn Hàn Tâm Nhụy thay mình đi vào trong đó thăm dò trước.

Bởi vì cô ta cảm thấy, dù sao Hàn Tâm Nhụy cũng thuộc hàng quý tộc, cũng không cách quá xa khí chất của gia tộc hạng nhất.

Cũng có thể nói, về mặt vận khí, cô ta coi Hàn Tâm Nhụy thuộc cùng loại với mình.

Đối tượng như vậy, rất có giá trị để thăm dò!

Ông trời cũng phải có lúc hờ dờ, nói không chừng có thể truy đến hết xui xẻo lên người Hàn Tâm Nhụy thì sao?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Lý An Dung nuốt nước bọt, trên mặt lập tức hiện ra vẻ xu nịnh.

“Em gái này, hôm nay chị bị đau chân nên không tiện, trên giường có một cái túi, em vào đó lấy ra giúp chị, chỉ cần đơn giản như vậy thôi, chị sẽ đưa em tiền nhé! Chị sẽ cho em...”

Còn chưa kịp nói xong, Trần Thái Nhật đứng bên cạnh lập tức chen vào.

“Năm trăm nghìn tệ, nếu không thì thôi”.

Tất cả mọi người xung quanh suýt thì ngất xỉu tại chỗ.

Như này có ác quá không.

Vào phòng lấy cái túi thôi mà đòi tận năm trăm nghìn tệ, đây còn không tính là chạy việc vặt, qua cánh cửa bọn họ đã nhìn thấy cái túi rồi!

Mọi người không khỏi thẩn ngẩn một trong lòng.

Lần này ông chủ của bọn họ đã thu được một món hời lớn rồi.

Hàn Tâm Nhụy cố tình làm ra vẻ không vừa ý.

“Tôi vào đó nguy hiểm lắm...”

Câu nói này đánh thẳng vào chỗ đau lúc này của Lý An Dung.

Đi đâu cô ta sợ là rủi ro, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng bằng tính mạng!

Hơn nữa, đường đường là gia tộc hoàng kim bạc nhất...

“Năm trăm nghìn thì năm trăm nghìn, tôi đưa!”

Khi câu nói này thốt ra, mọi người đều cảm thấy ghen tị.

Thế mà lại có một kẻ ngốc chịu chi tiền!

Không ít người trong đoàn làm phim thấy tiếc nuối.

Sớm biết vậy thì bọn họ đã lên rồi.

Vào trong đó hai mươi giây có ngay năm trăm tệ!

Bình thường mua vé số chưa chắc đã trúng mà còn phải chạy đi mua.

Kiểm tiền như này dễ quá đi.

Tuy nhiên ý của Lý An Dung là đã chỉ định Hàn Tâm Nhụy

Cô ta không quan tâm đến những người khác,

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh Trần Thái Nhật, cô ấy quay mặt đi, nắm lấy cánh tay của Trần Thái Nhật, vai cô ấy run lên, cô ấy sợ mình cười thành tiếng, sẽ làm hỏng hết trò vui.

Không nói nhiều, Lý An Dung lập tức lấy điện thoại ra chuyển khoản.

Tĩnh.

Hàn Tâm Nhụy nhìn tên nhắn trên điện thoại với nụ cười tươi như hoa, cô ấy lén nhìn Trần Thái Nhật, sau đó nói với Ninh Yên Nhiên.

“Ninh Bảo Bảo, bữa sau mình mời nhé!”

Hàn Tâm Nhụy hồ hởi vẫy tay với Ninh Yên Nhiên.

Cô ấy không nói nhiều, lập tức gạt Lý An Dung sang một bên, thông thả bước vào trong phòng.

Năm giây sau cô ấy đi ra.

Trong tay cầm một chiếc túi nữ, sau đó liền ném cho Lý An Dung.

Bên kia vẫn còn đang trong trạng thái bàng hoàng.

“Như... như vậy là xong rồi sao?”

Hàn Tâm Nhụy thản nhiên nói.

“Chả thế thì sao?”

Lúc này, không chỉ có mình Ninh Yên Nhiên đang nhin cười.

Vẻ mặt của những người khác bắt đầu trở nên kỳ quái, nhiều người lập tức cúi đầu, day day thái dương, không ngừng hít thở sâu để đi đầu chỉnh cảm xúc.

Khuôn mặt Lý An Dung đơ ra.

Cảnh tượng trước mắt đột ngột mất kiểm soát.

Lúc này Lý An Dung đột nhiên cảm thấy bị đèn chùm đập vỡ đầu cũng không có gì to tát.

Chi phí thuốc thang cũng chẳng tốn tới năm trăm nghìn.

Nỗi đau đớn u uất và nỗi sợ hãi này gần như hoàn toàn khiến cô ta sụp đổ.

Tuy nhiên, căn phòng đã được người ta thăm dò một lượt, không có trở ngại gì.

Sự an ủi nhỏ nhoi này khiến biểu cảm trên gương mặt Lý An Dung trở lại trạng thái bình thường.

Sau khi hít thở sâu mấy hơi, khí chất của bà chủ gia tộc hoàng kim hạng nhất đã trở lại.

“Các người mau đi hết đi! Chuyện hôm nay đến đây thôi, từ nay về sau, ai dám nói chuyện này ra ngoài, Lý An Dung tôi tuyệt đối sẽ không tha cho đâu!”

Khoảnh khắc cuối cùng, uy hiếp một câu, giữ lại chút thể diện.

Cô ta hừ lạnh một tiếng, quay đầu sải bước vào căn phòng sang trọng của mình.

Cộp!

“Từ giờ chiếc máy bay này sẽ là phi cơ chuyên dụng cho con, có nó rồi, khách sạn nhìều sao tốt nhất ở Yến Kinh này, con muốn ở đâu thì ở, khi quay phim chỉ cần bay tới trường quay là được, không mất tới hai mươi phút đâu!”

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy nhìn nhau, sau đó lại nhìn Trần Thái Nhật, trong mắt lộ ra sự ngưỡng mộ vô tận của trái tim thiếu nữ.

Người đàn ông này thật sự quá chu đáo rồi.

Trong tim Trần Thái Nhật lại đang mơ về một chuyện khác.

Trong khách sạn tốt nhất ở Yến Kinh, trong một căn phòng đã được đặt trước, chiếc giường có đủ to và mềm không đây?

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 249: Anh Cũng Nhớ Em

Trong khách sạn Viêm Đô, khách sạn sang trọng nhất ở Yến Kinh.

Riêng sân thượng đồ trực thăng chuyên dụng của khách sạn đã lớn hơn rất nhiều so với những khách sạn hạng sao bình thường khác.

Sắp xếp chỗ ở cho hai người đẹp, Trần Thái Nhật đương nhiên phải chọn nơi tốt nhất.

Một căn phòng có chiếc giường cực lớn.

Trang trí nguy nga, tráng lệ.

Chiếc giường rộng ba mét, năm người cùng nằm cũng không thành vấn đề.

Hàn Tâm Nhụy đứng trong phòng, che miệng cười, liếc nhìn Trần Thái Nhật rồi đi tắm rửa.

Điều khiến người ta ngại ngùng đó là Trần Thái Nhật còn chưa kịp nói gì thì đã bị Ninh Yên Nhiên đẩy ra ngoài.

“Sư phụ, hôm nay ăn nhiều quá nên con thấy buồn ngủ, buổi chiều còn phải luyện công trong phòng, buổi tối trước khi đi ngủ con không đến chào người nữa, sư phụ ngủ ngon, bye bye!”

Rầm.

Cửa phòng đóng lại.

Trần Thái Nhật hơi sững sờ.

Hai cô gái này có ý gì?

Lật mặt vô tình...!À không, sao lại ngủ sớm vậy chứ?

Nếu chán quá, ba người có thể chơi game mà!

Không chơi game thì ba người đánh mạt chược cũng được!

Vẫn còn sớm mà!

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy một cơn gió cô đơn thổi qua.

Âm đạm thê lương.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể quay về căn phòng nhỏ của mình.

Tắm rửa xong, nằm trên chiếc giường lớn.

Trần Thái Nhật bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ một số chuyện.

Yến Kinh đúng là thành phố bậc nhất ở Hoa Hạ.

Thời gian này hoạt động trong thành phố, mặc dù gặp phải sự cản trở của đám nhà giàu hoàng kim, nhưng đều được giải quyết một cách ổn thỏa.

Kẻ thù ngoài sáng rất dễ đối phó, nhưng kẻ thù trong tối lại không dễ phát hiện.

Trần Thái Nhật bất lực thở dài.

Hội Đông Vinh ở Yến Kinh dường như đột nhiên biến mất.

Thế lực bí ẩn này không ngừng làm mưa làm gió ở các tỉnh khác, nuôi dưỡng binh lính, có ý đồ phá hủy Trấn Quốc Khí của Hoa Hạ.

Nhưng ở Yến Kinh lại không có dấu vết.

Theo phỏng đoán trước đó, Thỏ vàng cũng chính là Hồ Cừu Phong, quản gia nhà họ Phùng, nếu hắn đã có thể ẩn nấp ở Yến Kinh nhiều năm như vậy thì chắc chắn phía sau phải có cả một đội hỗ trợ Hội Đông Kinh.

Nếu không, chỉ dựa vào thực lực của hắn, làm sao có gan ản nấp trước mắt gia tộc bậc nhất Hoa Hạ chứ?

Chỉ cần sơ suất là có thể bị diệt trừ.

Chuyến đi tới Yến Kinh lần này của Trần Thái Nhật, ngoài việc tích lũy đủ sức mạnh để thương lượng với nhà họ Phùng ra, thì còn một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Đó chính là đào tận gốc nền móng của Hội Đông Kinh ở Yến Kinh, có thể chặt bỏ thì chặt bỏ, có thể diệt trừ thì diệt trừ.

Đáng tiếc là dường như đối phương đã phát hiện ra một mối nguy hiểm lớn đang đến nên không để lại chút dấu vết nào.

Genko đã ra ngoài đi điều tra mấy lần, nhưng không có manh mối.

Tuy nhiên, nếu nghĩ theo cách khác thì cũng rất dễ hiểu.

Ngay cả trước khi Trần Thái Nhật đến, Yến Kinh cũng không phải là nơi dễ gây rắc rối.

Vì Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên đang ở đây.

Mặc dù anh ta đang ở dưới đáy hồ ở ngoại ô Yến Kinh, nhưng danh tiếng của Bắc Minh cũng có sức uy hiếp rất lớn.

Tổ chức giống như Hội Đông Kinh, một khi lộ diện thì không cần đợi Trần Thái Nhật đến bắt, nói không chừng đã bị Bắc Minh bắt sạch rồi lôi đến phòng thí nghiệm làm tiêu bản người.

Bây giờ thêm cả Trần Thái Nhật đến.

Người có chút đầu óc cũng không thể làm xằng làm bậy trước mặt hai đại thần này được.

Trần Thái Nhật không khỏi thở dài.

“Đôi khi thực lực mạnh cũng thật phiền phức, bọn chúng còn chưa nhìn thấy mình mà đã bỏ chạy rồi, đúng là làm người ta nôn nóng”.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lát rồi nhắn tin cho Genko.

“Bắt đầu kế hoạch Dọa Rắn”.

Sau khi gửi tin nhắn xong, Trần Thái Nhật lặng lẽ đặt điện thoại xuống.

Nếu lũ chuột đó không chịu ra ngoài thì phải sử dụng phương pháp đặc biệt.

Tĩnh tĩnh!

Điện thoại lại báo có hai tin nhắn đến.

Một là của Genko.

Một là của Tiêu Kinh.

“Anh rồ! Hai cậu ấm kia đã hẹn xong rồi, tối mai ở Tự Xuân Lâu”.

Trần Thái Nhật khẽ mỉm cười, cậu em vợ này làm việc cũng khá được việc đấy.

“Anh nhớ em”.

Một câu tình cảm ngắn ngủi này lại khiến Hàn Tâm Nhụy sững sờ.

“Em cũng nhớ anh, đồng gốc”.

Trần Thái Nhật không nói gì nữa, duỗi tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô chủ Hàn.

“Đừng vội, nói cho em biết, giữa anh và Yên Nhiên có chuyện gì?”

“Kìa, anh nói gì đi chứ”.

“Không nói thì thôi, em nói cho anh biết, trong vòng hai tiếng em phải về ầu”.

“Anh đợi chút, em sấy tóc...”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 250: Xếp Hạng Nhất Trong Số Các Gia Tộc

Lạch cạch!

Cánh cửa một căn phòng nào đó ở khách sạn Viêm Đô khẽ hé mở.

Một bóng người dáng hệt hươu con, nhón chân đi đến, quan sát xung quanh, chỉ sợ bị ai phát hiện ra.

Bốn bề yên tĩnh, không một bóng người.

Hàn Tâm Nhụy thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Cô ấy khom lưng, xoay người chuẩn bị đi đến căn phòng nào đó.

“Đi đâu thế, Nhụy Bảo Bảo?”

“A a a!”

Nghe thấy giọng nói sau lưng, Hàn Tâm Nhụy đang cố gắng nhẹ tay nhẹ chân đã bị dọa sợ nhảy dựng lên.

Cô ấy liên tiếp lui lại mấy bước, khi thấy rõ là ai mới vỗ ngực hoàn hồn.

“Ninh Bảo, cậu làm gì vậy? Sao đi mà không có tiếng động luôn thế, làm mình sợ chết mất!”

Ninh Yên Nhiên khoanh hai tay trước ngực, tóc buông xõa, hiển nhiên là vừa tắm xong.

Ninh Yên Nhiên không lập tức trả lời câu hỏi của Hàn Tâm Nhụy mà vẻ mặt nghi ngờ, quan sát cô bạn thân từ trên xuống dưới.

Mặt Hàn Tâm Nhụy chợt đỏ bừng, ánh mắt trốn tránh.

“Cậu...!cậu nhìn mình làm gì?”

“Thành thật khai ra, vừa đi đâu vể? Mình thấy cậu hơi bị khác thường, mặt r ấi cổ sao đỏ quá vậy?”

Ninh Yên Nhiên bày ra dáng vẻ phải tra hỏi tới cùng, tiến lên hai bước, khuôn mặt thanh tú g ần như sắp chạm đến mũi của Hàn Tâm Nhụy.

Trong lòng Hàn Tâm Nhụy hoảng loạn, không ngừng lảng tránh.

“Tự dưng mình đói bụng, đến nhà hàng ở t ầng dưới của khách sạn gọi một bữa thịnh soạn, ăn nhi ều quá nên đồ m ồ hôi!”

“Thật à? Nhưng từ lúc mình bắt đ ầu luyện công đến giờ đã hơn ba tiếng r ấi, sao giờ cậu mới vể?”

“Mình ăn nhi ều quá không được à?”

Ninh Yên Nhiên còn muốn hỏi tiếp, đột nhiên di chuyển mũi, ngửi trái ngược phải trên người Hàn Tâm Nhụy.

“Sao lại có mùi lạ?”

Hàn Tâm Nhụy sắp không chống đỡ nổi nữa r ấi, cắn răng, hôn lên má Ninh Yên Nhiên một cái, sau đó giả bộ nghịch ngợm.

“Ai bảo cậu đứng g ần như vậy, xem mình xử cậu thế nào”.

Ninh Yên Nhiên ngây người, bị bạn thân làm cho đ ầu óc trở nên trống rỗng.

Hai người lại bắt đ ầu cười đùa.

Hàn Tâm Nhụy thở phào nhẹ nhõm trong lòng, cảm ơn trời đất vì thoát nạn.

Thật không ngờ, người yêu mình lại là sư phụ của bạn thân.

Chuyện này mà để Ninh Yên Nhiên biết được, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Càng khó hơn nữa là từ ánh mắt của Ninh Yên Nhiên nhìn Trần Thái Nhật, Hàn Tâm Nhụy thấy được chút khác thường.

Ánh mắt ấy, giống hệt cô ấy một tháng trước!

Thôi, đi bước nào hay bước ấy, cứ lừa gạt cho qua đã.

Cũng đã muộn rồi, hai người quan hệ thân thiết, cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, quay lưng vào nhau, mỗi người một suy nghĩ.

Trong tâm trí Hàn Tâm Nhụy đầu là Trần Thái Nhật, khoe miệng nở nụ cười.

Ninh Yên Nhiên khẽ cau mày, trong lòng rối rắm.

“Trên người Tâm Nhụy, có mùi của sư phụ”.

Đây đã định sẵn là một đêm phức tạp và khó ngủ.

...!

Tối hôm sau, ở cửa Tự Xuân Lâu.

Trần Thái Nhật dẫn theo Genko, sau khi xuống xe liền ngẩng đầu nhìn nhà hàng nổi tiếng khắp Hoa Hạ này.

“Chủ nhân, cô Ninh đã về rồi sao?”

“Ừ, tôi đã chuẩn bị cho hai cô nhóc đó ba mươi nghìn tệ đồ ăn vặt, đủ để họ ăn một lúc”.

Nghĩ đến ánh mắt lưu luyến của hai cô gái khi mình rời đi, trong lòng Trần Thái Nhật thấy ấm áp.

Hai cô gái đầu biết võ ở cùng nhau, Trần Thái Nhật cũng yên tâm phần nào.

Người bận tâm càng nhiều, Trần Thái Nhật cảm thấy bản thân bây giờ và năm đó ở biên giới phía Tây chém giết đã càng ngày càng xa lạ.

Cũng không biết là chuyện tốt hay xấu nữa.

“Đi, lên trên thôi”.

Ẩm thực ở Tự Xuân Lâu bao gồm hầu hết các món ăn đặc trưng của miền Bắc Hoa Hạ.

Chi phí rất cao, một bàn ăn thông thường đã hơn mười nghìn tệ, một bàn ăn cao cấp do đích thân bếp trưởng phục vụ sẽ tùy thuộc vào độ cao cấp của nguyên liệu chế biến, không có hạn mức giá.

Vì vậy, tất cả những người vào nhà hàng này, quan sát xung quanh là sẽ biết có thể đến dùng bữa ở đây ít nhất cũng là tầng lớp trung lưu.

“Xin chào, hai người đặt bàn chưa ạ?”

Một cô gái lễ tân dáng vẻ đoan trang, nhiệt tình chào đón.

Về mặt Trần Thái Nhật điềm tĩnh.

“Tiêu Kinh đang ở đâu?”

“Tiêu Kinh?”

Cô gái lễ tân nhất thời không kịp phản ứng, một giây sau chợt thay đổi sắc mặt.

“Anh nói là cậu Tiêu?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cô lễ tân lập tức nhìn hai người Trần Thái Nhật với ánh mắt khác hẳn.

“Thì ra anh là khách mà cậu Tiêu mời đến! Đúng là khách quý đến nhà”.

Tiếng hô của cô lễ tân liền thu hút sự chú ý của các lễ tân khác ở sảnh.

Khách của nhà họ Tiêu, một trong bốn gia tộc lớn ở Yến Kinh.

Người này tuyệt đối không thể thất lễ.

Trong nháy mắt, đội ngũ tiếp đón xếp thành hàng, quản lý mặc vest đi giày da đích thân đứng ở cửa thang máy, cung kính cúi chào.

“Mời quý khách lên tầng trên cùng!”

Trận thế hoành tráng này khiến tất cả mọi người đang dùng bữa ở sảnh lớn đều sững sốt.

Không ít người dùng ánh mắt kính nể nhìn Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật khẽ nhướng mày.

Sức ảnh hưởng của bốn gia tộc lớn ở Yến Kinh lớn hơn anh nghĩ.

Ở Yến Kinh, dường như tên tuổi bốn gia tộc lớn là đại diện cho quyền lực

Báo một cái tên, ăn một bữa cơm đã khiến biết bao người kinh ngạc.

Nếu nhà họ Phùng đãi khách thì sao nhỉ?

Thật khó tưởng tượng.

Dưới vô vàn ánh nhìn chăm chú, Trần Thái Nhật bước vào thang máy, đi thẳng lên phòng bao cao cấp nhất ở tầng trên cùng.

Thang máy mở ra, Trần Thái Nhật liền nhìn thấy ba đội ngũ đông đảo.

Vest có ba loại màu, là đồng phục tiêu chuẩn của vệ sĩ, mỗi đội khoảng mười người, xếp hàng suốt từ cửa thang máy đến trước phòng bao.

Ngay khi Trần Thái Nhật xuất hiện, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào anh.

Vệ sĩ.

Vệ sĩ của ba gia tộc lớn đều có mặt.

“Tôi chẳng cần biết là khách quái gì, ở Yến Kinh này, còn chưa có ai xứng để cậu chủ đây đợi cơm đâu, nể mặt anh nên tôi mới đợi năm phút, đừng quá đáng, anh Lăng, anh cũng ăn đi!”

Thanh niên nhìn nho nhã hiền lành, ăn mặc trang trọng, đeo kính gọng vàng chính là Lăng Trạch Bang, hắn mở miệng giảng hòa.

“Tiêu Kinh, anh cũng thật là, bốn cậu chủ ở Yến Kinh chúng ta tụ tập, không gọi đại ca Phùng thì đã đành, lại còn mời người ngoài đến, cũng chẳng trách anh Từ không thoải mái, tôi cũng không vui nổi”.

Nói xong, hắn cần đưa chỉ ra hướng cửa.

“Cánh cửa này, chính là vách ngăn giữa hai thế giới, chúng ta là gia tộc hàng đầu, nếu nói về thân phận, đám người bên ngoài kia căn bản không xứng bước qua!”

Tiêu Kinh vô cùng tức giận.

“Mấy người hiểu cái khỉ gì! Chờ lát nữa anh ấy đến, tôi xem mấy người còn dám...”

Chưa nói hết câu, Từ Uy đã nhét đồ ăn vào miệng cậu ta, rồi ném đĩa đi.

“Sao hả? Anh ta ở Yến Kinh mà dám lật trời trước mặt tôi à?”

Nói xong, vẻ mặt hắn hết sức ngạo mạn.

“Tôi nói cho anh biết, nếu anh ta dám bước qua cánh cửa này, vệ sĩ của tôi sẽ đưa anh ta đến nhà vệ sinh, để anh ta dùng nước bồn cầu rửa mặt cho tỉnh táo, cậu chủ đây dạy dỗ đám đàn em, trước giờ luôn đơn giản thô bạo.

R`ân!

Đột nhiên, ngoài cửa có tiếng động vang lên.

Ba cậu chủ của Yến Kinh lập tức quay đầu

Cửa phòng bao bị đập tung!

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 251: Diên Đảo Nhận Thức

Từ Uy bị ngắt lời, đứng đờ ra đó.

Hai người còn lại còn chưa kịp thốt lên kinh ngạc.

Chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết.

Vù!

Một cái bóng màu đen bay vào.

Va vào tường bịch một tiếng.

Ngã chổng vó dưới đất.

Nhìn kĩ, hóa ra là một tên vệ sĩ của nhà họ Từ.

Lần này thì cả ba người đều há hốc miệng.

Từ Uy đứng phất dậy.

"Mẹ kiếp! Người của nhà họ Từ mà cũng dám động vào, thằng chó nào mà to gan thế hả?"

Còn chưa dứt lời.

Vù vù vù!

Liên tiếp có bóng đen bay qua trước mắt ba người.

Va vào tường, chẳng khác gì có người đang coi những người đàn ông cường tráng khỏe mạnh này là bao cát mà ném vào.

Bộp bộp!

Tiếng cơ thể bằng xương bằng thịt va vào tường không dứt bên tai, không có vẻ gì là dừng lại.

Ba cậu chủ nổi danh thống trị thành phố Yến Kinh, lần đầu tiên được thấy cảnh tượng hoành tráng như vậy.

Cứ như đang đổ "mưa người" vậy.

Cuối cùng.

Hai mươi tên vệ sĩ bị ném vào tán loạn như lợn chết, ai nấy đầu sưng to như quả dưa hấu, miệng sùi bọt mép, dây thần kinh tay chân theo phản xạ khẽ run rẩy.

Đúng lúc này, một bóng dáng cao lớn chậm rãi cất bước tiến vào.

Vừa rút khăn giấy ra lau sạch tay vừa quan sát trong phòng.

Từ Uy lập tức nổi trận lôi đình.

"Mày là ai? Thuộc hạ của tao có phải do mày đánh không?"

Lăng Trạch Bang nhìn đám "sấp mặt" dưới đất, sắc mặt thoát cái còn khó coi hơn Từ Uy.

"Chỉ mình mày mà cũng đánh gục hết người của tao sao?"

Trong mắt Tiêu Kinh bắn ra tia sáng, bỗng thốt lên.

"Anh rồ! Anh đến rồi sao?"

Tiếng kêu này khiến hai người kia sửng sốt.

"Anh rồ?"

Trần Thái Nhật không quan tâm đến sự kinh ngạc của hai người họ, tự bước tới trước bàn, kéo cái ghế lại, nghênh ngang ngồi xuống.

"Ng ồi cả đi, chẳng phải đang ăn cơm sao, còn đứng đó làm gì?"

Câu nói này lập tức khiến b ầu không khí thay đổi.

Hôm nay là buổi gặp gỡ của ba cậu chủ Yên Kinh, nhưng Tr ần Thái Nhật vừa đến đã giọng khách át giọng chủ, cứ như anh là chủ nhân bữa tiệc này vậy.

Từ Uy vẫn chưa nguôi giận chút nào, đập mạnh xuống bàn.

"Tiêu Kinh, đây chính là người hạ đẳng mà anh mời tới sao? Không ngờ dám vênh váo như vậy, ra tay với cả người nhà họ Từ tôi!"

Tr ần Thái Nhật khẽ nhíu mày.

"Này anh bạn, có miệng không phải để nói lung tung đâu nhé, nếu như không có gia giáo thì tôi có thể dạy dỗ thay bố mẹ anh".

Từ Uy nghe thấy thế thì lập tức nổi đóa lên.

"Thằng chó thấp hèn này, hôm nay tao phải..."

Còn chưa nói xong, Tr ần Thái Nhật đã rút một chiếc tấm gỗ trên bàn, ném nó ra trong chớp mắt.

Vèo!

Một luồng ánh lửa nhỏ như cây kim bỗng lóe lên lóa mắt, xẹt qua không trung.

Tiếng chửi bới tức giận của Từ Uy bỗng im bật.

"A a! Nóng nóng!"

Đường đường là cậu cả nhà họ Từ Yên Kinh, mà tóc ở chính giữa đỉnh đầu bỗng nhiên bốc cháy.

Hắn đội ngọn lửa bất ngờ xuất hiện, nóng đến mức la lên oai oái.

Lăng Trạch Bang và Tiêu Kinh ở bên cạnh đầu sững sờ.

Genko đứng ở bên cạnh, lặng lẽ cầm một tách trà lên.

Ào!

Tạt mạnh lên đỉnh đầu Từ Uy.

Xì.

Một làn khói trắng bay lên, sau đó tỏa ra mùi tóc bị cháy khét lẹt.

Từ Uy ôm đầu, ngã phịch xuống đất, bởi vì đau đớn mà nước mắt giàn giụa trên mặt.

Lúc này, đỉnh đầu hắn đã biến thành một sơn cốc hình chữ U.

Hai bên có tóc, giống như đồi núi.

Chính giữa bị cháy chỉ còn trơ lại da đầu, biến thành thung lũng.

Kiểu tóc dị hợm này khiến Genko suýt nữa thì phì cười.

Trần Thái Nhật gõ ngón tay xuống mặt bàn.

"Còn ý kiến gì nữa không? Ngã xuống cả đi, lẽ nào còn muốn tôi ra tay nữa? Tiêu Kinh, đưa đám ngựa mất này ra ngoài đi!"

Lăng Trạch Bang bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ hết hồn, lúc này cũng không dám cãi lời nữa, vừa nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt cảnh giác, vừa chậm rãi ngã xuống chỗ ngã khi nãy của mình.

Sự kinh hoàng trên khuôn mặt Tiêu Kinh vẫn chưa biến mất hẳn.

Đòn tấn công tùy ý vừa rồi của Trần Thái Nhật đã làm điên đảo nhận thức của cậu ta về võ học.

Một cây tăm bằng gỗ vô cùng yếu ớt, gần như không có trọng lượng.

Chỉ đơn giản ném một cái, mà có thể ma sát với không khí, tạo nên nhiệt độ cao, biến thành một ngọn lửa.

Đi đâu này cần tốc độ nhanh đến mức nào chứ?

Cho dù là tên lửa bay ra ngoài không gian, thì cũng không nhanh đến mức đó nhỉ?

Vậy thì khi dùng chiêu này, cổ tay Trần Thái Nhật phải có lực mạnh đến đâu chứ?

Từ lúc nào mà thành phố Yên Kinh xuất hiện một người tài giỏi như vậy?

Chẳng khác gì thiên sứ đột nhiên hạ phàm vậy.

Sự khinh miệt trong mắt Lăng Trạch Bang biến mất tã, ăn nói cũng có vẻ nhún nhường, không nhịn được hỏi.

"Anh...!anh Trần, anh muốn bàn chuyện làm ăn gì với chúng tôi vậy?"

Trần Thái Nhật mỉm cười.

"Yên tâm đi, cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là đến nhà họ Phùng đệ nhất Hoa Hạ để giết một người mà thôi".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 252: Thù Lao Không Thể Từ Chối

Từ Uy và Lăng Trạch Bang đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó, đôi mắt chậm rãi tròn to như chuông đồng.

"Anh nói sao cơ?"

Hai người đồng thanh.

Về mặt Trần Thái Nhật bất cần, xòe hai tay ra.

"Có vấn đề gì sao?"

Lăng Trạch Bang nhìn xung quanh, dường như đang xác định xem có tai vách mạch rừng hay không.

"Nhà họ Phùng mà anh nói chính là nhà họ Phùng mà tôi biết sao? Gia tộc hàng đầu Hoa Hạ? Nhà họ Phùng mà có thể ảnh hưởng đến cả nước, từ vương triều phong kiến đến nay vẫn sừng sững không đổ, được gọi là trăm năm thuận thiên sao?"

"Chính xác".

Lăng Trạch Bang há hốc miệng, khuôn mặt tỏ vẻ kiên quyết.

.

|||| Truyện đề cử: Cô Vợ Trẻ Con ||||

"Tôi đã được chứng kiến thủ đoạn rất cao của anh Trần, nhưng cho dù anh kèn dao vào cổ tôi, thì tôi cũng không thể để cơ nghiệp trăm năm của nhà họ Lăng hủy hoại trong phút chốc được".

Từ Uy ở bên cạnh cũng nặng nề gật đầu, trong mắt mang theo sự kiêng dè sâu sắc.

"Hai nhà chúng tôi tuyệt đối không thể can dự vào chuyện này được".

Trần Thái Nhật khua ngón tay.

"Các anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi nói là đến nhà họ Phùng giết người, nhưng không nói là giết người nhà họ Phùng".

Anh vừa dứt lời, mọi người đều sững sờ.

Khuôn mặt Lăng Trạch Bang bỗng xuất hiện vẻ do dự.

Quả thực, nếu trở mặt thẳng thường với nhà họ Phùng, làm tổn hại đến tính mạng của con cháu dòng tộc nhà họ Phùng, thì chắc chắn sẽ dấy lên tai họa khủng khiếp ở Yến Kinh, thậm chí là cả nước.

Tuy đầu được gọi là bốn gia tộc lớn của Yến Kinh, nhưng ưu thế của nhà họ Phùng so với ba gia tộc lớn còn lại vẫn rất rõ ràng.

Nhà họ Lăng và nhà họ Từ hợp sức, về thực lực cũng có thể nhỉnh hơn nhà họ Phùng một chút.

Nhưng về thực lực mềm, nhất là uy vọng ở Yến Kinh, cùng với tầm ảnh hưởng đối với giai cấp tài năng cốt cán ở khắp Hoa Hạ, thì cho dù ba nhà Lăng, Từ, Tiêu cùng hợp sức cũng vẫn còn kém xa nhà họ Phùng.

Vậy nên, đấu chính diện với nhà họ Phùng, cho dù được trả thù lao cao đến đâu, thì họ cũng phải từ chối.

Bởi vì xác suất bị giết ngược lại quá cao.

Nhưng...!

"Anh bảo đến nhà họ Phùng giết người, rốt cuộc là ai vậy?"

Lăng Trạch Bang hỏi nghi vấn trong lòng.

Sắc mặt Trần Thái Nhật đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Quản gia nhà họ Phùng là Hồ Cửu Phong có chút ân oán với tôi, gần đây tôi đang thu thập những chứng cứ cuối cùng, nếu như xác định được, thì chắc chắn người này phải chết trong tay tôi".

Quản gia.

Lăng Trạch Bang và Từ Uy nhìn nhau.

Chức vụ này vừa to vừa nhỏ.

Có động đến được hay không còn phải xem người nhà họ Phùng đối xử với Hồ Cửu Phong này như thế nào.

Coi hẳn là người hèn hay là người của mình, việc này cũng rất khó nói.

Nhờ người nhà họ Phùng một lòng bảo vệ tên Hồ Cửu Phong này, thì không thể cố giết được, nếu không sẽ trở mặt với nhau.

Rõ ràng Lăng Trạch Bang có cảm giác nhạy bén nhất của người làm kinh doanh, hỏi câu quan trọng nhất.

"Nếu anh Trần đã nói đây là làm ăn, thì anh cần hai nhà chúng tôi làm gì, và anh có thể trả thù lao bao nhiêu cho chúng tôi?"

Từ Uy đầu trọc một đường, lúc này ánh mắt cũng đầy thắc mắc.

"Phải đấy! Chúng tôi vốn dĩ là những nhà giàu có đẳng cấp cao nhất cả Hoa Hạ, những thứ bình thường như vàng bạc, phú quý, quyền lực đều chẳng là gì trong mắt chúng tôi cả, anh dựa vào đâu mà cho rằng có thể bàn chuyện làm ăn với chúng tôi chứ?"

Những vấn đề hai người họ hỏi vô cùng hợp lý.

Trần Thái Nhật nở nụ cười, khuôn mặt tỏ vẻ vô cùng tự tin.

"Tôi chuẩn bị bảo nhà họ Phùng giao tên Hồ Cửu Phong này ra, nếu quả thực có chứng cứ hẳn hoi tôi năm đó, theo lý sẽ không có trở ngại gì cả, quan trọng là khiến nhà họ Phùng cân nhắc và kiêng dè".

"Nếu nhà họ Lăng và nhà họ Từ có thể đứng về phía tôi, tỏ thái độ ủng hộ chính nghĩa, thì chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều".

Trần Thái Nhật chỉ điểm.

"Thêm nhà họ Tiêu, thì trong nội bộ liên minh hoàng kim đã có áp lực dư luận rất lớn, tôi lại phát động hành động uy hiếp của bốn tỉnh, gây đe dọa từ bên ngoài".

"Đứng trước thực lực lớn mạnh như vậy, cho dù là trăm năm thuận thiên, thì cũng phải ngoan ngoãn giao người ra theo quy củ.

Phải biết rằng, không đánh mà khiến người khuất phục mới là bản lĩnh thực sự".

Trần Thái Nhật khẽ nhấp một ngụm trà.

"Về thù lao à? Việc này còn đơn giản hơn, cho dù là gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất thì cũng có một số thứ cần mà không được, coi như tính mạng".

Vậy mà anh ta có hẵn một cân! Tương đương một nghìn gram đó!

Từ đáy lòng, Lăng Trạch Bang và Từ Uy cảm thấy chuyển đi này quả không uổng phí.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật bỗng quay đầu nhìn về phía cửa sổ thủy tinh, ánh mắt đánh lại, thản nhiên nói.

"Treo ở bên ngoài nghe lỏm lâu như vậy, anh không mệt sao?"

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 253: Ai Ra Tay

Tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt, sắc mặt Tiêu Kinh lại càng thay đổi.

Trần Thái Nhật nói tai vách mạch rừng, thì chắc chắn có người đang ẩn náu bên ngoài cửa sổ.

Nhưng trong số những người ở đây, ngoài Trần Thái Nhật ra thì võ công của Tiêu Kinh đã rất cao, là cao thủ tông sư hạng chín!

Cậu ta không hề phát hiện ra sự khác lạ ở bên ngoài.

Vậy người ở ngoài kia còn có võ công cao đến đâu chứ?

Nhất thời, trong phòng trở nên yên lặng, bên ngoài cũng không có bất cứ âm thanh lạ nào.

Trần Thái Nhật khẽ nhếch mép.

"Vẫn còn giả bộ với tôi à?"

Dứt lời, anh rút một chiếc đĩa trên bàn, rồi ném mạnh ra.

Vèo!

Chiếc đĩa mang theo tiếng gió rít, lập tức đâm xuyên qua hai lớp cửa kính chắn gió bằng thủy tinh công nghiệp rất dày, đánh vào một chỗ không biết nào đó.

"Ui!"

Một tiếng kêu đau rất nhỏ vang lên.

Ba cậu chủ Yến Kinh biến sắc.

Có người thật!

Là cao thủ hạng chín cấp tông sư, Tiêu Kinh có phản ứng rất nhanh, thân hình bỗng lóe lên.

R`ân!

Tiêu Kinh xuyên qua cả mảng cửa kính, khiến nó vỡ vụn thành vô số mảnh.

"Chạy đâu cho thoát!"

Một cái bóng đen bỗng nổi lên giữa bầu trời đêm, giống như một con cú ở trên cành bông giương cánh.

Tiêu Kinh không nói nhieu, tung luôn một nắm đấm về phía đó.

Người thần bí như một dải lụa rơi xuống theo làn gió, không hề bị sức mạnh của nắm đấm ảnh hưởng, ngược lại còn mượn lực nhảy ra giữa không trung.

Dưới ánh trăng, bóng đen rút đi nhanh như chớp, Tiêu Kinh tập trung sức mạnh, đang định đuổi theo.

"Không cần đuổi đâu".

Trần Thái Nhật bỗng lên tiếng, ngăn cản hành động của Tiêu Kinh.

Tuy không rõ nguyên nhân, nhưng hiện giờ Tiêu Kinh đã phục tùng mệnh lệnh của Trần Thái Nhật theo bản năng.

Cao thủ tông sư hạng chín quay lại.

Lăng Trạch Bang đứng ở trong phòng, sắc mặt rất khó coi.

"Anh Trần, chuyện chúng ta bàn bạc hôm nay tuyệt đối không được để lộ ra ngoài.

Nếu như để nhà họ Phùng biết trước, thì coi như nhà họ Lăng và nhà họ Từ đã phá vỡ quy tắc liên minh nhà giàu hoàng kim".

Từ Uy ở bên cạnh cũng vô cùng lo lắng, có vẻ sốt ruột muốn chết.

"Phải đấy! Nếu như để nhà họ Phùng biết chúng ta dám chống lại quyền uy của họ, đám đại ca Phùng...!à không, đám Phùng Tinh Kiếm chắc chắn sẽ gây khó dễ trước, thế chẳng phải chúng ta không được yên thân sao?"

Trần Thái Nhật chẳng có vẻ gì là sốt ruột, tai không ngừng rung lên, ánh mắt thông qua cửa sổ thủy tinh đã vỡ vụn, nhìn về phía xa trong bóng tối.

"Các anh sợ nhà họ Phùng lắm sao?"

Lăng Trạch Bang thực sự cảm thấy hơi lo lắng.

"Đã lúc nào rồi mà anh còn nói chuyện này? Nhớ cao thủ nghe lén kia thực sự do nhà họ Phùng cử tới..."

Trần Thái Nhật xua tay, ra hiệu cho hắn ngừng cảm ràm.

"Tôi đề hắn đi là để xác định rốt cuộc hắn là thám tử của nhà nào".

Vẻ mặt Từ Uy khó hiểu.

"Người đã chạy mất, anh lại không đuổi theo, thì còn đi đâu tra kiêu gì?"

Trong mắt Trần Thái Nhật bỗng lóe lên một tia sáng lóa mắt.

"Người mà bị tôi nhắm trúng, trừ khi là chết, nếu không chắc chắn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay tôi".

...

Ngoại ô phía Bắc Yến Kinh.

Người hai bên đường dần thưa thớt, bớt những toà nhà cao tầng, thêm không ít cây cối và thảm thực vật.

Cứ cách mấy trăm mét lại có một khu nhà kiểu Châu Âu cao cấp rất lớn, xây dựng chỉnh tề, tường cao ngói đỏ.

Khu dân cư kiểu tập thể với diện tích năm kilomet vuông, mô hình sắp xếp thành hình bát quái, phân bố men theo một hình tròn lớn vô hình.

Ở vị trí trung tâm hình tròn có một trang viên rộng lớn được xây dựng theo bố cục Thái cực đồ.

Đó là nơi ở của nhà họ Phùng – gia tộc mà bất cứ ai của giới tài giỏi toàn Hoa Hạ đều biết đến.

Lúc này, ở phía Nam của khu phố hình bát quái này.

Một người thần bí mặc quần áo bình thường màu đen, đeo khẩu trang màu đen, đứng trên một cái cây ven đường, mượn bóng tối che giấu sự thâm dò xung quanh, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cổng chính nhà họ Phùng trang trọng cổ điển, không có vẻ xa hoa của trọc phú, mà ngập tràn cảm giác lịch sử.

Tường cao ngói vàng, đèn lồng đỏ, quảng trường ở cổng lát gạch xanh, rộng mấy nghìn mét vuông.

Chỉ cần người thần bí đặt chân vào phạm vi quảng trường của nhà họ Phùng là chuyện sẽ rõ ràng.

Trong tầm mắt Trần Thái Nhật, một bóng đen xẹt qua như chim sơn ca, dường như không mang theo trọng lực, nhẹ nhàng lướt qua không trung.

Khoảnh khắc thấy mục tiêu sắp đặt chân đến quảng trường nhà họ Phùng, Trần Thái Nhật chậm rãi giơ tay phải lên, ánh mắt dần dần lại.

Mũi chân người thần bí khẽ chạm đất, giẫm lên gạch xanh của quảng trường.

Đúng lúc này, một luồng ánh lửa bỗng lướt qua, trong nháy mắt đánh mạnh vào lồng ngực của người thần bí.

“A!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Trần Thái Nhật hơi sửng sốt, nhìn đồng xu trong tay mình.

Là ai ra tay vậy?

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 254: Cao Thủ Đỉnh Cao

Hiện trường bỗng xảy ra thay đổi.

Trong khoảnh khắc người th ần bí kia nhẹ nhàng đáp xuống quảng trường nhà họ Phùng, li ền bị hỏa khí vô danh đánh chết.

Tr ần Thái Nhật đã không còn nghe thấy tiếng tim đập của hắn nữa.

Kẻ ra tay có ánh mắt và độ chính xác kinh người, đâm vỡ trái tim của mục tiêu.

Vấn đề là chẳng phải thám tử th ần bí này chạy đến nhà họ Phùng để lánh nạn sao?

Tr ần Thái Nhật theo dõi còn chưa ra tay, sao hắn lại chết được chứ?

Theo ánh lửa tấn công, Tr ần Thái Nhật phán đoán một cách chính xác, người âm th ần đánh lén ở trong nhà của nhà họ Phùng.

Với tình hình hiện giờ thì lượng tin tức hơi lớn.

Nếu người th ần bí này là người của nhà họ Phùng, thì tại sao lại giết hắn khi hắn trở v ề lánh nạn?

Nếu hắn không phải là thuộc hạ của nhà họ Phùng, thì tại sao hắn lại li ều mạng chạy v ề phía nhà họ Phùng trong lúc bị thương nặng chứ?

Vết thương do Tr ần Thái Nhật gây ra bằng đũa không phải là vết thương ngoài da bình thường, nỗi đau đớn sẽ ngày càng gia tăng khi di chuyển thân thể.

Trong tình hình này, con người sẽ có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, chắc chắn sẽ chạy đến nơi mình nghĩ là an toàn nhất.

Đến được nhà họ Phùng r ồi, nhưng người thì đã chết.

Genko đứng bên cạnh, đôi mày thanh tú nhú chặt lại.

“Chủ nhân, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Tai Trần Thái Nhật bỗng động đậy, giọng nói bình tĩnh.

“Mặc kệ tên này chết thế nào đi, chúng ta bị lộ rồi”.

Đúng lúc này, từ cổng chính nhà họ Phùng đột nhiên phát ra một tiếng vang lớn.

Một luồng ánh sáng trắng vọt lên trời, chiếu rọi màn đêm tối đen sáng như ban ngày.

Két!

Cánh cổng dày nặng cao đến năm mét bỗng mở ra.

Từng tốp người áo đen ủa ra, tay cầm cung nỏ, khuôn mặt ai nấy sắc bén, chắc chắn không phải là bảo vệ bình thường.

Dưới pháo sáng, hai ba chiếc đèn pha bỗng từ trên tường nhà họ Phùng bật ra phía ngoài, lập tức tập trung chùm ánh sáng, chiếu về phía Trần Thái Nhật đang ẩn náu.

Ánh sáng trắng lóa mắt mấy chục nghìn oát khiến tất cả đều bại lộ.

Trần Thái Nhật nhắm mắt lại, không có ý định trốn nữa, anh ôm lấy Genko, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

Vững vàng đáp đất, chắp hai tay sau lưng, nghênh ngang bước tới quảng trường.

Bóng dáng Trần Thái Nhật vừa xuất hiện, bảy mươi, tám mươi cung thủ trong quảng trường đá xanh liền chĩa thẳng cung tiễn lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo vào đó.

Dường như vạn mũi tên có thể cùng lúc bắn ra bất cứ lúc nào.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên nghiêm trọng và căng thẳng, bàn tay nhỏ nhắn của Genko vịn chặt lấy con dao găm dài ở hông, chuẩn bị phản kích bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Trần Thái Nhật bình thản, hoàn toàn chẳng thêm đề tâm, thông dong bước tới quảng trường, ngẩng xồm xuống bên cạnh người thần bí đã bị đánh chết, kiểm tra thi thể.

Đúng lúc này, đám cung thủ bỗng dạt ra như làn sóng bằng người.

Một người đàn ông trẻ tuổi cao một mét chín, thân hình cường tráng, mày kiếm mắt sao, mặc một bộ quần áo bình thường kiểu Hoa Hạ, giống như tướng lĩnh thời cổ đại, hùng hổ bước tới.

“Cậu chủ”.

“Cậu chủ”.

Hắn đi tới, tất cả các cung thủ nhà họ Phùng đều đứng nghiêm chỉnh tề, ngẩng đầu ưỡn ngực, lớn tiếng hô.

Làm rõ thân phận của người đến.

Phùng Tinh Kiếm.

Ngôi sao sáng bắt mắt nhất trong nhà giàu hoàng kim của cả Yến Kinh.

Cao thủ tuyệt đỉnh hạng chín đỉnh cao trong bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu!

Năm nay mới chỉ ba mươi tư tuổi, đang là lúc thời kỳ đỉnh cao nở rộ nhất của đời người.

Xuất thân từ nhà họ Phùng là nhà giàu hoàng kim hàng đầu Hoa Hạ, lại còn là con trưởng.

Thân thế, võ công, địa vị, quyền lực, cái gì cũng là đứng đầu Hoa Hạ.

Người như vậy như sống trong giấc mơ, khiến người ta ngưỡng vọng.

Kiểm tra xong, Trần Thái Nhật chậm rãi đứng dậy, ánh mắt bình thản.

Phùng Tinh Kiếm xuyên qua đám người, đứng ở vị trí cách Trần Thái Nhật khoảng sáu bảy mét, ánh mắt nhìn về phía thi thể dưới đất.

“Người chết là người giúp việc nội viện của nhà họ Phùng tôi, Hà Phàm”.

Trần Thái Nhật không đáp lời, chờ hần nói tiếp.

Khuôn mặt Phùng Tinh Kiếm tỏ vẻ kiêu ngạo, ánh mắt hơi lạnh lùng.

"Cậu giấu mình ở ngoài trang viên nhà họ Phùng, lại giết người giúp việc của nhà họ Phùng tôi, lẽ nào không có lời giải thích nào sao?"

Trần Thái Nhật nhú mày.

Được đấy.

Bản thân bị lộ, tên xui xẻo này lại chết ngay bên cạnh.

Đúng là bùn vàng đổ vào trong quẩn, không là phân cũng thành phân.

"Tên xui xẻo này là bị người khác đánh chết, không liên quan gì đến tôi, tin hay không thì tùy anh".

Câu nói này của Trần Thái Nhật lập tức khiến tất cả mọi người trong đội cung thủ của nhà họ Phùng tức giận.

Tiếng dây cung nổ kéo căng vang lên, tay của các cung thủ đều đã móc vào rìu lấy cò.

Trong mắt Phùng Tinh Kiếm lóe lên tia sáng, nhìn Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật cứ lặng lẽ đứng nhìn, còn không có vẻ gì là giơ tay lên phòng ngự, cả người không tỏa ra bất cứ khí thế gì, nhìn chẳng khác gì một

người qua đường.

Phùng Tinh Kiếm ở đối diện đã vận chuyển chân khí đến cực điểm, làn da đã đạt đến cảm giác gần với bạch ngọc đỉnh cấp, nhìn thấy thái độ của Trần Thái Nhật thì gầm lên một tiếng.

"Đồ ông cu ờng không biết sống chết, nếu cậu có thể đỡ được một chiêu của tôi, tôi sẽ nhường cho cậu danh hiệu cậu chủ đứng đầu Yên Kinh!"

Trần Thái Nhật suýt nữa thì phì cười.

"Không cần khách sáo thế đâu, nếu anh cảm thấy danh tiếng của anh đáng giá, tùy tiện trả mấy tỷ là..."

Anh còn chưa dứt lời, bóng dáng của Phùng Tinh Kiếm đột nhiên biến mất ở xa xa.

Gần như trong chớp mắt, một nắm đấm với khí thế như thiên thạch xé rách khoảng không, mang theo gió lốc đủ để hủy diệt, đánh thẳng xuống đỉnh đầu Trần Thái Nhật.

Bốp!

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 255: Tiền Trợ Cấp Cuối Cùng

Một tiếng động lớn đình tai nhức óc vang lên.

Lấy Trần Thái Nhật làm trung tâm, không khí xung quanh bỗng trở nên mờ ảo, biến dạng, sau đó hình thành một làn sóng không khí mạnh mẽ bùng phát.

Người của đội Cung Nỏ nhà họ Phùng, còn chưa kịp hò reo thì đã bị làn sóng xung kích làm ngã dúi dụi.

Mấy chục người đàn ông trưởng thành vô cùng khỏe mạnh, nhưng lại giống như tấm ván xốp trong gió, bị thổi bay trong không trung rồi rơi xuống đất.

Genko đứng đằng sau Trần Thái Nhật bị luồng không khí thổi bay xa hơn mười mét, trong tình huống khẩn cấp, phải dùng tay nắm chặt vào một cành cây mới có thể dừng lại một cách khó khăn.

Chỉ bằng một quyền mà lại có thể mạnh đến vậy!

Hiện trường lộn xộn, một quyền gió mà có thể làm bật gốc mấy cái cây tròng hai ba năm.

Có thể so với hiện trường của một vụ tai nạn.

Genko ngay lập tức lấy lại tinh thần, vội vã quay trở lại.

Những cung thủ nhà họ Phùng cũng mất rất nhiều thời gian mới có thể tập hợp lại.

Lúc này, mọi người phát hiện ra, Phùng Tinh Kiếm đã lui về vị trí vừa đứng.

Trần Thái Nhật thậm chí còn không thay đổi tư thế, hai tay để sau lưng, bình tĩnh nhìn đối phương.

Mọi người đều bối rối trước cảnh tượng kỳ dị này.

Quay ngược thời gian?

Đội trưởng đội Cung Nỏ nhà họ Phùng là fans hâm mộ lớn của Phùng Tinh Kiếm, tiến lên vài bước.

“Cậu chủ, quyên vừa rồi gần như khiến đối phương không chết thì cũng tàn phế, có cần để anh em phóng ngàn mũi tên không?”

Lúc này, sắc mặt Phùng Tinh Kiếm trắng bệch như ngọc.

Hắn không để ý đến câu hỏi của đàn em.

Ánh mắt Phùng Tinh Kiếm ẩn chứa sự do dự, ngập ngừng hỏi.

“Tên giúp việc này thật sự không phải do cậu giết sao?”

Trần Thái Nhật nghiêng đầu, thờ ơ đáp.

“Anh nghĩ sao cũng được”.

Phùng Tinh Kiếm không nói nên lời, im lặng một lúc, sắc mặt càng tái nhợt hơn, cười đau khổ lắc đầu.

“Nếu là cậu thì chắc chắn sẽ thừa nhận, với võ công của cậu thì cho dù nhà họ Phùng chúng tôi đã giăng sẵn lưới trời thì cũng là có thể tùy ý ra vào”.

“Anh biết vậy là được”.

Trần Thái Nhật đưa tay lên nhún vai, vẻ mặt chẳng sao cả.

“Tôi đưa người tới, chỉ là để xem náo nhiệt.

Không ngờ lại tận mắt chứng kiến một vụ án mạng.

Cậu chủ Phùng nên chinh đốn nội bộ đi, không thì không chắc tên quý xui xẻo này chết trong tay ai đâu”.

Nghe câu nói ám chỉ của Trậ̀n Thái Nhật, Phùng Tinh Kiếm khẽ khượng lại, sau đó gật đầu.

“Tôi hiểu r ấ”.

“Tạm biệt, có thời gian tôi lại tới thăm”.

Nói xong, Trậ̀n Thái Nhật chào hỏi, dẫn theo Genko, xoay người rời đi.

Đội trưởng đội Cung Nỏ đứng bên cạnh Phùng Tinh kiếm vừa kinh ngạc vừa lo lắng hỏi.

“Cậu chủ? Nếu còn không đuổi theo thì bọn họ sẽ chạy mất đấy!”

Phùng Tinh Kiếm không nói gì, sắc mặt xanh mét, nhìn chăm chăm về phía Trậ̀n Thái Nhật, nhìn một nam một nữ rời đi.

“Cậu chủ!”,

Tên đội trưởng đội Cung Nỏ lo lắng, vỗ nhẹ lên vai Phùng Tinh Kiếm.

Hai mắt Phùng Tinh Kiếm đột nhiên đỏ ng ầu, bỗng g ầm lên thành tiếng.

“Đừng động đây!”

Bảy tám tên cung thủ đầu sững sờ, không hiểu vì sao đường đường là cậu chủ Phùng, đệ nhất gia tộc ở Hoa Hạ, võ công đỉnh cao hạng chín mà lại đột nhiên nổi giận.

Phùng Tinh Kiếm nói từng chữ, trong mắt hiện lên vẻ e sợ.

“Mau gọi bác sĩ H ồ tới đây cho tôi”.

“Genko, nhớ nhắc cho Phùng Tinh Kiếm, đánh thua không cần xin lỗi, nhưng mấy chục tỷ tệ tiền bồi thường thì không được thiếu một đồng

nào”.

Gương mặt xinh đẹp của Genko bỗng nở nụ cười.

“Chủ nhân, rõ ràng anh là người vô cùng giàu có, nhưng còn coi trọng tiền bạc hơn những gia đình giàu có bình thường”.

Trong lòng Trần Thái Nhật đột nhiên xuất hiện một nỗi muộn phiền, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Genko cảm thấy bầu không khí không ổn, sững sờ một lát, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân?”

Trần Thái Nhật bừng tỉnh, vẻ mặt bình tĩnh.

“Đối với tôi, càng nhiều tiền càng tốt, có bao nhiêu muốn bấy nhiêu, cho dù tôi không tiêu thì bây giờ những anh em đang trấn giữ biên cương cũng cần tiêu đến”.

Nói xong, giọng Trần Thái Nhật trở nên u sầu.

“Bọn họ không tiêu, thì sau khi hy sinh, cha mẹ vợ con bọn họ cũng phải tiêu”.

Trần Thái Nhật đột nhiên đứng lên, đứng bên giường ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài.

“Ba mươi năm chiến tranh, trăm bảy mươi nghìn anh hùng liệt sĩ...!Bọn họ có thể không để lại tên, nhưng chắc chắn không phải chỉ là con số”.

“Tôi hy vọng, đợi đến ngày tôi hy sinh vì Hoa Hạ, số tiền trợ cấp cuối cùng sẽ được phát.

Từ đó, sẽ không có người nào hy sinh nữa, cũng không cần tiền dự trù nữa”.

Cơ thể Genko run rẩy, hai người họ sớm đã tâm linh tương thông, lần đầu tiên cô ấy cảm nhận được nỗi buồn và sự cô đơn của Trần Thái Nhật.

Không nói thêm lời nào nữa, Trần Thái Nhật cảm nhận được cái ôm nhẹ nhàng từ phía sau lưng anh.

Một lúc lâu sau.

Chuông báo tin nhắn cắt đứt dòng suy nghĩ của Trần Thái Nhật.

“Trước khi mặt đất bùng nổ cấp độ nhẹ, trước mắt đừng rời khỏi Yên Kinh – Bắc Minh”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 256: Nhớ Lại Lịch Sử

Khoảnh khắc Trần Thái Nhật nhìn thấy tin nhắn, trong lòng chợt trở nên lo lắng.

Tin nhắn này của Bắc Minh là báo động trước.

Mặc dù mặt đất bùng nổ cấp độ nhẹ gây thiệt hại không lớn cho nhân loại, thế nhưng nếu phát sinh sớm ở cấp độ này thì cũng nói lên rằng, mặt đất bùng nổ cấp độ lớn nhất định sẽ tới sớm hơn trong năm nay.

Buổi gặp mặt dưới đây h ờ trước đây, Trần Thái Nhật đã nghĩ tới khả năng này rồi.

Anh cần điện thoại lên, trả lời một câu.

“L ần này các anh em phải đến sớm, có thể tập hợp lại đông đủ được không?”

Một lúc sau, Bắc Minh gửi lại tin nhắn.

“Cố gắng hết sức thôi... Người không tập hợp đông đủ được thì chúng ta mang quan tài đi theo”.

Trần Thái Nhật nhếch khóe miệng.

Cái tên này, tỏ vẻ bi tráng trước mặt mình, cao thủ cấp Th ần có muốn chết cũng đâu dễ như vậy.

Ngược lại mấy cấp Long kia, cộng sự của Bắc Minh...

Trần Thái Nhật quay người ng ồi lên sofa, tay chống cằm, rơi vào tr ầm tư.

Trải qua ba mươi năm lịch sử tàn khốc, các nước căn bản đã có nghiên cứu sơ bộ về quy luật mặt đất bùng nổ bên trong lãnh thổ nước mình.

Một đêm nào đó ba mươi năm về trước, trong hoàn cảnh chẳng hề có bất cứ báo động trước nào, khắp nơi trên toàn cầu đột nhiên cùng xảy ra tai hoạ không có tiền lệ trong lịch sử.

Gió lốc, sóng thần, động đất, núi lửa, một lần thử thách vô tình mà tàn nhẫn của thiên nhiên, khiến cho nhân loại ý thức được sự nhỏ bé của mình.

Năm tiếp theo, sự việc tương tự lại xảy ra thêm lần nữa, khắp nơi trên toàn cầu đều tổn thất nặng nề.

Số người chết ước tính lên tới cả triệu.

Một bài học quá sâu sắc, hơn nữa sự việc lại xảy ra tương tự như thế, cuối cùng đã dẫn tới sự cảnh giác và ngò vực của các lãnh đạo cấp cao trên toàn thế giới.

Sau khi các nhà khoa học nghiên cứu thì đã phát hiện ra thủ phạm.

Địa mạch phun trào, gọi nôm na là mặt đất bùng nổ.

Dùng để chỉ hàng chục mạch năng lượng dày đặc kết nối với vỏ trái đất ở phần chính giữa tâm trái đất, dẫn đến hiện tượng bùng nổ năng lượng tại một số địa điểm nhất định trong khoảng thời gian nhất định của năm.

Những địa điểm nhất định này gọi là khu mặt đất bùng nổ.

So với trái đất, loài người nhỏ bé biết bao nhiêu.

Theo tính toán của các nhà khoa học, cường độ năng lượng bùng nổ mỗi lần của một khu mặt đất bùng nổ tương đương với một nghìn trái bom hạt nhân đương lượng một triệu tấn phát nổ đồng thời.

Những cú nổ lớn địa đò pháo giống như hiệu ứng cánh bướm gây ra phản ứng dây chuyền trên đại lục.

Tai hoạ từ đó mà thành.

Loài người từ trước đến nay không phải một dạng sinh vật chỉ ngồi chờ chết.

Dưới sự nỗ lực của các nhà khoa học hàng đầu các nước, cuối cùng cũng tìm thấy một cách có thể áp chế khởi nguồn của tai hoạ này.

Lấp kín không bằng khai thông.

Các nhà khoa học nghiên cứu chế tạo ra một loại máy móc có thể dẫn các năng lượng địa mạch từ từ di chuyển, khoan thẳng vào vỏ trái đất của khu mặt đất bùng nổ, hút năng lượng địa mạch tích trữ ra ngoài trước.

Hiện tượng bùng nổ tập trung mỗi năm trở thành sự tiêu hao mỗi giây mỗi phút trong suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày, như thế, vào điểm thời gian xác định địa mạch rung động mạnh thì cường độ năng lượng sẽ nhỏ đi rất nhiều.

Chỉ còn lại uy lực đủ để đánh sụp một thành phố nhỏ.

Người dân ở gần khu mặt đất bùng nổ kịp thời di chuyển và tháo chạy sẽ giúp cho tổn thất hạ xuống mức thấp nhất.

Người dân ở những nơi khác cũng có được sự an toàn dài lâu.

Sau khi thử nghiệm lần đầu, loài người đã phát hiện ra một thu hoạch bất ngờ.

Dòng năng lượng được hút ra từ trong địa mạch gặp phải lượng silic khoáng dồi dào trên bề mặt trái đất sẽ nảy sinh phản ứng hoá học, sản phẩm hình thành có được thoát nhìn trông rất giống bột sắt.

Thứ này chính là hợp kim địa tâm.

Loại vật liệu thần kì có công năng thuộc tính mạnh mẽ này sẽ trực tiếp dẫn đến những tiến bộ nhanh chóng của khoa học công nghệ, phúc hoạ luôn đi đôi với nhau.

Thế nhưng, có một mâu thuẫn bắt buộc phải giải quyết.

Máy hút năng lượng địa mạch vốn được lắp đặt tại khu mặt đất bùng nổ, nếu xảy ra bất kỳ vụ phun trào hàng năm nào thì máy cũng sẽ bị tiêu huỷ ngay tại chỗ.

Thời gian để chế tạo một cái máy hút năng lượng động mạch cần đến hơn hai năm.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc cứ hai năm sẽ có một lần tai hoạ khủng khiếp không có cách nào tránh được.

Cuối cùng, các anh hùng liền đứng ra.

Một bộ phận võ sĩ hàng đầu toàn nhân loại cùng đạt được thoả thuận.

Khi mà thời gian mặt đất bùng nổ mỗi năm chuẩn bị tới, võ sĩ sẽ tiến vào khu mặt đất bùng nổ gần nhất của nước mình, dựa vào sự dũng mãnh của cơ thể để tiến vào máy dẫn lưu, phá huỷ dòng năng lượng mạnh nhất.

Từ đó, đối với loài người mà nói, điểm cuối cùng của cuộc đời võ sĩ chính là người bảo vệ đứng phía sau.

Ba mươi năm, vô số võ sĩ thiên tài nổi tiếng đã tiến vào máy dẫn lưu ngay tại điểm thời gian mấu chốt.

Sau đó hy sinh vì chính năng lượng to lớn mà địa mạch phun ra.

Năm đầu tiên, trong số chín nghìn võ sĩ hạng trung trở lên chấp nhận dấn thân của Hoa Hạ thì có đến tám nghìn tinh anh phải hy sinh, người có thực lực cao nhất ở cấp Minh.

Mặc dù số người chết nhiều nhưng đã bảo vệ được cho an nguy của hơn một tỷ đồng bào, đáng!

Năm thứ hai, tám nghìn người nhập cuộc, hy sinh hơn bảy nghìn người.

Cách chết bi tráng như vậy lại ngoài ý muốn hình thành nên một số thiên tài.

Trong số những người may mắn sống sót sau khi trải qua thử thách của địa mạch lại có người bắt đầu nhanh chóng đột phá!

Hạng trung nhanh chóng trở thành hạng cao, trong khoảng thời gian cao cấp ngắn ngủi lại luyện đến hạng chín đỉnh cao.

Các võ sĩ cuối cùng cũng ý thức được.

Sống sót, kiếp nạn chính là cơ hội của sự tái sinh.

Đáng tiếc là vốn dĩ số lượng võ sĩ có hạn, nếu như một lần đầu hy sinh hết ở khu mặt đất bùng nổ thì e rằng chưa đến lúc thiên tài xuất thế thì giới võ đạo Hoa Hạ đã bị diệt sạch cả rồi.

Tất cả những người bảo vệ được địa mạch đều trở thành anh hùng của quốc gia.

Mặc dù tiến vào khu mặt đất bùng nổ căn bản đồng nghĩa với tự sát, thế nhưng vẫn có người liều chết vì võ đạo và trọng trách bảo vệ đất nước.

Cuối cùng, trải qua hơn mười năm bảo vệ, hy sinh.

Một trăm năm mươi nghìn võ sĩ Hoa Hạ bỏ mạng tại Bộc Hải.

Anh quay đầu dẫn dò Genko phía đối diện:

“Kế hoạch lần này buộc phải nhanh chóng hoàn thành, nếu còn không tóm sạch cái đuôi của Hội Đông Vinh thì thời gian xảy ra mặt đất bùng nổ, Hoa Hạ sẽ xuất hiện những khoảng trống võ lực nghiêm trọng, tôi sợ thời cơ bọn chúng đang đợi chính là lúc đó”.

“Vậy ngày mai chúng ta sắp xếp bao nhiêu điểm?”

“Tất cả, mở ra toàn bộ! Kể từ ngày mai, thành Yên Kinh nhất định phải náo nhiệt trở lại, dù gì sói cũng sắp đến đây rồi”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 257: Bí Quá Hóa Liễu

Một tuần sau khi Trần Thái Nhật và nhà họ Phùng tiếp xúc lần đầu.

Thành phố Yến Kinh, đột nhiên xảy ra mười mấy chuyện dị thường.

Các nhà giàu có đánh nhau ngoài đường phố, võ sĩ khiêu chiến lẫn nhau, thương nghiệp lớn không biết tên bỗng bị ám sát bất ngờ.

Trên báo chí cũng đưa tin như tin tức xã hội, giật tít không ngừng suốt một tuần, đám hóng chuyện cũng bàn tán cả thành phố.

Người có lòng sẽ phát hiện, những hình thức khiêu khích mâu thuẫn này có thể hơi khác thường, nhưng lại có một quy luật kỳ lạ.

Địa điểm mâu thuẫn và sự việc xảy ra, đều gần hai địa điểm đặc biệt.

Viện bảo tàng đứng đầu Hoa Hạ, còn có viện bảo tàng lịch sử Yến Kinh.

Là cố đô của sáu triều đại, thành phố Yến Kinh có nguồn gốc lịch sử rất dày.

Cộng thêm là thành phố đứng đầu Hoa Hạ, cho nên viện bảo tàng công lập cũng được xây ở đây.

Hai viện bảo tàng lớn này, có thể nói là hội tụ báu vật quốc gia quan trọng nhất, có giá trị văn vật nhất Hoa Hạ.

Trong đó, có Thanh Đờng Thần Thụ - bảo vật trấn giữ viện bảo tàng lịch sử Yến Kinh.

Cùng với Hậu Mẫu Đế Vương Đình -báu vật của viện bảo tàng đứng đầu Hoa Hạ được xây dựng riêng một đại sảnh, lại có danh tiếng “Trấn Quốc Khí” trong truyền thuyết, xưa nay được các nhà yêu thích đồ cổ chiêm ngưỡng.

Một hôm, trên trang web văn vật Hoa Hạ, đã công bố thông báo mới nhất.

“Để bảo vệ tài sản lịch sử quý giá của Hoa Hạ tốt hơn, các đơn vị bảo vệ đồ cổ trọng điểm của thành phố Yến Kinh, sẽ thống nhất đóng cửa sau ba ngày nữa”.

“Đến lúc đó, một vài bản đơn lẻ, bảo vật quốc gia có nhu cầu bảo vệ đặc biệt sẽ bước vào giai đoạn niêm phong trùng tu, trong thời gian ngắn không trưng bày ra bên ngoài nữa, đặc biệt thông báo”.

Bên dưới trang web đã liệt kê ra một danh sách.

Lúc này, trong một biệt thự tư nhân của khu dân cư biệt thự độc lập nào đó ở thành phố Yến Kinh.

Nhìn bên ngoài, từ tầng một đến tầng ba thì trang trí bình thường, chỉ là kiểu nhà ở tư nhân thông thường.

Ai có thể ngờ được, căn biệt thự này lại có thể đào sâu xuống dưới đến độ sâu mười ba mét.

Gia cố bằng xi măng, thiết lập chướng ngại, tầng hầm chiếu sáng.

Ước chừng năm tầng dưới đất, có thể so với diện tích một tòa làm việc cỡ nhỏ.

Phân tán hai mươi mấy người đeo mặt nạ, hoạt động mỗi tầng ở tầng hầm.

Có nhóm khoa học làm thí nghiệm, có chuyên viên liên lạc đối ngoại.

Có dòng kỹ thuật phân tích báo cáo, còn có phòng họp, phòng tập luyện và các phòng có chức năng đặc biệt khác.

Lúc này, nơi sâu nhất trong năm tầng hầm, trong một phòng riêng lẻ.

Có hai người đeo mặt nạ, ngẩng đối mặt với nhau, xem tivi trong phòng.

Trên tin tức, đang phát sóng tin tức liên quan đến đầu đuôi nhiều sự kiện phạm tội mức độ nhẹ không rõ nguyên nhân xảy ra gần đây ở Yên Kinh.

Cạch.

Trong đó một người đeo mặt nạ đầu rồng, liên tục đi lên khiến lên, tắt tivi, lên tiếng khàn khàn dò hỏi.

“Anh thấy chuyện này thế nào?”

Người đàn ông ngồi đối diện, trên mặt nạ vẽ một con chuột.

Do dự chốc lát, người đàn ông mang mặt nạ chuột nói chắc như đinh đóng cột.

“Tôi có thể bảo đảm, chỉ cần là người trong tay tôi, tuyệt đối không thể làm ra chuyện liên lĩnh này, bây giờ tình hình nguy hiểm như vậy, hành động sớm là quá muộn rồi”.

Người đàn ông đeo mặt nạ đầu rồng, tức giận ném đi gối lên sofa.

“Đương nhiên tôi biết bên phía anh không thế nào, tôi cũng không thể, nhưng Thỏ vàng thì sao? Rắn đen thì sao? Hai người này luôn nóng lòng lập công, nếu bị bọn họ cướp đi trước...”

Đột nhiên người đàn ông mang mặt nạ chuột chen lời.

“Rồng đất, có phải chúng ta đã bị lộ rồi không?”

Đột nhiên cơ thể người đàn ông đeo mặt nạ đầu rồng cứng đờ, ngay sau đó thì khôi phục lại bình thường.

“Đừng tự dọa mình, anh tên là Chuột trời, đừng nhát gan như chuột thật, nếu đã bại lộ thân phận, thì Tây Cực và Bắc Minh sẽ không có động tĩnh sao?”

Chuột trời suy nghĩ một hồi, liên tục gật đầu.

“VẬY... Nếu thật sự là đám Thỏ vàng không nhẫn nại được, chớ cùng rút gậy muốn hoàn thành nhiệm vụ sớm, thì chúng ta nên làm sao?”

Nói đến đây, giọng của Chuột trời chợt hơi kích động.

“R ỜNG ĐẤT, anh đừng quên, chủ nhân chỉ giữ lại hai người độ kiếp cho Hội Đông Vinh, tới trước được trước! Lỡ như bị đám Thỏ vàng cướp đi trước, sau khi ngày cuối cùng xét xử, chúng ta sẽ trở thành nô lệ!”

R ỜNG ĐẤT bị oán trách cũng đứng ng ỒI không yên, đứng lên đi tới đi lui trong phòng, đột nhiên dừng lại, nói với giọng điệu nghi ngờ.

“VẬY anh nói xem, có phải Tây Cực hay Bắc Minh cố ý tung tin tức, sau đó muốn dẫn dụ một lưới bắt hết chúng ta không?”

Chuột trời lắc đầu.

“Cho dù biết là m Ề NHỮ, thì có thể ng ỒI yên sao?”

Câu hỏi này, khiến R ỜNG ĐẤT sững sờ.

H ỒI LÂU, đột nhiên R ỜNG ĐẤT đập mạnh vào bàn.

“KHÔNG thể đợi thêm nữa, thật cũng được, giả cũng được, nếu bị đám Thỏ vàng cướp trước, thì chúng ta chỉ đành sống không bằng chết chờ ngày cuối cùng đến, nhất định phải cược một ván!”

“MỘT khi Trấn Quốc Khí bắt đầu niêm phong, trăm phần trăm sẽ bị tứ thần áp giải bảo quản đến nơi an toàn tuyệt đối, có lẽ bọn họ ngăn chặn tai họa ngầm trước khi biến cố xảy ra!”

Chuột trời không khỏi gật đầu theo.

“Thỏ vàng thì thôi đi, nếu bị đám Tây Cực nhìn thấy, chúng ta sẽ khó tìm lại được cơ hội”.

Gương mặt nhỏ của Ninh Yên Nhiên chợt đỏ ửng, hé miệng muốn nói lại thôi, sững sờ một giây rồi lắc đầu.

“Không có gì cả, chỉ nói con nhất định phải mời sư phụ về nhà một chuyến, nói có chuyện quan trọng bàn bạc”.

Trần Thái Nhật suy nghĩ chốc lát, chớp mắt đã hiểu.

Thái độ Ninh Vinh Lễ thay đổi, rất rõ ràng là vì Tiêu Kinh.

Với sự quan tâm của ông ta với con gái, chắc chắn sẽ nghĩ cách đến chỗ Tiêu Kinh chứng thực, hỏi xem anh và nhà họ Tiêu rốt cuộc có quan hệ hay không.

Bây giờ, mỗi ngày Tiêu Kinh báo cáo với anh đầu gọi anh rể, anh rể.

Em vợ này của anh lòng dạ không sâu, nhất thời to miệng đoán chừng đã nói ra rồi.

Không chừng còn có thể dọa Ninh Vinh Lễ giạt mình.

Sức uy hiếp của gia tộc hạng nhất đối với gia tộc hạng hai vẫn còn rất lớn.

Với họ hàng nhà họ Tiêu, Ninh Vinh Lễ tuyệt đối không dám đắc tội đến chết.

Lần trước bày tiết mục máy bay rượt đuổi theo xe, chắc hẳn ông ta sợ Trần Thái Nhật sẽ ghi thù, cho nên vội vàng thông qua con gái ám chỉ nhận lỗi, tiện thể xin tha thứ.

Người như gia chủ Ninh mặc dù thích nịnh hót, nhưng vẫn rất cứng chỉ đầu Ninh Yên Nhiên.

Trần Thái Nhật ngẫm nghĩ.

“Cái này đơn giản, ngày mai tôi cùng cô về nhà một chuyến, trạng thái ‘bỏ nhà ra đi’ này của cô cũng nên kết thúc rồi”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 258: Là Tôi Sao

Cửa chính biệt thự nhà họ Ninh.

Với tư cách là gia chủ nhà họ Ninh, Ninh Vinh Lễ ăn mặc nghiêm chỉnh, đích thân đứng đợi khách quý trước cửa.

Mới qua một tháng ngắn ngủi.

Gia chủ Ninh lại cảm thấy thành Yến Kinh thay đổi rồi.

Cậu thanh niên bị mình truy sát trên đường cao tốc đột nhiên trở nên thâm sâu khó lường.

Ban đầu, từ một người ngoài vào Yến Kinh, Trần Thái Nhật đã trở thành nhân vật có thể cùng bàn chuyện lớn với ba gia tộc nhà giàu hoàng kim hàng đầu.

Trên thế giới không có bức tường nào là không để lọt gió.

Một số câu chuyện về Trần Thái Nhật đã bắt đầu lan truyền khắp giới nhà giàu của liên minh hoàng kim.

Lấy cấp được “viên minh châu quý giá” của nhà họ Ninh nhà giàu hoàng kim nhưng vẫn bình an vô sự.

Trong buổi tranh đấu người thừa kế của nhà họ Hàn cùng có đẳng cấp gia tộc hoa lan, một mình anh đã giết tất cả mọi người chỉ trong nháy mắt, hơn nữa cuối cùng còn giúp cho Hàn Tâm Nhụy ngồi lên vị trí gia chủ.

Ngay cả cậu chủ Tiêu Kinh của nhà họ Tiêu hàng đầu thành Yến Kinh cũng tỏ ra hết mực sùng bái Trần Thái Nhật.

Càng nổi tiếng hơn là tập đoàn Thái Mộng đang phát triển rực rỡ trên đủ mọi loại hình kinh doanh, bất động sản, điện ảnh ở thành phố Yến Kinh.

Tất cả những gia tộc giàu có địa phương không có mắt nhìn, dám gây sự với tập đoàn Thái Mộng, cuối cùng cũng bị cảnh cáo từ đủ mọi phương diện.

Nghe nói, còn có người nhà họ Lăng và nhà họ Từ thậm chí ra lệnh áp dụng chính sách ưu đãi, lấy hợp tác làm trọng tâm, tránh cạnh tranh với tập đoàn Thái Mộng.

Đây chính là chỉ thị từ các gia tộc giàu có hàng đầu địa phương.

Trong phút chốc, Trần Thái Nhật, An Thành, tập đoàn Thái Mộng trở thành điểm nóng bàn tán của tất cả mọi người.

Đủ loại dấu vết khiến cho tất cả mọi người dân Yên Kinh cùng có một loại ảo giác.

Sức ảnh hưởng và sức uy hiếp của Trần Thái Nhật gần như không nhìn thấy giới hạn.

Ninh Vinh Lễ mỗi ngày đều nghe được đủ loại thông tin, trong lòng càng thêm bất an.

Khi ông ta đích thân nghe thấy Tiêu Kinh gọi Trần Thái Nhật là “anh rể” thì hoàn toàn chấn động.

Đây tuyệt đối là người nhà thật rồi!

Vốn dĩ cho rằng Trần Thái Nhật cáo mượn oai hùm, bây giờ mới phát hiện ra cậu ta chỉ đang diễn trò mà thôi.

Càng nghĩ càng sợ hãi, sợ rằng đối phương ghi thù, vì cơ nghiệp của cả nhà họ Ninh, Ninh Vinh Lễ quyết định thông qua quan hệ của con gái hên Trần Thái Nhật tới ăn bữa cơm, hoá giải lịch sử đen việc mình từng truy sát đối phương.

Thời gian đã định là sáu rượu tối, thế nhưng để biểu thị sự trịnh trọng.

Gia chủ Ninh dẫn theo bảy, tám người có thân phận cao trong nội bộ nhà họ Ninh, đứng sáu giờ đã xếp hàng đợi trước cửa nhà.

Anh họ Trình Văn của Ninh Yên Nhiên, trên mặt dán một miếng băng gạc, đứng sau lưng Ninh Vinh Lễ, lầm bầm nói với giọng điệu khinh thường:

“Gia chủ, Tr ần Thái Nhật đây cùng lắm cũng chỉ là một người bên họ ngoại của nhà họ Tiêu mà thôi, chúng ta sắp xếp buổi đón tiếp lớn như vậy có hơi quá r ể thì phải”.

“Cháu thì hiểu cái gì! Bây giờ không như xưa nữa, cậu ta vừa là sư phụ của Yên Nhiên cũng vừa là anh rể của cậu chủ Tiêu, chúng ta có thể tạo dựng được mối quan hệ này đã là tốt lắm r ể, tuyệt đối không thể sơ suất”.

Trình Văn vẫn mang tâm lý chống đối sâu sắc, dường như không tán thành, nhưng cũng không phản bác lại đi ều gì.

Cuối cùng, một chiếc xe Bentley 728 dáng dài cũng chậm rãi tiến đến từ phía xa, đỗ lại trước cửa nhà họ Ninh.

Gia chủ Ninh vội vàng tiến lên tiếp đón, sau lưng còn có một đám người đông đúc.

Cạch.

Cửa xe mở ra, Tr ần Thái Nhật và Ninh Yên Nhiên mặc váy nhung cùng bước xuống.

“Bố! Con về r ồi đây”.

Ninh Yên Nhiên nhảy tới trước mặt bố, cười nói.

Đối với đứa con gái cưng mình tự tay nuôi lớn này, Ninh Vinh Lễ một ngày không gặp như cách ba thu, giờ đây bố con được gặp lại thì không khỏi bồi ngùi.

“Về là tốt, về là tốt”.

Nói xong ông ta chậm rãi đi tới trước mặt Trần Thái Nhật, hơi cúi người.

“Cậu Trần... tôi...”

Trần Thái Nhật giơ tay lên, khẽ cười.

“Gia chủ Ninh không cần khách sáo, ông cũng chỉ vì yêu con gái quá nên mới sốt ruột, bây giờ mọi hiểu lầm đều có thể xóa bỏ được rồi”.

Trần Thái Nhật vừa dứt lời, mặt gia chủ Ninh liền trở nên mừng rỡ, không nhịn được mà dùng tay lau mồ hôi trên trán.

“Cảm ơn cậu khoan dung đại lượng!”

Ninh Yên Nhiên tiến lên trước, tình cảm ôm lấy cánh tay Trần Thái Nhật, nói với bố:

“Con đã nói rồi, sự phụ không phải người xấu, là do bố nghĩ nhiều thôi”.

Nhìn thấy sự thân mật mà hai người tự nhiên thể hiện, Ninh Vinh Lễ thàn thở dài, ra hiệu bằng ánh mắt với con gái.

Gương mặt nhỏ của Ninh Yên Nhiên chột đỏ bừng, không nói thêm gì nữa.

Trần Thái Nhật hơi hoài nghi, nhưng nghĩ đến việc hai bố con nhà người ta có chút bí mật nhỏ thì cũng là đi đâu bình thường.

Ninh Vinh Lễ gọi một số họ hàng nhà họ Ninh phía sau tiến lên chào hỏi.

Gần nhất là Ninh Vinh Nghĩa, chú hai của Ninh Yên Nhiên, một người đàn ông trung niên cao lớn nghiêm túc và mang vẻ cao ngạo.

Ninh Lỗi – con trai của Ninh Vinh Nghĩa cũng chính là đứa con trai duy nhất tính đến hiện tại của nhà họ Ninh, thoát nhìn thì bụng dạ thâm sâu hơn

tuổi tác, lúc chào hỏi Trần Thái Nhật, hẳn tỏ ra vô cùng bất cần.

Còn có một số họ hàng xa nhưng vai vế cao, Ninh Vinh Lễ đầu giới thiệu hết một loạt.

Dưới con mắt của họ hàng nhà họ Ninh, Trần Thái Nhật có tầm ảnh hưởng lớn như vậy đầu là nhờ vào công lao của nhà họ Tiêu.

Vậy nên mặc dù bên ngoài không dám đắc tội nhưng thái độ lại rất qua loa.

Trần Thái Nhật hoàn toàn không bận tâm, dù gì anh cũng chỉ quan tâm có một mình Ninh Yên Nhiên, ngoài ra thì đánh giá thêm thái độ của bố cô ấy, những người khác đầu chỉ là vai diễn ven đường.

Dưới sự hô hoán của một đám người, tất cả cùng tới thẳng phòng tiệc vừa được sửa sang mới.

Không sai, vì bữa cơm đón tiếp Trần Thái Nhật.

Ninh Vinh Lễ đã cho sửa sang lại từ đầu phòng tiệc!

Vốn dĩ là sự lộng lẫy theo phong cách Châu Âu, bây giờ đã mang vẻ dịu dàng hiên hoà và vui vẻ theo phong cách Hoa Hạ.

Đây là do lo sợ Trần Thái Nhật sẽ báo thù, ngay cả ký ức không vui cũng xoá đi giúp Trần Thái Nhật.

Không khỏi cảm khái những gia chủ nhà giàu này suy nghĩ nhiều thật sự.

Mọi người ngẩng vào bàn tròn lớn.

Đồ ăn lập tức được mang lên trong thời gian nhanh nhất.

Âm nhạc vang lên, vậy mà lại là khúc dương cầm “Hôn lễ trong mơ”.

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Thái độ của gia chủ Ninh hôm nay rất kỳ lạ, sự nhiệt tình đối với mình hình như có hơi thái quá, từ nãy tới giờ cứ cung kính suốt thôi.

Anh lại nhìn sang Ninh Yên Nhiên cũng đang mang dáng vẻ có tâm sự, có đi đâu tâm trạng hình như không phải là không tốt.

Dưới sự chủ trì của Ninh Vinh Lễ, mỗi một người nhà họ Ninh đều mời Trầ Thái Nhật một ly rượu, ngay cả Trình Văn mang đây về đối địch cũng bị bắt ép mời Trầ Thái Nhật một ly.

Đúng lúc này, người không ngờ tới lại lên tiếng.

Ninh Vinh Lễ đặt ly rượu xuống, chậm rãi nói ra một câu khiến cho người khác phải kinh ngạc.

“Thật ra, Yên Nhiên đã đăng ký kết hôn từ lâu rồi, hơn nữa trong bụng cũng đang có một đứa bé”.

Trầ Thái Nhật đột nhiên cảm thấy như có sấm sét giữa trời quang, suýt thì rớt luôn tách trà.

Anh nhìn sang Ninh Yên Nhiên, con bé đáng chết này lại đỏ mặt mà không nói gì cả.

Ninh Vinh Lễ nói tiếp.

“Hôm nay, bố của đứa bé cũng có mặt ở đây, chính là cậu ấy”.

Nói xong, ông ta đột nhiên giơ tay chỉ.

Trầ Thái Nhật chột ngơ ngác.

Tôi... sao?

- -----.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 259: Bô Vợ Lấy Làm Bia Đỡ Đạn

Ninh Vinh Lễ chỉ ngón tay vào Trần Thái Nhật.

Phút chốc, tất cả họ hàng của nhà họ Ninh có mặt đều dồn mắt nhìn anh chăm chăm.

Trần Thái Nhật có cảm giác vô cùng kỳ quái.

Đây...!là xuyên không sao?

Hay là trùng sinh?

Anh đã có vợ, và cả con sao?

Mẹ kiếp, sao tôi lại không biết chứ?

Trần Thái Nhật tự véo mình một cái thật mạnh.

Có cảm giác, véo vẫn thấy đau, không phải anh đang nằm mơ.

Ánh mắt anh liếc về phía Ninh Yên Nhiên.

Bây giờ khuôn mặt con nhóc chết tiệt kia đã đỏ như quả táo chín, đỏ đến mức muốn nhỏ ra nước.

Hai tay cô ấy đan vào nhau, nôn nóng bất an, vừa không dám ngắt đầu, vừa không dám nhìn Trần Thái Nhật.

Cô nói gì đi chứ!

Trần Thái Nhật chìm vào trạng thái tự hoài nghi sâu sắc...!

Lẽ nào buổi tối hai ngày trước, Hàn Tâm Nhụy thực ra là do Ninh Yên Nhiên cải trang thành?

Vậy nên, trong lúc vô thức, anh đã thăng cấp đờ đệ lên thành sư mẫu sao?

Cho dù là lúc giết địch ở núi đao biển lửa, thì Trần Thái Nhật cũng không cảm thấy thời gian trôi qua chậm chạp như vậy.

Đúng lúc này, Ninh Yên Nhiên đột nhiên nắm lấy tay anh ở dưới găng bàn, dùng khẩu hình môi khẽ nói một câu.

"Sư phụ, bố con cứ đòi diễn kịch, người có thể từ chối bất cứ lúc nào".

Dứt lời, trong mắt cô ấy ngập tràn áy náy và bất lực, dường như đã gây vô số rắc rối cho Trần Thái Nhật vậy.

Trần Thái Nhật nhất thời cạn lời.

Lúc này, trong mắt người đẹp nghiêng nước nghiêng thành dường như là ý xin lỗi, ngại ngùng, bất lực và vô cùng lo lắng.

Trần Thái Nhật bỗng hiểu ra vai trò của anh hiện giờ.

Người công cụ.

Chắc chắn trước đó gia chủ Ninh đã dặn dò Ninh Yên Nhiên một số chuyện.

Là con gái, Ninh Yên Nhiên không thể làm trái lệnh bố, nhưng lại cảm thấy ngại khi không nói rõ với anh, vậy nên dứt khoát không nói, mà cứ xoắn xuýt đến tận giờ.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với anh, cuối cùng Ninh Yên Nhiên cũng quyết định, cho dù lúc này vạch trần lời nói dối thì cũng không sao cả.

Nhưng như vậy thì lại khiến thể diện và kế hoạch của gia chủ Ninh tan thành mây khói.

Cũng là một cú sốc đối với Ninh Yên Nhiên.

Nề mặt nhan sắc của đòđê, anh cũng không thể phá đám lúc này được.

Trần Thái Nhật quyết định dùng sự im lặng để ứng phó, xem rốt cuộc gia chủ Ninh định giở trò gì.

Dáng vẻ khảng định chắc chắn của gia chủ Ninh khiến họ hàng nhà họ Ninh có mặt đều sửng sốt.

Trình Văn ng ồi ở cuối bàn, mắt đỏ ng ầu, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt như muốn giết người.

Về mặt Ninh Vinh Nghĩa đờ ra, hỏi với giọng nghi ngờ.

"Anh, Yên Nhiên đăng ký kết hôn là chuyện lớn, sao em không biết gì cả?"

Gia chủ Ninh đồng dạc giải thích.

"Thực ra Thái Nhật và Yên Nhiên đã quen nhau từ h ồi còn ở tỉnh Trung Châu, yêu nhau cũng đã hai ba năm.

Sau đó hai đưa hẹn ước cùng nhau đến Yên Kinh phát triển, thanh niên mà, khó tránh khỏi bóp cò nổi lửa..."

Ông ta liếc Ninh Yên Nhiên một cái, giọng nói tỏ vẻ nuối tiếc.

"Sau một lần ra ngoài du lịch, g ần đây phát hiện đã mang thai, lúc đó tôi tức giận lắm, nhưng cuối cùng vẫn thương con thương cháu, li ền để chúng nó đăng ký kết hôn, nói ra cũng là cưới chạy b ầu".

Trần Thái Nhật nghe xong câu chuyện, đ ầu óc như muốn nổ tung.

Anh đã nói mà, gia chủ Ninh này không đi làm biên kịch đúng là đáng tiếc, khả năng bịa chuyện thật là đáng sợ.

Chỉ vài ba câu, đã xong một bộ phim tình yêu thanh xuân.

Nhìn dáng vẻ Ninh Yên Nhiên hiện giờ, cô ấy đã ngại đến mức muốn tìm cái lỗ nẻ mà chui vào.

Ninh Vinh Lễ lại chuyển chủ đề.

"Vậy nên, nếu Yên Nhiên đã là người có gia đình, theo lời thề lúc trước của tôi ở từ đường tổ tông, thì phải chờ con bé sinh con xong mới quyết định cái nhà này do ai thừa kế".

Việc truyền thừa ở nhà giàu hoàng kim gần như là chuyện quan trọng nhất của gia chủ mỗi đời.

Hiện giờ Ninh Vinh Lễ là người nắm quyền của nhà họ Ninh, đương nhiên là muốn truyền gia tộc hoa lan do một tay ông ta gây dựng cho con gái.

Nhưng nhà họ Ninh có truyền thống trọng nam khinh nữ, để tránh trong tộc có người dị nghị, trước đó gia chủ Ninh đã lập một quy tắc, muốn để cháu ngoại mang họ Ninh, sau đó kế thừa gia nghiệp.

Bây giờ, thấy con trai của chú hai nhà họ Ninh đã lớn lên thành người, mà Ninh Yên Nhiên vẫn chưa kết hôn.

Kế hoạch của gia chủ Ninh có lẽ xôi hỏng bỏng không mất.

Để giữ gìn tôn nghiêm gia chủ của mình, cũng suy nghĩ cho tương lai của con gái.

Ninh Vinh Lễ mới quyết định kéo theo Trần Thái Nhật diễn kịch cùng.

Con gái yêu thâm tình, có thể hiểu được.

Nhưng tốt xấu gì cũng phải cho tôi xem kịch bản trước chứ.

Trần Thái Nhật tức tối trợn mắt lườm Ninh Yên Nhiên, cô ấy tỏ vẻ vô cùng tủi thân.

"Chú hai, sao chú có thể nói cháu như vậy chứ?"

Ninh Vinh Nghĩa tỏ vẻ khinh miệt, ngón tay gõ xuống mặt bàn.

"Chú nói gì cháu nào? Trước kia có một thời gian, trên mạng toàn là tin tức về cháu, nói thực ra cháu là đồ lẳng nhăng, ở ngoài đã có đàn ông, còn bị người ta chụp được cảnh hẹn hò với đàn ông ở cơ sở giải trí".

"Chuyện mất mặt như vậy mà cháu còn đòi làm gia chủ? Chú là người đầu tiên phản đối!"

Trần Thái Nhật nhất thời ngây ra.

Người ông ta nói hình như là bạn trai tin đồn, cũng chính là anh sao?

Trước đó ở An Thành anh bị chụp trộm, phóng viên báo lá cải viết lung tung, nói Ninh Yên Nhiên hẹn hò với anh, sau đó ma xui quỷ khiến, anh mới thực sự quen biết người đẹp đáng yêu này.

Đúng là họa của mình, phải mau nhận luôn thôi.

"Người bị chụp trộm lúc đó chính là tôi".

Trần Thái Nhật vừa bình thản nói xong, liền lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

Để tuyên bố chủ quyền và tính hợp pháp, Trần Thái Nhật khẽ ôm lấy Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh, về mặt thần nhiên.

"Lúc đó tôi và Yên Nhiên đã yêu nhau rồi, hẹn hò thì sao nào? Phạm pháp à?"

Ninh Vinh Nghĩa trở mặt luôn, đập bàn đứng dậy.

"Anh cả, bây giờ em nói thẳng với anh, cho dù Yên Nhiên có con với thằng nhãi này, thì cũng không phải là dòng dõi của nhà họ Ninh! Con trai em mới là độc đinh, nhà họ Ninh tương lai là của con em, cũng là của cháu em!"

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Ninh Vinh Lễ tức đến mức cả người run rẩy, nhất thời không thốt được lời nào.

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật bỗng chậm rãi lên tiếng.

"Độc đinh sao? Tôi dám đảm bảo, bất kể bao nhiêu năm nữa, con trai ông cũng vĩnh viễn không làm được gia chủ của nhà họ Ninh".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 260: Ninh Yên Nhiên Tĩnh Ngộ

Ninh Vinh Nghĩa nghe thấy thế, lập tức nổi trận lôi đình.

"Thằng nhóc thối tha, cậu nói lung tung gì đấy? Đừng tưởng cậu có quan hệ với nhà họ Tiêu thì tôi sợ cậu! Bây giờ cậu lại lằng nhằng với cháu gái tôi, cậu tưởng nhà họ Tiêu còn để cậu vào cửa sao?"

Câu nói này bỗng khiến những người khác của nhà họ Ninh đang có mặt tỉnh táo lại.

Chỉ trong mấy giây, trong đầu tất cả mọi người đã hiện lên hình tượng của trai hư Trần Thái Nhật.

Một ông già mặt đầy râu của nhà họ Ninh chỉ thẳng mặt Trần Thái Nhật chửi bới với giọng điệu khinh bỉ.

"Cậu là đồ thấy người sang bắt quàng làm họ, đồ cặn bã ham mê nữ sắc! Nếu nhà họ Tiêu biết cậu lằng nhằng với cháu gái tôi, còn có con nữa, chắc chắn sẽ trút giận lên nhà họ Ninh chúng tôi".

Lần này thì to chuyện rồi.

Ninh Lỗi đứng ở bên cạnh, chỉ thẳng vào chị họ của mình.

"Chị đúng là đồ ngốc, chị tỉnh táo lại, mau bỏ đứa bé đi, nhà họ Tiêu là gia tộc hạng nhất, nếu để cô chủ của nhà bọn họ biết chị làm người thứ ba, thì nhà họ Ninh chúng ta gặp xui xẻo rồi".

Trận ồn ào này khiến Trần Thái Nhật và Ninh Yên Nhiên đều sửng sốt.

Ninh Vinh Lễ cũng há hốc miệng.

.

truyện tiên hiệp hay

Tự bê đá đập vào chân mình rồi, ông ta quên bồng mất nhà họ Tiêu này.

Chỉ mãi lời Trần Thái Nhật ra làm bia đỡ đạn, mà bất cẩn bị đám họ hàng nắm được thóp.

Lần này thì ngay cả danh dự của con gái cũng bị ảnh hưởng rồi.

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh mặt đầy dấu chấm hỏi.

Mình là gái nhà lành còn trong trắng, bị đồn thổi scandal với sư phụ thì đã đành, sao lại biến thành người phụ nữ ngu ngốc bị đàn ông cận bã chơi đùa vứt bỏ, bị ép làm người thứ ba, mang thai còn bị đá chứ?

Sao thế giới bỗng nhiên trở nên loạn thế này?

Sắc mặt Trần Thái Nhật thoát cái trở nên khó coi.

"Câm miệng!"

Lúc nói câu này, anh đồng thời đi lùi động chân khí.

Xung quanh bỗng như bị gió tuyết mạnh quét qua, nhiệt độ giảm xuống đột ngột, ai nấy rùng mình, nhìn Trần Thái Nhật với ánh mắt sợ hãi.

"Tôi nói thẳng vậy".

Trần Thái Nhật chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

"Yên Nhiên không hề mang thai, chúng tôi cũng không kết hôn, tuy chúng tôi có tình cảm, nhưng vẫn chưa đến mức đó".

Anh vừa dứt lời, Ninh Vinh Lễ không khỏi thở dài bi ai.

Bị lộ tẩy rồi.

Ông ta vốn tưởng có thể nói dối để tranh giành gia nghiệp tương lai cho con gái, bây giờ xem ra ông ta suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Giấy không gói được lửa.

Về mặt Ninh Yên Nhiên bỗng sững sờ, nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh với ánh mắt không dám tin.

Trong ánh mắt cô ấy tràn ngập niềm vui bất ngờ và cảm động từ tận đáy lòng.

Vào tai cô ấy, câu này của Trần Thái Nhật tuy là thanh minh, nhưng cũng coi như công khai tỏ tình trước mặt tất cả mọi người nhà họ Ninh.

Đây có còn là diễn kịch không?

Sư phụ nói thật sao?

Trên khuôn mặt người đẹp bỗng nổi lên hai ráng đỏ, ánh mắt vô cùng dịu dàng, dường như đang chìm đắm trong giấc mộng tình yêu thiếu nữ.

Đến tận giờ phút này, trong lòng Ninh Yên Nhiên mới chắc chắn một chuyện.

Cô ấy không chỉ coi Trần Thái Nhật là sư phụ.

Cô ấy quan tâm đến tình cảm này, hơn nữa còn với thân phận là một người phụ nữ.

Trước đây, cô ấy chỉ tự lừa mình dối người, ngụy trang sự xúc động, tình cảm, tình yêu dành cho Trần Thái Nhật thành sự kính trọng và sùng bái dành cho sư phụ.

Ninh Yên Nhiên đã tỉnh ngộ...!

Lúc này, Trần Thái Nhật quay đầu, đột nhiên phát hiện ánh mắt Ninh Yên Nhiên ngập tràn si mê, đang nhìn anh chăm chăm.

Anh chớp mắt, tưởng đối phương đang lo anh không thu dọn được tàn cuộc, vội vàng dịu dàng vỗ tay cô ấy, ra hiệu cho cô ấy yên tâm.

Đầu ngón tay Ninh Yên Nhiên run mạnh, ngại ngùng rút lại, mím chặt môi, dường như chạm phải điện.

Trần Thái Nhật không hiểu ra sao, chỉ nghĩ là cô ấy đang căng thẳng.

Ninh Vinh Nghĩa bỗng cười sảng sắc đứng dậy.

"Ha ha ha! Đây là chính miệng cậu nói đấy nhé! Anh cả, vở kịch này của anh bị em phát hiện từ lâu rồi, em đã nói mà, nhà họ Ninh to như vậy, không giao cho con trai em thì có thể giao cho ai chứ?"

Ninh Lỗi cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Thái Nhật vạch trần việc Ninh Yên Nhiên không kết hôn sinh con, vậy thì những sắp xếp trước đó của Ninh Vinh Lễ cũng không còn nữa.

Về mặt Ninh Vinh Nghĩa đắc ý.

"Anh cả, anh cũng đừng tiếc nuối quá, em hiểu tâm trạng của anh mà, nhưng nhà họ Ninh được truyền thừa cho con trai mới đúng lễ nghĩa tổ tiên.

Cho dù anh bị tách nhà, thì sau này Tiểu Lỗi cũng sẽ có hiếu với anh".

Ninh Lỗi ngoài cười trong không cười, phụ họa một câu.

Hắn đã dự cảm được mình sắp bước lên đỉnh cao của đời người.

Về mọi mặt, năng lực của Ninh Vinh Nghĩa rõ ràng đều thua kém Ninh Vinh Lễ, thế nên mới thất bại trong cuộc cạnh tranh gia chủ vào năm đó.

Không ngờ bây giờ có thể gỡ được một ván trong tay con trai, cảm giác giành chiến thắng trong phút chót đúng là quá đã.

Nếu Ninh Lỗi được xác định trở thành gia chủ đời tiếp theo của nhà họ Ninh.

Thì Ninh Vinh Lễ sẽ trở thành nhánh phụ, Ninh Vinh Nghĩa sẽ trở thành "Thái thượng hoàng".

Ninh Lỗi bị người chị họ này chèn ép mọi lúc mọi nơi, đã căm ghét lắm rồi.

Bây giờ thấy mình đắc thế, khuôn mặt bỗng chốc tỏ vẻ vui mừng khi người khác gặp họa, nói đầy ngông cuồng với Ninh Yên Nhiên.

"Cậu nói đúng, cho dù Yên Nhiên xuất sắc đến đâu, thì nó cũng chỉ sinh ra một đứa mang họ ngoài, đi đâu này chắc chắn không thể thay đổi được, con trai tôi mới là gốc rễ của nhà họ Ninh".

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Trần Thái Nhật bỗng nở nụ cười vô hại, thản nhiên nói.

"Cậu con trai cưng của ông không thể sinh con được, nếu cậu ta kế thừa vị trí gia chủ, thì chẳng phải nhà họ Ninh sẽ mất người nối dõi sao?"

Hiện trường im phăng phắc như cõi chết.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 261: Dạy Đồ Đến Nơi Đến Chốn

Ninh Lỗi là người đầu tiên phản ứng lại, ném một cái đĩa.

Choang!

"Đồ súc sinh! Anh muốn ai không thể sinh con hả?"

Ninh Vinh Nghĩa cũng vô cùng tức giận.

"Cậu rửa con trai tôi tức là rửa hương hỏa của nhà họ Ninh! Rửa hương hỏa của nhà họ Ninh chính là đối đầu với nhà họ Ninh chúng tôi! Hôm nay tôi phải cho cậu biết, nhà họ Ninh nhà giàu hoàng kim không phải cậu muốn động vào là động được!"

Dứt lời, ông ta hét lên.

Rầm rập, ngoài phòng tiệc bỗng có mười mấy tên vệ sĩ ủa vào.

"Người đâu, lôi thằng nhãi này ra ngoài, trùm đầu đánh cho một trận!"

Đám vệ sĩ nghe thấy lời ông hai nói, đang định xông tới.

Gia chủ Ninh nhất thời chưa kịp phản ứng, lúc định lên tiếng ngăn cản thì đám vệ sĩ áo đen đã xông đến được nửa đường rồi.

Mấy tên cường tráng dẫn đầu, khí thế hùng hổ, vừa ngừng đầu nhìn rõ mục tiêu ông hai chỉ, bỗng không hẹn mà cùng phanh gấp lại.

Bộp bộp!

Người đằng trước dừng lại rồi, người đằng sau chưa kịp phanh lại, liền đâm sầm vào.

Bịch bịch bịch, đám vệ sĩ ngã lăn lóc ra đất.

Bảy tám tên không đứng vững, ngã chổng vó.

Đằng trước có ba bốn tên vệ sĩ dẫn đầu còn đứng, nhìn thấy vẻ mặt bình thản của Trầ Thái Nhật, bỗng cả người run rẩy, mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng.

Trầ Thái Nhật nhú mày, bỗng nhiên nhớ ra.

Mấy tên này chẳng phải chính là mấy tên lúc trước cùng Trình Văn chặn anh giữa đường sao?

Ninh Vinh Nghĩa thì sưng sờ.

"Mấy thằng ngu này, sao lại dừng lại, ra tay đi chứ!"

Tên vệ sĩ dẫn đầu sợ đến phát khóc.

"Ông hai...!tôi không dám, ông hãy đuổi việc tôi đi, tôi trên có mẹ già dưới có vợ con, vẫn còn muốn giữ lại cái mạng nhỏ này".

Chà!

Bỗng Ninh Vinh Nghĩa có dự cảm không lành.

Trầ Thái Nhật không phải là một kẻ vô dụng dựa vào danh tiếng của nhà họ Tiêu để cáo mượn oai hùm như ông ta tưởng.

Lẽ nào là một kẻ khó đối phó?

Trầ Thái Nhật vô cùng ung dung, ng ẩ ở đó xua tay.

Mười mấy tên vệ sĩ nhà họ Ninh như được đại xá, vừa lê vừa bò đi mất, vừa đi vừa kêu lên.

"Cảm ơn anh Trầ tha mạng!"

Tình hình này cứ như Trầ Thái Nhật mới là chủ nhân của nhà họ Ninh này.

Chỉ là trò hề, Trần Thái Nhật vẫn bình thản, chậm rãi đứng dậy, bỗng để lộ khí thế mạnh mẽ, bước đến trước mặt Ninh Lỗi.

Lúc này, cậu con trai duy nhất của nhà họ Ninh không còn khí thế vênh váo như vừa rồi nữa, ánh mắt nhìn Trần Thái Nhật đầy vẻ cảnh giác và sợ hãi.

“Anh muốn làm gì?”

Trần Thái Nhật mỉm cười, khẽ vỗ vai đối phương.

“Cậu bạn trẻ, bình thường cậu không chú ý chăm sóc sức khỏe, ham mê nữ sắc buông thả quá độ, gây nên hậu quả không thể cứu vãn”.

Ninh Vinh Nghĩa ở bên cạnh nhú chặt mày.

“Cậu đừng nói mấy lời giật gân đó, con trai tôi rất khỏe mạnh!”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ nghiêm túc.

“Ồ? Ông đừng khẳng định chắc nịch như thế, nếu không tin, ông có thể đưa con trai ông đi kiểm tra, bây giờ cậu ta đã không thể làm được chuyện sinh con để cái giữa vợ chồng với nhau rồi”.

Đúng lúc này, sắc mặt Ninh Lỗi bỗng dờ ra, sau đó nói với bố hần bằng giọng nói sợ hãi.

“Bố... Con bỗng dưng cảm thấy hình như có gì đó không đúng”.

“Không đúng chỗ nào? Con đừng nghe cậu ta nói vớ vẩn mà bị dọa sợ”.

“Không phải, thực sự là có gì đó không đúng, bụng, eo, và cả...”

Ninh Vinh Nghĩa vội vàng ngắt lời hần.

“Câm miệng, đi với bố, trong nhà có bác sĩ tư và phòng y tế chuẩn bị sẵn, đi khám trước đã”.

Dứt lời, ông ta nhìn Trần Thái Nhật, sắc mặt đầy vẻ khó hiểu.

Ninh Vinh Nghĩa dẫn con trai đến phòng y tế tư của nhà họ Ninh.

Những người còn lại, Ninh Vinh Lễ, Ninh Yên Nhiên và mấy vị trưởng bối đều đưa mắt nhìn nhau.

Trần Thái Nhật ở bên cạnh lắc đầu thở dài.

“Còn trẻ mà không biết tiết chế, đúng là đáng tiếc”.

Trong lòng anh, Ninh Yên Nhiên như thần tiên từ trên trời giáng xuống, tuyệt đối không được khinh nhờn.

Không bàn đến chuyện kế thừa gia nghiệp, nếu hai bố con này mà đắc thế ở nhà họ Ninh thật, thì sẽ coi đồ đệ xinh đẹp mà anh nâng niu trong lòng bàn tay là món hàng có thể sỉ nhục, lấy ra trao đổi lợi ích bất cứ lúc nào.

Trần Thái Nhật tuyệt đối không cho phép bi kịch của Tiêu Mai tái diễn với Ninh Yên Nhiên.

Từ trước đến nay, cảnh cáo, thỏa hiệp chưa bao giờ là thủ đoạn mà Trần Thái Nhật thích.

Đối với những kẻ đáng ghét thì phải cho một bài học đến nơi đến chốn.

Trong lòng tất cả mọi người đều đang lăm băm, không biết chuyện gì xảy ra.

Không đến mười phút, Ninh Vinh Nghĩa đã dẫn theo Ninh Lỗi quay lại.

Hai bố con họ vừa vào phòng, tất cả mọi người đã có gì đó không đúng lắm.

Khuôn mặt Ninh Vinh Nghĩa đần độn mớ hôi, cứ như bị một con mãnh thú ăn thịt người cắn sát lại hôn một cái.

Còn Ninh Lỗi vừa r ồi vẫn còn dương dương đắc ý, lúc này chẳng khác gì bố chết, mắt đỏ ng ầu, hai tay nắm chặt, vẻ mặt tuyệt vọng.

Ninh Vinh Lễ và mấy trưởng bối của nhà họ Ninh bỗng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, đi ều này liên quan đến vấn đề nhà họ Ninh còn có huyết mạch kế thừa hay không.

Mấy người có thể quyết định xúm lại bàn bạc, mắt tròn nửa tiếng.

Ninh Yên Nhiên không hiểu gì cả, trong lòng cô ấy vẫn đang nghĩ đến chuyện vừa r ồi Trần Thái Nhật tỏ tình với mình, đối với cô ấy thì đó mới là chuyện quan trọng.

Một lúc sau, vẻ mặt Ninh Vinh Lễ bỗng trở nên nghiêm túc, bước tới trước mặt Trần Thái Nhật và Ninh Yên Nhiên.

“Con gái à, con cũng đã hai mươi mấy tuổi r ồi”.

“Vâng bố, sao thế ạ?”

Gia chủ Ninh tr ần mặc một giây, bỗng quay sang nhìn Trần Thái Nhật.

“Ngày mai đi đăng ký kết hôn, nửa tháng sau làm lễ cưới, trước cuối năm sinh một đứa con, đối với các con thì không khó chứ?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 262: Viện Bảo Tàng Lịch Sử Yên Kinh

Trần Thái Nhật sững sốt.

Gia chủ Ninh, ông tỉnh táo lại đi, ông có biết ông đang nói gì không vậy?

Sinh con trước cuối năm sao?

Mẹ kiếp, bây giờ vừa ăn Tết xong!

Một năm có tổng cộng mười hai tháng, mang thai sinh con cũng mất mười tháng.

Cho dù bây giờ anh ôm Ninh Yên Nhiên đi động phòng ngay lập tức, thì cũng chưa chắc kịp.

Trước kia chỉ nghe nói lừa vịt lên chuồng, đây là lần đầu nghe nói bố vợ giục con đẻ sinh con.

Ninh Yên Nhiên nghe thấy bố mình sắp xếp như vậy, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó, quả thực không nhìn được muốn chửi bậy.

"Bố! Bố làm sao vậy? Con mới tí tuổi đầu, sinh con gì chứ!"

Ninh Vinh Lễ nghe thấy thế liền không vui.

.

Ngôn Tình Sủng

"Con thì biết cái gì? Bắt đầu từ bây giờ, chuyện cưới xin của con đã không còn là chuyện riêng của con nữa rồi, nếu như con không có con, thì coi như nhà họ Ninh không có đứa con như con!"

Ninh Yên Nhiên chớp mắt, nhìn hai bố con Ninh Lỗi đã bị phán "tuyệt nòi", đang lặng lẽ rút lui.

Hình như cũng hơi có lý.

Trong đám văn bối nhà họ Ninh, chỉ còn mỗi Ninh Yên Nhiên có thể kết hôn sinh con bình thường.

Trần Thái Nhật ở bên kia lấy tay đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Gia chủ Ninh đã coi Ninh Yên Nhiên là Hoàng đế, nhất định phải ép cô ấy nhanh chóng sinh con để kế thừa ngai vàng.

Trần Thái Nhật nghĩ đến đây, bỗng có cảm giác mình đã biến thành công cụ sinh con.

Khá là...! kỳ quái.

Ninh Yên Nhiên tức giận đứng dậy, kéo theo cả Trần Thái Nhật rời khỏi bàn.

"Bố! Chuyện của con con sẽ tự quyết định, bố không cần lo đâu.

Sáng mai con còn phải quay phim, bọn con về khách sạn trước đây".

Ninh Vinh Lễ đành mặt lại.

"Con bé này, bây giờ đang là thời khắc quan trọng quyết định sự tồn vong của gia tộc, con không thể trốn tránh được.

Bố nói cho con biết, bắt buộc phải mang thai trong vòng hai tháng".

Trần Thái Nhật lựa chọn im miệng.

Sắc mặt Ninh Yên Nhiên sắp không giữ được bình tĩnh nữa, tỏ vẻ ghét bỏ ông bố thần kinh này, kéo Trần Thái Nhật bước ra ngoài.

Trần Thái Nhật bất lực đi theo phía sau, nhỏ giọng nói với Ninh Yên Nhiên.

"Tôi còn chưa ăn no mà..."

Phía sau vang lên giọng nói của gia chủ Ninh.

"Đến khách sạn cũng tốt, nhớ là tối nay đừng chơi game, xem tivi, tắt đèn sớm mà làm chuyện chính nhé!"

Mặt Ninh Yên Nhiên đỏ bừng, tay túm lấy ống tay áo của Trần Thái Nhật.

Hai người chạy khỏi nhà họ Ninh như bay.

...

Trở về khách sạn, Ninh Yên Nhiên chẳng nói chẳng rằng, đẩy Trần Thái Nhật vào phòng.

Sau đó...!

Thì rời đi.

Lúc đi cô ấy còn tiện tay khóa trái cửa phòng Trần Thái Nhật.

Nhóc con, cô quá đáng rồi đấy!

Tuy sự phụ đây không phải là quân tử thanh cao gì, nhưng vẫn còn liêm sỉ cơ bản.

Đối với đề nghị điên rồ của bố cô, trong lòng tôi cũng khinh bỉ lắm chứ!

Hơn nữa.

Cái khóa rách nát này có thể ngăn được tôi sao?

Cô không biết tôi có võ công rất cao sao?

Trần Thái Nhật cô đơn một mình, đứng ở trong phòng, trên bàn là bữa tối mua ở bên ngoài hết tròn một nghìn tệ mà Ninh Yên Nhiên tiện tay mang tới, lâm vào trầm tư.

Mối quan hệ thầy trò trở nên phức tạp rồi.

Cô nhóc Ninh Yên Nhiên này cả đường đi mắt đỏ bừng, nhưng không chịu buông tay anh, cả người ngập tràn cảm giác căng thẳng khi yêu.

Với người kinh nghiệm đầy mình như Trần Thái Nhật, sao anh có thể không nhìn ra được chứ?

Thôi kệ, đến đâu hay đến đó.

Ăn uống xong, Trần Thái Nhật gọi điện thoại cho Genko, xác nhận tình hình của kế hoạch Dọa Rắn.

Tất cả đang phát triển theo dự liệu.

Cơm no rượu say, ngày mai Trần Thái Nhật sẽ đích thân đi trấn giữ, tranh thủ câu được đám rùa rút cổ của Hội Đông Vinh.

Trần Thái Nhật nằm trên giường, bỗng nghe thấy tiếng lạch cạch của kim loại ở ngoài cửa.

Nghe kĩ, một giọng nữ quen thuộc lâm bầm ở ngoài.

"Kỳ lạ thật, khóa cửa là có ý gì? Hừ, đồ thôi tha, không đến thì thôi, em đi ôm Ninh Bảo ngủ".

Hàn Tâm Nhụy...

Đến cửa rồi lại quay về.

Trần Thái Nhật bỗng cảm thấy trái tim trống rỗng, rất lạnh.

Thậm chí chỉ muốn tự sát cho mình một cái.

Sao vừa nãy anh không nghĩ ra phá cái khóa đi chứ?

Con vịt đã luộc xong, chặt sẵn, được mang lên cùng với cả vĩ hấp.

Bay mất rồi!

Bốp!

Trần Thái Nhật khê giờ tay lên đánh.

Cái tủ đầu giường lập tức vỡ vụn.

"Thôi kệ, đi ngủ".

...

Bảo tàng lịch sử Yến Kinh là một trong những đơn vị triển lãm và bảo vệ văn vật hàng đầu Hoa Hạ, bởi vì có báu vật trấn giữ là Thanh Đồng Thần Thụ, nên rất được du khách yêu thích.

Thậm chí trong hầu hết các thắng cảnh du lịch, đây luôn là địa điểm nằm trong top mười của thủ đô Yến Kinh.

Do nhu cầu bảo vệ văn vật, viện bảo tàng sử dụng phương thức đăng ký trước trên mạng miễn phí bằng chứng minh thư để vào cửa, hạn chế lượng người, mỗi ngày chỉ cho phép năm nghìn lượt người tham quan.

Lần trước phía chính quyền đã đưa tin, ngày mai viện bảo tàng bắt đầu bước vào giai đoạn đóng cửa, đồng thời báu vật Thanh Đồng Thần Thụ bắt đầu được niêm phong bảo dưỡng, chưa rõ thời gian trưng bày lại.

Cũng tức là nếu muốn chiêm ngưỡng phong thái của báu vật quốc gia, thì hôm nay sẽ là cơ hội cuối cùng, lần sau không biết sẽ là khi nào nữa.

Điều này dẫn đến một tình huống.

Trần Thái Nhật không đi, mà vẫn chậm rãi ở phía sau, xung quanh cũng có một số người cố chấp vẫn đi theo đội ngũ.

Đúng lúc này, một người đàn ông đầu trọc mặt đầy thịt, bóng loáng dầu, không ngừng nói gì đó với các du khách.

Thỉnh thoảng lại có du khách khuôn mặt tỏa sáng, nhưng sau đó lại chuyển sang thất vọng, xua tay từ chối.

Chẳng mấy chốc, người đàn ông đầu trọc đã đến trước mặt Trần Thái Nhật, nở nụ cười tự tin.

"Người anh em đến xem báu vật quốc gia hả? Xếp hàng không đến lượt cũng đừng sợ, anh đây có kênh nội bộ, đảm bảo cậu có thể nhìn thấy".

Trần Thái Nhật nhướng mày.

"Anh...!chắc chứ?"

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 263: Tiền Này Dễ Kiếm Quá

Dứt lời, đến lượt người đàn ông đầu trọc sừng sốt, sau đó hần cười sáng sặc.

"Người anh em, không phải tôi chém gió với cậu đâu, ở khu vực Yên Kinh này, bàn đến thể diện và mối quan hệ rộng lớn, đầu trọc Trương Mạnh tôi mà nhận thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất".

Trần Thái Nhật không nói gì, im lặng nhìn hần thối phờng.

Trương Mạnh thấy Trần Thái Nhật có vẻ không tin, liền vỗ mạnh vào ngực.

"Nhìn là biết cậu là người thật thà, trình độ văn hóa cao, nếu không cũng sẽ không có sở thích tri thức như xem văn vật này".

Trương Mạnh nhìn đội ngũ xếp hàng dài dằng dặc, khóe miệng nở nụ cười khinh bỉ.

"Sao nào? Xếp hàng không đến lượt trong lòng khó chịu lắm chứ gì? Có phải khó chịu như khi nửa đêm ngủ ở khách sạn, có gái đẹp gõ cửa nhưng đã ngủ không nghe thấy?"

Lông mày Trần Thái Nhật giật giật.

Mẹ kiếp, tên khốn này đúng là nói gì không nói lại nói chuyện này.

Lần đầu tiên Trần Thái Nhật có dự định muốn giết một người qua đường, nhưng nghĩ lại mình đang có chuyện chính cần làm, tạm không thể gây chuyện, nên đành nhẫn nhịn.

Trương Mạnh vẫn chưa biết hần vừa lượn qua quầy môn quan, vẫn chém gió không ngừng.

"Tôi nói cho cậu biết, đây là lần cuối cùng triển lãm báu vật quốc gia Thanh Đồng Thần Thụ, tôi có tin nội bộ, ngày mai sau khi được niêm phong, sau này sẽ không lấy ra nữa".

Cuối cùng hắn còn giơ ngón tay cái chỉ vào mình.

"Trần Quốc Khí trong truyền thuyết chỉ có lần này, khắp trong ngoài quảng trường này chỉ có tôi có thể dẫn cậu đi xem thôi".

Trần Thái Nhật thấy hắn nói chắc chắn như vậy, nhất thời trong lòng cũng thấy hơi hoài nghi.

Anh đã sắp xếp Genko, hai ngày nay sắp xếp thêm người trong viện bảo tàng, tăng cường bảo vệ.

Mục đích là để dụ mấy con chuột của Hội Đông Vinh ra mặt.

Giới hạn năm nghìn người, không cho thêm bất cứ du khách nào vào, nếu không có thể sẽ bị hỏng kế hoạch.

Cái tên Trương Mạnh này thông qua con đường nào mà có thể dẫn người vào xem báu vật quốc gia chứ?

Từ hai ngày trước, đảng Trâu vàng đã bị Genko dẫn người quét sạch một lượt, nhổ cả gốc lẫn ngọn.

Trong lòng Trần Thái Nhật lóe lên một suy nghĩ.

Lẽ nào là bảo vệ hay nhân viên trong nội bộ viện bảo tàng tự ý làm trái mệnh lệnh bảo vệ của anh sao?

Thế thì hơi phiền phức rồi.

Lúc Genko và viện bảo tàng bàn bạc, cô ấy đã cần theo thủ lệnh Tây Cự của anh.

Thấy thủ lệnh này, thì tất cả các quan chức chính phủ trong ngoài Hoa Hạ đều phải toàn quyền phối hợp với hành động của anh.

Chỉ có đi đầu Trần Thái Nhật trước giờ luôn hành động một mình, cũng không dùng nhiều đến thủ lệnh này.

Lần này phải giải quyết chuyện mặt đất bùng nổ, để đẩy nhanh tiến độ ở Yến Kinh, nên anh mới ủy quyền cho Genko cần đi làm việc.

Nếu ai dám mạo hiểm làm trái ý của người sở hữu thủ lệnh.

Thì người đó rất có thể đã bị Hội Đông Vinh mua chuộc.

Những kẻ như hồ rình mồi kia lợi dụng những kẻ ngu xuẩn này, lén xâm nhập vào viện bảo tàng để hủy hoại Thanh Đổng Thần Thụ, vậy thì sẽ to chuyện.

Trần Thái Nhật nghĩ đến đây, không dám chậm trễ nữa.

Tên Trương Mãnh này đã đến tận đây nói như vậy rồi.

Chỉ cần đi theo hắn, là có thể bắt tại trận kẻ sơ hở.

Trương Mãnh ở bên cạnh hỏi với giọng điệu khuyên nhủ dụ dỗ.

“Sao nào người anh em, rốt cuộc cậu có muốn đi xem không? Nếu cậu không muốn xem báu vật quốc gia thì tôi dành cơ hội cho người khác đấy, tôi thấy cậu có vẻ hiền lành mới chọn cậu”.

Trần Thái Nhật nheo mắt lại.

“Tôi muốn xem chứ, nhưng sợ là anh không phục vụ miễn phí đâu nhỉ?”

Trương Mãnh bật cười, tỏ vẻ đương nhiên.

“Cậu bạn, trên đời này làm gì có bữa ăn nào miễn phí, anh đây dẫn cậu đi xem báu vật quốc gia cũng phải mạo hiểm lắm đấy”.

Dứt lời, hắn xoa ngón tay, ra hiệu bằng hành động mà tất cả người Hoa Hạ đều hiểu.

“Bao nhiêu tiền?”

Trương Mạnh mỉm cười.

“Không nhiều, không nhiều, giá hữu nghị, một nghìn tệ đảm bảo cậu được nhìn thấy”.

Về mặt Trần Thái Nhật thân nhiên, trong lòng lại vô cùng căm ghét loại người này.

Một nghìn tệ đối với anh chỉ là một con số nhỏ như sợi lông trâu.

Nhưng viện bảo tàng vốn đăng ký vào xem miễn phí mà.

Vào đó chẳng cần mất đồng nào cả.

Tên này chẳng khác gì đám đầu cơ trục lợi, thu lợi gấp nghìn lần.

Tay không bắt sói trắng, lợi nhuận gấp mấy nghìn lần!

Nếu hôm nay hắn giao dịch được một trăm vé, thì đã có một trăm nghìn tệ rồi.

Trần Thái Nhật liếc mắt nhìn số người đang xếp hàng ở quảng trường.

Một trăm người nóng lòng muốn xem buổi triển lãm cuối cùng của Thanh Đồng Thần Thụ, chỉ nhiều không ít...

Anh móc mười tờ tiền màu đỏ trong túi quần ra.

“Dẫn đường đi”.

Trương Mạnh sáng mắt lên, mỉm cười nhận tiền.

Trương Mạnh thuận tay lấy một cái bọc ở sau lưng, móc ra một thứ, đưa đến trước mặt Trần Thái Nhật.

Anh hơi nheo mắt lại.

Nghĩ ngợi đủ kiểu mà Trần Thái Nhật lại không ngờ hẳn sẽ lấy thứ này ra.

Trong tay Trương Mãnh là một chiếc kính viễn vọng.

Trần Thái Nhật nhất thời không nói gì.

Trương Mãnh bỗng lộ rõ bản chất, cười sảng sặc, nhìn Trần Thái Nhật như nhìn một thằng ngốc.

"Ha ha ha, người anh em, anh đây không lừa cậu chứ? Đối diện chính là tầng bốn của viện bảo tàng, Thanh Đồng Thần Thụ được bày ở đó qua lớp cửa kính, dùng kính viễn vọng này, đảm bảo cậu có thể nhìn thấy, cứ xem thoải mái đi, đừng khách sáo!"

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 264: Kiếp Sau Hãy Làm Người Tốt

Trần Thái Nhật thở dài.

Tên Trương Mãnh này chẳng có con đường nào có thể lên vào được viện bảo tàng cả.

Cũng có nghĩa là Genko đã sắp xếp ở đây vô cùng kín kẽ.

Tên chán sống dám chống lại thủ lệnh của anh trong tưởng tượng không hề tồn tại.

Nói ra thì đây là chuyện tốt.

Kế hoạch Dọa Rắn có thể tiếp tục tiến hành được rồi.

Trần Thái Nhật chớp mắt, nhìn về phía Trương Mãnh đang dương dương đắc ý nhìn anh.

Thế thì tình hình bây giờ đơn giản hơn nhiều rồi.

Anh đã bị lừa!

Tên khốn này nói sẽ đưa du khách đi đường nội bộ để xem báu vật quốc gia.

Hóa ra là "xem" thế này.

Dùng kính viễn vọng, cách lớp cửa kính, đứng ở sân thượng xem, thế này cũng được gọi là xem.

Cách mấy trăm mét, ngay cả đường viền cũng không nhìn rõ.

Thế mà dám đòi một nghìn tệ?

Lừa dối một cách trắng trợn!

Trần Thái Nhật không hề tức giận, bởi vì chút tiền này đối với anh chẳng là gì cả.

Thậm chí.

Anh khẽ bật cười thành tiếng.

"Trương Mạnh, tôi cũng khâm phục đầu óc của các anh, được rồi, sau này đừng giở trò lừa đảo nữa, đưa một nghìn tệ đây, tôi sẽ tha mạng cho anh".

Trần Thái Nhật nói câu này đầy vẻ chân thành.

Sự chân thành tỏa ra từ trong ánh mắt.

Thậm chí anh thực sự không muốn lãng phí thời gian với đám lưu manh này.

Đáng tiếc.

"Ha ha ha! Anh Mạnh, thằng nhãi này đòi tiền này!"

"Trên đời này còn người điên độn như vậy sao?"

"Lại còn tha mạng nữa, anh Mạnh, anh bị khinh quá".

"Tôi sắp cười ra nước mắt rồi đây, Trương Mạnh, anh tìm đâu ra thằng thiếu năng này thế?"

Trương Mạnh cũng có phản ứng tương tự, nghe Trần Thái Nhật nói xong, hắn ôm bụng, một tay chống vào bức tường sân thượng bắt đầu cười sằng sặc, vừa cười vừa ho.

"Thằng nhãi, có phải đầu óc cậu có vấn đề không vậy? Lại còn đòi lấy lại tiền sao? Tôi đã hoàn thành mối làm ăn này, để cậu nhìn thấy báu vật quốc gia, tuy hơi xa nhưng cũng là nhìn mà".

Mặt Trần Thái Nhật không chút biểu cảm.

"Anh định lật lọng chứ gì? Nói là lừa đảo cũng không oan cho anh nhỉ?"

Trương Mãnh lắc cơ bắp trên người, đáng vẻ không chút sợ hãi, vẻ mặt bỗng trở nên vô cùng dữ tợn.

"Hừ, thằng nhãi thiếu năng này đúng là có vấn đề thật.

Cậu mà còn không cút, tôi sẽ cho cậu mười cái bạt tai, cho cậu tỉnh táo lại".

Trần Thái Nhật dựng một ngón tay lên.

"Tôi có thể hỏi trước một vấn đề không?"

Một gã đàn ông để râu, gầy còm ở bên cạnh tỏ vẻ khinh bỉ, nhìn anh như nhìn một con kiến.

"Đầu óc cũng coi như mở mang rồi hả, chuẩn bị cầu xin chứ gì?"

Trần Thái Nhật lắc đầu.

"Trương Mãnh, tôi có thể hỏi anh, thời gian này, anh đã dùng mảnh khốe này lừa được bao nhiêu tiền rồi?"

Đối phương nghe thấy thế, khuôn mặt lập tức tỏ vẻ đắc ý, lại rút một điều thuốc trong túi quần ra châm lửa.

"Tôi không sợ nói cho cậu biết, thời gian này, Trương Gia đã kiếm được ít nhất ba trăm nghìn tệ".

Trương Mãnh đắc ý cười ra tiếng, chỉ vào Trần Thái Nhật.

"Ha ha ha, tôi nhắm vào những kẻ nhất gan như cậu, bị lừa cũng không dám ho he, một nghìn tệ đổi lấy bài học, bị thiệt là phúc, cậu nên cảm ơn vì tôi đã mang phúc đến cho cậu".

Trần Thái Nhật trầm mặc một giây.

“Tôi biết rồi, tôi đã đổi ý”.

"Mau rút đi!"

Trần Thái Nhật lắc ngón tay.

"Lừa một phát mười, để cho anh một bài học nhỏ, anh đưa ba triệu tệ đây, tôi sẽ tha cho anh, nếu không, thiếu mười nghìn tệ, tôi sẽ chặt một ngón tay của anh".

Xung quanh im phăng phắc.

Nụ cười của Trương Mạnh tắt lịm, hẩn trọng mắt.

Mấy tên đồng bọn của hắn cũng nhìn Trần Thái Nhật như nhìn thấy ma.

Sự đắc ý trên khuôn mặt Trương Mạnh dần biến thành châm chọc và tức giận.

"Mẹ kiếp! Kiếm một nghìn tệ mà còn để mày ăn chặn tao nữa, lần này tao lỗ vốn rồi! Mày không cần đi nữa đâu, hôm nay nếu không nhỡ mấy cái răng của mày, thì mày không biết đau là gì!"

Dứt lời, Trương Mạnh lấy một cái cờ lê bằng thép đúc sáng loáng sau lưng ra.

"Thằng nhãi, mày tự quỳ đi! Há miệng ra, tao đánh mày hai cái, đảm bảo mày không chết!"

Trần Thái Nhật chìa hai ngón tay ra.

"Bây giờ, cho dù anh lấy ba triệu tệ ra, thì tôi cũng phải chặt đứt hai ngón tay của anh, cứ quyết thế đi".

.

|||| Truyện đề cử: Thần Cấp Ở Rẽ ||||

Mấy tên đồng bọn của Trương Mãnh ở bên cạnh cười ầm lên.

"Anh Mãnh! Đánh hắn đi! Thằng súc sinh này mồm thối quá!"

"Hắn chẳng khác nào tát thẳng vào mặt anh cả, anh còn nhịn được sao? Đánh hắn tàn phế đã rồi nói".

"Tôi sắp không nhịn được nữa rồi".

"Được, giống với người phụ nữ chống cự lần trước!"

"Dù sao cũng không phải là lần đầu!"

Năm tên thống nhất ý kiến, rồi lao tới.

Trong mắt Trần Thái Nhật bỗng tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

"Không ngờ các anh còn gây án mạng nữa? Bây giờ, cho dù các anh lấy tiền ra, thì tôi cũng không nương tay, kiếp sau nhớ làm người tốt!"

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 265: Trò Chơi Bắt Đầu

Ngay khi Trương Mãnh đang điên cuồng gào thét, năm gã đàn ông vạm vỡ bất ngờ lao lên.

Hai mắt Trần Thái Nhật tĩnh lặng như nước, kéo lấy tay Trương Mãnh, quăng người qua.

R`ân!

Trần Thái Nhật như xách theo binh khí tuyệt thế, càn quét mọi thứ.

Ầm ầm ầm.

Năm gã đàn ông cao lớn không kịp phản ứng, bị một vũ khí hình người nặng hơn một trăm cân tấn công, đánh bay ra ngoài.

Trần Thái Nhật dùng một chiêu đánh bay năm người, hết như nhào mìn vút, ném Trương Mãnh xuống đất.

Phụt!

Trương Mãnh phun ra một ngụm máu, gương mặt tím bầm, bị nội thương nghiêm trọng.

Nhìn Trương Mãnh ban nãy điệu võ dương oai, tỏ vẻ ngạo mạn, trong mắt Trần Thái Nhật đờng đờng sát khí.

Trương Mãnh khó nhọc giơ tay ra, trong mắt không còn hống hách nữa mà chỉ còn lại khát vọng được sống, cố gắng cầu xin lòng thương xót.

“Anh hùng tha mạng, tôi mất mùa không thấy Thái Sơn, tiền lương vệ sĩ mấy năm qua của tôi được mấy triệu tệ, còn cả phụ nữ của tôi, đều cho cậu hết, đừng...”

Hắn chưa dứt lời.

Chân Trần Thái Nhật đã nhẹ nhàng đạp lên vai hắn.

Rắc.

Tiếng xương cốt gãy vụn vang lên.

Trương Mãnh đau đến mức không thốt lên lời.

Trần Thái Nhật dồn thêm lực.

Răng rắc.

Tiếng sàn nhà nứt ra.

Một người cao lớn hơn một trăm cân, bị Trần Thái Nhật đạp lún xuống sàn nhà bê tông cứng.

Hắn chỉ còn thoi thóp, sắp mất mạng đến nơi.

Trần Thái Nhật lạnh lùng nói một câu.

“Một đời tội nghiệt, chết sớm có thể được đầu thai tốt hơn”.

Ngay sau đó, ánh mắt anh hướng về năm đồng bọn của Trương Mãnh đang dựa vào tường, vẻ mặt vô cùng kinh hoàng.

Trong sự run rẩy và tiếng thét điên cuồng của họ, Trần Thái Nhật từ từ bước đến.

“Không, đừng qua đây! Cứu với!”

...!

Trần Thái Nhật vứt khăn ướt lau tay đi, theo đường cũ quay lại cổng viện bảo tàng lịch sử Yến Kinh.

Dây dưa mất một thời gian, năm nghìn khách tham quan đã vào từ lâu.

Lúc này, ở cửa có lác đác vài du khách, tụ thành từng nhóm, một số đang chụp ảnh, một số đang chờ đợi.

Thảo luận với người qua đường về những điều mình biết.

Nếu trước một giờ chiều, bảy mươi phần trăm trong số năm nghìn khách đã vào kết thúc chuyến tham quan, thì viện bảo tàng sẽ mở cửa đón thêm một nghìn người nữa vào tham quan, đến trước được vào trước.

Trần Thái Nhật nhếch miệng.

Cô nhóc Genko này, nếu muốn làm giám đốc marketing cho công ty lớn chắc cũng không thành vấn đề.

Cái này giống như một sản phẩm đặt trước trên mạng.

Chỉ bán một nghìn cái, nhưng sau khi bán hết rồi, gian hàng lại quảng cáo, bổ sung thêm một trăm sản phẩm, ai đến trước sẽ mua được.

Nắm chắc tâm lý người tiêu dùng trong tay.

Vì vậy, những du khách có mặt ở đây, đều đặt hy vọng vào suất tham quan buổi chiều, vẫn kiên trì không về.

Trần Thái Nhật nghênh ngang bỏ lại đám người lẻ tẻ, đi thẳng đến gần cửa.

Để giành được cơ hội tham quan vào buổi chiều, đã có hơn trăm người xếp hàng ở cửa.

Giờ mới là chín giờ sáng!

Trần Thái Nhật chọn một bức tường, yên tĩnh nhắm mắt, tựa lưng vào, đáng vẻ ung dung này thu hút sự chú ý của khá nhiều người.

Thời gian không ngừng trôi qua, dòng người vẫn liên tục đến đi ở cửa viện bảo tàng, tại Trần Thái Nhật không ngừng rung, khóe miệng thoáng nở nụ cười.

Cuối cùng đã đến năm rưỡi chiều.

Một tiếng loa phát thanh.

“Các vị du khách thân mến, hai mươi phút nữa bảo tàng sẽ đóng cửa, xin hãy sắp xếp thời gian tham quan, chuẩn bị mang theo hành lý, tư trang, theo trật tự rời khỏi bảo tàng, xin cảm ơn”.

Từng tốp du khách, hai ba người một nhóm, mang theo sự phấn khích và nuối tiếc, lần lượt rời khỏi viện bảo tàng lịch sử Yên Kinh.

Đến tận khi vị khách cuối cùng rời đi, Trần Thái Nhật đang dựa vào bức tường cách đó không xa chợt mở mắt.

“Quả nhiên là vậy.”

Nói xong, anh chậm rãi đi về phía cửa, nơi chỉ còn lại nhân viên bảo vệ túc trực.

Một nam bảo vệ trẻ tuổi vừa khóa kỹ cửa, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên phát hiện ra Trần Thái Nhật.

“Thưa anh, bảo tàng đã đóng cửa rồi, mời anh đến tham quan vào ngày mở cửa lại”.

Trần Thái Nhật bình thản nói.

“Tôi không phải là khách tham quan”.

Bảo vệ ngạc nhiên

“Vậy anh là?”

Tượng Phật, đồ sứ chạm khắc tinh xảo.

Còn có cả thư pháp, tranh chữ, v.v...! có giá trị văn hóa lớn.

Vừa đi vừa cảm thán, văn hóa, bảo vật cổ xưa và cả tinh thần dân tộc của Hoa Hạ đều hội tụ ở đây.

Khác với Trần Thái Nhật, Genko không có tâm trạng tốt như vậy, không nhẫn nại nổi, ở sau lưng anh khẽ hỏi.

“Chủ nhân, đám chuột nhắt đó sẽ đến thật sao?”

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Năm nghìn người buổi sáng đăng ký bằng chứng minh thư, đi đâu tra rất dễ, bọn họ không dám trà trộn vào, còn khách tham quan buổi chiều...”

Anh nở một nụ cười chế giễu.

“Nhịp tim của mỗi người sẽ có sự chênh lệch rất nhỏ.

Tôi ở ngoài cửa nghe rất rõ, một nghìn người đi vào, chỉ có chín trăm chín mươi sáu người đi ra”.

Nói tới đây, mắt Trần Thái Nhật lóe lên tia sáng.

“Bốn tên này, xem ra chuẩn bị qua đêm trong bảo tàng rồi”.

- - - - -

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 266: Thanh Đồng Thần Thụ

Ánh mắt của Genko đột nhiên nheo lại.

Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đầy sát khí ác liệt.

“Đám Hội Đồng Vinh này đúng là gan to bằng trời, biết rõ chủ nhân có thể trông chừng ở đây, vậy mà còn lén lút chạy vào!”

Trần Thái Nhật nhếch môi.

“Vậy chỉ có thể nói rõ, sức hấp dẫn của Trấn Quốc Khí đối với bọn họ quả thật là quá lớn, một ngày không hủy diệt Thanh Đồng Thần Thụ, thì một ngày bọn họ không thể yên tâm”.

Liếc nhìn xung quanh, Trần Thái Nhật tỏ ra rất thích thú.

“Nói ra thì đám này cũng tính là có bản lĩnh, vậy mà lại có thể tu luyện đến gần mức độ che giấu nhịp tim, không giống với kẻ cướp bình thường, bọn họ vẫn có nghiên cứu nhất định đối với tôi”.

Trần Thái Nhật vừa đi vừa thờ ơ tìm kiếm xung quanh.

“Nếu không phải đi đến vị trí rất gần của bọn họ, sợ rằng thật sự không chắc có thể bắt được, chơi như vậy, trò chơi mới có tính khiêu chiến”.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, âm thanh vọng lại trong viện bảo tàng trống trải, lan ra khắp nơi.

Trừ đi đầu này ra thì là một không gian vắng vẻ.

Nếu không phải Trần Thái Nhật có tính toán trong lòng, người bình thường chắc chắn không thể nào ngờ được, có bốn tên lòng dạ khó lường đang ẩn nấp ở đây.

Kẻ trộm ẩn nấp trong viện, sợ rằng đã nghe rõ mồn một cuộc nói chuyện của hai người.

Đám người này cẩn thận dè dặt, cũng coi như là có được chân truyền của tử sĩ cao cấp nhất.

Đến bây giờ Trần Thái Nhật vẫn chưa phát hiện điều khác thường.

Cũng rất dễ hiểu.

Nếu một khi có phản ứng với lời nói của Trần Thái Nhật, cho dù là không lên tiếng, tiếng tim đập to thêm một chút.

Nói không chừng, cái chết sẽ đến ngay lập tức.

Đám người của Hội Đông Vinh này rất tiếc mạng sống.

Trần Thái Nhật tham quan hết báu vật này đến báu vật khác, thậm chí còn hào hứng lấy khung phác họa ra, dùng bút chì đưa về phía bình đồng thau có tạo hình tinh xảo.

Genko ở bên cạnh nhìn đến sốt ruột.

“Chủ nhân, giờ đã là lúc nào rồi, anh còn có tâm trạng ở đây chơi”.

Trần Thái Nhật cười hờ hững, vẻ mặt chẳng hề để ý.

“Bắt đám này xong, xử lý chuyện của nhà họ Tiêu và nhà họ Phùng, thì tôi phải đi làm chuyện lớn rồi, thập tử nhất sinh thật sự, đây coi như là một hình thức giải trí đi”.

Genko vừa nghe vậy liền ngơ ngác, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

“Thập tử nhất sinh? Với chủ nhân cũng vậy sao?”

“Trừ phi tôi có thể đột phá một lần nữa, nếu không thì vẫn có nguy hiểm”.

Genko vừa nghe câu này, đột nhiên im lặng một giây, sau đó bước lên nhẹ nhàng kéo cánh tay Trầ Thái Nhật.

“Không đi được không?”

Vẻ mặt của Trầ Thái Nhật sững sờ, quay đầu qua, cười nói.

“Cống hiến cho đất nước, sao có thể để ý tốt xấu, đã nói là chuyện lớn, liên quan đến an nguy sống chết của người dân Hoa Hạ, người đàn ông mạnh mẽ như tôi sao có thể nói không được chứ?”

Genko không quan tâm ý trêu chọc trong lời nói của Trầ Thái Nhật, nhân lúc bốn bề vắng lặng, ôm chặt anh từ phía sau.

Trầ Thái Nhật cảm nhận được cơ thể mềm mại phía sau, đường cong lả lướt, không kìm được dừng việc phác họa, dâng lên chút dịu dàng trong lòng.

“Genko, không cần lo lắng cho tôi, lẽ nào cô không tin thực lực của tôi sao?”

Genko không nói gì, chỉ là ôm càng chặt hơn, hận không thể áp sát cơ thể của mình vào tấm lưng rộng lớn của Trầ Thái Nhật.

“Chủ nhân...”

“Hả?”

“Trước khi anh đi làm việc lớn, có thể để tôi hoàn thành tâm nguyện của mình được không, xin anh...”

Đột nhiên lồng ngực Trầ Thái Nhật nóng lên.

Tâm nguyện của Genko là gì, anh sớm đã biết rồi.

Không phải cái khác, chính là tình yêu của Trầ Thái Nhật và con người anh.

Mối quan hệ giữa hai người tuy là chủ tớ, nhưng tình cảm sớm đã phức tạp không hình dung được.

Người đẹp Đông Đảo đã làm tử sĩ nhiều năm, quan niệm sống chết rất thờ ơ, nhưng đã chọn đúng một người đàn ông thì sẽ can đảm tử tình.

Nhiều lần bản thân suýt chút đã không khống chế được.

Cũng rất nhiều lần đã không khống chế được, nhưng lại bị chuyện như vậy làm chậm trễ, chọc Trần Thái Nhật tức giận suýt chút phải tháo dỡ cả tòa nhà.

Bây giờ nghe nói Trần Thái Nhật rất nhanh có thể phải lao vào vùng nguy hiểm, Genko cũng không đè nén được tình cảm của mình nữa.

Trần Thái Nhật im lặng hồi lâu, giọng điệu mang theo sự dịu dàng vô cùng.

“Tôi đồng ý với cô”.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, không biết thời gian trôi qua.

“Genko...”

“Hả?”

“Hôm nay còn có chuyện chính phải làm, đừng lóng ngóng tay chân”.

“Ồ”.

Gương mặt nhỏ của người đẹp Đông Đảo ửng đỏ lùi về sau một bước, tình nghịch lè lười.

Dễ thấy nhất là trên ngọn cây có một con chim khá to, với đôi mắt khả năng đá quý màu đen, hơi giương cánh, vô cùng sinh động.

Theo truyền thuyết xưa có mười mặt trời cùng lơ lửng trên trời, hóa thành hình mặt trời Thần Điều, chiếu sáng muôn nơi, sau đó bị dũng sĩ bắn

hạ chín mặt trời.

Gốc Thanh Đồng Thần Thụ này, chính là miêu tả cảnh tượng thần thoại mười mặt trời.

Mặt trời trên ngọn kia, là chỉ mặt trời Thần Điều may mắn sót lại cuối cùng — — mặt trời ngày nay.

Đứng trước mặt những bảo vật này, Trần Thái Nhật cảm nhận được lực lượng giống với Vân Hạc Phương Hồ trong tay mình.

Từng mạch xung không biết tên nhẹ nhàng dập dờn từ trên Thanh Đồng Thần Thụ, chỉ có cường giả cấp bậc lực lượng như Trần Thái Nhật, mới có thể cảm nhận được sự huyền diệu trong đó.

Trần Thái Nhật không chỉ tưởng tượng một lần, nếu mười Trấn Quốc Khí tề tụ, sẽ xảy ra dị tượng lạ thường long trời lở đất thế nào.

Ngửa đầu ngắm nhìn chốc lát, đột nhiên Trần Thái Nhật nhíu mày.

“Genko, mở tất cả máy xác định vị trí laser lên, có một tên hành động rồ”.

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 267: Lựa Chọn Hóc Búa

Đột nhiên, vô số tia laser đỏ rất mảnh vút sáng khắp hành lang, góc rẽ, giữa không trung, bên trong và cả trên mặt đất phòng triển lãm quan trọng trong viện bảo tàng.

Khoảng cách giữa các tia laser chỉ chừng nửa mét, kẽ hở rất nhỏ.

Cùng lúc này, chiếc máy tính bảng cỡ 10 inch trong tay Genko xuất hiện bản vẽ 3D của cả viện bảo tàng.

Trong bản vẽ, các điểm sáng nhỏ màu xanh lam dày đặc đang nhấp nháy một cách ổn định.

Trong đại sảnh văn vật trên tầng bốn, hai chấm sáng xanh đại diện cho Trần Thái Nhật và Genko vô cùng chói mắt.

Loại máy định vị laser này có thể phát giác ra bất cứ cử động gì bên trong viện bảo tàng.

Khi có người chạm vào bất kỳ một tia laser nào thì tín hiệu cảnh báo sẽ lập tức truyền đến máy tính bảng của Genko.

Trần Thái Nhật cảm nhận được vị trí tương đối của đối phương chỉ trong nháy mắt.

“Chủ nhân! Có động tĩnh rồi!”

Đột nhiên, trên màn hình máy tính bảng, một điểm sáng xanh đại diện cho phòng triển lãm bất chợt trở thành màu đỏ.

Ngay sau đó là lối ra phòng triển lãm.

Hành lang.

Góc rẽ.

Một đường quỹ đạo di động do các điểm sáng màu đỏ tạo nên liền hiện ra trước mắt hai người họ.

Khoé miệng Trần Thái Nhật nở nụ cười nhạt.

“Không ngờ bọn chúng lại mất kiên nhẫn như thế, bây giờ vẫn còn chưa đến nửa đêm cơ mà”.

Nói xong, anh phất đuôi áo khoác gió ra rồi gọi Genko đi theo.

Hai người chậm rãi bước đi, nhìn quỹ đạo trên máy tính bảng, hướng tới con đường mà mục tiêu nhất định sẽ đi qua.

Chẳng bao lâu sau.

Sau khi Trần Thái Nhật rẽ vào một góc thì vành tai bắt đầu không ngừng giật giật.

Tiếng nhịp tim vừa biến mất trong nháy mắt đã bắt đầu xuất hiện dồn dập, hơn nữa còn càng lúc càng rõ hơn.

Anh liếc mắt nhìn máy tính bảng trong tay Genko.

Căn cứ theo vị trí của bản thân và vị trí của chấm đỏ cuối cùng để phán đoán khoảng cách.

Vẫn còn sáu mươi mét.

Tiếp tục tiến về phía trước, chấm đỏ vẫn di chuyển theo quy luật như cũ, hai bên sẽ gặp nhau ở một lối đi nào đó.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!

Chỉ còn lại ba mươi mét.

Tiếng tim đập ổn định bên tai Trần Thái Nhật càng lúc càng lớn, đã hình thành nhịp tim bình thường.

Giống như điện thoại đột nhiên bắt được sóng, tín hiệu bắt đầu thông suốt hơn.

Màn hình máy tính bảng của Genko hiển thị chấm đỏ đột nhiên ngừng chuyển động.

Có vẻ như đối phương đã phát giác ra.

Sau thời gian ngắn dừng lại.

Đột nhiên!

Chấm đỏ bắt đầu tăng tốc, vội vã rẽ sang một hướng khác, quỹ đạo xuất hiện thay đổi rõ rệt.

Genko hơi cuống lên.

“Chủ nhân! Người này hình như đã phát hiện ra chúng ta rồi, có cần đuổi theo không?”

Trần Thái Nhật vẫn đi êm tĩnh, chậm rãi bước về phía trước.

“Đừng nôn nóng, có phương hướng để đi theo là được rồi, cô đừng quên, đến tận bây giờ vẫn còn ba người chưa hề để lộ sơ hở”.

“Điều hổ ly sơn?”

Trần Thái Nhật không phủ định.

“Cũng có khả năng này, đáng tiếc là bọn chúng chỉ tốn công vô ích mà thôi”.

...

Trò chơi mèo vờn chuột xuất hiện cục diện kỳ lạ.

Tên này lộ diện rõ ràng chỉ vì muốn dẫn Trần Thái Nhật đi xa khỏi Thanh Đồng Thần Thụ.

Bất giác, Trần Thái Nhật đã đi thêm được năm phút.

Lúc này, khoảng cách với phòng triển lãm Thanh Đồng Thần Thụ đã tương đối lớn, nhiều hành lang, lối cửa và góc ngoặt như vậy.

Trong đáy mắt của Trần Thái Nhật đột nhiên loé lên một tia sáng đáng sợ.

Đám cầu tặc tán tận lương tâm của Hội Đông Vinh.

Vậy mà lại đưa con tin vào trong viện bảo tàng!

Bốn người đã ẩn nấp đi.

Trong đó có hai tên của Hội Đông Vinh.

Hai người còn lại là bố con Sài Phong hoàn toàn bị ép buộc!

Đối phương nhất định có thuốc khiến cho nhịp tim dừng lại hoặc rơi vào trạng thái hôn mê.

Chắc là đã cho hai bố con Sài Phong cùng uống, sau đó đánh thức Sài Phong dậy trước rồi ép buộc anh ta phải lộ diện để dụ mình đến một góc xa trong viện bảo tàng.

Lúc này.

Con tin Sài Phong đã sắp chết vì trúng độc.

Sau ba mươi lăm giây, vị trí vẫn chưa thể xác định, cậu bé Sài Tiểu Kiệt vô tội vẫn đang hôn mê cũng sẽ trúng độc được mà chết.

Dù cho Trần Thái Nhật có thể cứu được Sài Phong trong khoảng thời gian nhanh nhất thì cũng không có cách nào lập tức tìm được vị trí của Sài Tiểu Kiệt.

Dù cho tốn công tốn sức tìm ra tung tích của Sài Tiểu Kiệt thì cũng chưa chắc có thể kịp cứu sống cậu bé.

Thanh Đồng Thần Thụ phải làm sao đây, xác suất bị phá huỷ quá lớn rồi, căn bản không kịp cứu bảo vật nữa!

Ba vấn đề nan giải, ba vị trí khác nhau.

Thời gian chỉ còn lại mấy chục giây ngắn ngủi.

Mạng của người bố, mạng của đứa nhỏ, nền móng của Hoa Hạ.

Trần Thái Nhật buộc phải đưa ra một lựa chọn duy nhất.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 268: Tốc Độ Ánh Sáng

Bộ não của Trần Thái Nhật bình tĩnh lại ngay lập tức.

Thời gian vẫn còn bốn mươi năm giây.

Là một trong số bốn vị thần của Hoa Hạ, Trần Thái Nhật có hai gương mặt.

Đối với kẻ địch ở bên ngoài, với tất cả những kẻ có thể hủy hoại cuộc sống yên ổn của người dân Hoa Hạ, Trần Thái Nhật đồng nghĩa với danh từ ‘chết’.

Nhưng đối với những người dân bình thường của Hoa Hạ.

Bốn vị thần là những người bảo vệ phía sau.

Có thể đó là trách nhiệm, hoặc có thể cũng chỉ xuất phát từ lương tâm mà thôi.

Ngoại trừ những kẻ đáng bị giết, Trần Thái Nhật chưa bao giờ coi thường mạng sống của bất kỳ người dân Hoa Hạ nào.

Bây giờ, hai bố con Sài Phong, Sài Tiêu Kiệt bị liên lụy vì Trấn Quốc Khí, bị Hội Đông Vinh dấn vào bước đường cùng, cái chết đang ở ngay trước mặt họ.

Trần Thái Nhật không thể thuyết phục bản thân từ bỏ được.

Mạng người quan trọng.

“Genko, đợi lát nữa mọi chuyện kết thúc, nhớ gọi xe cấp cứu, tôi chỉ có thể tạm thời ngăn chặn độc tố trong cơ thể bọn họ, nếu giải độc thì không kịp thời gian mất”.

“Tôi đã hiểu rồi thưa chủ nhân, xin anh cứ yên tâm”.

Trần Thái Nhật cử động cổ và vai, nhảy nhẹ tại chỗ, đi đều chỉnh cơ thể ở trạng thái tốt nhất.

Còn ba mươi bảy giây nữa.

Trần Thái Nhật đột nhiên cử động.

Vù!

Trước mắt Genko và Sài Phong, hình bóng của Trần Thái Nhật đột nhiên mờ đi.

Bụp!

Sài Phong đang ở cách đó năm mét bất ngờ bị một ngón tay ấn vào ngực, trái tim anh ta co thắt đột ngột và ngừng đập trong giây lát.

“Á!”

Ngay lúc Sài Phong há miệng kêu đau, Trần Thái Nhật hành động nhanh như chớp, không nói một lời, anh lấy một viên thuốc trong túi ra, cho vào trong miệng của Sài Phong.

Ọc ọc.

Khi viên thuốc vào bên trong cơ thể, Sài Phong đảo mắt sau đó ngất đi.

Trong tạm thời ngừng đập, sự tuần hoàn của máu bị đình trệ, các chất độc ứ đọng bào mòn các cơ quan nội tạng và thủy tinh thể.

Sau khi hành động chớp nhoáng, Trần Thái Nhật đưa đầu ngón tay lên, trên đó có vết máu của Sài Phong, anh cho lên mũi người.

Còn ba mươi giây nữa.

Toàn thân Trần Thái Nhật đột nhiên căng cứng, chân khí của anh tập trung ở khoang mũi và cơ chân.

“Genko, đứng sát vào tường!”

Người đẹp Đông Đảo cũng nhanh chóng làm theo, chậm trễ mất hai giây.

Thời gian vẫn còn hai mươi tám giây.

Bùm!

Bỗng có tiếng nổ lách tách.

Âm thanh này sẽ rất quen thuộc với các phi công chiến đấu.

Đó là tốc độ âm thanh đột ngột vượt qua trong quá trình tăng tốc, hiệu ứng phá vỡ rào cản âm thanh được tạo ra.

Bóng dáng của Trần Thái Nhật trong phút chốc biến thành một đường mờ, đạt tới tốc độ không thể tưởng tượng được trong một khoảnh khắc.

Trong một giây đã phá vỡ kỷ lục 340 mét trên giây, chỉ thấy một vệt sáng xẹt qua trên hành lang của bảo tàng.

Vì tốc độ quá nhanh, lực ma sát quá lớn.

Đôi giày chạy nhanh hết tốc lực của Trần Thái Nhật tạo thành vết cháy đen trên mặt đất.

Trên máy tính bảng của Genko, một chấm màu xanh lục nổi bật nhấp nháy xung quanh màn hình như một dòng điện mất kiểm soát.

Tiếp tục ủng hộ website T*amlinh2*47.*com nha!

Cho dù là hành lang, góc tường, phòng triển lãm, phòng vệ sinh đâu sẽ thấy chấm xanh này xẹt qua!

Sau khi đếm đến năm hoặc sáu lần, Genko quan sát thấy rằng, Trần Thái Nhật đã chạy qua tất cả các điểm kiểm soát!

Đi ầu đó cũng có nghĩa là toàn bộ bảo tàng rộng hàng chục nghìn mét vuông.

Trần Thái Nhật chạy hết một vòng chỉ mất có vài giây.

Đúng là một tốc độ kinh người!

Hoàn toàn không giống như việc người thường có thể làm được.

Những cỗ máy thông thường nếu buộc phải tăng tốc đến mức này, quán tính cũng sẽ dẫn đến việc cua không kịp, và chắc chắn ngay lúc kích hoạt chúng sẽ đâm thẳng vào tường và tự hủy diệt.

Nhưng Trần Thái Nhật lại linh hoạt như vậy.

Trong khi duy trì tốc độ đáng kinh ngạc đó vừa có thể tránh được toàn bộ chướng ngại vật.

Genko không khỏi nuốt nước bọt.

“Chủ nhân... Đây là võ công hay ma thuật thế?”

...

Lúc này, trong t ần mắt của Trần Thái Nhật, mọi thứ trước mắt anh như một ống kính chuyển động nhanh gấp sáu mươi tư lần.

Bức tường của phòng triển lãm, bức tranh treo trên hành lang và những cây cột ở hành lang đều vụt qua.

Bước chân không dừng lại, Trần Thái Nhật tập trung tinh thần, phát huy sức lực tối đa.

Lu ồng không khí thổi qua khoang mũi.

Trần Thái Nhật búng ngón tay, sau đó ấn thẳng vào huyệt trên lòng bàn chân của cậu bé.

Cơ thể cậu bé bỗng rung lên, mũi đột nhiên khẽ động một cách yếu ớt.

Trong lòng Trần Thái Nhật vô cùng bình tĩnh, vòng tay ôm lấy cậu bé, trong nháy mắt đã đút một viên thuốc vào trong miệng Sài Tiểu Kiệt.

Sau khi cứu được cậu bé này, Trần Thái Nhật vẫn còn một vài giây, nếu dốc hết sức lực, anh có thể đến phòng triển lãm của Thanh Đổng Thần Thụ.

Vào thời khắc quan trọng này.

Cậu thiếu niên nằm trong vòng tay của Trần Thái Nhật đột nhiên mở mắt, khóe miệng nở một nụ cười kỳ lạ.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 269: Lời Trước Khi Chết

Cậu thiếu niên đột nhiên tỉnh lại, khóe miệng nở nụ cười khiến người khác cảm thấy ớn lạnh..

Trần Thái Nhật lập tức nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng đối phương đang ở trong lòng của anh, khoảng cách của hai người quá gần.

Khoảnh khắc anh muốn thoát ra khỏi đối phương.

Cậu thiếu niên kỳ lạ đột nhiên dùng tay kẹp chặt cánh tay của Trần Thái Nhật, hai người không thể nào tách ra được nữa.

Cậu bé kỳ quái không nói gì, khẽ mở miệng.

Một tiếng ồn nhẹ vang lên.

Xẹt!

Một luồng ánh sáng vàng chói lọi đột nhiên bắn ra khỏi miệng đối phương, đập vào mặt Trần Thái Nhật!

Bụp!

Sức lực mạnh mẽ của ám khí này đánh bật Trần Thái Nhật.

Xẹt! Xẹt!

Âm thanh da thịt trượt trên mặt đất làm phát ra một tia lửa.

Trần Thái Nhật trượt trên mặt đất hơn mười mét, sau đó không còn động tĩnh gì.

“Ha ha ha ha ha!”

Một giọng nói khàn khàn và hung hãn đột nhiên vang lên trong bảo tàng trống rỗng,

Cậu bé kỳ quái đột nhiên đứng dậy khỏi mặt đất, lấy chiếc đồng hồ bấm giờ trên tay và kiểm tra thời gian.

“Trấn thủ Tây Cực, Tử Thần Đông Á, Trăn đại nhân, thời gian còn lại của anh đã dùng hết rồi, he he he!”

Nói xong, cậu thiếu niên đó bất ngờ xé chiếc mặt nạ da người trên mặt ra, lộ ra bộ mặt gớm ghiếc.

Hai vết sẹo đặc biệt bắt mắt trên phần mặt phải, khuôn mặt đầy nếp nhăn.

Ngoài vóc dáng thấp bé, chẳng có điểm nào giống thiếu niên đó cả.

Người này hoàn toàn không phải là con trai của Sài Phong!

Gã đàn ông đầy sẹo lộ rõ bộ mặt thật của mình, vuốt nhẹ trên ngực, một vết máu dính vào tay.

“Vết máu của thằng nhãi này đúng là hữu dụng, cái tên Rồng đất đó đúng là giết nhiều người, kinh nghiệm quả thực phong phú”.

Nói xong, đối mặt với Trăn Thái Nhật đang nằm trên mặt đất, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, vừa đi vừa chậm rãi rút một con dao găm có ánh sáng xanh nhẹ ra.

“Đại nhân Tây Cực, xem ra anh vẫn không khiến chúng tôi thất vọng, tính mạng con người đối với anh, còn quan trọng hơn cả Trấn Quốc Khí, đáng bù đắp thay, vì hai cái mạng không đáng lại khiến cả bản thân cũng bị liên lụy”.

Sự vui mừng hiện lên trong mắt gã đàn ông mặt sẹo, hẳn càng lúc càng tiến lại gần Trăn Thái Nhật đang nằm trên mặt đất.

.

Truyện Ngược

“Trúng đinh xuyên h ồ n được làm bằng hợp kim địa tâm, cho dù đầu anh là đầu sắt, cũng sẽ bị thủng một lỗ hồng lớn, thật đáng tiếc, danh tiếng của anh trong Hội Đông Vinh của chúng tôi quá kém, vì vậy...”

“Mượn xác của anh dùng một chút, trước mặt chủ nhân của tôi, tôi còn có thể xin một khoản tiền lớn, lần này phát tài thật rồi, ha ha ha ha!”

Gã mặt sẹo từng bước tiếp cận, nhưng vẫn duy trì cảnh giác cao độ.

Dù chắc chắn rằng Trần Thái Nhật đã chết, nhưng danh tiếng của Tử Thần đã vang danh toàn thế giới.

Cho dù là xác chết của Tây Cực, nhìn một cái cũng khiến người ta kinh hãi.

Khi khoảng cách chỉ còn ba mét, hai mắt gã mặt sẹo chợt lóe lên vẻ lạnh lẽo, tay phải chợt bung ra.

Xẹt!

Con dao găm xanh mờ, với độ sắc bén không gì sánh được, chém thẳng vào cổ Trần Thái Nhật đang nằm trên mặt đất.

Một nhát này sẽ khiến đầu một nơi thân một nẻo!

Đột nhiên, bụp!

Con dao găm vô cùng sắc bén đột nhiên bị một bàn tay duỗi ra giữ chặt lại.

Gã mặt sẹo bàng hoàng, cơ thể như bị điện giật, hai mắt sắp l ẫ ra đến nơi.

Giây tiếp theo.

Con dao găm màu xanh đã k ề trên động mạch chủ ở cổ của gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo thậm chí còn không nhìn rõ Trần Thái Nhật đã đứng dậy như thế nào.

Trần Thái Nhật mỉm cười đứng trước mặt hắn, ánh mắt tràn đầy tò mò.

“Hội Đông Vinh của các người quả thật mang đến cho tôi rất nhiều bất ngờ đấy, trò chơi lần này, tôi chơi rất vui”.

Ánh mắt của gã mặt sẹo mờ mịt u ám, giống như đột nhiên mất hết hi vọng.

Nếu là là một cao thủ hạng chín bình thường, hoặc là người không hiểu biết sâu về Hội Trường Thành, phản ứng đầu tiên lúc này là tìm cơ hội thoát thân.

Nhưng gã mặt sẹo đã từ bỏ rồi.

Khoảnh khắc Trần Thái Nhật nắm lấy con dao, gã đã bỏ cuộc rồi.

Từ Thiên Tây Cực, kẻ địch giáp mặt với anh ta, bất kể cấp bậc cao hay thấp, thủ đoạn như thế nào, đến tận bây giờ, số người sống sót... là bằng không.

Kỷ lục về trấn thủ Tây Cực ở Hội Đông Vinh được đặt ở vị trí bất mất nhất để cảnh cáo tất cả mọi người.

Gã mặt sẹo biết rằng nếu Trần Thái Nhật sống thì hắn sẽ chết.

Trong khoảnh khắc đó, Trần Thái Nhật đã cảm nhận được mạng sống của đối phương sẽ nhanh chóng kết thúc.

Gã mặt sẹo bật cười ha hả, da mặt trong phút chốc liền biến thành màu gỗ khô.

“Từ Thiên Tây Cực... Chuột trời tôi cuối cùng cũng rơi vào tay anh, xem ra con người không thể quá may mắn được, cái mạng cá này của anh lớn quá rồi, tôi câu không nổi”.

Khóc miệng Tr ần Thái Nhật khẽ nhếch lên.

“Cái này cô không hiểu đâu, ban đầu người trấn thủ Trấn Quốc Khí trong vòng ba năm, trước khi rời đi đã thiết lập an ninh chính là Đông Tuyệt”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 270: Cơ Hội Duy Nhất

Trần Thái Nhật lấy ra một thứ từ trong tay áo.

Một cây đinh dài màu vàng sẫm, nhìn rất bình thường, nhưng lại vô cùng sắc bén, dường như có thể xuyên thủng mọi thứ.

Genko nhìn cây đinh dài, giống như một đứa trẻ tò mò.

“Chủ nhân, đây chính là ám khí mà Chuột trời dùng đánh lén anh sao?”

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Siêu hợp kim địa tâm có độ tinh khiết cao, vô cùng sắc bén, nói thật, thứ này đâm vào da tôi cũng không cảm nổi”.

“Nhưng chủ nhân, anh vẫn không sao mà?”

Trần Thái Nhật mỉm cười, lộ ra hàng răng trắng sáng, dùng ngón tay gõ vào răng, phát ra âm thanh kim loại.

“Da không cảm nổi, nhưng dùng răng thì được”.

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật rất thoải mái, nhưng cảnh tượng vừa rồi quả thực rất nguy hiểm.

Không giống như trước, đám chó tay sai của Hội Đông Vinh rất hiểu anh, biết dùng thứ gì mới có thể khiến anh bị thương.

Siêu hợp kim địa tâm có giá một gam là bảy triệu tệ, Trần Thái Nhật cầm cây đinh dài trong tay, đoán cây đinh này cũng phải nặng hai lạng.

Đám người này rõ ràng là muốn dùng tiền để đập chết anh.

Với tiền lực tài chính và cách bố trí mạnh mẽ như vậy, Trần Thái Nhật càng tò mò về chủ nhân của bọn chúng hơn.

Anh dùng cùn lau sạch cây đinh rồi giao cho Genko.

“Genko, món đồ chơi này rất lợi hại, chém sắt như chém bùn, cô cần lấy phòng thân đi”.

Genko sững sờ, nhìn ám khí trước mặt, gương mặt đáng yêu cố nhịn cười.

Cô ấy chợt cười tươi như hoa.

“Ha ha, chủ nhân, anh tặng một cây đinh làm quà cho con gái, đúng là thật đặc biệt”.

“Không cần thì thôi”.

Genko nhanh tay nhanh mắt, chớp lấy nó, cẩn thận cất vào hộp vũ khí bí mật của mình, tỏ vẻ ngịch ngợm và tự hào.

“Ai nói tôi không cần chứ, ai dám cướp với tôi, tôi liều mạng với người đó”.

Nói xong, cô ấy liếc nhìn lên mặt Trần Thái Nhật.

“Cảm ơn chủ nhân ban thưởng”.

Nói xong, cô ấy dẫn đầu đi về phía trước.

Trần Thái Nhật lắc đầu bất lực, cũng bước theo.

...!

Sau khi đi bộ khoảng mười phút, cổng của phòng triển lãm Thanh Đồng Thần Thụ đã hiện ra trước mặt Trần Thái Nhật.

Vô cùng yên ắng, dường như không có gì bất thường.

Bây giờ trong viện bảo tàng, chỉ còn lại hai người lạ mặt.

Một người là đồng bọn của Chuột trời, tên là Rồng đất.

Còn một người là con tin Sài Tiều Kiệt.

Lúc này, Trần Thái Nhật bị đánh lạc hướng, ở bên ngoài một thời gian dài, nên chắc chắn Rồng đất đã hành động.

Mục tiêu lần này của Hội Đông Vinh rất rõ ràng, đó là phá hủy Trấn Quốc Khí.

Hai người bước vào sảnh triển lãm, Genko nhìn xung quanh với ánh mắt cảnh giác.

“Chủ nhân, hình như chưa có ai vào đây, có phải tên Rồng đất kia đã nhân cơ hội chuồn mất rồi không?”

Trần Thái Nhật không nói gì, im lặng quan sát Thanh Đồng Thần Thụ trước mặt.

Trấn Quốc Khí bị niêm phong trong một lồng kính vuông khổng lồ, một luồng khí lạnh lẽo tỏa ra.

Cảm nhận được sự rung động của văn vật, ánh mắt của Trần Thái Nhật cũng quan sát bốn phía lồng kính, đột nhiên, ánh mắt thay đổi.

“Genko, cô xem thử nơi này đi”.

Người đẹp Đông Đảo lập tức đi tới.

Trần Thái Nhật chỉ tay vào một điểm ở góc trên bên phải của lồng kính.

Lúc đầu Genko không hiểu nên cẩn thận xem xét rất lâu, Cuối cùng, với sự giúp đỡ của sự phản chiếu ánh sáng, cô ấy cũng nhìn ra được manh mối.

Có một vết xước nhỏ bằng đầu mũi kim, nếu không chú ý quan sát thì hoàn toàn không nhìn ra được.

“Chủ nhân, đây là ý gì?”

Trần Thái Nhật bình tĩnh nói.

“Chúng mình đã có người lấy mạng sống của mình ra thử”.

Dứt lời, anh lấy trong túi ra một mảnh giấy, ném nó lên tấm kính trong suốt dưới cái nhìn của Genko.

Xoẹt xoẹt.

Đột nhiên, tờ giấy trắng như một ngọn lửa không tên không màu xuyên qua, đột nhiên bắt đầu cuộn tròn, đâm thủng, nhấn nhúm lại, cuối cùng phân giải thành căn bã.

Toàn bộ quá trình chưa đến một giây!

Tấm kính nhìn có vẻ bình thường này thực ra lại có tính ăn mòn cực mạnh.

Genko nhanh chóng lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào tấm kính với ánh mắt kinh ngạc.

“Chủ nhân! Cái này...”

“Bút tích của Đông Tuyết có chất lỏng lưu truyền trong bốn vòng tròn để thấm vào các đường ống nhỏ trong suốt bên trong tấm kính.

Đừng nói là chạm vào, chỉ cần vật sống cọ vào một chút cũng có thể bị ăn mòn từ ngón tay cho đến bắp vai”.

Trần Thái Nhật ra tay chưa đầy một giây, nhưng Sài Tiểu Kiệt đã bị ăn mòn một cánh tay, thật quá thâm hiểm!

Không thể chịu nổi nữa, Trần Thái Nhật vừa định chuyển dời lòng kính sang một bên.

Thì đột nhiên.

Thân hình trên nóc lờng thủy tinh đột nhiên như một con cá, trượt xuống, vặn vẹo chui vào trong tủ kính theo khe hở của mép kính, rơi xuống trước Trấn Quốc Khí Thanh Đ ồng Th ần Thụ.

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

R ầm r ầm r ầm!

Thanh Đ ồng Th ần Thụ vỡ tan tành trong chốc lát.

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 271: Bộc Cháy Mà Chết

Trần Thái Nhật ngây người.

Genko cũng đứng im như trời trờng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Ha ha...!ha ha ha! A ha ha ha ha! Chủ nhân, nhiệm vụ của tôi cuối cùng cũng hoàn thành rồi! Ha ha ha ha!”

Tay trái hắn có vết đen do độc từ lớp kính ăn mòn gây ra, lúc này thân hình cao lớn như thả lỏng hơn, hào quang hạng chín tuyệt thế không ngừng bộc phát, tạo ra chấn động khắp bảo tàng, khiến mặt đất như rung chuyển theo.

Mặc dù bị thương nặng nhưng hắn không hề có dáng vẻ khổ sở đau đớn, chỉ có sự điên cuồng

Rầm!

Một bên khác, bóng đen vốn dĩ đang thấn tốc chạy đến lỗ hồng trên tường đột nhiên từ giữa không trung ngã xuống, chật vật đứng dậy.

Ánh trăng bên ngoài rơi vào, gương mặt dưới ánh sáng hiện ra rõ ràng.

Một cậu thiếu niên rất giống Sài Phong, giờ phút này đang vô cùng hoảng loạn và tuyệt vọng, cả người run lẩy bẩy, vừa khóc vừa gọi.

“Bố ời! Bố đâu rồi?”

Tiếng khóc của cậu thiếu niên, tiếng cười điên cuồng của người mặc đồ đen, đan xen không dứt.

Tương kế tựu kế.

Nhóm người này chỉ là những quân cờ từ đầu tới cuối.

Tất cả đều bị lừa.

Người va vào lồng kính thực chất là Rồng đất!

Còn người bị văng ra, va vào lỗ hồng trên tường là Sài Tiểu Kiệt bị ném ra ngoài!

Cao thủ tuyệt đỉnh của Hội Đông Vinh, dám cả gan dùng tính mạng của mình để đổi lấy cơ hội phá hủy Thanh Đòng Thần Thụ!

Đánh cược vào phán đoán sai lầm của Trần Thái Nhật, đánh cược rằng anh sẽ cứu người!

Để tránh dính độc từ kính, Trần Thái Nhật sẽ nâng lớp kính bảo vệ lên.

Bằng cách này, khe hở duy nhất để chạm đến Thanh Đòng Thần Thụ liền xuất hiện!

Rồng đất đã đúng.

Hắn đã từng thử, bất kể dùng cách nào, dùng vật gì để làm đòn bẩy, chỉ cần vừa chạm đến lớp kính độc mà Đông Tuyệt đích thân bố trí sẽ lập tức biến thành mảnh vụn.

Ở nơi này, người duy nhất đủ mạnh để có thể nhấc lớp kính bảo vệ này lên, phải là cao thủ cấp Thần tương tự như Đông Tuyệt.

Tây Cự - Trần Thái Nhật!

Mũi giáo mạnh nhất, mới có thể phá vỡ lá chắn kiên cố nhất!

Rồng đất đủ thông minh, hắn căn bản không nghĩ đến chuyện chạy trốn, trong lòng hắn luôn nung nấu ý định phá hủy Trấn Quốc Khí.

Ý nghĩ điên cuồng này thậm chí hết như một kẻ bị tẩy não.

Rồng đất - kẻ đã đạt được mục đích cuối cùng, cười một cách cuồng loạn suốt một phút đồng hồ, không hề lo sợ cái chết sắp đến.

Hắn chậm rãi xoay người, dùng ánh mắt như được giải thoát nhìn vào Trần Thái Nhật.

“Đại nhân Tây Cực, trò chơi này, tôi thắng rồi”.

Trần Thái Nhật không trả lời, ánh mắt bình tĩnh, không chút dao động.

Khuôn mặt Rồng đất rất phổ thông, nhưng sự tàn ác và cuồng nhiệt rõ ràng không bình thường.

Hắn coi tính mạng như cỏ rác, tính toán cặn kẽ, thủ đoạn độc ác, bụng dạ nham hiểm.

Vị lãnh đạo cao cấp của Hội Đông Vinh này khiến Trần Thái Nhật hơi bất ngờ.

“Trần đại nhân, Hoa Hạ xong rồi, Trấn Quốc Khí thiếu đi một thứ, các người sẽ không còn cơ hội ra khỏi biên giới, các người không thể giúp đỡ kẻ khác, cũng không thể cầu cứu viện trợ từ bên ngoài”.

Nói xong, hắn chỉ tay lên không trung, chậm rãi làm động tác chém xuống.

“Pháo hoa của ngày tận thế sắp tới rồi! Chủ nhân sẽ chiến thắng!”

Trần Thái Nhật không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hắn.

Vẻ mặt Rồng đất không chút cảm xúc.

“Cho dù chết, có thể đổi lấy cuộc sống vĩnh cửu trong tận thế, tôi không hề hối hận, anh Trần, ra tay đi”

Lúc này, trên mặt Trần Thái Nhật chợt thoáng qua chút tiếc nuối.

“Anh muốn chết sao? Không muốn nói thêm gì nữa à?”

Bỗng nhiên nét mặt của Rồng đất thay đổi, nụ cười dần tắt, mí mắt bên phải khẽ giật.

Trần Thái Nhật còn có chút không cam tâm.

“Chẳng phải thường nói lời thoại của nhân vật phản diện khá nhiều sao? Anh nói thêm vài câu đi, nói ra hết mọi chuyện rồi hãy chết, ví dụ như kế hoạch xấu xa, danh sách kẻ đồng lõa hay là bản đồ kho báu gì đó...”

“...”

“Này! Chít cũng phải chơi theo quy tắc chứ! Người của thế lực tà ác đầu kín tiếng như anh, các anh hùng chính nghĩa chúng tôi tìm manh mối ở đâu cơ chứ?”

“...”

“Anh vẫn nên nói đi!”

Rồng đất đột nhiên toát mồ hôi, quay đầu nhìn mặt đất.

Mảnh vỡ của Thanh Đồng Thần Thụ rải rác khắp nơi.

Thấy vậy, nét mặt hắn thả lỏng đôi chút, nhưng sự bất an trong lòng vẫn không thuyên giảm.

“Tây Cực, đừng diễn trò nữa, Trấn Quốc Khí đã bị phá hủy, dù anh hiện giờ có là thần tiên hạ phàm cũng không có cách khôi phục lại được!”

Khóe miệng Trần Thái Nhật khẽ nhếch.

“Vậy sao, nếu anh không còn di ngôn nào nữa, tự sát đi, tôi sẽ không cản đâu”.

Ánh mắt Rồng đất lóe lên, cũng không lập tức xuống tay tự sát.

Trần Thái Nhật khinh thường cười khẩy.

“Không cam tâm đúng không? Muốn biết vì sao tôi lại bình tĩnh đến vậy không? Muốn xác nhận chắc chắn tôi là kẻ thua cuộc trước khi chết, đúng không?”

Sự im lặng của Rừng đất đã trả lời tất cả.

Trần Thái Nhật bất lực khẽ lắc đầu.

“Các người ấy à, thực lực yếu mà tầm nhìn cũng hẹp, quan trọng nhất vẫn là thiếu kinh nghiệm và hiểu biết, anh biết Lý Khắc Chu chứ?”

Cơ mặt Rừng đất khẽ run

“Anh muốn nói đến Huyền Ti Thiên đã chết ở Hàng Thành sao?”

“Phải, chính là con Gà đen đó.

Tiếc là hắn chết sớm quá, không kịp báo cho anh tin tức quan trọng nhất, nếu anh xuống dưới đó có gặp hắn, anh sẽ biết, ngoài võ công cao cường ra, tôi còn...”

Trần Thái Nhật búng tay, vẽ mặt đùa cợt

“Là chuyên gia hàng đầu thế giới về việc làm giả các di vật”.

Một tiếng âm vang lên.

Mặt đất dưới chân Rừng đất đột nhiên rung lên dữ dội.

Vù vù!

Âm thanh như một cỗ máy khổng lồ đang chạy.

Đế đỡ của Thanh Đông Thiên Thụ, lại từ từ ráp lại.

Đầu tiên là bộ thép hợp kim dài nửa tấc, sau đó là viên kính trong suốt, tiếp theo một khối khung kính hình chữ nhật dần hiện ra.

Ba mươi giây sau

Răng rắc.

Một tiếng động như máy móc bị kẹt vang lên.

Dưới chân Rừng đất, chợt có một khối thủy tinh có kích thước và hình dạng tương tự như lồng kính trưng bày ban đầu chậm rãi nổi lên.

Không cần nhìn Rừng đất cũng đoán được, bên trong nó là thứ gì.

Thanh Đồng Thần Thụ thật sự!

Cao thủ hàng đầu của Hội Đông Vinh - mặt danh Rừng đất, giờ phút này, hai con người dấn tới đi, trên người xuất hiện đi kèm báo chết chóc.

Trần Thái Nhật cười nhạt, nhảy lên võ đài, bất chợt đánh vào ba huyết trên người Rừng đất.

Ngay sau đó, anh nhét viên thuốc màu tím vào miệng hắn.

Rừng đất ngây người.

“Anh cho tôi uống cái gì?”

“Trứng của Nhân Trùng Thảo”

Nghe vậy, người Rừng đất run lên bần bật, lộ ra dáng vẻ sống không bằng chết.

“Anh...!anh!”

Trần Thái Nhật cười nhạt

“Ban nãy bảo anh tự sát anh lại lãng phí cơ hội, bây giờ anh muốn chết thì muện rỗi, thành thật trả lời câu hỏi của tôi đi”.

Nói xong anh nắm cổ áo đối phương, hai người cùng nhảy xuống khỏi vực.

Rừng đất lão đảo, trong mắt tràn ngập sự tuyệt vọng.

“Anh hỏi đi, tôi đã không còn lựa chọn nào khác rồi”.

Trần Thái Nhật nhìn đối phương, nói thẳng.

“Thành thật nói cho tôi, ngu ần gốc của Hội Đông Vinh và chủ nhân mà các người nhắc đến là ai?”

Rồng đất cười chua xót.

“Hội Đông Vinh được thành lập từ một ngàn năm trước, nhằm cứu rỗi số ít nhân loại trước ngày tận thế sắp ập đến, về phần chủ nhân, người là vị thần toàn năng, không ai có thể trở thành đối thủ của chủ nhân, trừ khi...”

Trần Thái Nhật chăm chú lắng nghe nội dung then chốt.

Rồng đất mở miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Trần Thái Nhật cau mày

“Nói to lên!”

Rồng đất sùng sốt, lại nói gì đó.

Bỗng nhiên, như chợt nhận ra mình không thể phát ra âm thanh, cảm thấy không ổn, ánh mắt hiện lên sự hoảng loạn.

Đường đường là cao thủ hạng chín tuyệt đỉnh, lại đột nhiên dùng tay bóp cổ chính mình, tựa như có vật gì đó nghẹn ở cổ họng.

Trần Thái Nhật chợt nhận thấy có nguy hiểm, nhanh như chớp lùi về sau.

Bùm!

Từ trong mắt Rồng đất bùng lên một ngọn lửa dữ dội khét lẹt!

Tiếp đó lửa cháy lan đến tóc, da và sau đó là toàn thân!

Không thể phát ra âm thanh kêu cứu nào, vẻ mặt R ồng đất mang theo sự sợ hãi tột cùng, từ từ quỳ xuống trong biển lửa, chỉ tay lên trời.

Mười phút sau.

Một trận gió thổi qua.

Thi thể của R ồng đất đã cháy đen thành than, tan biến trong phút chốc.

Trên sàn nhà, chỉ còn lại một vật nhỏ bằng hạt đậu.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 272: Mạnh Mỗi Bí Ẩn Càng Nhiều Hơn

Trong mắt Trần Thái Nhật loé lên tia sáng, anh nghĩ mãi không ra chuyện đột ngột xảy ra này.

Anh giơ tay lên quạt một cái.

Một cơn gió mạnh chợt thổi qua, cuốn sạch bụi đất trong không trung.

Người đang sống sờ sờ ra đấy.

Bỗng dừng lại tự bốc cháy?

Không khoa học chút nào!

Genko nhìn thấy đồ vật còn sót lại trên đất, vừa định tiến lên nhặt nó.

“Dừng động đây!”

Trần Thái Nhật chợt lên tiếng ngăn cản.

Genko giật mình, không hề bối rối, ngoan ngoãn lùi lại.

Món đồ trên đất đó là thứ duy nhất còn sót lại sau khi Rừng đất tự thiêu.

Lẽ ra trường hợp nếu một người đang sống sờ sờ bị lửa thiêu chết thì thứ còn sót lại sẽ là những thứ như xương sọ, răng, tóc.

Nhưng thì thế không may này ngay cả xương vụn cũng không để lại, ngược lại còn sót lại một hạt đậu.

“Cái này nhìn cũng không giống với hạt xá lị hay là khối xương sọ”.

Anh bước lại gần để quan sát.

Quả cầi trên mặt đất có kích thước chừng “hạt đậu”, bề mặt gồ ghề, màu đen pha chút đỏ, trông giống như chất liệu bán thành phẩm làm từ dung nham sau khi được làm nguội.

Trần Thái Nhật cố quan sát thêm, anh cúi xuống nhặt nó bằng ngón tay.

Trong chốc lát khi ngón trỏ chạm tới quả cầi, ánh mắt Trần Thái Nhật chợt thay đổi.

Kinh ngạc!

Trần Thái Nhật – người luôn giữ được bình tĩnh, cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi bản thân chưa ngạc nhiên.

Bởi vì đầu ngón tay của anh lại cảm thấy...!

Đau?

Kể từ khi bản thân phá vỡ cảnh giới cuối cùng và tu luyện cơ thể tới cảnh giới cấp Thầi thì vốn vẹn đã năm năm rồi anh chưa có cảm giác này!

Quả cầi nhỏ này lại có thể khiến anh bị thương ư?

Trần Thái Nhật càng nghi ngờ hơn, anh nắm quả cầi nhỏ trong lòng bàn tay.

Xèo xèo.

Lòng bàn tay Trần Thái Nhật chợt toả ra từng làn khói xám trôi nhẹ nhàng như lụa.

Genko đứng cạnh cũng đứng hình.

“Chủ nhân! Rốt cuộc đây là gì vậy?”

Trần Thái Nhật tỏ vẻ nghiêm túc, quan sát kĩ quả cầi nhỏ trong lòng bàn tay.

Có thể đốt cháy xuyên qua da mình, nhiệt độ cần đạt tới mức 4000 độ mới làm được, thứ đồ nhỏ nhoi này vừa không có nguồn năng lượng lại không tăng nhiệt độ, sao lại có nhiệt độ cao như này?

Dù Đông Tuyết có bơm “Axit mạnh” vào trong thủy tinh đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể để lại một chút vết ăn mòn màu trắng trong lòng bàn tay Trần Thái Nhật.

Mà quả cầu nhỏ này còn mạnh hơn “Axit mạnh”!

Nhìn lại, sàn nhà nơi ban đầu đặt quả cầu nhỏ đã bị cháy thành một lỗ.

“Genko, cần cây đinh qua thử xem sao”.

Genko ban đầu còn hơi mơ màng, sau đó lập tức phản ứng lại làm theo ý của Trần Thái Nhật.

Cô ấy lấy cây đinh ám khí dài màu ám kim từ trong túi ra.

Cây đinh được làm từ hợp kim địa tâm có độ thuần khiết cao! Là kim loại mạnh nhất trên thế giới hiện giờ.

Khoảnh khắc cô ấy dùng đinh chạm vào quả cầu nhỏ rồi nhấc lên để quan sát.

Hoàn toàn không bị thương.

“Thì ra là vậy”.

Trong lòng Trần Thái Nhật hiểu rõ, rồi lấy cái hộp vuông nhỏ nhỏ từ trong túi ra.

Cái hộp to chừng hộp trang sức thông thường, ánh sáng màu sắc mờ mờ giống như kim loại bình thường.

Nhưng đây lại là hợp kim siêu tinh khiết trăm phần trăm hàng thật giá thật!

Anh bỏ quả cầu nhỏ vào trong hộp kim loại.

Mặt Genko đầy vẻ đau lòng, nhanh chóng cầm lòng bàn tay Trần Thái Nhật để xem xét vết thương.

Làn da trong lòng bàn tay anh đã bị đốt tới mức chảy cả máu, may là diện tích không lớn, cỡ chừng một đồng xu.

Mà một lớp ánh sáng màu vàng nhạt đang rỉ ra một cách như ẩn như hiện trong bắp thịt lòng bàn tay Trần Thái Nhật.

Miệng vết thương đang được chữa trị với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Xem ra tối đa một phút là khôi phục lại như ban đầu rồi.

Dù vậy đi nữa thì Genko cũng âm thầm rơi nước mắt.

Trần Thái Nhật nhìn thấy cũng cảm động, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, dễ thương của đối phương lên.

“Đừng khóc nữa, chỉ là chuyện nhỏ thôi, chừng vài phút là đến vết sẹo cũng không còn nữa”.

Genko tủi thân lắc đầu, nước mắt rơi như mưa, trông vô cùng xinh đẹp.

Trần Thái Nhật nhìn xung quanh.

“Đi thôi, tối nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, khi giải quyết xong tôi cũng muốn ngủ một giấc”.

...!

Trần Quốc Khí - Thanh Đồng Thần Thụ bình yên vô sự.

Sau khi hai bố con Sài Phong và Sài Tiểu Kiệt trải qua sự truy hỏi chi tiết bằng thủ đoạn đặc biệt của Trần Thái Nhật thì được xác định là những người đáng thương bị bắt trói trên tàu.

Sau khi được chữa trị một cách đặc biệt kết hợp với vài loại đan dược, Trầ n Thái Nhậ t đã h ồi phục sức khoẻ, giải trừ chất độc trong cơ thể của hai người họ.

Bố con hai người họ vô cùng biết ơn, quỳ xuống cảm ơn lia lịa.

Nghĩ một h ồi, Trầ n Thái Nhậ t đ ề cử một họ tới liên đoàn võ thuật, để Không Huyề n phương trượng sắp xếp việc vật cho họ.

Chuyện ở bảo tàng lịch sử Yế n Kinh đã kết thúc.

R ồng đất, Chuột trời đã chết.

Nhưng những bí ẩn còn sót lại thì ngày càng nhiều hơn.

Trong khách sạn Việ m Đô, Trầ n Thái Nhậ t nằm trong phòng, ngược mặt lên trầ n nhà, suy nghĩ mọi chuyện trong ngày hôm nay.

Mấy câu nói của R ồng đất trước khi chết.

Tựa như những từ ngữ điên rồ, nhưng khi nghĩ kĩ lại thì thì có thể truy xét thử.

Hắn nói nếu mất một món Trầ n Quốc Khí thì kết quả sẽ là “Không thể giúp đỡ người khác, cũng sẽ không có bất kỳ cấp Thầ n nào trở thành sự viện trợ bên ngoài”.

Hơn nữa ngày tận thế mà hắn nói, độ kiếp.

Trước hết anh hiểu được hai chuyện.

Đầu tiên là trong mắt đám lãnh đạo cấp cao của Hội Đông Vinh, tương lai sẽ có một trận siêu thảm hoạ xảy ra trên thế giới vào một thời điểm nào đó, và Hội Đông Vinh có thể có cơ hội sống an toàn thông qua một vài thủ đoạn.

Nguồn gốc của cơ hội này tới từ “chủ nhân” trong miệng bọn họ.

Trần Thái Nhật thấy người “chủ nhân” này trong lòng bọn Rồng đất thậm chí còn có vai trò Thượng đế.

Thứ hai là “chủ nhân” của bọn họ cố gắng huỷ hoại Trấn Quốc Khí, dường như mục đích là để ngăn cản những võ sĩ cấp Thần trên thế giới tiếp xúc với nhau, hoặc...!liên thủ?

Hội Đông Vinh có lẽ là một tổ chức chống lại nhân loại chứ không chỉ chống lại Hoa Hạ.

Giả sử “chủ nhân” của bọn họ có thật thì trong nhận thức Hội Đông Vinh, năng lực chiến đấu của hắn có lẽ cao chừng cấp Thần.

Đương nhiên rồi, với sức mạnh của cao thủ hạng chín của Hội Đông Vinh cũng không thể ước lượng cụ thể võ sĩ cấp Thần mạnh bao nhiêu, chắc chắn chín mươi chín phần trăm là suy đoán.

Do đó Trần Nhật Thiên mới nói bọn họ có tầm nhìn quá hẹp.

Giữa cấp Thần và cấp Thần cũng không giống nhau mà.

Trần Thái Nhật cũng là cấp Thần, cô nàng bạo lực Nam Tôn cũng vậy, chẳng lẽ hai người có thể giống nhau hay sao?

Anh còn không thèm đánh với cô ấy, không có ý nghĩa.

Vậy giờ tình hình đã rõ cả rồi.

Nếu Hội Đông Vinh đã dùng mọi cách phá huỷ Trấn Quốc Khí.

Vậy Trần Thái Nhật sẽ nhanh chóng tập hợp Trấn Quốc Khí lại, bảo vệ trước rồi nói sau.

Thanh Đồng Thần Thụ vẫn an toàn.

Hậu Mẫu Đế Vương Đình được giấu trong bảo tàng lịch sử hàng đầu của Hoa Hạ, vậy càng an toàn hơn...!

Đông Tuyết và Bắc Minh đã hợp tác và đặt mười bảy tổ ong của loài ong độc Thiên Cực trong phòng bảo vệ vật quý.

Ngày cả Trần Thái Nhật cũng phải bôi loại thuốc chống ong đặc biệt do Bắc Minh bí mật chế.

Người của Hội Đông Vinh chắc hẳn cũng thử rồi nên từ bỏ việc tự tìm cái chết.

Vân Hạc Phương Hồ đang trong tay anh.

Vậy vẫn còn lại bảy món.

Một chặng đường dài phải đi.

Nói không chừng phải đợi vụ mặt đất bùng nổ trôi qua rồi mới có thể xuất phát.

Còn có cái chết vô duyên vô cớ của Rồng đất, ngọn lửa đỏ và quả cầu nhỏ còn sót lại.

Trần Thái Nhật suy nghĩ vô số vấn đề, lông mày bất giác cau lại.

Lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?”

“Chủ nhân ngủ chưa ạ?”

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 273: Thủ Đoạn Giết Người Thần Bí

Trần Thái Nhật bật dậy khỏi giường nhanh như chớp.

Bộp!

Anh cởi bộ đồ ngủ ngắn cũn cỡn, ném sang một bên.

Rồi thay một chiếc áo choàng ngủ dài chỉ có một chiếc thắt lưng.

Soạt soạt soạt!

Trần Thái Nhật xịt nước hoa, cạo râu.

Nhìn vào gương, tiện tay thoa một ít kem dưỡng da lên mặt.

Đàn ông cũng cần dưỡng da.

Đặc biệt là khi có chuyện trọng đại, nhất định phải giữ trạng thái tốt nhất.

Nếu không các cô gái sẽ thất vọng!

Ngộ nhỡ trong lòng cô gái đó có ác cảm, sau này không phối hợp nữa thì phải làm sao?

Trần Thái Nhật nhanh chóng xử lý hết tất cả những chuyện này với tốc độ siêu phàm, trong lòng vô cùng háo hức, sải bước tới trước cửa, đẩy cửa vào.

“Tôi chưa ngủ...”

Ở cửa, Genko và Hàn Tâm Ngụy đều sưng sờ.

“...”

Cảnh tượng vô cùng ngượng ngùng.

Cái quái gì thế này?

Tại sao lại có hai người chứ?

Trần Thái Nhật thật muốn đóng cửa rồi mở lại lần nữa.

Không đúng, đây đâu là ảo giác, nhất định là lừa người.

Lúc này, Genko đột nhiên phản ứng lại, mặt đỏ bừng.

“Chủ nhân, Tâm Nhụy nói nhà họ Hàn có chuyện, nên muốn báo cho anh...”

Hàn Tâm Nhụy đứng ở bên cạnh cô, cái miệng nhỏ bĩu ra, ánh mắt u buồn, lẩm bẩm.

“Gã đàn ông thối tha...”

Trần Thái Nhật nhanh chóng hắng giọng nói.

“Khụ khụ, vào trong rồi nói”.

Trần Thái Nhật mời hai cô gái vào phòng.

Hàn Tâm Nhụy bước đến cửa sổ, vẻ mặt buồn bã.

“Anh Nhật, nhà họ Hàn xảy ra chuyện rồi”.

“Có chuyện gì vậy?”

“Lúc trước theo lời dặn dò của anh, nhà họ Hàn đã cử hai người ngày đêm theo dõi Hồ Cửu Phong nhà họ Phùng, hơn một tháng nay không có gì bất thường, nhưng hôm nay lại đột nhiên xảy ra chuyện”.

Trần Thái Nhật liếc mắt nhìn.

“Đối phương phát giác ra rồi sao?”

Hàn Tâm Nhụy gật đầu.

“Không thể đoán được.

Hai cao thủ đó lần lượt chết trong ngày hôm nay, nhưng đi đâu kỳ lạ là họ không chết trên đường đi theo dõi mà lại chết ở nhà riêng”.

Trần Thái Nhật im lặng một lúc.

“Thi thể của hai người đó đang ở đâu?”

“Bây giờ vẫn ở nhà họ Hàn”.

“Chúng ta đi xem thử”.

...!

Rạng sáng hôm sau, Trần Thái Nhật đang ở trong kho lạnh của nhà họ Hàn để xem thử thi thể hai cao thủ chết trong lúc theo dõi.

Genko bước lên nhấc tấm vải trắng lên, để lộ hiện trạng.

Họ đều là những người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, thể hình to khỏe, vừa nhìn liếc biết quanh năm luyện võ.

Để theo dõi Hồ Cửu Phong, người nhà họ Hàn cử đi đương nhiên không hề yếu kém.

Hàn Tâm Nhụy đứng bên cạnh nói về tình hình của hai người họ.

Võ sĩ đỉnh cao hạng bảy, tính tình thận trọng, một người trực đêm, một người trực ngày.

Từ cổng nhà họ Phùng đến các địa điểm khác nhau ở Yến Kinh.

Chỉ cần Hồ Cửu Phong từ nhà họ Phùng đi ra thì bọn họ sẽ đi theo.

Hai người họ đầu là cao thủ hiểu được người khác nói chuyện khi chỉ nhìn khẩu hình miệng, hơn nữa còn đeo kính viễn vọng có độ phân giải cao nên theo dõi được ở khoảng cách rất xa.

Thường thì khi Hồ Cửu Phong đi trên đường, bọn họ sẽ bí mật quan sát trên nóc một tòa nhà gần đó.

Hành động cẩn thận như vậy, khả năng bị phát hiện là rất thấp.

Theo ghi chép của bọn họ, gần đây, Hồ Cửu Phong không có gì bất thường, hoặc là đến nghĩa trang Hồng Sơn ở phía Tây Bắc Yên Kinh để dọn dẹp mộ của tổ tông nhà họ Phùng, hoặc là theo người nhà họ Phùng ra ngoài làm việc.

Khi Hàn Tâm Nhụy nghĩ rằng có thể theo dõi bằng cách này lâu dài, thì đến tối qua, người nhà bọn họ đến báo.

Hai người đó xảy ra chuyện rồi, hơn nữa thời gian chỉ cách nhau một tiếng.

Báo cáo khám nghiệm cho thấy nguyên nhân tử vong tương tự nhau, đều là do đột tử.

Tim đột nhiên ngừng đập, cuối cùng dẫn đến tử vong,

Trong trường hợp này rất khó để xác định đó là một vụ mưu sát.

Điều quan trọng nhất là sau khi bác sĩ kiểm tra cẩn thận, hai người họ không có vết thương nào trên người, trong máu cũng không có dấu hiệu trúng độc.

Trần Thái Nhật bước lên, đeo găng tay, cẩn thận xem xét thi thể.

Hàn Tâm Nhụy và Genko đứng bên cạnh, không dám quấy rầy.

Một lúc lâu sau, Trần Thái Nhật cởi khẩu trang ra, suy nghĩ một lát.

“Chủ nhân, cái chết của hai người này là ngoài ý muốn sao?”, Genko hỏi.

Trần Thái Nhật lắc đầu dứt khoát.

“Hoàn toàn không phải.

Chắc chắn là bọn họ đã bị Hồ Cửu Phong phát hiện sau đó bí mật giết chết”.

“Nhưng khi bọn họ theo dõi, đầu giữ khoảng cách rất xa...”

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

“Nếu là một cao thủ hạng tám chín bình thường thì có thể giữ khoảng cách khoảng hai mươi mét là an toàn, nhưng nếu thực lực của đối phương đã đạt đến cấp Minh thì trong vòng một trăm mét, cũng rất nguy hiểm”.

Hàn Tâm Nhụy vô cùng kinh ngạc.

“Cấp Minh? Nhưng trong danh sách chiến lực, Hồ Cửu Phong chỉ mới đạt đến hạng tám thôi mà!”

Ánh mắt Trần Thái Nhật đột nhiên thay đổi.

“Hắn che dấu thực lực của mình, không chỉ vậy, nếu hắn dùng phương pháp bình thường ở Hoa Hạ để luyện đến cấp Minh thì tôi có cách xác nhận”.

“Hồ Cửu Phong này nhất định là tu luyện bằng con đường không chính thống, chỉ là tuy rằng đã đạt tới cấp Minh, nhưng chưa đạt tới đỉnh của cấp Minh chân chính thì cũng chỉ xem là cấp Minh giả thôi”.

Đây là lần đầu tiên Genko nghe thấy những điều này, tỏ vẻ nghi hoặc.

“Chủ nhân, Genko không hiểu lắm”.

Trần Thái Nhật khẽ cười, sau đó đánh mặt lại.

“Đem dao mổ đến đây cho tôi, tôi vẫn phải xác nhận lại”.

Trần Thái Nhật đeo khẩu trang lên, mặc áo choàng trắng, giống như một bác sĩ chuyên nghiệp.

Khám nghiệm tử thi, mổ xẻ.

Trần Thái Nhật bảo hai cô gái đợi ở bên ngoài.

Sau hai mươi phút, mắt Trần Thái Nhật sáng lên.

Anh thu dọn đồ đạc, tẩy rửa sạch sẽ rồi bước ra ngoài.

Hàn Tâm Nhụy bước tới.

“Anh Nhật, có kết quả chưa?”

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Võ công của Hồ Cửu Phong quả nhiên là rất giỏi, có thể đâm một cây kim vô hình chết người vào tim của hai người bọn họ”.

Hai cô gái vô cùng kinh ngạc.

Trần Thái Nhật tiết lộ bí mật ngay tại chỗ.

Hai võ sĩ nhà họ Hàn đều không phải chết vì đột tử.

Hồ Cửu Phong đã bí mật đâm hai cây kim kết thành băng vào tim bọn họ, thần không biết quỷ không hay.

Trong giai đoạn đầu, mặc dù trong tim có kim, nhưng miệng vết thương bị kim băng bít lại nên không gây tử vong ngay lập tức.

Trên hai cây kim này có chân khí của Hồ Cửu Phong, dung hợp với bắp thịt, không có khe hở.

Sau một đến hai giờ, chân khí tiêu tan, kim băng sẽ từ từ bị nhiệt độ của máu làm tan chảy, tim xuất hiện vết thương, gây ra tình trạng viêm nhiễm trong thời gian ngắn.

Ngay lập tức, lên cơn đau tim đột ngột, trong thời gian ngắn dẫn đến tử vong, tương tự như một đột tử do lên cơn đau tim.

Đi ầu then chốt là kim băng đâm vào cơ thể tạo vết thương quá nhỏ, chỉ một hai tiếng là đã lành, nhìn từ bên ngoài không thể thấy.

Trần Thái Nhật phải cẩn thận quan sát tim của hai người bọn họ, mới có thể đưa ra kết quả cuối cùng.

“Hồ Cửu Phong ra tay rất đặc biệt và tàn nhẫn, chính vì như vậy, bí ẩn về võ công của hắn cũng đã bị phơi bày”.

Hồ Cửu Phong nhất định là cao thủ cấp tông sư về ám khí!

Nói xong, anh lấy điện thoại ra, gọi điện cho đại trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

“Không Huy ền, báo cho tôi danh sách những gia tộc, tông sư, thiên tài về vũ khí ngầm, bao gồm cả những người đã chết”.

Đối phương nhanh chóng đồng ý.

Sau khi cúp máy, Trần Thái Nhật thở phào một hơi.

Hồ Cửu Phong có lẽ là một cái tên giả!

Thân phận thật sự của hắn nói không chừng sắp bại lộ rồi.

Một khi Hồ Cửu Phong bị bại lộ, có thể sẽ đi ầu tra rõ ràng nguyên nhân năm xưa anh bị hại.

Nghĩ đến đây, Trần Thái Nhật liên cảm thấy trong lòng gợn sóng.

Chân tướng sắp bại lộ rồi!

- - - - -.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 274: Mối Thù Giết Mẹ

Liên đoàn võ thuật Hoa Hạ vừa là tổ chức võ sĩ cấp quốc gia, vừa là tổ chức tình báo hàng đầu.

Nếu có tin tức, thông tin, chuyện ít ai biết, hay lịch sử liên quan trong giới võ sĩ thì liên đoàn võ thuật đều có người chuyên môn biên soạn và ghi chép lại.

Sáng sớm hôm sau, lúc Genko bùng bữa sáng vào thì Trần Thái Nhật vừa lúc nhận được tin nhắn từ Không Huyền phương trượng.

“Cậu Trần, danh sách và phần giới thiệu đã gửi đến email của cậu, cậu vui lòng kiểm tra”.

Sau khi trả lời tin nhắn, anh bật máy tính trong phòng lên.

Khi nhìn thấy tài liệu đính kèm trong mail, Trần Thái Nhật không khỏi giật mí mắt.

Tài liệu có dung lượng 20MB.

Ghi chép của liên đoàn võ thuật đều là những văn bản gốc.

Nói cách khác, ghi chép trong tài liệu này có đến mười mấy chục triệu chữ.

Trần Thái Nhật cảm thấy hơi hối hận.

Ai ngờ đám người liên đoàn võ thuật này có thể viết được nhiều như vậy, cái này phải xem đến lúc nào mới hết được đây.

Anh vẫn cứ đầu mở ra xem.

Chữ kín mít cả trang.

Tên nhân vật, tiểu sử, năm sinh năm mất, đặc điểm công pháp, cái gì cũng có.

Các mục quá nhiều.

Genko đứng bên cạnh vườn người đến nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy bỗng lộ vẻ đồng cảm.

“Chủ nhân, tư liệu nhiều như vậy, tìm kiếm mà không có thông tin rõ ràng thế có vất vả lắm không? Hay là tôi giúp anh đọc một phần nhé?”

Sắc mặt Trần Thái Nhật bỗng trở nên nghiêm túc.

“Genko, khách sạn có phòng họp cho công ty không?”

“Có đấy”.

“Tìm giúp tôi một phòng, phòng có màn hình chiếu ấy”.

Vì là khách sạn siêu cấp xa hoa nhất thành phố Yến Kinh, phòng họp đầu là tiêu chuẩn.

Vài ông chủ lớn bất kể là đang ở bên ngoài hay trên máy bay, họ đều làm việc không ngừng nghỉ.

Hiệu suất làm việc của Genko rất tốt.

Mười phút sau.

Trần Thái Nhật ngồi trong căn phòng lớn đủ rộng để chứa bốn mươi người cùng lúc, anh đứng trên bàn nhìn về phía trước.

Genko vận hành máy tính và chiếu tài liệu, màn hình chiếu rộng lớn dài bốn mét, rộng hai mét.

Tài liệu vừa được chiếu lên, những hàng chữ nhỏ cũng được phóng lớn bằng kích thước cốc trà.

Vì nghe nói có tư liệu của liên đoàn võ thuật có thể xem được nên Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy tình nguyện đến làm thư ký.

Hai người nhìn chăm chăm lên màn hình để tránh việc bỏ sót bất kỳ thông tin nào.

Thứ Trầ Thái Nhật muốn tìm là một người mơ hồ không rõ.

Kỹ thuật ám khí của Hồ Cửu Phong đã đạt đến mức hoàn hảo, chắc chắn phải có một phần ghi chép nào đó về hắn trong võ lâm.

Tuổi, không biết, chỉ có thể đảo ngược lại tìm những người trong vòng bốn mươi năm.

Sức mạnh lúc đầu cũng không rõ, mặc dù bây giờ hắn đại khái là cấp Minh nhưng lúc vừa gia nhập giới võ thuật cũng không phải là mạnh.

Sử dụng ám khí là chính, thực lực phải trên hạng sáu, nam giới.

Đây chính là ba điều kiện để lọc người.

“Genko, chiếu tài liệu ra toàn màn hình, sau đó điều chỉnh cỡ chữ về mức nhỏ nhất”.

Theo thao tác của Genko thì mấy dòng chữ đen nền trắng trên màn hình dần nhỏ lại.

Các ký tự chữ trên màn hình vốn dĩ lớn bằng một bàn tay, giờ đã chỉ lớn bằng một đồng xu thôi.

“Nhỏ nữa”.

Phông chữ đã chỉ nhỏ bằng móng tay.

“Nhỏ nữa”.

Cỡ chữ dần nhỏ chỉ bằng một con kiến.

“Cứ cho nhỏ đến cùng!”

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh vội giơ tay lên.

“Sư phụ, giờ bọn con đã không nhìn rõ là chữ gì nữa rồi!”

“Chuyên tâm vào việc chính, đừng ồn ào”.

.

Truyện Huyền Huyền

Anh quả trách đồ đệ câu giờ.

Genko nghe lời anh cho chữ thu nhỏ đến cùng.

Lúc này chữ trên màn hình lớn chỉ còn rộng bằng đầu tăm, trông giống như một dấu chấm.

“Chủ nhân, được rồi chứ?”

Genko cố gắng nhìn lên màn hình, cô cách màn hình khá gần nhưng cũng không nhìn rõ được gì.

“Cỡ chữ được rồi đó, thu hẹp trang tài liệu xuống một phần trăm đi”.

“...”

Ba cô gái trong phòng họp ngây người.

Một loạt các thao tác.

Phần trang như ý muốn cuối cùng cũng hiện lên màn hình.

Hàn Tâm Nhụy không khỏi thở dài.

“Một trang chỉ chút chữ đen thui như cả bảng trắng bị hắt bột màu đen lên vậy, không thấy rõ được gì cả”.

Vốn dĩ một màn hình chỉ có thể hiển thị một trang khoảng một nghìn chữ.

Sau khi thu nhỏ cỡ chữ, một trang có thể hiển thị chín nghìn chữ.

Thu hẹp cả màn hình vốn dĩ chỉ có thể xem được một trang thì giờ có thể xem cùng lúc hai mươi trang.

Nói cách khác, hiện giờ một lần màn hình chiếu có thể hiển thị nội dung của một trăm tám mươi nghìn chữ.

Genko không khỏi xoa mắt, cảm giác nhìn màn hình nhiều quá nên mắt hơi đau.

“Chủ nhân, như vậy được rồi chứ?”

Trần Thái Nhật thờ ơ nói.

“Cô cứ giữ lấy chuột là được, tôi đọc xong sẽ bảo cô lật sang trang”.

Mười giây sau.

“Trang tiếp theo!”

Ba cô gái cùng lúc giật mình.

Thế là đọc xong rồi à?

Một trăm tám mươi nghìn chữ đó!

Nếu đọc tiểu thuyết thì có thể còn chưa đọc xong thiết lập tính cách, hình tượng nhân vật.

Mười giây, đùa kiểu gì vậy.

Genko không dám lèm nhẽ, cô ấy sợ làm chậm hiệu suất của Trần Thái Nhật.

Click.

Lại mười giây nữa.

“Trang tiếp theo!”

Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên ng ẩ một bên cũng không ần ào mà nhìn màn hình, các cô đều chịu thua với tốc độ đọc một trăm tám mươi nghìn chữ trong mười giây, thị lực như th ần này.

“Lật qua!”

“Lật qua!”

Ánh mắt Trần Thái Nhật lướt qua màn hình trong chớp nhoáng như máy quay với tốc độ cao, hoàn toàn không tưởng tượng được còn có quá trình nhận biết chữ và đọc.

Nếu có khả năng như vậy, cũng có thể đọc hết sách ở thư viện chỉ trong vòng một tháng mất.

Sau khi ấn liên tục sang hơn ba mươi trang.

“Dừng lại! Phóng to hàng thứ mười trang thứ ba!”

Genko đang luống cuống bỗng giật mình.

Click click.

Con chuột liên tục lăn lên trên.

Cỡ chữ bỗng chốc trở lại kích thước bằng đ ồng xu, lúc này ba cô gái mới có cảm giác nhìn rõ cả thế giới ngay trước mắt.

Trên màn hình, câu mở đầu là một câu khá đơn giản.

“Cổ Tam Nhuệ, võ sĩ hạng bảy đỉnh cao thiên về ám khí, chết vào tháng giêng năm Canh Tý, không may bị rơi xuống vách đá núi tuyết khi đang

thách đấu với trưởng lão liên đoàn võ thuật ở Thiên Trì, Bạch Sơn”.

Trần Thái Nhật Lặp lại lần nữa cái tên.

“Cổ... Tam Nhuệ”.

Chủ nhân của cái tên này xuất hiện vào mười bảy năm trước, ở thời điểm đỉnh cao lúc công khai thách đấu với trưởng lão liên đoàn võ thuật năm ấy, không đánh lại mà chết, cũng chỉ để lại một phần ghi chép này.

Nhưng cái tên này quả thật khiến người ta không khỏi liên tưởng.

Tam Nhuệ, Cửu Phong...

Trần Thái Nhật nhìn xuống bên dưới thì bỗng phát hiện một cái tên khá quen thuộc trong ghi chép.

Trưởng lão liên đoàn võ thuật thách đấu với Cổ Tam Nhuệ năm đó không phải ai khác mà chính là trang chủ của sơn trang Thất Tú năm đó – Khúc Mỹ Thôn.

Cũng chính là mẹ ruột của Khúc Lan Phi – trưởng lão hiện tại.

Trần Thái Nhật tính toán một chút.

Khúc Lan Phi và Tiêu Mai xấp xỉ tuổi nhau, khoảng ba mươi tuổi, nếu mẹ cô ta có chết thì cũng mới năm mươi tuổi nên hẳn là vẫn còn sống.

Anh vội vã gọi đến một số điện thoại.

Tút tut tut, mấy giây sau đã được kết nối.

“Cậu Trần, cậu tìm tôi sao?”

“Trang chủ Khúc, tôi muốn nghe ngóng chút tin tức của một người ở chỗ cô, cô từng nghe nói đến cái tên Cổ Tam Nhuệ này chưa?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng vài giây.

Đột nhiên giọng của Khúc Lan Phi bỗng trở nên tức giận.

“Cậu Trầ, cho dù tôi có chết cũng tuyệt đối không thể quên đi cái tên này!”

Trầ Thái Nhật mừng thầ.

Tốt quá!

“Hình như hắ từng giao đấu với mẹ của cô, mẹ cô có nhắc gì đến chuyện của hắ không?”

Bên kia im lặng một giây, giọng Khúc Lan Phi bỗng trở nên buồn bã.

“Cậu Trầ... mẹ tôi đã mất cách đây bảy năm rồi, Cố Tam Nhuệ chính là người giết mẹ tôi, tôi đã vất vả tìm kiếm hắ lâu rồi!”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 275: Đặt Máy Giám Sát Trong Đầu

Trần Thái Nhật sững sờ trong giây lát.

Kẻ thù giết mẹ?

Là sao chứ? Mẹ của Khúc Lan Phi còn chưa được sáu mươi tuổi đã qua đời rồi sao?

Theo Khúc Lan Phi nói, chính Cổ Tam Nhuệ đã giết bà ta.

Tuy nhiên, trong hồ sơ của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ, rõ ràng là Cổ Tam Nhuệ đã thách đấu thất bại và bị trưởng lão thời nhiệm của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ - Khúc Mỹ Thần, đánh hạ gục trên núi tuyết.

Không phải mẹ của Khúc Lan Phi đã thắng sao?

Anh nhất thời bị tin tức này làm cho choáng váng đầu óc.

"Trang chủ Khúc Lan Phi, không phải Cổ Tam Nhuệ đã bị mẹ cô đánh bại sao? Tại sao lại không khớp với ghi chép của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ?"

Đối phương im lặng trong ba mươi giây mới chậm rãi tiết lộ sự thật năm ấy.

Hóa ra trong cuộc đấu tay đôi giữa Cổ Tam Nhuệ và Khúc Mỹ Thần, quả thực là năng lực của Khúc Mỹ Thần cao hơn hẳn một bậc, hơn nữa lúc giành chiến thắng trong cuộc đấu, bà ta lại dừng tay.

Không những không giết Cổ Tam Nhuệ mà còn đưa cho hắn một lọ thuốc trị thương.

Bất ngờ thay, ngay khi Khúc Mỹ Thần nghĩ rằng bà ta đã thắng, không cần phải dây dưa thêm thì Cổ Tam Nhuệ bất ngờ lén tấn công từ phía sau.

Khúc Mỹ Thần mất cảnh giác, bị một cây kim băng ngưng tụ công lực của Cổ Tam Nhuệ đâm vào hông.

Lần này, hắn đã hoàn toàn chọc giận trưởng lão của liên đoàn võ thuật Hoa Hạ.

Khúc Mỹ Thần sử dụng tuyệt chiêu bị thất truyền đã lâu, dùng ám khí đánh Cổ Tam Nhuệ thoi thóp, cuối cùng buộc hắn phải nhảy khỏi vách đá.

Sau đó, còn cố tình đi tìm xác người này, nhưng không thu được kết quả gì.

Cuộc đấu này có thể coi là Khúc Lan Phi thắng, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn.

Ám khí của Cổ Tam Nhuệ đã đâm sâu vào phần lá lách bà ta, không cách nào loại bỏ được.

Sau hơn một năm, kim băng cuối cùng cũng tan ra, nội tạng vỡ tung, Khúc Lan Phi đương nhiên cũng từ giã cõi đời.

Cổ Tam Nhuệ này quả thực là một kẻ vô liêm sỉ, thất tín bội nghĩa.

Thách đấu thất bại lại còn dám đánh lén khiến người ta bị thương.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng khóc thút thít của Khúc Lan Phi.

"Cậu Trần, nếu cậu có tung tích của kẻ tà ác này, xin hãy thông báo cho tôi.

Điều ước duy nhất của tôi trong cuộc đời này là có thể chém chết kẻ thù, báo thù cho mẹ tôi, bất kể cái giá phải trả là bao nhiêu!"

Trần Thái Nhật thở dài.

"Tôi chỉ có một phỏng đoán, nhưng theo mô tả của cô, thì có vẻ giống đến tám chín phần đấy.

Hiện tại, gã Cổ Tam Nhuệ đó rất có thể đã thay đổi thân phận và ẩn náu ở Yên Kinh".

"Yên Kinh? Vậy thì tôi lập tức tới đó! Cậu Trầnn, xin cậu hãy đợi tôi đến rồi mới hành động, để cho tôi có cơ hội trả thù".

Trầnn Thái Nhật suy nghĩ một chút, anh vẫn cần tìm hiểu nội tình mối quan hệ giữa Cổ Tam Nhuệ và việc anh bị hại năm xưa.

Hai ngày nay không cần quan tâm, đợi Khúc Lan Phi đến là được rồi cùng hành động là được.

"Được, vậy tôi sẽ đợi cô ở Yên Kinh".

"Cậu Trầnn, đại ơn đại đức của cậu, cả đời xin khắc ghi".

Sau khi cúp điện thoại, Trầnn Thái Nhật chìm trong suy nghĩ.

Cổ Tam Nhuệ chắc chắn là Hồ Cửu Phong hiện tại.

Mẹ của Khúc Lan Phi cũng chết vì bị kim băng đâm vào cơ thể, gần giống như cách chết của hai cao thủ họ Hàn.

Thân phận của kẻ tà ác này đã được xác định.

Vậy bây giờ chỉ cần xác định một chuyện.

Hồ Cửu Phong, cũng chính là Cổ Tam Nhuệ năm đó, dính líu gì đến việc Trầnn Thái Nhật bị hại vào mười năm trước.

Lúc đó, hắn vẫn chưa gia nhập nhà họ Phùng, có phải vì chính hắn muốn ép Trầnn Thái Nhật đến chết, hay là vì phía sau còn có kẻ xúi giục.

.

Đam Mỹ Sắc

“Cổ Tam Nhuệ”, từ khi bị nhảy khỏi vách đá cho đến khi hấn vào nhà Phùng dưới cái tên “Hồ Cửu Phong”, còn có năm năm không rõ tung tích.

Hấn đã đi đâu và làm thế nào để gia nhập Hội Đông Vinh, rồi trở thành Thỏ vàng?

"Genko, cô cử người vào kho tài liệu bí mật của nhà nước để tìm kiếm các ghi chép lịch sử về nhà họ Phùng.

Năm đó Hồ Cửu Phong đã vào nhà họ Phùng bằng cách nào, và ai đã triệu tập hấn gia nhập, cô phải tìm hiểu kĩ".

"Chủ nhân yên tâm".

Genko ra ngoài làm việc ngay lập tức, trong phòng họp chỉ còn lại Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên.

Đột nhiên, điện thoại di động của Trần Thái Nhật đổ chuông, vừa nhìn màn hình điện thoại, lông mày anh lập tức nhíu lên.

Hóa ra là cuộc gọi của Vân Vũ Phi!

Cô em vợ lúc này gọi điện cho mình chẳng biết là muốn làm gì nữa.

"A lô? Sao lại nhớ đến gọi điện cho anh thế?"

Sự dịu dàng trong giọng điệu của Trần Thái Nhật ngay lập tức khiến lỗ tai của hai người đẹp ngồi bên cạnh anh như dựng lên.

"Thái Nhật, anh có bận không?"

Giọng nói lạnh lạnh như chim vàng anh, mềm mại như lụa ấm, khiến trái tim của Trần Thái Nhật rung động.

"Không bận, có chuyện gì sao?"

"Ừ...!nếu anh không bận thì ra sân bay đón em đi, em tới Yên Kinh rồi".

Phụt!

Trần Thái Nhật suýt chút nữa thì phun cả nước ra.

Hai người đẹp Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên ở trước mặt nghi ngờ nhìn anh.

Trong điện thoại, giọng điệu của Vân Vũ Phi đầy mong đợi.

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy khủng hoảng.

Ba vị cùng hội thẩm?

Ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

"E hèm, em tới đây làm gì vậy?"

Đầu bên kia điện thoại im lặng trong giây lát, đột nhiên có một giọng nói than vãn vang lên.

"Chỉ là em nhớ anh thôi, không được đến Yến Kinh gặp anh sao? Sao anh lại hỏi thế? Đừng nói là anh đang ở khách sạn đấy nhé, bên cạnh có người đẹp nào đó đúng không?"

Đùa chứ?

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy trên mặt hiện rõ hai chữ "oan uổng" to đùng.

Quá đáng!

Thực giác của phụ nữ hơi quá đáng thật đấy!

Mình đang ở trong khách sạn, nhưng là ở trong phòng họp của khách sạn mà!

Bên cạnh, ừ...!quả thực là có người phụ nữ khác, nhưng mà...!

Chà, không thể nói là trong sáng được.

Cái miệng nhỏ nhắn của Hàn Tâm Nhụy bữu ra, nếu Vân Vũ Phi gặp cảnh này, cô nhất định sẽ tức chết.

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ u sầu nhàn nhạt, trong mắt hiện lên vẻ ghen tị.

Sao đồ đệ cũng có vẻ mặt này chứ, chuyện gì đây?

Trần Thái Nhật vò đầu bứt tai một hồi.

Không biết trả lời đầu bên kia điện thoại thế nào.

Em vợ khế khịt mũi.

"Hừ, tóm lại là anh có tới đón em không? Không tới thì em đi về luôn cho xong, không gặp anh nữa!"

"Đừng, đừng! Anh ra sân bay ngay, chờ anh nhé!"

"Hi hi, thế còn được, em đợi anh nha".

Cộp, đầu bên kia cúp điện thoại.

Trần Thái Nhật cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giọng nói của Hàn Tâm Nhụy đột nhiên trở nên lười biếng.

"Được rồi, tối hôm qua em luyện tập cả buổi, bây giờ muốn đi ngủ, hôm nay đừng ai gọi em đấy, em muốn ngủ cả ngày".

Nói xong, chớp mũi hơi nhăn lại nhìn Trần Thái Nhật, ánh mắt đầy vẻ ôn nhu.

Trần Thái Nhật xúc động đến mức suýt khóc.

Mau nhìn xem, gì mà vợ hiền đảm đang, gì mà độ lượng bao dung!

Hàn Tâm Nhụy biết hôm nay sẽ không lật tẩy nên đã chủ động thoái thác, lòng dạ này mà không làm quý phi thì đúng là phí của trời.

Ngay sau khi cô chủ Hàn rời đi, trong phòng chỉ còn Ninh Yên Nhiên và Trầ Thái Nhật.

Trầ Thái Nhật nhìn đồ đệ xinh đẹp của mình với ánh mắt mong đợi, trong lòng không khỏi lăm bằm.

Chắc cô cũng mệt rồi, cũng cần quay về phòng nghỉ ngơi đúng không?

Đúng lúc này, trên mặt Ninh Yên Nhiên đột nhiên xuất hiện một vẻ kỳ quái, nở nụ cười tươi như hoa.

"Sư phụ, có phải người rất mong đợi con mệt, sau đó về phòng đi ngủ đúng không?"

Bầu không khí đột nhiên ngưng ngượng vô cùng.

Chắc hẳn con bé quỷ quái này đã lắp máy giám sát trong đầu mình?

Rốt cuộc phụ nữ là loại sinh vật nào chứ?

Trầ Thái Nhật đột nhiên cảm thấy phía sau gáy đổ mồ hôi.

Đột nhiên, Ninh Yên Nhiên chống tay lên bàn, cúi người, nghiêng về phía trước, nhìn Trầ Thái Nhật bằng ánh mắt quyến rũ.

"Sư phụ, người ra sân bay, chắc hẳn còn thiếu một tài xế, đúng chứ ạ?"

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 276: Náo Loạn Sân Bay

Suốt quãng đường tới sân bay, Trần Thái Nhật cứ xụ mặt, cố gắng làm cho mình trông thật bình tĩnh.

Cái cô Ninh Yên Nhiên này, cứ đòi đi bằng được.

Không biết là làm kì đà cản mũi rất đáng thẹn à?

Dù cho cô có là người đẹp số một Hoa Hạ, cô cũng không thể tùy tiện làm phiến thể giới hai người của người khác được chứ?

Ban đầu Trần Thái Nhật còn từ chối một cách dứt khoát, nhưng không ngờ cô gái này lại dùng đến chiêu trò kinh điển của phụ nữ.

Hết ra vẻ dễ thương, giả vờ khóc, rồi lại ôm đùi.

Luôn miệng nói mình chưa được gặp sư nương họ Vân này, nên muốn xem xem đối phương rốt cuộc là tiên nữ như thế nào mới có thể xứng với sư phụ mình.

Sau đó nịnh nọt một hồi, nói rằng khi gặp sư nương, nhất định sẽ khéo léo, thông minh, chăm sóc sư nương chu đáo như một nữ giúp việc.

Còn nói rằng bản thân sẽ đảm đương việc hướng dẫn du lịch cho sư nương, trở thành một người chị em tốt, cùng nhau đi du lịch Yến Kinh...!

Nghe có vẻ hài hòa đấy.

Nếu không phải ánh mắt quyết thắng bằng được của cô nàng rõ mồn một, thì Trần Thái Nhật suýt chút nữa đã tin rồi.

Nội tâm của Trần Thái Nhật thực sự quá rối rắm.

Thái độ của Ninh Yên Nhiên với anh đã hoàn toàn thay đổi kể từ lần dùng bữa hôm trước ở nhà họ Ninh.

Trước kia là thái độ kính trọng, sùng bái và tán thưởng.

Bây giờ lại từ từ trở thành một kiểu dựa dẫm, trông chờ và thân thiết của người con gái đối với đàn ông.

Đẹp trai thì ắt sẽ đào hoa sao?

Trần Thái Nhật không ngừng dằn vò tâm hồn mình ngày này qua ngày khác.

Lúc đến sân bay, chỉ có thể tính đến đâu hay đến đó.

Vân Vũ Phi và mình đều có tình cảm sâu đậm với nhau.

Trong trái tim mình, Trần Thái Nhật luôn tràn đầy mong muốn được bảo vệ cô, thậm chí còn cảm thấy biết ơn cô vô tận.

Dù sao thì con gái ruột của mình cũng được chính cô em vợ này một tay nuôi nấng, cũng coi như là mẹ con ruột.

Trần Thái Nhật từ lâu đã coi Vân Vũ Phi là người thân của mình.

Cứ nghĩ đến việc cô tới thăm mình, trong lòng Trần Thái Nhật như có dòng chảy ấm áp sưởi ấm.

"Sự phụ, sắp đến nơi rồi".

"Ừ".

...!

Trạm cuối của sân bay Yến Kinh, ở cổng đón.

Vào buổi trưa.

Một bóng người mảnh mai đứng trong gió, mái tóc dài như thác nước, cơ thể uyển chuyển khoác lên bộ áo liền quần bằng lụa dày, không cách nào che giấu dáng người hoàn mỹ.

Các đường nét trên khuôn mặt giống như một nàng tiên, đôi mắt sáng như những vì sao, và một nụ cười có thể khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Vân Vũ Phi một tay vừa cầm vali, vừa lo lắng nhìn về hướng của chiếc xe đằng xa, như đang mong chờ đi đâu gì đó.

Một vẻ đẹp tuyệt trần như vậy ngay lập tức thu hút sự bàn tán của những người xung quanh.

Không ít đàn ông đi qua, ánh mắt dừng ở cô lập tức đứng hình, thậm chí có những người vì mãi nhìn mà va vào nhau.

Các chị em phụ nữ cũng phải nghiêng răng vì ghen tị, ngưỡng mộ.

Trên đời sao lại có người phụ nữ xinh đẹp như vậy chứ.

"Này, cô ta là người nổi tiếng à? Đường nét của gương mặt này đẹp đến mức ông trời cũng phải ghen đấy!"

"Anh chưa xem phim cô ấy diễn.

Vẻ đẹp thế này mà không xưng bá ở giới giải trí thì phí quá ấy chứ".

"Em thấy cho dù là Ninh Yên Nhiên, người đẹp số một Hoa Hạ, có lẽ cũng không áp đảo được cô ta đâu".

"Ninh Yên Nhiên vẫn đỉnh mà.

Em nhìn áp-phích đi, mỗi người một vẻ.

Xong rồi, một nữ thần còn chưa đủ, bây giờ cả hai nữ thần đều xuất hiện thế này! Anh nên làm fans của ai đây?"

"Này, này! Đồn đồn ông thất tha, lại chảy nước miếng rồi, chia tay ngay!"

Không lâu sau, xung quanh Vân Vũ Phi có vô số người đứng tụ tập lại thành nhóm.

Người thì tán thưởng, người thì lén lút chụp ảnh, bàn tán, xem trò vui.

Có phe thì chỉ đứng xem không thôi, thì đương nhiên cũng có phe sẽ hành động.

Đầu tiên, có một anh chàng trông mặc vest, đi giày da, gương mặt bóng nhẫy, tay không mặt dày bước đến xin tài khoản Zalo.

Vân Vũ Phi thậm chí không có ý định tiếp lời, cô cau mày lắc đầu.

Một tên bị loại.

Ngay sau đó, một người đàn ông anh tuấn, vắn vớ song toàn, không biết lấy ra một bó hoa lớn, đi thẳng về phía trước nói muốn kết bạn.

Vân Vũ Phi nhanh chóng lùi lại hai bước, nói rằng cô đang đợi người, lại từ chối.

Hai tên bị loại.

Tuy nhiên, kể từ khi tên vừa rồi bỏ đi, cục diện bắt đầu gay cấn hơn.

Vừa rồi là một người đàn ông đẹp trai ra trận nhưng thất bại.

Người đàn ông thứ ba bắt chuyện, ngoài vẻ điển trai, anh ta còn tung ra một đòn hiểm, móc túi lấy một chiếc đồng hồ đôi của Longines trị giá hàng chục nghìn tệ.

"Cô em, hôm nay vào một ngày đẹp trời như vậy, tôi vừa mua thêm một chiếc đồng hồ đôi.

Nó nóng lòng muốn nhận em làm cô chủ đấy.

Không biết em có thể cho tôi cơ hội đeo cho em được không?"

Vân Vũ Phi nhìn người đàn ông này chăm chăm như thể anh ta bị thần kinh, chậm rãi nói.

"Anh mua đồng hồ à? Liên quan gì đến tôi? Phiền anh đứng tránh ra hộ cái, bạn trai tôi sắp đến nơi rồi".

Ngay khi lời này vừa vang lên, người đàn ông cầm hộp đồng hồ như ngã quỵ ngay lập tức.

Lặng lẽ rời đi.

Không chỉ anh ta, mà những người đàn ông trạc ba mươi bốn mươi tuổi đứng xung quanh, nghe nói cô đã là hoa có chủ thì cũng bất giác cùng thở dài.

Thậm chí còn có một số bạn gái còn đứng cạnh cũng thở dài theo, sau đó không khỏi đấm bạn trai một trận.

Vân Vũ Phi đã nói rõ ràng như vậy.

Vẫn có những người không bỏ cuộc!

Đồng hồ nổi tiếng còn không có tác dụng.

Bíp bip.

Tiếng còi xe lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người..

BMW 730, một chiếc xe hạng sang cỡ một triệu tệ, chậm rãi dừng lại trước Vân Vũ Phi.

Cửa kính ghé lái mở ra, một người đàn ông trông giống như một ngôi sao nổi tiếng trẻ tuổi nào đó, gã nở một nụ cười đủ để làm cho các cô gái phát điên, vuốt mái tóc.

"Người đẹp, em đi đâu vậy, tôi chở em một chuyến nhé?"

"Cảm ơn, không cần, bạn trai tôi đến ngay bây giờ".

Người đàn ông BMW lắc ngón tay.

"Chỉ là bạn trai thôi mà, có phải là chồng đâu, chẳng phải vẫn đổi được sao? Em thấy tôi thế nào? Hay là chúng ta kết bạn trước, chiếc xe này coi như là món quà gặp mặt tôi tặng em nhé".

Xì xào!

Cảnh tượng bùng nổ trong tích tắc.

Đại gia đấy!

Để nhận được nụ cười từ người đẹp, chàng thanh niên phóng khoáng này thực sự định tặng luôn một chiếc BMW?

Đây là một món quà nhỏ một triệu tệ đấy!

Vân Vũ Phi bất lực cau mày, cô lắc đầu, mặc kệ gã, rồi bước thẳng đến điểm chờ bên cạnh.

Đây không còn là từ chối khéo léo nữa.

Bất cứ ai có con mắt tinh tường đều có thể nhận ra rằng Vân Vũ Phi thực sự đang đợi người.

Nào ngờ, người đàn ông lái chiếc BMW thậm chí còn không có ý định bỏ cuộc.

Khi vào số lùi, gã lại lái xe đến bên cạnh Vân Vũ Phi.

"Cô em, nể mặt tôi nhé, dù sao cũng phải ăn bữa cơm với tôi đã chứ.

Xét cho cùng thì Tịch Khôn tôi cũng là cậu chủ của nhà họ Tịch hoàng kim mà, hơn nữa còn là một ngôi sao cũng có chút danh tiếng trong giới giải trí.

Lẽ nào còn không xứng với em sao?"

Đám người đang hóng hót xung quanh bỗng giật nảy mình.

Gia tộc hoàng kim?

Hơn nữa còn là ngôi sao nổi tiếng!

Tịch Khôn có vẻ khá nổi tiếng, rất nhiều cô gái đứng xem đều có phản ứng bất ngờ, ngay lập tức, mắt họ sáng như sao đòi chụp ảnh chung xin chữ ký.

Tịch Khôn bước xuống xe và hôn gió fans nữ khiến không biết bao nhiêu người la hét.

Gã quay đầu lại, nhìn Vân Vũ Phi.

"Thấy chưa, tôi có nói dối em đâu, cho dù em muốn bước vào giới giải trí, với mạng lưới quan hệ của tôi, em có thể nổi tiếng chỉ trong vài phút, huống hồ là tôi rất thích em".

Dứt lời, gã lấy ra một chiếc hộp và mở ra.

Một viên ngọc lục bảo vô giá làm chói mắt đám đông!

Cậu chủ của gia tộc hoàng kim vì muốn tán gái mà vung tiền như rác!

Chiếc xe sang một triệu tệ! Viên ngọc lục bảo khổng lồ!

Ngoại hình, gia cảnh và quà tặng đều đạt tiêu chuẩn!

Một người phụ nữ bình thường căn bản không thể cưỡng lại trước sự “tấn công” này.

"Đừng chờ đợi thằng bạn trai gì đó của em nữa.

Ở Yên Kinh, không có người đàn ông nào có thể sánh với Tịch Khôn tôi về thực lực, mạng lưới quan hệ và ngoại hình đâu".

Tịch Khôn nở nụ cười mà gã vẫn nghĩ là rất oách.

"Người đẹp, tối nay cùng nhau ăn cơm đi, đây là mệnh trời định đấy".

Các fans nữ của Tịch Khôn đứng bên cạnh sắp phát điên lên rồi, nhìn Vân Vũ Phi như tình địch cả đời của họ.

Sắc mặt Vân Vũ Phi vẫn bình tĩnh như nước, không chút xao động.

"Tịch Khôn phải không? Tôi nói thẳng anh đừng có bận tâm quá nhé.

So với bạn trai của tôi, anh còn không đủ tư cách để đánh giày cho anh ấy".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 277: Người Đẹp Tuyệt Trần

Ngay khi lời nói này vang lên, toàn bộ đám người đang đứng xem đều hít khí lạnh.

Cậu chủ của nhà họ Tịch hoàng kim bị sỉ nhục!

Hầu hết những người có mặt đều là người dân ở Yến Kinh.

Ai nấy đều hiểu rõ sự uy hiếp của gia tộc hoàng kim trong mọi mặt của cuộc sống.

Là một ngôi sao nổi tiếng trong giới giải trí, độ lừng danh của Tịch Khôn như cao thêm một bậc.

Một người tiếng tăm lừng lẫy, một cậu chủ giàu có, một ngôi sao của giới giải trí ở Yến Kinh, gã đúng là một người đàn ông kim cương hoàn mỹ.

Thế mà gã lại bị một người đẹp tuyệt trần nói là không đủ tư cách để đánh giày cho bạn trai cô.

Đúng là...!thú vị quá đấy!

Nhiều người đã bắt đầu chuẩn bị cả ghế xếp và hạt dưa để ngồi ở một bên xem kịch hay.

Dù sao thì có ai mà không thích hóng hớt chứ?

Nụ cười thân thiện lúc đầu của Tịch Khôn ngay lập tức đông cứng lại.

Hai giây sau, gã lại nhếch môi để lộ một nụ cười không chút ngượng ngùng.

"Cô em này, em có biết ở Yến Kinh này có bao nhiêu cô gái xếp hàng để được lọt vào mắt của tôi không? Chỉ khi nào tâm trạng tốt, tôi mới vừa ý

chọn được một hai cô em ôm vào lòng rồi tặng túi xách đấy nhé".

Vân Vũ Phi lạnh lùng nhìn gã, không đáp lại.

Biểu cảm của Tịch Khôn dần chuyển từ nụ cười ngượng nghịu sang kiêu ngạo.

"Trước đây, tôi luôn chọn phụ nữ, loại ngay những cô tôi không thích, và chỉ nuông chiều một hoặc hai cô đẹp nhất.

Hôm nay, em đã thành công khơi dậy sự phấn khích đã mất từ lâu của tôi! Lâu rồi tôi mới gặp được một cô em khó nhằn thế này đấy!"

Dứt lời, Tịch Khôn lập tức tuyên bố trước đám đông.

"Hôm nay, với thân phận là cậu chủ nhà họ Tịch, tôi công khai với toàn thể mọi người, em chính là người phụ nữ của tôi! Tôi xem ai dám tranh với tôi, bạn trai của em à? Hắn đâu rồi? Có bản lĩnh thì thò bản mặt ra đây!"

Vù...!

Một cơn gió lạnh thổi qua.

Không có ai trả lời.

Người nên trả lời vẫn chưa đến.

Những người còn lại đều không có gan cướp phụ nữ của cậu chủ gia tộc hoàng kim này.

Vân Vũ Phi cứ nhìn gã đàn ông theo phong cách tổng giám đốc bá đạo có thiện cảm với mình này, là lại thấy buồn nôn.

"Bạn trai của tôi đang lái xe đến đây.

Anh đừng đứng đây như thằng ngốc nữa, bám dai như đĩa.

Anh ấy mà đến là rắc rối to đấy nhé".

Tịch Khôn sững sốt, sau đó lập tức bật cười đầy ngông cuồng.

"Ha ha ha ha! Tôi gặp rắc rối lớn rồi, ha ha ha! Cười chết mất, mấy người nghe rồi đấy, gái ngoại lai chả biết một cái gì hết, dám nói tôi gặp rắc rối lớn rồi, ha ha ha!"

Nghe thấy gã cười như vậy, đám người có mặt cũng bắt đầu hòa theo cười cợt.

Nhiều người ngay lập tức đánh giá Vân Vũ Phi là một cô gái chưa trải đời.

Ngay cả đám người nịnh hót gia tộc hoàng kim cũng bắt đầu hét lên với Vân Vũ Phi.

"Người đẹp! Đừng cố chấp nữa, bạn trai của cô có lẽ nghe nói cậu chủ Tịch đang tán cô, nên sợ đến mức bỏ về rồi!"

"Đúng vậy, đẹp thì cũng phải biết phép tắc chứ.

Gia tộc hoàng kim không phải là người mà cô chọc nổi đâu!"

"Mới đến nên không hiểu chuyện chứ gì, cậu chủ Tịch trẻ tuổi lại còn có nhan sắc xuất chúng, anh ấy tán cô là đã xem trọng cô rồi!"

Thậm chí còn có một số fans nữ thiếu năng của Tịch Khôn đứng bên cạnh châm ngòi thổi gió.

"Em gái này, em chả biết quý trọng gì cả! Nếu cậu chủ Tịch bằng lòng đuổi theo chị, cho dù anh ấy có lấy lại chiếc BMW, chị đây cũng sẵn lòng!"

"Cậu chủ Tịch! Đừng theo đuổi cô ta nữa, anh xem e, này, em cần bạn trai em đâu!"

Vì câu nói này mà một cặp đôi ở gần đó đã xảy ra ẩu đả.

Đám đông lại trở nên ồn ào.

Tịch Khôn đột nhiên trở thành tiêu điểm, thể diện của gã cũng lên đến đỉnh điểm.

Gã đi về phía trước hai bước, chặn ngay trước đường của Vân Vũ Phi.

"Người đẹp, nói cho tôi biết tên của em trước đi".

Vân Vũ Phi né sang bên trái, Tịch Khôn cũng lập tức nghiêng người chặn bên trái.

"Tránh sang một bên!"

Vân Vũ Phi đi sang bên phải, Tịch Khôn lại tiếp tục chặn đường.

Sau hai lần như vậy, Vân Vũ Phi thực sự tức giận, trong lòng hơi hoảng loạn, đồng thời điên cuồng mắng chửi Trần Thái Nhật.

Cái đồ đàn ông thói tha đáng chết này, bà cô của anh đang bị người ta chặn cả đường đây, còn không mau tới cứu người!

Tịch Khôn từng bước tiến lại gần, Vân Vũ Phi kéo vali lùi lại.

Một số người nhìn thấy vậy liền trở nên phấn khích, có người thậm chí còn tưởng tượng rằng Tịch Khôn sẽ giở trò ngay trên đường phố.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên một tiếng còi xe.

Vân Vũ Phi vừa nghe thấy, khuôn mặt đột nhiên trở nên vui mừng.

Tịch Khôn vô thức quay đầu lại muốn xem ai đến.

Dưới con mắt của mọi người, một chiếc Rolls Royce Phantom phiên bản tổng giám đốc chậm rãi lái tới.

Đây là một chiếc xe sang hàng chục triệu tệ, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người!

Chiếc BMW 730 của Tịch Khôn chỉ là một trong số những chiếc xe sang của gã.

Là một cậu chủ gia tộc hoàng kim, gã cũng có trong tay những chiếc xe thể thao trị giá hàng chục triệu tệ.

Nhìn thấy xe tới, Tịch Khôn nở một nụ cười khinh thường, trong miệng thốt ra một câu.

“Ra oai với ai chứ?”

Đúng lúc này, chiếc Rolls Royce Phantom bắt đầu giảm tốc độ, từ từ chuẩn bị đổ sát đuôi chiếc BMW 730.

Ánh mắt của mọi người không khỏi dõi theo hướng đi của chiếc xe.

Đột nhiên, ai đó hét lên.

"Đừng lái xe về phía trước nữa! Phanh được rồi đấy, nếu không sẽ đâm đó!"

Nói xong thì đã muộn, rất nhanh chỉ có thể nghe thấy một tiếng "rầm".

Đám người đang đứng hóng chuyện đều sửng sốt.

Đôi mắt của Tịch Khôn như trố ra ngoài.

Chiếc Rolls Royce này hoàn toàn không đạp phanh mà lao thẳng vào đuôi xe BMW.

Tiếng kim loại biến dạng vang lên.

Phần đuôi xe BMW cũng như phần đầu xe Rolls Royce đã bị biến dạng nghiêm trọng.

Tịch Khôn lập tức nổi nóng!

"Mẹ chứ! Thằng mất mù đó dám đâm vào xe của tao! Muốn đổi đầu với nhà họ Tịch phải không? Muốn đổi đầu với gia tộc hoàn kim phải không?"

Dứt lời, cậu chủ Tịch đã sải bước thẳng về phía ghế lái của chiếc Rolls Royce.

Vừa bước tới trước cửa ghế lái.

Cửa trước bất ngờ mở ra.

Bịch!

Tịch Khôn bị cửa xe đập thẳng vào mặt, ngã nhào trên vỉa hè, kêu lên một tiếng đau đớn.

"Ôi trời ơi! Mẹ chứ! Người đâu!"

Tịch Khôn tức điên người, xe bị người khác đụng phải, tên tài xế còn dám đánh gã, bạo gan quá đấy!

"Cậu chủ Tịch!"

Bốn năm vệ sĩ tập trung ngay lập tức, nhìn chăm chăm vào chiếc Rolls Royce.

Tịch Khôn đỡ eo, vẻ mặt đầy dữ tợn.

"Mẹ cái thằng chó má không muốn sống, ra đây mà tự vả miệng đi!"

Cạch.

Một đôi chân xinh đẹp mảnh mai đột nhiên duỗi ra từ ghế lái, chiếc váy dài che đến dưới đầu gối, bắp chân trắng nõn như củ sen, đường cong uyển chuyển.

Xì xào!

Chỉ riêng một bên chân này thôi cũng đủ khiến những người đàn ông có mặt phải kinh ngạc.

Ngay sau đó, một cô gái xinh đẹp, sắc xảo tựa như tiên giáng trần, lạnh lùng không chút giống người phàm, chậm rãi bước ra khỏi ghế lái.

Cô đội một chiếc mũ ngắn mùa đông dành cho quý cô, không thoa phấn, gương mặt giống như trong tranh.

Nhiều người không khỏi sửng sốt mà thốt lên.

"Ninh Yên Nhiên!"

Ngay cả Vân Vũ Phi cũng phải sửng sốt.

Khi hai người đẹp gặp nhau lần đầu tiên, ngay lập tức đều tập trung vào đối phương.

Đẹp!

Hai cô gái như ở một thế giới khác, không giống như người phàm, nhưng mỗi người lại một vẻ, khiến người ta khen ngợi không ngừng.

Trong phút chốc, các cô gái trong bán kính một kilomet đường như đã biến mất, trên thế gian chỉ còn lại hai người đẹp tuyệt trần này!

Giọng nói kiêu ngạo của Tịch Khôn đột ngột im bặt, gương mặt dần lộ rõ vẻ kinh hãi.

Ninh Yên Nhiên! Đó là cô chủ của gia tộc hoa lan hoàng kim!

Thật đáng tiếc khi Ninh Yên Nhiên thậm chí còn không nhìn gã, ánh mắt dừng lại trên người Vân Vũ Phi vài giây, trong mắt đầy sự cạnh tranh không thể giải thích được.

Một giây sau, Ninh Yên Nhiên bước đến cửa sau.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, người đẹp số một Hoa Hạ, cô chủ của gia tộc hoàng kim đích thân mở cửa xe.

"Sir phụ, mời xuống xe".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 278: Khí Thế Hùng Hô

Khung cảnh ở bãi đỗ xe như bùng nổ.

Trong tích tắc, trong đầu mọi người dường như đều nghĩ đến tiêu đề giật tít trên trang nhất của tin tức ngày mai!

“Tin sốc! Người đẹp số một Hoa Hạ mở cửa xe cho ai?”

“Sống lâu thì chuyện gì cũng gặp! Có người có thể khiến Ninh Yên Nhiên khúm núm cúi người?”

"Nữ thần sa đọa làm tài xế".

Bom tấn liên tiếp khiến mọi người đầu mơ hồ.

Tại sao người đẹp số một Hoa Hạ - Ninh Yên Nhiên lại xuất hiện ở đây? Hơn nữa cô còn mở cửa xe cho người khác?

Đó là cô chủ của gia tộc hoàng kim đấy!

Trong tích tắc, ánh mắt của mọi người đều dán vào cửa sau của Rolls Royce, muốn xem ai là người có được vinh dự này.

Trên ghế sau, Trần Thái Nhật hừ một tiếng đầy lạnh lùng, khí thế mạnh mẽ toả ra khắp nơi.

Vù!

Cả bãi đỗ xe như nổi gió lốc!

Vẻ mặt của ai nấy sững sốt, sờn cả tóc gáy, một cảm giác sợ hãi tột độ như lan ra mọi góc ngách,.

ngôn tình ngược

Anh chậm rãi bước xuống xe.

Ninh Yên Nhiên cúi đầu trước mặt Trần Thái Nhật, anh thản nhiên nhìn xung quanh một tuấn.

Mọi người bất giác rụt cổ lại.

Cảm giác áp bức mạnh mẽ đến nghẹt thở!

Cảm giác như có một vị thần giáng trần.

Tịch Khôn cố đứng lên nhìn Trần Thái Nhật, chân dường như hơi mềm nhũn.

Đúng lúc này, một sự việc ngoài tưởng tượng của mọi người xảy ra.

Cô gái vừa bị cậu chủ Tịch chặn đường, mang gương mặt không hề thua kém Ninh Yên Nhiên, bất ngờ hét lên một tiếng rồi ném vali đi.

Vừa chạy vừa nhảy, nhẹ nhàng lao về phía trước.

Trần Thái Nhật nhếch miệng cười.

Cơ thể mềm mại như ngọc, thơm tho, ngã vào vòng tay anh ngay lập tức.

"Xin lỗi, anh đến muộn rồi".

Xì xào!

Càng ngày càng gay cấn!

Miệng của đám người đang hóng hớt không tài nào ngậm lại được.

Bạn trai của người đẹp này hóa ra là anh ta à!

Người đẹp tuyệt trần gây xôn xao khi đứng ở lối ra sân bay, thậm chí còn được cậu chủ Tịch của gia tộc hoàng kim một mực theo đuổi, lúc này lại lao vào vòng tay của Trần Thái Nhật.

Còn Ninh Yên Nhiên, nữ thần số một trong lòng hàng vạn đấng mày râu, người nổi tiếng cả nước đã lâu, cũng lái xe cho người đàn ông bất ngờ xuất hiện này, vẻ mặt khiêm tốn.

Hai người đẹp, cô nào cũng có thể khiến người ta điên đảo.

Bây giờ thì thuộc về anh ta hết!

Tất cả những người đàn ông có mặt bắt đầu khóc điên cuồng trong lòng.

Dựa vào đâu chứ hả?

Rốt cuộc là dựa vào đâu chứ?

Ông trời thật không công bằng!

Khi Trần Thái Nhật đến, thông qua siêu thính giác, anh đã nghe thấy tình cảnh náo nhiệt từ trong xe, lúc này, anh càng muốn thể hiện cái uy của mình.

Cánh tay trái ôm lấy Vân Vũ Phi, anh nhẹ nhàng nhéo mũi cô.

"Đừng tức giận mà, xem anh trả thù cho em này".

Dứt lời, cánh tay phải của anh từ từ duỗi ra.

Ninh Yên Nhiên ở bên cạnh sửng người, nhìn thấy ánh mắt của Trần Thái Nhật, cô lập tức biết ý của anh là gì.

Đúng là đồ không biết xấu hổ, cô thì thần.

"Sự phụ, sao người lại lôi con ra làm công cụ để giữ thể diện chứ?"

Dứt lời, cô khẽ liếc nhìn Vân Vũ Phi đang ở đối diện với ánh mắt ghen tị.

Miệng thì phàn nàn nhưng vẫn khéo léo nắm lấy cánh tay phải của Trần Thái Nhật.

Nếu bây giờ Trần Thái Nhật có một hệ thống trên đầu.

Tinh!

Nhiệm vụ: Bên trái bên phải đầu ôm người thương đã thành công.

Nhận thưởng: Lôi kéo hàng loạt ánh mắt đầy hận thù.

Hiệu ứng: Tất cả đàn ông trong phạm vi năm trăm mét có cảm xúc tiêu cực +10000, tạo hiệu ứng đổ kị bùng cháy, làm chậm và giảm 90% tổng lực công kích...!

Khóe miệng Trần Thái Nhật không khỏi nhếch lên.

Bởi anh đã phát hiện ra nhiều người đàn ông trong và ngoài bãi đỗ xe đầu đang siết chặt tay, bóp điện thoại.

Cảm giác này quá tuyệt!

Đột nhiên, Trần Thái Nhật cảm thấy cả hai bên thắt lưng bị chèn ép cùng một lúc.

Xì xào!

Xong rồi, xong rồi!

Khuôn mặt của Ninh Yên Nhiên đỏ bừng, thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn Vân Vũ Phi ở phía đối diện.

Vân Vũ Phi cũng được ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt trần của người đẹp số một Hoa Hạ.

Một mùi thuốc súng vô hình bỗng phất trước mũi Trần Thái Nhật.

Ninh Yên Nhiên quan sát một h ầ r ầ bật cười.

"Sư phụ, sư nương xinh đẹp thật đấy, con nhìn mà bị cô ấy mê hoặc luôn r ầ".

Vân Vũ Phi nghe thấy lời này liền che khuôn mặt đầy vẻ tò mò.

"Đúng là không thể ngờ được, anh Thái Nhật lại có một đ ồđẹp nghiêng nước nghiêng thành như cô đây, đám đàn ông chắc chắn ghen tị chết mất thôi".

Tr ầ Thái Nhật đột nhiên hơi bối rối.

Mấy lời khen kiểu “thương mại” thế này trong lần gặp đầu tiên liệu có ầm ý nào không?

Mình có nên tiếp lời không vậy?

Sao lại cứ cảm thấy nguy hiểm nhỉ?

Nghĩ đến đây, Tr ầ Thái Nhật nhanh chóng chuyển sự chú ý đến Tịch Khôn đang ở cách đó không xa, bắt đầu chuyển dịch “hoả lực”.

"Tịch Khôn đúng không? Những lời anh vừa nói với bạn gái của tôi, tôi đều nghe được hết r ầ, bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn".

Tinh thần của đám người hóng hớt như bị kích thích.

Tr ầ Thái Nhật khẽ cười.

"Lựa chọn thứ nhất, quỳ xuống và tự tát mình trong vòng mười phút như một lời xin lỗi vì đã thiếu tôn trọng bạn gái tôi, sau đó đưa một trăm triệu tệ, coi như t iền sửa xe lúc ban nãy anh đâm vào xe tôi".

Ngay khi những lời này vang lên, trong lòng ai nấy đều bắt đầu điên cuồng ph ẫn nộ.

Ai đâm xe của ai hả? Lẽ nào anh ta không rõ à?

Dù phỉ nhổ nhưng không ai dám nói ra.

Nhà họ Tịch chỉ là gia tộc hoa sen hoàng kim thôi, là một gia tộc hạng ba.

Mặc dù có thể lấn át những người bình thường khác đang có mặt.

Nhưng Ninh Yên Nhiên thậm chí còn là người phát ngôn của nhà họ Ninh, gia tộc hoàng kim hạng hai, thực lực của cô đủ để đè bẹp gã.

Quan trọng hơn cả, ngay cả Ninh Yên Nhiên cũng kính cẩn kêu lên hai tiếng "Su phụ" trước người đàn ông đó.

Rốt cuộc thân phận của anh ta cao quý thế nào thì đám đông cũng không dám tưởng tượng.

Tịch Khôn liều mạng giữ vững cơ thể đang hơi run của mình, lắp bắp hỏi.

"Còn lựa chọn thứ hai?"

Khóe miệng Trần Thái Nhật hơi nhếch lên.

"Lựa chọn thứ hai à, rất đơn giản.

Đề cấp dưới của anh đề anh trên mặt đất rồi tát trong mười phút, sau đó đưa một trăm triệu tệ tiền để bù sửa xe".

Tịch Khôn lập tức choáng váng, chửi thề.

"Mẹ chứ, hai lựa chọn đó khác quái gì chứ?"

Trần Thái Nhật thờ ơ lắc đầu.

"Đương nhiên là khác.

Anh tự mình vả vào miệng thì...!tay anh mỗi lần ấy chứ, để vệ sĩ vả họ có phải hơn không, đánh xong còn có sức ôm mặt, dù sao cũng vả trong

mười phút đấy, mệt chết".

Nghe thấy lời này, khuôn mặt của Tịch Khôn tối sầm xuống như mây đen kéo đến.

Trần Thái Nhật phát hiện ra phản ứng này của đối phương, anh buông hai người đẹp ra, chậm rãi tiến lên hai bước.

Mỗi khi anh đến gần, Tịch Khôn, vệ sĩ và những người phía sau Tịch Khôn không thể không lùi bước.

Như thế một ngọn núi cao đang tiến đến gần họ.

Ánh mắt Trần Thái Nhật hết sức lạnh lùng.

"Tôi mặc kệ anh ở Yên Kinh có thể lực lớn đến cỡ nào, có mạng lưới bạn bè rộng ra sao, dám chọc ghẹo bạn gái tôi giữa đường thì anh động nhàn người rồi đấy! Là rờng thì ông đây rút gân hần, là hổ thì lột da làm canh! Ba mươi giây, đưa ra quyết định đi!"

Khí thế, gia thế và cảm giác bị áp bức đã hoàn toàn đè bẹp Tịch Khôn.

Những người đang hóng hót đầu cảm thấy Tịch Khôn sắp quỳ rạp xuống tự vả đến nơi rồi.

Dù sao thì nếu để vệ sĩ đè xuống rồi vả mồm thì mặt mũi nhà họ Tịch còn thảm hại hơn!

Tuy nhiên, trước sự mong đợi của mọi người, Tịch Khôn bất ngờ bật cười.

"Ha ha, tao khuyên mày đừng quá kiêu ngạo, mày biết đằng sao nhà họ Tịch tao là ai rồi đấy?"

- -----.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 279: Treo Lên

Vẻ mặt của Trầٰn Thái Nhật mang theo sự bình tĩnh vô hạn.

"Sao nào? Anh lại còn đổ tội cho người khác à? Lôi ra đây xem nào, biết đâu tôi còn quen ấy chứ".

Vẻ tự tin hiện rõ trên gương mặt của Tịch Khôn.

"Một tên vớ vẩn ngoại lai như mây cho dù có nhà họ Ninh chống lưng thì cũng nên biết cái đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Ở Yến Kinh mà cứ mạnh mẽ ra oai thì có ngày gặp quả báo đấy!"

Nói xong, gã dừng lại, hít thở sâu.

"Đứng vững vào nhé! Nói xong đừng sợ đến mức quỳ rạp xuống!"

Trầٰn Thái Nhật nhìn đối phương như một kẻ ngốc.

"Nói đi, để tôi xem là Ngọc Hoàng Đại Đế hay là Như Lai Phật Tổ".

Tịch Khôn cười ngông cuồng.

"Ha ha ha! Tao nói cho mày biết, mày xong đời rồi, nhà họ Tịch tao có ông lớn chống lưng mạnh nhất ở Yến Kinh, là gia tộc đầu tiên được mệnh danh là "Thuận thiên trăm năm"! Nhà họ Phùng!"

Xì xào!

Ngay khi những lời này vang lên, đám đông hóng hớt đột nhiên sửng sốt, hơi rụt rè, đúng là ngã ngửa trên mặt đất thật.

Vân Vũ Phi còn chưa có phản ứng gì, nhưng ngay cả vẻ mặt của Ninh Yên Nhiên cũng khá kinh ngạc.

Họ Phùng quá lừng danh!

Gia tộc đầu tiên của Hoa Hạ, đã đứng vững hàng trăm năm kể từ triều đại phong kiến!

Gia tộc giàu có số một trong và ngoài Yên Kinh, đủ mạnh để kiểm soát gần một nửa sản nghiệp và dự án của thành phố Yên Kinh.

Gia tộc hoàng kim là sự tồn tại mà những người bình thường phải ngưỡng mộ.

Mà nhà họ Phùng lại nắm giữ vai trò như một vị hoàng đế trong liên minh gia tộc hoàng kim.

Những gia tộc hoàng kim hạng bốn bình thường đã có thể đè bẹp sự thăng trầm của người dân ở Yên Kinh.

Còn nhà họ Phùng có thể trực tiếp định đoạt sự sống chết của một gia tộc hoàng kim bình thường chỉ bằng một cái vung tay!

Đây đơn giản không phải là một gia tộc mạnh bình thường nữa.

Cái danh nhà họ Phùng thực sự có thể khiến 99% người dân ở Yên Kinh phải kinh hãi!

Ngoại trừ ba gia tộc còn lại, không ai là không sợ.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

"Ồ, vậy sao?"

Một câu hỏi nghi ngờ này khiến Tịch Khôn sửng sò, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Gã chống hông, chỉ thẳng vào mũi của Trần Thái Nhật.

"Mày không tin đúng không? Hừ hừ, đợi chút tao gọi một cuộc điện thoại, người nhà họ Phùng đến ngay! Tới lúc đó đến cả cơ hội quỳ xuống

đất xin tha cũng không có đâu nhé, mà chỉ có thể ngoan ngoãn đợi chết thôi! Biết đi đâu đi, giao người phụ nữ của mày ra đây!"

Mẹ chứ, tên khốn này vẫn chưa bỏ cuộc.

Trần Thái Nhật khoanh tay khinh thường, đứng ngạo nghễ.

"Anh gọi đi, anh gọi dứt cả cổ họng xem ai quay lại cứu anh".

"Được lắm! Mày đang tìm đường chết đấy!"

Dứt lời, Tịch Khôn bấm gọi.

Tút tut vài giây đối phương mới nhận cuộc gọi.

"A lô, ai vậy?"

Vừa nghe thấy giọng nói bên kia, Tịch Khôn lập tức vô cùng nịnh nọt, hai tay gã giữ điện thoại, trên mặt nở nụ cười, cúi mình nói.

"Anh Tinh ạ! Là em, Tiểu Khôn đây! Anh ơi em nói này, em đang ở bên ngoài bị người ta bắt nạt!"

Sau khi nói xong, Tịch Khôn thế mà bật khóc trước đám đông, tố cáo qua điện thoại.

Gì mà xe bị người ta đâm vào, bị người ta đánh.

Đối phương lại còn y người đông thế mạnh tổng tiền một trăm triệu tệ!

Điều gây phẫn nộ hơn cả là Tịch Khôn còn nói rằng bạn gái gã bị người đó cướp mất.

Ánh mắt nhìn Vân Vũ Phi hết lần này đến lần khác, khiến người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng ra mặt.

Một loạt vẻ mặt biến sắc liên tục như tắc kè hoa để giả vờ như bị ức hiếp lắm của gã khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Đám đông đúng là lần đầu tiên chứng kiến một ngôi sao nổi tiếng lại cư xử khúm núm thế này, nhưng lại nghĩ đến ở đâu bên kia điện thoại là người nhà họ Phùng thì lại không lấy làm lạ nữa.

Trần Thái Nhật đứng ở bên cạnh nghe thấy những lời này không khỏi cau mày.

Thằng nhóc này, không đánh cho một trận ra trò thì ngứa cả tay.

Bên kia điện thoại của Tịch Khôn bỗng nhiên vang lên một tiếng gầm đầy tức giận.

"Thứ rác rưởi vô dụng! Ở thành phố Yến Kinh mà cậu có thể bị bắt nạt thành dạng/ra nông nổi này sao? Thuộc hạ của nhà họ Phùng tôi không phải ai cũng tát vào mặt thế này đâu, đợi đấy, tôi đích thân đi gặp mặt tên ngông cuồng đó!"

Cúp điện thoại, vẻ mặt của Tịch Khôn lập tức trở nên gian xảo.

"Này thằng chó! Mày xong đời rồi! Mấy người cướp người phụ nữ của hắn qua đây!"

Người nhà họ Phùng có đến hay không thì Tịch Khôn cũng cảm thấy già đã thắng rồi.

Dù sao thì trong nhận thức của tất cả người dân Yến Kinh, kẻ dám đối đầu với nhà họ Phùng còn chưa ra đời đâu!

Vài tên vệ sĩ cũng lấy hết can đảm, vây lấy Vân Vũ Phi, không nói một lời mà tiến lên bắt người.

Mọi việc xảy ra quá nhanh.

Trần Thái Nhật còn chưa ra tay, mọi người đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp vụt qua.

Năm người đàn ông cường tráng vẫn chưa chạm được tay vào góc quần áo của Vân Vũ Phi.

Bộp bộp bộp!

Trên mặt đám người lập tức xuất hiện một dấu chân rấn chắc, tựa như bị búa tạ đánh trúng, so với lúc trước nhanh gấp mười lần, đột nhiên bị đánh bay ra ngoài.

Bịch bịch bịch!

Đám người đầu ngã lăn ra đất.

Sủi bọt mép, không đứng dậy nổi.

Đám đông quan sát kỹ hơn mới phát hiện ra người vừa động tay...!

Hóa ra là Ninh Yên Nhiên!

Người đẹp sở một Hoa Hạ, dưới sự đích thân huấn luyện của Trần Thái Nhật, giờ đã trở thành một võ giả cao cấp chính hiệu.

Đám quấy rối sư nương trước mặt cô ấy sao?

Tội này nghiêm trọng lắm đấy nhé!

Ninh Yên Nhiên vẫn đi giày bệt như thường ngày, nếu muốn giết người thì cô ấy đã đổi sang giày cao gót từ lâu rồi.

Mặc dù vừa rồi vẻ mặt của Vân Vũ Phi không hề hoảng sợ, nhưng cũng hơi lo lắng, lúc này lại được Ninh Yên Nhiên cứu giúp nên vô cùng kinh ngạc.

"Ninh..."

"Cứ gọi tôi là Ninh Bảo đi".

“Ninh Bảo, cảm ơn cô”, Vân Vũ Phi nở một nụ cười chân thành, thiện cảm với Ninh Yên Nhiên cũng tăng vọt lên.

Ninh Yên Nhiên khí thế hùng dũng, quay đầu lại cười tươi roi rói với Vân Vũ Phi.

"Khách sáo gì chứ, nếu đám người xấu xa đó động vào cô thì sư phụ tôi đau lòng chết mất".

Nói xong, cô ấy quay sang chẹp miệng với Trần Thái Nhật, ánh mắt ghen tị.

Trần Thái Nhật chớp mắt.

Mối quan hệ giữa hai người phụ nữ này dường như bắt đầu trở nên rất tế nhị.

Tốt hơn hết là nói ít thôi.

Mọi người đều cổ vũ cho cú sút này của Ninh Yên Nhiên!

Tịch Khôn cứ cậy quyền thế mà lại định cướp bạn gái của người ta, thật quá đáng.

Mọi người cũng lần đầu tiên được nhìn thấy võ công xuất chúng của Ninh Yên Nhiên, chỉ số nữ thần như bùng nổ.

Kéo theo đó là sự ghen tị của đám đàn ông với Trần Thái Nhật ngày càng mạnh mẽ.

Cảm nhận được một số cảm xúc tiêu cực xung quanh mình, Trần Thái Nhật không chút mảy may, anh bước lên phía trước hai bước, đứng trước mặt Tịch Khôn.

Đối phương vẫn kiêu ngạo như trước.

"Mày muốn làm gì?"

Trần Thái Nhật quá lười để nói, vì vậy anh thẳng tay tóm lấy cổ áo gã rỗi vật một cái!

Vù!

Một người sống sờ sờ nặng hơn một trăm cân bị ném thẳng lên trời.

Lúc này, thời gian như ngừng trôi.

Trần Thái Nhật rút ra một sợi dây mỏng và chắc như tia chớp.

Vù!

Một đầu của sợi dây vòng qua mắt cá chân của Tịch Khôn, quấn hai vòng.

Trần Thái Nhật quay đầu lại và ném đầu bên kia sợi dây lên trần nhà ngoài trời.

Vù vù vù!

Sợi dây dường như có sự sống, quấn quanh dầm thép của trần nhà.

Thời gian lại trở lại bình thường!

“A!”, một tiếng hét kinh hoàng vang lên.

Tịch bị treo ngược lên!

Đầu gã cách mặt đất hơn một mét, dây thừng cuốn chặt chân, đầu dây treo trên nóc.

Cứ như treo một bao cát sống.

Trần Thái Nhật ra hiệu, Ninh Yên Nhiên lập tức hiểu ý, cô lấy một chiếc túi nhỏ ở trên xe rã đưa cho anh.

Trần Thái Nhật lấy đồ trong túi ra rã trình trọng đưa cho Vân Vũ Phi.

"Đừng khách sáo, đánh đến khi nào em hết tức thì thôi, giữ cái mạng cho hãn là được".

Vân Vũ Phi ngơ ngác nhìn thứ trong tay.

Một...!một cây roi dài có gai.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 280: Kẻ Kiêu Ngạo Của Yến Kinh Xuất Hiện

Gương mặt Vân Vũ Phi bỗng nhiên thoáng hiện vẻ nóng lòng muốn thử.

Cô nhận roi từ tay Trần Thái Nhật.

"Anh yên tâm, em không biết võ công, sức thì yếu, không đánh chết người đâu".

Dứt lời, cô quay người bước thẳng tới "bao cát" đang treo bên cạnh.

Trái tim của toàn bộ đám người có mặt lúc bấy giờ đều như nhảy dựng lên tận cổ họng.

Cậu chủ gia tộc hoàng kim Tịch Khôn, ngôi sao của giới giải trí, người đàn ông kim cương của Yến Kinh, sắp bị đánh r ồi!

Gã thực sự bị treo lên r ồi đánh.

Mặc dù đầu Tịch Khôn đang cúi thẳng xuống đất, nhưng gã vẫn có thể quan sát tình hình trước mắt.

"Tôi cảnh cáo cô! Cô đừng có mà qua đây, nếu cô dám đánh tôi, lúc người nhà họ Phùng đến, các người chết là cái chắc!"

Khóe miệng Vân Vũ Phi hơi nhếch lên, người đẹp mỉm cười mà nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng cây roi bằng nhựa cứng trên tay lại lộ ra vẻ nguy hiểm.

Một sự kết hợp kỳ lạ như vậy lại làm tăng thêm vẻ hoang dã cho sự quấy rối của Vân Vũ Phi.

Vù.

Bốp!

Một âm thanh vang lên hết sức rõ ràng.

"Ồi trời ơi! Mắt của tôi!"

Tiếng kêu gào thảm thiết vọng lại, một vết đỏ đậm như máu xuất hiện trên mặt Tịch Khôn, dài từ trán đến khóe miệng.

Đòn roi này của Vân Vũ Phi cứ như đã từng luyện tập, dứt khoát mà tàn nhẫn, đánh thẳng vào mặt đối phương.

"Ha ha! Kêu đi! Kêu tiếp đi!"

Tịch Khôn như sắp phát điên.

"Con đàn bà khốn kiếp! Nếu cô còn dám đánh tôi, chốc nữa tôi nhất định sẽ khiến cô..."

Bốp!

Lại một đòn roi nữa!

Tịch Khôn cạn kiệt sức lực, vẫn còn muốn gào thét.

Răng rắc!

Tiếng roi vọt mạnh.

Kèm theo đó là tiếng hét ngày một lớn hơn.

Già trẻ lớn bé trong sảnh chính khiếp sợ không thôi, im thin thít.

Tịch Khôn nôn máu trong miệng ra, hai chiếc răng bị phẫn ghồ trên roi đánh văng, hai mắt sưng vù không thể nhìn được.

Gã không dám lăm mồm nữa.

Tịch Khôn đã hoàn toàn nhận thức được tình hình lúc này.

Vân Vũ Phi, và cả đám người Trần Thái Nhật, căn bản là không sợ trời đất!

Khỏi phải nói lúc nhà họ Phùng đến sẽ thế nào, nếu gã còn dám cứng mồm, đợi đến khi cứu viện xuất hiện thì e là gã cũng bị đánh chết luôn rồi!

Vân Vũ Phi cuối cùng cũng thoát ra khỏi cơn nghiền bạo lực, gương mặt tái tợn của cô hơi đỏ mồnm, cổ tay cũng hơi đau.

"Anh Thái Nhật, em thấy thoải mái rồi, không đánh nữa, mỗi tay".

Trần Thái Nhật bước tới, vội vàng nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn, mền mện như ngọc của Vân Vũ Phi.

"Thật đấy, đừng tại tên này da dày quá, em vất vả rồi".

Tịch Khôn bị treo trên đó, khóc không ra nước mắt.

Bây giờ gã thậm chí không dám hét lên vì đau đớn, vì sợ thu hút sự chú ý của đám người Trần Thái Nhật.

Tán gái đến nỗi bị treo ngược lên như một con chó, e là sau này ở giới nhà giàu Yên Kinh sẽ lại lưu danh thêm một truyện thuyết đáng sỉ nhục này của gã.

Đúng lúc này, đám người đột nhiên xông vào.

Trần Thái Nhật nghe ngóng, nhìn sang bên cạnh.

Rình rình rình!

Vù vù!

Bất ngờ, hơn chục chiếc ô tô màu đen lao vào bãi xe cạnh lối ra, phanh gấp.

Bịch bịch bịch, một nhóm đàn ông mặc đồ đen được đào tạo bài bản bước ra khỏi xe như thủy triều, chạy tán loạn thành hàng.

"Này đám người đang hóng hớt kia, nhà họ Phùng đang giải quyết việc, những ai không liên quan, lập tức lùi ra sau một trăm mét trong vòng một phút!"

Xì xào!

Đám đông như bùng nổ.

Câu nói đơn giản này khác nào ném một quả bom vào đám đông chứ?

Nam nữ già trẻ bất ngờ quay đầu bỏ chạy.

Ai cũng sợ nếu chạy chậm sẽ bị xóa sổ.

Trần Thái Nhật cũng hơi ngạc nhiên.

Với sức ảnh hưởng đáng sợ có thể khiến đám đông tan tác như ong vỡ tổ chỉ bằng tên gọi, nhà họ Phùng đúng là cũng có bản lĩnh đấy.

Nhìn thấy dáng vẻ của người đàn ông mặc đồ đen, đôi mắt sừng vù của Tịch Khôn lập tức lóe lên một tia sáng.

"Anh Tinh Kiếm! Cứu em với! Cứu em với!"

Tiếng hét như trút toàn bộ hơi thở, xộc thẳng vào tai mọi người.

Uỳnh.

Đám người mặc đồ đen xếp hàng với tốc độ cực nhanh để đón chủ nhân ra mặt.

Đám đông lui ra xa cả trăm mét cũng nhìn chằm chằm vào nhân vật huyền thoại sắp xuất hiện với ánh mắt đầy phấn khích.

Cuối cùng thì hắn cũng xuất hiện.

Cậu chủ nhà họ Phùng, Phùng Tinh Kiếm!

Biệt danh là ngôi sao của gia tộc giàu có Yến Kinh, ngoại hình đẹp trai, khí thế phi thường, võ công đã đạt tới địa vị là một trong chín võ sĩ đỉnh cao hạng chín của Hoa Hạ khi chỉ mới ba mươi ba tuổi!

Mỗi bước chân tựa như đế vương, dễ dàng đè bẹp bất cứ ai.

Áp lực, khí thế, hào quang, vô số mỹ từ như hiện ra trong lòng mọi người.

Phùng Tinh Kiếm như đang đi trong gió trời thổi lồng lộng, quần áo trên người không ngừng bay phấp phới, tựa như đứa con của trời giáng xuống trần gian.

Ai nấy đều có cảm giác một vị hoàng đế đang đi tham quan.

Hai tay Trần Thái Nhật đứt túi quần, đứng sau hai người đẹp tuyệt trần, giống như nước ngược dòng, chặn lại trước khí thế của Phùng Tinh Kiếm.

Cậu chủ nhà họ Phùng, nhân vật hàng đầu quyền lực nhất thành phố Yến Kinh, chậm rãi bước đến trước mặt Trần Thái Nhật.

Tịch Khôn hét đến khản cả cổ.

"Anh Tinh Kiếm! Chính là hắn! Là tên khốn kiếp này cướp mất người phụ nữ của em, hắn còn nói sẽ diệt sạch gia tộc hoàng kim chúng ta, đúng là nói khoác mà không biết ngượng, không biết tự lượng sức, đánh em thì khác nào đánh vào mặt anh đâu chứ!"

Phùng Tinh Kiếm không chút mảy may, hơi giơ tay lên.

Rắc.

Vòng dây quấn quanh mắt cá chân của Tịch Khôn bị đứt ngay lập tức.

Bịch.

Tịch Khôn ngã thẳng xuống đất, chân tay tê dại, nhưng ký ức sợ hãi khi bị đánh đã thôi thúc gã cố gắng đứng dậy.

Gã cúi mình, vội vàng chạy ra sau Phùng Tinh Kiếm.

"Anh Tinh! Không giết cái loại súc sinh không biết trời cao đất dày như hần thì đúng là sỉ nhục danh tiếng của gia tộc hoàng kim chúng ta! Còn nhà họ Ninh, bọn họ thực sự dám chống lại một gia tộc hạng nhất như anh, thì cũng diệt sạch luôn cho xong!"

Thân hình vạm vỡ của Phùng Tinh Kiếm lúc này giống như một ngọn núi, tích tụ một luồng khí thế mạnh mẽ.

Đám người đang hóng hớt đột nhiên cảm thấy mưa núi sắp ập đến, một trận đại chiến dường như không thể tránh khỏi.

Trần Thái Nhật - một ông hoàng nông cuồng trong lòng người!

Phùng Tinh Kiếm – đưa con của trời trong lòng người dân Yên Kinh.

Rốt cuộc kết quả sẽ ra sao?

Sự tò mò, hiếu kỳ của mọi người đã lên đến đỉnh điểm trong chốc lát.

Lúc này, Phùng Tinh Kiếm đánh mắt, chậm rãi quay đầu lại.

"Tịch Khôn, cậu có chắc là anh ta không?"

Tịch Khôn vội vàng gật đầu.

"Đúng vậy, chính là tên khốn kiếp này, em chỉ mới đùa người phụ nữ của hần một tí...!À không, là em chỉ mới mắng hần có vài câu, hần lại dám yêu cầu em bồi thường một trăm triệu tệ, còn bắt em tự cả!"

Dứt lời, những giọt nước mắt thi nhau tuôn ra.

"Anh nói xem, đây chẳng phải là công khai đánh vào mặt em sao? Hay là công khai đánh vào mặt anh chứ? Đánh chó thì cũng phải nhìn mặt chủ

chứ!"

Phùng Tinh Kiếm lặng lẽ gật đầu, khẽ thở dài.

"Biết rồi".

Tịch Khôn nghe vậy mà vui mừng khôn xiết.

"Anh Tinh! Anh cứ yên tâm đi, ở Yến Kinh này chẳng phải nhà họ Phùng có quyền lực cao nhất sao? Anh muốn xử lý thế nào, thì nhà họ Tịch em cũng hết mực ủng hộ! Có đánh chết một thằng ngoại lai cũng không thành vấn đề!"

Phùng Tinh Kiếm nhìn vào đôi mắt điềm tĩnh của Trần Thái Nhật, đột nhiên nói.

"Để tôi xử lý cũng được thôi."

Vậy thì thế này đi, cậu lấy năm trăm triệu tệ để xin lỗi anh Trần, sau đó dùng một trăm triệu tệ làm phí ra mắt của tôi, tôi sẽ tự mình tát, yên tâm đi, sẽ không đau đâu".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 281: Lời Mời Của Phùng Tinh Kiếm

Tịch Khôn nghe được nửa chừng đã vội vàng đứng ý.

"Cũng được! Chỉ cần em bỏ năm trăm triệu tệ ra để xả giận, em..."

Đột nhiên, Tịch Khôn bình tĩnh lại, nhìn Phùng Tinh Kiếm với ánh mắt khó tin.

"Anh Tinh Kiếm, anh có nói nhàn không vậy? Là kêu thằng chó kia đưa tiền cho em rồi xin lỗi em mới đúng chứ?"

Đám người hóng hớt lúc này cũng mới phản ứng lại, rõ ràng là có gì đó không đúng mà.

Sắc mặt Phùng Tinh Kiếm điềm tĩnh, khinh thường nhìn Tịch Khôn.

"Từ xưa đến nay, tôi nói đều là miệng vàng lời ngọc, cậu điếc à? Tôi bảo cậu đưa năm trăm triệu tệ rồi xin lỗi anh Trăn!"

Xì xào!

Bỗng nhiên đám đông như bùng nổ, xôn xao bàn tán.

"Tôi không nghe nhàn đấy chứ hả? Cậu chủ Phùng bắt Tịch Khôn xin lỗi á?"

"Vừa rồi anh ta gọi người đàn ông ngoại lai này là gì? Anh Trăn?"

"Người mà ngay cả người của gia tộc bậc nhất Hoa Hạ cũng phải kính trọng như vậy sẽ có thân phận thế nào chứ? Hôm nay xảy ra chuyện lớn thật rồi!"

"Tôi cược một nghìn tệ, Tịch Khôn sắp gặp đại hạn rồi".

Ánh mắt của đám người nhìn Trăn Thái Nhật khác hẳn so với ban nãy.

Cuộc đối đầu giữa Tịch Khôn và Trần Thái Nhật, vì sự tồn tại của Ninh Yên Nhiên, mọi người đều cảm thấy việc nhà họ Ninh chèn ép được hẳn nhà họ Tịch không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng bây giờ họ Phùng cũng đang có mặt!

Tịch Khôn liên tục nói rằng nhà họ Phùng là ông lớn chống lưng cho gã, cậu chủ Phùng quả thực cũng bị cuộc gọi bất ngờ của gã lừa cho một cú.

Kết quả lại khiến tất cả mọi người trở mặt.

Phùng Tinh Kiểm thực sự đứng về phía Trần Thái Nhật!

Hơn nữa, Phùng Tinh Kiểm - một người luôn kiêu ngạo, xưng hùng xưng bá ở Yến Kinh, lại gọi một tiếng “anh Trần” đầy kính trọng.

Hành động này đã cho thấy Trần Thái Nhật là một người mà ngay cả Phùng Tinh Kiểm của phải tôn trọng.

Đúng là sống lâu thì chuyện quái gì cũng gặp được!

Trần Thái Nhật không có bất cứ phản ứng nào, chỉ nhìn sang Tịch Khôn.

Lúc ấy, cậu chủ Tịch đã bị đánh roi một trận, ngay lập tức bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Tại sao ông lớn mà mình đang bám lấy lại đi ấn đầu mình xuống mặt đất vậy?

Nỗi sợ hãi vô hạn trong lòng gã đã bắt đầu lan sâu vào cơ thể.

Có vẻ như gã đã thực sự khiêu khích một người không nên khiêu khích chút nào...!

Chân gã bắt đầu run rẩy, gã đặt hết hy vọng cuối cùng vào Phùng Tinh Kiểm, nào ngờ lại thành ra thế này.

Trần Thái Nhật khẽ đưa tay lên.

"Anh đánh trước đi, đánh xong là anh ta tỉnh".

Nghe vậy, Phùng Tinh Kiếm im lặng một lúc, nhưng lại đột ngột quay lại và nắm lấy cổ áo Tịch Khôn.

Tịch Khôn kinh hãi mở to mắt, còn chưa kịp kêu lên.

Bốp!

Một âm thanh lớn và rõ ràng vang lên.

Gò má trái của Tịch Khôn đột nhiên sưng lên như một quả bóng!

Bốp!

Lại một âm thanh sắc nét khác.

Má phải của Tịch Khôn cũng ngay lập tức phồng lên.

Phùng Tinh Kiếm là nhân vật đẳng cấp nào chứ? Tông sư hạng chín đỉnh cao, hấn tát hai cái tát này, nếu như dùng lực một chút, người thường sẽ bị đánh chết ngay!

Tịch Khôn thoi thóp, hai mắt đỏ ngầu, răng sắp gãy, cuối cùng thở dài, chậm rãi nói ra một câu.

"Tôi xin anh tha cho tôi...!Tôi sẵn sàng bໍ ả thường, xin anh tha thứ cho tôi".

Sợ quá!

Đường đường là cậu chủ Tịch của gia tộc hoàng kim lại c ầ ỉ tha trước một tên ngoại lai vô danh.

Trần Thái Nhật xua tay.

"Được rồi, chốc nữa chuyển tiêng là được, tất nhiên quá cũng chán".

Nói xong liền xoay người rời đi.

"Anh Trần, xin dừng bước!"

Phùng Tinh Kiếm vội vàng hét lên từ phía sau.

Trần Thái Nhật khó hiểu: "Có việc gì?"

Phùng Tinh Kiếm hít một hơi thật sâu, nói với giọng điệu thương lượng.

"Anh Trần là anh hùng trong thiên hạ, võ công tuyệt đỉnh.

Đúng lúc nhà họ Phùng tôi đang rất thiếu người, không biết anh Trần có muốn đến nhà họ Phùng tôi làm trưởng lão gia tộc khác họ không?"

Ôi!

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Đây mới gọi là đỉnh cao này!

Mẹ chứ, trưởng lão gia tộc khác họ, khoa trương quá rồi đấy?

Gia tộc giàu có, nói chung, cơ cấu quyền lực bao gồm hai lực lượng chính.

Người đầu tiên phải gánh chịu gánh nặng tất nhiên là gia chủ, người có nhiều quyền lực nhất và cũng là người nổi tiếng và quyền lực nhất trong gia tộc.

Lực lượng còn lại là các trưởng lão gia tộc, tương đương với tính chất một hội đồng gia tộc, có nhiệm vụ trợ giúp gia chủ, cũng như giám sát gia chủ, nếu gia chủ có vấn đề gì, thậm chí còn có thể thay thế người đó bằng cách liên danh!

Quyền lực của các trưởng lão gia tộc rất lớn, địa vị của bọn họ trong gia tộc giàu có tương đương với thân phận dưới một người trên vạn người.

Huống hồ là các trưởng lão nhà họ Phùng!

Gia tộc bậc nhất Hoa Hạ, đến cả một họ hàng nhà ngoại của con cháu nhà họ Phùng, một người hết sức bình thường, cũng có hàng triệu tệ tiền tiêu vặt mỗi năm, ở Yến Kinh này, họ muốn làm chuyện gì cũng được.

Nếu là trưởng lão, đãi ngộ càng không thể tưởng tượng!

Ở Yến Kinh, về cơ bản, nhà họ Phùng giậm chân một cái đến mặt đất cũng phải rung chuyển.

Phùng Tinh Kiếm thực sự muốn tặng đãi ngộ này cho một người ngoài?

Đám người hóng hớt, bất kể tuổi tác hay giới tính đều ghen đỏ cả mắt, trong mắt họ, Trần Thái Nhật chỉ đơn giản là một sự may mắn.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

Một nụ cười coi thường chúng sinh, khiến trái tim của Phùng Tinh Kiếm sồn cả gai ốc.

"Phùng Tinh Kiếm, anh cho rằng nhà họ Phùng các anh có tư cách để tôi làm chức trưởng lão nhỏ nhoi đó sao?"

Hả?

Đám đông bùng nổ ngay lập tức!

Một người đàn ông trung niên không khỏi hét toáng lên.

"Mẹ nó chứ, cậu không làm thì tôi làm cho! Giả vờ ra oai cho lắm vào rồi sét đánh cho đấy!"

Ông ta còn chưa kịp nói xong thì đã bị đám người nhà họ Phùng lôi ra ngoài đè xuống đất mà đánh.

Trần Thái Nhật thực sự từ chối!

Hơn nữa, ý của anh đã thể hiện rất rõ qua giọng nói.

Nhà họ Phùng căn bản không xứng!

Tất cả mọi người đều cảm thấy trong một giây tiếp theo, Phùng Tinh Kiếm nhất định sẽ phát điên tại chỗ, một chiêu giết chết anh.

Nhưng hắn không làm vậy.

Phùng Tinh Kiếm tiếc nuối ra mắt, hắn khẽ thở dài.

"Thực sự quá tiếc.

Thế này đi, tôi thay mặt nhà họ Phùng, mong muốn được làm bạn với anh Trần.

Ba tuần nữa là hội nghị liên minh hàng năm của gia tộc hoàng kim, tôi hy vọng anh Trần sẽ tới tham dự buổi lễ".

Dứt lời, hắn lấy một tấm thiệp mời từ trong túi ra, trình trọng đưa cho anh.

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Hội nghị liên minh hoàng kim Yến Kinh là sự kiện thường niên quyết định thứ hạng của những gia tộc hoàng kim!

Trong nội bộ gia tộc hoàng kim, để duy trì sự thống nhất rõ ràng, nghiêm cấm tranh giành sinh mạng của các gia tộc nội bộ, thứ hạng chỗ ngồi về mặt cơ bản quyết định địa vị cao thấp.

Nhưng chỉ hội nghị mỗi năm một lần này mới có thể cải tổ các quân bài trong toàn liên minh bằng các phương thức chiến đấu, cờ bạc và cạnh tranh.

Có thẩm quyền của liên minh để làm chứng, toàn bộ ân oán sẽ được xóa sạch!

Vì vậy, mỗi khi đại hội liên minh đang đến gần, các gia tộc hoàng kim đầu tư mình ra sức cứu người, quyên góp tiền, quyên góp trang thiết bị, với mục đích áp đảo đối thủ trong đại hội cũng như là nâng tầm địa vị.

Gia tộc hoàng kim là gia tộc gồm bốn hạng, mỗi một lần lên hạng cũng đồng nghĩa với việc hoàn toàn trấn áp được các gia tộc dưới hạng.

Bởi vì có liên minh làm trọng tài, các gia tộc hạng dưới không được chọc giận các gia tộc thượng lưu.

Tất nhiên, bốn gia tộc lớn lại là chuyện khác, bốn gia tộc Phùng, Lăng, Từ, Tiêu có địa vị siêu việt cũng không tham gia vào những trận chiến sau đó.

Những người có thể tham gia và chứng kiến sự kiện lớn này là những người đứng đầu ở thành phố Yến Kinh.

Trần Thái Nhật lắc tấm thiệp mời trên tay, cười nói.

"Đây là chuyện tốt đấy chứ.

Liên minh hoàng kim đúng là cần được thay máu".

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 282: Còn Có Buồi Tối Nữa Mà

Phùng Tinh Kiếm cau mày rồi từ từ thả lỏng.

Hắn đã hiểu ý trong lời Trần Thái Nhật.

Máu tươi mà Trần Thái Nhật nói tới không chỉ là một số gia tộc mới gia nhập vào những gia tộc hạng ba hạng bốn.

Mà còn muốn leo lên vị trí gia tộc hàng đầu đỉnh cao!

Một mình Trần Thái Nhật muốn giết hết những gia tộc giàu có hàng đầu của thành phố Yến Kinh cũng như san bằng bốn gia tộc lớn!

Vào hai tuần trước Phùng Tinh Kiếm còn cho rằng những lời này là lời nói điên rồ, hắn rất xem thường anh.

Đáng tiếc, thực lực luôn là pháp bảo tốt nhất để nói đạo lý.

Sau khi đánh tay đôi với Trần Thái Nhật.

Phùng Tinh Kiếm nhận ra cái gì gọi là người giỏi còn có người giỏi hơn.

Hắn tung đòn đánh vào đỉnh đầu Trần Thái Nhật, kết cục lại tự làm gãy tay mình.

Đây là chiêu trò gì vậy chứ?

Nói cách khác, Trần Thái Nhật chỉ dựa vào năng lực phòng thủ cũng có thể phản lại sức sát thương của cao thủ hạng chín đỉnh cao.

Thần quỷ cũng không đoán được.

Trần Thái Nhật liếc nhìn cánh tay của Phùng Tinh Kiếm.

“Nền tảng của anh rất tốt, vết thương khôi phục khá ổn, hơn một tháng nữa là cánh tay này có thể dùng được rồi”.

Phùng Tinh Kiếm run rẩy, tỏ vẻ thành khẩn.

“May mà anh nương tay”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Hẹn gặp lại trong đại hội liên minh đó, lúc đó tôi có chuyện muốn hỏi anh”.

Nói xong, anh quay người dứt khoát rời đi.

Anh dẫn hai cô gái xinh đẹp rực rỡ, một người bên trái, một người bên phải.

Đám người hóng chuyện nhìn Trần Thái Nhật rời đi như nhìn thượng đế.

Đối phương tới đón bạn gái.

Kiếm được năm trăm triệu tệ còn thắng thưởng từ chối lời mời của nhà họ Phùng.

Kiểu phô trương này chắc hẳn sẽ được full điểm!

Trong lòng Phùng Tinh Kiếm chỉ có sự chấn động, hẳn cần điện thoại lên gửi tin nhắn cho bố mình.

“Ao nhỏ nhà họ Phùng khó mà chứa nổi rồi”.

...!

Sau khi anh bắt xe rồi dừng ở tập đoàn Thiên Mộng thì đổi một chiếc xe khác.

Anh bảo đàn em gửi hành lý của Vân Vũ Phi tới khách sạn.

Ninh Yên Nhiên vẫn muốn làm tài xế một ngày như cũ, cô ấy nói muốn vui vẻ đi dạo thành phố Yên Kinh với sư nương.

Trần Thái Nhật đột nhiên thấy mấy quyên lợi được hành động thân mật với người yêu mình bị đoạt đi, lại không thể nổi giận, chỉ có thể ngẩng ghe sau im lặng không lên tiếng.

Ninh Yên Nhiên dẫn Vân Vũ Phi và Trần Thái Nhật tới trung tâm mua sắm lớn nhất của Yên Kinh.

Trung tâm Phi Thuý.

Kể từ sáu mươi năm về trước đã là thiên đường mua sắm tổng hợp có tiếng nhất ở Yên Kinh.

Chủ yếu là đồ cao cấp, phụ nữ thích check-in ở đây nhất.

Sau khi ba người dừng lại và xuống xe, trong ánh mắt kinh ngạc của Trần Thái Nhật, Ninh Yên Nhiên vô cùng tự nhiên nắm tay Vân Vũ Phi.

“Sư nương...”

“Đừng gọi sư nương nữa, tôi đâu có già như anh Thái Nhật chứ, gọi tôi Tiểu Phi là được rồi”.

“Vâng, Tiểu Phi, đi thôi, tôi cũng lâu rồi chưa đi mua sắm, nhất định hôm nay phải mua tẹt ga!”

“Hi hi, không thành vấn đề, Ninh Bảo!”

Trần Thái Nhật thầm kêu rên.

Hai người đẹp trước mặt khoác vai nắm tay, vô cùng thân mật.

Vốn nên là anh được hưởng thụ đãi ngộ này chứ.

Giờ Vân Vũ Phi nên ôm eo anh, hai người âu yếm nhau mới đúng.

Quá sai!

Bạn gái anh bị người phụ nữ khác bắt cóc rồi!

Hai người đẹp nhẹ nhàng đi về phía trước, trong chốc lát, mọi cảnh vật đều mất đi sắc màu.

Nếu so sánh những người phụ nữ khác với hai cô nàng này thì họ giống như hai nàng tiên.

Phong cảnh tuyệt đẹp này bỗng khiến nhiều người ở ngoài trung tâm phải dừng lại.

“Ninh Yên Nhiên! Mau nhìn nè! Ninh Yên Nhiên đấy!”

“Vãi chưởng! Cô nàng xinh đẹp bên cạnh cô ấy là ai vậy, quá đẹp, không kém gì thần tượng của tôi!”

“Hình như là bạn thân của cô ấy”.

“Người đẹp nhất cả thành phố, vậy mà một lần tôi lại có thể nhìn thấy cả hai!”

Trần Thái Nhật hít một hơi thật sâu, trong lòng toàn là buồn bực nhưng cũng chỉ có thể yên lặng đi theo sau.

Vân Vũ Phi tựa như vô tình quay đầu lại, nhếch môi với Trần Thái Nhật, gương mặt đỏ ửng rồi dùng khẩu hình nhanh chóng nói một câu.

Trần Thái Nhật lập tức lấy lại tinh thần.

Máu toàn thân đều lưu thông đầu trở lại.

Anh hiểu mà.

Ý của Vân Vũ Phi là...!

“Anh Thái Nhật, đừng giận, còn buổi tối nữa mà”.

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo và khoẻ môi đỏ mền như nước của cô.

Lúc này Trần Thái Nhật muốn dùng tên lửa bắn rụng mặt trời.

Cảm giác chờ mong như bùng nổ.

Sau khi được bạn gái vỗ về, Trần Thái Nhật thấy sáng khoái và yên lặng đóng vai túi tiền di động.

Tiến vào trung tâm, trong ánh mắt cực kỳ ngưỡng mộ của mọi người, hai người đẹp quét sạch khu quần áo.

Ở khu quần áo cao cấp của trung tâm Phỉ Thuý có một dịch vụ thú vị.

Các cửa hàng độc quyền thương hiệu ở trung tâm đều cung cấp dịch vụ mời những người mẫu ưa nhìn, thân hình tốt thử đồ tại chỗ cho khách.

Nói chung, nếu thấy người mẫu mặc bộ đồ này dễ nhìn thì có lẽ người khách nữ đó sẽ quyết định mua.

Đương nhiên là sau khi mua về chưa chắc đã hợp với người mua.

Ninh Yên Nhiên nắm tay dẫn Vân Vũ Phi đi thẳng tới một cửa hàng sườn xám lâu đời có tiếng nhất Hoa Hạ - Cẩm Tú Phường.

Sườn xám ở đây đều được làm bằng thủ công, chất liệu tinh xảo, kiểu dáng cao cấp, hơn nữa mỗi kiểu chỉ có năm mươi cái, có thể nói là trong cả cửa hàng đều là bản giới hạn.

Trong cửa hàng nườm nượp khách nữ, cũng không hiếm công cụ “túi tiền sống” như Trần Thái Nhật.

Hai người họ tiến vào cửa hàng lập tức thu hút vô số ánh nhìn.

Cô nàng bán hàng vội vã bước tới.

“Xin hỏi hai quý cô muốn xem sườn xám kiểu nào?”

Vân Vũ Phi tò mò như một đứa trẻ, lần đầu tiên cô mua ở cửa hàng như này.

“Có thể giới thiệu vài kiểu cho chúng tôi được không?”

Mặt cô nàng bán hàng tươi như hoa.

Chỉ nghe một câu liền biết là người không thiếu tiền!

“Tất nhiên là được, mời đi bên này”.

Khu trưng bày quần áo VIP.

Ánh đèn ấm áp, âm nhạc du dương.

Bấy, tám người mẫu đang đứng trên sàn thử đồ chung, xung quanh là một loạt phụ nữ giàu có đang thảo luận, còn có một vài người đàn ông ăn mặc bảnh bao mang theo túi xách bên cạnh.

Nhãn giá của mỗi bộ sườn xám đều hơn năm chữ số.

“Ôi, người mẫu này mặc khá đẹp, chớ ơ, em sẽ mua bộ này”.

“Phục vụ, lấy tôi hai bộ này!”

Lúc nhóm người Trần Thái Nhật được dẫn vào thì đúng lúc có một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, sắc mặt rất hung dữ đang lạnh lùng quát tháo chớ ơ.

“Tôi cảnh cáo anh, đi mua đồ với tôi đừng nhìn lên người phụ nữ khác, nếu để tôi nhìn thấy thì khi về tôi sẽ đánh gãy chân anh, mấy người phụ nữ xinh đẹp toàn là hồ ly tinh!”

Người đàn ông vâng vâng dạ dạ, thoát nhìn rất yếu thế, liên tục gật đầu.

Ai biết được Vân Vũ Phi và Ninh Yên Nhiên vừa xuất hiện thì người đàn ông đang bị quát tháo gương mặt nhìn liền sưng sò.

Cũng không có gì lạ, bởi vì không chỉ mình hấn sững sờ mà đàn ông trong khu VIP đều sững sờ.

Người đẹp tuyệt thế, đúng là người đẹp tuyệt thế!

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

Người phụ nữ sắc mặt hung dữ kia chợt lộ vẻ không vui, nhìn chòng chọc Vân Vũ Phi và Ninh Yên Nhiên với ánh mắt thù địch.

Có lẽ Vân Vũ Phi và Ninh Yên Nhiên cũng quen cảnh như này rồi, nên hoàn toàn không quan tâm, bắt đầu thảo luận chỉ vào bộ sườn xám trên người cô người mẫu.

“Cái này đẹp này, thanh lịch, phóng khoáng”.

“Đúng đó, Ninh Bảo, nhìn nè, bộ người mẫu kia đang mặc cùng kiểu nhưng khác màu!”

Trần Thái Nhật thuận mắt nhìn theo, ánh mắt cũng sáng lên.

Hai bộ sườn xám mà hai cô nàng đang chỉ.

Bên mặt lụa có họa tiết phượng hoàng, kiều dáng mới lạ, cổ lông ngỗng có đường cong thanh lịch, cạnh tay áo khâu bằng tơ tằm, tách ra ở gần đầu gối, trang trí tua rua màu vàng hồng.

Vừa nhìn liền biết tác phẩm do người nổi tiếng làm.

Điểm không giống là một bộ có hoa văn vàng nền hồng, một bộ hoa văn bạc nền xanh lam.

Trong đầu Trần Thái Nhật không khỏi bắt đầu tưởng tượng, hai cô nàng mặc bộ sườn xám giống trang phục chị em này, đứng trước mặt mình.

Anh chợt lên tiếng.

“Thích thì mua thôi!”

Vừa nghe thấy Trần Thái Nhật lên tiếng thì cả hai cô nàng trước mặt nhìn nhau cười.

Ninh Yên Nhiên vỗ tay.

“Phục vụ, chọn số đo hai bộ này cho chúng tôi”.

“Thật xin lỗi quý cô, hai bộ này ngoại trừ hàng mẫu trên người người mẫu chỉ còn lại một bộ cuối cùng, chỉ có một cỡ”.

Vậy mà chỉ còn lại hai bộ!

“Một cỡ ư? Cũng không sao cả, đưa tới để bọn tôi tự mình mặc thử xem sao”, Vân Vũ Phi gật đầu.

Nhân viên bán hàng vui mừng hớn hở, đang định đồng ý.

Đột nhiên bên cạnh truyền tới giọng nói chua ngoa.

“Hai bộ sườn xám này và cả mấy mẫu bên trong tôi đều mua hết, bây giờ quẹt thẻ luôn”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 283: Cướp Giật Trắng Trợn

Trần Thái Nhật nhíu mày, sau khi hoàn hồn lại mới nhận ra người nói chính là người phụ nữ giàu có lúc nãy đứng ở cửa nhìn chăm chăm bạn gái của mình bằng ánh mắt kỳ lạ.

Gương mặt hung dữ của người phụ nữ giàu có đó nở nụ cười đắc ý.

“Nhân viên mua hàng, quét thẻ đi, tôi lấy hết mấy bộ này, không cần thử”.

Vân Vũ Phi khẽ nhíu mày lên tiếng cãi lại.

“Chúng tôi nhìn thấy bộ sườn xám này trước, đã muốn mặc thử rồi, sao cô có thể giật ngang như vậy chứ?”

Người phụ nữ kia lộ vẻ khinh thường.

“Hừ, vốn dĩ là người ta treo lên bán tất nhiên ai thanh toán trước thì được trước, sao nào? Lẽ nào cửa hàng này không buôn bán nữa à?”

“Cô!”

Vân Vũ Phi tức giận, ngực phập phồng lên xuống, cũng không biết nên cãi lại người phụ nữ xấu xí này thế nào.

Ninh Yên Nhiên bình tĩnh nói.

“Bà chị này...”

“Cô gọi ai là bà chị hả? Đồ mất lịch sự!”

“Được thôi, chị này, chúng tôi rất thích bộ đồ này, tôi thấy cô cũng không thường mặc, cô có thể nhường lại cho hai chị em chúng tôi mặc thử được không?”

Nghe thế, người phụ nữ giàu có trợn mắt, nhếch môi bật cười.

“Được thôi, tốt xấu gì thì Thi Lệ tôi cũng là người thân bên ngoại của nhà họ Lăng, không thêm so đo với đám trẻ các cô, các cô cứ thử trước đi”.

Cô ta vừa nói vậy, mọi người xung quanh đều sững người.

Người thân bên ngoại nhà họ Lăng!

Nhà họ Lăng trong bốn gia tộc lớn hoàng kim.

Cô nhân viên và mấy người mẫu trong cửa hàng sườn xám bỗng sững sốt.

Mặc dù Cẩm Tú Phường cũng tiếp đón không ít nhân vật tầm cỡ nhưng sức uy hiếp của bốn gia tộc lớn quá lớn, Thi Lệ này vừa nhắc đến tên gia tộc cũng đủ khiến mấy người dân bình thường sợ hãi.

Nhân viên bán hàng lúc này dẫn ba người Trần Thái Nhật vào liễn giạt mình, lập tức tiến đến trước mặt Thi Lệ.

“Ôi trời! Cô gái xinh đẹp, hôm nay là ngày vui, khách quý tới thăm, từ giờ tôi sẽ phục vụ cô.

Không phải chỉ là sườn xám thôi sao, không sao cả, bên này còn nhiều lắm!”

Đôi mắt ti hí của Thi Lệ hiện lên vẻ hài lòng với thái độ của người bán hàng, cô ta khẽ mỉm cười.

“Được, thế tôi đi sang bên kia xem”.

Dứt lời cô ta nở nụ cười đầy ẩn ý, xoay người đi sang bên cạnh.

Chẳng cô ta đi theo phía sau, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn lại thì bị cô ta néo tai kéo đi.

Vân Vũ Phi bĩu môi thở dài, lẩm bẩm một câu.

“Người gì đâu lạ lùng!”

Ninh Yên Nhiên nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“Tiểu Phi đừng tức giận với mấy người không biết đi đâu như cô ta nữa, có tôi ở đây, không ai ở Yên Kinh có thể bắt nạt cô đâu, dù có là bốn gia tộc lớn cũng không sợ”.

Nghe thấy vậy, Vân Vũ Phi nở nụ cười rạng rỡ với Ninh Yên Nhiên.

Trần Thái Nhật đứng bên cạnh cũng cảm thấy quái lạ.

Sao lại có ảo giác bị Ninh Yên Nhiên giành mất thế nhỉ?

Con nhóc này thế mà lại cướp lời của mình, quá đáng!

Hai người trùng tiếng sét rồi phải không?

Ninh Yên Nhiên quay đầu lại lè lưỡi, nở nụ cười tinh nghịch với Trần Thái Nhật.

Sau đó hai người cầm hai bộ sườn xám vào phòng thử đồ.

Tiếng sột soạt vang lên, không lâu sau, hai cánh cửa phòng thử đồ mở ra cùng lúc.

Trần Thái Nhật ngược mắt lên nhìn thì bỗng sửng sốt.

Ninh Yên Nhiên bên trái sau khi mặc bộ sườn xám màu hồng vào thì hết như người đẹp Giang Nam trong tranh sơn dầu được phục dựng lại từ thời xưa.

Thậm chí còn đẹp hơn người trong tranh.

Khí chất cực kỳ tao nhã kết hợp với sự quyến rũ của sườn xám.

Nếu lúc này ra ngoài đi dạo một vòng thì có lẽ đàn ông bị hút hồn hết mất.

Người đẹp nhất Hoa Hạ quả nhiên rất phi phàm.

Sau đó tầm nhìn lại chuyển sang Vân Vũ Phi.

Trần Thái Nhật bỗng có cảm giác rất khác lạ.

Rõ ràng không hề bị thương nhưng tại sao lại có cảm giác mũi hơi nóng nhỉ?

Lại nhìn sang bên cạnh, anh lập tức hiểu ra ngay.

Năm sáu người đàn ông bên cạnh đều chảy máu mũi, đang xấu hổ lùi ra sau để che giấu.

Mặc dù bộ đồ này của bạn gái anh hơi kín cổng cao tường nhưng không thể che đi được vóc dáng của cô.

Trần Thái Nhật không khỏi gãi đầu.

Hình như em vợ mình béo lên chỗ nào đó, rõ ràng trước đây đâu có.

Vân Vũ Phi xấu hổ đứng đối diện với Trần Thái Nhật như cô dâu mới gả về nhà chồng.

Những đường nét xinh xắn đáng yêu khiến người ta chỉ cần liếc nhìn thôi đã bị hút hồn.

Hai cô gái xinh đẹp, một trái một phải chậm rãi đi về phía Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật bỗng cảm thấy hơi căng thẳng.

Vân Vũ Phi dè dặt hỏi: “Thái Nhật, có đẹp không?”

Trần Thái Nhật gật đầu như trống bỏi.

Vân Vũ Phi vui vẻ, ngượng ngùng nhìn người yêu của mình.

Ninh Yên Nhiên giả vờ làm nũng, đầu ngón tay chỉ vào trước ngực Trậ̀n Thái Nhật.

“Sư phụ, lẽ nào con mặc không đẹp sao?”

“Cũng... cũng đẹp”.

Trậ̀n Thái Nhật chỉ ước gì có thể lấy dao khắc nên vẻ đẹp hiện giờ của hai cô gái xinh đẹp này.

Một bên là rạng rỡ như mùa xuân, một bên là dịu dàng như nước.

Người đàn ông nào có thể ôm trọn cảnh đẹp như vậy thì quả thật cực kỳ hạnh phúc.

“Hừ! Đàn ông đúng là nói một đằng nghĩ một nẻo!”

Ninh Yên Nhiên nắm lấy tay Vân Vũ Phi xoay người đi thẳng vào phòng thử đồ.

“Haizz”.

Là tiếng thở dài đầy tiếc nuối của đám đàn ông phía sau Trậ̀n Thái Nhật.

Lúc này anh mới nhận ra khách hàng trong cả khu VIP đều đứng ở đằng sau mình.

Năm sáu người mẫu bên cạnh hình như đã bị đả kích không ít, họ lảng lảng bước xuống bậc độ̀ làm mẫu rồi ng ẩ ng sang một bên.

Không có ai nhìn họ nữa cả.

Từ lúc hai người Vân Vũ Phi bước ra, khách trong cửa hàng như bị lực từ hút vào vậy.

Bất kể là nam hay nữ.

Đây chính là sức quyến rũ của người đẹp tuyệt trần.

Bạn gái và đệ tử của anh đã thay đồ xong rồi bước ra ngoài.

“Cô nhân viên ơi, hai bộ này rất đẹp, gói lại cho chúng tôi đi”.

Nhân viên đâu?

Ngay lúc này, người phụ nữ tên Thi Lệ đó bước đến cùng với cô nhân viên bán hàng

Cô ta nở nụ cười đắc ý.

“Xin lỗi nhé, tôi thật sự rất thích bộ này, thấy các cô mặc thử đẹp như vậy thì tôi lại càng thích.

Tôi đã đặt cọc rồi, các cô đổi cái khác đi”.

Cả cửa hàng đều rơi vào yên tĩnh.

Người phụ nữ này lật lọng quá đáng, cướp giật trắng trợn!

Khuôn mặt xinh đẹp của Vân Vũ Phi hiện lên vẻ không thể tin được.

“Sao... sao cô có thể như thế chứ?”

Thi Lệ bỗng đắc ý bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha! Tôi sao hả? Cô nhìn xem, hóa đơn đặt cọc còn ở đây, hai bộ đồ này đã là của tôi rồi.

Mau đưa đây, làm hỏng thì các cô phải đền đấy!”

Ninh Yên Nhiên giậm chân vì tức giận.

Người phụ nữ này đúng là thật đáng ghét, lúc nãy nói để hai người mặc thử chính là cố ý gây chuyện!

Thấy hai cô gái vô cùng xinh đẹp tức giận, Thi Lệ càng cười hung ác hơn, bắt đầu nói mấy lời chế giễu.

“Ha ha ha! Đẹp thì có tác dụng gì chứ? Đầu óc ngu ngốc, ý vào mình còn trẻ mà ăn mặc xinh đẹp như vậy cho ai xem.

Cuối cùng còn không biết gả cho gã đàn ông cận bã vừa háo sắc hám tài vừa không có chí tiến thủ nào nữa!”

Nghe vậy, Trần Thái Nhật nhú mày.

Mẹ kiếp, nằm không cũng trúng đạn!

Ai nói tôi háo sắc!

Ai bảo tôi hám tài!

Ai nói tôi cận bã!

Trần Thái Nhật cảm thấy không phục.

Quan trọng nhất là nói mình không có tiền đồn nữa.

Thi Lệ này có đôi mắt to nhưng lại như mù.

Trần Thái Nhật lặng lẽ đi đến trước mặt cô ta.

“Cô muốn giành sườn xám mà người phụ nữ của tôi thích à?”

Thi Lệ chuyển dời tầm mắt.

“Hừ, cái tên nhóc thối tha này lại sao nữa đây?”

Đối phương ý vào mình là họ hàng của nhà họ Lăng mà không xem Trần Thái Nhật ra gì.

Cô ta nghĩ ở Yến Kinh ngoài nhà họ Phùng ra thì không ai có thể chọc vào cô ta được.

Trần Thái Nhật im lặng một lúc bỗng nở nụ cười hết sức vô hại.

“Cô chỉ mới trả tiền đặt cọc mà thôi, nếu không thể thanh toán hết thì bộ đồ này không phải là của cô”.

Ha ha!

Thi Lệ bỗng bật cười thành tiếng.

“Tôi không thể thanh toán hết sao? Ha ha ha! Chỉ có mấy chục nghìn tệ mà tôi cũng không có ư? Bỗng cười chết mất, ha ha ha!”

Nói xong, cô ta vung tay.

“Giờ dẫn tôi đi quẹt thẻ!”

Nói xong Thi Lệ quay gót đi, thân hình một mét sáu sáu bước về phía quầy thu ngân.

Trần Thái Nhật và hai cô gái chậm rãi đi theo.

Trước quầy thu ngân, Thi Lệ nhìn Trần Thái Nhật nở nụ cười khinh thường.

“Quẹt đi”.

Cô ta đưa một tấm thẻ VIP màu vàng.

Nhân viên thu ngân biết thân phận của đối phương nên lấy máy quẹt thẻ ngân hàng ra.

Trần Thái Nhật vẫn không nói gì, ngón tay hơi động đậy.

Thi Lệ vô cùng đắc ý cắm thẻ ngân hàng màu vàng vào khe thẻ của máy quẹt thẻ.

Thẻ dần dần được đút vào trong.

Một phần ba, một phần hai.

Cuối cùng.

Bùm!

Cả máy quét thẻ đầu nổ tung.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 284: Không Trả Tiền Được

Máy quẹt thẻ cứ thế vỡ tan nát trước ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Lốp ba lốp bốp, những mảnh vụn nhựa cứ thế bắn thẳng vào mặt Thi Lệ.

Nhân viên thu ngân, nhân viên bán hàng và cả cửa hàng trưởng đứng bên cạnh đầu ngơ ngác.

Tất cả những khách hàng tới hóng chuyện cũng mắt chữ A mồm chữ O.

Tấm thẻ này quẹt tới mức phát nổ luôn r ồi!

Người khác quẹt nổ đầu có nghĩa là số dư không đủ.

Cô gái này vừa quẹt đã thật sự khiến cho máy quẹt thẻ nổ tung luôn.

Tách tách tách.

Vô số người lập tức lấy điện thoại ra chụp hình quay video, ánh đèn flash cứ chớp nháy liên tục.

“Mẹ kiếp! Sống từng này tuổi giờ mới được thấy!”

“Thật kinh khủng, thẻ của cô gái trước mặt đã quẹt nổ! Không phải thiếu chi, thật sự đã nổ tung r ồi!”

Đám người xung quanh thảo luận ầm ĩ.

Thi Lệ đứng ở đó, ngơ ngẩn mất vài giây.

Cô ta giờ tay ra tìm kiếm trong đồng đồ nát, lấy ra được một phần ba... chiếc thẻ ngân hàng màu vàng kim hạng VIP của mình.

Thế này thì còn quẹt sao được nữa?

Vân Vũ Phi và Ninh Yên Nhiên khoác tay rồi đưa mắt nhìn nhau, cười trộm, đồng thời cũng chuyển hướng ánh mắt về phía Trần Thái Nhật.

Hình tượng của người đàn ông này ngày càng trở nên thú vị trong mắt hai cô gái xinh đẹp

Trần Thái Nhật tỏ ra điềm nhiên, bộ dạng như chỉ đang xem trò vui.

Thi Lệ đứng một góc với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Mẹ nó! Quét mã! Tắm thẻ này hồng rồi!”

Nhân viên thu ngân vội vàng gạt đầu một cách thận trọng, căn bản không dám đề cập đến chuyện buổi thường máy quét thẻ.

Cô gái này có họ hàng bên ngoại với nhà họ Lăng, không nên làm gì đắc tội với cô ta.

Nhân viên thu ngân vội vàng đổi sang máy thanh toán quét mã.

Tít tít, một loạt các thao tác.

“Thưa cô, xin hãy quét mã để thanh toán ở đây”.

Thi Lệ hít sâu một hơi, đột nhiên mắt cứ giật liên hồi, trong lòng cảm thấy bất an.

Những người đang có mặt cũng nín thở chờ đợi.

Chuyện bất thường vừa rồi đã khiến cho mọi người có một loại dự cảm kỳ quặc, mong muốn hóng hớt lại càng mạnh mẽ hơn.

Thi Lệ tuyệt đối không muốn mất mặt trước ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Không còn cách nào, cô ta chỉ đành cứng rắn lên thôi.

Thi Lệ rút điện thoại ra, bấm lách cách vài cái.

Chậm rãi thử đưa điện thoại ra trước máy quét mã.

Màn hình điện thoại vừa căn chuẩn với cửa sổ quét mã.

Rắc!

Tiếng thủy tinh vỡ nát vang lên rất rõ ràng!

Phụt!

Vân Vũ Phi và Ninh Yên Nhiên liền bật cười.

Sắc mặt Thi Lệ sa sầm lại, biểu cảm khó coi như vừa ăn phải phân.

Chiếc điện thoại cô ta đang giơ ra giữa không trung vỡ màn hình một cách kỳ quái, đen thui!

“Ha ha ha ha!”

“Người này đen đui quá nhỉ”.

“Vận khí kiêu gì vậy chứ, quẹt thẻ thẻ nổ, quét mã thì vỡ màn hình, đúng là ra khỏi cửa mà không xem giờ hoàng đạo”.

Những tiếng cười nói và bàn luận từ từ truyền tới bên tai Thi Lệ.

Lúc này, Thi Lệ đã sắp mất khống chế tới nơi, lửa giận chèn ép trong lòng gập ghềnh như muốn bộc phát ra ngay lập tức.

Cô ta đột nhiên nghĩ tới câu nói ban nãy của Trần Thái Nhật.

“Nếu như không thể trả hết tiền thì món đồ này không phải của cô”.

Đột nhiên, Thi Lệ quay đầu lại, nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt ác độc.

“Thằng nhóc thôi tha! Có phải cậu giờ trò không?”

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Biểu cảm của Trần Thái Nhật rõ ràng còn oan uổng hơn cả Thị Mầu, hai tay giơ mạnh về phía trước.

“Bà chị à, không thể ăn nói linh tinh được đâu, cô nhìn ánh mắt vô tội của tôi đây này”.

Thị Lệ nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng đã nổi điên tới cực điểm, thế nhưng lại không có chứng cứ, Trần Thái Nhật quả thực đang đứng cách khá xa, khó mà giở trò gì được!

“Hừ! Tôi không tin! Chờng ời!”

Người đàn ông đứng sau lưng cô ta nhanh chóng đáp lời.

“Lấy một trăm nghìn tiền mặt trong túi ra đây!”

Thị Lệ ra lệnh, ch ờng cô ta lập tức làm theo.

Ví tiền thật người đúng là danh bất hư truyền, người mở người rút.

Mười tập tiền đỏ mới tinh lập tức được đặt vào trong tay Thị Lệ.

Mười tập tiền dày cộp này xếp lại với nhau vừa đủ một nửa hộp giày, thoát nhìn rất có khí thế.

Thị Lệ bật cười lớn.

“Ha ha ha! Ai còn dám nói tôi không có tiền nữa đây! Chỉ là mấy chục nghìn tệ thôi mà, tôi còn chẳng buồn bận tâm ý chứ, nếu như nhà tôi mà hết ga thì sẽ đốt tiền giấy nấu cơm, ai quản được tôi cơ chứ!”

Lời lẽ điên cuồng tới cực điểm.

Có tiền quả nhiên là tùy hứng.

Trần Thái Nhật khoanh tay, thậm chí còn cố ý lùi về sau một bước để bày tỏ sự trong sạch của bản thân.

Thị Lệ rút ra ba tập tiền giấy trong số đó.

“Ba mươi nghìn tệ, không cần thối lại tiền thừa đâu!”

Nói xong, cô ta làm ra vẻ giàu có chuẩn bị quăng đến trước quầy thu ngân.

Đột nhiên, chuyện bất thường lại xảy tới.

.

ngôn tình tổng tài

Vù vù!

Một luồng ánh sáng đỏ cứ thế bốc lên.

Thị Lệ lập tức trở nên kinh hoảng.

“A!”

Ba tập tiền trong tay cô ta đột nhiên tự bốc cháy!

Trong phút chốc, bên trong cửa hàng quần áo kín mít chợt nổi lên một cơn gió kỳ quái.

Gió khiến cho lửa cháy to hơn, ba tập tiền bốc cháy bị gió thổi tứ tung, ngọn lửa liền lan tới phía trên đầu Thị Lệ.

Ầm!

Tóc cô ta cũng bốc cháy luôn rồi.

Một tiếng kêu thảm thiết, đỉnh tai nhức óc vang lên!

Phía trước quầy thu ngân chợt trở nên hỗn loạn.

Reng reng reng!

Tiếng chuông cảnh báo của máy báo cháy vang lên.

Thiết bị phun sương cứu hỏa phía trên quầy thu ngân được kích hoạt chỉ trong vài giây.

Phù!

Một màn nước dữ dội như mưa bão dội xuống đầu.

Lách tách.

Lửa trên đầu Thi Lệ dần dần được dập tắt.

Ba người Trần Thái Nhật và rất nhiều người xem đang đứng cách xa vài mét bị biến cố đột ngột này làm cho ngây ngẩn cả ra.

Lúc này dáng vẻ của Thi Lệ rõ ràng đã khác xa so với phong thái khí thế ban nãy.

Mái tóc xấu số gần như bị thiêu rụi mất một nửa, số tóc còn lại cũng lồm chồm thành một mảng trên đầu.

Bị nước cứu hộ làm cho ướt sũng, hai kiếp nạn lửa nước này hoàn toàn huỷ hoại hình tượng của cô ta.

Thi Lệ run rẩy trong màn nước rét lạnh, vẻ mặt hoảng sợ, một nửa bên mặt vẫn còn vương chút tóc bị đốt cháy, cô ta đã sụp đổ hoàn toàn.

“A a a! Tôi không tin!”

Giọng điệu cô ta mang theo sự điên cuồng, thẳng tay gạt hết mọi thứ trên quầy thu ngân đã ướt sũng nước, thuận tay cầm lấy chiếc kéo lớn dùng để cắt sửa quần áo ở bên cạnh.

Cô ta siết chặt chiếc kéo trong lòng bàn tay, mạnh mẽ quay người lại rồi xông về phía Trần Thái Nhật.

“Chính cái thằng súc sinh nhà mày nguỵên rửa tao nên hôm nay tao mới đen đủi như thế, đần tì ần cho tao! Đần tót cho tao!”

Trong mắt Thi Lệ ngập tràn nỗi căm hận, ra tay không hề nể tình, đằng đằng sát khí nhắm thẳng về phía chỗ hiểm trên người Trần Thái Nhật.

Người phụ nữ này rõ ràng đang muốn giết người công khai trong cơn suy sụp!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Thái Nhật không hề né tránh, mở to mắt nhìn người phụ nữ mang theo chiếc kéo sắc lẹm đang lao đến và nhắm thẳng vào cổ mình.

Leng keng!

Bộp!

Tất cả mọi người đều sửng sò.

Thi Lệ với trái tim ngập tràn lửa giận đột nhiên ra tay ác độc cũng sửng sò.

Trong khoảnh khắc lưỡi kéo sắc nhọn của chiếc kéo làm bằng thép không gỉ chạm vào cổ Trần Thái Nhật.

Thì lập tức gãy đôi!

Tất cả mọi người đều hít sâu một hơi khí lạnh.

Đặc biệt là nhân viên Cẩm Tú Phường càng thán thét gào: “Chuyện này không thể nào!”

Chỉ có bọn họ biết rằng để đạt được độ bền và độ sắc bén cao nhất thì chiếc kéo chuyên dụng để cắt sửa này đã được trộn với hợp kim titan!

Đó là một thứ kiên cố không gì có thể phá huỷ được, thậm chí còn có thể làm mũi khoan của máy ép sức nước.

Vậy mà da thịt của Trậ̀n Thái Nhật có thể cứng rắn đến nhường đó!

Ngay đến một cọng lông mà chiếc kéo vẫn còn chưa cắt được vào.

Sau sự ngạc nhiên diễn ra trong nháy mắt thì Ninh Yên Nhiên và Vân Vũ Phi nhanh chóng bình tĩnh lại.

Khoé miệng Trậ̀n Thái Nhật khẽ nhếch lên, phá vỡ không gian im ắng.

“Sao thế, cô vẫn muốn giết tôi sao?”

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 285: Thôi Một Hơi

Hành động hành hung của Thi Lệ kết thúc rồi thì cô ta mới phản ứng lại, suy xét xem mình vừa làm cái gì.

Quẹt thẻ thẻ phát nổ, quét mã vạch màn hình, tiền mặt thì bốc cháy.

Sự nguy hiểm không thể trả tiền khiến cho trái tim của Thi Lệ hoàn toàn suy sụp.

Tất cả lửa giận buộc cô ta phải tìm một nơi để phát tiết.

Sau khi mất đi toàn bộ lý trí.

Toàn bộ sự kiêu ngạo và hư vinh của người phụ nữ này đã biến thành sát ý muốn giết Trần Thái Nhật.

Trong khoảnh khắc ra tay, trong lòng cô ta vô cùng thoải mái.

Cảm thấy tất cả vận xui của bản thân sắp kết thúc rồi.

Thế nhưng chiếc kéo gãy vụn lại nói với cô ta một cách rõ ràng.

Có lẽ đây mới chỉ là khởi đầu của cơn ác mộng.

Đối diện với sự chất vấn của Trần Thái Nhật, Thi Lệ kinh hoàng mấy một giây, sau đó đột nhiên đứng thẳng người.

“Ai nói chứ! Rõ ràng tôi chỉ muốn dùng kéo để chọc vào khung cửa, không cần thận mới đụng phải cậu! Tất cả mọi người đều làm chứng, cậu xem lại cậu đi, ngay cả một mảnh da cũng chẳng hề bị xước, dựa vào đâu mà nói tôi muốn giết cậu cơ chứ?”

Ồ!

Cả căn phòng chợt trở nên xôn xao.

Da mặt không dày như tường thành thì quả thực không làm nổi cái trò đổi trắng thay đen, giả biện ngay trước mặt mọi người như vậy.

Có lẽ cảm thấy hành vi của mình thật sự hơi lỗ, gương mặt đã bị nước dội qua với lớp trang điểm lấm lem của cô ta lộ ra vẻ khinh thường.

Rút từ trong túi ra năm trăm tệ rồi ném thẳng đến trước mặt Trần Thái Nhật.

“Đương nhiên việc đụng phải cậu cũng coi như trách nhiệm của tôi, cần năm trăm tệ này đến bệnh viện xem thế nào, coi như tôi đền tội với cậu”.

Trong ánh mắt của Trần Thái Nhật chợt dấy lên vẻ lạnh lùng.

“Ồ? Kéo chạm vào cổ tôi rồi, chỉ năm trăm tệ là giải quyết xong rồi sao?”

Thi Lệ lập tức nổi điên, nhân cơ hội này chuyển dịch sự chú ý của mọi người.

“Sao nào? Năm trăm tệ mà vẫn còn chê ít à, muốn lừa gạt tổng tiền tôi có phải không? Hừ! Cậu còn chẳng hề bị thương, cũng không cần phải đến bệnh viện kiểm tra, cần tiền của tôi mà vẫn có mặt mũi chê ít à?”

Nói xong cô ta quảng thêm mười tờ tiền ở bên cạnh lên trên bộ quần áo mà Trần Thái Nhật đang mặc.

“Tôi cho cậu thêm một nghìn tệ, muốn kiếm tiền thì để tôi đâm thêm phát nữa đi!”

Vân Vũ Phi và Ninh Yên Nhiên bên cạnh tức giận nhú mào, hai người xắn tay áo chuẩn bị tiến lên xử lý người phụ nữ này thì lại bị Trần Thái Nhật giơ tay ra ngăn lại.

Đàn ông nên lịch sự một chút.

Trần Thái Nhật xoa tay.

“Yên Nhiên, lấy mười nghìn tệ ra đây”.

“A? Vâng”.

Ninh Yên Nhiên không hiểu mô tê gì, lấy từ trong túi ra mười nghìn tệ tiền mặt rồi đặt lên tay Trần Thái Nhật.

Khoé miệng Trần Thái Nhật nở nụ cười, không nói thêm lời nào mà cứ thế quăng tới trước mặt Thi Lệ.

“Coi như tôi b ả thường, xin lỗi cô trước, tôi muốn thối một hơi”.

Hả?

Tất cả mọi người đang có mặt đều ngo ngác.

Thi Lệ cũng hoang mang nhìn Trần Thái Nhật như đang nhìn một kẻ lập dị.

Vốn dĩ cho rằng tên này cứng đầu cứng cổ, là một kẻ cực kỳ lý lợm, không ngờ lại còn chủ động xin lỗi, thậm chí còn nói mấy lời kỳ quái như vậy.

Không phải tên này bị thần kinh đấy chứ.

Những người đứng xem xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, cảm thấy sau khi bị sỉ nhục mà Trần Thái Nhật vẫn có thể bình tĩnh, không hề nổi giận.

Trần Thái Nhật không hề để tâm, lắc lư mười nghìn tệ trong tay.

“Cần lấy đi, đừng khách sáo, tôi thối một hơi sợ làm cô bị thương nên phải b ả thường và xin lỗi cô trước”.

.

Truyện mới cập nhật

Thi Lệ nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn vào mười nghìn tệ ở trước mắt, biểu cảm tham lam vô hạn.

“Đây là do cậu nói đấy nhé! Thối một hơi là cái quái gì, cậu cứ thối tùy ý”.

Nói xong cô ta ôm tiển về với tốc độ nhanh như điện giật.

Ở trước mặt rất nhiều người, đường đường là người thân bên ngoài của nhà họ Lăng mà lại bắt đầu đếm tiển.

Xoẹt xoẹt xoẹt, đếm nhanh vô cùng.

Đếm xong, khuôn mặt cô ta cười tươi như hoa.

“Xem ra cậu vẫn còn biết thức thời, hiểu đạo lý nên sợ hãi khi cần thiết”.

Trần Thái Nhật vừa cười vừa lắc đầu.

“Đứng cho vững vào”.

Thi Lệ ngẩn ra.

“Đứng cái gì?”

Khí thế trên người Trần Thái Nhật đột nhiên dâng lên cao ngất.

Ầm!

Cả trung tâm thương mại khẽ lay chuyển, giống như động đất quy mô nhỏ.

Tất cả mọi người đều biến sắc.

Lòng ngực của Trần Thái Nhật mạnh mẽ co lại, mang theo thật nhiều khí tràn vào phổi.

Miệng hơi phồng lên giống như sắp sửa thổi nến.

Thi Lệ đột nhiên cảm thấy rùng mình, loại dự cảm về một mối nguy hiểm cực mạnh chợt xuất hiện.

“Cậu đừng...”

Cô ta vẫn chưa nói hết câu.

Trần Thái Nhật đã mạnh mẽ thổi ra một luồng khí.

Trong nháy mắt, các vách ngăn bằng kính, cửa lưu động cùng các đồ trang trí cùng nổ tung.

Tiếng thét cuồn phong giống như gió lốc kéo đến cùng cơn bão.

Thi Lệ bị thổi bay ra xa chỉ trong nháy mắt, đập thẳng vào bức tường của cửa hàng Cẩm Tú Phụng, vẫn còn chưa xong, cả người lại đập vỡ lớp kính chắn gió bao xung quanh trung tâm thương mại rồi lăn lộn mấy chục vòng.

Bộp.

Người phụ nữ này lớn mạng, rơi thẳng vào màn lưới dây gai vốn dùng để tránh việc có người rơi xuống được căng giữa không trung của trung tâm thương mại.

Trần Thái Nhật thổi xong rồi thì khẽ hừ một tiếng.

Tiền tay cầm lấy ba mươi nghìn tệ trên quầy thu ngân.

“Đi thôi, ghé cửa hàng khác”.

Nói xong, tay trái của anh nắm lấy tay Vân Vũ Phi, tay phải nắm lấy tay Ninh Yên Nhiên vẫn đang cầm hai bộ sườn xám.

Ba người chậm rãi bước ra ngoài, hùng hồn rẽ ra hướng khác rồi rời đi.

Những người vẫn ở lại trong cửa hàng Cẩm Tú Phường đầu ngẩn ra như tượng gỗ.

Vài phút trôi qua, khi mấy người Trần Thái Nhật đã rời đi rất lâu rồi, người trong cửa hàng mới phản ứng trở lại.

Đám đông như bùng nổ!

Vội vàng chạy ra bên ngoài lan can cúi đầu xem.

Người phụ nữ tên Thi Lệ cứ như bị vô số cây kim tinh xảo đã qua nhiều lần gọt giũa đâm vào người, khắp mình đều là thương tích.

Không còn cọng tóc nào nữa, đồ mặc trên người đã rách tả tơi.

Cô ta nằm trên mảnh lưới như một con chó đã chết, bất tỉnh nhân sự.

Trong lòng mọi người đều sợ hãi nhìn về hướng mà Trần Thái Nhật rời đi, tất cả đều có chung một suy nghĩ.

Trong mắt cường giả này, kẻ địch chỉ như loài sâu bọ mà thôi.

...

Sau khi trút giận thay bạn gái, tâm trạng của Trần Thái Nhật đã bình tĩnh trở lại.

Vô cùng hứng thú đi theo hai cô gái dạo phố, ăn cơm, chẳng mấy chốc trời đã tối.

Trên đường lái xe trở về, khoe miệng Trần Thái Nhật không tự chủ được mà nhếch lên, giống như đang mong chờ điều gì đó.

Lần này Trần Thái Nhật tự mình lái xe, Ninh Yên Nhiên và Vân Vũ Phi ngồi ở ghế sau phân chia chiến lợi phẩm thu được ngày hôm nay.

Thông qua gương chiếu hậu, Ninh Yên Nhiên phát hiện ra nụ cười trên mặt sư phụ.

Cô ấy dùng tay chọc vào người Vân Vũ Phi.

“Tiểu Phi Tiểu Phi, cô xem, sư phụ có phải rất kỳ lạ không, anh ấy đang cười đó, giống như gặp được chuyện gì vui lắm vậy”.

Vân Vũ Phi quay đầu liếc mắt nhìn, không cẩn thận bắt gặp ánh mắt của Trần Thái Nhật trong gương.

Hai má đột nhiên ửng đỏ, gáy nóng bỏng không thôi.

“Không có gì đâu, chắc là món ăn trong nhà hàng tối nay rất hợp với khẩu vị của anh ấy, nên anh ấy mới vui vẻ như vậy”.

Ninh Yên Nhiên nghi hoặc lên tiếng: “Thật sao? Không giống lắm mà”.

Ba người ai cũng mang trong lòng tâm tư riêng, vui đùa suốt chặng đường về.

Về đến khách sạn đã là chín rưỡi tối.

Trần Thái Nhật giúp hai cô gái mang chiến lợi phẩm xếp vào trong phòng Ninh Yên Nhiên.

Cô bé ngoan ngoãn đáng yêu.

“Cảm ơn sư phụ, đêm nay sư phụ nghỉ ngơi sớm đi nhé”.

Trần Thái Nhật gật đầu nói được, nói xong thì liếc mắt nhìn Vân Vũ Phi đang đứng bên cạnh, ra hiệu bằng ánh mắt.

Đôi mắt xinh đẹp như hoa đào của bạn gái vừa nhìn đã muốn say mê, trong biểu cảm bối rối còn mang theo đôi chút chờ mong, khẽ cắn môi mỉm cười.

Trần Thái Nhật lặng lẽ quay người, bước ra khỏi cửa phòng Ninh Yên Nhiên bằng tốc độ cực chậm, sau khi rẽ ngoặt thì lập tức dừng bước, ghé tai nghe ngóng.

Hai giây sau thì nghe thấy tiếng quay người của Vân Vũ Phi.

Anh đang định hô lên trong lòng với tâm trạng phẫn khích.

Đột nhiên, một tiếng nói lạnh lạnh như tiếng chuông phá tan đi bầu không khí này.

“Tiểu Phi, nhiều quần áo như vậy, chọn lấy bộ đẹp nhất để ngày mai mặc, tối nay thử cho hết, cô ngủ lại chỗ tôi luôn cho tiện nha”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 286: Vụt Mất Và Bù Đắp

Lúc Trần Thái Nhật nghe thấy câu nói này, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại.

Sao hôm nay đồ đệ mình cứ tranh giành với mình vậy chứ, sau này không thương con bé này nữa!

May là giọng nói nhẹ nhàng của Vân Vũ Phi lại khẽ vang lên.

“Hôm nay thật sự tôi mệt lắm rồi, chuyện quần áo để mai hẵng nói đi, ngủ ngon nha Ninh Bảo”.

Tảng đá đè nặng trong tim Trần Thái Nhật lập tức rơi xuống đất.

Anh lặng lẽ đứng ở góc hành lang chờ đợi.

Chẳng bao lâu sau, cửa phòng Ninh Yên Nhiên bị đẩy ra, một cô gái xinh đẹp như tiên nữ trong tranh bước ra bên ngoài.

Vân Vũ Phi chậm rãi bước đi, tới góc rẽ thì phát hiện ra Trần Thái Nhật vẫn đang đứng đợi.

Hai người đều không hề ngạc nhiên.

Trần Thái Nhật chỉ bật cười, còn Vân Vũ Phi thì đỏ mặt.

Lúc này, đàn ông phải chủ động một chút mới được.

Trần Thái Nhật nắm lấy bàn tay bé nhỏ của bạn gái.

“Lần này em đến Yến Kinh là vì có chuyện gì cần làm sao?”

Gương mặt vẫn còn đỏ bừng của Vân Vũ Phi đột nhiên hơi hiếu kỳ.

“Sao anh biết thế?”

“Anh nhìn thấy giấy thông báo trong túi em rồi, em đến để phỏng vấn vòng hai nghiên cứu sinh có đúng không? Không ngờ ở đại học Yên Kinh, Vân Vũ Phi nhà anh còn là một sinh viên xuất sắc”.

“Ai là của nhà anh chứ...”

Vân Vũ Phi ngại ngùng phản bác lại một câu, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không buông tay ra, ngược lại còn siết chặt hơn.

Tình cảm ngọt ngào lên men giữa hai người, Vân Vũ Phi đưa mắt nhìn sang, xung quanh không có ai, sau đó cô chậm rãi tiến lại gần rồi ôm lấy Trần Thái Nhật, nhón chân khẽ hôn lên môi anh.

Trần Thái Nhật khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn nồng nàn sau khi rất lâu mới gặp lại, không nhận được mà ôm đối phương càng chặt hơn.

Không biết bao lâu sau, hai người mới buông nhau ra.

Sự dịu dàng trong mắt Vân Vũ Phi khiến cho vẻ đẹp vốn đã tuyệt thế càng trở nên mê người hơn.

Không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được ánh mắt như vậy.

Trần Thái Nhật không nói gì, anh bế Vân Vũ Phi lên theo kiểu công chúa, người con gái ấm áp mềm mại, nhẹ như không xương.

Vân Vũ Phi dựa sát vào vòm ngực, biểu cảm cam chịu.

Trần Thái Nhật ôm cô đi đến trước cửa phòng mình.

Bíp, vân tay tự động mở cửa.

Mặt Trần Thái Nhật lộ ra nụ cười thắng lợi, đêm nay chắc chắn sẽ là một...

“Chủ nhân, anh về rồi”.

Một giọng nói vang lên trong phòng đột ngột phá vỡ tất cả mộng tưởng.

Trong nháy mắt, cảnh tượng chợt trở nên thật khó xử.

Genko cầm những vật dụng lau chùi, chổi quét và giẻ lau trong tay, vẫn giữ nguyên tư thế đang dọn dẹp mặt bàn.

Trần Thái Nhật đang ôm người đẹp mềm mại như ngọc trong tay, bất cứ một người khoẻ mạnh nào nhìn vào cũng biết sắp sửa phát sinh chuyện gì.

Vân Vũ Phi cũng sững sờ.

Ba người đưa mắt nhìn nhau rất lâu.

Đột nhiên, mặt Vân Vũ Phi đỏ bừng lên, nhảy xuống khỏi vòng tay của Trần Thái Nhật.

“Tối nay em sang ngủ cùng Ninh Bảo nhé! Ngủ ngon...”

Vừa dứt lời, bóng dáng xinh đẹp đã chuồn mất tăm.

Cạch.

Cửa phòng đã đóng lại.

Trần Thái Nhật vẫn giữ nguyên tư thế vòng tay ôm kiều công chúa, trong lòng đang rỉ máu, khóc không ra nước mắt.

Hôm nay tuyệt đối không phải là ngày phù hợp để nói chuyện yêu đương.

Sau này trước khi ra khỏi cửa phải xem giờ hoàng đạo.

Genko nuốt nước bọt, cảm thấy lo lắng bất an, hai tay bấu lại rồi siết chặt lấy giẻ lau giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó.

“Chủ nhân... tôi... tôi không hề cố ý làm phiền anh”.

Trần Thái Nhật bất lực xua tay.

Đối với Genko đáng yêu, biết nghe lời lại còn hiểu chuyện, bản thân còn có thể nói gì cơ chứ?

Ngay cả mấy lời trách mắng cũng không nỡ nói ra.

Bỏ đi, tương lai còn dài mà.

“Không sao, chuyện liên quan đến hành tung mấy năm đó của Hồ Cửu Phong, cô đi điều tra thế nào rồi?”

“Bên phía hacker và Cục hồ sơ đang đi điều tra rồi, hai ngày tới sẽ có kết quả, sau khi sắp xếp xong xuôi thì tôi trở về trước”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Genko chính là thư ký toàn quyền của anh ở Yên Kinh, những chuyện này giao cho cô ấy làm, anh thật sự rất yên tâm.

“Được rồi, hai ngày này cô cũng vất vả rồi, đi nghỉ ngơi sớm đi, không cần quét dọn phòng nữa, khách sạn sẽ cho người tới dọn dẹp sạch sẽ”.

Genko chớp đôi mắt xinh đẹp, lặng lẽ gật đầu.

Hai người đột nhiên rơi vào trầm mặc.

Genko không hề có ý quay gót rời đi.

Trần Thái Nhật bắt đầu không có phản ứng, vài phút trôi qua, đột nhiên cũng không biết nên làm thế nào.

Genko không muốn đi, chẳng lẽ mình lại còn phải đuổi cô ấy đi?

Nhất thời hơi rối rắm.

Genko phát hiện ra vẻ biến hoá trên mặt Trần Thái Nhật, khẽ bật cười, trông rất dễ thương.

Người đẹp trước mặt đành chủ động quấn lấy Trần Thái Nhật.

Đóng cửa rồi quay trở lại.

Cô ấy khẽ ôm lấy chủ nhân của mình từ phía sau lưng.

“Genko, cô không buồn ngủ sao?”

“Buồn ngủ nên tôi muốn nghỉ ngơi rồi”.

“...”

“Chủ nhân...”

“Hả?”

“Genko vừa mới ghen đấy, mong chủ nhân có thể bù đắp cho tôi”.

Trần Thái Nhật khẽ run lên, cảm thấy cơ thể sau lưng đang dần tăng nhiệt.

Bụp.

Không hiểu vì lý do gì mà đèn trong phòng đột nhiên tắt ngúm.

“Chủ nhân, Genko đi theo anh lâu như vậy, hôm nay muốn có một chút phần thưởng”.

Nơi này hành động chiến thắng lời nói.

Trong phòng truyền đến một thứ âm thanh rất nhỏ.

Tâm trạng của Trần Thái Nhật đã trải qua quá nhiều thay đổi nhanh chóng trong ngày hôm nay.

Khoảnh khắc gặp được Vân Vũ Phi, cảm xúc dâng trào.

Khoảnh khắc Vân Vũ Phi vì xấu hổ mà chạy trốn khỏi phòng, cảm xúc xuống dốc.

Không ngờ cuối cùng lại được nếm mật ngọt.

Sự dịu dàng của Genko giống như nắng ấm, Trần Thái Nhật lúc này rõ ràng đang tắm mình dưới ánh nắng mặt trời.

Rắc.

Không biết đã qua bao lâu.

Một giọng nói dịu dàng đột nhiên nhắc nhở.

“Chủ nhân, ván giường hình như... gãy mất rồi”.

“Sẽ có người đến sửa thôi”.

...

Ngày hôm sau, Trần Thái Nhật vô cùng thoải mái, đổi một căn phòng hạng sang để nghỉ ngơi cả buổi sáng.

Buổi chiều Genko mới ra ngoài làm việc, trước khi đi còn mang theo cả quặng thâm mắt, nhưng biểu cảm lại ngọt ngào như ăn mật ngọt.

Ban ngày, Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi ra ngoài dạo chơi, anh biết rằng ngày mai là tới buổi phỏng vấn nghiên cứu sinh nên đã đồng ý sẽ cùng cô thăm thú một vòng vườn trường.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, thái độ của Vân Vũ Phi với Trần Thái Nhật vô cùng xấu hổ.

Thế nhưng sau khi ngủ cùng phòng với Ninh Yên Nhiên thì càng cảm thấy không nên một mình tới tìm Trần Thái Nhật vào buổi tối.

Giải thích một hồi, Vân Vũ Phi mang theo vẻ không cam tâm và ấm ức, sợ Trần Thái Nhật nổi giận.

Dù sao cũng là trốn chạy trước khi lâm trận, bỏ mặc bạn trai ở lại một mình.

Trần Thái Nhật vô cùng rộng lượng an ủi cô.

Vân Vũ Phi không hiểu gì, tỏ vẻ cảm kích, cả ngày cứ dính lấy anh, ôm lấy cánh tay không chịu buông ra, lúc không có ai còn chủ động hôn, khiến cho đám đàn ông bên đường đầu đổ kỵ không thôi.

Trần Thái Nhật thẫn cảm thấy sáng khoái trong lòng.

Một ngày nghỉ ngơi, Trần Thái Nhật đột nhiên có một loại cảm giác.

Nếu như không có tai nạn, không có thù hận, có lẽ bản thân sẽ từ bỏ tất cả mọi thứ, lựa chọn mỗi ngày cùng bạn gái dạo phố, ăn uống, yêu đương hò hẹn.

Bình thường chính là hạnh phúc.

Trở về khách sạn, Vân Vũ Phi tìm Ninh Yên Nhiên - “bạn thân mới” của mình để đi chơi.

Genko cũng mang về tin tức mới nhất.

Trần Thái Nhật ngồi trong phòng, lật xem tài liệu trong tay, biểu cảm vô cùng lạnh lùng.

“Nói như vậy thì cũng không thể khẳng định rằng chuyện năm xưa của tôi hoàn toàn không có quan hệ gì với nhà họ Phùng”.

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 287: Sẻ Gây Nghiện

Ban đầu Trần Thái Nhật nghĩ rằng nếu Hồ Cửu Phong sau khi gia nhập nhà họ Phùng vào thời điểm bảy năm trước mới đổi bí danh...!

Vậy là trước khi có bí danh, nhà họ Phùng không hề hay biết về vụ việc anh và Vân Vũ Tuệ bị ám sát ở An Thành.

Nhưng tài liệu do Genko mang đến lại thể hiện rõ một sự thật quan trọng.

Đúng là Hồ Cửu Phong chỉ mới vào nhà họ Phùng vào thời điểm bảy năm trước.

Nhưng lại không phải bảy năm trước hẳn mới quen biết nhà họ Phùng.

Thời điểm Hồ Cửu Phong đến Yến Kinh rất đột ngột.

Người đứng đầu gia tộc họ Phùng, Phùng Lương Tông, cũng là bố của Phùng Tinh Kiếm, ông ta rất tài giỏi, đồng thời nắm trong tay quyền điểu hành gia tộc đứng đầu Hoa Hạ trong nhiều thập kỷ.

Quản gia tì nhân nhiệm chính là thân tín của Phùng Lương Tông.

Đáng tiếc là ông ta đã qua đời vì một cơn bạo bệnh cách đây bảy năm.

Sau đó, em trai của gia chủ nhà họ Phùng, cũng chính là thành viên cốt cán của nhà họ Phùng - Phùng Chính Nghĩa, giới thiệu một thanh niên khoảng ba mươi tuổi vào nhà họ Phùng làm trợ lý cho gia chủ.

Người này chính là Hồ Cửu Phong.

Trước đó, Hồ Cửu Phong không có bất kỳ lịch sử kỳ tích nào hay danh tiếng ở Yến Kinh.

Cứ như là Phùng Chính Nghĩa đột nhiên đào được Hồ Cừ Phong từ một nơi xó xỉnh nào đó.

Sau đó, Phùng Lương Tông đã thuê hẳn.

Sau một hai năm đánh giá, ông ta thấy rằng Hồ Cừ Phong thực sự rất có năng lực, quản lý công việc lớn nhỏ của nhà họ Phùng một cách ngay ngắn rõ ràng.

Vì vậy vào năm thứ ba, hẳn được thăng chức, trở thành quản gia chính của nhà họ Phùng.

Toàn bộ quá trình này được coi là bình thường.

Câu hỏi duy nhất là...!

Phùng Chính Nghĩa - cánh tay thứ hai của nhà họ Phùng, quen biết Hồ Cừ Phong ở đâu?

Có biết trước đó hẳn có tên "Cổ Tam Nhuệ" không?

Có biết hẳn từng rất lừng danh trong liên đoàn võ thuật, thất bại trong một cuộc đấu tay đôi liên tấ công Khúc Mỹ Thần, rồi cuối cùng bị đánh gục, nhảy khỏi vách đá để trốn chạy?

Đây đều là những điểm đáng nghi ngờ.

Có thể Phùng Chính Nghĩa đã đưa hẳn vào nhà họ Phùng để che giấu Hồ Cừ Phong khét tiếng.

Thậm chí hai người họ có thể là bạn bè.

Vậy thì Phùng Chính Nghĩa có khả năng đã tham gia vào sự việc của mình năm đó.

"Genko, cử người đi tra cứu Phùng Chính Nghĩa này một lần nữa.

Tôi cần thêm thông tin về tình hình của ông ta trong nhà họ Phùng".

"Vâng, chủ nhân".

Dáng ng ời của Tr ần Thái Nhật hết sức tự tin, anh dựa vào ghế.

Chậm rãi lấy ra một quả bóng nhỏ từ tay, đưa ra trước mặt để ngắm nhìn.

Thứ còn lại của R ồng đất khi bị thiêu cháy - quả cầu dung nham.

Đây là cái tên mà Tr ần Thái Nhật đã đặt cho nó, vô cùng tượng hình.

"Tốt hơn là nên dành thời gian thảo luận với Bắc Minh, biết đâu có thể phát hiện ra ngu ồn gốc của thứ này".

Tr ần Thái Nhật dựa vào cảm giác của bản thân phán đoán được quả cầu nhỏ này dường như có liên quan đến siêu hợp kim địa tâm ở một mức độ nhất định.

Và cả Hội Đông Vinh, "chủ nhân" bí ẩn đó rốt cuộc là ai?

Tr ần Thái Nhật suy nghĩ rất lâu, cảm thấy công việc trí óc khó hơn nhiều so với việc giết kẻ thù nơi biên cương.

Nếu biết kẻ thù là ai, anh sẽ cho gã nổ tung bằng một cú đấm còn ngược lại còn nhanh gọn hơn.

Một lúc sau, Tr ần Thái Nhật nghi ngờ hỏi.

"Genko, cô..."

Genko không có ý định rời đi, mà nhìn Tr ần Thái Nhật với một ánh mắt rất kỳ dị.

"Cô có đói không?"

Tr ần Thái Nhật hỏi một câu hỏi khác.

Đối phương lắc đầu.

"Tôi nhìn thấy chị Vân ban nãy ra ngoài xem phim với cô Ninh".

"Ừ".

"Khoảng hai giờ".

"Ừ".

Genko “hừ” một tiếng.

Trần Thái Nhật cảm thấy bản thân hai ngày nay quả thực mệt mỏi, không biết xấu hổ là gì.

Suy cho cùng, công việc trí óc cũng tiêu hao quá nhiều, bù đắp cho bản thân một cách thích đáng cũng chẳng sao cả.

Người đời thường nói sĩ nam oán nữ.

Trần Thái Nhật cảm thấy ở phía Đông Đảo, hai chữ này nhất định bị đảo ngược rồi.

Đã nghiện thì con gái cũng sẽ nghiện mà.

Hơn một giờ sau.

Sau khi tắm rửa xong, Genko vội vàng đi ra ngoài, vì sợ bị cô gái nào đó sắp quay về phát hiện.

Trần Thái Nhật nằm thẳng trên giường, nhìn lên trần nhà.

Tâm trạng phức tạp vô cùng.

Nghĩ đến thế hệ chiến thần như mình mà vẫn có lúc bị động như vậy.

Thực sự...!không cam tâm.

...!

Sáng sớm hôm sau, thời tiết ở Yên Kinh vẫn còn rất lạnh, Trần Thái Nhật tự lái xe đưa Vân Vũ Phi đến thẳng trường đại học Yên Kinh danh tiếng để phỏng vấn.

Vân Vũ Phi đứng đầu trong kỳ thi viết trong tuyển sinh sau đại học.

Theo lý mà nói, cuộc phỏng vấn chỉ cần diễn ra bình thường, thì việc nhập học hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trên đường đi, anh hỏi về chuyên ngành của Vân Vũ Phi.

Cô gái này thế mà học đăng ký học ngành Địa chất.

Đầu Trần Thái Nhật xuất hiện đầy dấu hỏi đen.

Chuyên ngành này cùng với ngoại hình bạn gái rất không tương xứng với nhau.

Nhưng Vân Vũ Phi đã nói rồi, cô thích như vậy, cũng chả còn cách nào.

Từ khi còn là một đứa trẻ, cô đã thích các chương trình về núi non sông nước hay diễn biến của địa lý.

Khi lớn lên, cô cũng hy vọng sẽ được phát triển con đường dựa trên sở thích của riêng mình.

Xe dừng trước cổng trường đại học Yên Kinh.

Một học viện có tuổi đời hàng thế kỷ, với bầu không khí nhân văn mạnh mẽ, một cổng vòm ba cổ kính, bên trên đề sáu chữ “Đại học Quốc gia Yên Kinh”, khí thế hùng hân.

Sinh viên ở đây đều là người ưu tú đến từ khắp nơi trong Hoa Hạ.

Toàn là những sinh viên hàng đầu, nên nhìn ai cũng có tinh thần tốt, đặc biệt là sự tự tin từ toát lên từ trong ra ngoài.

Nghĩ đến việc sẽ sớm được học ở đây, khuôn mặt Vân Vũ Phi hiện rõ niềm vui của một cô gái mới lớn.

Chiếc xe đi đến bãi đỗ xe trong khuôn viên trường, đỗ bên cạnh khu giảng dạy nơi diễn ra cuộc phỏng vấn.

Chỉ vài phút nữa là bắt đầu cuộc phỏng vấn, Vân Vũ Phi xuống xe, hôn Trần Thái Nhật, đeo khẩu trang chống gió lên rồi bước vào tòa nhà dạy học nơi phỏng vấn.

Trần Thái Nhật thấy chờ trên xe quá chán, anh xuống xe, một mình đi dạo quanh khuôn viên trường.

Không lâu sau, đột nhiên đi ngang qua khu vực nơi một loạt câu lạc bộ tuyển thành viên mới.

Ngay sau kỳ nghỉ đông, nhiều câu lạc bộ đã bắt đầu tuyển thành viên mới.

Phát tờ rơi, giải thích, kéo người, nói cười, tràn ngập hơi thở của tuổi trẻ.

Trần Thái Nhật cũng bị nhét rất nhiều tờ rơi quảng cáo.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo len bình thường, quần jeans, tuy ăn mặc giản dị nhưng lại tôn lên thân hình vạm vỡ, chân khí đều bị thu lại, trông anh không khác gì một đàn anh năm ba, năm bốn.

Việc luyện tập võ công của Trần Thái Nhật có tác dụng làm định hình khuôn mặt của anh, từ năm hai mươi hai tuổi, tình trạng da và các đường nét trên khuôn mặt của anh không chút thay đổi.

Giả vờ làm một sinh viên là đi đầu dễ như trở bàn tay.

Câu lạc bộ âm nhạc, câu lạc bộ Guitar, câu lạc bộ Taekwondo, câu lạc bộ khiêu vũ, câu lạc bộ phim ảnh.

Nhìn mà hoa cả mắt, nhưng lại rất thú vị.

Trần Thái Nhật thản nhiên liếc nhìn, bỗng dừng lại.

Bên cạnh là một tấm biển to và bắt mắt, trên đó treo một tấm áp phích lớn, một chàng trai cao ráo đẹp trai vừa cầ n loa vừa hét.

"Câu lạc bộ kịch! Câu lạc bộ kịch đang tuyển thành viên mới.

Mọi người ơi, hoan nghênh mọi người đến xem, đây chính là câu lạc bộ đã từng đón tiếp ngôi sao của đại học Yến Kinh, người đẹp số một Hoa Hạ!"

Tiếng hét này ngay lập tức thu hút rất nhiều người tụ tập xung quanh.

Đúng vậy, tấm áp phích trên tấm biển dọc đó là Ninh Yên Nhiên!

Là một cựu sinh viên nổi tiếng nhất của đại học Yến Kinh, một người đẹp thoát tục và là một siêu sao trong giới nghệ thuật.

Sức hấp dẫn của Ninh Yên Nhiên là vô tận.

Nhiều người bắt đầu ghen tị với tấm áp phích.

Các cô gái xấu hổ về khi nhìn lại bộ dạng của mình, còn các chàng trai lại ngưỡng mộ, khen ngợi không ngừng.

Trần Thái Nhật đứng sau, im lặng quan sát.

Ninh Yên Nhiên đã vượt cấp, học đại học, đã ba năm kể từ khi cô ấy tốt nghiệp.

Nhìn vào tấm áp phích, cô gái ấy có nét trẻ trung hơn bây giờ, những đường nét trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy đang bùng lên.

Với gương mặt này thì việc cô ấy được mệnh danh là người đẹp số một Hoa Hạ cũng không có gì lạ.

"Này, nhan sắc này của đàn chị Ninh á, tôi nghĩ đại học Yến Kinh trong một trăm năm nữa cũng chả có đâu".

Một người qua đường thở dài, ai nấy đều đồng ý.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

"Ai nói vậy! Bạn gái của tôi còn xinh hơn cả Ninh Yên Nhiên!"

Trần Thái Nhật chậm rãi quay đầu lại.

Anh chắc chưa?

- -----.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 288: Toàn Trường Kinh Ngạc

Ngay sau khi người nói lộ mặt, ánh mắt những sinh viên đứng bên cạnh sáng bừng lên, bắt đầu chào hỏi.

“Chào anh”.

“Xin chào chủ tịch”.

“Xin chào chủ tịch Dư”.

Tiếng bàn tán và tiếng chào hỏi vang lên.

Trần Thái Nhật cũng cẩn thận quan sát.

Vóc dáng của người này rất đẹp, cao khoảng một mét tám, cơ bắp cân đối, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, bắp tay có lực, xem ra là người từng luyện võ.

Sau khi nghe đám người bên cạnh bàn tán, Trần Thái Nhật đã biết được thân phận của đối phương.

Dư Hào - chủ tịch hội sinh viên trường đại học Yến Kinh.

Hắn là ngôi sao của khoa giáo dục thể chất, là sinh viên xuất sắc của trường ba năm liền.

Còn nhận được sự tuyên dương của nhà trường.

Hắn còn là chủ tịch câu lạc bộ Taekwondo của trường, trong thời gian đi học, dựa vào nền tảng võ thuật vững chắc và khả năng giao tiếp xuất sắc, hắn đã khiến câu lạc bộ của sinh viên kiếm được lợi nhuận.

Trong trường học cũng không ít đồ đệ.

Ở đại học Yên Kinh, hần rất nổi tiếng, cũng là thần tượng trong lòng của rất nhiều nữ sinh viên.

Dư Đào mặc bộ quần áo bình thường, đi đến trước tấm áp phích của Ninh Yên Nhiên, cẩn thận quan sát.

“Thật xinh đẹp, nhưng so với người trong lòng tôi thì vẫn kém một chút”.

Nghe thấy vậy, fans nữ đứng bên cạnh Dư Đào sửng sò.

“Anh à! Chẳng phải anh độc thân sao? Anh có người yêu khi nào vậy?”

Dư Đào chớp mắt, từ từ nghĩ lại.

“Hôm qua tôi vẫn độc thân, nhưng hôm nay, cuối cùng tôi cũng tìm được đối tượng rồi”.

Trần Thái Nhật đột nhiên nhướng mày, lặng lẽ đứng bên cạnh, trong đầu có một loại linh cảm kỳ lạ.

Dư Đào tỏ vẻ say mê, tuyên bố trước mặt mọi người.

“Hôm nay, tôi đang dẫn đoàn cán bộ của hội sinh viên vào tòa giảng đường để phục vụ cho kỳ thi tuyển nghiên cứu sinh, thì bất ngờ có một cô gái xuất hiện, khiến trái tim tôi loạn nhịp”.

Động tác tay của hần rất cường điệu, biểu cảm như bị chinh phục.

“Sức hấp dẫn của cô ấy giống như ánh mặt trời, vượt xa cả Ninh Yên Nhiên, cho dù tôi tránh né thế nào thì cũng không thể thoát ra được.

Đời này tôi chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như thế, vì vậy tôi quyết định sẽ theo đuổi cô ấy!”

Chàng trai mới được câu lạc bộ kịch nói tuyển vào, nghe Dư Đào nói Ninh Yên Nhiên như vậy, đột nhiên cảm thấy không vui.

“Anh Dư, anh không thể nói như vậy được.

Chị Ninh của tôi là người đẹp số một ở Hoa Hạ được mọi người công nhận, nhất định không thể so sánh với những cô gái xinh đẹp bình thường khác”.

Trần Thái Nhật lại nhú mày.

Chết tiệt, Ninh Yên Nhiên trở thành của cậu từ khi nào vậy!

Cô ấy ăn cơm nhà cậu rồi à?

Dư Đào nghe xong lời đối phương nói, mặt đầy vẻ khinh thường.

“Ninh Yên Nhiên đã trở thành dĩ vãng rồi.

Bây giờ, người trong lòng tôi mới là người đẹp số một.

Nếu không tin, đợi hôm nay tôi theo đuổi được cô ấy, cậu sẽ biết cô ấy xinh đẹp cỡ nào”.

Trần Thái Nhật lắc đầu bất lực.

Ông trời vẫn nên phù hộ tên này đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu không, trên thế giới này sẽ có thêm một người bị đè đầu xuống đất đấy.

Đúng lúc này, một hồi chuông báo vang lên.

Buổi phỏng vấn vòng hai nghiên cứu sinh đã kết thúc.

Một lúc sau, từng nhóm nghiên cứu sinh ra khỏi tòa nhà, đi ngang qua sân ứng tuyển.

Rất nhiều người bị thu hút bởi tầm áp phích của Ninh Yên Nhiên nên dừng lại xem.

“Chủ tịch Dư, người đẹp mà anh nói đã ra chưa?”

Lúc này, Dư Đào cũng rất mong đợi, đứng canh ở con đường duy nhất có thể đi sau khi tan học, nhìn từng nữ sinh viên, về mặt mắt kiên nhẫn.

“Vẫn chưa ra, sức hấp dẫn của cô ấy không thể che dấu được, tóc của cô ấy...”

Đột nhiên, giọng nói của Dư Đào cao lên.

“Cô ấy ra rồi! Nữ thần của tôi đến rồi!”

Tất cả mọi người nghe vậy, liền quay lại nhìn về một phía.

Khoảnh khắc nhìn thấy mục tiêu, mọi người đều sửng sốt.

Trong giây lát, không khí dừng như ngưng lại.

Mọi người đều dường như cảm nhận được một bản piano cổ điển vang vọng bên tai.

Một cảm giác rạo rực dấy lên trong lòng mỗi người

Một vẻ xinh đẹp sánh ngang với mặt trời giữa đông.

Người đẹp mảnh mai, với nụ cười rạng rỡ như tiên nữ giáng trần, bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển.

Lông mày mảnh, môi anh đào, ngũ quan tinh tế như thiên thần.

Cô gái này vừa xuất hiện, tất cả nữ sinh viên trong trường đại học Yến Kinh đều không là gì nữa.

Chỉ cần cao hơn một phân thì lại cao quá, mà thấp hơn một phân thì lại không cân bằng.

Béo hơn một chút thì lại không thon thả nữa, mà gầy hơn một chút thì lại không nở nang.

Nhan sắc dưới chín mươi điểm ở trước mặt cô gái này đầu trở nên xấu xí.

Một trăm điểm ở trước mặt cô cũng chỉ là vật làm nể.

Khi người đẹp bước lại gần, hơi thở của mọi người bắt đầu trở nên gấp gáp.

Đặc biệt là mấy nam sinh viên, ánh mắt ai cũng nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt của Dư Đào cũng sáng bừng lên.

“Mọi người nhìn đi! Đây chính là đối tượng hôm nay tôi muốn tỏ tình, nữ thần của tôi! Mọi người không có gì để nói rồi chứ! Ha ha ha, phục chưa hả?”

Tất cả mọi người đầu im lặng.

Cũng không thể nói người đẹp này nhất định sẽ đẹp hơn Ninh Yên Nhiên, nhưng vào giờ phút này, một người là người thật, một người trên áp phích.

Khí chất của người thật đương nhiên là vượt xa tấm áp phích.

Ngay cả fans nam của Ninh Yên Nhiên trong câu lạc bộ kịch nói lúc này cũng không nói nên lời.

Dư Đào nhìn phản ứng của mọi người xong liền vô cùng đắc ý.

Hắn vội vàng vuốt tóc, ưỡn ngực, ngẩng đầu, hắng giọng, giữ cho mình trạng thái tốt nhất, sẵn sàng lao lên bắt chuyện bất cứ lúc nào.

Theo hắn thấy, dựa vào khí chất của mình ở đại học Yến Kinh, dáng người cao chuẩn, còn có bối cảnh gia thế, thì không có cô gái nào có thể từ chối sự theo đuổi của hắn.

Cho dù là người đẹp tuyệt thế cũng không ngoại lệ.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện ra vẻ kinh ngạc của người đẹp trước mặt, dường như cô đã phát hiện ra thứ mình yêu thích.

Cô từ bước đi chuyển sang chạy.

Nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, khiến người qua đường đầu say đắm.

Không ít người bước xuống hố, hụt chân mà vẫn nhìn theo.

Hướng chạy của người đẹp chính là quảng trường ứng tuyển.

Điều này khiến Dư Đào rất phấn khích!

Hắn thở hổn hển, như thể nguyện vọng của mình đã được hoàn thành, mặt đầy vẻ phấn khích.

“Lẽ nào đây chính là duyên phận trời ban?”

Mọi người nhìn Dư Đào với ánh mắt ngưỡng mộ, cảm thấy hắn thật sự thành công rồi.

Trong mắt đám sinh viên, chủ tịch hội sinh viên này đã là người đàn ông kiệt xuất nhất ở sân trường.

Hắn vừa cao vừa có khí chất, ngoại hình rất nổi bật.

Trần Thái Nhật lặng lẽ bước về phía trước, đi qua mọi người.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Dư Đào, người đẹp thực sự đang chạy tới.

Trong tích tắc Dư Đào và người đẹp suýt chút nữa đã chạm vào nhau.

Nhưng, trong chính khoảnh khắc này.

Hai người lại lướt qua nhau, người đẹp đi qua Dư Đào mà không hề liếc nhìn.

Mọi người đều sững sờ, vẻ mặt Dư Đào cứng đờ.

Nhìn theo hướng người đẹp đang chạy.

Vù.

Hương thơm thoảng qua, người đẹp tuyệt trần đủ khiến mọi người choáng váng này lại lao vào vòng tay của một người đàn ông thấp kém.

“Ha ha, anh Thái Nhật, em cũng xếp thứ nhất trong buổi phỏng vấn, anh thấy em giỏi không! Tối nay, phải ăn mừng lớn mới được!”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 289: Mỗi Phút Tôi Kiểm Được Một Triệu Tệ

Quả đúng như dự đoán, người đẹp tuyệt trần mà tên khốn nạn Dư Đào này vừa nhìn là bị hút hồn...

Chính là Vân Vũ Phi.

Trần Thái Nhật bất lực thở dài trong lòng.

Bạn gái quá xinh đẹp, đúng là hơi phiền phức.

Lần sau bảo cô đeo khẩu trang thường xuyên cho rảnh.

Nhẹ nhàng ôm cô gái vào lòng, Trần Thái Nhật dịu dàng nói:

"Không sao, em muốn quà gì, hay là muốn đi đâu ăn một bữa thịnh soạn, tùy em gọi món".

Nhóm người xung quanh bị một màn tình tứ này vả vào mặt không kịp đỡ.

Đám đàn ông thì đổ kị phát điên, phụ nữ cũng đổ kị không kém trước vẻ đẹp của Vân Vũ Phi.

Đặc biệt là Dư Đào, người vừa chuẩn bị ra tay tán gái, lúc này lại càng bối rối hơn.

Thế diện của chủ tịch Hội sinh viên bị phá tan tành.

Vừa rảnh hắn còn chém gió, công khai nói rằng mình sẽ tán đổ được người đẹp tuyệt trần, mà bây giờ cô lại sà vào vòng tay người khác.

Một kẻ kiêu ngạo như hắn bỗng thấy thật sự khó chịu.

"Này, anh gì ời, anh là sinh viên của đại học Yến Kinh chúng tôi à?"

Dư Đào hít một hơi thật sâu, hỏi Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật sững sốt mất một lúc, lắc đầu.

"Không phải là sinh viên trường này thì không được đến sao?"

Vẻ mặt của Dư Đào chột thả lỏng, hần nhìn người đàn ông trước mặt bằng ánh mắt khinh thường, xen lẫn vẻ khiêu khích.

"Vậy thì bằng cấp của anh thế nào? Anh tốt nghiệp trường nào? Anh đã từng được nhận được học bổng chưa? Cử đi học hay là thi theo dạng cả nước, học thạc sĩ hay tiến sĩ?"

Trần Thái Nhật nhướng mày, trong lòng bắt đầu chửi mắng.

Cái thằng r ấi bọ này lại chọc đúng vào chỗ đau của anh r ấi

Mẹ chứ, ông đây mười mấy tuổi đã đi trấn thủ biên cương r ấi, toàn lo chuyện chém giết, kỹ năng thì toàn diện nhưng đúng là rất ít đọc sách!

"Tốt nghiệp cấp ba xong là tôi đi đánh giặc, không học đại học.

Có vấn đề gì không?"

Khuôn mặt Dư Đào chột lộ vẻ ngạc nhiên.

"Thật sao? Ha ha ha ha! Trời giúp tôi r ấi!"

Dứt lời, hần lấy trong túi ra một hộp quà đã chuẩn bị từ lâu.

Một hộp sô cô la hàng hiệu nhập khẩu nguyên chất trị giá hàng nghìn tệ được đưa tới trước mặt Vân Vũ Phi.

"Người đẹp, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, tôi đã bị cô thu hút.

Cô sắp trở thành thành viên của trường đại học Yến Kinh - một ngôi trường danh tiếng lừng lẫy, sau này chúng ta sẽ là bạn học r ấi, làm quen một chút nhé, tôi là Dư Đào".

Xung quanh vang lên một loạt tiếng huýt sáo và la hét.

Mẹ chứ, hấn định cướp bạn gái người ta à!

Hóng chuyện cũng không có gì là quá đáng, huống chi là một đám sinh viên trẻ ranh.

Ai nấy đều cảm thấy thích thú trước cảnh tượng máu chó thế này.

Vân Vũ Phi nhìn Dư Đào với vẻ mặt thất thần, không nhin được cười.

Nụ cười này như trăm hoa đua nở, trong lòng ai cũng gợn sóng.

"Các bạn ời, ngoài việc thi sau đại học, nhân tiện tôi còn nộp đơn xin vào biên chế giáo sư hướng dẫn của đại học Yến Kinh.

Sau này, có lẽ các bạn nên gọi tôi một tiếng ‘cô giáo’ mới đúng.

Nói chuyện với giáo viên thì phải đằng hoàng, lễ phép, không được cười cợt".

Phụt! Đám đông chết sững.

Khuôn mặt của Dư Đào hết đỏ lại trắng.

Cách từ chối này thực sự rất mới mẻ và tinh tế.

Cách biệt về địa vị trời ạ!

Thân phận cũng khác hẳn.

Thế thì còn đùa gì nữa?

Tán giáo viên trước mặt mọi người?

Hình ảnh hấn xây dựng bao lâu nay hoàn toàn bị hủy hoại.

Nhưng có biết bao là người đứng xung quanh nhìn chứ, hấn đành cắn răng theo đến cùng.

Mí mắt phải của Dư Đào giật lên, vẫn đang cố bắt chuyện.

"Không thành vấn đề, tôi sắp tốt nghiệp rồi, với thành tích ở trường, tôi đã vượt qua cuộc phỏng vấn vị trí giám đốc dự bị của một tập đoàn rất lớn, rất nhanh thôi đã có thể kiếm được một triệu tệ một năm!"

"Với trình độ học vấn của tôi, thu nhập, địa vị xã hội, và cả mạng lưới quan hệ với những bạn học cùng học tại đại học Yến Kinh, tôi nghĩ cả Yến Kinh này cũng chỉ có tôi mới xứng với một người đẹp như cô".

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi đồng thanh thở dài.

Nét mặt và hành động hoàn toàn giống nhau.

Vẻ mặt của một vị thần thực thụ khi nhìn đàn kiến ở hạ giới.

Điều này khiến Dư Đào rất khó chịu, hắn cảm thấy thể diện của mình bị sỉ nhục hơi bị nhiều, lập tức chĩa mũi giáo thẳng vào Trần Thái Nhật.

"Một người tốt nghiệp cấp ba liền nhập ngũ thì có tư cách gì mà dùng ánh mắt khinh thường như vậy nhìn tôi hả? Anh có biết tôi vào làm công ty gì không? Nói ra có khi hù chết anh ấy chứ! Anh đã từng nghe đến tập đoàn Thái Mộng chưa?"

Trần Thái Nhật thực sự choáng váng.

"Có nghe đến".

Dư Đào nghĩ rằng Trần Thái Nhật đã bị hắn đàn áp.

"Biết thì tốt! Đó là tập đoàn lớn nhất Yến Kinh hiện tại.

Nghe nói, ngay cả những sản nghiệp trực thuộc bốn gia tộc lớn của Yến Kinh cũng khó có thể cạnh tranh với Thái Mộng!"

"Tôi vừa vào đã được làm cán bộ trung cấp đấy! Với thực lực của mình, việc trở thành tổng giám đốc, trở thành CEO trong vòng ba năm dễ như ăn bánh!"

Nói xong, hắn phô ra dáng vẻ kiêu ngạo.

"Còn anh thì sao? Anh làm ở đâu? Đơn vị công tác là gì? Phục vụ quân đội xong, ngoài làm bảo vệ thì anh còn có thể làm gì? Không có bằng cấp thì đừng có mà vọng tưởng nữa, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga".

Trần Thái Nhật nhấc điện thoại, bấm dãy số.

Bên kia nhấc máy trong vài giây.

"Anh Trần".

"Trong số những nhân viên mới tuyển, có người nào từ đại học Yển Kinh tên là Dư Đào không?"

"Tôi tình cờ cũng đang xem danh sách...!à, có tên người này, có chuyện gì vậy?"

"Loại đi, tôi không thích, thế nhé".

Cộp.

Điện thoại cúp máy.

Những người xem đầu chết lặng trước hành động của Trần Thái Nhật.

Ý anh là gì?

Dư Đào thậm chí còn mơ hồ hơn, gương mặt lộ rõ vẻ chế nhạo

"Đầu anh úng nước à? Anh tưởng mình là chủ tịch tập đoàn Thái Mộng sao? Diễn cũng phải thực tế, giả vờ cũng phải có giới hạn!"

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động chỗ thắt lưng của Dư Đào đột nhiên vang lên.

Hắn lấy điện thoại di động ra, lúc nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, sắc mặt đột nhiên thay đổi, toàn thân căng thẳng, nhanh chóng

nghe máy.

"A lô, giám đốc Lý! Là tôi, tôi là Tiểu Dư! Vâng, vâng, lần trước bên anh nói là tôi sẽ tới điểm danh ở công ty vào thứ hai tới.

Tôi thực sự trân trọng cơ hội này.

Cảm ơn ban phỏng vấn đã công nhận tôi, tôi nhất định sẽ..."

Đột nhiên, biểu hiện của Dư Đào trở nên cực kỳ kinh hoàng, khoảnh khắc ngưng ngội vô cùng khi hắn đang nịnh hót được nửa đường thì mới phát hiện đối phương đang từ chối mình.

Một giây sau, Dư Đào kinh ngạc không thôi.

"Anh có nhầm không vậy? Đang yên lành tại sao đột nhiên lại chuyển ngoặt thế này chứ? Tại sao anh lại từ chối tôi? Có phải tôi là không tốt chỗ nào...!A lô, a lô?"

Đối phương lập tức cúp máy, không nói thừa thêm lời nào.

Dư Đào đột nhiên trở nên vô cùng thất vọng.

Mẹ chứ, từ chối hắn thật.

Một công việc với mức lương một triệu tệ một năm bỗng tan thành mây khói.

Đám người đang có mặt hiểu được chuyện gì đang xảy ra, ngay lập tức dừng ánh mắt trên người Trần Thái Nhật.

Ai nấy đều có một suy đoán táo bạo trong lòng.

Trần Thái Nhật cười nhẹ và vỗ vai Dư Đào.

"Người trẻ tuổi, vừa vào công ty đã làm cán bộ trung cấp không có lợi cho sự tiến bộ trong tương lai.

Thay mặt tập đoàn Thái Mộng, tôi sẽ cho cậu một cơ hội khác.

Cậu có thể bắt đầu làm từ chức vụ bảo vệ, cân nhắc đi nhé".

Dứt lời, anh vòng tay ôm lấy Vân Vũ Phi, thông thả rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Kiểm việc, đối với tất cả sinh viên đại học, là một thanh gươm sắc bén treo trên đầu họ.

Có thể gia nhập một doanh nghiệp siêu lớn khác nào xây dựng nền móng khởi đầu cho cả cuộc đời.

Tập đoàn Thái Mộng gần như là ngôi sao chói lọi nhất trên thị trường việc làm Yến Kinh, là niềm mơ ước của vô số sinh viên đại học!

Đột nhiên, một nam sinh viên lên tiếng.

"Người đàn ông đó! Hóa ra là ông chủ của tập đoàn Thái Mộng!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 290: Giải Quyết Hẩn

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi cùng đến thăm quan trường đại học Yến Kinh.

Ngôi trường hàng trăm năm đúng là khác.

Lúc này, Trần Thái Nhật cũng gọi video về nhà.

Khi gương mặt thuần khiết của Thẩm Mộng Hàm xuất hiện trên màn hình, trong lòng Trần Thái Nhật rất vui.

Con nhỏ này chỉ biết cắm đầu vào học, tóc cũng không cắt, tóc mái như sợi mì khô vậy.

“Nào, xem đi, đây là ngôi trường mơ ước của em đó”.

Thẩm Mộng Hàm hét lên trong điện thoại, đòi Trần Thái Nhật phải quay toàn cảnh ba trăm sáu mươi độ, miệng không ngừng khen ngợi.

“Anh! Anh yên tâm! Đợi đến khi khai giảng, anh phải có trách nhiệm đưa em đi nhập học đó!”

“Ha ha! Chỉ cần em thi đỗ, anh sẽ cho kiểu tám người khiêng rước em tới trường”.

“Không cần đến mức ấy đâu!”

Sau khi tắt điện thoại, Trần Thái Nhật đột nhiên có chút nhớ nhà.

Quê hương, An Thành.

Có họ hàng, có bố mẹ và em gái, có Tề Vũ và Phùng Linh Nguyệt, còn có con gái bảo bối của anh.

Cũng may có Vân Vũ Phi ở bên cạnh, trò chuyện cùng anh.

“Vũ Phi, em thấy Yến Kinh thế nào?”

Vân Vũ Phi chớp mắt, nghĩ một lúc.

“Em thấy Yến Kinh rất tốt, cũng bởi vì có anh ở đây, nhưng mà để so sánh thì An Thành vẫn tốt hơn, bởi vì ở đó có nhiều người quan trọng với em hơn”.

Trần Thái Nhật trầm mặc không nói, gật đầu.

“Đợi đến khi ngày tháng yên ổn, em với anh cùng quay về An Thành, sinh bảy tám đứa con, nuôi lợn, nuôi chó”.

Vân Vũ Phi cười khúc khích, dấm nhẹ vào người anh.

“Ai muốn sinh cho anh nhiều thế chứ? Nhiều nhất là một đứa thôi, dù sao anh cũng đã có Sở Sở rồi”.

Trần Thái Nhật ôm chặt cô người yêu, hai người trao nhau nụ hôn nồng thắm.

Lúc này, khung cảnh nên thơ trữ tình.

...

Trần Thái Nhật đích thân trấn thủ ở Yến Kinh, hoạt động kinh doanh của tập đoàn Thái Mộng đang được mở rộng gần như với tốc độ ánh sáng.

Trong quá khứ, khi một số doanh nghiệp bên ngoài cố gắng giành thị trường ở Yến Kinh, bọn họ sẽ gặp nhiều trở ngại và không thể vượt qua.

Nguyên nhân chủ yếu nằm ở tư tưởng bài xích hàng ngoại của liên minh những gia tộc hoàng kim.

Nhưng Trần Thái Nhật đã dùng cách riêng của mình để kéo hai gia tộc hoàng kim hoa phong lan là nhà họ Ninh và nhà họ Hàn gia nhập với mình.

Thậm chí đến cả ba gia tộc hoa mẫu đơn, nhà họ Lăng, nhà họ Từ, và cậu chủ cả của nhà họ Tiêu cũng đã hình thành liên minh chiến lược với anh.

Xin hỏi, trong trường hợp này, liệu có kẻ nào to gan đến gây sự không?

Vì vậy, việc mở rộng thị trường hoạt động kinh doanh của tập đoàn Thái Mộng không chỉ thuận buồm xuôi gió, mà còn có thể nói là nhanh chóng và thần tốc.

Trên đường phố và ngõ hẻm treo đầy những tấm biển quảng cáo.

Vô số hoạt động, sự kiện ra mắt dự án chuyên sâu, cắt băng khánh thành, còn có một số lượng lớn lực lượng tình nguyện tham gia liên minh.

Dần dần đã có được khí thế của tập đoàn hàng đầu Yến Kinh.

Sự thay đổi lớn nhất đó chính là thái độ của Hội liên minh gia tộc hoàng kim.

Ban đầu là đề phòng và phá hoại.

Đến bây giờ.

Thậm chí nhà họ Phùng còn mời tập đoàn Thái Mộng đến tham dự với tư cách khách mời trong một số dịp nhất định.

Những người không biết thậm chí còn truyềן miệng nhau rằng.

Ông chủ của tập đoàn Thái Mộng Trần Thái Nhật, thật ra là do gia chủ nhà họ Phùng, Phùng Lương Tông cải trang thành!

Tin tức chấn động này khiến cho các doanh nghiệp đổ xô con mắt về phía tập đoàn Thái Mộng.

Khi Trần Thái Nhật biết tin, anh hoàn toàn cạn lời luôn.

Lại dám so sánh ông đây với cái ông già đó.

Cốc cốc.

Cửa văn phòng bị đẩy ra, Genko lo lắng bước vào, đưa một tập tài liệu.

Sau khi kiểm tra.

Trần Thái Nhật cau chặt mày lại.

“Quả nhiên, tên Phùng Chính Nghĩa của nhà họ Phùng đó, mười năm trước đã quen biết Hồ Cửu Phong vẫn chưa có bí danh, hai người bọn họ thậm chí còn là bạn tốt!”

Genko gật đầu, nói thêm.

“Không chỉ như vậy, chúng tôi còn tìm được dấu vết, mười năm trước, Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong từng tới An Thành”.

Hai mắt Trần Thái Nhật nheo lại.

Quê hương!

Mười năm trước, Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong đến An Thành đúng lúc anh xảy ra chuyện.

Hồ Cửu Phong chính là ‘Thỏ vàng’ – kẻ đã nhận chỉ thị của nhà họ Lâm ở An Thành tới ám sát mình.

Vậy tại sao Phùng Chính Nghĩa lại tới An Thành?

Nếu đã đi cùng với Hồ Cửu Phong thì không thể nào là đi du lịch được!

Nhà họ Phùng này nhất định có liên quan đến vụ án năm đó.

Trần Thái Nhật gõ nhẹ ngón tay xuống bàn.

Ba tuần sau là Hội nghị liên minh hoàng kim, chính là cơ hội giải quyết tất cả mọi chuyện.

Bây giờ, lực lượng của anh ở Yên Kinh vô cùng d ễ d ão.

Hội nghị liên minh hoàng kim này, anh có thể thoải mái gây chuyện r ấi.

Nhà họ Phùng, gia tộc số một ở Hoa Hạ, nhìn có vẻ rất phức tạp, vậy thì để anh dùng một dao chặt đứt mớ rắc rối này đi.

...

Trong một căn phòng bí mật trong trang viên nhà họ Phùng ở phía Bắc Yên Kinh.

Một người đàn ông trung niên có khuôn mặt dữ tợn nói với một người đàn ông g ãy gò bên cạnh.

“Lão Hồ, ông có chắc là Chuột trời và R ồng đất chết trong tay thẳng khốn kia không?”

Người đàn ông kia nheo mắt.

“Ngoại trừ h ắn, không còn ai khác cả, Bắc Minh đang bế quan dưới đáy h ồ, nếu không phải sự kiện trọng đại sẽ không dễ dàng rời đi, có thể giết chết R ồng đất ngay tức khắc thì chỉ có trấn thủ Tây Cực mới làm được”.

H ồCử Long, Phùng Chính Nghĩa!

Em trai ruột của gia chủ gia tộc số một ở Hoa Hạ, còn có đại quân gia nhà họ Phùng, lúc này vẻ mặt có chút lo lắng, đang bàn bạc biện pháp đối phó.

Da thịt trên mặt Phùng Chính Nghĩa nhăn nhúm lại vì tức giận.

“Năm đó không kịp thời tiêu diệt, kết quả trời xui đất khiến lại bị phía quan chức dẫn đi, bây giờ thêm một kẻ địch lớn, muốn giết chết h ắn, sợ rằng khó hơn trước nhi ều”.

Vô số tia lạnh lẽo lóe lên trong mắt H ồCử Phong.

“Thời gian này, không ít người đang âm thầm kiểm tra thông tin về chuyến đi năm đó của chúng ta tới An Thành, sợ rằng là vết tích của hắn, vì để báo thù, hắn đã không chờ đợi được nữa rồi”.

“Hừ! Kiểm tra cái gì mà kiểm tra, quay về bảo Chương Giáo Sử hạ lệnh xuống, ai dám tiếp tục đi đầu tra nữa”.

Hồ Cửu Phong xoa tay.

“Lần trước muốn cậu chủ nảy sinh hiềm khích với hắn, chúng ta đã phải hi sinh một vị đại tướng, nhưng đáng tiếc cậu chủ dường như không có chút ý nghĩ thù địch gì với hắn cả”.

“Phì!”, Phùng Chính Nghĩa vô cùng bất mãn, nhổ ra một ngụm nước bọt.

“Thằng nhãi Tinh Kiếm này đúng là không được tích sự gì! Bị người ta đánh gãy tay, lại bày tỏ lòng ngưỡng mộ, đây, con trai của anh cả đây! Không ác không phải đại trượng phu, động vào người nhà họ Phùng thì nhất định phải chết!”

“Ông hai, xin hãy nói chuyện cẩn thận”.

“Biết rồi, phiền ghê”.

“Chương Giáo Sử đã trả lời chưa? Cách thời gian diễn ra Hội nghị liên minh hoàng kim chỉ còn ba tuần nữa thôi, tôi đoán là tới lúc đó Trần Thái Nhật sẽ tới tìm chúng ta gây chuyện, tôi không biết nên làm gì”.

“Hèn nhất!”, Phùng Chính Nghĩa khiển trách.

“Hừ hừ, không cần lo lắng, Chương Giáo Sử đã hạ quyết tâm rồi, năm đó không diệt cỏ tận gốc, lần này tuyệt đối không tái phạm sai lầm cũ!”

Một phút khẩn khích hiện lên trong mắt Hồ Cửu Phong.

“Định dùng thứ đó để giải quyết hắn à?”

Phùng Chính Nghĩa lặng lẽ gật đầu, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tàn ác.

“Ba tuần nữa hội nghị sẽ bắt đầu, Trần Thái Nhật, mày sống được quá tuần này là đã may lắm rồi, ha ha ha”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 291: Có Phải Cái Bấy Không

Kể từ khi Trần Thái Nhật tu luyện đến cấp độ thần, sự nhạy cảm của anh với một số thứ đã nhạy bén hơn rất nhiều so với người bình thường.

Nhà họ Phùng bên ngoài rất thân thiện.

Ở thành phố Yến Kinh mọi thứ đều bình thường.

Có vẻ như mọi thứ đang diễn ra theo đúng mong đợi của anh.

Tuy nhiên, kinh nghiệm bản thân nói cho anh biết.

Nếu như đêm trước giao thừa, mọi chuyện đều yên tĩnh và đẹp đẽ.

Điều đó có nghĩa là, tia sét dữ dội nhất có thể sớm giáng xuống đầu bạn.

Sau khi Vân Vũ Phi phỏng vấn xong, nửa năm nữa mới có kết quả rồi tiến hành báo danh nhập học các thứ.

Mặc dù rất không nỡ, nhưng Trần Thái Nhật vẫn thuyết phục cô quay trở về An Thành trước.

Chuyện lớn sắp xảy ra.

Bạn gái nước mắt lưng tròng, trong lúc hẹn gặp nói một câu, khiến Trần Thái Nhật bối rối một hồi lâu.

“Vốn dĩ lần này muốn hoàn thành nghi lễ độc quyền của chúng ta, xem ra phải chờ anh quay về An Thành rồi”.

Không hổ là dân học văn, nói một câu thôi mà cũng văn vẻ như vậy.

Đáng tiếc là Trần Thái Nhật đã nghe hiểu.

Con nhỏ Ninh Yên Nhiên đó, năm lần bảy lượt phá hoại chuyện tốt của anh, ngày nào cũng quấn lấy Vân Vũ Phi đòi ngủ cùng, khi nào về phải dùng búa đập cho con nhỏ đó một trận.

Chỉ trong vài ngày mà hai người bọn họ đã trở thành chị em thân thiết, không thể tách rời.

Khi tiễn bạn gái ở sân bay, khung cảnh ở đó khiến anh nảy sinh một loại cảm giác như thể mình bị cấm sừng vậy.

Sau khi tiễn bạn gái đi, Trần Thái Nhật cũng thở phào nhẹ nhõm.

Genko được giao nhiệm vụ giám sát nhà họ Phùng, còn Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên tiếp tục chú ý đến bảo đoàn, bảo đảm an toàn.

Trần Thái Nhật đi ra ngoài ô một mình, đến chỗ đáy chiếc hồ.

Ngâm mình trong nước.

Trần Thái Nhật đến trước cánh cổng đá, Bắc Minh đã mở cửa ra.

Thính lực của thằng cha này có tiến bộ đấy.

Sau khi vào trong, Trần Thái Nhật vô cùng sửng sốt.

Phong cách bên trong thay đổi quá nhanh.

Lần trước ghé qua chỗ ở của Bắc Minh, nó giống như một phòng thí nghiệm sinh học hoang dã nguyên thủy, một phòng thuốc hỗn hợp thảo dược Hoa Hạ, viện nghiên cứu và phát triển công nghệ thể chế.

Một khoảng thời gian không tới, sao lại biến thành một phòng luyện võ rồi?

Mọi thứ dưới đáy hồ đều đã biến mất, bây giờ chỉ còn một không gian với lòng đất trống rỗng và vòm mái cao.

“Anh đang làm gì vậy? Đò đặc đâu? Bán hết rồi à?”

Bắc Minh Phùng Mặc Hiên mặc một bộ đồ tập võ, tức giận xoay người lại.

“Đồ của tôi mà bán hết thì ai mà mua nổi chứ? Tôi đã dành thời gian để đào thêm năm mươi mét dưới lòng đất, thêm được hàng chục nghìn mét vuông không gian, giờ tôi để hết đồ đạc xuống dưới đây, luyện võ ở trên đây”.

Quan sát một lúc, sắc mặt của tên này hình như trông nhợt nhạt hơn.

Bệnh thiếu ánh sáng mặt trời trong một thời gian dài.

Trần Thái Nhật nhận ra, liền lấy quả cầu Khỏa Dung Nham trong túi ra ném qua đó.

Bắc Minh đón lấy rồi nhìn kỹ.

“Đây là cái gì thế?”

“Một kẻ địch vô duyên vô cớ để lại”.

Bắc Minh Phùng Mặc Hiên quan sát một lúc, đột nhiên hai mắt sáng lên.

“Theo tôi đi xuống đây, ở đây không có trang bị”.

Hai người cùng nhau bước xuống bậc thang đá rồi lại đi xuống mấy chục mét.

Trần Thái Nhật cảm thán.

Cái tên Bắc Minh này, kỹ năng đánh đấm không bằng mình, nhưng mấy chuyện đào hang lấp đất này anh ta là đỉnh nhất.

Dường như mỗi một góc ngách nơi anh ta ở đều do anh ta tự mình đục khoét.

Nghe nói đây cũng là phương thức luyện tập độc đáo của anh ta, chú trọng cách thức tự nhiên, không được quá cứng nhắc, cũng không được quá

bảo thủ.

Nếu không cấu trúc bên dưới sẽ không ổn định và rất dễ sụp xuống.

Chỉ tính riêng lượng đất đập ra từ mặt trước và mặt sau có cái hố dưới đáy h ồ này đã lên tới hàng chục nghìn mét khối.

Bên dưới có bốn đến năm t ầng, mỗi t ầng cao sáu bảy mét, diện tích mỗi t ầng lên đến hàng nghìn mét vuông.

Xây được một lâu đài dưới lòng đất, giỏi lắm!

Trần Thái Nhật li ền nói đùa.

“Đợi khi anh nghỉ hưu, dứt áo đi làm quản đốc, giúp người ta phá dỡ, đục phá công trình, một công trình hàng chục triệu đ ồng có thể phá bỏ chỉ trong một buổi sáng, tuyệt vời biết bao”.

Phùng Mặc Hiên bày ra bộ dạng có lý.

“G ần đây cấp trên muốn mở mở d ầu khí ở Nam Hải, áp lực nước quá cao không thể khoan giếng được, hay là tôi đ ề nghị với cấp trên, để tôi đi xuống đáy biển đục lỗ?”

“...”

Sau khi nói chuyện một h ồi, cả hai đã đến một phòng thí nghiệm.

Phong cách vẫn hỗn loạn như cũ.

Môi trường chỉ là một hang đá, nhưng thiết bị máy móc, công nghệ khoa học khiến người khác không khỏi choáng ngợp.

Dụng cụ ảnh ba chi ều, máy phân tích hóa học tức thời, phép đo phân tử vi mô, kính hiển vi nano, nói chung là cái gì cũng có.

Sau khi cố định quả c ầu dung nham dưới kính hiển vi nanomet bằng thước cặp, Phùng Mặc Hiên bắt đầu quan sát nó một cách cẩn thận.

Trần Thái Nhật cong môi.

“Nhà khoa học đúng là tài giỏi nhỉ”.

Khóe miệng Bắc Minh khẽ nhếch lên một nụ cười nhạt.

Tứ Thần Hoa Hạ, đại diện cho võ lực đại chân chính cao nhất của cả Cửu Châu.

Nhưng xuất thân và kinh nghiệm sống của bốn người này quả thực rất khác nhau.

Trần Thái Nhật, được biết tới là trấn thủ Tây Cực, một vị chiến thần, sức uy hiếp với bên ngoài vô cùng mạnh mẽ, đơn giản là bất khả chiến bại.

Còn Bắc Minh là người luyện võ nửa mùa.

Phùng Mặc Hiên vốn dĩ là con cháu xa của nhà họ Phùng, đối với cuộc tranh đấu quyền lực ở Yến Kinh, việc kinh doanh hay sản nghiệp gia tộc gì đấy anh ta hoàn toàn không có hứng thú.

Điêu duy nhất anh ta muốn nghiên cứu đó chính là khoa học.

Sinh học, y học, nghiên cứu cơ khí và vi điện tử, anh ta đều là chuyên gia.

Trước khi tập võ, hình như anh ta đã từng là tiến sĩ của viện Hàn lâm Khoa học.

Chỉ xét riêng về trình độ học vấn, anh chàng này quả thực đã đè bẹp Trần Thái Nhật.

Vì vậy, mỗi lần Trần Thái Nhật thấy cáu bẳn, đều sẽ dùng vũ lực để đánh lại anh ta.

Bắc Minh chỉ đành nhịn, vì anh ta đánh không lại.

Đã học đến tận đáy rồi, anh chàng này không biết đầu óc bị gì, đột nhiên chuyển hướng sang luyện võ, dựa vào tài năng mẫn sinh vật học của mình, chế tạo ra nhiều viên thuốc quái đản.

Dựa vào sự hỗ trợ của thuốc, anh chàng này thật sự có thể phá vỡ từng nút thắt cổ chai, và cuối cùng sức mạnh của anh ta đã đạt tới cấp độ thần.

.

ngôn tình hay

Chỉ có thể nói, đó là do ông trời an bài.

Trần Thái Nhật không làm gián đoạn sự quan sát của anh ta, bản thân anh cũng rất muốn tìm ra nguyên gốc của quả cầu dung nham.

Đột nhiên, biểu cảm của Bắc Minh thay đổi.

“Đưa cái kim màu trắng bên cạnh cho tôi”.

Trần Thái Nhật liếc mắt nhìn, phát hiện trên bàn có một cây kim màu trắng trông rất bình thường, kích thước bằng một chiếc kim áo len.

Giao nó cho Bắc Minh Phùng Mặc Hiên.

Tay anh ta vuốt nhẹ chiếc kim màu trắng.

Cạch cạch.

Tiếng âm thanh của cơ quan vang lên.

Chiếc kim màu trắng này không ngờ lại bắt đầu biến dạng.

Dần dần, một chiếc máy khoan thu nhỏ hiện ra trước mắt.

Phùng Mặc Hiên ấn cây kim màu trắng, dùng lực tác động lực lên quả cầu dung nham, đồng thời đo độ chính xác qua kính hiển vi.

Trần Thái Nhật chăm chú quan sát, trong lòng cũng rất tò mò.

Trần Thái Nhật đoán rằng, độ cứng của quả cầu dung nham cũng không kém siêu hợp kim địa tâm.

Nhưng cây kim của Bắc Minh thực sự có thể từ từ đi vào, nhất định là sử dụng công nghệ cao hơn.

Khoảnh khắc mũi khoan xuyên qua quả cầu dung nham.

Đột nhiên, nhiệt độ trong nhà đột nhiên tăng lên hơn mười độ.

Dường như có một loại sức nóng hùng vĩ và khổng lồ nào đó sắp sửa nổ ra.

Có thể so sánh với chất nổ cường độ cao.

Ánh mắt Trần Thái Nhật và Bắc Minh đồng thời ngưng tụ, bọn họ ra nhanh chóng ra tay.

Lòng bàn tay của Trần Thái Nhật đặt lên mặt quả cầu dung nham, luồng gió thổi từ lòng bàn tay vào trong giống như một cái lỗ không đáy, và nhiệt lượng tỏa ra từ quả cầu dung nham đột ngột đi vào trong cơ thể.

Một tia năng lượng màu đỏ có thể nhìn thấy bằng mắt thường luồn lách vào trong lòng bàn tay anh.

Cơ thịt trên mu bàn tay Trần Thái Nhật không ngừng nhấp nháy.

Bắc Minh cũng đang thực hiện động tác tương tự.

Hai người luyện công một lúc mới áp chế được nguồn năng lượng này.

Sắc mặt Trần Thái Nhật trở nên nghiêm túc.

“Tôi đã hít phải khoảng mười nghìn tấn thuốc nổ cao TNT, còn anh thì sao?”

Phùng Mặc Hiên cũng trở nên nghiêm túc.

“Khoảng năm nghìn tấn, thứ này gần như có thể so sánh với một quả bom hạt nhân nhỏ.

“Liệu có phải một cái bẫy không?”

Phùng Mặc Hiên quay đầu lại nhìn quả cầu nham thạch trên bàn.

Lúc này, nó đã mất đi màu đỏ rực rỡ, trông giống như một viên đá vô hồn.

Chiếc kim màu trắng lửng lơ, chậm rãi trôi từ trong quả cầu dung nham ra, trên đầu mũi khoan có một mảnh nhỏ màu bạc mà mắt thường không thể thấy được.

Phùng Mặc Hiên dùng tay lấy mảnh nhỏ này ra, sau đó đặt trước mặt Trần Thái Nhật.

“Có phải cái bẫy hay không thì phải hỏi nó rồi”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 292: Đủ Loại Thử Nghiệm

May là hai đại thần Tây Cực và Bắc Minh tiến hành công tác nghiên cứu ở đây.

Quả cầu dung nham có kích thước chỉ như một viên thủy tinh lại mang trong mình năng lượng tương đương với mười lăm nghìn tấn thuốc nổ hạng mạnh phát nổ cùng một lúc.

Nếu chuyện này là do một phòng thí nghiệm nghiên cứu bình thường làm ra thì có thể sẽ san phẳng luôn một nửa thành phố.

Sau khi làm tan chảy toàn bộ năng lượng bên trong quả cầu dung nham một cách an toàn, mũi khoan của Bắc Minh cũng phát hiện ra lõi bên trong.

Một khối nhỏ màu bạc.

Thế tích ước chừng chỉ tương đương với lớp vảy có thể rớt xuống bất cứ lúc nào trên cánh bướm.

Nếu như mắt thường không quan sát tỉ mỉ thì căn bản không thể phát hiện ra.

Nhưng vào lúc mũi khoan đặc biệt của Bắc Minh phát hiện ra thì cũng nói lên rằng khối nhỏ này không hề đơn giản.

Đầu tiên là độ cứng.

Độ cứng của riêng quả cầu dung nham cũng đã đủ sánh với siêu hợp kim địa tâm.

Mà độ cứng của chiếc kim nhỏ dạng nổi trong phòng thí nghiệm của Bắc Minh còn tốt hơn cả siêu hợp kim địa tâm, có thể nói rằng không gì có thể phá hủy.

Dù là thế, nhưng khi mũi khoan đâm vào chính diện của khối nhỏ màu bạc đó thì nó vẫn không hề bị xước.

Thứ hai là thuộc tính vật liệu.

Quả cầu dung nham mang trong mình năng lượng ngang với vũ khí hạt nhân chiến thuật cỡ nhỏ.

Thế nhưng trước khi tách lớp vỏ ngoài ra, Trần Thái Nhật dùng tay cầm quả cầu dung nham này lên thì chỉ cảm thấy nó hơi phát nhiệt.

Điêu này nói lên rằng 99,99% năng lượng đều bị dồn nén bên trong quả cầu.

Vậy thì nhiệt độ bên trong quả cầu dung nham này sẽ cao tới mức nào đây?

Bốn, năm nghìn độ cũng còn là khiêm tốn!

Ở dưới môi trường như vậy mà khối nhỏ màu bạc lại không hề hoà tan, vẫn giữ nguyên thể rắn.

Bắc Minh lấy cái kẹp, đặt khối nhỏ dưới đèn sáng rồi tự mình quan sát.

“Tôi chưa thấy thứ hay ho này bao giờ, nó không thuộc vào bất kỳ loại hợp kim hay kim loại nào trên mặt đất”.

Trần Thái Nhật cau mày.

“Nói như vậy thì e rằng vẫn là một thứ bên trong tâm trái đất”.

Bắc Minh gật đầu, tỏ ý tán đồng, di chuyển khối nhỏ xuống dưới kính hiển vi siêu cấp khác có độ phóng đại cao hơn.

Trần Thái Nhật và Bắc Minh mỗi người một ống nhòm quan sát.

Sau khi đi đầu chỉnh tiêu cự.

Khi Trần Thái Nhật quan sát thấy hoa văn trên khối nhỏ màu bạc đó thì chợt ngẩn ra.

“Đây là...CPU sao?”

Dưới sự phóng đại cực độ, các hoa văn, vết lõm và hướng bố trí trên khối nhỏ màu bạc thoát nhìn rất giống... một mạch tổ hợp?

Thế nhưng hiện giờ con chip xử lý có trình độ khoa học công nghệ mạnh nhất của loài người cũng chỉ bé bằng móng ngón tay út.

Bộ xử lý chỉ bé bằng hạt cát cũng quá là viễn tưởng rồi.

“Bắc Minh, thử nhìn xem có thể dùng thứ gì kích hoạt không?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên không nói nhiều lời, kéo luôn một đường dây điện cao thế ở bên cạnh lại, thao tác một hồi, kết nối với một cây kim điện cực cỡ nhỏ và rất mảnh.

Khẽ chạm vào khối nhỏ màu bạc.

Dẫn điện rồi.

Xẹt xẹt xẹt.

Tia lửa điện bắn ra.

Không phản ứng.

“Thử cái khác xem sao”.

Bắc Minh lại kéo một máy phát tia laser năng lượng cao khác tới, điều chỉnh khoảng cách và độ chính xác xong xuôi thì hướng về phía khối nhỏ màu bạc.

Roẹt.

Tia laser chiếu thẳng vào khối nhỏ.

Vẫn không có phản ứng.

Trần Thái Nhật rơi vào trầm mặc.

Trực giác và kinh nghiệm nói cho anh biết hoa văn của khối nhỏ màu bạc này tuyệt đối không chỉ là để trang trí hay được hình thành tự nhiên.

Nếu đã có khả năng do con người làm ra thì ắt hẳn sẽ có thể kích hoạt được.

Bắc Minh làm đủ loại thí nghiệm ở bên cạnh, vừa trọng lực vừa hoá học, vừa laser vừa chớp điện.

Trong đầu Trần Thái Nhật chợt loé lên một tia sáng.

“Đợi đã, Bắc Minh, tạm thời đừng thử nữa”.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên tháo kính râm dùng trong thí nghiệm ra, ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật với vẻ hoài nghi.

“Có cao kiến gì sao?”

Trần Thái Nhật bắt lấy manh mối nhỏ xíu vừa loé lên trong đầu, anh đã có một phán đoán khá là to gan.

“Anh thử nói xem, nhiệt lượng của mười lăm nghìn tấn thuốc nổ hạng mạnh mà chúng ta vừa mới hút ra liệu có phải chính là điề kiện kích hoạt của cái thứ nhỏ xíu này hay không?”

Bắc Minh ngơ ngác, ánh mắt liền sáng bừng lên.

“Mẹ kiếp! Cậu đừng nói nữa! Thật sự có khả năng đấy! Mau mau, đi xuống cùng tôi”.

Hai người chuyển động, tiếp tục đi xuống sâu hơn từ cái nơi vốn đã cách mặt đất bảy tám tầng này.

Trần Thái Nhật phục luôn rưỡi, Bắc Minh nói đi xuống dưới thêm năm mươi mét thôi rõ ràng là vớ vẩn.

Họ đã đi thẳng sắp tới cả trăm mét rưỡi.

Khi khoảng cách càng lúc càng sâu thì Trần Thái Nhật cũng cảm nhận được nhiệt độ xung quanh càng cao hơn.

Cuối cùng, một lò luyện kim loại xuất hiện trước mắt anh.

“Anh... ngay cả luyện thép anh cũng tự mình làm à? Anh đừng nói mấy dụng cụ trên kia đều là do anh tự mình làm ra cả đấy nhé!”

Bắc Minh thờ ơ nhún nhún vai.

“Bình thường ngoài trực ban thì cũng chẳng có việc gì, tự lực cánh sinh cũng hay mà”.

Hai người họ đi đến một cổng luyện bên cạnh lò luyện.

Bắc Minh dùng tay mở nắp kim loại đóng phía trên ra.

Vù vù!

Một luồng sóng nhiệt cực mạnh phả vào mặt, từ bên ngoài nhìn vào, nước thép ở khắp nơi, gần như có thể hoà tan tất cả.

“Cậu không cần bảo vệ da, cậu làm đi”.

Bắc Minh đưa khối nhỏ và cái kẹp cho Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật không vui trừng mắt nhìn tên khốn này.

“Không chịu được bỏng thì cứ nói thẳng, rút lui chẳng có tí bản lĩnh nào”.

Kim loại nóng chảy hơn hai nghìn độ ở ngay trước mắt, dường như không khí xung quanh chỉ cần hơi cọ xát một chút là có thể sản sinh ra tia

lửa ngay lập tức.

Trần Thái Nhật dùng tay nhón lấy khối nhỏ đưa vào trong lò.

Ret ret ret.

Nước thép mang theo sức nóng quét vào da thịt Trần Thái Nhật, nhưng ngoài việc da hơi ửng đỏ thì biểu cảm trên mặt Trần Thái Nhật không có thay đổi gì quá lớn, chỉ là ánh mắt đang khoá chặt vào vật thể không rõ trong tay.

Khi đạt đến mức nhiệt hơn hai nghìn độ, khối nhỏ màu bạc cuối cùng cũng có biến đổi.

Vù.

Một tiếng động cực kỳ nhỏ khẽ vang lên.

Khối nhỏ màu bạc loé sáng, đột nhiên có thay đổi rất lớn.

Bảy, tám sợi thép cực mảnh đột nhiên vươn ra khỏi bề mặt khối nhỏ, xoay quanh bốn phía giống như đang tìm một thực thể có thể cố định nào đó.

Trần Thái Nhật vội vàng thu tay lại.

Sợi thép giống như một vật thể sống, nhanh chóng bám lên trên da Trần Thái Nhật dưới ánh nhìn chăm chú của Trần Thái Nhật và Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên.

Leng keng.

Tiếng kim loại va vào nhau rất khẽ.

Biểu cảm của Bắc Minh càng trở nên nghiêm trọng.

“Thứ này hình như đang chuẩn bị ký sinh lên trên người cậu hay sao ấy?”

Trần Thái Nhật không cử động, mặc kệ cho mấy sợi mảnh kia điên cuồng thử nghiệm.

“Lấy một vật thể sống thử xem”.

Hai người nhanh chóng di chuyển lên trên, Bắc Minh lấy ra một con thỏ.

Trần Thái Nhật cẩn thận đưa con chip nhỏ có hình dạng kỳ lạ như một con nhện đặt lên trên người con thỏ.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Những sợi bạc mảnh cuối cùng cũng tìm được nơi có thể cố định, nhanh chóng bám chặt lên người con thỏ.

Con thỏ tội nghiệp đột nhiên văng vèo trên đất, một cơn co giật truyền đến.

Bắc Minh biến sắc, lập tức lấy một cái giác mút như nắp nĩa ở bên cạnh lại, cố định lên đầu con thỏ.

Màn hình hiển thị trên bức tường bên cạnh phản chiếu hình ảnh ngay tức thì.

Ban đầu còn mờ mờ, sau đó dần trở nên rõ nét hơn, thế nhưng độ phân giải nhiều nhất cũng chỉ vào khoảng 320x320.

Có thể thấy được cảnh tượng của căn phòng thí nghiệm này.

“Thứ hay ho gì đây?”

“Tần nhìn của con thỏ này”.

“Sao mà màu sắc lại kỳ quặc như thế?”

“Đúng là không có hiểu biết, cậu không biết thỏ bị mù màu à?”

Trần Thái Nhật không nói gì nữa.

Con thỏ bị cố định trên mặt bàn thí nghiệm thuỷ tinh đột nhiên co giật cực mạnh, dường như đang vô cùng sợ hãi.

Hai người Trần Thái Nhật cũng nhìn thấy cảnh tượng khiến cho người ta phải kinh ngạc trên màn hình.

Màn hình đột nhiên biến thành một mặt nước rộng lớn, phía xa ẩn hiện vài hòn đảo nhỏ, xa hơn nữa giống như có đường chân trời ngay trên lục địa.

Thoạt nhìn giống như một nơi gần biển nào đó.

Ngay sau đó thì đột nhiên sáng bừng cả lên.

Màn hình đột nhiên rung động.

Sự dao động kinh thiên động địa, mặt nước đột nhiên hình thành hàng trăm cột sóng cao ngất trời.

Hòn đảo nhỏ cũng bị nhấn chìm.

Sau đó, màu đen bao phủ khắp bầu trời, phân biệt tỉ mỉ thì có thể phát hiện ra đó là kẽ nứt do đá tách vỡ.

Cảnh tượng này giống!

Bắc Minh buột miệng nói:

“Đây là cảnh mặt đất bùng nổ!”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 293: Xuất Hiện Cấp Minh

Con chip bạc nhỏ xíu thật sự có khả năng ký sinh và kiểm soát thần kinh của sinh vật sống.

Còn có thể truyền một loạt các cảnh tượng và thông tin kinh thiên động địa tới thần kinh thị giác của vật chủ chip!

Quả là khó bề tưởng tượng.

Thế nhưng đi đâu khiến Trầ Thái Nhật và Bắc Minh kinh ngạc là cảnh tượng mà con chip truyền tới.

Mặt đất bùng nổ!

Cũng đã nhiều năm rồi bọn họ chưa từng được thấy cảnh tượng mặt đất bùng nổ với quy mô như vậy.

Từ lúc tứ thần cùng tề tại tới nay, bởi vì đều được dự báo trước nên quy mô mỗi lần mặt đất bùng nổ của Bộc Hải đều bị thu hẹp lại trong phạm vi rất nhỏ.

Nhiều nhất cũng chỉ xuất hiện hai, ba đợt sóng lớn cao chừng mười mấy mét quét dọc đường bờ biển.

Quan chức địa phương cũng sẽ tổ chức di dời người dân ra khỏi bãi biển từ sớm, lực tàn phá gần như bằng không.

Thế nhưng cảnh tượng mà con chip truyền tới thông qua hệ thần kinh của con thỏ là mặt đất bùng nổ tuyệt đối ở cấp độ huỷ diệt.

Hòn đảo lập tức bị phá huỷ với sóng xung kích, sóng thần cao tới cả trăm mét muốn huỷ diệt cả đất trời đang lao thẳng vào đất liền từ hướng đường bờ biển ở phía xa.

Loại uy lực ở cấp độ này, ngay cả lãnh nạn cũng không kịp nữa.

Một khi nó biến thành hiện thực, cả một thành phố, thậm chí là một cụm các thành phố đều phải đối mặt với tai hoạ diệt vong.

Tây Cực và Bắc Minh là hai người vô cùng nhạy cảm với cảnh tượng mặt đất bùng nổ, lúc này lại phát hiện ra con chip này có thể tái hiện cảnh tượng báo hiệu mặt đất bùng nổ tương tự thì vô cùng kinh ngạc.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên trầm mặc hồi lâu.

“Đây là gì vậy chứ? Quay phim à?”

Lúc này, đầu óc Trần Thái Nhật lại vô cùng tỉnh táo.

“Việc này có liên quan đến an nguy của Hoa Hạ, không thể coi nhẹ được, lập tức gửi hình tới trụ sở chính Hội Trường Thành, để họ phân tích đối chiếu vị trí trong hình xem có giống với địa điểm trong thực tế hay không”.

“Hoa Hạ chỉ có một khu mặt đất bùng nổ, chính là Bộc Hải”.

“Tôi thấy chưa hẳn là vậy đâu...”

Trần Thái Nhật phân tích:

“Nếu như khu mặt đất bùng nổ xảy ra chuyện, chúng ta đương nhiên không cần lo lắng, dù gì cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tứ thần hội tụ đông đủ, nguy cơ lớn cũng trở thành chuyện nhỏ, chỉ sợ ở những nơi chúng ta chưa biết tới sẽ xảy ra chuyện thôi”.

Bắc Minh nghĩ ngợi, đột nhiên cũng cảm thấy nên phòng ngừa chu đáo, gật đầu nói.

“Được rồi, chuyện hình ảnh cứ để tôi lo liệu”.

Trần Thái Nhật bổ sung thêm một câu.

“Đám người của Hội Đông Vinh chết rồi mà vẫn để lại món đồ này, có thể thấy thế lực sau lưng bọn chúng vô cùng hiểu biết về chuyện mặt đất

bùng nổ, đây là một hiện tượng rất kỳ quái”.

“Con chip nhỏ này có thể truyền hình ảnh tới đây, nói không chừng cũng có thể truyền trở lại hình ảnh mà mắt vật chủ nhìn thấy, điều đó có nghĩa là... đây là một loại thiết bị truyền tin công nghệ đen cấp cao”.

Bắc Minh tán đồng.

“Vậy thì cũng có thể nói rằng nếu nghiên cứu ngược lại thông qua con chip này thì có lẽ sẽ lôi ra được đám người bên ngoài dự liệu”.

“Không sai”.

“Vậy thì được, chuyện này không có ai giỏi hơn tôi đâu, tôi sẽ sắp xếp giới khoa học công nghệ Hoa Hạ đi đầu động một nhóm người giỏi nhất đến để nghiên cứu cái này”.

Thứ này tạm thời để lại chỗ Bắc Minh vậy.

Tứ thần phụ trách an nguy của Hoa Hạ, trên lập trường này, tất cả đều là chiến hữu kiên định của nhau.

Giao cho Phùng Mặc Hiên, Trần Thái Nhật vô cùng yên tâm.

Tất cả còn phải đợi kết quả nghiên cứu cuối cùng của Bắc Minh.

...

Trần Thái Nhật lái xe một mình trở về Yến Kinh.

Bởi vì đến gặp Bắc Minh nên ai không dẫn theo ai bên cạnh.

Môi trường ngoại ô Yến Kinh rất tốt, hai bên đường hoa nở chim hót, cây cỏ xanh tươi, thêm cả mùa xuân ấm áp hoa cỏ đua nhau khoe sắc, quả là phong cảnh hữu tình.

Trần Thái Nhật lái xe đi mãi, đột nhiên phanh gấp lại.

Két.

Xe dừng lại đột ngột.

Anh mở cửa, xuống xe.

Trần Thái Nhật lao thẳng ra rồi nhìn xung quanh.

Trong phạm vi khoảng năm trăm mét xung quanh, cao nhất chính là một ngọn đồi.

Dưới chân mạnh mẽ tích lực.

Sau năm giây.

Ầm!

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên.

Trần Thái Nhật bay lên không trung như một con đại bàng lớn, bay thẳng tới điểm cao nhất trên ngọn đồi.

Sau khoảng mười giây, giống như người bay giữa không trung rồi đáp xuống một tảng đá lớn.

Nơi này tầm mắt rộng mở, Yến Kinh nằm ở vùng đồng bằng mênh mông bát ngát, lúc thời tiết tốt gần như có thể nhìn thấy đường chân trời trong phạm vi cả trăm kilomet.

Dùng trái tim cảm nhận thì đột nhiên quay anh sang hướng nam.

“Có chuyện vui rồi!”

Khoé miệng Trần Thái Nhật khẽ nhếch lên mỉm cười, vội vàng rút điện thoại ra, vẫn còn chưa kịp nhấn tin thì đã nhận được tin nhắn Zalo của Đông Tuyết trước.

“Có cảm nhận được không? Có người mới xuất hiện kìa! Đáng vui đáng chúc mừng!”

Trần Thái Nhật vội vàng trả lời lại.

“Vừa có cảm ứng, vẫn đang thăm dò”.

“Ăn mừng, ăn mừng! Bữa nào gặp nhau đi chúc mừng thôi!”

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Nếu như có thể tụ họp thì phải tụ họp chứ, không dễ gì mới xuất hiện một người mới cấp Minh, đây là chuyện vui lớn đã năm, sáu năm chưa có rồi!”

“Trời phù hộ Hoa Hạ”.

“Trời phù hộ Hoa Hạ”.

Tiếp đó, Nam Tôn, Bắc Minh cũng gửi tin nhắn tới.

Trần Thái Nhật trả lời từng người.

Một thế hệ mới sắp sửa thay thế thế hệ cũ.

Cuối cùng sau năm năm Hoa Hạ cũng lại sản sinh ra thêm một cao thủ cấp Minh thực thụ.

Bốn cấp Thần, chín cấp Long, mười tám cấp Minh, hiện tại đã trở thành mười chín cấp Minh rồi.

Từ cấp Minh trở lên, khi xuất thế thì sông núi Hoa Hạ nhất định sẽ có cảm ứng, là một trong bốn cấp Thần có hiểu biết sâu sắc nhất về toàn thể sông núi Hoa Hạ.

Đông Tuyệt, Tây Cực, Nam Tôn, Bắc Minh nhất định là những người đầu tiên có thể phát giác ra.

Anh đang chuẩn bị gọi điện về cho nội bộ Hội Trường Thành, sắp xếp người đi tiếp ứng.

.

Bạn có biết trang truyện { T r u m T r u y e n .

o r g }

Một cuộc điện thoại bất ngờ gọi đến.

Là cuộc gọi của Tề Vũ – cô gái xinh đẹp đã đi theo anh lâu nhất.

Vào khoảnh khắc điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói kích động.

“Ông chủ, ông chủ! Phát chân gà phát chân gà! Tôi là bộ trưởng bộ hậu cần!”

“Cô đang làm cái trò gì thế? Phát chân gà gì cơ?”

“Chân gà không được! Tôi phải ăn hết cả bàn đồ ăn Hoa Hạ! Tôi nói cho anh biết lần này công lao của tôi lớn lắm đấy, mỗi ngày rót trà, chất nước, giặt giũ, gấp chăn, anh nhất định phải thưởng cho tôi, không được giở trò!”

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì thế?”

“Anh không biết sao? Cô nhóc đó không gọi điện cho anh à? Ôi, đúng rồi, cô ta bế quan một tháng rồi, chắc hẳn điện thoại cũng hết pin rồi”.

Trần Thái Nhật đột nhiên giật mình.

Hình như bỗng dưng ý thức được Tề Vũ đang nói cái gì, biểu cảm liên hồi kích động.

“Mau nói! Là ai? Người mới đạt cấp Minh rốt cuộc là ai?”

Tề Vũ bật cười ha ha qua điện thoại, sau đó lại hơi ai oán.

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là cô em gái nhỏ bé của anh rồi!”

Trần Thái Nhật thở gấp.

Phùng Linh Nguyệt!

Cao thủ tuyệt thế mới nhất của Hoa Hạ, người bảo hộ cuối cùng.

Vậy mà lại là Phùng Linh Nguyệt!

Cô gái tóc ngắn hoạt bát, mỗi lần nhìn anh đều không kìm được mà đỏ mặt.

Cô gái mà mỗi lần muốn bảo vệ anh sẽ ngốc nghếch chặn dao một cách anh dũng.

Phùng Linh Nguyệt, vậy mà có thể đạt tới cấp Minh chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như thế.

Quá sức tưởng tượng rồi.

Là thiên phú sao?

Là niềm tin sao?

Lúc này Trần Thái Nhật vẫn còn nhớ ánh mắt kiên định của Phùng Linh Nguyệt khi nhận lấy “Ngọc Cốt Kim Túy Quyết” mà anh tặng cho.

Thiên tài... chắc chắn là thiên tài!

Bên phía Tề Vũ vui vẻ không thôi, dường như còn uống không ít rượu.

Đúng vào lúc này, cuộc gọi thoại của Tề Vũ đột nhiên chuyển sang chế độ nhắc nhở video.

Trần Thái Nhật nhanh chóng ấn vào cái nút màu xanh lá.

Trên màn hình xuất hiện hình ảnh hai cô gái cười xinh như hoa.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 294: Các Người Đang Ghen Tỵ

Trên màn hình là cảnh ngoài trời, một thung lũng rộng lớn.

Trong không trung còn tỏa ra từng tia sáng bảy sắc mờ ảo, dường như vừa xảy ra hiện tượng kỳ lạ nào đó.

Tề Vũ giờ điện thoại, đứng phía dưới trước camera, trên khuôn mặt với ngũ quan tinh tế nở nụ cười tươi rói.

"Ha ha ha, chủ nhân, có phải nhìn thấy hai người đẹp chúng tôi nên đơ luôn, bị sắc đẹp làm cho chấn động không?"

Trần Thái Nhật không để ý đến lời trêu đùa của Tề Vũ, ánh mắt anh đang nhìn chăm chăm vào người còn lại trên màn hình.

Phùng Linh Nguyệt.

Lúc này, Phùng Linh Nguyệt đã khác trước rất nhiều.

Mái tóc vốn ngắn ngang tai, lúc này đã dài chấm vai.

Xem ra, vì khổ luyện mà cô gái này còn không có thời gian cắt tóc.

Sau khi luyện thành Ngọc Cốt Kim Tủy Quyết, đồng tử hai mắt sẽ xuất hiện một tia ánh sáng màu vàng như có như không.

Trên màn hình không mở phần mềm làm đẹp, nhưng làn da của Phùng Linh Nguyệt lúc này chẳng khác gì ngọc Hòa Đài cao cấp nhất, bóng loáng phát sáng.

Thái độ mất tự nhiên quen thuộc, ngũ quan hài hòa, lúc này trở nên vô cùng cuốn hút, đáng vẻ thâm tình, mang theo sự tự tin mãnh liệt.

Cô gái lính đánh thuê xinh xắn và ngoan hiền đã trưởng thành rồi.

Phùng Linh Nguyệt nở nụ cười tự tin, cười nói với Trần Thái Nhật.

"Chủ nhân, cuối cùng Tiểu Nguyệt đã không phụ sự tin tưởng của anh".

Trần Thái Nhật có cảm giác vui sướng như chơi trò chơi phát triển, cuối cùng nhân vật của mình đã đạt cấp cao nhất.

"Tôi biết là cô nhất định sẽ trở thành phiên bản tốt nhất của chính mình mà".

Phùng Linh Nguyệt bật cười.

"Chủ nhân, tôi lại gần anh thêm chút nữa rồi, lúc nào anh về An Thành, tôi có chuyện muốn nói riêng với anh".

Trong lòng Trần Thái Nhật thấy ấm áp, gật đầu.

"Cô vừa có cảm ứng với Sơn Xuyên Hoa Hạ, hai ngày nay hãy lĩnh ngộ đi, Tề Vũ sẽ dẫn mọi người ở Hội Trường Thành làm trải nghiệm toàn diện cho cô, cùng với đan dược và trang bị mới phân phối".

"Ừ, Tiểu Vũ đã nói với tôi những chuyện này rồi".

"Cố lên, sau này, cô sẽ phải theo tôi một thời gian rất dài, nhiệm vụ tôi giao sợ là cũng không thiếu được cô đâu".

Trong mắt Phùng Linh Nguyệt lóe lên vẻ nghịch ngợm, còn chưa lên tiếng thì Tề Vũ ở bên cạnh đã cướp lời.

"Để tôi nói thay cô ấy, cô còn không được!"

Hai cô gái cười thầm.

Phùng Linh Nguyệt đang định vung nắm tay nhỏ dấm vào lòng ngực cô bạn thân.

"Cẩn thận!", Trần Thái Nhật bỗng hét lên.

Tề Vũ cũng đột ngột biến sắc, vội vàng lùi lại mười mấy mét.

Bốp!

Nắm đấm của Phùng Linh Nguyệt vung vào khoảng không, nhưng dư chấn sức mạnh cách ba bốn mươi mét vẫn đánh trúng vào vách núi thung lũng cạnh đó.

Một cái hố lớn có thể thấy được bằng mắt thường bỗng nhiên xuất hiện.

Ưc!

Tề Vũ ở trước camera nuốt mạnh nước bọt, trên khuôn mặt xinh đẹp rịn một lớp mồ hôi, thở dài.

"Tiểu Nguyệt cô khá lắm! Bây giờ cô và tôi cách biệt nhau quá nhiều cấp, động vào tôi đã có nguy hiểm rồi, cẩn thận tôi ngã xuống đất không dậy nổi sẽ ỉ vào cô cả đời".

Phùng Linh Nguyệt đứng ở xa tỏ vẻ khó hiểu.

"VẬY...! làm sao bây giờ?"

"Yên tâm đi, là do thân thể chưa thích ứng, một tuần sau là sẽ thu phóng tùy thích, thời gian này cô tự tập luyện nhiều chút".

Trần Thái Nhật lên tiếng nhắc nhở.

Hai cô gái này đúng là một đôi báu vật sống.

"Tiểu Nguyệt, cô đã đạt tới cảnh giới cấp Minh rồi, có một số chuyện trước kia cô không biết, Tề Vũ sẽ nói lần lượt với cô.

Thời gian này, có thể cô phải đến Yến Kinh một chuyến, cùng đến Bộc Hải với tôi".

Trước giờ Phùng Linh Nguyệt luôn răm rắp nghe theo lời Trần Thái Nhật, cô ấy lập tức gật đầu.

Hai người liếc mắt đưa tình qua video, Tề Vũ không nhìn nổi nữa.

"Hai người đừng quá đáng quá, ông chủ, anh nhớ là còn nợ tôi một bữa thịnh soạn đấy nhé! Cô! Theo tôi trở về!"

Tề Vũ nói xong thì lè lưỡi, rồi tắt điện thoại.

Nụ cười trên khuôn mặt Trần Thái Nhật vẫn chưa phai.

Cả Hoa Hạ có hàng chục triệu võ sĩ.

Tu thành sơ cấp đã là rất khó rồi, thăng lên hạng chín lại càng khó như lên trời.

Mà muốn đột phá đỉnh cao hạng chín, đạt đến cấp Minh.

Chỉ có thể nói là có xác suất, nhưng không ai có thể nắm được phương pháp thực sự.

Phùng Linh Nguyệt đã làm được.

Rồi phải khen thưởng cô ấy mới được.

Anh nhanh chóng gửi tin nhắn vào nhóm của đám Bắc Minh, Đông Tuyệt.

"Cấp Minh mới xuất hiện là đệ đệ Phùng Linh Nguyệt của tôi! Do một tay tôi dẫn dắt! Quỳ xuống gọi bố đi! Tôi dẫn các người thăng cấp!".

truyện xuyên nhanh

Chẳng mấy chốc, tin nhắn đến tới tấp.

Bắc Minh: Quỳ xuống gọi bố, tôi giúp anh đỗ đại học Hoa Thanh!

Đông Tuyết: Quỳ xuống gọi chú, nếu không trừ 70% phúc lợi cá nhân năm sau của cậu.

Nam Tôn: Dám chiếm cả lợi ích của bà đây! Cấp Minh thì ghê gớm lắm chắc? Lại đây đấu đơ, một mình tôi đánh hai người các anh!

Trần Thái Nhật bấu môi.

Ghen tỵ, đám người này đơ thuần là ghen tỵ thôi!

Anh chậm rãi bước về xe, khuôn mặt nở nụ cười đắc ý.

Rồi lái xe về phía nội thành.

...

Đêm, một mình Trần Thái Nhật trong phòng khách sạn.

Hôm nay Genko quá bận, Trần Thái Nhật thấy xót cô nên không giữ lại ngủ chung.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy đã chị chị em em ngủ cùng giường với nhau.

Thời gian nhàn rồi hiếm có.

Anh nâng tách trà, xem thời sự.

Đài truyền hình Yên Kinh đang phát thông báo liên quan đến hội nghị liên minh hoàng kim, vị trí hội trường, sắp xếp và khách mời tham gia, v.v...

Trong danh sách có tên của chủ tịch tập đoàn Thái Mộng.

Đại hội lần này cũng chính là cơ hội tốt để ngửa bài với nhà họ Phùng.

Hồ Cửu Phong là đại quản gia nhà họ Phùng, nhất định sẽ có mặt.

Đến lúc đó, dưới thủ đoạn mạnh mẽ, bí mật giữa Phùng Chính Nghĩa và hần chắc chắn sẽ bị lộ.

Trong đầu anh xoay vòng đủ mọi kế hoạch.

Bỗng ánh mắt Trần Thái Nhật động đây, ngẩng đầu lên nhìn.

Trên trần nhà, vị trí cửa thoát khí của điếu hòa trung tâm, có một giọt chất lỏng màu hồng đang lơ lửng trên cánh quạt, sắp sửa rơi xuống.

Một giây sau, chất lỏng rơi xuống.

Trong ánh mắt của Trần Thái Nhật.

Khoảnh khắc giọt chất lỏng màu hồng này chạm xuống trần nhà.

Bụp!

Tiếng động như bóng bay bị vỡ vang lên.

Vù!

Một luồng sương dạng khí màu hồng bỗng lan khắp phòng.

Trần Thái Nhật không có bất cứ hành động gì.

Đúng lúc này, ở cổng điếu hòa bỗng vang lên tiếng chất lỏng cuộn cuộn.

Rầm!

Cánh quạt điếu hòa bị chèn phát nổ.

Một dòng chất lỏng trong suốt theo đường ống điếu hòa phun ra.

Ục ục ục!

Sau khi chạm vào sương khói màu hồng, số chất lỏng này nhanh chóng xảy ra phản ứng hóa học.

Từng luồng vật chất như bong bóng xà phòng bắt đầu nhanh chóng phình lên, phóng to, chiếm cả căn phòng.

Bóng dáng của Trần Thái Nhật trong chớp mắt đã bị số bong bóng này nhấn chìm.

Bong bóng ngập tràn phòng, sau đó một giây liền hoàn thành ngưng kết.

Một vật ngưng kết bằng nửa thùng container được hình thành.

Choang!

Trong phòng khách sạn của Trần Thái Nhật, cửa sổ sát đất một mặt tường bỗng bị chấn động vỡ nát, mảnh vỡ bay tứ phía.

Hai chiếc móng vuốt trong chớp mắt bay vào trong phòng, móc vào rìa ngoài của vật thể ngưng kết, kéo ra ngoài.

Ầm ầm!

Vật thể ngưng kết chiếm diện tích nửa căn phòng cứ như thế bị kéo ra khỏi lỗ hổng, rơi tự do xuống dưới ở độ cao từ tầng hai mươi mấy.

Rầm!

Cửa phòng Trần Thái Nhật bị đá mạnh ra.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy mặc áo ngủ, vẻ mặt kinh hãi xông vào.

“Sự phụ!”

“Anh!”

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 295: Yến Kinh Sắp Thay Đổi Rồi

Vật thể ngưng kết to lớn bao vây lấy Trần Thái Nhật bị sợi dây cố định kéo bay đập vỡ cửa kính, rơi ra ngoài cửa sổ.

Vừa rơi xuống được hơn mười mấy mét, đột nhiên, sợi dây cố định kéo căng.

Vật thể to lớn đang rung chuyển trên không trung lập tức ổn định lại, treo lơ lửng.

Vù vù vù.

Một cơn gió lốc thổi tới.

Cùng với tiếng gầm rú của động cơ cực lớn, một chiếc trực thăng vận tải khổng lồ xuất hiện trong đêm.

Trên thiết bị hạ cánh của máy bay trực thăng có một chiếc dây buộc lơ lửng.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy chạy đến cửa sổ kính bị vỡ, nhìn chiếc trực thăng treo Trần Thái Nhật trong đêm tối với ánh mắt kinh ngạc.

Không đuổi kịp rồi.

Ninh Yên Nhiên giậm chân lo lắng, suy nghĩ hàng chục giây sau rồi mới nhanh chóng gọi điện cho Genko.

“Genko, sự phụ xảy ra chuyện rồi!”

“Nhìn thấy rồi! Đuổi theo!”

Vù vù vù.

Lại có tiếng động cơ gầm rú vang lên.

Một chiếc trực thăng hạng nhẹ khác xuất hiện ở cửa sổ, trong buồng lái, Genko đeo tai nghe, làm động tác “lên” với Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy.

Hai người đẹp lập tức nhảy lên máy bay, không hề do dự, không hề lo sợ nếu bước không chú ý sẽ rơi xuống khỏi tòa nhà cao tầng.

Chiếc trực thăng cơ động nhanh chóng quay đầu, truy đuổi mục tiêu là chiếc trực thăng lúc này.

Sau khi lên trực thăng, Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy thay bộ quần áo chiến đấu bó sát lên, trang bị vũ khí, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Khuôn mặt Hàn Tâm Nhụy đầy vẻ lo lắng.

“Genko, là kẻ nào to gan(.) dám bắt cóc anh ấy vậy?”

Genko ngẩng phía trước lắc đầu.

“Tôi cũng không rõ, nhưng chắc chắn đây không phải là một vụ ám sát nhất thời, mà là một kế hoạch đã được tính toán trước”.

“Qua theo dõi, tôi thấy đối phương dùng một loại vật dẫn nổ đặc biệt, quấn lấy chủ nhân trong chốc lát, tuy chủ nhân có võ công cao cường nhưng cũng không thể thoát ra được, e rằng thứ đó không đơn giản”.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy nhìn nhau rồi gật đầu.

Nếu như là, dao kiếm, lồng giam cơ quan thông thường thì Trần Thái Nhật có thể dễ dàng phá vỡ sự giam cầm trong vòng vài phút.

Nhưng lần này, mãi cho đến khi bị bắt, Trần Thái Nhật vẫn không phá vỡ được vật bao quanh kỳ quái kia.

Trong lòng ba cô gái ngày càng lo lắng.

Tốc độ của trực thăng cơ động hiển nhiên là nhanh hơn trực thăng vận tải đi trước hai kilomet, khoảng cách càng lúc càng gần.

“Yên Nhiên, Tâm Nhụy, đợi đến lúc tôi áp sát, hai cô hãy nhảy lên đó.

Dù thế nào cũng phải khống chế tất cả những người trên trực thăng, với võ công của hai cô có lẽ không thành vấn đề”.

Lúc này, Genko rất có khí chất của một người chỉ huy.

Ninh Yên Nhiên chuẩn bị sẵn sàng, mở khoang cửa, tóc đuôi ngựa bay trong gió, trên khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp, lộ rõ vẻ kiên quyết và tức giận.

Mặt Hàn Tâm Nhụy lạnh như băng, nếu ánh mắt là dao găm thì đám người trên trực thăng kia sớm đã bị băm vằm r ồi.

Năm trăm mét.

Ba trăm mét.

Một trăm mét.

Khoảng cách chỉ còn năm mươi mét.

Ninh Yên Nhiên khê khịt mũi.

“Genko, gần thêm chút nữa!”

Đúng lúc này, chiếc trực thăng cơ động đột ngột quay đầu, tránh hướng đuôi trực thăng của địch phía trước.

Ninh Yên Nhiên không phòng bị kịp, bị quăng trở lại cabin theo quán tính.

“Có chuyện gì vậy?”

Giọng điệu của Genko không cam lòng.

“Trên trực thăng của đối phương có vũ khí hạng nặng! Vừa nãy đối phương mở t ần ngắm lazer, nếu đến gần trong chốc lát sẽ bắn!”

Thật không ngờ ở trong Yến Kinh lại có những thiết bị như vậy.

Bây giờ tránh né là cách duy nhất, dù sao cũng không thể liều mạng được.

Genko tìm thấy một khoảng sân thượng trống rỗng từ từ hạ cánh.

Ba cô gái ngó nhìn nhau.

Ninh Yên Nhiên lên tiếng trước.

“Bọn họ bay về phía Bắc Yến Kinh, tôi sẽ huy động toàn bộ lực lượng nhà họ Ninh đi tìm kiếm”.

“Nhà họ Hàn chịu trách nhiệm đi đầu tra theo hướng Tây Bắc, lật ba tấc đất cũng phải cứu được anh ấy!”

Hàn Tâm Nhụy siết chặt nắm đấm.

Mắt Genko lóe lên tia lửa.

“Tôi đi liên hệ với Tiêu Kinh.

Nếu chủ nhân xảy ra chuyện, cho dù có liên quan đến Ngọc Hoàng Đại Đế thì cũng phải bị nghiền xương thành tro!”

Kế hoạch đã định, chấp hành ngay trong đêm.

...!

Ngày hôm sau, toàn bộ Yến Kinh chìm trong một bầu không khí khác thường.

Người dân bình thường đột nhiên phát hiện ra trên đường phố có rất nhiều người mặc đồng phục màu đen, ánh mắt sắc bén.

Trong Yến Kinh rộng lớn, bất luận là Đông, Tây, Nam, Bắc, tất cả mọi nơi đều có người bắt đầu đi đầu tra.

Mục đích của đám người đó chỉ có một, cần ảnh trực thăng đi tìm mục tiêu.

Mọi người kinh ngạc khi thấy có rất nhiều cấp dưới của gia tộc hoàng kim trong đội tìm kiếm.

Rất nhiều gia tộc hoàng kim hạng ba hạng bốn cũng được huy động.

Thậm chí ngay cả gia tộc hoa lan hạng hai như nhà họ Hàn và nhà họ Ninh cũng huy động toàn bộ nhân lực, như thể muốn lật tung cả Yến Kinh.

Trong quá trình bị tra hỏi, mọi người mới biết rằng, một người tuyệt đối không thể xảy ra chuyện đã mất tích rồi.

Rốt cuộc đó là ai?

Không ai tiết lộ.

Dường như tất cả những người trong thành phố đều bị tra hỏi.

Cuối cùng, có một người bình thường có quan hệ với gia tộc hoàng kim, biết được thông tin nội bộ.

Người mất tích là Trần Thái Nhật - ông chủ của tập đoàn Thái Mộng.

Ở góc phố, một đám người đang tụ tập tán gẫu, nơi này vừa mới bị người nhà họ Hàn kiểm tra.

“Rốt cuộc là ai mất tích mà phải làm lớn chuyện như vậy chứ!”

“Đúng thế, chẳng lẽ quan chức nước ngoài xảy ra chuyện rồi?”

“Mọi người vẫn chưa biết à? Sếp Trần của tập đoàn Thái Mộng mất tích rồi! Tôi sống mấy chục năm rồi, chưa bao giờ thấy nhiều gia tộc hoàng kim cùng tìm một người như vậy, đúng là mở mang tầm mắt!”

“Sếp Trần? Trần Thái Nhật ư? Anh ta mất tích mà Yến Kinh trở nên loạn như vậy sao! Gần như nửa gia tộc hoàng kim trong thành phố đều

được huy động, động tĩnh lớn quá đấy!”

“Nhà họ Hàn, nhà họ Ninh đều là những gia tộc lớn, bình thường phô trương thế lực, vậy mà đều biến thành con tốt rỗi.

Trần Thái Nhật đó rốt cuộc có sức mạnh lớn đến thế nào?”

“Trước đó không hề biết anh ta có mức độ ảnh hưởng lớn như vậy.

Anh chàng này rốt cuộc là có lai lịch gì?”

“Mọi người nhìn kìa! Đó là cái gì?”

Một tiếng cảm thán cắt ngang cuộc trò chuyện của mọi người.

Mọi người ngược nhìn, tất cả đều ngơ ngác.

Ba đội xe việt dã màu đen chạy ầm ầm qua ngã tư trước mặt, xem ra, cũng là đi tìm người.

Mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy biển hiệu tên đội xe.

Nhà họ Tiêu!

Nhà họ Lăng!

Nhà họ Từ!

Ba gia tộc lớn nhất cũng xuất hiện rỗi.

Thường thì những gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất này sẽ luôn ẩn mình phía sau, chỉ cần phái vài gia tộc con ra cũng đủ để khiến đám người chết lặng.

Vậy mà bây giờ, ba gia tộc đều được huy động chỉ để tìm một người!

Một người bản địa ở Yến Kinh sống đến hơn tám mươi tuổi, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, khẽ thở dài.

“Yến Kinh này e rằng sắp thay đổi rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 296: Núi Dao Biển Lửa Cũng Phải Xông Vào

Ba gia tộc lớn mạnh nhất liên hợp với hai gia tộc hoa lan lớn và bảy tám gia tộc hoàng kim.

Cả thành phố đều được đi đầu tra, họ quyết tâm đào ba tấc đất cũng phải tìm được máy bay trực thăng đã bắt Trần Thái Nhật đi.

Ba ngày ba đêm, thành phố Yến Kinh với hơn hai mươi triệu người sinh sống hầu như đều bị đảo lộn!

Mỗi người đều bàn tán về nó ở đầu đường cuối ngõ.

Mọi người đều biết người mà nhóm gia tộc lớn này muốn tìm là Trần Thái Nhật!

Một thằng nhóc không tiếng tăm ở ngoài thành phố đã trở thành tiêu điểm lớn nhất trong lòng mọi người ở thành phố Yến Kinh.

Anh ta đi đâu rồi?

Bị ai bắt đi vậy?

Còn sống hay đã chết?

Mọi người đều đang phỏng đoán, tin đồn truyền đi khắp nơi.

Thậm chí cậu chủ Tiêu Kinh của nhà họ Tiêu trong bốn gia tộc lớn ở Yến Kinh cũng lên tiếng.

Hễ người nào cung cấp được manh mối, ngay cả khi chỉ là tận mắt trông thấy đường bay của máy bay cũng có thể nhận được tiền công một trăm triệu tệ.

Một trăm triệu tệ đấy!

Số tiền thưởng như này đủ để khiến những người dân bình thường điên cuồng.

Không ít người bắt đầu tự nhận, thậm chí còn có nhiều người cả gan báo tin tức giả nhằm lừa gạt tiền thù lao.

Kết quả là khoa chấn thương chính hình bắt đầu chật ních.

Một trăm người bình thường tới nhà họ Tiêu nhằm lừa gạt trót lọt thì cả một trăm người đi ra bị tàn tật vĩnh viễn.

Cuối cùng mọi người đã tỉnh táo lại, hiểu rõ gia tộc mà mình đã tiếp xúc không phải là nhà giàu mới nổi bình thường.

Mà là gia tộc tầng cao có thể quyết định sống chết của con người.

Kẻ dám lừa bịp người nhà họ Tiêu không chết cũng tàn phế, không có ngoại lệ.

Lúc này, xem như thành phố Yến Kinh cũng yên tĩnh lại.

Nhưng trải qua nhiều chuyện lớn như vậy, mọi người bắt đầu quan tâm tới tung tích của Trần Thái Nhật.

Thậm chí tin tức cũng bắt đầu đăng tin về sự mất tích của một “nhân vật quan trọng”.

Tựa như một tảng đá lớn nghìn tấn chọt nện vào bể nước, những đợt sóng nổi lên làm náo loạn cả thành phố.

Lúc này, Genko với tư cách là tổng chỉ huy của hành động lần này đang ngồi ở văn phòng trung tâm của khách sạn, hàng lông mày đang cau chặt lại.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy mặc bộ trang phục mạnh mẽ, đứng cạnh cô ấy, nhìn dữ liệu được thu thập từ các gia đình trên màn hình máy tính.

Bên ngoài màn hình có một tấm bản đồ rất lớn của thành phố Yên Kinh.

Chính xác đến từng góc phố, ngã tư, bến xe.

Giờ lại có vô số dấu chéo lớn nhỏ rải rác trên đó, đó đều là do Genko tự mình đánh dấu.

Bất kể là các gia tộc đã đi đầu tra qua, những nơi đã xác định máy bay trực thăng không đi qua đều bị đánh dấu loại trừ.

Nhìn chung thì lấy chỗ khách sạn nơi Trần Thái Nhật bị bắt cóc làm điểm bắt đầu, đã hình thành một khu vực bị bỏ trống rất hẹp và ngoằn ngoèo.

Bị bỏ trống tức là nó chưa được đánh dấu loại trừ.

Trong đêm, chiếc máy bay trực thăng màu đen đó bay rất cao nên rất khó ai phát hiện được có người trong không trung dưới ánh sáng mờ tối như thế.

Có thể nghe thấy tiếng là mạnh mẽ quan trọng và đa số báo cáo mà các gia tộc báo đều có liên quan tới tiếng máy bay.

Loại trừ máy bay dân dụng và máy bay loại khác bay hạ bình thường.

Rốt cuộc đường bay rõ ràng này cũng đã được hình thành.

Phương hướng biến mất cuối cùng máy bay trực thăng kia là... nhà họ Phùng.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy tỏ vẻ nghiêm trọng.

Người trong những gia tộc hoàng kim và bọn họ đều hiểu rõ hơn ai hết, nhà họ Phùng là sự tồn tại như thế nào ở thành phố Yên Kinh.

Coi như cả thành phố đang xôn xao và kiểm tra khắp nơi trong hai ngày này.

Các gia tộc khi tới gần nhà họ Phùng khoảng hai trăm mét đều tự động không làm phiền, tránh gây ồn ào quá lớn.

Tất cả những đi đầu này nói rõ vị thế đáng sợ không thể xoay chuyển của nhà họ Phùng ở Yến Kinh.

Gia tộc đứng đầu Hoa Hạ, xứng với tên gọi.

Nhưng giờ đường bay cuối cùng về sự mất tích của chiếc bay trực thăng đó lại đột ngột dừng lại ở nhà họ Phùng.

Điều này khiến người khác phải nghi ngờ.

Nhà họ Phùng có liên quan tới chuyện này hay không.

Genko thấy sự an nguy của chủ nhân còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì nên đã liên lạc với Tiêu Kinh từ sớm, để cậu ta đi thăm dò thực hư của nhà họ Phùng thông qua mối quan hệ của mình.

Tiêu Kinh cũng làm hết sức mình, liên lạc với Phùng Tinh Kiếm.

Sau khi thẳng thắn hỏi về tung tích của Trần Thái Nhật, Phùng Tinh Kiếm đã trả lời rằng: Tối hôm đó máy bay trực thăng của nhà họ Phùng không hề được sử dụng, gia chủ nhà họ Phùng cũng không có ý xấu với Trần Thái Nhật.

Đường đường là lời do cậu chủ nhà họ Phùng nói ra nên Tiêu Kinh phán đoán là độ tin cậy rất cao.

Tuy nhiên, Genko lại rơi vào tình thế khó xử.

Tung tích của máy bay trực thăng biến mất tại nhà họ Phùng nên đương nhiên phương pháp hiệu quả nhất là tự mình tới nhà họ Phùng tra xét.

Nhưng cậu chủ nhà họ Phùng đã nói công khai là không có can dự vào vụ bắt cóc Trần Thái Nhật rồi, nếu cưỡng chế đi đầu tra thì chắc chắn sẽ trở mặt với nhà họ Phùng.

Cái giá để lật mặt với gia tộc đứng đầu Hoa Hạ là quá lớn.

Nếu hành động hấp tấp thì có thể người nhà ở An Thành sẽ bị liên lụy.

Thời điểm này, ba cô nàng Genko, Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy rơi vào sự đấu tranh nội tâm gay gắt.

Đối với bọn họ, Trần Thái Nhật rất quan trọng.

Một ngày chưa thấy anh an toàn trở về thì cả ba người ăn ngủ không yên.

Sau cùng, Genko đập bàn.

“Tôi quyết định dùng tên mình để tới nhà họ Phùng, cho dù là núi đao biển lửa tôi cũng phải xông vào!”

Hai người Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy nhìn nhau, cùng đứng dậy.

“Chúng tôi cũng đi!”

Cả hai đồng thanh nói.

Ninh Yên Nhiên yên lặng một giây rồi nói như đinh đóng cột.

“Nếu sự phụ gặp nguy hiểm thì cho dù phải liêu mạng sống này tôi cũng muốn khiến nhà họ Phùng phải trả giá!”

Hàn Tâm Nhụy thì rút thanh kiếm bên eo ra, nhìn chăm chăm vào lưỡi kiếm, ánh sáng lạnh lẽo rọi lên gò má.

“Mạng này của tôi đã là của anh ấy từ lâu rồi”.

...!

Cách chừng mười kilomet về phía Bắc của trang viên nhà họ Phùng có một điểm tham quan nổi tiếng tại thành phố Yến Kinh.

Núi Ôn Tuyền.

Đúng với tên gọi, trong núi có mấy chục suối nước nóng thiên nhiên.

Mà thực tế, nguyên nhân gốc rễ tạo nên mấy suối nước nóng này nằm sâu trong khe núi.

Một hang động tự nhiên hoang vu hẻo lánh, đi vào bên trong, băng qua vô số ngã rẽ nhỏ, vào sâu vài kilomet, những tảng đá không ngừng để lộ ra màu đỏ rực.

Nhiệt độ ngày càng cao.

Bỗng một khu đất rộng rãi dưới lòng đất xuất hiện ở đáy hang sâu trong khe núi này.

Hai người chấp tay sau lưng và nhìn h ồ dung nham đỏ rực trước mặt.

Bên cạnh hai người bọn họ là một khối lập phương có kích thước bằng nửa căn phòng đang l ẳng l ẳng ở đó.

Đó là l ồng giam giữ Tr ần Thái Nhật!

Chẳng bao lâu, một tên đàn em đeo mặt nạ tiến tới báo cáo.

“Ông Hai, ông H ồ, giờ cả thành phố Yến Kinh đã náo loạn dữ dội”.

Hai người quay đ ầu cùng lúc.

Đó là Phùng Chính Nghị và H ồ Cửu Phong!

H ồ Cửu Phong nói với giọng điệu bình tĩnh.

“Nói xem tình hình cụ thể như nào”.

Tên đàn em lộ vẻ sợ hãi, báo lại rõ ràng những chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua.

Sau khi nghe xong, gương mặt dữ tợn của Phùng Chính Nghị chợt cau chặt lại.

“Mẹ kiếp, vậy mà lại có thể tìm được nhà họ Phùng, mấy người này thật can đảm! Còn muốn làm loạn ư?”

Hồ Cửu Phong xoa tay.

“Mọi chuyện không thể rồi hơn nữa, tôi muốn dùng phương pháp vẹn toàn để giải phẫu Tây Cực, nếu đã không thể thực hiện thì ưu tiên hàng đầu là giết hắn trước rồi nói”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 297: Ba Cô Gái Cứu Người Minh Yêu

Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa đạt được thoả thuận liền gọi đàn em tới.

Đột nhiên, hàng trăm người chạy ra từ trong hang núi, ai nấy đều mang vẻ mặt cuồn cuộn nhiệt, biểu cảm hung hãn.

Đây đều là những tên đàn em cốt cán mà hai người họ tuyệt đối tin tưởng.

Phùng Chính Nghĩa hơi lo lắng, do dự nói:

“Ông nói xem, căn cứ này của chúng ta sẽ không bị anh cả và Tinh Kiếm phát hiện ra chứ?”

“Chắc chắn không thể, đây là nơi đích thân Chương Giáo Sử xây dựng, khi đó gia chủ vẫn còn chưa có quyên thân”.

Phùng Chính Nghĩa gật đầu, liếc nhìn thứ không rõ là gì đang giam cầm Trần Thái Nhật.

“Thứ hay ho này thật sự có thể ngăn chặn được Tây Cực sao?”

Hồ Cửu Phong bày ra vẻ thâm sâu khó lường, lắc lắc đầu.

“Trên thế giới này, dù có là vật liệu kiên cố tới mức nào cũng không thể ngăn chặn nổi Tây Cực, muốn thật sự tóm gọn hắn thì chỉ có thể dùng những phương pháp đặc biệt mà thôi”.

Dứt lời, hắn giơ tay chỉ vào chất rắn thoát nhìn có màu hồng nhạt đang sủi bọt.

“Khi thứ này gặp phải không khí thì sẽ lập tức biến thành một bề mặt bảo hộ cứng hơn cả thép hợp kim mangan, thứ thật sự khiến cho Trần Thái Nhật không có cách nào thoát thân lại nằm ở bên trong”.

“Thành phần bên trong nó có tính đàn hồi tốt hơn gấp nghìn lần so với cao su mạnh nhất, độ dính tốt hơn hàng chục nghìn lần so với keo cường lực dính nhất, dưới môi trường như vậy, dù Trầ Thái Nhật có khoẻ thế nào thì cũng không thoát ra nổi”.

Nói xong, mắt Hồ Cửu Phong loé lên tia sáng độc ác.

“Dù hấn có lợi hại đến đâu thì cuối cùng cũng đã rơi vào vũng lầy khó có thể thoát ra được”.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng phá lên cười lớn.

Âm thanh vang vọng trong không gian trống trải dưới lòng đất, tạo ra những tiếng vọng lại vô cùng đáng sợ.

Hồ Cửu Phong vốn định giam cầm Trầ Thái Nhật trước, sau đó từ từ tìm một loại thuốc có thể khống chế anh, cuối cùng thả anh ra để tiến hành giải phẫu.

Tây Cực - khắp thế giới không có đối thủ, mỗi một vị trí trên cơ thể đều là bí mật, được coi là cửa quý trong nghiên cứu võ thuật.

Nói không chừng thông qua xác của Tây Cực có thể tạo ra vài cao thủ cấp Minh hay thậm chí là cấp Long.

Cơ hội tốt như vậy, Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa sao có thể bỏ qua được chứ.

Thế nhưng hiện giờ, tình hình đã có thay đổi rất lớn.

Bọn chúng không thể ngờ năng lượng tiềm ẩn của Trầ Thái Nhật lại lớn như thế.

Cần quét toàn thành phố, kinh động quá nửa gia tộc hoàng kim.

Ngay cả ba gia tộc lớn không thua kém gì nhà họ Phùng khác cũng đang tìm kiếm tung tích của Trầ Thái Nhật.

Không đến ba ngày, đám thuộc hạ đi tìm kiếm đầu đã đến nhà họ Phùng!

Cậu chủ Phùng Tinh Kiếm của gia tộc số một Hoa Hạ đành phải nể mặt, xuất hiện giải thích với Tiêu Kinh.

Cảnh tượng này, thoát nhìn thì sắp mất kiểm soát tới nơi.

Nếu như nhà họ Phùng buộc phải tiến hành sàng lọc nội bộ dưới áp lực của đám người này thì rất nhanh sẽ phát hiện ra.

Hành tung hai ngày nay của hai người Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong vô cùng ăn khớp với thời gian mà Trần Thái Nhật mất tích.

Đến lúc đó, sự việc sẽ bị bại lộ!

Vậy nên, Hồ Cửu Phong quyết đoán kịp thời, dù có thế nào đi nữa thì giải quyết Trần Thái Nhật trước cũng là đúng đắn.

Phùng Chính Nghĩa bước đến trước “lồng giam” nơi đang giam cầm Trần Thái Nhật, nở một nụ cười tàn độc.

“Tên họ Trần kia, cậu đừng trách chúng tôi, Chương Giáo Sử đã nói ngay từ đầu, cậu không nên sống trên thế giới này, đối với nhà họ Phùng, đối với Hội Đông Vinh chúng tôi, cậu chính là một kẻ buộc phải chết”.

Nói xong, sắc mặt ông ta trở nên lạnh lùng.

“Ra tay!”

Hành động giải quyết Trần Thái Nhật đã bắt đầu.

Cả trăm tên đàn em của Phùng Chính Nghĩa cùng nâng những tấm ván khuôn cực lớn lên.

Khối lập phương sáu mặt vừa vặn bao trọn lấy “khối vuông lớn” trước mặt, không để lại chút kẽ hở nào.

Ván khuôn được thiết bị vận chuyển nâng lên, sau đó hàn cứng bốn phía, một chiếc quan tài sắt kín mít được hình thành.

Hồ Cửu Phong hạ lệnh tiến hành bơm dung dịch vào một lỗ hổng rất nhỏ đã được giữ lại.

Một đường ống có ánh bạc được đưa vào trong quan tài sắt, dung dịch đặc biệt bắt đầu được rót vào bên trong.

Hồ Cửu Phong thấy việc lớn sắp sửa hoàn tất, trên mặt nở nụ cười đắc ý.

“Dung dịch hợp kim địa tâm, sau khi ngưng tụ thì khó mà phá hủy được! Tôi đã phải bỏ ra cả chục tỷ tệ để nhốt cậu cho đến chết, Trần Thái Nhật, trân trọng chúc không khí cuối cùng của cậu đi! Ha ha ha ha!”

Trong lòng hắn có sự tự tin to lớn rằng chiếc quan tài sắt trước mặt chính là nắm mồi cuối cùng của Tây Cực.

Theo tin tức mà hắn nhận được, mặc dù tứ thần Hoa Hạ võ công hơn người, thế nhưng vẫn chưa tách khỏi phạm trù con người.

Mặc dù khỏe mạnh siêu phàm, nhưng vẫn cần ăn cơm uống nước, hít thở thì càng không thể thiếu được.

Chỉ là so với người bình thường, giới hạn của tứ thần có phần nhỉnh hơn.

Đông Tuyết - Hoắc Chân, nhiều năm tìm kiếm dấu vết tàu ngầm quân dịch ở dưới đáy biển Đông Hải, mỗi lần xuống nước khoảng năm ngày, năm ngày sau cũng phải lên bờ để hít thở.

Suy tính từ đi đầu này, dù cho Tây Cực có lợi hại ra sao thì cũng không thể sống qua nổi một tuần trong hoàn cảnh không có không khí.

Hồ Cửu Phong căn bản đã chuẩn bị để chôn sống Trần Thái Nhật ở nơi này!

Bên trong cùng là lớp keo siêu dính dùng để hạn chế sức lực, bên ngoài là vỏ hợp kim địa tâm không thể phá hủy.

Với tổ hợp như vậy, dù có là thần tiên cũng không thoát nổi ra ngoài.

Không đến nửa tiếng đồng hồ, dung dịch hợp kim địa tâm sẽ đông đặc hoàn toàn.

“Đào đi!”, Phùng Chính Nghĩa ra lệnh.

Xung quanh khí thế sục sôi, chẳng bao lâu sau đã đào ra được một cái hố vuông rất lớn.

Máy móc lập tức đẩy xuống.

Rầm một tiếng, “quan tài sắt” lăn thẳng xuống hố sâu.

Đất được vùi lại và nén chặt bằng máy đầm đất.

Bận rộn cả ngày trời.

Lúc này khói bụi mới lắng xuống.

Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa đưa mắt nhìn nhau.

Thành công rồi!

Kẻ địch lớn nhất của Hội Đông Vinh đã bị chôn sống dưới hố sâu của thế giới mà thần tiên cũng khó lòng tìm ra được.

Kể từ giờ, trên thế giới không còn kẻ nào là Tây Cực - Trần Thái Nhật nữa!

...

Hai người Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa bí mật trở về nhà họ Phùng.

Tối ngày hôm đó.

Thùng thùng thùng thùng!

Trống trận trong trang viên nhà họ Phùng đột nhiên vang lên.

“Kẻ nào dám làm loạn trước cửa nhà họ Phùng!”

Một tiếng thét bức dọc vang lên.

Phùng Tinh Kiếm dẫn theo vô số trai tráng nhà họ Phùng, ba đội nỏ, giáo và súng ống hùng hổ đi tới trước cửa chính nhà họ Phùng.

Là đại quản gia của nhà họ Phùng, Hồ Cửu Phong cũng lập tức đi theo đám người tới cửa chính để ứng phó với kẻ địch.

Lúc này, vô số người ở và lính đánh thuê cầm theo những lưỡi dao sắc bén ãng loạt xông ra từ trong vòng tuyến bao vây canh gác của nhà họ Phùng.

Mà ở chính giữa đám người mặc đồ đen hung hãn này là ba bóng dáng xinh đẹp và nhỏ nhắn, hiên ngang đứng trước gió, vô cùng chói mắt.

Một người tay cầm kiếm nhỏ, mặc đồ trắng, sát khí trên người cao ngút trời.

Một người khác mặc đồ cổ phong, hai mắt có hãn, ngũ quan xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, đứng ở nơi đó, cả người toát lên hào quang như có như không, chân khí bộc lộ ra bên ngoài.

Người cuối cùng, cả người mặc đồ màu đen, mái tóc lay động theo chiều gió, lộ ra đôi mắt mê hãn, con dao ngắn trong tay vẫn còn vết máu, rõ ràng vừa mới chém ai đó.

Bên cạnh, mười bảy, mười tám tên đàn em nhà họ Phùng đầu đã bị thương, chậm rãi lùi ra sau, vẫn chưa có tên nào phải chết.

Mắt Ninh Yên Nhiên, Hàn Tâm Nhụy và Genko đầu đỏ bùng, nhìn cửa lớn nhà họ Phùng, dường như muốn phá huỷ kiến trúc rộng lớn trước mặt thành đồng gạch vụn ngay lập tức.

Phùng Tinh Kiếm đẩy đám người tách ra, chậm rãi tiến đến, sau khi nhìn thấy những người đến thì cau mày.

Hồ Cửu Phong bước lên trước một bước, mở miệng nói lớn với thân phận đại quân gia:

“Ba người phụ nữ bọn cô dám làm người khác bị thương ngay trước cửa nhà họ Phùng, chán sống rồi nên cố ý tới tìm cái chết đúng không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 298: Mười Nghìn Mũi Nỏ

Ninh Yên Nhiên không hề sợ hãi, tiến lên trước một bước.

“Chúng tôi không phải cố ý tới nhà họ Phùng khiêu khích, chỉ là hy vọng có thể tìm thấy tung tích của anh Trầ nhà chúng tôi ở nhà họ Phùng mấy người”.

Trong mắt Phùng Tinh Kiếm loé lên vẻ do dự, cau mày nói:

“Tôi đã nói rất rõ ràng với Tiêu Kinh r ấ, nhà họ Phùng không hề có ý đối địch với anh Trầ, không có máy bay trực thăng nào bay qua bầu trời trang viên nhà họ Phùng chúng tôi vào tối ngày hôm đó”.

Hồ Cửu Phong bên cạnh vênh váo bổ sung thêm một câu.

“Dựa theo quy định, chỉ việc mấy người tự tiện xông vào vòng canh gác trước cửa nhà họ Phùng thôi cũng để giết chết ngay tại chỗ! Cậu chủ nhà chúng tôi đã giải thích rất rõ ràng r ấ, mau rút đi!”

Đôi mắt xinh đẹp như lá liễu của Genko ánh lên vẻ kiên quyết.

“Tất cả mọi manh mối đều mất hết khi đến nhà họ Phùng, đi ều này không khỏi khiến cho chúng tôi hoài nghi, cậu chủ Phùng, ba cô gái yếu ớt chúng tôi chỉ hy vọng có thể vào trang viên nhà họ Phùng tìm chút manh mối mà thôi”.

Phùng Tinh Kiếm vẫn còn chưa mở miệng, Hồ Cửu Phong bên cạnh hấn đã nổi giận đùng đùng.

“Hỗn xược, gia tộc số một Hoa Hạ đâu phải là nơi mấy người nói vào là vào, chuyện này mà đồn ra bên ngoài thì chẳng phải sẽ khiến cho mấy gia tộc tép riu được một phen cười nhạo hay sao! Vả lại, ba người các cô đã liên tiếp làm bị thương mười mấy đàn em của nhà họ Phùng tôi, phụ nữ yếu ớt cái con khỉ!”

Hồ Cửu Phong phát tay.

“Đội nổ, lùi về sau ba mươi bước, chuẩn bị tên độc!”

Vừa dứt lời, hàng trăm tay bắn nỏ nhà họ Phùng ở vòng ngoài rút ra những mũi nỏ đặc biệt loé lên ánh sáng tím từ bên hông, gấn thẳng lên nỏ cầ tay.

Biểu cảm của ba người Genko chợt thay đổi.

Dưới lực công kích của hàng chục nghìn mũi nỏ, với võ công của ba người thì vẫn chưa đủ để tránh hết toàn bộ, thế nhưng nếu như lỡ bị một, hai mũi nỏ độc đâm trúng thì hậu quả đúng là không thể tưởng tượng.

Phùng Tinh Kiếm lập tức trở nên nghiêm túc, gằn giọng cảnh cáo để giữ thể diện cho nhà họ Phùng.

“Tôi cho mấy người mười giây cuối cùng, lập tức rút lui!”

Bên cạnh, khoé miệng Hồ Cửu Phong ẩn hiện nụ cười không dễ phát giác.

Trần Thái Nhật đã bị chôn sống ở bên trong hang núi rồi, bây giờ, ba người phụ nữ lắng chuyện này mà chết nốt thì sự việc mất tích lần này rồi sẽ từ từ trôi vào dĩ vãng thôi.

Đến lúc đó, tất cả đều an toàn rồi.

Hồ Cửu Phong giơ tay phải lên, sử dụng quyền lực của đại quản gia.

“Tay bắn nỏ chuẩn bị, sau mười giây trực tiếp bắn ra, giết chết bất luận tội!”

“Mười!”

“Chín!”

Ba người Genko dựa lưng vào nhau, bày ra tư thế phòng ngự đồng tâm hiệp lực.

Cùng với từng tiếng đếm ngược của Hồ Cửu Phong ở phía đối diện, trên mặt ba người phụ nữ đều ẩn hiện ý chí liều chết.

Hàn Tâm Nhụy khẽ thở dài một hơi.

“Đã lâu như vậy rồi mà anh Trần vẫn chưa trở về, nhất định đã xảy ra chuyện rồi, anh ấy chết rồi, mình tuyệt đối cũng không thể sống một mình, Ninh Bảo... có chuyện này mình phải nói cho cậu biết...”

Ninh Yên Nhiên nở nụ cười buồn bã.

“Không cần nói nữa, mình đã sớm biết cậu và tên sư phụ thối tha kia có gian tình, ngày ngày đứng phía sau nhìn hai người ân ái ái, tức chết mất thôi, nếu như có kiếp sau, mình phải làm vợ, còn cậu chỉ có thể làm thiếp!”

Hàn Tâm Nhụy hơi kinh ngạc.

“Lẽ nào... cậu cũng có tình cảm với...?”

Khoé mắt Ninh Yên Nhiên long lanh nước mắt, nặng nề gật đầu.

“Anh ấy xảy ra chuyện rồi, mình chỉ hận bản thân võ công kém cỏi, không có cách nào tìm ra hung thủ, đợi mình tới thiên đường gặp được anh ấy thì nhất định sẽ cho sư phụ thối tha đó biết rằng mình cũng muốn làm sư nương!”

Genko lộ ra vẻ mặt điềm tĩnh.

Sau khi trở thành tử sĩ thì đã xem nhẹ chuyện sống chết từ lâu, trời thương tình cho gặp được Trần Thái Nhật rồi lại có được cuộc sống mới.

“Chủ nhân, kiếp sau gặp lại”.

Nói xong, Genko đột nhiên di chuyển, nhảy lên không trung, thân hình mạnh mẽ tách ra làm ba.

Ba “Genko” trên không trung đột ngột bắn ra mấy chục mũi kiếm, đánh đòn phủ đầu, lao thẳng về phía đám gia tướng nhà họ Phùng.

Thuật phân thân bí truyền của Đông Đảo.

“Hai người mau chạy đi! Để tôi ngăn bọn chúng!”

Nỗ lực cuối cùng của Genko trước khi chết lại để giành lấy một cơ hội sống cho Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy!

Thấy mỹ nhân Đông Đảo chủ động ra tay, trong mắt Hồ Cửu Phong loé lên vẻ tàn nhẫn.

“Không cần nương tay, bắn nỏ!”

Ngay lập tức, đội nỏ nhà họ Phùng liền ra tay.

Vô số mũi nỏ nhanh chóng bắn ra, mang theo tia sáng chết chóc!

Phùng Tinh Kiếm đứng phía sau, nhắm tịt hai mắt không nỡ nhìn.

Hắn là cậu chủ lớn nhà họ Phùng, mang thiên chức bảo vệ cho sự tôn nghiêm nhà họ Phùng.

Lần này quả thực là Genko chủ động ra tay trước, dựa theo quy định, nhà họ Phùng chỉ tính là phản công mà thôi.

Đáng tiếc...

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng cười vang vọng truyền từ xa tới gần.

“Ha ha ha ha ha ha!”

Âm thanh giống như gió lốc trong một cơn bão thổi tới trước cửa chính nhà họ Phùng chỉ trong nháy mắt.

Vù vù!

Lớp ba lớp bốp.

Lớp ngồi trên đỉnh cửa chính nhà họ Phùng lập tức bị gió thổi va đập vỡ nát.

Giữa không trung, hàng chục nghìn mũi nổ đoạt mạng sau khi bị sóng thanh quét qua đột nhiên tụ lại một chỗ rồi vỡ vụn dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người!

Rắc rắc rắc! Xoảng!

Mũi nổ làm bằng thép vỡ nát vụn, rục rở phản chiếu dưới ánh đèn, giống như đèn đuốc rục rở giữa không trung.

Tất cả mọi người đang có mặt đều chấn động!

Phùng Tinh Kiếm sững sờ, vẻ mặt không thể tin nổi, nhìn về hướng âm thanh truyền tới.

Vẻ mặt Hồ Cửu Phong hết sức u ám, không dám quay đầu lại, mồ hôi ướt đầm trán, biểu cảm mang theo vẻ sợ hãi tột độ.

Còn Genko, Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy gần như vui tới phát điên!

“Anh Trầ!”

“Sư phụ!”

“Chủ nhân!”

Những tiếng hô cứ thế vang lên.

Dưới ánh mắt của mấy trăm đàn em và đám người lớn bé nhà họ Phùng, một bóng người mang theo hào quang màu bạc bay với tốc độ cực nhanh từ trên không trung.

Một đường parabol đáp thẳng xuống cửa lớn nhà họ Phùng.

Bóng người màu bạc mạnh mẽ đáp xuống quảng trường trước cửa nhà họ Phùng.

Khoảnh khắc đáp đất giống như búa thần từ trên trời rơi xuống.

Rầm.

Cùng với một tiếng vang đinh tai nhức óc, đất đá tại quảng trường trước cửa nhà họ Phùng mạnh mẽ rung động giống như động đất.

Sau một làn khói bụi mờ mịt.

Đám người nhà họ Phùng đều tỏ ra cảnh giác, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng người cao lớn vĩ đại bước ra từ trong khói bụi.

Trần Thái Nhật!

Kiểu tóc gọn gàng, trong ánh mắt anh tuấn lộ ra vẻ tự tin coi thường mọi thứ.

Trên người anh mặc một bộ áo giáp ngắn bằng kim loại, loé lên ánh bạc đặc biệt.

Phùng Tinh Kiếm vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Vậy mà lại là hợp kim địa tâm, chuyện này cũng quá xa xỉ rồi đấy!

Trần Thái Nhật ung dung bước khỏi cái hố lớn nơi đáp đất, tiến thẳng về phía ba người Genko.

Khi anh đi qua, bởi vì khí thế quá mạnh mẽ nên không có một tên đàn em nhà họ Phùng nào dám lại gần, đồng loạt lùi ra sau, giữ một khoảng cách an toàn.

Đám đông tách ra, Trần Thái Nhật thông dong cất bước, chậm rãi đi qua những mũi dao hòng súng của nhà họ Phùng giống như đang dạo chơi trong hậu hoa viên của nhà mình.

Anh đi tới trước mặt Genko.

Lúc này trong ánh mắt của người đẹp Đông Đảo ngập tràn ánh sao, trên mặt hoàn toàn không còn vẻ kiên định và quả quyết như ban nãy, thay vào đó là vẻ kích động và dịu dàng.

“Chủ nhân...”

Trần Thái Nhật giơ tay, khẽ chạm lên gương mặt xinh đẹp của Genko.

“Lần sau không được ngốc như thế nữa, tôi không cho cô chết thì cũng không có ai được phép làm cô bị thương”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 299: Nồi Trận Lôi Đình

Genko khóc như mưa, ngay lập tức ném con dao găm trên tay sang một bên, bỏ mặc tất cả lao vào lòng Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật an ủi một lúc lâu.

Từ An Thành đến Yến Kinh, Genko luôn ở bên anh không rời, tình cảm của hai người sớm đã vượt qua tình yêu nam nữ.

Trong lòng Genko, Trần Thái Nhật là bầu trời không bao giờ sụp đổ.

Vào thời khắc chủ nhân biến mất, không có ai hiểu được sự suy sụp trong lòng Genko.

Cuộc sống và linh hồn của cô ấy gần như đã mất.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên mặt Genko.

“Được rồi, chẳng phải tôi đã về rồi sao, đừng lo lắng nữa”.

Genko miễn cưỡng buông ra, lùi về sau vài bước, nhìn Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên đứng bên cạnh bằng ánh mắt hơi ngượng ngùng.

Hai người đẹp thiên tài Yến Kinh lúc này vô cùng vui mừng kinh ngạc.

Trần Thái Nhật bước lên trước, không nói nhiều, đầu tiên anh choàng tay qua vòng eo thon thả của Hàn Tâm Nhụy, sau đó hôn cô ấy thật sâu trong vòng mười giây trước mặt mọi người.

Mặt Hàn Tâm Nhụy đỏ bừng.

“Đừng lo lắng rồi”.

Hàn Tâm Nhụy lắc đầu, giọng điệu trêu chọc nói: “Nếu về rồi thì em không phải người đứng đầu đâu, anh nhìn đồ đệ của anh đi kìa”.

Trần Thái Nhật quay người, nhìn cô gái nhỏ.

Đồ đệ của anh, người đẹp số một Hoa Hạ, bông hoa nghiêng nước nghiêng thành của Yến Kinh, cô chủ nhà họ Ninh.

Lúc này, hai hàng lệ chảy dài dưới hai con mắt lấp lánh khiến người ta đau lòng.

Ninh Yên Nhiên mỉm cười là đóa hoa hồng mong manh nở rộ.

Ninh Yên Nhiên khóc lại là ngôi sao sáng lấp lánh giữa đại dương.

Thật xinh đẹp, trên khuôn mặt như bông hoa lê động sương có một vẻ quyến rũ khó cưỡng, khiến mọi người xung quanh ngẩn ngơ.

“Sư phụ xấu xa....”

Mặt Trần Thái Nhật đỏ ửng về tội lỗi.

Đột nhiên, Ninh Yên Nhiên lao về phía trước, ôm chặt lấy cổ Trần Thái Nhật.

Hơi thở tựa như lan, đem theo tình cảm nồng cháy, hôn lên môi Trần Thái Nhật.

Nữ đồ đệ xinh đẹp không thể kìm nén cảm xúc của mình được nữa, lúc này đã hoàn toàn bộc phát.

Trần Thái Nhật không thể không ôm người đẹp trước mặt, dường như cũng không muốn buông tay.

Một lúc lâu sau.

Ninh Yên Nhiên bắt đầu thấy khó thở, nhưng vẫn không muốn buông ra.

Trần Thái Nhật vỗ nhẹ lên vai của đồ đệ.

Hôn cô thêm một lúc rồi nói.

“Không buông ra nữa là đánh đòn đấy, tôi còn có việc phải làm”.

“Hừ, lần sau đừng vứt bỏ con!”

Dáng vẻ làm nũng của Ninh Yên Nhiên khiến Trần Thái Nhật mềm lòng.

Sau khi hai người buông nhau ra, Ninh Yên Nhiên mới đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ.

Hàn Tâm Nhụy và Genko đứng bên cạnh cười thẩn, nữ đồ đệ xinh đẹp bước đến véo hai người một cái.

Trần Thái Nhật mỉm cười nhìn ba cô gái.

Như thế này thì còn gì bằng nữa!

Có những cô gái đáng yêu quan tâm và yêu thương mình, quyên lực và địa vị gì đó đều bị gạt sang một bên.

Trước mặt mọi người nhà họ Phùng, anh đã khiến bọn họ ghen tị.

Vậy mà Trần Thái Nhật lại không hề có cảm giác tội lỗi.

Anh quay đầu, lướt nhìn một vòng.

Trăm người nhà họ Phùng nuốt nước bọt, bất giác lùi về phía sau.

Gân xanh trên cổ Hồ Cửu Phong gần như bật ra.

Dù có nghĩ thế nào, hắn cũng không thể hiểu nổi Trần Thái Nhật đã làm thế nào để thoát ra khỏi chiếc quan tài sắt như lưới trời.

Đây căn bản không phải là đi đâu con người có thể làm được.

Bây giờ toàn bộ binh lính tinh nhuệ cùng các tướng sĩ của nhà họ Phùng đang ở đây, mắt Hồ Cửu Phong lóe sáng, hắn quyết định nắm lấy cơ hội cuối cùng này.

“Trần Thái Nhật thật to gan, dám dẫn thuộc hạ đến quấy rối nhà họ Phùng, toàn bộ tướng sĩ, chuẩn bị chiến đấu!”

Hồ Cửu Phong đã ở nhà họ Phùng được mười năm, sớm có tiếng nói trong lòng mọi người.

Mặc dù họ hơi lo sợ về võ công của Trần Thái Nhật, nhưng người đông thế mạnh, tướng sĩ nhà họ Phùng ngay lập tức nâng vũ khí trong tay lên.

Giờ nổ, súng ống nạp đạn, ngọn giáo chĩa thẳng vào trung tâm vòng vây.

Trong nháy mắt, tình hình dường như lại trở nên căng thẳng.

Phùng Tinh Kiếm vừa muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng lại nghe thấy tiếng thở dài.

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Không ngờ nhà họ Phùng nhìn thấy tôi xuất hiện mà còn có thể làm ra hành động không biết phép tắc như vậy, thật là đáng buồn”.

Nói xong, khóe miệng anh hơi nhếch lên.

Hai tay bất ngờ đập một cái.

Bộp!

Một tiếng động lớn như sấm sét đột nhiên vang lên trên không trung.

Theo bàn tay của Trần Thái Nhật.

Binh khí trong tay tướng sĩ nhà họ Phùng đột nhiên phân tán.

Giáo sắt đứt thành từng đoạn.

Súng nổ tung.

Nổ đã gần mũi tên ngay lập tức gãy thành trăm mảnh, rơi xuống đất.

Mọi người đều sửng sốt.

Trong lòng đều trở nên hoang mang.

Ba câu hỏi lóe lên qua đầu.

Tôi là ai?

Đây là đâu?

Chuyện gì đã xảy ra?

Ngay cả cao thủ đỉnh cao hạng chín Phùng Tinh Kiếm cũng trợn tròn mắt.

Hắn từng đích thân lĩnh giáo võ công của Trần Thái Nhật.

Sau khi bị phản lực đánh gãy cánh tay, hắn mới hiểu ra đạo lý núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn.

Sau đó, hắn càng tôn trọng Trần Thái Nhật, cũng bởi vì hắn nhận thức được võ công tuyệt thế của đối phương.

Nhưng hắn không thể ngờ rằng mình vẫn đánh giá thấp võ công của Trần Thái Nhật.

Thiên binh vạn mã, một chưởng tước vũ khí.

Nếu là chiến tranh ở thời xưa thì chỉ cần một mình Trần Thái Nhật là đủ.

Đừng nói là mười nghìn quân, cho dù là một trăm nghìn thì kết cục cuối cùng cũng sẽ bị Trầٰn Tháĩ Nhậٰt giết sạch.

Thậٰt đáng sợ!

Con người thực sự có thể làm đi ầu này sao?

Ánh mắt Trầٰn Tháĩ Nhậٰt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, anh đứng khoanh tay, bình tĩnh nói.

“Thế nào? Còn muốn ra tay với tôi nữa không?”

Giọng điệu của anh khi nói câu này không cao, nhưng lại khiến người nhà họ Phùng đau đầu.

Hồ Cừٰ Phong kinh hãi, Phùng Tinh Kiếٰm tỏ vẻ đau khổ.

Tướٰng sĩ nhà họ Phùng lần lượt quỳ gục xuống.

Vòng vây bị phá vỡ.

Nhân lúc Trầٰn Tháĩ Nhậٰt không chú ý, mong muốn sống sót trong mắt Hồ Cừٰ Phong đã chiến thắng tất cả.

Hắn bước nhẹ nhàng lùi lại, sau đó đột nhiên quay người, muốn chạy vào trong trang viên nhà họ Phùng.

Nhưng đột nhiên, cơ thể Hồ Cừٰ Phong bất giác dừng lại.

Trầٰn Tháĩ Nhậٰt tỏ vẻ khinh thường, đưa tay phải ra, đột nhiên thu năm ngón tay lại.

Vù!

Như thế có sức hút cực lớn, Hồ Cừٰ Phong bất ngờ bị hút từ xa lại.

Rầٰn!

Trong nháy mắt đã rơi vào trong tay Trầ Thái Nhật.

“Cậu chủ! Cứu tôi! Nói thế nào tôi cũng là quản gia nhà họ Phùng, tôi không thể cứ chết ở đây như thế này được”.

Hồ Cửu Phong tuyệt vọng hét lớn, liều mạng giãy giụa.

Phùng Tinh Kiếm trừng mắt: “Anh Trầ! Chờ đã!”

Trầ Thái Nhật không hề quan tâm, dùng ngón trỏ búng vào vai phải của Hồ Cửu Phong.

Bùm!

Cánh tay phải của đối phương liền nổ tung!

Trước khi tiếng hét vang lên, vai trái lại bị bắn.

Pằng!

Cánh tay trái bị bắn vỡ vụn.

Trầ Thái Nhật từ từ đưa tay ra, định bắn vào đầu Hồ Cửu Phong.

“Cậu Tây Cự! Xin hãy nhắm mắt tôi, tạm thời đừng cơn phần nộ này lại!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 300: Muốn Lấy Mạng Tôi

Ngay lúc lúc đầu ngón trở của Trần Thái Nhật gần như chạm vào phía sau đầu của Hồ Cửu Phong thì giọng nói vô cùng đồng dục vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, mọi người đều có phản ứng khác nhau.

Phùng Tinh Kiếm tỏ vẻ kinh ngạc và vô cùng tôn kính.

Đám tướng sĩ của nhà họ Phùng tản ra đứng bên cạnh không nói một lời, quỳ một chân xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Lúc này Hồ Cửu Phong đã trở thành kẻ tàn phế, mặt đầm đìa mồ hôi, đau tới mức toét mắt, nhưng khi nghe thấy giọng nói này thì gần như thốt lên vui mừng hơn hở.

Trần Thái Nhật bấu môi, không ra đòn chí mạng với Hồ Cửu Phong.

Rầm!

Anh ném quả gia nhà họ Phùng xuống đất tựa như một con chó chết rồi nghiêm túc nhìn lối vào của nhà họ Phùng ở phía trước.

Cót két!

Rầm.

Cánh cổng màu đỏ thẫm từ từ mở ra.

Một nhóm người đi ra trước tựa như thủy triều.

Ngay sau đó một nhóm vệ sĩ tay cầm súng bước ra.

Tiếp đó, người trung niên cao lớn oai phong khoác trên mình chiếc áo choàng ấm áp sang trọng, bước đầu bước ra trước cửa.

Trần Thái Nhật cười mỉm.

“Gia chủ Phùng, tôi còn cho rằng ông không muốn ra cửa đón khách chứ”.

Người tới không phải ai khác mà chính là Phùng Lương Tông - gia chủ nhà họ Phùng, gia tộc đứng đầu Hoa Hạ!

Với quyên lực ngất trời, lịch sử lâu đời và địa vị có một không hai.

Tất cả nhưng thứ đó của nhà họ Phùng ở Hoa Hạ đều tập trung trên người đàn ông trung niên cao lớn hùng dũng trước mặt này.

Con trai của ông ta là Phùng Tinh Kiếm hết sức lo sợ, nhanh chóng tiến lên hành lễ.

“Bố ời! Anh Trầ anh ta...”

Phùng Lương Tông tỏ vẻ bình tĩnh, ông ngăn con trai mình lên tiếng rồi chuyển sự chú ý qua Trầ Thái Nhật.

“Người trấn giữ Tây Cực là khách mà nhà họ Phùng mời còn không được, sao con lại có thể tiếp đãi thiếu chu đáo như vậy! Lính nhà họ Phùng, lui về đi!”

Gia chủ ra lệnh thì tựa như sấm trời, mọi người nhà họ Phùng không dám phản bác.

Ở ngoài cổng, mấy trăm lính tinh nhuệ của nhà họ Phùng chột tảo ra như thủy triều.

Chỉ để lại mười mấy lính canh gác ở hai bên cổng.

Phùng Lương Tông – gia chủ nhà họ Phùng lại chấp tay chào Trầ Thái Nhật.

“Cậu Tây Cực, bên ngoài không phải nơi để nói chuyện, chi bằng tới phòng tiếp khách của nhà họ Phùng để bàn bạc thêm, cậu thấy thế nào?”

Trầ Thái Nhật nhượng mảy.

“Đi thôi, vào uống trà, hôm nay bị chọc tức một hồi nên tôi khát r ồi”.

“Mời”.

Theo sự dẫn đường của gia chủ nhà họ Phùng là Phùng Lương Tông - người đường đường là tộc trưởng của gia tộc đứng đầu Hoa Hạ, Tr ần Thái Nhật dẫn theo ba h ồng nhan tri kỉ nghênh ngang bước vào cổng nhà họ Phùng – được xem như nơi cấm kỵ.

...!

Gọi là phòng tiếp khách nhưng thật ra không đúng lắm.

Một phòng tiếp khách bất kỳ của nhà họ Phùng cũng có thể so được với một hội trường lớn.

Nhưng để thể hiện sự hoành tráng, nhà họ Phùng còn dùng xe đưa đón trong trang viên, dẫn Tr ần Thái Nhật tới một biệt thự tiếp khách nằm độc lập giữa khu nhà.

Đây biểu thị cho sự thân thiện, cũng là lời nhắn “tôi không có ý xấu với bạn”.

Suy cho cùng, nếu bản thân đón khách trong một ngôi nhà riêng tư hơn thì sẽ mang đẳng cấp cao nhất.

Phùng Lương Tông vừa tiến vào biệt thự thì lập tức có mấy chục nữ giúp việc xinh đẹp tiến tới, mang nước ấm đến để chủ nhà và khách rửa tay.

Phòng tiếp khách nhỏ trong biệt thự có thể chứa mấy chục người nói chuyện phiếm.

Không lớn không nhỏ, vừa đủ.

Ngoại trừ Genko khăng khăng đứng phía sau Tr ần Thái Nhật, thì Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy ng ồi trên ghế người thân của khách.

Chủ và khách đều ng ỡ xuống.

Phùng Lương Tông đánh giá “hai viên ngọc tài năng” có tiếng ở thành phố Yến Kinh thì không khỏi mỉm cười.

“Cậu Tây Cực thật có phúc”.

Trần Thái Nhật không thể phủ nhận nên đành lắc đầu.

“Chỉ là có duyên mà thôi, dù gì tôi cũng rất đẹp trai”.

Lời nói không mấy nghiêm túc như vậy nhưng Phùng Lương Tông cũng không cho là ngang ngược.

“Cậu Trần, nhà họ Phùng chúng tôi luôn kính nể tứ th ần, trước đó không biết cậu đích thân tới Yến Kinh, không thể xác định danh tính nên không đón tiếp cậu từ xa được, thật xin lỗi”.

Nói xong, Phùng Lương Tông hơi khom người.

“Vậy giờ sao mấy người lại xác định tôi là Tây Cực?”

Phùng Lương Tông cười gượng.

“Cậu chỉ dựa vào cơ thể thép của mình làm gãy tay con trai tôi, chỉ nói về khí thế này, tư thế này của cậu cũng tựa như mặt trời tái sinh và chiếu rọi mọi người!”

“Đông Tuyệt đã trung niên rồi nên hình tượng không hợp.

Bắc Minh là họ hàng của nhà họ Phùng, đương nhiên tôi sẽ không nhận lầm, vậy chỉ còn chừa lại một khả năng là cậu Tây Cực rồi!”

Trần Thái Nhật nghe xong lý do thoái thác thì nhướng mày.

Mẹ nó.

Quả nhiên gia chủ của gia tộc đứng đầu Hoa Hạ là một con cáo già nghìn năm xảo quyệt, lươn lẹo.

Lần này rõ ràng Trần Thái Nhật tới cửa nhà họ Phùng là để hỏi tội họ.

Lão già Phùng Lương Tông này trước hết thì dâng bók, bày tỏ thiện ý rồi sau đó âm thầm lôi tên họ hàng Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên ra.

Vậy có ý gì?

Tuy Trần Thái Nhật là tứ thần của Hoa Hạ, địa vị cực cao nhưng gia tộc tôi cũng không yếu, cũng có một người đang ở vị trí trên cao là Bắc Minh.

Lần này, nghệ thuật đàm phán của Phùng Lương Tông đã được thể hiện ra một cách tinh tế.

Nói thật thì trước giờ Trần Thái Nhật chưa từng có ý nghĩ muốn phá nhà họ Phùng thành từng mảnh.

Không phải vì sự tồn tại của Bắc Minh hay là quyền lực của gia tộc đứng đầu.

Mà nguyên nhân chỉ có một, nhà họ Phùng là công thần của Hoa Hạ.

Nghìn năm đằng đẳng của Hoa Hạ không dễ dàng gì có được hoà bình thịnh vượng như ngày hôm nay.

Do đó, những cá nhân, gia tộc, nhà giàu đã cống hiến vì sự ổn định của ngày hôm nay đều đáng được tôn trọng.

Năm đó tổ tiên nhà họ Phùng, ông nội đã qua đời của Phùng Lương Tông là Phùng Thiên Hùng.

Vào thời khắc khó khăn nhất ông ta đã nhập ngũ hết lòng vì tổ quốc và với lượng của cải ngập trời thuộc hạng năm của Cửu Châu, ông ta đã quyên góp hết thảy để hỗ trợ Hoa Hạ đánh thắng trận chiến trường kỳ cực kỳ quan trọng.

Sau đó trong chiến dịch chiêu binh của quốc gia, ông ta đã hy sinh vì đất nước.

Với công lao này, ai cũng sẽ thấy kính nể.

Biểu cảm Trần Thái Nhật dần trở nên nghiêm túc.

“Gia chủ Phùng, tất nhiên ba người tri kỉ của tôi xông vào cửa nhà họ Phùng là không đúng, nhưng khi ra tay với lính nhà họ Phùng thì đâu biết điểm dừng, không gây hại tính mạng ai cả, có đúng không?”

Phùng Lương Tông nhìn Phùng Tinh Kiếm ở phía sau, cậu chủ Phùng gật đầu.

“Lời cậu Tây Cực nói không sai”.

“Nhưng nhà họ Phùng đã bắn mười nghìn mũi tên, xém chút khiến ba ông nhan tri kỉ của tôi gục tại chỗ, việc làm nguy hiểm như này tôi không thể nào làm thỉnh được”.

Phùng Lương Tông lộ vẻ chần chừ, im lặng không nói rồi chuyển dời mắt nhìn Hồ Cửu Phong hai tay đã bị băng bó đang quỳ dưới đất ở bên cạnh.

Lúc này, quản gia nhà họ Phùng ngay cả thở mạnh cũng không dám, đầu cúi đến mức muốn chạm đất.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Nhưng mà những chuyện này vẫn là phụ”.

Phùng Lương Tông sững sờ.

“Sao cơ? Nhà họ Phùng còn có chỗ nào xúc phạm tới cậu à?”

Trần Thái Nhật thả lỏng hai tay và nhướn mày.

“Còn hơn xúc phạm nữa ấy! Nhà họ Phùng mấy người căn bản là muốn lấy mạng tôi!”

Phùng Lương Tông cực kỳ hoảng sợ, lộ vẻ mờ mịt.

“Sao cậu lại nói như vậy?”

Trần Thái Nhật quan sát kỹ một hồi, Phùng Lương Tông mà Phùng Tinh Kiếm ở cạnh tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

“Thật không? Vậy tôi phải nói rõ về nó vậy”.

Kế tiếp anh kể sơ qua về quá trình mình bị bắt cóc.

“Cho nên, dựa theo mấy lời mà tôi nghe được khi ở trong quan tài sắt thì người đầu tiên muốn giết tôi, ngoại trừ tên Hồ Cửu Phong này ra thì còn có một người nữa là ‘Nhị trưởng lão’ của nhà họ Phùng mấy người”.

Trần Thái Nhật không hề khách khí, uống một ngụm trà đặt ở đầu bàn.

“Sao thế? Hay là lời tên Phùng Chính Nghĩa kia ra đây đối chất với chúng tôi, xem tôi có nói oan nhà họ Phùng mấy người hay không?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 301: Nào Ông Đây Dấu Chấm Hỏi Đúng Không

Nghe Trần Thái Nhật nói vậy, Phùng Lương Tông bỗng có linh cảm không ổn.

Nhà họ Phùng... gặp rắc rối lớn rồi.

Lúc ông ta đang ở trong trang viên thì nhận được tin báo, người làm nói rằng có ba người phụ nữ muốn tìm tung tích của Trần Thái Nhật mà xông vào nhà họ Phùng, hơn nữa còn ra tay đánh đập vệ sĩ của nhà họ Phùng.

Để tránh sự việc lan rộng nên ông ta bảo con trai Phùng Tinh Kiếm đến cổng chính giúp đỡ.

Cao thủ đỉnh cao hạng chín trấn thủ, dù có là ba người phụ nữ võ công cao cường cũng không thể làm được gì.

Sau đó truyền ra tin ba người phụ nữ đó định liều mạng.

Phùng Lương Tông vội vàng chạy đến cổng chính muốn nói Trần Thái Nhật nể mặt mình.

Đúng vậy, ông ta định bảo Trần Thái Nhật nể mặt mình.

Theo logic của ông ta, nhà họ Phùng đang yên đang lành, không chọc vào ai cả, nhưng mấy người phụ nữ của Trần Thái Nhật lại chủ động tìm đến gây chuyện.

Nhà họ Phùng lập tức trở thành người bị hại, có lý do để phản bác.

Trấn thủ Tây Cực, tứ thần Hoa Hạ tất nhiên là thân phận vượt ra Cửu Châu.

Nhưng nhà họ Phùng cũng là gia tộc trung thành có công với Hoa Hạ, không có lý do đặc biệt gì, tứ thần sẽ không chủ động đến khiêu khích gây chuyện.

Phùng Lương Tông vốn định bắt ba người phụ nữ kia lại, sau đó nhốt vài ngày tìm cơ hội thả đi là được.

Từ trang viên đến cổng chính, người làm nói quản gia Hồ Cửu Phong ra lệnh giết người phụ nữ của Trần Thái Nhật bất kể là tội gì.

Phùng Lương Tông choáng váng.

Mẹ kiếp, đánh bị thương thì đã đành, nếu giết người phụ nữ của Tây Cực thật thì nhà họ Phùng thật sự sẽ có thù sống chết với Tây Cực mất.

Ông ta nhanh chóng chạy đến cổng chính, lại nhận được tin ba người phụ nữ chưa chết.

Còn chưa kịp thở phào thì lại nói Tây Cực - Trần Thái Nhật đã đích thân chạy đến, làm nổ tung binh khí của hàng trăm người nhà họ Phùng ngay tại trận.

Phùng Lương Tông cảm thấy hơi mất khống chế, vừa mới chạy đến cổng vào lúc quan trọng nhất lại nhìn thấy cảnh tượng Trần Thái Nhật định giết Hồ Cửu Phong.

Ông ta thẫn cảm thấy oan uổng.

Dù sao nhà họ Phùng vẫn chưa ra tay giết người phụ nữ của Trần Thái Nhật, cậu dựa vào cái gì mà lại giết quản gia nhà họ Phùng chứ?

Thẫn cảm thấy tức giận, Phùng Lương Tông ý vào gia tộc mình trung thành, có quan hệ họ hàng với Bắc Minh định thuyết phục trước sau đó mới uy hiếp.

Ông ta đến gần Trần Thái Nhật định lên tiếng phê phán.

Tiện thể xem thử có thể nói Trần Thái Nhật bõ thường chút tổn thất gì không.

Dù sao Phùng Lương Tông nghĩ tổng quản nhà mình vô duyên vô cớ bị Trần Thái Nhật đánh gãy hai tay, mười mấy vệ sĩ bị thương, còn đang nằm

dưới đất kia.

Vốn dĩ xét về tổng thể nhà họ Phùng, họ không phải sợ tứ thần, xét về địa vị là tôn trọng lẫn nhau.

Hơn nữa nhà họ Phùng đứng đầu trong gia tộc hoàng kim ở Yên Kinh, chỉ cần phát huy hết thế lực của mình thì khí thế ngút trời.

Nhưng theo lời kể của Trần Thái Nhật thì bây giờ tình hình lại ngược lại hoàn toàn.

Ông hai nhà họ Phùng, em ruột của ông ta lại bắt tay với quản gia nhà họ Phùng mưu sát Trần Thái Nhật – một trong bốn vị thần bảo hộ của Hoa Hạ.

Mẹ kiếp, này có khác gì phản nước đâu?

Phùng Lương Tông vã mồ hôi.

“Mau lên! Gọi ông hai đến đây cho tôi! Ngay lập tức!”

Phùng Lương Tông sốt ruột nói, Phùng Tinh Kiếm ngơ ngác, Hồ Cửu Phong quỳ bên cạnh cũng ngây người.

Trần Thái Nhật rất bình thản, vừa uống trà vừa bảo ba cô gái ăn đồ ngọt, trông rất giống dáng vẻ chủ nhà.

Chưa đến năm phút.

“Anh cả, có chuyện gấp gì mà gọi em thế...”

Phùng Chính Nghĩa hung hãn vừa bước vào phòng khách đã thấy Trần Thái Nhật ngồi trên ghế sofa, cả người cứng đờ suýt nữa ngã sấp mặt xuống đất.

Bà mẹ nó, giật cả mình.

Phùng Chính Nghĩa rất muốn nói “Sao cậu vẫn chưa chết?”

May mà vào thời khắc quan trọng, chỉ số IQ còn sót lại đã ngăn miệng ông ta, suýt nữa bị bại lộ.

Ông ta thay đổi vẻ mặt chỉ trong phút chốc.

“Anh cả, vị khách quý này là?”

Trần Thái Nhật nhướng mày.

Ồ? Giả vờ không quen sao?

Anh đứng dậy, từng bước đi đến trước mặt Phùng Chính Nghĩa.

Trần Thái Nhật dần đến gần, mặc dù Phùng Chính Nghĩa đã cố che giấu nhưng gương mặt ông ta vẫn hiện lên vẻ sợ hãi.

Trần Thái Nhật vỗ vai đối phương.

“Phùng Chính Nghĩa, tôi nghĩ ông thấy tôi thì sẽ thần giật mình nghĩ đời mình đã sắp đặt dấu chấm hết rồi, nên trong đầu đầy dấu chấm hỏi có đúng không?”

Phùng Chính Nghĩa nuốt nước bọt, cố gắng kéo khóe miệng, nở nụ cười khó coi.

“Khách quý cứ nói đùa, rõ ràng đây là lần đầu chúng ta gặp nhau mà”.

Dưới cái nhìn chăm chú của sát thủ Hoa Hạ, Phùng Chính Nghĩa cảm thấy mỗi sợi lông tơ trên người đều như đang cận kề cái chết.

Trần Thái Nhật khẽ cười, tay chấp ra sau lưng, khinh bỉ nhìn đối phương.

“Tôi phải thừa nhận là cái ý nghĩ dùng chất kết dính nhốt tôi lại của các ông khá sáng tạo đấy, cho ông một lời khen”.

Trần Thái Nhật bật ngón cái với ông ta.

“Trong một đồng bọt có độ đàn hồi cao đó, bất kể tôi có dùng bao nhiêu sức lực, đánh đấm đá hay phát ra tiếng kêu gì cũng không có tác dụng, thậm chí một phần sức lực còn dội lại vào người tôi”.

Trần Thái Nhật vừa bước đi vừa nói.

“Nếu dựa theo kế hoạch của các ông, kiên trì đến một trăm tám mươi ngày, có lẽ tôi sẽ chết vì bị thiếu không khí... Tiếc là các ông thất bại rồi”.

Nói đến đây, ngay cả Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm cũng không khỏi dựng thẳng tai lên nghe.

Họ cũng rất tò mò làm thế nào mà Trần Thái Nhật có thể thoát khỏi quan tài sắt bên ngoài vô cùng kiên cố, bên trong mền mại, có tính đàn hồi như vậy.

Trần Thái Nhật nở nụ cười vô hại, sau đó nhìn thẳng vào Phùng Chính Nghĩa, chỉ vào miệng mình.

“Tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ đành ăn thôi”.

Soạt!

Phùng Chính Nghĩa biến sắc, giống như bị sét đánh trúng, lập tức nhìn thấu điểm mấu chốt trong đó.

Cuối cùng ông ta cũng hiểu Trần Thái Nhật thoát ra được bằng cách nào rồi.

Trong quan tài sắt kín như bưng, không khí không thể lọt vào, cú đấm Kim Cương của Trần Thái Nhật chẳng có tác dụng gì khi đánh vào bọt biển có độ đàn hồi cao.

Nhưng không ngờ trấn thủ Tây Cực lại bắt đầu cắn nuốt bọt có độ đàn hồi cao vào bụng.

“Tôi liên tục gặm hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng gặm đến rìa cứng hình vuông.

Lúc này xem như đánh đấm gì đó mới có tác dụng...”

Trần Thái Nhật làm động tác vung nắm đấm.

“Một cú đánh vỡ vỏ bên ngoài, thế mà lại còn cả một mảnh siêu hợp kim địa tâm làm thành phần bao bọc bên ngoài quan tài sắt, tôi cũng tiện thể nhận lấy, dù sao cũng rất có giá trị”.

Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong thẫn tiếc nuối.

Trữ siêu hợp kim địa tâm gần một trăm tỷ tệ vậy mà lại bị Trần Thái Nhật lấy mất rồi.

Nghe thế, những người xung quanh bỗng nhìn áo chống đạn kim loại ngấn trên người Trần Thái Nhật.

Khối giáp này được làm từ siêu hợp kim địa tâm.

Mẹ kiếp, hơi to rồi!

Phùng Lương Tông thẫn mắng một câu.

Trần Thái Nhật nói hết mọi chuyện, sau đó đứng trước mặt Phùng Chính Nghĩa.

“Thế nên Phùng Chính Nghĩa, nếu ông và Hồ Cửu Phong dám đặt bẫy mưu sát tôi, bây giờ ông còn gì muốn biện minh trước mặt tôi không?”

Anh dứt lời, hơi thở thẫn chết Tây Cự bao trùm phòng khách.

Mọi người đều cảm thấy suýt nữa bị ép đến nghẹt thở.

Phùng Chính Nghĩa đứng trước mặt Trần Thái Nhật suýt ngất tại chỗ, toàn thân run như cầy sấy.

Lúc chân Phùng Chính Nghĩa mềm nhũn sắp quỵ rạp xuống.

Thì một giọng nói già nua bỗng vang lên từ ngoài cửa.

“Đúng là ăn nói hàm hồ”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 302: Hơi Tuyệt Tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vừa nghe thấy giọng nói này, lông mày Trần Thái Nhật đột nhiên nhướng lên.

Phùng Lương Tông - gia chủ nhà họ Phùng và cậu nhũ Phùng Tinh Kiếm ở phía sau đột nhiên lộ ra vẻ sợ hãi, nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa.

Phùng Lương Tông không nói gì, người còn chưa đến đã cúi gập người chín mươi độ.

“Thúc tổ!”

Tiếng gọi này khiến Trần Thái Nhật sửng sò.

Phùng Lương Tông có thân phận gì chứ?

Ở Hoa Hạ, dưới một người, trên vạn người!

Cai quản gia tộc số một, hắt hơi một cái cũng gây ra náo động ở Yến Kinh, vậy mà lại phải khép nép như vậy?

Gọi thúc tổ, chứng tỏ người đến là trưởng bối của nhà họ Phùng.

Nhưng những người họ hàng xa bình thường cũng không thể khiến gia chủ nhà họ Phùng phải cung kính như vậy.

Trần Thái Nhật đột nhiên nghĩ đến một người.

Lão già đó vẫn chưa chết sao?

Đúng lúc này, khí thế mạnh mẽ lan rộng toàn sảnh lớn, tất cả người có võ công thấp kém đều thấp thỏm lo sợ.

Trần Thái Nhật đương nhiên không sao, nhưng thông qua khí thế này, có thể đoán được thực lực của đối phương.

Cấp Ngụy Minh.

Cấp bậc này có sức mạnh võ công căn bản là bằng với cấp Minh, nhưng lại không thể nắm được sức mạnh tinh túy của non sông Hoa Hạ.

Nếu đánh đơn lẻ thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Phùng Linh Nguyệt.

Nhưng đối đầu với võ sĩ hạng chín đỉnh cao bình thường thì có thể thắng.

Quả nhiên, một lão già tóc trắng búi cao, mặc áo lụa tinh khiết xuất hiện ở cửa với vẻ mặt uy nghiêm.

Lão già đó không bước vào, mà được hai nữ giúp việc khiêng ghê nhấc vào.

Lão ta ngẩng trên cao nhìn xuống, không coi ai ra gì.

Dáng vẻ này vô cùng ngang ngược.

Tuy nhiên, người ta là có khí chất nông cu ồng.

Còn lão già này là có địa vị phi phàm.

Năm đó, người lập nên cơ nghiệp nhà họ Phùng là ông nội của Phùng Lương Tông, tên là Phùng Thiên Hùng.

Cụ ta có công với đất nước, được mọi người ngưỡng mộ.

Còn lão già tóc trắng này chính là em trai ruột của Phùng Thiên Hùng, hóa thạch sống có địa vị cao nhất trong nhà họ Phùng hiện nay.

Phùng Thiên Kiêu!

Hơn chín mươi tuổi.

Trần Thái Nhật vuốt cằm, đánh giá lão già vừa xuất hiện.

Đối phương cũng đang quan sát anh.

Ánh nhìn này thật sự khiến Trần Thái Nhật không thoải mái.

Nhìn xung quanh.

Keng!

Cạch!

Bịch!

Trần Thái Nhật xếp hai chiếc ghế sofa, một cái bàn, ba cái ghế thành một cái tháp.

Hiên ngang ngẩng trên đó, cao hơn người đối diện bốn cái đầu.

“Ừ, như thế này nói chuyện thoải mái hơn nhiều”.

Mắt Phùng Thiên Kiêu hiện lên sự khinh thường.

“Cậu Trần trấn thủ Tây Cực, mười năm trước đã xuất quân giết hàng vạn kẻ địch, có danh chiến thần, không ngờ nhiều năm trôi qua mà vẫn trẻ như vậy, không như tôi, già rồi”.

Trần Thái Nhật bật cười.

Cây già lên mặt, đúng là phiên bản cũ rích.

Phùng Thiên Hùng là người trung thành với đất nước.

Em trai của cụ ta cũng thế.

Vì vậy Trần Thái Nhật không thể giết chết lão già đang bảo vệ Phùng Chính Nghĩa này ngay tại chỗ được.

Nhưng có vẻ như tâm trí của đối phương vẫn sống trong dáng vẻ của năm sáu mươi năm trước, căn bản là không nhận ra tình hình trước mắt.

“Ông cụ Phùng, tôi thấy cơ thể ông còn rất tốt, xem ra cũng đã luyện đến gần cấp Minh rã nhỉ? Có hứng đi trấn thủ biên cương Tây Cực cùng tôi không?”

Rầm!

Ba cô gái Ninh Yên Nhiên sững sờ.

Trần Thái Nhật đang lôi kéo một lão già chín mươi tuổi đến Hội Trường Thành làm binh lính!

Phùng Thiên Kiêu nheo mắt.

“Cậu Tây Cực nói đùa rã.

Tôi không có miệng lưỡi sắc bén như cậu, chỉ là chuyện cậu vu oan cho cháu trai tôi, tôi thân là trưởng bối của nhà họ Phùng, đương nhiên phải tìm lại sự trong sạch cho nhà họ Phùng!”

Trần Thái Nhật vuốt trán.

Đám người giàu có này thật biết tính toán.

Phùng Thiên Kiêu này chỉ dùng vài câu từ đã có thể gắn chặt sự sống chết của Phùng Chính Nghĩa với danh tiếng của nhà họ Phùng.

Điều này là đang ép Phùng Lương Tông phải bày tỏ thái độ.

Với trình độ bao che đi đầu sai trái này, lão ta dường như không hề coi trọng anh hùng Trần Thái Nhật.

Lão ta cậy thân phận, địa vị và quá khứ hào hùng của nhà họ Phùng, làm việc không cần biết đúng sai.

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy nếu anh đưa ra bằng chứng gì đó, e là lão già này cũng sẽ không nghe.

Thử chút xem sao.

“Ông cụ Phùng, tôi không hề vu oan cho Phùng Chính Nghĩa, ông ta cố ý giết tôi, tôi vừa mới thoát khỏi hang động đó tức thì thôi”.

Mặt Phùng Thiên Kiêu không thay đổi.

“Cậu Tây Cực có không ít kẻ thù, nói không chừng là kẻ địch bên ngoài muốn lấy mạng cậu”.

“Nhưng chính tai tôi nghe thấy cuộc trò chuyện của cháu trai ông”.

“Không thể nói miệng được, đưa bằng chứng ra đây”.

“Bằng chứng? Hang động này vẫn còn ở đây, bên trong e là có một đồng bằng chứng, có cần tôi đưa ông vào trong xem thử không?”

Phùng Thiên Kiêu mỉm cười.

“Vậy sao? Không biết cậu Trần đang nói đến hang động nào? Không phải là núi Ôn Tuyên ở gần đây đó chứ?”

“Ông có ý gì?”

Phùng Thiên Kiêu bật cười ha hả.

“Thật không may, nửa giờ trước, đội khai thác khoáng sản của nhà họ Phùng chúng tôi đã tìm ra nguồn khoáng sản, nên đã dùng pháo để làm nổ tung các hang động ở đó, do đó phần lớn hang động đều sụp đổ hết rồi”.

Trần Thái Nhật sững sờ.

Mẹ nó! Lão già này cũng nhanh thật!

Để che đây bằng cho cháu trai mà cho nổ tung cả ngọn núi.

Đối với người khác, cách hủy diệt bằng chứng được sử dụng nhiều nhất là giết người diệt khẩu.

Còn lão già này lại chỉ cần dùng pháo.

Trần Thái Nhật không ngờ đối phương lại dùng cách này, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Ông cụ Phùng, người tôn trọng tôi một, tôi tôn trọng người ta mười.

Ông làm ra chuyện như vậy, sẽ chỉ khiến nhà họ Phùng khó xử hơn thôi”.

Phùng Thiên Kiêu thấy bộ dạng khuất phục của Trần Thái Nhật, nên không che dấu sự huênh hoang nữa.

Không có chứng cứ thì không thể lật mặt được.

Lão ta phải nắm chắc được điểm này mới dám lên tiếng bên vực Phùng Chính Nghĩa.

“Ha ha ha! Cậu Trần nói đùa rồi, tất cả chỉ là trùng hợp, nhưng nếu đã không tìm ra chứng cứ thì tôi sẽ coi như cậu không có chứng cứ.

Vậy thì không thể buộc tội cháu trai tôi được”.

Nói xong, lão ta liền ngừng lại một lát.

“Nhà họ Phùng tôi cũng không phải là không nói đạo lý, hôm nay, nhà họ Phùng chúng tôi cũng hơi quá đáng với ba cô gái đây, may là không có thương vong.

Tôi sẽ bỏ ra một trăm năm mươi nghìn tệ để bồi thường cho ba cô gái, chuyện này coi như xong”.

Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm vừa nghe, m òhôi vừa chảy ròng ròng.

Thúc tổ nhà mình xử lý việc này thật hoàn hảo.

Dựa vào địa vị và thân thế của nhà họ Phùng lại hoàn toàn không coi Tây Cực ra gì.

Là lãnh đạo cấp cao ở Hoa Hạ, Phùng Lương Tông đương nhiên đã nghe nói về vài tin đồn liên quan đến Trần Thái Nhật.

Tóm lại bằng hai chữ:

Vô địch!

Tóm tắt bằng bốn chữ:

Vô địch Hoa Hạ!

Loại người này có thể bị thủ đoạn bỉ ổi lừa qua mắt sao?

Phùng Lương Tông vô cùng nghi ngờ.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

“Có một điều ông nói đúng, trong một gia tộc trung thành như nhà họ Phùng, tôi quả thực là không thể giết người ngay ở đây”.

“Hừ, cậu Trần chịu bỏ qua cho cháu trai tôi, tôi xin cảm tạ”.

Phùng Thiên

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 303: Trần Thị

Hiện trường bỗng thay đổi!

Người nhà họ Phùng lập tức biến sắc.

Nụ cười vốn tự tin của Phùng Thiên Kiêu thoát cái đông cứng trên mặt.

"Trần Thái Nhật, cậu dám?"

Dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, hai tay hai chân của Phùng Chính Nghĩa đồng thời phát nổ, xương chậu nửa người dưới cũng phát ra tiếng vỡ vụn.

Sau một tiếng hét thảm thiết.

Người đứng thứ hai trong nhà họ Phùng, cháu ruột của thúc tổ nhà họ Phùng - Phùng Chính Nghĩa.

Đã biến thành một kẻ tàn phế chỉ còn cái đầu cử động được.

Trần Thái Nhật nhìn Phùng Thiên Kiêu với ánh mắt bình tĩnh.

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?"

Dứt lời, ngón tay anh bỗng búng mạnh một cái.

Bốp bốp!

Hồ Cửu Phong quỳ ở bên cạnh bỗng hai chân run rẩy, hai tiếng rắc vang lên, cơ thể mất trọng tâm, cứ thế ngã ra sau, kêu lên oai oái.

Lại thêm người nữa tàn phế!

Ông hai, quản gia của nhà họ Phùng - gia tộc đứng đầu Hoa Hạ, trong chớp mắt đã bị Trần Thái Nhật đánh cho tàn phế.

Trần Thái Nhật lại cất lời tra hỏi.

"Ông cụ Phùng, ông có thể làm gì được tôi nào?"

Xung quanh bỗng im lặng như tờ.

Phùng Thiên Kiêu ngẩng trên ghế, khuôn mặt đầy nếp nhăn lúc này như trúng tà, vẻ mặt sững sờ, không đáp lời.

Bỗng lão ta phát hiện.

Đúng là mình không làm gì được Trần Thái Nhật cả.

Về địa vị và gia thế, nhà họ Phùng quả thực có thể giữ mối quan hệ tương đối bình đẳng với tứ thân Hoa Hạ.

Bình đẳng cũng có nghĩa là tuy Trần Thái Nhật không thể thẳng tay giết người ở nhà họ Phùng.

Thì nhà họ Phùng cũng không thể cầm dao chém Trần Thái Nhật được.

Có mưu đồ tấn công trấn thủ Tây Cực ở Hoa Hạ, tội danh này không nhỏ chút nào.

Cho dù là nhà họ Phùng thì cũng không dám công khai làm như vậy.

Điều quan trọng nhất là Phùng Thiên Kiêu đột nhiên ý thức được.

Thành phố Yến Kinh...!không ai có thể đánh lại Trần Thái Nhật, đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

Lão già này đứng ở trên cao đã quen rồi.

Những kẻ địch trước đây, hoặc là dùng võ công tuyệt đối, hoặc là dùng đám đông, hoặc là dùng quyên thế của nhà họ Phùng nghiến nát.

Lâu dần, Phùng Thiên Kiêu hình thành một loại ảo giác.

Đó là nhà họ Phùng luôn mạnh hơn người khác ở mặt nào đó.

Trong khoảnh khắc Trần Thái Nhật ra tay, ảo giác này đã biến thành bong bóng xà phòng vỡ tan.

Trần Thái Nhật là ai chứ?

Chiến thần Hoa Hạ vô địch thiên hạ!

Trước giờ chỉ có người khác chết trong tay cậu ta, chứ chưa ai có thể khiến cậu ta bị thương.

Nếu trở mặt hoàn toàn với cậu ta thật thì chỉ có hai kết quả.

Một, Trần Thái Nhật tiêu diệt toàn bộ người nhà họ Phùng.

Hai, lần này nhà họ Phùng đuổi được Trần Thái Nhật đi, sau đó Trần Thái Nhật sẽ từ từ bắt những người nhà họ Phùng lạc đàn, dùng thời gian lâu dài để giết sạch người nhà họ Phùng.

Kiểu gì nhà họ Phùng cũng chết, nên tuyệt đối không thể trở mặt.

Chân lý nằm ở tầm bắn đại bác.

Chỉ có kẻ mạnh nhất mới nắm quy tắc cuối cùng.

Phùng Thiên Kiêu muốn vờn, kết quả chơi lửa bỏng tay.

Trần Thái Nhật không thêm quan tâm đến vấn đề thể diện, vừa đến liền vả mặt, loáng cái đã nắm quyền chủ động.

Lần này đổi lại là Phùng Thiên Kiêu ngơ ngàng ngơ ngác.

Chẳng phải lão chắc chắn Trần Thái Nhật không dám giết người sao?

Vậy thì anh không giết, chỉ biến thành tàn phế hoàn toàn thôi.

Trần Thái Nhật phủ tay, giống như vừa làm một việc vô cùng nhẹ nhàng.

"Ông cụ Phùng, trà của nhà ông rất ngon, tôi đi trước đây, mấy ngày nữa chúng ta lại gặp nhau ở Hội nghị liên minh hoàng kim".

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

Website T*amlinh2*47.c*om cập nhật truyện mới nhanh nhất

Dứt lời, Trần Thái Nhật nhẹ nhàng nhảy xuống "tháp gỗ" mà anh xếp chồng lên, gọi ba cô gái rồi ngênh ngang bước ra khỏi cổng chính biệt thự.

Đằng sau là đám người nhà họ Phùng câm như hến.

Không ai dám ngăn cản, thậm chí còn không ai dám lên tiếng chửi rủa một câu.

Nhà họ Phùng uy hiếp người khác dựa vào quyền lực khổng lồ và địa vị không thể lay chuyển.

Còn Trần Thái Nhật uy hiếp người khác một cách đơn thuần - kẻ nào cản đường sẽ chết.

Trên đường, Ninh Yên Nhiên bước lên, ôm lấy cánh tay phải của Trần Thái Nhật, nói với giọng điệu nghịch ngợm.

"Sự phụ, lần này nhà họ Phùng chẳng bồi thường gì cả, quá không có thành ý".

Trần Thái Nhật suýt nữa thì treo chân.

Con nhóc này điên rồi sao?

Đối phương là nhà họ Phùng đứng đầu Hoa Hạ, nếu không vì kiêng dè võ lực của anh, thì bây giờ còn có thể bình an vô sự ở đây sao?

Thấy đủ mà lui là được rồi, lại còn đòi bồi thường?

Anh nhếch mép nở nụ cười nhạt.

"Ai nói không bồi thường?"

Tĩnh tĩnh, điện thoại của Trần Thái Nhật khẽ gõ vào áo giáp hợp kim địa tâm trên người anh, anh thẫn vui trong lòng.

Sợ là tích lũy mười mấy năm của nhà họ Phùng đã bị anh lấy mất rồi.

Genko ở bên cạnh khẽ nhú mày.

"Chủ nhân, thế còn chuyện đám Hồ Cửu Phong hại anh vào mười năm trước thì sao?"

Ánh mắt Trần Thái Nhật đánh lại.

"Gia chủ nhà họ Phùng và Phùng Thiên Kiêu đều có mặt, liên quan đến sự trong sạch của nhà họ Phùng, sẽ không moi được chân tướng ngay tại chỗ đâu.

Đưa luôn người đi cũng không thực tế, thậm chí có thể khiến hai người đó tự sát để giữ bí mật".

"Cứ bình tĩnh, chỉ cần bọn họ không chết, sau Hội nghị liên minh hoàng kim, tôi sẽ dùng cách thức an toàn nhất khiến nhà họ Phùng tự tay giao người ra, đến lúc đó chắc chắn có thể xét xử".

...

Trong biệt thự của gia chủ nhà họ Phùng.

Lúc này, trong phòng sách, gia chủ nhà họ Phùng là Phùng Lương Tông, cậu chủ Phùng Tinh Kiếm, em trai gia chủ đã trở thành tàn phế Phùng Chính Nghĩa, đều có mặt.

Lông mày của Phùng Thiên Kiêu dựng ngược lên, dường như mới nổi trận lôi đình.

Dưới đất đầy những món đồ cổ bằng sứ nổi tiếng bị đập nát vụn.

Cả người Phùng Chính Nghĩa quẩn bâng, lộ ra mỗi cái đầu, miễn cưỡng có thể nói chuyện.

Thân là gia chủ của nhà họ Phùng, lúc này Phùng Lương Tông cũng không quan tâm đến thể diện của thúc tổ được nữa, mắng mỏ dạy dỗ Phùng Chính Nghĩa một trận.

"Rốt cuộc chú làm sao thế hả? Lẽ nào chú cùng Hồ Cửu Phong mưu sát Trần Thái Nhật thật sao? Có phải đầu óc chú có vấn đề, không biết chữ chết viết thế nào phải không? Cậu ta là người có thể chọc vào được sao?"

"Được rồi!" Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Giọng nói uy nghiêm của Phùng Thiên Kiêu ngắt lời Phùng Lương Tông.

"Đừng trách nó, là tôi bảo nó làm vậy".

Phùng Lương Tông bỗng biến sắc.

"Chú? Tại...!tại sao chú lại bảo Chính Nghĩa ám sát công thần của Hoa Hạ ta? Đây là tội đại nghịch bất đạo đấy! Nhà họ Phùng chúng ta đời đời trung liệt, làm vậy chẳng khác gì tự hủy hoại cơ nghiệp!"

Khuôn mặt Phùng Thiên Kiêu tỏ vẻ khinh bỉ, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Hừ, công thần sao? Đối với Hoa Hạ có lẽ là công thần, nhưng đối với nhà họ Phùng chúng ta thì là kẻ thù không đội trời chung! Kiêu thù tao sống mà chết đó!"

Lão vừa nói xong, Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt kinh hãi.

Cậu cả Phùng Tinh Kiếm của nhà họ Phùng run rẩy nói.

"Thúc tổ, Tinh Kiếm không biết, xin ông hãy nói rõ".

Phùng Thiên Kiêu ngẩng đầu nhìn xa xăm, dường như đang nhớ lại.

"Các cậu...!có biết bố của Trầ Thái Nhật là ai không? Có biết tổ tiên của Trầ Thái Nhật là chi nào, mạch nào không?"

Phùng Lương Tông sửng sốt.

"Chuyện này quả thực là không biết ạ".

"Hừ, vậy tôi lại hỏi các cậu, vào cuối thời vương tri ầu phong kiến, nhà họ Phùng chúng ta đã bình an vượt qua đến thời hiện đại, sau đó lại có cơ nghiệp như ngày hôm nay kiểu gì?"

Phùng Lương Tông cũng biết rõ về lịch sử tổ tiên, lập tức trả lời.

"Hoàng tri ầu phong kiến cuối cùng, nhà họ Phùng chúng ta khởi binh đầu tiên, cùng với mười lăm thế lực địa phương phối hợp với tân quân thảo phạt hoàng tộc, cuối cùng tiêu diệt được hoàng tộc Trầ..."

Phùng Lương Tông nói đến đây đột nhiên ngừng lại.

Xung quanh im phăng phắc.

Một lúc sau, Phùng Tinh Kiếm bỗng kêu lên.

"Lẽ nào Tây Cực - Trầ Thái Nhật là hậu duệ còn sống sót của hoàng tộc Trầ Thị năm đó?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 304: Oan Oan Tương Báo

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Phùng Thiên Kiêu tỏ vẻ chán ghét, nặng nề gạt đầu.

"Đúng vậy, tên Trần Thái Nhật kia chính là đứa trẻ mồ côi huyết mạch cuối cùng của Hoàng đế Trần Bá Tiên năm đó".

Lão vừa nói xong, tất cả mọi người nhà họ Phùng đều kinh hãi.

Hậu duệ hoàng thất cuối cùng!

Đối với những gia tộc giàu có khác, thân phận này không có gì đặc biệt.

Hoàng triều Trần Thị đã diệt vong mấy trăm năm, xã hội hiện đại cũng không thể có mấy tình tiết "máu chó" như là phục hưng hoàng tộc.

Cho dù bây giờ thân phận của Trần Thái Nhật được công khai, cùng lắm chỉ được lên mục giải trí mà thôi.

Nhưng đối với nhà họ Phùng lại có ý nghĩa khác hẳn.

Bởi vì hoàng tộc Trần Thị và tổ tiên của nhà họ Phùng có thể nói là mối thâm thù đại hận không rửa sạch được.

Thời kỳ vương triều phong kiến, các đời nhà họ Phùng đều được hoàng tộc trọng dụng.

Trong thời Hoàng đế cuối cùng Trần Bá Tiên, tổ tiên nhà họ Phùng là Phùng Dị còn giữ chức đại thống lĩnh trấn quốc, là đại thần.

Đáng tiếc là công cao lấn chủ, cuối cùng Phùng Dị bị gian thần vu oan hãm hại, bị vua Trần phế bỏ chức quan, giáng xuống làm thứ dân, lưu lạc nghìn dặm.

Điêu này cũng khiến nhà họ Phùng giương cờ khởi nghĩa đầu tiên trong làn sóng lật đổ hoàng tộc Trần Thị, quay ngược mũi mâu, đích thân dẫn binh mã bao vây tấn công hoàng đô phong kiến.

Có thể nói sự diệt vong của hoàng tộc Trần Thị có ít nhất tám mươi phần trăm nợ máu phải đòi nhà họ Phùng trả.

Nhà họ Phùng cũng biết điếu này, nên khi hoàng triêu phong kiến diệt vong, liêu bắt đầu tìm bắt tàn dư của hoàng tộc Trần Thị, giết được liêu giết, không giết được thì giam nhốt cả đời.

Mãi cho đến một trăm năm trước, xã hội mới thành lập, hậu nhân của hoàng tộc Trần Thị đã hoàn toàn mất tung tích, nhà họ Phùng mới dừng lại.

Không ngờ qua trăm năm này, bọn họ lại tìm thấy đứa trẻ mồ côi của hoàng tộc Trần Thị.

Khó tin hơn nữa là tàn dư Trần Thái Nhật này có thiên phú dị bẩm, bỗng dưng xuất hiện, trong mười năm ngắn ngủi đã trở thành một nhân vật máu mặt lẫy lừng.

Chiến thần Hoa Hạ! Trấn thủ Tây Cực! Danh chấn bốn biển.

Nhà họ Phùng đã không thể sẵn giết hoàng tộc theo kiểu nghiến nát như tổ tiên nữa.

Hơn nữa, đến đời Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm, mối thù với hoàng triêu Trần Thị đã trở thành những con chữ xa lạ trong sách lịch sử và cổ chí nhà họ Phùng.

Nhưng cả Hoa Hạ chỉ có một người vẫn nhớ đến mối thù kéo dài mấy trăm năm này.

Đó chính là lão già Phùng Thiên Kiêu này!

Là người già cả đã gần trăm tuổi của nhà họ Phùng, trong đầu lão ta luôn có suy nghĩ đuổi cùng giết tận hoàng tộc Trần Thị.

Vì vậy, sau khi biết Trần Thái Nhật là đứa trẻ mồ côi của huyết mạch Trần Thị, phản ứng đầu tiên của lão ta là nhớ cở tận gốc.

Phùng Lương Tông nghe xong mối bất hòa lịch sử của thúc tổ, bao tâm trạng đầu biến thành một tiếng thở dài.

"Chú, thời thế thay đổi, bây giờ đã là xã hội mới rồi, hoàng triều phong kiến đã diệt vong mấy trăm năm, cứ oan oan tương báo đến bao giờ chứ? Nhà họ Phùng chúng ta không thể vì nguyên nhân này mà ám sát công thần Hoa Hạ nữa".

Phùng Tinh Kiếm ở bên cạnh cũng tỏ vẻ nghiêm túc, tiến lên khuyên nhủ.

"Đúng vậy, thúc tổ, bây giờ bốn biển thái bình, Hoa Hạ có thể hòa bình phồn vinh như hiện nay, nhà họ Phùng ta có thể ngẩng vững vị trí gia tộc số một cũng là nhờ tứ thần bảo vệ biên cương, chuyện đã qua thì để nó qua đi".

Trong mắt Phùng Thiên Kiều bỗng tỏ vẻ bất mãn mãnh liệt.

"Câm miệng! Các cậu thân là con cháu nhà họ Phùng, sao có thể quên lời dạy của tổ tiên chứ? Huyết mạch Trần Thị không đuổi cùng giết tận, các cậu nhân từ, nếu Trần Thái Nhật biết được chân tướng thì có nhân từ với các cậu không?"

Dứt lời, lão đập bàn.

"Cậu ta chưa đủ lông cánh còn đỡ, nếu để cậu ta lật đổ nhà họ Phùng chúng ta, thì chắc chắn sẽ đòi lại cả gốc lẫn lại mối thù của tổ tiên, sợ là mấy trăm người nhà họ Phùng đều sẽ bị cậu ta giết sạch!"

Phùng Lương Tông nhìn vẻ mặt điên cuồng của chú mình, sợ lão tức quá xảy ra chuyện, vội vàng xoa dịu.

"Chú, cháu thấy trấn thủ Tây Cực không giống hạng người lạm sát, huống hồ đó đã là chuyện của mấy trăm năm về trước rồi..."

“Cậu thì biết cái gì? Độc ác nhất là đàn ông! Tr ần Thái Nhật ở biên giới phía Tây giết người như ngóe, số người chết trong tay cậu ta đâu chỉ trăm nghìn người! Cậu dám đảm bảo cậu ta không có ý nghĩ giết người với nhà họ Phùng không?”

Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm đều im lặng.

Bọn họ cảm thấy Phùng Thiên Kiêu quả thực quá cực đoan.

Thân là Tây Cực Hoa Hạ, Tr ần Thái Nhật chưa từng có tiếng lạm sát người Hoa Hạ.

Huống h òn nhà họ Phùng còn có bối cảnh gia thế là công th ần trung liệt.

Nhưng nếu bảo Phùng Lương Tông lấy tính mạng của cả nhà họ Phùng ra đánh cược thì quả thực ông ta không dám.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

Website T*amlinh2*47.c*om cập nhật truyện mới nhanh nhất

Tiến thoái lưỡng nan.

Quan trọng nhất là không thể hỏi thẳng Tr ần Thái Nhật.

Nhỡ cậu ta biết được chân tướng, muốn giết cả nhà Phùng Thị thì sao...

Phùng Lương Tông ch ần chừ một lúc.

“Chú, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Về mặt Phùng Thiên Kiêu tỏ vẻ không cam lòng và thù hận sâu sắc.

“Bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ ra cách có thể giết được Tr ần Thái Nhật, võ công hiện giờ của thằng nhãi này đã vượt dự tính của tôi quá nhiều, chỉ có thể đề phòng trước đã”.

Dứt lời, lão dừng một lát.

“Mười năm trước, lúc Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong đến An Thành tìm cậu ta, hình như còn làm chết một người phụ nữ.

Chắc chắn Trần Thái Nhật sẽ không bỏ qua, bất kể thế nào cũng phải giữ được mạng của Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong trước đã”.

Chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó thôi.

Trong mắt Phùng Lương Tông tràn ngập sự bất đắc dĩ, cúi người xuống.

“Vâng, thưa chú”.

...

Trần Thái Nhật thành công cứu được ba cô gái ra, mấy ngày giường cung bệ kiểm cuối cùng cũng chấm dứt.

Sau khi cùng trải qua hoạn nạn.

Ba cô gái Ninh Yên Nhiên, Genko và Hàn Tâm Nhụy bây giờ thân thiết như chị em ruột. Nhớ quay lại đọc tiếp tại [T*amlinh2*47.c*om](#) nha

Sau khi trở về khách sạn, ba cô gái ríu ra ríu rít, bàn luận về những chuyện xảy ra hôm nay.

Nửa trước là phim kinh dị, nửa sau lại biến thành phim anh hùng mạo hiểm khi Trần Thái Nhật xuất hiện.

Trần Thái Nhật thấy ba cô gái tình nguyện ý đợm với anh có thể khôi phục tâm trạng, trong lòng cũng thản thờ phào nhẹ nhõm.

Cũng may anh chạy nhanh, nếu ba cô gái này mà bị thương một ai thì anh đau lòng chết mất.

Trong phòng lớn của Trần Thái Nhật, bốn người lần lượt tắm rửa, gột bỏ sự mệt mỏi của một ngày.

Ba người đẹp bọc khăn tắm, xoa tóc, mỗi người một vẻ.

Mắt Trần Thái Nhật hoa cả lên, quả thực không nhận được yêu cầu của ba người, cuối cùng vẫn...

Cùng đánh mặt chược.

Phụ nữ à, ha.

Cuối cùng đã tìm được một cách có thể thi đấu mà không làm tổn thương hòa khí.

Cuối cùng chỉ có một người bị thương.

Là ví tiền của Trần Thái Nhật.

Ba cô gái cứ như đã bàn bạc trước, mỗi bài các kiểu, Trần Thái Nhật chưa kịp ù đã phải chịu thua.

Mấy nghìn tệ tiền lẻ cứ thế ra đi.

Nhưng nghĩ lại đầu là phụ nữ của mình, anh cũng chỉ đành nhận.

“Sự phụ ơi sự phụ, người đừng đau lòng, ba bọn con liêu mạng đến cứu người, chút tiền này coi như tiền thù lao của bọn con đi”.

“Phải đấy phải đấy, Genko là vất vả nhất, anh h ồ thêm hai ván đi”.

“Chủ nhân... xin lỗi nhé, Thiên Hồ Thập Tam Yêu”.

Một người cao ngạo như Trần Thái Nhật, thần thoại bất bại của chiến thần Hoa Hạ, bị đánh cho te tua trên bàn mặt chược.

Chỉ đành móc tiền ra.

“Buồn ngủ rồi, không đánh nữa”.

Ninh Yên Nhiên nhìn đồng hồ treo tường, lại nháy mắt với hai cô gái, trong mắt mang theo sự chua xót, đứng dậy rời đi.

Trần Thái Nhật đang định đưa tiều, đột nhiên phát hiện.

Hai người đẹp Genko và Hàn Tâm Nhụy đang nhìn anh với ánh mắt giống hệt nhau.

Trần Thái Nhật nuốt nước bọt.

“Hai người... đói rồi sao?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 305: Giao Đầu Nhiều Đến Mức Lên Cấp Thần

Ninh Yên Nhiên đang cắm hoa trong phòng ngủ của cô ấy.

Một đóa hoa cúc tươi trăm cánh bị cô ấy bóp vương khắp mặt đất.

"Đồ đàn ông đáng ghét, đồ đàn ông xấu xa, chẳng biết ý tứ gì cả, lần sau tôi sẽ không lo lắng cho anh nữa, hừ, lại còn hai cô gái kia nữa, kêu to như thế làm gì, ở trên tầng mà vẫn còn nghe thấy được".

Khuôn mặt của Ninh Yên Nhiên xinh đẹp tựa như hoa đào, khuôn miệng nhỏ nhắn đầy vẻ tức giận, bĩu môi.

Hai má cô ấy đỏ bừng, vừa rồi nghe đúng hai tiếng đồng hồ, nhịp tim vẫn chưa bình tĩnh nổi.

Khi cô ấy còn đang làu bàu trong phòng, bỗng tiếng cọt kẹt vang lên, cửa mở ra.

Một cơn gió thơm phả vào mặt Ninh Yên Nhiên, bóng dáng nhỏ bé mảnh mai, mềm mại nhào vào vòng tay cô ấy.

Hàn Tâm Nhụy ôm lấy người chị em tốt của mình, mặt và cổ đều ửng hồng, hai mắt long lanh, khóe miệng nở nụ cười thanh tú.

Cô chủ nhà họ Hàn lạnh lùng như biến thành một con người khác.

"Ninh Ninh, sao cậu còn chưa ngủ?"

Ninh Yên Nhiên không nói nên lời, cô ấy tức giận đẩy bàn tay mảnh khảnh của đối phương ra.

"Cậu còn không biết xấu hổ mà hỏi mình? Cậu chịu quay về phòng đấy à?"

Hàn Tâm Nhụy thè lưỡi, hôn lên má Ninh Yên Nhiên.

"Ồ, đường đường là người đẹp số một Hoa Hạ mà ghen à, hiếm có khó tìm thật đấy!"

Gương mặt của Ninh Yên Nhiên lập tức ửng đỏ, cô ấy bắt đầu ra tay.

Hai người đẹp nô đùa với nhau, thở hỗn hển.

Cuối cùng, Ninh Yên Nhiên ôm eo Hàn Tâm Nhụy nằm trên giường, hai chị em thì thào.

"Tiểu Nhụy, trong lòng mình rất khó chịu, làm sao bây giờ?"

Hàn Tâm Nhụy biết cô ấy đang nghĩ gì, gương mặt ánh lên vẻ sẵn sàng của người chị gái, vuốt ve mái tóc của Ninh Yên Nhiên.

"Cậu và anh Trần vẫn còn cuộc sống tốt đẹp sau này mà, ngày hai người cưới hỏi đăng hoàng mới trang trọng, ý nghĩa kỷ niệm biết bao".

"Kỷ niệm cái đầu cậu ấy", Ninh Yên Nhiên đập nhẹ lên người bạn thân của mình.

Khóe miệng Hàn Tâm Nhụy không khỏi nhếch lên, tủm tủm cười.

"Được rồi, được rồi, mình nói cho cậu chuyện này, người phải ghen là mình, không phải cậu".

Ninh Yên Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên.

"Tại sao?"

Hàn Tâm Nhụy khẽ thở dài, nói với giọng đượm buồn.

"Hiệp một, anh Trần vẫn còn giữ được lý trí, nhưng đến hiệp hai, lúc đang lên đến cao trào ấy, anh ấy lại gọi nhầm tên.

Cậu nói xem có cái không chứ?"

Đôi mắt Ninh Yên Nhiên chột dấy lên vẻ tò mò

"Gọi...!nh ần tên? Anh ấy gọi ai cơ?"

Hàn Tâm Nhụy nhéo mũi Ninh Yên Nhiên.

"Cậu nói xem? Hừ! Hai người chắc chắn có th ần giao cách cảm!"

Gương mặt và cổ của Ninh Yên Nhiên đỏ bừng, cô ấy xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, đành vùi đầu vào ngực Hàn Tâm Nhụy.

...!

Tr ần Thái Nhật ngủ một giấc thật ngon, tinh thần đầy phấn chấn, đến tận mười hai giờ trưa mới dậy.

Dù không nghỉ ngơi trong một tháng, nhưng cơ thể của Tr ần Thái Nhật cũng không hề cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng đúng là nên duy trì thói quen ngủ đủ tám tiếng một ngày.

Genko tám chín giờ sáng đã dậy rồi, hơn nữa còn đặc biệt chuẩn bị sẵn bát mì lạnh trên bàn.

Trong lòng Tr ần Thái Nhật cảm thấy thật ấm áp.

Cô gái Đông Đảo này thực sự rất chu đáo.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Bác Minh gọi!

Anh ấn nhận cuộc gọi ngay lập tức.

"Có chuyện gì vậy?"

"Cậu còn nhớ cảnh tượng phản ánh trên võng mạc của con thỏ lần trước không? Cảnh Bộc Hải bùng nổ đấy".

"Còn nhớ chứ, sao vậy?"

Giọng điệu của Bắc Minh trên điện thoại mang theo một sự thận trọng hiếm có.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om để ủng hộ chúng mình nha.

Website T*amlinh2*47.c*om cập nhật truyện mới nhanh nhất

"Tôi đã cử người đối chiếu tất cả các vị trí có khả năng trên đường bờ biển Hoa Hạ, cuối cùng phát hiện ra một chuyện, vị trí thực tế của bãi biển là ở phía Nam Hoa Hạ".

Trần Thái Nhật nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm trọng.

Con chip trong quả cầu dung nham lưu trữ cảnh dự báo mặt đất bùng nổ.

Phương pháp lưu trữ của công nghệ “đen” và những xúc tu đi đầu khiến thần kinh hết sức kỳ lạ, đầu cho thấy tính chất đặc biệt của con chip bạc đó.

Cảnh tượng mặt đất bùng nổ được dự báo là chuyện hiếm gặp trong nhiều thập kỷ, nếu xảy ra thật thì đây chắc chắn là một thảm họa khổng lồ.

Trước đó, họ vẫn không biết chắc chắn địa điểm ở đâu, nếu là ở nước ngoài, đương nhiên không phải lo lắng gì.

Nhưng đáng tiếc ông trời lại không chiều lòng người.

"Cụ thể là nơi nào? Anh nói rõ hơn đi".

Bắc Minh ở đầu bên kia điện thoại suy tư một giây.

"Vịnh Lam Thủy, tỉnh Nam Vê".

Trần Thái Nhật khẽ thở dài.

Xem ra anh kiêu gì cũng bị mắng một trận rã.

"OK, tôi biết rồi, tôi sẽ gọi cho cô ấy".

"Tôi nhắc cậu trước, bảo cô ấy ở bên đó chú ý một chút, đừng tới Bộc Hải, bên đó sắp nổ rồi".

"Biết rồi".

Sau khi tắt cuộc gọi của Bắc Minh, Trần Thái Nhật loay hoay một lúc, nhưng vẫn bám số trên điện thoại.

Nam Tôn.

Tút tut, điện thoại đồ chuông nhiều lần mới có người nhận một cách chậm rãi.

Trần Thái Nhật bị ám ảnh tâm lý nên thăm dò trước, nói:

"Chị...!Chị Diệu".

Phía bên kia điện thoại bỗng vang lên một giọng nói xen lẫn vẻ tức giận, là giọng đặc trưng của người phương Nam.

"Cái đồ bậm trợn! Lần trước giao đấu anh dám đánh vào ngực tôi, đau chết đi được, xem tôi có đánh u đầu anh lên không!"

"Mẹ ơi!"

Trần Thái Nhật sửng sờ.

"Lương Nhất Diệu, chị đừng có mà quá đáng nhé! Đã gọi là thách đấu mà lại, sao không chế vị trí tay chuẩn xác được, tôi cũng có cố ý đâu! Nếu nắm đấm lần đó không chuyển hướng thì có khi rơi xuống mặt chị rồi đấy chứ!"

"Tôi cho anh mượn lá gan này, anh có dám không? Nếu anh dám giẫm lên mặt bà đây, cho dù bà đây đánh không lại anh, thì cũng phải cắn chết anh!"

Trần Thái Nhật từ lâu đã liệu được kết quả này, da đầu bỗng tê rần rần.

Nhớ quay lại đọc tiếp tại T*amlinh2*47.c*om nha

Người chị em Nam Tôn này rất nóng tính.

Ngày nào cũng bám lấy người khách đòi thách đấu, theo ghi chép của tỉnh Nam Vệ, từ khi cô ấy bắt đầu học võ đã nhảy từ hạng một lên hạng chín đỉnh cao, sau đó cứ thế lĩnh hội trong lần giao đấu hạng chín, bước vào hàng ngũ cấp Minh.

Đánh nhau, chém giết cứ như cơm bữa hàng ngày.

Mỗi lần họp báo cáo công việc, cô gái này sau khi bàn xong chuyện chính là lại giao đấu với đám người cấp Minh Hoa Hạ!

Đông Tuyết và Bắc Minh đều không chấp cô ấy, mười năm ròng rã suốt ngày đánh nhau, phiên chết đi được, xong việc là ai nấy đều chuồn gọn.

Kể từ khi Trần Thái Nhật bước vào cảnh giới cấp Thần cách đây bảy năm, cô ấy đã tìm thấy một đối thủ.

Dù sao cấp Thần của Hoa Hạ cũng chỉ có bốn người bọn họ.

Đánh các anh em cấp Minh và cấp Long thì nhạt như nước ốc.

Nhưng ngược lại, đấu với Trần Thái Nhật luôn là một thử thách.

Điều này ngay lập tức kích thích tính hiếu thắng của Nam Tôn.

Gặp Trần Thái Nhật, giao đấu.

Ăn bữa tối xong, giao đấu.

Ngồi cùng một chiếc xe, kết thúc đợt công tác, giao đấu.

Nhờ sự dũng cảm của Tr ần Thái Nhật, nếu đổi lại là các võ giả khác, ngày nào cũng bị cấp Th ần đòi giao đấu chắc sẽ bị dọa sợ chết khiếp mất.

Mặc dù Lương Nhất Diệu chưa từng thắng, nhưng cô ấy vẫn rất quyết tâm, th ề sẽ có ngày đ ề b ẹp đ ược Tr ần Thái Nhật.

Cuộc gọi này, đúng như dự đoán, mở miệng ra là đòi đánh.

"Lương Nhất

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 306: Hai Gia Tộc Đặc Biệt

Trần Thái Nhật không nói nên lời.

"Cái xác chết đó đến tro còn chả còn, chị định đào gì nữa...!Mà này! Đây có phải trọng điểm đâu! Bây giờ tình hình Hoa Hạ rất phức tạp.

Nếu hai vùng đất đầu bị nổ thì không đủ nhân lực đâu, chỉ hiểu chứ?"

Nói đến chuyện chính thì đầu óc Trần Thái Nhật vẫn rất tỉnh táo.

Theo logic mà nói, lực lượng võ công cao cấp trên cấp Minh ở Hoa Hạ đã tăng hơn gấp đôi so với các quốc gia khác, không phải lo về việc thiếu hụt nhân lực.

Nhưng trọng tâm vẫn đề nằm ở vùng nổ Bộc Hải, sau nhiều năm xây dựng, vùng đất đó có các máy dẫn lưu năng lượng loại lớn nên nếu thực sự bị nổ, độ chấn động sẽ rất nhỏ.

Nhưng Nam Vệ lại không có!

Nếu hai ngày nữa tỉnh Nam Vệ thực sự bị nổ thì việc xây dựng máy dẫn lưu năng lượng tạm thời là quá muộn, chỉ có thể dùng võ công trên cấp Minh để chống lại!

Tứ thần trong quá trình dẫn lưu vụ nổ mặt đất hàng năm đều chuẩn bị hai chiến lược tấn công, và hai chiến lược phòng thủ, để đảm bảo không có gì sai sót.

Nếu lại xảy ra sự cố ở Nam Vệ, nói không chừng còn phải tập hợp ba vị cao thủ cấp Thần để trấn thủ.

Về phía Bộc Hải, thực sự thiếu hụt nhân lực.

Lương Nhất Diệu nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, suy nghĩ một hồi.

"Bây giờ còn quá sớm để nói những thứ này, nhưng vụ nổ ở Bộc Hải đã trở thành một chu kỳ và nó lại sắp xảy ra.

Tôi không thể không qua đó, trước mắt là như vậy.

Bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi sẽ trấn thủ ở vịnh Lam Thủy tỉnh Nam Vệ".

Trần Thái Nhật cau mày.

"Trấn thủ ở phía Nam cho đến ngày Bộc Hải xảy ra chuyện đúng không? Từ Nam Vệ đi đến Yên Kinh nhanh nhất là mất bao lâu?"

"Phóng toàn lực cũng không nhanh hơn máy bay là bao.

Hai mươi phút".

"Lần trước không phải chị nói có thể chạy tới đó trong mười phút sao?"

"Cút! Anh cho rằng ai cũng biến thái giống anh sao? Tôi nói đùa thôi".

Trần Thái Nhật tính toán trước, nếu Bộc Hải bên này xảy ra chuyện, không cần hỗ trợ thì không sao, nhưng nếu cần hỗ trợ thì Nam Tôn đến trong vòng hai mươi phút nữa là đủ.

"Chốt vậy nhé, tôi sẽ bảo hội gửi cho chị bản đồ địa hình.

Thời gian này đừng đi đánh nhau với người khác nữa, chơi đùa với đám gà mờ đó rất thú vị sao?"

"Quản vừa thôi, biết rồi".

Tút.

Nam Tôn thẳng tay cúp điện thoại.

Trần Thái Nhật lắc đầu bất lực.

Tuy nhiên, cuộc gọi này lại như một lời nhắc nhở, trong lòng anh thấy nhẹ nhõm hẳn.

Có Nam Tôn ở đây, Nam Vệ bên đó sẽ ổn thôi.

Mặt đất bùng nổ khác hẳn với việc trời đổ mưa, sẽ có những dấu hiệu đặc biệt trước mỗi lần xảy ra, với khả năng cảm nhận của Nam Tôn, chắc chắn cô ấy sẽ phát hiện ra trước.

Vậy thì phải xem bên nào xảy ra trước.

Trần Thái Nhật ngày càng cảm thấy công việc ở Yến Kinh phải kết thúc càng sớm càng tốt.

Quan trọng nhất là cái chết của Rồng đất có để lại các hạt dung nham và chip bạc, Trần Thái Nhật mạnh dạn đoán rằng, Hồ Cửu Phong với tư cách là nhân vật cấp cao ẩn nấp trong Hội Đông Vinh, sau khi chết có khi cũng sẽ để lại một hạt!

Nếu lấy được thì các thông tin cảnh báo sẽ phong phú hơn.

Hội nghị liên minh hoàng kim diễn ra cũng chính là lúc nhà họ Phùng phải giao người.

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Mười năm ân oán cuối cùng cũng kết thúc.

...!

Thành phố Yến Kinh bỗng trở nên sôi động hơn trước.

Người bình thường cũng phát hiện ra rằng, xưa nay những ông chủ lớn đứng sau, xếp hạng cao trong lĩnh vực kinh doanh, bắt đầu dần lộ diện.

Một số công khai tuyển dụng nhân tài, một số bắt đầu quảng bá hình ảnh bản thân, một số tuyên bố hợp tác chiến lược với một công ty nào đó, và một số tuyên bố sẽ cạnh tranh công khai với một công ty nào đó.

Tất cả họ có một điểm chung.

Tất cả đều là các nhân vật lãnh đạo của giới gia tộc hoàng kim.

Sắp đến Hội nghị liên minh hoàng kim, mâu thuẫn giữa các gia tộc hoàng kim này ngày một rõ rệt.

Các gia tộc hoa mẫu đơn bậc nhất còn đỡ, bốn gia tộc vững vàng như Thái Sơn, không ai dám thách thức hay vạch lá tìm sâu.

Ồ, ngoại trừ Trầ Thái Nhật.

Từ các gia tộc hoa lan hạng hai trở đi, là các gia tộc hoa sen hạng ba, và gia tộc hoa mai hạng bốn.

Cuộc cạnh tranh trước đó bắt đầu trở nên công khai, mùi thuốc súng càng lúc càng nồng nặc.

Tất cả các gia tộc hoàng kim, tổng cộng có bốn mươi gia tộc nổi tiếng.

Hạng nhất có bốn gia tộc.

Hạng hai có bảy gia tộc.

Hạng ba có mười một gia tộc.

Hạng bốn có mười tám gia tộc.

Mỗi hạng đều có một thứ tự tương ứng, thứ tự hết sức nghiêm ngặt, không một gia tộc nào có thể đảo lộn.

Chỉ khác nhau một thứ hạng, nhưng tài nguyên được hưởng trong nội bộ gia tộc hoàng kim có thể lên tới hàng chục tỷ tệ.

Tranh chấp thứ hạng như vậy ai mà không đổ kỵ đến mức đỏ mắt chứ.

Nếu có mâu thuẫn thì có thể được giải quyết theo phương thức đã được ước định công khai tại Hội nghị liên minh.

Văn võ đều được!

Chết người cũng không sao, còn có gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất bao che.

Không có mâu thuẫn gì cả, nếu chỉ đơn giản là muốn leo hạng với mục tiêu là vượt qua một gia tộc nào đó, thì cũng có thể thách đấu.

Vì vậy, Hội nghị liên minh hoàng kim là một trận đấu vòng loại quyên lực đẫm máu.

Thông tin trên tivi và truyền thông về cơ bản đã đưa tin trước cuộc chiến giữa các gia tộc hoàng kim này.

Có kẻ hay ngỗ ngược đôi mách còn tổng hợp lại.

Trong liên minh hoàng kim, có tới năm mươi trận đấu tranh thứ hạng trong gia tộc hạng bốn!

Tổng cộng chỉ có mười tám gia đình hoa mai mà còn thách đấu năm mươi trận, vậy có nghĩa là...!

Giữa các gia tộc ít nhất phải có một trận thách đấu!

Đây mới gọi là kết thành một khối.

Ngoài ra, gia tộc hạng bốn thách đấu với gia tộc hạng ba, gia tộc hạng ba thách đấu với gia tộc hạng hai nhiều vô kể.

Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì phải chờ đợi cả năm trời, tương đương với khoản lỗ hơn mười tỷ tệ.

Tuy nhiên, đám người thống kê còn nhận thấy năm nay có hai gia tộc hạng hai, thứ hạng cách xa nhau, không có gia tộc nào cùng hạng hoặc thối hạng hơn đứng ra thách đấu.

Nhà họ Ninh và nhà họ Hàn.

Hai gia tộc này đều là gia tộc hạng hai, thực lực vốn trên mức ổn, nhưng năm nay dù là cùng hạng hay thấp hạng hơn đều không có gia tộc nào gây chuyện.

Đãi ngộ này chỉ có một mình gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất mới được hưởng.

Ai cũng hoang mang, những người theo dõi sự kiện này qua nhiều lần tiếp xúc cuối cùng cũng tìm ra điếu đặc biệt ở hai gia tộc này.

Cô chủ nhà bọn họ hình như có quan hệ thân thiết với một người đàn ông.

Ông chủ thực sự của tập đoàn Thái Mộng, Trần Thái Nhật.

Ở thành phố Yến Kinh, giới tinh anh cấp cao biết được sự thật không khỏi chết sững.

Chuyện này đã thể hiện rõ một sự thật đã được cất giấu rất kĩ.

Trần Thái Nhật đã ở khu vực thành phố Yến Kinh này được vài tháng mà đã có thể hình thành một uy lực không thua gì một gia tộc hạng nhất trong liên minh hoàng kim!

Không ai dám khiêu khích những người được anh che chở.

Thậm chí, không ai dám xoi mói người thân của người phụ nữ của anh.

Mọi người không thể không nghĩ đến những lời lẽ táo bạo của Trần Thái Nhật trên quảng trường.

Trong ba tháng, anh sẽ trở thành người mạnh nhất Yến Kinh!

Ban đầu, ai cũng giễu cợt.

Nhưng giờ đây, tất cả những ai từng cười Trần Thái Nhật đều rùng mình.

Người đàn ông này thực sự sẽ cá chép hoá rồng ở Yến Kinh này!

Tại khách sạn Yến Kinh, phòng riêng tổng thống.

Trần Thái Nhật đang gọi điện video.

“Genko, khi đến An Thành, cô nhớ nói với chị Tiêu Mai, không cần mang theo gì cả, cứ đến đây là được, tôi sẽ thu xếp mọi việc”.

Genko ở trong video, vẻ mặt miễn cưỡng, dường như đang ở trong khoang thương gia trên tàu cao tốc.

"Tôi biết rồi sau khi đích thân giao túi đồ này cho chị Mai, lúc nào Genko mới có thể quay về phục vụ chủ nhân ạ?"

Trần Thái Nhật cười khổ lắc đầu.

"Cô đừng qua đây luôn mà hãy nghỉ ngơi thật tốt ở nhà.

Sau khi xong xuôi công việc của liên minh hoàng kim, tôi sẽ lên đường với các cao thủ khác.

Cô ở Yến Kinh có thể sẽ gặp nguy hiểm".

Genko bịn rịn không thôi, hôn nhẹ lên màn hình.

"Chủ nhân, vậy anh phải bảo trọng, Genko chờ tin tức anh chiến thắng về vang nhé"..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 307: Vương Nữ Trở Lại

Trần Thái Nhật lại tới sân bay quốc tế Yến Kinh.

Tiêu Mai sắp tới rồi.

Làn sóng ngầm của thành phố Yến Kinh thầm chuyển động.

Những gia tộc hoàng kim đang khua chiêng gõ trống hoặc có thể nói là chuẩn bị cho chiến tranh.

Là một ông minh đáng tin cậy hàng đầu trong các gia tộc hoàng kim ở Yến Kinh.

Nhà họ Tiêu còn có vài nhân tố không ổn định.

Tiêu Kinh – cậu ấm nhà họ Tiêu, không phải là vấn đề lớn.

Nhưng gia chủ nhà họ Tiêu - Tiêu Nam Thiên, lại không đi chung đường với anh.

Trần Thái Nhật mong kết quả cuối cùng sẽ là dưới sức ép dư luận từ các bên trong liên minh hoàng kim, nhà họ Phùng sẽ chủ động giao Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong ra để anh xét xử.

Nếu muốn nhà họ Phùng giao người ra thì không chỉ cần thực lực mạnh mà việc cả ba gia tộc còn lại gồm nhà họ Lăng, nhà họ Từ và nhà họ Tiêu đều đứng về phe anh cũng rất quan trọng.

Trần Thái Nhật duy trì mối quan hệ với nhà họ Lăng và nhà họ Từ bằng lợi ích.

Nguyên nhân cơ bản mà hai nhà họ chịu hợp tác là do Tiêu Kinh kiên định đứng về phía anh.

Dùng kế bốn đánh một để đối phó nhà họ Phùng mới ổn.

Nếu vào giây phút cuối cùng đối chọi với nhà họ Phùng để đòi người mà gia chủ nhà họ Tiêu – Tiêu Nam Thiên, trở mặt thì kế hoạch sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Nói không chừng nhà họ Lăng và nhà họ Từ cũng sẽ trở mặt theo, thờ ơ đứng bên ngoài quan sát.

Đến lúc đó Trần Thái Nhật chỉ còn cách mạnh tay tìm nhà họ Phùng đòi người.

Mà đây chỉ là kế dự bị.

Nếu Tiêu Nam Thiên đã là nhân tố không ổn định thì Trần Thái Nhật quyết định dứt khoát giúp nhà họ Tiêu đổi luôn gia chủ mới.

Vở kịch “Nữ Vương trở về” sắp bắt đầu.

Ở cửa ra sân bay đã có không ít phóng viên và đám người hóng hớt vây xem.

Trần Thái Nhật đứng ở cửa ra, trong tay cầm một bó hoa tươi, phớt lờ nhóm người hóng hớt.

Lý do mà mấy người này mãi không chịu giải tán mà cứ nhìn chăm chăm Trần Thái Nhật cũng rất dễ đoán.

Ở Yến Kinh làm mưa làm gió lâu như vậy, việc Trần Thái Nhật công khai đang ở đâu thì ở đó đâu sẽ xảy ra chuyện lớn.

Cảnh tượng kinh điển lần trước Trần Thái Nhật đón người ở sân bay, treo cậu ấm nhà giàu lên đánh rỗ còn trái ôm phải ấp hai người đẹp tuyệt trần đã trở thành cảnh trong mơ của nhiều người trẻ tuổi ở Yến Kinh.

Lần này anh lại tới đón người nên mọi người đều hiếu kỳ xem người anh đón là ai.

Không để mọi người chờ lâu.

Trên mặt Tr ần Thái Nhật bỗng nở nụ cười xán lạn.

Ở lối ra vào sân bay cách đó không xa, một bóng người mảnh khảnh chậm rãi bước tới.

Mái tóc dài gọn sóng xõa sang một bên, một chiếc đ ầm ôm lấy vóc dáng hoàn hảo, đôi giày cao gót pha lê h ồng.

Chưa thấy rõ mặt người tới nhưng chỉ c ần nhìn bóng dáng xa xăm này, trong lòng ai cũng rõ.

Chắc chắn là người đẹp!

Khi ánh sáng d ần rõ hơn, cuối cùng người đó cũng để lộ ra khuôn mặt của mình.

Nhi ều người đàn ông ở đó đều th ần rủa trong lòng.

Tên súc vật Tr ần Thái Nhật này!

Lại là một người đẹp tuyệt tr ần với phong cách khác nữa!

Hôm nay Tiêu Mai có trang điểm nhẹ, cài kẹp tóc ngắn tinh xảo và rực rỡ, lông mày xinh đẹp, khuôn mặt nhu mì như tranh vẽ, giống đóa mầu đơn nở rộ rực rỡ, đẹp đến mức khiến người khác phải kinh ngạc!

Nếu các cô nàng trẻ tuổi mang vẻ đẹp trong sáng, vẻ đẹp e thẹn.

Còn sự hấp dẫn của Tiêu Mai nằm ở sự thành thực, nằm ở sự tri thức, khiến người đàn ông vừa nhìn li ền đắm đuối trong sự dịu dàng đó.

Hôm nay Tiêu Mai quay về quê hương mình.

Nhi ều năm về trước, lúc rời khỏi đây cô ấy hết sức đau lòng.

L ần này cuối cùng Nữ vương cũng quay về, trong mắt cô ấy đầy sự tự tin.

Lúc này, những cô nàng hóng hớt khác có mặt ở đó cũng bị sự thu hút không nói nên lời, bởi khí phách Nữ hoàng của Tiêu Mai.

Dưới ánh mắt dõi theo của mọi người.

Tiêu Mai nở nụ cười bước tới trước mặt Trần Thái Nhật.

“Thái Nhật, biểu hiện không tồi nhỉ, còn biết tặng hoa cho tôi nữa cơ đấy”.

Trần Thái Nhật mặt dày ôm lấy vòng eo thon gọn của Nữ hoàng Tiêu Mai.

“Loại hoa bình thường thì không xứng với chị Tiêu Mai, bó hoa này là hoa mẫu đơn”.

Hoa tươi xứng với người đẹp.

Khung cảnh lãng mạn như này khiến nhiều cô nàng mê trai ở xung quanh thấy chua loét.

Đám đàn ông càng nghiêng răng nghiêng lợi.

Mới đây Trần Thái Nhật vừa kéo hai người đẹp Ninh Yên Nhiên và Vân Vũ Phi đi.

Vậy mà giờ vẫn còn một cô gái xinh đẹp khác!

Đúng lúc này, đột nhiên có một người trung niên đang quan sát đánh giá tỉ mỉ một hồi chợt lên tiếng.

“Chẳng... chẳng phải đây là cô chủ của nhà họ Tiêu ở Yến Kinh sao?”

Vừa nghe thấy lời này, mọi người đột nhiên sửng sốt.

Vài giây sau, cả đám người nhao nhao cả lên, tiếng thảo luận chợt lớn hơn.

Là cô chủ nhà họ Tiêu!

Thân phận này ở Yến Kinh là quá ghê gớm.

Bốn gia tộc lớn là sự tồn tại hô mưa gọi gió, cao với không tới.

Nhà họ Tiêu càng nổi tiếng về võ công.

Trong liên minh hoàng kim, những gia tộc giàu có khác chịu trách nhiệm chính trong việc răn đe cả thành phố.

Còn nhà họ Tiêu thì đảm nhiệm răn đe mấy gia tộc giàu có khác.

Mối quan hệ theo chuỗi thức ăn này khiến cái tên “Tiêu Võ” nổi khắp thành phố.

Vậy mà bây giờ cô chủ nhà họ Tiêu lại ở trong lòng Trần Thái Nhật!

Chuyện càng náo nhiệt hơn rồi.

Chẳng lẽ Trần Thái Nhật vốn là con rể nhà họ Tiêu?

Trong lòng mọi người nảy sinh cảm giác nghi hoặc, càng thêm mờ hồ về thân phận của người đàn ông ngoại lai này.

Ai ngờ, câu kế tiếp của Tiêu Mai càng khiến người khác bất ngờ hơn.

Người đẹp vẫy tay áo, lộ vẻ mặt ung dung nhìn xung quanh.

“Mọi đừng nhìn nữa, tôi là Tiêu Mai, lần này tôi quay về Yến Kinh là để đảm nhiệm vị trí gia chủ nhà họ Tiêu, tôi ở đây để báo trước, sau này nhà họ Tiêu sẽ nghe theo chỉ đạo của anh Trần Thái Nhật!”

Phụt!

Một ông chú đang uống nước ở cạnh phun ngụm nước ra ngoài.

“Trò đùa gì vậy chứ? Gia chủ nhà họ Tiêu ư? Chẳng phải Tiêu Nam Thiên vẫn sống sờ sờ đó sao?”

“Nhà họ Tiêu muốn đi theo Tr ần Thái Nhật ư? Gia tộc hàng đầu đầu sắp phục tùng người này rồi ư?”

“Quả nhiên thủ đoạn của Tr ần Thái Nhật không phải người thường có thể đoán được”.

Trong đám người đang đứng cũng có người thám thính của nhà họ Tiêu, hẳn lập tức gửi tin tức này cho Tiêu Nam Thiên.

Tr ần Thái Nhật ôm eo Tiêu Mai, giờ ngón tay cái lên.

“Sau ngày mai, Tiêu Mai sẽ là người đứng đầu nhà họ Tiêu, mọi người xem tin tức sáng mai là biết”.

Nói xong anh nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tiêu Mai rồi bước lên xe.

Để lại nhóm người còn đang ngẩn ngơ.

...

Phía Tây Nam của Yến Kinh, ở nhà họ Tiêu.

Tiêu Nam Thiên với khuôn mặt râu quai nón đầy sắc bén đã đập vỡ điện thoại.

“Mẹ kiếp! Con nhỏ khốn nạn ăn cây táo, rào cây sung này, còn cả thằng Tr ần Thái Nhật đáng chết kia nữa, tao chắc chắn sẽ không tha cho bọn mày đâu!”

Người giúp việc đứng bên cạnh hơi do dự.

“Ông chủ, hôm nay vừa sớm cậu chủ đã ra ngoài rồi, cậu chủ nói là đi du lịch ngoại ô với bạn bè, khoảng hai ngày mới về”.

Bụp!

Tiêu Nam Thiên đập mạnh xuống bàn.

“Thằng ngỗ nghịch này! Du lịch? Du bà nội nó ấy! Rõ ràng là muốn để Tiêu Mai về nhà làm loạn, đợi mọi thứ lắng xuống rồi lại về diễn trò tình cảm chị em sâu sắc, tôi đã nuôi một kẻ ăn cháo đá bát rồi”.

Nhóm người giúp việc đứng quanh đầu không dám lên tiếng.

Tiêu Nam Thiên cứ xoay qua xoay lại liên tục trong phòng.

Nếu vào một tháng trước lúc Trần Thái Nhật vừa tới Yến Kinh thì ông ta sẽ không để ý đến tên nhãi này.

Chỉ một An Thành nhỏ nhoi, vài thế lực tỉnh ngoài căn bản không phải là đối thủ của nhà họ Tiêu.

Coi như hy sinh Phó Vân Đào, mất tỉnh Nam Hồ cũng không đáng là bao.

Nhưng giờ thì hay rồi.

Trần Thái

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 308: Đội Quân Tóc Dài

Trong phạm vi bán kính khoảng mười kilomet quanh phủ nhà họ Tiêu đều là phạm vi thế lực của bọn họ.

Lúc này, dưới sự sắp xếp của Tiêu Nam Thiên, toàn bộ gia tướng, người làm, vệ sĩ của nhà họ Tiêu đều được đi đầu động, dọn dẹp sạch sẽ khu vực này.

Những người không liên quan đều không được ra ngoài.

Hàng quán tạm thời đóng cửa.

Đường sá tạm thời phong tỏa, chỉ cho phép xe của nội bộ nhà họ Tiêu ra vào.

Từng xe thuộc hạ của nhà họ Tiêu bắt đầu lái về phía khu vực này, dòng người ồ ạt.

Ai nấy như gặp phải kẻ địch.

Bọn họ không biết Trần Thái Nhật sẽ đến từ hướng nào, vậy nên đặt chốt ở tất cả những con đường có thể đến được nhà họ Tiêu.

Tiêu Nam Thiên đã hạ tử lệnh với tất cả các võ sĩ, gia tướng nhà họ Tiêu.

Nếu nhìn thấy xe của Trần Thái Nhật và Tiêu Mai, thì tấn công ngay lập tức.

Hơn nữa mục tiêu còn là Tiêu Mai tay không tấc sắt.

Chiêu này có thể nói là vô cùng độc ác.

Mục đích là khiến Trần Thái Nhật ném chuột sợ vỡ đờ.

Tiêu Nam Thiên biết tổng thực lực của Trần Thái Nhật.

Cho dù một đám người xông lên thì cũng không chặn được người đàn ông có võ lực tuyệt thế này.

Nhưng Tiêu Mai không biết võ, nếu cùng lúc bắn chục nghìn mũi tên, hoặc dùng vũ khí nóng bắn một loạt, thì tỷ lệ bị thương là rất cao.

Trần Thái Nhật đã rêu rao sẽ đưa Tiêu Mai đến cướp vị trí gia chủ của nhà họ Tiêu, nếu Tiêu Mai xảy ra chuyện, thì tất cả những lời tuyên bố đó sẽ trở thành trò cười.

Tiêu Nam Thiên đã không còn cần cô con gái này nữa.

Những thủ lĩnh lớn nhỏ mà nhà họ Tiêu cử đến không ngừng quan sát bất cứ chiếc xe đáng ngờ nào xuất hiện ở bên ngoài vòng cảnh giới.

Nhưng chờ hai ba tiếng mà không thấy ai xông vào.

Tiêu Nam Thiên ở trong biệt thự, bộ đàm trong tay đang mở, thông báo với các chốt.

"Các cậu chắc chắn vẫn chưa có chiếc xe nào đáng ngờ xông vào chứ?"

"Ông chủ, không có thật ạ".

Tiêu Nam Thiên nhíu mày.

Trần Thái Nhật lại không dẫn mấy nghìn người xông tới, không giống với phong cách của cậu ta.

Ông ta yên lặng ng ồi trong phòng sách một lát, chợt nói.

"Các cậu đừng chỉ chú ý tới mặt đất, bảo tiểu đội máy bay trực thăng cũng bay lên đi, tuần tra trong phạm vi mười kilomet.

Nếu phát hiện máy bay trực thăng khác đáng ngờ thì đâm cho rơi xuống".

"Vâng, thưa ông chủ".

Trên trời dưới đất đều sắp xếp ổn thỏa rồi, Tiêu Nam Thiên mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trần Thái Nhật, lần này là cậu ép tôi, đừng trách tôi độc ác, nếu Tiêu Mai bất hạnh qua đời, thì cậu phải chịu trách nhiệm".

Còn chưa nói xong, Tiêu Nam Thiên bỗng nghe thấy tiếng ầm ầm, giống như tàu hỏa đang đi qua ở cự ly rất gần.

Ông ta đứng phắt dậy.

"Người đâu! Mau đi xem là tiếng gì!"

Người làm lập tức chạy ra ngoài biệt thự.

"Ông chủ, ông mau ra ngoài xem đi, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Mí mắt Tiêu Nam Thiên giật giật, vội vàng xông ra khỏi biệt thự, nhìn vào trong trang viên phủ Tiêu.

Là một trong tứ đại gia tộc của Yến Kinh, trang viên của phủ Tiêu có diện tích rất rộng, ngoài biệt thự của mọi người trong gia tộc, khu văn phòng, đình viện, còn có một hồ nước lớn.

Cái hồ này vốn là hồ tự nhiên, diện tích khoảng hai nghìn mét vuông, nguồn nước đến từ sông bảo vệ ngoài thành phố, bởi vì là nước sông nên đã đào sức sống, là phong cảnh trang viên của nhà họ Tiêu.

Lúc này, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhà họ Tiêu, bề mặt ở trung tâm hồ nước như sôi trào, bắt đầu lăn tăn ừng ực.

Tiếng va đập mạnh vang lên từ đáy hồ.

Tiêu Nam Thiên sửng sốt, cảm giác như đang xảy ra động đất.

Đúng lúc mọi người đang kinh ngạc, không biết phải làm gì.

Mặt hồ bỗng bùng một tiếng phát nổ.

Phụt!

Vô số bọt nước bắn tung tóe, giống như thác nước trút từ trên trời xuống.

Một cái bóng đen to lớn chậm rãi nổi lên từ trong hồ.

Những người làm nhà họ Tiêu còn ở lại kêu lên ngạc nhiên.

"Đây là cái quái gì vậy? Tàu ngầm à?"

"Thứ gì vậy nhỉ? Hình vuông, không phải hình thuyền".

"Mọi người mau nhìn kia, còn có cửa sổ thủy tinh nữa, nhìn hơi quen mắt!"

Tiêu Nam Thiên nhìn kĩ, bỗng một ngụm máu trào lên ngực.

"Mẹ kiếp! Mau lên, tất cả mau bao vây hồ nước lại, đó là một toa tàu điện ngầm!"

Tất cả đều há hốc miệng.

Trên mặt hồ, một toa tàu điện ngầm dài bốn mươi, năm mươi mét, nặng mấy trăm tấn chậm rãi nổi lên, dần lộ ra diện mạo.

Kiểu kín hoàn toàn, không lọt nước, cửa sổ thủy tinh không nhìn được vào trong, tất cả tối đen.

Đi đâu này không khoa học tý nào!

Ai nấy tròn tròn mắt.

Chuyện ly kỳ hơn còn ở phía sau, toa tàu này cứ như đã mất trọng lực, chậm rãi bay vào ven bờ.

Sau khi thứ to lớn này rời khỏi mặt nước hoàn toàn, cuối cùng mọi người cũng nhìn rõ.

Một bóng dáng cao lớn, một tay chống lên trên đứng đó, nâng toa tàu này như nâng món đồ chơi.

Cảnh tượng này chẳng khác gì một con kiến đang nâng một cây đại thụ che trời.

Cộp!

Cộp!

Người kia bước từng bước lên bờ, mặt đất lập tức bị giẫm cho nứt toác.

Lên đến bờ, người đàn ông cao lớn nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Ầm!

Toa tàu này được đặt xuống đất, khiến bùn đất bị ép cho lún xuống.

Cuối cùng Tiêu Nam Thiên cũng nhìn rõ người kia.

"Trần Thái Nhật!"

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Tất cả mọi người nhà họ Tiêu đều rút vũ khí ra.

Bóng đao ánh kiếm.

Không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Trần Thái Nhật đứng sừng sững, chân khí tuấn hoàn.

Trên người anh bốc lên một luồng sương mù trắng, quần áo lập tức khô ráo.

"Ra thôi, các cô gái!"

Cùng với mệnh lệnh của Trậ̀n Thái Nhật.

Cửa toa tàu vốn kín như bưng bỗng mở ra.

Cộp cộp cộp.

Tiếng bột chiến đấu chạm đất vang lên.

Một đám phụ nữ đeo mặt nạ nguy trang, mặc trang phục chiến đấu bó sát, tay cầm dao ngắn sáng loáng, tràn ra toa tàu như nước.

Xôn xao ùn ào.

Bỗng chốc chiếm hết bãi đất trống rộng lớn cạnh hồ.

Cu ùn cuộn không dứt, hơn hai trăm người!

Hơn nửa nhìn khí thế, tinh thần, diện mạo, hình thể, tất cả đều là các nữ võ sĩ.

Đội quân tóc dài!

Người nhà họ Tiêu coi như được mở mang tầm mắt.

Nhất là Tiêu Nam Thiên, ông ta không hiểu Trậ̀n Thái Nhật tập hợp được nhiều nữ võ sĩ như vậy từ đâu.

Hơn nửa thoát nhìn có không ít cao thủ trên hạng sáu.

Nhà họ Tiêu ở Yên Kinh có rất nhiều võ sĩ, nhưng hầu hết đều đã bị cử ra ngoài để chặn Trậ̀n Thái Nhật.

Hiện giờ trong phủ chỉ có mấy người tài giỏi.

Tiêu Kinh đánh giỏi nhất còn đã chạy mất rồi.

Đầu óc Tiêu Nam Thiên bỗng chốc trống rỗng.

Nếu đánh nhau thật thì đám thuộc hạ này của Trần Thái Nhật thậm chí có thể san bằng nhà họ Tiêu.

Trần Thái Nhật nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Nam Thiên, khoe miệng nở nụ cười khinh bỉ.

“Hai chị gái có thể ra ngoài hít thở được rồi đấy”.

Đội quân tóc dài dạt ra, trong toa tàu lại có hai người đẹp yêu kiều bước ra.

Người dẫn đầu mặc áo choàng xanh, ánh mắt sắc bén, khí thế trên người bất phàm, vừa nhìn đã biết là cao thủ võ lâm.

Mắt Tiêu Nam Thiên bỗng trợn trừng.

Không phải Tiêu Mai?

Hơn nữa ông ta còn quen biết.

Trang chủ của sơn trang Thất Tú, trưởng lão của liên minh võ thuật Hoa Hạ - Khúc Lan Phi.

Người đẹp Khúc bước tới trước mặt Trần Thái Nhật, cúi người hành lễ.

“Thưa anh, các chị em này của tôi tinh thông cả ám khí lẫn hạ độc, tôi thấy trong phủ Tiêu này không có cao thủ xuất chúng nào, thừa sức đối phó”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật tỏ vẻ đồng ý, gật đầu.

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng truyền từ trong toa tàu ra.

“Thái Nhật, mau đỡ tôi với, vừa nãy thiếu không khí, tôi hơi chóng mặt”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 309: Truyền Thống Tiêu Võ

Trần Thái Nhật nghe thấy thế liền vội vàng bước vào toa tàu điện ngầm, mấy giây sau, anh đỡ một người đẹp liễu yếu đào tơ bước ra.

Dịu dàng như nước, vóc dáng cao gầy, cả người tỏa ra sức hấp dẫn của sự trưởng thành.

Khúc Lan Phi ở bên cạnh cũng tặc lưỡi tán thưởng.

Đúng là một đóa hoa nở rộ.

Trần Thái Nhật đỡ Tiêu Mai bước ra, tay nắm lấy đối phương, truyền chút chân khí.

Mấy giây sau, Tiêu Mai đã trở lại bình thường.

“Thái Nhật, sau chuyện này tôi cũng muốn học võ công, lúc nào cũng yếu ớt thế này, toàn gây rắc rối cho anh thôi”.

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

“Được, bao dạy bao giỏi bao cưới xin”.

Khóe miệng Tiêu Mai cười nhạt, trợn mắt lườm anh một cái.

Hai người đứng sòng vai nhau.

Ánh mắt bỗng dời về phía người đàn ông đứng ở cửa biệt thự không xa kia.

Lúc này, ánh mắt Tiêu Nam Thiên vô cùng phức tạp.

Ông ta không ngờ Trần

số lượng đầu cao hơn người trấn thủ trong nhà họ Tiêu.

Tiêu Mai bình yên trở về, không tổn thương một sợi tóc.

Còn dẫn theo Khúc Lan Phi – trưởng lão của liên minh võ thuật hạng chín, và Trần Thái Nhật – người vô địch Yến Kinh.

Trần Thái Nhật đi đầu, dẫn theo Khúc Lan Phi, Tiêu Mai và một đội nữ võ sĩ hung hãn, nghênh ngang bước đến trước mặt người nhà họ Tiêu.

Không ai dám ngăn cản.

Riêng khí thế tỏa ra từ những nữ võ sĩ này và Khúc Lan Phi đã không phải thứ mà các gia tướng và người làm bình thường này có thể chống lại.

Họ cứ thế rẽ đôi đám người, đến thẳng trước mặt Tiêu Nam Thiên.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Gia chủ Tiêu, đã lâu không gặp”.

Tiêu Mai đứng bên cạnh anh, sắc mặt hơi trắng bệch, nhìn về phía bố mình với ánh mắt phức tạp.

“Bố”.

“Mày đừng gọi tao là bố”.

Tiêu Nam Thiên tức giận gằn lên, khuôn mặt đầy vẻ dữ tợn.

“Con ranh này mày giỏi lắm, đưa một thằng khốn đến, đồ ăn cây táo rào cây sung, tập hợp một đám người đánh tới tận mặt tao.

Sao nào? Mày định giết người bố này đấy à?”

Trong mắt Tiêu Mai rơm rớm nước mắt.

“Tiêu Mai... không dám ạ”.

Tiêu Nam Thiên nghe con gái nói như vậy, lập tức mỉm cười đắc ý, trong lòng thầm nghĩ.

Con ranh chết tiệt này quả nhiên vẫn giống trước kia, tính tình nhu nhược, không nên cơm nên cháo gì, đưa nó ra ngoài để đổi lấy sự hiếu kính của tỉnh Nam Hồn nhiều năm như vậy, tốt lắm.

Ai ngờ, Tiêu Mai rơi một giọt nước mắt, chậm rãi nói.

“Con gái đương nhiên không thể giết bố được, mong bố hãy chủ động lùi lại, tránh tổn thương hòa khí.

Con sẽ cầu xin Thiên Nhật không động đến một sợi tóc của bố, nếu không, không tránh được một trận đòn đau đâu”.

Câu nói này khiến Tiêu Nam Thiên tức muốn tắt thở.

Ông ta đường đường là gia chủ nhà họ Tiêu, cũng là cao thủ hạng chín, vậy mà lại bị một con ranh không biết võ công, tay không tắc sắt khinh thường như vậy.

Chủ động lùi lại, tránh bị đánh đau?

Trong mắt Tiêu Nam Thiên để lộ sự thù hận sâu sắc.

“Tiêu Mai! Bắt đầu từ hôm nay, tao với mày cắt đứt mối quan hệ bố con! Tao không thừa nhận mày là người nhà họ Tiêu, mày cũng không có quyền thừa kế chức gia chủ!”

Tiêu Mai đứng ở đó, nghe những lời tuyệt tình của bố mình, khóe miệng bỗng nhếch lên, nở nụ cười giải thoát.

Bóng lưng cô ấy thẳng tắp, tà váy dài không gió tự bay.

Một luồng khí thế của nữ vương bỗng dâng lên, trong đôi mắt vốn dịu dàng như nước bắn ra ánh sáng kiên nghị.

“Đuổi con ra khỏi nhà họ Tiêu? Năm đó con khổ sở van xin bố niệm tình bố con, bố cũng chỉ nói một câu như vậy.

Được thôi, nếu bố đã vô tình như vậy, thì đừng trách con bất nghĩa.

Các chị em, dọn dẹp đi!”

Tiêu Mai hạ lệnh, Khúc Lan Phi đã sớm có chỉ thị, các nữ hiệp của sơn trang Thất Tú liền ào lên.

Binh bốp!

Nhà họ Tiêu vang lên những tiếng kêu ai oán.

Tốt xấu gì sơn trang Thất Tú cũng là môn phái lớn của liên minh võ thuật, ám khí binh đao, tiêu độc châm sắt bay đầy trời.

Những gia tướng của nhà họ Tiêu bình thường cũng chỉ trông nhà bảo vệ, rất ít khi tham gia chiến đấu chính quy.

Ngược lại, các nữ võ sĩ bên này được huấn luyện bài bản, quan trọng hơn là biết phối hợp, không đến mười phút, người nhà họ Tiêu đã ngã xuống như ngã rạ, ai cũng bị thương nặng.

Có những người hơi khó xử lý thì Khúc Lan Phi đích thân ra tay, chỉ vài ba chiêu đã giải quyết xong.

Thậm chí còn không đến lượt Trần Thái Nhật ra tay.

Sắc mặt Tiêu Mai lạnh lùng, nhìn trận hỗn chiến trong phủ, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái, cô ấy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn người đàn ông bên cạnh.

“Thái Nhật, cảm ơn anh”.

Trần Thái Nhật khẽ ôm lấy Tiêu Mai, hôn sâu lên trán cô ấy.

“Đây vốn là những thứ thuộc về chị, có tôi ở đây, chị muốn làm gì cũng được”.

Tiêu Mai nhỏ giọng lầm bầm.

“Tôi muốn có con, anh phải cố gắng đấy”.

“...”

Trần Thái Nhật vẫn đánh giá thấp phụ nữ trưởng thành, anh tỏ vẻ tôi còn nhỏ tuổi, không hiểu chị đang nói gì cả.

Tiêu Mai mỉm cười.

Trận hỗn chiến trong nhà họ Tiêu nhanh chóng kết thúc.

Người Khúc Lan Phi dẫn đến đã không chế được phủ nhà họ Tiêu với tốc độ cực nhanh.

Còn không có một ai chạy thoát để báo tin.

Ác hơn nữa là mỗi cửa ra vào của nhà họ Tiêu đều có các nữ võ sĩ đặt cạm bẫy và chốt, chặn tất cả mọi người ra vào.

Lần này, ngay cả người nhà họ Tiêu ở bên ngoài muốn quay về cứu viện cũng không được.

Đối mặt với bố mình, Tiêu Mai bình thản nói.

“Bố, chúng ta đến nhà thờ tổ kết thúc mọi thứ đi, để bọn con không bố qua đó, hay là bố tự đi đây?”

Sắc mặt Tiêu Nam Thiên tái mét, xung quanh chỉ còn hai gia tướng thân cận bảo vệ.

“Hừ, hội trưởng lão tông tộc tuyệt đối sẽ không thừa nhận loại người ăn cây táo rào cây sung như mày”.

Dứt lời, ông ta quay người đi.

Đám người Trần Thái Nhật đi theo.

...

Nhà thờ tổ nhà họ Tiêu.

Dưới sự chỉ huy của Tiêu Mai, bảy tám trưởng bối tông tộc của nhà họ Tiêu được mời ra khỏi biệt thự, đang ng ồi trong nhà thờ tổ.

Ngoài cửa nhà thờ tổ, Tiêu Nam Thiên và Tiêu Mai đứng đối mặt nhau, khí thế bất phân cao thấp.

“Bố, bố hãy từ bỏ đi, bố không có cơ hội thắng đâu”.

Khóe miệng Tiêu Nam Thiên nhếch lên, sau đó cười điên cuồng.

“Tiêu Mai, mày điên thật rồi! Gia tộc Tiêu Võ tao trước giờ luôn là người võ công cao nhất kế thừa vị trí gia chủ.

Tao đã sớm quyết định để lại vị trí này cho Kinh Nhi, trong nhà cũng chỉ có mỗi nó có thể thắng được tao! Dựa vào mày sao? Mày có tài cán gì chứ?”

Trần Thái Nhật và Khúc Lan Phi đứng ở vòng ngoài, nhìn nhau một cái.

Quy định tổ tiên của nhà họ Tiêu là để phát huy truyền thống thượng võ.

Phàm là con cháu nhà họ Tiêu, muốn cạnh tranh vị trí gia chủ thì phải đấu võ công khai với gia chủ đương nhiệm.

Chỉ có người sở hữu thực lực mạnh mẽ mới có thể kế nhiệm.

Nếu không, chỉ có thể chờ Tiêu Nam Thiên qua đời.

Theo ý của Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t, cứ ậ́n Tiệu Nam Thiện xuộ́ng đậ́t đặ́nh cho một trậ̣n te tua, ép ông ta tự “nhượ̀ng ngọ̀i” là xong.

Nhưng Tiệu Mai muộ́n tôn trọ̣ng gia quy, cụ̃ng muộ́n khiệ́n Tiệu Nam Thiện thua một cách tâm phục khẩu phục.

Ngay từ đậ̀u, đi ậ̀u ông ta lo lắng nhất là Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t cự́ng rặ́n làm tới.

Ông ta còn

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 310: Mở Đầu Bất Lợi

Một trận quyết chiến giữa hai cha con sắp diễn ra.

Trần Thái Nhật nhìn sàn đấu trước mặt, trong lòng thẫn thờ dài.

Tiêu Nam Thiên đã bị quyên lực che mờ mắt, trọng nam khinh nữ, từ trước đây đã đối xử không công bằng với con gái Tiêu Mai của mình.

Loại người này nói lý lẽ với ông ta cũng vô dụng thôi.

Tiêu Mai đường đường là con gái lớn của một gia tộc hạng nhất, cũng không hoàn toàn không biết võ công, thực lực chỉ ở mức giữa hạng hai và hạng ba.

Nhưng Tiêu Nam Thiên ở đối diện đã là một cao thủ hạng chín.

Khoảng cách giữa hai người về cơ bản là một con hổ và một chú thỏ, làm sao có thể thay đổi được.

Trần Thái Nhật không quá lo lắng, anh đã quyết định không can thiệp vào trận đấu này.

Đây là sự tôn trọng giành cho chị Tiêu Mai.

Cái gì đã bị lấy mất, cô ấy sẽ tự mình lấy lại.

Áo choàng rộng của Tiêu Mai gần như chạm đất, chẳng những không che mất dáng người, mà còn càng làm lộ ra vẻ ưu nhã, sang trọng, khí chất phi thường.

Tiêu Nam Thiên nhìn sắc mặt bình tĩnh của đối phương, không khỏi cảm thấy ngờ vực.

“Tiêu Mai! Mày định làm trò gì vậy? Mau qua đây chịu chết đi!”

Khuôn mặt dịu dàng vốn có của Tiêu Mai giờ phút này trở nên vô cùng lạnh lùng.

“Bố, thực lực của con chỉ mới ở hạng hai, đến trận chiến như thế này mà bố cũng không dám chủ động tấn công, con thấy nhà họ Tiêu được bố dẫn dắt đã hoàn toàn mất đi khí thế võ công của nhà họ Tiêu năm nào rồi”.

Hai mắt Tiêu Nam Thiên đảo quanh, ông ta bùng lên cơn tức giận.

“Láo toét!”

Nói xong, liền giơ tay chuẩn bị tấn công.

Đúng lúc này, ông ta đột nhiên liếc mắt nhìn Trần Thái Nhật bên cạnh.

Trần Thái Nhật khẽ ngậy ra một lúc, sau đó thở dài một hơi.

“Gia chủ Tiêu, ông muốn ra tay thì cứ ra tay đi, tôi sẽ không bất ngờ tấn công ông giữa chừng đâu”.

Trần Thái Nhật đứng ở đó, quả thực không có ý định nhúng tay vào trận chiến, tuy nhiên, toàn thân tỏa ra khí thế mạnh mẽ khiến người ta không dám nhìn thẳng, dường như chỉ cần một động tác nhẹ là có thể nhanh chóng lấy đi mạng của người khác.

Mỗi một tế bào trong cơ thể Tiêu Nam Thiên đều đang co giật, nói cho ông ta biết rằng người này vô cùng nguy hiểm.

Cảm giác này khiến người ta cảm thấy áp lực vô cùng, giống như bị dí súng vào đầu trong một cuộc thi.

“Trần Thái Nhật! Có bản lĩnh thì cậu dùng tính mạng của cả nhà cậu để thử, thề rằng tuyệt đối sẽ không can dự vào trận đấu này, nếu như làm trái lời thề, thì bị sét đánh vỡ đầu!”

Ngay khi những lời này được thốt ra, hai mắt Trần Thái Nhật lập tức nheo lại, sát khí vô tận nổi lên.

“Tiêu Nam Thiên, ông muốn đánh thì đánh nhanh lên, nói thêm một câu nữa, có tin tôi đứng im ở đây cũng chặt đứt được cái đầu ông xuống không?”

Ngay khi Trần Thái Nhật vừa nói xong, mặt đất xung quanh rung lên như động đất.

Tiêu Nam Thiên như bị sét đánh, không dám nói gì thêm.

Ông ta vừa phát hiện ra một sự thật tuyệt vọng.

Nhà họ Tiêu hoàn toàn không có tư cách thương lượng với Trần Thái Nhật.

Một câu nói đã bị uy hiếp đến chết.

Chỉ còn cách chiến đấu thôi.

Tiêu Nam Thiên trăn mặc nửa giây.

“Tiêu Mai, chịu chết đi!”

Nói xong, hai chân phát lực mạnh mẽ.

Tiêu Nam Thiên là cao thủ hạng chín, ông ta biến mất khỏi sàn đấu trong tích tắc.

Ánh mắt của Tiêu Mai chợt lóe lên, cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

Đột nhiên, bốn bóng hình bỗng xuất hiện xung quanh Tiêu Mai.

Tiêu Nam Thiên phân thành bốn bóng hình, đây hình như là thuật phân thân, và bắt đầu di chuyển chậm rãi xung quanh Tiêu Mai.

Trần Thái Nhật cong môi.

Tốc độ này đúng là không tỗi.

Trông giống như bốn bóng hình, nhưng nó thực sự là những dư ảnh được tạo ra khi di chuyển nhanh.

Tiêu Nam Thiên bao vây Tiêu Mai với tốc độ cực nhanh, và có thể tấn công từ mọi hướng bất cứ lúc nào.

Mà Tiêu Mai đứng ở giữa lúc này trông có chút lo lắng, hai tay nắm chặt, chuẩn bị sẵn sàng tư thế nghênh chiến.

Lúc này, một tia hoảng sợ lóe lên trên mặt Tiêu Mai, nhưng bây giờ muốn quay đầu đã không kịp nữa rồi.

Thân ảnh của Tiêu Nam Thiên xuất hiện trong nháy mắt, chỉ cách lưng Tiêu Mai chưa đầy hai mét.

Một cú đấm mạnh mẽ được tung ra, đấm thẳng vào giữa lưng của Tiêu Mai.

“Xé gió!”

Một tiếng gầm vang lên, nắm đấm của Tiêu Nam Thiên chấn động không khí, giống như một tên lửa phá vỡ xiềng xích của sóng âm thanh.

Ở đầu nắm đấm, không khí bắt đầu chuyển sang màu đỏ, tốc độ này khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Cao thủ cấp chín, quả là danh xứng với thực.

Cú đấm này cho dù là tảng đá thì cũng sẽ bị bào mòn.

Tiêu Nam Thiên muốn lập tức giết người, không hề có ý nương tay nào.

Chỉ cần Tiêu Mai chết, nhà họ Tiêu vẫn là của ông ta, ông ta vẫn là tộc trưởng của bốn gia tộc lớn trong nước, ông ta sẽ được hưởng quyền lực mạnh mẽ và địa vị giàu có vô song.

Ham muốn này khiến khuôn mặt ông ta trở nên vô cùng dữ tợn.

Cú đấm này với tốc độ nhanh như chớp nhưng không hề có chút sai lệch, trực tiếp đấm thẳng vào lưng của Tiêu Mai.

Khúc Lan Phi đứng bên cạnh, hét lên một tiếng kinh hãi.

“Chị Mai!”

“Bình!”

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, giống như tiếng chuông ban mai trong chùa, khiến toàn thân run lên.

Chuyện khiến mọi người kinh ngạc đã xảy ra.

Hai mắt Tiêu Nam Thiên trợn trừng, miệng há hốc to đến mức có thể nhét vừa một quả bóng.

Sau cú đấm kinh thiên động địa vừa rồi, Tiêu Mai vẫn bình an vô sự!

“Rắc!”

Có tiếng xương vỡ vụn.

Tiêu Nam Thiên đột nhiên cảm thấy một cơn đau dữ dội, ông ta vội vàng lùi về phía sau, lùi mấy bước mới giữ vững được thăng bằng.

Ông ta xoa cổ tay, trong mắt hiện lên vẻ hoài nghi.

Tiêu Mai chậm rãi xoay người, bộ dạng như vừa thoát khỏi một kiếp nạn, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Phù, vẫn ổn vẫn ổn”.

Tiêu Nam Thiên nhìn tay phải của mình.

Da thịt không thể chịu được nữa, xương bàn tay còn đang nứt ra, không cách nào dùng sức được.

Mười ngón tay nối với trái tim, Tiêu Nam Thiên gắng chịu cơn đau, mồ hôi túa ra như mưa.

Khổ luyện Thiết Bối Sam?

Bất khả xâm phạm?

Xác thịt Kim Cang Bất Hoại?

Tiêu Nam Thiên không thể hiểu được tại sao Tiêu Mai là người không biết võ công lại có thể dùng phản lực để làm mình bị thương.

Trừ phi...

Tiêu Nam Thiên liếc mắt sang nhìn Trần Thái Nhật đang đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Lẽ nào dưới sự hướng dẫn của Trần Thái Nhật, võ công của Tiêu Mai đã tăng lên hạng chín chỉ trong vòng sáu tháng ngắn ngủi?

Cao thủ cấp chín có thể sản xuất ra hàng loạt như vậy sao?

Dường như cảm nhận được sự sợ hãi trong mắt Tiêu Nam Thiên, Trần Thái Nhật khẽ mỉm cười.

“Gia chủ Tiêu, chỉ riêng hôm nay, ông động vào người phụ nữ của tôi, tôi sẽ không truy cứu, cơ hội như vậy thì đừng lãng phí nhé, nếu là ngày mai cái mạng của ông không còn nữa đâu”.

Lời này vừa dứt, Tiêu Nam Thiên đột nhiên trở nên lo lắng vô cùng.

Cứ nghĩ rằng trận chiến này là để giành chức gia chủ nhà họ Tiêu, mình nắm chắc phần thắng trong tay rồi.

Nhưng giờ lại giống như một cơn ác mộng.

Tiêu Nam Thiên tập trung tinh thần lại, từ từ đứng lên.

Một ngu Ồn năng lượng mạnh mẽ bắt đầu ngưng tụ từ mọi hướng.

Cao thủ cấp chín muốn li Ều mạng r Ồ!

Tiêu Mai cũng cảm nhận được sự quyết tâm của đối phương, vẻ mặt tràn đ ẦY thất vọng.

Xem ra đứa con gái này không có c ỪNG chẳng sao.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, Tiêu Mai chậm rãi lấy ra thứ gì đó từ sau áo choàng lớn.

Tiêu Nam Thiên nhìn chăm chăm.

Thứ mà người đẹp đó lấy ra lại là một chiếc... mũ bảo hiểm nhỏ!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 311: Tiêu Mai Lên Chức

Thứ mà Tiêu Mai lấy ra rất giống với một chiếc mũ bảo hiểm bằng kim loại của triều đại phong kiến, nhưng kích thước rõ ràng được thiết kế riêng cho cô ấy, bên ngoài lấp lánh ánh bạc, kết cấu rất tốt.

Cô ấy chậm rãi đội nó lên đầu.

Chiếc bảo hiểm nhỏ và tinh xảo đã che đi những bộ phận quan trọng trên khuôn mặt, bao gồm thái dương, đầu, sau gáy,...

Ngoài ra còn có một chiếc mặt nạ khoét rộng nửa đầu mũi, che chắn mặt.

Kiểu ăn mặc này của Tiêu Mai rất giống nữ tướng trong lịch sử.

Nếu như cộng thêm một khẩu súng trường trông sẽ càng ngầu hơn.

Tiêu Nam Thiên cẩn thận đánh giá một lúc, sau đó sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cổ ông ta phút chốc đỏ bừng, ngàn vạn lời nói nuốt vào trong lòng, cuối cùng chuyển hóa thành tiếng gầm thét.

“Tiêu Mai! Mày ăn gian!”

Một hòn đá khuấy động cả ngàn con sóng, khoảnh khắc này, Tiêu Nam Thiên đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Ông ta cảm thấy chỉ số IQ, ngu ngốc tài chính, võ công, địa vị của ông ta đang bị đối phương coi thường một cách nặng nề.

Cuối cùng ông ta cũng hiểu được, lần này mình hoàn toàn không phải chiến đấu tay đôi với người khác.

“Mẹ kiếp! Đồ chó má! Lại dám sử dụng siêu hợp kim địa tâm để làm áo giáp? Định ức hiếp người quá đáng à?”

Tiêu Nam Thiên không quan tâm, lập tức lớn tiếng chửi mắng.

Khúc Lan Phi đứng bên cạnh, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Trần Thái Nhật cười rất vui, như thể đang cầm trên tay tấm vé trúng thưởng, trong lòng thầm cảm thán vì vui mừng.

Cám ơn sự giúp đỡ của gia tộc hàng đầu ở Hoa Hạ, nhà họ Phùng.

Lần trước Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong muốn đánh úp anh.

Số lượng siêu hợp kim địa tâm mà nhà họ Phùng mất hơn mười năm để tích góp cuối cùng bị anh lấy đi hết rồi.

Anh tốn không ít sức lực, tạo thành một chiếc áo giáp mỏng nhẹ, một chiếc váy ngắn cùng với đai bảo hộ, làm xong vẫn còn dư chút nguyên liệu.

Chị Tiêu Mai tới rồi, bộ áo giáp đương nhiên được sửa đổi kỹ lưỡng.

Trần Thái Nhật đích thân sửa đổi bộ áo giáp theo kích thước đường cong, để nó càng phù hợp hơn với dáng người kiêu hãnh của Tiêu Mai.

Phần nguyên liệu thừa thì dùng để làm chiếc mũ bảo hiểm này.

Nếu bộ trang bị này ở trong một trò chơi trực tuyến, nó chính là bộ đồ GM.

Dù là Boss hay vương cấp đầu cũng đều sẽ bị đánh bại.

Trừ khi có thể đạt tới cấp độ Thần, với độ tinh khiết của chiếc áo giáp được làm bằng hợp kim địa tâm này, nó thậm chí còn không thể biến dạng.

Điêu đó cũng có nghĩa là, cho dù dùng bao nhiêu sức lực cũng sẽ bị lớp áo giáp này đánh bật trở lại, hậu quả giống như tay của Tiêu Nam Thiên vậy.

Tự làm tự chịu.

Tiêu Thiên Nam cuối cùng cũng hiểu vì sao mình bị gãy xương tay.

Cơ thể bằng xương bằng thịt đập vào vật cứng như đá.

Thì đánh thế nào được?

Mặc dù lúc đầu vẻ mặt của Tiêu Mai có chút lo lắng, nhưng khi cô ấy nhận ra rằng Tiêu Nam Thiên hạng chín nhưng không thể phá vỡ lớp phòng ngự của mình, sự tự tin đã khôi phục lại trong mắt cô ấy.

Cô ấy nở một nụ cười ngọt ngào với Trần Thái Nhật.

Đồ trang bị mà người đàn ông của mình đưa, dùng hết cách mới đổi lấy được, đương nhiên là đồ tốt rồi.

“Bố, đâu hàng đi, bố không có cơ hội thắng đâu!”

Câu nói này hoàn toàn kích động cơn phẫn nộ của Tiêu Nam Thiên.

“Tao xem mày có thể trốn vào mai rùa đến khi nào!”

Tiêu Nam Thiên gầm lên một tiếng, lập tức xông lên trước.

Tiêu Mai nhanh trí, vận dụng kỹ năng chiến đấu, biến thủ thành công.

Đường đường là một người đẹp, lại dùng chiêu thức va chạm trực tiếp để nghênh chiến, hai bả vai trùng xuống.

Chiếc áo giáp làm bằng siêu hợp kim địa tâm giống như một cái chùy kiên cố, khiến cho Tiêu Nam Thiên không thể nào đối phó được.

Giống như một quả bóng bị đá bay.

Tiêu Nam Thiên bay ngược lại với tốc độ gấp đôi, rơi xuống đất, văng xa trên đất khoảng vài mét.

Phụt!

Phun ra một ngụm máu.

Tiêu Nam Thiên bị Tiêu Mai dùng ưu thế của trang bị làm cho bị thương nặng.

Xung quanh đột nhiên trở nên im ắng.

Tiêu Nam Thiên không cam tâm, cắn chặt răng, ánh mắt bùng lên ngọn lửa giận.

Ông ta giãy dựa cơ thể, từ từ đứng dậy.

Đường gân xanh trên cổ tay trái của Tiêu Nam Thiên đột nhiên nổi lên, tích tụ sức mạnh đủ để phá hủy đá.

Sát khí trong mắt ông ta dần dần dâng lên, nhìn về phía con gái ruột đối diện.

Tiêu Mai cảm nhận được mùi nguy hiểm, dứt khoát lùi lại, duy trì tư thế phòng thủ.

Ánh mắt Trần Thái Nhật lúc này sáng rực, nhìn chăm chăm vào Tiêu Nam Thiên, dứt tay vào túi quần và siết chặt một đồng xu.

Đi đâu mà mọi người không thể ngờ tới.

Sau một lúc, ngọn lửa trong mắt Tiêu Nam Thiên lại từ từ tiêu tan.

Vì căng thẳng nên những giọt mồ hôi chảy ra trên chóp mũi của Tiêu Mai.

“Bố?”

Một khoảng lặng trong mười giây.

Tóc của Tiêu Nam Thiên trắng đi một cách rõ ràng.

Luồng sát khí và sự dữ tợn khắp người ông ta trong phút chốc đã bốc hơi.

Giăng co, tủi nhục, trong ánh mắt Tiêu Nam Thiên xuất hiện sự tuyệt vọng cuối cùng.

“Tao nhận thua”.

Trần Thái Nhật thở phào một hơi, đứng xu ở đầu ngón tay lại rơi trong túi.

Tiêu Mai từ từ cởi mũ bảo hiểm, đi tới bên cạnh bố mình.

“Bố”.

Tiêu Nam Thiên đột nhiên giống như già đi rất nhiều, ông ta không ngẩng đầu lên, cứ luôn nhìn xuống mặt đất, tự cười chế giễu bản thân.

“Mày từ nhỏ vẫn luôn nhiều bệnh tật, tao cứ luôn cho rằng, mày là sao chổi của cả gia tộc, sẽ mang lại xui xẻo cho nhà họ Tiêu.

Sau khi mày bị đầy ải, tao lại càng muốn xóa hoàn toàn dấu vết của mày ở nhà họ Tiêu”.

“Chỉ là, không thể ngờ được...”

Tiêu Nam Thiên từ từ quay đầu, liếc nhìn Trần Thái Nhật.

“Tất cả may mắn của mày đều dành hết cho việc tìm đàn ông, vừa tìm đã tìm được một nhân vật ở cấp Thần”.

Tiêu Mai nhất thời cạn lời.

Đối với người bố này, trước khi cô ấy đến Yến Kinh đã mang đầy lòng thù hận.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy bố ruột thừa nhận thất bại trước mặt, cảnh tượng này khiến người ta không khỏi chua xót.

Trần Thái Nhật chậm rãi bước vào sân thi đấu, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo thon thả của Tiêu Mai.

“Gia chủ Tiêu, tôi nên cảm ơn ông”.

Tiêu Nam Thiên khẽ ngậy người ra, ngẩng đầu lên.

“Cảm ơn tôi cái gì?”

Hai mắt Trần Thái Nhật như phát sáng, nói từng câu từng chữ.

“Nếu như vừa nãy ông rút ra ám khí, mặc dù tôi sẽ không mất đi Tiêu Mai, nhưng Tiêu Mai sẽ mất đi người bố duy nhất, nếu như vậy thì nửa đời sau cô ấy nhất định sẽ rất đau khổ”.

Tiêu Nam Thiên chấn động.

“Hóa ra cậu đã nhìn thấy từ lâu rồi... Bản thân tôi đúng là nực cười, đúng là đáng thương, lại còn tưởng rằng có thể một chiêu đánh trả, đáng tiếc, một giọt máu đào hơn ao nước lã, đến cuối cùng tôi vẫn không thể ra tay với con gái ruột của mình được”.

Nói xong, hai mắt Tiêu Nam Thiên đăm lẹ, như thể ông ta đang hận chính mình, dường như cũng đang suy ngẫm về chính mình.

Tiêu Mai đứng ở đó, trong lòng vô cùng phức tạp, đối với người bố này, hận thù, có, nhưng nuôi mình từ nhỏ đến lớn, nếu như nói không có tình cảm bố con thì là giả.

Trần Thái Nhật thở phào một hơi.

“Tôi có thể hứa với ông, sau này con của tôi và Tiêu Mai, có thể để một đứa họ Tiêu, coi như còn con cháu trực hệ nhà họ Tiêu, từ nay về sau, chuyện nhà họ Tiêu cũng là chuyện của tôi, như vậy, ông có thể yên tâm chưa?”

Một lời hứa của một trong số bốn vị thần của Hoa Hạ!

Tiêu Mai đứng bên cạnh, nhìn người đàn ông của mình bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Cô ấy không thể ngờ được, Trần Thái Nhật lại vì cô ấy mà làm điểu này.

Tiêu Nam Thiên cũng sửng sốt.

Thực lực của Trần Thái Nhật vang danh khắp nơi, trên thế giới này không tìm ra được người thứ hai.

Với tình hình hiện tại, sóng gió nổi lên ở Yến Kinh, người thắng lợi cuối cùng chắc chắn là Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật đã nắm chắc vị trí cao nhất ở Yến Kinh rồi.

Lúc này, anh lại có thể vì Tiêu Mai, để cho đứa bé mang họ Tiêu.

Thật đúng là mở mang tầm mắt.

Trong lòng Tiêu Nam Thiên có chút phấn khích.

“Cậu... cậu Trần, cậu nói thật chứ?”

“Thật 100%, tôi thật lòng với Tiêu Mai, ông không cần phải do dự nữa, đưa nhà họ Tiêu cho cô ấy là sự lựa chọn tốt nhất rồi, đối với cả gia tộc thì sau này cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn”.

Tiêu Nam Thiên nhất thời không nói nên lời.

Một lúc lâu sau, ông ta nặng nề gật đầu.

...!

Ngày hôm sau, dư luận ở Yến Kinh bùng nổ..

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 312: Dư Luận Yến Kinh Như Vũ Bão

Đây là lần đầu tiên người dân thành phố Yến Kinh nhìn thấy nghi thức giao nhận vị trí gia chủ của một gia tộc siêu giàu trên tivi.

Nhà họ Tiêu - một trong bốn gia tộc lớn của thành phố Yến Kinh, vốn dĩ thần bí khó lường, cao ngạo xa cách.

Trong khung giờ vàng của các đài truyền hình lớn, thời lượng mười lăm phút phát sóng đã được hẹn sẵn.

Người dân toàn thành phố cùng nhau chứng kiến cảnh tượng gia tộc "nhà họ Tiêu" trong truyền thuyết, thay cũ đổi mới.

Trước đó, những chuyện xảy ra trong các gia tộc hoa mẫu đơn rất xa lạ đối với những người bình thường.

Họ chỉ biết sơ lược về vị trí biệt thự các gia tộc đó nằm ở đâu, còn về sức mạnh, quy mô và độ phô trương cụ thể thì chỉ có thể cảm nhận được từ một khía cạnh.

Chỉ với một câu nói của người nhà họ Tiêu có thể quét sạch phạm vi mười kilomet Yến Kinh.

Vốn dĩ mọi người đều cho rằng, giữa Trần Thái Nhật và nhà họ Tiêu sẽ xảy ra một trận hỗn chiến quy mô lớn.

Họ tuyệt đối không ngờ được rằng, chỉ có một cuộc giao nhận công khai và hòa bình.

Biệt thự nhà họ Tiêu nguy nga lộng lẫy.

Hơn một nghìn tên vệ sĩ đứng đông nghịt, vây thành một vòng lớn, không thấy điểm cuối.

Già trẻ, lớn bé, vợ con trong gia tộc đều có mặt.

Qua màn hình, những người bình thường nhận ra vô số ông chủ công ty lớn, giới tinh anh, lãnh đạo cấp cao và rất nhiều ngôi sao nổi tiếng.

Họ đều đang ng ồi trên khán đài, biểu cảm trang nghiêm.

Hóa ra những người này đều là họ hàng thân thiết của nhà họ Tiêu!

Chỉ riêng sản nghiệp và thực lực của những người bên nhánh này, nếu thống kê chi tiết thì đã đạt đến mức độ giàu có của một tỉnh bình thường!

Rốt cuộc n ền móng thật sự của nhà họ Tiêu thâm sâu đến mức độ nào, đám người ở trước màn hình tivi đã không dám tưởng tượng nữa.

Trước nhà thờ tổ trang nghiêm cổ kính của nhà họ Tiêu, tám vị trưởng lão trong gia tộc đã cùng nhau làm chứng.

Tiêu Nam Thiên - tộc trưởng gia tộc đương nhiệm mặc bộ vest sang trọng, đích thân giao một con dấu hình con hổ tượng trưng cho địa vị của gia chủ cho Tiêu Mai.

Không ít người ở trước màn hình tivi lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Mai, đều bị vẻ đẹp và khí chất của cô ấy khuất phục.

Đó không phải là vẻ đẹp vô cùng nổi trội, mà là một loại khí chất khiến lòng người kinh hãi.

Lúc này Tiêu Mai mặc một bộ váy Hán phục dài, khăn choàng lên mái tóc, trên đầu đội một chiếc vương miện nho nhỏ, trang điểm đơn giản.

Dịu dàng, khí chất, tràn đầy sức quyến rũ!

Trong lòng mọi người th ần thốt lên kinh ngạc.

Nữ hoàng!

Người thừa kế của nhà họ Tiêu, cô con gái duy nhất, quả là một nhân vật nổi bật!

Có không ít người của gia tộc giàu có nhỏ ở Yến Kinh đang đứng xung quanh tỏ vẻ nghi hoặc.

Không phải người thừa kế của nhà họ Tiêu là cậu con trai tiếng tăm lừng lẫy Tiêu Kinh sao?

Tại sao lại bị Tiêu Mai đột nhiên xuất hiện chiếm lấy vị trí?

Cuối cùng, họ đã tìm được câu trả lời thông qua cảnh tượng trên màn hình.

Sau khi Tiêu Mai tiếp nhận quyền hành gia chủ, cô ấy lặng lẽ nắm tay của một người đàn ông.

Người tinh mắt vừa nhìn đã nhận ra.

Trần Thái Nhật!

Lúc này, người đàn ông đó cũng mặc vest, trang trọng đứng đắn, đứng trước nhà thờ tổ của nhà họ Tiêu cùng Tiêu Mai, phát biểu một bài diễn văn.

Nội dung đại khái là tập đoàn Thái Mộng và hội liên hợp bốn tỉnh An Thành sẽ đạt được một mối quan hệ liên minh chiến lược toàn diện với nhà họ Tiêu ở Yến Kinh, vinh nhục cùng nhau, xem nhau như người một nhà.

Sau đó, tiếng vỗ tay nhất trí thống nhất của họ hàng nhà họ Tiêu vang lên.

Ngay cả Tiêu Kinh đứng ở vị trí dễ thấy, cũng mang vẻ mặt tâm phục khẩu phục, vỗ tay nhiệt liệt.

Tất cả những người xem tivi, bất kể là người bình thường, hay là giàu có của Yến Kinh đều sững sờ.

Trình...!trình tự này không đúng lắm nhỉ!

Tại sao Trần Thái Nhật lại đứng trước sân nhà họ Tiêu tuyên bố liên minh chiến lược?

Tại sao gia chủ nhà họ Tiêu mới bổ nhiệm - Tiêu Mai, lại đứng ở sau lưng Trần Thái Nhật với ánh mắt ngưỡng mộ?

Quan hệ giữa hai người là gì?

Xem ra, so với tất cả mọi người có mặt ở đó thì Trần Thái Nhật giống gia chủ nhà họ Tiêu hơn!

Lượng thông tin này đúng là quá lớn!

Qua đoạn video ngắn mười lăm phút này, dù người không mấy nhạy bén ở thành phố Yến Kinh cũng nhận ra một sự thật kinh thiên động địa.

Nhà họ Tiêu - một trong bốn gia tộc lớn, dường như đã bị người trẻ tuổi Trần Thái Nhật hoàn toàn thu phục!

Đây không phải là một môn phái nhỏ bé, mà là một gia tộc lớn đủ để ngạo mạn coi thường cả nước.

Là gia tộc hoàng kim cao ngạo xa cách.

Càng là gia tộc đứng đầu trong bốn gia tộc lớn.

Gia tộc như vậy lại bắt đầu nghe theo lời của Trần Thái Nhật!

Cộng thêm việc trước đó, hai gia tộc hoa lan trong số gia tộc hoàng kim là nhà họ Ninh và nhà họ Hàn cũng bày tỏ thái độ.

Mọi người ngạc nhiên khi phát hiện, sức mạnh của Trần Thái Nhật ở thành phố Yến Kinh đã bành trướng đến mức cực kì đáng sợ!

Rất nhiều người dân từng hóng chuyện ở sân bay, đột nhiên nhớ đến lời tuyên bố của Trần Thái Nhật khi anh ra đón Tiêu Mai.

Anh bảo mọi người hãy xem tin tức của ngày hôm sau, đồng thời tuyên bố rằng Tiêu Mai sẽ có thân phận là người đứng đầu nhà họ Tiêu.

Bản tin hôm nay gần như đã khiến mọi người bất ngờ.

Tiêu Mai trở thành gia chủ thật.

Không ít gia tộc trong liên minh hoàng kim bắt đầu run bần bật.

Lẽ nào Trần Thái Nhật thật sự có thể quyết định được sự thay đổi người thừa kế của bốn gia tộc lớn?

Ông trùm đứng đằng sau này cũng khiến người khác kinh sợ quá rồi đấy.

Mọi người còn chưa tiêu hóa xong bản tin gần đây, buổi tối hôm đó, hai mẫu tin vắn lại một lần nữa khiến bọn họ nghẹn họng, mắt nhìn trân trôn.

Gia chủ nhà họ Lăng - Lăng Văn Viễn tuyên bố trên đài truyền hình, thiết lập quan hệ đối tác chiến lược toàn diện, duy trì lập trường nhất quán trong hầu hết các vấn đề cùng với tập đoàn Thái Mộng, hội liên hợp bốn tỉnh An Thành và nhà họ Tiêu.

Ngay sau đó, gia chủ của nhà họ Từ - Từ Vĩnh Sơn cũng phát một bản tuyên bố tương tự, cuối cùng còn thêm một câu, được sự chú ý nhất trí của nhà họ Lăng, mời Trần Thái Nhật dùng thân phận cá nhân làm chủ tịch khách mời của Hội nghị liên minh hoàng kim.

Đám người hóng chuyện nhất thời không thể bình tĩnh được nữa.

Hội nghị liên minh hoàng kim là chiến trường lớn nhất để phân chia quyền lợi ở thành phố Yến Kinh.

Trước giờ, người có thể đứng tách biệt trong đó chỉ có bốn gia tộc lớn mà thôi.

Với tư cách là khách quý, thượng khách của bốn gia tộc lớn, người ngoài có thể được mời đến tham gia đã vô cùng vinh dự rồi.

Nhà họ Từ lại mời Trần Thái Nhật làm chủ tịch khách mời!

Khái niệm chủ tịch khách mời là gì?

Lần trước, đại hội gia tộc hoàng kim của thành phố Yến Kinh do bốn gia tộc lớn dẫn đầu, tổng cộng mời được hai vị chủ tịch khách mời đến quan sát.

Một người là tỷ phú giàu nhất thế giới.

Một người khác là người bên đạo giáo.

Khi xem phụ đề phát sóng, các khán giả ngồi trước tivi, không hẹn mà cùng sững sờ vài chục giây.

Rốt cuộc Trần Thái Nhật là ai?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, từ một người không ai biết đến, anh đã trở thành người tiếng tăm vang dội cuồn cuộn ngút trời.

Một cơn bão dư luận đang lan truyền dữ dội ở thành phố Yến Kinh, tên của Trần Thái Nhật nổi danh khắp thành phố đứng đầu Hoa Hạ.

...!

Trong phòng sách của Phùng Lương Tông ở nhà họ Phùng.

Cạch.

Tắt tivi.

"Tinh Kiếm, con nghĩ thế nào?"

Phùng Tinh Kiếm đứng ở bên cạnh, suy nghĩ một lúc lâu, miễn cưỡng bật cười gượng gạo.

"Bố, dù sao cũng rất khó xử lý".

Đường đường là gia chủ của gia tộc đứng đầu Hoa Hạ, Phùng Lương Tông quyên thế ngút trời cũng im lặng rất lâu.

Một lúc sau, ông ta rầu rĩ thở dài.

"Phía bên thúc tổ vẫn kiên quyết như vậy sao?"

"Sau khi chú hai và Hồ Cửu Phong bị thương nặng, ngày nào thúc tổ cũng chửi bới không ngừng, chửi tận mười tám đời tổ tiên nhà họ Trần, xem ra thù hận khó tiêu tan, không thể hời hợt tâm chuyển ý được".

Phùng Lương Tông đỡ trán của mình, huyết thái dương giật giật không ngừng, hiển nhiên là vô cùng khó xử.

"Lúc nào bố cũng có một loại cảm giác chẳng lành, nếu đối lập với Trần Thái Nhật thì nhà họ Phùng có thể sẽ sắp gặp tai họa lớn..."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 313: Cạnh Tranh Thật Sự

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một cuộc họp báo với hai cái tiêu đề lập tức đẩy cường độ dư luận liên quan đến Trần Thái Nhật lên cao chót vót.

Tất cả mọi người đều hiểu ra một chuyện.

Lời tuyên bố mà Trần Thái Nhật đưa ra từ hai tháng trước “Muốn biến bốn gia tộc lớn ở Yến Kinh thành năm gia tộc lớn” đã trở thành hiện thực dù chưa đến thời hạn cuối cùng.

Trước khi Hội nghị liên minh của các gia tộc hoàng kim diễn ra, Trần Thái Nhật đã hoàn toàn thu phục được nhà họ Tiêu, nhà họ Ninh và nhà họ Hàn, khiến cho các gia tộc hoàng kim khác vô cùng khiếp sợ.

Mọi người kinh ngạc phát hiện ra, một nhân vật không lẽ có thể ngang hàng với nhà họ Phùng, thậm chí có thực lực còn vượt xa hai tộc họ Phùng, đã xuất hiện.

Một tuần sau trong đại hội liên minh gia tộc hoàng kim, Trần Thái Nhật sẽ đến với tư cách là chủ tịch khách mời, địa vị cao quý siêu việt.

Mọi người đều hết sức mong đợi, trong buổi đại hội phân chia quyền lợi ở Yến Kinh, Trần Thái Nhật sẽ gây ra sóng gió thế nào đây.

Nhà họ Tiêu.

Sau khi trở thành gia chủ mới của gia tộc siêu giàu có, Tiêu Mai cũng không chiếm dụng thư phòng trước kia Tiêu Nam Thiên sử dụng hay phòng làm việc dành riêng cho gia chủ gì đó.

Ngày trước cô ấy cũng có phòng của mình, là một căn nhà nho nhỏ, phong cách theo lối kiến trúc cổ xưa, có hai tầng lầu.

Tòa kiến trúc tằm thường này, bây giờ đã trở thành trung tâm quyên lực của nhà họ Tiêu.

Tất cả công việc, tiếp đãi, đều được thực hiện ở phòng khách nhỏ tại tầng một hoặc trong thư phòng.

Tầng hai là không gian riêng tư của gia chủ Tiêu Mai.

Tòa nhà không lớn lắm, có bốn phòng hai sảnh.

Cách thức bố trí trang nhã ấm áp, vẫn giữ lại hương vị thiếu nữ trước khi Tiêu Mai rời khỏi Yến Kinh.

Bây giờ, chủ nhân nơi này có hai người.

Trần Thái Nhật nằm trên giường ôm lấy Tiêu Mai trong vòng tay mình.

Chuyện của nhà họ Tiêu đã lắng xuống, tâm trạng Tiêu Mai tốt không tưởng được, chẳng những chủ động nhiệt tình hơn, mà còn trở nên quan tâm tỉ mỉ.

Trần Thái Nhật cảm thấy bản thân thật sự chẳng thể rời bỏ cô gái đáng yêu này.

“Chị Mai, dậy thôi”.

“Mệt lắm, để tôi ngủ thêm chút nữa đi”.

Trần Thái Nhật hết sức bất lực, đành phải dậy trước.

Sau khi đánh răng rửa mặt và ăn mặc chỉnh tề xong, Trần Thái Nhật lướt về phòng ngó qua một lượt, Tiêu Mai không có trong phòng ngủ, mà dưới bếp lại phát ra âm thanh linh kinh lang đang.

Không bao lâu sau, món điểm tâm tỏa hương thơm nức đã được dọn ra bàn.

Hai người ngồi đối diện nhau, trong mắt đọng đầy tình ý.

“Thái Nhật, sau khi chuyện ở Yên Kinh hoàn toàn kết thúc, anh sẽ ở lại nơi này chứ?”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lát rồi lắc đầu.

“Tôi còn một vài việc quan trọng phải làm, Trần Quốc Khí phải tìm về đủ trước khi kẻ địch có động tĩnh, tỉnh Nam Vệ có thể cũng sẽ xảy ra chuyện.

Thời gian ra ngoài nhanh thì mấy tháng, lâu thì nửa năm đến một năm”.

Trần Thái Nhật không khỏi thở dài trong lòng.

Hơn nửa năm này, từ biên cương cho đến trong nước, tất cả mọi chuyện giống như một cơn ảo mộng, nhưng trận chiến cuối cùng của anh lại ở nơi mặt đất bùng nổ, ở biên cương của tổ quốc.

Đến khi chuyện của gia tộc họ Phùng kết thúc, thì kỳ nghỉ của anh về cơ bản cũng chấm dứt theo.

Tiêu Mai vừa nghe xong, nét mặt hơi u buồn, mới gặp người yêu chưa bao lâu lại sắp phải rời xa, có vẻ cô ấy vẫn còn chưa thỏa mãn.

Trần Thái Nhật khẽ mỉm cười, an ủi:

“Nếu tình đã tỏ dài lâu thì cần gì sớm sớm chiền chiền bên nhau”.

Tiêu Mai không nhịn được mà nắm lấy tay Trần Thái Nhật, trong mắt hiện lên ánh sáng dịu dàng.

“Tôi vốn không hy vọng đi đâu xa vời như chiếm anh làm của riêng, bây giờ tôi đã báo được thù rửa được hận, những chuyện không vui cũng đã tan thành mây khói, anh không thể không cần tôi”.

“Yên tâm, tôi đâu phải loại người vô tình như thế”.

Tâm nguyện cả đời của Tiêu Mai đã đạt được, cả cơ thể lẫn trái tim đều đặt hết trên người Trần Thái Nhật, cô ấy thật sự không muốn rời xa người

đàn ông này một giây phút nào.

“Thái Nhật, anh ăn xong chưa?”

“Ăn xong rồi.”

Sao vậy? Muốn ra ngoài ư?”

Tiêu Mai lắc đầu như trống bỏi, nắm lấy tay anh, sai bước đi về phía phòng ngủ.

Vẻ kinh ngạc tràn đầy trên mặt Trần Thái Nhật.

“Nửa hả? Tôi nộp bài cả đêm qua rồi mà!”

“Lắm lời!”

...

Mãi đến chạng vạng tối, Trần Thái Nhật mới tìm được cơ hội trở lại khách sạn.

Anh thản nhiên đưa Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên đã quay phim xong vào phòng mình.

Biểu cảm của hai cô gái hơi căng thẳng, như thể sắp sửa có chuyện gì đó xảy ra.

Trần Thái Nhật mặc áo ngủ, ngồi ngay ngắn phía đối diện với hai người, trông mắt lóe lên tia sáng.

“Đi thẳng vào vấn đề luôn nhé! Sau Hội nghị liên minh hoàng kim, tôi hy vọng hai người có thể đi cùng tôi một chuyến đến khu mặt đất bùng nổ”.

Ninh Yên Nhiên sửng sốt.

“Khu mặt đất bùng nổ? Sư phụ, nơi người nói là cấm địa Bộc Hải sao?”

Trần Thái Nhật im lặng gật đầu.

“Xã hội ngày nay gọi nơi đó là cấm địa, nguyên nhân bởi vì bị chính phủ phong tỏa hàng năm, hai người đã thuộc tầng lớp tinh anh ở Yến Kinh, có thể sẽ nắm bắt được một ít tin tức không phát tán bên ngoài”.

Hàn Tâm Nhụy vội vàng giơ tay:

“Em biết! Siêu hợp kim địa tâm được khai thác ở cấm địa”.

“Đúng thế!”

Ninh Yên Nhiên cũng vội vàng giơ tay:

“Nghe nói, nếu tu hành võ đạo trong cấm địa thì có thể thu được kết quả gấp đôi, nhưng lại cực kỳ nguy hiểm”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Không sai! Võ sĩ cấp Minh còn sống vẫn có hy vọng, nhưng tỷ lệ tử vong ở năm năm trước đã đạt đến tám mươi phần trăm”.

Nói xong, anh nhẹ khẽ thở dài.

“Lúc trước tôi có nói sơ qua với hai người về công việc thực sự của tôi rồi, nhưng vẫn còn có đi đầu mà cả hai chưa biết, hôm nay tôi sẽ nói lại một lần nữa”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật tỏa ra một tia sáng chói lóa.

“Tất cả các quốc gia đều xem trọng việc đào tạo cao thủ cấp Minh trở lên, mục đích thật sự không phải vì ganh đua vũ trang mà là để tích lũy thế lực quốc gia”.

Ninh Yên Nhiên tựa như một đứa trẻ tò mò, hỏi:

“Sự phụ, thế lực quốc gia là gì thế?”

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng giải thích:

“Cái gọi là thế lực quốc gia là ở chỗ xã tắc, khí hậu, sông núi, cỏ cây, sinh linh vạn vật, v.v... Chỉ có khi toàn bộ những nguyên tố này trên mảnh đất quốc gia vận chuyển hài hòa, sinh sôi nảy nở, thì thế lực quốc gia mới càng ngày càng mạnh”.

“Võ sư cấp Minh có thể ngưng tụ sức mạnh của núi sông đất nước để bản thân mình sử dụng, đồng thời, sự tồn tại của những võ sĩ cao cấp này sẽ khiến tự nhiên trở thành động lực, giúp thế lực quốc gia được gia gia tăng”.

Trần Thái Nhật đang nói, bỗng dừng thở dài.

“Cao thủ cấp Minh trở lên càng nhiều, tự nhiên của quốc gia đó sẽ càng thêm vận chuyển hài hòa.

Đây là một vòng tuần hoàn có lợi cho từng ngọn cây cỏ trên đất nước ta, nhưng vẫn có một tác dụng phụ”.

Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên liếc mắt nhìn nhau.

“Tác dụng phụ gì vậy ạ?”

“Hiệu ứng Siphon”.

Mặt Trần Thái Nhật đầy vẻ trịnh trọng.

“Giống như luật hấp dẫn vạn vật vậy, chất càng lớn, lực hấp dẫn càng mạnh.

Một quốc gia ngày càng phát triển, vô hình chung sẽ dần dần hút lấy sức mạnh sông núi của các quốc gia khác, kết quả là...”

“Võ đạo không phát triển, thế lực quốc gia suy thoái, tự nhiên dần dần lụn bại, cỏ cây không thể sinh trưởng thuận lợi, sinh linh khó mà sinh sôi, khí hậu cũng sẽ thay đổi, nhất định sẽ gây ra thiên tai.

Hai

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 314: So Sánh Thực Lực

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Thế lực quốc gia của Hoa Hạ, nếu đã trở nên phồn thịnh vì sự ra đời của võ sĩ trên cấp Minh thì cũng sẽ trở về tàn lụi do cái chết của võ sĩ cấp Minh.

Những tử sĩ bên ngoài thâm nhập vào nước ta bằng mọi giá là có hai mục đích chính”.

"Thứ nhất, muốn tìm cách sát hại võ sĩ trên cấp Minh hiện có.

Thứ hai, tiêu diệt những hạt giống tốt của võ sĩ Hoa Hạ để tránh sự ra đời của võ sĩ cấp Minh mới”.

"Chỉ có như vậy, thế lực quốc gia của Hoa Hạ sụp đổ, những quốc gia bên ngoài biên giới mới có thể đảo ngược tình thế và tạo nên một vùng trời mới tốt đẹp hơn”.

Ánh mắt của Trần Thái Nhật vô cùng bình tĩnh.

"Cũng vì sự ích kỷ của con người, nếu như thực sự để họ đạt được mục đích thì hàng trăm triệu sinh linh của Hoa Hạ, bao gồm cả con người có thể thực sự sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nhưng việc này chắc chắn sẽ có xung đột”.

Nói xong, Trần Thái Nhật từ từ đầu ngoảnh lại.

"Công việc của tôi và mấy người Đông Tuyệt là phải bóp chết đám tử sĩ đến từ bên ngoài này, người mạnh nhất phải ra tiền tuyến nguy hiểm nhất, còn về các cô...”

Trần Thái Nhật vẫn chưa nói xong, Ninh Yên Nhiên đã nghiêm túc ngắt đầu lên.

"Sư phụ, con biết rồi, con và Tâm Nhụy sẽ sớm đột phá sức mạnh cấp Minh, tuyệt đối sẽ không để tụt lại phía sau".

Hàn Tâm Nhụy ở bên cạnh, cắn cắn môi, rồi gật đầu.

Trần Thái Nhật cảm thấy vô cùng hài lòng.

Hoa Hạ có thêm một cấp Minh thì cả quốc gia đó sẽ giảm đi một phần nguy hiểm và tăng thêm một phần sức mạnh.

Trong số những người phụ nữ của anh, những hạt giống tốt để luyện võ cực kỳ hiếm, Trần Thái Nhật sẽ không tiếc bất cứ giá nào để nghĩ cách đào tạo cho các cô ấy.

Phùng Linh Nguyệt đã đột phá cảnh giới, trở thành một trong số cấp Minh của Hoa Hạ.

Xem ra những người còn lại được đặt nhiều hy vọng nhất là Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy.

Hai cô bạn thân ở Yến Kinh, danh bất hư truyền, thiên phú tuyệt đối hơn người.

Còn có Hà Cuồng ở An Thành, v.v...!

Trần Thái Nhật với tư cách là một trong tứ thần Hoa Hạ, ngoài việc canh giữ biên cương, bảo vệ bờ cõi ra, việc phát hiện và bồi dưỡng những võ sĩ có tài mới cũng là nhiệm vụ được Hội Trường Thành giao cho.

Đương nhiên, bước đột phá tiếp theo, Trần Thái Nhật đại khái đã biết sẽ là ai.

Tề Vũ đã rất gần với thành công rồi.

Hai cô gái này cũng hiểu được mục đích của Trần Thái Nhật khi đưa họ đến khu mặt đất bùng nổ.

Thông qua thử thách tiếp xúc với khu mặt đất bùng nổ, để tăng đẩy nhanh thời gian các cô ấy tu luyện thành cấp Minh.

Trần Thái Nhật vỗ vai của hai người.

"Yên tâm đi, có anh ở đây bảo vệ các em, sẽ không xảy ra nguy hiểm, các em cứ yên tâm tu luyện là được".

Ninh Yên Nhiên, cô gái tò mò này lại giơ tay lên một lần nữa.

"Sự phụ, không phải cao thủ cấp Thần rất lợi hại sao, Hoa Hạ chúng ta có chiếm ưu thế không?"

Trần Thái Nhật nghĩ ngợi một lát.

"Con ngưng tụ một tia chân khí, thử phóng ra ngoài xem".

Ninh Yên Nhiên làm theo, duỗi đầu ngón tay trắng nõn ra, chẳng mấy chốc, hình ảnh hư ảo giống như một đường trắng phun ra từ giữa các ngón tay, tạo thành một cây kim nhỏ.

"Có thể tinh vi hơn không?"

Ninh Yên Nhiên lắc đầu.

Trần Thái Nhật chỉ vào "kim nhỏ" rồi nói.

"Đây chính là lượng chân khí nhỏ nhất, có thể được gọi là một tia chân khí, sức mạnh hiện giờ của con đã ở giai đoạn đầu hạng bảy, thử cảm nhận xem, bản thân ở vào trạng thái hoàn hảo thì lượng chân khí đạt được mấy tia?"

Ninh Yên Nhiên sững sờ, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận hành chân khí, cẩn thận lĩnh hội.

"Sự phụ, khoảng một trăm sáu mươi nghìn tia".

Trần Thái Nhật gật đầu.

"Thực ra, những người biên soạn bảng xếp hạng chiến lược Cửu Châu đã thống kê cụ thể tiêu chuẩn này.

Hạng sơ cấp có một nghìn tia chân khí, hạng bốn có mười nghìn tia chân khí, hạng năm có ba mươi nghìn tia, hạng sáu có bảy mươi nghìn tia, hạng bảy có một trăm năm mươi nghìn tia, hạng tám có ba trăm mười nghìn tia, hạng chín có sáu trăm ba mươi nghìn tia, hạng chín đỉnh cao vừa tròn một triệu tia chân khí".

Ninh Yên Nhiên tròn tròn mắt.

"Giữa con và hạng chín lại khác biệt nhiều như vậy sao? Quả nhiên là càng về sau càng khó, vậy thì cấp Minh cần bao nhiêu ạ?"

Trần Thái Nhật mỉm cười.

"Một khi hạng chín đỉnh cao đạt đến cấp Minh, sức mạnh lớn hiện hữu trong cơ thể, nó sẽ mở rộng lượng chân khí cực lớn dưới đan điền, lượng chân khí ít nhất cũng phải năm triệu tia, cấp Long phải đột phá mười triệu tia thì may ra mới có cơ duyên".

Sau khi nghe lâu như vậy, Hàn Tâm Nhụy cũng nhận không được mà sinh ra cảm giác hứng thú với sự phát triển của võ thuật.

"Anh Nhật, anh hãy nói luôn cho bọn em biết, nếu muốn tu luyện đến cấp Thần thì cần bao nhiêu lượng chân khí?"

Trần Thái Nhật lắc đầu.

"Cấp Thần cần có thiên thời địa lợi nhân hòa, không chỉ dựa vào lượng chân khí, tiêu chuẩn thấp nhất của Hoa Hạ cũng chỉ có một, tên Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên đó có bảy mươi triệu tia".

Ôi!

Mắt của Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy đều hơi lơ đãng.

Sự khác biệt về sức mạnh này khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng trách cao thủ cấp Thần có thể quyết định sự sống còn của một quốc gia.

Vốn dĩ Ninh Yên Nhiên cho rằng sức mạnh hạng bảy của mình cũng xem là rất xuất chúng rồi, nhưng so với giới hạn thấp nhất của cấp Thần thì còn kém hơn bốn trăm lần!

"Sư phụ, vậy...! vậy của người là bao nhiêu?"

Trần Thái Nhật mỉm cười.

"Đợi các em đột phá được cấp Minh thì anh sẽ nói lại cho các em biết".

"Ồ!", Ninh Yên Nhiên đột nhiên phản ứng lại.

"Sư phụ ời sư phụ! Bảng xếp hạng chiến lược Cửu Châu có phải là mọi người làm ra dùng để tuyển chọn nhân tài dự bị cho cấp Minh không?"

Trần Thái Nhật chớp mắt, không nhìn được đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ xinh đẹp của Ninh Yên Nhiên.

Con bé này sao lại thông minh như vậy chứ?

Bảng xếp hạng chiến lược Cửu Châu là do người của Hội Trường Thành làm ra!

Thực ra Giảng Võ Đường ở Yến Kinh cũng là một cơ quan đối ngoại ngoài mặt của Hội Trường Thành.

Mục đích là thu thập thông tin tình báo từ các bên, sau đó tập hợp thông tin về sức mạnh của võ sĩ Hoa Hạ.

Từ hạng chín trở xuống đều là hạt giống của cấp Minh.

Đột phá được đến cấp Minh thì cần đi tìm mấy người Trầ Thái Nhật để báo cáo, vậy thì ắt sẽ không có tên trên bảng chiến lược.

Nghĩ đến đây, Hàn Tâm Nhụy đột nhiên lộ ra vẻ lo lắng.

"Anh Trầ, số lượng cao thủ thực sự của Hoa Hạ có nhiều không? Cấp Thầ của nước ngoài có lợi hại không?"

Trên khuôn mặt Trầ Thái Nhật hiện lên vẻ tự hào.

"Thế lực quốc gia của Hoa Hạ đã phồn thịnh nhất, tự nhiên cũng không yếu hơn nước ngoài được, nhưng cũng không thể xem thường bọn họ.

Khu vực Đông Á có tổng cộng chín cấp Thầ lớn, nhiều nhất là Hoa Hạ, có tứ thầ kề vai sát cánh”.

Bên ngoài Đông Đảo chỉ có một mình Rắn Thầ, nhưng chúng ta vẫn luôn phỏng đoán là vẫn còn một người ẩn nấp trong bóng tối, lão hòa thượng Thiên Phạm của nước Thiên Châu, Bạch Thầ của nước Cao Tiên, Hải Tiên của nước Năng Vàng và Alsace trấn giữ cực bắc Rakshasa”.

"Bên ngoài thì có chín người, thực tế có thể là mười người, nhưng bởi vì sự chênh lệch giữa nước và đất của cấp Thầ, vượt biên rất nguy hiểm, cho nên ít đánh nhau, hiện tại xem ra Hoa Hạ vẫn là nơi ổn định nhất”.

Nghe đến đây, biểu cảm của hai cô gái đều thả lỏng hơn.

Là người Hoa Hạ, đương nhiên sẽ hy vọng cấp Thầ của đất nước mình có thể thắng được nước ngoài.

Quốc gia có bốn cấp Thầ, xung quanh biên giới cũng có khoảng hai người mạnh nhất, tỷ lệ sức mạnh như thế này thì cũng coi như là yên tâm.

Trầ Thái Nhật do dự một giây.

"Có đi đâu...!nếu ảnh hưởng của sự chênh lệch giữa nước và đất có thể tạm thời biến mất, một khi có cấp Thầ đến tập kích sát hại nước ta, thì

ngay cả nước yếu nhất như Hải Tiên cũng có thể một mình giết tám cấp Thần mà không gặp trở ngại”.

Hai cô gái lại có biểu cảm vô cùng căng thẳng.

Khóe miệng Trần Thái Nhật cong lên, trong mắt lóe lên vẻ tự tin.

"Dù sao thì nếu như anh có thể vượt biên, dốc toàn lực mà đánh nhau, cục diện nhất định sẽ càng thú vị hơn, đúng không nào?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 315: Toàn Gương Mặt Quen Thuộc

Thời gian trôi rất nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, đã đến ngày khai mạc Hội nghị liên minh hoàng kim thành phố Yến Kinh.

Hội nghị liên minh hoàng kim kéo dài tổng cộng hai ngày.

Tuy nhiên, chỉ trong hai ngày lại có thể quyết định sự thành bại của nhiều gia tộc giàu có ở thành phố Yến Kinh trong năm tới.

Vào ngày này, người dân thành phố Yến Kinh phát hiện ra tất cả các trung tâm mua sắm lớn, các cửa hàng, cao ốc văn phòng hay trung tâm công nghiệp trong thành phố đều tạm thời đóng cửa.

Lý do đóng cửa rất đơn giản.

Vì sau hai ngày này, chủ nhân của chúng có thể sẽ bị thay đổi.

Hôm nay ông chủ là nhà họ Lý, hai ngày sau tại hội nghị nhà họ Lý bị người khác đoạt hạng, các sản nghiệp như trung tâm thương mại v.v...!có khả năng sẽ phải chuyển giao sang nhà họ Trương.

Tàn nhẫn mà đầy kích thích.

Người dân Yến Kinh thực sự rất quan tâm đến Hội nghị liên minh hoàng kim.

Nhưng đáng tiếc, đây là một sự kiện nội bộ, hầu hết mọi người không thể theo dõi sự kiện trọng đại này.

Trần Thái Nhật đương nhiên không thuộc tầng lớp người thường.

Mái vòm lớn của nhà thi đấu Thần Điều Yến Kinh chậm rãi mở ra.

Các gia tộc hoàng kim đã cùng dọn sạch bán kính nhà thi đấu hai kilomet, ngoài bảo vệ và các nhân viên thì còn có các thành viên đại diện gia tộc hoàng kim.

Những người còn lại không được phép vào.

Trước cổng nhà thi đấu, bên trong ba vòng, bên ngoài ba vòng đều có vệ sĩ bao vây để kiểm tra an ninh.

Chủ yếu là để xác minh danh tính của một số người trong dòng họ của gia tộc hoàng kim.

Suy cho cùng, trong giới gia tộc hoàng kim này, gia chủ, vợ gia chủ chắc chắn phải là những gương mặt quen thuộc, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể biết được.

Nhưng nếu đưa người thân khác theo thì cần phải khám xét.

Các nhân viên bảo vệ chịu trách nhiệm rà soát đều là người của nhà họ Phùng, nên các gia tộc hoàng kim khác cũng không có gì phản đối.

"Được rồi."

Gia chủ Lưu của gia tộc hoa mai cùng người thân đi cùng đã được xác nhận thân phận, mời vào".

Ở cửa ra vào, gia chủ họ Lưu của gia tộc hoàng kim, cùng một cô gái trẻ hơn ông ta hai mươi tuổi, hiện ngang bước qua cửa kiểm tra an ninh.

Người phụ nữ toàn thân run rẩy nhưng lại vô cùng phấn khích, nhìn thấy xung quanh toàn là những người nổi tiếng và quý tộc cũng đang tiến hành rà soát như mình, ả cảm thấy vô cùng vinh dự.

"Chờng ơi, em cứ tưởng là gả vào gia tộc hoàng kim sẽ một bước lên trời, nào biết núi cao còn còn có núi cao hơn?"

Gia chủ Lưu của gia tộc hoa lan tự hào ra mặt.

"Em phải biết bằng lòng với những gì mình có đi.

Anh thuộc diện những gương mặt quen thuộc đấy.

Trước đây anh có quen biết vệ sĩ của nhà họ Phùng, có thể vào mà không cần kiểm tra người, lần này bị chặn lại vì dẫn theo em".

Nói xong, ông ta cười đắc ý.

"Nhưng cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, em thấy đấy, ở đằng kia, bốn người giàu nhất trong truyền thuyết của Yến Kinh đều bị chặn lại và kiểm tra từng người một, họ cũng chẳng khá hơn chúng ta là bao".

Cô vợ nhỏ gật đầu, cảm thấy người đàn ông của mình tuy hơi già và mập hơn một chút, nhưng quả thực là người có địa vị cao.

Cuối cùng thì ả cũng có thể mở mày mở mặt trước đám bạn thân năm xưa, ả là bà chủ của gia tộc hoàng kim đấy nhé!

Cô vợ nhỏ bỗng có cảm giác sáng khoái khi hơn người khác một bậc.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô dừng ở bên ngoài.

Cạch, cửa xe mở ra.

Dưới với ánh nắng chói chang, một người đàn ông và ba người phụ nữ bước ra khỏi xe.

Ngay khi đội hình này xuất hiện, tất cả mọi người trong và ngoài sân, từ vệ sĩ đến khách quen tham gia hội nghị đều choáng váng.

Người dẫn đầu không phải là thành viên của gia tộc hoàng kim, nhưng lại có địa vị cao nhất có thể sánh với nhà họ Phùng!

Vệ sĩ ở bãi đỗ xe đứng từ trong ra ngoài nghiêm túc chào hỏi, quan sát đám người bước qua.

Người đàn ông và ba phụ nữ đi đến vòng ngoài cùng của cửa kiểm tra an ninh, tất cả các nhân viên của nhà họ Phùng đều đứng dậy.

Đồng loạt chào hỏi.

"Xin chào sếp Trần".

"Xin chào, gia chủ Tiêu".

"Xin chào cô Ninh, cô Hàn".

Không một ai bước đến để xác nhận danh tính, cũng không cần ai tới xác nhận danh tính.

Trần Thái Nhật dẫn đầu, bước thẳng vào bên trong.

Anh dẫn Tiêu Mai tựa như một vị nữ hoàng, phía sau cô ấy là Ninh Yên Nhiên - người đẹp số một Hoa Hạ, và bên cạnh là cô Hàn Tâm Nhụy đang ngoan ngoãn bước theo.

Ai dám kiểm tra đội hình này?

Gương mặt của Trần Thái Nhật giờ đây có tiếng tăm sánh ngang với tìên giã.

Thông qua những mẫu tin tức bùng nổ được đăng tải...!

Không ai ở thành phố Yến Kinh là không biết về người thanh niên ngoại lai nhưng lại rất có quyền thế này.

Còn những người anh dẫn theo thì sao?

Không cần phải tra xét, không hề xuất hiện gương mặt mới nào.

Gia chủ của gia tộc hoa mẫu đơn hạng nhất - người phụ nữ duy nhất trong bốn gia tộc lớn.

Chính là Tiêu Mai! Ai dám ngăn cản?

Hai cô chủ của gia tộc hoa lan hạng hai, một người trong số họ còn là người đẹp số một Hoa Hạ.

Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy, ai mà không biết chứ?

Ba người không hề bị cản lại mà thuận lợi tiến vào trong, toàn bộ đội ngũ kiểm tra an ninh đã tự động đứng tránh ra trước khi Trần Thái Nhật đến.

Nhân viên và vệ sĩ của nhà họ Phùng đâu có ngốc.

Lúc này mà còn khiêu khích anh, e là hội nghị còn chưa khai mạc đã bị chôn vùi xuống đất

Trần Thái Nhật thản nhiên bước đi, nhìn thẳng.

Tiêu Mai, Ninh Yên Nhiên và Hàn Tâm Nhụy tản ra đi chào hỏi xung quanh, toàn là người quen cả.

Cứ như vậy, bốn người vốn được mọi người dõi theo, giống như trở về sân sau của chính mình, bước vào hành lang của nhà thi đấu, bỏ lại những người khác đang xếp hàng phía sau không khỏi thán thán.

"Không ngờ một An Thành nhỏ bé lại có một nhân vật như vậy".

"Gia tộc hoàng kim ở Yến Kinh khác nào hoàng đế".

Trần Thái Nhật trong trong liên minh hoàng kim cũng tựa như một vị thần vậy".

"Nhiều người đẹp quá đi, nhưng chả cô nào dễ chọc cả".

"Lúc đầu tôi cứ tưởng Trần Thái Nhật là một thằng ăn bám cơ, không ngờ là ba gia tộc giàu có lại ăn bám Trần Thái Nhật".

"Ăn nói cẩn thận, để sếp Trần nghe thấy, nhà họ Tiêu không trừ khử anh, thì nhà họ Ninh, nhà họ Hàn cũng không bỏ qua cho anh đâu!"

Gia chủ Lưu gia tộc hoa mai cùng vợ ban nãy còn đang đắc ý, lúc này cũng nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Cô vợ nhỏ duyên dáng quyến rũ, cắn móng tay nhìn người đàn ông bên cạnh.

Bỗng dưng ả thấy chán ghét vô cùng.

Tại sao mấy cô đó còn trẻ như vậy...?

Mà đã hiển hách, lừng danh, thu hút mọi ánh nhìn, đến người nhà họ Phùng cũng không dám ngăn cản!

Đúng là càng so sánh càng tức chết đi mà.

Cô vợ nhỏ vốn đang mơ màng không biết có thể gặp được “sếp Tr ần” bí ẩn vừa r ồi không, nhưng lại chợt nghĩ đến ba người phụ nữ bên cạnh anh.

Một cô ngoan ngoãn, một cô tính tình dịu dàng, thủy chung trước sau như một, người còn lại thì đến ả cũng là fan của cô ấy - Ninh Yên Nhiên.

Nhan sắc này, đội hình này.

Tự soi gương cũng cảm thấy hết sức tuyệt vọng.

"Haizz".

Gia trưởng Lưu cùng cô vợ nhỏ đồng thời thở dài.

Nhưng sự tiếc nuối trong lòng của hai người lại khác nhau.

...!

Dưới sự hướng dẫn tận tình của nhân viên nhà họ Phùng, chẳng mấy chốc Tr ần Thái Nhật đã đến phòng bao VIP trên t ầng hai của nhà thi đấu.

Trước khi khai mạc hội nghị, các vị khách quý của chủ tọa được bố trí nghỉ ngơi tại đây.

Chủ đề của hai ngày hội nghị không giống nhau.

Ngày thứ nhất là kiểm kê nội bộ liên minh hoàng kim đồng thời giải quyết toàn bộ mâu thuẫn, tất cả các gia tộc đều cùng nhau chứng kiến và phán quyết.

Ngày hôm sau là ngày sắp xếp lại thứ hạng của tất cả các gia tộc hoàng kim, phương thức cụ thể đã được sắp xếp bởi bốn gia tộc lớn.

Ngoài việc buộc nhà họ Phùng phải giao đám người Hồ Cửu Phong ra, về bản chất, Trần Thái Nhật giống một quan sát viên hơn.

Trần Thái Nhật mở cửa phòng bao, đứng trước mặt lại là một nhân vật bất ngờ.

"Phùng Tinh Kiếm?"

Đường Đường là cậu chủ gia tộc hạng nhất ở Hoa Hạ, gương mặt hắc lúc này lại lộ ra vẻ ôn hòa.

"Anh Trần, tôi ở đây đợi anh đã lâu!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 316: Người Không Phạm Ta

Trần Thái Nhật không quá ngạc nhiên khi thấy Phùng Tinh Kiếm đang đợi anh ở đây.

Cuộc hội nghị này là cuộc tụ họp cao nhất nội bộ liên minh hoàng kim.

Ngoài mặt, đây là cơ hội để các gia tộc khác ngoài bốn gia tộc lớn tiến hành giải quyết mâu thuẫn và sắp xếp lại thứ hạng.

Nhưng thực chất, cuộc hội nghị này không khác nào một cơn bão dữ dội.

Chính là thời điểm giải quyết mâu thuẫn giữa Trần Thái Nhật và nhà họ Phùng.

Một bên là gia tộc hạng nhất Hoa Hạ, bên còn lại là nhân vật hô mưa gọi gió của Yến Kinh.

Cuộc đối đầu này mới là sự thay đổi lớn thực sự.

Mối quan hệ giữa Phùng Tinh Kiếm và anh do đánh nhau xong mới thành bạn bè nên vẫn dừng ở mức trung lập.

Nhà họ Phùng chắc chắn sẽ cử hân đến để thăm dò trước khi chính thức ngửa bài.

Trần Thái Nhật nhìn đối phương, hỏi với giọng điệu thản nhiên.

"Cậu chủ Phùng, ở buổi hội nghị ngày hôm nay, cảm ơn nhà họ Phùng đã chào đón và hiếu khách như vậy.

Anh tới tìm tôi là có chuyện gì sao?"

Phùng Tinh Kiếm đi thẳng vào vấn đề

"Anh Tr ần, anh cũng biết tôi rất ngưỡng mộ thực lực võ công cũng như là khí thế và phẩm chất con người anh, cho nên lần này, tôi muốn thay mặt nhà họ Phùng đến trao đổi với anh".

"Trao đổi cái gì?"

"Chúng tôi có thể giao Hồ Cửu Phong cho anh, cho dù là giết chết hay róc xương lóc thịt, chúng tôi cũng không có ý kiến gì.

Gia chủ cũng hứa rằng sau này nhà họ Phùng sẽ không chủ động gây rắc rối cho anh Tr ần nữa, tuy nhiên..."

Tr ần Thái Nhật nhướng mày.

"Tuy nhiên gì?"

Gương mặt Phùng Tinh Kiếm thoáng chút do dự, cuối cùng hắn chậm rãi nói.

"Hy vọng từ nay về sau, anh Tr ần sẽ không bao giờ xuất hiện ở Yến Kinh nữa.

Chúng tôi sẽ mua lại tập đoàn Thái Mộng với giá ưu đãi, mong anh rời khỏi thành phố, tránh xuất hiện trong phạm vi thế lực của nhà họ Phùng".

Khi những lời này vang lên, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

Đưa ra lệnh đuổi khách...!một cách triệt để sao?

Có lẽ gọi là lệnh cấm vận càng thích hợp hơn!

Nhà họ Phùng thực sự muốn coi toàn bộ thành phố Yến Kinh là phạm vi thế lực của họ, đồng thời đưa ra lựa chọn loại trừ Tr ần Thái Nhật.

Điều kiện này vô cùng cực đoan.

Nhà họ Phùng không muốn xảy ra tranh chấp với Tr ần Thái Nhật, nhưng cách để tránh tranh chấp là bắt Tr ần Thái Nhật từ nay về sau biến

mất khỏi Yên Kinh sao?

Nhưng không thể nói là nhà họ Phùng không có ý hòa giải, bọn họ đã chủ động nói muốn giao Hồ Cửu Phong.

Nội hàm của lời nói này thực sự sâu sắc.

Hồ Cửu Phong - quản gia của nhà họ Phùng, người dân ở thành phố Yên Kinh không ai là không biết.

Vì sự việc mười năm trước, hắn và Trần Thái Nhật nảy sinh nỗi thù hận không đội trời chung.

Đúc kết lại thành một câu nói, nếu Trần Thái Nhật còn sống, hắn buộc phải chết.

Nhà họ Phùng quyết định từ bỏ thể diện của một gia tộc hạng nhất Hoa Hạ, giao nhân vật quan trọng của gia tộc cho Trần Thái Nhật, mặc anh chém giết.

Điều này hiển nhiên là cho phép Trần Thái Nhật công khai đánh thẳng vào mặt nhà họ Phùng.

Đây cũng là một loại phục thù đầy khéo léo.

Cuộc trao đổi còn ẩn chứa một điều kiện khác.

Đó là chỉ cho phép Trần Thái Nhật giết Hồ Cửu Phong để trút giận.

Các thành viên khác của nhà họ Phùng, chẳng hạn như Phùng Chính Nghĩa - người liên đới đến vụ việc, anh không được phép động vào.

Phùng Tinh Kiểm cảm thấy để đưa ra được điều kiện đàm phán kỳ lạ này, nhà họ Phùng đã chí nhân chí nghĩa lắm rồi.

Trần Thái Nhật và Hồ Cửu Phong có thù, thì để anh trả thù là xong.

Nhưng Yên Kinh lại là phạm vi thế lực của nhà họ Phùng.

Nếu anh giết chết Hồ Cửu Phong mà vẫn ở lại Yên Kinh, uy tín của gia tộc họ Phùng bị đánh vào mặt.

Khiến ai nấy khi nhìn thấy Trần Thái Nhật, đều lập tức nghĩ đến việc nhà họ Phùng bị đánh vào mặt.

Đây là đi đầu mà gia chủ nhà họ Phùng không thể cho phép.

Phùng Tinh Kiếm khẽ cười.

"Anh Trần, cuộc trao đổi này có thể nói là hai bên đều có lợi.

Thế lực của anh rất lớn, cũng không nhất thiết phải phát triển ở Yên Kinh, phạm vi Hoa Hạ tận mười mấy nghìn cây số, có chỗ nào mà anh không phát triển được chứ? Trả được thù mới là đi đầu quan trọng nhất, đúng chứ?"

Nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn của Phùng Tinh Kiếm, xen lẫn vẻ căm dỗi...!

Trần Thái Nhật bật cười.

Lúc đầu, anh còn cười khẽ, nhẹ nhàng thoải mái.

Rồi sau đó anh cười thành tiếng, gương mặt anh dần để lộ cảm xúc giễu cợt.

Sau cùng anh cười lớn hẳn, tựa như rất thích thú cuộc trao đổi thú vị này, không thể nào ngừng cười được.

Phùng Tinh Kiếm bối rối trước hành vi của Trần Thái Nhật.

"Anh Trần, anh có ý gì?"

Trần Thái Nhật cười mất mười giây rồi mới chậm rãi dừng lại.

"Phùng Tinh Kiếm, tôi nghĩ anh hiểu lắm một số chuyện rồi thì phải".

"..."

Ánh mắt của Trần Thái Nhật đột nhiên híp lại như một thanh kiếm sắc bén, khí thế trên người toả ra, khiến cả nhà thi đấu khẽ rung lên.

"Hồ Cửu Phong đương nhiên tội không thể tha, nhưng Phùng Chính Nghĩa cũng tham gia vào vụ án An Thành mười năm trước! Hơn nữa, ở núi Ôn Tuyên, hai người bọn họ đã lên kế hoạch ám sát tôi, mà Phùng Chính Nghi chính là kẻ chủ mưu".

Trần Thái Nhật gằn nói từng chữ.

"Người không phạm ta, ta không phạm người, người phạm đến ta thì ta ắt phạm đến người.

Tôi còn chưa trả thù được chút nào mà.

Cái mạng này của Phùng Chính Nghĩa, anh không giữ được đâu".

Phùng Tinh Kiếm chết sống.

"Anh Trần, dù sao thì Phùng Chính Nghĩa cũng là người chảy trong mình dòng máu nhà họ Phùng, nếu anh làm như vậy, bố tôi - Phùng Lương Tông, sẽ rất khó xử!"

Trần Thái Nhật xua tay.

"Không cần phải cảm thấy khó xử thay cho một kẻ sắp chết, dù sao người kế vị chức gia chủ cũng không phải là ông ta.

Vả lại nhà họ Phùng các anh còn muốn coi Yến Kinh là một khu cấm địa, không cho tôi vào, e là không được".

Gương mặt Phùng Tinh Kiếm lộ vẻ đấu tranh xen lẫn kiêu ngạo.

"Tại sao không chứ? Ở thành phố Yến Kinh, nhà họ Phùng tôi vốn là gia tộc hạng nhất, không cho anh vào cũng là để chúng ta tránh xảy ra tranh chấp thôi".

Trần Thái Nhật khịt mũi, vẻ mặt đầy khinh thường.

"Từ khi tôi trấn thủ biên cương mười năm trước đã giết vô số kẻ thù.

Nếu ngay cả Yến Kinh cũng không được trở về thì chẳng phải rất nực cười sao, bỏ ngay cái ý định đó đi!"

Trấn thủ Tây Cực, tứ thần Hoa Hạ, trong phạm vi quốc gia này thì nơi đâu cũng là quê hương.

Trần Thái Nhật dừng lại một giây, lạnh lùng nói.

"Anh quay về nói cho gia chủ Phùng, tôi đàm phán với nhà họ Phùng, không phải là thoả thuận bình thường mà phải dùng phương thức hoà bình để chuyển ý một cách uyển chuyển như thế này, nhà họ Phùng không có lựa chọn nào khác đâu, tiễn khách!"

Anh vừa ra lệnh, Tiêu Mai lập tức đứng dậy.

"Anh Phùng, mời anh quay về

Sau hai ngày hội nghị, chuyện này cũng phải kết thúc.

Anh Trần nhân từ không muốn dùng vũ lực với gia tộc hạng nhất các anh, nhưng nếu có kẻ nào không sợ chết, thì tôi sẽ lập tức tiễn kẻ đó đến Tây Phương Cực Lạc".

Gia chủ mới kế nhiệm của nhà họ Tiêu, một trong bốn gia tộc lớn, nói năng hết sức đanh thép.

Sắc mặt Phùng Tinh Kiếm hết trắng lại xanh, chật vật hồi lâu.

"Tôi sẽ chuyển ý nguyên lời cho bố tôi, tạm biệt".

Nói xong, hắn lập tức rời đi.

Hàn Tâm Nhụy đứng ở bên cạnh Trần Thái Nhật, ánh mắt đầy tức giận.

"Anh, nhà họ Phùng đúng là bắt nạt người quá đáng".

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng nói một câu.

"Có lẽ gia chủ Phùng đã thỏa hiệp, nhưng lão già kia e là không cam lòng đâu.

Bảo kiếm không giết người thì đến mùi máu cũng phai thôi.

Bọn họ có thể vẫn còn có thủ đoạn khác".

Nửa giờ sau, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Một người phục vụ bước vào.

"Cô Hàn, nhà họ Hàn có tên trong danh sách thách đấu ngày hôm nay".

Đám người Trần Thái Nhật sửng sốt.

Dưới sức ảnh hưởng của Trần Thái Nhật, từ lâu đã không còn ai dám ngấp nghé đến nhà họ Hàn và nhà họ Ninh.

Có ai mà không sợ chết dám khiêu chiến chứ?

Hàn Tâm Nhụy nhận danh sách và xem xét.

"Nhà họ Vệ?"

Ninh Yên Nhiên đứng ở bên cạnh cũng kinh ngạc.

"Nhà họ Vệ gia tộc hoa lan hạng nhất sao? Không phải quan hệ giữa nhà bọn họ và nhà họ Hàn cô rất tốt à? Sao đột nhiên lại thách đấu?"

Giọng điệu của Trần Thái Nhật hết sức thản nhiên.

"Không phải nhà họ Vệ muốn ngấp nghé mà là nhà họ Phùng muốn nhân cơ hội này để ép anh"..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 317: Hội Nghị Man Rợ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày đầu tiên của Hội nghị liên minh hoàng kim.

Các mâu thuẫn trong các liên minh hoàng kim sẽ đồng thời nảy sinh, các gia tộc thách đấu nhau, phương thức sẽ do cả hai bên tự do quyết định.

Bốn gia tộc lớn đứng ra làm trọng tài, trong vòng một ngày, mâu thuẫn phải được giải quyết hoàn toàn bằng cách này.

Nếu trong tương lai xảy ra tranh chấp vì mâu thuẫn này, toàn bộ liên minh sẽ bị tiêu diệt!

Phương thức tàn nhẫn này đã duy trì nội bộ liên minh hoàng kim tương đối hòa bình suốt một năm trời, nhưng ngày hôm nay, nó cũng chính là một hòng súng đã giương lên sẵn sàng.

Hầu hết những gia tộc giàu có thách đấu hôm nay đều có mối thù sinh tử.

Thậm chí không ít người còn tích góp nhiều năm chạy đua vũ trang, để chuẩn bị sẵn sàng hạ gục đối thủ trong vòng một ngày.

Gia tộc hoàng kim vốn vang danh ở thành phố Yến Kim, nay lại trở thành một đấu trường đẫm máu.

Trần Thái Nhật khẽ cau mày.

"Nhà họ Vệ chắc chắn đang chịu sự khống chế của nhà họ Phùng, muốn trừ khử phe của Tâm Nhụy trước, sau đó buộc anh phải từ bỏ việc truy sát Phùng Chính Nghĩa.

Loại thủ đoạn quanh co này đúng là không có chút giá trị nào".

Hàn Tâm Nhụy cắn môi.

Chuyện liên quan đến danh tiếng và gia nghiệp của nhà họ Hàn, thư thách đấu của đối phương cũng đã được gửi đến, tuyệt đối không được lùi bước, hơn nữa phía sau còn có nhà họ Phùng...!

"Anh, anh yên tâm, em sẽ không làm mất mặt anh đâu.

Nếu nhà họ Vệ đã có ý định này thì em sẽ tát thẳng mặt bọn họ một cái thật mạnh".

Trần Thái Nhật bình tĩnh mỉm cười.

"Muốn có khí thế như vậy thì phải không ngừng đột phá, khi các em cũng đạt tới cấp Thần, e là đến cả thư thách đấu cũng không một ai dám gửi".

Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên nhìn nhau cười.

Cuộc giao đấu như một cái hẹn báo trước, nhưng cách thức chiến đấu không nhất thiết phải là dưới dạng đấu võ, phải đợi đến khi nhà họ Vệ đề xuất tại hiện trường mới biết được.

Thậm chí trước đó, một số gia tộc có mâu thuẫn sâu sắc đã chọn thẳng đấu văn.

Tung xúc xắc, so tài lớn nhỏ, nếu thua thì phải giao toàn bộ tài sản của mình cho đối phương!

Hiện trường không đổ máu, nhưng thực sự rất kích thích.

Động một cái là phá sản như chơi.

Đám người Trần Thái Nhật đứng trong phòng bao VIP, nhìn xuống qua cửa sổ.

Trận thách đấu giữa nhà họ Hàn và nhà họ Vệ là trận thứ ba.

Còn hai trận đấu trước đó, họ có thể quan sát tình hình xem thế nào.

Đinh đoong!

Bây giờ là chín giờ ba mươi chín phút, giờ lành đã đến.

Một thanh niên bảnh bao ăn mặc gọn gàng, bước lên sân khấu với chiếc micro trên tay.

"Ồ?"

Trần Thái Nhật hơi ngạc nhiên, hoá ra là một người quen

Tịch Khôn.

Cậu chủ của nhà họ Tịch hoàng kim, ngôi sao hàng đầu của Hoa Hạ, là thần tượng của hàng nghìn cô gái trẻ.

Tuy nhiên, vì tán tỉnh Vân Vũ Phi mà gã bị Trần Thái Nhật đánh tại ngay sân bay.

Nam ngôi sao được nhiều người biết đến vì ngoại hình và khí chất nổi bật này đã được chọn làm người dẫn chương trình cho Hội nghị liên minh hoàng kim lần này.

Ngay sau đó, ba hồi chuông vang lên.

Người dẫn chương trình lớn tiếng thông báo.

"Kính thưa toàn thể anh em, bạn bè và các bậc tiền bối của gia tộc hoàng kim, hôm nay là ngày trọng đại của liên minh hoàng kim chúng ta! Tôi xin long trọng tuyên bố: Hội nghị liên minh hoàng kim lần thứ một trăm bốn mươi chính thức khai mạc!"

Leng keng!

Tiếng vũ khí vang lên không ngớt!

Nhà thi đấu chật kín chỗ ngồi.

Vì trận đấu ngày hôm nay, hầu hết các gia tộc hoàng kim đều dẫn theo một số lượng lớn vệ sĩ và võ sĩ.

Phải đến hàng chục nghìn người!

Cảnh tượng này hết sức kỳ quái.

Ngay khi đám người nghe thấy hội nghị khai mạc.

Không có tiếng vỗ tay, không có tiếng hò reo, tất cả mọi người lại ăn mừng bằng cách rút kiếm.

Đây là loại hội nghị gì vậy, giống như một “lò mổ” nội bộ hơn đây!

Tịch Khôn hiển nhiên đã quen với cảnh tượng này, lớn tiếng tuyên bố.

"Ngày mừng một hôm nay là ngày tốt để các gia tộc giải quyết toàn bộ mâu thuẫn, cũng như là các hiểu lầm.

Chúng ta không cần lời nữa.

Xin mời hai bên trong trận thách đấu đầu tiên, gia chủ Tề của gia tộc hoa mai và gia chủ Mã của gia tộc hoa sen, lên sàn đấu!"

Leng keng, leng keng!

Nhà thi đấu vang dội tiếng vũ khí đập vào nhau, đám người có mặt đều dùng những con dao sắt lấp lánh làm công cụ vỗ tay.

Đúng lúc này, một luồng khí thế cuồn cuộn bạo bắt đầu khuếch tán khắp nhà thi đấu.

Người của gia tộc hoàng kim đều hiện rõ ánh mắt hung ác, xem ra hôm nay bọn họ sẽ xé toạc lớp áo khoác thường ngày, biến thành những con thú hung hãn.

Trong phòng bao, Hàn Tâm Nhụy giải thích với Trần Thái Nhật.

"Nhà họ Tề xếp hạng ba trong các gia tộc hoa mai.

Nhà họ Mã vừa hay lại đứng ở nửa dưới trong gia tộc hoa sen, đám người này vẫn luôn trấn áp hẳn nhà họ Tề

Hai gia tộc cũng đang cạnh tranh trong kinh doanh, nảy sinh hận thù đã lâu".

"Lần này là nhà họ Tề chủ động thách đấu, nói không chừng còn có người đứng sau chống đỡ, nếu nhà họ Mã thua thì phải bồi thường, đầu hàng, uy tín trong gia tộc hoa sen cũng sẽ giảm mạnh, xếp hạng ngày mai có thể bị hạ xuống".

Trần Thái Nhật gật đầu.

Liên minh hoàng kim có lịch sử hơn trăm năm này, cho đến xã hội hiện đại ngày nay, cách giải quyết vấn đề vẫn là phương pháp cổ xưa nhất.

Đàm phán, hòa bình và thỏa hiệp không hết lần tại.

Cho đến ngày nay, chỉ cần thách đấu là xong.

Gia chủ Tề là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, hàng lông mày lạnh lùng, đầy thù hận.

Gia chủ Mã đứng ở phía đối diện, mang vóc dáng phú quý, bụng bự, ánh mắt khinh thường nhìn về phía người nhà họ Tề

Gia chủ Tề hét lên:

"Mã Gia Vĩ! Ba năm trước, ông bắt ép nhà họ Tề tôi bán tòa cao ốc Hải Lâm với giá thấp, bắt con trai tôi phải quỳ xuống xin tha, khiến cả gia tộc tôi mất hết mặt mũi.

Khoản nợ này, hôm nay tôi sẽ đòi lại hết!"

"TềPhi, đừng mơ mộng nữa.

Tôi và ông đều nắm rõ quy tắc mà.

Nói đi, định đấu thế nào đây, nhưng nếu thua thì có thể dùng ba tỷ tệ để bồi thường".

TềPhi đột nhiên trừng mắt.

"Ha ha ha ha! Được! Nếu ông đã ngông cuồng như vậy thì chúng ta sẽ chơi một trận ra trò.

Nếu tôi thua, tôi sẽ đưa cho ông ba tỷ tệ.

Nếu tôi thắng, ngoài việc ông phải trả lại tòa cao ốc Hải Lâm, ông còn phải quỳ xuống đất dập đầu trước tôi!"

Mã Gia Vĩ nghe xong, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lùng.

"Thêm một điều kiện nữa.

Nếu thua, ngoài ba tỷ tệ, ông phải tự mình đánh gãy một chân".

Xì xào.

Cảnh tượng càng lúc càng gay cấn.

TềPhi nghiêng răng nghiêng lợi.

"Đồng ý!"

"Nói đi, muốn đấu kiểu gì?"

TềPhi lấy ra một quả pháo khổng lồ dày hơn cánh tay trẻ con.

"Đọ độ gan dạ!"

Trong và ngoài nhà thi đấu vang lên tiếng xì xào bàn tán không ngớt, nhưng ai ai cũng mơ hồ.

Cái bụng bự của Mã Gia Vĩ rung lên.

"Lắm nhảm cái quái gì thế, nói rõ ra xem nào!"

Trên mặt TềPhi thoáng hiện lên vẻ kiên quyết.

"Tên họ Mã kia, hai người chúng ta đứng cách nhau nửa mét, sau đó đốt cây pháo này ở chính giữa mắt tôi và mắt ông.

Trước khi nổ, kẻ nào chạy đi trốn thì thua cuộc, dám chơi không?"

Chà!

Dám người có mặt lập tức sôi sục.

Ở trong phòng bao, Trần Thái Nhật quan sát mọi thứ, cũng hơi sửng sốt.

Mẹ chứ, đúng là trò chơi đầy kích thích!

Khoảng cách nửa mét, quả pháo lớn như vậy nổ ngay ở trước mắt, chắc chắn vùng mặt sẽ bị thương nặng, mắt cũng sẽ bị hỏng!

Ngay cả hộp sọ cũng sẽ bị nổ tung, văng thành từng mảnh.

TềPhi này không phải tay vừa đâu!

Ông ta là một “máy bay tiêm kích” trong thế giới của những kẻ liều lĩnh!

Tuy nhiên, đây đúng nghĩa là cuộc thi độ độ gan dạ.

Một người dũng cảm không sợ hãi, không trốn tránh trong trường hợp này, phải chuẩn bị tinh thần để đánh mất đi hai mắt, đòi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 318: Không Thể Tha

Cả hội trường đều nín thở chờ đợi.

Cuộc mẫu thuẫn đầu tiên đã khiến liên minh hoàng kim tranh đấu đẫm máu, không chút che đậy.

Trần Thái Nhật ở trong phòng bao, hời cau mày.

Không biết lát nữa vệ sĩ sẽ dùng thủ đoạn gì để lợi dụng điểm yếu, uy hiếp Hàn Tâm Nhụy.

Nếu như người phụ nữ của anh bị bắt nạt như thế thì đúng là chơi lớn rồi.

Giữa sân.

Mặt của Mã Gia Vĩ lúc xanh lúc trắng.

Gia tộc hoàng kim ở thành phố Yến Kinh có địa vị được tôn sùng, mỗi ngày ăn sung mặc sướng, sống xa hoa lãng phí.

Cuộc sống như thế không biết đã trôi qua được bao nhiêu năm.

Mã Gia Vĩ không ngờ Tề Phi lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để trả thù cho sự việc ba năm trước.

Tòa cao ốc Hải Lâm là một tòa nhà thương mại cao cấp mà năm đó nhà họ Mã đã dùng mọi thủ đoạn mới cướp đoạt được.

Chỉ riêng những năm trở lại đây, lợi nhuận cho thuê và giá cả gia tăng, mỗi năm đã đem lại cho nhà họ Mã khối tài sản hàng trăm triệu tệ.

Riêng tòa nhà đã trị giá hơn mười tỷ tệ!

Sao ông ta có thể trở mặt đứng nhìn số tài sản có giá trị lớn như vậy bị mất trắng được chứ.

Càng không thể khoan nhượng mà đập đầu nhận lỗi được.

Gia chủ của gia tộc hoa sen đập đầu trước nhà họ Tề của gia tộc hoa mai.

Vậy thì ngày mai nhất định sẽ có vô số gia tộc cùng đẳng cấp, thay phiên nhau đàn áp nhà họ Mã.

Kẻ thất bại sẽ bị bắt nạt!

Thua trận này, nói không chừng nhà họ Mã sẽ bị các gia tộc khác đá ra ngoài cuộc.

Có thể thấy rõ tính tàn khốc của cuộc hội nghị.

Lúc này khuôn mặt bình tĩnh vốn có của Mã Gia Võ đã đầm đìa mồ hôi vì căng thẳng.

Nhưng ông ta căn bản không có sự lựa chọn.

"Tề Phi, ông chơi lớn luôn đi! Tôi không tin ông thật sự có can đảm lớn như vậy".

Ông ta vừa dứt lời, trong ngoài hội trường vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

Âm thanh va chạm của đao kiếm và tiếng trống vang lên bên tai không dứt.

Tề Phi và Mã Gia Võ đi đến gần nhau, lúc này hai gia chủ của gia tộc hoàng kim không còn là người có tiếng tăm địa vị tôn quý ở Yến Kinh nữa, mà đã trở thành kẻ thù quyết đấu sống chết.

Hai người đứng cách nhau nửa mét.

Gần như vươn tay ra là có thể chạm tới vai của đối phương.

Quyết đấu trực diện như vậy cũng có thể thử thách ý chí của cả hai bên nhiều hơn.

Sắc mặt Tề Phi kiên định, nâng quả pháo cực đại lên trước mặt.

"Mã Gia Vĩ, bây giờ ông quỳ xuống đầu hàng vẫn còn kịp, đợi lát nữa, nếu không cẩn thận phát nổ thì tôi nghĩ vinh hoa phú quý nửa đời còn lại của ông, chỉ có thể hưởng thụ bằng đôi mắt đui mù thôi".

Toàn thân gia chủ Mã run rẩy, ổn định tinh thần, không để bản thân bị đối phương hăm dọa.

"Bớt nói mấy lời nhảm nhí đi, đợi lát nữa tôi sẽ đích thân đánh gãy chân của ông, xem ông còn có thể ngông cuồng ngang ngược được nữa hay không!"

Hai mắt Tề Phi đan lại, móc từ trong túi lấy ra một cái bật lửa.

Từ từ châm lửa.

Két két két.

Pháo đã được đốt thật!

Những tia lửa vừa nhỏ vừa sáng, ngòi nổ dần dần rút ngắn, giống như bùa chú đòi mạng.

Sắc mặt của hai người Tề Phi và Mã Gia Vĩ cũng càng lúc càng trở nên tím tái.

Đây là một ván cờ.

Việc bọn họ phải làm là đánh cược đối phương sẽ trốn trước, sau đó mình mới có cơ hội vứt quả pháo trước khi nó phát nổ để bảo đảm an toàn.

Thực tế, rất nhiều trò chơi như đánh cờ, cá cược quy mô lớn cũng dùng nguyên tắc này.

Chỉ là TềPhi đã sử dụng hình thức này theo kiểu cực đoan nhất.

Ngòi nổ dài khoảng ba mươi centimet, tia lửa đang ngấn lại với tốc độ rất nhanh.

Lúc này, trên trán và trên người của TềPhi đã đầm đìa mồ hôi, cắn răng vang lên tiếng kết kết.

Mã Gia Vĩ ở đối diện, toàn thân bắt đầu run rẩy, giày da ở hai chân chà xát trên mặt đất phát ra tiếng, hiển nhiên là đang cố gắng kiềm chế ham muốn chạy trốn của mình.

Phía sau bọn họ, người nhà của hai nhà họ Tề và nhà họ Mã đều vô cùng căng thẳng.

Một hiệp đấu đơn giản lại có thể quyết định số phận của một gia đình giàu có.

Nhìn thấy ngòi nổ của quả pháo chỉ còn năm giây nữa sẽ tiếp xúc với thuốc nổ.

Vẻ kiên quyết đột nhiên hiện ra trên mặt TềPhi.

"Mẹ kiếp! Tên khốn nhà họ Mã! Hôm nay tôi liều mạng với ông, đôi mắt này cũng không cần nữa, cho dù đầu bị nổ tung thì tôi cũng phải bắt nhà họ Mã của ông quỳ gối trước mặt tôi, mất hết mặt mũi".

Nói xong, TềPhi đặt quả pháo tới gần mặt mình hơn một chút.

Định đấu một trận cá chết lười rách!

Mã Gia Vĩ đột nhiên trợn mắt!

"Thằng điên!"

Vẫn chưa mắg xong, ông ta đã nhìn thấy quả pháo đã sắp nổ tung.

Mã Gia Vĩ gào lên một tiếng, rồi nhảy lùi lại phía sau một bước, xoay người bỏ chạy.

Cả hội trường xôn xao.

Đã có kết quả!

Nhà họ Mã thua rồi!

Nhưng lúc này, gia chủ nhà họ Tề đã không còn thời gian để né tránh, thuốc nổ của quả pháo lớn sắp nổ tung trong tay ông ta.

Một giây sau.

Cả hội trường như chết lặng.

Tề Phi đứng yên tại chỗ, trong tay đang cầm quả pháo.

Ngòi nổ đã cháy đến điểm cuối cùng, từng làn khói xông bốc lên.

Trước mặt tất cả mọi người.

Tề Phi đột nhiên bật cười điên cuồng.

"Ha ha ha ha ha ha!"

Cười xong, ông ta vén một phần ba xác ngoài của quả pháo thô trong tay ra!

Trần Thái Nhật nhướng mày.

"Trận đấu...! lại thành ra kết quả này".

Trong nháy mắt cả hội trường vang lên tiếng cười nhạo và hoan hô điên cuồng.

Họ cười nhạo Mã Gia Vĩ.

Hoan hô gia chủ nhà họ Tề.

Ngòi nổ trong quả pháo trên tay Tề Phi vẫn còn khoảng ba centimet được giấu trong vỏ pháo, chưa cháy hết!

Cho dù thời gian ngắn ngủi, cũng giúp ông ta tranh thủ được hai giây quý giá.

Gia chủ Tề nhanh tay nhanh mắt, dập tắt nó.

Ở giây phút cuối cùng, pháo đã bị dập lửa!

Trong nháy mắt, toàn thân Mã Gia Vĩ run rẩy, chỉ vào Tề Phi, bùng bùng lửa giận.

"Thằng khốn chơi ăn gian!"

Một lát sau, loa trong hội trường đột nhiên vang lên tiếng của gia chủ nhà họ Phùng – Phùng Lương Tông.

"Thuốc nổ trong tay Tề Phi là thật, chỉ là ngòi nổ hơi nhiều một chút mà thôi, Mã Gia Vĩ, trong lòng ông sớm đã hoảng sợ rồi, bằng không nếu quyết tâm kiên trì đến giây phút cuối cùng, làm sao đến mức bị một câu của ông ta dọa sợ bỏ chạy chứ".

"Ông cũng không phải là sợ pháo sẽ nổ, mà là sợ đối mặt với Tề Phi, sợ ông ta liều mạng, như vậy mà ông còn dám mạnh miệng nữa sao? Thắng thua đã định, đừng làm loạn nữa".

Cả hội trường dần dập tiếng vũ khí.

Nhà họ Phùng đưa ra quyết định cuối cùng!

Mã Gia Vĩ đã thua hoàn toàn.

Trần Thái Nhật ở trong phòng bao chớp mắt.

Không ngờ trong liên minh hoàng kim vẫn còn có người tài.

Cạnh tranh là so tài về trí tuệ, dũng khí, nghị lực và sự quả quyết.

Trong hiệp đấu thứ nhất, Tề Phi đã dẫn trước Mã Gia Võ về mọi mặt.

Thắng là cái chắc.

Bỗng nhiên Trần Thái Nhật nghĩ.

Chẳng lẽ khi lên kế hoạch tổ chức đại hội này, trưởng bối đời đầu của liên minh hoàng kim cũng ấp ủ suy nghĩ dùng cách này khiến các gia tộc trong nội bộ liên minh thể hiện sức mạnh, mạnh thì tồn tại, yếu đuối thì bị đào thải?

Quả thực, có thể giành chiến thắng trong hoàn cảnh khốc liệt như vậy, chắc chắn là hạt giống cạnh tranh mạnh nhất của liên minh.

Nếu như thế, liên minh hoàng kim mới không đến nỗi thối nát và mất đi ý chí chiến đấu.

Đúng là không nên xem thường trí tuệ của người xưa.

Hiệp đấu thứ nhất kết thúc, Mã Gia Võ đứng trước mặt mọi người, không cam tâm tình nguyện, quỳ xuống dập đầu ba cái với Tề Phi.

Đơn giản thô bạo, không thiếu phần đặc sắc.

Tịch Khôn bước lên sân khấu, đứng hai bên khán đài là người được chọn của hai gia tộc lớn.

Hiệp đấu thứ hai sắp bắt đầu.

Lúc này, ánh mắt Trần Thái Nhật đột nhiên thay đổi, nhìn cái túi giữa eo mình với ánh mắt kinh ngạc.

Một luồng ánh sáng xanh biếc ư ám từ trong khe hở của cái túi liên tục chiếu ra ngoài.

Thứ trong túi không phải là cái gì khác.

Mà chính là Trấn Quốc Khí - Vân Hạc Phương Hồ, nó lại có phản ứng ngay ở đây sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 319: Giao Vạ Ông Ra Đây Là Được

Trần Thái Nhật không ngờ anh đến hội nghị của nhà giàu hoàng kim lại có thu hoạch này.

Giữa Trấn Quốc Khí có cảm ứng lẫn nhau.

Đây cũng là lý do Trần Thái Nhật mang theo Vân Hạc Phương Hồ nhỏ xinh bên mình.

Hội Đông Vinh trong nước, dư nghiệt ở ngoài nước, còn có rất nhiều kẻ bụng dạ khó lường, đều muốn hủy hoại Trấn Quốc Khí.

Thanh Đồng Thần Thụ, Hậu Mẫu Đế Vương Đỉnh được chính phủ bảo vệ tầng tầng lớp lớp, còn có cấm bẫy Đông Tuyết thiết lập, có thể nói là vô cùng an toàn.

Vậy thì món Trấn Quốc Khí thứ ba xuất hiện duy nhất ở Hoa Hạ chính là Vân Hạc Phương Hồ trong tay anh.

Đặt ở đâu là đảm bảo an toàn nhất?

Chắc chắn là ngay dưới mí mắt của mình.

Trần Thái Nhật vốn định giải quyết chuyện mặt đất bùng nổ ở Bộc Hải trước, rồi mới đi tìm những Trấn Quốc Khí khác.

Nhưng bây giờ lại có phát hiện mới?

Lẽ nào trong liên minh hoàng kim này có gia tộc nào đó giấu giếm báu vật quốc gia?

Trần Thái Nhật lấy lại tinh thần, ánh mắt quét ra ngoài cửa sổ thủy tinh, thò ngón tay vào trong túi đeo chéo, chạm vào Vân Hạc Phương Hồ, chậm rãi chuyển động.

Cuối cùng, khi ánh mắt lia đến một hướng, lông mày Trầ n Thái Nhật bỗng nhướn lên.

“Tiểu Nhụy, đám người bên kia là gia tộc nào vậy?”

Hàn Tâm Nhụy quay đầu nhìn theo hướng Trầ n Thái Nhật chỉ, khuôn mặt tỏ vẻ ghét bỏ.

“Sư phụ, đó chính là nhà họ Vệ”.

Nhà họ Vệ!

Chính là nhà họ Vệ định gây rắc rối cho Hàn Tâm Nhụy sao?

Lính h ầu của nhà họ Phùng.

Trong tay bọn họ có Trấn Quốc Khí sao?

Lông mày Trầ n Thái Nhật nhíu chặt lại, nghĩ thế nào cũng thấy có chút khó tin.

Năm đó, nhà họ Phùng rất sáng suốt giao báu vật gia truyền là Hậu Mẫu Đế Vương Đỉnh cho chính phủ.

Sau đó, danh vọng, thế lực, địa vị của gia tộc đều tăng cao chóng mặt.

Có thể ng ỡ vững vị trí gia tộc số một Hoa Hạ thì hành động này cũng là sự trợ giúp rất quan trọng.

Còn cách làm ngu xuẩn chính là giấu giếm Trấn Quốc Khí như nhà họ Hoàng ở Hàng Thành.

Nếu không phải Trầ n Thái Nhật kịp thời đến giải quyết, thì e là vì tranh cướp Trấn Quốc Khí, nhà họ Hoàng đã bị các cao thủ hạng chín xâu xé r ồi.

Một khi có người biết gia tộc nào đó giấu giếm Trấn Quốc Khí.

Thì thứ nóng bỏng tay này sẽ lập tức trở thành quả bom hẹn giờ, thu hút vô số cao thủ cực kỳ hung ác.

Nhà họ Vệ không sợ sao?

Hay là bọn họ không hề biết thứ trong tay mình là Trấn Quốc Khí?

Đầu óc Trần Thái Nhật xoay chuyển rất nhanh, anh suy nghĩ một lúc.

“Tâm Nhụy, lát nữa nhà họ Vệ và em lên sàn thi đấu, em thêm một điều kiện thắng thua nữa”.

Hàn Tâm Nhụy nghe thấy Trần Thái Nhật dặn dò, phản ứng đầu tiên chính là ngoan ngoãn gật đầu, sau đó mới hỏi lại.

“Thêm cái gì?”

“Sau khi thắng, ngoài quần áo thì bắt người kia giao hết tất cả mọi thứ trên người ra, đích thân em lục soát”.

Hàn Tâm Nhụy nhìn kĩ lại.

Người Trần Thái Nhật nhắm vào là một phụ nữ.

Khoảng ba mươi mấy tuổi, trang điểm đậm, có mấy phần nhan sắc, ngồi bên cạnh gia chủ của nhà họ Vệ.

“Phu nhân của nhà họ Vệ sao? Không vấn đề gì”.

Trần Thái Nhật sắp xếp xong xuôi mới yên tâm.

Theo cảm ứng của anh, Trấn Quốc Khí trong tay nhà họ Vệ nằm trên người phu nhân gia chủ.

Về phần nó là gì thì phải lấy được mới biết.

Trên người phụ nữ này chỉ có một chiếc túi xách nhỏ, có nghĩa là thứ đó chắc chắn rất nhỏ, có khi là thứ như ngọc bội.

Đúng lúc này, xung quanh bỗng vang lên tiếng kêu kinh ngạc và tiếng reo hò.

Trần Thái Nhật lúc này mới dừng suy nghĩ, ánh mắt nhìn về phía sàn đấu.

“Chết rồi sao?”

Trần Thái Nhật kinh ngạc phát hiện.

Trong trận đấu thứ hai, hai nhà giàu hoàng kim giao chiến đã gây ra án mạng.

Nhìn dáng vẻ gồ ghề của mặt đất trên kia, hẳn là vừa trải qua trận đấu võ.

Trong đó, một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, lúc này đã trở thành một xác chết lạnh ngắt.

Đối thủ của ông ta đứng trên sàn đấu, nói với giọng điệu kiêu ngạo.

“Nhà họ Hoàng các người chọn một gia chủ có võ công cao hơn chút đi! Ha ha ha!”

Cùng với trận cười sảng sặc, thắng thua đã rõ.

Trần Thái Nhật hơi kinh ngạc.

“Tâm Nhụy, chẳng phải nhà giàu hoàng kim cấm nội bộ giết chóc gây ra án mạng sao?”

Hàn Tâm Nhụy gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Hôm nay và ngày mai là ngoại lệ”.

Trần Thái Nhật nghe thấy thế, lập tức tỏ vẻ nghiêm túc.

Nhà họ Phùng sắp xếp cho nhà họ Vệ giao chiến với Hàn Tâm Nhụy, lẽ nào muốn giết người trước mặt anh sao?

Hàn Tâm Nhụy nhìn thấy sắc mặt Trần Thái Nhật thay đổi, trong lòng ấm áp.

“Tiểu Nhụy sẽ không sao đâu”.

Trần Thái Nhật xua tay, lục tìm trong túi quần, lấy một thứ ra đưa cho cô ấy.

“Ăn đi”.

Hàn Tâm Nhụy không hỏi mà nuốt luôn xuống.

Trần Thái Nhật nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của đối phương, mỉm cười nói.

“Em yên tâm đi, trong một tiếng đồng hồ bắt đầu từ bây giờ, trong sân vận động này, ngoài anh ra, không ai có thể khiến em mất mạng”.

Hàn Tâm Nhụy nghe thấy thế, mặt đỏ bừng lên, lấy dũng khí hôn một cái lên mặt Trần Thái Nhật trước mặt hai cô gái khác.

Coong coong coong!

Ba tiếng chuông đồng vang lên.

Người chủ trì của hôm nay bước lên trên bục, tuyên bố với mọi người.

“Trận đấu thứ ba! Là vở kịch chính của hôm nay, hai bên có mâu thuẫn không ai biết, chúng ta hãy cùng theo dõi.

Xin mời nhà họ Vệ, nhà họ Hàn của gia tộc hoa lan!”

Vẻ mặt Hàn Tâm Nhụy bỗng trở nên nghiêm túc.

“Em đi đây”.

“Anh cũng đi cùng, chờ đánh thắng còn có việc khác”.

Trần Thái Nhật dẫn dò Ninh Yên Nhiên và Tiêu Mai ở lại phòng bao, còn anh dẫn Hàn Tâm Nhụy lặng lẽ xuống bậc thang, đến bên cạnh sàn đấu ở trung tâm nhà thi đấu.

Hôm nay là hội nghị của nhà giàu hoàng kim, nhưng nhà họ Hàn không cử nhiều họ hàng đến cổ vũ.

Càng là gia tộc có thực lực mạnh thì hôm nay lại càng thoải mái.

Bởi vì không ai thách thức.

Nhà họ Hàn vốn cũng như vậy, dưới uy danh của Trần Thái Nhật, các nhà giàu hoàng kim vừa và nhỏ đều tránh né.

Nhưng không ngờ lại gặp rắc rối đến từ gia tộc hoa lan số một.

Trần Thái Nhật nghênh ngang kéo một cái ghế, cạch một tiếng đặt ở bên cạnh sàn đấu, cứ thế ngồi xuống, vắt chéo chân.

Hàn Tâm Nhụy đứng bên cạnh anh, thất lưng đeo một thanh kiếm ngắn, hai mắt bình thản.

Khoảnh khắc nhìn thấy Trần Thái Nhật, người chủ trì không khỏi run rẩy cả chân.

Những người trong ngoài sàn đấu đều im bật khi Trần Thái Nhật xuất hiện.

Dạo gần đây, người đàn ông này quả thực nổi như cồn.

Độ nổi tiếng còn vượt cả nhà họ Phùng vốn là gia tộc số một Hoa Hạ.

Là khách mời danh dự của ngày hôm nay, địa vị của anh vô cùng cao quý.

Trong sự yên tĩnh kỳ dị, Vệ Ân - gia chủ nhà họ Vệ mặt râu quai nón, cao hai mét đứng ở đối diện, sắc mặt cũng rất khó coi.

Ông ta chấp tay với Trần Thái Nhật.

“Cậu Trần... Hôm nay là ân oán của nhà họ Vệ chúng tôi với nhà họ Hàn, không liên quan đến người khác, nếu có gì mạo phạm... xin hãy lượng thứ”.

Trần Thái Nhật tùy ý xua tay, dáng vẻ không hề để tâm, ngón tay chỉ về một hướng nào đó phía sau gia chủ Vệ.

“Không sao, nếu ông thua thì giao vợ ông ra đây là được”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 320: Không Cần Nhất Kiểm Thứ Hai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ánh mắt lập tức đổ dồn về phía người phụ nữ Trần Thái Nhật chỉ.

Hơn ba mươi tuổi, mặt trát đầy phấn, vẻ mặt khó hiểu ngẩng đầu nhìn Trần Thái Nhật.

Chính là phu nhân của gia chủ nhà họ Vệ.

Mọi người lập tức thán phục.

Tên Trần Thái Nhật này ăn tạp vậy sao?

Được rồi, tuy vợ của gia chủ Vệ vẫn còn giữ được nhan sắc, nhưng so với người đẹp như Hàn Tâm Nhụy bên cạnh anh thì kém xa.

Rất nhiều người bắt đầu suy nghĩ trong lòng.

Lẽ nào Trần Thái Nhật còn có sở thích nhòm ngó vợ người khác?

Đường đường là gia chủ của gia tộc hoa lan số một, sắc mặt Vệ Bân thoát cái trở nên khó coi như ăn phải ruồi.

Chưa từng gặp kẻ nào không biết xấu hổ như vậy.

Đằng sau đã có một cô gái như hoa như ngọc rồi, mà vẫn còn nhòm nhó vợ mình sao?

Vệ Bân muốn buột miệng chửi bậy ngay tại chỗ.

Trần Thái Nhật bỗng ý thức được vấn đề, vội vàng bổ sung một câu.

"Ý tôi là nếu nhà họ Hàn đánh thắng, thì sẽ lục soát người của vợ ông".

Xung quanh im lặng một giây.

Vệ Bân ngoác miệng cười luôn.

"Trần Thái Nhật! Đồ vô liêm sỉ! Cho dù tôi không đánh lại được cậu, thì cũng không cho phép cậu sỉ nhục tôi như vậy".

Càng nói càng sai.

Trần Thái Nhật vội vàng đẩy Hàn Tâm Nhụy ra đằng trước.

"Không phải tôi soát mà là cô ấy".

Vệ Bân sững sốt.

Trần Thái Nhật nói cho rõ ràng.

"Gia chủ Vệ, ông hãy nói điếu kiện thách đấu của ông trước đi".

Tiêu điểm của hai bên lần nữa quay về giữa hai nhà họ Vệ và họ Hàn.

Hàn Tâm Nhụy hắng giọng.

"Gia chủ Vệ, nhà họ Hàn tôi chưa từng đắc tội với nhà họ Vệ, ông vô duyên vô cớ thách đấu nhà họ Hàn là định lấy lớn hiếp nhỏ, cố ý gây chiến trong nội bộ liên minh sao?"

Sắc mặt Vệ Bân nghiêm túc, ra vẻ oai phong凛冽.

"Ai nói nhà họ Hàn không đắc tội với tôi chứ? Mười năm trước, bố cô là Hàn Việt đã cướp người phụ nữ của tôi, bây giờ còn nhốt cô ấy cả đời trong nhà họ Hàn, muốn sống không được, muốn chết không xong, món nợ này tôi nhất định phải đòi!"

Xung quanh bỗng vang lên tiếng huýt sáo ầm ĩ.

Trần Thái Nhật cũng sống sờ.

"Máu chó" đến vậy sao?

Ý ông ta là Trương Mỹ Vi - mẹ kế của Hàn Tâm Nhụy, người phụ nữ độc ác kia sao?

Mẹ kiếp, h ấ còn trẻ lão Hàn cũng được của nó đấy.

Hàn Tâm Nhụy cũng lần đầu tiên được nghe chuyện này, khuôn mặt tỏ vẻ không vui.

"Nói nhiều quá, nếu đã thách đấu trong hội nghị này thì phải có điều kiện của ông, ông nói đi".

Khuôn mặt Vệ Bân hiện lên vẻ độc ác.

"Đấu văn ba hiệp, người nào thua phải nhượng lại năm mươi phần trăm gia sản.

Ngoài ra, nếu cô muốn lục soát người vợ tôi, thì tôi cũng muốn thêm một điều, nhà họ Hàn phải thả Trương Mỹ Vi ra, nhà họ Vệ tôi sẽ thu nhận".

Lời nói của ông ta ngập tràn sự khinh miệt và sỉ nhục.

Trương Mỹ Vi đã là vợ của Hàn Việt, cũng là mẹ kế của Hàn Tâm Nhụy - gia chủ nhà họ Hàn đương nhiệm.

Thua một trận đấu, phải nhượng lại mẹ kế, đây chắc chắn là trò cười lớn nhất trong lịch sử của nhà giàu hoàng kim.

Nhưng những người xem có mặt lại không kinh ngạc vì scandal này, mà vì độ khủng của vụ cá cược.

Năm mươi phần trăm gia sản của gia tộc hoa lan?

Thế thì phải năm mươi, sáu mươi tỷ tệ!

Tính ra phải bằng GDP hơn nửa năm của một nước nhỏ r ồi!

Chơi lớn quá r ồi đấy!

Đi ầu này cho thấy một chuyện.

Vệ Bân đã chuẩn bị sẵn sàng để đánh sập hẳn nhà họ Hàn.

Còn về phương thức thi đấu đối phương đặt ra.

Đấu văn rất dễ hiểu, là một phương thức thi đấu trái ngược với đấu võ.

Có một ví von rất đơn giản.

Đấu võ là kiểu chiến đấu tức thời, hai bên hỗn chiến trong sàn đấu.

Còn đấu văn là chiến đấu theo hiệp, một bên tấn công, bên còn lại chỉ có thể phòng thủ.

Đến hiệp tiếp theo, bên còn lại sẽ tấn công, còn bên mình sẽ phòng thủ.

Đối với cao thủ, đấu văn càng có tính khiêu chiến hơn, bởi vì trong hiệp phòng thủ không thể chủ động tấn công, rất có khả năng bị đối phương giết thẳng tay.

Bàn tay Hàn Tâm Nhụy siết chặt lấy thanh đao ngắn ở thắt lưng.

"Thứ tự tính thế nào? Hiệp đầu tiên ai tấn công?"

Khuôn mặt Vệ Bân bỗng nở nụ cười, mang theo châm chọc, thậm chí có thể nói là vẻ trêu chọc.

"Cô là phụ nữ, tôi trước giờ luôn thương hoa tiếc ngọc, ưu tiên phụ nữ, nhường cô tấn công trước".

Đôi mắt Hàn Tâm Nhụy bỗng tỏ vẻ ghét bỏ.

Đối phương hơn cô ấy mấy chục tuổi, mà lại đốn mạt như vậy.

"Gia chủ Vệ, hy vọng ông còn sống sót để vào hiệp thứ hai, có khả năng nhà họ Vệ sẽ không đủ tư cách để tham gia hội nghị năm sau đâu".

Tuyên bố tất thắng!

Trần Thái Nhật không nói gì, vẫn vênh vác ngời trên ghế, đôi mắt lạnh lẽo lướt qua khu vực khách VIP ở tầng hai đối diện.

Nhà họ Phùng, các người được lắm.

Trận giao đấu bắt đầu!

Hàn Tâm Nhụy và Vệ Bân đồng thời đứng trên sàn đấu.

Là bên thách đấu, cả người Vệ Bân tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

Vù vù.

Một luồng gió mạnh thổi qua.

Đỉnh cao hạng tám.

Chỉ cách hạng chín một bước.

Trần Thái Nhật vận dụng sức mạnh cảm nhận, nhạy bén thăm dò.

Lượng chân khí khoảng năm trăm chín mươi nghìn đến sáu trăm nghìn tia...

Cách hạng chín chỉ có một bước, ngang ngược thực sự.

Là đệ nhất trong số các gia tộc hoa lan, sản nghiệp, kinh tế của nhà họ Vệ đều rất phát triển, không ngờ võ công của Vệ Bân cũng cao cường như vậy.

Hàn Tâm Nhụy lặng lẽ rút thanh đao ngắn ở thắt lưng ra.

Keng!

Mũi đao tuốt vỏ.

Một luồng sáng lạnh bỗng lướt qua đôi mắt của mọi người.

Trên khuôn mặt vốn xinh xắn của Hàn Tâm Nhụy, ánh mắt đột ngột trở nên sắc bén, bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy rùng mình.

Hạng tám sơ kỳ!

Vốn chỉ là thiếu nữ thiên tài Yến Kinh hạng sáu, nhờ sự chỉ bảo tận tình của Trần Thái Nhật, võ công đã có tiến bộ vượt bậc.

Đã sớm trở thành người nổi bật trong số các võ sĩ hạng cao.

Nền tảng chân khí đã vững vàng ở ba trăm tám mươi nghìn tia.

Hai cao thủ như vậy, cho dù là ở nhà giàu hoàng kim thì cũng hiếm gặp.

Trên bảng xếp hạng chiến lực Cửu Châu lại càng nằm trong top đầu.

Nhưng mọi người vẫn thầm có tính toán đối với trận đấu của hai người.

Càng là võ sĩ hạng cao thì khoảng cách của mỗi giai đoạn nhỏ lại càng khó vượt qua.

Vệ Bân đã sắp năm mươi tuổi, còn Hàn Tâm Nhụy mới chỉ hai mươi mấy tuổi.

Kinh nghiệm hơn kém nhau quá nhiều, lượng chân khí cũng gần gấp đôi.

Nếu cứ cố đánh thì Hàn Tâm Nhụy dường như không có cơ hội thắng.

Đây cũng là mục đích thực sự của nhà họ Phùng.

Trăm phương nghìn kế, một trận đã dạy Trần Thái Nhật cách làm người.

Nói là đánh nhà họ Hàn, nhưng nếu giết Hàn Tâm Nhụy thật, thì người đau lòng vẫn là Trầٰn Thái Nhật.

Vệ Bân ngoắc ngón tay với Hàn Tâm Nhụy, để lộ bộ mặt vô liêm sỉ của mình.

“Nhóc con, tiếc là cô đã theo nhầm chủ, đắc tội với người không nên đắc tội.

Tôi là người thương hoa tiếc ngọc, sẽ không giết cô.

Chỉ cần cô sáp nhập nhà họ Hàn vào nhà họ Vệ, tiện đây làm vợ lẽ của

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 321: Một Đòn Chí Mạng

Sắc mặt Vệ Bân lập tức trở nên trịnh trọng.

Ông ta không phải người khinh địch, vừa rồi ông ta khiêu khích chỉ là để làm rối loạn tinh thần của Hàn Tâm Nhụy.

Lần này, nhà họ Phùng đã giao nhiệm vụ rất rõ ràng cho ông ta.

Giết Hàn Tâm Nhụy, cho Trần Thái Nhật một đòn chí mạng.

Có thể giết được người phụ nữ của Trần Thái Nhật – nhân vật nổi như cồn ở Yên Kinh, chắc hẳn cũng là một việc lớn đáng để kỷ niệm.

Khí thế trên người Vệ Bân bỗng tỏa ra, hai tay siết chặt thành quyền, trên làn da mờ hồ để lộ ánh sáng như đá xanh.

Ông ta bày ra tư thế phòng ngự, hai mắt lại càng là đối tượng phòng ngự chính.

Kiếm của Hàn Tâm Nhụy nổi tiếng là nhanh.

Nhưng đôi bên có khoảng cách thực lực là hơn hai trăm nghìn tia chân khí, đối phương dù có nhanh cũng không nhanh bằng ông ta được.

Vệ Bân rất tự tin về võ lực của mình.

Hàn Tâm Nhụy đặt ngang thanh đao ngăn trước mặt.

Dao thẳng như kiếm, dài khoảng nửa mét, có khác biệt rất lớn với thanh kiếm nhỏ dài đến một mét rưỡi cô ấy thường dùng trước kia.

Đây là vũ khí mà Trần Thái Nhật lựa chọn riêng cho cô ấy.

Bầu không khí giữa hai bên đã như cung lên dây, không thể không bắn.

Bởi vì chân khí va chạm, không khí không ngừng phát ra những tiếng lộp bộp.

Hiệp đầu tiên, Hàn Tâm Nhụy tấn công, Vệ Bân chỉ có thể phòng thủ.

Nếu như muốn thắng thì đây là cơ hội tốt nhất.

Bởi vì võ công của Hàn Tâm Nhụy trước giờ đều có đi mà không có lại.

Bộp!

Không khí xung quanh Hàn Tâm Nhụy bỗng méo mó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Hàn Tâm Nhụy hạ tám sơ kỳ bỗng vượt qua khoảng cách mấy chục mét.

Nhưng đi đâu khiến người ta kinh ngạc là Hàn Tâm Nhụy không lao tới tấn công Vệ Bân, mà lùi lại mấy chục mét.

Vệ Bân sửng sốt!

Đã bảo là đâm mắt trái mình cơ mà?

Cô lùi lại khoảng cách dài như vậy là muốn làm gì?

Chẳng phải nên tấn công sao?

Các khán giả cũng sửng sốt, không hiểu cô chủ Hàn cao thủ hạ tám tại sao lại làm vậy.

Đúng lúc này, thanh đao ngắn trong tay Hàn Tâm Nhụy được nắm chặt trong hai tay, tư thế kia vô cùng kỳ lạ, giống như đang nắm một cây trường thương.

Phối hợp với thân đao chỉ có mấy chục centimet, trông rất kỳ quặc.

Mọi người bỗng cảm giác được một luồng sắc bén mãnh liệt.

Dường như binh khí sắc bén nhất trên đời sắp tuốt vỏ.

Vô cùng cứng rắn.

Thần binh có thể đâm thủng mọi thứ!

Luồng khí thế này ngưng tụ trên người Hàn Tâm Nhụy.

Ánh mắt Vệ Bân bỗng thay đổi.

Hàn Tâm Nhụy không phải đang lùi lại, mà là đang lấy đà!

Nhưng với khoảng cách này, lấy đà thì có ích gì chứ? Thanh đao ngắn kia không thể chém đến mình được mà?

Đấu văn, Vệ Bân không thể nhân cơ hội tấn công, chỉ có thể nín thở phòng ngự.

Vù vù vù.

Chân khí toàn thân đều ngưng tụ trên làn da.

Lúc này, toàn thân Vệ Bân giống như được điêu khắc, mơ hồ hiện lên hoa văn nham thạch màu trắng xám.

Đúng lúc này, ánh mắt Hàn Tâm Nhụy bỗng tròng lên.

“Cầu tặc! Nộp mạng đi!”

Cô ấy bước một chân vuông góc lên trước tiêu chuẩn, hai tay lao mạnh về phía trước.

Hành động này chính là đâm thương!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, trong không khí vang lên âm thanh vô cùng sắc bén, dường như không gian cũng bị đâm rách.

Thanh đao ngắn trong tay Hàn Tâm Nhụy bỗng như tia chớp, bắn ra một luồng ánh sáng trắng cực nhanh.

Keng!

Ánh sáng trắng xẹt qua không trung, Vệ Bân không kịp tránh, chỉ có thể giơ cánh tay lên đỡ trước trán.

Phập!

Vô ích, giống như một mũi nhọn bỗng đâm toạc tờ giấy.

Đôi tay cứng rắn như bàn thạch của Vệ Bân lập tức bị xuyên thủng.

Phập!

Lại một tiếng nữa.

Mắt trái Vệ Bân đã bị xuyên qua.

“Thu!”

Hàn Tâm Nhụy ở xa xa lớn tiếng quát.

Ánh sáng trắng như vật sống, trong chớp mắt lại quay trở về Hàn Tâm Nhụy cách đó mấy chục mét.

Vù.

Áp mạnh vào thanh đao ngắn.

Sắc mặt Hàn Tâm Nhụy bình thản, nhanh chóng tra đao vào vỏ, không cho mọi người có cơ hội quan sát.

Xung quanh im lặng như tờ.

Khí tức trên người Vệ Bân nhanh chóng kiệt quệ, làn da cũng dần trở thành màu đen, thân hình cao lớn giống như một cái cây bị đốn, ngã về phía sau.

R`ân!

Vang lên một tiếng lớn.

Gia chủ của nhà họ Vệ gia tộc hoa lan.

Đã bị giết chết chỉ bằng một chiêu.

Mọi người im lặng trong vòng một phút, dường như thời gian đột nhiên dừng lại.

Trần Thái Nhật ngồi ở cạnh sàn đấu, khẽ ho một tiếng.

“Người chủ trì, tuyên bố kết quả đi”.

Người chủ trì ở khu vực chờ nghe thấy tiếng kêu của Trần Thái Nhật, sợ đến mức rùng mình.

“Hả? À à, nhà họ Hàn thắng!”

Vù!

Tất cả các nhà giàu hoàng kim vây xem xung quanh bỗng chốc trở nên hoảng sợ, tiếng bàn tán xôn xao không dứt.

“Hàn Tâm Nhụy có thể phóng chân khí ra hơn bốn mươi mét! Hơn nữa còn phá được thân xác đồng sắt của Vệ Bân chỉ bằng một kiếm sao? Đây là hạng tám đánh hạng tám sao? Rõ ràng là kiểu đánh lấn át!”

“Không thể nào, Hàn Tâm Nhụy không thể nào lợi hại như vậy được”.

“Vệ Bân là cao thủ đứng đầu gia tộc hoa lan, trước kia từng đánh với Tiêu Kinh, sau mười mấy hiệp mới đầu hàng”.

“Cô gái này là hạng tám thật sao? Luồng ánh sáng trắng vừa rồi là gì vậy? Chân khí? Hay là ám khí?”

“Chắc là chân khí, nhưng không khoa học tý nào”.

Mọi người nghĩ nát óc vẫn không thể nào hiểu được.

Hàn Tâm Nhụy đứng bên cạnh Trần Thái Nhật, lặng lẽ quay lưng lại, nhả một viên ngọc châu nhỏ màu vàng lấp lánh trong suốt ra khỏi miệng.

Rồi lén lút nhét vào tay Trần Thái Nhật, nhỏ giọng nói.

“Huyết châu của anh có sức dẫn lực quá mạnh, hơn ba trăm nghìn chân khí của em bỗng chốc bị rút cạn, suýt nữa thì tụt xuống...”

Trần Thái Nhật khẽ đỡ thắt lưng Hàn Tâm Nhụy.

Thân thể cô ấy không khỏi run rẩy, vòng eo nhỏ mềm mại.

“Không cần trả lại anh, em ăn đi, có thể tiêu hóa hết trong một năm.

Đến lúc đó sẽ giúp ích rất nhiều để em đột phá cảnh giới”.

Hàn Tâm Nhụy gật đầu, cảm giác đằng sau eo truyền tới chân khí của Trần Thái Nhật, cả người ấm áp.

Trần Thái Nhật đã giúp Hàn Tâm Nhụy ăn gian.

Võ sĩ hàng đầu bình thường, dồn sức phát một đòn toàn lực, có thể phóng ra bốn mươi phần trăm chân khí trong đan điền, hóa thành đòn tấn công.

Thiên tài cực hạn có thể phóng ra năm mươi đến sáu mươi phần trăm, hơn nữa cái giá chính là bị thương nặng, thậm chí còn mất mạng.

Dù sao khí hải đan điền cũng là gốc rễ của cơ thể luyện võ.

Một lần rút đi quá nhiều thì bản nguyên cũng sẽ tiêu tan.

Trần Thái Nhật ngưng tụ một giọt máu vàng của anh thành huyết châu, bảo Hàn Tâm Nhụy nuốt xuống.

Trong thời gian ngắn sẽ dùng đến một trăm phần trăm thực lực, dẫn toàn bộ chân khí trong người vào thanh đao ngắn, thực hiện một đòn tấn sát.

Vệ Bân ra tay hết sức, cùng lắm cũng chỉ có cường độ hai trăm ba mươi nghìn tia.

Chiêu kiếm lăng không này của Hàn Tâm Nhụy đã kế thừa một phần tinh túy cách không điểm ngón tay mà Trần Thái Nhật thường dùng.

Một kiếm có cường độ lên tới ba trăm năm mươi nghìn tia!

Trừ khi cao thủ hạng chín xuất hiện, còn cơ thể Vệ Bân thì không thể đỡ được.

Tiếng kinh ngạc vang lên ầm ào.

Gia tộc số một hoa lan đối diện, người nhà họ Vệ đã đại loạn.

Gia chủ đã bị giết trong nháy mắt!

Nhà họ Vệ sẽ đi đâu về đâu đây?

Đúng lúc này, Trần Thái Nhật chỉ về phía vợ của Vệ Bân ở đối diện.

“Người đẹp lại đây, cởi quần áo ra đi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 322: Suy Nghĩ To Gan

Phu nhân của Vệ Bân đường đường là quả phụ của gia chủ gia tộc Vệ Thị, lúc này về mặt sừng sốt.

Trần Thái Nhật chớp mắt, bổ sung thêm một câu.

"Theo ước định thì tôi sẽ lấy một thứ vô cùng quan trọng trên người cô, làm bổ sung của trận đấu võ này, tôi nghĩ chắc cô sẽ không từ chối nhỉ?"

Tất cả người nhà họ Vệ đều im lặng.

Từ chối?

Từ chối cái gì?

Gia chủ Vệ đã bị Hàn Tâm Nhụy giết chết rồi.

Trần Thái Nhật còn chưa ra tay, mà ở đây có ai đánh lại được anh chứ?

Theo cục diện hiện giờ, thì nhà họ Vệ phải đưa năm mươi phần trăm gia sản cho Hàn Tâm Nhụy.

Về cơ bản cũng coi như nhà họ Vệ sáp nhập vào nhà họ Hàn rồi.

Hàn Tâm Nhụy lại còn là người phụ nữ của Trần Thái Nhật.

Chẳng khác gì chỗ dựa của chỗ dựa.

Ai dám phản kháng chứ?

Bà chủ Vệ chậm rãi đứng dậy, sửa sang một chút mái tóc, cất bước nhẹ nhàng, uốn éo bước tới.

"Cậu Trần, cậu muốn gì tôi cũng có thể cho cậu, nhưng chỗ này không tiện lắm, chúng ta vẫn nên đến một căn phòng kín đáo hơn đi..."

Trần Thái Nhật vội vàng kêu dừng.

"Bà Vệ, xin hãy tự trọng, Tiểu Nhụy, lên đi".

Hàn Tâm Nhụy tức tối lườm Trần Thái Nhật một cái, kéo bà chủ Vệ đến trước mặt mình.

Một ngón tay của Trần Thái Nhật lặng lẽ chạm vào Vân Hạc Phương Hồ trong túi đeo chéo, dùng trái tim để cảm nhận.

"Em gái, cô nhẹ tay thôi, ui da, đây là bột lửa kim cương của tôi, sao cô moi ra được vậy? Đừng vứt...! Cả thời son cao cấp của tôi nữa...! Ấy ấy..."

Hàn Tâm Nhụy nhìn dáng vẻ ỡng à ỡng ẹo của cô ta, bỗng nổi giận, lục lại túi của cô ta một lượt, đồ đạc rơi đầy đất.

Vứt hết đồ trong túi thì đến trên người.

Mãi cho đến khi Hàn Tâm Nhụy moi một thứ nhìn rất bình thường trong túi áo khoác của cô ta, đang định vứt xuống đất.

"Khoan!"

Người kêu dừng là Trần Thái Nhật.

Lúc này, ánh mắt Trần Thái Nhật tỏ vẻ kinh ngạc, anh ngoắc tay.

"Mang cái đó lại đây anh xem".

Về mặt Hàn Tâm Nhụy khó hiểu, nhìn món đồ trong tay mình.

Một cái...! nắp bát trà?

Chính là thứ mà vào thời phong kiến, nhà giàu lúc uống trà sẽ nâng bát trà lên, sau đó dùng cái nắp gạt sang mép bát rồi mới uống trà.

Nhìn có vẻ vô cùng bình thường.

Đồ được đưa đến tay Trầ Thái Nhật.

Anh quan sát thật kĩ.

Chiếc nắp sứ này nhìn có vẻ rất cổ xưa, bên trong nắp là men đen, bên ngoài là men xanh ngọc.

Quan sát kĩ men đen bên trong chiếc nắp, không rõ là nguyên nhân gì, có cảm giác rất sâu xa, giống như đang nhìn thẳng xuống vực sâu.

Giọng nói Trầ Thái Nhật bình thản, khí thế toàn thân chậm rãi tỏa ra, hình thành áp lực mãnh liệt xung quanh, hỏi bà chủ Vệ.

"Cái nắp này cô lấy từ đâu vậy?"

Bà chủ Vệ bỗng có cảm giác như sắp chết đến nơi, dường như cô ta chỉ cần nói sai một câu thì sẽ bị giết chết ngay lập tức.

"Đồ...! đồ do tổ tiên của Vệ Bân truyền lại, tổ tiên của ông ấy từ rất xa xưa là thợ làm gốm, chiếc nắp này nghe nói được giữ lại từ thời vương triều phong kiến, có thể tránh tà, ông ấy bảo tôi mang theo hàng ngày".

"Tại sao chỉ có mỗi cái nắp? Phần còn lại đâu?"

"Thất lạc từ lâu rồi, nói là tổ tiên mấy đời trước thời kỳ phong kiến do nhà nghèo, nên đã bán đi, chỉ giữ lại cái nắp.

Nhờ số tiền bán đồ cổ mà nhà họ Vệ có của ăn của để, dần trở thành nhà giàu".

Hàn Tâm Nhụy ghé lại, quan sát kĩ món đồ trong tay Trầ Thái Nhật.

"Ừa? Hình như chiếc nắp này đang dần phát sáng hay sao ấy".

Trầ Thái Nhật lặng lẽ cất chiếc nắp vào trong túi quần.

"Về rồi nói sau".

Giọng nói thì bình thản, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Quả nhiên chiếc nắp này là Trấn Quốc Khí.

Nhưng không phải là toàn bộ Trấn Quốc Khí.

Nên nói là chiếc nắp này và bát trà cùng bộ với nó, hai thứ hợp nhất làm một mới là một món Trấn Quốc Khí hoàn chỉnh.

Trần Thái Nhật lập tức nghĩ tới tài liệu về báu vật trấn quốc của Đông Đảo mà Genko từng đưa cho anh đọc.

Thứ anh ấn tượng sâu sắc nhất là...!

Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản!

Thứ đó được gọi là "vũ trụ trong bát", là báu vật trấn quốc của Đông Đảo có tạo hình kỳ dị.

Lẽ nào Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản đi liền với chiếc nắp này, "Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản" hợp thành một thể chính là món Trấn Quốc Khí Hoa Hạ cuối cùng?

Vì sự xuất hiện của chiếc nắp bát trà cổ này mà rất nhiều câu đố đã được giải đáp.

Tại sao trước kia, lúc Trần Thái Nhật dùng Vân Hạc Phương Hồ làm cảm ứng lần đầu lại không phát hiện ra chiếc nắp này? Bởi vì nó không hoàn chỉnh, có lẽ phải đến thật gần mới có thể cảm ứng được.

Tại sao lại có chuyện một Trấn Quốc Khí bị chia làm hai nửa?

Bởi vì Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản này không bị phá hoại.

Nắp và bản thân bát trà có thể tách rời được.

Cuối cùng Trần Thái Nhật cũng tìm được manh mối về món Trấn Quốc Khí cuối cùng.

Chuyến đi Đông Đảo nhất định phải chuẩn bị thật đầy đủ kĩ lưỡng, để gom đủ tất cả Trấn Quốc Khí, xem ra phải đi Đông Đảo một chuyến nữa.

Chuyện đầu đầu duy nhất là thực lực của anh sẽ lập tức xuống cấp khi đến Đông Đảo.

Đến lúc đó, nếu gặp Rắn Thần, hấn mà đánh hết sức thì có khi anh sẽ gặp nguy hiểm thật.

Đầu óc Trần Thái Nhật xoay chuyển rất nhanh, suy tính vô số khả năng.

Bỗng một suy nghĩ to gan lóe lên trong đầu anh như tia chớp.

Nếu Genko tu luyện đến cấp Thần ở Hoa Hạ, thì liệu có chịu ảnh hưởng của sự khác biệt về đất và nước khi trở về Đông Đảo không nhỉ?

...

Tầng hai nhà thi đấu, trong phòng bao của nhà họ Phùng.

Phùng Lương Tông ngồi trên ghế văn phòng, quan sát tình hình của hội nghị trong nhà thi đấu qua màn hình lớn chứ không qua cửa sổ thủy tinh.

Trận thứ ba, nhà họ Vệ thách đấu nhà họ Hàn.

Đã thua không còn manh giáp.

Ngay cả gia chủ của nhà họ Vệ có thực lực đỉnh cao hạng tám, đứng số một trong các gia tộc hoa lan, mà cũng trở thành hồn ma dưới kiếm của Hàn Tâm Nhụy.

Bọn họ vốn định thông qua nhà họ Vệ để đánh sập nhà họ Hàn, nếu như có thể giết chết Hàn Tâm Nhụy, thì chắc chắn sẽ khiến Trần Thái Nhật cảm nhận được sự uy hiếp mạnh mẽ.

Tuy cậu ta giỏi đánh nhau, nhưng bên cạnh kiêu gì cũng có bạn bè thân thiết hoặc phụ nữ quan trọng không biết đánh nhau.

Và nhà họ Phùng sở một Hoa Hạ có thể gây uy hiếp với những người này, đây chính là tiền vốn để đàm phán.

Đáng tiếc là vừa ra sân đã bị giết trong nháy mắt.

Phùng Lương Tông không cần đoán thì trong lòng cũng biết rõ, sở dĩ thực lực của Hàn Tâm Nhụy có thể tăng vọt chắc chắn là nhờ có Trần Thái Nhật.

Người đàn ông này nhìn có vẻ bình thường không có gì nổi bật, nhưng một ưu điểm lớn nhất đã che lấp mọi sự bình thường của cậu ta.

Vô địch.

Một người đàn ông có thực lực vô địch thì uy hiếp cậu ta kiểu gì chứ?

Qua sự thất bại của nhà họ Vệ, Phùng Lương Tông đã ý thức được, nếu còn ra tay gây sự nữa thì chắc chắn Trần Thái Nhật sẽ làm ra chuyện gì đó.

Phùng Lương Tông đứng bật dậy.

"Không thể cứ thế này mãi được, Tinh Kiếm, về nhà họ Phùng với bố, mai chính là ngày xếp hạng, chắc chắn Trần Thái Nhật cũng sẽ cưỡng ép đòi người, chúng ta phải xoa dịu thúc tổ trước đã".

Phùng Tinh Kiếm sững sốt.

"Xoa dịu thúc tổ? Bố, ý của bố là..."

Về mặt Phùng Lương Tông rất rối rắm.

"Cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà họ Phùng không thể bị hủy hoại bởi một hai con cháu bất tài được, Trần Thái Nhật chắc chắn sẽ lên như diều gặp gió ở Yên Kinh".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 323: Thay Trời Đổi Đất

Trần Thái Nhật đang mãi suy nghĩ việc riêng, bỗng cảm nhận được một luồng khí tức di chuyển.

"Phùng Tinh Kiếm rời đi rồi sao?"

Ánh mắt Trần Thái Nhật liếc về phía một phòng bao ở xa xa.

Thính giác được phóng đại lên hết mức.

"Phùng Lương Tông cũng rời đi rồi?"

Rốt cuộc hai người này định làm gì vậy?

Trần Thái Nhật chớp mắt, nhún vai.

Đến đâu hay đến đó.

Ngày đầu tiên có thể thu được tin tức về món Trấn Quốc Khí quan trọng nhất là đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Còn tiện tay đưa nhà họ Hàn lên trở thành gia tộc hoa lan đứng đầu, coi như niềm vui bất ngờ.

Hội nghị này chính là một ván bài siêu cấp một cách trắng trợn.

Thắng rồi thì cá muối cũng có thể lật mình trở thành rồng.

Thua thì sẽ giống như nhà họ Vệ, một nhà giàu đang như mặt trời ban trưa nhưng cũng có thể rơi xuống đáy vực trong nháy mắt.

Kế toán của nhà họ Vệ và nhà họ Hàn đã tìm một phòng riêng, tiến hành giao tài sản theo quy định của hội nghị.

Hàn Tâm Nhụy đã qua đó để xử lý.

Sau lần này.

Tất cả các gia tộc trong liên minh hoàng kim càng nhìn rõ thực lực của Trần Thái Nhật.

Cái chết của Vệ Bân đã cho thấy một chuyện.

Dưới gia tộc hoa mẫu đơn, bất cứ nhà giàu hoàng kim nào cũng không có thực lực để thách thức Trần Thái Nhật.

Khoảng cách quá cách biệt.

Trong mắt mọi người, Trần Thái Nhật đã trở thành thành viên trong danh sách các gia tộc hàng đầu của thành phố Yến Kinh.

Thậm chí đã mơ hồ vượt mặt cả nhà họ Phùng.

Bởi vì gia chủ Tiêu Mai của nhà họ Tiêu cũng là người phụ nữ của Trần Thái Nhật.

Mai chính là ngày ngửa bài với nhà họ Phùng.

Phía Hàn Tâm Nhụy làm việc rất hiệu quả, sau khi xong việc, hai người trở về phòng bao.

Tiêu Mai và Ninh Yên Nhiên chạy tới chúc mừng Hàn Tâm Nhụy.

Bây giờ, cô chủ Hàn cũng là nhân vật số một số hai của Yến Kinh rồi.

Ninh Yên Nhiên còn nói đùa.

“Mình đã nói mà, đi theo sư phụ thì chắc chắn sẽ được cơm no rượu say, sư phụ giúp nhà họ Hàn các cậu kiếm được nhiều như vậy, cậu lấy thân báo đáp cũng không trả hết ân tình đâu!”

“Nhà họ Hàn còn cô gái chưa chồng nào trẻ trung xinh đẹp không? Để sư phụ háo sắc chọn thêm, coi như là hiếu kính”.

Dứt lời, Ninh Yên Nhiên còn nghịch ngợm lè lưỡi với Tr ần Thái Nhật.

Mẹ kiếp, dễ xiêu lòng quá, làm sao bây giờ?

Nụ cười của Tr ần Thái Nhật g ần như sắp treo luôn trên khóe miệng, anh quay đầu lại li ền phát hiện ánh mắt vô cùng ai oán của Hàn Tâm Nhụy khi ghen.

“Con nhóc chết tiệt này, đừng có nói lung tung, nhà họ Hàn làm gì có cô gái nào xinh đẹp hơn Tiêu Nhụy chứ?”

Oai phong lẫm liệt, còn tiện thể khen Hàn Tâm Nhụy một phen.

Cô chủ Hàn quả nhiên cười tươi như hoa, sự rạng rỡ xua tan bóng tối u ám.

Thoát được một kiếp.

Tiêu Mai ở bên cạnh nhìn thấy, cười không khép được miệng.

“Thái Nhật, dạo này anh khôn khéo hơn nhiều đấy”.

Nói đùa chắc, có thể thu hút nhiều cô gái giỏi giang như vậy, không có chút thủ đoạn sao được.

Đùa thế đủ r ồi, sắc mặt Tr ần Thái Nhật trở nên nghiêm túc.

“Ngày mai, hội nghị liên minh hoàng kim sẽ bắt đầu xếp hạng lại, sau chuyện hôm nay, nhà họ Hàn và nhà họ Ninh g ần như đã nắm chắc vị trí thứ nhất và thứ hai trong số các gia tộc hoa lan hạng hai, chắc là nhà họ Phùng sẽ cảm nhận được áp lực”.

Tiêu Mai bĩu môi.

“Đâu chỉ là áp lực, tôi cũng đã là người của anh r ồi, nhà họ Phùng nên sợ hãi mới phải.

Tôi thấy tên Hồ Cửu Phong này muốn không chết cũng khó, nhưng hình như thù tố của nhà họ Phùng vẫn luôn căm ghét anh, làm sao bây giờ?”

Trần Thái Nhật trầm ngâm một giây.

“Phùng Thiên Kiều đúng là một người rất khó đối phó, hai anh em lão ta có công với Hoa Hạ, tôi cũng không muốn ra tay với bọn họ.

Chỉ cần lão ta không quá đáng thì cứ để Phùng Lương Tông cung phụng ở nhà là được”.

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Trần Thái Nhật vẫn thấy lo ngại.

Lúc anh bị Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong phục kích ở núi Ôn Tuyển, bọn họ từng nhắc đến một danh xưng mới.

Chương Giáo Sứ?

Chương Giáo Sứ của Hội Đông Vinh.

Điều này cho thấy Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong đều là người của Hội Đông Vinh.

Có khi nào cấp trên của bọn họ cũng ở nhà họ Phùng không?

Ánh mắt Trần Thái Nhật lộ ra chút lạnh lẽo.

Có công với nước đương nhiên có thể an hưởng tuổi già, nhưng nếu ngấm phản bội đất nước để cầu vinh, bỏ mặc tính mạng của chục triệu sinh linh thì lại là chuyện khác.

...

Hội nghị liên minh hoàng kim ngày đầu tiên đã kết thúc tốt đẹp.

Tối hôm đó, thông qua những cáo phó đau buồn được phát trên tivi, người dân bình thường của thành phố Yến Kinh cũng ý thức được sắp xảy

ra chuyện lớn.

Rất nhiều đại diện, gia chủ, tinh anh của các nhà giàu hoàng kim đã mất mạng trong lúc thách đấu.

Nhưng đấu nhau sống chết cũng không phải mục đích, hơn cả vậy là những tin tức đủ để chấn động cả nước trong bản tin kinh tế.

Trong ngoài thành phố Yến Kinh, một loạt doanh nghiệp đứng đầu, bảng hiệu vàng, công ty niêm yết, bắt đầu cơ cấu lại cổ phần.

Thay ông chủ, thay giám đốc, thay tên gọi.

Có những sản nghiệp vốn là của nhà A, nhưng chớp mắt đã biến thành của nhà B.

Trong đó, thu hút nhất là tập đoàn Vệ Thị của gia tộc nổi tiếng Yến Kinh đã công bố một tin.

Tất cả sản nghiệp của tập đoàn sẽ được tập đoàn Hàn Thị - cũng là gia tộc hoa lan nhà giàu hoàng kim, thu mua hơn năm mươi phần trăm quyền lợi cổ phần và quản lý.

Giá... chưa rõ.

Yến Kinh đang âm thầm biến đổi.

Rất nhiều người thán bàn tán.

“Tập đoàn Hàn Thị thu mua Vệ Thị à? Chẳng phải Vệ Thị là gia tộc đứng đầu hoa lan sao?”

“Anh xem cáo phó chưa? Vệ Bân chết rồi!”

“Đang yên đang lành sao lại chết nhỉ? Còn nói là phát bệnh tim, ông ta đâu có bệnh tim chứ?”

“Gia chủ của nhà họ Hàn Hàn Tâm Nhụy, chính là người phụ nữ kia... Người phụ nữ của Trần Thái Nhật...”

“Hiện giờ nhà họ Hàn đã trở thành người đứng đầu trong gia tộc hoa lan rồi sao? Người phụ nữ của Trần Thái Nhật đã trở thành người nắm quyền của gia tộc nằm trong top năm của Yến Kinh rồi”.

“Chẳng lẽ thực ra là Trần Thái Nhật mượn tên của Hàn Tâm Nhụy...”

Những lời bàn tán lại lần nữa bùng nổ ở Yến Kinh, thậm chí một số người dân bình thường cũng bắt đầu chú ý dõi theo những thay đổi của liên minh hoàng kim cao cao tại thượng.

Trong đó không thể tránh được một cái tên.

Trần Thái Nhật.

Dường như anh ta có thể nắm được mọi thứ trong lòng bàn tay.

Hơn nữa mọi người đều có cảm giác hôm nay chỉ là bắt đầu, ngày mai sẽ còn xảy ra những chuyện giật gân hơn nữa.

Ai nấy đều trông mong ngóng đợi, trừ người đàn ông đang ở trong mắt bão kia.

Trần Thái Nhật đang ở trong phòng khách sạn gọi video cho người nhà, sắc mặt đầy kinh ngạc.

“Tề Vũ, cô nói sao cơ? Em gái tôi được cử đến đại học Yến Kinh rồi sao?”

Tề Vũ trong video giật miếng đùi gà ra khỏi miệng, gật đầu như giã tỏi.

Điện thoại lập tức bị Thẩm Mộ Dung Hàm ở bên cạnh cướp đi.

Một khuôn mặt ngây thơ xuất hiện, tươi cười rạng rỡ.

“Anh! Ha ha ha, anh thấy em có giỏi không? Đại học Yên Kinh là đại học hàng đầu Hoa Hạ đó!”

“Giỏi, giỏi lắm, anh đây tự nhận không bằng!”

“Anh cho em chút phần thưởng để hồi lộ đi, nói không chừng sau này em còn có thể gây dựng sự nghiệp ở Yên Kinh, đến lúc đó cho anh bám càng em”.

Lông mày Trần Thái Nhật giật giật.

Con nhóc chết tiệt này, chờ đến lúc em khai giảng, không chừng thành phố Yên Kinh đã đổi họ Trần rồi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 324: Biến Cố Đột Nhiên Ấp Tới

Trần Thái Nhật gọi điện cho gia đình xong, biết tin mọi chuyện vẫn ổn.

Bố mẹ Thâm bây giờ được coi là hai vị Bồ Tát được các gia tộc giàu có ở thành phố An Thành tôn thờ, mỗi ngày đều mang quà tới tận nơi, chỉ thiếu mỗi bước lập bàn thờ ở cửa để thấp hương thôi.

Đến cả Thâm Mộng Hàn cũng được hưởng ké, trở thành con nhà giàu có.

Trần Thái Nhật ở Yên Kinh, lãnh đạo các tinh anh, ngu ồn lực của bốn tỉnh, khiến tập đoàn Thái Mộng càng lúc càng lớn mạnh.

Thành phố An Thành đã trở thành trung tâm của bốn tỉnh Trung Châu, Đông Bình, Nam Hồ, Lâm Giang.

Công cuộc xây dựng quê hương cũng trải qua những biến động chấn động trời đất.

Chỉ trong một hai tháng, nhiều kế hoạch khác nhau đã được phê duyệt với ngu ồn vốn lớn.

Tàu điện ngầm, phân hiệu đại học, trường trọng điểm tỉnh, vòng kinh tế, trung tâm thương mại, trung tâm vận chuyển hàng hóa.

Mọi thứ liên quan mật thiết đến cuộc sống của người dân đều được phát triển theo chiều hướng tích cực.

Tất cả những đi đầu này đều là ảnh hưởng do Trần Thái Nhật đứng sau hành động.

Trần Thái Nhật không có cảm giác gì, nhưng theo lời miêu tả của Thâm Mộng Hàn, các bạn học trong lớp cấp ba của cô ấy đã đặt cho cô ấy một biệt danh.

Em gái Thầ...

Khi Trầ Thái Nhật nghe thấy biệt danh này, anh suất chút nữa thì phun ra một ngụm trà.

Được rồi, các bạn trẻ đúng là giỏi tổng kết.

Nhưng em gái được đưa tới đại học Yến Kinh, đó quả thực là một sự kiện đáng mừng.

“Yên tâm đi, khi anh trai về nhất định sẽ có thưởng cho em!”

Phía bên Tề Vũ truyề tin tức tới, nói thời gian này mình sẽ bế quan, may là Phùng Linh Nguyệt khi nhận được gói hàng của Trầ Thái Nhật, lại vào núi khổ cực tu luyện, hai ngày nay có lẽ xuất quan rồi.

Phùng Linh Nguyệt, Tề Vũ, hai người đẹp này chính là thần bảo hộ hiện giờ của thành phố An Thành.

Mấy tên cướp vặt bình thường, đến gây sự chính là tự tìm đường chết.

Trầ Thái Nhật không ở quê nhà, hai chị em bọn họ thay nhau đảm nhận trách nhiệm bảo vệ.

Về điề này, Trầ Thái Nhật cảm thấy rất biết ơn.

“Tề Vũ, cô còn cách hạn chín bao lâu?”

“Cũng khoảng một trăm năm mươi nghìn tia”.

“Được, tôi sẽ nghĩ cách giúp cô nhanh chóng đột phá”.

Một tay Tề Vũ cầ năm củ khoai lang, hai mắt híp lại, khuôn mặt thanh tú tràn đầ ý cười, nhìn Trầ Thái Nhật qua màn hình video bằng ánh mắt tinh quái.

“Sao đột nhiên đối xử tốt với tôi vậy ông chủ?”

“Thấy cô trông rất xinh đẹp, cảm thấy nếu không đột phá thì quá đáng tiếc rồi, bây giờ cao thủ nam ở Hoa Hạ nhiều quá, mỗi lần mở cuộc họp nhìn tới cay cả mắt”.

“Ha ha ha ha!”

Tề Vũ cười không khép được miệng.

“Được, dựa vào câu nói này của anh, nếu như tôi đột phá, tôi và Tiểu Nguyệt sẽ làm hộ vệ riêng cho anh, khiến cho người khác nhức mắt vì ghen tị”.

Gọi điện về cho gia đình khiến Trần Thái Nhật cảm thấy thoải mái vô cùng.

Dường như trong lòng không còn chút mệt mỏi vướng bận nào.

Sau khi tắt video call với bên nhà họ Thẩm.

Vân Vũ Phi lại gọi tới.

“Anh Thái Nhật, em đã được nhận vào hệ thạc sĩ của chuyên ngành địa chất học thuộc học viện Địa lý của đại học Yến Kinh rồi!”

Nhận được tin tức đầu tiên từ cô bạn gái xinh đẹp trong video, Trần Thái Nhật không khỏi sửng sốt.

Bạn gái được nhận vào trường đại học Yến Kinh?

Em gái của mình cũng vậy.

Đến cả đệ tử của mình cũng từng là sinh viên nổi tiếng tại đại học Yến Kinh.

Ngôi trường này đúng là có duyên với mình thật.

Anh nhanh chóng chúc mừng, tiện hỏi thăm tình hình gần đây của con gái Vân Sở Sở.

Mặc dù Vân Sở Sở đã ngủ từ sớm rồi.

Nhưng Vân Vũ Phi lúc này giống như mẹ ruột của cô bé vậy, nói về chuyện của con gái là thao thao bất tuyệt không ngừng.

Gì mà đọc tiểu thuyết trong lớp bị cô giáo bắt được, nhận được vô số thư tỏ tình của các chàng trai và chiến thắng trong cuộc thi võ thuật bla bla...

Trần Thái Nhật là người bố mà thấy có chút xấu hổ.

Nhìn thấy các cô gái từ lớn tới bé đều đang sống yên ổn, dù mình có phải ở bên ngoài vật lộn với cuộc sống cũng cảm thấy an tâm.

“Em yên tâm nhé, chuyện bên này vẫn ổn, đợi anh quay về sẽ đưa hai mẹ con đi chơi, ừm, em thấy Đông Đảo thế nào?”

“Thật á? Vậy thì tốt quá rồi, nói rồi không được nuốt lời đâu đó, yêu anh lắm, Trần Thái Nhật!”

Vân Vũ Phi trực tiếp hôn lên màn hình, gương mặt đỏ bừng.

Cả hai nói chuyện với nhau thêm một lúc, sau đó mới lưu luyến kết thúc cuộc gọi.

Sau khi cúp điện thoại được hơn một phút, Trần Thái Nhật vẫn luôn chìm trong bầu không khí ấm áp, hồi lâu cũng không thể thoát ra được.

Tối nay, Tiêu Mai giải quyết việc nhà họ Tiêu, Hàn Tâm Nhụy và Ninh Yên Nhiên thì lên trên tầng.

Mặc dù chỉ còn lại một mình nhưng Trần Thái Nhật vẫn không hề cảm thấy cô đơn.

Anh dần dần chìm vào giấc ngủ, còn mơ một giấc mơ đẹp.

...

Reng reng reng!

Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trần Thái Nhật đột nhiên mở mắt, mò lấy điện thoại, giờ đang là bốn giờ sáng.

Ai dám làm phiền mình ngủ lúc này đúng là tội ác tày trời.

Nhìn vào điện thoại, anh đột nhiên ngáy ra.

Lại là thằng nhãi Tiêu Kinh?

Sau khi ấn nghe, đầu dây bên kia lập tức bùng nổ.

“Anh rề anh rề! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Trần Thái Nhật kinh hãi, lẽ nào Tiêu Mai xảy ra chuyện gì sao?

“Chuyện gì thế? Chị cậu đâu?”

Đối phương khẽ ngáy ra, sau đó tiếp tục nói.

“Không phải chị tôi xảy ra chuyện, là anh Phùng xảy ra chuyện rồi!”

Trần Thái Nhật cau mày.

Anh Phùng?

Phùng Tinh Kiếm?

Tiêu Kinh ở đầu dây bên kia vội vàng giải thích ngắn gọn toàn bộ câu chuyện.

Mấy tiếng trước, Phùng Tinh Kiếm và Tiêu Kinh đang nói chuyện điện thoại, là các cậu chủ lớn ở Yên Kinh, bọn họ thường xuyên liên lạc với nhau.

Trong cuộc điện thoại, Phùng Tinh Kiếm đã tiết lộ ẩn ý, đại khái là Phùng Lương Tông sẽ đại diện cho nhà họ Phùng tới thương lượng bước cuối cùng với Trầ Thái Nhật, nếu thật sự không còn cách nào, ông ta sẽ cho Trầ Thái Nhật một lời giải thích thỏa đáng.

Câu này còn có ẩn ý bên trong.

Tiêu Kinh cũng không ngốc li ền lập tức hiểu ra.

Gia chủ nhà họ Phùng chuẩn bị cúi đầu.

Giao ra Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong để hòa giải với Trầ Thái Nhật.

Hội nghị liên minh hoàng kim hôm đó không những không làm cho Trầ Thái Nhật gặp rắc trở, ngược lại còn giúp đỡ nâng nhà họ Hàn lên, củng cố quyền lực của Trầ Thái Nhật ở Yến Kinh.

Tuy nhiên, một đi ều bất ngờ đã xảy ra.

Trong khi Tiêu Kinh đang nói chuyện điện thoại với Phùng Tinh Kiếm, Phùng Tinh Kiếm đột nhiên nói hình như có động tĩnh bất thường nào đó ở ngoài cửa, hắn nói sẽ ra ngoài xem xét.

Kết quả, sau khi cúp máy, Tiêu Kinh không nhận được cuộc gọi của Phùng Tinh Kiếm nữa.

Cảm thấy sự việc rất kỳ lạ, cứ cách nửa tiếng Tiêu Kinh lại gọi điện, nhưng đi ều dây bên kia lại hiển thị số không t ần tại!

Đi ều này thực sự quá khó hiểu.

Đường đường là cậu cả của gia tộc hàng đi ầu Hoa Hạ, Phùng Tinh Kiếm sao lại tự xóa số điện thoại của mình được chứ?

Tiêu

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 325: Nhà Họ Phùng Đại Loạn

Trang viên nhà họ Phùng, đây không phải lần đầu tiên Trần Thái Nhật đến đây, nhưng bầu không khí hôm nay rất lạ.

Trang viên nhà họ Phùng trước đây, trong phạm vi hai trăm mét có người bình thường lại gần sẽ có bảo vệ phụ trách canh giữ xuất hiện, bảo bọn họ lập tức rời đi.

Dương nhiên, nếu là Trần Thái Nhật thì coi như không nhìn thấy.

Tuy nhiên, Trần Thái Nhật nhân lúc trời tối, đã nhanh chóng đi tới lối vào chính của trang viên nhà họ Phùng, nhưng phía bên kia không có chút động tĩnh gì.

Gia tộc số một ở Hoa Hạ mà khí thế đâu?

Người canh gác đâu?

Cho dù không dè chừng mình, thì cũng phải ra đón tiếp một chút chứ!

Người tài cao gan lớn, Trần Thái Nhật bình tĩnh, chậm rãi tiến về phía trước.

Nhà họ Phùng, theo lời của Tiêu Kinh, có thể đã xảy ra chuyện rồi.

Đường đường là cậu cả, Phùng Tinh Kiếm lại đột nhiên mất liên lạc, trở thành không khí.

Nghĩ tới ngày mai, anh sẽ ngủ bài với nhà họ Phùng, tình huống này thật sự không bình thường.

Trần Thái Nhật phải đi xem một lượt, chắc chắn rằng hai kẻ thù của mình, Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong không xảy ra chuyện gì.

Báo thù, không phải là việc của một mình anh.

Người đẹp Khúc Lan Phi, từ Tây Nam vạn dặm xa xôi tới đây chuẩn bị tự tay c ần đao đích thân báo thù cho mẹ mình.

Nếu như Hồ Cửu Phong chết trước khi bị bắt, vậy thì không hoàn thành được tâm nguyện.

Đi một đoạn đã tới cửa của trang viên nhà họ Phùng.

Trần Thái Nhật đứng trước cánh cửa màu đỏ, tạm thời dừng bước lại.

Vành tai khẽ động đây.

Nhà họ Phùng... hình như có gì đó không đúng.

Đường đường là gia tộc số một Hoa Hạ, nhưng lúc này đến một người canh cửa cũng không có, chuyện này quá không bình thường rồi!

Mọi chuyện càng lúc càng kỳ lạ, Trần Thái Nhật dứt khoát đập vào cổng.

R ầm!

Cánh cổng màu đỏ nặng hơn một nghìn kilogram bị đập mạnh và nổ tung thành một đống mảnh gỗ.

Sau khi Trần Thái Nhật phủi hết khói bụi, anh sững sờ trước cảnh tượng trước mặt.

Người, ở khắp mọi nơi.

Hành lang, ti ền sảnh, phòng bảo vệ.

Nhưng không có một ai là sống sót!

Khắp nơi đều là xác chết nằm la liệt, cũng phải mấy chục cái xác!

Trần Thái Nhật cau chặt mày lại.

Nhà họ Phùng lại bị máu rửa thành sông r ồi?

Đi ầu này thật sự quá kinh khủng!

Đây là thành phố hàng đầu ở Hoa Hạ - thành phố Yến Kinh.

Nhà họ Phùng còn là gia tộc xếp hàng đầu, với thực lực mạnh mẽ như vậy, ai dám xông vào đây giết người chứ?

Ai có thể xông vào đây giết người?

Khiến cho địa bàn nhà họ Phùng xuất hiện một cảnh tượng đầm máu như vậy, trừ khi là người từ thiên ngoại đến xâm lược mới đúng!

Vậy thì chỉ có một lời giải thích duy nhất.

Nội chiến r ồi!

Vành tai Trần Thái Nhật khẽ động, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu cứu nhẹ.

Men theo hướng âm thanh.

Trang viên nhà họ Phùng rộng ít nhất hàng trăm mẫu đất.

Dọc theo đường đi, ngoại trừ xác chết ở cổng, những nơi khác như đại sảnh, phòng họp, cửa biệt thự của gia tộc đầu có vẻ bình thường.

Chỉ là... không có ai?

Trang viên này tốt xấu cũng có mấy nghìn người, bọn họ chạy đâu hết r ồi?

Tiếng kêu cứu trở nên rõ ràng hơn, cuối cùng Trần Thái Nhật cũng tìm thấy một người đàn ông tương đối trẻ ở một góc, đang nằm trên mặt đất, ngón tay đầy máu khẽ run rẩy.

Soạt soạt.

Trần Thái Nhật nhanh chóng ấn vào hai huyết đạo trên thái dương anh ta, ngăn máu tiếp tục chảy ra.

“Mau nói, nhà họ Phùng xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông bị thương nặng tinh thần hơi hoảng loạn, rõ ràng anh ta bị kinh hãi cực độ, ngữ khí có chút không rõ ràng, giọng nói đứt quãng.

“Ông cụ Phùng... và gia chủ... đánh nhau rồi... bà chủ... bị... giết ở sau núi...”

Vẫn chưa nói xong đã bị ngất đi.

Trần Thái Nhật chậm rãi đứng dậy.

Mặc dù chỉ nói được vài câu đơn giản, nhưng sự việc đại khái anh cũng hiểu được rồi.

Phùng Thiên Kiêu và Phùng Lương Tông trở mặt rồi!

Hơn nữa còn xảy ra chuyện động trời, vợ của Phùng Lương Tông, mẹ ruột của Phùng Tinh Kiếm, lại bị Phùng Thiên Kiêu giết chết!

Là ngộ sát, hay là ám sát giờ vẫn chưa rõ!

Phùng Thiên Kiêu là thúc tử của Phùng Lương Tông, cũng chính là em trai của ông nội ông ta.

Mối quan hệ huyết thống giữa hai người rất khăng khít, nhưng không thể ngờ rằng, lão già kia cay độc như vậy, đến cháu dậu mình mà cũng giết!

Phùng Tinh Kiếm thật sự xảy ra chuyện rồi.

Thậm chí đến Phùng Lương Tông cũng có thể đã gặp nạn.

Phùng Thiên Kiêu có thực lực cấp Ngụy Minh, lão già đầy mưu mô xảo quyệt, chân khí ít nhất ở mức ba triệu tia, mặc dù cách tiêu chuẩn năm triệu tia của cấp Ngụy Minh không ít.

Nhưng đối thủ của lão mới chỉ là đỉnh cao hạng chín, hai bố con Phùng Tinh Kiếm mới có một triệu tia, thì đương nhiên có thể đánh bại!

Ai mà ngờ được, con át chủ bài của nhà họ Phùng này lại là một quả bom nổ chậm?

“Sau núi à?”

Trần Thái Nhật không chút chậm trễ, nhanh chóng lao ra khỏi sơn trang nhà họ Phùng.

...

Ngọn núi phía Bắc của nhà họ Phùng được gọi là núi Dã Lang, thực ra là một ngọn đồi lớn, và nó thuộc cùng dãy với núi Ôn Tuyên.

Địa hình nhấp nhô và dốc, thảm thực vật tươi tốt.

Là gia tộc hàng đầu ở Hoa Hạ, nhà họ Phùng rất coi trọng kỹ năng tu luyện võ thuật của con cháu trong gia tộc.

Ngọn núi phía sau gầ đó cũng đã trở thành nơi mà con cháu của nhà họ Phùng lui tới để luyện tập võ thuật.

Lúc này, sâu trong thung lũng.

Lại có một cảnh tượng không bình thường.

Hai nhóm người và ngựa, một đội đang chạy, vừa chiến vừa lùi, một đội công kích, khí thế bức người.

Ở phía trước, Phùng Tông Lương cõng cậu con trai Phùng Tinh Kiếm bị thương nặng đang hôn mê, cánh tay trái đã đứt, trong mắt hiện lên sự hận thù và tuyệt vọng, mong tìm được lối thoát.

“Không thể ngờ được, Phùng Thiên Kiêu lại ép mình đến bước đường này! Uổng công mang danh tổ tiên!”

Hai bố con Phùng Tinh Kiếm đều đang ở đỉnh cao hạng chín.

Nếu như hai người bắt tay, cùng nhau hợp lực, thật ra có thể chống lại Phùng Thiên Kiêu đang ở cấp Ngụy Minh.

Đáng tiếc, Phùng Lương Tông có một điểm yếu rất lớn.

Ông ta là gia chủ của nhà họ Phùng.

Tình hình hiện tại là nhà họ Phùng đang nội chiến.

Con cháu của Phùng Thiên Kiêu chính là đám người Phùng Chính Nghĩa, cho dù bọn họ có bất đồng với Phùng Lương Tông như thế nào thì cũng là người nhà họ Phùng.

Nói cách khác thì đều là ruột thịt!

Mình đánh người nhà mình.

Phùng Lương Tông không thể ra tay quá mạnh được.

Vào sáng sớm, ông ta gọi Phùng Tinh Kiếm tới, tuyên bố sẽ hòa giải với Trần Thái Nhật.

Chưa đợi ông ta nghĩ ra cách để xoa dịu ông chú khó tính của mình.

Đối phương đã gây sự trước!

Phùng Thiên Kiêu đưa các thành viên trực hệ của mình gồm đám người Phùng Chính Nghĩa, Hồ Cửu Phong... trực tiếp bao vây khu vực mà nhánh bên Phùng Lương Tông đang sinh sống.

Không nói nhiều lời, lập tức xông vào bắt gia chủ nhà họ Phùng - Phùng Lương Tông.

Phùng Lương Tông còn định khuyên nhủ.

Kết quả Phùng Thiên Kiêu lại lén lút tấn công, đầu tiên là giết chết hai bảo vệ, sau đó lại chặt đứt tay trái của Phùng Tinh Kiếm đang cố gắng bảo vệ bố mình.

Vợ của ông ta vì muốn cứu con trai tiến lên trước chặn Phùng Thiên Kiêu lại, nhưng không ngờ lại bị một cú đấm mạnh vào thái dương, chết ngay tại chỗ.

Đây có còn là con người không?

Phùng Lương Tông lập tức nổi trận lôi đình, xông lên quyết chiến với Phùng Thiên Kiêu!

Đáng tiếc là mất đi sự trợ giúp đắc lực của Phùng Tinh Kiếm, sau mười hiệp đấu, Phùng Lương Tông bị đập một phát vào vai, nửa người tê dại, miệng ói ra máu.

Việc này mới dẫn đến cảnh một đám họ hàng thân thích phải dìu dắt nhau trốn ra sau núi.

Trên núi Dã Hoang có các đường hầm và mật thất, nơi các trưởng tộc ngày xưa cất giấu kho báu, long thạch bao xung quanh, nếu như không phải cấp Minh trở lên thì không thể mở ra được.

Chỉ cần vào được các mật thất trong núi, bản thân và các tâm phúc đều sẽ an toàn.

Đến lúc đó, liên lạc với các nhánh khác của nhà họ Phùng, thông báo tin tức Phùng Thiên Kiêu làm phản, sau đó tiến hành kế hoạch phản công tiếp theo.

Vừa chiến đấu vừa chạy trốn.

Phùng Lương Tông dẫn đầu, nhìn thấy phía trước có một lối vào đường hầm ẩn dưới chân núi.

Ánh sáng xuất hiện.

Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ trên đỉnh.

“Lương Tông, mày không trốn thoát được đâu”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 326: Lão Già Mụ Mị Đầu Ốc

Vừa nghe thấy giọng nói này, vành mắt của gia chủ gia tộc số một Hoa Hạ, ông trùm của thành phố Yên Kinh Phùng Lương Tông như sắp nứt ra.

Ông ta nghiêng chặt răng, hai môi bặm vào nhau như sắp chảy máu tới nơi.

Một bóng người vụt qua trước mặt ông ta.

Một người giống như một con đại bàng từ từ hạ cánh xuống vách đá bên cạnh.

Tinh thần hùng hổ, hai mắt sáng quắc, mũi khoằm, đầu bạc trắng phơ, khuôn mặt đầy nếp nhăn, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, biểu cảm ngông cuồng đầy khinh thường.

Đó chính là thúc tổ của nhà họ Phùng, Phùng Thiên Kiêu!

Đối phương bình thản đứng trước mặt đám người Phùng Lương Tông, giống như một cánh cổng ma quái sừng sững trước mặt mọi người, đại diện cho sự chết chóc và sợ hãi.

Phùng Thiên Kiêu hừ lạnh một tiếng, chấp hai tay sau lưng.

“Lương Tông, niệm tình mày đã cống hiến rất nhiều cho nhà họ Phùng, chỉ cần mày khoan tay chịu trời, đợi khi Chính Nghĩa lên chức gia chủ xong, tao bảo đảm hai bố con mày vẫn có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý”.

Phùng Lương Tông siết chặt nắm đấm của mình, xương vang lên tiếng cọt két, ông ta không trả lời.

Đằng sau rên nhẹ một tiếng, Phùng Tinh Kiếm từ từ tỉnh lại.

“Bố...”

“Tinh Kiếm, đừng nói gì, bố xin lỗi vì không thể bảo vệ được con, bây giờ, bố và lão già chết tiệt phía trước này, chỉ có thể một sống một còn”.

Nói xong, ông ta gọi một tâm phúc, đưa Phùng Tinh Kiếm đang bị thương nặng mất rất nhiều máu cho người đó.

“Ở bên cạnh xem là được, dù sao bố cũng là gia chủ nhà họ Phùng, không phải người dễ dàng bị kẻ khác chà đạp”.

Phùng Tinh Kiếm đầy đau khổ và tức giận, nước mắt lưng tròng.

Khi Phùng Thiên Kiêu đánh lén Phùng Lương Tông, phản ứng đầu tiên của Phùng Tinh Kiếm là lao vào ngăn cản

Kết quả hắn bị Phùng Thiên Kiêu ở cấp Ngụy Minh chặt đứt cổ tay ngay tại chỗ.

Bây giờ hắn đã bị thương nặng, không thể nào chiến đấu cùng với bố mình được nữa.

Nếu như hai cao thủ hạng chín liên thủ lại, bọn họ cũng không hề sợ Phùng Thiên Kiêu!

Nhưng vì sao ông trời lại không có mắt như vậy?

Ai có thể ngờ rằng, thúc tổ nhà họ Phùng vốn đức cao vọng trọng này lại ra tay với gia chủ hậu bối của mình chứ?

Trên mặt Phùng Lương Tông hiện lên một tia kiên quyết, an ủi Phùng Tinh Kiếm xong, ông ta quay người lại đối mặt với Phùng Thiên Kiêu.

Chỉ mới mấy tiếng trước thôi, lão vẫn còn là người chú mà ông ta kính trọng, nhưng khoảnh khắc này, lại trở thành kẻ thù sinh tử!

Người vợ tình thâm nghĩa nặng ở bên cạnh mình bao nhiêu năm, cuối cùng lại bị lão giết chết ngay trước mặt.

Con trai bị gãy cổ tay.

Mối thù lớn như thế, nếu như không báo, còn là con người sao?

Phùng Lương Tông từ từ nhắm mắt lại, năng lượng truyền khắp cơ thể, sau vài giây, ông ta mở bừng mắt ra.

Bùm!

Không khí xung quanh đột nhiên bùng phát kịch liệt, sóng khí cuộn tuôn trào, giống như một trận cuồng phong lướt qua.

Trong mắt Phùng Lương Tông tràn đầy sát khí bức người, ngập tràn ý chí muốn giết chết đối phương ngay tức khắc.

“Phùng Thiên Kiêu! Ông phản bội gia tộc, giết chết con cháu, phá hủy thanh danh hàng trăm năm nay của nhà họ Phùng! Với các bậc tiên bối bên trên, hờ dờ ngu xuẩn làm trái ý tứ thần, với các hậu bối bên dưới, lòng dạ độc ác, đuổi cùng giết tận! Hôm nay, với thân phận là gia chủ đời thứ mười một của nhà họ Phùng, tôi tuyên bố ông chính là kẻ thù truyền kiếp của gia tộc!”

Vẻ khinh thường trong mắt Phùng Thiên Kiêu càng hiện rõ, lão nhếch mép nói:

“Tao đã nói rồi, con người mày tính cách yếu đuối, hoàn toàn không có phong thái của ông nội mày năm nào, chỉ là tứ thần thôi mà đã dọa cho mày sợ hãi đến co rúm người, lại còn đi thỏa hiệp sao? Đúng là mất mặt nhà họ Phùng mà!”

Phùng Lương Tông trực tiếp chửi lớn.

“Lão già chó chết! Nào ông bị nhúng nước rồi à, lại còn là nước cống hôi thối bốc mùi, khiến tế bào não của ông ngừng hoạt động rồi sao? Trần Thái Nhật là bất khả chiến bại, làm gì có ai chống lại được cậu ta?”

Phùng Lương Tông tức giận ôm ngực.

“Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong có âm mưu ám sát trước, cậu ta muốn báo thù thì ai mà ngăn được? Bây giờ ông đang đẩy người nhà họ Phùng vào chỗ chết! Nhưng tôi không thể ngờ được, ông lại có thể phản bội cả gia tộc!”

Phùng Thiên Kiêu bình thản xua tay.

“Giết một người phụ nữ của mày, có gì to tát đâu, cưới thêm một người nữa là được, với tư tưởng phụ nhân chi nhân của mày, làm gia chủ đúng là uổng phí, tao không ngại nói cho mày biết, không bao lâu nữa, tứ thần Hoa Hạ, hừ hừ, cũng không thể nào giữu võ dương oai được nữa đâu”.

Một tia sáng ngông cuồng lóe lên trong mắt Phùng Thiên Kiêu.

“Tao đã chọn con đường lui tốt nhất cho nhà họ Phùng rồi, sẽ có một sức mạnh mạnh như Thần Minh giáng xuống Hoa Hạ, khiến cho tứ thần và đám cận bá không nghe lời tan thành mây khói!”

“Sức mạnh của bọn họ mày không thể nào tưởng tượng được đâu, tao là người dẫn đường cho bọn họ, cũng là người đại diện đầu tiên cho bọn họ ở Hoa Hạ! Vinh quang huy hoàng sau này sẽ chiếu sáng nhà họ Phùng”.

Giống như một kẻ sùng bái cuồng tín bị tẩy não, Phùng Thiên Kiêu giang hai tay ra, chỉ ngón tay phải lên trời, sau đó khua khua vài đường rồi lại chỉ xuống đất.

Nhìn thấy cử chỉ kỳ lạ này, Phùng Lương Tông vô cùng sửng sốt.

Ông ta không hiểu Phùng Thiên Kiêu rốt cuộc đang bị cái quỷ gì.

Tuy nhiên, đây chắc chắn không phải chuyện mới xảy ra gần đây.

Có khả năng, đây chính là gốc rễ cuộc nổi loạn phản bội gia tộc của lão!

Phùng Tinh Kiếm và những họ hàng thân thích lúc này đều cảm thấy kinh hãi.

Người có thể quyết chiến chỉ có gia chủ Phùng Lương Tông thôi.

“Lão già Phùng Thiên Kiêu, nói linh tinh ít thôi, hôm nay tôi quyết một trận sống chết với ông! Tôi nhất định sẽ dùng xác ông để cúng tế vợ của tôi!”

Vừa dứt lời, quần áo trên người Phùng Lương Tông lập tức chuyển động.

Một luồng lực hùng hậu phóng ra khắp nơi trên cơ thể ông ta, xương cốt bắt đầu nở như đậu, cơ bắp giống như sinh vật sống, từng cái từng cái chậm rãi nở ra, bề mặt da như được tráng một lớp kim loại bằng ánh sáng.

Gia chủ nhà họ Phùng ở hạng chín đỉnh cao đã dồn toàn bộ sức lực!

Phùng Thiên Kiêu thu lại ánh mắt cuồn cuộn của mình, một tia sát khí ngưng tụ trong mắt của lão.

“Nếu như mày đã ương ngạnh như vậy thì đừng trách tao nhẫn tâm, mày là con cháu của tao, giết mày thì không nên, tao sẽ đánh gãy hai tay hai chân của mày, để mày trông giữ hộp tro cốt cả đời ở nhà thờ tổ nhà họ Phùng!”

Trong mắt lão đột nhiên bắn ra một tia sáng màu bạc, chân khí dâng trào, râu tóc bạc phơ bắt đầu chuyển thành màu đen một cách nhanh chóng.

Cơ vai và xương năm ngón tay bắt đầu phát triển cực độ, bàn tay già nua đã biến thành bộ móng vuốt có khả năng cắt vàng ngọc với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Móng tay dài ba mươi phân, phát ra ánh sáng vàng tím mờ ảo, đầu ngón tay sắc bén như đầu súng, ánh sáng lạnh lùng tỏa ra.

Lão khẽ duỗi ngón tay ra, tùy ý móc vào tảng đá bên cạnh.

Rắc rắc rắc rắc.

Tảng đá kiên cố bất ngờ bị đập nát như miếng đậu phụ.

“Lão già, nộp mạng đi!”

Phùng Lương Tông tấn công trước, bóng người đột nhiên bùng nổ.

Ở giữa không trung, hai nắm đấm của ông ta giống như sóng biển xé toạc, với sức mạnh kinh hoàng như núi đánh thẳng vào mặt của Phùng Thiên Kiêu!

Đối phương mỉm cười, trên mặt lộ ra sự tà ác.

Vút!

Không lùi mà tiến, lão lao tới chỗ Phùng Lương Tông, bộ móng vuốt sắc nhọn hướng thẳng về phía ông ta.

Nếu bị trúng đòn này, Phùng Lương Tông sẽ bị mất cánh tay!

Gia chủ nhà họ Phùng cũng rất lợi hại, đối mặt với tốc độ kinh người như vậy của đối thủ, ông ta nhún người sang một bên, thành công tránh được đòn hiểm trong không trung.

Nhón một chân xuống đất, ông ta xoay người lại tiếp tục tấn công.

Bụp bụp bụp!!

Tiếng nắm đấm đan xen vào nhau, vô số ánh sáng chói lóa bùng lên trong không trung.

Không khí nơi hai người giao chiến dường như đã bị bóp méo, người nhà họ Phùng đứng ở xa chỉ cảm thấy một luồng sóng khí mạnh mẽ, giống như sóng biển mênh mông, khiến người ta không thể đứng vững.

Đây mới chỉ là dư chấn!

Tảng đá bên sườn núi bỗng phát ra tiếng lách cách.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, hai bên tường núi bắt đầu có vết nứt, có khả năng đổ sụp xuống bất cứ lúc nào!

Phùng Tinh Kiếm đứng đằng sau quan sát trận chiến, trong mắt hiện lên sự lo lắng.

Nghe thấy tiếng rung động và tiếng công kích ở phía trước, tim hắn như nhảy lên.

Đột nhiên, Phùng Tinh Kiếm hét lên một tiếng.

“Không ổn rồi, lão già sắp dùng hết sức rồi!”

Phùng Lương Tông hơi quay đầu lại, thái dương của ông ta vừa tránh được ngón trở đủ sức xuyên thủng sắt thép của Phùng Thiên Kiêu.

Phùng Thiên Kiêu đột nhiên cười một cách điên cuồng.

“Lương Tông! Cái bả vai này thừa thải quá, bỏ nó đi!”

Rắc, không kịp phòng bị, vai phải của Phùng Lương Tông không kịp né tránh, đột nhiên bị năm ngón tay của Phùng Thiên Kiêu nắm lấy, xương của ông ta bị chèn ép tách ra, ông ta sắp mất cánh tay tới nơi.

Lúc này, đột nhiên ở bốn phía truyền tới tiếng thở dài ảm đạm.

“Hà có gì phải chơi lớn như vậy...”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 327: Cảm Ứng Người Trời

Khi Phùng Thiên Kiêu nghe thấy giọng nói này, toàn thân lão đột nhiên run lên.

Phùng Lương Tông thì lập tức vui mừng khôn xiết.

Giọng nói của Trần Thái Nhật!

Trong mắt Phùng Thiên Kiêu lóe lên một tia tàn nhẫn, dồn toàn lực vào năm ngón tay, chuẩn bị chặt đứt hoàn toàn cánh tay của Phùng Lương Tông!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, giọng nói đó lại truyền tới.

“Đã biết là tôi tới rồi, còn dám ra tay như vậy, tôi nghĩ ông hết đường cứu rồi”.

Cùng với sự xuất hiện của giọng nói, một tiếng còi sắc bén vang lên khắp thung lũng.

Tinh.

Vèo.

Phập.

“Á!”, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Phùng Thiên Kiêu đau đến mức không chịu nổi, hai mắt hiện lên vẻ không thể tin được, đau đớn lùi lại mấy chục bước.

Mồ hôi đầm đìa, lão ngẩng đầu lên nhìn.

Bàn tay phải lúc này vẫn còn đang đặt trên vai của Phùng Lương Tông bây giờ đã bị rơi xuống phía sau rồi.

Phía trước cánh tay phải của lão hoàn toàn trống rỗng, máu vẫn đang chảy ròng ròng.

Chuyến biến đột ngột này khiến hai phe đối địch của nhà họ Phùng dừng tay lại, không tiếp tục đối đầu nữa.

Cùng với ánh sáng mặt trời chiếu qua khe hở trong thung lũng, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang từ từ bay từ đỉnh núi xuống.

Nhất thời không thể nhìn rõ, chỉ thấy từ trên trời giáng xuống, giống như thần tiên hạ phàm, tràn đầy khí chất anh hùng, không giống người thường chút nào.

Phịch.

Trần Thái Nhật đáp nhẹ xuống đất với vẻ mặt điềm tĩnh, sau đó nhìn bốn phía xung quanh.

“Chắc chắc, đúng là loạn lạc”.

Mọi người đều cảm thấy sốc.

Ngoài việc cảm khái cách thức xuất hiện đặc biệt và nhan sắc hấp dẫn của Trần Thái Nhật, bọn họ còn thêm sốc vì võ công tuyệt thế của anh.

Phùng Thiên Kiêu đã không phải nhân vật tầm thường rồi!

Có tiếng trong giới võ lâm, là con át chủ bài của nhà họ Phùng.

Ngoài mặt, Phùng Tinh Kiếm của nhà họ Phùng xếp hạng thứ nhất, thực lực hạng chín đỉnh cao.

Nhưng trên thực tế, lão già ẩn thân ở nơi sâu, công lực cấp Ngụy Minh này mới là người hùng của gia tộc.

Đây cũng là sự đảm bảo tốt nhất rằng nhà họ Phùng bất khả chiến bại ở Yến Kinh trong mấy chục năm.

Vừa rồi khi Phùng Thiên Kiêu và Phùng Lương Tông đối đầu với nhau, chỉ riêng dư chấn đã đủ phá núi khai thạch.

Vậy mà Trần Thái Nhật vừa xuất hiện, một chiêu tùy ý đã khiến bàn tay của Phùng Thiên Kiêu đứt lìa.

Việc này khiến người ta không thể nào tin được.

Lẽ nào Phùng Thiên Kiêu không phải quá lợi hại?

Đúng lúc này.

Rầm rầm rầm!

Có tiếng long trời lở đất.

Ba người Trần Thái Nhật, Phùng Thiên Kiêu, Phùng Lương Tông ngay lập tức lùi lại tránh né.

Vách đá hai bên thung lũng, ban đầu được bao phủ bởi những tảng đá nứt nẻ, cuối cùng không chống đỡ được nữa mà bắt đầu sụp đổ.

Rầm rầm rầm, những tảng đá vỡ vụn, giống như một thác nước từ hai phía trượt xuống.

Ngay tức khắc, khói và bụi bay đầy, chẳng bao lâu, một đồng đá chất cao như một ngọn đồi sừng sững trước mặt mọi người.

Tất cả đều sững sờ.

Dư chấn của trận chiến giữa hai người Phùng Thiên Kiêu và Phùng Lương Tông vừa rồi lại có thể kinh khủng như vậy!

Núi lở đá nứt, chấn động khắp nơi.

Nói như vậy thì...

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào người Trần Thái Nhật, như thể bọn họ đang nhìn một vị thần vậy.

Có thể một chiêu ngăn cản sức chiến đấu như vậy, có thể một chiêu khiến bàn tay của Phùng Thiên Kiêu nổ tung, vậy thì anh là kẻ mạnh đến mức độ nào chứ?

Phùng Tinh Kiếm không quan tâm đến việc đi xem vết thương của bố mình, ngẩng bật ở đó, gương mặt tràn đầy hoang mang, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Đây... đây là thực lực cấp Thần sao?”

Trần Thái Nhật thản nhiên phất bụi trên người, đi đến trước mặt Phùng Lương Tông, hỏi bằng giọng điệu bình tĩnh.

“Gia chủ Phùng... sao phải đến mức như vậy chứ?”

Phùng Lương Tông nhìn thấy Trần Thái Nhật trước mặt, vai run lên vì đau, vẻ mặt không cam lòng, ba phần hối hận, bảy phần cảm kích.

“Cậu Trần, cảm ơn cậu cứu mạng hai bố con tôi, mọi chuyện đều do lão già Phùng Thiên Kiêu điên cuồng kia mà ra!”

Lúc này, sắc mặt Phùng Thiên Kiêu xanh mét, lão điểm huyết đạo đê ngấn máu chảy trên cổ tay, đứng cách đó ba mươi mét, nhìn chằm chằm vào Trần Thái Nhật bằng ánh mắt hết sức cảnh giác.

Vẻ mặt như một con thú nhìn thấy khu rừng bị cháy, trong lòng tràn đầy hoảng loạn và sợ hãi.

Phùng Lương Tông cắn chặt răng kể lại mọi chuyện cho Trần Thái Nhật nghe một lượt.

Cuối cùng ông ta thở dài một hơi.

“Đáng tiếc cho Phùng Lương Tông tôi, mặc dù là gia chủ của gia tộc hoàng kim, nhưng lại không nhận ra một kẻ phản bội mất hết tính người

như vậy trong gia tộc! Cậu Tr ần nếu muốn báo thù mười năm trước thì cứ nhắm vào người này!”

Tr ần Thái Nhật khẽ nhướn mày.

“Ồ? Ông nói cái gì vậy? Mười năm trước, chuyện tôi bị hãm hại, ông biết rõ nội tình sao?”

Vào lúc này, Phùng Lương Tông đã coi Tr ần Thái Nhật là ngọn cỏ duy nhất có thể cứu mạng mình, đương nhiên sẽ phân định ranh giới rõ ràng với Phùng Thiên Kiêu, không muốn giấu diếm anh chuyện đó nữa.

Điều quan trọng nhất là lúc này Tr ần Thái Nhật bất khả chiến bại, nếu như bị lừa dối, quay đầu lại phát hiện sự thật thì nhà họ Phùng thật sự không còn đường sống nữa.

Phùng Lương Tông hít sâu một hơi, ở trước mặt tất cả mọi người, từ từ tiết lộ thân thế của tổ tiên Tr ần Thái Nhật, và lý do vì sao mười năm trước Phùng Thiên Kiêu lại phái người tới An Thành.

Nói xong, Phùng Lương Kiêu dùng ánh mắt thấp thỏm bất an nhìn Tr ần Thái Nhật.

Di mạch cuối cùng của hoàng tri ều Tr ần Thị.

Thời kỳ phong kiến, nhà họ Phùng nổi dậy chống lại tri ều đình do sự đối xử bất công của Hoàng đế, cuối cùng dẫn đến việc hoàng tộc gần như diệt vong.

Liệu thù hận này có tiếp tục kéo dài đến đời của Tr ần Thái Nhật không?

Tr ần Thái Nhật nghe xong, bên ngoài thì có vẻ đi ền tĩnh, nhưng sóng gió đã nổi lên trong lòng anh.

Không ngờ anh lại có quá khứ bí ẩn như vậy!

Thân phận của mình lại bắt ngu ền từ một thời kỳ xa xôi như vậy.

Di mạch hoàng tộc... có tác dụng gì chứ?

Phần nộ, kinh ngạc, hoang mang, phiền muộn, bi thương.

Cảnh tượng từ mười năm trước hiện lên trong đầu Trần Thái Nhật như một bộ phim.

Cuối cùng, khung cảnh khép lại bằng một cái bóng.

Trần Thái Nhật, trái tim của anh từ lâu vẫn luôn tĩnh lặng như nước, nhưng lúc này khó có thể che giấu một chút buồn bã.

Nơi khoe mắt anh, một giọt nước mắt khẽ trào ra.

“Vũ Tuệ, đến cuối cùng, rốt cuộc vẫn là do anh, hại em mất mạng”.

Ánh mắt Trần Thái Nhật giống như mặt biển đầy sao, quá khứ của anh giống như một luồng ánh sáng sắc bén xuyên thẳng qua trái tim.

Sự thay đổi của tâm trạng dẫn đến năng lượng của toàn bộ cơ thể được kích hoạt ngay lập tức.

Bùm bùm bùm!

Tất cả mọi người đột nhiên không đứng vững, mặt đất bắt đầu rung động không ngừng.

Trong vòng bán kính mười mấy dặm, dãy núi địa mạch chấn động không ngừng, giống như một cơn địa chấn sắp ập tới!

Trong vòng mười mấy giây, những rung động trên mặt đất sắp vượt ra khỏi tầm kiểm soát, Trần Thái Nhật đột nhiên hoàn hồn lại, hai mắt ngưng tụ.

“Thu!”

Phù.

Trời cao mây trắng, vạn vật đều bình thường trở lại.

Tất cả mọi người đều vô cùng hoang mang.

Cảm ứng của người trời!

Đây có phải là đi đầu mà con người có thể làm được sao?

Hay đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Ngay cả Phùng Thiên Kiêu, người đang cực kỳ cảnh giác ở phía xa, cũng tỏ vẻ như nhìn thấy ma, hai chân bắt đầu run nhẹ, trên trán không ngừng đổ mồ hôi.

Trần Thái Nhật hít sâu, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia sáng thần, dường như có thể nhìn thấu trời đất, nhìn thấu lòng người.

“Gia chủ Phùng, hận thù từ đời tổ tiên, thời gian đã quá lâu rồi, Trần Thái Nhật tôi chẳng qua chỉ là một người dân bình thường ở Hoa Hạ, không với tới dòng máu hoàng tộc được”.

Nói xong, ánh mắt của Trần Thái Nhật từ từ nhìn về phía Phùng Thiên Kiêu ở phía xa.

“Tuy nhiên, mạng của một cô gái cần ông phải trả giá”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 328: Cấp Ngụy Minh Toàn Lực Công Kích

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh mắt của Trần Thái Nhật khóa chặt Phùng Thiên Kiêu ở phía xa.

Lão đột nhiên rùng mình một cái, giống như con linh dương bị sư tử nhìn chăm chăm.

Trần Thái Nhật chậm rãi đi về phía lão, mỗi bước đi đều để lại dấu chân rất sâu trên mặt đất.

Càng đáng sợ hơn là, dấu chân ở dưới mặt đất đang trong tình trạng bốc cháy, như thể nó vừa bị dung nham nung chảy.

Lúc này, Phùng Thiên Kiêu đã mất đi sự ngạo mạn ban nãy, phản ứng đầu tiên là muốn bỏ chạy.

Đáng tiếc, bị ánh mắt của Trần Thái Nhật khóa chặt, sự lưu thông chân khí trong người lão đột nhiên xuất hiện sự trì trệ không thể nào giải thích được.

Các cơ bắp đột nhiên trở nên căng cứng, muốn bỏ chạy cũng không chạy được.

Trên khuôn mặt anh tuấn và uy vũ của Trần Thái Nhật hiện ra chút dừng dưng.

“Phùng Thiên Kiêu, Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa, bây giờ đang ở đâu”.

Lão già không trả lời, trên mặt lão tủa mồ hôi như mưa, khi Trần Thái Nhật đến gần, con người trong mắt lão đảo quanh, như thể đang tìm kiếm con đường sống cuối cùng.

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn ba mét, Trần Thái Nhật đứng lại, nhìn lão bằng ánh mắt ngạo nghễ.

“Nếu như ông thành thật trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ cho ông cơ hội chiến đấu công bằng, chỉ cần ông tiếp được một chiêu của tôi mà không chết, tôi đảm bảo sẽ thả ông đi, từ nay về sau sẽ không bao giờ tới tìm ông gây rắc rối nữa”.

Một tia sáng chợt lóe lên trong mắt Phùng Thiên Kiêu.

Giọng nói khàn khàn mang theo sự nghi ngờ sâu sắc.

“Cậu nói thật sao?”

“Ông nghi ngờ lời nói của tứ thần à?”

Phùng Thiên Kiêu im lặng vài giây, cuối cùng lựa chọn cách duy nhất dường như có thể nhìn thấy con đường sống này.

“Hai người bọn chúng có mối thù không đội trời chung với cậu, tôi đã tạm thời sắp xếp cho chúng ra nước ngoài, bây giờ có lẽ đã lên máy bay rồi”.

Trần Thái Nhật cau mày.

“Ông là Chương Giáo Sứ của Hội Đông Vinh?”

“Đúng vậy”.

“Rốt cuộc chủ nhân của các ông là ai?”

Vẻ mặt Phùng Thiên Kiêu sững sốt, một sự quyết tâm hiện lên trên khuôn mặt lão.

“Nếu như tôi nói cho cậu, chỉ cần tôi nói ra thân phận của chủ nhân, tôi sẽ lập tức chết ở đây, cậu tin không?”

Trần Thái Nhật đột nhiên nhớ lại cảnh tượng kỳ lạ xảy ra khi Rồng đất cấp cao của Hội Đông Vinh khi chuẩn bị tiết lộ sự thật.

Đầu tiên là đột nhiên mất tiếng, sau đó bắt đầu phát hỏa, cuối cùng hóa thành một đồng tro tàn, chỉ để lại một quả cầu nham thạch.

Xem ra, đây là do chủ nhân đứng đằng sau của Hội Đông Vinh vì muốn che giấu thân phận nên đã thiết lập thiết bị tự hủy lên người thuộc hạ của mình.

Bộ phận đi đầu khi cần có lẽ là quả cầu dung nham và con chip bạc trong đó.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Vậy thì thôi, tôi quay về sẽ tự mình đi điều tra, dựa theo lời nói vừa nãy của ông, cho dù tôi không đi tìm kẻ đó, kẻ đó cũng sẽ sớm xuất hiện, đúng không?”

Đôi mắt Phùng Thiên Kiêu đột nhiên lộ ra một tia cuồn cuộn.

“Đúng vậy”.

Trần Thái Nhật đột nhiên giảm chân khí của mình đến một mức độ không thể nào cảm nhận được.

Biểu cảm trên gương mặt Phùng Thiên Kiêu giãn ra, lão nhận thấy cơ thể cứng ngắc của mình đã có thể cử động, chân khí trong người đã lưu thông trở lại.

Trần Thái Nhật chấp hai tay sau lưng, hơi ngẩng đầu lên, trong mắt đột nhiên bùng lên vẻ tự tin mãnh liệt.

Một luồng khí thể đột nhiên bộc phát khắp người anh, khiến người khác cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Không phải chân khí, mà là sự bình thản sau khi chinh chiến sa trường đã lâu, nhìn vạn vật khô.

“Đây là cơ hội cuối cùng của ông, dốc toàn lực công kích đi, không cần biết ông dùng thủ đoạn gì, tiếp được một chiêu của tôi thì ông có thể sống!”

Ở phía xa đằng sau Trần Thái Nhật, những người đang đứng quan sát trận chiến, bố con Phùng Lương Tông chủ động lui về phía sau.

Ở phía trước, là trận chiến của cấp Ngụy Minh và cấp Thần.

Vừa nãy khi Phùng Lương Tông chiến đấu với Phùng Thiên Kiêu, dư chấn của trận đấu đã có thể phá hủy núi rừng.

Trần Thái Nhật là một trong tứ thần của Hoa Hạ, không biết dùng toàn lực ra chiêu sẽ đáng kinh ngạc đến mức nào?

Mọi người bắt đầu không ngừng suy diễn.

Trong mắt Phùng Thiên Kiêu lộ ra sát khí tuyệt chiêu phản kích.

Lão biết, cơ hội thắng của mình rất ít!

Trong giới nhà giàu ở Yên Kinh, chỉ có lão hiểu rõ nhất về thực lực của tứ thần.

Nhưng lão buộc phải đánh cược!

Đánh cược vào việc Trần Thái Nhật sẽ nhất thời sơ suất, quan trọng hơn, đặt cược vào sự khinh địch của Trần Thái Nhật!

Kiêu căng ắt sẽ thất bại.

Biểu cảm của Phùng Thiên Kiêu dường như khôi phục lại được một chút tự tin.

Sau đó khẽ lùi lại hai bước.

Tập trung và kết hợp tất cả các cơ bắp ở trạng thái tốt nhất.

Coong!

Một âm thanh giống như tiếng chuông đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Coong coong coong.

Âm thanh càng lúc càng lớn.

Ánh mắt Phùng Lương Tông ở phía sau đột nhiên chấn động.

“Đây là tiếng nhịp tim của lão già ấy sao?”

Phùng Thiên Kiêu đã chuẩn bị li lâu hết sức mình, nhịp tim của lão vang lên như tiếng chuông, đình tai nhức óc, và năng lượng trong cơ thể bắt đầu tập hợp lại.

Rẹt!

Áo nửa trên cơ thể của lão đột nhiên bị rách toạc, để lộ những múi cơ rắn chắc.

Một nguồn năng lượng khiến người ta sợ hãi tập trung quanh người Phùng Thiên Kiêu, sau đó đột nhiên tản ra, giãy sau lại ngưng tụ lại.

Trong mắt Phùng Thiên Kiêu hiện lên một làn sương đen.

Hít thở.

R`ân!

Những tảng đá trong phạm vi năm mươi mét bất ngờ sụp xuống thành bụi đá, phát ra hàng loạt tiếng động lớn.

Lại hít thở.

Mặt đất dưới chân Phùng Thiên Kiêu đột nhiên lún xuống ba mươi centimet.

Một cao thủ có thực lực cấp Ngụy Minh, khi dồn toàn bộ lực để tấn công, ngay cả dao động hơi thở cũng có thể gây ra sức mạnh hủy diệt như vậy, thật là ngoạn mục.

Trần Thái Nhật như không nhìn thấy, yên lặng đứng ở đó, trong ánh mắt dường như đang hồi tưởng về quá khứ, hoàn toàn không để mắt tới Phùng Thiên Kiêu.

Thái độ khinh thường này hoàn toàn chọc giận lão.

“Trần Thái Nhật, cho dù mày là cấp Thần, cũng chỉ là một thằng nhãi mới xuất đạo mười năm! Lại dám khinh thường tao như vậy, tao phải khiến mày trả giá!”

Vù.

Một cơn gió lốc màu vàng đột ngột nổi lên.

Cát đá bay khắp nơi, khiến mọi người nhất thời không thể mở mắt ra được.

Bóng hình của Phùng Thiên Kiêu xuất hiện một sự thay đổi kỳ lạ, giống như một tác phẩm điêu khắc bằng cát, từ từ tan biến trong gió mạnh.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Lốc xoáy càng lúc càng mạnh, sức gió đã lên tới cấp mười.

Trong không trung vang lên một tiếng gào, một cơn lốc xoáy nhỏ màu vàng hình thành trước mắt mọi người.

Cơn lốc xoáy di chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng, cuốn xung quanh người Trần Thái Nhật, khiến anh trở thành tâm bão.

Bình bình bình!

Đột nhiên có một tiếng động lớn.

Giống như âm thanh của một tảng đá va vào kim loại.

Mọi người đột nhiên phát hiện, trong cơn lốc xoáy xuất hiện vô số bóng người, mỗi một bóng người đều cơ bắp cuồn cuộn, râu đen trợn mắt, nắm đấm còn to hơn cả một cái xoong, tràn đầy uy lực mạnh mẽ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 329: Không Thể Chạy Thoát

Trong lúc tất cả mọi người đều đang vô cùng nghi ngờ thì trên hiện trường đột nhiên vang lên một âm thanh giống như sấm sét.

Bùm!

Trong phút chốc, một luồng sóng khí đột nhiên tỏa ra.

Vù!

Mọi người cảm giác như bị một cơn gió giật cấp mười hai quét qua, một số người có nền tảng yếu lập tức bị gió thổi bay lên, nặng nề đập vào vách núi bên cạnh.

Trong tích tắc, âm thanh đó đã biến mất.

Người nhà họ Phùng ngã như ngã rạ lần lượt bò dậy trong nỗi sợ hãi vô hạn.

Hai bố con Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm có võ công cao cường nhất, chậm rãi tiến lên vài bước, hy vọng có thể quan sát rõ hơn.

Cát bay mù mịt trước mặt, chỉ có thể nhìn thấy hai bóng đen mờ mờ đang ở trong đó.

Một lúc sau, khi lớp bụi lắng xuống, mọi người đều lần lượt kêu lên!

Phùng Thiên Kiêu lao về phía trước, nắm đấm của lão đập thẳng vào trán của Trần Thái Nhật!

Lúc này, lão già giống như hóa thân thành King Kong, sức mạnh vô song, cú đấm này giống như một cái búa nặng, dường như giây tiếp theo đầu của Trần Thái Nhật sẽ nổ tung!

Lúc này, mọi người quan sát xung quanh thậm chí không dám thở mạnh.

Sau một vài giây.

Một giọng nói bình thản vang lên, mang theo sự khinh bỉ vô hạn.

“Ông đánh xong chưa?”

Xì!

Người lên tiếng chính là Trần Thái Nhật!

Quần áo trên người anh đã bị Long Quyên Bạo Kích vừa rồi của Phùng Thiên Kiêu đập vào không ngừng.

Nhưng người vẫn có thể lên tiếng nói chuyện sao?

Nhìn kỹ hơn, khuôn mặt của Trần Thái Nhật thậm chí không có chút máu nào.

Không chút thương tích!

Phùng Thiên Kiêu vẫn duy trì tư thế nắm đấm, nhưng sự sợ hãi trong mắt lão dường như đã nhìn thấy cái chết đang cận kề.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài một tiếng.

“Bây giờ đến tôi rồi”.

Nói xong, anh từ từ chìa tay phải ra.

Cú đánh của Trần Thái Nhật, không có gió mạnh, không có chấn động, giống như việc giơ tay lên một cách tự nhiên, không có bất kỳ dao động nào.

Bàn tay thon dài, vững vàng tiến lên, giống như một chuyển động chậm, kỳ lạ là Phùng Thiên Kiêu lại không hề né tránh.

Mọi người đều có thể nhìn rõ, ánh mắt của mỗi người đều dán chặt vào bàn tay này.

Bốp!

Một âm thanh nhẹ nhàng, sắc nét.

Lòng bàn tay phải của Trần Thái Nhật vỗ nhẹ vào ngực của Phùng Thiên Kiêu, giống như chào hỏi nhau vậy.

Phụt!

Mưa đỏ cả một góc trời.

Con người trong mắt người nhà họ Phùng như sắp rơi ra đến nơi.

Lão già phản bội Phùng Thiên Kiêu, chỉ còn lại phần thân dưới từ thắt lưng trở xuống, vẫn đang đứng thẳng.

Toàn bộ phần cơ thể phía trên đã nổ tung!

“Vũ Tuệ, vẫn còn hai kẻ thù năm đó, anh sẽ lập tức kết thúc mối hận thù này, em ở trên trời an nghỉ nhé”.

Trần Thái Nhật không buồn đến gần, anh xoay người bước đi.

Lúc đi ngang qua Phùng Lương Tông - gia chủ nhà họ Phùng, cao thủ hạng chín, lúc này miệng ông ta dường như có thể nhét vừa một quả bóng, đến việc cung kính chào hỏi cũng quên mất, hai mắt nhìn chăm chăm cảnh tượng đó.

“Gia chủ Phùng, bây giờ tôi đi lấy mạng của Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong, ân oán giữa nhà họ Trần và nhà họ Phùng coi như chấm dứt”.

Nghe thấy câu này, Phùng Lương Tông đột nhiên hoàn hồn lại, vội vàng khom lưng thật sâu, cúi người chào.

“Cám ơn đại nhân Tây Cực đã khoan dung, nhà họ Phùng nhất định sẽ ghi nhớ ân tình này, cho dù phải nhảy vào biển lửa cũng nguyện lấy thân báo đáp!”

Trần Thái Nhật xua tay, đi càng lúc càng xa.

...

“Sư phụ, chuyến bay đó là đến Đông Đảo”.

Trần Thái Nhật đứng trên đỉnh của một tòa nhà dân cư ở ngoại ô Yên Kinh, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xa xăm.

“Vậy à? Được, tôi biết rồi”.

“Có cần con đi đầu động một chiếc phi cơ đuổi theo không?”

“Không cần đâu, tôi tự mình đi”.

Cúp điện thoại.

Dựa theo tin tức chuyến bay mà Ninh Yên Nhiên có được từ Cục kiểm soát không lưu, Trần Thái Nhật đã nhanh chóng xác định được số hiệu chuyến bay mà Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong đang ngẫ để bỏ trốn.

Một chuyến bay đêm thương gia hạng sang.

Hình thức bao toàn bộ máy bay, ngoại trừ hai người bọn họ và các nhân viên trong tổ bay, không còn bất kỳ hành khách nào.

Điểm đến chính là Đông Đảo.

Quả nhiên hai kẻ này muốn ra nước ngoài.

Trần Thái Nhật mở google map trên điện thoại và kiểm tra sơ bộ hướng bay của máy bay.

Rồi anh dần dần chuyển hướng, xác định một góc nào đó ở hướng Đông.

Một tia giễu cợt xuất hiện trên khóe miệng anh.

“Trong địa bàn Hoa Hạ, bất kể là trên trời hay dưới đất, bọn mày không bao giờ có thể thoát khỏi bàn tay của tao đâu”.

Nói xong, anh dùng lực nhón chân bật lên.

Vù!

Trần Thái Nhật bay vút lên trời, nhোảng cái đã đến một không phận ở phía xa.

Ba giây sau.

Bùm!

Một tiếng động cực lớn vang lên, một bóng người mặc áo gió màu đen, giống như một viên đạn thần công, xuyên qua không trung.

...

Lúc này, trên không Hoàng Hải.

Ánh trăng sáng như gương, soi sáng mặt biển lấp lánh, sóng gợn lăn tăn.

Trên trời không một gợn mây, một chiếc máy bay thương mại nhỏ đang bay chậm, thân máy bay màu trắng sáng lấp lánh ánh trăng.

Trong khoang, hai tiếp viên đang ân cần phục vụ hai người bị thương nặng trên sofa.

Một người trông dữ tợn, một người trông lịch sự nho nhã.

Chính là Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa.

Thuận miệng trêu chọc cô tiếp viên xinh đẹp bên cạnh, trong mắt bọn họ đều hiện lên sự tự do giải thoát.

“Ông hai, bay thêm năm phút nữa là ra khỏi không phận của Hoa Hạ rồi”.

“Ừm, coi như là thoát được một kiếp, không biết chuyện của lão tổ ở nhà họ Phùng làm tới đâu rồi”.

“Ông hai cứ yên tâm, với thực lực của lão tổ, nếu không có biến cố xảy ra, bố con Phùng Lương Tông nhất định sẽ bị bắt, đợi bên đó sắp xếp ổn thỏa, ông lên chức gia chủ, Trần Thái Nhật không thể công khai làm loạn được nữa!”

Phùng Chính Nghĩa nghe thấy câu này, cười đến ngoác cả miệng.

“Ha ha ha! Đó là đi đâu đương nhiên rồi, gia chủ đương nhiệm của gia tộc trung liệt, cho dù là tứ thần cũng không thể dễ dàng động vào! Chờ tôi thành công quay về, cái bia đỡ đạn này nhất định sẽ khiến Trần Thái Nhật phải lui xa vạn dặm!”

“Đúng vậy đúng vậy, võ công của hắc ta cao cường thì sao chứ? Năm đó người phụ nữ của hắc bị chúng ta giết, bây giờ cho dù hắc được coi là thần công đại thành, chẳng phải vẫn trở mắt nhìn chúng ta nhỏ nhen ngoài vòng pháp luật sao?”

“Tứ thần? Chỉ là một con chó của Hoa Hạ mà thôi! Ha ha ha, đợi đến ngày chủ nhân hạ phàm tái thế, chúng ta vẫn còn cơ hội báo thù, đến lúc đó, nhất định phải chặt tay chặt chân hắc để trút giận”.

Ly rượu đỏ trong tay bọn họ chạm vào nhau, trên mặt lộ ra vẻ phấn khích.

Các thành viên trong tổ bay lần này đều là tâm phúc của Phùng Thiên Kiêu, tuyệt đối đáng tin.

Hai cô tiếp viên hàng không vô cùng ngưỡng mộ hai nhân vật lớn của nhà họ Phùng, liên tục nhìn bọn họ bằng ánh mắt quyến rũ, sau đó lại xoa bóp, đút cho ăn, khiến cho hai kẻ què quặt này trong lòng xốn xang.

Đáng tiếc là không thể làm chuyện ấy.

Một cơ phó chạy đến với nụ cười nịnh nọt trên môi.

“Ông hai, quản gia Hồ, phía trước chính là ngã ba không phận của ba nước Hoa Hạ, Cao Tiên và Đông Đảo, chúng ta sắp an toàn rồi”.

Một tràng cười sảng khoái vang lên trong cabin.

Cơ phó hưng phấn, mơ tưởng về tương lai tươi sáng, sau đó quay đầu lại, nhìn mặt biển ở dưới cửa sổ.

Có một hòn đảo nhỏ quen thuộc có thể dùng làm cột mốc.

Bay qua hòn đảo này, cách đó ba trăm mét chính là vùng an toàn!

Lúc này, vẻ mặt của cơ phó đột nhiên có chút thay đổi.

“Hả?”

Phùng Chính Nghĩa háng giọng, vừa uống rượu vừa cười nói.

“Sao thế Tiểu Vương, nhìn thấy cá voi à?”

Cơ phó im lặng một giây.

“Là tôi hoa mắt rồi sao? Trên mặt biển... hình như có một vạch trắng đang chuyển động rất nhanh”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 330: Hai Luồng Ánh Sáng

Cơ phó thản nhiên nói, mí mắt phải của hai người Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa không hẹn mà cùng nhau giật giật.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không còn tâm trạng cười đùa với cô tiếp viên nữa.

Khóe miệng Phùng Chính Nghĩa run rẩy, ông ta nuốt nước bọt.

"Bạn không bị hoa mắt chứ? Nhìn rõ xem cái vật trắng kia là thứ gì chưa? Là tàu hay là thuyền?"

Cơ phó cũng tràn đầy nghi ngờ, cần ống nhòm ở bên hông lên quan sát.

"Tôi cũng không rõ, nó không giống một con tàu lắm, vì tốc độ di chuyển trên biển của vật trắng này còn nhanh hơn tốc độ bay của máy bay chúng ta! Để tôi nhìn kỹ hơn".

Nói xong, anh ta nâng ống nhòm lên mắt, nhìn chăm chăm vào cửa sổ rồi quan sát một cách cẩn thận.

Trắng sáng sao thừa, dưới ánh trăng sáng tỏ này, nếu có con tàu cỡ vừa và nhỏ dễ thấy trên biển thì nhất định có thể nhìn rõ.

Cơ phó ngập ngừng.

"Dường như...!là..."

Hồ Cửu Phong lập tức lo lắng hét lên.

"Nói mau! Là cái gì? Đừng ngập ngừng nữa!"

Cơ phó bị mắg, đầỵ mặt về khỏ sở.

"Quản gia H ồ, thật sự không thể trách tôi được.

Vết trắng kia chỉ là dấu vết để lại trên mặt nước, nó phản chiếu ánh trắng nên mới có màu trắng.

Nhưng dấu vết phía trước cách chúng ta quá xa, mà bây giờ lại là ban đêm, cho nên tôi thật sự thấy không rõ lắm”.

H ồCửu Phong cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài.

"Không nhìn rõ sao? Không phải là thuyền à?"

Cơ phó lắc đầu.

"Đó chắc chắn không phải là thuyền! À đúng rồi! Có thể là ngư lôi được phóng sát mặt nước nên mới có thể tạo thành vết sóng trên biển.

Hoặc là lính hải quân của Hoa Hạ đang tập trận ban đêm!"

Khả năng này thực sự là một lời giải thích khá hợp lý.

M ồhôi trên mặt hai người H ồCửu Phong cùng Phùng Chính Nghĩa đã toát ra.

Nhưng sau khi nghe xong lời này và suy nghĩ một chút thì cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

Phùng Chính Nghĩa bắt đầu mắng chửi.

"Mẹ kiếp, chúng ta cũng đừng nghĩ tên khốn kiếp họ Tr ần kia quá quý quái, vì chúng ta hiện đang ở trên máy bay!"

Hai mắt H ồCửu Phong sáng lên.

"Đúng vậy! Chúng ta đang ở trên không mà, cho dù trên mặt biển có thứ gì thì nó cũng không ở gần chúng ta! Vậy chúng ta quan tâm nó làm gì chứ? Ha ha ha ha..."

Dường như để che giấu đi sự hoang mang của mình mà lúc này hai kẻ phản bội của nhà họ Phùng đã bắt đầu cười lớn.

Bọn họ dùng tiếng cười càn rỡ để xua đi nỗi hoảng sợ cùng vẻ cảm giác bí bách bên trong khoang máy bay.

Biểu hiện vừa nãy của hai người khiến cho hai cô tiếp viên hàng không xinh như hoa đẹp như ngọc kia cảm thấy sợ hãi.

Dường như thứ đang đuổi giết bọn họ không phải là người, không phải là máy móc, mà là một thứ gì đó khủng bố có thể đoạt đi tính mạng con người ở khoảng cách cả nghìn kilomet.

Cơ phó và hai cô tiếp viên hàng không liếc mắt nhìn nhau, rồi cả ba người bật cười nhạt nhẽo, cứ thế phụ họa theo.

Ba phút sau, phi công trong khoang máy bay bỗng nhiên hét lên.

"Ông hai! Chúng ta sắp tới biên giới nước ngoài rồi!"

"Biết rồi!"

Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong cắn răng thích thú, cứ như thể họ đang tham gia một cuộc thi thể thao và sắp chạm vào vạch đích ở đường chạy nước rút một trăm mét cuối cùng.

Đúng lúc này.

Cột kết!

Một âm thanh chói tai do kim loại bị bẻ cong bỗng nhiên vang lên.

Máy bay đột nhiên lắc lư mạnh, lực quán tính khiến cho mọi người trong khoang máy bay đều bị hất văng ra ngoài, sau đó va chạm vào vách khoang của máy bay.

Cả đám người loạn choạng chao đảo.

Nữ tiếp viên hàng không, cơ phó và cả phi công trong buồng lái đều ngất xỉu!

Hai tên Phùng Chính Nghĩa cùng Hồ Cửu Phong, không biết là may mắn hay xui xẻo, bởi vì toàn thân bị liệt nên cả hai đã thắt hai lớp dây an toàn để buộc chặt vào ghế.

Quán tính của chiếc máy bay làm lồng ngực của bọn họ đột ngột bị siết chặt, gần như kéo căng cả lá phổi.

Sau đó bọn họ cảm nhận trời đất như quay cuồng.

Đầu tiên máy bay dừng lại đột ngột, rồi nhanh chóng lao xuống mặt biển bên dưới.

Vù vù.

Gió lớn gào thét và thổi qua những ô cửa kính.

Máy bay rơi giống như một con chim trắng sáng lấp lánh đang hạ xuống vùng biển bên kia biên giới.

Hình ảnh này tuy đẹp nhưng cái kết lại là máy bay bị hủy và chết người!

Phía dưới mấy trăm mét, trên mặt nước bỗng nhiên nổ tung một trận bọt nước.

Một bóng đen phóng lên bầu trời rồi sải bước trên mặt nước biển, cứ như thể chân người đó đang đi trên mặt đất.

Người đó chính là Trần Thái Nhật!

Anh đang kéo một sợi dây kim loại mảnh mai gần như không nhìn thấy bằng cả hai tay, sau đó anh bất ngờ giật mạnh.

Máy bay trên bầu trời như diều đứt dây, đột ngột nghiêng qua rồi lật ngửa và rơi thẳng xuống.

Trần Thái Nhật hừ nhẹ một tiếng, sau đó bỗng nhiên giảm mạnh xuống.

Anh giống như thần tiên lướt đi trên sóng.

Tốc độ của anh có thể so với tia chớp.

Trong nháy mắt anh đã đi tới vị trí máy bay sắp rơi xuống.

Anh chậm rãi ngừng đầu lên.

Bóng đen to lớn của máy bay đã càng lúc càng gần.

Vào lúc này, ở hai hướng Đông Bắc và Tây Nam xa xa, đột nhiên bộc phát ra luồng ánh sáng trắng chói mắt.

Một luồng ánh sáng màu trắng và một luồng ánh sáng màu tím giống như sao băng bay qua giữa không trung.

Trong nháy mắt chúng đã đáp xuống cách xa trăm mét.

Vừa vãn hạ xuống ở ngoài biên giới quốc gia!

Rầm!

Một tiếng vang thật lớn, tiếp theo là âm thanh của bọt nước văng tung toé.

Cuối cùng máy bay đã rơi trên mặt biển.

Ở độ cao này, với tốc độ rơi của máy bay thì hậu quả của việc đâm xuống biển và mặt đất là như nhau.

Nhưng chiếc máy bay phản lực công vụ này lại không tan nát như trong tưởng tượng.

Cánh, động cơ, và nửa cái đầu của chiếc máy bay vỡ ra thành nhiều mảnh.

Còn thân máy bay lại được nâng đỡ vững vàng bởi một cánh tay!

Từ xa nhìn lại trông rất buồn cười, giống như trên mặt biển có một con kiến đang nâng một quả chuối tiêu to lớn vậy.

Tay của Trần Thái Nhật hơi dùng sức, khoang máy bay nhẹ nhàng hạ xuống mặt biển bên cạnh.

Cuộn sóng nhấp nhô, khoang máy bay rộng ruột nổi lên trên mặt biển.

Anh vươn đầu ra liếc nhìn vào trong.

Ba người trong số họ đã hôn mê vì chấn động não.

Ngoài ra còn có hai người tàn phế đã ngất đi vì nhồi máu não do tốc độ rơi xuống quá nhanh.

Anh lắng tai nghe, phát hiện vẫn còn một hơi thở.

"Không chết là được rồi, vì chết ở chỗ này là quá dễ dàng cho mấy người".

Trần Thái Nhật lạnh lùng hừ một tiếng, anh cắt sợi dây kim loại cực kỳ cứng cáp làm bằng siêu hợp kim địa tâm ở trên tay.

Sau đó anh chậm rãi quay đầu lại, tầm mắt nhìn về phía xa trăm mét.

Hai tia sáng nhấp nháy thoắt ẩn thoắt hiện, một tia sáng màu trắng và một tia sáng màu tím sẫm.

Đây không chỉ đơn thuần là ánh sáng, mà tại nơi xa trên biển, những con sóng dãn trở nên mạnh mẽ to lớn, cứ như có một sức mạnh khủng khiếp nào đó đang khuấy động cả đại dương!

"Hai tên phiên phức..."

Trần Thái Nhật thốt lên một câu, sau đó anh đạp nước mà đi, chậm rãi bước về phía hai tia sáng kia.

Khi chỉ còn cách ranh giới vùng biển Hoa Hạ mười mét, Trần Thái Nhật mới dừng lại.

Bên trong tầm mắt của anh, có hai người phân ra ở vị trí cách đó ba mươi mét về bên trái và bốn mươi mét về bên phải.

Sát khí ngút trời!

Bên trong luồng sáng màu trắng bên trái, có một cô gái xinh đẹp cột tóc mặc váy cổ trang màu trắng, đôi mắt lạnh như băng, khuôn mặt trắng như tuyết, cô ấy đang đứng cách mặt biển chừng hai mét.

Bọt nước không cách nào bắn tung tóe lên trên người của cô gái đó, trông cô ấy giống như thần tiên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 331: Ra Tay Trước Mới Là Kẻ Mạnh

Âm thanh của người đàn ông thần bí phát ra, xa xăm mà vang vọng, không xác định rõ được khoảng cách, rõ ràng là có ý định che dấu thân phận.

Trần Thái Nhật bất đắc dĩ bĩu môi.

"Đúng là đã lâu không gặp, Rắn Thần, anh vẫn không có chút tiến bộ nào, vẫn thích giả vờ như thế".

Người đàn ông ở giữa luồng ánh sáng màu tím sẫm đột nhiên mở to hai mắt đỏ bừng, bộc lộ vẻ tức giận.

Sóng biển dâng trào, thậm chí có thể nhìn thấy bằng mắt thường nó đã ngừng lại trong chốc lát, sau đó mới chậm rãi khôi phục lại như bình thường.

Chỉ khi giải phóng chân khí mới có được uy lực giống như thế.

Người đàn ông này chính là võ sĩ cấp Thần lộ mặt duy nhất của Đông Đảo, Rắn Thần Yaki.

Trần Thái Nhật lại chuyển ánh mắt về phía cô gái giống như chìm vào vòng hào quang màu trắng kia.

"Còn cô thì sao? Vẫn không chịu rời đi à? Hay là tặng cho tôi chút nhân sâm đặc sản nước cô đi?"

Rắn Thần Yaki đột nhiên nở nụ cười.

"Ha ha, Bạch Thần, xem ra có vẻ Tây Cực chẳng xem cô ra gì".

Thánh nữ của nước Cao Tiên - một trong chín vị thần của Đông Á, là một võ sĩ cấp Thần trấn giữ nước Cao Tiên, cũng là một nữ võ sĩ cấp Thần hiếm có - Bạch Thần.

Tên thật thì không một ai biết rõ.

Từ khi Trần Thái Nhật biết có một người như thế, cũng chỉ biết cô ta được gọi với cái tên Bạch Thần.

Người cũng như tên, mỗi ngày cô ta đều trang điểm mặc quần áo màu trắng đơn thuần, tạo hình từ trên xuống dưới có vẻ như cực kỳ đam mê với màu trắng.

Làn da trắng nõn như ngọc không tì vết, ngũ quan xinh đẹp lạnh lùng và đôi mắt màu trắng đặc biệt, giống như một tiên nữ không dính khói lửa nhân gian.

Ở một nơi hỗn loạn mơ hồ như nước Cao Tiên, dường như chính phủ nước họ cũng có ý tạo dựng hình tượng một nữ anh hùng như cô ta.

Cho nên, mỗi khi xuất hiện, nhất định phải có hiệu ứng ánh sáng, đặc biệt đầy đủ.

Trần Thái Nhật khinh thường nhất là điệu bộ này.

Cứ như bị thiếu năng.

Bạch Thần không để ý đến Rắn Thần Yaki đang cố ý khiêu khích, biểu cảm trên gương mặt vẫn tình bình tĩnh không chút gợn sóng, thản nhiên nói.

"Tôi chỉ là nhìn thấy hai vị cao thủ cấp Thần cùng tề tựu ở biên giới nên tới đây xem thử thôi.

Cao Tiên chúng tôi yêu chuộng hòa bình, sẽ không tham gia vào trận chiến của hai vị, nhưng cũng phải đề phòng hai vị sẽ vượt qua ranh giới".

Cô ta quang minh chính đại nói ra những lời này.

Vậy cô có muốn rời đi hay không?

Tôi đuổi theo máy bay của kẻ thù chưa từng vượt qua biên giới.

Trần Thái Nhật nhìn hai người họ, khóe miệng mỉm cười lộ ra vẻ khinh thường.

E rằng trong lúc anh dốc hết sức chạy về phía biên giới, hai người bọn họ cũng đã cảm nhận được, sức mạnh của võ sĩ cấp Thần, tuyệt đối không thể so sánh với người bình thường được.

Lúc này vị trí mà ba người họ đang đứng lại cực kỳ khéo léo.

Ranh giới ba nước vừa khéo giao nhau, chia ba khu vực thành hình cánh quạt.

.

Tìm truyện hay tại -- TRUMTRUYEN.org --

Hoa Hạ, Cao Tiên, Đông Đảo mỗi người đứng một bên.

Hai võ sĩ cấp Thần, đều tự động đứng bên trong biên giới của nước mình.

Không lùi bước, cũng không tiến lên, chỉ lẳng lặng đối đầu.

Trần Thái Nhật cũng không có ý định rút lui, anh vẫn đứng yên tại chỗ.

Ba người thực ra đều có suy nghĩ giống nhau.

Chỉ có đi đầu, chờ xem ai ra tay trước, ai ra tay sau mà thôi.

Khóe miệng Trần Thái Nhật đột nhiên nhếch lên một nụ cười.

"Bạch Thần, chúng ta đừng giả vờ nữa, hai người chúng ta dứt khoát hợp tác với nhau, tôi phụ trách dẫn dụ Rắn Thần đến biên giới nước Hoa Hạ, sau đó hai người chúng ta hợp lực đánh chết hắn, cô thấy thế nào?"

Anh vừa dứt lời, cả người Rắn Thần Yaki đột nhiên chấn động dữ dội, luồng ánh sáng tỏa ra tán loạn, lạng lẹ lùi về sau vài mét.

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Thần khẽ chuyển động, dường như đang thật sự cân nhắc vấn đề này.

"Thần chết Tây Cực, quả nhiên rất tàn nhẫn, có đi ầu, đây có thể xem là một biện pháp tốt để chinh đốn đám người Đông Đảo, nếu thật sự có thể giết chết Rắn Thần ở lại đây, nước Đông Đảo mất đi thế lực quốc gia thì Cao Tiên chúng tôi sẽ càng vững mạnh".

Trần Thái Nhật chỉ thuận miệng nói một câu vậy mà lại lập tức đạt được thỏa thuận cùng nhau hành động tiêu diệt Rắn Thần.

Ánh sáng trong mắt Rắn Thần Yaki lóe lên bất định.

"Bạch Thần, bảo hồ lột da, cẩn thận không cừu lại đi vào hang sói đấy, cuối cùng ai giết ai thì chưa biết được đâu".

Nói xong, Rắn Thần dùng tay ra hiệu về phía Trần Thái Nhật, giống như đang làm một ám hiệu.

Trần Thái Nhật không nhận được cảm giác buồn nôn.

Chết tiệt, tên Rắn Thần này đúng là mưu mô xảo quyệt.

Hắn làm động tác này, mục đích là muốn khiến Bạch Thần nảy sinh nghi ngờ.

Quả nhiên vẻ mặt của Bạch Thần do dự trong chốc lát, sau đó đột nhiên khẽ cười.

"A, Rắn Thần anh đúng là quỷ kế đa đoan, thần chết Tây Cực, đừng lăm lăm với hắn nữa, cũng chỉ cách mấy trăm mét, trước tiên cứ bắt hắn lại đã, sau khi giết chết hắn, hai chúng ta bàn đến những thứ khác sau".

Trần Thái Nhật buông lỏng hai tay.

"Được thôi".

Rắn!

Bỗng nhiên cả người anh hóa thành một lớp bọt sóng hình người, vang lên một tiếng tùm khấp mặt biển, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Trong nháy mắt, chưa đầy một giây.

Tại vị trí cách biên giới Đông Đảo khoảng một mét, bọt bước ở khu vực viên giới Hoa Hạ chợt nổ tung!

Bùm!

Một sợi dây kim loại to bằng ngón cái, giống như một con rắn linh hoạt bất ngờ tập kích, bay ra khỏi ranh giới, quấn lấy mắt cá chân của Rắn Thần Yaki.

Rắn Thần Yaki hoảng sợ, trong mắt lóe lên tia sáng cực nhanh.

"Mơ tưởng hão huyền!"

Âm thanh hét to trống rỗng.

Trong nháy mắt, ánh sáng màu tím sẫm quanh người hắn bay vút lên, muốn mạnh mẽ chặt đứt dây thừng kim loại.

Chuyện khiến người ta chấn động đã xảy ra.

Rắc!

Dây thừng kim loại phát ra tiếng rạn nứt, nhưng lại không đứt ra ngay lập tức.

Ngay lúc này, không biết từ khi nào Bạch Thần đã bay đến phía trên ranh giới của nước Cao Tiên và Hoa Hạ, hai tay khoanh trước ngực, toàn thân toát ra sát khí ngút trời.

Xoẹt!

Thánh nữ Cao Tiên lạnh lùng siết chặt nắm đấm, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây giáo lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

Mũi cây giáo rung lên.

Trong vòng bán kính một kilomet không khí dường như đầu đang lay động, cứ như thể cây giáo này như có thể đâm thủng bầu trời!

"Là lúc này!"

Cùng với tiếng quát của Bạch Thần, Trần Thái Nhật bất thành linh phóng ra từ trong nước, hai tay dùng sức kéo mạnh sợi dây thừng kim loại.

Soạt!

Rắn Thần Yaki bị Trần Thái Nhật dùng sức lôi xuống, ngay lập tức mất đi thăng bằng và bay lên không trung.

Chỉ trong một giây ngắn ngủi, Rắn Thần Yaki đã bay được mấy chục mét, sắp đâm vào đường biên giới nước Hoa Hạ.

Nếu vượt qua đường biên giới, trong chớp mắt thực lực của Rắn Thần Yaki sẽ bị hạ xuống tới cấp Long.

Đến lúc đó, chiến thuật đánh ở cự ly gần của Trần Thái Nhật kết hợp với đòn đánh tầm xa của Bạch Thần, nhất định có thể giết chết võ sĩ cấp Thần của Đông Đảo!

Trần Thái Nhật bật cười điên cuồng.

"Ha ha ha! Rắn Thần, sai lầm lớn nhất của anh là nhìn thấy tôi mà không chịu rời đi ngay, tôi sẽ chọn cho anh một phần mộ tốt ở mảnh đất Hoa Hạ!"

Cơ thể Trần Thái Nhật đột nhiên lao mạnh về phía trước, đối mặt với Rắn Thần đang bay tới, nắm tay phải đột nhiên thu về phía hông, sau đó anh cong người lại để lấy lực.

Rầm!

Trong không khí dường như vang lên một tiếng sấm vang trời.

Khoảnh khắc Rắn Thần bay qua phạm vi biên giới, thứ chờ đợi hấn chính là cú đâm kinh động của Tr ần Thái Nhật.

Ngay tại thời điểm Rắn Thần chạm đến đường biên giới.

Đột nhiên, ánh sáng màu tím mờ ảo mơ hồ phát ra.

Soạt!

Bóng người của Rắn Thần trong nháy mắt đã hóa thành một luồng ánh sáng đỏ như máu, bay thẳng đến trước mặt Tr ần Thái Nhật!

Khoảnh khắc đó, Bạch Thần cũng đồng thời ra tay.

Mũi giáo trong suốt giống như sự trừng phạt của trời, nhanh chóng lướt qua mặt biển như tia laser, vùng biển nó đi qua đều bị đóng băng ngay lập tức, luồng khí lạnh cực kỳ mạnh mẽ, làm không khí đều đóng băng, sau đó vỡ ra từng mảnh.

Mục tiêu của trận đột kích bằng cây giáo lại là Tr ần Thái Nhật!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 332: Bản Pháo Hoa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thay đổi đột ngột xảy ra chỉ trong thoáng chốc.

Rắn Thần Yaki vốn bị giữ chặt mắt cá chân hoá ra chỉ là một thủ thuật che mắt.

Bộ mặt thật của khối ánh sáng màu tím sẫm là chân khí ngút trời, một con thoi ánh sáng màu đỏ huyết đủ để đời non lấp bể.

Càng khiến cho người ta kinh ngạc là Bạch Thần – người đã thoả thuận miệng với Trần Thái Nhật sẽ cùng giết Rắn Thần Yaki lại lật mặt giữa chừng.

Cây giáo sắc nhọn và lạnh băng lao thẳng về phía Trần Thái Nhật.

Cuộc tấn công của hai bên quá mức đột ngột.

Mối nguy hiểm lập tức đạt đến đỉnh điểm!

Lực đâm của Trần Thái Nhật sắp sửa tích tụ, vốn dĩ tất cả tinh lực và sự chú ý đều đặt lên người Rắn Thần Yaki.

Bây giờ căn bản không kịp để làm động tác phòng ngự nữa rồi!

Một khi võ sĩ cấp Thần đã ra tay thì sẽ không cho đối phương thời gian để phản ứng.

Cây giáo vô cùng sắc lạnh, con thoi ánh sáng màu đỏ huyết cùng vọt đến chỉ trong tích tắc!

Đoàng đoàng!

Hai tiếng nổ rất lớn.

Giống như vũ khí hạt nhân cỡ nhỏ phát nổ dưới nước, cả mặt nước đột nhiên dâng lên một cột sóng ngất trời cực lớn, cao tới hàng trăm mét.

Sức mạnh vô song quét sạch tứ phương.

Những giọt nước trong không khí vỡ tan vì dư âm của sóng khí.

Bên dưới mặt biển, đá ngầm, cá biển, hải lưu, rùa biển và cá mập trắng cỡ lớn đều không kịp né tránh.

Vị trí gần điểm phát nổ biến thành đồng hồ đếm chỉ trong nháy mắt.

Xa hơn một chút thì bị nổ bắn bay ra khỏi mặt biển, rớt từ trên trời xuống giống như mưa.

Ầm ầm!

Hai võ sĩ cấp Thần ra tay cùng một lúc tạo ra một khoảng chân không ở bên vùng biển Hoa Hạ, sau vài giây thì không khí lại mạnh mẽ lưu thông.

Vù vù!

Con sóng cao vài trăm mét nhanh chóng rút xuống.

Mặt biển vẫn vậy, ngoại trừ vô số xác động vật trôi nổi trên mặt biển ra.

Vết máu nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng tới cả nghìn mét.

Một chùm sáng màu tím nhạt dần dần xuất hiện tại một bên Đông Đảo, cách vùng biển Hoa Hạ ước chừng hơn ba mươi mét.

Chính là Rắn Thần Yaki vừa mới biến mất.

Giọng nói hần hoi trầm thấp, giống như đã tiêu hao đi không ít.

“Cô có còn cảm nhận được vị trí của Tây Cực không?”

-

Ở phía xa, Bạch Thần vừa mới ra một đòn chí mạng, ánh sáng trắng trong con người hơi xám xịt.

“Không cảm nhận được nữa, thế nhưng tạp âm trong biển quá nhiều, kết quả cũng không dễ nói”.

Rắn Thần Yaki trầm ngâm trong chốc lát.

“Tôi có một dự cảm, có lẽ Tây Cực không dễ chết như vậy đâu, dù cho hấn bị trọng thương thì chúng ta vẫn cần phải cẩn thận một chút, tránh cho...”

Vẫn còn chưa nói dứt lời.

Bộp bộp bộp.

Ba tiếng vỗ tay giòn tan đột nhiên vang lên.

Rắn Thần Yaki và Bạch Thần cùng biến sắc.

Một giọng nói không rõ là phát ra từ đâu mang theo sắc thái khôi hài và châm biếm.

“Rắn Thần à, tính cảnh giác của anh cũng cao quá rồi, lần sau nên thả lỏng một chút, cứ coi như tôi đã chết rồi, vui được giây nào hay giây đó, bằng không thì cũng không dễ sống đâu”.

Ánh mắt vốn đang sáng lấp lánh của Bạch Thần liền loé lên vẻ u ám, cô ta hít mắt lại, hai tay siết chặt thành nắm đấm, từ từ quay đầu lại nhìn chăm chăm về một hướng.

Một con cá voi trắng rất lớn dần dần nhô lên khỏi mặt biển, giống như một hòn đảo nhỏ đột ngột xuất hiện.

Một bóng đen điềm nhiên đứng trên đỉnh đầu con cá voi trắng, khoanh tay mỉm cười.

Chính là TrẦN THÁI NHẬT!

Rắn Thầ n Yaki và Bạch Thầ n đều im lặng không nói gì nữa.

Trầ n Thái Nhật giang hai tay ra, nhoe n miệng cười.

“Có lúng túng không? Có bất ngờ không? Có vui không? Có kích thích không nào?”

Bạch Thầ n và Rắn Thầ n Yaki không trả lời.

Trầ n Thái Nhật tiện tay vơ trên mặt biển.

Một chai rượu thủy tinh không biết trôi từ đâu đến xuất hiện trong tay Trầ n Thái Nhật.

Anh đưa mắt lại gần để quan sát.

“Ồ, do Hoa Hạ sản xuất”.

Nói xong, Trầ n Thái Nhật siết lấy chai rượu, nói với Bạch Thầ n:

“Nhận mà không đáp là vô lễ, cô gái à, sau này đừng học người ta ném giáo nữa, nếu không luyện ra bắp tay kỳ lân thì khó coi lắm đấy”.

Nói xong, cả người anh hơi rướn lên, đột ngột quăng cái chai đi như điện giật.

Xoẹt!

Không khí mạnh mẽ bị cắt ra tạo thành vết tích, chai thủy tinh vì ma sát cao độ mà nóng chảy trong nháy mắt, trở thành vật thể không thể định hình!

Đôi mắt Bạch Thầ n mở to, hai tay ra đòn về phía mặt biển nhanh như chớp.

Ầm!

Một con sóng biển cao ba mươi mét mạnh mẽ dâng lên rồi đóng băng, tạo thành một bức tường băng vô cùng kiên cố.

Rầm!

Vào khoảnh khắc tường băng va chạm với chai thủy tinh thì lập tức vỡ vụn, mảnh băng bắn ra tứ phía.

Phù!

“Hừ!”

Ào ào.

Bức tường băng liền sụp xuống, chìm vào trong biển.

Nhìn kỹ lại thì không còn thấy bóng dáng của Bạch Thần đâu nữa.

Trên vùng biển của nước Cao Tiên, một vết máu màu trắng lập tức chìm vào trong lòng biển.

“Chạy nhanh thật đấy”.

Trần Thái Nhật nhếch miệng, cũng không có cách để đuổi theo.

Đi qua đường biên giới thì bản thân cũng trở thành cấp Long rồi, nếu như Bạch Thần truy sát thì e rằng hơi nguy hiểm.

“Rắn Thần à...anh...”

Trần Thái Nhật đang định quay đầu lại gây sự với Rắn Thần Yaki.

Mẹ nó nữa!

Tên khốn này đã ở cách xa tận hai nghìn mét rồi!

Chỉ có thể nhìn thấy một chấm sáng màu tím đang tháo chạy với tốc độ cực nhanh.

Tên này nhất cáy như vậy sao?

Dù gì cũng phải để lại vài lời hận thù rồi hẵng chạy chứ!

Tốt xấu gì thì anh cũng là cao thủ cấp Thần, không muốn giữ lấy chút thể diện nào hay sao?

“Anh không cần phải chạy xa như thế! Không cần đường biên giới nữa à? Anh chạy xa như thế, tôi chỉ cần bước một bước là vượt sang được luôn đấy!”

Trần Thái Nhật chụm tay lại rồi hét về phía xa.

Quả nhiên, Rắn Thần dừng lại ngay lập tức.

Hắn không tiếp tục chạy nữa, thế nhưng cũng không bèn mảng tới gần đường biên giới, chỉ đứng sóng đôi từ xa với Trần Thái Nhật như thế.

“Tây Cự! Tôi biết anh cũng không dám qua đây, bót ở đó mà nói nhảm đi!”

Trần Thái Nhật bực bội trong lòng.

Chậm rãi đạp sóng đến trước đường biên giới.

Bởi vì nguyên nhân sự khác biệt về đất và nước, mặc dù cùng một vùng biển nhưng cao thủ cấp Thần hiểu rất rõ về vị trí của ranh giới.

Trần Thái Nhật từ từ đặt chân phải qua đường biên giới của Hoa Hạ.

Ầm ầm.

Mặt biển của Đông Đảo đột nhiên trở nên chấn động, sóng dâng cao ngút trời.

Động tác của Trần Thái Nhật giống như trở nên chậm lại dưới một lực bài xích rất lớn.

“Một chân của tôi đã đặt sang rồi, anh có thể làm gì tôi được chứ?”

Trần Thái Nhật tỏ ra chế nhạo, hét to về phía bên đó.

“Anh qua đây mà đánh tôi này, Rắn Thần Yaki của Đông Đảo?”

Rắn Thần Yaki ở phía xa không dám tiến lên trước, chỉ đứng đó giương mắt nhìn.

Trần Thái Nhật thu chân phải về lại đưa chân trái qua.

“Chân trái của tôi cũng vượt sang rồi, anh có gan thì tới đây đi! Đây là vùng biển của Đông Đảo mấy người, anh lại không dám lại đây đánh tôi hay sao?”

Hai lần khiêu khích, đối phương đều chịu đựng được hết.

Trần Thái Nhật thu chân trái lại, hai tay chống nạnh, hoàn toàn cạn lời.

Anh giơ ngón tay cái với người đang đứng tí xa kia, thốt ra một câu tán thưởng từ tận trong đáy lòng.

“Đồ con rùa rút cổ! Danh bất hư truyền, nhìn cho rõ đây!”

Nói xong, anh lấy ra một ống pháo hoa từ bên hông.

Ánh trăng sáng ngời, ánh sao lấp lánh.

Trên mặt biển đen như mực, hai tay Trần Thái Nhật cầm lấy ống pháo hoa cỡ lớn, giống như xuyên qua một bức tường không khí, đi tới một bên vùng biển Đông Đảo.

Rắn Thần Yaki ở phía xa vẫn không hề hành động.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 333: Mười Năm

Trần Thái Nhật vẫn còn bắn pháo hoa, lớn tiếng hét lên một câu.

“Đẹp không?”

Bỗng nhiên, một chùm ánh sáng màu tím cách đó hai nghìn mét bùng phát tạo nên một luồng sáng chói lóa rực rỡ, nhưng nó đã bị dập tắt trong nháy mắt.

Ánh sáng màu tím chậm rãi yếu đi rồi dần dần biến mất, một câu nói mang theo ngữ khí đe dọa vang lên trong không trung.

“Tây Cực, anh không còn vui vẻ được lâu đâu...”

Rắn Thần của Đông Đảo rời khỏi đó.

Hắn không dám tới gần, cũng không thể đuổi giết, dường như cái cọ mắng chửi cũng không phải là sở trường của hắn.

Hắn không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành rút lui.

Trần Thái Nhật chậm rãi thở dài.

May mắn là anh đã có phòng bị từ sớm.

Hai người Rắn Thần và Bạch Thần đã phát hiện ra tung tích của anh trước khi anh đến sát vùng biên giới.

Có lẽ hai người họ đã đạt được thỏa thuận kết thành đồng minh ngay trước đó, hy vọng lúc cơ hội đến thì có thể hợp tác với nhau trước, bay thẳng lên trên không để giết anh ở vùng biển này.

Quả nhiên, người phụ nữ tên Bạch Thần kia không phải là kẻ ngu ngốc.

Sức uy hiếp về thực lực của Trần Thái Nhật ở toàn bộ Đông Á đã vô cùng mạnh mẽ.

Cây to đón gió.

Trần Thái Nhật giả vờ hợp tác với Bạch Thần, đối phương vốn dĩ cũng giả vờ đồng ý.

Trong mắt của hai người cấp Thần, sự uy hiếp lớn nhất mãi mãi là anh.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, hai người không hề rời đi là muốn âm thầm tìm cơ hội.

“Xì, thủ thuật che mắt, ai mà chẳng biết chứ”.

Trần Thái Nhật tương kế tựu kế, đi đến cả ba hướng, hoàn thành một lần thăm dò long trời lở đất.

Cấp Thần, trước khi sự khác nhau về đất và nước được giải quyết thì chắc chắn không còn cách nào chiến đấu đến cùng.

Vừa nảy với đòn tấn công bằng ám khí của Trần Thái Nhật, nếu như đang ở trong phạm vi của Hoa Hạ thì có lẽ Bạch Thần sẽ chết ngay tại trận.

Thế nhưng đang ở trong lãnh thổ của nước Cao Tiên, dựa vào sức mạnh của sông núi trong nước nên Bạch Thần sẽ nhanh chóng hồi phục lại.

Đây là ưu thế của cấp Thần khi ở đất nước của mình.

Người mạnh nhất ở một quốc gia cũng chính là người bảo vệ của quốc gia.

Rắn Thần vẫn luôn cẩn thận như vậy mới là đối tượng quan trọng cần phải chú ý nhất.

Dù sao thì món Trấn Quốc Khí thứ mười bị thất lạc - Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản vẫn còn ở Đông Đảo.

Trần Thái Nhật nhún vai, xoay người lại rồi chậm rãi đạp nước mà đi.

Anh tìm kiếm khoang máy bay của đám người Hồ Cửu Phong trên mặt biển phải mất hơn một phút đồng hồ.

Vừa mới giao chiến một trận, từng làn sóng xung kích lớn đã đẩy chiếc khoang máy bay ra ngoài xa bốn năm nghìn mét.

Anh nhẹ nhàng đặt chân xuống khoang máy bay, xem xét bên trong thông qua cửa sổ thủy tinh.

Vẫn may, mọi người bị phong tỏa bên trong khoang thương gia vẫn ổn.

“Chuyện của chúng ta cuối cùng cũng phải có cái kết”.

Trong đôi mắt của Trần Thái Nhật hiện lên một tia sáng lạnh lẽo.

...!

Nhà họ Phùng.

Phùng Tinh Kiếm vội vã đẩy cửa thư phòng của gia chủ ra.

“Bố! Anh Trần đã trở về”

Phùng Lương Tông bỗng đứng bật dậy.

“Nhanh! Toàn bộ người trong nhà đi ra trước nghênh đón!”

Bọn họ xếp thành hai hàng, cầm đèn vào lúc hơn năm giờ sáng.

Trần Thái Nhật lại xuất hiện một lần nữa bên trong trang viên của nhà họ Phùng.

Sự đãi ngộ lần này hoàn toàn khác biệt.

Trần Thái Nhật kéo theo một bao tải to ở đằng sau, vừa đi tới cửa chính của nhà họ Phùng.

Cửa lớn màu đỏ chói của nhà họ Phùng được mở rộng, tựa như nghênh đón chủ nhân trở về nhà.

Vẻ mặt Trần Thái Nhật rất lạnh nhạt, chậm rãi dạo bước tiến vào nhà họ Phùng.

Đọc theo đường đi, người nhà họ Phùng được phân chia thành hai bên, ngẩng đầu uốn ngực trang nghiêm giống như đang chờ đợi nghi thức kiểm duyệt.

Cộc cộc cộc.

Một loạt âm thanh cứng rắn của đế giày giẫm lên nền đá xanh.

Gia chủ Phùng Lương Tông của nhà họ Phùng cùng với con trai Phùng Tinh Kiểm sải bước đi tới trước nghênh đón.

Chưa đến trước mặt, mới ở cách bốn năm mét, Phùng Lương Tông đã khom lưng rất sâu.

“Nghênh đón cậu trở về Không biết đã bắt được tên kia chưa?”

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Đi máy bay thôi mà, đâu dễ dàng trốn thoát như vậy được”.

Nói xong, anh hất tay về phía trước.

Một âm thanh nặng nề vang lên, từ trong chiếc túi phát ra vài tiếng kêu rên đau đớn.

Ngay sau đó, có người giúp việc tiến lên mở túi ra.

Gương mặt của Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửa Phong dần xuất hiện.

Hai người họ bị trói gô, buộc lại thật chặt.

Trên gương mặt của Phùng Lương Tông nhất thời xuất hiện vẻ u ám, sau đó khẽ than một tiếng.

“Hôm qua là người của dòng họ, hôm nay đã là kẻ phản bội, đúng là nghiệp chướng, khiến cậu chê cười r ồi”.

Trần Thái Nhật xua tay.

“Gia chủ Phùng, lời thừa thãi thì tôi cũng không nói nữa, chuyện nội bộ nhà họ Phùng loạn thành một mớ, hôm nay kết thúc triệt để ở đây đi, tiếp theo, ông biết mình nên làm gì r ồi chứ?”

Phùng Lương Tông nhất thời đứng trang nghiêm, trịnh trọng gật đầu.

“Cậu Tây Cực, hai kẻ phản bội này, hôm nay cứ giao cho nhà họ Phùng giam giữ trước, trước khi Hội nghị liên minh hoàng kim bế mạc, nhà họ Phùng chúng tôi sẽ công khai cho cậu một câu trả lời hài lòng”.

Trần Thái Nhật nhướng mày, hiểu rõ ý của đối phương.

Phùng Lương Tông đang chuẩn bị công khai ngay trước mặt tất cả gia đình hoàng kim, giao Hồ Cửu Phong và Phùng Chính Nghĩa cho anh.

Đây là kiểu thái độ hoàn toàn phục tùng.

Cũng dễ lý giải.

Lần này, hai bố con nhà họ Phùng có thể giữ được mạng sống trong tay Phùng Thiên Kiêu vẫn là nhờ vào anh kịp thời đánh giết.

Hai người họ mang lòng biết ơn.

Dòng dõi của Phùng Thiên Kiêu đã trở thành kẻ phản bội trong gia tộc.

Công khai thể hiện tấm lòng cũng là một cách báo ơn rất tốt.

Về mặt Trần Thái Nhật rất bình tĩnh, gật đầu.

“Được thôi, vậy các người trông coi người cho tốt, tôi trở về ngủ bù đây”.

“Tôi đích thân tiễn cậu”.

“Không cần”.

Trần Thái Nhật xua tay, chậm rãi xoay người tựa như cao nhân ẩn sĩ, từ từ rời khỏi nhà họ Phùng, bóng lưng càng lúc càng xa.

Đưa mắt nhìn Trần Thái Nhật rời đi, Phùng Tinh Kiếm buộc khăn tam giác và băng vải, nói với giọng điệu khó mà tin được.

“Bố, anh Trần làm thế nào mà đưa hai kẻ phản bội này trở về từ ngàn mét trên không được vậy?”

Phùng Lương Tông khẽ lắc đầu.

“Sức mạnh của thần có thể không phải thứ mà con người chúng ta có khả năng đoán được”.

...!

Khách sạn Yến Kinh, trong phòng ngủ của Trần Thái Nhật.

Khúc Lan Phi mặc một bộ đồ màu xanh, quỳ gối trước mặt Trần Thái Nhật, mắt chứa đầy giọt lệ vui mừng, cắn chặt môi.

“Cảm ơn cậu Trần đã truy đuổi Hồ Cửu Phong, khẩn cầu cậu có thể cho tôi tự tay giết chết tên ác ôn này, trả thù cho mẹ! Nếu như được toại nguyện, Lan Phi bằng lòng làm trâu làm ngựa, làm người giúp việc cho cậu, không oán hận một câu!”

Bởi vì mẹ qua đời vì Hồ Cửu Phong, Khúc Lan Phi đã âm thầm chịu đựng lâu như vậy, cuối cùng hôm nay cũng có hi vọng trả thù.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng thở dài.

“Được, tôi đồng ý với cô chuyện này”.

Khúc Lan Phi cúi đầu thật sâu xuống tấm thảm, hành lễ với Trần Thái Nhật.

Cô ta chậm rãi nằm sấp xuống trước mặt Trần Thái Nhật rồi vươn cổ lên.

Lúc này, người đẹp của liên đoàn võ thuật, dưới dòng nước mắt, ngũ quan càng động lòng người, ánh mắt đầy vẻ nóng bỏng.

“Cậu Trần ...”

Trần Thái Nhật lắc đầu.

“Tâm trạng của cô hôm nay vô cùng kích động, về nghỉ ngơi thật tốt trước đi đã”.

Trong ánh mắt của Khúc Lan Phi hiện lên vẻ mất mát không dễ phát hiện, nhưng lòng cảm kích vẫn bộc phát mãnh liệt giống như cũ.

“Vâng, Lan Phi xin phép cáo lui”.

Trang chủ của sơn trang Thất Tú, lưu luyến không rời, cất bước ra về

Trần Thái Nhật ngồi trên ghế, trong lòng rối bời.

Anh nghĩ đến chuyện mười năm trước, vào đêm phát hiện Vân Vũ Tuệ đã chết.

Rồi anh lại nghĩ đến việc suýt nữa mình đã phải vào tù, cuối cùng lại bất ngờ đến trấn giữ biên cương trong nháy mắt.

Nghĩ đến quá trình tu luyện dài đằng đặc, nghĩ đến mỗi lần sống chết trước mặt.

Trần Thái Nhật lấy điện thoại di động ra, yên lặng trong giây lát, rồi bấm một dãy số.

Tút tut.

Sau hai tiếng, một giọng nữ dịu dàng khẽ khàng truyền đến.

“Thái Nhật, sợ đánh thức Sở Sở, em nói chuyện nhỏ một chút, anh đừng để ý nhé, sao trễ vậy rồi còn gọi điện cho em thế?”

Giọng nói của Vân Vũ Phi làm tình cảm trong lòng Trần Thái Nhật dâng lên, trong đầu anh hiện lên bóng hình trẻ trung xinh đẹp của một người khác, dường như giống cô như đúc.

“Vũ Phi, mặc dù mặt trời vẫn cứ mọc như thường lệ, nhưng đây là một ngày tốt lành đáng để kỉ niệm”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 334: Hai Nhà Đứng Đầu Gia Tộc Hoa Lan

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày mới lại đến, hôm nay là ngày cuối cùng diễn ra Hội nghị liên minh hoàng kim.

Trải qua trận phong ba bão táp ngày hôm qua, mâu thuẫn của các gia tộc giàu có trong nội bộ liên minh hoàng kim, về cơ bản đã được rửa sạch.

Có oán báo oán, có thù báo thù.

Cuộc chiến kịch liệt nhất, cuối cùng cũng kết thúc.

Hôm nay là một ngày khá bình yên.

Các gia tộc giàu có ở Yến Kinh sẽ căn cứ vào thành tích của năm và kết quả cuộc đấu hôm qua để xếp thứ hạng trong liên minh hoàng kim.

Mái vòm của hội trường nhà thi đấu đang từ từ mở ra.

Ánh nắng chiếu vào các vị khách quý của các gia tộc hoàng kim.

Vì chủ đề của hôm nay là làm chứng, không phải tranh đấu, nên các gia tộc có họ hàng thân thích đều có thể đưa đến tham dự.

Những gia tộc đã thông qua cuộc đấu ngày hôm qua để xác định được địa vị thì coi như đây là một khoảnh khắc vinh dự đáng tự hào, họ còn đặc biệt dẫn theo con cháu trong nhà đến, dựa vào nghi thức này để bồi dưỡng tính gắn kết của gia tộc.

Hôm nay, không có phòng VIP, tất cả các gia tộc bao gồm cả bốn gia tộc lớn đều ngồi ở ghế khán giả trong nhà thi đấu.

Gia tộc hạng nhất ngồi ở bốn phía quanh đài chủ tịch, đây đều là những vị trí chủ chốt.

Theo sát sau là gia tộc hoa lan ngồi ở hàng ghế thứ hai.

Gia tộc hoa sen ngồi ở hàng ghế thứ ba và các thành viên của gia tộc hoa mai ngồi ở vị trí hàng ghế thứ tư rộng lớn ngoài cùng.

Thậm chí đây là lần đầu tiên đám họ hàng trẻ tuổi của các gia tộc hoàng kim được nhìn thấy dung mạo ngoài đời của gia chủ nhà họ Phùng - Phùng Lương Tông.

Rất nhiều người đều cảm thấy không đúng lắm.

“Người đó vẫn chưa đến sao?”

“Đúng vậy, hôm qua anh ta còn là nhân vật chính của Hội nghị liên minh hoàng kim, chẳng lẽ hôm nay lại không xuất hiện?”

“Chắc không phải nhà họ Phùng thấy anh ta nổi trội quá nên thẳng thừng đuổi anh ta đi đấy chứ?”

Trong ngoài hội trường nhao nhao thảo luận, chủ đề chỉ có một, đó là Trần Thái Nhật.

Năm ngoài dự đoán của mọi người, hôm nay Trần Thái Nhật lại không xuất hiện ở hội trường.

Với tư cách là chủ tịch khách mời của Hội nghị liên minh hoàng kim, ông trùm ngoại lai có thực lực sánh ngang với các gia tộc hoa mẫu đơn.

Trần Thái Nhật sớm đã trở thành truyền kỳ mới trời dấy của Yến Kinh.

Trong hơn hai tháng, từ ông chủ của một công ty ở bên ngoài, bây giờ đã trở thành người đứng đầu, không ai là không biết đến, thậm chí trở thành người đầu tiên trong lịch sử.

Nhà họ Hàn và nhà họ Ninh thuộc gia tộc hoa lan đồng loạt quy phục.

Thậm chí cả nhà họ Tiêu thuộc gia tộc hàng đầu cũng có quan hệ hôn nhân với anh.

Nhà họ Lăng và nhà họ Từ là hai gia tộc hoa mẫu đơn cũng hết sức cung kính với Trậ̀n Thái Nhật.

Trong mắt người dân Yến Kinh, người duy nhất dám chống đối lại Trậ̀n Thái Nhật, chỉ có những người đang ng ồi ở vị trí trung tâm kia, nhóm người của gia tộc hàng đầu.

“Trăm năm thuận thiên” - nhà họ Phùng.

Ngày đầu tiên của Hội nghị liên minh hoàng kim, người nhà họ Vệ đứng đầu gia tộc hoa lan quyết đấu một trận với Hàn Tâm Nhụy của nhà họ Hàn – người phụ nữ của Trậ̀n Thái Nhật.

Kết quả Vệ Bân – gia chủ của nhà họ Vệ chết ngay tại trận.

Việc này về căn bản cũng tuyên bố rằng, Hàn Tâm Nhụy trở thành người đứng đầu của bốn gia tộc hoa lan!

Sau việc này, rất nhiều người trong các gia tộc hoàng kim mới phản ứng lại, những trận chiến đó là đòn phủ đầu và thăm dò của nhà họ Phùng đối với Trậ̀n Thái Nhật.

Vệ Bân chết ngay tại trận, nhà họ Phùng xem như đã chịu thiệt lớn, cũng gián tiếp thể hiện uy thế của Trậ̀n Thái Nhật.

Mọi người ở đây đều đang suy đoán, hôm nay nhà họ Phùng tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Phùng Lương Tông chắc chắn sẽ thể hiện thực lực lớn mạnh của gia tộc hàng đầu Hoa Hạ, thắng thường “nghe ền nát” tất cả các phương diện của Trậ̀n Thái Nhật.

R ầm r ầm r ầm!

Một h ồi trống đình tai nhức óc vang lên.

Phùng Lương Tông – gia chủ nhà họ Phùng đứng bật dậy, đứng trước micro.

“Các vị, sự thịnh vượng của gia tộc hoàng kim ngày nay một phần dựa vào sự phát triển không ngừng của thế lực Hoa Hạ, sự ổn định của Hoa Hạ dựa vào sự ổn định ở Yến Kinh! Chúng ta là nhân dân Hoa Hạ, nhất định phải trung thành, bảo vệ trái tim Hoa Hạ”.

Các gia tộc lớn nghe thấy những lời này càng trở nên hăng hái sôi nổi, nhiệt huyết dâng trào.

“Trải qua sự kiểm định sơ bộ của ủy viên liên minh, đã đưa ra được kết quả ban đầu về sự tăng trưởng, tài chính, thành tích trong năm qua của các gia tộc anh em trong liên minh, sau đây sẽ bắt đầu từ gia tộc hoa mai”.

Có nhà họ Phùng đích thân lên tiếng, bảng thành tích một năm một lần của các gia tộc hoàng kim chính thức được vén màn.

“Ghế sắt số mười tám của gia tộc hoa mai thuộc về nhà họ Bành”.

“Ghế sắt số mười bảy của gia tộc hoa mai thuộc về nhà họ Phương”.

“...”

“Ghế sắt số một của gia tộc hoa mai thuộc về nhà họ Liễu”.

Trong ngoài hội trường vang lên tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Thắng làm vua, thua làm giặc, gia tộc hoa mai là gia tộc có số lượng gia tộc lớn nhất trong số liên minh hoàng kim, tổng cộng mười tám gia tộc, nhà họ Bành là gia tộc hoàng kim mới nổi trong năm nay, được xếp ở vị trí chót bảng.

Chỉ cần gia nhập vào gia tộc hoàng kim là có thể làm mưa làm gió ở Yến Kinh, vô cùng tôn quý!

Vị trí của các gia tộc còn khác cũng đã được sắp xếp lại, cũng có vài gia tộc bị rớt hạng từ gia tộc hoa sen, ví dụ như nhà họ Liễu ở vị trí ghế sắt số

một.

Nhưng thứ hạng đã định, lòng người yên ổn.

Kết quả của gia tộc hoa mai – gia tộc xếp thứ tư trong liên minh hoàng kim đã được quyết định.

Hội trường hô vang: “Hoa mai”.

Tiếp theo là thứ hạng của gia tộc hoa sen trong số các gia tộc liên minh hoàng kim.

Chỉ có mười một gia tộc!

“Ghế đồng số mười một của gia tộc hoa sen thuộc về nhà họ Miêu”.

“...”

“Ghế đồng số hai của gia tộc hoa sen thuộc về nhà họ Tịch!”

“Ghế đồng số một của gia tộc hoa sen thuộc về nhà họ Lỗ!”

Cùng với lời tuyên bố của Phùng Lương Tông, cả hội trường hô to “Hoa sen”, mười một gia tộc hoa sen đều trở nên vui mừng phấn khích.

Thứ hạng của các gia tộc cấp thấp của liên minh hoàng kim đã có kết quả.

Tiếp theo, mới là phần quan trọng nhất.

Tuyên bố thứ hạng của bảy gia tộc hoa lan.

Từ bây giờ trở đi, các gia tộc này chính là những ông trùm thực sự của Yên Kinh.

Chỉ một cái vẫy tay cũng có thể quyết định sự tồn vong của một khu vực.

Mọi người nín thở chờ đợi.

Bọn họ chủ yếu chú ý đến vị trí hàng đầu.

Theo kết quả trận đấu hôm qua.

Nhà họ Vệ - gia tộc vốn dĩ đứng đầu gia tộc hoa lan đã thất bại thảm hại.

Nhà họ Hàn thu về cổ phần sản nghiệp của nhà họ Tề, bỗng chốc trở thành một nhân vật khổng lồ.

Nhưng nhà họ Hàn có thể trở thành gia tộc đứng đầu các gia tộc hoa lan hay không thì cũng chưa nói trước được.

Bởi vì cần có được sự đồng ý của nhà họ Phùng – gia tộc đứng đầu Hoa Hạ.

Trong mắt các gia tộc hoàng kim khác, nhà họ Phùng đã kết thành bên đối lập với Trần Thái Nhật.

Hôm nay liệu nhà họ Hàn có thể thuận lợi bước lên đỉnh cao hay không?

Trong hội trường đột nhiên yên lặng như tờ.

Sau đó bỗng không ngừng sôi sục, nhao nhao bàn tán.

Trần Thái Nhật không đến, phải chăng đồng nghĩa với việc nhà họ Phùng đã sát hại anh rồi?

Nhà họ Phùng sẽ ủng hộ các gia tộc hoa lan khác sao?

Phùng Lương Tông đứng trước bục chủ tịch, chậm rãi lên tiếng.

“Ghế bạc thứ bảy của gia tộc hoa lan thuộc về nhà họ Phan!”

Nhốn nháo.

Cả hội trường bàn tán sôi nổi.

Nhà họ Phan này, lúc trước từng đắc tội với nhà họ Ninh, cô chủ nhà họ Phan rất ghét Ninh Yên Nhiên.

Vậy mà lại bị rớt xuống hạng chót trong bảng xếp hạng các gia tộc hoa lan.

Phùng Lương Tông tiếp tục đọc năm, sáu vị trí nữa, không khác gì năm ngoái.

Tất cả mọi người ở đây, cuối cùng cũng cảm nhận được có gì đó không đúng lắm.

“Nhà họ Hàn, nhà họ Ninh hình như chưa được nhắc đến”.

Cuối

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 335: Mọi Người Đầu Phải Đợi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bên trong nhà thi đấu rộng lớn vang lên âm thanh tranh luận sôi nổi, cứ như nước sôi sùng sục.

Trên khán đài vòng thứ hai, hai gia tộc ng ỗ cạnh nhau, mọi người đều đứng dậy reo hò, vẻ mặt tràn đầy vui mừng!

Nhà họ Ninh đứng thứ hai trong số các gia tộc hoa lan hoàng kim!

Nhà họ Hàn lại trèo lên vị trí đứng đầu trong số các gia tộc hoa lan hoàng kim.

Ninh Yên Nhiên ng ỗ xuống bên cạnh bố của mình, vẻ mặt thản nhiên.

Nhưng Ninh Vinh Lễ lại vô cùng phấn khích.

Nhà họ Ninh kinh doanh mấy chục năm nay, cuối cùng có thể leo lên vị trí đỉnh cao của gia tộc hoàng kim.

Đạt được đến địa vị gia tộc hoa lan thật sự không dễ dàng gì.

Năm ngoái, nhà họ Ninh cũng chỉ đứng ở vị trí thứ sáu.

Năm nay nếu lại tỏ ra yếu thế một chút, rất có khả năng sẽ tụt dốc!

Có đi ầu, từ lúc người đàn ông kia xuất hiện, tất cả đã thay đổi!

Ninh Yên Nhiên đã tìm thấy được một người đàn ông tốt!

Ninh Vinh Lễ nhìn con gái ng ỗ bên cạnh bằng ánh mắt hài lòng.

“Con gái à, lần này bố được nở mày nở mặt r ồi! Ở thành phố Yến Kinh này, từ hôm nay trở đi, chúng ta không cần phải nhìn sắc mặt của bất

cứ ai nữa!”

Ninh Yên Nhiên nở một nụ cười xinh đẹp, phong thái giống như một quý tộc.

“Bố, có sự phụ làm chỗ dựa cho chúng ta, con thấy chỉ đứng trong liên minh hoàng kim thì vẫn là quá nhỏ bé”.

Gia chủ Ninh bỗng ghen hòng.

Đi theo Trần Thái Nhật mưa dầm thấm lâu, bây giờ tầm nhìn của con gái cũng cao quá rồi nhỉ.

E rằng những gã đàn ông khác, ở trong mắt nó không khác gì căn bã.

Nghĩ vậy, Ninh Vinh Lễ dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn về chỗ cách đó không xa, gia chủ đương nhiệm của nhà họ Hàn - Hàn Tâm Nhụy.

Trong lòng ông ta không ngừng tự an ủi.

Đàn ông thành công, sau lưng có hai, ba cô gái cũng là bình thường, không có gì lạ lạ, không có gì kì lạ cả...!

Lúc này, Hàn Tâm Nhụy đứng dậy, tiếp nhận tiếng hô hào và tôn thờ của đám người nhà họ Hàn, trên mặt nở ra nụ cười hiếm gặp.

Từ khi luyện công tới mức tâu hỏa nhập ma, dự đoán không sống được bao lâu, đến lúc tham gia đại hội võ thuật, gặp Trần Thái Nhật, cuối cùng lại đi đến con đường này.

Hai người họ gặp lại ở Yến Kinh.

Nhà họ Hàn quyết chiến.

Một đường đi đến vị trí hôm nay.

Vậy mà cô ấy vẫn không thể với tới Trần Thái Nhật y như cũ.

Nhưng nhà họ Hàn ở dưới cái bóng của anh, đã trở thành gia tộc lớn nhất thành phố Yến Kinh!

Đứng đầu gia tộc hoa lan!

Đi đâu này cũng có nghĩa là một năm được chia lợi nhuận gần ba mươi tỷ.

Cộng thêm gia sản nhà họ Tề, năm sau nhà họ Hàn gần như có thể trở thành đại gia thực thụ.

Từ tận đáy lòng Hàn Tâm Nhụy cảm thấy mình có thể trở thành phụ nữ của Trần Thái Nhật quả thật là chuyện vô cùng may mắn.

Cô ấy vung tay với những người đứng đằng sau, chấp tay chào các gia tộc khác ở đó.

Hàn Tâm Nhụy lập tức trở thành tâm điểm của mọi người.

Nhưng đi đâu mà mọi người để tâm không chỉ là Hàn Nhụy Tâm lên chức mà còn có thái độ của nhà họ Phùng.

“Nhà họ Phùng muốn hòa giải với Trần Thái Nhật à?”

“Đúng thế, gia chủ nhà họ Hàn và Ninh Yên Nhiên đều là người của Trần Thái Nhật, gia tộc hoa lan hình như cũng họ Trần rồi”.

“Nhà họ Phùng tuyên bố với mọi người cũng đã ngầm thừa nhận địa vị của Trần Thái Nhật, lẽ nào còn muốn để Trần Thái Nhật bước vào nhóm gia tộc hoa mẫu đơn sao?”

“Sao Trần Thái Nhật vẫn chưa xuất hiện?”

Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao.

Người phân xử tối cao ở hiện trường là Phùng Lương Tông – gia chủ của gia tộc đứng đầu Hoa Hạ xoay đầu lại nhìn cánh cửa VIP nói một câu khiến mọi người kinh ngạc.

“Các vị nghị ngời trong chốc lát thưởng thức màn biểu diễn trên sân khấu, người quan trọng vẫn chưa đến, quyết định cuối cùng của gia tộc hoa mẫu đơn phải đợi người đó đến mới có thể xác định được”.

Ồ!

Trong đầu mọi người lập tức hiện lên một cái tên.

Trần Thái Nhật!

Tình thế thay đổi lớn rồi.

Không ngờ nhà họ Phùng lại phải đợi Trần Thái Nhật đến mới có thể xác định thứ hạng của các gia tộc lớn nhất ở Yến Kinh.

Đây là tin cực kỳ lớn.

Khi thấy gia chủ nhà họ Lăng, gia chủ nhà họ Từ, Tiêu Mai ngồi ở các vị trí trung tâm cùng gật đầu.

Mọi người bỗng nhận ra chuyện này lớn rồi.

Ở đó cũng có nhiều phóng viên tin tức của các truyền thông đến thu thập, biên tập và quay video ghi đó lập tức đưa cảnh này lên các phương tiện truyền thông.

Trong thoáng chốc, các phương tiện truyền thông, đài truyền hình ở thành phố Yến Kinh đều bắt đầu tung ra một tin tức cùng lúc.

“Bảng xếp hạng của gia tộc hoa mẫu đơn xảy ra thay đổi lớn, nhân vật quan trọng thế mà lại là anh ta!”

Trước nay chưa từng có ai hội họp chờ đợi danh sách gia tộc hoa mẫu đơn.

Vì hàng trăm năm nay bốn gia tộc lớn chưa từng thay đổi.

Phùng, Lăng, Từ, Tiêu.

Dường như đã thành một câu thuận miệng, ở thành phố Yên Kinh không ai không biết.

Bây giờ thế mà lại có thay đổi?

“Vãi, đúng là sống lâu mới thấy, lẽ nào gia tộc hoa mẫu đơn lại thành năm gia tộc lớn à, Phùng, Lăng, Từ, Tiêu, Trần?”

“Anh thì biết cái quái gì, gia chủ nhà họ Tiêu – Tiêu Mai là người phụ nữ của Trần Thái Nhật đấy.

Hắn là Phùng Lăng Từ Trần Tiêu mới đúng”.

“Hôm qua mới giết Vệ Bân, hôm nay nhà họ Phùng thế mà cũng có thể nhẫn nhịn?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chỉ trong một đêm?”

“Trần Thái Nhật không đến... Hội nghị liên minh hoàng kim phải tạm dừng sao?”

Mọi người cảm nhận được bầu không khí ngày càng quái lạ.

Ở các vị trí trung tâm, bốn gia tộc lớn vẫn đi êm nhiên, cứ lặng im mà đợi.

Ngay cả bốn gia tộc lớn ở thành phố Yên Kinh đều đang đợi, tất nhiên những người khác cũng phải thành thật mà chờ.

Màn biểu diễn văn nghệ bắt đầu nhưng mọi người đều không có tâm trạng để xem.

Cứ như thế một tiếng trôi qua trong tiếng bàn tán của mọi người.

Phùng Lương Tông vẫn cung kính đợi đến cùng.

Các gia tộc hoàng kim khác cũng không còn bình tĩnh nữa.

Thái độ này của nhà họ Phùng hình như không phải hòa giải đơn giản thế chứ?

Đúng lúc này, bỗng nổi lên một trận gió trên mái nhà thi đấu.

Nghe thấy tiếng, mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, màn biểu diễn trong hội trường cũng tạm dừng.

Cùng với tiếng động cơ cực lớn của cánh quạt, một chiếc trực thăng riêng bay đến từ trên mái vòm lộ thiên ở trên ngay trước mặt các gia tộc hoàng kim.

Mọi người đều nín thở.

Công tác bảo vệ của hội nghị liên minh hoàng kim rất nghiêm ngặt.

Các gia chủ của gia tộc hoàng kim đều là những người đứng đầu một nơi, ngay cả Phùng Lương Tông ở đây cũng đi xe đến.

Nhà họ Phùng thế mà lại để một chiếc trực thăng riêng vào trong được?

Ngay lúc này, một chiếc thang dây được thả xuống từ trên trực thăng, sau đó một người đàn ông bình thản một tay cầm dây thừng trượt xuống.

Hả?

Mọi người đều dồn mọi ánh mắt về phía người này.

Trần Thái Nhật thong dong đến muộn.

Nhưng lại cứ như siêu sao được xếp vào tiết mục cuối cùng của chương trình.

Gia chủ của bốn gia tộc lớn cùng ngẩng đầu lên nhìn Trần Thái Nhật chào.

Trần Thái Nhật tuột xuống theo dây thừng nhẹ nhàng đáp xuống vị trí ở giữa, cũng là vòng tròn ở giữa nhà thi đấu.

Gia chủ nhà họ Phùng và gia chủ bốn gia tộc lớn bổng cùng đứng dậy.

Phùng Lương Tông nghiêm túc vòng qua bực chủ trì cuộc họp đi thẳng đến chỗ Trần Thái Nhật.

Họ hàng liên minh hoàng kim khác ở xung quanh đầu căng thẳng.

Lẽ nào muốn lật bài ngửa?

Hay là gia chủ nhà họ Phùng định phản bác, vả mặt cậu ta ngay tại đây?

Lẽ nào sẽ có cuộc hẹn chiến?

Mọi người đều suy đoán đủ kiểu nhưng đều có dự cảm sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Trần Thái Nhật thấy Phùng Lương Tông đi đến thì chớp mắt chủ động nói.

“Thật xin lỗi, tối qua hơi mệt nên tôi ngủ quên mất”.

R`ân!

Mọi người

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 336: Ngủ Quên Là Rât Vất Vả Sao

Hội nghị liên minh hoàng kim hoàn toàn bùng nổ.

Tất cả những vị khách có mặt gồm khách mời, gia chủ và các thành viên trong gia tộc đều mang vẻ mặt như bị sét đánh.

Người nào cũng há to miệng, gần như có thể ăn được quả dưa hấu.

Họ đã nghĩ về vô số khả năng, đoán được vô số kết cục, nhưng họ không ngờ lại có một kết quả như vậy.

Nhà họ Phùng là gia tộc đứng đầu Hoa Hạ nên sẽ không chịu hòa giải với Trần Thái Nhật.

Như vậy mới đúng chứ!

Phùng Lương Tông đường đường là gia chủ của gia tộc đứng đầu Hoa Hạ, vậy mà ông ta lại cúi mình hành lễ.

Không những ông ta không sốt ruột vì chờ đợi, mà ngược lại còn tràn đầy vẻ vinh hạnh.

Đi đâu thật phản khoa học!

Đúng lúc này, ba vị gia chủ của gia tộc hoa mẫu đơn, bao gồm cả Tiêu Mai cũng lần lượt bước lên phía trước, rồi cùng nhau đi đến trước mặt Trần Thái Nhật.

Ba người đồng thời cúi đầu cực kỳ khiêm tốn.

"Vất vả cho cậu rồi".

Bên trong nhà thi đấu im lặng đến mức chết người.

Nhiều người cứ ngược mắt lên nhìn xem vị trí mặt trời hôm nay có sai chỗ nào hay không mà lại khiến mình bị hoa mắt như vậy.

Bốn gia chủ của gia tộc hoa mẫu đơn cùng nhau cúi đầu với Trần Thái Nhật.

Dù Trần Thái Nhật đã ngủ quên khiến họ chờ đợi cả tiếng đồng hồ, nhưng mọi chuyện lại diễn ra như vậy!

Đột nhiên, tất cả gia tộc giàu có tại liên minh hoàng kim đều phản ứng lại.

Những người đứng đầu trong từng gia tộc đều lần lượt đứng lên.

Bọn họ nhìn về phía Trần Thái Nhật rồi cúi đầu.

"Vất vả cho cậu rồi".

Những âm thanh chĩnh tề vang lên khắp nhà thi đấu.

Những người thân, người giúp việc, họ hàng trong các gia tộc đều mang vẻ mặt thất thần.

Vất vả sao?

Ngủ quên là rất vất vả à?

Tất cả mọi người đều xuất hiện dấu chấm hỏi đầy mắt.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng có người phản ứng lại.

Đám gia chủ giàu có này mới thật sự là người thông minh!

Bầu trời Yên Kinh đã thay đổi rồi.

Gia chủ nhà họ Phùng dẫn đầu trong bốn vị gia chủ của gia tộc hoa mẫu đơn và các gia chủ khác trong liên minh hoàng kim, đồng thời cúi đầu với Trần Thái Nhật.

Cho dù người bên dưới có bất mãn với Trầ n Thái Nhật hay không hài lòng với anh thì họ cũng không dám biểu hiện ra vào lúc này!

Khoảnh khắc này họ cũng chỉ có thể cúi đầu, nếu không họ sẽ đ ồng thời đối đầu với bốn gia tộc lớn!

Nhìn vào toàn bộ liên minh hoàng kim, kẻ ngu ngốc dám đ ồng thời đối đầu với Phùng Lăng Từ Tiêu vẫn chưa ra đời!

Thấy mọi người nhiệt tình quá, Trầ n Thái Nhật xua tay.

"Không có gì, chưa tính là vất vả đâu, mọi người cứ tiếp tục đi".

"Vâng, thưa cậu!"

Phùng Lương Tông ngẩng đầu cảm ơn.

Mọi người lần lượt ng ồi xuống

Nhưng trong lòng mọi người đều cảm nhận được bầu trời đã thay đổi hoàn toàn.

Trầ n Thái Nhật đã đứng trên bốn gia tộc lớn!

Phùng Lương Tông háng giọng, không để cho mọi người phải đợi lâu.

"Mọi người, cậu Trầ n bận rộn trăm công ngàn việc nhưng vẫn tới đây, bây giờ tôi sẽ thông báo hai đi ều quan trọng ngày hôm nay".

Mọi người kính cẩn lắng nghe.

"Đầu tiên, cậu Trầ n đức độ, không muốn cạnh tranh với mọi người về việc phân bổ tài nguyên trong liên minh.

Để bày tỏ lòng biết ơn, cậu Trầ n sẽ được giữ vai trò chủ tịch danh dự của liên minh hoàng kim.

Hàng năm, cậu Trần sẽ có một lá phiếu để quyết định thứ hạng của mỗi gia tộc và nhậm chức suốt đời!"

Sắc!

Các gia tộc khác đang có mặt ở đây đều sắp phát điên.

Chủ tịch danh dự?

Nhậm chức suốt đời?

Có một phiếu để quyết định thứ hạng?

Cái quái gì vậy, liên minh hoàng kim đã đổi thành họ Trần rồi sao?

Bắt đầu từ hôm nay, chuỗi liên kết của Yến Kinh sẽ bị thay đổi hoàn toàn.

Những gia tộc giàu có bình thường sẽ có thể quyết định sự hưng thịnh, suy vong và sống chết của những người bình thường.

Mà bốn gia tộc lớn có thể quyết định sự thăng trầm của những gia tộc giàu có bình thường.

Thật bất ngờ khi Trần Thái Nhật lại có thể quyết định được ai cao hơn và ai thấp hơn của tất cả các gia tộc trong liên minh hoàng kim!

Chuyện này quá đột ngột nên hơi khó tiếp nhận!

Một số gia chủ cứng đầu có mặt ở đây đã bắt đầu lẩm bẩm và phản đối.

"Nhà họ Lăng đừng ý! Cậu Trần có thể đảm nhiệm chức vị chủ tịch danh dự chính là vinh hạnh của liên minh hoàng kim chúng ta".

"Nhà họ Từ đừng ý".

"Nhà họ Tiêu hoàn toàn ủng hộ cậu Trần vô điều kiện".

Mọi người im lặng trong giây lát.

Không ai dám lên tiếng phản đối nữa.

Lúc này, người vừa mất và người không vừa mất đều cảm thấy vừa mất.

Suy cho cùng, ai mà không muốn có cuộc sống tốt đẹp hơn đâu?

Sống yên ổn và làm giàu ở Yên Kinh không tốt sao?

Một tên ngốc muốn tìm đường chết thì liệu có thể đặt chân vào liên minh hoàng kim được sao?

Trần Thái Nhật ngồi ở vị trí dễ thấy nhất trên đài chủ tịch, anh ngẩng thẳng lưng, không đứng dậy mà chỉ chấp tay về bốn phía để tỏ vẻ đồng ý.

Dáng vẻ và khí thế của anh trông nhẹ nhàng như mây gió.

Tuyệt vời!

Phùng Lương Tông nói tiếp.

"Sau đây tôi sẽ công bố bảng xếp hạng của gia tộc hoa mẫu đơn năm nay, vị trí thứ ba là nhà họ Từ".

Ồ!

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Tại sao lại bắt đầu công bố từ vị trí thứ ba nhỉ?

Còn vị trí thứ tư thì sao?

Bị ông ta ăn luôn rồi à?

Vị trí thứ hai là nhà họ Lăng.

Phùng Lương Tông dừng lại một chút rồi cao giọng nói.

"Trong năm tới, nhà họ Phùng và nhà họ Tiêu cùng xếp ở vị trí đứng đầu gia tộc hoa mẫu đơn, cảm ơn mọi người".

Rào!

Toàn trường xôn xao như thủy triều cuộn, sau đó là một con sóng lớn ập đến.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đã biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Nhà họ Phùng gần như nghiêng hẳn về một bên, hoàn toàn quy phục với Trần Thái Nhật.

Sức mạnh của nhà họ Tiêu chắc chắn kém hơn so với nhà họ Phùng, cũng kém hơn so với nhà họ Lăng và nhà họ Từ.

Nhưng bốn gia tộc lớn này đã đạt được thỏa thuận để nhà họ Tiêu và nhà họ Phùng cùng ngồi ở vị trí tối cao tại Yến Kinh!

Tất cả là vì Trần Thái Nhật!

Mọi người chợt nhớ đến lời tuyên bố của Trần Thái Nhật khi anh mới đến Yến Kinh hơn hai tháng trước.

Cuối cùng, Trần Thái Nhật sẽ không trở thành người của một trong bốn gia tộc lớn tại Yến Kinh.

Nhưng anh đã trở thành người có vị thế cao hơn so với bốn gia tộc lớn này.

Người phụ nữ của anh là Tiêu Mai, trên danh nghĩa cô ấy đã trở thành người số một tại Yến Kinh, ngồi ngang hàng với nhà họ Phùng!

Đây mới là cường giả thật sự sao?

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người đàn ông bình tĩnh trên đài chủ tịch.

Vào thời điểm này, Trần Thái Nhật đã thực sự đạt đến đỉnh của chóp tại Yến Kinh!

Thậm chí anh còn mạnh hơn so với những gì anh đã công bố lúc trước!

Lúc này, việc xác định thứ hạng trong liên minh hoàng kim đã thực sự kết thúc.

Mỗi gia tộc đều biết vị trí của mình trong năm tới.

Còn Trần Thái Nhật, từ nay về sau đã trở thành lãnh đạo tối cao trên danh nghĩa của liên minh hoàng kim!

Khi sự thật này được đăng trên trang nhất của bản tin ngày mai, chắc chắn sẽ chấn động khắp thành phố Yến Kinh.

Phùng Lương Tông quay mặt về micro, hai tay ông ta ấn nhẹ để ra hiệu cho mọi người im lặng.

Một lúc sau, trên mặt ông ta đầy vẻ xấu hổ.

"Vào nhiều năm về trước, thật ra nhà họ Phùng của tôi có vài mối quan hệ với cậu Trần.

Trong nhà họ Phùng đã sinh ra một số kẻ phản đồ điên cuồng hung tợn, vô nhân tính, đã đắc tội với cậu Trần".

Nói xong ông ta vẫy tay ra hiệu.

Đám vệ sĩ của nhà họ Phùng dẫn theo hai người bị trói bước vào hội trường.

Tất cả những người có mặt ở đây đều cảm thấy tò mò.

Một số người nhận ra họ bằng đôi mắt tinh tường.

"Đó không phải là Phùng Chính Nghĩa và quản gia Hồ Cửu Phong của nhà họ Phùng ư? Tại sao họ lại bị người của nhà họ Phùng trói lại vậy nhỉ?"

Mọi người bắt đầu xôn xao.

Nhà họ Phùng trói người của mình làm gì?

Phùng Lương Tông chậm rãi nói.

"Nhà họ Phùng chúng tôi không thể làm chuyện có lỗi với cậu Trăn, sai thì nhất định phải sửa! Hôm nay, trước sự chứng kiến của các vị gia chủ, tôi sẽ đích thân giao hai tên phản đồ này cho cậu Trăn!"

Mọi người có mặt ở đây đều bị sốc.

Trăn Thái Nhật đã thực sự mạnh đến mức có thể khiến cho nhà họ Phùng phải giao ra người nhà của mình để anh mặc sức “làm thịt” sao?

Cho dù nhà họ Phùng có lỗi, nhưng chuyện này cũng quá viển vông!

Trăn Thái Nhật chậm rãi đứng dậy, ngay lập tức giọng nói nhẹ nhàng của anh đã lấn át mọi tiếng thảo luận.

"Đưa hai người này đến nghĩa trang Yến Bắc, tôi muốn lấy máu của họ để làm lễ truy điệu cho một người bạn của tôi".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 337: Lại Xuất Hiện Bước Đột Phá

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hội nghị liên minh hoàng kim kết thúc một cách tốt đẹp.

Ngày hôm sau, tất cả các phương tiện truyền thông báo đài ở Yến Kinh đều đưa tin cụ thể về sự kiện này.

Đối với người bình thường mà nói thì điều quan trọng nhất trong năm mới đương nhiên là sự thay đổi bảng xếp hạng và địa vị của các gia tộc hoàng kim ở Yến Kinh.

Với bọn họ, tất cả các thành viên trong liên minh hoàng kim đều thuộc giới quý tộc siêu giàu cao ngạo xa cách, quyên thế ngút trời.

Nhưng đối với tinh anh thuộc tầng lớp trung lưu, quản lý các doanh nghiệp, liên đoàn cơ quan tài chính, người thi hành các kế hoạch sản nghiệp mà nói, thì vấn đề đặc biệt quan trọng lại là chủ nhân thật sự của Yến Kinh.

Vốn dĩ các thương vụ cần bàn bạc, đối tượng cần thỏa thuận đàm phán, những bữa tiệc cần được tổ chức, qua một đêm, có khi đối phương đã thay đổi người.

Nếu làm không rõ ràng thì thực sự sẽ gặp rắc rối lớn.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện ra rằng, Hội nghị liên minh hoàng kim lần này có xuất hiện vài bản ghi chép.

Đầu tiên, vị trí số một và số hai của bảy gia tộc hoa lan lại đổi chủ cùng lúc.

Hai nhà họ Hàn và nhà họ Ninh hoàn toàn lên nắm quyền trong vòng một ngày, trở thành ông lớn, chỉ đứng sau gia tộc hoa mẫu đơn.

Vốn dĩ nhà họ Vệ đang hô mưa gọi gió ở Yến Kinh, bây giờ hoàn toàn xuống dốc.

Tất cả những thư mời, hợp đồng, thỏa thuận buôn bán hay đàm phán các dự án từng gửi cho nhà họ Vệ, bây giờ đại đa số được chuyển lại cho Hàn Tâm Nhụy.

Ninh Yên Nhiên thì không cần phải nói.

Cô ấy vốn là người đẹp số một của Hoa Hạ, danh tiếng ngày càng lừng lẫy.

Bây giờ cô ấy chính thức trở thành một cô gái độc thân nổi danh trong số tất cả các gia tộc hoàng kim.

Đáng tiếc là không một ai dám đến nhà họ Ninh để cầu hôn với cô ấy.

Lý do ở ngay trong bản ghi chép thứ hai.

Thế cục không hề thay đổi trong suốt mười bảy năm của gia tộc lớn, vậy mà giờ lại hoàn toàn bị phá vỡ.

Đổi thành hình thức mới là chủ tịch liên minh và bốn gia tộc lớn.

Trong bốn gia tộc lớn mới này, nhà họ Tiêu được thăng thứ hạng, xếp ngang hàng với nhà họ Phùng, khiến người khác bù ngùi xúc động.

Nhưng đi sâu càng khiến người ta ngạc nhiên là chức danh chủ tịch danh dự của liên minh hoàng kim được ra đời.

Trần Thái Nhật.

Người này xuất hiện khiến Yến Kinh hoàn toàn chấn động.

Anh vốn dĩ là một nhân tài xuất chúng ở nơi khác, nhưng chỉ trong khoảng thời gian mấy tháng ngắn ngủi, đã trở thành một nhân vật trong liên minh hoàng kim.

Khi những người khác hiểu tính quan trọng của chủ tịch danh dự đối với một lá phiếu phủ quyết trong gia tộc hoàng kim, thì tất cả lượng sản nghiệp, lượng đơn đặt hàng, lượng lời mời hẹn của tập đoàn Thái Mộng đầu bùng nổ.

Trong một ngày chỉ riêng hợp đồng dự án có mức giá trên một trăm triệu tệ đã được gửi đến hơn một trăm đơn!

Trong lòng mỗi người đều hiểu được một điều.

Ở Yên Kinh, Trần Thái Nhật đã là người tối cao duy nhất.

Còn về gia chủ nhà họ Tiêu, Tiêu Mai.

Gia chủ nhà họ Hàn, Hàn Tâm Nhụy.

Và cả cô chủ nhà họ Ninh, người đẹp số một Hoa Hạ, Ninh Yên Nhiên.

Đám cậu ấm ở Yên Kinh vốn dĩ có tình ý với ba cô chủ gia tộc hoàng kim này, nhưng giờ từng người một đều từ bỏ suy nghĩ, lặng lẽ làm người, ngay cả lời nói khoát lác trên miệng cũng chẳng dám nói.

Bây giờ, tất cả mọi người đều bàn luận về Trần Thái Nhật.

Nhân vật đỉnh cao chính là như vậy.

Nhưng bản thân Trần Thái Nhật lại không có cảm xúc gì.

Lúc này ở, nghĩa trang Yên Bắc.

Đây là một nghĩa trang nổi tiếng nhất ở Hoa Hạ.

Là nơi mai táng nhiều người đã có công đóng góp cho lịch sử phát triển của Hoa Hạ.

Trần Thái Nhật đến trước ngôi mộ của mình, rồi dừng lại thật lâu.

Đúng vậy.

Chính xác là anh đứng trước phần mộ của mình.

Tuy rằng người vẫn chưa chết.

Nhưng vị trí đã sớm được ấn định.

Nghe đúng là hơi quái dị, nhưng là sự thật, đây là một niềm vinh dự cao nhất.

Sinh ra là người Hoa Hạ, chết đi làm ma Hoa Hạ.

Mộ bia, đương nhiên chỉ là một bia mộ trống, không được khắc tên, nhưng phía trên của bia mộ, có khắc một bức tranh Vạn Lý Trường Thành y như thật.

Vị trí phần mộ này, được bao quanh bởi núi và sông, phong cảnh vô cùng đẹp đẽ.

Nhưng không tới lượt Trần Thái Nhật dùng đến nó, nó đã chào đón chủ nhân khác rồi.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng ôm một hũ tro cốt trong tay, ánh mắt tĩnh lặng như nước.

Trên hũ tro cốt, một gương mặt xinh đẹp nở nụ cười, nụ cười đó vẫn như cũ giống hệt Vân Vũ Phi, chỉ là trông trẻ hơn cô.

Trước khi Trần Thái Nhật đến Yên Kinh, cũng đã được Vân Vũ Phi đề nghị đưa tro cốt của chị gái ra khỏi mộ, để anh mang theo bên mình.

Hôm nay chính là ngày tốt nhất để tưởng niệm.

Chỉ cần đặt hũ tro cốt của Vân Vũ Tuệ ở ngôi mộ được định trước cho anh.

Rồi sẽ có một ngày, hai người sẽ được mai táng cạnh nhau.

Đây xem như là một điếu an ủi nho nhỏ trong lòng Trần Thái Nhật.

Phùng Chính Nghĩa, Hồ Cửu Phong bị trói rất chặt, quỳ gối phía sau.

Trong tay Trần Thái Nhật đang nâng di vật của mối tình đầu, chậm rãi xoay người.

"Phùng Chính Nghĩa, Hồ Cửu Phong.

Năm đó tôi vốn là một thanh niên bình thường, chỉ muốn yêu đương, trải qua một đời có gia đình, có cái ăn, có cái mặc ở An Thành, bình thản sống hết phần đời còn lại, đáng tiếc..."

Trần Thái Nhật ngẩng đầu, trong mắt có vô vàn điếu tiếc nuối.

"Đáng tiếc các người lại xuất hiện, hại chết người phụ nữ của tôi, cũng khiến cuộc đời tôi hoàn toàn thay đổi.

Quả thực, tôi có được sức mạnh không thể tưởng tượng được, nhưng người đã chết thì mãi mãi không thể sống lại".

Toàn thân Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong đã bại liệt, lúc này trên trán đầm đìa mồ hôi.

Cái chết gần kề ngay trước mắt.

Trong mắt Hồ Cửu Phong hiện lên sự hận thù, gằn giọng quát lớn.

"Tây Cự! Cậu đừng giết chúng tôi, chẳng lẽ cậu không muốn biết bí mật thật sự đằng sau Hội Đông Vinh là gì sao?"

Khuôn mặt Phùng Chính Nghĩa run rẩy.

"Đúng vậy! Chỉ cần cậu buông tha cho chúng tôi, chúng tôi đảm bảo sẽ nói hết tất cả với cậu".

Trong lòng Trần Thái Nhật không hề gợn sóng.

"Không biết tại sao bây giờ tôi chẳng muốn biết, dù một chút cũng không muốn biết".

Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong đều sống sờ.

Trần Thái Nhật nở nụ cười thản nhiên.

"Chủ nhân phía sau các người dù có là vị thần cổ đại, hay ma vương trên trời cũng không quan trọng, tôi sẽ đích thân nghênh đón, chiến đấu đến chết".

Khi thốt ra những lời này, anh vô cùng bình thản tràn ngập sự tự tin.

Tất cả âm mưu hay thủ đoạn gì, chung quy đều phải nói chuyện bằng năng lực.

Chủ nhân của Hội Đông Vinh rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Chờ bọn họ xuất hiện rồi vào cuộc chiến thì sẽ biết!

Trong ánh mắt Trần Thái Nhật đột nhiên xuất hiện vẻ thương xót.

"Giết người, đền mạng, hôm nay tôi sẽ lấy máu của các người để đền tội với Vũ Tuệ của tôi!"

Tay phải của anh nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu Phùng Chính Nghĩa và Hồ Cửu Phong, rồi tung ra một đòn đánh.

Bụp, bụp!

Hai âm thanh vang lên giòn giã.

Kẻ thù mười năm, kẻ thù không đội trời chung.

Cuối cùng cũng phải đền tội!

Lúc này, không có người nào hô hào bên cạnh, nhưng có trời xanh chứng giám.

Trong tay Trần Thái Nhật đang cầm hũ tro cốt, ngẩng đầu nhìn lên không trung

Khóe mắt anh lại có một giọt nước chảy xuống.

Đùng, ùùng, ùùng.

Trên bầu trời, đột nhiên mây đen kéo đến, rõ ràng lúc này trời quang mây tạnh vậy mà trông chớp mắt lại tối om như mực.

Tia sấm chớp vang lên, gió từ bốn hướng thổi mạnh.

Đột nhiên, trên không trung xuất hiện quầng sáng bảy sắc cầu vồng, giống như thác nước trên bầu trời cứ thế tuôn trào xuống đất, bao quanh cơ thể Trần Thái Nhật.

Trong đôi mắt Trần

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 338: Ba Con Chip

Hồ nước ở nơi nào đó ở vùng ngoại ô Yên Kinh

Rào!

Bỗng nhiên có một con rồng nước cao chừng trăm mét nổi lên trên mặt hồ.

Cùng với tiếng thét của con rồng, một người đàn ông mặc đồ trắng lao thẳng lên tận trời, người này là Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên!

Bây giờ, Bắc Minh đã mất đi sự bình tĩnh và tự nhiên của ngày trước, trên ngáp tràn sự ngạc nhiên.

Anh ta cứ lơ lửng trên không trung, ánh mắt nhìn thẳng về phía Bắc của thành phố Yên Kinh.

Ở nơi đó, mây đen bao phủ, trong sấm sét còn kèm theo ánh sáng chói lóa.

Ánh mắt của Phùng Mặc Hiên lấp lánh không ổn định, không ngừng hoài nghi lẫn bầm.

“Hóa ra trên cấp Thần vẫn còn loại cảnh giới này sao? Hình như... không phải quân địch”.

Hai mắt của Phùng Mặc Hiên lóe sáng.

Phía xa xa, mây đen, sấm chớp, cầu vồng,...!trở nên khác thường rồi đột nhiên biến mất, tựa như sóng gợn trên mặt nước phẳng lặng, không để lại bất kì dấu vết nào.

Một tiếng huýt sáo dài vừa nãy đã làm kinh động tới Bắc Minh – người đang ở dưới đáy hồ.

Anh ta cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng mạnh mẽ và xa lạ, thậm chí là ở trên cấp Thần!

Anh ta lo sợ thành phố Yến Kinh có biến nên mới vội vã lao ra khỏi đây thôi.

Ở phía xa, Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên cảm nhận được một tia chân khí quen thuộc.

Reng reng reng!

Chuông điện thoại di động vang lên.

Thoạt nhìn là Đông Tuyết - Hoắc Chân gọi tới.

“Thằng nhóc! Tình hình ở phía Bắc thế nào rồi? Tại sao lại có cảm giác chấn động mạnh như vậy, ngay cả bên phía Đông Hải này cũng chịu dư âm khác thường đây”.

Tĩnh!

Lại là một tin nhắn do Nam Tôn -Lương Nhất Diệu gửi tới.

“Này này! Chẳng lẽ là Bộc Hải bùng nổ trước thời hạn sao? Chấn động ở phía Bắc sao có thể truyền tới Nam Vê được nhỉ? Có cần tôi qua đó tiếp viện không?”

Phùng Mặc Hiên do dự trong giây lát rồi mới gửi lại cho hai người cùng một tin nhắn.

“Bộc Hải tạm thời không có chuyện gì, hình như thằng nhóc Tây Cực kia lại đột phá cảnh giới mới rồi”.

Mấy giây sau, hai tin nhắn đã được gửi tới rất nhanh chóng.

“Thằng nhóc khốn kiếp đó vẫn còn có thể đột phá sao? Khi trở về tôi sẽ bảo cậu ta hiến máu! Cậu ta chắc chắn là quái vật rồi, phải nghiên cứu kỹ càng một phen mới được”.

“...!Tôi muốn bế quan tu luyện! Đừng quấy rầy tôi!”

Khuôn mặt Phùng Mặc Hiên hết sức u ám.

Bỗng nhiên, tóc gáy của Phùng Mặc Hiên thoáng cái đã nổ tung!

Phù.

Một luồng chân khí màu đen vô cùng mạnh mẽ bao phủ toàn thân Phùng Mặc Hiên trong nháy mắt, tựa như một lá chắn phòng ngự màu đen được bao bọc rất chặt chẽ.

Giữa không trung, bóng người của Trần Thái Nhật dần dần xuất hiện.

Nhìn dáng vẻ như gặp phải kẻ thù của Phùng Mặc Hiên ở đối diện, khoe miệng anh cong lên nở nụ cười nhạt.

“Đừng ngạc nhiên quá, là tôi”.

Trong lòng Trần Thái Nhật hơi đắc ý, cuối cùng cũng có cơ hội hù dọa tên này rồi.

Khí đen bao quanh Phùng Mặc Hiên giống như thần linh ở âm phủ.

Soạt, bỗng nhiên lớp phòng ngự bị hủy bỏ, anh ta cau mày nhìn Trần Thái Nhật.

“Cậu đứng bên cạnh tôi từ khi nào đấy?”

“Một phút trước khi anh nhìn thấy tôi ở đây”.

“Lượng chân khí bây giờ của cậu là bao nhiêu?”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lúc, dùng cách xem xét bên trong để kiểm tra chân khí đang chuyển động một lúc.

"Ừ.....!Dù sao thì...!Còn chưa được một tỷ tia”.

Phụt!

Suýt nữa thì Phùng Mặc Hiên phun từng ngụm nước ra ngoài.

"Tên khốn kiếp, cậu không giả bộ thì sẽ chết à? Còn chưa được một tý tía là cái quái gì?"

Trần Thái Nhật mỉm cười khoát tay áo.

“Ồi chao, nói ra không phải sẽ đả kích anh sao, quan hệ giữa hai chúng ta thân thiết như thế, sao tôi có thể nhẫn tâm để người anh em tốt của mình phải khó chịu được nhỉ”.

“Cậu!”

Trong chớp mắt, Phùng Mặc Hiên không còn lời nào để phản bác.

Nói giống như là có lý lắm vậy!

“Bản thân cậu cảm thấy thế nào, trên cấp Thần, trong hàng tỷ sinh linh của Hoa Hạ, từ xưa đến nay có thể cậu là người đầu tiên đạt được”.

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật khôi phục vẻ trịnh trọng, lắc đầu.

“Tôi cảm thấy trạng thái bây giờ của tôi còn chưa đột phá khỏi phạm vi của cấp Thần”.

Ánh mắt của Phùng Mặc Hiên chuyển động.

“Ý cậu là thế nào?”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một chút để sắp xếp lại từ ngữ.

“Đúng thật là lượng chân khí bây giờ của tôi đã đột phá hơn so với trước đây, trước đó khoảng chừng là gấp đôi của anh...”

Anh đảo mắt, nhìn thấy gương mặt của Phùng Mặc Hiên tối sầm lại nên vội vàng nói sang chuyện khác.

“Mặc dù lượng chân khí hiện giờ đã được thăng cấp, nhưng tôi cảm thấy thủ đoạn công kích và lực cảm ứng sức mạnh của sông núi vẫn chưa đột phá khỏi phạm vi của cấp Thần, vẫn giống như ban đầu”.

Phùng Mặc Hiên trầm ngâm trong chốc lát, rồi gật đầu.

“Vậy chắc là chưa đột phá cảnh giới mới, dù sao khi chúng ta đột phá từ cấp Long đến cấp Thần sẽ tương đương với từ chạy biến thành biết bay, sự khác biệt rất rõ ràng”.

Trần Thái Nhật nhún vai.

“Nếu như nhất định phải đặt tên cho trạng thái hiện giờ của tôi thì tôi nghĩ cứ xem như đây là cấp Thần hoàn hảo đi, cảm giác cũng không xa so với đột phá lắm, nhưng lại hoàn toàn không có phương hướng, ôi, không giống anh còn có thể cố gắng...”

Khóe miệng Phùng Mặc Hiên giật giật.

“Chuyện của cậu ở Yên Kinh đã giải quyết xong xuôi rồi sao? Còn cố ý chạy đến trước mặt tôi giả bộ so sánh, cậu rảnh rồi lắm à?”

Trần Thái Nhật mỉm cười, anh móc ba vật gì đó từ trong túi ra.

Hai mắt Phùng Mặc Hiên lập tức sáng lên.

“Cậu lấy ba quả cầu dung nham này ở đâu?”

“Tôi vừa bắt được ba con chuột, mặc dù bọn chúng không tự bốc cháy nhưng sau khi chết vẫn là bị tôi tìm thấy thứ đồ chơi này”.

“Đi, xuống dưới rồi nói”.

Hai người từ từ hạ xuống từ không trung, rồi chìm vào trong đáy hồ.

...!

Lần này tới, phòng thí nghiệm của Bắc Minh còn có thêm rất nhiều thiết bị so với lần trước.

Trần Thái Nhật luôn cảm thấy tên Phùng Mặc Hiên này có thể là người của thế giới tương lai xuyên không tới.

Nơi này có rất nhiều đồ chơi khoa học kỹ thuật bí mật, thoát nhìn hoàn toàn không hề giống đồ vật của thời đại này chút nào.

Họ đi tới một căn phòng bị đóng kín.

Trần Thái Nhật liếc mắt đã nhìn thấy con chip nhỏ màu bạc lần trước đang lơ lửng ở trung tâm của một quả cầu pha lê.

Phùng Mặc Hiên cầm ba quả cầu dung nham, chia ra rồi đặt chúng ở phía trên ba ống kim loại dựng thẳng đứng hướng lên trên.

Chốt cửa vừa mở ra.

Vào.

Quả cầu dung nham bỗng nhiên bay vút lên trên, treo phía trên ống kim loại ở vị trí khoảng chừng năm centimet, chầm chậm xoay tròn.

Trần Thái Nhật trừng mắt nhìn.

“Tôi đứng đâu để hấp thu năng lượng?”

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên lắc đầu.

“Ba ống kim loại này nối liền với từ trường vĩnh cửu, sẽ từ từ hấp thu nhiệt lượng tỏa ra trong quả cầu dung nham này, tương đương với một loại máy móc được trang bị bộ phận hấp thu năng lượng từ các lần mặt đất bùng nổ”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

Tên Bắc Minh này luyện công thì lười nhác, nhưng xây dựng chút khoa học kĩ thuật thì nhanh như bay.

Anh chăm chú nhìn ba quả cầu dung nham kia.

Răng rắc.

Dưới một luồng sức mạnh quấy nhiễu, vỏ ngoài của ba quả cầu bắt đầu vỡ ra đồng bộ, một sợi tơ màu đỏ có nhiệt lượng cực cao chầm chậm được hút ra, rót vào phía dưới trong ống kim loại.

Từ từ chờ đợi, nửa giờ sau đó.

Toàn bộ ba quả cầu dung nham biến thành màu xám, trước hết là đốt xong than.

Trần Thái Nhật loáng cái đã bay vút lên ba lần liên tiếp.

Cạch cạch cạch.

Vỏ ngoài của ba quả cầu dung nham vỡ nát hoàn toàn.

Để lộ phần nhân to bằng mũi kim ở bên trong.

Ba con chip.

Hai con chip có màu bạc giống như trước đó.

Nhưng một con lại có vẻ cực kì đặc biệt, nó lại có màu vàng.

“Nhìn cái nào trước đây?”

Trần Thái Nhật suy nghĩ một chút.

“Xem hai con chip màu bạc trước, cuối cùng mới nhìn đến cái màu vàng kia”.

Bắc Minh gật đầu.

Hai người đi vào sâu trong phòng thí nghiệm.

Không bao lâu sau, hai thứ đồ chơi giống như nửa người nửa hình nộm bị đẩy ra khỏi phòng thí nghiệm y học.

“Đây là cái gì?”

Trên mặt Phùng Mặc Hiên đầy vẻ đắc ý.

“Lấy chip cắm vào trong đầu bản sao của sinh vật hình nộm này, muốn nhìn cái gì sẽ dễ dàng hơn nhiều”.

Nói xong, anh ta dùng cái kẹp nhỏ gấp con chip thứ nhất lên.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 339: Bản Đồ Kỳ Lạ

Khi con chip bạc nhỏ được cấy vào não sinh học của hình nộm.

Hai mắt hình nộm đột nhiên mở ra, đôi mắt thủy tinh bắn ra hai tia sáng màu trắng.

Trên bức tường trắng đối diện ngay lập tức xuất hiện một hình chiếu hình chữ nhật.

"Tiện thật đấy".

"Đừng nói nữa, nhìn kỹ đi".

Cả hai bắt đầu tập trung vào hình chiếu.

Lần này rõ ràng khác với lần trước, không chỉ về hình ảnh, mà còn về âm thanh.

Bức tranh đầu tiên là một loạt hình thù biến dạng với nhiều màu sắc sặc sỡ, sau đó đột nhiên vang lên tiếng gầm rú tựa như ma quỷ dưới địa ngục.

Toàn bộ hình chiếu bỗng trở nên đỏ như máu.

Sau một vài giây, một không gian mở xuất hiện.

Trần Thái Nhật vừa nhìn thấy bức ảnh này đã bị thu hút ngay lập tức.

"Đây là nơi nào? Có cảm giác như...!đây là địa ngục lưu huỳnh trong truyền thuyết thần thoại của phương Tây nhỉ?"

Hình ảnh này mang lại cho Trần Thái Nhật cảm giác rất mạnh mẽ.

Mái vòm tối tăm toàn là khói bụi mịn mù màu đỏ sẫm, không biết nguồn sáng từ đâu chiếu sáng khắp mặt đất hoang vu.

Xung quanh có những khe núi, ở giữa là dòng dung nham chạy ngang qua.

Không gian mở này dường như không tồn tại ở bất kỳ đâu trên trái đất.

Lông mày của Bắc Minh - Phùng Mặc Hiền ngày càng nhíu chặt hơn.

"Tây Cực, cậu đã từng nghĩ đến vấn đề này chưa?"

"Gì cơ?"

"Nếu con chip này có thể hiển thị hình ảnh ban này, vậy ai là người chụp lại chứ?"

Trái tim của Trần Thái Nhật như co thắt lại.

Khung cảnh được hiển thị bởi con chip này thực sự không thể tin được.

Đám người trong Hội Đông Vinh không phải là một công ty chuyên chế tạo hiệu ứng đặc biệt, tại sao không đầu tư đi đầu phối những hình ảnh kỳ quặc này?

Nhưng về mặt cơ bản thì có thể chắc chắn là nội dung được hiển thị bởi những con chip này có mối liên hệ nào đó với “chủ nhân” của Hội Đông Vinh.

Vậy nơi trông như địa ngục lưu huỳnh này là ở đâu?

Màn hình hiển thị đã vài giây, nhưng vẫn giữ nguyên hình ảnh này.

Đột nhiên, có biến.

Ở phía xa của bức tranh giống như có một vài con bọ đen nhỏ, bắt đầu tràn ra từ đường chân trời.

Một con, hai con, sau đó là bốn năm mươi con, tăng đến cả hàng trăm nghìn con.

Cuối cùng, những chấm đen dày đặc bao trùm toàn bộ vùng đất ở phía xa ống kính, tiếp tục lao vào toàn bộ mọi góc ngách của bức tranh với tốc độ rất nhanh.

Cảnh tượng này khiến người ta không khỏi rùng mình.

Trần Thái Nhật tập trung toàn bộ thị lực và phóng to tối đa hình ảnh trong mắt, cố gắng nhìn rõ mọi chi tiết trong hình chiếu.

Nếu những đốm đen đó là sinh vật sống, thì anh nhất định phải nhìn rõ hình dạng thật của bọn chúng!

Chẳng mấy chốc, bức tranh bỗng phát ra một âm thanh như tiếng cọ xát, hết sức đáng sợ.

Tựa như vô số thanh thép rơi xuống nham thạch.

Những sinh vật sống màu đen lao tới như thủy triêu.

Vù, trong bức tranh đột nhiên xuất hiện một cái “miệng” cực lớn, bao trùm toàn bộ hình chiếu.

Bùm.

Hình chiếu dừng lại.

Cả Trần Thái Nhật và Bắc Minh đều đứng im.

Trong đầu Trần Thái Nhật đang lặp lại giây cuối cùng anh vừa nhìn thấy.

Mười lần, một trăm lần, một ngàn lần, cố gắng quan sát từng chi tiết một.

Cuối cùng, sau một phút.

Trần Thái Nhật chớp mắt.

"Bắc Minh, thứ đó không có trên trái đất nhỉ?"

"Trong số tất cả các sinh vật tôi biết, chắc chắn không có".

Bắc Minh - một nhà khoa học và nhà tự nhiên học, lắc đầu chắc chắn.

Trần Thái Nhật đã dựng lại hình dáng của sinh vật đó trong đầu một cách rõ ràng.

Cái miệng có đường kính hơn mười mét, khắp miệng toàn là dịch thể màu xanh lục giống như axit, thành miệng mọc chi chít răng!

Điều đáng kinh ngạc nhất là dường như có ánh sáng phát ra từ miệng của sinh vật đáng sợ này.

Lưu ý ánh sáng đó rất giống với ánh sáng mờ màu vàng đỏ do dung nham phát ra.

Chẳng lẽ thứ này không phải là dịch vị dạ dày, mà là dung nham?

Vềphần ngoại hình, không phải là Trần Thái Nhật không nhìn kỹ mà là hoàn toàn không thấy được.

Nó đen sì, không mắt, không mũi, không có bất cứ thứ gì cả.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Trần Thái Nhật kinh ngạc hỏi:

"Anh nói trên trái đất không có, vậy dưới mặt đất thì sao?"

Bắc Minh sửng sốt.

"Dưới mặt đất á? Lòng đất có một không gian rộng lớn như vậy sao?"

Trần Thái Nhật chìm trong suy nghĩ.

Khó mà nói được...!

"Vậy anh có nghĩ rằng có thứ gì đó đang sống trong lòng trái đất không?"

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên nghe câu hỏi này mà giật mình.

"Ừ...!Trước đây tôi nghĩ đi đâu đó là không thể, nhưng sau khi nhìn thấy bức tranh do con chip này phát, tôi cũng không chắc lắm".

"Mau bật con chip thứ hai đi".

Bắc Minh không chút chậm trễ, ngay lập tức lấy con chip đầu tiên ra, rồi gấp con chip bạc thứ hai ra bằng nhíp, đặt nó vào hình nộm.

Bức tranh lại được hiện ra.

Nhưng lần này, trên hình chiếu lại xuất hiện...!một bản đồ?

Bức tranh về cơ bản là tĩnh lặng, không có hoạt ảnh, cứ hiển thị như vậy, thực ra nó chỉ là một bức ảnh khổng lồ.

Trần Thái Nhật nhìn trái nhìn phải, cảnh tượng này giống như một tấm bản đồ chỉ có ba khối màu đen, trắng và xám.

Tổng thể mặt phẳng của bản đồ là một hình elip, đường rãnh quanh co chia thành nhiều khu vực lớn.

Bắc Minh nhìn mà khó hiểu.

"Nếu đây là một tấm bản đồ thì trông nó hơi giống với bản đồ thế giới, nhưng...!nhiều địa hình không khớp chút nào.

Có rất nhiều lục địa và khe núi không khớp với trái đất, lẽ nào là ngoài hành tinh?"

"Vậy mấy trăm điểm đen trên đó là gì, vết bẩn à?"

Hai người họ nghiên cứu một hồi lâu.

Não của Trần Thái Nhật hoạt động nhanh chóng, một ý tưởng táo bạo đột nhiên nảy ra.

"Bắc Minh! Anh có bản đồ mà không có nước không?"

Vẻ mặt của Phùng Mặc Hiên sửng sốt.

"Bản đồ không có nước á...?"

Anh ta ngay lập tức hiểu ý của Trần Thái Nhật.

"Chờ một lát, tôi lập tức làm ra một tấm bản đồ theo lời cậu nói!"

Trần Thái Nhật ghi nhớ ý nghĩ thoáng qua này, trong lòng cảm thấy chắc chắn anh sắp đến gần được với chân tướng rồi.

Bản đồ không có nước.

Có nghĩa là bản đồ địa hình của trái đất nếu toàn bộ đại dương và hồ bốc hơi.

Khi đó, các rãnh đáy biển, lòng đại dương, vịnh và thềm lục địa đều trở thành địa hình có thể hiển thị trên bản đồ.

Không lâu sau, Bắc Minh chạy từ bên ngoài vào.

"Mau nhìn cái này!"

Đối phương cầm một thứ giống như đèn pin, chiếu trực tiếp lên bức tường bên cạnh.

Hình ảnh dạng bầu dục giống y đúc với hình chiếu của con chip bạc thứ hai.

So sánh cả hai.

Hai mắt Trần Thái Nhật đột nhiên sáng lên.

"Quả nhiên! Giống hệt nhau!"

Bắc

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 340: Vị Thần Đằng Sau Con Chip

Nhìn thấy hàng trăm ký hiệu mặt đất bùng nổ đáng ngờ trên bản đồ đặc biệt.

Trần Thái Nhật cảm thấy da đầu mình hơi tê dại.

Hiện tại trên thế giới, tất cả các võ sĩ cấp Thần cộng lại chắc chắn sẽ không vượt quá ba mươi người, cho dù tất cả võ sĩ cấp Minh trở lên có thể lấp đầy lỗ hổng cũng sẽ không quá ba trăm người!

Một khu mặt đất bùng nổ, dưới tiêng đề là có cỗ máy rút năng lượng, ít nhất cũng phải có một võ sĩ cấp Thần, hai võ sĩ cấp Long và bốn võ sĩ cấp Minh cùng nhau chiến đấu mới có thể đảm bảo thảm họa sẽ không lan to ra.

Hàng trăm chấm đen này nếu đúng là mặt đất bùng nổ thật...!

Thì tìm đâu ra vài trăm cấp Thần chứ?

Đây đâu có phải là kỳ thi tuyển sinh đại học mà còn cần tỷ lệ thành công?

Tất nhiên, những gì các võ sĩ bảo vệ là nền văn minh của con người và các thành phố.

Giống như vụ mặt đất bùng nổ ở giữa Thái Bình Dương, nổ thì cứ nổ, không sao cả, dù sao nó cũng không gây thiệt hại về mặt con người.

Tuy nhiên, theo nghiên cứu trước đây của các nhà khoa học.

Một khi một vụ mặt đất bùng nổ quy mô lớn xảy ra ở giữa biển, chắc chắn sẽ kéo theo một trận sóng thần quy mô lớn ở các nước ven biển.

Cuối cùng, tai họa sẽ giáng xuống loài người.

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy số chip này của Hội Đồng Vinh sẽ tiết lộ một bí mật động trời liên quan đến số phận của cả nhân loại.

Bản đồ không tiết lộ thêm thông tin gì, chỉ biết rằng ở Hoa Hạ có một điểm mặt đất bùng nổ, anh nghi ngờ tỉnh Nam Vệ phần nào tương ứng với chấm đen trên bản đồ.

Trần Thái Nhật lẩm bẩm.

"Phân tích con chip vàng đi, hy vọng có thể tìm thấy thông tin quan trọng nhất".

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên gật đầu, thực hiện một số thao tác.

Khi con chip nhỏ màu vàng được cấy vào não sinh học của hình nộm.

Đã xảy ra một chuyện đáng ngạc nhiên.

Đôi mắt của hình nộm nhấp nháy, nơi được cho là camera tương tác lại không phát chiếu hiệu ứng cố định.

Đôi mắt làm bằng thủy tinh chuyển động không ngừng.

Trần Thái Nhật chết lặng trong giây lát.

Nhìn rõ quỹ đạo chuyển động của thấu kính trên đầu hình nộm, anh chợt có một cảm giác rất đặc biệt.

"Khụ!".

Truyện Full

Trần Thái Nhật đứng ở phía bên trái của hình nộm, ho nhẹ.

Đôi mắt thủy tinh của hình nộm bất giác quay sang trái.

Trần Thái Nhật đột nhiên nheo mắt lại.

Anh dùng tay ra hiệu với Bắc Minh.

"Hình nộm này có chức năng mô phỏng tín hiệu sóng não sao?"

"Chính xác!"

"Có thể nói chuyện được không?"

"Nếu có người kiểm soát nó thì có thể".

"Có người ở phía sau con chip!"

Trần Thái Nhật cảm nhận được một thông điệp hết sức chắc chắn.

Con chip vàng này đang bị ai đó kiểm soát, mà bộ não sinh học, mắt điện tử và tai điện tử của hình nộm thực sự nằm trong tầm kiểm soát của kẻ đó, trở thành giác quan của kẻ đi đầu khiển!

Tiếng ho của Trần Thái Nhật và phản ứng của đôi mắt điện tử của hình nộm là bằng chứng rõ nhất.

Nhưng vì bản thân hình nộm không thể di chuyển nên đối phương không thể quay đầu lại để quan sát tình hình trong phòng.

Trần Thái Nhật suy nghĩ một lúc, bỗng lấy từ trong túi ra một chiếc mặt nạ da người rồi đeo lên.

Gương mặt Bắc Minh bỗng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng anh ta không lên tiếng hỏi.

Trần Thái Nhật đứng thẳng, chậm rãi di chuyển đến tầm nhìn của hình nộm.

Đột nhiên một giọng nói phát ra từ micrô của hình nộm.

"Chương Giáo Sử của Hoa Hạ? Tại sao gặp bản toạ mà không quỳ xuống!"

Trái tim của Trần Thái Nhật chợt co thắt lại.

Kẻ đứng sau con chip vàng này là cấp trên của Chương Giáo Sử sao?

Chương Giáo Sử của Hoa Hạ...!không phải là Phùng Thiên Kiêu à?

Căn cứ vào những dấu hiệu khác trước đó, có thể đoán rằng ở Hoa Hạ này, trong cơ cấu tổ chức của Hội Đông Vinh không có ai lớn hơn Phùng Thiên Kiêu.

Lý do rất đơn giản.

Phùng Thiên Kiêu đã hơn chín mươi tuổi.

Hơn nữa, lão là ông tổ của nhà họ Phùng - gia tộc hàng đầu Hoa Hạ, người như vậy, cho dù tiến vào tổ chức nào cũng phải là nhân vật cao nhất.

Hơn nữa, từ cái tên Chương Giáo Sử cũng có thể nhận thấy được đi đầu này.

Nhưng bây giờ, người đi đầu khiến con chip này lại bắt Phùng Thiên Kiêu quỳ xuống.

Vậy có nghĩa là tên này mới là chủ nhân đằng sau của Hội Đông Vinh?

Trần Thái Nhật đi đầu chỉnh cơ ở cỗ hòng, chậm rãi nói.

Một giọng nói già nua và khàn khàn ngay lập tức vang lên.

"Thưa chủ nhân, vài ngày trước thuộc hạ đã giải quyết xong công việc của nhà họ Phùng.

Khi giao đấu với Phùng Lương Tông và Phùng Tinh Kiếm, dù thắng nhưng thất lưng lại bị thương rất nặng, bây giờ thuộc hạ chỉ có thể đứng, thậm chí còn không nằm được".

Nghe thấy lời này, giọng nói bên kia chợt ngừng lại.

"Thôi được, bản toạ miễn cho ông.

"Đây là nơi nào, tại sao địa điểm báo cáo lại thay đổi?"

"Đây là căn phòng bí mật dưới lòng đất mới nhất do thuộc hạ xây dựng.

Nơi đây cực kỳ hẻo lánh, an toàn hơn địa điểm trước".

"Ừ, ông lúc nào cũng suy nghĩ rất chu đáo.

Được rồi, có chuyện gì quan trọng mà phải vội vàng liên lạc như vậy hả? Nói đi".

Trần Thái Nhật không ngừng đảo mắt.

"Thuộc hạ đã ổn định được nhà họ Phùng, trước mắt thì tình hình ở Hoa Hạ rất tốt nên thuộc hạ muốn hỏi chủ nhân, liệu có thể triển khai kế hoạch đã định trước không ạ?"

Đối phương vừa nghe vậy, giọng điệu đột nhiên trở nên tức giận.

"Đồ khốn kiếp! Sao ông có thể chỉ quan tâm đến cái trước mắt như thế nhỉ? Phải lợi dụng vụ mặt đất bùng nổ này chứ.

Khi Trần Tiên Phong giáng trần, chúng ta mới có thể gây thiệt hại nặng nề cho đám võ sĩ cao cấp của trái đất.

Nếu thực hiện trước kế hoạch thì làm sao ta có thể tạo được hiệu ứng tấn công bất ngờ?"

Trần Thái Nhật càng nghe càng cảm thấy thú vị.

"Vâng, chủ nhân dạy bảo đúng lắm, chỉ là thuộc hạ sợ kéo dài kế hoạch, nếu đám võ sĩ cấp Trần này tìm được toàn bộ Trấn Quốc Khí thì phiền phức lắm".

Giọng nói bí ẩn nọ chợt cười ngông cuồng.

"Ha ha, yên tâm đi, thời điểm Trấn Quốc Khí Hoa Hạ được hình thành là thời kỳ Đế Quốc Đại Đường hơn một nghìn hai trăm năm trước.

Khi đó, quốc thổ của Hoa Hạ rộng hơn bây giờ rất nhiều".

"Theo như bọn tôi biết, theo dòng chảy của thời gian, thời đại mới đã thay thế toàn bộ.

Sau khi biên cương của Hoa Hạ biến đổi, ít nhất cũng phải có một Trấn Quốc Khí bị lưu lạc ở bên ngoài Hoa Hạ ngày nay, cấp Thần của trái đất đang đấu đá nhau không ngừng, không tìm đủ được đâu".

Đôi mắt của Trần Thái Nhật lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

"Nếu họ tìm được hết thì chúng ta phải làm sao chứ?"

Giọng nói bí ẩn do dự một hồi.

"Nếu thật sự xoá bỏ được sự khác biệt về đất và nước, tứ thần Hoa Hạ có thể sẽ vượt biên.

Tới lúc đó, cấp Thần ở ngoài nước sẽ phải kêu cứu vì mặt đất bùng nổ.

Thần Tiên Phong sẽ hơi khó khăn khi phải chiến đấu với năm cấp Thần trở lên cùng một lúc".

"Lần trước ông dự đoán, theo thuật toán trái đất của ông, chân khí của cấp Thần phải từ sáu mươi triệu tia trở lên, thông tin này chính xác chứ?"

Trần Thái Nhật vội nói.

"Thông tin do thuộc hạ báo cáo tuyệt đối đáng tin cậy.

Nhà họ Phùng chúng tôi từng có một con cháu hiện tại đã đạt tới cấp Thần và gia nhập vào Hội Trường Thành của Hoa Hạ.

Theo tôi được biết, lượng chân khí của cậu ta không thấp hơn con số này".

"Vậy thì không có vấn đề gì.

Lần này có tổng cộng bốn vị Thần Tiên Phong được phái đi, mỗi người có thể một chọi bảy! Nhất định phải hợp tác với người ngoài nước để cùng một lúc chiếm được Hoa Hạ, Đông Đảo, Nam Vê và Cao Tiên!"

Trần Thái Nhật vội vàng gật đầu.

"Thuộc hạ xin nghe theo ý chỉ của chủ nhân.

Thưa chủ nhân khi nào thì chúng tôi mới vinh dự có cơ hội độ kiếp?"

Giọng nói bí ẩn bỗng trở nên kỳ quái.

"Hy sinh con kiến, nhen nhóm ngọn lửa của loài người, chia sẻ hòa bình thế giới với các vị thần, các ông đang làm rất tốt".

"Hai mươi năm sau sự xuất hiện của các vị Thần Tiên Phong, các vị thần thực sự sẽ đến, đến lúc đó, ông với tư cách là công thần, chắc chắn sẽ vĩnh viễn độ kiếp, tồn tại cùng thần".

Dứt lời, giọng nói càng ngày càng nhỏ, tín hiệu điện tử của hình nộm sinh học càng ngày càng yếu.

Bốp.

Bắc Minh đứng sau hình nộm, lắc đầu.

Liên lạc đã bị gián đoạn..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 341: Cách Triển Khai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Để đảm bảo an toàn, Trần Thái Nhật đã giữ nguyên tư thế của mình trong một thời gian dài mà không di chuyển.

Bắc Minh nhấn hai công tắc phía sau hình nộm.

"Được rồi, các cảm quan của hình nộm bị cắt đứt, sóng não cũng không cảm nhận được nữa, an toàn".

Trần Thái Nhật xé mặt nạ da người xuống.

Phùng Thiên Kiêu này sắp chết rồi mà vẫn còn “cố gắng” cho Hoa Hạ.

May mắn thay anh vẫn duy trì thói quen tốt này, lúc nào cũng chuẩn bị mặt nạ mô phỏng của toàn bộ kẻ thù để đề phòng.

Lúc quan trọng đeo lên, đúng là có ích thật.

Từ cuộc đối thoại vừa rồi đã thu hoạch được kết quả không thể tưởng tượng nổi!

Trần Thái Nhật hỏi những gì nên hỏi và những gì có thể hỏi được, một số câu hỏi không nên hỏi hoặc có thể bị lộ thì anh không nhắc tới.

Ví dụ như đối phương đến từ đâu.

Một khi hỏi câu này thì chắc đến tám chín mươi phần trăm là sẽ mất liên lạc.

Tuy nhiên, thông tin hiện có là vô cùng quan trọng.

Trái với dự đoán của Trần Thái Nhật, mục đích Hội Đông Vinh phá hủy Trấn Quốc Khí, thực chất là để ngăn chặn tứ thần Hoa Hạ vượt qua biên giới để cứu viện.

Vốn tưởng rằng Trấn Quốc Khí bị phá hủy, tứ thần Hoa Hạ sẽ bị giam cầm trong nước, người được lợi sẽ là những vị thần khác ở ngoài nước.

Dù sao thì tứ thần Trần Thái Nhật trấn thủ hơn chín triệu kilomet vuông quốc thổ đã đủ vất vả rồi.

Nếu có cấp Thần ở biên giới có thể vượt biên bất cứ lúc nào, thì an ninh quốc thổ sẽ phải gánh chịu một đòn chí mạng.

Nào ngờ mục đích của Hội Đông Vinh không phải vậy.

Họ không liên kết với bất kỳ võ sĩ cấp Thần ngoài nước nào, mà lựa chọn một nhóm...!sinh vật tự xưng là "Thần".

Lý do thực sự phá hủy Trấn Quốc Khí là để ngăn chặn hoạt động chung của các võ sĩ cấp Thần trên toàn cầu, tránh xảy ra tình huống năm võ sĩ cấp Thần trở lên cùng tham gia vào trận chiến!

Theo lý giải của giọng nói bí ẩn này, trong vụ mặt đất bùng nổ tiếp theo, họ sẽ gây ra bạo loạn ở cả Hoa Hạ, Cao Tiên, Nam Vê và Đông Đảo.

Có bốn kẻ được mệnh danh là "Thần Tiên Phong" sẽ đánh lén các cấp Thần có mặt trong vụ mặt đất bùng nổ.

Mặt đất bùng nổ không chỉ là thảm họa của Hoa Hạ, mà mỗi quốc gia đều có khu vực mặt đất bùng nổ tương ứng, thời gian xảy ra trong năm gần như giống nhau.

Bốn kẻ thù này đang chuẩn bị tấn công cùng một lúc trong bốn vụ mặt đất bùng nổ.

Mà sức chiến đấu của "Thần Tiên Phong" theo mô tả của đối phương, sẽ đạt tới cảnh giới gấp khoảng bảy lần võ sĩ cấp Thần!

Phùng Thiên Kiêu không chỉ là kẻ phản bội nhà họ Phùng, mà còn là kẻ phản bội toàn thể nhân loại!

Lão đã tiết lộ thông tin thực lực chung của cấp Thần cho chủ nhân, chắc chắn là lão đã tham khảo từ Phùng Mặc Hiên.

Khi báo cáo, Phùng Thiên Kiêu ước tính rằng Phùng Mặc Hiên có hơn sáu mươi triệu tia chân khí, con số này không sai lệch nhiều lắm.

Trần Thái Nhật biết rất rõ thực lực hiện tại của Phùng Mặc Hiên, có lẽ là trên khoảng tám mươi triệu tia, không thấp đến mức lão nói.

Tuy nhiên, nếu giọng nói bí ẩn không bốc phét thì "Thần Tiên Phong" sẽ có tới bốn trăm hai mươi triệu tia!

Đây là một con số khó tin!

Ít nhất là trong Hoa Hạ, Nam Tôn và Đông Tuyệt vẫn chưa đạt đến cảnh giới này!

Lông mày của Trần Thái Nhật không khỏi nhíu lại.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên cũng tiêu hóa thông tin vừa nhận được, suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

"Bạn có ăn chắc được kẻ có hơn bốn trăm triệu tia kia không?"

Vẻ mặt của Trần Thái Nhật hiếm khi nghiêm túc, ban đầu anh giữ im lặng, sau đó lại thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu là trước đây thì còn kém hơn một chút, cũng may tôi vừa mới đột phá, vẫn lo được".

Bắc Minh nghe thấy lời này, vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, trên mặt đột nhiên lại hiện lên vẻ lo lắng.

"Tuy nhiên, khi mặt đất bùng nổ, cậu còn phải đối phó với năng lượng của địa tâm.

Nếu đối phương đánh lên, cậu còn bao nhiêu sức lực mà chiến đấu chứ?"

Trần Thái Nhật bĩu môi.

"Anh nghĩ thiếu một điểm rưỡi, phải là Nam Vệ thì sao?"

Bắc Minh sửng sốt.

Trần Thái Nhật cũng đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Con chip bạc xuất hiện sớm nhất tiết lộ thông tin vịnh Lam Thủy tỉnh Nam Vệ cũng có thể xảy ra một vụ mặt đất bùng nổ trong năm nay.

Vì vậy, Trần Thái Nhật cũng đã cảnh cáo Nam Tôn - Lương Nhất Diệu.

Cũng chính vì lí do này mà Lương Nhất Diệu đã canh giữ vịnh Lam Thủy trong suốt thời gian này, một bước cũng không dời, chính vì sợ rằng sẽ xảy ra hiện tượng mặt đất bùng nổ quy mô nhỏ ở Nam Vệ.

Kế hoạch ban đầu của Trần Thái Nhật là nếu khu mặt đất bùng nổ ở Bộc Hải xảy ra thảm họa lớn, thì khoảng thời gian khoảng nửa giờ là đủ.

Với tốc độ của cấp Thần, họ có thể dùng hết sức chạy về một phía, sau khi giải quyết xong có thể chạy sang nơi khác để ngăn chặn vụ mặt đất bùng nổ, tứ thần tụ hợp, độ an toàn khá cao, đương nhiên có thể đảm bảo rằng sẽ không có thảm họa lớn xảy ra ở cả hai nơi.

Nhưng nào ngờ lại có biến số.

Sự xuất hiện của “Thần Tiên Phong” sẽ kéo theo hai vấn đề lớn.

Thứ nhất là bọn họ sẽ xuất hiện ở khu mặt đất bùng nổ nào ở Hoa Hạ chứ?

Bộc Hải? Hay vịnh Lam Thủy?

Theo tình hình đã biết trước đó, Trần Thái Nhật ban đầu định chuẩn bị quân theo hai hướng, chia lực lượng trên cấp Minh Hoa Hạ thành hai nhóm.

Một nửa ở Bộc Hải và một nửa đóng quân ở Nam Vệ.

Nếu lúc này đám "Thần Tiên Phong" hùng dũng xuất hiện ở Bộc Hải, thì sẽ chạm trán với Trần Thái Nhật.

Hoàn toàn giải quyết được.

Ngay cả khi Trần Thái Nhật phải đồng thời chống chọi với sức nóng của địa tâm, anh cũng có thể hoạt động như một cỗ xe tăng hoàn hảo, thu hút được khoảng bảy tám mươi phần trăm hỏa lực của thứ này.

Sau đó Bắc Minh sẽ dẫn cấp Long và cấp Minh còn lại xông lên.

Đánh lũ kẻ thù xâm phạm quốc thổ này đến mức mẹ chúng nó cũng không nhận ra, sức lực hai bên cân bằng, không phải lo nhieu.

Nhưng nếu "Thần Tiên Phong" này lại xuất hiện ở vịnh Lam Thủy tỉnh Nam Vệ trước thì sao?

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu và Đông Tuyệt - Hoắc Chân phối hợp với nhau, liệu có thể đánh bại một kẻ có lực chiến đấu hơn bốn trăm triệu tia chân khí không?

Trần Thái Nhật cảm thấy rất nguy hiểm.

Nếu không đấu lại được thì khả năng cao sẽ phải bỏ mạng!

Rắc rối kéo theo cũng rất lớn, nếu hai cấp Thần cùng một lúc bị giết ở Hoa Hạ thì khác nào trời sập.

Trần Thái Nhật thậm chí còn hiểu được logic của đối phương.

Có thể việc kích hoạt mặt đất bùng nổ cùng lúc trong năm nay, mục đích là để các cấp Thần Hoa Hạ... chia quân!

Xảo quyết, tàn nhẫn, gian trá, còn giỏi đánh nhau!

Đây quả thực là kẻ thù khó mà đề phòng được.

Bắc Minh cũng đã nghĩ thông suốt điểm mấu chốt, lần đầu tiên trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên vẻ lạnh lùng.

"Tây Cực, nếu bây giờ đã nắm được tình hình thì chúng ta phải đưa ra quyết định thôi, triển khai như thế nào?"

Trần Thái Nhật do dự hồi lâu, sau đó khẽ thở dài.

"Theo mô tả của đối phương, chắc vụ mặt đất bùng nổ sẽ không xảy ra trong vòng hai ba ngày tới.

Chúng ta vẫn còn cơ hội để chuẩn bị.

Bốn người chúng ta trở lại trụ sở bí mật đi, đám bạn cũ chúng ta cùng họp bàn nhé".

"OK".

...!

Thành phố Tây An, thành phố Hàm An.

Mặc dù nằm bên ngoài vùng đồng bằng, nhưng Hoa Hạ sau nhiều năm phát triển, Hàm An - cố đô của Lục triều, đã trở nên khá hiện đại.

Trần Thái Nhật và Bắc Minh đáp chuyến bay đặc biệt, buổi chiều đã đến sân bay quốc tế Hàm An.

Sau khi bước ra khỏi lối đi đặc biệt, Trần Thái Nhật thoáng nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp, mái tóc ngắn đang nhìn về hướng này với vẻ mặt lo lắng.

"Tiểu Nguyệt!"

Cô gái nghe thấy tiếng gọi, gương mặt chợt nở một nụ cười tươi rói rồi, lập tức xách chiếc túi du lịch lên rồi chạy tới.

Đường nét trên khuôn mặt tinh xảo, hài hoà, nhưng khí chất anh hùng giữa hai lông mày và khí chất toả ra từ toàn thân khiến người ta hiểu ngay đây là một nữ võ sĩ.

"Chủ nhân!"

Gương mặt Phùng

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 342: Trụ Sở Bí Mật

Phùng Linh Nguyệt không có chút phong độ của cao thủ, cô ấy nấp thẳng sau lưng Trần Thái Nhật, nhìn Phùng Mặc Hiên bằng ánh mắt cực kỳ cảnh giác.

"Chủ nhân, người này là ai?"

Vẻ mặt của Phùng Mặc Hiên sửng sốt.

"Này, cô cũng cảnh giác quá rồi đấy, tôi có phải là loại đàn ông có ý đồ xấu đâu".

Phùng Linh Nguyệt không chút sợ hãi mà nắm lấy cánh tay của Trần Thái Nhật.

"Dù anh có ý đồ xấu thì cũng vô dụng thôi, bản cô nương nay đã là cao thủ cấp Minh.

Nếu anh dám nói năng cợt nhả, tôi nhất định sẽ đánh anh rụng hết cả răng".

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên, một trong tứ thần Hoa Hạ uy nghiêm mà lại bị một cao thủ cấp Minh coi thường!

Cảnh tượng vô cùng khó xử.

Nhưng anh ta không được nổi nóng.

Dù sao thì anh ta đánh không lại chủ nhân của cô ấy!

Trần Thái Nhật bật cười thành tiếng, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Linh Nguyệt khiến cô gái đỏ mặt.

"Tiểu Nguyệt, để tôi giới thiệu với cô.

Đây là một trong tứ thần Hoa Hạ, Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên, và cũng là đồng nghiệp của tôi”.

Đôi mắt của Phùng Linh Nguyệt dần dần mở to.

"Cấp Thần?"

Vẻ tự tin lóe lên trong mắt Phùng Mặc Hiên, anh ta đứng thẳng người, hai tay chắp sau lưng, thể hiện phong độ của một cao thủ.

"Hừ, có mắt mà không thấy Thái Sơn, Bắc Minh trấn thủ nơi đây, làm gì có chuyện giả mạo!"

"Nhưng tôi lại có cảm giác anh đánh không lại chủ nhân của tôi..."

"Tôi..."

Hai chân Phùng Mặc Hiên vô thức dùng lực, giẫm mạnh sàn của sân bay khiến chỗ anh ta đứng thủng một cái lỗ.

"Cô...! Một tân binh như cô, tôi không thêm chấp!"

Dứt lời, Phùng Mặc Hiên xách túi đi thẳng về phía trước, để lại Trần Thái Nhật và Phùng Linh Nguyệt vẫn còn đang ngây người.

Phùng Linh Nguyệt đột nhiên có phản ứng.

"Chủ nhân, tôi nói chuyện với một võ sĩ cấp Thần như vậy hình như không được hay cho lắm”.

Trần Thái Nhật trợn trừng mắt.

Giờ cô mới biết à.

"Vậy thì...! chủ nhân, anh và anh ta đều là cao thủ cấp Thần, anh ta có đánh bại được anh không?"

Trần Thái Nhật nghe thấy lời này, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Chắc...!chắc...!không...!đánh...!thắng...!được".

Ở phía xa, cơ thể Phùng Mặc Hiên xiêu vẹo, gần như ngã xuống đất.

Phùng Linh Nguyệt nở nụ cười ngọt ngào, nép mình vào vòng tay của Trần Thái Nhật, khiến những hành khách đang xuống máy bay ở xung quanh cũng phải cau mày.

Vừa mới ra cửa đã phải xem mấy người này âu yếm, có biết xấu hổ không vậy!

"Tôi đã nói rồi mà, chủ nhân của tôi vẫn là lợi hại nhất, Tiểu Nguyệt sẽ luôn xem chủ nhân là người trong lòng".

Trần Thái Nhật không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng.

Xét cho cùng, Phùng Linh Nguyệt đã theo anh rất lâu, chỉ sau mỗi Tề Vũ.

Là một người si mê võ thuật, ban đầu cô ấy chọn theo anh với hy vọng có thể học được võ công đỉnh nhất.

Hơn nữa, tình cờ Trần Thái Nhật cũng phát hiện ra cô ấy là một thiên tài xuất sắc.

Chỉ một khoảng thời gian ngắn, cô ấy đã đột phá bản thân, đạt đến cấp Minh.

Rất đáng ngạc nhiên.

Phùng Linh Nguyệt trước đây rất nhút nhát lại ít nói, cô ấy sẽ chỉ âm thầm bảo vệ phía sau Trần Thái Nhật.

Nhưng sau khi đạt tới cảnh giới cấp Minh, Tiểu Nguyệt đã trở nên...!táo bạo hơn bao giờ hết.

Cô ấy dám thẳng thắn bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình đối với Trần Thái Nhật, dám chiêm ngưỡng đàn ông bằng ánh mắt của một người phụ nữ,

không ngừng nhìn chăm chăm vào chủ nhân.

Cô ấy còn nắm chặt cánh tay của Trần Thái Nhật tựa như đang bảo vệ một báu vật ở nơi công cộng, vì sợ chủ nhân sẽ chạy mất.

Những thay đổi này có thể đến từ sự tự tin do thực lực được tăng mạnh.

Trần Thái Nhật nhìn Tiểu Nguyệt mà đau lòng.

"Cho dù là trước đây hay bây giờ, cô vẫn là một trong những cô gái nổi bật nhất mà tôi từng gặp, cô sẽ còn xuất sắc hơn nữa trong tương lai".

Phùng Linh Nguyệt nghe thấy lời khen của Trần Thái Nhật không khác nào được rót mật, cô ấy áp sát vào cơ thể của Trần Thái Nhật hơn.

Một người là nhân vật hàng đầu, một người là cao thủ cấp Minh.

Lúc này đây không khác nào nam nữ thanh niên bình thường, đắm chìm trong cảm xúc mặn nồng.

Trần Thái Nhật cảm thấy chính anh cũng đã thay đổi.

...!

Ở phía Tây Bắc của thành phố Hàm An có một Phong Hoả Đài được xây dựng từ đế quốc đầu tiên của Hoa Hạ cổ xưa - thời nhà Tần.

Ngày nay đã trở thành đơn vị bảo vệ di tích văn hóa số một ở Hoa Hạ.

Phong Hoả Đài được xây dựng trên sườn núi nên mang đậm phong cách cổ xưa, uy nghiêm mà trang trọng.

Trần Thái Nhật cùng Phùng Linh Nguyệt và Phùng Mặc Hiên đến trạm gác bên ngoài Phong Hoả Đài, xuất trình thẻ căn cước.

Lính canh đứng nghiêm chào ba người theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn.

Sau khi vượt qua trạm gác, ba người họ rẽ vào góc cửa là đến bức tường thành cổ ở bên cạnh Phong Hoả Đài.

Trần Thái Nhật với tay ấn xuống một viên gạch trên tường.

Đột nhiên, một màn hình mỏng hình chữ nhật hiện ra qua lớp ngụy trang.

Một tia sáng hình quạt màu đỏ quét Trần Thái Nhật từ đầu đến chân.

"Quyền hạn cao nhất, thông qua".

Âm thanh điện tử của máy phát ra tiếng nhắc nhở.

Bắc Minh và Phùng Linh Nguyệt cũng làm theo như vậy, ba người họ đã quét xong.

Rầm rầm.

Bức tường thành cổ đột nhiên lùi vào phía trong một đoạn, lộ ra một lối đi vào.

Trần Thái Nhật dẫn đầu, nhắc nhở Phùng Linh Nguyệt phía sau:

"Lúc nhảy cô đừng dùng quá nhiều sức".

"Hả?"

Vừa dứt lời, Trần Thái Nhật đã nhảy xuống hố đen.

Vù!

Cơn gió điên cuồng tấp qua mặt anh.

Đường trượt giống như không có điểm cuối, sự phấn khích ấy với Trần Thái Nhật mà nói không khác nào một chuyến tàu lượn siêu tốc.

Rẽ trái queo phải, không biết đường trượt sâu bao nhiêu mét dưới lòng đất.

Đột nhiên.

Trước mặt anh chợt xuất hiện một luồng ánh sáng.

Trần Thái Nhật lúc này bay ra khỏi đường trượt với tư thế nằm.

Anh xoay nhẹ một vòng ba trăm sáu mươi độ trên không trung và ổn định hạ cánh.

Bịch, bịch.

Phùng Linh Nguyệt và Phùng Mặc Hiên phía sau anh cũng an toàn hạ xuống, tư thế đầu mạnh mẽ như nhau.

Thứ đập vào mắt ba người họ là một cánh cổng kim loại khổng lồ với hình dáng đơn giản, cao bốn mét, giống như miếu thờ.

Trần Thái Nhật cũng đi về phía trước, ấn tay vào cửa.

"Quyền hạn cao nhất, thông qua".

Xì.

Một luồng khí trắng đột ngột phụt ra từ khe cửa dưới, có vẻ như là tác dụng của thiết bị trợ lực thủy lực.

Cánh cửa kim loại khổng lồ từ từ mở sang hai bên.

Ánh sáng vàng mờ ảo từ bên trong cửa tỏa ra xung quanh, khiến mọi người nhất thời không mở mắt ra được.

Khi cánh cửa được mở ra một phần, Phùng Linh Nguyệt đứng đằng sau anh không khỏi kinh ngạc mà hét lên.

"Khoa trương quá nhỉ! Cổng sắt này dày ít nhất ba mét đấy!"

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên tỏ vẻ xem thường.

"Mới thấy nó dầy mà đã kinh ngạc thế à? Cô mà biết cánh cửa này được làm bằng gì đảm bảo còn ngạc nhiên hơn nữa".

"Làm bằng gì chứ?"

"Hợp kim địa tâm".

Phùng Linh Nguyệt không nói nên lời, sờ vào cánh cửa có giá trị khó mà đo đếm được, không khỏi nuốt nước bọt, dùng ngón tay ước lượng, thềm thu ồng đến mức ứa nước miếng.

"Cái này ít nhất cũng phải chục tấn đó! Chủ nhân, chúng ta có thể dỡ cái cửa này không?"

Vẻ mặt của Tr ần Thái Nhật đột nhiên trở nên kỳ quái.

"Đừng nói với tôi lời y như năm đó nữa...!Đi thôi, nói không chừng bọn họ đã đến rồi".

Cánh cửa mở ra đủ rộng để hai người đi qua, Tr ần Thái Nhật tiến lên một bước.

Đột nhiên, Phùng Linh Nguyệt phía sau anh bỗng chạy vượt qua, xông vào trong.

R Ần r Ần r Ần!

Ba tiếng động cực lớn vang lên!

Phùng Linh Nguyệt từ bên trong văng ra ngoài.

Vẻ mặt của Tr ần Thái Nhật biến đổi, tay chân nhanh nhẹn, khẽ nhảy lên đỡ lấy Tiểu Nguyệt, rồi xoay người giữa không trung để kiểm soát lực.

Phùng Linh Nguyệt nằm trong vòng tay của Tr ần Thái Nhật mà kinh ngạc, hét lớn về phía cửa.

"Kẻ xấu ở nơi nào? To gan thật đấy, dám đánh lén chủ nhân!".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 343: Hội Trường Hội Trường Thành

Cùng với tiếng hét trong veo của Phùng Linh Nguyệt, một giọng nói cay độc vang lên từ bên trong cánh cổng.

"Cô bé, đừng ăn nói linh tinh, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đánh lén? Rõ ràng là tôi đánh một cách quang minh chính đại mà".

Nghe thấy giọng nói này, Trần Thái Nhật không khỏi cong môi.

"Chị Diệu, đừng có đùa như vậy với bạn của tôi.

Chị ra tay không biết nặng nhẹ gì cả, nhớ chị làm tổn thương thế hệ mới của Hội Trường Thành chúng ta thì chị sẽ bị ăn đòn đấy!"

"Xì".

Khi cánh cửa được mở hần ra, cảnh tượng bên trong hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Tựa như đem một cung điện cổ đại chuyển xuống dưới lòng đất vậy.

Những cột đá chạm rồng mang đậm phong cách cổ xưa, những mái vòm cao và sảnh chính trống rỗng xây bằng gạch, trông nơi đây giống như là di tích từ thời đại phong kiến.

Một người phụ nữ cao, xinh đẹp, trạc tuổi Tiêu Mai, một tay chống hông, đứng trước mặt cô ấy.

Mái tóc đuôi ngựa cột lên gọn gàng, đôi mắt to trên gương mặt trái xoan tựa như những vì sao lấp lánh, cơ bắp trên cơ thể cân đối, tràn đầy sức sống như một con báo, làn da của cô gái trông ấm áp và sáng bóng như ngọc.

Đây chính là Nam Tôn - Lương Nhất Diệu.

Người phụ nữ có võ công cao nhất Hoa Hạ nhìn thấy đám người Trần Thái Nhật bước vào.

Cô ấy dùng tay xoa cằm.

"Ồ, hóa ra cô gái xinh xắn này chính là người trong lòng anh hả? Chỉ cần tôi chạm nhẹ vào cô ta một cái là anh lên tiếng ngay, muốn làm bảo kê cho người đẹp phải không? Được thôi, giao đấu năm trăm hiệp cho nóng người!"

Trần Thái Nhật bất lực ra mặt, anh đã được lĩnh giáo đức tính này của Lương Nhất Diệu quá nhiều lần.

Ngày quái nào cũng đòi đánh nhau!

Ăn cơm, đánh!

Liên hoan, đánh!

Uống rượu, hát Karaoke, đánh!

Nghe nói lúc ngủ cũng đánh!

Bảo sao đến bây giờ vẫn còn là gái tơ.

"Chị Diệu, chị tha cho tôi đi.

Chị nhất cả Hoa Hạ này rồi, đừng có chấp chúng tôi nữa".

Lương Nhất Diệu nghe thấy lời này, cả giận quát:

"Bản cô nương là loại chỉ biết bắt nạt người khác bằng mồm sao? Cũng có mất nhiều thời gian đâu, đánh một trận đi, để tôi xem xem rốt cuộc thì đột phá tới đỉnh cao cấp Thần khó đến cỡ nào!"

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên đứng bên cạnh liền buông thông hai tay, tự giác đi sang chỗ khác hóng hớt.

"Hai người đánh thì cứ đánh, đừng có mà liên lụy tới tôi, tôi phe trung lập".

Trần Thái Nhật thấy lần này không cách nào thoát được, bèn vỗ vai Phùng Linh Nguyệt, ra hiệu cho cô ấy lùi lại.

Phùng Linh Nguyệt xoa ngực, vẫn còn cảm thấy hơi đau.

"Chủ nhân, anh cẩn thận một chút, thực lực của cô ta mạnh kinh khủng ấy".

Gương mặt Trần Thái Nhật lập tức xuất hiện một nụ cười tự tin.

"Yên tâm đi, thực lực của cô ấy thế nào tôi nắm rõ như lòng bàn tay mà".

Hai bên bắt đầu vào tư thế chiến đấu.

Vừa bước vào giai đoạn chuẩn bị cho trận đấu, Lương Nhất Diệu như biến thành người khác trong nháy mắt.

Tế bào toàn thân dường như được kích hoạt ngay lập tức, dáng vẻ thông thả nhàn nhã, thậm chí hơi lười biếng ban nãy đã biến mất hoàn toàn.

Trần Thái Nhật không thay đổi nhiều, anh chỉ đứng đó, không có ý định phòng thủ.

Đây cũng là lần đầu tiên Phùng Linh Nguyệt nhìn thấy võ sĩ cấp Thần giao đấu.

Đối với một người si mê võ thuật như cô ấy mà nói, đây là một cơ hội học hỏi hiếm có, cô ấy đứng cách đó không xa, ánh mắt hết sức chăm chú.

Làn da trên cơ thể Lương Nhất Diệu dần chuyển từ màu giống như ngọc sang màu đỏ nhạt, sau vài giây, con người cũng đỏ lên.

Nam Tôn hít một hơi.

Đột nhiên, không khí xung quanh như đình trệ.

Vù!

Bóng dáng của Lương Nhất Diệu bỗng biến mất, ngay giây tiếp theo, xung quanh Trần Thái Nhật, trước sau, trái phải, trên đầu anh đồng thời xuất hiện năm bóng người màu đỏ.

Năm đấm mạnh vung tới như sét đánh, ngọn lửa trực tiếp bùng nổ trên năm đấm do ma sát không khí!

Đây là một đòn đánh rất hiểm!

Trần Thái Nhật không hề hoảng sợ mà chỉ nheo mắt lại.

Vù, cơ thể anh đột ngột quay cuồn.

Trong khoảnh khắc ấy, vì chuyển động quá nhanh, cơ thể Trần Thái Nhật biến thành ảo ảnh, trông anh giống như có...!ba đầu sáu tay!

Bốp, bốp, bốp, bốp!

Trong vòng nửa giây, vô số cú đấm Hoả Diễm của Lương Nhất Diệu ngay lập tức đập vào lòng bàn tay của Trần Thái Nhật, tạo ra một tiếng động chói tai.

Như thể có hàng trăm quả bom nổ cùng một lúc, tạo thành một làn sóng nhiệt đẩy ra xung quanh.

Mái tóc của Phùng Linh Nguyệt bắt đầu tỏa ra khói trắng như thể bị ngọn lửa thiêu đốt, cô ấy sợ hãi lùi lại cả chục bước.

Đùng!

Một âm thanh như tiếng chuông vang lên, tiếng đánh nhau trên hiện trường đột ngột dừng lại.

Những người có mặt tại hiện trường nóng bỏng như lửa thiêu không cách nào mở mắt.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên cau mày phát tay, một cơn lốc màu đen đột nhiên bốc lên, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống.

Sau một vài giây, nơi đây lại trở lại bình thường.

Lương Nhất Diệu giữ nguyên tư thế đánh đấm, hai mắt đỏ hoe, hừng hực tinh thần chiến đấu.

Đáng tiếc là nắm đấm của cô ấy lại bị Trần Thái Nhật nắm chặt trong tay, chỉ cách trước mặt hai centimet, sau đó không thể nào tiến gần hơn nữa.

"Chị Diệu, còn đánh nữa thì trụ sẽ bị gãy mất, chị phải dừng đây".

"Hừ!"

Đôi mắt Lương Nhất Diệu chợt khôi phục trạng thái bình thường, thu lại nắm đấm về hông, nhẹ nhàng quay người lại.

"Phù..."

Lương Nhất Diệu thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như vẫn đang cảm nhận trận đấu vừa rồi.

Thật lâu sau, cô ấy mới mở to đôi mắt xinh đẹp.

"Tay đau, nhưng rất ghiền...!Tôi vẫn muốn đánh nữa".

"Chị rảnh quá đấy!"

Trần Thái Nhật như phát điên, kéo Phùng Linh Nguyệt, bỏ trốn ngay lập tức.

Bắc Minh theo ngay sau, Nam Tôn - Lương Nhất Diệu lăm bằm sau lưng anh, sau đó cũng tức giận đi theo.

Đằng sau mái vòm khổng lồ có một con đường, đi xuyên qua đó là cứ địa nội bộ của Hội Trường Thành.

Một nửa Hội Trường Thành được xây dựng bên trong núi, thường là dưới lòng đất.

Cách bố trí không gian ngầm có phần giống với mô hình kiến trúc của tổ mối, lối đi lớn đến vô số các nhánh, sau đó phân các phòng khác nhau.

Xây dựng như vậy mới có thể đảm bảo sự an toàn ở mức tối đa.

Nếu có kẻ thù xâm lược, đóng chặt các lối đi quan trọng là các lực lượng quan trọng có thể được bảo toàn, chỉ chờ cơ hội phản công.

Đi hết một đoạn đường là đến một phòng họp cỡ vừa có trang bị màn hình tròn lớn.

Trần Thái Nhật nhìn xung quanh.

"Đông Tuyết còn chưa tới à, hội trưởng và tổng trợ lý cũng chưa tới sao?"

Lương Nhất Diệu gật đầu.

"Đông Tuyết và hội trưởng sau khi nhận được tin tức của anh liền đi kiểm tra tư liệu địa lý trước.

Chúng ta đợi ở đây là được, họ đến ngay".

Phùng Linh Nguyệt trông có vẻ lo lắng.

Trần Thái Nhật nhẹ nhàng an ủi.

"Đừng căng thẳng.

Cuộc họp lần này chỉ có hội trưởng Hội Trường Thành, tổng trợ lý và tứ thân Hoa Hạ.

Cô mới được thăng cấp Minh, nhân tiện tới ra mắt luôn".

Phùng Linh Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

Mấy người họ ng ỡ tách biệt, chưa tới năm phút, cánh cửa tự động
bổng mở ra.

Một người đàn ông rất có khí thế, mặt chữ điền, để đầu đinh, mặc đ ồng
phục màu xanh lam, trông chưa tới năm mươi bước vào.

Tây Cự, Bắc Minh và Nam Tôn đ ồng thời đứng lên, nghiêm chào.

"Chào hội trưởng!"

Người đàn ông trung niên nở nụ cười, dùng ánh mắt vui vẻ mà yên tâm
nhìn ba người họ.

"Ng ỡ xuống đi".

Ngay sau đó, ánh mắt của ông ấy dừng trên người Phùng Linh Nguyệt
đang đứng phía sau Tr ần Thái Nhật, hết sức tò mò.

"Chào mừng cô gia nhập Hội Trường Thành.

Võ sĩ trên cấp Minh đầu là trụ cột của Hoa Hạ ta.

Tôi xin tự giới thiệu trước, tôi là hội trưởng thứ ba trăm mười bảy của
Hội Trường Thành, Hà imngwebtruyen.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 344: Chết Không Lùi Bước

Nghe thấy câu này của Hà Tiểu Hàn, Phùng Linh Nguyệt suýt chút nữa phun ra.

“Hội trưởng Hội Trường Thành mà không có võ công?”

Trần Thái Nhật ngồi bên cạnh, ánh mắt bình thản, chậm rãi giải thích.

“Hội trưởng Hà chỉ là hiện tại không có võ công mà thôi, năm đó, võ giả đột phá cấp Long đầu tiên của Hoa Hạ chúng ta chính là ông ấy”.

“Sao lại như vậy”.

Trần Thái Nhật kể lại giai thoại lịch sử này.

“Năm đó, đại nạn mặt đất bùng nổ lần đầu xuất hiện, trong thời khắc mấu chốt cỗ máy rút năng lượng chưa kịp hoàn thành, chính hội trưởng Hà đã dẫn đầu mười vị tiên bối cấp Minh khi đó, dùng máu thịt để che chắn, chống được phần lớn khu mặt đất bùng nổ ở Bộc Hải”.

Nói đến đây, trong mắt của Trần Thái Nhật hiện lên sự hể hợt và ngưỡng mộ.

“Sau đại nạn, Hoa Hạ chỉ bị thương vong rất nhỏ, đổi lấy hòa bình ổn định lâu dài trong tương lai, nhưng mười vị tiên bối cấp Minh chỉ còn duy nhất một người sống sót, mà hội trưởng Hà, trong quá trình gánh nặng lượng mặt đất bùng nổ đã tiêu tan hết công lực, bây giờ trở thành một người bình thường”.

Đoạn lịch sử này, các nguyên lão của Hội Trường Thành đều biết rất rõ.

Công lao của Hà Tiểu Hàn với Hoa Hạ thậm chí còn vượt xa tứ thần Hoa Hạ.

Bởi vì tứ thần có thể thuận lợi tu luyện, đột phá đến cảnh giới cấp Thần, phần lớn là bởi vì tu luyện trong khu vực mặt đất bùng nổ có thể tăng nhanh tốc độ.

Mấu chốt của việc tu luyện trong khu vực mặt đất bùng nổ chính là việc đặt thành công cỗ máy rút năng lượng, ngăn chặn việc xuất hiện những đại nạn có sức hủy diệt như trước nữa.

Hà Tiểu Hàn và mười vị tiên bối cấp Minh chính là người tạo ra cục diện này.

Không có công lao của họ, sẽ không có tứ thần Hoa Hạ của hôm nay.

Bây giờ, tứ thần Hoa Hạ, mặc dù võ công tuyệt thế, nhưng đối với tiên bối như Hà Tiểu Hàn vẫn luôn tỏ ra vô cùng kính trọng.

Hà Tiểu Hàn thản nhiên xua tay.

“Mọi người không cần phải bày ra bộ dạng đau buồn thế làm gì, không biết võ công cũng khá tốt, mỗi ngày đều xử lý công vụ của hội, tôi còn thấy thoải mái vì được bày mưu lập kế đấy”.

Một câu nói đã xoa dịu bầu không khí ở đây.

Cạch, cửa tự động lại mở ra, một người đàn ông trung niên xăm chữ ‘Tuyệt’ trên mặt cùng một người phụ nữ đeo kính, trông có vẻ rất tri thức đồng thời bước vào.

Hà Tiểu Hàn chủ động giới thiệu người mới.

Thì ra người đàn ông trung niên này chính là Đông Tuyệt Hoắc Chân!

Tạo hình này... cũng quá khác biệt rồi đấy!

Phùng Linh Nguyệt nhìn chăm chăm vào chữ ‘Tuyệt’ trên mặt người đàn ông, nhất thời không nói lên lời.

Đông Tuyệt bất lực gãi đầu, đáng vẻ nhớ lại thời thanh xuân.

“Đừng thấy kỳ lạ, thời còn trẻ có chút ngông, vì sợ người khác không biết biệt danh của mình, thế nên bây giờ mới trở thành đối tượng chế giễu của mọi người”.

Một tràng cười vang lên.

Vẻ mặt Phùng Linh Nguyệt rất ngạc nhiên.

Đông Tuyết Hoắc Chân hóa ra lại trông giống ông chú hàng xóm nhà bên như vậy.

Ai mà ngờ được, đây là võ sĩ tuyệt thế đột phá cấp Thần đầu tiên của Hoa Hạ đây?

Người phụ nữ đeo kính trông rất thanh lịch, là trợ lý của hội trưởng, họ Tề

Người đã đến đủ, mọi người lần lượt ngồi xuống.

Trần Thái Nhật đi thẳng vào vấn đề, cùng với Bắc Minh báo cáo cụ thể tình hình mà mình tìm hiểu được từ ba con chip.

Đám người hội trưởng Hà nghe chăm chú đến mức cau cả mày, chỉ sợ rằng sẽ bỏ sót một điểm nào đó.

Khi Trần Thái Nhật báo cáo xong, khuôn mặt Hà Tiểu Hàn lạnh đến mức đông cứng lại.

Một luồng sát khí mờ nhạt dần dần hiện lên trên người Hà Tiểu Hàn.

“Không ngờ hòa bình bao nhiêu năm, Hoa Hạ của chúng ta lại phải đối mặt với thảm họa diệt vong như vậy! Một sinh vật mạnh gấp bảy lần cấp Thần đúng là không thể nào tin được”.

Đông Tuyết Hoắc Chân ở bên cạnh cũng tức giận thở hòng hộc.

“Cho dù là hành hay tội gì, chỉ có một kẻ tới Hoa Hạ, bốn trăm hai mươi triệu lượng tia chân khí đúng không? Các anh em cùng nhau xông

lên, có cần cũng phải cần chết hần”.

Trần Thái Nhật trực tiếp chỉ ra cốt lõi vấn đề

“Tôi đã thảo luận với Bắc Minh, nếu như tin tình báo chính xác, tên bước ra từ khu mặt đất bùng nổ của Hoa Hạ đó, chúng ta thực sự có đủ thực lực để đề chết hần, mấu chốt là sợ xảy ra việc ngoài ý muốn”.

“Đầu tiên, bây giờ có khoảng hai khu vực mặt đất bùng nổ, nếu như chia quân ra, nhờ nhóm yếu hơn gặp phải thứ quái quỷ đó thì e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

Thứ hai... ngoài biên giới thì phải làm sao?”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người có mặt đều rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy, phía bên Hoa Hạ, cấp Thần chia nhau trấn thủ, cho dù gặp phải ‘Thần Tiên Phong’ có thể nhất thời đấu không lại kẻ địch, nhưng chỉ cần Trần Thái Nhật có thể tới ứng cứu kịp thời, ít nhất có thể giết chết tên ngoại lai này.

Vậy bên ngoài biên giới thì sao?

Thần Tiên Phong, được tuyên bố là có sức nghiền nát mạnh gấp bảy lần cấp Thần.

Đông Đảo, Nắng Vàng, Cao Tiên, bây giờ theo như được biết thì chỉ còn một người cấp Thần thôi!

Đây không phải là tự mình dâng đầu lên à?

Ngay cả khi những kẻ xâm lược Hoa Hạ bị giết chết.

Nếu như ba nước bên ngoài bị tiêu diệt, vậy không phải đồng nghĩa với việc có thêm ba “Thần Tiên Phong” còn lại trên Trái Đất à?

Đó là lực chiến đấu gấp hai mươi một lần cấp Thần!

Bao vây xung quanh Hoa Hạ, tình hình như vậy vô cùng nguy hiểm, thậm chí có thể nói là tuyệt vọng.

Câu hỏi này, sau đó Trần Thái Nhật mới nghĩ tới, bây giờ được đưa ra trong cuộc họp, mọi người lập tức nhận thức được sự nghiêm trọng.

Trong phút chốc, cả hội trường rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Hà Tiểu Hán là hội trưởng của Hội Trường Thành, trong ánh mắt ông ấy lóe lên một tia quyết đoán.

“Bất cứ chuyện gì đâu có cấp ưu tiên, kẻ ngoại xâm trực tiếp uy hiếp đến lãnh thổ của Hoa Hạ, quyết định phải tiêu diệt trước”.

“Sau khi quét sạch quân địch ở Hoa Hạ, tứ thần Đông Tây Nam Bắc chia làm bốn đường với tốc độ nhanh nhất, tìm kiếm Trấn Quốc Khí! Sau khi Trấn Quốc Khí dung hợp thành một, chúng ta sẽ thảo luận về việc ứng cứu ở nước ngoài”.

Bốn võ sĩ mạnh nhất của Hoa Hạ đồng loạt nhìn nhau, biểu cảm ngưng trọng.

“Rõ!”

Nam Tôn Lương Nhất Diệu hỏi một câu.

“Hội trưởng, vậy chúng ta triển khai nghênh chiến ở hai khu vực mặt đất bùng nổ như thế nào? Phân chia chiến lực cấp Thần ra sao?”

Một nụ cười thoáng qua khóe miệng Hà Tiểu Hán.

“Cái này trong lòng tôi đã có phương án tốt nhất rồi, ngày mai sẽ nói cho mọi người tin tức chính xác, đảm bảo kẻ địch có đến mà không có về”

Phùng Linh Nguyệt được Hà Tiểu Hán sắp xếp, thực hiện một khóa đào tạo một tuần về khả năng thích ứng tại trụ sở chính, bao gồm nhận thiết bị, đăng ký...

Mỗi một võ sĩ cấp Minh trở lên đều có liên quan đến khí thế của Hoa Hạ, nếu đã là con dao sắc bén nhất để giết chết kẻ thù thì cần được bảo dưỡng bằng những phương pháp tỉ mỉ nhất.

Đối với nguy cơ lớn về kẻ thù ở khu vực mặt đất bùng nổ, Hội Trường Thành đã có kết luận.

Trần Thái Nhật giờ tay nói.

“Hội trưởng, cách mặt đất bùng nổ vẫn còn mấy ngày, tôi muốn chờ ở An Thành”.

“Được, một khi cảnh báo phát ra, nhất định phải đến càng nhanh càng tốt”.

“Trong vòng năm phút, đảm bảo đến nơi!”

Hà Tiểu Hán đập bàn.

“Các đồng chí, nguy cơ lần này là thời khắc quan trọng nhất để thử thách Hội Trường Thành của chúng ta trong vòng bảy mươi năm nay, không ai được phép xem nhẹ, nếu như sức mạnh của kẻ thù vượt quá dự tính, mọi người biết nên làm thế nào rồi đấy!”

Đám người Trần Thái Nhật nhìn khẩu hiệu của Hội Trường Thành treo phía trên phòng họp, lần lượt gật đầu.

Máu anh hùng, nhuộm đỏ đất,

Cho dù có thương vong, cho dù đánh không lại, cũng chỉ còn một lựa chọn.

Chiến đấu đến chết... quyết không rút lui!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 345: Cảm Giác Gia Đình

Trần Thái Nhật một mình quay về nơi anh quan tâm nhất trong lúc nguy hiểm bao trùm bầu trời Hoa Hạ.

An Thành, một thành phố nhỏ của Trung Châu.

Bây giờ đã trở thành một trung tâm thương mại lớn ở Hoa Hạ.

Tập đoàn Thái Mộng, An Thành và hội liên hiệp bốn tỉnh, hai tổ chức lớn này đã trở thành hai viên ngọc sáng chói nhất trong ngành kinh doanh ở Hoa Hạ.

Trần Thái Nhật hợp lực của bốn tỉnh trước, sau đó tiến vào Yến Kinh bằng thực lực của mình, và cuối cùng đạt được địa vị cao cả là chủ tịch liên minh hoàng kim.

Một truyền kỳ như vậy đã trở thành ký ức bất diệt trong lòng không biết bao nhiêu người.

Bản thân Trần Thái Nhật lại không quan tâm đến chuyện này lắm.

Trong lòng anh vẫn luôn canh cánh, nếu như một kẻ thù hùng mạnh tiến vào Hoa Hạ, dùng cách nào mới có thể giết chết hắn chỉ bằng một đòn.

Trước trận đại chiến, Trần Thái Nhật cần phải giải tỏa tâm trạng, nơi tốt nhất chính là quê hương của anh.

Không thông báo với gia đình trước, trước giờ cơm tối, Trần Thái Nhật đã quay về, bước vào biệt thự nhà họ Thẩm.

Đúng lúc nhìn thấy một cô gái đơn thuần ngốc nghếch đang xoa hết mình.

Thẩm Mộng Hàm, em gái của anh, đang tròng cây chuối, mặc một bộ đồ ngủ mỏng mà không thấy lạnh.

Bên cạnh là ‘sư phụ’ đang c ãn đùi gà, ăn một cách ngẫu nhiên.

Tề Vũ kiên nhẫn hướng dẫn.

“Tiểu Hàm à, không phải chị nói r ồi à, nếu muốn d ãn hết mỡ thừa vào chỗ đó thì tr ãng cây chuối là cách hữu hiệu nhất, em nghĩ xem, em lộn người lại như vậy, chỗ thịt đó không phải sẽ ép chặt vào ngực sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Mộng Hàm đỏ bừng.

“Chị Tiểu Vũ, có phải chị đang lừa em không? Như vậy thật sự tốt hơn uống sữa đủ đủ sao?”

Tề Vũ vỗ ngực bôm bốp.

“Em nhìn thân hình này của chị, có thể lừa em được sao? Hai tuổi chị đã luyện võ, trước nay toàn tr ãng cây chuối đi ngủ, hiệu quả rất rõ ràng!”

Trần Thái Nhật chậm rãi đi tới phía sau Tề Vũ, lạnh lùng phun ra một câu.

“Năm tuổi cô mới được Hội Trường Thành thu nhận, đừng có mà nói phét...”

Tề Vũ giật mình một cái, đùi gà trên tay rơi mất tiêu, cô ấy nhảy bắn ra đằng sau năm sáu mét, về mặt kính hải vô cùng.

Sau khi nhìn rõ người này chính là Trần Thái Nhật, về mặt cô ấy lập tức mang chút ngượng ngùng, nhưng ngay sau đó lại lè lưỡi tinh nghịch.

“Ông chủ... Anh... Anh quay lại r ồi!”

Thấy Trần Thái Nhật quay lại, Thẩm Mộng Hàm không quan tâm đếm việc làm đầy ngực nữa, lập tức lật người đứng dậy.

Nhưng có thể vì nguyên nhân máu d ãn hết lên não, chân tay tê dại, vừa đứng dậy thì chân tay m ãn nhũn, ngã người ra sau suýt chút nữa thì ngã.

Trần Thái Nhật nhanh chóng đưa tay ra kịp thời đỡ lấy vòng eo thon thả của Thẩm Mộng Hàm.

“Lớn đầu như vậy rồi mà còn hấp tấp bộp chộp thế?”

Khuôn mặt Thẩm Mộng Hàm đỏ bừng, nhưng nụ cười ngoác đến tận mang tai.

“Anh, anh quay về rồi? Em thấy anh vui lắm!”

Trần Thái Nhật nhìn khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh nói như vậy, trong lòng liền dâng lên một cảm giác ấm áp.

Anh véo má cô ấy.

“Hai ngày nay được nghỉ, nên về nhà hai ngày, em có chào đón không?”

“Đương nhiên là chào đón rồi!”

Thẩm Mộng Hàm lập tức lao vào nhà hét lớn.

“Bố! Mẹ! Anh quay về rồi!”

Nói xong liền nhảy tung tung ở trong nhà.

Tề Vũ đón lấy hành lý trong tay Trần Thái Nhật, cong mũi, cười toe toét nói:

“Ông chủ, đừng cho tôi mười cái đùi gà đi!”

Nói xong cũng đi vào trong nhà.

Trần Thái Nhật ngây ra vài giây, sau đó trong lòng đột nhiên cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Cảm giác gia đình đây rồi!

...

Bố mẹ cảm thấy vô cùng phấn khích và vui mừng vì Trần Thái Nhật trở về.

Trên bàn ăn, mẹ Thắm đích thân trở tài nấu nướng, chuẩn bị đầy một bàn ăn chào đón Trần Thái Nhật quay về.

Thắm Mộng Hàm và Tề Vũ vui vẻ ăn uống.

Trước đây Genko đã được Trần Thái Nhật cử về An Thành, bây giờ cũng đang ở trong nhà.

Trước đây, Genko vì nguyên nhân tâm lý, nên khi ở nhà họ Thắm ăn cơm không được thoải mái cho lắm, luôn chờ mọi người ăn xong hết rồi mới ăn, giống như người hầu trong nhà vậy.

Mẹ Thắm đã khuyên không biết bao nhiêu lần.

Hôm nay, Genko tự nhiên như ở nhà của mình, ngồi bên cạnh Tề Vũ, vừa ăn vừa uống, có phải đang ném ánh mắt rực lửa về phía chủ nhân của mình.

Tình chàng ý thiếp, thu ba đưa tình.

Trần Thái Nhật đã ăn bữa ăn thoải mái nhất trong cuộc đời, mang cho bố mẹ và em gái những món quà lưu niệm từ Yến Kinh và thành phố Hàm An, nói chuyện vui vẻ cả buổi đến tận mười giờ tối mới tàn cuộc.

Trước khi đi ngủ, Tề Vũ và Genko được gọi đến phòng làm việc của anh.

Đóng cửa và nói chuyện riêng.

Trần Thái Nhật hỏi Tề Vũ.

“Tiến độ tu luyện như thế nào?”

Bởi vì nguyên nhân công pháp, Tề Vũ không thể dừng miệng được, một tay vừa bốc bánh quy nhét nó vào miệng vừa trả lời.

“Thật ra thì lượng chân khí đã đạt tới chín trăm chín mươi nghìn tia, chỉ còn cách cấp Minh một bước nữa thôi, nhưng tài năng của tôi không bằng Tiểu Nguyệt, cần một sự kích thích nào đó mới có thể đột phá”.

Trần Thái Nhật gật đầu bày tỏ thái độ đã hiểu.

Hạng chín đỉnh cao mặc dù là hàng hiếm có ở Hoa Hạ, tuy nhiên chỉ cần khổ luyện một phần công pháp, cuối cùng nhất định có thể đạt được.

Nhưng để đột phá từ hạng chín đỉnh cấp lên cấp Minh lại là khái niệm hoàn toàn khác.

Điều cần thiết không chỉ là tu luyện, mà còn là cơ hội và tâm cảnh.

Năm đó Trần Thái Nhật đột phá chính vào lúc chiến đấu sinh tử, sau khi tính mạng ngàn cân treo sợi tóc mới có thể nhất cử thành công.

“Vậy thì không có gì để nói, lần này tới khu vực mặt đất bùng nổ, cô và Tiểu Nguyệt đi cùng tôi một chuyến đi, nơi đó chính là nơi thích hợp để đột phá nhất”.

Tề Vũ gật đầu.

Trần Thái Nhật lại chuyển hướng ánh mắt nhìn Genko, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, không khí tràn ngập mùi mờ ám.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài, lấy ra một USB trong túi của mình.

“Genko, cái này cho cô”.

Genko chớp mắt.

“Chủ nhân, để tôi đoán nhé, bên trong có lẽ là... công pháp cấp Thần?”

Thế nào gọi là thanh khiết thông minh, thế nào gọi là đi guốc trong bụng.

Genko ở cùng anh lâu như vậy, tình cảm của hai người ngày càng sâu đậm, sớm đã tâm linh tương thông r ồi.

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

“Đây là bộ công pháp cấp cao nhất mà tôi lấy được từ chỗ người đàn ông đã chết trên Đông Đảo năm đó.

Hình như là do Rắn Thần truyền lại cho thuộc hạ, gọi là ‘Giáp Hạ Nhẫn Pháp Thiếp’, rất thích hợp với cô đấy”.

Khuôn mặt trầm mặc của Genko hiện ra một tia kiên trì.

“Chủ nhân, tìm kiếm Trấn Quốc Khí đương nhiên sẽ có sự hỗ trợ của Đông Đảo, tôi tình nguyện trở thành sự trợ giúp đắc lực nhất của chủ nhân!”

Genko rất ít khi bày tỏ gì đó, một khi đã đưa ra quyết định, cô ấy sẽ vô cùng nỗ lực để thực hiện.

Tính cách nghiêm túc và cứng rắn này rất hợp với phong cách cô gái Đông Đảo của cô ấy.

Genko đã tu luyện đến cấp Thần, nói không chừng có thể vượt qua sự khác biệt về nước và đất để trở thành võ sĩ thật sự có thể vượt qua biên giới Hoa Hạ và Đông Đảo.

Cô ấy là người Đông Đảo, cơ thể đã được Trần Thái Nhật cải tạo qua, có thể hấp thụ năng lượng của nước và đất ở Hoa Hạ, nhưng chân khí, công pháp của cô ấy là của Đông Đảo.

Giả thiết có thể vượt qua biên giới đó phải là không có khả năng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 346: Cảm Giác Gia Đình

Trần Thái Nhật một mình quay về nơi anh quan tâm nhất trong lúc nguy hiểm bao trùm bầu trời Hoa Hạ.

An Thành, một thành phố nhỏ của Trung Châu.

Bây giờ đã trở thành một trung tâm thương mại lớn ở Hoa Hạ.

Tập đoàn Thái Mộng, An Thành và hội liên hiệp bốn tỉnh, hai tổ chức lớn này đã trở thành hai viên ngọc sáng chói nhất trong ngành kinh doanh ở Hoa Hạ.

Trần Thái Nhật hợp lực của bốn tỉnh trước, sau đó tiến vào Yến Kinh bằng thực lực của mình, và cuối cùng đạt được địa vị cao cả là chủ tịch liên minh hoàng kim.

Một truyền kỳ như vậy đã trở thành ký ức bất diệt trong lòng không biết bao nhiêu người.

Bản thân Trần Thái Nhật lại không quan tâm đến chuyện này lắm.

Trong lòng anh vẫn luôn canh cánh, nếu như một kẻ thù hùng mạnh tiến vào Hoa Hạ, dùng cách nào mới có thể giết chết hắn chỉ bằng một đòn.

Trước trận đại chiến, Trần Thái Nhật cần phải giải tỏa tâm trạng, nơi tốt nhất chính là quê hương của anh.

Không thông báo với gia đình trước, trước giờ cơm tối, Trần Thái Nhật đã quay về, bước vào biệt thự nhà họ Thẩm.

Đúng lúc nhìn thấy một cô gái đơn thuần ngốc nghếch đang xoa hết mình.

Thẩm Mộng Hàm, em gái của anh, đang tròng cây chuối, mặc một bộ đồ ngủ mỏng mà không thấy lạnh.

Bên cạnh là ‘sư phụ’ đang c ãn đùi gà, ăn một cách ngấu nghiến.

Tề Vũ kiên nhẫn hướng dẫn.

“Tiểu Hàm à, không phải chị nói r ồi à, nếu muốn d ãn hết mỡ thừa vào chỗ đó thì tr ãng cây chuối là cách hữu hiệu nhất, em nghĩ xem, em lộn người lại như vậy, chỗ thịt đó không phải sẽ ép chặt vào ngực sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Mộng Hàm đỏ bừng.

“Chị Tiểu Vũ, có phải chị đang lừa em không? Như vậy thật sự tốt hơn uống sữa đủ đủ sao?”

Tề Vũ vỗ ngực bôm bốp.

“Em nhìn thân hình này của chị, có thể lừa em được sao? Hai tuổi chị đã luyện võ, trước nay toàn tr ãng cây chuối đi ngủ, hiệu quả rất rõ ràng!”

Trần Thái Nhật chậm rãi đi tới phía sau Tề Vũ, lạnh lùng phun ra một câu.

“Năm tuổi cô mới được Hội Trường Thành thu nhận, đừng có mà nói phét...”

Tề Vũ giật mình một cái, đùi gà trên tay rơi mất tiêu, cô ấy nhảy bắn ra đằng sau năm sáu mét, về mặt kính hải vô cùng.

Sau khi nhìn rõ người này chính là Trần Thái Nhật, về mặt cô ấy lập tức mang chút ngượng ngùng, nhưng ngay sau đó lại lè lưỡi tinh nghịch.

“Ông chủ... Anh... Anh quay lại r ồi!”

Thấy Trần Thái Nhật quay lại, Thẩm Mộng Hàm không quan tâm đếm việc làm đầy ngực nữa, lập tức lật người đứng dậy.

Nhưng có thể vì nguyên nhân máu d ãn hết lên não, chân tay tê dại, vừa đứng dậy thì chân tay m ãn nhũn, ngã người ra sau suýt chút nữa thì ngã.

Trần Thái Nhật nhanh chóng đưa tay ra kịp thời đỡ lấy vòng eo thon thả của Thẩm Mộng Hàm.

“Lớn đầu như vậy rồi mà còn hấp tấp bộp chộp thế?”

Khuôn mặt Thẩm Mộng Hàm đỏ bừng, nhưng nụ cười ngoác đến tận mang tai.

“Anh, anh quay về rồi? Em thấy anh vui lắm!”

Trần Thái Nhật nhìn khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh nói như vậy, trong lòng liền dâng lên một cảm giác ấm áp.

Anh véo má cô ấy.

“Hai ngày nay được nghỉ, nên về nhà hai ngày, em có chào đón không?”

“Đương nhiên là chào đón rồi!”

Thẩm Mộng Hàm lập tức lao vào nhà hét lớn.

“Bố! Mẹ! Anh quay về rồi!”

Nói xong liền nhảy tung tung ở trong nhà.

Tề Vũ đón lấy hành lý trong tay Trần Thái Nhật, cong mũi, cười toe toét nói:

“Ông chủ, đừng cho tôi mười cái đùi gà đi!”

Nói xong cũng đi vào trong nhà.

Trần Thái Nhật ngây ra vài giây, sau đó trong lòng đột nhiên cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Cảm giác gia đình đây rồi!

...

Bố mẹ cảm thấy vô cùng phấn khích và vui mừng vì Trần Thái Nhật trở về.

Trên bàn ăn, mẹ Thâm đích thân trở tài nấu nướng, chuẩn bị đầy một bàn ăn chào đón Trần Thái Nhật quay về.

Thâm Mộng Hàm và Tề Vũ vui vẻ ăn uống.

Trước đây Genko đã được Trần Thái Nhật cử về An Thành, bây giờ cũng đang ở trong nhà.

Trước đây, Genko vì nguyên nhân tâm lý, nên khi ở nhà họ Thâm ăn cơm không được thoải mái cho lắm, luôn chờ mọi người ăn xong hết rồi mới ăn, giống như người hầu trong nhà vậy.

Mẹ Thâm đã khuyên không biết bao nhiêu lần.

Hôm nay, Genko tự nhiên như ở nhà của mình, ngồi bên cạnh Tề Vũ, vừa ăn vừa uống, có phải đang ném ánh mắt rực lửa về phía chủ nhân của mình.

Tình chàng ý thiếp, thu ba đưa tình.

Trần Thái Nhật đã ăn bữa ăn thoải mái nhất trong cuộc đời, mang cho bố mẹ và em gái những món quà lưu niệm từ Yến Kinh và thành phố Hàm An, nói chuyện vui vẻ cả buổi đến tận mười giờ tối mới tàn cuộc.

Trước khi đi ngủ, Tề Vũ và Genko được gọi đến phòng làm việc của anh.

Đóng cửa và nói chuyện riêng.

Trần Thái Nhật hỏi Tề Vũ.

“Tiến độ tu luyện như thế nào?”

Bởi vì nguyên nhân công pháp, Tề Vũ không thể dừng miệng được, một tay vừa bốc bánh quy nhét nó vào miệng vừa trả lời.

“Thật ra thì lượng chân khí đã đạt tới chín trăm chín mươi nghìn tia, chỉ còn cách cấp Minh một bước nữa thôi, nhưng tài năng của tôi không bằng Tiểu Nguyệt, cần một sự kích thích nào đó mới có thể đột phá”.

Trần Thái Nhật gật đầu bày tỏ thái độ đã hiểu.

Hạng chín đỉnh cao mặc dù là hàng hiếm có ở Hoa Hạ, tuy nhiên chỉ cần khổ luyện một phần công pháp, cuối cùng nhất định có thể đạt được.

Nhưng để đột phá từ hạng chín đỉnh cấp lên cấp Minh lại là khái niệm hoàn toàn khác.

Điều cần thiết không chỉ là tu luyện, mà còn là cơ hội và tâm cảnh.

Năm đó Trần Thái Nhật đột phá chính vào lúc chiến đấu sinh tử, sau khi tính mạng ngàn cân treo sợi tóc mới có thể nhất cử thành công.

“Vậy thì không có gì để nói, lần này tới khu vực mặt đất bùng nổ, cô và Tiểu Nguyệt đi cùng tôi một chuyến đi, nơi đó chính là nơi thích hợp để đột phá nhất”.

Tề Vũ gật đầu.

Trần Thái Nhật lại chuyển hướng ánh mắt nhìn Genko, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, không khí tràn ngập mùi mờ ám.

Trần Thái Nhật khẽ thở dài, lấy ra một USB trong túi của mình.

“Genko, cái này cho cô”.

Genko chớp mắt.

“Chủ nhân, để tôi đoán nhé, bên trong có lẽ là... công pháp cấp Thần?”

Thế nào gọi là thanh khiết thông minh, thế nào gọi là đi guốc trong bụng.

Genko ở cùng anh lâu như vậy, tình cảm của hai người ngày càng sâu đậm, sớm đã tâm linh tương thông r ồi.

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

“Đây là bộ công pháp cấp cao nhất mà tôi lấy được từ chỗ người đàn ông đã chết trên Đông Đảo năm đó.

Hình như là do Rắn Thần truyền lại cho thuộc hạ, gọi là ‘Giáp Hạ Nhẫn Pháp Thiếp’, rất thích hợp với cô đấy”.

Khuôn mặt trầm mặc của Genko hiện ra một tia kiên trì.

“Chủ nhân, tìm kiếm Trấn Quốc Khí đương nhiên sẽ có sự hỗ trợ của Đông Đảo, tôi tình nguyện trở thành sự trợ giúp đắc lực nhất của chủ nhân!”

Genko rất ít khi bày tỏ gì đó, một khi đã đưa ra quyết định, cô ấy sẽ vô cùng nỗ lực để thực hiện.

Tính cách nghiêm túc và cứng rắn này rất hợp với phong cách cô gái Đông Đảo của cô ấy.

Genko đã tu luyện đến cấp Thần, nói không chừng có thể vượt qua sự khác biệt về nước và đất để trở thành võ sĩ thật sự có thể vượt qua biên giới Hoa Hạ và Đông Đảo.

Cô ấy là người Đông Đảo, cơ thể đã được Trần Thái Nhật cải tạo qua, có thể hấp thụ năng lượng của nước và đất ở Hoa Hạ, nhưng chân khí, công pháp của cô ấy là của Đông Đảo.

Giả thiết có thể vượt qua biên giới đó phải là không có khả năng.

Một khi Genko có thể tự do vượt biên, nhiệm vụ quan trọng đoạt lấy Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản thì không thể thiếu sự trợ giúp của cô ấy được.

Tề Vũ liếc nhìn hai người, trong mắt hiện lên sự tinh nghịch.

“Được rồi, bàn giao mọi chuyện xong xuôi rồi, cái bóng đèn này đi trước đây nhé, Genko, ở nhà đừng có hét to quá đấy”.

Vào.

Cô nàng chân dài bước thẳng ra ngoài.

Sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn lại Trăn Thái Nhật và Genko..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 347: Trông Rất Giống

Genko và Trần Thái Nhật đã hơn một tuần chưa gặp nhau rồi.

Một ngày không gặp cứ ngỡ ba thu.

Đặc biệt là Genko, khuôn mặt đỏ bừng như trái đào chín đã lâu, thanh tú và quyến rũ.

“Chủ nhân, Genko rất nhớ anh”.

Trần Thái Nhật không nói gì, nhẹ nhàng kéo người đẹp Đông Đảo vào trong lòng.

“Thời gian này cô cực khổ rồi”.

“Vì chủ nhân, những gì bỏ ra đều xứng đáng, nhưng mà, Genko muốn được thưởng”.

Phần thưởng mà Genko muốn, trong lòng Trần Thái Nhật biết rất rõ.

Tuy nhiên, thính giác nhạy bén của Trần Thái Nhật cho anh biết rằng bên ngoài căn phòng có hai chú mèo con đang thập thò.

Từ nhịp tim có thể dễ dàng phân biệt được.

Một người là Tề Vũ, một người là Thẩm Mộng Hàm.

Hai người đang núp bên ngoài bức tường, làm mấy chuyện không then với lòng.

Trần Thái Nhật bất lực, suy nghĩ một chút.

Kệ bọn họ đi vậy.

Tình chàng ý thiếp, lại là một đêm khó mà dùng từ ngữ để miêu tả.

...

Ngày hôm sau.

Khi Genko gương mặt rạng rỡ nhìn thấy Tề Vũ và Thẩm Mộng Hàm hai mắt thâm quầng, cô ấy không nhìn được mà bật cười.

“Hai người làm sao vậy? Như cả đêm không ngủ thế”.

Tề Vũ xoa tay, cấn cái chân gà trên tay đưa lên miệng, vừa gặm vừa mệt mỏi dụi mắt.

“Không có gì... Chỉ đơn giản là thức khuya, xem nhiều phim quá thôi”.

Thẩm Mộng Hàm nhìn Genko, mặt đỏ tía tai, không biết nên trả lời thế nào, chỉ đành mau chóng chuyển hướng, tò mò hỏi:

“Chị Genko, da mặt chị hôm nay đẹp thật ấy, dùng đồ skincare nào vậy?”

Genko khẽ ngậy ra một chút, sau đó mím môi nói.

“Cái này, ngoại trừ nền tảng tốt, tập thể dục nhiều hơn, rèn luyện cơ thể nhiều hơn, dần dần sẽ đẹp lên thôi”.

Thẩm Mộng Hàm trầm ngâm.

Tề Vũ ở bên cạnh hậm hực liếc Genko một cái.

“Đừng có dạy hư trẻ con”.

Ba người lập tức nô đùa ồn ã.

Trần Thái Nhật đã đi đến cửa phòng khách, nhưng anh đứng bên cửa sổ nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện trong phòng.

Dứt khoát xoay người.

Ra ngoài trốn trước đã.

Anh đi ra ngoài, lái xe đến thẳng nhà họ Vân.

Trần Thái Nhật cảm thấy rất thú vị, rõ ràng tuổi của mình không lớn, nhưng đã đạt tới giai đoạn trên có người già, dưới có trẻ nhỏ rồi.

Vân Sở Sở, con gái bảo bối của anh, đã một thời gian hai người chưa gặp nhau rồi.

Không biết con bé có nhớ ‘chú Trần’ này không.

Đi một mạch tới cổng biệt thự nhà họ Vân.

Trần Thái Nhật liếc nhìn một đám trẻ con đang chơi đùa trong khu vườn của biệt thự cách đó không xa.

Vân Sở Sở mặc bộ đồ màu hồng phấn, trông vô cùng dễ thương.

Bên cạnh còn có hai đứa trẻ cùng tuổi, một trai một gái, chắc là bạn học của Vân Sở Sở.

Có một người là người quen, cô nhóc nhà họ Dương ở Trung Châu, Dương Vũ Lôi.

Trần Thái Nhật cầm một chiếc hộp trong tay, chậm rãi đi về phía trước.

Vân Sở Sở nhanh mắt, vui mừng hét lên một tiếng, sau đó lập tức lao về phía trước.

“Chú Trần! Lâu lắm rồi chú không tới! Cháu nhớ chú lắm luôn ấy!”

Trần Thái Nhật khụy người xuống, ôm con gái yêu quý của mình, nhẹ nhàng xoa đầu cô gái nhỏ.

“Trước chú đi công tác ở bên ngoài, vừa mới quay về An Thành đã tới đây thăm cháu đấy”.

“Vui quá, cháu giới thiệu cho chú bạn của cháu nhé”.

Vân Sở Sở giới thiệu Trầ n Thái Nhật cho các bạn của mình.

Dương Vũ Lôi đã quen biết anh từ lâu, ngọt ngào chào chú.

Cậu bé ở bên cạnh là bạn học cùng lớp, tên là Lý Tử Kiện.

Cậu bé dùng ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Vân Sở Sở, sau đó lại đánh giá Trầ n Thái Nhật.

Vân Sở Sở chu cái miệng nhỏ nhắn của mình.

“Cậu nhìn gì thế?”

Cậu bé Lý Tử Kiện gãi đầu.

“Sở Sở, chú này thật sự không phải bố cậu sao? Hai người trông rất giống nhau đấy”.

Ào!

Trong lòng Trầ n Thái Nhật đột nhiên dậy sóng.

Vân Sở Sở cũng ngẩn người ra.

Quan hệ của Sở Sở và anh, người nhà họ Vân đều biết hết, nhưng vì chuyện mẹ cô bé nên vẫn chưa dám nói cho Sở Sở biết sự thật.

Từ nhỏ, người lớn nhà họ Vân vì để cô bé lớn lên khỏe mạnh nên nói với Vân Sở Sở rằng bố mẹ của cô bé đã mất sớm rồi.

Trẻ con, đối với những người chưa từng gặp mặt, đương nhiên sẽ không quá đau lòng.

Vân Vũ Phi lại hết lòng yêu thương cô bé, vì vậy, người mẹ duy nhất trong lòng Sở Sở chính là dì của mình.

Về chuyện quan hệ của hai bố con, Trần Thái Nhật vẫn chưa tìm ra cách để sắp xếp ổn thỏa.

Nếu như Vân Sở Sở biết được thân thế của mình, nhất định sẽ thấy xa cách với người bố bao nhiêu năm không quay về này.

Trần Thái Nhật cũng không biết nên giải thích thế nào.

Sự nghi ngờ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Sở Sở càng lúc càng mãnh liệt, cô bé quay mặt lại, nhìn kỹ khuôn mặt của Trần Thái Nhật.

“Hình như... thật sự có hơi...”

Trần Thái Nhật vẫn giữ vẻ bình tĩnh, đang nghĩ cách giải thích, đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh.

“Anh Thái Nhật! Sở Sở!”

Vân Vũ Phi vừa đi làm về thì thấy bạn trai đột nhiên xuất hiện, đứng ở trước cổng ôm con gái, khiến cô vui mừng khôn xiết.

Hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô đều đang ở đây.

Hôm nay Vân Vũ Phi ăn mặc rất giản dị, khí chất tự nhiên cùng đường nét quyến rũ trên gương mặt, tỏa ra một mê lực rất tự nhiên.

“Anh Thái Nhật, sao lại đứng ở ngoài với bọn trẻ thế này, mau vào nhà đi, Sở Sở, cháu dắt bạn vào nhà xem hoạt hình đi, bên ngoài trời bắt đầu lạnh rồi đấy”.

“Được – Dạ”.

Trần Thái Nhật và con gái ngoan cùng đồng thanh đáp.

Bây giờ ở đây có cảm giác như một nhà ba người vậy.

Lúc này, đến bạn nhỏ Dương Vũ Lôi cũng chớp chớp đôi mắt hoang mang.

...

Bọn trẻ vào nhà xem TV, Vân Vũ Phi vuốt ve bàn tay của Trần Thái Nhật trong phòng khách.

“Anh Thái Nhật, lần này anh về An Thành được bao lâu?”

“Cái này không chắc chắn được, nhưng một khi rời thành phố thì khoảng một thời gian dài sẽ không trở về”.

Vừa nghe thấy câu này, trên mặt Vân Vũ Phi lập tức lộ ra vẻ quyến luyến không nỡ.

“Lại rất lâu à... Có thể quay lại khi em tới Yến Kinh nhập học không?”

Trần Thái Nhật thở dài một hơi, không thể nào đưa ra câu trả lời.

Chuyện này liên quan đến đại nạn của cả Hoa Hạ, trước khi giải quyết dứt điểm hoàn toàn, e là lúc nào anh cũng phải đứng ở tuyến đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt của Trần Thái Nhật, Vân Vũ Phi mỉm cười đồng cảm.

“Không sao, em sẽ mãi đợi anh”.

Trần Thái Nhật thấy rất cảm động, liền ôm Vân Vũ Phi vào lòng.

Lúc này bầu không khí yên lặng đến lạ.

“Dì! Dì ơi, hai người đang làm gì thế?”

Một tiếng gọi ngây ngô đã phá tan bầu không khí mờ ám giữa hai người trong tích tắc.

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi vội vàng tách nhau ra, quay đầu lại nhìn.

Vân Sở Sở đang nhìn hai người bằng ánh mắt tràn đầy tò mò.

“Sở Sở, sao cháu lại chạy ra đây một mình, bạn của cháu đâu?”

“Các bạn về nhà hết rồi”.

Vẻ mặt của Vân Sở Sở đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, ánh mắt trịnh trọng đánh giá Trần Thái Nhật, nhìn chăm chăm khiến cho chiến thần Hoa Hạ dựng hết cả tóc gáy.

Dì ở bên cạnh cũng lộ vẻ nghi hoặc.

“Sở Sở, trên mặt chú Trần có gì sao?”

Trong mắt Sở Sở đột nhiên xuất hiện những giọt nước mắt long lanh.

“Chú Trần, thật ra... chú chính là bố cháu đúng không?”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 348: Em Bằng Lòng

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi đều đứng ngây người ra.

Mặc dù anh võ công cái thế, đối mặt với mọi tình huống phức tạp một cách dễ dàng, nhưng bây giờ, đối mặt với câu hỏi đầy ảm ức từ chính con gái ruột của mình, Trần Thái Nhật cảm thấy rất bối rối.

Vân Vũ Phi ở bên cạnh lấy tay che miệng, cũng không biết nên trả lời như nào.

Khung cảnh bỗng chốc rơi vào trầm mặc.

Mười giây trôi qua.

Trần Thái Nhật từ từ khụy người xuống, ôm lấy hai vai của Vân Sở Sở.

Anh nhìn thẳng vào ánh mắt đầy ảm ức của con gái mình, dùng giọng điếu chắc nịch, nói rõ từng câu từng chữ.

“Sở Sở... Đúng vậy, bố chính là bố ruột của con”.

Cô bé sắp lên lớp một này, trong phút chốc, cảm xúc như vỡ òa, bật khóc nức nở.

Lao tới ôm cổ Trần Thái Nhật.

“Vì sao! Vì sao vậy! Bố, con luôn cảm thấy bố rất thân thiết, hôm nay bạn học nói chúng ta trông giống nhau, con mới có cảm giác bố nhất định là bố của con, vì sao bao nhiêu năm nay bố không về nhà thăm con?”

Vân Sở Sở vừa nói vừa khóc, cô gái nhỏ lúc này trở nên bất lực và bàng hoàng vô cùng.

Trần Thái Nhật dịu dàng ôm lấy vai của Sở Sở, nhẹ nhàng an ủi.

“Trước đây bố không nói cho con biết sự thật là bởi vì cảm thấy Sở Sở đang sống rất vui vẻ, sợ rằng sự xuất hiện của bố sẽ phá vỡ cuộc sống yên bình của con, chỉ cần con lớn lên khỏe mạnh là bố mãn nguyện rồi”.

Sở Sở ảm ức bật khóc hu hu.

“Ai cũng có bố mà con không có bố thì làm sao mà vui vẻ được chứ? Trước đây con cứ cho rằng bố mẹ đã mất sớm rồi, bây giờ thì tốt rồi, nhất định là ông trời đã nghe thấy lời cầu nguyện của con”.

Sở Sở dùng bàn tay nhỏ lau nước mắt, tựa trán vào cằm của Trần Thái Nhật.

“Bố, sau này bố sẽ không bỏ rơi con nữa đúng không?”

Bốn ngón tay của Trần Thái Nhật hướng lên trời.

“Bố thề rằng, từ nay về sau, tuyệt đối sẽ không bao giờ để con gái yêu quý của bố một mình”.

Sở Sở nghe thấy vậy lập tức bật cười hi hi.

Bố con nhận nhau, đó là một chuyện hạnh phúc, đặc biệt là đối với cô bé Sở Sở đã thiếu thốn tình thương của bố đã lâu thì càng là một chuyện mừng.

Nói xong, Vân Sở Sở nắm tay Trần Thái Nhật đi về phía Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi đứng bên cạnh, nhất thời cảm thấy không biết làm thế nào, thậm chí vẻ mặt còn có chút sợ hãi.

Bố con nhận nhau là chuyện vui mừng khôn xiết.

Tuy nhiên, người di như mình lúc này dường như bỗng chốc biến thành người ngoài.

Dù là di ruột cũng không bằng bố, máu đặc hơn nước mà.

Sở Sở còn yêu quý mình như trước đây, dựa dẫm vào mình như trước đây không?

Trong lòng Vân Vũ Phi bỗng hiện lên vô số câu hỏi, cảm giác bồn chồn bất an.

Tuy nhiên một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Vân Sở Sở bước lên trước, nắm lấy tay của Vân Vũ Phi, lộ ra vẻ mặt ‘cháu biết tổng r ấ’.

“Người khác đều nói rằng cháu không có bố mẹ, bây giờ cháu cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại phản bác r ấ, dì à, thật ra dì chính là mẹ ruột của cháu đúng không?”

Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi đều ngẩn người ra.

Sao lại là ý này?

Thì ra cô bé Vân Sở Sở lại nghĩ như vậy?

Cho rằng Vân Vũ Phi chính là người đã sinh ra mình?

Vân Vũ Phi lập tức rơi vào tình thế khó xử.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Vân Sở Sở, trong lòng cô nổi một trận sóng gió, thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Nếu như nói không phải, vậy thì Sở Sở phải chấp nhận sự thật rằng mẹ mình đã mất r ấ.

Niềm vui sướng vừa nhận bố nói không chừng sẽ ngay lập tức biến thành một màn bi thương.

Từ niềm vui đến bi kịch chỉ trong một khoảnh khắc.

Đúng lúc này, vẻ mặt Trần Thái Nhật bình tĩnh vô cùng, lập tức kéo Vân Vũ Phi vào trong lòng, ở trước mặt con gái nói:

“Sở Sở, không hổ danh là con gái của bố, mẹ con vẫn luôn ở bên cạnh con, vậy mà lại bị con phát hiện rồi”.

Vân Vũ Phi ngay lập tức nhìn bạn trai bằng ánh mắt kinh ngạc.

Vân Sở Sở vui đến mức nhảy cẫng lên.

“Ha ha ha ha ha! Con biết ngay mà, con biết ngay mà! Con với mẹ trông giống nhau lắm!”

Trần Thái Nhật nói bên tai Vân Vũ Phi với âm thanh mà chỉ hai người có thể nghe thấy.

“Từ hôm nay trở đi, Sở Sở chỉ có một người mẹ là em, gia đình ba người chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau”.

Những lời tình cảm như vậy còn hơn ngàn vạn lời ngọt ngào đường mật.

Trần Thái Nhật dành tình cảm cho Vân Vũ Phi, thậm chí còn cho cô một danh phận.

Một nhà ba người, còn gì có thể thân thiết hơn thân phận này được đây?

Vân Vũ Phi từ bàng hoàng, đến kinh ngạc, đến cảm động.

Trần Thái Nhật đã thay cô nói một lời nói dối thiện ý.

Hợp lý, thâm tình nặng nghĩa.

Bắt đầu từ khi bước vào nhà họ Vân, một câu nói thật, một câu nói dối.

Trái tim của ba người đã được kết nối với nhau.

Vân Vũ Phi hôn lên má Sở Sở, sau đó lại ở trước mặt Sở Sở hôn lên má Trần Thái Nhật.

“Sở Sở, sau này nhớ gọi mẹ là mẹ nhé”.

“Con yêu mẹ nhất, moah moah”.

Trần Thái Nhật mãi mãi ghi nhớ khung cảnh này trong tim.

...

Đêm đó, Trần Thái Nhật ở lại nhà họ Vân.

Bố Vân và mẹ Vân hay tin từ Vân Vũ Phi, đối với chuyện Sở Sở nhận bố, bọn họ cũng thấy rất vui.

Cả nhà vui vẻ cùng nhau ăn cơm.

Tối nay, con gái nhất định phải nhìn thấy bố thì mới chịu đi ngủ.

Sở Sở cũng đã lớn rồi nên cô bé có một căn phòng của riêng mình.

Trong phòng, Trần Thái Nhật ở bên cạnh dỗ cô bé một lúc lâu, cuối cùng mới dỗ được con gái đi ngủ.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vân Vũ Phi ôm một đồng chắn màn đứng ở cửa.

“Đi thôi, em dọn giường cho anh”.

Trong lòng Trần Thái Nhật cảm thấy rất ấm áp, hai người người đi trước người đi sau.

Đẩy cửa phòng dành cho khách.

Đột nhiên, Trần Thái Nhật cảm thấy sững sờ.

Trong phòng, bộ ga giường mới nhất và bộ đồ tứ thân đã được bày sẵn.

Chuyện ngạc nhiên nhất là.

Tất cả đều là màu đỏ.

Chuyện này là sao đây?

Trong lúc Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi đều đang ngẩn người, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng của mẹ Vân.

“Khụ khụ, trời lạnh rồi, nhớ nghỉ ngơi sớm nhé, hai con đều đã trở thành bố mẹ của Sở Sở rồi, không thể chia phòng ngủ được”.

Nói xong, cách, mẹ vợ lập tức đóng cửa phòng lại.

Chỉ còn lại hai người Trần Thái Nhật và Vân Vũ Phi ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm gì.

Bầu không khí trong phòng lập tức trở nên mờ ám.

Vân Vũ Phi vẫn còn là một cô gái trong trắng!

Hôm nay không chỉ nhận con gái, chẳng lẽ còn thêm cả phần động phòng luôn à?

Trần Thái Nhật nhìn người đẹp tuyệt trần đang ửng hồng hai má, trong lòng đột nhiên nóng bừng.

Vân Vũ Phi lúng túng đặt chăn ga xuống bên cạnh, đánh giá một lượt bộ chăn ga cho vợ chồng mới cưới ở trên giường.

Lật lên còn thấy một chiếc khăn trắng ở dưới chăn bông?

Trần Thái Nhật xám xịt đầu óc.

Mẹ vợ này chuẩn bị chu đáo thật sự!

Công cụ gây án, địa điểm gây án, tài liệu báo cáo sau vụ án cũng đều chuẩn bị đầy đủ.

Dự án này nếu như không đạt tiêu chuẩn thì không thể giao nộp được đâu.

Vân Vũ Phi xấu hổ vô cùng, lập tức nhét chiếc khăn xuống dưới gối.

Cô xoay người lại, đầu tiên là nắm bóp tay chân, một lúc sau, ánh mắt trở nên kiên định, khuôn mặt đỏ bừng, ngẩng đầu lên nói với Trần Thái Nhật.

“Anh Thái Nhật... Thật ra, em bằng lòng”..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 349: Xuất Phát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Thái Nhật vội vàng nói.

“Hôm nay em đẹp lắm”.

Đây chính là câu trả lời chuẩn mực vạn năng.

Bất kể phụ nữ nói cái gì, chỉ cần khen cô ấy đẹp thì chắc chắn tiếp theo là đáp án mà mình muốn.

Trần Thái Nhật đã chuẩn bị sẵn sàng để đi tắm trước.

Vân Vũ Phi mỉm cười, gương mặt ngây thơ và quyến rũ.

Một lát sau, cô bỗng nhiên bật cười.

“Tiếc là em quên mất, hôm nay là một ngày đặc biệt...”

Đùng đùng đùng!

Trần Thái Nhật lập tức có cảm giác giống như anh bị người ta đập vào đầu ba lần bằng chiếc búa tạ nặng năm trăm cân.

Sấm sét giữa trời quang à?

Chính xác là năm loại sét đánh vào đầu.

Bầu không khí tốt như vậy, cảm giác tốt như vậy, người đẹp ở trước mặt cũng đã chủ động nói bằng lòng.

Kết quả là lại đến ngày đèn đỏ!

Đi đâu quan trọng nhất là, đường đường là chiến thần của Hoa Hạ lại không có cách nào vượt khó để tiến lên... Không phá được cái cửa ải này!

Khuôn mặt vui sướng của Trần Thái Nhật biến thành vô cùng tuyệt vọng trong nháy mắt.

Vân Vũ Phi nhìn dáng vẻ khóc không ra nước mắt của Trần Thái Nhật thì trên mặt chứa đầy yêu thương.

Cô ôm chầm lấy eo của Trần Thái Nhật.

“Anh Thái Nhật... Em xin lỗi mà, thật sự là không đúng dịp, hai ngày sau, anh đến nhà em ở... được không?”

Tâm hồn vốn dĩ đang héo úa bỗng nhóm lên một tia hi vọng trong nháy mắt.

Hai ngày thôi mà, anh chờ được!

Trần Thái Nhật đổi thành dáng vẻ oai phong凛冽 ngay lập tức.

“Ôi, hai ngày sau, cơ thể của em còn chưa hồi phục tốt mà”.

Biểu cảm của Vân Vũ Phi rất ngọt ngào.

“Ba ngày nữa anh đến, sau đó anh ở lại đây một tuần để chơi với con gái”.

Suýt nữa thì Vân Vũ Phi nghệt thở một hơi.

Cô tròn mắt nhìn anh!

Anh đến là vì muốn chơi với con gái sao?

Ôi, đàn ông.

Dù sao thì hai người cũng là cặp đôi yêu đương nồng cháy tạm xa nhau, tình nồng ý đậm.

Rửa mặt xong thật nhanh, Trậ̀n thạ́i Nhậ̣t nhìn Vậ̣n Vị̃ Phi trụ̀m áo choàng tậ̉m lậ̣n, lậ̣p tự́c thậ́y thoạ̉i mạ́i trong lợ̀ng.

Nệ́u nhự trên thệ́ giợ́i nạ̀y cọ́ nự̃ thậ̀n.

Vậ̣y thị̀ Vậ̣n Vị̃ Phi chợ́nh lạ̀ ngượ̀i độ́.

Dặ́ng vệ̉, khị́ chậ́t, vọ́c dặ́ng, tị̃nh cạ́ch, tụ̃ng thự́ đậ̀u vộ̀ cụ̃ng hoạ̀n hặ́o.

Lụ́c nạ̀y, bạ̣n gạ́i mang theo mộṭ nụ̣ cượ̀i ngọ̣t ngậ̀o trên khuộn mặ́t, tựạ nhự mộṭ nụ̣ hoạ̣ củạ tiện nự̃ đặ́ng chợ́m nọ̉.

“Anh Thạ́i Nhậ̣t, em cọ́ đẹ̣p khộng?”

Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t dụ̃ng hặ̀nh độṇg đệ̉ bàỵ tọ̉, anh duộ̃i bàṇ tay ra.

Thậ̀n hị̀nh mệ̀m mặ́i củạ cộ gạ́i đạ̃ nặ̀m gọ̣n trong lợ̀ng.

Da thị̃t củạ hai ngượ̀i tiệ́p xụ́c nhạ̣u, lậ̣p tự́c cợ thệ̉ Vậ̣n Vị̃ Phi giộ́ng nhự bị̣ điệ̣n giặ̣t, rựng độṇg nhẹ̣ nhặ̀ng.

Mặ̣c dụ̀ khộng thệ̀ “tiệ́n quậ̀n thậ̀n tộ̀c” nhụ̃ng vậ̃n cọ́ thệ̀ thậ̀n mặ́t vợ́i nhạ̣u mạ̀!

Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t đặ̣t mộṭ nụ̣ hợ̀n thặ́p sậ̀u lậ̣n khuộn mặ́t củạ Vậ̣n Vị̃ Phi.

Nhiệ̣t độ̣ cợ thệ̉ củạ độ́i phượng tặ́ng cao trong nháỵ mặ́t.

“Chụ̃ng ta đị ngụ̉ sợ́m mộṭ chụ̃t đị”.

Vậ̣n Vị̃ Phi vự̀a đị̃nh đặ́p lạ̣i mộṭ tiệ́ng.

Cốc̣ cốc̣ cốc̣!

Mộṭ loặ̣t tiệ́ng gọ̃ cậ̀u dậ̀n đặ́p.

Suýṭ nự̉a thị̀ Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t đạ̃ chụ̃r toặ́ng lậ̣n.

Con mẹ nó, trước có sói sau có hổ, ngủ một giấc thôi mà, có để cho người ta ở cùng với bạn gái hay không vậy.

Nhưng bên ngoài lại vang lên một loạt tiếng khóc tủi thân.

“Bố! Mẹ! Hai người ở trong phòng sao? Con sợ lắm!”

Được lắm!

Tức giận gì đó lập tức không còn quan trọng nữa.

Vừa mở cửa, Vân Sở Sở mặc áo ngủ phom hoạt hình, chạy thẳng vào, thoáng cái đã nhào vào trong lòng Trần Thái Nhật.

“Hu hu hu! Bố ơi, con mơ thấy bố lại bỏ rơi con, con sợ muốn chết!”

Anh vội vàng nhẹ nhàng an ủi.

Vân Vũ Phi cũng bất đắc dĩ ôm lấy con bé.

“Sở Sở đừng sợ, bố mẹ đều ở đây mà”.

Vân Sở Sở bướng bỉnh lắc đầu.

“Không, con muốn ngủ cùng bố và mẹ cơ”.

Trần Thái Nhật sững sờ, anh và Vân Vũ Phi liếc nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

Một đêm tình cảm mãnh liệt biến thành một đêm ấm áp trong nháy mắt.

...!

Ở nhà họ Vân hai ngày liên tiếp, con gái càng ngày càng không muốn rời xa bố.

Cho đến khi Trần Thái Nhật đồng ý dẫn cô bé đi thăm ông bà nội và cô, cô con gái nhỏ mới tràn đầy vẻ phấn khởi, quyết định ra ngoài.

Anh dẫn theo Vân Sở Sở, xuất phát đi đến nhà họ Thâm.

Vân Sở Sở đã ở thành phố An Thành lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô bé phát hiện còn có một căn biệt thự tráng lệ đến thế.

Hơn nữa còn là nơi ở của bố.

Cứ như cô bé đang được dạo chơi trong công viên lớn.

Ông Thâm và bà Thâm đã đứng ở cửa chào đón đứa cháu gái này từ sớm.

Hai người luôn đối xử với Trần Thái Nhật như con đẻ của mình, Vân Sở Sở chính là cháu gái ruột của họ, không ai dám nói là không phải.

Vân Sở Sở lần đầu gặp ông Thâm và bà Thâm nên vẫn hơi hồi hộp, nhưng Thâm Mộng Hàm lại rất thích trẻ con.

Vân Sở Sở vừa đến, Thâm Mộng Hàm đã véo má rồi hôn lên mặt cô bé một hàng dài.

Hai cô cháu xinh đẹp một lớn một nhỏ đã thân thiết trong nháy mắt.

Vân Sở Sở vui mừng như điên.

Bố và mẹ xuất hiện, lại còn có cả ông bà nội và cô.

Bây giờ càng có nhiều người yêu thương cô bé hơn.

Trong lòng Trần Thái Nhật đây là cảm giác yên bình mà trước giờ chưa từng có.

Toàn bộ Yến Kinh, toàn bộ biên giới, toàn bộ Hội Trường Thành dường như đã đi xa trong nháy mắt.

Thậm chí anh còn cảm giác có đúng là mình đã chuyển kiếp hay không, sống chết cận kề, nguy hiểm bốn phía chỉ còn là trí nhớ của kiếp trước, là cảnh tượng trong mơ mà thôi.

Buổi trưa, Genko và người nhà họ Thảm cùng nhau xuống bếp, làm cho Vân Sở Sở rất nhiều đồ ăn ngon.

Mọi người đều ngồi xuống, thưởng thức bữa tiệc gia đình hiếm có.

Trong bữa tiệc, mọi người chuyện trò vui vẻ.

Trần Thái Nhật cầm đũa lên, không ngừng gấp thức ăn cho Sở Sở.

Hai bố con cùng ăn một bữa thật ngon.

Ngay lúc Trần Thái Nhật đang gấp một miếng sườn vào bát của Vân Sở Sở.

Dưới mặt đất đột nhiên bị rung nhẹ, khó mà phát giác được.

Sắc mặt Trần Thái Nhật bỗng thay đổi.

Anh lặng lẽ đặt đũa xuống.

Bên tay phải, Tề Vũ cũng lặng lẽ buông bát đũa xuống, trước mặt còn có một bát mì thịt bò mà cô còn chưa ăn xong.

“Ông chủ?”

Genko cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Chủ nhân?”

Trần Thái Nhật liếc nhìn đồng hồ.

12 giờ 50 phút trưa.

Anh liếc nhìn Vân Sở Sở đang trò chuyện vui vẻ với ông bà nội, rồi uống một hớp rượu.

Trần Thái Nhật sờ đầu của cô con gái cưng.

“Sở Sở, bố đi ra ngoài một chuyến, nhất định sẽ quay lại nhanh thôi, hôm nay con ngủ với cô, buổi tối mẹ sẽ tới đón con, được không?”

Hôm nay, cô bé Vân Sở Sở đã rất vui vẻ rồi.

“Bố, bố ra ngoài làm việc à? Bố mau đi đi, ở đây còn có ông bà nội mà!”

Trong lòng Trần Thái Nhật dấy lên vẻ kiên định trong nháy mắt.

“Ngoan quá”.

Anh chậm rãi đứng lên.

Tề Vũ và Genko cũng đồng thời đứng bật dậy.

Dường như ông Thẩm, bà Thẩm và em gái Thẩm Mộng Hàm cũng nhận ra điều gì đó bất thường.

“Anh, về sớm nhé”.

“Thái Nhật à, ở bên ngoài nhớ chú ý an toàn”.

Trần Thái Nhật im lặng gật đầu.

“Vâng ạ”.

Sau khi vẫy tay với Vân Sở Sở, Trần Thái Nhật mang theo nụ cười trên gương mặt, rời khỏi nhà họ Thẩm.

Anh giờ đồng hồ lên.

Bên mặt lóe lên một tín hiệu đếm ngược màu đỏ.

Ánh sáng càng phát ra mãnh liệt.

Một cây kim đồng hồ chỉ về phương Bắc ở phía xa xa.

Bộc Hải – nơi mặt đất bùng nổ!

Trần Thái Nhật quay đầu nói với Tề Vũ.

“Nhiệm vụ lần này có liên quan đến kẻ xâm lược mà chúng ta chưa biết rõ, chỉ có cấp Minh trở lên mới có sức mạnh đánh một trận, cô và Genko ở đây rèn luyện cho tốt, giúp tôi để mắt đến người nhà”.

Trên mặt Tề Vũ chứa đầy sự tự trách.

“Ông chủ! Nếu như ngày mai tôi đột phá lên cấp Minh thì tôi sẽ chạy tới ngay lập tức!”

“Đừng nói lời ngu ngốc, đến ngày mai thì tôi đã làm xong xuôi mọi chuyện rồi”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 350: Chỉ Có Hai Người

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này trên màn hình lớn nhất trong chín màn hình giám sát trong phòng chỉ huy ở trụ sở chính của Hội Trường Thành đang chiếu hình ảnh vệ tinh che phủ cả Hoa Hạ.

Nước lớn thế mạnh, lãnh thổ bao la.

Khoảng hai trăm kilomet về hướng Đông gần phạm vi thành phố Yên Kinh.

Ở Bộc Hải, một dấu chấm đỏ rất lớn đang nhấp nháy với tần suất cao.

Cùng lúc đó, gần một vịnh ở tỉnh Nam Vệ phía Nam của Hoa Hạ cũng có một dấu chấm đỏ đang nhấp nháy rất nhanh.

Ở trên cùng của phòng chỉ huy rộng lớn, thời gian điểm 12 giờ 50 phút.

“Đã phát cảnh báo chưa?”

“Đã phát hết rồi”.

“Tốt... hy vọng họ có thể cố gắng đến nhanh”.

Ngay lúc này, trên màn hình lớn, bầu trời Hoa Hạ bỗng có ba mươi hai nơi lóe lên ánh sáng trắng chói mắt.

Trong đó có bốn điểm sáng trắng chói mắt nhất, dù đang quan sát bằng máy giám sát từ góc độ không gian cũng khó mà che giấu được độ chói của nó.

Sau đó, cứ như một vụ phóng tên lửa, vài điểm sáng trắng trong đó bỗng bắt đầu di chuyển trên bản đồ với tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng

được.

Tốc độ hơn cả máy bay, thậm chí là hơn cả tên lửa hành trình.

Ba mươi hai điểm sáng cùng lúc tập trung về khu vực chấm đỏ từ bốn phương tám hướng của Hoa Hạ.

Trong đó có một điểm sáng màu trắng mạnh nhất di chuyển đến với tốc độ đáng kinh ngạc.

Tốc độ 4000 mét/ giây vượt qua nửa Hoa Hạ bay đến Bộc Hải.

“Di chuyển ống kính đến điểm gần cực Tây”.

“Vâng!”

Theo hiệu lệnh của sĩ quan chỉ huy, một màn hình khá nhỏ bật chế độ theo dõi hành trình.

Độ cao ở vị trí cách mặt đất khoảng bốn trăm mét.

Nhìn từ mặt đất bằng, Trăn Thái Nhật đang ở trên trời, cả người từ trên xuống dưới bị ánh sáng đỏ cọ xát trong không khí vây quanh.

Thậm chí cả không khí xung quanh anh cũng bắt đầu xoắn lại, hơi nước bốc hơi rồi ngưng tụ ở một nơi xa hơn tạo ra một đường bay rõ ràng trong không khí.

“Tên này đúng là có tiến bộ rất lớn, mong rằng sắp xếp lần này là chính xác”.

...

12 giờ 53 phút.

Bầu trời khu mặt đất bùng nổ ở Bộc Hải bỗng xuất hiện một luồng ánh sáng trắng như thiên thạch lướt qua.

Lực lượng quan chức canh gác vòng ngoài khu mặt đất bùng nổ nhận ra sự khác thường này.

Một tân binh hỏi: “Đội trưởng, trên trời là gì thế?”

Đội trưởng canh gác hơn bốn mươi tuổi cung kính nhìn lên ánh sáng màu trắng trên bầu trời ngày càng gần, run giọng nói.

“Chiến thần đến rồi”.

Năm giây sau.

Ầm!

Một tiếng nổ vang lên, ánh sáng màu trắng từ trên trời rơi xuống rừng rậm không người cách đó hai trăm mét.

Đất cát dội lên, mặt đất xuất hiện một cái hố lớn sâu khoảng mười mấy mét.

Rơi xuống khu vực không người là thao tác chuẩn.

Rầm!

Trần Thái Nhật thong thả bước ra từ trong hố, cả người dính đầy bụi.

“Phù”.

Nhìn đồng hồ trên tay.

Cũng may còn ba phút nữa, không làm trễ việc.

Chân anh khẽ đạp xuống đất nhảy lên về phía trước cách đó năm mươi mét.

Anh lại nhảy thêm một cái nữa, thoáng chốc đã đến bên ngoài một bức tường thành bằng sắt.

Ở cổng chính.

Hai lính gác giờ vũ khí lên.

“Người đến báo thân phận!”

Trần Thái Nhật lấy một huân chương trong túi ra.

Lính gác lập tức đứng nghiêm chào, ánh mắt hiện lên vẻ kính cẩn vô hạn.

“Nghênh đón trấn thủ Tây Cực”.

“Vất cả rồi, mở cửa đi!”

Lạch cạch.

Cánh cổng sắt dần mở ra.

Trần Thái Nhật nghiêm túc đi vào bức tường được bảo vệ nghiêm mật.

Khu mặt đất bùng nổ!

Nơi bí ẩn nhất cả Hoa Hạ, thậm chí là cả thế giới.

Vượt qua tường thành là có thể ngửi được một mùi đặc biệt trong không khí.

Đó là mùi đất đá bị cháy xém trong ngọn lửa đỏ rực cả ngày.

Chỉ có quá trình đốt cháy nhiệt lượng cao liên tục hơn một năm mới có thể tạo thành như thế.

Nếu là người đầu tiên đến khu mặt đất bùng nổ thì chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc với cảnh tượng trong bức tường cao này.

Khác hẳn với Trái Đất!

Dung nham khô và đông đặc được sử dụng để làm vật liệu xây dựng, trạm gác, binh phòng, cơ quan bố trí, trung tâm chỉ huy ở khu vực nhỏ v.v....!

Có vẻ như toàn bộ quần thể kiến trúc đều màu đen.

Lúc không có chiến tranh sẽ có một số cơ quan chức năng và nhân viên Hội Trường Thành quản lý, canh giữ khu mặt đất bùng nổ.

Nhiệm vụ chủ yếu là bảo trì cỗ máy rút năng lượng và thu thập, tinh chế, chiết xuất siêu hợp kim địa tâm.

Thật ra bình thường nơi này là một nhà máy quy mô lớn.

Nhưng bây giờ tiếng chuông báo động vang lên, cả khu mặt đất bùng nổ đã chuyển sang chế độ thời chiến.

Những nhân viên không có phận sự thì về thành phố lớn, chỉ có lính gác và vài thợ máy vũ sĩ chịu trách nhiệm bảo trì cỗ máy rút năng lượng, mở cửa sảnh lớn.

Trần Thái Nhật đi thẳng vào, ai nhìn thấy anh cũng lập tức chào theo kiểu quân đội.

Có lẽ ở thế giới bên ngoài, Trần Thái Nhật chỉ có danh tiếng trong giới anh tài.

Nhưng ở đây, uy danh của Trần Thái Nhật không hề thua kém một vị thần.

Anh đi đến khu báo cáo tập trung.

Trần Thái Nhật nhận ra mình là người đến đầu tiên.

Chưa đến năm giây sau, một giọng nói quen thuộc vang lên từ đằng sau.

“Chủ nhân!”

Anh xoay người lại thì thấy một người phụ nữ xinh đẹp tóc ngắn rậm rỡ, căng tràn sức sống chạy về phía mình.

Phùng Linh Nguyệt lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, cô ấy mặc một bộ đồ chiến đấu ngắn màu đen.

“Chủ nhân, tôi đến rồi!”

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu.

“Đến rồi thì tốt, lần này chúng ta phải kề vai chiến đấu với nhau”.

Sau một thời gian được huấn luyện ở trụ sở chính, Phùng Linh Nguyệt đã biết về hoạt động của khu mặt đất bùng nổ.

Võ sĩ siêu cấp từ cấp Minh trở lên chính là lực lượng nòng cốt trong mỗi lần chống lại việc mặt đất bùng nổ.

Việc hấp thụ các nguồn năng lượng ở đây cũng rất có ích cho việc tu luyện của các võ sĩ.

Rủi ro lớn, cơ hội cũng lớn.

Trần Thái Nhật vung tay.

“Chúng ta đi thôi, tôi dẫn cô đến khu vực phễu trước, mặt đất bùng nổ chắc là còn hai ba tiếng nữa mới bắt đầu đợt đầu tiên”.

Về mặt Phùng Linh Nguyệt bỗng trở nên kỳ lạ, nhìn xung quanh.

“Chủ nhân, những võ sĩ... khác đâu?”

Trần Thái Nhật lắc đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh.

“Không có các võ sĩ khác, khu mặt đất bùng nổ Bộc Hải lần này chỉ có hai chúng ta”.

Phùng Linh Nguyệt bỗng run lên.

“Chỉ có... chỉ có hai chúng ta! Liệu, liệu có ổn không? Ngộ nhớ độ chấn động của mặt đất bùng nổ quá lớn, hoặc “Thần Tiên Phong” xuất hiện ở Bộc Hải thì sao?”

Trần Thái Nhật nở nụ cười khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của đối phương.

“Là do tôi đề nghị với Hội Trường Thành tập trung toàn bộ lực lượng đến khu mặt đất bùng nổ ở Nam Vệ phòng trường hợp bất trắc.

Nơi này có tôi và cô là đủ rồi”.

Phùng Linh Nguyệt bỗng hiểu ra tại sao Trần Thái Nhật lại làm như vậy.

Điều kiện của khu mặt đất bùng nổ ở Nam Vệ rất bất lợi.

Cỗ máy rút năng lượng chưa được làm xong.

Nếu lại xuất hiện một “Thần Tiên Phong” đủ đánh bại bảy cấp Thần hợp lực lại thì gần như phần lợi sẽ nghiêng về một bên.

Cách an toàn nhất là tập trung hết ba cấp Thần, chín cấp Long, mười cấp Minh ở đó.

Khu mặt đất bùng nổ mới này chắc chắn sẽ không xảy ra bất trắc.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 351: Đột Mạch Xung Đầu Tiên

Khu vực mặt đất bùng nổ Nam Vệ.

Vô số ánh sáng trắng chói mắt như sao băng giáng từ trên trời xuống.

Mọi người không có tâm trạng thưởng thức cảnh đẹp ở vịnh Nam Vệ.

Khoảng một trăm kilomet gần vịnh đã được chính phủ sơ tán từ lâu, được đặt là khu vực cấm.

Cũng may người dân ở đây cũng không nhiều, họ lấy danh nghĩa sửa đường để di tản, công việc được tiến hành rất thuận lợi.

Hội Trường Thành đã phát cảnh báo, tất cả những võ sĩ đỉnh cao trên toàn Hoa Hạ đều cùng lúc nhận được mục tiêu của mình.

Vịnh Lam Thủy, bãi biển Hoàng Kim.

Các võ sĩ trên cấp Minh đều có mặt đầy đủ, họ phát hiện đội hình hôm nay khác hẳn với trước kia.

Là những người có võ lực cấp cao, bọn họ đều đã biết sẽ có thêm một khu vực mặt đất bùng nổ.

Vốn họ cũng rất tò mò, không biết mình sẽ được phân đến đâu trấn thủ.

Nhưng đến đây nhìn.

Ủa?

Sao tất cả đều ở đây thế này?

Kết giao sinh tử, kề vai chiến đấu nhiều năm, mọi người đã sớm quen biết nhau.

Chín người cấp Long, mười tám người cấp Minh, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, đầu tỏ vẻ sửng sốt.

“Anh Tôn, chẳng phải anh là người Vệ Tân sao? Đi bộ cũng có thể đến Bộc Hải, sao anh lại bị phân đến Nam Vệ thế này?”

“Tôi cũng không rõ! Tôi tưởng bên Bộc Hải đã đủ người chứ, sao mấy người các anh cũng đến đây thế này?”

“Anh Tần! Nhà anh gần, anh đến vịnh mấy ngày rồi?”

“Mấy ngày á? Tôi với Lương Nhất Diệu, Lâm Hi Đình đã đóng quân ở đây gần hai tuần rồi! Anh nhìn bên kia đi, tôi còn xây xong nhà rồi, chỉ còn tìm vợ để ở nữa thôi”.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tại sao tất cả các thành viên đều ở đây? Lẽ nào phía Bộc Hải chỉ cần ba người cấp Thần trấn thủ là được rồi sao?”

Mọi người xôn xao bàn tán.

Bỗng hai luồng sáng rực rỡ giáng từ trên trời xuống.

Một người áo trắng quần đen, dung mạo nho nhã.

Một người mặt vuông phúc hậu, toàn thân mạnh mẽ.

Bắc Minh Phùng Mặc Hiên và Đông Tuyệt Hoắc Chân.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ai nấy tiến lên chào hỏi.

Trong đó, một võ sĩ cấp Long tỏ vẻ khó tin.

“Đông Tuyệt đại nhân, sao hai người các ông lại đến đây... Không trấn thủ ở Bộc Hải sao?”

Đông Tuyết Hoắc Chân có kinh nghiệm và uy danh rất lớn trong đám võ sĩ đẳng cấp này.

Ông ấy đỡ trán, nở nụ cười bất đắc dĩ.

“Các cậu đừng đoán mò nữa, ngoài Tây Cực và một người mới ra thì tất cả mọi người đều ở đây”.

Tất cả mọi người?

Tất cả các võ sĩ có mặt đều lập tức bùng nổ.

Võ sĩ cấp Minh họ Trần kia liền buột miệng.

“Vãi chưởng! Trấn thủ Tây Cực định dùng tính mạng để ra về à?”

Ai vậy gậy đầu ông ý.

Đúng lúc này, một giọng nói phụ nữ bá đạo vang lên, lấn át tất cả.

“Tất cả các anh đừng lãng phí cơ hội mà Tây Cực tranh thủ cho chúng ta nữa.

Kẻ địch lần này không chỉ có mặt đất bùng nổ, mà còn có sinh vật ngoại lai đủ để giết chết cấp Thần đấy!”

Nam Tôn Lương Nhất Diệu mặc bộ đồ luyện võ bó sát người, đôi mắt mang theo sự thù địch ngút trời, nhìn về phía Bắc xa xôi.

“Một mình anh ấy có thể trấn thủ là bản lĩnh của anh ấy, nhưng tất cả chúng ta đều đã tập trung ở Nam Vệ rồi, nếu chúng ta còn không trấn thủ được thì đúng là mất sạch thể diện!”

Các võ sĩ đẳng cấp Hoa Hạ lập tức chấn động.

Đúng vậy!

Nhữ kẻ xâm lược xuất hiện ở Nam Vệ, sau đó tập trung đội hình ba cấp Thầ, hai mươi mấy võ sĩ siêu cấp, bất kể thế nào cũng không thể thất thủ được.

Nếu không họ không còn mặt mũi nào để gặp người kia cả.

Bắc Minh Phùng Mặc Hiên cũng không nhiều lời, bình thản nói.

“Sau hai tiếng nữa, có thể đột mạch xung đầu tiên của mặt đất bùng nổ sẽ bắt đầu, tất cả mọi người vào vị trí của khu vực pheu tạm thời, không có máy rút năng lượng, mọi người phải cẩn thận một chút, đừng để bị nổ!”

“Rõ!”

Mọi người đồng thanh.

Trận đại chiến sắp bắt đầu!

...

Trần Thái Nhật giữ tư thế tu luyện đã rất lâu rồi.

Anh nhìn vào đan điền, kiểm tra lượng chân khí của mình.

Thực lực không lờ với chín chữ số, lúc này đang tăng lên với tốc độ khá chậm rãi.

Nhưng lượng chân khí của Trần Thái Nhật đã lên tới hàng trăm triệu, đối với võ sĩ bình thường thì sự chậm rãi này cũng là xa không với tới.

Rồi anh lại kiểm tra Phùng Linh Nguyệt.

Lúc này, Ngọc Cốt Kim Tủy Quyết đã lưu chuyển lên đến đỉnh cao.

Da thịt lộ ra bên ngoài tỏa ra ánh sáng màu vàng, nhưng lại có một lớp màng mỏng như bạch ngọc phủ ở bên ngoài, càng ngày càng dày lên.

Trong hơn một tiếng ngắn ngủi, cô ấy đã tiến bộ vượt bậc.

Bỗng trong lòng Trần Thái Nhật có cảm ứng.

Anh vội vàng cầm đồng hồ đeo tay lên xem.

“Dự báo, mặt đất bùng nổ Bộc Hải sẽ xảy ra cao trào mạch xung lần đầu trong năm mươi giây nữa!”

Trần Thái Nhật khẽ biến sắc.

Hai tay anh thi triển pháp quyết.

Vù.

Bắp thịt toàn thân anh bắt đầu khẽ run rẩy, một luồng khí thế như có như không ngưng tụ thành hình dáng một con thần thú Chân Long Cửu Châu, chậm rãi quấn quanh người anh.

Thời gian đếm ngược trôi qua nhanh như chớp.

Ba, hai, một!

Ầm!

Hệ vách kim loại xung quanh bắt đầu rung lên kịch liệt.

Trên trời bỗng hình thành một luồng lốc xoáy màu đỏ sẫm.

Một luồng năng lượng vô cùng mạnh mẽ lan truyền vào bãi đất theo đường ống ngầm dưới lòng đất.

Trần Thái Nhật quát lớn.

“Đến!”

Kỳ kinh bát mạch quanh người anh mở ra ầm ầm, giống như một lốc xoáy khổng lồ.

Trong hệ vách tỏa ra sóng năng lượng, nhuộm không khí trong bãi đất biến thành màu đỏ.

Sau khi cô đặc, hạt năng lượng màu xanh hiện ra màu đỏ, hơn nữa còn đang nhảy nhót khắp nơi không ổn định.

Nhưng cùng với công lực mở ra hết cỡ của Trần Thái Nhật.

Quá nửa năng lượng màu đỏ trong bãi đất giống như thủy triều rút, hội tụ trên người anh.

Hình Chân Long chậm rãi quẩn quanh người cũng phát ra tiếng rùng ngâm kinh động lòng người.

Ngoao!

Chân Long vốn còn trong suốt mờ ảo, bắt đầu thay đổi màu sắc.

Bắt đầu từ đuôi rùng, nổi lên từng đốm hơi đỏ.

Trạng thái này rất chậm rãi, nhưng cứ từng đốm từng giọt, vô cùng kiên cố.

Phùng Linh Nguyệt bỗng nhú mày, cô ấy cũng cảm nhận được sự thay đổi đột ngột của năng lượng xung quanh.

Ngọc Cốt Kim Tủy Quyết vận chuyển đến cực hạn, bắt đầu hấp thu.

Nhìn có vẻ nếu miễn cưỡng thì vẫn có thể kiên trì tiếp được.

Cứ như vậy, một nam một nữ, lặng lẽ tiếp nhận luồng sức mạnh khổng lồ này.

Tròn ba tiếng trôi qua.

Trần Thái Nhật cảm nhận được làn sóng năng lượng rút đi.

Đợt cao trào đầu tiên đã qua.

Anh thở phào nhẹ nhõm.

Đột mạch xung đầu tiên này, “Thần Tiên Phong” đáng sợ kia không xuất hiện.

Rồi anh lại nhìn Phùng Linh Nguyệt.

Trong thời gian ngắn ngủi, lượng chân khí của cô nhóc này đã tăng vọt lên hơn tám triệu tia.

Vãi chưởng!

Trần Thái Nhật cũng há hốc miệng.

Đây là cấp Minh trung kỳ rồi sao?

Nhìn kĩ, gò má, sau tai, khoeo mắt của Phùng Linh Nguyệt đều chảy máu.

Anh không khỏi đau lòng.

Con nhóc chết tiệt này đang liều mạng thì có.

Trần Thái Nhật vội vàng đánh ra một luồng chân khí dài dào, rót vào trong miệng Phùng Linh Nguyệt.

“U”.

Đôi mắt Tiểu Nguyệt bỗng mở bừng, cảm nhận được sự che chở của chủ nhân.

Ánh mắt chan chứa tình cảm.

“Cảm ơn... chủ nhân”.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

Đồng hồ đeo tay đặc chế bỗng báo có tin nhắn.

“Khu vực mặt đất bùng nổ Nam Vệ đã an toàn vượt qua đợt mạch xung cao trào đầu tiên, hiện giờ chưa thấy gì bất thường.

Theo kiểm tra địa mạch, sẽ không có đợt mạch xung thứ hai nữa”.

Sau đó là một tin nhắn của Lương Nhất Diệu.

“Cố gắng lên, chúng tôi đến ngay đây”.

Trần Thái Nhật trầm ngâm một giây, trong mắt bỗng lóe lên tia sáng.

Mặt đất bùng nổ ở phía Nam Vệ đã được giải trừ nguy cơ rồi!

Không có kẻ xâm lược nào.

Vậy thì đợt mạch xung tiếp theo của mặt đất bùng nổ Bộc Hải.

Chắc chắn Trần Tiên Phong sẽ đến!

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 352: Đến Rồi

Trong lòng Trần Thái Nhật vẫn thờ dài.

Tuy khu vực mặt đất bùng nổ ở Nam Vệ đã xảy ra mạch xung địa tâm, nhưng dưới sự cố gắng của toàn thể võ sĩ đẳng cấp Hoa Hạ, vẫn bình yên vô sự.

Người dân, thành phố, sinh thái đều không có vấn đề gì.

Điều này có nghĩa là, trong một năm nay, chỉ cần nắm chắc thời gian hoàn thành cỗ máy rút năng lượng, thì vịnh Lam Thủy ở Nam Vệ sẽ lại trở thành một vùng đất quý giá của Hoa Hạ.

Thiên đường tu luyện, tinh luyện hợp kim địa tâm đều được xây dựng dựa trên cơ sở của khu vực mặt đất bùng nổ.

Chỉ cần không xảy ra chuyện gì, dưới sự xúc tác của khu vực mặt đất bùng nổ Nam Vệ, sau này Hoa Hạ sẽ có ngày càng nhiều các võ sĩ đẳng cấp.

Vậy thì chỉ còn một vấn đề nữa.

Đó chính là mối nguy lớn nhất mà khu vực mặt đất bùng nổ Bộc Hải phải đối mặt hiện giờ.

Trần Thái Nhật bước tới chỗ bật công tắc, điều chỉnh mức hấp thụ năng lượng tu luyện đến nhỏ nhất.

Phùng Linh Nguyệt cách đó không xa, bỗng mở bừng mắt.

“Chủ nhân?”

“Đợt tu luyện thứ hai không thể thoải mái được nữa rồi, kẻ địch sắp đến”.

Khuôn mặt Phùng Linh Nguyệt chấn động, sau đó lại tỏ vẻ quyết tâm.

Hiển nhiên cô ấy cũng đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu.

“Chủ nhân yên tâm, Tiểu Nguyệt dù chết cũng không lùi bước, nhất định sẽ không làm vương chân anh”.

Trần Thái Nhật mỉm cười.

“Không cần bi quan như vậy đâu, nói thật thì tôi không nghĩ là đám sinh vật ngoại lai này có thể đánh thắng được tôi, có giỏi cứ đến đây xem lợi hại đến đâu”.

“Đột mạch xung thứ hai, tôi sẽ mở công suất của máy rút năng lượng đến mức lớn nhất, nhưng bởi vì chỉ có một mình cô gánh vác năng lượng mạch xung vượt mức, nên áp lực sẽ cực kỳ lớn”.

Trần Thái Nhật dùng tay ra hiệu một cộng một bằng hai.

“Cô cố gắng chịu đựng hai phút, tôi giải quyết xong kẻ địch sẽ lập tức tới cứu cô”.

Phùng Linh Nguyệt nặng nề gật đầu.

Trần Thái Nhật bỗng đề chân khí, dùng giọng nói vang dội hét lên với xung quanh.

“Tất cả các nhân viên công tác ở khu vực mặt đất bùng nổ Bộc Hải, hiện giờ trấn thủ Tây Cực phát mệnh lệnh quyết chiến cuối cùng, tất cả hãy vào công sự trong lòng đất tiến hành thao tác từ xa, trước khi hủy bỏ lệnh cấm, không được trở về mặt đất!”

“Tất cả...”

“Tất cả...”

Nhờ có chân khí, tiếng cảnh báo của Trần Thái Nhật vang thấu tầng mây.

Khu vực mặt đất bùng nổ Bộc Hải bỗng vang lên tiếng cảnh báo phòng không chói tai.

Tu...

Tất cả đèn báo trong khu vực bỗng biến thành màu đỏ.

Những người đóng giữ ở đây, không ai chống lại mệnh lệnh của Trầ
Thái Nhật cả.

Quan chỉ huy của khu vực mặt đất bùng nổ chính là võ sĩ cấp Thầ!

Hiện giờ Trầ Thái Nhật là vị vua duy nhất ở đây, có quyền quyết định cuối cùng.

Khi anh tuyên bố bảo tất cả mọi người xuống dưới lòng đất tránh nạn, thì ai nấy đều biết.

Võ sĩ mạnh nhất Hoa Hạ - trấn thủ Tây Cực – chuẩn bị dõn toàn lực chiến đấu rồi!

Cùng với tiếng kêu của cảnh báo phòng không, các nhân viên ở khu vực mặt đất bùng nổ bắt đầu hành động nhanh chóng.

“Mau lên! Cửa vào số 3, rút với tốc độ nhanh nhất!”

“Đi ngay lập tức, đừng gây thêm rắc rối cho Tây Cực đại nhân! Chúng ta còn phải duy trì sự hoạt động của cỗ máy rút năng lượng!”

“Nhanh lên!”

Các tinh anh của Hoa Hạ hành động cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong năm phút ngắn ngủi, tất cả mọi người ở khu vực mặt đất bùng nổ đã di chuyển xong xuôi.

Hiện giờ, trên mặt đất chỉ có hai người là Phùng Linh Nguyệt và Trầ Thái Nhật.

Lúc này, ở trung tâm chỉ huy của Hội Trường Thành.

Trong bộ chỉ huy cứu nạn tối cao của chính phủ Hoa Hạ.

Ổng kính trung tâm của màn hình lớn giám sát đều tập trung vào hai người.

Trần Thái Nhật hoạt động xương bả vai, đi đầu tiết cơ bắp một chút.

Kẻ địch lần này khác với tất cả những kẻ địch trước đây.

Lượng chân khí bốn trăm hai mươi triệu tia.

Trước nay chưa từng có!

Trên toàn Trái Đất, Trần Thái Nhật chưa từng gặp kẻ địch nào có cấp bậc như vậy.

Anh giơ tay lên, nhìn đồng hồ chiến đấu đa năng.

Còn năm mươi giây nữa là đến đợt mạch xung thứ hai.

Phùng Linh Nguyệt đứng ở bên cạnh, trán rịn mồ hôi trong suốt.

Thấy Tiểu Nguyệt hơi căng thẳng, Trần Thái Nhật khẽ cười.

Anh ôm vai cô ấy.

Phùng Linh Nguyệt bỗng sửng sốt, gò má lập tức đỏ đến tận mang tai.

Đúng thời khắc quan trọng, nếu mà để lỡ thì có lẽ sẽ là sự tiếc nuối mãi mãi.

Trần Thái Nhật khẽ hôn một cái thật sâu lên trán đối phương.

Đường đường là cao thủ tuyệt đỉnh cấp Minh trung kỳ, mà Phùng Linh Nguyệt lại bị chiếc hôn không có chút sức tấn công nào làm cho toàn thân run rẩy.

Một lúc sau, Phùng Linh Nguyệt mừng đến phát khóc, ôm chặt lấy Trần Thái Nhật.

“Chủ nhân...”

“Giải quyết xong mọi chuyện, chúng ta cùng trở về An Thành”.

“Vâng”.

Thời khắc sinh tử, nắm lấy tay nhau.

5,4,3,2,1...

Khoảnh khắc cuối cùng, Trần Thái Nhật chỉnh công suất của cỗ máy rút năng lượng lên mức lớn nhất.

Mặt đất của khu vực mặt đất bùng nổ bắt đầu rung lên ầm ầm.

Đây là trạng thái khi đường ống dưới lòng đất đang vận hành với phụ tải tối đa.

“Tiểu Nguyệt! Bắt đầu!”

Phùng Linh Nguyệt không dám chậm trễ, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Ầm!

Cấp Minh trung kỳ và sức mạnh non nước soi chiếu lẫn nhau.

Giữa không trung, dưới mặt đất, dường như có vô số đốm sáng đang lao về phía người Phùng Linh Nguyệt.

“Thu!”

Trong không khí bắt đầu xuất hiện vô số hạt năng lượng màu đỏ, năng lượng của lần mạch xung này cực cao.

Ở phía sau, Phùng Linh Nguyệt đang dốc hết sức ngăn lại năng lượng quá tải.

Trần Thái Nhật giẫm mạnh một cái.

Cộp!

Một tiếng động lớn vang lên, anh bỗng lao vút lên trời.

Trần Thái Nhật trượt theo đường parabol, nhảy lên rồi giáng từ trên trời xuống, lao thẳng vào vịnh cách một kilomet về phía Đông.

Dưới nước, trên thềm lục địa, mờ hồ có dấu vết và mạch màu đỏ, chính là dấu vết kéo dài của điểm trung tâm mặt đất bùng nổ, đường ống của cỗ máy rút năng lượng cũng được nối từ đó.

Trần Thái Nhật như một quả ngư lôi tốc độ cao, làm dấy lên một luồng sóng khí cuộn trong nước, lao xuống độ sâu bốn trăm mét dưới nước.

Một cái động lớn có đường kính khoảng một nghìn mét, tràn đầy kết tinh màu đỏ, giống như địa ngục, xuất hiện dưới đáy biển.

Điểm rạn nứt địa mạch.

Từng đường ống to lớn cắm vào cửa ra của điểm rạn nứt.

Hai mắt Trần Thái Nhật bỗng lóe lên tia sáng.

Năm giác quan bỗng được mở đến mức lớn nhất, thính giác, khứu giác, xúc giác được phát huy đến cực hạn, kiểm tra toàn bộ động tĩnh trong phạm vi năm trăm mét xung quanh điểm rạn nứt.

Bản thân xung kích địa mạch đã ảnh hưởng đến năm giác quan rồi.

Không thể không nói, những sinh vật ngoại lai này đã lựa chọn thời cơ rất tốt.

Nhưng thực ra, Trần Thái Nhật còn tò mò một chuyện hơn.

Rốt cuộc những kẻ được gọi là “Thần Tiên Phong” này sinh tồn trong lõi Trái Đất kiểu gì?

Chúng đến nhân gian chắc chắn không phải giống như trong truyền thuyết, bùm một cái xuất hiện giữa hư không.

Tất cả các khu vực trên Trái Đất đều đang được giám sát.

Góc chết duy nhất chỉ có nội bộ điểm rạn nứt địa mạch.

Nếu tình báo của Hội Đông Vinh đã nói đối phương tới vào lúc mặt đất bùng nổ, thì trăm phần trăm sẽ xuất hiện từ đây.

Những kẻ này... chịu được nhiệt độ cao sao?

Một giây, hai giây.

Thời gian dần trôi đi như nước chảy.

Trong tay Trần Thái Nhật ngập tràn tạp âm của rất nhiều xung kích địa mạch, không thể phân tâm một chút nào.

Đúng lúc này, hai mắt anh trừng lên.

Tiếng tim đập rất nhẹ, giống như tim của sinh vật đang đập.

Cực kỳ yếu ớt, suýt nữa anh đã đoán nhầm là sinh vật biển rồi.

Nhưng tần suất này nhanh hơn bất cứ sinh vật nào mà Trần Thái Nhật đã biết.

Nhanh đến mức không thể tin được.

Lúc này, Trần Thái Nhật đang trốn sau một tảng đá trong biển, nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Âm thanh đã di chuyển.

Ánh mắt Tr ầ n Thái Nhật di chuyển theo.

Khóa chặt vị trí!

Nhưng anh không nhìn thấy bất cứ thứ gì!

Thứ này tàng hình sao?

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 353: Diện Mạo Thật

Không ngờ thứ này lại có kĩ năng như vậy.

Lại còn Thần Tiên Phong nữa chứ.

Tự đặt cho mình một cái tên rất hoành tráng.

Nhưng lại lén la lén lút tới.

Âm hiểm, xảo trá đến mức khiến người ta muốn chửi thề.

Trần Thái Nhật chậm rãi nổi lên bốn năm mét.

Anh móc một quả pháo sáng chuyên dụng dưới nước ở sau lưng ra.

Bụp!

Anh ném nó về phía một cái động đen ngòm ở xa xa.

Một đường màu trắng của pháo sáng lướt qua.

Cả thủy vực này được chiếu sáng rõ ràng.

Trong tay Trần Thái Nhật bỗng dâng lên một luồng sức mạnh to lớn.

Một cái bạt tai quét tới.

Giống như hiệu ứng cánh bướm.

Cái bạt tai nhẹ nhàng này của Trần Thái Nhật lập tức đẩy lên một luồng hải lưu khổng lồ khiếp ở dưới đáy biển dễ như trở bàn tay.

Một luồng sóng nước cực kỳ mạnh mẽ được đẩy tới theo hướng của pháo sáng.

Cuối cùng, trong phạm vi lực nước chạm tới.

Trần Thái Nhật bỗng phát hiện đỉnh sóng bị méo mó.

Một đường viền giống như hình người đột ngột hiện ra.

Cao khoảng bốn năm mét, thoát nhìn rất giống sinh vật đứng thẳng mà đi.

Nhưng tàng hình của đối phương vẫn không bị phá vỡ, có lẽ không phải là loại thiết bị nào đó, mà là cơ năng của cơ thể.

Trần Thái Nhật không chút do dự, rẽ sóng lao vút về phía trước.

Bóng dáng cao lớn kia lập tức phát hiện ra Trần Thái Nhật, phản ứng đầu tiên chính là chạy!

Hai bên bắt đầu truy đuổi trong vịnh.

Chân khí của Trần Thái Nhật lưu chuyển đến mức độ một phần hai, lao vào về phía trước.

Đối phương hiển nhiên là trở tay không kịp, không ngờ lại có con người có thể di chuyển với tốc độ nhanh như vậy ở dưới nước.

Vù.

Một luồng sáng đỏ có thể thấy được bằng mắt thường bùng nổ.

Sinh vật bí ẩn vô hình kia không thêm giấu giếm nữa, toàn thân hiện ra.

Một sinh vật giống như người lửa cỡ lớn màu đỏ xuất hiện trước mặt Trần Thái Nhật.

Đối phương lao mạnh, nước biển xung quanh đầu chấn động.

Trần Thái Nhật cũng cảm nhận được một luồng lực cản rất mạnh đánh tới.

Tên này muốn ra khỏi nước!

Đầu óc Trần Thái Nhật xoay chuyển rất nhanh.

Đặc trưng sinh học của đối phương đã gần ngay trước mắt.

Cao lớn, phải đến năm mét, thoát nhìn giống như người khổng lồ.

Toàn thân màu đỏ, bên ngoài còn có hoa văn màu đen ngoằn ngoèo, rất giống dung nham địa tâm.

Lại thêm việc đối phương xuất hiện từ điểm rạn nứt địa mạch.

Có thể đoán được đối phương quả thực sở hữu năng lực chịu được nhiệt độ cao, thậm chí, nhiệt độ cơ thể của nó cũng gần bằng nhiệt độ của dung nham.

Đây là một loại thiên phú đáng sợ, nhưng khắc tinh cũng vừa hay ở xung quanh.

Nước biển!

Chất lỏng thiên nhiên làm giảm nhiệt độ.

Trần Thái Nhật đã hiểu ra.

Tại sao đối phương phải dùng phương thức tàng hình, lặng lẽ ra ở cửa động rạn nứt địa mạch.

Tại sao khi phát hiện anh ôm cây đợi thỏ, đối phương lập tức quay đầu bỏ chạy.

Thực lực cao gấp bảy lần cấp Thần đầu rưỡi?

Rõ ràng đối phương không giỏi chiến đấu trong nước!

Nhiệt độ càng cao, thì sức chiến đấu nó phát huy được cũng càng cao.

Ánh mắt Trần Thái Nhật đánh lại.

Tuyệt đối không thể để đối phương được như ý.

Sau khi hiện ra chân thân, tốc độ của kẻ xâm lược này bỗng tăng nhanh, nhún một cái đã vọt lên trên mấy chục mét.

Chân khí toàn thân Trầ n Thái Nhật được lưu chuyển đến mức cao nhất, anh chậm rãi mở hai cánh tay dưới nước, sau đó đánh ra hai chưởng.

Bùm!

Dưới nước bỗng như bị bom hydro đánh trúng.

Trong nháy mắt, các sinh vật, nam thạch, nước biển, cây thủy sinh, sinh vật phù du dưới đáy biển bị luồng sức mạnh đáng sợ này đánh tan tác, tiếng nổ vang lên khắp nơi.

Một bong bóng không khí khổng lồ xuất hiện.

Thần lục địa dưới nước bị đòn tấn công này của Trầ n Thái Nhật làm cho chấn động, lõm thành một cái hố lớn trăm mét.

Người lửa toàn thân đỏ rực kia bị sóng xung kích mạnh mẽ đuổi kịp trong tức khắc.

“Gừ!”.

Đọc truyện hay tại (truyenm.com)

Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Toàn thân người lửa rung lên, làn da màu đỏ bỗng chốc hóa thành màu đen tuyền, dường như đã kích hoạt chế độ phòng ngự.

Sóng xung kích khiến làn da đang trong trạng thái áo giáp màu đen của đối phương nứt toác.

Nhưng đi ều bất ngờ là đối phương có khả năng tự chữa lành đáng kinh ngạc.

Làn da màu đen bị sóng xung kích đánh cho bong tróc, nhưng lớp da màu đỏ ở dưới lại nhanh chóng lấp lại, rồi ngưng kết thành vật chất như áo giáp.

“Mẹ kiếp! Bị tróc một lớp da mà vẫn chưa chết!”

Lần đầu tiên Trần Thái Nhật cảm thấy ngạc nhiên.

Khả năng sinh tồn của thứ này mạnh đến mức đáng sợ.

Trong lúc đối phương phòng ngự toàn thân thì Trần Thái Nhật cũng đã đuổi kịp.

Anh chẳng nói chẳng rằng, nắm đấm tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, đánh về phía lồng ngực của đối phương.

Người lửa cảm thấy nguy hiểm cận kề, trong thời khắc cuối cùng, bày ra tư thế phòng ngự nhanh như chớp, hai cánh tay đan chéo, hình thành thế cản lại.

Bốp!

Bốp!

Rắc...

Tiếng nứt toác vang lên.

Người lửa lại kêu đau oai oái.

Hai cánh tay vừa giơ lên cản lại lập tức xuất hiện vết nứt.

Nhưng đi đâu khiến Trần Thái Nhật vô cùng kinh ngạc là đối phương lại mượn sức mạnh của cú đấm này để phản xông lên trên.

Vù!

Cú đấm này của Trần Thái Nhật mang theo sức mạnh hơn mười tấn!

Tương đương với một chiếc búa tạ, đánh mạnh đối phương lên trên.

“Nhầm rồi!”

Trần Thái Nhật thẫn chửi một tiếng, vội vàng đuổi theo.

Nhưng tốc độ của người lửa nhanh đến mức khó tin, trong chớp mắt đã vượt qua độ sâu hơn ba trăm mét.

Vịnh Bộc Hải gần ngay mặt biển.

Rào!

Một con rồng lao vút lên trời.

“Gừ!”

Tiếng gầm giận dữ, thân hình thon dài và to lớn, toàn thân màu đỏ mang theo giáp đen, phá mặt nước bay lên trời.

Ào!

Theo sau là vô số bọt nước.

Trần Thái Nhật đuổi sát phía sau, cũng lao vọt ra.

Bầu trời trên vịnh, sóng nước ngập trời, bỗng chốc xuất hiện cầu vồng.

“Ha ha ha!”

Tiếng cười như tiếng sấm vang lên trên trời.

“Không ngờ trên Trái Đất còn có võ sĩ mạnh như vậy, loài người ngu xuẩn, khỉ vượn thấp kém, ngày tàn của các ngươi đã đến rồi!”

Nếu đã để đối phương rời khỏi nước biển rồi thì Trần Thái Nhật cũng tạm thu thế, đứng lơ lửng giữa không trung.

Người lửa đối diện kia chậm rãi quay sang nhìn Trần Thái Nhật.

“Võ công của người trong loài người Trái Đất nhỏ bé cũng coi như không tẻ r ễ, có thể phát giác ra nhược điểm của th ần linh bọn ta trong nháy mắt như vậy.

Đáng tiếc, con kiến vẫn mãi là con kiến, sau đây, ta sẽ đại diện cho ngày tận thế, phán quyết người đầu tiên!”

Trần Thái Nhật nhú mày.

Con hàng này chui từ đâu ra mà vênh váo vậy?

Trong lõi Trái Đất nóng quá, nên bị sốt cao r ễ chắc?

Nhưng nhân cơ hội này, cuối cùng Trần Thái Nhật đã nhìn rõ diện mạo thực sự của đối phương.

Tạm thời có thể xem nó là người.

Mọi mặt đều rất giống.

Vóc dáng, ngũ quan, tay chân...

Nhưng khác biệt cũng rất rõ ràng.

Đầu tiên là chiều cao, nó cao hơn năm mét, thật là khoa trương.

Thứ hai, làn da của đối phương thoát nhìn giống như dung nham, chứ không phải bắp thịt.

Da bên ngoài, lồng ngực, phần eo, bắp đùi còn ngưng kết một tầng dày, giống như áo giáp Huyền Vũ màu đen.

Không giống như mặc lên, mà giống như của cơ thể.

Làn da trên mặt nó g ần như tỏa ra ánh sáng đỏ, trong mắt để lộ ánh sáng màu vàng sẫm.

Không có tóc, trọc đầu.

Hình tượng... ừm... chẳng ra làm sao cả.

Trần Thái Nhật hỏi câu đầu tiên.

“Mày còn biết nói tiếng Hoa Hạ cơ à?”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 354: Thần Linh Ngọn Lửa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kẻ cao to như người ngoài hành tinh này, khoe miệng toét ra, từ trên cầm kéo ra một lỗ hồng lớn, chỉ thiếu chút nữa là đến tận mang tai.

Giọng nói của nó đầy chế giễu và khinh miệt.

“Ngôn ngữ của đám người Trái Đất bọn mày chẳng có tý hàm lượng kỹ thuật nào, chỉ có mấy nghìn từ cấu thành, học vớ vẫn là biết, có gì mà khó chứ? Thần linh cao quý như bọn tao cũng có lúc cần giao tiếp với lũ kiến mà”.

Dứt lời, nó chỉ vào Trần Thái Nhật.

“Người phàm kia, tao thấy mày cũng có chút tài năng, nếu chịu khuất phục dưới uy nghiêm của thần linh thì mày sẽ được thăng hoa vào thời khắc tận thế, tránh được tai họa bị phán xử.

Mày hãy nghĩ đi, tao cho mày một cơ hội làm chó”.

Trần Thái Nhật kinh ngạc.

Mẹ kiếp, lần đầu tiên anh thấy có kẻ phách lối như vậy.

Vừa câu mở đầu đã muốn kẻ địch làm chó sao?

Mẹ kiếp, ông đây lớn lối cũng chưa từng vênh váo như vậy.

“Mày từ đâu đến? Đến mặt đất làm gì? Có mục đích gì?”

Trần Thái Nhật không quan tâm đến sự ngông cuồng của đối phương, mà hỏi liên tiếp mấy câu, chỉ mong có thể moi được nhiều thông tin hơn.

Toàn thân người lửa bỗng hiện lên ánh sáng màu đỏ sẫm, giống như một lớp lửa mỏng đắp trên da.

“Ngu ồn gốc tội lỗi của loài người không thể tha thứ, Thần Tiên Phong ở đây là để xét xử bọn mày! Kẻ nào chịu khuất phục thì sẽ thoát được một kiếp, nếu ngoan cố chống đối thì chỉ có táng thân trong lửa địa ngục thôi!”

Trần Thái Nhật bỗng có cảm giác như mình đang đối mặt với một người máy tẩy não khổng lồ.

Tên khốn này mở miệng ra là thần linh.

Tưởng anh là một kẻ ngu ngốc chắc?

“Tao cho mày cơ hội cuối cùng, khai ra rốt cuộc bọn mày đến Trái Đất là muốn làm gì?”

“Thiên cơ không phải thứ mà lũ kiến chúng mày có thể suy đoán được, chỉ có thần linh lửa quý dị mới được cứu rỗi! Ngày tận thế đã đến, ai tin tao thì sẽ được sống!”

Dứt lời, người lửa làm một động tác.

Nó chỉ một tay lên trời, sau đó chém thẳng xuống, chia vệt phía mặt đất.

Trước mắt Trần Thái Nhật sáng lên.

Quả nhiên, kẻ đứng sau Hội Đông Vinh chính là lũ khốn này.

“Mày nhất quyết không chịu nói thật chứ gì?”

“Người phàm kia, khuất phục nghe theo thần linh thì mày có thể được trường sinh”.

“Phải ăn đòn thì mới có thể dừng lại chứ gì?”

“Làm trâu chó cho thần linh cũng còn hơn làm tinh anh của loài kiến”.

Trần Thái Nhật coi như đã hiểu rõ.

Lũ khốn này cũng chẳng khác gì một số kẻ, không thích nói lý.

Chỉ có túm cổ nó, tát cho hai mươi cái, thì nó mới có thể nói chuyện tử tế được.

“Tao muốn xem xem đầu mày có tái sinh được hay không”.

Khí tức của Trần Thái Nhật bỗng thu lại hết mức, trong mắt lóe lên tia sáng.

Vù.

Bóng dáng anh đột nhiên lóe lên.

Người lửa vốn đang nói liên thanh, bỗng phát hiện Trần Thái Nhật đã biến mất, lập tức kinh hãi.

Trong 0,01 giây, Trần Thái Nhật bất ngờ xuất hiện sau lưng người lửa, tung một cú đấm vào sau gáy nó.

Gió mạnh rít gào, cú đấm này mang theo kinh lực vô tận, chẳng khác gì nện thẳng một ngọn núi tới.

Nếu như đánh trúng thì chắc chắn sẽ vỡ đầu.

Đúng trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, làn da màu đỏ trên cổ người lửa bỗng lồi lên, tránh được cú đấm chí mạng này chỉ cách một milimet.

Điều khiến người ta kinh ngạc hơn là công phu đánh đấm của người lửa khá cao siêu, trong chớp mắt đã vung khuỷu tay ra phía sau.

Khuỷu tay dài hơn người bình thường một đoạn của nó đánh trúng lồng ngực Trần Thái Nhật.

Trần Thái Nhật nhanh như chớp chuyển từ tấn công sang phòng thủ, giờ hai nắm tay lên đỡ.

Bốp!

Một tiếng động lớn vang lên.

Trần Thái Nhật bay ngược ra ngoài, va vào vách đá phía trên bãi biển như một viên đạn pháo.

Ầm!

Núi sập đá nứt.

Vách đá to lớn cao mười mấy mét, vô cùng cứng rắn, mà bị va cho tan nát như bột mịn.

Người lửa ở giữa không trung, chậm rãi quay người lại, cười sáng sặc.

“Ha ha ha, ánh sáng của con kiến mà đòi sánh với ánh lửa! Đánh lên sao? Cho mày một cơ hội làm chó mà mày còn không biết trân trọng, dám mạo phạm thần linh, hôm nay mày sẽ bị nghiền nát!”

Đối phương nói toàn những lời khó nghe.

Trần Thái Nhật lặng lẽ đứng dậy trong đống đá.

Một hiệp đã giao thủ thực sự.

Tên khốn này cũng có chút bản lĩnh.

Sợ rằng lượng chân khí bốn trăm hai mươi triệu không phải là giả.

Cánh tay vừa rồi Trần Thái Nhật dùng để đỡ đòn cũng có cảm giác hơi tê rần.

Sau khi thần công đại thành, đã năm sáu năm nay Trần Thái Nhật không có phản ứng bị thương nhẹ sau khi va chạm ở Trái Đất như thế này rồi.

Đối phương đang cười sảng sặc, giây phút nhìn thấy Trần Thái Nhật bước ra khỏi đồng đá, nó bỗng im bật.

“Mày... vẫn chưa chết sao?”

Trần Thái Nhật phủi bụi trên người.

“Sao vậy? Mày kinh ngạc lắm sao?”

Người lửa trềnh mặc một giây, giọng nói bỗng trở nên nghiêm túc.

“Mày là người phạm đầu tiên tao gặp mặt chính thức, không ngờ lại mang đến niềm vui bất ngờ lớn như vậy cho tao.

Lũ kiến trên Trái Đất này cũng không phải lũ ăn hại hoàn toàn.

Người phạm kia, tên của mày là gì?”

Trần Thái Nhật nhếch mép mỉm cười.

“Tây Cực, Trần Thái Nhật!”

“Họ Tây kia, hãy nhớ tên của thần linh, đây sẽ là vinh hạnh cuối cùng của mày trước khi chết! Tên của Thần Tiên Phong là Viêm Táp!”

Trần Thái Nhật sửng sốt.

Mẹ kiếp, họ Tây?

Ý nó là anh sao?

Vô văn hóa đúng là đáng sợ!

Trần Thái Nhật ngoác miệng chửi bới.

“Đồ da đở! Tiên sư mày, tao nói lại lần nữa, tao họ Trần!”

Đối phương không thèm quan tâm, hai tay khoanh trước ngực.

Trong không khí bỗng truyền đến tiếng rung chuyển rõ ràng.

Trần Thái Nhật nhạy bén phát hiện một cảm giác hơi nóng bỗng bỗng xuất hiện trong phạm vi nghìn mét.

Cảm giác này giống như trên người lửa, châm đốt một mặt trời nhỏ.

Đầu tiên là ấm áp.

Một lúc sau trở nên khô nóng.

Sau mười giây, nhiệt độ lập tức tăng lên một trăm độ.

Nước trong không khí bắt đầu bị bốc hơi, sau đó bay lên cao, gặp lạnh, biến thành nước mưa rơi xuống bên cạnh người lửa.

Nhiệt độ không khí đã lên đến hơn ba trăm độ.

Nước mưa rơi xuống giữa hai người sôi sùng sục giữa không trung.

Khí hóa tỏa ra bốn phía.

Sau đó giống như núi lửa thiêu đốt vạn vật.

Không khí xung quanh dường như cũng sắp biến thành màu đỏ, oxy không màu có dấu hiệu sắp bùng cháy.

Người lửa đến từ lõi Trái Đất này hiển nhiên đã nổi giận lôi đình, muốn ra đại chiêu với Trần Thái Nhật.

Người khổng lồ da đỏ mở bừng hai mắt, đồng tử màu đỏ phóng ra sự tàn nhẫn vô hạn.

“Tận thế thần phạt, ngọn lửa sống mãi! Người phạm kia, chết dưới tay Thần Tiên Phong Thánh Hỏa tao thì sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đây chính là cái giá vì mày mạo phạm chân thần, hãy đến địa ngục sám hối đi!”

Dứt lời, người không lờ da đỏ gầm lớn.

Ầm!

Trong khoảnh khắc đó, không vực trong phạm vi nghìn mét lập tức bùng cháy.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 355: Còn Biết Biển Hình

Quái nhân da đỏ Viêm Tạp sử dụng đòn tấn công mạnh nhất của mình – Hỏa Diễm Hồng Liên, giống như biển địa ngục, bùng chốc nuốt chửng lấy Trần Thái Nhật.

“Ha ha ha! Người phàm ngu xuẩn, cống rãnh còn đòi sóng sánh với đại dương, mày chính là tể phẩm đầu tiên Thầ n tộc tao tể máu Trái Đất!”

Ầm!

Ánh lửa trong không khí bùng chốc tăng lên gấp mười lần, dường như có thể thiêu đốt mọi thứ.

Bãi biển bên dưới, cát bị thiêu đốt ngưng kết lại, sáng lấp lánh, kết tinh thành bã thủy tinh.

Nước biển lập tức bị bốc hơi, để lộ thầ n lục địa bên dưới.

Cua cá tôm, hải tảo thủy sinh, san hô đá ng ầm, đều bị ngọn lửa nướng thành than.

Trong phút chốc quả thực như luyện ngục hiện ra, vô cùng đáng sợ.

Đúng lúc này, quái nhân da đỏ Viêm Tạp nhú chặt mày.

“Ừa?”

Nó kinh ngạc nhìn về một hướng.

Vù.

Tiếng kim loại rung động, từ không đến có, dần dần phóng to.

Càng ngày càng rõ ràng, giống như tiếng chuông gió, nghe rất vui tai.

Sau mấy chục giây, tiếng kêu của kim loại đã che lấp tất cả, giống như vô số chuông lớn đang đồng thời vang lên, chấn động màng nhĩ.

Quái nhân Viêm Tật không khỏi vội vàng bịt tai, nhìn về mặt nó như đầu đau muốn nứt, nhe răng nhếch mép, hai mắt phun ra lửa.

“Cái quái gì vậy?”

Đúng lúc này, bóng dáng của Trần Thái Nhật bỗng xuất hiện trong ngọn lửa, toàn thân tỏa ra ánh sáng màu trắng trong suốt.

Lúc này, cơ bắp và làn da trên người Trần Thái Nhật đã biến thành dạng kết tinh như kim cương, chỉ cần động đậy là phát ra âm thanh như kim loại va chạm.

Anh vừa búng tay giữa không trung vừa chậm rãi bay ra.

Không ngờ những tiếng đình tai nhức óc kia lại là tiếng búng ngón tay.

Mỗi lần búng, đầu ngón tay của Trần Thái Nhật sẽ lại làm dấy lên một luồng sóng khí màu lam, sóng khí lan đến đâu là ngọn lửa tắt tịm đến đó.

Trần Thái Nhật chậm rãi xuất hiện, bên trong biển lửa dần hình thành một chân không.

Quái nhân nhìn thấy võ công đáng ngạc nhiên của Trần Thái Nhật thì sửng sốt.

“Mày... rốt cuộc mày là ai?”

“Tao đã nói rồi còn gì, tao chính là người Trái Đất mà mày khinh thường – Tây Cực Trần Thái Nhật!”

Dứt lời, toàn thân Trần Thái Nhật bỗng tỏa ra ánh sáng chói mắt, rồi anh lao vút tới như một ánh sao băng.

Bốp!

Quái vật da đỏ Viêm Tật biến sắc, trong chớp mắt muốn tránh đi, tuy đã tránh được nhưng vẫn bị nắm đấm cứng như kim cương sượt trúng bả vai.

Rắc!

Một mảng dung nham bay tứ phía.

Cánh tay trái của quái nhân da đỏ bị cú đấm đột ngột này đánh nát, máu tươi trong trạng thái dung nham phun ra xối xả.

Trần Thái Nhật đấm trúng mục tiêu, liền dừng lại lơ lửng cách đó không xa, đôi mắt nhìn chăm chăm đối phương như mèo rình chuột.

Lúc này, sắc mặt của quái nhân da đỏ Viêm Tật vô cùng dữ tợn, ánh mắt đầy căm hận, không còn vẻ khinh miệt nữa, nó nhìn chăm chăm hành động của Trần Thái Nhật với ánh mắt vô cùng đề phòng.

“Không thể nào, trên Trái Đất không thể có sinh vật mạnh như vậy được!”

Soạt!

Trên người Trần Thái Nhật lóe lên ánh sáng, lại khôi phục thân thể máu thịt, vẻ mặt dừng đọng.

“Bây giờ mày đã thấy rồi đấy, sao nào? Muốn nói chuyện không? Nếu mày cung cấp tin tức và tình báo chính xác thì tao có thể suy nghĩ đến việc coi mày như vật triển lãm trong vườn bách thú mà nhốt mày cả đời, không giết mày nữa”.

Hai mắt Viêm Tật bỗng trợn trừng, dường như phải chịu sự sỉ nhục khủng khiếp.

“Người phàm kia! Mày dám sỉ nhục thần linh như vậy, phải bị trời đày!”

“Trời đày? Chỉ với một chiêu vừa rồi của mày sao? Mày dọa ai đấy?”

Trần Thái Nhật đột ngột vỗ một chưởng vào không khí.

Vù!

Gió lốc bỗng nổi lên, một luồng lốc xoáy vô hình đột nhiên hình thành, hút nước biển ở xa xa đến giữa không trung, tạo nên cảnh tượng rồng hút nước hoành tráng.

Rồng hút nước di chuyển về phía bên này với tốc độ cực nhanh, lúc sắp đến gần ngọn lửa liền tách ra.

Ào ào ào!

Làn nước ngút trời dội đám lửa trong cả khu vực tắt ngúm.

Tiên còn dội cho quái nhân da đỏ Viêm Táp ướt như chuột lột.

Xì xì xì!

Từng luồng khói trắng bốc lên từ người quái nhân da đỏ, nhìn nó có vẻ vô cùng nhếch nhác.

Trần Thái Nhật khoanh hai tay, nhếch khóe miệng, mang theo sự mỉa mai.

“Mày còn chiêu gì thì dùng đi, tao biết đây vẫn chưa phải là cực hạn của mày”.

Viêm Táp nhìn Trần Thái Nhật nhỏ hơn nó gấp ba lần, giọng nói bỗng trở nên lạnh lẽo.

“Người phàm kia, mày đã thành công khiến tao nổi giận thật rồi đấy, hôm nay tao quyết định không giết mày.

Tao muốn bắt sống mày về, giải phẫu nghiên cứu sống, quái thai của người Trái Đất đúng là hiếm có!”

Thứ này đã mất trí rồi.

Trần Thái Nhật bỗng cảm thấy dường như không cần phải nói chuyện với nó nữa.

Viêm Táp di chuyển nhanh như chớp, rơi xuống tảng đá bên bãi biển, giờ hai tay lên trời.

“Dung Nham Vạn Lực!”

Thịch!

Trái tim của đối phương đập rất mạnh, âm thanh kia chẳng khác gì sấm rền.

Trần Thái Nhật cảm thấy sự bất thường của xung quanh, anh lặng lẽ đứng đó, quan sát tất cả.

Thịch!

Trái tim của nó lại đập mạnh.

Két két két.

Làn da màu đỏ của quái nhân bắt đầu mở ra lỗ hổng theo nhịp đập mạnh của trái tim.

Dưới làn da là vô số nham thạch đang chảy xiết.

Mười mấy giây sau, thân thể của quái nhân đã bị nham thạch bao trùm toàn bộ, nhìn chẳng khác gì một ngọn núi lửa.

Xì xì.

Gió thổi qua, nhiệt độ giảm xuống.

Nham thạch bao trùm quái nhân Viêm Táp bỗng nguội đi, biến thành hình dạng che giấu.

Trần Thái Nhật nhú mày.

Nhìn dáng vẻ của đối phương hiện giờ trông rất giống một... quả trứng đá khổng lồ?

Lẽ nào còn có thể nhảy ra một con khỉ sao?

Trần Thái Nhật không tin, anh tiện tay búng một cái.

Một hòn đá to bằng nắm tay nện tới như đạn pháo.

Xì!

Điều khiến người ta kinh ngạc là hòn đá còn chưa chạm đến quả trứng đá to màu đen kia thì đã bốc hơi rồi.

Nhiệt độ cao quá đi mất.

Rõ ràng là đối phương sắp dốc toàn lực rồi.

Trần Thái Nhật đã cảm nhận được chân khí dâng trào phía đối diện gần như sắp thối ra ngoài.

Rắc.

Trứng đá màu đen bỗng nứt toác, lộ ra một khe hở to.

Từ trên xuống dưới, dần dày đặc.

Bộp bộp bộp.

Cùng với tiếng nham thạch rơi xuống.

Trứng đá màu đen cao năm sáu mét vỡ vụn ra, để lộ khuôn mặt thật bên trong.

Đôi mắt Trần Thái Nhật bỗng trợn to.

Mẹ kiếp! Giống quá đi mất!

Hình tượng vốn có của Viêm Tật là một quái nhân trọc đầu, da đỏ giáp đen, tuy uy mãnh nhưng không có sự phân biệt gì.

Còn hiện giờ sau khi biến thân, Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t nhìn một cái lịền nhận ra.

Đây chẳng phải chính là ác ma trong thần thoại phương Tây sao?

Làn da màu đỏ tươi, bắp thịt sáng lóa, tràn đầy sức mạnh.

Trên đầu mọc hai chiếc sừng dài cong cong, hai mắt đỏ ngầu mang theo ngọn lửa, khuôn mặt giống với người, chỉ là hai chiếc răng nanh dài hơn chút.

Một chiếc đuôi đỏ dài, cuối đuôi còn nhô lên hình đầu mũi tên.

Phần chân thon dài, bắp thịt rắn chắc, không có chân mà mọc móng như sơn dương.

Trong tay còn cầm một chiếc đĩa màu vàng nhạt.

Trậ̀n Thạ́i Nhậ̣t bỗng cảm thấy như mình đã xuyên không.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 356: Mưu Đồ Quá Lớn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có thể nào cũng không ngờ sau khi biến hình thì quái nhân có thân hình cao lớn này lại biến thành bộ dạng của ma quỷ.

Xui xẻo quá.

Ma quỷ ời, ác thần ời.

Trần Thái Nhật đã quyết định không mong đợi có thể moi được gì từ miệng tên khốn này nữa.

Cứ đánh chết là được.

Người ta thường hình dung những kẻ tự cho mình là đúng bằng một câu ngạn ngữ: Giao dịch với ma quỷ.

Không cần bàn nữa.

Ba chiếc nĩa trong tay Viêm Táp vung lên loạn xạ, ngọn lửa bùng bùng lên trong không khí.

Cháy hừng hực.

“Ha ha, sợ rồi chứ gì! Hơn mười nghìn năm trước, khi tộc người đầu tiên của bọn tao phát hiện ra thế giới thì loài người Trái Đất nguyên thủy ở phương Tây hèn mọn cũng có vẻ mặt này đấy”.

“Thế mà đến phương Tây mà làm loạn đi, chạy đến Hoa Hạ đâm đầu vào chỗ chết làm gì?”

Trên gương mặt quỷ dị của Viêm Táp bỗng hiện lên vẻ thèm thuồng, nó nhìn về phía đất liền phía sau Trần Thái Nhật.

“Đất đai ở phương Tây quá cằn cỗi, không nơi nào có năng lượng dồi dào như ở Hoa Hạ”.

Sắc mặt Trần Thái Nhật bỗng trở nên nghiêm nghị.

Anh bỗng nhận ra mục đích đám quỷ này đánh lên Hoa Hạ từ khu mặt đất bùng nổ là gì rồi.

Sức mạnh sông núi!

Mấy sinh vật ở tâm trái đất - hóa thân của ác quỷ này đến vì Hoa Hạ có năng lượng dồi dào và sức mạnh sông núi mà quốc gia đã nuôi dưỡng qua hàng nghìn năm.

Đây chính là cội nguồn sức sống của tất cả võ sĩ tu luyện ở Hoa Hạ.

Là một võ sĩ cấp Thần mạnh nhất trên lãnh thổ Hoa Hạ, nhận thức của Trần Thái Nhật về sức mạnh sông núi vượt xa hẳn những người khác.

Sức mạnh sông núi kết tụ tinh hoa của từng ngọn cỏ, từng mảnh đất tảng đá của Hoa Hạ.

Sau khi người Hoa Hạ tu luyện đột phá đến cấp Minh thì có thể liên kết với sức mạnh sông núi của lãnh thổ.

Giá trị võ lực, lượng chân khí được nuôi dưỡng bởi đất và nước của toàn Hoa Hạ cũng vì thế mà tăng lên.

Đồng thời sự tiến bộ trong tu vi của bản thân võ sĩ cũng sẽ bắt đầu bồi dưỡng cho cỏ cây sông núi của Hoa Hạ để Hoa Hạ ngày càng phát triển tốt đẹp.

Đây là một vòng tuần hoàn cực kỳ có lợi.

Hễ một mắt xích trong đó bị cắt đứt thì bất luận là số lượng lớn võ sĩ bị giết hay sức mạnh sông núi của Hoa Hạ bị hư hại.

Thì hậu quả cuối cùng là đất và nước sụp đổ, quốc gia suy vong, nhân dân khó sống, võ sĩ khó tồn tại.

Đây là hậu quả không được phép xảy ra.

Ma quỷ quả nhiên là ma quỷ.

Thế mà lại có mưu đồ lớn đến vậy.

Trần Thái Nhật tu luyện nhiều năm, cõi lòng đã không còn bận tâm nhiều nữa.

Nhưng lúc này cơn giận đã lâu bỗng dần dần dấy lên trong lòng.

Anh giờ một tay lên siết chặt nắm đấm chỉ vào đối phương.

“Tên ác quỷ, hôm nay tao phải giết chết mày!”

Viêm Táp nhếch môi cười khẩy.

“Ha ha ha! Vậy tao cũng muốn xem thử thực lực của mày đến đâu”.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, bóng dáng quái nhân Viêm Táp bỗng biến mất không thấy tung tích.

Trần Thái Nhật ngạc nhiên nhận ra đối phương vậy mà lại biến mất khỏi năm giác quan của mình.

Ngay sau đó, Trần Thái Nhật bỗng cảm nhận được đằng sau lưng mình có nguy hiểm, dựng cả tóc gáy.

Không còn cách nào khác, Trần Thái Nhật rơi xuống từ trên không tránh được một đòn chí mạng từ phía sau.

Phù!

Tóc Trần Thái Nhật một cháy xém vài sợi.

Một cái nĩa có nhiệt độ cao đến hơn sáu nghìn độ đủ để thiêu cháy kim loại Vonfram lướt qua đỉnh đầu mình.

Nguy hiểm quá.

Lần đầu tiên Trần Thái Nhật có cảm giác nguy hiểm trong khi đánh nhau.

Kinh nghiệm chinh chiến nhiều năm đã khiến Trần Thái Nhật lựa chọn cách lách mình trong chớp nhoáng.

Ngay cả ba lần nhảy lên xuống và một cú lộn nhào, chân khí lưu chuyển dập tắt ngọn lửa trên đỉnh đầu anh.

Trần Thái Nhật liếc nhìn chỗ vừa bị đánh lên lúc này.

Không có gì cả?

Xấu xa quá rồi đó.

Trước đây khi chiến đấu, ngoài thực lực mạnh mẽ ra, thứ có ưu thế lớn nhất của Trần Thái Nhật là dựa vào năm giác quan siêu phàm của mình để xác định vị trí của đối phương.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Nếu bất kỳ hành động nào của đối phương đều không thể thoát khỏi sự truy tìm của mình thì mình có quyền chủ động tuyệt đối.

Nhưng bây giờ tên quái nhân ma quỷ Viêm Tạp lại có thể thoát khỏi sự ràng buộc này, hơn nữa kỹ năng còn cao hơn một bậc, có thể ẩn mình trong tầm nhìn của Trần Thái Nhật.

Đầu của Trần Thái Nhật hoạt động rất nhanh, liên tục suy nghĩ ra cách có thể ép đối phương hiện hình.

Đồng thời toàn thân anh đều căng cứng đề phòng trường hợp đối phương bỗng tập kích lần nữa.

Còn chưa nghĩ ra cách thì Tr ần Thái Nhật bỗng có cảm giác một cơn gió lạnh thổi qua đây qu ần mình.

Cái tên chó này nham hiểm thế, còn ra tay ở những chỗ hiểm như vậy nữa.

Tr ần Thái Nhật th ần mắng mấy lời khó nghe, trong không khí bỗng có sự dịch chuyển chớp nhoáng.

Xoẹt.

Ngay lập tức dịch sang bên cạnh khoảng ba mươi mét.

Vù!

Lại là một lu ồng nhiệt như núi lửa xông thẳng v ề phía tai anh.

“Nhanh quá!”

L ần này Tr ần Thái Nhật không tránh nữa mà nhanh chóng xoay người.

Hai tay anh như móng vuốt đại bàng bỗng bắt lấy.

Cạch!

Một âm thanh kim loại bị cọ xát chói tai vang lên.

Tr ần Thái Nhật bắt được vũ khí rất khó đối phó của đối phương.

Cái nĩa màu vàng nhạt đó xuất hiện trong không trung.

Nhưng Tr ần Thái Nhật vẫn không nhìn thấy Viêm Tật.

“Gãy!”

Tr ần Thái Nhật hét lên một tiếng cực lớn.

Hai tay anh dùng sức.

Cạch.

Cái nĩa lửa được tạo ra từ kim loại không biết tên này bị Trậ̀n Thái Nhật bẻ cong dần biến đổi hình dạng.

Một âm thanh khàn khàn hoảng sợ vang lên.

“Không thể nào! Cái này chắc hơn kim loại địa tâm một trăm lần, sao mà y có thể bẻ gãy được chứ?”

Không đợi đối phương phản ứng lại, Trậ̀n Thái Nhật không nói một lời, sức mạnh của anh bỗng tăng lên đến cực hạn.

Rắc rắc!

Rắc!

Cái nĩa lửa – vũ khí trong truyền thuyết này bị Trậ̀n Thái Nhật bẻ gãy.

“Tự mình ném thử đi!”

Trậ̀n Thái Nhật bẻ gãy binh khí của đối phương, sau đó trở tay cầm cái cột kim loại của cái nĩa nhắm thẳng về phía đối phương đang ẩn mình.

Xèo!

Một tiếng bồng rậ́t vang lên, sau đó là tiếng kêu đau đớn.

“A!”

Viêm Táp lại xuất hiện trong không trung.

Trậ̀n Thái Nhật thậ̀n vui mừng, vút vũ khí bị gãy đó xuống, sau đó lao nhanh đến.

Năm ngón tay lập tức chọc vào cổ đối thủ.

Sau khi tên này biến hình xong thì hơi thấp hơn lúc nãy một chút, nhưng cũng cao hơn bốn mét.

Vóc dáng của Trần Thái Nhật chỉ bằng một nửa đối phương.

Động tác bóp cổ trông giống như Trầٰn Tháĩ Nhậٰt ôm lấٰy mộٰt câٰy to.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc anh phát huy sức mạnh.

Hai tay Trần Thái Nhật dùng sức siết chặt vào trong.

Rắc!

Cổ của Viêm Tụ lập tức bị sức lực cực lớn siết chặt rồi lồm vào trong.

Ánh mắt Trần Thái Nhật bỗng lóe sáng.

Được rồi.

Thấy ánh mắt của quái nhân dần có dấu hiện trắng bệch.

Cuối cùng Trần Thái Nhật cũng thở phào.

Phù, cuối cùng cũng giết chết tên khốn này bằng thực lực của mình.

Trò chơi này cũng khá nguy hiểm đấy!

Tay anh d ần buông cổ đối phương ra.

Ngay lúc này tình thế bỗng thay đổi.

Đôi mắt của quái nhân Viêm Tap đỏ ngầu, môi hơi nhếch lên.

“Ha ha ha! Cái tên ngu xuẩn!”

Lúc này Trần Thái Nhật đứng quá gần đối phương nên không kịp phản ứng.

Viêm Táp nhanh chóng c ần một con dao mang theo một trăm triệu chân khí cường độ mạnh đâm vào vai Tr ần Thái Nhật.

Phụt!

Tr ần Thái Nhật bỗng thu lại đòn tấn công mạnh đó.

Cả người khẽ run, mắt trợn trừng, khóe miệng xuất hiện một vết máu.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 357: Nỗ Tung Là Cách Duy Nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cái miệng lớn của đối phương cắn về phía cổ Trần Thái Nhật.

Nó cao tới năm sáu mét, những chiếc răng nanh như con dao sắc bén, trên đó còn dính máu đỏ tươi.

Viêm Táp áp sát xuống hết như con dã thú!

Trần Thái Nhật cảm thấy mình đã phán đoán sai.

Thứ này căn bản không phải là sinh vật trên địa cầu, nó chỉ là có hình người mà thôi, nhìn từ góc độ của con người thì không thể phán đoán được điểm yếu của đối phương.

Con người nếu cổ bị gãy, khí quản sẽ bị cắt đứt thì khó mà giữ được tính mạng.

Nhưng thứ quái nhân này lại được tạo ra từ tâm trái đất đầy thạch nham nóng chảy.

Cần hít thở sao?

Trong xương của nó chẳng biết là cái gì nữa!

Trần Thái Nhật trong cái khó ló cái khôn, nhân lúc cái miệng lớn của đối phương sắp cắn vào mình, anh dùng tay tóm lấy cặp sừng trên đầu đối phương.

Sau đó anh dùng lực kéo mạnh.

Cơ thể đột nhiên bay lên, mượn lực tránh ra xa.

Rắc!

Một âm thanh ma sát khó chịu vang lên, cái miệng to lớn có lực sát thương đáng sợ cắn vào không khí.

Nhưng Trần Thái Nhật vẫn chưa thoát khỏi sự nguy hiểm, cơ thể đột nhiên khựng lại.

Hai chân bị đối phương túm chặt, rồi kéo mạnh xuống.

Sức lực một tay của Trần Thái Nhật đương nhiên không mạnh bằng hai tay của đối thủ, nên anh bị kéo thẳng xuống, ngã trên mặt đất.

Rầm!

Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên.

Mặt đất trên vịnh Bộc Hải bỗng rung chuyển.

Một cái hố hình người xuất hiện, từ tảng đá trên mặt đất đến chỗ sâu nhất dài hàng trăm mét, vậy mà mạch nước ngầm đều bị đập vỡ, phun ra ngoài.

Trần Thái Nhật bị đối phương đập thẳng xuống hố sâu.

Lúc này Viêm Táp đã không còn ý coi thường kẻ địch nữa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái hố lớn, mặt lộ ra vẻ cảnh giác.

Đúng lúc này, phía sau Viêm Táp đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Đối phương bỗng nhiên quay người lại, sau đó mới phát hiện ra trên mặt đất không xa phía sau, đã xuất hiện một cái hang lớn.

Trần Thái Nhật đào một đường hầm dưới mặt đất, lao ra từ một hướng khác.

Chiến thần Tây Cực nở nụ cười tự tin.

“Mày dùng hết sức lực rồi à? Vậy thì đến lượt tao!”

Soạt!

Ánh sáng chói mắt trên người Trần Thái Nhật sáng lên.

Tinh thạch hóa!

Cơ và xương của toàn bộ cơ thể ngay lập tức trở nên không thể phá hủy như kim cương.

Trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc của quái nhân Viêm Táp, hai tay Trần Thái Nhật trong nháy mắt đã biến thành tám đạo quyền, rồi lại chia thành mười sáu đạo, ba mươi hai đạo, bốn mươi tư đạo!

Vô số đạo quyền như mùa mưa phá tan lá, lập tức đánh lên người Viêm Táp.

Từ đỉnh đầu, đến cổ, vai, ngực, cánh tay, đùi, chỗ hiểm, bắp chân!

Vô số âm thanh cực lớn vang lên, bụp bụp không ngừng.

Vô số sóng khí nổ ra trong không trung, giống như bom nổ.

Một phút sau, Trần Thái Nhật đã tinh thạch hóa xong, ánh sáng chói lóa, đột nhiên ra hiệu rút lui.

“Kết thúc rồi!”

Lúc này, ma quỷ quái nhân Viêm Táp đối diện với Trần Thái Nhật, toàn thân đầy chỗ lõm, giống như miếng cao su dẻo, bị va đập vô số lần.

Ánh mắt của đối phương đầy kinh ngạc và hoang mang, khóe miệng run lên lộ ra vẻ khó tin, sau khi nó dùng hết sức lực cuối cùng mới có thể chậm rãi nói.

“Con kiến giết thần, ắt sẽ gặp quả báo...”

Bùm bùm bùm!

Cơ thể của Viêm Táp đột nhiên nổ tung!

Tia lửa bay khắp nơi, người khổng lồ da đỏ cao hơn năm mét, ngay lập tức biến thành pháo hoa dung nham như tiên nữ tung hoa.

Mảnh vụn màu đỏ bay khắp bầu trời, không có thịt, không có máu, chỉ có căn bã từ màu đỏ dần chuyển sang màu đen, giống như tro bụi sau khi đốt.

Trần Thái Nhật hít sâu vài hơi.

Trong làn gió, mảnh vụn nhanh chóng bị cuốn đi.

Trong môi trường phạm vi một kilomet.

Bãi cát bị ngọn lửa đốt thành thủy tinh tan chảy rồi lại ngưng kết.

Nước biển bị bốc hơi hết, đá ngầm cũng không còn.

Thần lục địa bị phá vỡ do hậu quả của trận chiến lúc nãy, tạo thành rãnh đại dương khổng lồ.

Nham thạch bên bờ đều vỡ, không còn khối nào nguyên vẹn.

Rừng cây gần bờ đã bị kinh lực đầy trời quét sạch, bật rễ khỏi mặt đất, giống như lúa mì bị cắt, nằm ngay ngắn trên mặt đất.

“Cuối cùng...!cũng kết thúc rồi”.

Cho dù khả năng tự phục hồi của đối phương có mạnh đến đâu thì cũng chỉ là một sinh vật thực thể.

Trần Thái Nhật không chắc chắn việc phá hủy chân tay, khí quản của đối phương đến mức độ nào mới có thể tiêu diệt hoàn toàn.

Vậy thì cho nổ toàn bộ là được.

Ngay cả cận bã cũng không còn, đây chính là cách tiêu diệt triệt để nhất.

Sau khi Trầnn Thái Nhật đạt đến cảnh giới cấp Thầnn thì đây là trận chiến khốc liệt nhất.

Anh cũng bị thương, cần một thời gian để phục hữi.

Ma đầu này suy cho cùng vẫn không thể sánh được với toàn sức mạnh của Trầnn Thái Nhật.

Hoa Hạ giữ được rữi.

Trầnn Thái Nhật từ từ đáp xuống đất, ánh mắt sắc bén liếc nhìn liềnn phát hiện ra thứ gì đó khá tốt.

Vũ khí của tên quái nhân Viêm Tậpn là một cái nĩa lửa làm bằng kim loại không rõ nguồnn gốc, gãy làm đôi rơi trên mặt đất.

Cho dù đã gãy nhưng vẫn duy trì nhiệt độ cao mạnh mẽ.

Những tảng nham thạch trên mặt đất không ngừng bị nhiệt độ nung mềnn ra, cái nĩa sắp chìm xuống.

Mắt Trầnn Thái Nhật sáng rực.

Đây đúng là đầnn tốt!

Anh tiến lên vài bước, cần cái nĩa lên.

Đối với Trầnn Thái Nhật, nhiệt độ cao này vẫn có thể chịu đựng được.

“Cũng không biết thứ này được tạo ra như thế nào, nhưng chắc chắn là đáng giá hơn hợp kim địa tâm.

Nếu sau này có thể làm lại, tạo ra vũ khí khác tốt hơn thì cũng được”.

Đang vui mừng vì phát hiện ra một trang bị tốt thì đột nhiên, một suy nghĩ lóe lên trong đầnn Trầnn Thái Nhật.

Phùng Linh Nguyệt!

Chết tiệt!

Trần Thái Nhật chửi thề, hai chân giẫm mạnh bật lên.

Vù!

Anh giống như quả đại bác, phóng thẳng lên trời.

Trong vòng nửa giây, Trần Thái Nhật đã đáp xuống mặt đất ở khu vực phía trong khu đất bùng nổ, tạo thành một cái hố lớn.

Anh cũng không quan tâm đến việc xem xét tình hình trước mà lao thẳng đến công tắc, nhấn xuống điểu chỉnh cường độ tưới máu.

Ừ.

Đường ống dưới đất rung lên.

Trần Thái Nhật hét lớn.

“Thu!”

Đột nhiên, những hạt năng lượng đã được tập hợp trong không khí, giống như nước sôi đỏ, ngay lập tức bị lực từ trường hút lại, cuộn cuộn lao về phía cơ thể Trần Thái Nhật.

Sau mười mấy giây, Trần Thái Nhật đã cố hết sức để hấp thụ phần lớn năng lượng dư thừa.

Sau đó mới có thời gian để đi xem xét tình hình xung quanh.

Một bóng người gầy gò vẫn duy trì tư thế ngã, nhưng vô cùng yên tĩnh, dường như hơi thở cũng khó có thể cảm nhận được.

Mái tóc đã biến thành màu đỏ như ngọn lửa, rõ ràng là do hấp thụ quá nhiều năng lượng.

Ngũ quan tinh tể, hai mắt nhắm nghiền, làn da trắng nõn, không một vết máu.

Giống như một người đẹp đóng băng.

Trần Thái Nhật lao đến trước mặt đối phương.

“Linh Nguyệt! Linh Nguyệt!”

Từ lúc Trần Thái Nhật xuất phát đến lúc kết thúc trận chiến, mặc dù thời gian rất gấp rút, nhưng quá nhiều trắc trở, cộng thêm ra tay đầu là đòn hiểm, mất tổng thời gian khoảng năm phút.

Nhưng theo phỏng đoán của Trần Thái Nhật, Phùng Linh Nguyệt đại khái chỉ có thể cần cự được chưa đầy ba phút.

Một cô gái cấp Minh chống cự lại nguồn năng lượng lớn mạnh như vậy là quá lâu.

Tin tốt là thân xác cô ấy chưa phát nổ.

Còn tin xấu là Trần Thái Nhật dường như không nghe thấy nhịp tim của đối phương nữa.

Điêu này cho thấy cơ thể của đối phương sắp suy kiệt.

Trần Thái Nhật không chút do dự, dựng lòng bàn tay của đối phương lên, ngửa xép bằng, hai lòng bàn tay hướng vào nhau.

Bùm!

Một luồng chân khí và năng lượng mạnh mẽ thuận theo kinh mạch trên tay truyền sang, lao về phía đan điền của đối phương như cơn sóng lớn.

Thông qua quan sát bên trong, chân khí đan điền của Phùng Linh Nguyệt đã ngừng xoay, còn có vô số tia chân khí màu đỏ, đang lạng lẹ trôi bên ngoài đan điền.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 358: Trong Họa Có Phúc

Vừa nãy khi Trần Thái Nhật đối mặt với kẻ địch, mặc dù đã phát huy thực lực của bản thân, nhưng cũng chưa dùng hết toàn bộ.

Quái nhân đó có hơn bốn trăm hai mươi triệu tia chân khí.

Trần Thái Nhật điều động sức mạnh đủ để áp đảo đối phương, đảm bảo bản thân giành chiến thắng.

Nhưng lúc này, đối mặt với việc Phùng Linh Nguyệt có thể sắp suy kiệt, Trần Thái Nhật bất chấp tất cả.

Mọi tế bào trong cơ thể đều đang điên cuồng run rẩy.

Lượng chân khí cao đến mấy trăm triệu tia, tựa như một chiếc búa kiên cố không gì phá hủy nổi, nặng nề đập thẳng vào Phùng Linh Nguyệt vốn đã đông cứng.

Bùm!

Chân khí điên cuồng xâm nhập vào, kéo dài tận hơn mười giây.

Đột nhiên, khuôn mặt Trần Thái Nhật hiện lên vẻ vui mừng.

Anh quan sát bên trong cơ thể Phùng Linh Nguyệt có thể phát hiện ra luồng hơi thở ở đan điền, như mơ hồ xuất hiện một cơn gió nhẹ.

Nó giống như dòng chảy sau một thời gian dài ngưng trệ, chợt bắt đầu hoạt động lại.

Vốn dĩ bên ngoài xung quanh đan điền của Phùng Linh Nguyệt không có dòng chân khí màu đỏ lưu thông, giờ phút này đột nhiên bắt đầu nhẹ nhàng lưu chuyển, gần như rất khó phát hiện ra.

“Có chuyển động là tốt rồi!”

Biến chuyển giữa sự sống và cái chết của Phùng Linh Nguyệt, xảy ra chỉ trong tích tắc.

Nhịp tim của Trần Thái Nhật hết như tần số rung động của một chiếc lò xo, cả người từ trên xuống dưới, lúc thì kết tinh, lúc lại tan rã.

Một lượng lớn chân khí dồn dập xông vào.

Cuối cùng.

Lưu lượng khí trong đan điền Phùng Linh Nguyệt bắt đầu chậm rãi xoay chuyển, càng lúc càng nhanh.

Vừa bắt đầu thì giống như kim phút, xoay từng vòng chậm rãi.

Lát sau lại như biến thành kim giây, chuyển động nhanh chóng, không hề dừng lại.

Một lực hút mạnh mẽ xuất hiện, đột nhiên ngưng tụ toàn bộ chân khí trong đan điền của Phùng Linh Nguyệt.

Hàng ngàn tia chân khí, hết như đang thực hiện một cuộc hành hương hướng đến các cơ quan nội tạng.

Ngọc Cốt Kim Tủy Quyết mà Phùng Linh Nguyệt luyện thành đã bị thu nhỏ, làn da ấm nhuận như ngọc, lộ ra một màu trắng nõn như trứng vô cùng xinh đẹp.

Giờ phút này, cơ thể cô ấy bắt đầu phát ra ánh sáng.

Từ độ sáng le lói như một chú đom đóm, cuối cùng dần trở thành vầng trăng sáng lơ lửng, mê hoặc lòng người.

Rần

Một tiếng rung.

Toàn thân Phùng Linh Nguyệt chấn động.

Đan đi ền hết như một dải ngân hà, chợt tăng tốc, trong nháy mắt nó hấp thụ tất cả chân khí trong cơ thể.

Ban đầu, đan đi ền của cô ấy có màu trắng bạc nhàn nhạt, giờ phút này lại biến thành màu trắng bạc hòa với màu đỏ rực như lửa, thực sự rất đẹp.

“Thành công rồi”.

Trần Thái Nhật chợt thở phào nhẹ nhõm, anh thu tay lại.

Phùng Linh Nguyệt vẫn duy trì tư thế ng ồi thi ền, nhưng cả người bắt đầu có dấu hiệu phục h ồi sức sống.

Máu bắt đầu lưu thông, làn da ngọc bích dần khôi phục độ đàn h ồi, lông mi khẽ run, môi cũng bắt đầu trở nên có sức sống hơn trước, đỏ hơn nhiều.

Thêm vào đó, mái tóc vốn ngắn hiện tại vì dung nạp một lượng năng lượng khá lớn nên đã chuyển thành màu đỏ.

Cả người Phùng Linh Nguyệt như biến thành một người khác.

Trong mấy phút Trần Thái Nhật không truy ền chân khí qua nữa, Phùng Linh Nguyệt như một mình thừa nhận toàn bộ năng lượng bạo phát, lu ồng năng lượng lại xông đến các mạch máu một l ần nữa.

Giây phút cải tử h ồi sinh này, những lu ồng năng lượng này sẽ được hấp thụ đến đâu, sẽ sinh ra hiệu quả thế nào, Trần Thái Nhật cũng không nắm rõ.

Ánh sáng trên người Phùng Linh Nguyệt chợt lóe lên chói mắt, trong phút chốc tỏa ra bốn phía, biến thành một quả cầu ánh sáng bao phủ cả Trần Thái Nhật vào trong.

Sau ba giây, quả cầu ánh sáng đột nhiên thu nhỏ lại.

Phùng Linh Nguyệt từ từ mở mắt ra, cả người đột nhiên được bao phủ bởi một tầng ánh sáng chói lóa.

Lúc này, mặt đất bắt đầu rung chuyển nhẹ.

Về mặt Trần Thái Nhật vui mừng.

Sức mạnh trời đất có sự thay đổi!

Trong một nghìn kilomet xung quanh, trên mặt đất nóng rực lửa như mùa hạ, từng gốc cây ngọn cỏ, đất cát sỏi đá, dần dần hội tụ năng lượng, tạo thành một vùng xoáy khổng lồ như một cơn lốc mang theo mây mưa.

Trần Thái Nhật không khỏi lâm bầm.

“Vậy mà lại...!đột phá cấp Long?”

Nói thì chậm nhưng xảy ra chỉ trong chớp mắt, vòng xoáy trên bầu trời hết như dải ngân hà, đột ngột lao thẳng xuống đỉnh đầu của Phùng Linh Nguyệt.

Bụp!

Phùng Linh Nguyệt vốn đang trong tư thế ngẩng đầu thì đột ngột mở mắt, đồng tử trong tích tắc biến thành màu vàng nhạt.

Nhất thời, tia chân khí đột ngột tăng lên!

Bảy triệu...!tám triệu...!chín triệu...!mười triệu!

Còn chưa chịu dừng lại.

Mười hai triệu!

Mười lăm triệu!

Mười bảy triệu!

Hai mươi triệu!.

đam mỹ hài

Hai mươi lăm triệu!

Cuối cùng Tr ần Thái Nhật kinh ngạc phát hiện, lượng chân khí của Phùng Linh Nguyệt đã lên đến ba mươi triệu!

Đây là một con số đáng kinh ngạc ở cấp Long, đủ để xếp vào top ba!

Hiện tượng kỳ lạ của đất trời, kéo dài ước chừng mười phút mới dần lắng lại.

Khu mặt đất bùng nổ ở Bộc Hải, khu vực phễu có một trận cu ồng phong lướt qua.

Đôi mắt vàng nhạt của Phùng Nguyệt Linh khẽ chuyển động.

Ánh sáng bao quanh cơ thể phút chốc xâm nhập vào trong cơ thể.

Thành công đạt tới cấp Long!

Cô gái xinh đẹp trước mặt có mái tóc ngắn đỏ rực như lửa, thanh cao thoát tục, đôi môi đỏ mọng ki ểu diễm, ánh mắt khẽ chớp, dần nhận ra Tr ần Thái Nhật đang ng ỡ đối diện.

“Chủ nhân?”

Tảng đá lớn trong lòng Tr ần Thái Nhật chợt rơi xuống.

Không cần nhiều lời, anh đứng thẳng dậy, tiến về phía trước, ôm lấy Phùng Linh Nguyệt vừa tỉnh lại.

“Tiểu Nguyệt, tôi trở lại rồi”.

Cái ôm đột ngột của Tr ần Thái Nhật khiến mặt Phùng Linh Nguyệt đỏ ửng, bỗng chốc nước mắt tuôn trào.

Cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ Tr ần Thái Nhật.

“Chủ nhân...!tôi nghĩ mình đã chết rồi, tôi tưởng rằng sẽ không gặp được anh nữa”.

Trần Thái Nhật véo má Phùng Nguyệt Linh, còn cô ấy đang khóc nức nở, ánh mắt tràn ngập nỗi nhớ nhung quyến luyến.

Chiến đấu, tu luyện cực khổ, tất cả mọi thứ, thật ra chỉ vì có thể theo kịp bước chân của Trần Thái Nhật.

Phùng Linh Nguyệt có một trái tim thuần khiết, không hiểu chuyện yêu đương nam nữ phải thế nào, cô ấy chỉ đơn giản cảm thấy, muốn ở bên cạnh Trần Thái Nhật mãi mãi thì phải có được thực lực thật mạnh mẽ.

Suy cho cùng, Trần Thái Nhật là võ sĩ mạnh nhất Hoa Hạ.

Nếu như nói những người phụ nữ khác của Trần Thái Nhật đều hiểu chuyện dịu dàng.

Thì Phùng Linh Nguyệt lại là kiểu đơn thuần trong sáng.

Cô gái như vậy, ai mà chẳng yêu mến.

Trần Thái Nhật nhìn đối phương, trong mắt tràn ngập vẻ cảm động.

Không chút do dự, anh từ từ tiến lại gần khuôn mặt thanh tú của cô ấy.

Đặt một nụ hôn nồng nàn lên đôi môi đỏ thắm.

Phùng Linh Nguyệt - một cao thủ cấp Long, trong phút chốc như bị điện giật, ánh mắt lộ vẻ khó tin, tiếp đó là vô cùng ngọt ngào và vui sướng.

Cô ấy chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ khoảnh khắc dịu dàng của hai người.

Tải ebook: [*dtv-ebook.com*](http://dtv-ebook.com)

[6]

Chương 359: Mảnh Vụn Còn Sót Lại

Phùng Linh Nguyệt bỗng nhảy lên sang bên cạnh cứ như bị cái gì đó cản, mặt đỏ bừng như quả đào chín.

Trần Thái Nhật ngơ ngác, mặt đầy dấu hỏi chấm như có hàng nghìn thần thú chạy ngang qua trong đầu.

Sớm không đến, muộn không đến.

Lại nhầm vào lúc quan trọng này mà đến, đám người này đúng là không có mắt.

Nhưng đường đường là chiến thần Tây Cực cũng không thể liếc mắt đưa tình trước mặt mọi người được, thế thì còn ra thể thống gì nữa.

Trần Thái Nhật thông thả đứng dậy, liếc nhìn xung quanh.

Được đấy.

Đầu đến hết rồi.

Lúc này tứ thần Hoa Hạ, chín cấp Long, mười tám cấp Minh đầu có mặt ở đây.

À phải rồi, hiện giờ là mười cấp Long rồi, Phùng Linh Nguyệt vừa thăng cấp.

Sức chiến đấu này có thể gọi là chiến hạm ngân hà xa hoa.

Nếu là đội hình này mà gặp quái nhân địa tâm lúc này thì...!

Trần Thái Nhật thấy mình không cần phải vất vả như thế, đánh hội đồng cũng rất tốt.

Đuôi ngựa của Nam Tôn - Lương Nhất Diệu lắc qua lắc lại bước đến hỏi tới tấp.

“Địch đâu? Lẽ nào vẫn chưa đến à? Chẳng phải chúng ta phải đến trước để mai phục sao?”

Trần Thái Nhật dang hai tay ra, mặt vô cùng bình tĩnh.

“Mọi người đến chậm quá, tên đó đã bị tôi giết không còn một manh giáp nào rồi”.

Hiện trường lặng ngắt như tờ.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên không thể tin được nói.

“Đánh xong rồi sao? Nhanh thế à? Đối phương đánh thế nào, thực lực ra sao, có tin tức gì có ích không?”

Trần Thái Nhật tiện tay bật thiết bị nổ.

Mặc dù lúc này chiếc nĩa lửa đã gãy làm hai nhưng còn rất nóng, vừa nhìn đã nhận ra không phải đồ ăn thường.

“Đây là vũ khí của đối phương sao?”, Đông Tuyết - Hoắc Chân đoán.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Thực lực của đối phương mạnh hơn cấp Thần bình thường rất nhiều, lượng chân khí hơn bốn trăm triệu tia, chỉ nhiều hơn chứ không ít”.

Anh vừa nói xong, mọi người đều biến sắc.

Lượng chân khí là bốn trăm triệu tia!

Con số này cũng lớn quá rồi đấy.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu đứng bên cạnh nghiêng răng như thể đang tiếu nở vì không được đánh với đối phương.

“Thế... sao anh đánh được hắn?”

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Vì tôi không phải là cấp Thần bình thường”.

Lúc này trừ Phùng Linh Nguyệt ra, trong lòng tất cả võ sĩ đỉnh cấp đều đang dè dặt.

Khoe khoang... nhìn khí thế đó như đang khoe khoang.

Ai nấy cũng đều siết chặt nắm đấm, lộ ra vẻ mặt đau đớn.

Đông Tuyết - Hoắc Chân cẩn thận nhắc nhở.

“Đối phương đến từ địa tâm thật à?”

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Nếu đã đến rồi thì chúng ta đến nơi đánh nhau lúc này để nhìn lại lần nữa, không chừng có thể tìm được vài manh mối”.

Đã có chỉ thị rồi, mọi người lập tức bắt đầu chia ra hành động.

Bắc Minh và Đông Tuyết dẫn một nhóm người vào biển tìm vết tích ban đầu của quái nhân địa tâm xung quanh điểm mặt đất bùng nổ.

Trần Thái Nhật và Nam Tôn - Lương Nhất Diệu dẫn một nhóm khác kiểm tra trên bờ biển nơi đánh nhau lúc này xem có thể tìm được những thứ còn sót lại không.

Trên bờ biển, một nhóm võ sĩ đỉnh cấp thần cảm thấy hãi hùng.

Đá vụn kết tinh, nước biển tràn vào, núi vỡ, thần lục địa nứt toác.

Mọi thứ đều cho thấy trận đấu vừa xảy ra ở đây kinh thiên động địa đến mức nào.

Lương Nhất Diệu đi kiểm tra một vòng, sắc mặt không khỏi hơi tái nhợt.

Trận chiến cấp bậc như thế đủ để chứng minh thực lực của địch mạnh ra sao.

Tự hỏi bản thân, nếu cô ấy tự mình ra trận đánh, không biết sẽ có kết cục thế nào.

Sau đó cô ấy liếc nhìn Phùng Linh Nguyệt bám sát theo đằng sau Trần Thái Nhật với ánh mắt kỳ lạ.

“Phùng Linh Nguyệt? Cô nhuộm tóc rồi à? Giờ cô đang ở cấp bậc nào thế?”

Bây giờ Phùng Linh Nguyệt cũng có chút tự tin khi đối diện với người phụ nữ từng giết mình trong tích tắc này.

Cô ấy uốn ngực ngẩng đầu lên, mái tóc ngắn màu đỏ như lửa làm tôn lên làn da trắng nõn.

“Cấp Long trung kỳ”.

Lương Nhất Diệu – một trong tứ thần Hoa Hạ, có khả năng chiến đấu nhất thiên hạ trọn to mắt nhìn.

“Cái gì? Nhưng không phải cô mới đột phá cấp Minh vài ngày trước sao?”

Phùng Linh Nguyệt kiêu ngạo ôm lấy cánh tay Trần Thái Nhật ngay trước mặt đối phương.

“Đó là vì tôi có một chủ nhân lợi hại nên dĩ nhiên không phải thụt lùi quá nhiều, nếu không chẳng phải sẽ làm mất mặt anh ấy sao?”

Lương Nhất Diệu tức giận đến mức gương mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Anh ấy? Trong lúc bọn tôi không ở đây, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì liên quan đến tu luyện à?”

Ngừng một lát, mặt Lương Nhất Diệu bỗng đỏ lên.

“Lẽ nào... trên đời này thật sự có tu luyện kếp sao?”

Phụt!

Trần Thái Nhật bật cười.

“Lương Nhất Diệu, chị đủ rồi.”

Lo tìm đồ đi, hỏi đông hỏi tây là nhiều chuyện đấy”.

Nam Tôn – Lương Nhất Diệu tức giận trợn mắt.

Sau khi đánh nhau xong, vì Trần Thái Nhật vội vàng cứu Phùng Linh Nguyệt nên chưa cẩn thận tìm kiếm xung quanh hiện trường đánh nhau.

Mấy võ sĩ cấp Long, võ sĩ cấp Minh và hai cấp Thần ở đó đều dùng năm giác quan hết mức, không lâu sau đã phát hiện ra vài nơi khác biệt.

“Ở đây!”

Một võ sĩ cấp Long vẫy tay.

Soạt soạt!

Chín người nhanh như chớp đã tập trung lại.

Trần Thái Nhật nhìn mặt đất, mắt bỗng lóe sáng, lấy một cái kếp trong túi ra.

Cẩn thận nhặt cái thứ kỳ quái nhỏ trên mặt đất lên rồi để nó ở trước mặt để phân biệt.

Thứ này trông có vẻ khá giống mảnh xương gì đó.

Cuối cùng Tr ần Thái Nhật cũng nhận ra nó là gì.

“Cái này rất hiếm thấy, là mảnh vỡ sừng trên đầu của quái nhân địa tâm”.

Mắt mọi người đều lóe lên tia sáng.

Quái nhân địa tâm đến đánh lén, mọi cơ bắp, tế bào, các cơ quan trên người đều bị sức mạnh kinh hoàng của Tr ần Thái Nhật đánh không còn một manh giáp.

Mảnh vỡ của sừng này có thể là vì chưa nổ hết nên mới còn sót lại.

Lương Nhất Diệu lấy mảnh vỡ từ tay Tr ần Thái Nhật.

“Tây Cực, anh nói xem...!Bắc Minh có thể dùng thứ này để nhân bản ra một quái nhân còn sống không?”

Tr ần Thái Nhật kinh hãi với suy nghĩ điên cu ồng này của đối phương.

“Chị điên à! Làm ra nhân bản thì chị đánh lại nó không?”

Lương Nhất Diệu không nói gì.

Nhân bản ra một con cừu, nghiên cứu xong còn có thể nướng ăn.

Ngộ nhỡ quái nhân được nhân bản ra có sức chiến đấu gấp mấy lần cấp Th ần, thế chẳng phải tự lấy đá đập vào chân mình à?

Nhưng mảnh vỡ sừng này vẫn có giá trị nghiên cứu rất cao.

Khoa học là sở trường của Bắc Minh, cứ để anh ta lo là được.

Đi kiểm tra một vòng xong, ánh mắt mấy cấp Long và cấp Th ần ở đó nhìn Tr ần Thái Nhật không giống trước nữa.

Trước đây họ biết chiến th ần Tây Cực có sức mạnh rất khủng khiếp.

Nhưng đó là nghe nói, còn tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Bây giờ dư âm của trận chiến này cứ như sao Hỏa va chạm với Trái Đất, Trần Thái Nhật còn có thể vẹn toàn đứng ở đây.

Họ đã rất khó mà tưởng tượng được rốt cuộc sức mạnh thật của Tây Cực đã đến mức nào.

Dường như con đường võ thuật lại càng dài hơn với họ rồi.

Thấy ánh mắt mọi người hiện lên vẻ kinh hãi, Trần Thái Nhật trấn an.

“Con đường võ thuật không có giới hạn, chính đạo sẽ thành thần, ai cũng sẽ có cơ duyên của mình.

Mọi người đã là cao thủ hàng đầu Hoa Hạ rồi, tài năng đã là mạnh nhất rồi”.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 360: Vật Thể Thần Bí

Toàn bộ cao thủ cấp Minh trở lên của Hoa Hạ cùng lặn xuống nước, tập hợp tại điểm rạn nứt địa mạch khu vực mặt đất bùng nổ ở Bộc Hải.

Dung nham đầy trên mặt đất trào ra từ trong địa mạch, ngưng tụ thành đá huyền vũ màu đen.

Cứ trào lên là lại ngưng tụ, lặp đi lặp lại như thế.

Biển lửa bên trong lòng nước, khung cảnh vô cùng kỳ vĩ.

Nước biển xung quanh dập dờn tro tàn màu trắng, như ẩn như hiện trong tầnmắt.

Tất cả cường giả đang có mặt tại đây không hề bị những vật che lấp này ngăn cản.

Đông Tuyết - Hoắc Chân chỉ vào một điểm ở phần rìa động dung nham lớn, nói:

“Địa tâm quái nhân kia có lẽ đã ngoi lên từ chính chỗ đó”.

.

||||| Truyện đề cử: Tổng Giám Đốc Bạc Tỷ Không Dễ Chọc |||||

Trần Thái Nhật bước lên trước, cẩn thận quan sát.

Mặc dù đá huyền vũ ở đây cũng có trạng thái mới ngưng tụ, thế nhưng rõ ràng là mỏng hơn những nơi khác một chút.

Hơn nữa quan sát kỹ lưỡng thì còn có thể phát hiện ra ở một số chỗ thậm chí còn có vài vết tích của dấu vân tay cỡ lớn.

Tất cả mọi người đều biết hình thái đầu tiên của địa tâm quái nhân là một khối dung nham khổng lồ cao lớn hơn con người rất nhiều, có thể lên tới bốn, năm mét.

Thân hình to lớn như vậy mà bước ra khỏi động dung nham thì nhất định sẽ để lại vết tích.

Những vết tích này rõ ràng đều do đối phương lưu lại.

Võ sĩ cấp Long và cấp Minh bàn tán sôi nổi về điểm rạn nứt của địa mạch.

Lúc này, dù cho có đứng bên rìa động dung nham lớn, có nước biển làm giảm nhiệt thì nơi đó vẫn có thể tản ra nhiệt độ xấp xỉ năm, sáu trăm độ như cũ.

Có thể thấy nhiệt độ bên trong khủng khiếp ra sao.

Bốn cấp Thần - Trần Thái Nhật, Lương Nhất Diệu, Hoắc Chân và Phùng Mặc Hiên, cùng nhìn về phía cửa động, im lặng không nói, giống như đang suy tư gì đó.

Cuối cùng, Trần Thái Nhật là người đầu tiên lên tiếng.

“Chỉ đứng ở đây suy đoán cũng không phải là cách, được rồi, tôi đi trước, mấy người tùy ý”.

Hoắc Chân gật đầu.

“Cùng nhau đi”.

Lương Nhất Diệu cau mày.

“Đã có bao giờ chị đây biết sợ đâu”.

Ba người lại đưa ánh mắt đổ dồn lên trên người Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên.

Phùng Mặc Hiên nhã nhặn đối diện với ánh mắt của ba cấp Thần, sắc mặt bình tĩnh, bình thản đi đến nhiên, vô cùng tự tin.

“Không đi, nóng lắm”.

Tất cả mọi người suýt ngất xỉu.

Thế nhưng mọi người cũng biết tứ thần Hoa Hạ đang nói gì.

Địa tâm quái nhân leo lên từ trong điểm rạn nứt địa mạch này.

Muốn biết rõ đường đến của đối phương.

Cách thức thô bạo nhất... đương nhiên chính là nhảy vào xem!

Vấn đề ở chỗ phía bên trong chính là dung nham bỏng rát, ít nhất cũng tới một, hai nghìn độ, nơi sâu hơn còn không biết còn có nguy hiểm hay ho gì đang chờ đợi.

Chỉ dựa vào điểm này thôi, võ sĩ cấp Long và cấp Minh đều không thể tùy tiện thử nghiệm.

Tứ thần Hoa Hạ xung phong đi đầu.

Trần Thái Nhật đi đến nhiên không hề sợ, cả người rướn mạnh về phía trước.

Rầm!

Một loạt âm thanh nối tiếp nhau vang lên.

Cơ thể hoá thành tinh thạch ngay lập tức.

Cơ thể cấp Thần chói mắt như kim cương, bất luận là độ cứng, độ mạnh hay là tính chịu nhiệt đều vô cùng siêu việt.

Trần Thái Nhật vô cùng tự tin, nếu như chỉ là dung nham, vậy thì vấn đề không lớn.

Gương mặt thật thà chất phác của Đông Tuyết - Hoắc Chân hiem khi lộ ra vẻ nghiêm túc như bây giờ.

Luồng sáng màu vàng nhạt đột nhiên xuyên qua làn da.

Màu sắc càng ngày càng sáng.

Chẳng bao lâu sau, Hoắc Chân giống như biến thành một bức tượng điêu khắc màu vàng, đứng im tại chỗ, khí thế trên người vô cùng sục sôi, khiến cho nước biển xung quanh đều trở nên khuấy động.

Trong mắt Nam Tôn - Lương Nhất Diệu nhuộm một màu hồng nhạt.

Huýt!

Miệng đột nhiên phát ra âm thanh giống như tiếng chim hót, vô cùng lạnh lót.

Một ngọn lửa mạnh mẽ bao lấy toàn thân.

Lương Nhất Diệu trở thành người lửa chỉ trong nháy mắt!

Trần Thái Nhật khẽ cười.

Xem ra võ công của Nam Tôn có lẽ lại phù hợp nhất để vào địa mạch thăm dò.

Cơ thể của ba cấp Thần đầu đã ngưng tụ xong xuôi.

Phùng Linh Nguyệt đứng một bên, tặng cho Trần Thái Nhật một nụ cười tín nhiệm.

“Chủ nhân, Tiểu Nguyệt ở bên ngoài đợi anh”.

“Yên tâm đi”.

Trần Thái Nhật sai bước, dẫn đầu đám người, nhảy thẳng vào trong dung nham nóng bỏng.

...

Không giống khung cảnh trong tưởng tượng lắm.

Ba người cấp Thần Trần Thái Nhật không đi trong địa mạch dung nham mà là bơi bên trong đó.

Nhảy vào từ điểm địa mạch, vượt qua khu bán nham thạch cứng và vững chắc thô sơ nhất, toàn bộ đằng sau là lửa nước không có hình thể.

Một luồng sáng màu vàng được bao quanh bởi dòng dung nham trước mắt, ba người không có cách nào dùng mắt nhìn, nhưng có thể dựa vào sự chuyển động chân khí giữa nhau để truy tìm thông tin.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu thư thả dạo chơi bên trong “hồ dung nham” này giống như hồ bơi trong chính nhà của mình.

Thế nhưng thời gian trôi qua lâu rồi thì cũng không khỏi bắt đầu phàn nàn.

“Tây Cực, chúng ta vào đây bao lâu rồi?”

“Hơn hai mươi phút thì phải”.

“Lâu như vậy rồi sao? Con đường dung nham này sẽ không dẫn thẳng đến tâm trái đất đấy chứ... Cũng phải lên tới mấy chục nghìn kilomet, đợi tôi bay tới chỗ đó thì không phải cũng tương tự hay sao”.

Giọng nói của Hoắc Chân vang lên bên cạnh.

“Anh đừng có ở đó mà động não nữa, chưa nói đến chuyện anh có thể tiến vào trong địa tâm hay không, áp lực tâm trái đất có thể nghiền hết các hành tinh ra bã, cấp Thần mà qua đó thì cũng chỉ thành độn nhảm mà thôi”.

Trần Thái Nhật nghĩ ngợi, cứ bơi như vậy cũng không phải là cách.

“Đi thêm hai mươi phút nữa đi, nếu như thực sự không được thì chỉ đành quay về thôi, suy nghĩ biện pháp thiết thực hơn”.

Ba người cùng đạt được sự đồng thuận, tiếp tục tiến lên phía trước.

Tiếp tục bơi thêm khoảng chừng mười mấy phút, Trần Thái Nhật đột nhiên hô lên.

“Dừng lại, đừng đi nữa”.

Là người đáng tin nhất trong số ba người, Trần Thái Nhật vừa hô lên, hai người còn lại đều không di chuyển thêm nữa.

“Mấy người cảm nhận cẩn thận một chút, mật độ phía trước có vấn đề”.

Hai người còn lại đều ngơ ngác.

Lương Nhất Diệu cẩn thận cảm nhận, mạnh mẽ phát hiện ra điều gì đó không đúng lắm.

“Thứ trước mặt kia tuyệt đối không phải là nước!”

Giọng nói của Hoắc Chân mang theo vẻ nghi hoặc và kinh ngạc với thứ chưa biết rõ này.

“Cái này... có thể tự nhiên hình thành được sao?”

Tại một nơi phía trước Trần Thái Nhật ước chừng bốn mươi mét, ba người cảm nhận được một loại phản ứng năng lượng không giống với bình thường.

Đó là một loại hình thể hoàn toàn khác, khác biệt với mật độ của dung nham giống như là nước và hồ dán.

Cũng có thể nói rằng, nếu cứ đi tiếp thì sẽ thật sự giống như tiến vào trong hồ bơi.

Tình cảnh như vậy vô cùng kỳ lạ, giống như nước và dầu tách nhau ra vậy, ranh giới rất rõ ràng.

Chất lỏng không rõ tên phân biệt quá rõ ràng, bịt kín đường đi.

“Cần tiến vào xem xem không?”

Lương Nhất Diệu hỏi với vẻ hiếu kỳ.

Trần Thái Nhật nghĩ ngợi, nhổ một sợi tóc đã hoá tinh thạch từ trên đầu xuống.

Lúc này từ trên xuống dưới người Trần Thái Nhật có thể nói rằng đầu là ngọc.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 361: Cách Làm Tạm Thời

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Thái Nhật vừa nói thế, Đông Tuyết - Hoắc Chân, Nam Tôn - Lương Nhất Diệu đều chấn động, lập tức kích hoạt các biện pháp phòng thủ.

Chân khí mạnh mẽ dâng lên trong con đường dung nham, hai người như gặp phải kẻ địch.

Trần Thái Nhật nói với giọng bình tĩnh.

“Hai người cũng đừng căng thẳng, mặc dù vùng dung dịch axit siêu mạnh này chỉ cách mấy milimet nhưng không tương thích hoàn toàn với khu vực dung nham, không thể qua được”.

Lúc này hai người kia mới thở phào.

Trần Thái Nhật khẽ ngừng lại.

“Hiện giờ không qua đó được, khu vực axit này có thể ăn mòn sợi tóc hóa tinh thạch của tôi, sức mạnh cơ thể của quái nhân địa tâm cũng không thể chống lại được, rốt cuộc hẳn qua đó bằng cách nào?”

Lương Nhất Diệu ở phía sau lên tiếng nhắc nhở.

“Có đường vòng khác không?”

“Không có, với độ sâu này thì xung quanh đều là lõi đá được hình thành từ hàng chục nghìn năm.

Tôi cũng không đánh thủng được, đối phương lại càng không thể”.

Hoắc Chân suy nghĩ một lúc.

“Thế có khả năng khu vực axit này sẽ biến mất vào khoảng thời gian nào đó không?”

Trần Thái Nhật hơi dao động.

Loại bỏ những giải thích không có khả năng, hình như lý do này đáng tin nhất.

“Dù nói thế nào thì trước tiên cứ quay về đã”.

Ba người không thể vào trong được nữa chỉ đành quay về đường cũ.

Khoảnh khắc nhảy ra từ hang địa tâm, Trần Thái Nhật thấy Phùng Linh Nguyệt chạy đến đón, vẻ mặt đầy sự quan tâm hỏi han.

“Chủ nhân, anh không gặp nguy hiểm gì chứ?”

Trần Thái Nhật mỉm cười xoa mái tóc đỏ của cô ấy.

“Yên tâm đi, trên Trái Đất này nơi có thể khiến tôi xảy ra nguy hiểm vẫn chưa tồn tại”.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu ở phía sau khinh bỉ bĩu môi.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên thấy ba người vẹn toàn quay lại cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tây Cực, giờ chúng ta phải làm sao? Nơi này có cần cấp Thần canh giữ không?”

Trần Thái Nhật trầm tư một lát.

Trong con đường dung nham có vùng axit bí ẩn, dù Phật tổ có tái sinh, Ngọc Hoàng chuyển kiếp cũng không thể qua được.

“Trước tiên không cần canh giữ nữa, mọi người cũng đừng vội quay về trụ sở, cứ về Yến Kinh trước, bốn chúng ta và trụ sở chính Hội Trường Thành mở cuộc họp bàn luận rồi quyết định sau”.

Tam thần Hoa Hạ đều gật đầu.

Các võ sĩ cấp Minh trở lên khác cũng nghĩ như thế rất hợp lý.

...

Đêm đó, trong phòng họp nhỏ ở khách sạn Viêm Đô, thành phố Yến Kinh, Trần Thái Nhật mở cuộc họp video với phòng chỉ huy trụ sở chính Hội Trường Thành.

Tam thần Hoa Hạ, Phùng Linh Nguyệt đều ở trong phòng họp.

Khuôn mặt của Hà Tiểu Hàn - hội trưởng Hội Trường Thành xuất hiện trong video.

“Tây Cực, các cậu đều bình an vô sự thì tốt quá rồi”.

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“May mà không nguy hiểm đến tính mạng, tên quái nhân đã bị giết, còn sót lại một chút hài cốt, tôi cũng đã giao cho Bắc Minh rồi”.

Hà Tiểu Hàn nở nụ cười trấn an, nhưng sau đó lại trở nên lo lắng.

“Chiến lược của đối phương như thế nào, có gây ra đe dọa gì cho Hoa Hạ không?”

Trần Thái Nhật đánh nhau với quái nhân địa tâm, đối phương biến thành hình dạng thứ hai, sau đó đánh bại hắn, cuối cùng đến tra xét chi tiết hàng loạt chuyện của con đường dung nham.

“Hội trưởng, cá nhân tôi nghĩ tạm thời không cần canh giữ con đường dung nham ở khu Bộc Hải, tôi không qua bên kia được thì với thực lực đó của đối phương cũng không thể qua đó dễ dàng”.

Hà Tiểu Hàn gật đầu.

“Chỉ sợ khi xảy ra việc mặt đất bùng nổ, vùng axit sẽ thay đổi tính chất nào đó trở nên vô hại, quái nhân địa tâm đã biết thế nên mới chọn thời điểm đặc biệt đó để xâm nhập vào”.

Cách giải thích này rất hợp lý.

Trần Thái Nhật trầm tư trong chốc lát.

“Hiện giờ Hoa Hạ xem như đã an toàn, vậy vấn đề cốt lõi không phải ở trên lãnh thổ”.

Những người có mặt trong cuộc họp đều là những nhân vật hàng đầu ở Hoa Hạ, bọn họ đều rất hiểu ý của Trần Thái Nhật.

Lúc này hoàn toàn không thể xua đi hoàn toàn nguy cơ mà quái nhân địa tâm gây ra.

Hoa Hạ an toàn rồi nhưng còn ba nước Đông Đảo, Cao Tiên, Năng Vàng...

Khả năng thất thủ rất lớn.

Đông Tuyệt - Hoắc Chân đứng ở một bên vô cùng lo lắng.

“Nhưng bây giờ chúng ta không thể xuất cảnh tác chiến, ra ngoài thì thực lực sẽ bị giảm xuống cấp Long, nếu đánh nhau với quái nhân địa tâm thì chẳng phải tìm đến cái chết à?”

Trần Thái Nhật dứt khoát đưa ra quyết định.

“Hội trưởng, còn bao lâu nữa mới đến lúc mặt đất bùng nổ ở ba nước khác vậy?”

Sắc mặt Hà Tiểu Hàn rất nghiêm nghị.

“Theo thông tin của chúng tôi, Đông Đảo hẳn là nửa tháng sau, Cao Tiên cũng thế, còn Năng Vàng thì muộn hơn một chút, hai tháng sau”.

Trần Thái Nhật gật đầu.

“Các võ sĩ từ cấp Minh trở lên của Hoa Hạ chia nhau ra hành động, trước tiên tìm được hết chín Trần Quốc Khí đang bị giấu trong nước xong đã, Trần Quốc Khí ở Đông Đảo thì tôi sẽ nghĩ cách lấy lại trong vòng nửa tháng”.

“Tập hợp hết mười Trần Quốc Khí, các võ sĩ hàng đầu của Hoa Hạ tự do đi lại, không sợ quái nhân địa tâm nữa”.

Trần Thái Nhật nói như đinh đóng cột.

Hội trưởng Hội Trường Thành cũng không có ý kiến, đây đã là việc duy nhất Hoa Hạ có thể làm rồi.

...

Trần Thái Nhật xác định hướng hành động ở Yên Kinh, tất cả võ sĩ từ cấp Minh trở lên được giao nhiệm vụ do ba cấp Thần dẫn đầu.

Dựa theo ba Trần Quốc Khí hiện có để xác định vị trí của bảy món khác, sau đó chia nhau ra tìm.

Nếu các võ sĩ dốc hết sức lực thì tự do đi lại trong Hoa Hạ, tốc độ nhanh hơn cả máy bay là cách phù hợp nhất.

Trần Thái Nhật gọi Phùng Linh Nguyệt đến, còn gọi cả Genko ở An Thành.

Anh không nghĩ cách đến Đông Đảo ngay mà đi theo Nam Tôn - Lương Nhất Diệu đến thành phố Hoa Thành, tỉnh Nam Vệ.

Từ xưa thành phố Hoa Thành của tỉnh Nam Vệ là trung tâm ở phía Nam của Hoa Hạ, từ thời đại vương triều đã là cửa khẩu thương mại, danh tiếng được truyền đi khắp thế giới.

Bốn mùa như mùa xuân, ẩm thực mang hương vị độc đáo riêng.

Ngày hôm sau khi nhóm người vừa đến, Lương Nhất Diệu đã đặt một căn phòng ở quán rượu của Hoa Thành, sau đó mời Trầ Thái Nhật ăn một bữa.

Cả tỉnh Nam Vê có tất cả ba võ sĩ cấp Minh trở lên.

Người mạnh nhất là Nam Tôn - Lương Nhất Diệu.

Tiếp theo là cao thủ đỉnh cao cấp Minh - Tầ Quan Tiêu, quanh năm bế quan ở khu vực Nam Lĩnh, chỉ có lúc mặt đất bùng nổ mới xuất hiện giúp đỡ.

Sau đó một bậc cao cấp Minh khác là Lâm Hy Đình, khiêm tốn ít nói, là người liên lạc của Hội Trường Thành ở Nam Vê.

Lương Nhất Diệu biết rõ Trầ Thái Nhật đi theo mình đến Nam Vê chắc chắn có chuyện khác, nhưng trên bàn ăn đầu là các võ sĩ, cũng không bàn về chuyện này.

Tầ Quan Tiêu là người địa phương nên rất nhiệt tình với ba người Trầ Thái Nhật.

“Nào, anh Tây Cực! Hiểm nguy lần này có thể giải quyết đầu dựa vào sự xoay chuyển tình thế của anh, tôi mời anh một ly”.

Trầ Thái Nhật nhận lấy ly rượu đối phương mời, hỏi.

Có mùi thuốc thoang thoảng, có vẻ như là rượu ngon thượng hạng.

“Cậu Tầ ở cấp Long cũng có hy vọng, sau này khi chị Diệu từ chức thì Nam Vê phải dựa vào các cậu rấ”.

Tính cách Lương Nhất Diệu khá nóng nảy nhưng lúc ăn lại rất nho nhã, cô ấy gắp một miếng thịt rấ trộn mắt.

“Đợi tôi nghỉ hưu ư? Đợi thêm mười năm nữa đi, tôi mới bao tuổi chứ, chưa lấy đủ đầu quân địch thì tôi không muốn nghỉ hưu đâu”.

Mọi người đều vui vẻ nói chuyện với nhau.

Bữa cơm hôm nay do Tần Quan Tiêu đích thân sắp xếp, nhà hàng cũng do anh ta chọn.

Trên bàn đều là những món canh đặc sản của Nam Vê, Tần Quan Tiêu liên tục khuyên Trần Thái Nhật nếm thử.

Chưa kể hương vị khá tuyệt.

Rượu ngon, thức ăn ngon, mọi người đều rất vui vẻ.

Buổi tối...

Trong phòng khách sạn, khi Trần Thái Nhật đưa ra yêu cầu đó với Lương Nhất Diệu, đối phương thật sự không thể tin được.

“Anh muốn tôi truyền công lực mười ngày cho cô bé Đông Đảo này sao?”

Genko, Phùng Linh Nguyệt đứng ở phía sau cũng sửng sốt.

Trần Thái Nhật lại vô cùng bình tĩnh gạt đầu.

“Tôi sắp phải xuất phát đến Đông Đảo một chuyến, nhưng xuất cảnh thì thực lực sẽ giảm xuống cấp Long, tôi không phải là đối thủ của Rắn Thần... Nói lý lẽ với hắn, hắn cũng không nghe, ngược lại còn ra tay khá mạnh”.

“Kế hoạch hiện giờ là tạm thời tạo ra một cấp Thần có thể vượt qua quá cảnh ở Đông Đảo, Genko là người thích hợp nhất”.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu là một trong tứ thần Hoa Hạ nên cũng là người có nhận thức cao.

Cô ấy đã biết rõ tường tận xuất thân của Genko.

Genko là người Đông Đảo, ngu ần gốc võ công đầu là công pháp của Đông Đảo.

Được chân khí của Trần Thái Nhật truyền vào lượng khí đan điền nên mới có thể tu luyện bình thường ở Hoa Hạ.

Nếu để đối phương tạm thời đột phá thành cấp Thần.

Không chừng thật sự có thể vượt qua quá cảnh giới.

Có đi đầu là cái giá phải trả quá đắt.

Hiếm khi thấy sắc mặt Lương Nhất Diệu trở nên nghiêm nghị nói với Trần Thái Nhật.

“Một khi công lực toàn thân tạm thời truyền cho người khác, bản thân tôi sẽ bị giảm sức mạnh xuống như một người tay trái gà không chặt.

Dù sau đó cô ấy có trả công lực về lại trên người tôi thì ít nhất cũng sẽ có mười lăm triệu tia chân khí không còn tồn tại”.

Trần Thái Nhật chớp mắt.

“Tôi đã nghĩ đến những đi đầu này, mười lăm triệu tia chân khí, tôi sẽ đền lại cho chị ba mươi triệu tia, không để chị chịu thiệt đâu, dù tôi có giảm sức mạnh xuống một chút cũng không sao”.

Lương Nhất Diệu bồng đỏ mặt.

“Tôi không muốn nợ ơn của anh”.

“Không phải là ơn của tôi, mà là Hoa Hạ nợ ơn của chị.

Nếu có thể thuận lợi lấy được Trấn Quốc Khí ở nước ngoài về thật thì công đức vô lượng.

Sau khi chị tạm thời truyền công, tôi sẽ để Tiểu Nguyệt ở lại Nam Vê với chị, bảo vệ an toàn cho chị”.

Lương Nhất

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 362: Đến Đông Đảo Vào Ban Đêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trần Thái Nhật bỗng có cảm giác cơ thể mình không ổn lắm.

Tiếng hét thất thanh của Genko trong phòng càng lúc càng rõ, Trần Thái Nhật nhận ra người mình lại hơi nóng.

Phùng Linh Nguyệt ở bên cạnh cũng nhận ra có gì đó không đúng.

“Chủ nhân, anh sao vậy? Có phải đi đường xa nên mệt không?”

Phùng Linh Nguyệt tóc đỏ lại có khuôn mặt tinh tế, cuốn hút ghé sát lại gần Trần Thái Nhật.

Vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt như nước mùa thu của cô ấy, Trần Thái Nhật càng có cảm giác nhiệt độ nóng bỏng khó khống chế dâng lên từ bụng.

Lẽ nào ăn phải đờ hỏ?

Ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Có hai tin nhắn được gửi đến.

Một tin là của Lâm Hy Đình.

“Anh Tây Cực, hôm nay tôi thấy anh uống những hai vò rượu hổ cốt, nếu anh thích thì ngày mai tôi sẽ mang một thùng về”.

Rượu hổ cốt?

Trần Thái Nhật sửng sốt.

Mình chỉ thấy rượu ngon chứ không biết là rượu hổ cốt.

Rượu hổ cốt tăng cường xương cốt, eo chân, xua phong hàn, chữa thận hư dương, tăng cường sinh lực đàn ông.

Xem thường ai đấy.

“Cảm ơn ý tốt, không cần đâu”.

Trả lời tin nhắn xong thì một tin nữa lại được gửi đến.

Thế mà lại là Trần Quan Tiêu.

Sao võ sĩ Nam Vê đầu hiệu khách như thế?

“Tây Cực, quên nhắc anh một câu, những thứ hôm nay đưa cho anh đầu là thuốc bổ phối với đồ ăn, canh thăn lợn, canh bò câu hầm, đuôi bò hầm xương cừu, anh ăn hơi nhiều, buổi tối chú ý tiết kiệm sức lực nhé”.

Trần Thái Nhật bỗng sững sốt.

Mẹ kiếp, buổi tối cái tên Trần Quan Tiêu trò chuyện với anh hai ba tiếng là để rót cho anh toàn thuốc phối với đồ ăn đại bổ.

Thảo nào nghe thấy tiếng trong phòng mình lại thấy nóng người như thế.

Phùng Linh Nguyệt lo lắng đứng một bên.

Trần Thái Nhật nhìn đối phương, quả thật là không kiềm chế được

Toàn thân đều rạo rức khó chịu.

“Tiểu Nguyệt... chúng, chúng ta đi nghỉ ngơi trước được không?”

Phùng Linh Nguyệt sững sốt.

Bỗng dưng cô ấy hiểu ra cái gì, mặt đỏ bừng như thiêu đốt.

“Chủ nhân... hôm nay... hôm nay không được, ngày mai mới được”.

Rắc.

Trần Thái Nhật bóp chặt cây cột sắt bên cạnh.

Tần Quan Tiêu, Lâm Hy Đình, hai tên súc sinh này.

Ăn một bữa cơm đảng hoàng không chịu, hà tất gì phải khiến tôi chảy máu mũi thế này.

Được rồi.

Genko đang truyền công trong phòng.

Phùng Linh Nguyệt thì có “bà dì” đến canh cửa.

Tối nay đã xác định là một đêm dài vất vả và cô đơn.

Trần Thái Nhật chỉ ước gì có thể gãi khắp cơ thể.

“Chủ nhân”.

“Tôi không sao, cô mau đi đi, không đi nữa là không thể đi đâu”.

Phùng Linh Nguyệt chớp mắt, đành phải nghe lời anh đi ra ngoài.

Trần Thái Nhật cũng không thể đợi ở đây nữa, anh vội vã quay về phòng tắm nước lạnh.

Tắm xong thì nằm trên giường.

Nhiệt độ cơ thể vẫn càng lúc càng nóng lên.

Khiến anh càng đau đầu hơn.

Cơ thể mình đã là cơ thể cấp Thần, nếu trúng độc gì đó thì còn có thể giải độc ngay tức khắc.

Nhưng rượu bồ, canh bồ thì có lợi cho sức khỏe.

Vậy mà lại có sức ảnh hưởng lớn như thế.

Trần Thái Nhật cuộn người lại mắng Tần Quan Tiêu thêm lần nữa.

Lần sau mời anh ta đến An Thành ăn bún đất.

...

Một đêm không ngủ.

Đến hơn bảy giờ sáng hôm sau, tơ máu trong mắt Trần Thái Nhật mới dần bớt đi.

Anh vội vã đi xem tình hình của Nam Tôn.

Đến trước cửa, vừa mở cửa ra một người bỗng ngã về phía mình.

Anh vội ôm lấy, thế mà là Nam Tôn - Lương Nhất Diệu.

Lúc này Lương Nhất Diệu hoàn toàn không còn khí chất có một không hai của chị cả Hoa Hạ, cơ thể mất đi sức lực, đầu gối mềm nhũn như vừa trải qua tai họa sinh tử.

Nằm trong lòng Trần Thái Nhật, Lương Nhất Diệu nở nụ cười.

“Xong rồi”.

Trong phòng, một luồng ánh sáng lóe lên mãnh liệt, chân khí dao động mạnh mẽ đến mức khó tin.

Lượng chân khí cũng phải đến tám, chín mươi triệu tia.

Trần Thái Nhật không khỏi cảm thấy đau lòng khi nhìn Lương Nhất Diệu như thế.

“Chị Diệu, tôi dìu chị về phòng nghỉ ngơi”.

Ôm cả người Lương Nhất Diệu, Trần Thái Nhật cảm thấy hơi nặng.

Cơ thể cấp Thần có mật độ cao hơn người bình thường nhiều.

Đặt cô ấy lên tấm thảm mềm trong phòng, Trần Thái Nhật mới có thời gian xem tình hình của Genko.

Lúc này Genko mặc bộ đồng phục mỏng manh, cả người phát sáng, tóc bay tứ tung.

Trần Thái Nhật bước đến, một tay ấn lên vai cô ấy, truyền lực giúp cô ấy.

Phù!

Lượng khí ở đan điền của Genko bỗng xoay chuyển nhanh chóng.

Khác với lượng khí ở đan điền của người Hoa Hạ, hình dạng đan điền của Genko giống một viên ngọc.

Năm sáu phút sau, Genko bỗng nôn ra khí hoa lan, sau đó mới mở mắt ra.

Rắn!

Bầu trời bỗng thay đổi, sức mạnh sông núi Hoa Hạ chấn động, sau đó dần dịu đi.

Cấp Thần!

Nhưng không phải là cấp Thần mới mà là tạm thời, thế nên cảm ứng giữa người và trời chỉ có một chút như vậy.

Lúc này lượng chân khí của Genko đã đạt đến tám mươi triệu tia.

Thực lực cấp Thần tuyệt đối.

Nhưng đây là công lực truyền thụ tạm thời, không thể lâu dài, bất cứ lúc nào cũng có thể suy giảm.

Trần Thái Nhật ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của Genko.

“Thế nào rồi?”

Genko khó khăn gật đầu.

“Vẫn còn chống đỡ được”.

Trước khi truyền công, Trần Thái Nhật đã tăng cường sức mạnh cho Genko bằng loại thuốc đặc biệt của Bắc Minh, nếu không thì không thể chịu được công lực khủng khiếp của Nam Tôn.

Nhưng cảm giác căng cào trong người rất khó chịu.

“Tôi nói mấy lời với chị Diệu, sau đó chúng ta xuất phát”.

Genko ngoan ngoãn gật đầu.

Lương Nhất Diệu ở bên cạnh đã chống nả người dậy trên thảm.

“Trần Thái Nhật”.

“Chị Diệu, lần này thật sự rất cảm ơn chị”.

Lúc này Lương Nhất Diệu rất yếu nhưng vẫn nở nụ cười, một cô gái mạnh mẽ bỗng trở thành chị gái dịu dàng nhà bên.

“Chúng ta làm việc cùng nhau nhiều năm như thế, thật ra trong lòng tôi vẫn rất ngưỡng mộ anh, muốn hơn anh về thực lực, bây giờ xem ra chỉ là do tôi hy vọng hảo huyề”.

Trần Thái Nhật nhìn đối phương nhất thời không biết nên nói gì.

Ánh mắt Lương Nhất Diệu lóe lên sự tin tưởng.

“Mau xuất phát đi, đừng làm trễ giờ, mỗi phút trôi qua đều lãng phí công lực của tôi đấy”.

Trần Thái Nhật cầm tay đối phương hôn lên mu bàn tay.

Lương Nhất Diệu vừa dịu dàng vừa hồ hững, rất vừa lòng với cách chào tạm biệt ga lăng này.

Trần Thái Nhật dẫn Genko đi ra khỏi cửa phòng.

“Tiểu Nguyệt, chăm sóc thật tốt cho chị Diệu”.

Phùng Linh Nguyệt gật đầu.

Hai luồng ánh sáng lóe lên rồi bỗng biến mất trong đêm tối, mục tiêu là đường bờ biển phía Đông.

...

Thành phố Giang Hộ, thủ đô Đông Đảo.

Trong viện bảo tàng Thiên Chiếu – viện bảo tàng lớn nhất.

Hai người mặc đồ đen, đeo mặt nạ đứng tham quan trong viện bảo tàng.

Vật trấn giữ nổi tiếng nhất viện bảo tàng này là Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản – “Bát Trời” có hàng nghìn năm lịch sử và có nguồn gốc từ phía Đông của Hoa Hạ.

Hai người mặc đồ đen đợi đến khi viện bảo tàng đóng cửa mới lén né hết bảo vệ vào trong viện bảo tàng.

Lúc này Trấn Quốc Khí thứ mười của Hoa Hạ đã gần nằm trong tầm tay.

Một người mặc đồ đen trong đó giơ một ngón tay ra khẽ vuốt lên mặt kính.

Cạch.

Lớp kính chống đạn không thể phá hủy bỗng vỡ thành hai mảnh.

Thiết bị cảnh báo đã bị vỡ.

Người mặc đồ đen vui mừng đang định lấy đồ đi.

Bỗng dưng cả viện bảo tàng đột nhiên rung lên.

Một chiếc tủ sắt được làm bằng hợp kim địa tâm bỗng trỗi lên bao vây lấy chiếc tủ bằng kính có Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản kia.

Hai người mặc đồ đen biến sắc.

Vén cái mũ rộng trên đầu ra thì lộ ra gương mặt của Trần Thái Nhật và Genko.

Trần Thái Nhật thấp giọng nói.

“Rắn Thần, nếu đã đến rồi thì tôi có lời muốn nói với anh, còn không mau xuất hiện đi!”

Vù!

Trên nền

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 363: Vật Về Chủ Cũ

Trần Thái Nhật không hề cảm thấy bất ngờ vì sự xuất hiện của Rắn Thần.

“À... nếu như bây giờ tôi có lời muốn nói thì còn kịp không?”

Rắn Thần chủ động tác chiến, võ sĩ mạnh nhất của Đông Đảo đương nhiên không hề sợ hãi, hấn lắc cái quạt trong tay, nói bằng giọng điệu nhàn nhả và nhìn bằng ánh mắt khinh thường.

“Có gì thì cứ nói đi, xem như lời trăng trối cuối cùng của anh”.

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Nếu như tôi nói thật ra mục đích tôi tới giành lại Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản là bởi vì muốn giúp Đông Đảo chống lại kẻ địch có thực lực cao hơn cường giả cấp Thần gấp bảy lần thì anh có tin không?”

Mặt Rắn Thần biến sắc, dáng vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Anh nói thật sao?”

Trần Thái Nhật gật đầu đầy chân thành.

“Đương nhiên là thật rồi, tôi có thể lấy tư cách trấn thủ Tây Cực để thề”.

Rắn Thần giống như đang rơi vào cảm giác tranh đấu nội tâm mạnh mẽ.

“Kẻ địch mạnh hơn cấp Thần gấp bảy lần, thật sự có kẻ nào mạnh như vậy sao?”

Trần Thái Nhật khuyên nhủ.

“Tôi đã từng đích thân giao đấu với hắn, đối phương tận dụng thời gian lúc mặt đất bùng nổ để đánh úp Hoa Hạ, nếu như không phải Hoa Hạ có nhiều người thì nói không chừng chúng tôi cũng đã thất bại rồi, Đông Đảo chỉ có một mình anh thì rất nguy hiểm”.

Mặt Rắn Thần đầy vẻ lo lắng.

“Hoá ra là như vậy, cấp độ nguy hiểm như thế quả thực không phải là thứ mà một cấp Thần như tôi có thể ứng phó được, thế này đi, chúng ta đổi nơi khác để bàn bạc”.

Trần Thái Nhật gật đầu, khuôn mặt cũng thả lỏng hơn.

Anh đang định tiến lên trước một bước.

Vào khoảnh khắc Trần Thái Nhật chớp mắt.

Khi mở mắt ra, một thanh bảo kiếm ánh màu xanh lam, mang theo tà khí ngút trời đã lao tới ngay trước mắt Trần Thái Nhật chỉ trong khoảnh khắc!

Vậy mà Rắn Thần lại lợi dụng thời cơ Trần Thái Nhật buông lỏng cảnh giác để đánh úp!

Sắc mặt đối phương mang theo vẻ nham hiểm ác độc, miệng hét lớn:

“Lần đầu tiên tôi thấy một người có năng lực nói dối tệ như vậy, Tây Cực! Anh tiêu đời rồi, mau nộp mạng ra đây đi!”

Trần Thái Nhật biến sắc, muốn lùi về sau nhưng đã không còn kịp nữa.

Thanh bảo kiếm màu xanh lam trong tay Rắn Thần xuyên qua mắt Trần Thái Nhật.

Phụt!

Thịch!

Đột nhiên, một màn mây mù màu xám chợt lan rộng ra, cơ thể của Trần Thái Nhật biến thành một cây cọc gỗ chỉ trong nháy mắt.

Rắn Thần biến sắc.

“Thuật thể thân? Chuyện này không thể nào!”

Chỉ trong khoảnh khắc, trong lòng võ sĩ số một Đông Đảo chợt cảm thấy hoang mang!

Kỹ năng võ thuật đặc biệt vốn chỉ thuộc về hãn thuật của Đông Đảo lại xuất hiện ngay trước mặt mình, hơn nữa người sử dụng nó lại là võ sĩ số một của Hoa Hạ.

Chuyện này thật khó để mà tưởng tượng.

Vào lúc Rắn Thần mạnh mẽ phản ứng trở lại, chuẩn bị thu kiếm lần trốn.

Một tiếng hô kinh động chợt vang lên.

“Tam Thiên Trọng!”

Xoạt xoạt xoạt xoạt!

Vô số sợi tơ đen đột ngột bao trùm lấy bầu trời, ùn ùn kéo đến giống như một đám mây đen che phủ hết cả người Rắn Thần.

Khoảnh khắc Rắn Thần bị mây đen bao phủ, hắn mới phát hiện ra người làm ra những chuyện này.

Vậy mà lại là Genko đang đứng bên cạnh.

Trong ánh mắt của võ sĩ số một Đông Đảo lúc này ngập tràn vẻ kinh ngạc.

Hắn biết Genko, kẻ phản bội Đông Đảo, thực lực người phụ nữ của Trần Thái Nhật tuyệt đối không thể vượt qua mức cao cấp.

Rắc rắc rắc!

Cả người Rắn Thần, cổ, chân tay, phần lưng đều bị sợi tơ đen bao phủ lấy.

Kiểm tra tỉ mỉ thì sẽ biết những thứ đó không phải tơ đen gì cả.

Mà chính là tóc của Genko!

“Toàn Tâm Chi Thuật!”

Xẹt xẹt xẹt!

Đột nhiên, vô số tia lửa điện mạnh mẽ truyền ra từ mái tóc của Genko, đánh trúng cơ thể Rắn Thần chỉ trong nháy mắt.

Những tia lửa điện loé lên lấp lóp khiến cho cả căn phòng sáng rực như ban ngày.

Đường đường là Rắn Thần Yaki số một Đông Đảo mà lại phát ra tiếng kêu gào đau đớn, cả người đều bị tê liệt!

“A a a! Chuyện này không thể nào!”

Hắn kinh ngạc phát hiện ra thực lực của Genko lại có thể khiến cho cơ thể của một cấp Thần như mình bị thương!

Rắn Thần phần nộ thật rồi!

Hắn không hiểu, tại sao một võ sĩ vốn chỉ có thực lực hạng trung như Genko lại đột nhiên có võ lực tương đương với cấp Thần!

Công pháp nhãn thuật kỳ lạ đó xem chừng lại còn rất giống với “Giáp Hạ Nhãn Pháp Thiếp” mà Đông Đảo thất truyền đã lâu.

Đúng vào lúc này, cơ thể Rắn Thần đột nhiên phát ra ánh sáng màu tím sẫm cực mạnh.

R`ân r`ân!

Mặt đất trong phạm vi năm kilomet xung quanh bắt đầu chấn động mạnh mẽ!

Cảm ứng người và trời.

Rắn Th`ân mạnh mẽ của Đông Đảo bắt đầu li`êu mạng!

Thịch!

B`ầu trời đột nhiên nổi dậy sấm sét đánh vỡ nát mái nhà, nhắm thẳng vào mái tóc dài như thác nước mà Genko dùng để giết địch.

Rắc!

Âm thanh đứt gãy vang lên.

Rắn Th`ân thoát ra chỉ trong nháy mắt.

Vù!

Ánh sáng tím bùng phát, Rắn Th`ân lập tức biến thành một bóng sáng mờ h`ồ mạ` v`àng sáng tím, cả người mang theo hơi thở u ám tối tăm.

Cơ thể cấp Th`ân!

Genko không dám sơ suất, không nói lời nào mà quay người chạy luôn!

“Chạy đi đâu!”

Rắn Th`ân cuống cu`ng.

Genko đã ở cấp Th`ân, lúc này lại là quân địch, nếu như để cho cô ta tàn sát bừa bãi ở Đông Đảo thì hậu quả khó b`ề tưởng tượng nổi.

Mặc dù Rắn Th`ân bản tính nham hiểm thâm độc, nhưng hắn là th`ân bảo hộ của Đông Đảo, bảo vệ lãnh thổ vẫn là nhiệm vụ hàng đầu!

Trong khoảnh khắc đuổi ra ngoài cửa, Rắn Thần đột nhiên biến sắc.

Genko ra khỏi cửa lại không chuẩn bị đối địch mà lại bộc phát, hoá thân thành một vầng sáng trắng r ỡ bay thẳng về phía Tây.

“Hồng r ỡ! Điều hổ ly sơn!”

Cả người Rắn Thần chấn động, căn phòng kết cấu bằng gỗ của viện bảo tàng đột nhiên phát nổ thành từng mảnh.

Cảnh tượng trong phòng phơi bày hết ra ngoài trời.

Rắn Thần lập tức quay người lại.

Sau một khoảnh khắc, cả người đột ngột dừng lại.

Bảo vật Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản vốn đang được cất giữ ở trung tâm viện bảo tàng đã biến mất.

“Mắc bẫy r ỡ! Đối phương căn bản không phải vượt biên để giết địch!”

Rắn Thần lập tức nhận ra mục đích thật sự của Tr ần Thái Nhật.

Trên tủ kính trống rỗng chỉ còn lại một tờ giấy.

Rắn Thần dùng đôi tay run rẩy của mình c ầm lấy mảnh giấy này.

Chữ viết trên đó mạnh mẽ quyết đoán, mang theo cả khí thế ngất trời của người viết.

“Trấn Quốc Khí của Hoa Hạ trở về với chính chủ kể từ giờ phút này, trong vòng mười lăm ngày Đông Đảo sẽ gặp nạn lớn, võ sĩ Hoa Hạ nhất định sẽ tới cứu trợ, không cần phải cảm ơn”.

Tâm trạng của Rắn Thần lúc này giống như bị người ta nhét ngược vào trong vò gạo, tức đến nổi thở không ra hơi.

“Tây Cực! Tên khốn nạn nhà mày!”

...

Bên ngoài Đông Đảo khoảng hơn một trăm kilomet.

Mục đích chính trong chuyến đi tới Đông Đảo lần này của Trầ Thái Nhật và Genko là vì Tinh Diệu Thiên Mục Trà Trản chứ không phải để giết Rắn Thầ.

Hơn nữa tên này vẫn là một chiến lực không thể thiếu trong trận chiến đối kháng với quái nhân địa tâm sau hai tuần nữa.

Từ lập trường của toàn nhân loại, tốt xấu gì thì hắn cũng là võ sĩ cấp Thầ của một phương, không thể thiếu vắng được.

Hai người đi với tốc độ của tên lửa, trở về tỉnh Nam Vệ.

Tính ra thì hành động của Trầ Thái Nhật có thể coi là nhanh nhất, lúc anh trở về thì mấy người Đông Tuyệt vẫn chưa có tin tức gì.

Đến tối, trong phòng của Lương Nhất Diệu, Trầ Thái Nhật truyền chân khí cho cô ấy.

Genko cam tâm tình nguyện trả lại y nguyên hơn tám mươi triệu tia chân khí cấp Thầ cho Lương Nhất Diệu.

Sau lần này, Lương Nhất Diệu đã tổn thất hơn mười triệu tia, suýt thì tụt xuống sau Bắc Minh.

“Genko, cô ra ngoài trước đi để tôi trị thương cho Nam Tôn”.

“Vâng”.

Trong phòng không còn ai khác nữa, chỉ còn lại Nam Tôn - Lương Nhất Diệu và Trầ Thái Nhật.

“Chị Diệu, Tiên Thiên Canh Khí của tôi phù hợp với cơ thể của bất cứ võ sĩ Hoa Hạ nào, chị không cần phải bài xích như vậy, truyền công cần thời gian nguyên đêm, sẽ hơi đau một chút, chị đừng chống cự là được”.

Lương Nhất Diệu nghe câu này thì cứ cảm thấy kỳ cục, không vui lắc đầu.

“Tôi biết rồi, mau làm đi”.

Bốp bốp!

Đôi bàn tay của hai người chạm vào nhau.

Trong phòng đột nhiên bộc phát một luồng khí xoáy cực mạnh.

Một cơn đau xuyên tim mạnh mẽ xông vào cơ thể Lương Nhất Diệu, men theo cánh tay thâm nhập vào đan điền.

Đường đường là nữ võ sĩ số một của Hoa Hạ mà lại không chịu đựng nổi cơn đau này.

Miệng hét to lên.

“Đau quá! Có thể nhẹ hơn một chút không?”

Bên ngoài phòng, biểu cảm của Genko và Phùng Linh Nguyệt lập tức biến đổi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau.

Phùng Linh Nguyệt vô cùng tủi thân, nước mắt sắp sửa rơi xuống.

Cô ấy cảm thấy lần nào bản thân cũng đều bị người ta tranh trước, đen đủi không ai bằng.

“Genko, chủ nhân sẽ không...”

“Đừng nghĩ linh tinh, chân khí bên trong rất mạnh, họ đang làm chuyện nghiêm túc đó”.

Một đêm qua đi.

Lương Nhất Diệu bước ra khỏi phòng với vẻ mặt hững hờ.

Chân khí trong cơ thể đã vượt lên mức gần một trăm triệu tia!

Trần Thái Nhật thực hiện cam kết của mình, giúp cho Nam Tôn nâng cao thực lực.

Bốn vầng sáng chói mắt đột nhiên vọt lên cao, bay về hai hướng của Hoa Hạ.

Lương Nhất Diệu dẫn theo Genko, Trần Thái Nhật dẫn theo Phùng Linh Nguyệt lần lượt bay nhanh về hai hướng Tây Bắc và Đông Bắc.

Cùng lúc này, Đông Tuyết, Bắc Minh và chín cấp Long, mười tám cấp Minh lần lượt tiến hành đào đất ba tấc rộng khắp bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc của Hoa Hạ.

Mười Trấn Quốc Khí của Hoa Hạ nhất định phải được tìm thấy trong quãng thời gian ngắn nhất.

Một cuộc truy tìm bảo vật rộng khắp cả Hoa Hạ diễn ra đầy sôi nổi.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 364: Mười Trăn Quốc Khí

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiên Trì, Bạch Sơn ở Đông Bắc.

Bùm!

Hồ nước Thiên Trì trong vắt như gương bỗng vang lên âm thanh cực lớn.

Một bóng đen cường tráng bay lên trời, nhảy ra khỏi hồ.

Rầm!

Cả người ướt đầm đáp vào bờ.

Phùng Linh Nguyệt vội vã chạy đến.

“Chủ nhân, tìm được chưa?”

Trần Thái Nhật mỉm cười gật đầu, lấy một thứ hình vuông từ thắt lưng ra.

“Em nhìn này, đây là cái cuối cùng rồi”.

“Ngọc Tỷ?” Phùng Linh Nguyệt hết sức kinh ngạc, cẩn thận quan sát Trăn Quốc Khí được đào từ trong Thiên Hồ ở Bạch Sơn.

Một miếng ngọc tỷ lớn hình vuông màu đen còn lộ ra màu xanh đậm, mang theo phong cách cổ xưa, vị trí góc trên có một phần bị vỡ được sửa sang lại bằng vàng.

Cả miếng ngọc tỷ giản dị, không xa hoa nhưng lại nghe loáng thoáng âm thanh của chém giết.

Mặt ấn của ngọc tỷ có khắc tám chữ lớn.

Thuận theo lệnh trời, tồn tại mãi mãi.

Trần Thái Nhật cũng cảm thán.

“Ai mà ngờ lại có thể nhìn thấy được Hoa Hạ Truyền Quốc Tỷ đã mất hơn hai nghìn năm chứ? Xem ra vận mệnh của Hoa Hạ rất hưng thịnh”.

Anh cần điện thoại gửi đi một tin nhắn.

Chưa đến hai phút, bộ chỉ huy của Hội Trường Thành đã trả lời lại.

“Tập hợp ở trụ sở chính, mười món hợp nhất”.

Trần Thái Nhật và Phùng Linh Nguyệt không dám chậm trễ, hai người cấp tốc chạy về thành phố Hàm An.

...

Ở trụ sở chính Hội Trường Thành, lúc này mức độ bảo vệ đã được tăng cường lên vô số lần.

Ngay cả những bảo vệ thường ngày đứng gác ở cổng cũng đã được thay thành các cao thủ từ hạng tám trở lên, có thể nói là không một kẻ hở.

Trong cung điện cổ dưới mặt đất.

Lãnh đạo chính của Hội Trường Thành, tứ thần Hoa Hạ, mười cấp Long, mười tám cao thủ cấp Minh tập trung lại vây quanh thành một vòng tròn.

Ở giữa vòng tròn là mười bức triển lãm cực lớn.

Lúc này trong căn phòng ngập tràn ánh sáng rực rỡ, trong không gian vang lên từng tiếng rống, tiếng phượng kêu dường như có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

Có mười văn vật của Hoa Hạ có hình dạng khác nhau được đặt trên bục triển lãm theo hình tròn, đó là mười món Trấn Quốc Khí.

Mỗi món đều là báu vật vô giá.

Nếu văn vật bình thường có thể phản ánh về lịch sử thì mười món Trấn Quốc Khí này chính là lịch sử không bị mài mòn.

Hoa Hạ Truyền Quốc Tỷ, Hậu Mậu Đế Vương Đỉnh, Vân Hạc Phương Hồ, Chiến Quốc Việt Vương Kiếm, Khảm Kim Ngưu Thủ Mã Nảo Bôi, Tứ Dương Đại Phương Tôn, Thanh Đồng Thần Thụ, Ân Triêu Thái Dương Thần Điều Kim Bàn, Kim Lũ Ngọc Táng Y, Mã Đạp Long Tước.

Dưới sự cố gắng của tất cả võ sĩ hàng đầu Hoa Hạ thì cuối cùng mười món bảo vật này cũng đã nhìn thấy được mặt trời, hơn nữa còn quy tụ lại một chỗ.

Trần Thái Nhật cũng khá vui mừng.

Khoảnh khắc anh đặt Hoa Hạ Truyền Quốc Tỷ lên bục cuối cùng.

Thì bỗng có một âm thanh ôn hòa chột vang lên.

Sau đó đột nhiên xuất hiện một màn sương mờ giăng kín khắp xung quanh.

Mọi người đã đoán được có thể sẽ xảy ra thay đổi bất thường nên cũng không căng thẳng mà chỉ tò mò.

Sương phủ kín vây quanh mọi người.

Đột nhiên màn sương bỗng bắt đầu thay đổi, nhiều màu sắc, hình dạng tạo nên từng hình ảnh 3D.

Cứ như đang xem một bộ phim 3D huyền ảo.

Lương Nhất Diệu cực kỳ tò mò, cô ấy bỗng nhận ra ý nghĩa của một hình ảnh trong đó.

“Đó là... Hậu Duệ bắn rơi mặt trời!”

“Mau xem đi! Cảnh tượng Nữ Oa tạo ra đứa con giống thật quá”.

“Viêm Hoàng quyết đấu với Xi Vu!”

“Hạ Vũ trị thủy!”

“Cuộc chiến Trường Bình!”

“Hoàng đế lên ngôi!”

“Hoắc Khứ Bệnh lên núi Lang Cư Tư”.

“Nhiều quốc gia đến Đại Đường ...”

Mọi người vô cùng kích động, trong một thời gian ngắn mà có thể nhìn thấy được các giai đoạn trong lịch sử của Hoa Hạ thời xưa từ lúc dân tộc được thành lập đến lúc đất nước hưng thịnh.

Cảm giác chính mình trải qua quá trình văn minh của Hoa Hạ quả thật rất rung động lòng người.

Từ khi hình ảnh 3D xuất hiện đến lúc cả nước thống nhất, khoảnh khắc Hoa Hạ mới được thành lập thì bỗng phát ra ánh sáng chói mắt.

Vù!

Cả trụ sở chính của Hội Trường Thành bắt đầu rung chuyển.

Ngay sau đó thành phố Hàm An hơi rung lắc, rồi Tây Bắc đến cả Hoa Hạ cũng rung chuyển theo.

Từ trên cao nhìn xuống, trên bản đồ Hoa Hạ, từng cây cỏ, từng ngọn núi, dòng sông bỗng tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Lúc này khắp các thành phố, người Hoa Hạ sinh sống ở khắp nơi cũng cảm nhận được sự bất thường, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn trời.

Từng dải ánh sáng bảy sắc, những đám mây mang đi ền lành bao phủ.

Bầu trời Hoa Hạ dần dần được phủ kín bởi một làn sóng năng lượng mạnh mẽ.

Vụt!

Một luồng ánh sáng màu trắng ngà nhẹ nhàng lướt qua mảnh đất Hoa Hạ.

Tất cả người dân Hoa Hạ bỗng cảm nhận được sự thay đổi nhỏ trên người mình.

Những người có vài bệnh vặt dường như thuyên giảm đi rất nhiều.

Nhất là những người có bệnh về tâm lý, tr ần cảm đã cảm thấy tâm trạng tốt hơn.

Người cảm nhận được rõ ràng nhất là các võ sĩ.

Rất nhiều võ sĩ vốn còn bị mắc kẹt trong quá trình thăng cấp cảnh giới bỗng cảm thấy cả người nhẹ nhõm hơn nhiều, ngưỡng cửa của bản thân biến mất không tung tích, vượt qua một nấc thang mới.

Dù không vượt qua ngưỡng cửa, tâm trạng cũng có tiến bộ lớn như con đường võ thuật được rộng mở, tương lai xán lạn.

Còn các võ sĩ hàng đầu ở trụ sở chính của Hội Trường Thành lại có sự thay đổi đáng kinh ngạc về cơ thể.

R ần!

Theo làn sóng năng lượng đặc biệt của Hoa Hạ.

Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên có cảm giác mình đã đột phá qua ngưỡng cửa lớn chín mươi triệu tia năng lượng.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu, Đông Tuyệt - Hoắc Chân đều tăng lên gần mười triệu tia năng lượng.

Còn các cao thủ cấp Long, cấp Minh thì cơ thể bỗng phát sáng.

Trong thoáng chốc tia chân khí bay tứ tung.

Sau khi chùng ánh sáng dần biến mất, trên gương mặt mỗi người đều hiện lên vẻ không thể tin được.

Thậm chí Phùng Linh Nguyệt còn mừng rỡ reo lên.

“Chủ nhân, tôi đã là cấp Long đỉnh cao hoàn hảo rồi, chỉ còn một bước nữa là bước vào cảnh giới cấp Thần”.

Một võ sĩ cấp Minh đỉnh cao đến từ Nắng Vàng bỗng đột phá khỏi rào cản của cấp Long, vượt qua hai cảnh giới nhỏ đạt đến cấp Long đỉnh cao.

Tất cả võ sĩ cấp Minh cũng đều được thăng lên ít nhất một bậc.

Tin tức của Hội Trường Thành hiện lên trên điện thoại của hội trưởng Hà Tiểu Hàn.

Vài giây sau, Hà Tiểu Hàn mới kinh ngạc thông báo.

“Trời phù hộ Hoa Hạ... trong Hội Trường Thành thế mà lại có thêm sáu võ sĩ cấp Minh mới”.

Trần Thái Nhật quan tâm hỏi.

“Tề Vũ thì sao?”

“Cô ấy đột phá thăng lên cấp Minh đỉnh cao! Không phụ sự mong đợi của mọi người”.

Trần Thái Nhật thầm mừng rỡ, nhưng bên ngoài lại tỏ ra khó tin.

Không ngờ sau khi quy tụ mười Trấn Quốc Khí của Hoa Hạ lại thì có công hiệu lớn đến thế.

Đúng là toàn dân được buff một lần luôn!

Lúc này Trần Thái Nhật hoàn toàn tự tin có thể đánh bại được quái nhân địa tâm ở Đông Đảo, thậm chí là quái nhân địa tâm của Cao Tiên và Năng Vàng.

Là người có thực lực mạnh nhất hiện nay.

Sự tăng lên về thực lực của Trần Thái Nhật rất đặc biệt.

Anh có cảm giác lượng chân khí của mình không có gì thay đổi.

Nhưng hình như thứ gì đó bó buộc bản thân anh lúc trước đã biến mất hoàn toàn.

Anh gần như có thể nhìn thấy một cảnh giới hoàn toàn mới đang vẫy chào mình.

Chỉ cần bỏ công ra tu luyện một thời gian nữa hoặc có cơ hội không chừng có thể đột phá được cảnh giới cấp Thần, đạt đến một thế giới hoàn toàn mới.

Giọng Trần Thái Nhật có vẻ rất tự tin và bình tĩnh.

“Các vị, mối hiểm họa quái nhân địa tâm sắp đến, lúc này tinh thần của Hoa Hạ chúng ta được nâng cao chính là cơ hội tốt nhất để giết kẻ địch ngoài kia.

Mọi người đi cùng tôi đến đường biên giới!”

“Được!”

Tiếng hô đồng thanh vang lên.

...

Đường biên giới quốc gia trên biển của Hoa Hạ và Đông Đảo, Nắng Vàng.

Bên Hoa Hạ, các võ sĩ từ cấp Minh trở lên có tất cả hai mươi ba cao thủ cấp Minh, mười một võ sĩ cấp Long và tứ thần Hoa Hạ đang có trạng thái rất tốt.

Trần Thái Nhật dẫn đầu bước trên mặt nước để đến khu vực gần đường biên giới.

Ầm!

Mặt nước bên khu vực Đông Đảo bỗng bùng phát một làn sóng năng lượng cực lớn.

Một luồng ánh sáng màu tím đậm lập tức nổ tung trong sóng biển như sấm sét.

Trong vòng ánh sáng, bóng dáng Rắn Thần thoáng ẩn hiện toát ra làn sóng cấp Thần đáng sợ.

Trần Thái Nhật không dừng bước vẫn chậm rãi bước qua đường biên giới.

Khoảnh khắc anh bước qua đường biên giới, chân khí trên người Rắn Thần bỗng chấn động.

“Anh! Sao có thể chứ? Chân khí của anh!”

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 365: Diệt Trừ Mối Họa

Rắn Thần nhìn khí thế của đám võ sĩ Hoa Hạ cũng hơi ngơ ngác.

Nhưng hắn cũng không dám động đây.

Trần Thái Nhật đã đứng ở đường biên giới bên phía Đông Đảo thế mà vẫn giữ được thực lực cấp Thần siêu cấp.

Rắn Thần không phải kẻ ngốc, các dây thần kinh trên cả người hắn đều đang phát ra tiếng cảnh báo.

Cũng là cấp Thần như nhau nhưng cấp Thần của Trần Thái Nhật và của mình khác nhau một trời một vực.

Không thể đánh trực diện.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu nở nụ cười khiêu khích bước qua đường biên giới.

Rần!

Đại dương bên Đông Đảo bỗng rung lắc.

Ánh sáng màu tím đậm trên người Rắn Thần rung chuyển mạnh mẽ.

Nam Tôn cũng không bị giảm cấp.

Hoa Hạ đã có hai võ sĩ cấp Thần hoàn toàn không bị thương gì đứng ngay trên lãnh thổ Đông Đảo.

Hai đánh một!

Rắn Thần bỗng có cảm giác bất an mãnh liệt, giọng nói cũng run rẩy.

“Các người, các người đừng qua đây!”

Trần Thái Nhật khẽ cười.

“Ồ? Anh có tuyệt chiêu gì có thể sử dụng luôn đi!”

Đông Tuyết - Hoắc Chân, Bắc Minh - Phùng Mặc Hiên cũng bước qua đường biên giới.

Trên không trung giữa đại dương bỗng vang lên tiếng sấm không ngừng.

Tất cả võ sĩ Hoa Hạ cùng phóng ra khí thế ngùn ngụt chọc đến cảm ứng trời và người, mây đen kéo đến, áp suất không khí giảm xuống thấp, bầu trời liên tục xuất hiện rất nhiều ánh sáng lập lòe như ảo giác.

Ánh sáng màu tím đậm trên người Rắn Thần cũng biến mất để lộ ra gương mặt thật của hắn.

Gương mặt trắng bệch, miệng há to ra gần như có thể ăn cả một quả bóng.

Tất cả võ sĩ Hoa Hạ đều giữ nguyên sức mạnh ban đầu bình thản bước qua lãnh thổ Đông Đảo.

Tứ thần Hoa Hạ, mười một cấp Long, hai mươi ba cấp Minh.

Rắn Thần bỗng ra đòn.

Vù vù vù!

Trong vùng biển phía Đông Đảo bỗng bùng phát ra một luồng ánh sáng mãnh liệt.

Mười mấy cao thủ võ sĩ hàng đầu cấp Minh, cấp Long mặc những bộ đồ khác nhau tập hợp ngay bên cạnh Rắn Thần.

Nhưng người của mình đến cũng không khiến Rắn Thần có cảm giác an toàn.

Mẹ kiếp, áp lực này lớn quá.

Đối diện với bốn võ sĩ cấp Thậ̀n.

Chọn bừa một người kéo chân mình, các võ sĩ Đông Đảo còn lại sẽ bị tàn sát.

Một giọt mộ̀ hôi chảy xuống từ trán Rắn Thậ̀n.

Ngay lúc này một bóng người mờ nhạt bỗng hiện ra trong không trung.

Mặc trang phục màu đen, chỉ để lộ ra đôi mắt.

Trên người hắn tỏa ra ánh sáng màu đen mờ ảo, sau lưng là một con dao ngắn, hai mảnh vải màu đỏ như máu quấn quanh thắt lưng hắn.

Trậ̀n Thái Nhật nhướng mày.

“Quả nhiên Đông Đảo không chỉ có một võ sĩ cấp Thậ̀n là Rắn Thậ̀n... giấu cũng kỹ lắm, người đến báo tên đi!”

Lưụng sức mạnh trên người tên mặc độ̀ đen bỗng dâng lên, không hề che giấu thân phận.

“Tôi là Hattori Hanzo”.

Nam Tôn - Lương Nhất Diệu đâm hai nắm đấm vào nhau phát ra tiếng va chạm của kim loại, tràn đ̣ầy ý chí chiến đấu.

“Một người cũng được, hai cũng chẳng sao, đã đến rồi thì có đánh hay không?”

Rắn Thậ̀n nhíu chặt mày, nhìn vào mắt Hattori Hanzo.

Một lúc sau, Hattori Hanzo khàn giọng hét lên.

“Rốt cuộc... các người đến làm gì?”

Trần Thái Nhật bỗng trợn mắt, cả người bỗng phóng ra vô số ánh sáng.

Kim cương kết tinh hóa!

Cơ thể cấp Thần được triển khai uy lực hết mức, mặt biển cách đó năm trăm kilomet bỗng chốc trở nên tĩnh lặng.

Đại dương không có sóng.

Sức mạnh lớn đến mức nào chứ.

Hattori Hanzo và Rắn Thần lập tức lùi về sau một bước, những người Đông Đảo đều biến sắc.

Hiện giờ họ chỉ có một suy nghĩ.

Chạy!

Nhưng dưới uy lực của Trần Thái Nhật, võ sĩ từ cấp Thần trở xuống đều không thể động đậy được.

Cái chết đang cận kề

Trần Thái Nhật từng bước đi về phía Rắn Thần và Hattori Hanzo.

Hai cấp Thần của Đông Đảo vốn dĩ rất bình tĩnh nhưng lần đầu lộ ra vẻ sợ hãi, cả người như bị ngâm trong một lớp keo mạnh.

Trần Thái Nhật xem đám người Đông Đảo như tàng hình đi thẳng đến trước mặt Rắn Thần.

Bộp bộp.

Anh vỗ lên vai đối phương.

“Bắt đầu từ bây giờ các anh chỉ có hai lựa chọn, một là chấp nhận lệnh cùng chống lại kẻ thù với võ sĩ Hoa Hạ, hai là bọn tôi giết hết các anh xong người Hoa Hạ bọn tôi sẽ bảo vệ người dân Đông Đảo”.

,

Ứng ực!

Rắn Th ần và Hattori Hanzo bỗng cùng nuốt nước bọt.

Một lát sau, Hattori Hanzo hơi cúi người xuống.

Rắn Th ần do dự một h ồi r ồi cũng từ từ cúi đầu cong người xuống.

“Sẵn sàng nghe theo lệnh của Tây Cực”.

Tr ần Thái Nhật mỉm cười.

“Trẻ nhỏ dễ dạy, tin tôi đi, lần này chúng tôi đến tuyệt đối là chuyện tốt”.

...

Hơn một tu ần sau.

Vịnh Giang Hộ, Đông Đảo.

Ầm ầm ầm.

Dưới mặt biển bỗng bùng phát một làn sóng có năng lượng mạnh mẽ.

Mặt đất bắt đầu bùng nổ!

Máy rút năng lượng của Đông Đảo vận hành hết công suất.

Võ sĩ Đông Đảo cấp Long và cấp Minh chịu sự dày vò của năng lượng cực lớn vì nhân dân cả nước.

Trong khoảnh khắc mọi người d ần hết sức để chống lại mặt đất bùng nổ.

Thì có một người l ẳng l ặng nổi lên mặt biển.

Lén lút khuất động chút bọt sóng, dưới sự bao phủ của gió to sóng lớn trên mặt biển lại lặng lẽ bay về phía thành phố Giang Hộ, Đông Đảo.

Phập!

Bỗng có một luồng ánh sáng chói màu ngọc bích lao về phía người đang lén lút kia.

Thân hình Rắn Thần hiện lên, trong thoáng chốc triển khai sức mạnh cấp Thần, thanh kiếm Thiên Tùng Vân sắc bén trong tay chứa đựng tà khí của hàng triệu linh thể giành giết sự sống.

Người lén lút đó chỉ kinh ngạc chứ không hoảng sợ, bỗng thân hình gã biến mất rồi lại xuất hiện cách đó mười lăm, mười sáu mét.

Một lúc sau, một quái nhân đầu trọc cao sáu mét, làn da đỏ như lửa, mặc áo giáp huyền vũ màu đen xuất hiện trước mặt Rắn Thần.

Quái nhân tâm địa!

Khuôn mặt Rắn Thần hiện lên vẻ thận trọng.

“Hóa ra những gì Tây Cực nói... đều là thật!”

Quái nhân tâm địa nhếch môi lộ ra mấy cái răng nanh.

“Hê hê, loài người thế mà lại dám đánh lén thần linh, cho bọn mày biết không bao giờ được siêu sinh trước khi sắp chết là như thế nào”.

Phù!

Một cơn gió đen thổi đến.

Hattori Hanzo xuất hiện bên cạnh Rắn Thần.

Tay cầm con dao sắc bén, vỏ dao hơi rung lên như thể vừa vung dao lên sẽ là một đòn tấn công kinh thiên động địa.

Thần ninja, cả người đen kịt như ác ma chuyển kiếp, đôi mắt hiện lên ánh sáng màu đỏ tàn ác.

“Ma quỷ đến từ địa tâm kia, hôm nay... chính là ngày tàn của mày!”

Quái nhân địa tâm bỗng bật ra một tràng cười điên cuồng.

“Nực cười thật đấy! Nộp mạng đến đây đi!”

Quái nhân địa tâm bỗng phóng ra lửa, cả người bỗng được bao bọc trong ngọn lửa đỏ rực.

Phùng phùng phùng!

Bên ngoài thành phố Giang Hộ, thỉnh thoảng mặt biển sẽ vang lên tiếng động cực lớn.

Từng luồng ánh sáng đỏ xanh đan xen vào nhau như thực chất, dù đứng ở cách xa hàng nghìn cây số cũng có thể cảm nhận được nguy hiểm.

Phụt!

Rắn Thần bị trúng một đòn của quái nhân địa tâm phun ra máu, sau đó văng xa ra.

RẦm rẦm rẦm!

Rắn Thần văng lên bờ biển, liên tục đập người vào hai nhà dân mới thôi.

Lúc hắn đang vất vả vùng vẫy trên mặt biển thì Hattori Hanzo mặt dính đầy máu đang giao đấu với quái nhân, luồng sức mạnh cấp Thần lập lòe như có nguy cơ cảnh giới bị giảm xuống.

Quái nhân địa tâm cười càng điên cuồng hơn.

“Chỉ dựa vào hai võ sĩ cấp Thần như bọn mày mà dám khiêu khích thần linh.

Tao sẽ cho bọn mày biết uy lực của ngày tàn”.

Hattori Hanzo căng thẳng lo lắng.

“Tây Cực, còn không giúp nữa thì không có ai thực hiện mấy đi ầu khoản b ồi thường đất đã hứa trước đó đâu”.

Quái nhân địa tâm bỗng sững sốt.

Không trung bỗng vang lên một giọng nói bình tĩnh.

“Tôi biết r ồi, chẳng phải vừa chuẩn bị xong sao, đến r ồi đây...”

Soạt!

Đòn tấn công của quái nhân địa tâm bỗng dừng lại.

Ánh mắt toát ra ánh sáng màu đỏ bỗng hiện lên vẻ không thể tin được.

Bên cạnh gã bỗng xuất hiện hơn ba mươi người.

Đầu là võ sĩ loài người.

Bốn người trong đó có khí thế ngút trời, ánh sáng như mặt trăng mặt trời.

Người đi đầu chính là Tr ần Thái Nhật.

Quái nhân địa tâm bỗng có cảm giác không lành.

“Bọn mày... là ai?”

Tr ần Thái Nhật cong môi nở nụ cười.

Cả người bỗng hóa kim cương.

Cảm nhận được lượng chân khí như bùng nổ trên người Tr ần Thái Nhật, vẻ mặt quái nhân địa tâm bỗng thay đổi.

“Không thể nào! Mấy con kiến này sao có thể có sức mạnh tương đương thần linh như vậy.

Tao không tin!”

Trần Thái Nhật lạnh lùng, hai tay siết chặt nắm đấm, ý chí chiến đấu hùng hực.

“Người không khuất phục thì phải làm sát thần! Ma quỷ cũng dám huênh hoang tự xưng là thần linh, về địa ngục đi!”

Ầm!

Mặt biển Đông Đảo bỗng nổi lên một cơn cuồng phong.

Chỉ trong thoáng chốc, trong vòng mấy kilomet sương mù giăng kín không thể nhìn thấy phía trước.

Bụp bụp bụp!

Tiếng giao đấu không ngừng vang lên.

Nửa tiếng sau.

“Gừ!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cuối cùng quái nhân địa tâm cố hết sức hét lên lời trắng trối.

“Sớm muộn gì cũng bị trời phạt!”

Ngay lúc đó, điện thoại Trần Thái Nhật vang lên.

Cần lên xem là tin nhắn Vân Vũ Phi gửi đến.

Chỉ có bảy chữ ngắn gọn.

“Hai mẹ con em nhớ anh r`õ”.

Trần Thái Nhật đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Đã đến lúc về nhà r`õ.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 366: Kết Hôn Lễ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện mặt đất bùng nổ đã giải quyết êm đẹp cả rồi.

Một số mảnh xác còn sót lại sau khi quái nhân địa tâm chết đi được Bắc Minh mang trở về trụ sở chính Hội Trường Thành để tiến hành đi sâu nghiên cứu.

Lực lượng kỹ thuật của Hội Trường Thành tin rằng sẽ tìm được thiếu sót thực sự trên cơ thể quái nhân địa tâm từ đó.

Dựa theo tin tình báo mà Trần Thái Nhật có được trước đó thì có lẽ lần chiến đấu tiếp theo sẽ là hai mươi năm sau.

Khu vực mặt đất bùng nổ có thể sẽ còn mở lại thêm lần nữa.

Có đi đâu, Trần Thái Nhật vẫn vô cùng bình tĩnh và tự tin.

Cùng với việc Hoa Hạ ngày càng trở nên hùng mạnh, nhất là sau khi tập hợp đủ mười Trấn Quốc Khí thì trình độ tu luyện của võ sĩ trên mảnh đất này rõ ràng giống như được lắp thêm máy tăng tốc.

Sau hai mươi năm nữa, nơi này nhất định sẽ sản sinh ra rất nhiều võ sĩ cấp cao.

Cấp Thần cũng sẽ không chỉ có bốn người nữa.

Thế nhưng để đề phòng việc ngoài ý muốn, Hội Trường Thành đã nghĩ cách để tinh chế thành phần của loại chất lỏng siêu axit bên trong tâm trái đất.

Một khi tinh lọc được thì nói không chừng sẽ có thể tạo ra vũ khí giết quái nhân địa tâm, làm chơi mà lại ăn thật.

Nguy hiểm có lẽ vẫn còn đến tiếp.

Thế nhưng thiên chức vốn có của võ sĩ chính là chiến đấu.

Không sợ hãi, không lùi bước!

...

Kết hôn.

Đây vốn là thứ hạnh phúc chỉ thuộc về người bình thường, vậy mà có một ngày nó cũng tìm đến với Trần Thái Nhật.

Ngày hôm sau, Trần Thái Nhật trở về An Thành, Vân Vũ Phi đã dẫn Vân Sở Sở tìm đến tận nơi.

Vân Sở Sở chuẩn bị lên cấp hai, cô gái nhỏ đã hiểu chuyện hơn nhiều, trường học cho đi kèm phiếu liên lạc, cột bố mẹ đều không thể để trống.

Cả bố lẫn mẹ đều phải đi kèm tên vào.

Vân Vũ Phi đỏ mặt nói một hồi, Trần Thái Nhật không nói gì cả, cho cô một cái ôm dịu dàng.

Sau đó khẽ hôn cô một cái.

“Vậy chúng ta kết hôn đi”.

Vân Vũ Phi nhất thời không có phản ứng, ngay sau đó thì quá đổi vui sướng, hai người ôm nhau thật chặt.

Chuyện này đã được quyết định như thế!

Hai tuần sau, biệt thự nhà họ Thẩm.

Trần Thái Nhật đứng trong phòng ngủ, Tiêu Mai và Phùng Linh Nguyệt bận rộn xung quanh.

Là một người đàn ông xưa nay xông pha khắp bốn phương, Trần Thái Nhật thật sự không thích ứng được với trường hợp như này lắm.

Thử áo quần.

“Chị Mai, ngày mai buộc phải ăn mặc chỉnh tề như vậy sao?”

Gương mặt dịu hiền của Tiêu Mai lộ ra nụ cười thân nhiên, khẽ nói:

“Ngày mai anh kết hôn rồi, lẽ nào vẫn muốn mặc trang phục chiến đấu hay sao? Anh nghĩ xem ngày mai Vân Vũ Phi sẽ trông như thế nào, anh ăn mặc quá tùy ý thì cô dâu sẽ buồn đấy”.

Trần Thái Nhật bất lực gật đầu.

Mặc dù kinh nghiệm chiến đấu của Trần Thái Nhật vô cùng phong phú, thế nhưng kinh nghiệm sống, đặc biệt là hôn lễ thì anh thật sự vẫn ở trong tình trạng mơ hồ mà thôi.

May là trong nhà có nhiều phụ nữ.

Tiêu Mai, Genko, Phùng Linh Nguyệt, Tề Vũ, còn cả Ninh Yên Nhiên, Hàn Tâm Nhụy đặc biệt từ Yến Kinh tới và cả Hoàng Thanh Uyển từ Hàng Thành qua.

Cứ như một buổi lễ tề tựu tất cả người đẹp trên cả nước.

Trần Thái Nhật không cần phải lo gì cả, yên tâm làm một chú rể tiêu chuẩn là được.

Bọn họ sẽ lo liệu tất cả mọi thứ.

Những cô gái đáng yêu này vừa lo lắng chuyện hôn lễ, thỉnh thoảng lại nhìn Trần Thái Nhật bằng ánh mắt mong đợi.

Hàm ý của nó đã quá rõ ràng.

Trần Thái Nhật nợ bọn họ quá nhiều.

Có cơ hội thì anh nhất định sẽ lần lượt bù đắp.

Cuối cùng, Tiêu Mai đã lựa được hai bộ đồ vô cùng phù hợp cho Trần Thái Nhật, một bộ mặc trong hôn lễ ngày mai, một bộ để dự phòng.

Tiêu Mai khẽ hôn nhẹ lên trên trán Trần Thái Nhật.

“Ngày mai làm chú rể thì không được có sơ sót gì, nếu không dám người nhà chú rể chúng tôi sẽ thấy mất mặt lắm”.

Trần Thái Nhật nhìn ánh mắt dịu dàng như nước của Tiêu Mai, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Đúng vào lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên.

Mở ra nhìn, là một tin nhắn Zalo Vân Vũ Phi gửi tới.

“Anh Thái Nhật, nhớ là tối ngày hôm nay không được để mình mệt quá, Tiểu Nguyệt sẽ giúp em trông coi anh”.

Trần Thái Nhật vò đầu, nhất thời không hiểu ý của câu nói này.

Cái gì gọi là “Tiểu Nguyệt sẽ giúp em trông coi anh?” Ngẩng đầu lên nhìn thì Tiêu Mai đã ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại một mình Phùng Linh Nguyệt.

Phùng Linh Nguyệt với mái tóc màu đỏ, đôi môi ửng hồng, ánh mắt giống như có thể khiến cho người ta tan chảy.

Đường đường là nữ võ sĩ cấp Long, lúc này đột nhiên lại giống như một cô nữ sinh trẻ tuổi mới yêu lần đầu.

Làn da trắng như ngọc, hơi thở thơm như hương mộc lan.

Phùng Linh Nguyệt cảm thấy hơi nóng, vén lọn tóc bên mang tai lên, tranh đấu mất một lúc mới chậm rãi lên tiếng:

“Chủ nhân... tôi đã thương lượng với Vân Vũ Phi rồi, cô ấy đồng ý cho tôi được thử trước”.

Trần Thái Nhật ngơ ngác.

Thử? Thử cái gì?

Mãi đến khi Phùng Linh Nguyệt tắt đèn đi rồi hôn lên môi thì Trần Thái Nhật mới thật sự hiểu ra.

Hai người phụ nữ này rấp tâm khiến mình mệt chết đây mà!

...

Trong lễ đường lớn nhất An Thành, lúc này đã được giăng đèn rực rỡ, khách khứa đông nghịt.

Hội trường hôn lễ vô cùng náo nhiệt.

Trong màn hình lớn trên sân khấu lễ đường đang chiếu những lời chúc phúc của quan chức Hoa Hạ, Hội Trường Thành và tam thần Hoa Hạ.

Trách nhiệm canh giữ biên cương không thể dừng lại dù chỉ một phút.

Chỉ Trần Thái Nhật mới có đãi ngộ này, có thể trấn giữ ở nhà.

Khách mời tập trung cả Hoa Hạ, những gia chủ của một trăm gia tộc hàng đầu gần như đều đến cả rồi!

Đội hình này khiến cho giới truyền thông địa phương sợ tới mức không dám giơ ống kính lên để chụp hình.

Cảnh tượng, quy mô rõ ràng đều lớn nhất toàn Hoa Hạ.

Ai có thể tham gia buổi hôn lễ này đều cảm thấy tự hào.

Bởi vì nhân vật chính của hôn lễ là thần bảo vệ cho toàn Hoa Hạ.

Trấn thủ Tây Cực, Trần Thái Nhật!

Khu vực người thân họ hàng.

Genko mặc đồ phù dâu, vừa ăn điểm tâm vừa cười đùa ghẹo:

“Tiểu Nguyệt, đêm qua cô kêu to như vậy, tôi ở sát vách không thể ngủ nổi”.

Mặt Phùng Linh Nguyệt đỏ ửng giống như một trái đào chín mọng nước.

“Đừng nói linh tinh, ai kêu chứ”.

Tề Vũ ăn một miếng kem, mơ hồ nói:

“Tém tém lại, tôi ở bên cạnh cũng nghe thấy rồi, cả đêm qua chúng tôi đều không được nghỉ ngơi đấy!”

Bên cạnh, Tiêu Mai, Ninh Yên Nhiên, Hàn Tâm Nhụy, Hoàng Thanh Uyển đều cười không ngớt.

Phùng Linh Nguyệt hoàn toàn cạn lời, thế nhưng vẻ hạnh phúc trên mặt dường như không thể che giấu.

Cũng coi như hót tay trên của người khác nhỉ!

Được như ý nguyện rồi.

Những bậc trưởng bối như ông Thẩm bà Thẩm, bố mẹ nhà họ Vân ngồi ở phía trước lễ đường.

Trên sân khấu, cô dâu chú rể đang đọc lời thề hôn nhân.

Bà Thẩm cũng coi như được nhìn thấy con trai lập gia đình, nhất thời cảm động tới mức rơi lệ.

Thẩm Mộng Hàm đứng bên cạnh không ngừng an ủi, nhìn đôi vợ chồng mới cưới trên sân khấu, vẻ mặt tràn ngập mong đợi.

Đây mới là hôn lễ trong mơ.

Cặp đôi tuyệt đẹp đứng trên sân khấu rõ ràng là điểm sáng chói mắt nhất của cả hội trường.

Cô dâu mặc lễ phục kiểu Hoa Hạ với váy bông đỏ, đội mũ phượng và khăn quàng vai, làn da trắng như tuyết, ngũ quan tinh tế khiến cho người ta phải kinh ngạc.

Mỗi một nụ cười, một cái chớp mắt, một lần nhấc tay lên đầu khiến cho tất cả khách mời phải cảm thán.

Trên đời này vẫn còn có một người phụ nữ đẹp như thế sao?

Lúc này, trên gương mặt tinh xảo của Vân Vũ Phi tràn ngập nụ cười hạnh phúc, trong hai mắt đều là sự thoả mãn.

Cô nắm chặt tay người đàn ông phía đối diện.

Trần Thái Nhật nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Vân Vũ Phi, khẽ hôn lên trên mu bàn tay.

“Anh sẽ dùng cả cuộc đời này để cưng chiều em”.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]